

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

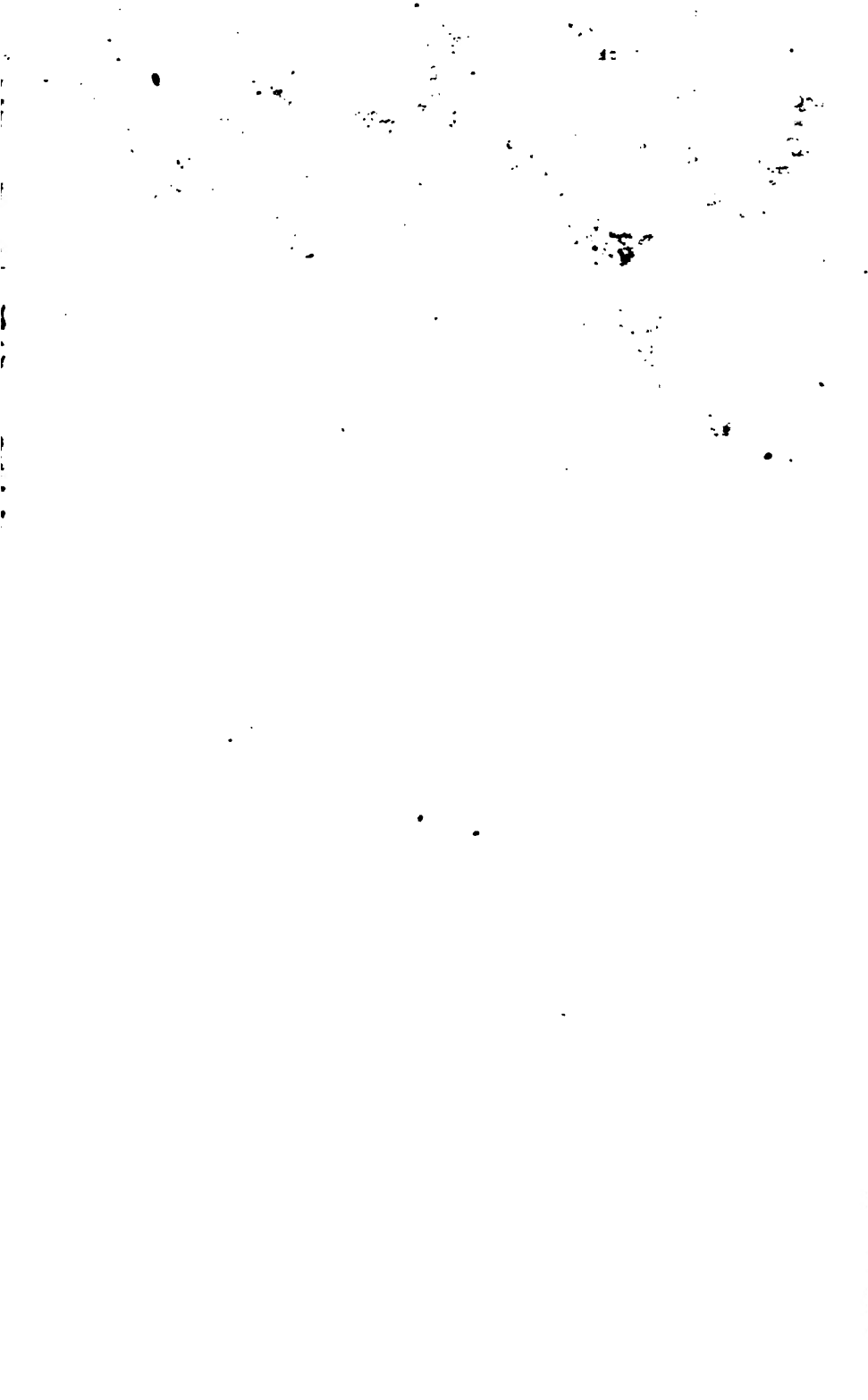

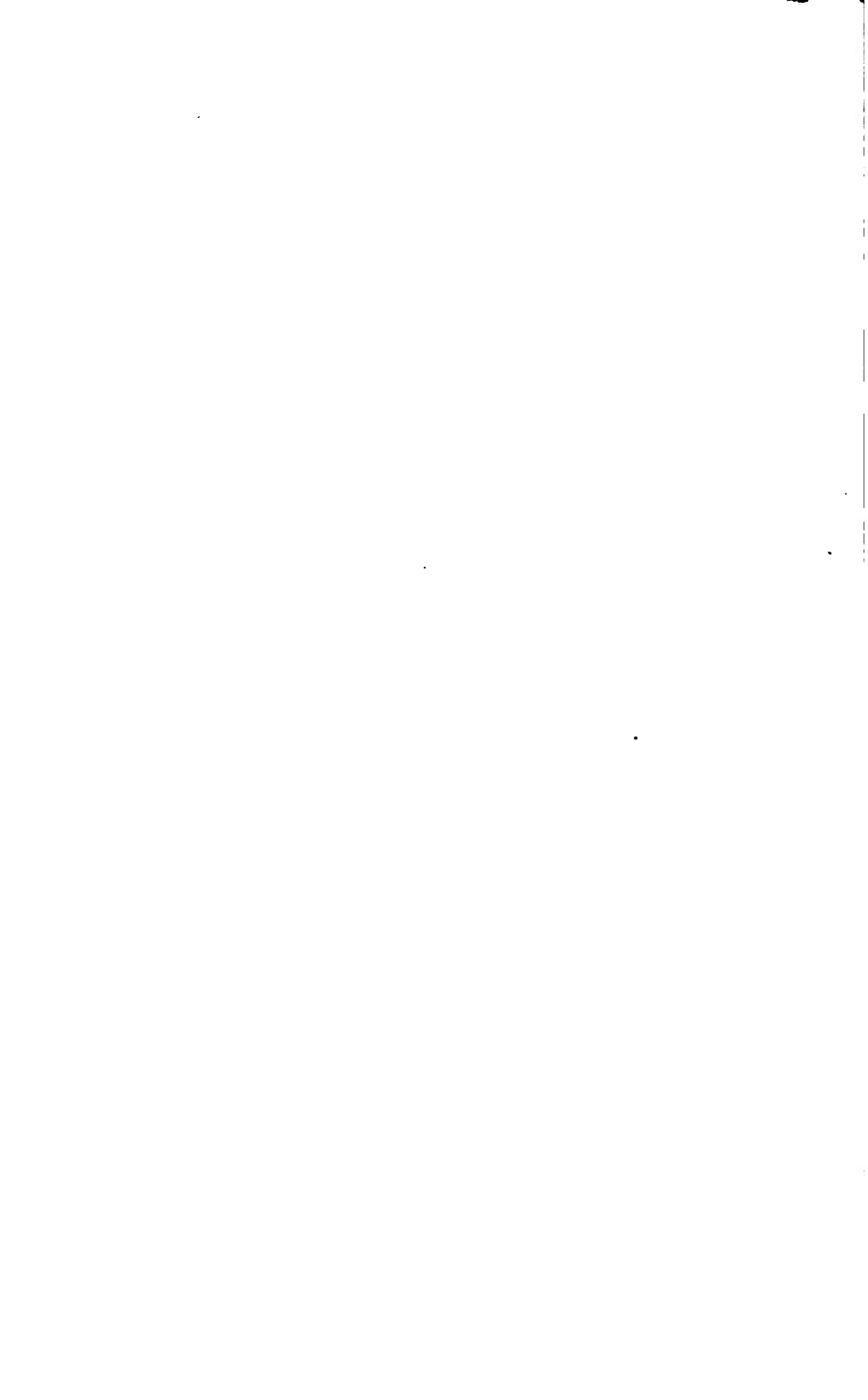
BODLEIAN LIBRARY

The gift of

Miss Emma F. I. Dunston

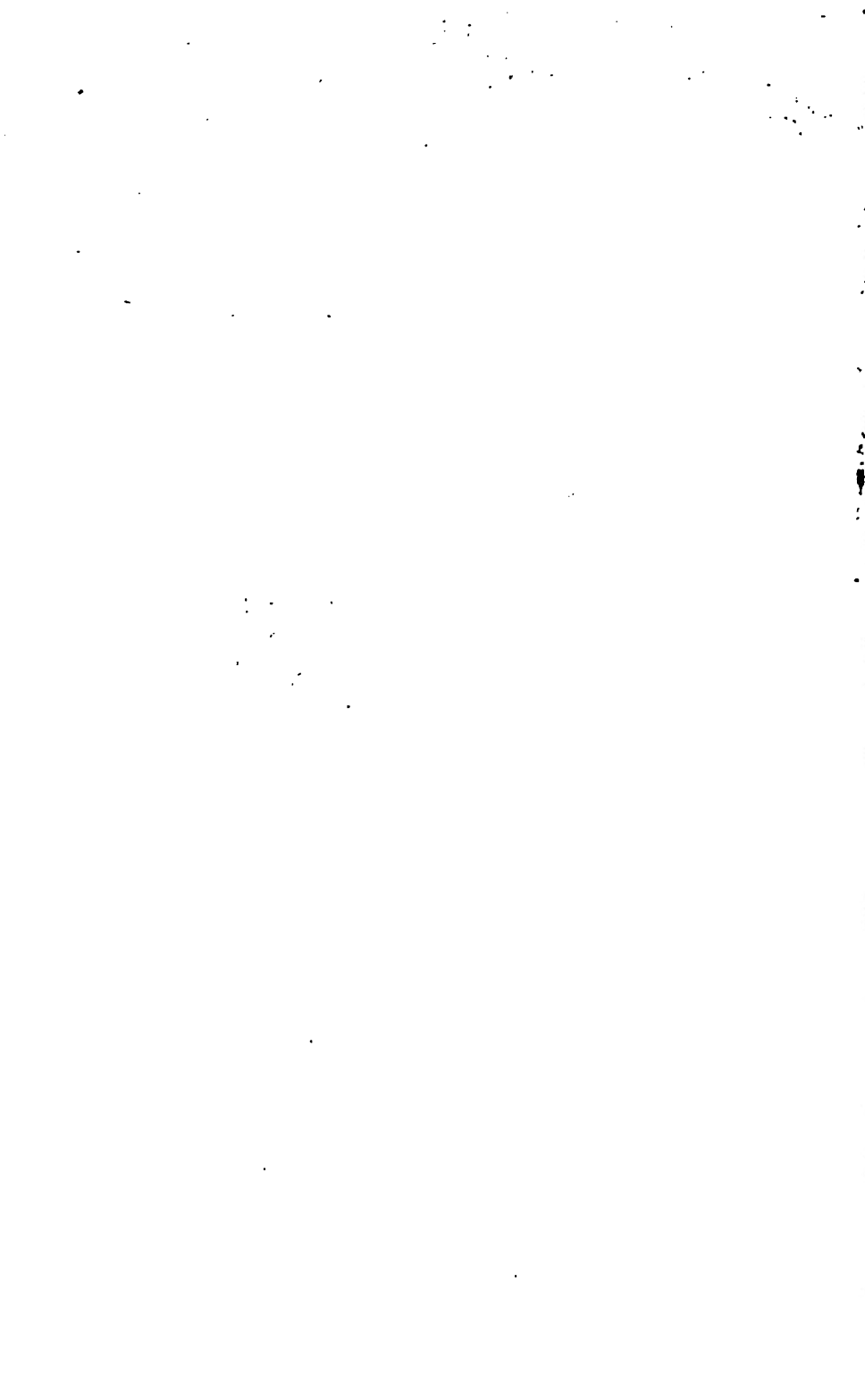

DEMOSTHENIS
ET
ÆSCHINIS
QUÆ EXSTANT OMNIA

INDICIBUS LOCUPLETISSIMIS

CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA

VARIETATE LECTIONIS

SCHOLIIS TUM ULPIANEIS TUM ANONYMIS

ANNOTATIONIBUS VARIORUM

H. WOLFII OBSOPCEI TAYLORI MARKLANDI JURINI
MOUNTENII STOCKII HARLESII F. A. WOLFII SPALDINGII
AUGERI RÜDIGERI WUNDERLICHII BREMI
ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

GULIELMUS STEPHANUS DOBSON A.M.

REGIÆ SOCIETATIS LITERARUM SOCIUS

ACCEDUNT ANIMADVERSIONES

REISKII DOUNÆI WEISKII AMERSPOORDTII

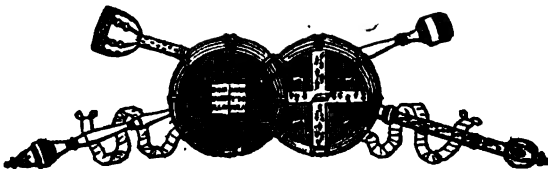
ET NUNC PRIMUM PUBLICI JURIS FACTÆ

THOMÆ STANLEII VEL POTIUS JACOBI DUPORTI

TOMUS QUINTUS

ANIMADVERSIONES IN DEMOSTHENEM

LONDINI
PROSTANT APUD J. F. DOVE

MDCCLXXXVIII.

TABULA

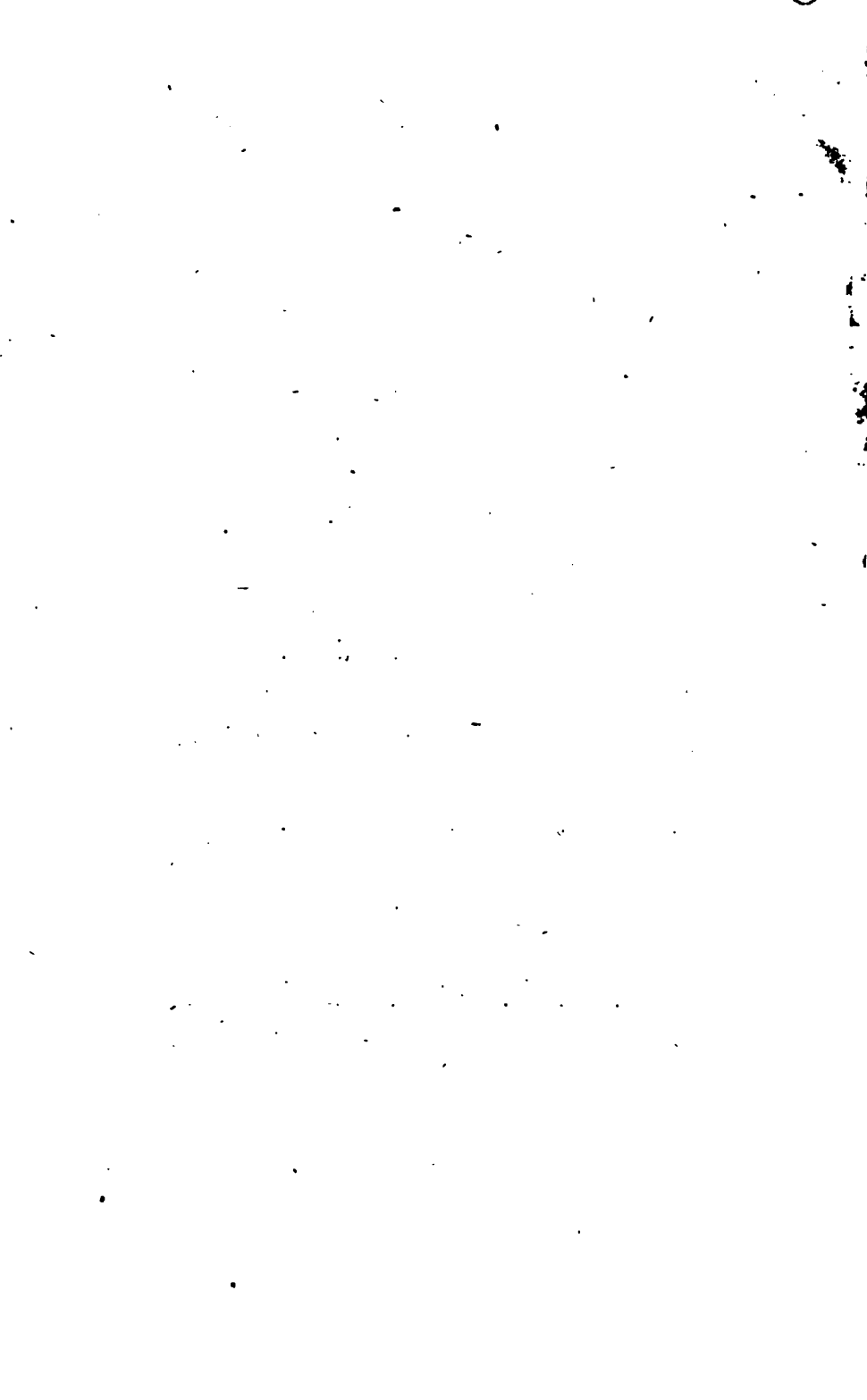
EORUM QUÆ CONTINENTUR

IN

TOMO QUINTO.

	Pag.
Reiskii Præfatio ad sua Demosthenica	3
Reiskii Annotata in Demosthenem	12
Hieronymi Wolfii Prolegomena in Olynthiacam I.	303
Hieronymi Wolfii Annotationes in Olynthiacam I.	315
Ἱερωνύμου Βολφίου Σχόλια εἰς τὸν Α. τῶν Ὀλυνθιακῶν	344
Dounæi (Downesii) Prælectiones in Philippicam de Pace	361
Weiskii Dissertatio super Oratione de Halonneso	423
Weiskii Annotationes in Orationem de Halonneso	432
Amersfoordtii Introductio ad Orationem de Symmoriis	441
Amersfoordtii Annotationes ad Orationem de Sym- moriis	447
Stanleii, vel potius Duporti, Prælectiones in Oratio- nes de Symmoriis et de Rhodiorum Libertate	467

I. IACOBI REISKE
ANNOTATIONES
AD
DEMOSTHENEM.

IO. IACOBI REISKE

AD

ANNOTATIONES

SUAS DEMOSTHENICAS,

ET AD

SYLVAM VARIANTIUM

IN

LIBRIS DEMOSTHENICIS LECTIONUM,

PRÆFATIO.

Ius et fas utique fuerat, æque lector, his modo absolutis Wolfianis atque Taylorianis a me subjecta protinus, meisque ipsius annotationibus præmissa fuisse hæc duo. 1. Tourrelli ad plerasque Philippicas et ad orationes, alteram Æschinias in Ctesiphontem, seu contra agronam Demostheni decernendam, et alteram adversariam Demosthenis pro Ctesiphonte et pro corona sua (cur Tourrellus orationem de male gesta legatione annotationibus illuminare insuper habuerit, haud constat). 2. Wolfianam reliquiarum Demosthenicarum interpretationem. Verum gravissimæ causæ volenti intercoesserunt, hæc primo loco, quod satisfaciendum tandem aliquando esset eorum, quos diutius sustinere, neque sequum, neque honestum, neque excusabile fuisset, nam adhucdum prorsus negatum fuit satisfacere, flagitationibus; quorundam etiam suspitionibus erat occurrendum, si qui fuere, qui cessationem atque dilationem editionis annotationum mearum pro larva jactantiæ et imposturæ habuissent. Æqui omnes ultro fatebantur, si viam tenere vellem, cui ut adstringerer in programme Anno 1768. edito, promiseram me cauturum, secundum Demosthenem statim reliquos oratores fori Attici uno tenore fuisse edendos: id quod profecto halitu oris confici non poterat. Cum Demosthene simul annotationes omnium measque dare, textui substratas, non ainebat angustia chartæ; nam sic sæpissime sensæ ad octonas paginæ, omni prorsus vacuæ oratione Demosthenica intercoessissent revolvendæ; quæ res molestissima fuisset, præsertim Demosthenem legenti, cujus periodi tam extensæ et tam implicatæ uno conspectu perlustrari, et uno spiritu perlegi volunt. Demosthenes in forma tam minuta, cuncto instructus apparatu, statim textui substrate, solus octo ad decem volumina impleisset. Alius teneri modus in oratoribus minoribus poterat, quorum esset alia dicendi ratio, minorque ad eos annotatorum, et sæpe place nulla copia. Præterea, cum Demosthenes et minores exouderentur, sperabam futuram, ut ad eum ornandum novæ, unde unde, copiæ advenirent, mihi que otii tanto plus superfataram mea Demosthenica expoliendi et locupletandi; quod otium mihi præter spem negatum fuit. Citius ergo, quam nunc, hæc perveniri non poterat, ad facultatem puta mea Demosthenica in publicum proferendi. Quæ quanti sint faciendæ, easque esse existimare, quem iis uti ad lectionem Dem. juvabit. Quam mihi oradæ, impolita, illaborata ipsi videantur, in præfatione ad primum volumen hujus apparatus critici jam conquestus sum: quo accedit in cumulum maiorum hæc ingens malum, quod, quo tempore annotationes meæ mihi e vetustis schedis expromendæ, excutiendæ, inter

transcribendum locupletandæ, alias decurtandæ atque contrahendæ, denique variis modis digerendæ atque transformandæ et retractandæ essent, incideret hæc opera, virum gravem et vegetum postulans, in tempus tam iniquum, ut per totam ætatem meam iniquius aliud nunquam attigerim. Jam complures annos molesta et insidiosa (nam pertinax et rebellis erat) tuncis vras vobis subacturæ. Jam ab ineunte hoc vere ad hoc diei sævit, fibras pulmonæas erodit, evellit, excreat, radios vite meæ convellit, et dilaniat. Qua mali diuturnitate et sævitie tam sum fractus, et exinanitus, et enervatus, ut vix in cubiculo vel lecto (nam sic loquebantur veteres, sed hodierni, hæc Latinitatem hæc capientes, in cæco usurpant, literulis exercendis consero) rectus et æonatus inambulare possim. Hoc est illud iniquissimum tempus, quod dico, quæ oppressas annotationes hæc voluntarie comprehensas descripsi, et variantes, dudum ante collectas, auxi. Habebunt in æstimanda mea opera Demosthenica æqui arbitri horum incommodorum et hæmanæ infirmitatis rationem.

Jam seorsim mihi de Tourrelle adhuc non nihil est admodum, antequam ulterius procedam. Magna utique sunt meritoque celebrata Tourrelli de Demosthene merita. Sed, ut orator disertus magis, qui erat, quam ut subtilis criticus, Demosthenem tractasse mihi visus est, et in colligenda materia annotationum historicarum majorem industriam, et in extrahendis notis chronologicis atque genealogicis solertiam, quam in perspicuendis sententiis obscuris, aut mendis corrigendis sagacitatem atque felicitatem approbasse. Sæpenumero a sententiis oratoris ita late aberravit, ut constet, eum, cum e conjectura vertisse, tum Græcæ nescisse. Homo Tayloro in sedulitate oratoris historicos et chronologicos scopulos tollendi simillimus, a reliquis ejus vitis, putidæ et caliginosæ dictionis affectatione, vanitate et arrogantia scholastica, venata et venditatu merceniarum liber, humanior atque liberalior, ut Francum decebat. Opera ejus in his nostris terris inventa rarissima multi emtorum mei operis, de quo certissime mihi constat, summas mihi gratias habituri essent, si liceret ipsis per me Tourrelliana hoc in volumine legere; quorum emtorum bona pars magis annotationibus historicis, quam criticis ducitur. Et solas Tourrelli annotationes cum summaris, cuique orationi præmissis, sine Francica orationum versione, si edidissem, id quod jam parabam facere, videntur illæ parum ultra alphabetum impleturæ fuisse: verum, re diligentius pensitata, visum est ab hoc proposito desistere; ne meæ materiæ, cujus tantum suppeteret, in tanta spatiorum angustia, quam Wolfiana atque Taylorana mihi reliquam fecerunt, locum prorsus præcluderem. Deinde noram, jam dudum permultos desiderium mearum annotationum ægerrime ferre, quos diutius suspendere nefas fuisset. Porro noram, homines copiis librariis affluentes queri, si cogantur eadem rursus emere, quæ jam dudum in forulis habent, divites nempe illi atque beati, de aliorum penuria securi. Tum Tourrelli quoque redditarum nusquam reciperam. Alias pari jure etiam Lucobesini commentationes fuissent recudendæ, quæ Tourrellianis nil cedunt, et nescio, an quodammodo quoque preferendæ sint, nihiloque crebriores inventa his in terris sunt. Prævidebam quoque, non posse fieri, quominus ceptum hoc meum deteriorem in partem acciperet Athanasius Augerus, V. C. Professor eloquentiæ Regius in Collegio Rothomagensi, a quo brevi post Demosthenem universum Franciæ redditum et historice criticeque illuminatum expectamus. Cui ut totam Tourrellianarum reliquiarum arbitrium salvum et intactam relinquerem, jus et fas postulabat. Sed ad rei caput tandem devenio. Reliquiæ hæc Tourrellianæ non dignæ quidem sunt reandi. Scantent scorris, quas eliquari par fuisset: quæ res neque otii, neque stomachi mei est. Vix tertia earum pars ad Demosthenem proprie quoque facit; reliqua miscellanea, trivialia, nescio quam vera, e Mororio, Baudrando, similibus prætuariis, corrasa, et veluti scopis conversa: quamquam hoc ad invidiam bono viro faciendam dictum nolim, aliens, me hoc non explorata re, neque certa scientia fidentem, sed mera probabili suspitione ductum dicere. Inquirant, quorum interest hæc in re certam veritatem deprehendere.

Wolfianam item interpretationem Latinam Demosthenicarum reliquiarum multis de

causis perquam expeditis, atque necessarium faceret reddi; optavique amplius me mihi spacia ampliora primitus statim fixisse. Verum ne ipse quidem praevidere poteram, materiam inter manus ita quasi enocreturam esse; tam si autores ad opus XV. voluminum invitarem, eoque non abstergerem? Porro si recensenda interpretatio Wolfiana fuisset, non sola vera, intemerata, debuisset representari, sed etiam annotationes criticas ei subtereri, quibus lapsus ejus benigne indicarentur, et blande castigarentur; quemadmodum Sylbergius in *Dicaeiae Halicarnasae*. Lapi ab-que Geleaii interpretationes roccensit. Quae opera ut est perutilis et pernecessaria, ita a mea persona abhorret, qua de re pluribus alio loco exposui. Annotationes ad Dem. meas conscribenti mihi si libuisset, aut potius licuisset, Wolfianam interpretationem inspicere, nullum dubium est, quia ea mihi largam materiam disputationum faceret praebitura; verum neque allubescere negotanti, neque alias juvenundum erit praecptorem et censorem agere, otioque non abundabam (nam intra paucas hebdomadas illas, quibus Wolfianarum et Taylorianarum annotationum ea pars, quae volumine hoc Apparatus secundo exhibetur, sub prelo cadaret, annotationes meae ad Philippicas, ad or. pro corona et or. de falsa legatione, cum hac praefatione, mihi fuerunt, animoque corporeque misere languenti, conscribendae, ne operis feriantur); demique cavendum erat, ne materiae alienae luxurians copia locum domesticis meis copiis praeriperet.

His de omnibus ergo sive addendis, sive excludendis videbit atque pro arbitrato suo videbit is, qui olim aliquando novam Demosthenis et oratorum minorum editionem sper hujus meae fundamentis coadct, ubi deficiente supplere, et disiecta membra colligere atque coaptabit. Meis de annotationibus quod novum hoc loco, praeter illa jam passim locorum alibi dicta, dicam, paene nil habeo. Ab homine conscriptis sunt, et valetudine torpente et paene ad omnia sanseante; ab homine, non ventosam multifarie lectionis gloriam venante, sed quem non punderet, ubi lectorum quorundam videretur e re fore, etiam ad minuta et pedagogicalia descendere; qui contenderet, locorum obscurorum sententias, sine edis, sine obtrotatione cujusquam, simpliciter et sine ambigibus, quibus posset verbis planissimis enascere et declarare. Quos mutavi locos, quosque corraxi, sive mea, sive librorum auctoritate fidens, eos diligenter et religiose indicavi. Auctores ubi nullos prodidi, simpliciter corraxi dicens, ibi correctionem auctores sunt codices, sive manus scripti, sive eadem typis exusi; quorum nomina in variantibus lectionibus, lector, invenies. Correctiones rursus ab ipso memet perfectas, praeterquam quod in ipso texto asteriscis insignivi, in annotationibus quoque nominatim quibusque locis cavi admonere, quid meum esset; et causa mutationis ubi minus aperta videretur, eam mutationem paucis verbis pargere atque approbare contendere. Vineta mea memet cedere haud puduit. In Wolfii et Taylori metallis ne inciderem, sedale cavi, quamquam non ubique locorum effugi imprudens sum his, aut cum Marklando, collisionem invitam. Locos Scholiastarum ad Hermogenem crebrius recitari, non quo bonarum doctrinarum atque novarum et inauditarum summique faciendarum pleni essent, sed quo collectis haec Aldina inventa rarissima est, cujus usum Ernestus, senior, V. C. Theologus et literator nobilis, praedicatione mea major, mihi concessit, si quis forte literatus ad horum Scholiastarum et ad veterum technicorum, seu rhetoricorum, qui secundum Aldum typis nunquam renovati sunt, incitaretur studio recoquendi. Hinc forme forma est mearum ad Dem. annotationum, quorum pars nunc in hoc secundo Apparatu volumine praeedit, reliqua in testio praedibant, si per fata licebit, inseritura lectorum ausibus, et obnoxia futura corporum equitati aut malevolentiae, intelligentiae aut imperitiae et temeritati. Jam spereret, et de variantibus lectionibus dicam, quae meis ad Demosthenicam quamque questionem annotationibus subiectae sunt.

Negotium episcum et perquam molestam, ob indiligentiam veterum, unde eas lectiones haurissent, dilucide et certis atque indubis notis et nominibus designandi. Dubitabam itaque initio, num meliores tantum lectiones e farragine mearum scho-

darum deligerem, an totum offenderem. Faissent, qui illud laudassent, sed erant contra multo plures, qui hoc malebant. Et præstat utique semper in ejusmodi re, atque tutius est, liberalitate donandi, quamvis insint, quibus uti nequeas, quam parcitate peccare; quorum illud fidem tuam testatur, utat lectori operam diligendi relinquat; hoc de diligencia judicioque tuo dubium relinquit, et arrogantiam tuam prodit, quasi lectoribus tuis haud satis multum sagacitatis inesse credidisses, qui delectum ipsis præripuisses. Et profecto ante omnes primo mihi delectus hic durus et anops fuit, ut sæpe, præmerem an præmerem aliquam lectionem, ambigerem. Tentabam opus, sed progressus usque ad p. 24. rursus abjiciebam molestum et infructuosum conatum: et præbeo hic quæcumque olim in schedas congesseram undecunque lectionum Demosthenicarum. At hoc nolim tamen, hanc crudam molem, sic ut nunc est, vel auctam etiam, per omnes, quæ postmodum existant, editiones Dem. majores, provolutari. Unam ab aliquo viro docto nostrate, aut in Belgio, vel Anglia, condi editionem, in qua mea hæc tota, sed reformata, cum cuncta hæc sylvæ variantium, eaque etiam, cum e libris bonis, tum ex editionibus aliorum veterum auctorum, a nota verbatim redq̄tatur, id tantum abest ut nolim, ut potius in votis habeam. Verum ea ne mera recusio, seu recantatio intra paucos annos esto, antequam mea exemplaria distracta sint, qua re magna calamitas rei meæ familiari, et magna mihi injuria inferretur, sed reformatio et digestio multis annis agitata, industria et felicitate colligendi, acrimonia et veritate judicii perfecta, sic tamen ut a me scriptorum ne syllabam quidem mutet, solummodo errores in annotationeulis cuique loco addendis demonstret atque corrigat, deficiencia addat, et partes operis nunc distractas copulet in melioremque ordinem redigat. Post editam ejusmodi plenam omnibus numeris absolutamque editionem, acquiescent postmodum Demosthenis lectores severo et acribo lectissimarum lectionum delectu, a viro docto in minore quadam editione faciendo.

In nævis collectionis meæ variantium hunc videntur multi esse numeraturi, quod auctores vulgatæ nusquam ediderim, sed solummodo auctores lectionum a vulgata discedentium. Vulgatam appello ubique Morellianam, ex Aldina expressam, nisi ubi Morello visum fuit ab ea discedere. Fuerat id quidem profecto non inutile, sed infinitum in modum laborem meam et molem operis duplo exaggerasset. Ipse in nævis hunc pono, quod lectionem Wolfianam non indicaverim, cum editionum superiorum nulla consentientem, sed aut Felicianæ vestigia prementem, (quod vellem ubique factum esse) aut, id quod dolet multo sæpius factum, conjecturas pæne omnes Wolfianæ pro verbis Demosthenicis subjicientem. Taylorus hanc lectionem Wolfianam, maculosam et infidam, recudit, neque tamen in annotationibus eam sive examinans, sive explanans, repetit, ut cum mea editio exemplum aliud representet, lector, Wolfiana aut Taylorana carens, ignoret, quid lectionis Taylor seu defendat, seu impugnet. Cui malo citius occurrissem, si prævidissem: sed nunc demum post excusas Taylori annotationes deprehendo, Taylorum observans falsi habere loci cujusque a se in annot. agitati primam quamque vocem ponere, cum addito α. τ. λ. quæ res lectori operam totam quemque Dem. revolvendi imponit. Molesta universæ res est, in Taylorana annotationes non textui, sed orationis cujusque calculi universas esse, unde incommodum existit, ut necesse tibi sit, ad locum quemque librum revolvendi horsum prorsum. Taylorus nempe typographo primum dabat excedendam orationem quamque seorsim; tum absoluta cujusque impressione, cessandum erat operis ad annos: mittebat orationis cujusque folia a prelo uda ad Marklandum rusticantem; hic remittebat, ubi margines suis annotationeulis conscripisset, quæ rus, et defectum librorum, et hominem in Demosthene hospitem producit, ad gerendam vocatum provinciam, quam prorsus ignoraret: tum Taylor interim ipse suas annotationes elaborabat: quo facto excedebantur: et tum nova rursus oratio, in qua eadem velvabatur rota. Unde mirum non est, illam editionem ad tot annorum diuturnitatem extractam esse. Nobis, qui Carterotis Granvillii curamus, sumtum in typos et chartas

largis administris, non licet tam lentis et otiantibus libros nostros edere, sed e pau-
pere peculio nostro sumtus ipsi erogantes necesse habemus accelerare et argere
cujusque voluminis excursionem, et chartas confestim sere mutare. Sed in viam
redeo. In tam immensi sylva lectionum facile facta fuit, neque debet mirum cuiquam
videri, ut a me subinde erraretur in edendis seu nominibus codicum, quos cito, præ-
sertim iis, quos ipse non vidi, ut e. c. Harlejanum, pro Harrisoniano, quam culpam
ut alienam non præsto, cum Taylor ipse in schedis non satis diligenter ista distinxis-
set, aut in numeris codicum, ut quistam pro sexto e. c. appellem; quæ culpa profecto
noxæ caret: quotus enim est quisque, cui liceat istos codices adire atque evolvere?
Non ubique a me annotatum esse, ubi *ἀναγ.* pro *ἀναγ.*, aut simile vidit, aut vocabula
transposita reperissem, spero laudem potius inventurum, quam in vitium incursurum
esse. Ecce enim prodesset tam infinita, tam ineluctabilis, tam putida et molesta, et
prorsus omni usu cassa diligentia? Ecce enim sunt hodie aures tam teretes, tam
subtiles, tam usu multo subactæ et acutæ, ut statim delectum verborum, constructum-
ve hunc minus, illum melius cum Atticismo convenire dignoscant? Et si dignoscant
quoque, quid id multum ad felicitatem nostram faciet? eumpe ego dignum tanta mea
opere iudicio, quem universum flocci non facio, commentitium quendam suavem et
argentum tinnitum Atticum?

Vitio hoc quoque mihi haud pauci vertent, quod lectiones auctoritatesque a Taylora
jam relatas rursus retulerim: tam quod conjectaras Wolfii, Marklandi, Taylori. Sic
eadem bis ter recocata reponi. Verum lectionum Taylori magna pars e Parisina seu
Morellina editione deprompta erat, quam totam hic reddere a principio statim decreve-
ram: quod si ergo Taylora dedecus est lectiones, quæ facile a quovis illino peti po-
tuissent, haud defugiam reprehensionem operæ incassum in eo navatæ, quod Taylo-
ranas lectiones cum meis conjunxerim, quo sub uno conspectu, velut in brevi tabula,
coram oculis haberet lector, quicquid opis ad intelligendum Demosthenis quemque
locum, seu librorum fides, seu doctorum virorum ingenia præstarent. Chartarum
jactura quos acrius uret, quam alios studium meum commoditatis suæ delectabit,
meo animo feram hos de me querentes. Permultis in locis meos a Morellina dis-
cessus in annotationibus, item in variantibus, judicare seu insuper habui, seu oblitus
fui: sed profecto tam minuta ista erant, ut ista annotare tantumdem fuisset, atque stul-
titiæ suam ore suo prædicare, testarique, quam parum scias otio sapienter uti, quo
vereor ne nimis multis videar vel sic ad ineptias abusus esse. Aliis, si secus fecis-
sem, procal dubio visus fuisset diligentiæ meæ acerbitate putide jactatum isse.

Disputationi huic meæ nil superest quod addam, præter admonitiones quasdam
novas de Codd. matris, quibus usi sumus, Taylorus et ego, quamquam de iis jam
dudum exposuimus. Nam secundum editam præfationem meam ad Demosthenem,
misit ad me Askewius V. C. qui nuper in vivis agere desiit, ingentem fascem exem-
plarum Demosthenis, Aldinæ, Basileensis primæ, Basileensis secundæ, seu Wolfia-
narum omnium primæ, Morellinæ singula, Francfurtensium tria, Taylorianæ aliquot,
chartis mundis interstincta, quibus aut prorsus nihil esset inscriptum, aut dudum
edita: ad Philippicas, et causas privatas adjumentorum parum; de quo jam questus
sum dudum publice, superstitæ et consilio Askewio, et ad hunc ipsum in literis pri-
vatis, quem decebat mendacii me coarguere, simulac fraudis conscius mihi fuisset.
Ut tamen nuper rem diligentius explorare cepi, deprehendi, me subitaria inspectione
et opinatione verosimili deceptum, a veritate discessisse. Quod nunc reprehendam,
religiose hic indicaturus, quid in illorum ad me missorum, quos modo dixi, codicum
unoquoque reperi, et in collectione variantium exhibebo lectiones ipsas, quas hi libri
Tayloriani administrabant. In his igitur erat primo loco Aldinæ, quam in V. L. libellis
appello *Aldinam Taylori*, cujus margines, vetusta, non scita, sed lecta plana et expedi-
ta manus variis lectionibus, haud constabit aliquando unde petitis, conscripsit.
Nam nusquam vestigium ullum apparet, unde constet, quo e fonte lectionis istæ ma-
narint, ut initio dubitarem, essentne e codice quodam Msto depromptæ, an a viro quo-

dem dote e marginibus Parisiæ, ex Argentani lectionibus a Fabricio collectis, a Wolfe proditis, ex indicibus variantium, qui editionibus Aldi et Feliciani et Pauli Manutii subjecti sunt, et inde Farrago Wolfæ confata est, compilata, ut edes ridenti esset ejusmodi testem citare. Verum brevi videbam, ibi referri lectiones a nemine usquam locorum ad hæc dici prelatas; quarum cum alias a codicibus meis confirmari cernerem, tum aliarum mentionem nullam fieri. Quo mihi certo constabat, illas quoque e Mito quodam esse deprentas. Jam supererat codicem illum explorare. Et statim videbam, eundem esse, quem Taylor ad er. pro cætera et de fahm legatione Venetum appellat, nisi quod testimonio Taylori scripta in marginibus Aldinæ Taylorianæ aut non addidit, aut contradidit: nam de supi, quod in Veneto esse Taylor ad p. 256, 8. ed. R. ait, Aldina Taylori tacet. Lectiones alios eodem dat, a Tayloro, dabiam, an a volente, præteritas. Pluribus in locis ibi legitur *λέγειν τε καλαῶς*. Sed quod fortissimum argumentum est, eodem manus, quem reliqua omnia uno tenore scripsit, in media serie verbum ad clausulam argumenti orationis de Falas Legat. hæc scripsit: *ταῦτά σιρι ἐν ἐπιλοχῶν τῶν δὲ τῶν Μάρκου*. Jam plus quam credibile est, unde hæc essent petita, reliqua quoque inde petita esse. Quis tamen verum experem in Philippicis Aldinam Taylori (pro Veneto) laudare, perrexi porro, per opus quoddam supererogationis, etiam ubi Taylor jam Venetum nominasset, Aldinam Taylori addere, tametsi non mora hæc est aeternitas, sed mora Veneti. Aldina hæc, Taylorianæ quondam, que nunc penes me est, exemplum est, aut ipsius Petri Pithæi, aut ex eo delectum, leonpletissimum et fidelissimum illorum omnium excerptum, que usquam prodierunt, sive ex editione Francofurtana, sive ex Aldina Leseingiana per me voluminis secundi a p. 191. Appendicis Soboliorum prodita: nisi quod soboliorum nihil in Aldina Taylori, aut perperam inveni. In oratione de fædere cum Alexandro adscripsit eodem manus ad plerasque lectiones, sed non ad omnes, Bar. hoc est Barocciensis: id quod dubium relinquit, nam lectiones auctoritate carentes e Veneto deprentæ sint, relique e Barocciæ solo, an contra, omnes primitus e Veneto hærent, que autem ipsi cum Barocciæ communes essent, ad eas Bar. adscriptum sit. Illa copia Pithæana, e codice Veneto derivata, reperitur etiam in duobus aliis libris, qui procul dubio Taylori quoque studiis olim inservierunt, tum, ad Askewium eum transierunt, ab hoc ad me missi sunt, qui serve. Basileensis secundus (sic appello illam veterandem in folio, que anno 1572. cum Latina Wolfii interpretatione multaque aliis accessionibus, et Wolfianarum omnium postmodum parva typographico editarum mater est) hujus itaque summa in pagina illa, cui incusum est Libanii argumentum orationis primæ Olynthiæ superscripsit aliquis hæc: [MS. in margine cod. Venetiani erat. Demosthen. edit. 1504. qui in Bodleyana bibliotheca jam servatur, lectiones, que sequuntur, variantes manæ egregie, forte Petri Pithæi Legum [sic] cuius nomen in frontispicio apparet, scriptis reperitur. Ita epigraphum D. Hudsoni, a quo ego.] Sed quis nobis dicit, qui ille ego sit. Rursus repertis eodem lectiones in marginibus editionis Francofurtanæ, seu Wpobolanæ, cujus in summa p. 1. illa pars, ubi prima Olynthiæ incipit, hæc, peno eodem cum superioribus, adscripta legitur ab alia manu. [In margine codicis erat. Dem. Venetianæ editionis MDIV. qui in Bodleyana bibliotheca jam servatur, lectiones, que sequuntur, variantes manæ egregie, forte Petri Pithæi, cuius nomen in frontispicio apparet, scriptis reperitur.]

In exemplo alio seu secundo editionis Francofurtanæ repertis 1) Prolegomena ad Demosthenem, alia illis, que in volumine oratorum octavo publicavi; hæc aut a seniore jam Taylora, perfectiora, ista breviora et jejuniora erant, ut a juniore profecta. His in prolegomenis repertis inter alia indicem codicum Demosthenis Anglicanorum, diversum ab illo, quem in Prolegomenis posterioribus l. c. vol. i. p. xvi. publicavi, nec minus ab illo, quem ipse Taylor superius adhuc, sub exitum suum ad universam Demosthenem præfationis publicavit. Juvat enim, et brevem, his prætere.

In Bibliotheca Bodleyana. Codd. Barocciæ. Num. 45. Demosthenis Olynthia. l. et 8. cum notis Ulpiani. Num. 73. Demosthenis oratio contra Midium l. continet

Aristocratem 48. contra Timocratem 92. contra Aristogitonem 1. 141. 2. 162. contra Newram 168. amatoria 198. funebris 210. de fœdere cum Alexandro 218. contra Zenothemiam 224. contra Phormionem 231. adversus Laorit exceptionem 247. Epistola 1. 256. exceptio contra Nausimachum et Xenopitum 258. 6. Num. 96. Ecloga vocum quarundam Rhetoricarum e Philippiis Demosthenis. Num. 139. Demosthenis funebris oratio, sine caret. Num. 159. expositio vocum Rhetoricarum in Philippiis Demosthenis. τὸ μᾶλλον 303. Codd. MSS. Laud. Num. 26. Demosthenis orationes aliquot Græce.

Adversarius Langbainii. 8. p. 205. Demosthenis orationum et epistolarum Cat.

Codd. Ashmole. 780. 2. Livies of Cato Uticensis—Demosthenis.

In Colleg. Lincolnensi. N. 15. Oratio Demosthenis ad Alexandrum eum ad clementiam invitantis,

Codd. MSS. Is. Vossii. 47. Demosthenis orationes judiciales. 90. Comparatio Demosthenis et Æschinis. 115. Demosthenis orat. Olynthiacæ, de Pace et contra Philippum. 175. Demosthenis Oratio ἑρμῆς.

Codd. MSS. Edv. Bernardi. 57. Demosthenes.

Codd. MSS. Episc. Norvic. 102. Nicol. Carri versio quarundam Orationum Demosthenis e Græco. 4.

Porro reperi in illa, quam dixi, Francofurtana collationem Philippicarum quarundam cum codicibus Lockerano et Harleyano, et argumentorum ad has orationes e codice Gouvilleano; quæ omnia diligenter in variantibus meis retuli.

• • •

In tertio exemplorum editionis Francofurtanæ ab Askewio ad me missorum reperi istæc. in primo volumine varias lectiones ex Harleyano et Lockerano codd. de quibus modo dixi. in secundo et tertio tota farrago lectionum, quam Taylor in sua editione orationum et in causa Æschinea, et in aliis causis publicis versantium, exprompsit. tum volumen quartum, causas privatas tenens, quod meam spem imprimis arroxerat, eam turpissime fessilit, plenum chartis, sed inanibus, in quibus ne litera quidem esset exarata, nisi quæ ad orat. c. Macartatum lectiones quædam ex Augustano essent annotatæ, haud constat cur, aut quo. Superest in subsidiis Taylorianis Londino ad me missis editio Parisina, in qua hæc reperi. In parte prima, quæ penes me, penesque omnes ad orat. pro corona procedit, pæne nihil egerat Taylorus, quam ut lectiones aut conjecturas, sive Morelli, sive Lambini, Parisinæ in calce subjectas adscriberet, si quid in scholiasta notabile, seu citatum auctorem reperisset, nomen ejus in margine indicaret, sive vocabulum in ignis enarratum, item, raro conjecturas suas adpersit, quas hic seorsim referam, quia sic melius spectari, h. e. judicari possunt, quam in turba alienarum annotationum veluti sepultæ.

• • •

In eo volumine Wolfano Francofurtanæ, in quam lectiones Harleyani et Lockerani inasceperat, interspersas illis variantibus proprias Tayloro animadversiones et conjecturas reperi, quas in libellis variantium lectionum, loco quamque suo retuli. ut e. c. ad p. 15. v. 26.

Porro tenendum, lectiones has Harl. et Lock. a Tayloro bis esse illatas in exempla Francofurtanæ, alteram illud, unde Moschopoli scholia protuli; verum ibi vix decimam partem reperi earum lectionum, quas postmodum in altero exemplo reperi multo pleniores. Solebat Taylor, homo, ut videtur, in tractando certe Demosthene, ordine commodissimo non usos, ut mirer, qui potuerit ipse scripta in scholis suis reperire, eadem vel decies in diversis chartis, passim locorum exarare, alia prorsus eadem, alia mutatis formis. ut hic loci, lectiones has in altero exemplo plenas dedit, in altero mutilatas. Quod cur fecerit, equidem non expato. Mihi vero molestiam hæc ejus indiligentia creavit hæud mediocrem: nam cum ex altero decartato exemplo lectiones illas jam in libellos meos variantium intulissem, paulo post, perquam tempore,

cum schedæ jam typographo tradendæ essent, incidens in alteram plenius exemplam necesse habui jam actum denuo agere.

Hæc habui de subsidiis dicenda, ad Demosthenem illuminandum facientibus, ab Askewia velut ex hæreditate Taylorana, ad me ultra mare missis. De codicibus Matis librariæ vetustis prelo exonais, quibus ego sum usus ad congregandam materiam variantium lectionum, jam dixi alio loco, neque multum est, quod iis nunc addere habeam: verum tamen paucis verbis recensere copiosas meas, ut quicunque eas cito intuitu brevi in arcula expositas oculis collustrare possit. 1. Aldinæ primæ penes me est codex, cui Ulpianus et Harpocration a bibliopego adjunctus est, item ab Aldo editus: volumen, quod magni facio, meique juris et mancipi est. 2. Aldina posterior, sed eandem annum, quem prior, præferens. Exempla ejus olim complura usurpavi, Weimaranum, Lessingianum, et illud, quod plures per annos penes me habui e bibliotheca senatus Lipsiensis Amplissimi: nunc habeo penes me exemplum illud, quod in libellis variantium *Aldinam Taylori* usurpo.

3. Basileensis primæ, in folio, more Græcæ, e typographeo Herwagii, quod est Aldinæ, fortasse paullo emendatius, apographum, habeo duo exempla, alterum purum, quod est mei juris, ære meo emtum, alterum ab Askewio Londino ad me missum: quod quia superius loco suo copiosius designare oblitus sum, pauca de eò dicenda hinc repetam. In titulo, circa statuum tricripitem, quod symbolum Herwagii est, scriptum adhuc clare legitur Edovardus Ravenus: et perobscure, nam cultello erasum est hoc nomen, ut vix agnosci possit, quod *Ἐδωικός Μίλανθρος* suspicabar legendum esse, verum in extrema calce hujus ipsius exempli rursus circa statuum Herwagii tricripitem Latinis literis hoc idem nomen reperiebam clare et perspicue exaratum, non erasum, sicut *AHenry Ailand*. id est, Augustus Henricus Ailand. Qui homines nigri an albi fuerint, mihi non constat. Fortassis Ed. Ravenus annotata illa in marginibus hujus exempli exaravit: hæc enim duotibus literarum, quibus in titulo nomen suum Ravenus exaraverat, sunt simillime exarata. Ipse Taylor in summo margine hujus tituli nigris literis seu atramento hæc adscripserat. *Black. From a Copy Bibl. Bodley. A. 2. 20. artic. Selden.* in imo autem rubris seu rubro liquore. *Red. MS. notes in a Copy of this Edition lent me by Dr. Barnard, Dean of Rochester.* Ubi in variantium lectionum libellis hujus codicis mentionem facio, ibi *Herwagianam Taylori* cito, sed cum distinctione: quæ scripta a vetusta manu recito, sic appello, *vetusta manus in Herwagiana*; maluissem dicere *Edvardus Ravenus in H. T.* si certo mihi constisset ab eo ista scripta fuisse: quæ autem Taylor atramento adscripserat, ea appello *Selden. in Herwagiana Taylori*, quia dicitur ille liber e legato Seldeni in Bodleyanam bibliothecam pervenisse: quæ autem Taylor rubrica adscripserat, ea appello *Herwagiana Taylori e Barnardina*. Horum librorum ille Seldenianus procul dubio est is, quem Taylorus in Prolegomenis ad Demosthenem, in volumine primo editis p. xvi. versu 15. designat his verbis *observatiuncula ad oram exemplaris Herwagiani prioris* [hoc dicit, respectu minoris in tribus voluminibus in octavo, quæ est Herwagiana posterior] *in bibliotheca Bodleyana*. Exemplum autem Herwagianum a Barnardo, Decano Roffensi, cum Taylora communicatum, esse videtur id, quod ibidem loci, in continenti, sic describitur a Taylora versu 18. *Bern. Variæ lectiones.*

4. Felicianæ, quam Strasburgo ad me misit e lectissima atque instructissima sua bibliotheca Brunkius, Vir illustris. Hac si citius potitus essem, aut ex ea recouendum Dem. textum operis nostris in manus dedissem, aut certe variantes ejus lectiones omnes quam diligentissime inde excerpissem: quod nunc secus est factum. Interim tamen idem est rursus quoque quodammodo factum: nam antehac illam Venetam, quæ decennio pæne post Felicianæ ex officina Pauli Manutii prodiit, a Jo. Frid. Fischeri, V. C. bonarum literarum apud nos Lipsienses Professore industrio, mecum communicatam, diligentius oxessusam; quod merum est Felicianæ apographum, nisi quod innumeris mendis typographicis scatet, a cujusmodi fecibus Felicianæ li-

quida et defecata est. Interim sic satis certus esse poterit lector, ubi aio in Var. Lect. Manutianam sic dare, in Felicianea quoque sic legi, quod exemplum Felicianæ operæ Paulinæ verbatim recensuerunt. Adminicula hæc omnia (nam de Wolfiana et Taylorana editione cum alibi a me dictum sit, neque eæ sint editiones primariæ, e codd. Mstis expressæ aut correctæ, hic a me non commemorabuntur) adminicula igitur hæc si citius omnia una ad manus habuissem eo tempore, quo uni huic rei, collectioni variantium lectionum e libris Demosthenicis manuscriptis et primis atque vetustissimis excusis, deditus eram, multo diligentius et illas ambas Aldinas inter se contulissem, quod omissum valde doleo, et Felicianea melius essem usus: quod hoc ægrius fero, quia libris tam iaventa raris paucis potiri licet. Tempore post, animo ad alia converso, piguit ad molestam illam operam reverti, qua profecto non est alia miserior calamitas, cum vita hominis grammatici, seu, si mavis, critici, copulata, quam variantes colligere, cassas plerumque noces. Et vel sic tamen illam invisam et exosam operam prorsus devitare nuper non potui, sed necesse habui denuo subire, cum copiæ Tayloranæ ex Anglia ad me perlatæ excutiendæ essent: id quod his ipsis diebus, per quos menseans et torpens ad nihil non, ab ejusmodi molesta opera magis, quam usquam alias, abhorrebam, faciendum mihi fuit. Universe, si qua alia in parte editio mea Demosthenis defectu et labe quadam laborat, quas ei labe insidere permultas ultro confitebor, in hac parte variantium vel maxime laborat, tametsi cæteroque in hac ipsa in parte reliquas omnes superiores copiis rerum antecellit. Quod ultra hoc loco dicam, non habens, deum rogo, ut intra breve tempus virum fortem, adolescentem navum, excitatum, ardentem, ingenii pollentem viribus, reliquis affluentem commeditatibus atque opportunitatibus, impellat, ut operi a me inchoato feliciter eoroidem imponat. Scripsi Lipsiæ d. 20. Julii 1774.

IO. IACOBI REISKII AD DEMOSTHENEM ANNOTATA.

* * *
Notandum, Annotata hæc accommodari paginis et paginarum versibus Editionis Bœtiakianæ. Illas ad marginem Nostræ interiorè rem apponi curavimus: hæc Nostræ, paulo arctius disposita, tantum non exacte refert.

AD OLYNTHIACAM PRIMAM.

9. 1. Ἀντὶ πολλῶν κ. τ. λ.] citat h. l. Scholiastes Thuoydidis p. 26, ult. eq. Duker. Comparat philippicarum Dem. cum reliquis ejusdem orationibus Plutaroh. Opuscul. p. 810. 31. ed. Wechel. Lucianus Jovis Tragœdi cap. 15. T. II. p. 658. scurrilliter tradocit initium Olynthiacæ primæ. Οὐτῶν καὶ Δημοσθένος μόνου τῷ συμφέροντι τοὺς Ὀλυνθιακοὺς λόγους ἐξήτελλεσι. Schol. in Aphthonium p. XIV. 12. ed. Ald. Κρίσιν δὲ διακοτῶν] ὄν, ἀντὶ πολλῶν ἂν, ἃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων ἡμᾶς ἰλέσθαι νομίζου, εἰ φανερὸν γίνετο τὸ μᾶλλον συνόλαιον τῷ πόλει. τῷ γὰρ παρ' αὐτοῦ μισθόσισθαι μέλλοσιν τὴν τῶν ἀρεστωνῶν συμπερίλαβε κρίσιν. Scholiastes ad Hermog. p. 384.

— 3. περὶ ὧν] id est *in tuitas*, περὶ ὧν.

— 5. οὐ γὰρ μόνου] citat hunc locum Hermogenes de Ideis p. 287. 1. et pro *hæsi dativus* in optativo. editionem Crispini cito.

— 9. ὅσ' ἔξ ἀπάντων κ. τ. λ.] Hermogenes p. 302. οἶρα βν. βιβλικὸς γίνεσθαι μῆδος, εἰ ἅμα τῇ ἰσχυρῇ πλεουρομῆν καὶ μέρος λόγου τι μακρὸν καὶ εἰς μακρὰν τὴν τελευταίαν καταλθῶν συλλαβῆν, ὡς ὅσ' ἔξ ἀπάντων μαθὰν τὸν τῷ συμφέροντος ἡμῶν αἵρεσιν γένεσθαι.

— 10. εἰ μὴ ὦν παρὸν καιρὸς] πῆχρηται δὲ καὶ ὁ Δημοσθένης προσωποποιεῖ, πρόσωπον ἰσοθεὶς τὸν καιρὸν αὐτῶς ἑαυτοῦ. ἑκαίνοσ μὲν ὦν ἐν ἀρχῇ τοῦ πρώτου τῶν Ὀλυνθιακῶν τὸν καιρὸν παρεσιόργαζον. καὶ ἑστὶ τέλος δὲ τοῦ λόγου ἤρμεσιν ἂν παρεσιόργαζὸς εἰς τὴν ἀπέμνησιν τῶν ἰερμῶν. ἃ γὰρ παρὸν καιρὸς ταύτας ἀφείλε

ἰφάνη τὰς φωνὰς. ἔτι τῶν πραγμάτων ἡμῶν ἑκαίνοσ ἀντιλαμπρῶν ἑστί. ἔτι ἢ τῆς πῶλαιος τύχῃ δαλτίων τῆς φιλικῶν. ἔτι πολλὰ πρὸς τὸ μικρὸν ἡμῶν ἑστί πλεουρομῆματα. ἔτι ἀσθενῆ τὰ φιλικῶν παρὸς ἡμῶν. ἔτι ἀναιρομῆτων Ὀλυθίων, ἐν τῇ ἡμῶν αὐτῶν ἀμνησθῆ τὸν ἐκέρβαρον. ὡς τῶν ἀπέμνησιν ἂν διὰ τῆς προσωποποιεῖας τὰ κεφαλαίως. Apsines p. 707. ofin. ed. Ald. Ἐπροσωποποιεῖα δὲ ἑστί προσωποποιεῖα διαπλάσις, ἑστὶ τὴν ἀρχὴν μὴ γατομῆταιν πῶσεται, ἢ γατομῆταιν μῆν, ὡς ἔτι δὲ ὄντος. τοῦ μῆν [prioris nempè generis] παρῆδιγμα τὸ Δημοσθενικόν εἰ μὴ ὦν παρὸν καιρὸς, ἃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μισθοσθῆ λόγου φωνῆ ἀφείλε. οὐχ ἰφαστηκὸς γὰρ πρόσωπον, τὸν καιρὸν αὐτῶν [f. λέγοντα deest] εἰλέγει. Alexander de figuris ed. Norm. p. 32.

— 12. ἑκαίνοσ] rerum, quæ illi, apud Olynthiam puta, gerantur.

— 13. αὐτῶν] cooroxi αὐτῶν, eam spirita aspero, id est ἡμῶν αὐτῶν.

— 14. ἡμᾶς δ'] ἰσχυρῇ λυπηρὸν ἑστί τὸ λέγειν, εἰ δὲ μὴ, ἀπολείπει τὰ πρῆγματα, περιέπλαζον, ἑσται ἰσχυρῆσ συντηρῆσ αὐτῶν φρεστικῆσ. καὶ πάλιν παρὰ πῶδας ἰσχυρῆσ γὰρ προσωποποιεῖ μιστὰ συλλαβῆσ. ἡμᾶς δὲ ὀσκαύεται, ἀμολοῦμεν. ἀλλὰ τούτο λυπηρὸν ἑστί τοῖς Ἀθηναῖοις. ὡς ὦν, περιέπλαζον. ὡς αὐτῶν, ἑστικὸν μῆν διακῆται ἔχων τῆσπον πρὸς αὐτῶν. Hermogenes σ. μ. δ. p. 412. Citat h. l. quoque Thomas M. v. δοκῶ, p. 214.

— ult. ὑπέρτατον] conf. p. 29. 20. sq.

— ibid. προσωποποιεῖας δὲ πῶμῶν] ad Olynthios puta.

10. 1. ταῦτ' ἑστί] scil. αὐτῶς τὰ ἔγνωσμεθα παρ' ἡμῶν.

— ibid. *παρόντα τῶς ἀρχαίμων*] que ibi apud Olynthum gerantur, et invigilet bello, copisque vestris et ipsi imperatoribus, atque executioni consiliorum et mandatorum vestrorum intersit, eamque urgeat atque gubernet.

10. 2. *μὴ παυῖντος ἔν*] locum hunc cum altero oratoris, qui p. 206. 3. legitur, comparat Hermogenes de Ideis tomo secundo, capite *περὶ ἑταιρίας*, his verbis p. 341. *ὅλλω δ' ἰσὶ τοῦτο ἐν τῶν κατὰ φιλοπῶν μάλιστα, ἑταιρίας τῇ ἰδίᾳ ταύτῃ λέγωντος τοῦ ἡτότερος, ἔστω μὴ παυῖντος ἔν καὶ δευτέρου. πρῶτον μὲν γὰρ παυῖντος φησὶν, ἔστω δὲ ἀπλῶς ἔστω. σφοδρότερον δὲ τὴν παυῖντος ἔστω τῶν δευτέρου ἑταιρίας. ἑταιρία οὐδὲν δευτέρου αὐτῷ παυῖντος ἐν φιλοπῶν εἶναι ἔστι, οὐδ' ἠδελῶν, ἔστω ἐστὶ, [p. 206.] ἀλλ' ἀποφύγεται. ἑταιρία οὐ καὶ τῶν παυῖντος, ἢ δευτέρου, ἔστω τῶν ἀποφύγεται, ἔστω, ἀλλ' αὐτὸν εἶναι τὴν φιλοπῶν καὶ δευτέρου, καὶ παυῖντος. οὐκ αὐτὸν ταῦτα μὲν καὶ σφοδρὰ καὶ τραχίᾳ, ἑταιρία δὲ [p. 206.] ἔστι καὶ ἑταιρία, καὶ σαφῶς ἰδέσθαι τὴν σφοδρότητα τοῦ ἡτότερος. Ad istam locum Hermogenis Scholiastes ejus p. 408. ofis. istae annotavit vocab. *παυῖντος* declaraturus. ἢ *παυῖντος* παύσις μὲν ἢ πῶσις ἔργου ἐπιβόλησις, ἢ δραστήριος, καὶ ἰσχυρὸς. *παυῖντος* δὲ τῇ λέξει ἢ ἡσυχία ἢ τῷ ἐν κακῶς νόημασι καὶ ἔργου ἐπιβόλησις.*

— 6. *τρέφεται*] sic vulgate, sed rectius videtur, aut *κατατρέφεται*, aut, quod praestitit, *τρέφεται* per *delta*, a *τρέφω*. Sed oblitus sum, distinctionem vulgarem rem commendare, id quod fieri docebat. Scilicet ita distinguendus est locus, τὰ δ' ἡμεῖς διαβάλλω, tum infamando nos, καὶ τὴν ἡσυχίαν τὴν ἡμετέραν δρέφεται, ne-stramque absentiam veluti dehorret, carpat, metat, vindemet, h. e. nostrum a locis, quibus insidiat, absentis fructus auferat. Sin autem *κατατρέφεται* malis, manebit vulgaris distinctio, et hinc exhibet sententia, calumnias, falsis criminationibus, ad amicos nostros suspectos nos reddens, malitiosis desertionis insimulando, quasi gauderemus ipsorum malis, eosque perditos vellemus, data opera ennotantes, non autem necessitate, temporisque adversitatibus et necessitatibus constrioti, sociorum nostrorum, aut dittonis nostrae nonnihil sub potestatem suam redigat.

— 7. *τῶν ἄλλων χωρῶν*] Demosthenes appellat hic loci, similibusque aliis in locis, τὰ ἀρχαίματα, id quod nos appellamus *das Interesse des Staates* [the public weal], id omne de quo agitur, et super quo certatur, ut conservetur, ut saluum atque sospes populo alieni maneant, aut etiam amplificetur atque increscat, opes atque majestas reip. sive

sunt locorum possessiones, sive societatem, sive nomen, sive copiae militares, sive naves, sive arma, sive commerciorum cum exteris agitationes, sive annonarum copiae, et quomouaque bello gerendo inseruiunt; quo salva esse, multum interest. Sic Latini quoque voc. res usurpant. ut apud Livium. Si captis succederent, se res afflictas recepturum. 25. 37.

ibid. *ἑταιρίας*] forme, plerumque, potissimum, creberrime. Citat h. l. Hermogenes p. 364. *ἑταιρία τῶς ταύτης ἀποφύγεται ἢ ἀπαρθεῖσι καὶ βαδύσι, καὶ ἄλλοις ἀποφύγεται. ἔστω οὐ μὴν ἀλλ' ἑταιρίας εἶναι.*

— 9. *τὸ γὰρ*] malum τὸ γὰρ in dativo. nam *προβῆναι* manifestum est ad Philippum redire. praestat in eo vobis atque potior multis partibus est, quod — *er hat darinnen viel vor euch vortaus* [he is much your superior]. durum tamen hoc est, quod *ἑταιρίας ἔστι* non ad Philippum redit, sed subauditur τῶτο αὐτῷ, hoc est contra habet, seu adversatur.

— 12. *πρὸς μὲν τὸ τὰ τῷ πύλλω* — *ἑταιρίας ἔστι*] colon hoc citat Hermogenes p. 296. ut exemplum antistrophe.

— 14. *πρὸς δὲ τὰς καταλλαγὰς*] citat h. l. Arpines p. 696. *οἷον σινεμ. ἴσθι τὸ καὶ μὴ ἔστις ἀντιδρῶσι, τὰς λύσεις αὐτῷ [lege αὐτῶς] τῶμασι. τῶτο δὲ γίνεσθαι, ἔστι ἢ πᾶν βαρὺν ἡμεῖς ἢ ἀντιδρῶσι ἐν ἀποφύγεται τοῦμασι, καὶ δὲ [l. δὲ] αὐτὸν ἀποφύγεται λαλοῦντος. ὡς ἐν τῷ α τῶν φιλοπῶν ἀποφύγεται ἢ ἀποφύγεται. τίς γὰρ ἐν ἢ πᾶν βαρὺν αὐτὸν ἀντιδρῶσι; ἐπὶ αὐτοῦ ἡμεῖς ἢ ἰδιώδεια. τῶτο τῶμασι μὴ θαῖς ἐν ἀποφύγεται, λέλασται αὐτῶν πρὸς δὲ τὰς καταλλαγὰς, ἔστι ἡμεῖς ἀποφύγεται ἔστω πρὸς ἑλλυθῶν, ἑταιρίας ἔστι. καὶ γὰρ ἔστι τῶμασι φιλοπῶν, καὶ ἔστις φῶσι τῶς δημοκρατικῶν. καὶ ἔστις μεγάλῃ ἑλλυθῶν ἢ ἀποφύγεται, ἢ ἀποφύγεται. καὶ ἐν ἀποφύγεται. καὶ ἔστις ἢ τ' Ἀμφικλιτῶν ἐπὶ αὐτοῦ τῶς παραδόντας αὐτῷ τὴν πόλιν, καὶ ἀποφύγεται τοῖς ἰσχυροῦμασι. ταῦτα τίς ἐπὶ στωτικῶν; τῶ ἀποφύγεται μὴ αὐτοῦ μὲν φιλοπῶν, ἡμεῖς δὲ πῶσις. ἔστις, πῶς μὴ θαῖς τῶ ἀντιδρῶσι, τὰς λύσεις τῶμασι.*

— 16. *ὅλλω γὰρ ἔστι α. τ. λ.*] citat h. l. Minucianus ed. Norm. pag. 128. *τῶν ἐπιχειρημάτων τὰ μὴ ἐπὶ ἀποφύγεται, τὰ δ' ἰσχυροῦμασι. ἀποφύγεται μὲν, ἔστι ἔστις ἑταιρίας καὶ ἡμοῦστας καὶ ἀποφύγεται τῶς πατρίδος, ἢ ἀποφύγεται ἔστι αὐτοῦ. καὶ ἐν τῶν ἀποφύγεται. καὶ ἔστις ἢ τ' Ἀμφικλιτῶν εἶναι. Citat item, sed aliam ob causam, Scholiastes Hermogenis pag. 386. ofis. *τίς ἰσχυροῦμασι τῶν [fort. τῶν] ἀποφύγεται ἑλλυθῶν. πολλοὶ γὰρ πρὸς τῷ ἰσχυροῦμασι καὶ μέλλουσιν τῷ Δημοσθένει**

λαθάνοντας ἰάμβους τε καὶ χαριάμβους ἰστί
 εἰδὴν διὰ τὴν ἰσαμεσίαν συνθεῖν τῶν λέξεων. ὡς
 εἰδὴν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ὀλυμπιακῶν. διὸν γὰρ
 ἴστί τοῖς Ὀλυμπιακοῖς, οὗτοι [est merus et plenus
 senarius] οὐκ ἔστιν ἰστί μέρους
 [habes senarium postremo pede mutilatum]
 τῆς χάρας κενδοποιούσων. οὐκ ὡς ῥήτορας κενδο-
 ποιούσων καὶ ἱμαστρά λῆγειν. ἀλλότριον γὰρ
 τοῦ πολιτικοῦ λόγου τὸ τοιαῦτον, ἀλλ' αὐτο-
 φως εἰς μέτρον ἀπνοηθείσης τῆς φράσεως.

— 17. ἀναστάσιος] citat h. l. Pollax
 3. 91. ad docendum, vocabulum hoc h. l.
 non emigrationem, sed abductionem e pa-
 trio solo in peregrinum, ἀναστάντων, sig-
 nificare. verum hoc vocabulo ἀναστάντων,
 quod saepe ad rem docendam peropportune
 excoogitatum est, nemo utitur.

— 20. ἀπιστων] locum hunc citat Sto-
 beus Gesneri p. 344. 16.

— 21. πολιτικός] ad hunc similemve
 alium locum respexit Harpocration in v.
 πολιτικός, his verbis: πολιτικός. ἰδίας εἰδῶσαν
 οἱ ῥήτορες τῷ ὀνόματι χρῆσθαι ἰστί τῆς δημο-
 κρατίας, ὡς πρὶν Ἰσοκράτης τε ἐν τῷ περὶ γυμνασίου
 καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς φιλοπεπικαῖς.

— ult. ἐκπολεμῶσαι] citat Harpocra-
 tion in hoc eodem vocabulo, et Minucianus
 p. 162. fine, ubi pro ἐξυλλεῖται dat
 ἰθρῖλλον.

11. 1. ταῦτ' ἄν] malim ταῦτ' ἄν. Sub-
 audi ἡμῖν. eodem ipsis fuisset, quae vobis,
 sententia, ooncoordes vobis iisdemque stu-
 diis dediti fuisset.

— 5. ἐκ τῶν πρώτων αὐτῶν ἱγλαμῶτων] id
 est ἐκ τῶν πρώτων αὐτῶν Φιλίππου, πρὸς
 ἑαυτοῦς γυμνασίωσιν. exosi sunt Philippum
 propter offensionem, quibus ipsi ab eo ἰστί
 suat. aut, quae ab eo ad se profectae sunt.
 ἱγλαμα est facinus, de quo queroris, aut
 querendi causam tibi esse autumas.

— 10. εἰ γὰρ] citant hunc locum Her-
 mogenes, Aristides et Apsines ille de
 formis libro 1. p. 287. τὸ κατὰ συστροφὴν
 σχῆμα σφίδρα ἱμπεριβαλὸν ἴστί. ἴστί εἰ γὰρ,
 ἴστί ἡμεῖς εὐθεῖσι. — Aristides de dictione
 simplici 2. 13. οὐ μὲν οὐδὲ πολλά δι' ἐπι-
 λαμβάνειν πράγματα ἐν τῷ ἀφαλεῖ λόγῳ, ὡς ὁ
 Δημοσθένης ἰστίωσιν [nisi ille multa uno
 complexus ambitu] εἰ γὰρ, ἴστί ἡμεῖς εὐ-
 θεῖσι βοηθοῦντες ἄλλ' ἐν ὀλίγῳ, ὡς ἂν εὐ-
 παρακαλοῦσιντες ἴστί εἰ λόγος. Apsines de-
 nique p. 707. 11. dictum hoc ait esse
 κατὰ συστροφὴν καὶ τῶν. Theophilus Co-
 rydaleus item in expositione rhetorica,
 edita a Fabricio B. G. T. XIII. p. 665.
 11. hunc locum proponit in documentum
 argumentationis ab exemplo, et id quidem
 secundum primam speciem, qua demon-
 stratur res praesens, a re simili olim gesta.
 Opusculum hoc Theophilus paucis annis
 ante, una cum typis epistolasticis et Aphtho-
 sio recusum fuit Halcæ Magdeburgicæ,

edente familiari quondam nostro Am-
 brosius Peperis, hieromonacho. in 8. 1768.

11. 11. ἴραξ] citat h. l. Harpocrat. v.
 ἴραξ. Legi malim παρῆσαν [subaudi πρὸς
 ἡμῶν ἐνταῦθα] παρ' Ἀμφικολιτῶν.

— 13. τὸν πόλιν] sabaudi αὐτῶν. Am-
 phipolin puta.

— ibid. παρῆσόμεθα] citat h. l. Am-
 monius de differentiis vocc. p. 108. ed.
 Valok. v. παρῆσαν.

12. 3. τὸ μὲν γὰρ] citat h. l. Hermo-
 gen. de ideis t. 1. p. 293. διακρίνει τὰς
 παρῶσους κατ' ἐπιμεβολὰς οὕτως τὸ μὲν
 γὰρ πῶλλα — τὸ δὲ μὲν πῶλλα τούτο πε-
 πωθέναι, (καὶ ἡ ἐπιμεβολὴ) περὶνήσι τὸ πῶ-
 ἡμῖν — βουλόμεθα χρῆσθαι εἰδ' οὕτως ἀπὸ-
 δῶκα τὸ ἴστί πῶλλον τῷ ἴστί ἀρχῆς τῆς παρ' ἑαυ-
 τῶν εἰστίας εἰσγρήτῃ ἂν ἴστί. ad
 quem Herm. locum ita commentatur ejus
 Sobolistas. ἡ μὲν παρῶσους οὕτως ἂν ἴστί-
 νου. τὸ μὲν γὰρ ἀποκαλεῖται κατὰ τὸν πῶ-
 λημον, τῆς ἡμετέρας ἀμεβολῆς ἂν τις εἰστίας. τὸ
 δὲ μὲν πῶλλα τούτο πεπωθέναι, τῆς παρ'
 ἑαυτοῦ εἰστίας εἰσγρήτῃ ἂν εἰστίας. [Annotari
 hio velim, Scholiaten in tertia persona
 εἰστίας efferre, non in prima, ut est in texto,
 et Demosthenis, et Hermogenis.] πῶλῃσιν
 γὰρ τὸ ἀποκαλεῖται τῷ πῶλῃσιν. τὸ δὲ
 εἰστίας τῷ εἰστίας. ἡ δ' ἐπιμεβολὴ δῖοκα τὸν πα-
 ρῶσους.

— 8. ἀλλ' ὅμαι —] Sopater ad Her-
 mogen. p. 315. ἴστί ἡμῶν τὸν πῶλῃσιν
 κεφαλαῖον τὸ πῶλῃ μὲν καθελεῖται ἀφορι-
 σμῶν πρὸς τὸν πῶλῃσιν, οὕτως
 ἑκάστῳ τὰς κατὰ μέρος ἀποδείξεις, πῶλῃ δὲ
 ἴστί ταῖς μερικαῖς κατασκευαῖς ἑκάστῳ τοῖς
 ἀφορισμοῖς. καὶ πῶλῃ τὸν τοιαῦτον παρὰ τῆ
 τῷ Θεοκρίτῳ καὶ τῷ Δημοσθένει τὰ παρῶ-
 δέγματα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ὀλυμπιακῶν,
 πρὸς τῆς τῶν ἀφορισμῶν, ἑκάστῳ τὰς κατα-
 σκευαῖς. ἀλλ' ὅμαι παρῶσὸν ἴστί καὶ παρ'
 τῆς τῶν χρ. κτ. eto. ubi has forme lectio-
 num disreptantias insigniores deprehendi.
 versus 14. ἴραξ, pro ἴραξ. 16. tria istae
 vocabula ὡς τὰ πῶλῃ desunt exemplo
 Sopatri Aldino. 18. legitur in eodem ἡμῶν
 ἀδρῶσων φροτίσῃ.

— 10. εἰ μὲν γὰρ —] citat h. l. Her-
 mogenes p. 296. 10.

— 26. τὸ πῶλῃ] citat h. l. Hermo-
 genes p. 309. τὸ κατ' ὄνομα ἡμερικατικῶν,
 ὡς Ἀμφικολίον, Πύδων, Ποσειδωνίαν, Παγα-
 σῶν, Μεσῶσιν καὶ αἱ στυμναὶ καὶ δι' ἱλα-
 χίστων ἑξαλλογαί, ὡς τὸ πῶλῃ Ἀμφικολί-
 ον λαβῶν, eto.

— ult. τρέψῃ] num τῶσιν.

13. 2. πῶλῃ μῆσας] citat h. l. Harpo-
 orat. v. μῆσας.

— 4. τὰς δ' ἴστί Ἰλλυμῶν —] citat h. l.
 Aristides in l. de dictione civilis, p. 232.
 αἰ μὲν κατ' ἀρχῆς γίνονται παραλαίψαι, ὡς
 Ὀλυμπῶν μὲν δὲ καὶ Ἀπολλωνίαν. αἰ δ' ἴστί

τίλει· τὰς δ' ἴσ' Ἰλλυριοὺς καὶ Παιόνιας αὐ-
τῶν, καὶ ἴστω τις ἂν εἴπω, παραλίωσιν στρα-
τείαις. hic Arynabē nulla facta est men-
tio.

— 5. citat h. l. Harpocr. v. *Λερίμβας*.

— 9. καὶ τὴν φιλοπαρμῶσιν] subaudi
e praemissis ὡς ἴστω ἡμῖν ἀλωσιταίς τι.
valde tamen veror, ne desit aliquid h. l.
ὡς ἀγαθὸν, vel ὡς κωλυφελές, quod illi ὡς
ἀλωσιταίς e contrario respondeat.

— 22. ἐπὶ κολῶ] subaudi τίωσ, vel
διαφῆρ. magno honore. magno intertri-
mento. brevis enim voluptas otii magna-
rum opum et sociorum jactura emitur.

— 26. τὸ μὲν ἄν ἐπιτιμῶν] Lucianus
l. h. laudat Jovis Tragœdi c. 23. p. 668.
et Pollux 9. 138.

14. 4. ἰσοτιμίασθαι περὶ ἄν συμφέρον
ἡμῖν ἡγῶμαι] latins et plenius ita dixis-
set: ἰσοτιμίασθαι λέγοντα περὶ τούτων, ἃ
συμφέρον ἢ ἡγῶμαι.

— 10. διγυρόστω] citat h. l. Har-
pocr. in v. Ὀλυγρόστω. ἀπὸ τοῦ ἀμολή-
στα. Δημοσθένους φιλοσοφικός.

— 11. κακὰς κωϊούστων] ad κωϊούστων
aut addendum, aut certe subaudiendum
est μένω, id quod in altero opposito mem-
bro versa 13. expressum est.

— 18. χημέλιον πῆρου] ad πῆρου ad-
dendum videtur πῶς; subaudi γνώσκω.
de adminiculis autem pecuniae expediend-
as, eoqui vel equid statuo? tamen subji-
cit responsum ἴστω — vulgatam si
tuemur, subaudiendum erit si δὲ λέγω, si
me dixerere oportet.

— 19. ἴστω, ἃ ἄ. 'A. κ. τ. λ.] citat h. l.
Hermogenes p. 414. uli. ἐπὶ ἄθους βα-
βαίωσιν ἴστω ἡμῖν, ἃ ἄ. 'A. χημέλιον,
ἴστω ἴσα οὐδέ τι. ἃ. ἃ. στρ.

— 26. ταῦτα] soil. ἃ ἡμεῖς λαμβάνομεν,
[id est ἀναλίσκωμεν] ὡς βοάλοσθαι. illas lar-
gitiones, quas vos, quoquo vultis, insu-
mitis, esse δεχθῆναι καὶ κατὰ τὸ δῖον, primi-
tas, origine tonus et prout etiam par est,
stipendia militibus debita.

— 27. μίαν σύνταξιν] post μίαν videtur
πάντων deesse. unum hunc eundemque
censum esse omnium. σύνταξις est census,
sive aestimatio, taxatio, quantum sive de
suo ad necessitates reip. conferre, sive ex
reip. pro mercede operæ reip. navare
referre oporteat. citat h. l. Harpocr. v.
σύνταξις.

15. 1. ἴστω δὲ λαοὶν κ. τ. λ.] citat h. l.
Stobæus Gesneri p. 504. 3. et Scholiasta
Hermogenis p. 315. quem apud Scholi-
astam lectionis hanc reperi discrepantiam
πάστας δὲ δὲ χημέλιον.

— 9. ἰστρεπῶς] hanc lectionem alteri
vulgari πῶρεπῶς prætulit. nescio, an res
Philippi præsentis minus sint ad subitam
quemque casum ita paratæ atque instru-

ctæ, ut ei pares sint sustinendo. ἴστω in
indicativo videtur quidem melius conve-
nire. ego tamen conjunctivum tenebo, et
sic accipiam, ac si scriptum esset. ἴσα, μὴ
ἴστω τὰ Φιλίππου ἀπράγματα οὐτ' ἰστρεπῶς,
οὐδ' ὡς ἂν ἴστω, εἰ ἀλλότιστα ἴστω. neque pa-
ratæ, neque ita comparatæ, ut habituræ se
sint, si optime atque præclarissime se
habeant.

— 15. ταῦτα γὰρ κ. τ. λ.] citat Theo-
philus Corydæus p. 662. 11.

— 16. ἀεὶ] 'post ἀεὶ videtur ἴστωι
deesse. Thessali natura sunt infidi et
semper erant. v. Hemsterhus. ad Ari-
stoph. Plut. p. 153.

— 18. Παγασαί] Innuit h. l. Harpo-
crat. v. Παγασαί.

— 19. ἕκων δ'] citat h. l. Aristides do
dictione civilli p. 256. ἐξοπιστίας δὲ καὶ
εἰ, ἴσα μὴ ἴστω ἀλλοθεν εὐνοῦσθαι, ἐξ ἀκοῆς
ταῦτα πιστῶται. ἕκων δ' ἴστωι τῶν etc.
item Scholiastes Hermogenis p. 45. 1. τῆς
τῶν ἀόριστων ἐξετάσας τρεῖς παραδίδοις μα-
θίδους. ἢ γὰρ κατασκευαστικούς αὐτοῖς πα-
ραδίδοις λογισμούς. ὡς Δημοσθένης ἐν Ὀ-
λυμπικός· ἕκων δ' ἴστωι τῶν ὡς τὰς ἀγο-
ρὰς καὶ τοὺς ἡμετέρας οὐκ ἴστωιδῶν [sic] αὐτῶ
καρπῶσθαι. ὃ καὶ κατασκευάζων [f. ὃ δὲ
κατ.] διὰ τῆς τοῦ ἀόριστου σαθρότητος [lego
διὰ τὴν τοῦ ἃ. σαθρότητα] λογισμὸν ἐπάγει.
τὰ γὰρ κοινὰ τῶν δευτελῶν etc. ἢ καὶ ἐπι-
κρίσει οὐκ ἐστὶ τὸ ἀόριστον εὐνοῦσθαι, ἢ ἴστωι
μὲν μὲδ' ὄρου πιστῶσθαι. ἴστω καὶ μὴ τῶν
Δία οὐδὲν ἀπιστῶ ἴστω. ὃ δὲ Πλάτων τῆ
οικίας ἀξιώματι, ἴστω καὶ ἴστω πείθωμαι. ἢ
ἐπαίνο τῶν εἰρηκότων, ὡς ὃ Δημοσθένης ὡς δ'
ἴστω τῶν ἐν αὐτῇ τῇ χώρῃ γατριμῶσιν κωϊού-
στων, ἀνδρὲς οὐδαμῶς αὐτὴν τῆ ψεύδοσθαι. οὐ-
δὲν εἰσι βελτίους. [v. Olynth. 2. p. 23. 5.]
ἴνα διῆξ, ὅτι οὐ τῶν ἀπαικῶτων, ἀλλ' αὐτοῖς
τοῖς ἔργοις πιστοποιούστων [sententia postu-
lat παραγεγούστων] ὃ ἀπαγγεῖλαι ἴστω.

16. 1. τὸ γὰρ εὐ πῶρεπῶν] celebris hæc
est sententia, a multis laudata. ut ab Her-
mogene p. 181. τούτο δὲ μέγιστον πάσχω-
σιν αἱ γυναικαί. ἴστω δὲ γυναικῶν περίοδος
αὐτῶν. τὸ γὰρ εὐ πῶρεπῶν — τὰς ἀπῶστας γί-
νεται. et Aristide, de dictione civilli p. 186.
καὶ τὸ γυναικολογίῳ δὲ τῆς σημελιότητος ἴστω,
ἴστω τὸ γὰρ εὐ πῶ. — item ibidem p. 310.
περίοδος δ' ἐκ μὲν ἐπὶς κάλου συστάται, ὡς
τό· τὸ γὰρ εὐ πῶ. — item p. 392. ubi negat
Aristides, huic dictioni, quæ civilem vel
maxime deceat, locum in dictione sim-
plici esse. a Stobæo Gesneri p. 566. 20.
a Plutarcho Moral. p. 100. 7.

— 4. δὲ τῶν] citat Theophilus Co-
rydal. p. 728. §. 47.

— 5. ἡμέτερον] citat vetus Lexicon
apud Montfauc. Bibl. Coislin. p. 498.

— ibid. συγέσθαι τὰ ἀπράγματα] sub-
audi τοῖς ἀπαικῶσι. belli, aut universe

reip. onera portanda capessero una cum his, qui ea vitro, vel ex necessitate sua, vel jam ante nos, ea susceperant, h. e. parte oneris eos relevare.

— 8. λογίζομαι ὅς] aut delendum est ὅς, quod uncis includi, aut cum οὐτως est commutandam, aut cum ἄθε sic.

— 9. τούτων καιρῶν, καὶ πόλεμος γίνετο] idem est ac si dixisset: τούτων καιρῶν, ὥστε πόλεμος γίνετο ἀπὸ τῆ ἡμετέρας χάρις.

— 11. εἴτ' οὐκ αἰσχύνεσθε —] citat h. l. Hermogenes p. 179. pen. ἴσθι δὲ καὶ ἱστορικῶν περιόδῳ τῆ σχήματι, ἔταν λέγωμεν — εἴτ' οὐκ αἰσχύνεσθε etc. item p. 181. 19. Minucianus p. 150. appellat hoc enthymema ἀπὸ τοῦ ἴσου a pari.

— 13. ἴτι τοῦν] Syrianus ad Hermogenem 316. ult. ἀποφάνει ἐν τις, τίς διαφέρει τὸ ἐκδοσόμενον κεφάλαιον τῆς ἐν τῷ συμφέροντι ἐκβάσεως. ἐν ἡ φαιμέν, ἐτι συμμαχοσάντων μὴ ἡμῶν τὰδε ἀποβήσονται, μὴ συμμαχοσάντων δὲ, τὰδε. φαιμέν ὅν, ἐτι ἐν μὴ τῆ τοῦ συμφέροντος ἐκβάσει τὰ προσεχῆ ἐξετάζομεν τίλη, ἐν δὲ τῷ ἐκδοσόμενῳ τῶν ἐκὰ ἐξαρτῶσάντων τὰ τίλη διανοσώμεν. τῆ δὲ διαφέρει τούτων ἴδιον ἡμῶν ὁ Δημοσθένης ἐν Ὀλυθιακῶν πρώτῳ; τὸ μὴ συμφέρον ἐξτάζον ἴση, ἐτι συμφέρον διλυθίως κοσθῆσαι. εἴτα ἡ ἐκβάσει. τούτω γὰρ ἡμῶν ποισάστων, ἐν Μακεδονίᾳ ἴσται ὁ πόλεμος. μὴ συμμαχοσάντων δὲ τῶς διλυθίως, ἐλθῶν εἰς τὴ ἑλλάδα φίλωντος πολέμου τὴν Ἀττικῆν. καὶ ταῦτα μὴ τὰ προσεχῆ τῆς ἐκβάσεως τίλη. τὰ δὲ τῶν τελευτῶν τίλη, ἔσται εἰς τὸ ἐκδοσόμενον ἔργον, ἐκείνη. ἐτι ἐν Μακεδονίᾳ μὴ πολέμου τῶν πλείωτα κερδανώμεν. ἐν δὲ τῆ Ἀττικῆ τοῦ πολέμου συστάτος, τὰδε καὶ τὰδε ἡμῶς περιστάτος τὰ διηκῶ. τὴν μὴ ὄν τοῦ συμφέροντος ἐκβάσει ἐξετάζον τὰδε φησὶ. ἴτι τοῦν, ἂ Ἀθηναίω, μὴδὲ τοῦδ' ἡμῶς λανθάνω, ἐτι τὴν αἰρεσίς τις [Sic] ἴσται ἡμῶν — καὶς ποισίτε. καὶ ἐξῆς. τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐκδοσόμενου πάλιν ἐξετάζον τὰδε φησὶ. ἀλλὰ μὴ ἕλλα γὰ ἴσται τὰ διάφορα

[verum 25.] ἡθὰδὲ ἡ ἐκὰ πολέμου, ὡ [Sic] λέγω ἀποσθῶν ἡρώμας — χρομῆνους τὸν ἐκ τῆς χάρις λαμβάνεται [Sic] καὶ ἐξῆς. καὶ ἀποσθῆσαι δὲ καὶ ἀποσθῆσαι ἰκανωτάτω ἴσται ἡ τοῦ ἐκδοσόμενου ἐξτάτος. διηκῶς ἐκμειλῶς αὐτῷ χροσθῶσαι ἀποσθῶσαι.

— 18. ταῦτων] h. l. vi caret, quare αὐτῷ malim. ut sit τὴν ἐκδοσόμενον καὶ οὐκ αὐτῷ ἀθε. ditionem, quae jam in ejus potestate est, et ipsi per majores veluti cognatam atque domesticam.

— 19. τίς αὐτῶν —] Syrianus ad Hermog. p. 308. 22. χρομῆνους δὲ ἡ τοῦ ἀναγναλῶ ἐξτάτος καὶ μέλιστα χάρις ἴχμι ἐν ταῖς δυσκολίαις τῶν ἀργαμάτων, ἔταν ἐπὶ πῶνους, ἡ δαπάνης, ἡ ἄλλο ἐν τῷ δυσχερῶν παραλαμῶν τῶς ἀποσθῶς. ἴσθα καὶ ἡ τοῦ ἐκδοσόμενου ἐξτάτος ἀναγναλῶ, ὡς, εἰ μὴ τὰδε ἀρῶμεν, τὰδε ἡμῶς καὶ τὰδε ἀποσθῶται τὰ διηκῶ. ἔσται Δημοσθένης ἐν Ὀλυθιακῶν πρῶτῳ κατασθῶσῶν, ὡς συμβήσονται τῶς Ἀθηναίως, εἰ βούλομαι [malim ei μὴ βουθ.] διλυθίως. καὶ γὰρ ἐπὶ μῶ, τίς αὐτῶν κολῶσι διῶρο βασιλῶτα [Sic] — ἡ ἄλλος τις;

— 25. ἀλλὰ μὴ ἕλλα —] v. Theophil. Corydal. p. 729. 6. Aprians in Arte rhetor. cap. de utili, p. 706. τὸ συμφέρον κατασθῶσῶται ἀπὸ τῶν ἐκδοσόμενῶν, ὡς ἐκδοσόμενον ποισθῶσι. τίλη δὲ ἀποσθῶς συμφέροντος, ἔταν ἐπ' ἄμφω ἀποσθῶς, τὸ μὴ ἐκδοσόμενον ποισθῶσι, τὸ δ' εἰ μὴ ἴσται οὐκ αὐτῶν. ὡς ἀπὸ Δημοσθένης ἐν διλυθιακῶς: ἀλλὰ μὴ ἕλλα τὰ διάφορα etc.

— 27. εἰ γὰρ —] Minucianus p. 160. n. 30. figuram hanc appellat enthymema ἀπ' ἀπικλασμῶ a figmento. et pro ἔξω γίνεσθαι dat. e memoria recitans, ἔξω τῆς πόλεως στρατοποισθῶσαι.

— ult. στρατοποισθῶσι] videtur esse χρομῆνους esse conjungendum, et στρατοποισθῶσαι idem esse, atque στρατοποισθῶσαι, ἐν στρατοποισθῶσαι εἶναι, ut sententia sit, καὶ λαμβάνειν, στρατοποισθῶσαι, τῶν ἐκ τῆς χάρις γινόμενον τούτων, ἴσται ἀπὸ τῶν ἴσται λαμβάνειν στρατοποισθῶσαι.

AD OLYNTHIACAM SECUNDAM.

18. 1. ἐπὶ πολλῶν —] Recitat hunc locum bis Aristides in Arte. p. 166. ἴσθαδὲ ἴσται πρῶτα μὴ τὰ τῶν θεῶν, ὡς ἔταν εἰς τὰ θῆα ἰσπατῶς τὰς ἰσθῶς. θῆων εἶσται. τίχως χροσθῶσῶται. ὡς ἐπὶ πολλῶν ἂν τις ἴσται δοκῶ μοι — et p. 206. ubi περιβολῶς seu amplificationis genus ait esse, ut ab infinito ad finitum transeat. καὶ τρίτον ἀγαράδωγμα. Ἐπὶ πολλῶν μὴ ἂν τις — γνομῶν τῆ πόλεως. εἴτα ἡ ἐπὶ τὸ ἀριστομῶν ἀπαγορῆ εἰχ ἴσται δ' ἐν ταῖς παρῶσι ἀργαμάτων. Scholiasticus anonymus Christianus ad

Hermogenis l. de inventione p. 352. ἐν μόνῳ τῶν λόγους καὶ διῶσι καὶ τρεῖσι προμειλῶς χροσθῶσῶσαι. διῶσι μὴν, ὡς ὁ Δημοσθένης — τρεῖσι δὲ, ὡς ὁ αὐτῶς ἐν τῷ δεύτερῳ τῶν Ὀλυθιακῶν ὡς πρῶτον μὴ ἐπὶ πολλῶν μὴ [18. 1.] διῶσῶν δὲ [18. 16.] τὸ μὴ ὄν, ἂ δ. Ἀ. τῶν φίλωντος ῥῶμῶν διεκῶσαι. τρίτον δὲ [19. 9.] τὸ μὴ ὄν ἐπὶ τῶν καὶ ἀποσθῶν καλῶν etc.

— 13. citat h. l. Hermogenes de formis l. 2. p. 353. ἴτι ἑκδοσόμενον σχῆμα καὶ ἡ τῶν αὐτῶν ἐκδοσόμενος, ἡ αἰχῶσῶς ἴσται πα-

παλαίβαινομένη· ὅταν ἐπέ γὰρ πῦρ — ἐπέ λέγω· ἕως μὴ ὄν καὶ πρῶτος. καὶ πάλιν ὅς ἴσται τῶν ἀλοχῶν, μάλλον δὲ τῶν ἀλοχιστρῶν.

— 15. ὅς ἴσται τῶν ἀλοχῶν —] φαίνοσθαι ὑπερβαίνοντες] id est πρώτους. participium substantivi locum obitnet, more Latino. ut amans dei, ita πρώτιστα καὶ ὀμιττens ὀρportunitatām, pro socorde, opportunitates dimittente. nam πρώτοσθαι alias accusativum adsciscit. Caeterum citat h. l. Aristides in Arte p. 236. ἀλλὰ καὶ οἱ ἱερωμερσμοὶ particularēs distribūtiones περιβαλλὼν ἐργάζοσθαι θύναται· οἷον οὐ μόνον τὸδ' ἱεροσας, ἀλλὰ καὶ τὸδ'· μὴ μόνον πύλαισιν καὶ τῶν [editio Aldina dat τῶν] — συμμελῶν τε καὶ καίρων.

— 17. τὸ μὴ εἶναι —] Citat h. l. Hermogenes p. 235. ad docendum, quod sit sibi huius periodi multas interpolationibus distincta. de eodem admonet p. 284. et idem affert exemplum, addens, id non solum περιβαλλάντων, sed etiam μισῶν εἶναι. Locus ipse Hermogenes relegat, quemomnes quoque jvat. Scholiastae verba ad p. 235, 12. hic referam e p. 389, 6. ἰταῦτα δ' ἔδωκεν τῷ χωρίῳ τῆ καλομένη μισῶσιν χρησόμενος ἐ μέτω, ἱερωμερσμοὶς τε συμμελῶσιν ἱερωμερσμοὶς, εἰκότως ἰδέσθαι τοῦ εἰρησῶσιν τὸν λόγον αὐτῶ [i. δια τοῦ τούτ' αὐτῶ δυναμίτω ὀχρηματιοῦ, τῆς ἱερωμερσμοὶς, καὶ ταύτης οὐ μίας, ἀλλ' ἔδωκεν καὶ δευτέρας, διὰ τῆς πῦρ τῶν ἱερωμερσμοὶς. εἰρησῶσιν γὰρ ταῦτα εἶναι περιβαλλάντων, καὶ εἰκότως κατασκευάσθαι, αὐτῆς ἱερωμερσμοὶς ἐπὶ τῶν οὐχὶ τῶν ἐπὶ τῶν καίρων τῶν λέγων, καὶ οὕτως τὸ ἐργάζοσθαι τῆ προτέρῃ πρώτιστα ἀπὸ δυνάμει. μισῶσιν δὲ ἴσται λόγος ἐπιπέσει καὶ μακροτέρων ἰταῦτα ἱερωμερσμοὶς περιβαλλάντων.

— 21. ἡμῶν δ' οὐχὶ] post ἡμῶν δὲ videtur ἕκαστος [aut ἱερωμερσμοὶς, aut ἔλεγχον, aut tale quid] τῶ οὐχὶ μάλας — deesse. nobis autem afferant ea dedecus, vel documentum, res a nobis non esse privolare gestas.

— 22. ὁ μὴ γὰρ —] Citat h. l. Hermogenes p. 183. ἐκείνη δὲ ἡ παρὰ τῷ Δημοσθένει καὶ χριστόθωι δύνανται ὁ μὴ γὰρ θλιπτικῶσιν ἐπέσει — ἀλοχιστρῶν ἐφελκτα.

19. 3. ὅν εἶναι —] Citat h. l. Hermogenes p. 178. ult. et 182. 1.

— 4. ἡμῶν δὲ δυνάμει προσέειπε λαβῆναι] non satis bene concordat haec constructio cum superior. ego equidem post ἡμῶν δὲ δυνάμει nihil amplius desiderem. vobis autem poenas debet Philippus. Aut redundat insequentia, aut sic leg. est: ἢ ἡμῶσιν τῶν πρῶτ' αὐτῶ προσέειπε λαβῆναι. quarum itaque rerum causa Philippus illis quidem, qui obsequiis orationibusque suis causam ejus petens vos otarunt atque secudarunt, gratiam debet, vobis autem poenas, quas ab eo poenas sumere vos nunc decet; eas res commemorandi tempus nunc non video satis opportunum.

VOL. V.

— 5. τούτων οὐχ ἔσθαι τὸν καίρων τῶν λέγων] videtur rootē habere, neque opus esse, ut ἵσται more Mounteneyo addatur, quamquam auctoritate eodum complurium munim. idem est ac si dixisset, οὐχ ἔσθαι τῶν καίρων τῶν ταῦτα λέγων.

— 15. ὅσων καὶ ἀλλοθῶν] Hermogenes p. 287. εἰ γὰρ βραχέειαι εἶναι αἱ ἱερωμερσμοὶ, ἀλλὰ μὴ μακρῶν, μάλλον γοργῶν, ἢ περιβαλλάντων πρῶτοι τὸν λόγον. οἷον τούτ' ἐκείνων, ὅσων καὶ ἀλλοθῶν ἱερωμερσμοὶ, φαῦλοι φαίνοσθαι, ὅσων, πῶς εἰκότως καὶ γοργῶν ὁ λόγος ἴσται. ἔχεται δὲ διὰ τῶν ἱερωμερσμοὶς τῶν ὄσων ἐργάζοσθαι, ὅσων καὶ ἀλλοθῶν ἱερωμερσμοὶ.

— 18. κατασκευάσθαι] ad hunc aliumve similem locum respexit Harpoor. v. παρασκευάσθαι.

— 20. ἔσθαι μὴ γὰρ —] locum hunc citat Apsines in Arte p. 691. 38.

— 27. κατασκευάσθαι] bene habet. eo quod argutis strophis clandestinisque amictorum, quos Philippus Athenis alebat, molitionibus, effecit hoc, ut fides haberetur illi quondam celebri, vulgi crebris sermonibus jcolato arcano. κατασκευάσθαι est imposturam quasi compaginare, commachinari, et ut vocabulum Graecum sonat, convocare, h. e. conviviis, consuere.

— pen. φιλίας] post φιλίας videtur ἐργάζοσθαι, vel tale quoddam deesse. diocas, e promissis tacite repeti oportere φεροσζόμενος. Ego vero dubito, num bene Graeco dicatur φιλίας ἐπὶς προσέειπεσθαι, pro φεροσζοσθαι.

20. 1. ἀδικῶσιν] eripuit enim nobis Philippus, sociis, qui tum eramus, suis, civitatem nostrae ditionis, quo iura societatis violavit.

— 2. ἐκείνων] Olynthias puta.

— 13. παρῶσιν] ex Aug. secundo praelati vulgari νόσισιν. eum ad locum devenerunt res Philippi.

— 20. καὶ ἡμῶσιν] —malim καὶ τῶσιν ἡμῶσιν articulo, ut modo processit τὰ χωρία, et insequitur καὶ τὰ ταῦτα.

— 27. ἀρχαίσις] Citat h. l. Harpooration hac voce. Significat hoc v. primitus crines vel pilos animantis retro, antrorsum, a tergo ad frontem resgere. hinc, quicquid est, in adversum retorquere.

— pen. οὐκ ἴσται — — ἀδυσῶσιν —] Marcellinus ad Hermogenes p. 313. εἰς ἀρχαίσις ἀπὸ τῶν κατὰ ψυχῆν, πρῶτοι μὲν τῶν ἐπὶ τῶσιν οἷον πῶσιν ψυχῆς φιλίσις; [declaturatur hoc p. 19. Demosth.] ὅτι ἀδυσῶσιν, (sic) καὶ ὅτι οὐκ ἴσται ἀδικῶσιν καὶ ἱερωμερσμοὶ καὶ φεροσζόμενος δύνανται δικαίως κτισσῶσθαι. πῶσιν τὰ ἐκείνους; ὅτι θετταλοὶ ἀπιστοι. ὅτι Ἰλλυριοὶ καὶ Παίονες ἱερωμερσμοὶς ἱερωμερσμοὶς. ὅτι τῶν προσῶν ἱερωμερσμοὶς καὶ στερῶσται. ὅτι εἰς στενὸν κομῆδ τὰ τῆς τροφῆς τῶσιν εἶνους αὐτῶ κατασῶσται. καὶ ὅσων ἔχουσιν εἰ Μακεδόνες. καὶ ἔξῃ. ἰσὶ μὴ ὄν τῶν καίρων [de rebus, non ubi propriis, sed quas

multi participant] τὰ ἐπιτὸς μέλιστα τὴν χαρμίαν ἡμῶν παρῖζεται. ἴσικα δὲ πρὸς τίμασιν, ἢ δυνάσει, ἢ δὴος ἐπὶ ἀνδρα ἢ πόλιμας. εἰς, χάριαν ἡμῶν τὰ ἀπὸ τῆς ψυχῆς παρῖζεται. ἐξῆτασμεν γὰρ ἐπιβουλὰς, ἀσάτας, ἀδικίας, ἢς Δημοσθένες ἰπταίσι. χρυσάμεθα δὲ καὶ τοῖς ἔξωθεν. εἰς ἀποχρήσει δὲ τὰ τῶν πολεμίων μόνον διαβάλλειν, ἀλλὰ δὴ καὶ τὰ εὐαία συστήσαι, ἢς ὁ Θεμισθίδης ἐν τῇ Περιουλοῦς διαμαγορία.

21. 1. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα —] Citat h. l. Hermogenes p. 334. οἴα. λοιπὸν ἴδως τρίτον ἔστιν, ὃ καὶ ὁ ἴδιος κήρυται. γίνεται δὲ, ἔστιν τροπὴ τοῦ χρυσάμεται μὴ σφῆρα αἰσθητῆ, μὴδὲ σαληρῆ, κατ' ἀναλοῦδιαν ἐκείνης ἰπταίσι ἐπιπταίμεν τροπῆν, σαληροῦσιν μὲν, ὁ μὲν δουλοσάν γὰρ εἰς τοιαῦτα διὰ τοῦ προσημαίνου. εἰς ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἔσασθαι καὶ βραχίσι χρίσι ἀντίχει, καὶ σφῆρα γὰρ ἴδωσιν ἐπὶ ταῖς ἰπταίσι, ἀν τήχη, τῇ χρίση δὲ φασάται, καὶ περὶ αὐτὰ καταρῆται. τὸ γὰρ ἴδωσιν τροπῆν μὲν, ὁ μὲν αἰσθητῆ, εὐδὲ σαληρῆ. τὸ δὲ καταρῆται σαληρῆ ἰσχυρῆς. εἰ μὲν τοιαῦτα ἴδωσιν διὰ τὸ ἔξ ἀναλοῦδιαν ἐξῆσθαι. ἐπὶ γὰρ τῶν ἰπταίσι τῶν μαρτυροῦσιν τὸ καταρῆται σφῆρα κυρίως λέγεται. ἔδη δὲ αὐτῶν [i. αὐτῶν] τῆν ἀγαν σαληρῆτητα καὶ τὸ παρακαίμεται αὐτῶ ἀφῆται, λέγει, τὸ τῇ χρίση δὲ φασάται.

— ibid. εἰς μὲν ἔσασθαι] hic desse videtur προχρησῆ, vel tale quid. Semel quidem succedunt. Pro ἔσασθαι exhibet Thomas M. καδῆσασθαι h. v. p. 479. et Ammon. v. καδῆσασθαι.

— 4. περὶ αὐτῶν] ipsa a semet ipsis, per semet ipsa destruantur, et super semet corruant. Simile duotum a nive in semet contabescente.

— ibid. ἔσασθαι γὰρ εὐαίας —] Celebris sententia, saepius recitata, ut a Minuciano p. 142. 8. Aspine p. 701. 17. παραβαλλὸν παραδειγματὸς τοῦτο διαφέρει. ἐπὶ ἢ μὲν παραβαλλὸν ἀπ' ἀφύχου, ἢ ζῶν ἀλόγων λαμβάνεται. ἀπὸ μὲν ἀλόγων, ἢς παρ' Ὀμήρου ἢς δ' ἐπὶ τις στατὸς ἴσικος. ἀπὸ δὲ ἀφύχου, ἢς παρὰ Δημοσθένους ἔσασθαι γὰρ εὐαίας εὐαίας καὶ πλάου. τὰ δὲ παραδείγματα ἐκ γονοῦσιν ἴδω προσημαίνου λαμβάνεται, ἢ προσωσιν. Scholiastes ad Hermog. p. 398. [ad locum H. p. 274. 22]. schema hoc appellat ἐπιχρησῆμα ἀπὸ τοῦ εὐαίου. conf. Schol. Pindari p. 5. b. ed. Oxon.

— 11. ἀρίστικ] post ἀρίστικι μοι deesse videtur μέλιστα. ita inprimis mihi probatur.

— 13. ταῦτα] quae modo docui, de fidei et veracitatis praestantia, fraudisque pestifero exitu, item de Philippi moribus.

— 15. τὴν μεταβολὴν] auspicio tollenda esse, ut scholium vocabuli μεταβολῆσιν.

22. 10. εἰς τὸ ἀφῆται] malim εἰς τὸ ἀφῆται. utique, semper, certe prodest. Signis circumspexo similis, ἢς significans, facile fieri potuit ut ommitteretur.

— 17. τοῦτο ἔξῆλας] Sed quidnam? nil processit. non certe τὸ ἐπιπταίμεν δέξας. num ergo καὶ τοῖς ἐμῶσιν [id est, τοῖς ἐμῶσιν ἐαυτῶ δέξας ἐπιπταίμεν] ἔξῆλας. Sed jam intelligo, quid rei sit. τοῦτο designat insequens, καὶ καδῆσιν πὶ ἀποπταίσι. hoc studet, ad hoc contendit, ut nemp, si necesse sit, et casus sic ferat, vel corporis ipsius artuumve jacturam patienter perferat.

— 19. τὴν τοῦ διαμρέσθαι ταῦτα] Schema hoc appellat Hermogenes, locum hunc recitans, καδ' ἰπταίσι ἰπταίσι. Scholiastes autem ad Hermog. p. 129. hunc eundem locum allegans, appellat ἰπταίσι κατ' ἀναστροφῆν, auctorem laudans Tiberium.

— 25. ἔργα] sunt arva et sata omnia, vites, horti, quibus colendis vita toleratur, victus quaeritur. τὰ δὴα sunt propria oujusque domicilia, artes manuarum, quas exerent, et res familiaris.

— 26. ἀριστικῶσιν] ἀριστικῶσιν h. l. est idem atque ἀριστικῶσιν. sibi quaerere, comparare labore suo, ut frumenta, vina, oleam, et similia. negata copia ea vendendi, quae, quoquo potuissent modo, sibi peperissent. non sim tamen alienus a lectione ἀριστικῶσιν. Graeci dicunt ποσῶν σῆτων, ἔλαιον, pro manuum suarum labore parere.

— ult. ἔχουσι] subaudi γινόμεν. Οἰλιωσιν idem est atque πρὸς οἰλιωσιν.

23. 2. ἀξῆταμοι] videtur haec melior esse lectio, quam altera, vulgari usu item trita, ἀξῆταμοι. quae est penes Harporationem, quem v. et Brodum defensorem nacta est Miscell. V. 34. p. 549. T. II. Lampadis Grateram.

— 4. ἢς ὁ ἴδιος —] citant h. l. Aristides de dictione civili p. 256. 6. Hermogenes p. 432. 13. Schol. Hermog. p. 34. 15. et p. 45. 8. et p. 380. ubi in generibus τῶν ἔξ ὑποβολῆς λέγων numerat, his verbis: ἢ [scilicet ἔξ ὑποβολῆς λέγων est] ἔστιν ἰσάσας ἔξ εὐδίας προσημαίνου τὸν λέγον προσωσιν τοῖς ὑποβολῆ χρίσεται, καδῆσιν περὶ τῶν λέγων. εἰς ἢς ἔγὼ τῶν ἐν αὐτῷ τ. χ.

— 7. οἴος] videtur vitiose redundare, atque tollendum esse, ut natum ex ὄξ posteriore syllaba vocabuli αὐτῶσιν, quod modo processit.

— 11. εἰ δὲ τις σάφους —] Locum hunc videtur Athenaeus p. 614. E. 8. tangere.

— 13. καδῆσασθαι] Citat h. l. Harpoer. v. καδῆσασθαι. Inter lectiones, quae ambae olim in libris fuerunt, καδῆσασθαι et καδῆσασθαι, ambigo, utram praferam.

— 15. ἀριστικῶσιν] nullo modo huic loco convenit, oujus sententia postulat potius ἀριστικῶσιν, id est, θαυμαστοσικῶσιν, mimos, histriones. v. Hesych. h. v. tangit h. l. Athenaeus p. 614. E.

— 21. γαλοῦσιν] v. Thomam M. v. γαλοῦσιν p. 186.

— 27. συγγραφῆαι καὶ συσπείσαι] Citat h. l. infra p. 155. et 156. iisdem verbis recurrentem, Stobæus p. 566. 22. sic dans: συσπείσαι τὰς τοιαύτας ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων, et in fine sententiæ τὴν ἀκριβῆς διακαλυφθήσεται ταῦτα πάντα. item Dionys. Halic. T. II. p. 190.

24. 3. τίως] dedi pro ἴως, quod etiam apud Stobæum est h. l. recitantem p. 540. 28.

— 6. κἄν ῥῆγμα —] locum h. citat Plutarchus Opusc. p. 69. 37.

— 12. ταῦτα φοβέει —] Citat Hermogenes p. 435. 7. ubi Herm. Aldinus dat ταίμας, et ἀδρός pro ἀδρόσπου.

— 17. ἰλόμην] ad ἰλόμην ut μάλλον addatur, quod sententia utique postulat, necesse nil est, usu linguæ sic ferente, ut sæpissime ibi subaudiendum omittatur, ubi requiritur.

— 21. αὐτὸν] contraxi in unum vocabulum αὐτὸν. ipsum desidentem, desidia, segnitie torpentem aliquem, nam τινὰ subauditur.

— 23. οὐ δὲ θαυμαστόν —] Locum hunc Hermogenes Crispini (nam in Aldino reperire nequeo) sic exhibet: οὐ δὲ θαυμαστόν, εἰ στρατιώτης ἐκείνος καὶ παρὸν ἐφ' ἔπασσεν, ἡμῶν μολλόντων καὶ ῥαθυμώστων περιβόηται. verumtamen p. 177. 13. Hermog. rursus recitat hic idem locus valgalis convenienter.

— pen. εἰ μὴδὲν κινῶντες —] Citat Hermog. p. 177. 25.

25. 4. ἀλλ' ἐν' εἰ ἄλλοι —] Citat h. l. Schol. Hermog. p. 315. ubi pro ἢ Ὀλυθιακῶν ὅτι ταῦτά φασ: leg. est ἢ Ὀλ. δευτέρῃ ταῦτά φ.

— 9. πάντας] malim καὶ πάντας.

— 23. ῥῆσ] malim ῥῆσ in plurali. πάντα πῶσμαι ῥῆσ φυλάττειν τοὺς ἔχοντας, idem est ac si dixisset, πῶσμαι ὅτω φύσει τοὺς ἔχοντας δύνασθαι πῶλὸ ῥῆσ φυλάττειν — Citat h. l. Stobæus p. 328. 56.

— 25. πρότερον] post τῶν πρότερον videtur ὑπαρξάντων deesse.

26. 10. κἄν] aut κἄν cum ἂν est mutandum, aut sic leg. ἡμέτερα. præmia belli vestra sunt. hic desinit sententia. tum incipit nova. ὅσον ἡμετέρα Ἀμφίπολις. E. o. vestra est Amphipolis, h. e. vos eam jure, ut vestre civitatem ditionis receptis. κἄν λαφθῶ, αἴquez si recuperetur, statim vos eam auferretis.

— 14. Σίγῃσ] Citat h. l. Harpoor. hæc in voce.

— 18. ὄντως] ὄντως Ang. S. sed junior vulgatam superscripsit: quæ utique præferenda est, tametsi etiam ὄντως ferri et exponi possit, subaudiendo τινός: cum imperatorum vestrorum aliquis rationem verum ac se gesturum vobis reddiderit. nam δίδωσι λόγῳ potest tam ille dici, qui repetit rationem ejusque reddendæ facit copiam, quam qui reddidit postulatam.

— 18. τὰς ἀναγκὰς] olim sic erat: τὰς ἀνάγκας ἀκούσῃ, τούτους ἀφίεσι. ego cum distinctione lectionem mutavi: ubi necessitates illas audieritis, dimittitis reos.

— 23. πολιτεύσθαι] Citat h. l. Thomas M. p. 724. v. πολιτεύματα.

— 25. εἰ ἔ ἄλλοι προσετίμωσθε] Citat Pollux VIII. 100.

— ult. τοὺς μὲν] verborum nonnihil insolentius trajectorum hæc est sententia, ac si dixisset: τοὺς μὲν ἡμῶν ἀποδόσῃ μόνον τὸ ἰσχυρότατον, ὥστε ἔχουσιν ἐξουσίαν τυραννικῆν.

AD OLYNTHIACAM TERTIAM.

28. 1. εἴχ] ταῦτά —] Locum hunc recitat Scholiastes Hermogenis in prolegom. ad libr. περὶ εἰρήσεως. p. 352. Ἐν τισὶ λόγοις καὶ δυὶ καὶ τρεῖς προκειμένα χρῆσόμεθα. δυὶ μὲν Δημοσθένος ἔν τῳ τρίτῳ τῶν Ὀλυθιακῶν. ἂν πρότερον μὲν εἴχ] ταῦτά παρασταταίμα — δευτέρῳ δὲ [p. 29. 5.] εἰ μὲν ὅτι παρὸν κειρῆς.

— 4. τοὺς μὲν γὰρ —] Sopater ad Hermogen. p. 313. 6. διὰ τὸν ἑμφορὰ μίσητα θαρραλῆτάς τε παρὰ τὸ δῖον τοὺς συμβουλευμένους καταπλήξαι, φυλαττόμενον ἔν τούτῳ τὸ εἰς ἀδουλίαν αὐτοὺς ἐμβαλεῖν. ἔστι καὶ ὁ ῥήτωρ ἔν τρίτῳ τῶν Ὀλυθιακῶν ἐκ προκειμένων κωσῆ. [designat h. l. pag. v. 4.] καὶ πάλιν ἀδούμους διακειμένους ἡβῆραι καὶ φρονήματος ἐμπλήσαι, φυλάττωτα [sic] κινταῦθα, ὥστε μὴ παραχθῶσιν εἰς καταφρόνησιν, καὶ ῥαθυμώτερα γίνονται. ταῦτο δὲ πρώτος μὲν Ὀμη-

ρος ἐκώσῃ — Δημοσθένης δὲ καλῶς ἐξήλωσεν ἔν τῳ προκειμένῳ τρίτῳ τῶν Ὀλυθιακῶν, καὶ ἰναρχότερον ἔν τῳ περὶ τῆς εἰρήσεως ἐκ προκειμένων. [p. 57. 1.] ὁδὸ μὲν — τὰ κερήματα πρῶτα καὶ πολλὰ δ. i. etc.

30. 8. οἷα ἂν ἄλλως —] videtur ita distinguendum atque leg. esse: οἷα ἂν ἄλλως ἔχῃ ἦν. jam facile non mutantur. ἦν δὲ ἔτερος πολέμου κειρῆς ἔστι. Jam vero alia occurrat belli gerendi opportunitas.

— 10. τί δὲ χρῆσόμεθα] videtur ita esse distinguendum. τί δὲ; quid tum? quid id nostra refert, quod tu jactas? Respondet. χρῆσόμεθα — Nempe, utemur — aut si malumus eum alius legere χρῆσόμεθα, age scil. utamur —

— 11. ἰσάβῃσ τούτους] diotio ben Græca est θαρραῖν τινὰ, pro, securus alicujus causa esse, nil mali sibi ab eo metuere.

oitat h. l. Lexicon vetus apud Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 497.

— 16. *ἰσράξαμεν ἡμῖς*] subaudi πρὸς αὐτούς.

— 18. *καὶ δυσχερῆς*] id est, καὶ ταῦτα πάντων τὴν δυσχερῆς, impedimentum aliquod, idque inprimis durum et impeditum.

— *ibid. ἰσφραμῖν*] Citat. h. l. Harpoorat. h. v.

— 26. *τῶν*] uncis inclusi, ut supervacaneum, quod si tamen servetur, legendum erit: τὸν ἀπὸ τῶν μετὰ ταῦτα.

— *ult. πρὸς ταῦτα*] ad res Phocenses, et Atticas inprimis.

32. 2. *θεῖσιν*] scil. non τὴν χάριν, sed τὴν ἡμίαν.

— 4. *ζημίαν*] id est, αἰτίαν ζημίας.

— 9. *ἴσφραμιν εὐδότης*] velim εὐδὴν interponi.

— 18. *τῇ τάξει*] subaudi τοῦ χρέου.

— 20. *ὑπάρχειν*] correxi ὑπάρχειν in indicativo. reliqua jam praesto sunt, in promptu sunt.

— 23. *νῦν*] post ἢν suspicor deesse καὶ πρᾶξι γα. licebit vobis nunc recte facere; neque licebit solummodo, verum etiam facietis, si quidem recte agatis, aut (si alteram lectionem praefers) recte si sapiatis.

— *ult. πολυμήσιον*] bene si habet, subaudiendum erit αὐτῶ πρὸς Φίλιππον. Si bello adversus Philippum strenuam dent operam, malim tamen aut πολυμηθεῖαν, scil. ὑπὲρ Φίλιππον, si a Philippo armis infestis oppugnentur, aut cum numero codicum non contentendo πολυμήσιον ἡμίαν [subaudi αὐτῶς, vel πρὸς αὐτῶς] si illo, Philippus, eos ultro bello lassat.

33. 3. *ἀσπασίς*] scil. γήθησι, καὶ οὐ καλίσσαντίς αὐτά.

— 4. *αὐτῶ τῆτι τοὺς αἰτίους*] malim sic distingui et legi: αὐτῶ τῆτι, nos, qui nostris ipsi manibus Philippo tanta decora et tanta emolumenta tum comparaverimus, τοὺς αἰτίους, εὐτυχῆς εἰσι, τούτων νῦν ζητήσομεν. eorum in causa qui fuerint, et qui Philippum in tantum exaggerarint, auno requiremus?

— 9. *ἔτιονται*] malim ἔτιονται ἢ ὅμως πάντες διὰ τοὺς φεύγοντας. universi, etiam qui strenue dimicassent, in fugam dati et clade percussis sunt solorum culpa imbellium, qui in fugam se coniecissent.

— 27. *μήγα*] subaudi πλοσιότητα.

34. 4. *ἰδιχρηται*] post ἰδιχρηται videtur et deesse. num peses vos futuram sit, ut in bellum exeat.

— 5. *οὐ τῆ σωφροσύνη*] num οὐ γὰρ τῆ σωφροσύνη. refert hunc locum Hermogenes p. 230. in exemplis asperarum ἡμεῶν, seu reprehensionum, a minoribus ad editiores profecturum.

— 6. *τῶ τοῦ πολέμου*] articulum priorem addidi. redit cum τῶν non ad χρεμμάτων, sed coheret cum τῶν τῶν τοῦ πολέμου

μῶν πραγμάτων. verum aliquid ad bellum faciendum. ἡλλοιωτοῦς δὲ ἡδῆσαν χρεμμάτων.

— 7. *τὰ ταῦτα ὄνιδε*] ut dicamini, propter pecuniarum penuriam bello justo et necessario deesse, atque culpa vestra committere, ut socii vestri pereant.

— 13. *οὐδ' ἀτυχῆς τις εἶμι*] neque tam sum diis natus iratis, et astris infaustis. pronomen τις addidi.

— 15. *κρίνω τῶν τῶν*] Citat h. l. Stobaeus p. 147. 26.

— 19. *ἔδω*] malim ἔδω. v. p. 35. 19.

— 23. *προπέσονται*] Citat h. l. Hermog. p. 197. de inventione libro 4. cap. πρῶτῃς de ditione tropica. ἢ ἴστωμα πολυπραγμοῦσα — οὕτω χρῆται τοῖς ἄλλοτρίοις ὀφείμασι. ὅταν περιπέσονται τὰ τῆς ἀδελφῆς πράγματα, ἀπὸ τοῦ, προδιδόται.

— 27. *καίτοι οὐκ ἴσασθε*] Recitat h. l. Dionysius Hal. Rhetor. p. 175.

35. 1. *οὐ γὰρ ἄλλοτρίος*] —] *Aspines* p. 701. λαμβάνεται δι' [exemplis] ἢ ἢ οὐκ ἰσῆσαι, ἢ ἢ ἢ ἄλλοτρίος. τὰ μὲν ὄν ἢ οὐκ ἰσῆσαι ἀνοητικώτερα καὶ προσηχώτερα — ἢς παρὰ Διμοσθένει. οὐ γὰρ ἄλλοτρίος, ἀλλ' οὐκ ἰσῆσαι χρεμμάτων παραδύλασσι εὐδαίμοσι ἡμῶν ἕξεισι γητόδαι.

— *ibid. ἢ ταῦτων τῶν χρέων*] num ἢ τοσαύτην χρέων. tantam, tam vastam ditionem, tam spatiosam, quantam scil. ab eo teneri inter omnes constat. Si nempe βασιλεὺς h. l. rex Persarum est. verum Tourellius de rege Macedoniae accipit.

— 17. *ἔστω μῦθος* — *λελειφθαι*] Minutianus p. 148. in locis enthymematicis. ἀπὸ πολυλήπτος. οὕτως ἰσῆσαι μῦθος ἢ ἀπὸ τῶν πῶν, ἢς μῦθος τῶν ἐπισημασμένων μετέμειον ὑπερβολὴν λελειφθαι.

— 23. *εἰς περισσοίαν*] ad opulantiā inde colligendum. πρὸς τὴν χρεματισμοῦ ἢ αὐτῆς, καὶ πλοσίαν γήθησαι.

— *ult. πῶς ἡμῶν* — *ἔχει*] ἐνὶ δὲ καὶ ἔθος ποσῶν σφοδρότητα εὐδὴν καλῶσι αἱ εἰρηναῖα δολοῦσι πῶς. ὅταν πῶς ἡμῶν ὑπὲρ τῶν χρεστώων τούτων τὰ πρᾶγματα ἔχει. Hermog. p. 265.

36. 1. *ἡμῶσι*] malim ἡμῶσι ἢ καὶ παραπλοσίως. similiter, aut saltem quodammodo, prope modum. ut hoc minus ait, quam illud.

— *ibid. καὶ τὰ μὲν ἄλλα*] sole] καὶ interdum responsiones exordiri. quomodo etque a Cicerone sepiissime hoc pacto usurpatur. v. paulo post hac pagina versu 16. et 38. 2.

— 3. *ἡμῶσι*] non obloquar, si quis contendat, oratorem hic illam designare solitudinem, cum tu ab amicis desertus et desolatus in angustiis haeres. videtur (amen orator potius absentiam amicorum in animo habuisse. quamquam nemo jam est, qui vobiscum de principatu Graeciae contendat, sed vos eum absque controversia tenere et usurpare possitis, quem tantis laboribus tantoque sanguine majores vestri quae vivere.

— 11. ἔχθρὸν ἢ ἐφ' ἡμᾶς —] Citat h. l. Hermogenes p. 198. ubi Aldinus Herm. sic exhibet: ἐφ' ἡμᾶς ἔχθρὸν αὐτοῖς ταλαιπώτων ἰσχυράμεν. et ἰσχυρῆς, ἢ πᾶς ἡμῶν αὐτῶν γίγναι φίλιωτος.

— 25. καὶ τὴν] subaudi ἔχει. quod tacite supplendum est e præmissis ἔχει.

37. 2. ἡμᾶς ἢ ἰκκουρισμένοι] v. Koen. ad Gregor. Corinth. de Dialecticis pag. 25. 26. et ibi Valckenauer. Hermog. p. 243. φιλ. εἰ δ' ἰσχυράμεν ἐπὶ πλείων αἰ τρωπαί, συλλογίστερον πᾶσι τὸν λόγον, ὥσπερ καὶ τὸ ἰκκουρισμένοι, καὶ τὸ ἀσπρακὲς αὐτῶν, καὶ τὸ λαοκλυτῶν τὴν ἑλλάδα. item p. 250. 14. Aristides de dictione civili p. 264. antep. ubi Ar. Aldinus vocabula καὶ περιηρημένοι et γυγιῶσθε omittit. Verba Aristidis hæc sunt: καὶ τὸ διαβάλλειν δι' ἑρισίωνα ἰσχυρῆς, ἐς ἀπόνοας ἔχοντα, σφοδρότητα πᾶσι. ἐς ἡμᾶς δὲ ἰσχυρῆς — præclara est Laur. Normanni ad h. l. annotatio pag. 473.

— 5. ἀγαυώτης] Hermogenes p. 250. locum hunc e memoria recitans ita dat: ἀγαυώτης, εἰ διαρκῆ καὶ ἐβελία ἀμφιφύουσι ἡμῶν εἰς τὰς ἡγῆτας.

— 16. γινώσκει] loco v. γινώσκει dat Dionysius Hal. ἐκδότης. et hoc amplector, ita rursus ἵσθη dimittens nolim, sed arbitrator amobus copulatis primigeniam oratoris manam reddi, at sit constructio: μάλιστα ὁδῶν ἡμῶν ταῦτα εἰπὴν, ἰσχυρῶν τῶν κενωμένων ἡμῶν γινώσκει. quam uicini que eorum, qui in causa fuerant, ut istæ, que dixi, ita et dixi, evenirent. ἢ pone βλάβη addendum facile potuit in oculo necum elidi.

— 24. λαμβάνω] non displicet Lambini λαμβανῶν.

— 25. στίλιος] constructio paulo implicatior hæc est: ἂ ἰσχυρὸς στίλιος τῆς ἀμαρτίας πᾶσιν τῶν ἰσχυρῶν τῶν ἀσπρακῶν. imitatus est h. l. Philostratus p. 306. 27.

38. 1. ἐν μισοφροσύνῃ λέγει] id est, δὲν ἡμᾶς, ἵνα ξύνη, μισθὸν πᾶσιν τῆς πατριδος φέρειν.

— 3. τὸν αὐτὸν ἀνάγκη σίνταξιν] scil.

ἡμῶν δὲν εἶναι. et protians quidem, sine onctatione, sine ambagibus, planis verbis aio, civium omnium eadem esse debere stipendia; seu aio fas esse civos singulos quosque stipendia ferre eadem.

— 8. τὰ τῶν] scil. συμβαίει. tempora si qua incidant his similia, εἰ βελτίον, εἰς vir fortis, civis bonas, ὑπερέχει στρατηγίας αὐτῶν, eo quod miles sis, non demum conscribendus, neque exereendus, sed jam conscriptus dudum et exercitatus, et paratus ad inserviendam patriæ, et quidem αὐτῆς, in corpore tuo, non alieno, quod in tui vicem mittas.

— 11. ἐν ἰσθ' ἡμῶν] respicit ex opposito ad præmissum ἀνάγκη. Nunc accipit quisque, ait, sine certo ordine eunda theoricum, alias plus, alias minus; aut alij pensiones spissiores, alij tenuiores; hoc mense cum tullias parum quid, prætereant nomen rursus complures, quibus prorsus nil aufert. Jam vero secundam eam dispensationem, cuius ego auctor sum, uniusquisque mense quoque ratam, et sibi semper parem auferet pensionem; et omnes pensiones farent inter se pares, nemo amplioem, quam aliar.

— 12. λαμβάνω] Dionysius in vita Iæsi p. 108. ed. Sylb. (seu nostræ p. 335. T. VII. oratorum Græcorum) ubi totam hunc locum recitat, παραλαμβάνω dat, e memoria, si fallor, aut alias addendam sit ἀφελῶς. — λαμβάνω] Bav. in texto, sed super ἀφελῶς superscriptam est γ. λαμβανῶν. Unde colligo, in libris quibusdam ita fuisse exaratum: ἵνα ὅτις πῶν ἄτ. λ. οἷς ἀφελῶς, ἀφελῶν ταῦτ' ἐν l. τ. λαμβάνω.

— 14. πλὴν μὲν] interponit Dionysius τι.

— 15. τὸν αὐτὸν] coheret cum τάξιν, non præmissis, sed insequente versu 17. Constructio est: ἡγῶν τῶν πλὴν εἰς τάξιν, πῆσας [id est, διὰ τοῦ πῆσαι] τὸν αὐτὸν τάξιν τοῦ στρατηγῶσθαι, καὶ λαμβάνων etc.

— 17. ἔχει.] subaudi πᾶσιν. facere possit.

AD PHILIPPICAM PRIMAM.

40. 1. εἰ μὴν πᾶσι —] Citat h. l. Hermogenes p. 177. 1. ubi Aldina sic dat: εἰ μὴν πᾶσι καὶ τοῖς πρῶτις τοῖς πράγματι λέγει, ἢ Ἀθηναῖοι. et versus 6. πολλὰς ἢ δὲ πρῶτες εἰρηκασιν ὄντι. item p. 277. ubi aio disputat: τοῦ προμίου ἢ μὴ πρῶτες, ἔτι δὲ καὶ πρῶτες ὄντες, καὶ πρῶτου λόγου, ἀγίγασθαι: εἰ δὲ ταύτας κατασκευῶν, ἔτι μὴδὲν εἰ πρῶτις τῶν διότιον εἰρηκασιν ἐπὶ πολλῶν ἐκκλησιῶν. καὶ εἰ τις ἄλλαι. εἰ δὲ κατασκευῶν πρῶτας τῆς πρῶτας. Item Scholiastes ad Hermogenis p. 226. his verbis p. 385. ed. Ald. ἐξέσας, ταυτί-

στι κατ' ἑρθὴν πᾶσιν προφέρων τὸν λόγον — πλεγάσας δὲ — μίσησας δὲ. αἰὲν εἰ μὴ πᾶσι καὶ τοῖς πράγματι. πρῶτις τοῖς λέγει. ἢ ὄντι Κρείσας ἢν, αὐδὲς μὴ γινος, πᾶσι δὲ Ἀλυάττω, τύρατος δὲ ἰδιῶν. συμπλήρας δὲ —

— 3. τῶν ἐκδότην] scil. γινώσκων ἀποφύτασθαι.

— 13. εἰ γὰρ ἴσθι χριστόν] Hermogenes p. 364. in capite πᾶσι δυνατότης proponit hanc cogitationem in exemplis eorum ἐν ταῖς, quas appellat παραδόξους, καὶ βελίας, καὶ βελίους, καὶ πρηντομηκῶν.

— 15. τί ὦν ἴσθι ταῦτο] super artificio

rhetorico hujus loci ita disputat Aristides de diot. civ. p. 182. ubi recitatus illi celebris sententia, τὴ χειρότερον ἐν τοῖς παραλυθῶσι, τούτω πρὸς τὰ μέλλοντα βέλτιωτον ὑπάρχει, subjecit istae: καὶ ἐν ταῦτα τὸ μὴ χωρὶς διασθένους ἐν ἡμῶν ἐπαγαγῶν οὐδὲν γὰρ τῶν δεόντων ποιούτων ἡμῶν. πῶς εἴη ἡ διασθένει; ἐν τῷ δὲ μέσῳ, ἐν δὲ διασθένει λέγει τι εἶναι τούτω ἔστιν; ἔστι οὐδὲν τῶν δεόντων —

41. 4. τῷ τέττε [ρόμῳ] malim τῷ τε τέττε [ρόμῳ].

— 8. εἰ δὲ τις ἡμῶν —] Sopater ad Hermog. p. 313. εἰ δὲ τις ἐν τῷ ταλαῖα τοῦ δυνατοῦ ἔργασίᾳ μὴ δύναται χρῆσθαι τῇ ἀνταξιασίᾳ, ἴτρως αὐτῷ μεθόδοισιν, καὶ διὰ παραδειγματῶν τὸ δυνατὸν κατασκευάσασιν. ὥσπερ ὁ ἥτορ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν κατὰ φιλικῶν εἰ δὲ τις ἡμῶν — Πύθων, Πυθίων, Μεθόδοι. καὶ ἐξῆς. εἰς ἐπιγράμ. εἰ τούτω ὁ φιλικῶς τέττε ταῦτα ἔσχε τὴν γνῶμην — ἐπιτάσσου δόξαμιν.

— 25. φύσει δ' ὑπάρχει —] Citat h. l. Stobaeus p. 201. 8.

42. 15. μὴ γὰρ ἔς θεῶν —] Sopater ad Hermog. p. 315. εἰ μὴ ἔχουσι δίκην, ἔτι δίκαιον ἢ συμφέρον ἔστι τὸ πρᾶξιμασιν, τούτω κατασκευάσασιν. εἰ δὲ μὴ, ἔξουσι, ἔτι εἰς ἀδικον, ἢ εἰς ἀσύμφερον. ἔστι δὲ αὐτοῦ τὸ παράδειγμα καὶ παρὰ τῷ ἥτορι. μὴ δυνατὸς γὰρ κατασκευάσαι, ἔτι δυνατὸν ἔστι λιθῶσαι τὴν φιλικῶν δόξαμιν, ἐπὶ τῇ ἀντίφασιν χωρήσας ἔφα' μὴ γὰρ ἔς θεῶν τιμᾶται τὰ παρόντα ἐκείνου πτωχῶσαι πρᾶγματα ἀδάπανα. εἰς ἀδύνατον γὰρ λιθῶσαι τὴν φιλικῶν δόξαμιν ἐν χρόνῳ, τίς γὰρ ἀπὸ τῶν ἐξουσιμῶν χρόνου.

43. 2. ἀπὸ ἑνὸς, δ' ἄ. Α. —] Hermogenes p. 253. κῶλα τρεχῆτα τὰ βραχύτητα, καὶ ἄ μὲν κῶλα, κῆματα δὲ καλὴν ἀμεινον. ἀπὸ πῶτι ἑνὸς, δ' ἄ. Α. ὅτι ἄ χρεῖ πρᾶξεται etc. Item p. 415. in capite de interrogatione. ἢ πρὸς τοὺς ἀκούοντας πῶσις. ἀπὸ πῶτι ἑνὸς etc.

— 4. ἡγίσθαι] subaudi ἡμὲν ἀπὸ γαμῶν.

— 7. αὐτῶν] assumi ex Aug. 2. pro vulgari αὐτῶν. hic loci, hoc ipso in foro. nunc tamen ponit facti, quod non potius e Felicianae αὐτῶν restiterim, cum aspero. percontari e vobismet ipsis. idem est ac si dixisset ἐξ ἡμῶν αὐτῶν.

— 16. τούτω εἰ τι ἀνάξι] aut τι est delendum, aut τούτω cum τούτων, quod Pitheanos dat, est mutandum. horum quicquam, soil. adversam valetudinem, mortemve.

— 17. ὑπάρχει, ἔστι δὲ εἰς τῶν, ἢ ἡμῶν ἡμῶν αὐτῶν ἐπιμαλούμεθα, καὶ τούτω ἐξουσιμῶν] corroxi marte meo sic ὑπάρχει' (ἢ γὰρ — ἐπιμαλούμεθα etc.) nam quae fortuna semper melius nobis prospicit, quam nosmet ipsi nobis prospicere soleamus, ea etiam hoc facile efficiat, ut soil. Philippus sive morbo periculoso et diuturno tenetur, sive rebus humanis prorsus eripiat.

44. 4. κῶλον] novum appellat appara-

tum, requirens novos milites atque recentiores, novas naves, nova arma, vetusta, diuturno usa detrita, reprobans.

— 6. ταχὺ ἐτ' ἡμέρων] accipienda sunt materialiter, qui jugiter vobis haec verba occurrent. Cito, cito, et hodie, hodie, facite id, quod suadeo.

— 8. ἀλλὰ] subaudi αὐτοῖς; ἢ μέλιστα λέγει εἰς τὸ δῖον.

— 9. πῶθεν] subaudi παραδύσεια.

— 14. ἐπαγγέλλεται] videtur alio deesse.

— ibid. ἐπιμαλούμεθα] Hermogenes p. 215. ad h. l. alludens. ἢ μὴ εἰς ἐπιμαλούμεθα, κατ' αὐτὸν φῆσαι τὸν ἥτορα, ὅτω μεγάλη. ubi H. Aldinus pro ἐπιμαλούμεθα dat ἐπιμαλούμεθα.

— 26. ἔς ἡμῶν] sententia postulat ἔς εἰ ἡμῶν. nam in ἐπιμαλούμεθα versu ultimo desinit protasis hujus periodi.

— 27. ὥσπερ εἰς Εἰβίαν] subaudi ἐπὶ ἡμετέροις.

— ult. ἔσχε ἢ ἐπιμαλούμεθα] f. ἔσχε ἢ καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐπιμαλούμεθα. si vos, ut olim in Babosam invasissetis, — ita in se quoque fortassis, [id est, id quod facile fieri posset] irritatis: rem eam esse haud contentuendam.

— ibid. ὅτω πανταλῆς] Citat h. l. Hermogenes p. 90. 1. ubi Herm. Aldinus a Crispiano haud parum discrepat. nam Portus ibi vulgatam Demosthenicam exhibuit. Hermogenes Aldi sic refert: εἴ τι πανταλῆς εἶδ' εἰ μὴ σκεύεται τὸ δῆλ, ἔς ἔργου κῆρυ, εἰκαταφρόνητος ἔσται. ἢ ἢ διὰ τὸν φῶλον αἰδῶν πᾶσις ἡμῶν ἐπιμαλούμεθα, ἢ παρὰ τὸν τ. δ. λ.

45. 1. τούτω] τὸ ἡμῶν ἐπ' αὐτῶν puta. etiam in ditionem ejus armis infestis haud invadatis, (quamquam sic vos id facere oportere) dummodo ad id faciendum parati sitis, haud aspernabitur id Philippus.

— 12. μὴ μου μυριῶν] Hermogenes p. 187. ἔστι καὶ ἀπυρομακρῶν σχῆμα, ὃ ἐπιμαλούμεθα ἐπιμαλούμεθα, εἰς ἕνα λέγει μὴ μου μυριῶν, μὲν δὲ διαμυριῶν etc. facile patet subaudiri λέγει, αὐτὸ λέγει τις. Super dictione, τὰς ἐπιμαλούμεθα ταύτας ἀνάξιμας, mirifica grammaticorum veterumque atque recentiorum dubitatio, nodum in scirpo quaerentium; quod equidem miror, et vocis natalibus et orationis serie procedente statim vel paulo attento cuique in mentem venire necesse est, significari copias, quarum spes submittendarum imperatoribus foris agentibus fiat a S. P. Q. A. per literas ad eos missas, quae copiae scriptae quidem sint in membranis, ut paulo post submittendae, nunquam vero respice mittantur. In exemplam interpretationum a veteribus super hac dictione traditarum proponam locum Etymologici M. ἐπιμαλούμεθα στρατιώτης ἀγαλαῖος εἶσι ἀπυρομακρῶν, παρὰ τὸ στίλος, τὸ στρατῆς.

— 13. ἀλλ' ἢ] spiritum asperum cum

lasi, et articulum cum particula mutavi, ἀλλ' ἔ, quod in dictione Demosthenis tantandem est atque ἀλλὰ simplex; aut ἀλλὰ μόνον. sed solummodo.

— 18. ἔξω — πῶσιν] num leg. ἔξω, si καὶ γλῶσσοις πως ταῦτ' ἰθαλλόντι πῶσιν. etiam si tenuiter modo ista facere velitis. an sic: ἔξω, καὶ πῶσιν: si ταῦτ' ἰθαλλόντι ἀκούσιν, ἐγὼ φράσω. si vultis audire, dicam.

— 19. εἰνός] bene habet. coeperat orator de milite mercenario docere: interim longam parenthesin interponit. tum velut oblitus occupati sermonis de universo exeroitio pedestri conscribendo, cujus pars longe maxima miles mercenarius erat, sententiam dicit.

46. 14. ληστῆσι] quibusdam in codd. est ληστῆματις. id quod suspicionem movet, in libris quibusdam olim fuisse ληστῆσι μόνον. quod equidem hand spreverim.

— 27. παρακίψαντα] παρακίπτω est aliqua re leviter et tumultuario defungi, ubi modo attingeris, protinus ab ea rursus refugere, veluti si quis domum præteriens, non introeat, sed solummodo per fenestram aut januam semipertam introspiciat. Sententia est: bello delibato, sic, ut nihil, cum peregriasent, dicitare tamen possent se partibus suis satisfacisse.

47. 4. ἰσώπτας] Citat h. l. Pollux 2. 58. v. ἰσώπτας.

— 5. παρακαστήσαντας] malim simplicius παραστῆσαντας.

— 9. αὐτῶν δίκαι] post αὐτῶν deesse videtur ἡμῶν γε, scil. ἔχρηστούσασμεν. Dialogismus sctus hic est. colloqui fingitur extraneus aliquis cum Atheniensi, quem extraneus interrogat: bellumne vos, an pacem geritis, Athenienses? Nos enim vero, ait Atheniensis, bellum gerimus. At qui fieri hoc potest, inquit extraneus, qui imperatores e numero vestro nullos delegeritis? Nos vero, occurrit Atheniensis, utique donos prætores cœpiarum pedestrium delegimus, minoresque majoresque, et pari modo binos equestrium, utriusque ordinis, h. e. minores majoresque.

— 10. φιλάρχως] Citat h. l. Harpoorat. v. φιλάρχως et ἰσπάρχως.

— 12. ἐπιμύθησι] ratio dialogi, si continuaretur, postulabat, ut diceret ἐπιμύθησις et sic porro in prima persona. verum quia oratio hæc, Atheniensi in os indita, nimis invidiosa atque flagitiosa faisset futura, abruptim orator sermocinationem, et ipse per se loquitur. Corrige hinc Etymologium M. v. ἱεροσυνή, locum hunc viliosè reocitantem.

— 14. εἰς τὴν ἀγορὰν] vocabula εἰς τὴν ἀγορὰν a lectore tacite iteranda sunt, ac si ad hunc modum esset exaratum. ὁμοίως εἰς πλάττωντες τοὺς πωλίους στρατηγούς, πλάτ-

των εἰς ἀγορὰν, quemadmodum qui sigilla argillacea fingunt, imperatorum figuras mentientia, quo ea in forum deferant, ibique venum proponant, οὕτως ἡμεῖς χερσὶν ταῖς στρατηγούς εἰς ἀγορὰν, sic vos creatis imperatores vestros, non quo in castra exeant, sed solummodo quo in foro versentur, ibique speciem imperatorum mentiantur.

— 16. οὐ γὰρ ἐχρήν] aut pro οὐ sufficientium est καὶ, aut servato οὐ sic leg. οὐ γὰρ ἐχρήν, ἢ ἄ. Ἄ. ταμίχως παρ' ἄλλων, ἀλλὰ παρ' ἡμῶν, ἀδὲ ἰσπάρχως παρ' ἄλλων, ἀλλὰ παρ' ἡμῶν, ἀρχοντας ἀκούεις εἶναι.

— 22. ἰφ' ἡμῶν] malim ἰφ' ἡμῶν. non a vobis delectum oportebat esse, sed civem vestrum, e numero vestro, non peregrinum.

48. 11. συμπλήσιν] locum hunc citat Hermog. p. 347. in capite περὶ τοῦ ἀλυθινοῦ λόγου, his verbis: πεσοῦδ' ἔ' ἡμεῖς, ἔταν λόγος· κατὰ συμπλήσιν ἰθαλλόντι, πᾶσιν ὄντιν ἔτιμος, ἐὰν μὴ ταῦτα οὕτως ἐχρ. Aristides de D. C. p. 252. ἀξίωσιν δὲ [facit oratori fidem] καὶ τὸ τιμᾶσθαι προλαμβάνοντα καὶ ζημίαν ἰθύνει κατ' ἑαυτοῦ, ἰφ' εἰς ἂν διεξίη. ἀπὸ τῶν πωλίον ἰθαλλόντες πᾶσιν ὄντιν ἔτιμος.

— 14. παρ' ἡμῶν] deest aut πορίζεσθαι, aut ἰσπάρχων, quod Wolfio visum est.

— 16. ἂ μὴ ἡμεῖς] Sunt qui novam hinc orationem ordiantur, quos Monte-noyus bene refutat. v. Schoit. v. Demosth. p. 81. et Fabricii B. G. T. I. p. 924.

— 18. χερσὶν ταῖς] quamquam χερσὶν ταῖς ex auctoritate codicum consentientium ad χερσὶν ταῖς reformavi, nullas tamen dubito, dedisse oratorem πῶσιν ταῖς χερσὶν ταῖς. ubi ea, quæ vobis arriserint, suffragiis vestris rata jusseritis esse, curate quoque ea factis exsequi.

49. 3. τῇ δυνάμει] hibernis, quibus hic exercitus atatur, Lemno licet uti, — cur expungi par sit hæc duo vocabula, non item mihi liquet, atque Valkenario ad Herodotum p. 673. ult.

— 4. Σιλάδην] meminit h. l. Harpoorat. v. Σιλάδος.

— 6. τὴν δὲ ἔραν τοῦ ἔτους] coheret cum insequente ἡδύς ἔρται versu 9. unde constat deesse sive τερπὴν vel ἰσπτερῆν, sive διαγῶναι. facile facta vobis erit, ut temporatam anni opportunitatem exsequendis huic expeditioni observetis, vel discernatis.

— 8. πρὸς . . . χάρῃ] f. πρὸς αὐτῇ τε τῇ χάρῃ.

— 10. τῇ δυνάμει] corrige interponctionem ad hunc modum. τῇ δυνάμει, quæ ad res et quando uti copiiis his se deceat, παρὰ τὴν καιρὸν ἑ ταῦτων — de eo decernet is, quem vos imperatorem iis summa cum potestate præfeceritis.

— 13. πωρίσται] malim πωρίσαντες, et versu 17. ταμίαι τε καὶ πωρίσται.

— 25. ἔρχ] subaudi ex insequentibus
 ῥηθιζέμεντα: ὁ κολήθηται ἀρχιμαλάτους τοὺς
 ἑλπίστους πολίτας, οὐδ' ἐκλίξει χρήματα,
 quōsmodimōdum antehac fecit, in posterum
 nōn factūrus.

50. 9. ἔχων] videtur ἔχειν deesse.

— 10. ἔχει] videtur ἑπιδιδανῆσθαι de-
 esse. forlasse quoque pone ἀπάντων δεest
 Ἑλλήνων.

— 15. φύλας, πύται] f. καὶ πύται. nam alias
 πῶνλυατινὶ χειρῶν et γυμνασιαρχος non
 subaudit constare οὐμ τί διὰ λαβήτα ποιῶν,
 sed debebat dictum esse τί ποιῆσαι λαβῶν.
 Ad χειρῶν et γυμν. subauditur ἴσται. τίται.

— 16. σπουῖν, οὐδὲ] f. καὶ οὐδὲν ἀνεξήτα-
 στον, aut οὐδὲν γὰρ ἀνεξ., aut οὐδὲν δ' ἀνεξ.

— 17. πρὶ τοῦ πολέμου] subaudi ἔμεις.

— ibid. καὶ τῆς τούτου παρ.] malim καὶ
 τῆς τούτου παρασκευαίς. vulgatum si ser-
 vāmus, item hic subaudiendum erit ἔμεις.
 in legibus de bello latis, item in legibus
 de apparatu bellorum.

— 22. μετὰμεις] Citat h. l. Hārpoer. v.
 μετῶνικι et τοὺς χωρὶς οἰκῶντας. multa et
 varia hoc super loco viri docti disputant.
 Mihi videntur seorsim habitantes appellati
 foissae fratres familias, qui suas sibi res fa-
 miliāres separatas a re paterna cetero-
 rumque fratrum haberent, patribus adhuc
 superstitibus, ab illis seorsim habitarent.
 Conf. p. 1149. 23. 1161. 15.

— 10. ἀεχρὸν ἴσται] Citat h. l. Slobzeus
 p. 365. 9.

— 23. οὐδὲν δ' ἀπολείπει] non intel-
 ligo hanc dictionem. Quid enim sibi vult
 οὐδὲν? quid subauditur. videtur Wolf
 existimasse, subaudiendum esse πολέμου.
 nullum non hostem asseclamini. ubicunque
 videtis concurrī, illuc accurrētis. Mihi
 videtur Demosthenes, id significare si
 voluisset, aliter sententiam expressurus
 fuisse. Num οὐδὲν δ' οὐ κειρῶ ἀπολείπει-
 σθαι. nusquam non sero venitis, opportu-
 nitatibus rerum bene gerendarum dudum
 praelelapsis.

52. 7. ἔρχωμαι] scil. ταῦτα ποιῶν καὶ ἐς
 δεσποιν.

— περ. πωλιουσίμωδα] Citat h. l. Her-
 mog. p. 347. et Looginus p. 82. ed. Wet-
 ston.

53. 10. διὰ] vulgo abeat, quōd visum
 fuit e duobus codd. adsciscere, quia aio
 planissima redditur dictio Demosibenia,
 quae alias semper tamen dura manet at-
 que scabra, tametsi hyperbaton admittas,
 quod Demosthenes non repudiat, ut scilicet
 τὰς τριούτους ἀποστῆλαις copuletur cum
 εἰ ἔχθρῶ καταγαλῶσι, interjectorum vero
 nulla habeatur ratio. qui est modus inter-
 pretandi Wolfianus, isque admodum pro-
 babilis. nam alter ille, quem Abresolius
 ad Aeschylum p. 57. et 631. proposuit,
 ab ingenio Dem. abhorret atque nimis con-
 tortus est. citat h. l. Thomas M. v. ἀψ-
 στολας.

— 15. ἠτῆται] videtur exquisita dic-
 tio esse, nulloque modo sollicitanda.
 ἠτῆσθαι τῶν στρατιωτῶν dicitur imperā-
 tor ille, qui in potestate militum est, qui
 militibus negare quioquam nequit, quam-
 vis insolens et indignum, qui facere ne-
 quit, quominus omnes eorum injurias to-
 leret, ad omnia scelera et flagitia connivet.
 quia non habet, unde aut debita stipen-
 dia his solvat, aut meliores conducat.

54. 7. ἔαστε] alii ἔαστε. perinde
 est. sed videtur post haec vocem deesse
 ὡς θέλει, vel ὡς θέλωσι, vel οὗς βούλεται,
 vel οὗς βούλωται. omninoiscentes quos
 quisque vult ramores.

— 9. μεδίον] Citat h. l. Hermogenes
 p. 198. et Thomas M. v. μεδίον.

— 15. ἐκείνη] καὶνα praetelli, quia com-
 plura enumerat molesta, diligenter spe-
 otanda et ad animam revocanda. sequitur
 etiam ταῦτα verba 21.

— 19. εἴρηται] post εἴρηται videtur
 κρῆξας deesse. ea deprehendatur Philip-
 pus adversus nos omnia egisse et machi-
 natus esse.

AD ORATIONEM DE PACE.

Wolf in annot. ad or. de falsa legatione
 (p. 375. 20.) suspicatur, hanc de pace ora-
 tionem, quae Demostheni adjudicatur, esse
 Aeschini, nil moratus dictionis disparita-
 tem, neque testimonium veterum, praeter
 tres illas, quae hodie prostant, orationes,
 ab Aeschino literis consignatum quoquam
 esse, negantium. Sed obstant haec duo.
 1. quod orator p. 59. se legatis reliquis e
 Macedonia domum reversis oblocutus ait,
 eos male fraudis atque erga patriam male-
 volentibus et erga Philippum studii coar-
 guisse. 2. quod orator ibidem sibi quan-

dam arrogat εὐτυχίαν, onus jaentantiae
 pœnas Aeschini dedit aerbissimas.

57. 3. μεδὲν εἶναι] f. μεδὲν ἔ' εἶναι.

— 5. κατὰ ταῦτα] num καὶ κατὰ ταῦτα,
 ut ista duo καὶ κατὰ ταῦτα, non pari pacto,
 et μεδὲ καδ' ἔν, neque uno tempore, sint e pa-
 rallelo dicta, ut vulgo usurpant. Con-
 structio tam erit haec: καὶ πάστας ἐκείσθαι
 τὸ συμφέρον κατὰ ταῦτα [scil. ἐπιήματα],
 μεδὲ καδ' ἔν [subaudi διὰ γράμματα].

58. 18. τὰ κατ' ἑμῶν] alias subaudiri
 possit διάφορα, negotia, vel συμβῆματα. hic
 vero multa subaudiri κειρογράφματα. ne-

quidam, citat h. l. Scholiastes Aristophanis ad Acharn. 60.

— 19. *ἴπων*] subaudi τοῦτο. indicavi hoc, Neoptolemum esse Philippi emissarium.

— 23. *εἰ γὰρ ἐν Διοδώρῳ*] Citat h. l. Herodotus in Philetero post Pieroni Morin. p. 438.

— ult. *ἐφαλέμενα*] subaudi ταυτῶ.

59. 5. *ἀφανὸς οἰσία*] citat h. l. Harpocration v. ἀφανὸς οἰσία.

— 8. *δύο μὲν διὰ ταῦτα* —] idem est ac si dixisset ad hunc modum: δύο ταῦτα, ἕνα ἡμῶν τοιαῦτα ἀποφαιδέντα, ὁ ἄλλος ἢ ἀληθῶς, μαρτυρεῖ τοῖς ἡμῶν τῆς λόγου, ἐπὶ ἰσθῶς καὶ δικαιοῦς ἔχοντος.

— 14. *κίβρις*] scil. τῶν πραγμάτων.

— 17. *τοιαῦτα ἐπαίδια καὶ φανακισμοὺς*] videtur hoc aliquid deesse. durum enim est huc pertrahere e praemissis ὑποσχουμένων. nisi si ais, φανακισμὸν ὑποσχίσθαι idem esse, atque promittere rem vanam, mimicam. Num ergo addendum est προτιθέντων, aut ἐπιδικάζοντων.

— 19. *οὔτε ἴσως, οὔτε καλῶς*] hæc lectio si servatur, erit ἴσως non pro fortassis, sed pro ex æquo, juste, saltem justitia, accipiendum. quo significata interdum reperitur usurpatum. visum tamen fuit etiam h. l. ἴσως vulgari sensu esse accipiendum. quapropter ex οὔτε postremo effecti οὐδὲ ne quidem: et nescio, an ne honeste quidem prodidistis Phocenses. non modo cum damno vestro, sed ne salvo quidem pudore vestro, ne salva quidem existimatione vestra.

— 20. *οὐδὲν — φανήσομαι*] idem est ac si dixisset: οὐτ' αὐτὸς λέγων ἔξηπάτησα, οὔτε λέγοντες ἄλλων ἰσθήσα, καὶ οὔτως εἴσασι ἡμᾶς ἔξαπατηθήσεται.

— 27. *πλὴν δι' ἂν*] num πλὴν δι' ἂν ἡμῶν ἴσῳ δύο.

60. 7. *εἰς τρυφάνην*] id est, ἐν τρυφάνῃ. alteram in lancem veluti trutinam.

— *ibid. φέρων*] subaudi ex insequentibus τὴν λογισμῶν, bonam mentem secum auferret.

— 9. *δὲ τοῦτο παύσας*] id est, ὁ προσετίγχατος ἀγρότερον πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων λογισμῶν καὶ διακρίσει μὲν.

— antep. citat h. l. Alexander rhetor de figuris sententiae atque elocutionis p. 6. ed. Norm.

61. 9. *βουδῆσιν*] videtur, ob praemissum βουδῆστας, rectum esse, tametsi συνωστραμῶσιν insequatur. dubito enim, num satis Graecum sit, aut exemplis approbari possit, βουδῆστας βουδῆσιν. verum de hoc quidem cum nomine contendant.

— 13. *ἔστι εἶναι*] dedi de meo, σὺς τ' εἶναι, id est, σῶνός. idem est ac si dixisset: οὐδὲς ἔστι τῶν ἡμῶν συμμαχούτων, ὅστις ἕνα εἶναις πρὸς ἡμᾶς, βούλοιντο ἡμᾶς οὐ μόνον σῶνός εἶναι, καὶ σῶνός ἀπειθεῖν ἐκ τοῦ πρὸς Θεβαλαίως πολέμου, ἀλλὰ καὶ κρατεῖν αὐτῶν.

καὶ οὔτως αὐ πάλιν οὐδὲς τῶν Θεβαλαίως συμμαχούτων βούλοιντο ἀν' αὐτοὺς κρατεῖν ἡμῶν, ὡς βούλοιντο σῶνός τοὺς Θεβαλαίως κρατεῖναι. nostri quidem socii nos salvos superesse volunt, at non itam victores abire. pari modo socii Thebanorum cum vita fortunisque salvos discedere hos volunt, at non itam bello superiores.

— 15. *βούλοιντο*] subaudi τοὺς ταυτῶν φέλουσ καὶ συμμαχούτους.

— 23. *ἡμῶν*] ad ἡμῶν subanditur οὔσα, vel ὑπερχούσαν.

— *ibid. ἐχθρῶς σχέσησιν*] subaudi ἡμῶν, quod e proximo tacite huc quoque est pertrahendum.

— 24. *ἐκδιχόμεθα*] citat h. l. Harpocration v. ἐκδιχόμενος, querendum aiens esse, quid sibi velit hoc verbum h. l. aive, quæ sit ejus vis atque significatio. ἔπισκεπτῶν δὲ, πῶς ἔχει τὸ ἐν τιματῶν φιλοπετικῶν λεγθῆν ὑπὸ τοῦ ἥτορος, καὶ τὸ δοκεῖν ἐκδιχασθῆναι τι τῶν ἐκείναις [logo ἐκείναις] ἀπραγμάτων. Idem nempè significat atque τοῖς ἀγαθῶς ἰφιδρεσίαι, ut paulo ante, verum 3. dixerat, sublegere ab altero omissa, aut abjecta, aut si quæ ipsi imprudenter et invito exciderint, sibi que vindicare; vel illo defatigato et despondente ex arena excedente, in vices ejus recentem succedere; vel insidiari fructui laborum ab aliis exantlatorum; quem fructum cum perceptum veniat labore defunctus, tum veniat insidiator eumque præcipiat, ipse nil operatus.

— 25. *ὡς λέγουσιν*] malim ὡς αὐτοὶ λέγουσιν. aut ὡς καὶ αὐτοὶ λέγουσιν. ut ipsi adeo palam præ se ferunt.

62. 6. *περὶ Θεβαλαίως*] scil. γέγονος, vel συστῆς.

— 15. *ἰδούμι εἶναι*] videtur πλὴν esse interponendum.

— 22. *ἴμελλον*] correxi ἴμελλον. minus huic rei studuisse Philippum, quam ut Phocidas aditus occuparet.

— 23. *τοῦ δοκεῖν* —] est expositio dictionis τὴν δόξαν τοῦ πολέμου, ab oratore ipso adjuncta, quasi dixisset: ὅστις δοκεῖν τὴν πόλιν δι' αὐτὸν κερτεῖν εὐλοφίαν. gloriam belli, id est, ut nempè bellum hoc videretur pro ipso [Philippum] debellatum et amputatum esse.

— ult. *καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς πλοσυνημάτων, δυῶν κέρων*] malui sic distinguere: καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς [subaudi δικαίων], πλοσυνημάτων δυῶν [id est, ἔστι δύο πλοσυνημάτων], κέρων. Geminum consecrabantur emolumentum; alterum, communionem concilii Amphiotyonicæ; alterum jus ludos Pythicos participandi.

63. 3. *εἰς τὰ πολλὰ*] prima duo vocabula unci inclusi, non quo prorsus damnum, sed quod absunt a quibusdam codicibus, et constructio sine iis bene sibi constat; quæ hæc est: προσημνησεν εὐχρίστη

πρᾶξι· πολλὰ, ἂν οὐδὲν ἰβόλοιστο [soil. πρᾶξι·]. quod tacite potest repeti].

— 8. ἡμῶν αὐτῶν] post ἡμῶν αὐτῶν videtur deesse sive τῆ εἰρήνῃ ἰμμένοντες, sive ἂ καλῶς, σωούντες. soil. perseverantes in pace, neque facile eam nisi gravissimis de causis moventes. Sed ecce, hæc commentans, incido in schedas Taylori, ubi ex Harleiano hæc est lectio annotata: ἡμῶν αὐτῶν εἰ οὐκ οὐτ' ἴσται πόλεμος. tolle αὐτῶν, et habebis, ni fallor, manum oratoris. videor mihi docuisse, neque rem nos esse

facturos nobis indignam, si ἂν ἴσται πόλεμος, si operam demus, ut bellum sopitum maneat.

— 9. δεῖξιν] malim δεῖξαι, in aor. 1. hoc videor mihi mea hac oratione docuisse, vel placum fecisse.

— 10. ἰσχυμένῳ] h. l. est non tolerare, sustinere; sed audere, subire, conari, suscipere, aggredi.

— 18. καταλαμβάνειν] annon potius κατέχειν. nam jam dudum ante occupaverat.

AD PHILIPPICAM SECUNDAM.

66. 6. αἴτιον δὲ τούτων] citat h. l. Stobæus p. 270. 30.

— 23. μηδ' ἐπιστήσεται] f. μηδὶ περιστήσεται. sibi circumponat amplitudinem. sese quasi vallet en opum magnitudine.

67. 26. ἐπὶ ἐπιβῆ] malim ἐπὶ καὶ σπῆξαι. id quod etiam evenit.

68. 2. ταῦτὰ ἐπιυλοφῶς] subaudi ἐπὶ αὐτῶν. nam alias leg. sit: ταῦτὰ ποιήσαι, ταῦτὰ γνώσκαι, ὑπευλοφῶς.

— 14. τούτων] prætulit τούτων. hujus universi generis, puta regum Macedonicorum, Philippī, Alexandri, et reliquorum cognatorum. et sic quoque dat Harpocra. laudans h. l. v. Ἀλιζάνδρος, ubi, qui fuerit, docet.

— 21. προρόνους] soil. εὐρέσους καὶ ἀκαίους. id quod e versu 11. huc tacite est pertrahendum. comperit legens in annalibus, et accipit ab hominum fama.

— 23. ἰδέα τὸ λυσιτελοῦν] probarem magis τὸ ἰδέεσθαι. transposito articulo. — pen. καὶ τότε] soil. ἤρῳτο.

69. 2. ἐπὶ τῆ θαλάττῃ] malim ἐπὶ τῆς θαλάττης (in genitivo) ob insequens τῶν ἰμπεριῶν. sed video nunc in appendice Francfurtana hoc jam a nesio quo occupatum.

— 9. οὖν] postquam Laedæmonis imperavit, at Messeniam remittant. Citat hunc locum Hermog. p. 310. τῷ δ' αὐτὰρ συστρεφῆν σχήματος ἐν τούτῳ τῷ εἰδὶ παρῆδιγμα τῆδε ὁ γὰρ Μισσηνῆν — et Scholiastes Hermog. ad h. l. πολλὰ μὲν ἐργάματα ἔχει ἐνταῦθα, συστροφίμω δὲ καὶ σύντομω, ὡς μὲν δεκτικὸν εἶναι πολλὰ. rursus Hermog. p. 366. μάλιστα δὲ τῆς ἰδέας ταύτης καὶ τὸ κατὰ συστρεφῆν σχῆμα οἰκίσαι. διγῆμαι γὰρ μεγάλη φύσις τῆ ἀρχεται, καὶ φαίνεται χροῖμασιν. οἷον ὁ γὰρ Μισσ.

— 11. νομίζειν] dedi de meo νομίζω. Constructio nempe hæc est: σκεθῆσθαι πικραίνει νομίζω [id est, διὰ τὸ νομίζω] ταῦτα εἶναι θύσιας. qui præterdat se ista ideo fecisse, quod arbitratus esset æqua et justa esse.

— 21. ἀλλὰ καὶ] idem est ac si dixisset: ἀλλ' ἴδῃ καὶ εἴποις — non parat facere,

non minatur facturum — sed jam facit.

— 26. οὐδ' ἂν ἠγούμαι] prætuli οὐκ ἂν ἦγ. Sententia hæc est: Sive coactum et invitum Philippum illud prives ais fecisse, ut soil. Thebanis Orchomenum et Coroneam condonaret, sive nunc de constantia et fide Thebanorum desperare: non potest exputari causa ulla probabilis, cur Thebanorum inimicos, Lacedæmonibus atque Phocenses, odiis tam implacabilibus insectetur; id quod facit. Ergo neque olim coactus indulsit Thebanis, quæ indulsit, neque nunc malevolo erga eos est animo, suspectosve habet. Falsa ergo sunt ea, quæ nostrates de Philippī cum Thebanis rationibus suspiciantur et jactant.

70. 2. ἔτι] uncis inclusi, quod e postremis literis voc. θεωρῶς natum esse, ultro paret. πραγματεύεται idem est alique φερέται πραγματευόμενος, vel δὴλα ἴσται πραγματευόμενος. deprehenditur, aut constat, si quis recte reputet, eum omnia machinari, quæcumque machinatur, in fraudem reip. συντάττων de callidis, fraudulentis machinationibus usurpatur, simili ducto de opere tessellato, vermiculato, musivo, ubi tessellæ innumeræ et multifariæ multifariam sunt arte mirifica compositæ.

— 6. ὑπευλοφῶς] de meo dedi ὑπευλοφῶς. quia sibi persuasit.

— 8. ἔχει χροῖμα] num ἔχον χροῖμα. aut ἔχει καὶ χροῖμα. quas urbes et quos locos, per vim et nefas vobis ereptos, tenet, iisque contra vos utitur.

— 10. ἐρέτω] malim ἐρέτω in optativo.

— 14. νομίζω] corroxi νομίζω. nam ἂν neque ad istud, neque ad hoc refertur, sed ad μουσῶν. existimat, vos, se si exosi sitis, meritum odisse.

— 16. διὰ ταῦτ' ἐγγύροισι] citat h. l. Minucianus περὶ ἐπιχειρημάτων, p. 146. de enthymemate ἀπ' αἰτίας. ubi sic ait: σίνοιδεν ἑαυτῷ φιλοφρονεῖν καλλὰ ἰδιωκότι, καὶ διὰ τοῦτο μουσῶντας ἡμᾶς ἑαυτῶν, καὶ, εἰ κενεῶν λάβοισθε, τιμωροσμένους. διὰ ταῦτ'

ἰγρήγορον, ἐφέστιον ἐπὶ τῇ πόλει. Sic ille, ut apparet, l. h. distinguebat. sed rectius in libris nostris distinctum cersitur. ἐφέστιον subauditur τοῖς ἀφράγμασι, aut τοῖς κατὰ τῆς πόλεως καιροῖς, aut ταῖς κατὰ τῆς πόλεως ἀφορμαῖς, aut simile quid. ἐπὶ τῇ πόλει Στρατωνίαι. alios colit, ambit, promeretur, officii sibi obstringit, quo reip. nostris noceant.

— 27. Ἀνθιμουῖται] oitat h. l. Harpocrat. v. Ἀνθιμουῖς.

71. 1. ἡμεῖς] quamquam alias de hac, quæ est perpetua, pronominum primæ et secundæ personæ in plur. permutatione tacere soleo, quod patidum et tædii plenum foret de eodem tribus quibusque verbis interjectis admonere, hic tamen facere non possum, quin admeam, a me ἡμεῖς hic prælatum esse. id quod factum erat necessarium. non enim hic alloquitur Atheniensis Demosthenes, sed Messenius, referens in Atheniensium concione particulam alicujus orationis, quam ad Messenios a se ait habitam esse. Ad eos itaque de Atheniensibus prædicans, incontentaneum ait vos usurpare; ubi res non requirit.

— 3. ἴρα προδακῶν] subaudi οἴσθε, e p. 70. 24.

— 9. αὐταί λαν] malim al interponi. duo vocabula λαν ἡμεῖλαι pro uno copulato per signum ὄφ' ἢ dictum accipienda sunt.

— 12. διαδαρχίαν] alii δικαρχίαν dant, et nescio an analogiæ convenientius. citans h. l. Harpocratō reprehendit oratorem de memorie lapsu, affirmans τετραρχίαν esse exarandum. Potest fieri, ut criminatio hæc librariorum magis percellat. Fingo Δαρχίαν exaratum esse. rectissime legatur id τετραρχίαν. neque culpa penes oratorem fuit, si posterius in more veterum numeros scribendi interpretando errarunt. sed rursus per vulgata dici possunt hæc. Thessaliam jam dudum ante Philippum in quatuor principatus divisam fuisse. Nil ergo Philippus in forma Thessaliæ regundæ novavit vetustam restituens. sed novasse dicitur, et vetusta quidem multo iniquiorem formam commentus.

— 18. ἀπώχασθε] aliis in libris est ἀπώχασθε. num ita dedit orator ἀπώχασθε (in optativo) si ἰσοφροσῆτε. si sapiatis, sitis abominaturi.

— 19. ναυτοδακῶν] citat h. l. Stobæus p. 244. 10.

— 22. χερσωνῆται] citat Pollux 2. 121. v. χερσωνῆτες. Imitatus est h. l. Philostratus p. 282. 26.

— 23. ἦν δὲ τι] Aristides de D. C. p. 168. σημαντικὰ δὲ ἔχει, ἔταν μὲν εἰδὸς ἐπιτήρησις τῶ ἐισαγομένη, ἀλλὰ προλαμβάνει τὰς διέσεις αὐτῶν, καὶ προανατρέπει τὸν λόγον. ἦν δὲ τι κατὸν — καὶ οὐκ εἰδὸς ἐπήγαγε καὶ εἰπὼν ἀπιστίαν ἀλλὰ προλαβὼν τούτου τὰς διέσεις, καὶ ἠαετήσας [num ἠαετήσας;] ἢ

καὶ μὲν ἔστιν ἀγαθὸν — καὶ ἄλλη ἰσολογία τί ὄν ἐστὶ τούτου; ἔτα τὸ ἐισαγομένον ἀπιστία. Harpocratō in v. ἀπιστιῶν num ad h. l. respexerit, in dubio reliquam.

— pen. οὐδὲν δεῖν μὴ πάθηται] Stobæus sic recitat: οὐδὲν μὴ δεῖν πάθηται. unde suspicaris leg. esse: οὐ δεῖς, μὴ δεῖν πάθηται. verendum non est, ne malum accipiatis. veram sic potius videtur emendandum esse: οὐδὲν δεῖν, (nil est verendum) μὴ τι πάθηται. facile τι in conorsum cum π potuit excidere, id quod sæpissime factum observavi.

72. 1. καὶ τὰς προσγορίας] idem est ac si dixisset: καὶ αὐτὰς τὰς προσγορίας. aut sic: οὐ μόνον τὰς γνώμας, ἀλλὰ καὶ τὰς προσγορίας.

— 6. πολλὰς ἐτίρου] addi velim τωούτους. aliasque multas ejusmodi orationes, seu cohortationes.

— 7. κρίσειον] malim συμκρίσειον. a collegis hujus meæ in Messeniam legationis. Ad καὶ πάλιν ὑπέρων subaudi ἀπόντος ἡμῶν, me absente, cum rursus illino discessissem.

— 14. περιτιχίχασθε] prætuli περιστοιχίχασθε. v. p. 43. 1. vulgata videtur e gemina lectione, olim in libris Demosthenicis versata, nata esse, ex altera περιστοιχίχασθε, quam probavi, et altera ἐπιτιχίχασθε, quam in Aug. secundo solo reperi. quarum illa significat, committitis, ut velut indagine claudamini; hæc patimini vobis arces imponi, quæ vos in officio continent.

— ibid. πάντα ταῦδ' ὑπομεινάντων] id est, πράξαντες παρ' ἃ λογιμῶ βέλτιωτα ὄρατε, aut πάντα ὅσα ἢ ἄλλα δεῖν ὑπόμεναι ὑπὸ Φιλίππου.

— 22. τοὺς ἠεγύλλους] significat legatos Atheniensium, prima legatione ad Philippum functos constituendæ pacis ergo.

— 27. ἐτίρου] socios legationis posterioris, cui Demosthenes ipse interfuit, illuc missæ, ut a Philippo jusjurandum de pace servanda exigeret.

73. 13. σπέρεις τὰς ἐλπίδας] accipio pro σπέρεις τὸ χρηστὰς εἶναι τὰς ἐλπίδας. ad bene sperandum, ut posteris quoque bonæ spei nonnihil superesset. quamquam utique planius foret, si sic dedisset. Ironica est dictio.

— 18. ἡμαυτῶ μὲν ἐξ ἰσου λόγῳ παρ' ἡμῶν ποιῶν] quid hæc verba significare possit aliud, medians haud reperio, quam hoc: Nullum aliud inde referam emolumentum, quam ut mihi liceat vobisum in concione libere agere; in quo nihil amplum atque splendidum adeptus fuero; licet enim hoc civi cuique Atheniensi perinde facere. non meliore loco sic ero, quam infimus quisque vestrorum civium.

— 23. τὰ γὰρ ἀφράγματα ἔφ' ὑποβαθισ-

τα] prætuli τὸ γὰρ πρῶγμα ἐξῶ προβαίνω. nam video rem glioscere, serpere, increbrescere. studium puta nostratum erga Philippum, et contentionem largitiones ejus merendi, patriæque fortunas ei vendendi.

74. 24. μέλιστ'] voc. μέλιστα malim pone ἀκριβῶς poni, ut sit, ἐς δ' ἂν ἐξέτα-

σθεὶς ἀκριβῶς, ut autem ad vivum resocetur, et persentiscatur penitus, μέλιστα μὴ γίνονται, ἃ θεοί, o dii, ante alia omnia nolite committere, vel, id vero omnium minime fiat.

— ult. τῆς ζήλιας] malim τῆς πάτρης ζήλιας.

AD ORATIONEM DE HALONESO.

76. ult. θεὸν γὰρ] Citat h. l. Aristides ad Dict. simplicii p. 422.

77. 4. περὶ ἂν φιλικῶς.—] concinnius videtur oratio sic ordinari, si duo vocabula περὶ τούτων in versum quintum deducantur, ad hunc modum: περὶ ἂν φιλικῶς ἐπίσταυς, διεξελθεῖν. Ἰστῶν δὲ, περὶ ἂν οἱ πρῶβις λέγωσι, καὶ ἡμεῖς περὶ τούτων λέγομεν.

— 6. ἀρχῆται] Citat h. l. Hermogenes.

— 8. οὔτε τότε λαβῆν] mediam vocem de meo addidi. cæterum locus ita videtur reformandus esse: ἡμᾶς δ' οὐ φησὶ δικαίως αὐτὸν ἀπαιτῆν οὐχ ἡμετέραν ὄσαν. vos autem negat recte et ex quo facere, insulam a se repetentes, quæ vestra nulla sit. οὐ γὰρ τότε λαβῆν [subaudi δικαίως], nam neque jure vos eam tum occupasse, cum occuparetis, neque nunc eam tenere, sed ejus possessione exoidisæ.

— 13. οὐ χυλαίων.—] idem est eo si dixisset: οὐ χυλαίων ἰσθμῶν ἀφελῆσθαι τούτων τὸν λόγον, δικαίοντα, ἅς ἰσθμῶν ἀδικος. non est difficile hanc ipsi causationem eripere, docendo, injustam esse.

— 27. τὰνταῦθα δικαίωσιν] subaudi ἰσθμῶν αὐτοῦ πρᾶγματα.

— pen. μάλλῶτασιν] ancis inolui, ut molestam et superfluum, orationemque impediens. sublato enim eo nil deest, quia δικαίωσιν cohæret cum ἰσθμῶν αὐτοῦ, qui receperunt Philippo, eo negotiorum et studiorum ejus fore administratos atque procuratores; idque etiam reapse agunt.

78. 1. εἰ δὲ ἀμφοτέρωσιν] f. εἰ τὴν Δ' ἀμφοτέρωσιν.

— 3. ἂν τε λάβῃτε, ἂν τ' ἀπολάβῃτε] citat et paraphrasi explanat h. l. (et p. 162. 16.) Eustathius ad Odys. p. 62. 5. ed. Rom.

— 12. πρῶτον μὲν γὰρ] desideratur, quod insequi atque respondere debebat, eorum ἴστυα δὲ— aut ergo suspicandum est, oratorem oblitum sui supplere deficientia non meminisse, aut adsciscenda est e Felicianæ hæc lectio ἴστυα δὲ, εἰ γὰρ ἢ δῆμιαι, pro illis, quæ versu 15. leguntur, ἰστυα γὰρ ἢ μὲν δῆμιαι. Modo, quod de auctoritate hujus lectionis haud constat, quam in librorum meorum nullo repererim.

79. 12. βεβαιώσασθαι] post βεβαιώσασθαι addi malim ἡμολογῶσιν.

— 13. ἐκεῖ εἶτι γὰρ συμβόλαιον] citant h. l. Harpocr. et Thomas M. in τ. σύμβολα.

80. 1. ἰποδοχῶν] id est, ἰπὸλοιφισ. ad impetrandum, ut homines opinentur vos—.

— 13. τοὺς παρ' ἑαυτοῦ] malim τοὺς παρ' ἑαυτὸν, in accusativo. exsules, qui e Thaso ad se perfergissent. διακηρυκτικῶν κομοσῖτων prætuli simplicii κομοικῆται, quod est in vulgatis. verumtamen infinitivum hunc quo referemus? unde aptus erit? non poterit aliunde, quam ex ἐξῶν versu 5. unde insequentis infinitivi quoque aptus est. Atqui quæ erit sententia ἐξῶν διακηρυκτικῶν? aut, si cum Wolfio, διακηρυκτικῶν αἰας ex ἀδνας versu 9. aptum esse, non convenit infinitivus perfecti, sed præsentis διακηρυκτικῶν et οἰκισῶσθαι. Brevis ut sim, constructio h. l. prorsus est inextricabilis. Suspicio itaque pro infinitivo sufficiens esse indicativum διακηρυκτικῶν, et versu 14. addendum ad ἴστυα esse ἐλπίσαι. ut hæc sit sententia, neque solam exsules Thasios, qui ad se perfergissent, per imperatores vestros domum reportavit, [h. e. reportandos curavit] sed futurum quoque sperat, ut reliquas quoque insulas suas in partes pertrahat, si nempe suorum amicorum nonnullos classi nostræ imponat, usæ cum nostris imperatoribus circumnavigare jussos, tanquam socios in tutela maris gerenda futuros.

— 15. συμπίπτωσιν] malim simplex πύπτωσιν.

— 19. κατασκευάζειν] Citat h. l. Thomas M. v. κατασκευάζω pag. 509. et Minucianus p. 156. ubi sub enthymemate ἀπ' ἀφορμῶν cum locum hunc recitasset, hæc addit: ἐκ γὰρ τούτων τὸ ἐπιβουλίας τῆ θαλάττης τὸν φάσμασιν ἐπιόσταις (id est, συ- ἰστυῶσιν). collegit, vel argumentis demonstravit, orator puta.

— pen. οὐκ αὖτε λαμβάνω] dicitur is dona, qui ab amico, foris vel peregre agente, missa accipit ultro delata, ex insperato, nullo suo promerito, et citra obligationem referendæ gratiæ. Sententia est: illi autumant, Philippum dona ad se Athenas mittentem, mittere dona in Macedonia nata; at ille nihil aliud ipsis mittit, quam exigam particulam fortunarum patriæ.

quae ipsi antea Philippo vendiderunt. Conf. p. 157. 6.

81. 1. *παραφθόντες*] post *παραφθόντες* aut deest, aut subaudiendum certe est, quod creberrime solet reticeri, *λύγοντες*. Ad *επιπροθέσασθαι* subauditur *φύλασσειν*. Reote habet aoristus, aequae de futuro sufficiens cogitandum est. Vis futuri aoristo quoque inest, sed paulum diversa. Futurum detricte certoque futurum indicat; aoristus autem id, quod secundum omnem probabilitatem eventurum videatur. Sententia igitur haec est. Ad veniam quod attinet, a legatis Philippi nobis datam, in formula pacis aliquam clausulam reformati, qui legati nobis auctores facti sunt, Philippi sibi videri certius clausulam a nobis immissam admittimus sibi que passerum approbari: ut scilicet atterque nostrum nostra habeamus teneamus, nos Athenienses ea, quae ante bellum habuissimus, et Philippus item, quae habuisset; quae est postalatio juris irrefragabilis et apud coniectum genus humanum confessi: negat jam Philippus, neque se veniam hanc legatis suis dedisse, neque legatos suos tale quoquam affirmasse.

— 7. *ἐν τῷ δήμῳ*] coram tot hominum millibus palam et clare dicta, quorum si qui dictorum sint oblitii, tot tamen alios superesse necesse sit eorum adhuc memores. arguit et ridet eum impudentiam adulatorum Philippi, tam absurditatem commentorum, quibus eum ductent.

— 11. *παραχρῆμα* —] in continenti, e vestigio, statim secum illa a legatis Philippi in concione dicta.

— 13. *τὴν καταφθεμένην*] plebiscitam, quod ait Philippus de legatis suis falsa commissio, mendacia perhibere.

— 18. *ἐπὶ ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν ἀναγκαστικῶς*] id est, *ἐπὶ ἀπεργνωσκῆται αὐτῶς τὴν ἰσχυρίαν ἀνάγκην*.

84. 2. *σφῆρα*] post *σφῆρα* Morellus, sive Lambinus is est, addi *ὑμῶν*, quod libri si addant, cupidus amplectar. sic autem subaudiri sollemnmodo debet.

— 5. *ἐπὶ δὲ τῷ*] apodosis, seu restantio et completio sententiae hinc coeptae datur versus 17. in illis *τούτῳ δὲ τὰ ἐπιπροθέσασθαι*, ubi fallitur, quisquis fuit, sive Morellus, sive Lambinus, in locum *δὲ* sufficiens *δὲ*. Qua particula sive *μὲν*, sive *δὲ* periodos tales exordiantur, eadem quoque resumunt illas longius circumductas in ordinem revocantes. Cujus moris sive

ignoratio, sive oblivio, eandem Lambinus p. 90. ait. eundem in errorem implicuit.

— 14. *οὐκ ἐν μίσην κείσθαι*] non in medio jacere, patentes omnium injuriis et insidiis. particulam insitiantem de meo addidi.

— 22. *Βούχρτων*] locum hanc citat Harpocrat scarpis, v. *Βούχρτα*, quod ait plerale esse. v. etiam Vales. p. 38. allegantem exempla veterum, pro *Βλατὰ* 'Ἐλάτρωαν' appellantium. item v. *Πανδερία* et 'Ἀλέξανδρος.

85. 3. *ἢ ἴσῳ τῷ*] id est, *ἢ ἴσῳ ἔτι τῷ*. quae adhuc superest.

— 15. *εὐαγγελήσασθαι*] postremam litteram detraxi, non item ausus, etiam *οὐκ εἰδήσει* addere post *παραφθόνσθαι*. quo addito haec existit sententia. se nescire, quantis vos beneficiis sit ornaturus.

86. 5. *ὅς*] constructio hinc habet, cui gemino modo succurri possit, sive *ὅς* hinc loci omittendo, et pro *φῶς* versus 3. *φῶσος* legendo, sive servando *φῶς*, et pro *ὅς* sic legendo: *φειδέμενος. τῶν γὰρ Καρίστων*.

— 10. *ἂ τ' ἐπιστάλλαι*] possit stare, si sequeretur *καὶ ἂ φράττω*, sine *ἔτι δὲ*. Hoc autem insequente, videtur potius leg. ease *ἂ μὲν ἐπιστάλλαι*.

— 15. *καίτοι Καρήσθου* —] Scholiastes ad Hermog. p. 401. *Τιβήριός φησιν, ἐπὶ ἐνάγκη γίνεσθαι κατὰ μὲν ἔθνησιν, ἔστιν μὴ μόνον λέγειν τόπον, ἀλλὰ καὶ τὰ παρακαλοῦσθαι τῷ τόπῳ σημαίνα. οὐκ ἐν τῷ τῆς Ἀλφειῶν καίτοι τῆς Καρήσθου αἰ ἔροι εἰσὶν οἷα ἀγορὰ, ἀλλὰ βουμὸς διὰ τοῦ Ὀρίου. καὶ πῶς ἡ βουμὸς; ὅς ἴσῳ μεταξὺ Πιτελοῦ καὶ Δαμῆος ἀπέχεσθαι. εἴτα πάλιν ἄλλο σηματοῦν ὅς ἡ διαφυγὴ Καρήσθου ἕμελλε ἴσσοσθαι*.

— 16. Πιτελοῦ] Eustathius ad Homerum p. 324. antep. *μῆμενται δὲ Πιτελοῦ καὶ Δαμῶσθους, καὶ ζῆται πῶλον*.

87. 1. *πρὸς Καρδιανῶς*] non cohaeret cum *ἐπιστάλλαι*, sed cum *διαδικάζεσθαι*. Constructio paulo intricatior ita est expedienda: *ἐν τῇ τῶν πρὸς ἡμῶς ἐπιπροθέσασθαι ἐπιστάλλαι ἡμῶν, ἐπὶ δὲ ἡμῶς διαδικάζεσθαι πρὸς Καρδιανῶς*. vobis in jure agendum esse cum Cardianis. tum rursus veluti suspirans et indignans atque fremens, iterat *πρὸς Καρδιανῶς*, cum Cardianis! me miserum.

— 20. *οὐδ' ἀναγκάσαι Καρδιανῶς*] cohaeret *οὐδὲ*, non cum *ἀναγκάσαι*, sed cum *Καρδιανῶς*. ne Cardianos quidem, olivitatem tam debilem.

88. 1. *προτάφω*] Citat h. l. Hermogenes p. 250. Eustathius ad Iliad. p. 1015. 44.

AD ORATIONEM DE REBUS CHERRHONESI.

90. 1. *ἴδαι μὲν* —] Hermogenes p. 234. locum hunc allegat in exemplum *εὐαγγελίας* seu perspicuitatis orationis. Titulo ora-

tionis adjuncti vocabula *ἢ ἐπὶ Διοπίθους*.

— 17. *ἐπιόχου*] praetuli *ἐπιόχου*, subaudi *ἡμῶν*. aptus est hic datus ab

ἡγχευῖν. existimo licere vobis, sive jam nunc statim punire visum fuerit, sive postquam paulisper inhibentibus [id est inhibueritis].

— 20. καὶ δυνάμει] non ignoro vim usumque dativi. videtur tamen conventientius καὶ σὺν δυνάμει, vel καὶ ἐν δυνάμει.

91. 1. τοῖς περὶ τῶν ἄλλων] malim τοῖς περὶ τῶν ἄλλων [id est, τῶν ἀντιλεγόντων ἡμῶν ἀπανταῖσι] δορυβοῖς, fremitibus mihi occurrentibus ab aliis, h. e. ab adversariis meis, qui mihi obloquuntur.

— 7. ἴσῃ δὲ] post ἴσῃ δὲ videtur τάλῃς αὐτῶς, aut tale quid deesse. verum res sic se habet.

— 10. λέγων] accipi debet pro ἀμφισβητικῶν vel διατάξεν. aut alias sic est legendum: οὐδὲν δεῖ λέγειν ἄλλ' [id est, ἄλλο], nihil aliud dicendum est, quam hoc simplex, pacem esse agendam, tuendam, ἢ ἀπλῶς εἰρήνην ἀκτίον, subaudi ἴσῃσι. Sed praestat nihil hic moveri, et priorem interpretandi rationem praeferrī. Si δὲ plane tollas, cohærebunt ista inter se, ἴσῃ δὲ --- οὐδὲν λέγειν: et tum plana atque integra erit hæc oratio.

— 20. λαμβάνων] malim προλαμβάνων. nisi duo hæc vocabula λαμβάνων καὶ malis induci. Et facile λαμβάνων ο proximo βαρβάρων existere potuit.

92. 9. ἐξελήχθηται] post ἐξελήχθηται videtur φλαραυόντης vel tale quid deesse. in his quidem ineptientes vel nugantes arguantur. verumtamen mercenarii modis infandis insolescent, id est, verumtamen de hoc certe gravi de causa queruntur, quod mercenarii ---

— 11. κατάγων] Citat h. l. Harpocr. v. κατάγων τὰ πλοῖα.

— 16. οὕτω τῶν φ.] malim οὕτω καὶ τῶν φιλίππων.

— 19. παρελθόντα] neque παρελθόντα, satis placet, quamvis ferri possit, neque παρελθόντα, quod plane vitiosum est. videtur h. l. vetustis in libris gemina versata lectio, in aliis παρελθόντα (a παρῆν), et profecto inter hoc vocabulum et παρελθόντα quam parum discriminis est in literarum ductibus; in aliis, eodem significato, παρῆντα (a παρήναι) transmissa, neglecta, quam posteriorum lectionem reliquis equidem præferam.

93. 4. τάλλα] id est, πάντα. vim vocabuli sic ferme sentias, si Latine sic reddas, reapse quod agunt, hoc est, ut Philippum secudent et amplificent. Cæterum, in Diopithem quæ orminantur, esse merito sunt officiae. fumum vobis vendunt. veram suam designationem atque contentionem his nugis obscuratum eunt atque celatum.

— 12. ἀπὸ Μακεδονίας] vocabula ἀπὸ Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας ita stant in bivio, ut tam ad μεταπίμπεται sint legenda, quam ad παρόντες. hoc vult. Philippus adhuc

plures arcessit copias e Macedonia Thessaliaque, cujus rei auctores nobis sunt, quicumque videlicet, e Macedonia Thessaliaque, hac adveniunt.

— 15. ὥσπερ τῶν εἰσιν.] prætuli ὥσπερ, id est, ἵψ' ὥσπερ τῶν εἰσιν.

— 17. ἕγὼ μὲν οὐκ οἶμαι ---] Citat h. l. Thomas M. p. 214. v. διάγω.

— 18. εἰσφρόσασθαι] Citat h. l. Harpocr. v. εἰσφρόσων.

— 20. οὐκ οὐκ ἡμῶν μὲν ---] Aristides de D. C. p. 234. τούτω μὲν οὐκ εἰς πρόσσωπα ἔσῃ μείσαι τὸ νόημα. ἔταρον δὲ μείσων εἰς πρόσσωπα καὶ τόπον. οὐκ οὐκ οὐκ ἡμῶν μὲν μὴ διαμαίνων --- βοηδίας.

— 25. κακοδαιμονῶσι] Citat h. l. Hermogenes p. 306. Schol. ejusdem p. 406. 27. hæc habet. τὸ δὲ περὶ Βουαρτίων παράδειγμα, ἢ τίθειται ἐν τῷ περὶ μεθίδου γοργύτατος [locum designat, modo indicatum] διωκτῶν ἔχει τὴν ταχῆα ἀπάντων. πρὸς μὲν γὰρ τὸ κακοδαιμονῶσι Βουάρτια, ἢ παρ' ἑτέρου εἰρημῶν, ἀπῆντοσιν ἕξιος κατ' ἐπιμῆριον εἰσὼν σφάρα γα. πρὸς δὲ τὸ ἄλλ' ὅμως δεῖ ὅσως αὐτοῖς εἶναι περὶ τοῦ μέτρος αὐτῶ τῶθι, ἄλλα ταχῆα ἀπάντων γέγονε, κατασκευαστικῶν τοῦ λαχθῆντος. συμφέρον γὰρ τῷ πῶν. Idem Scholiastes p. 404. 12. v. κακοδαιμονῶσι interpretatur per ἀχέριστοι εἰσι. quam interpretationem nescio an paucis sit interpretaturus.

94. 6. ἄρ' ὄρατ] Aristides de D. C. p. 260. κατὰ σχῆμα γίνεται ἐξιοσιπρία οὕτως ἔταν τις τοῖς ὁμορογομένους ἐντὶ τῶν ζῴουμένων σχήμασι χριταί. ἢς ἡμῶν ἄρ' ὄρατ καὶ λογίζοσθαι --- ἡμῶν ποιῶσαι.

— 19. ταύτην ἑσκαίνων] Citat h. l. Thomas M. v. ἑσκαίνων. nec non vetus Lexicon apud Montfanon. Bibl. Coisl. p. 496. nec non locum p. 95. 10.

— ult. εἰδ' ἢ φιλίππων ---] Sopater ad Hermogen. p. 310. 25. καὶ πάλιν ἡμῶς ἔρωμεν, ἐπὶ κἀκείνοις [adversariis] δευεῖς ἐλπίστω εἶναι τούτω εἰ ποιῶσαιμεν. ἢς Δημοσθένης ἐχρήσατο εἰσὼν σκεψόμεθα δὲ, τί ἂν εἴχαιτο φιλίππων τούτω γινέσθαι τὸ στρατιώτησιν. ἄρ' οὐ διασπασθῆναι καὶ λυθῆναι; ἔπειτα συναγαγὼν τὸ νόημα φησὶν εἰδ' ἢ ἂν φιλίππων εἴχαιτο τοῖς δευεῖς. καὶ ἔφη.

95. 6. αὐτοῖς] vulgari lectioni αὐτοῖς per lenem, prætuli αὐτοῖς cum aspero. id est ἡμῶν αὐτοῖς. quomodo nos nobismet ipsis utamur, h. e. consiliis, animis, corporibus, copiis et opibus nostris.

— 10. πῶσιν] post πῶσιν videtur desiderari ἔχει. unde habeat Diopithes illas copias.

— pen. καὶ γὰρ οὐδ' ἂν ἄλλως δ.] Aristides de D. C. p. 176. καὶ ἐτέρωδ' ἢ ἐπαγγελία χρησόμενος; λίξω δὲ μετὰ παρησίας; καὶ γὰρ οὐδ' ἂν ἄλλως διαίμην. εἴτα ἀποστῆσας ἰσάγαγε πάντας ἔσοι πῶσιν ---

— ult. ἀκαρτεῖ ἔσοι πῶσιν ---] Citat h. l. Hermog. p. 414.

96. 1. ἢ] id est, aut alias, si mendax deprehendar. citat h. l. Thomas M. cum aliquo assumpto suo v. τιμῶ.

— 10. τὰ τοιαῦτα] et caetera, h. e. ut mittam reliquos, si qui sunt, barum largitionum fines atque praetextus.

— 17. ἀγαίρι] Syrianus ad Hermog. p. 211. 13. κατηγοροῦντας μὲν ἢ αὐταῖς ταῖς λέξεσι τῶν ἑλληνιστῶν διὰ χρισθῶσαι, οἷον ἱεροσυλίαι, καὶ τῶ δημοσίου ἀδικήματα, ἢ καὶ σι-προτέριαι, ἰδὼν διηύριστα. ἀπολογουμένους δὲ συστήλλων τὰ ἰνόματα, καὶ κλοπῆν μὲν τὴν ἱεροσυλίαν ἰνομῆμα, ἀδικήματα δὲ [videtur hio ἰδιωτικῶν deesse] τὴν δημοσίαν ὀρίξασθαι ἑλάβων. οὕτω καὶ Δημοσθένους τῶν ἑλληνιστῶν τὰ μέγιστα μετρησίου ἰνόμασι συσπείσας περὶ τοῦ Διοπίθου λόγους, ἢ [id est ἰγδῶν] τῶν φιλικῶν. τὸ μὲν ἡσθητικῶν ἀπύργων [lege ἀγῶν] προσωπιῶν, τὸ δὲ ἀπῆξάντων προσωπιῶν καὶ δανίξασθαι.

— 20. δῶσιντι — ποιήσαντι — συγκαταπραξαμένῳ] verose, ne isti tres dativi, qui non possunt alio, quam ad Diopithen, ferri, vitiosi sint, et ne in eorum locum sint, aut dativi plurales, aut accusativi plurales, ut nempe dativi referantur ad ἄσας, accusativi autem sint absoluti. Possit locus diversis modis constitui. sive: ὡς τοῦ μελλῶσαι δῶσιντι [daturia] δύναι, μὴ τι ποιῶσαι [in infinitivo, ob μελλῶσαι] γῆ, καὶ συγκαταπραξασθαι. sive sic: ὡς τοῦ μελλῶσαι δῶσιντι δύναι, μὴ ποιῶσαι γῆ, καὶ συγκαταπραξαμένους. sive denique: ὡς τοῦ μελλῶσαι δῶσιντας δύναι, μὴ ποιῶσαντας γῆ, καὶ συγκαταπραξαμένους. quasi futurum sit, ut, qui contribuere quocumque Diopithi modo velit, et parat, hujus sese voluntatis sit pensas daturus, nedum, [h. e. multo magis] si fecerit, h. e. si stipem Diopithi contulerit, aut operam ei gravam praestiterit in nescio quo ejus emolumento adipsocendo, aut in facinore quopiam bellico exsequendo.

— 22. οὗτοι εἰσὶν οἱ λόγοι] id est, ταῦτα λέγουσι οἱ κατόνοροι. haec jactant Diopithis inimici. aut ταῦτα ἔλεπται αὐτοῖς οἱ ἐκείνων λόγοι. haec sibi volunt, haec spectant et tendunt sermones ab illis jactati ad hunc modum. Verumtamen Diopithes parat hoc vel illud oppidum obsidione premere? Verumtamen Graecos [Asiaticos] prodit [regi Persarum pota]? — Quippe his hominibus, qui ejusmodi sermones jactant, curae cordique sit Graecorum in Asia salus. [est haec subsannantis oratoris responsio.] Melius quippe hi homines de alienis, quam de patria, student mereri.

— 23. μέλι] quamquam certus sum Demostheni nunquam in mentem venisse tam frigidae et umbratilis puerilitatis, ut in vocabulis μέλι: et μέλι: laderet, Hermogenes tamen docet fuisse in vetustis technicis, qui sibi visi fuissent in hoc commento acrimoniam, δριμύτητα, nescio

quam reperisse. Verba sunt p. 333. τὸ καθ' ὁμοίτητα λέξας ἰμαίνα τινὰ δριμύτητα. οἷον μέλι: σπολιορῶν. τοὺς Ἕλληνας ἐκδῶσαι. μέλι: γὰρ τινι τούτων τῶν τὴν ἑλίαν οἰκούντων Ἑλλήνων; ἰγὼ μὲν σφόδρα εὐλαβῶς εἶχον θεῖαις ὡς παράδειγμα τινος δριμύτητος. ἰπὶ δὲ τῶν σφόδρα εὐδοκμοσάντων τινὲς κατὰ τοὺς πρὸ ἡμῶν ἀνδρώτους, καὶ τὴν δ' εὐδοκμοσάντων ἐπὶ θεωρίαι λόγους, ἐν οἷς ἀπολαλοῦσιν βιβλίαις, οὕτως ταῦτα ἔλεπται καὶ τούτοι, καὶ τεθῆκασι γὰρ ὡς παράδειγμα δριμύτητος τοιαύτης, εἰρησθῆναι καὶ ἡμῶν. καίτοι τὰχ' ἴσως οὐδ' ἢ τοιαῦτη δριμύτης, εἴπερ οὕτω γίνονται, ἐκφεύγει τὴν ψυχρότητα.

— 26. οὗτ' ἴσθη] hoc voluit, huc tendant adversarios criminaciones. submoto Diopithe, suffectum eunt alium imperatorem, sive ignavam et imbellem tardumque strenuam et acri, sive eadem cum Diopithe factitatarum, et vestigia ejus pressurum. Hic erit fructus tantorum sumtuum, in novam classem expediendam faciendorum. Nihil hio deest. sabaudi modo: Stultus et vanus foret ejusmodi conatus; eodem enim, quo illi tendant, multo minore contentione pervenire liceat.

— 27. διὰ πρὸς Δ. καὶ κατὰ γῆ τὰ πλοῖα] idem est ac si dixisset: διὰ πρὸς κατὰ γῆ [vel ἢ τὰ κατὰ γῆν] τὰ πλοῖα.

— περ. μικρῶν πινάκων] interpretor de epistola a S. P. Q. A. ad Diopithen missa, qua successori dato decedere de imperio jubeatur, et in urbem redire ad causam operatis dicendam. Aliter accepit Harporat. v. πινάκων, soil. de libello accusatorio, quo Diopithes ad populum de majestate appellaretur. verba ejus haec sunt: ἢ δὲ τὰς φιλικῶν οἷς ἴσται λόγῳ μικρῶν, ὁ δ. Ἄ. μικρῶν πινάκων πάντα ταῦτα [sic enim leg. et distinguendum est], ἰταῦτα τυχὼν πινάκων λέγεται, εἰς ὃ ἰγρηφεται τὰ ἑλληνιστῶν κατὰ τῶν εἰσγαλλομένων etc.

97. 1. ταῦτα, τοὺς ἀδικούντας] emenda distinctionem ad hunc modum: λέγουσι οἱ νόμοι, praecipiant leges, ταῦτα τοὺς ἀδικούντας [vocalibus oratorio more transpositis, pro vulgari loquendi more τὸς ταῦτα ἀδικούντας] εἰσαγγέλλειν, deferre horum criminum reos. Verum vidit ex parte Wolfus quoque.

— 20. οὐκ ἔχετε ἀντιλέγειν] idem est ac si dixisset: οὐκ ἔχετε τούτους ἀντιλέγειν, οὕτως φάσκον, ὡς οὐκ ἴσθη ἀληθῆ.

— περ. φαρῖ] soil. ταῦτος εἶμαι τὴν ἀλίαν, καὶ βούλοσθαι αὐτὸν λαμβάνειν, h. e. κολάζειν. vel φαρῖ λέξασθαι, atis vos eum ad pensas dandas esse retracturos, καὶ βούλοσθαι, et parati estis hoc facere.

98. 3. ἢ οὐ] subaudi γίνονται.

— 15. εἰ λόγος] apodosis hujus sententiae est in illis p. 99. 7. ἀν ταῦτα λέγουσι, τί ἱροῦμαι;

— 17. καὶ ἱροῦδ' ἰμαῖς Ἄνδρας] malici sio exarare atque distinguere: καὶ ἱροῦδ'

[id est, *ἔρωτε*. atque vos interrogent. nam *ἕμας* facillime omitatur.] Ἑμεῖς, ἄνδρες — Vos, o Athenienses — Satius enim est, nominativum, cui *ἕμας* innitatur, expressum, quam repressum esse, quamquam vis ejus in *ἕμας* utique inest.

— 21. καὶ ἅπαντα ad *ἑωυμῶν γὰρ ταῦτα*] hæc verba signis parentheseos includerem; sed operarum festinatio prætervi- dit. Adde itaque tu, quisquis es, lector, ista signa sententiæ necessaria: orator enim hanc sententiam, vel potius notam atque reprehensionem de suo ingressit in orationem a se confictam Græcorum. Deinde post τὰ ταῦτα de meo addidi ἃ, et reliqua talia, quæ necesse est nos fateri vera esse, facitimus enim.

99. 2. ἐπιτιγχεῖν] auctorale dictum, τῶντων ἐπιτιγχεῖν. veram, si metonymiam assumens aias tyrannum usurpatum esse, pro potestate tyranni, evanescit omnis illa, quæ videtur, durities dictionis. populo cuidam ad latas apponere, velut arcum quendam, tyrannum, h. e. in mandatis ei dare, ut populum vicinum armorum suorum terrore atque aculeo reprimat, molitiones atque excursionis ejus observat atque coercesat, invitum cogat, rebellantem domet.

— 3. ἀπαλώσομαι] malim sic legi: οὐδὲ ταῦτ' ἀπαλώσομαι (in infinitive aor. 1.), si μὲν ἄλλο, ἰβώλωδα. Sententia hæc est: decobat vos alia plura dedecora elin- esse. vos vero nolistis. saltem hæc duo debebatis. at ne hæc quidem javit vos elucro.

— 6. κρησίουται] prætali κρησίουσθαι in medio. legati, legatione ad externos fun- gentes; dicuntur κρησίουσθαι, a quibus autem civitatibus mittantur, hæc, non ipsæ κρησίουσθαι, sed κρησίουσθαι, delegant legatos suo nomine, quibus mandata a se committant.

— 8. τί ἔρωμεν; ἢ τί φέρομεν;] qua oratione utemur? quæ prætexemus?

— 22. si δὲ μὴ] scil. πιστεύουσιν ἡμεῖς ταῦτα φέρομεν. vel, si δὲ μὴ φασὶν ἄλλοθι ταῦτ' εἶναι.

100. 3. ἔξαι] scil. πρὸς ἡμᾶς. ex insequentiibus.

— ibid. καθιστάμενα] prætali compositum συμπλαβ. vi et necessitatis quasi onagulo invita unita, oca torulari quodam compressa, aut destina ferrea connexa.

— 10. οὐδὲ πολλοὶ δὲ—] idem est ac si se struxisset orationem: οὐ καὶ οὐδ' ἄρως ταῦτα λογιόμενος. οὐ τοῦ πολλοῦ δὲ πρὸς τὰ ταῦτα ὑπολαμβάνων, ἀλλὰ τοῦ παντός. non male sic autumans, neque segnitior, degeneraque in modum. quod qui de Philippo suspicatur, (cum se. istas rationes malas duocro, aut motum segnitie et ignavia) non is non parum, sed toto cælo sit aberraturus a vero. quare non male

feceris sic distinguere: οὐδὲ (πολλοὶ δὲ) οὐ καὶ οὐδ'. ubi οὐδὲ possit pro simpliciter οὐ accipi, et insequens οὐ pro supervacaneo haberi.

— 22. Δεργήλων] citat h. l. Harpocr. in voce. Δεργήλων, Καβύλα, Μάστωνα. ubi suspicatio leg. esse Βάστωνα.

— 23. ἔξαι] malim in medio ἔξαισται.

— ult. μελοῦν] citat h. l. Harpocr. v. μελοῦν. item Etymol. M. eadem voce p. 577. 49.

101. 1. βαράδερν] citat h. l. Harpocr. v. Βάραδρον.

— 7. ἀξίων] scil. χρήματα εισφέρειν.

— ibid. στρατεύματα] Diopithis copias designat.

— 14. καὶ δημοσίους] rursus addidi καὶ. item p. 137. 9. ubi locus hic iteratur. vulgata oopulam omittens. quæstores cum diribitoribus [juvat ita appellare, seu li- otoribus, convenientiore appellatione statim non succurrente] misceat, honoratos magistratu fungentes publice demandato cum servis publicis. citat h. l. Harpocr. v. δημοσίους.

— 21. si δὲ τῷ δεσπῆ —] Aristides de C. D. p. 262. ἀξιοπιστίας δὲ [scil. ἔργαστιῶν ἐστὶ] καὶ ἔταν τις συνδρομαὶ χρεῖται [pro- vocationibus ad consensum auditorum se- omam, aut concessione argumenti, quo ad- versus nos premat.] ἔς ἐν τοῖς φιλιππειοῖς. ὁρ' si δὲ τῷ δεσπῆ ταῦτα καὶ θαυμάσιος πολλῆς καὶ πραγματικῆς εἶναι. τὴν ἢ συνδρομῆ [as- sensus oratoris ipsius]. καὶ μᾶλα ἰσθῆς δε- κῆ. τὸ γὰρ κατ' ἑαυτοῦ δοκῶν τὴν πρώτην, συγχρησῆ, ἴνα τὰ ἰσθῆ αὐτοῦ εἰσέχῃ. Sopa- ter ad Hermog. p. 312. 3. πρῶτον μὲν, ἂν ἰχρησῆ, τῆ μὴ χαλεπὸν εἶναι [utendum est argumento], ἔργα τῶ, εἰ καὶ χαλεπὸν εἶναι, ἀλλ' οὐ ἀναγκαῖον, καὶ εἶτι δὲ ἰσθῆ τῶν χρημάτων καὶ σπῆους καὶ ἀνδρῶν ὑπερέ- ται, καὶ εἶτι ἰσθῆ τῷ μὴ περιεστῆν χαλεπω- τέροις. ἀντιπεπῆσιν τῶν πραγμάτων. ἔς Δε- μουσθῆος ἐν φιλιππειοῖς: εἰ δὲ τῷ δεσπῆ ταῦτα — εἰρήσῃ λυσιτελοῦν τὸ ἐκῆτι [sic.] πῶσιν τὰ δῖοντα. καὶ ἔξῃ, et Marcellianus p. 313. ἰδέθεξ δὲ ἡμᾶς Δημοσθῆος ἀντίκα τὴν πλε- ονότητα [id est, τὴν πλάτυνσιν, amplificatio- nem, didroctionem argumenti] τοῦ κατὰ ἀντιπεπῆσιν, ὅπως αὐτὸ ἔργασόμενος, ἔς εἰ καὶ χαλεπὸν, ἀλλ' ἀναγκαῖον, εἶσι γὰρ εἰ δὲ τῷ δεσπῆ —

102. 5. πεθῆναι —] Aristides de C. D. p. 198. βαρύτερος γίνεται καὶ ἔταν ἀποπῆν τι σπασθῆ ἰταρίσῃ. ὁρ' πεθῆναι μᾶλλον, ἢ ταῦτ' ἐρηκῆσαι βούλομαι.

— 6. ταῦτ' ἐρηκῆσαι] hujus sententiæ auctor factus esse.

— 8. τῶνατιον δὲ πρῆσμεν] suspicatus aliquando sum leg. esse, τῶνατιον δὲ [scil. δεσπῆ] πῶσι, contrarium vero ejus ab om- nibus probatur, Philippo puto conceden- dum non esse, ut universam Græciam sub-

judet, καὶ πρῆσμεν ἕκαστος, omnesque nos in antecessum hoc tenemus — quae lectio et videri possit non incoacta, neque oratore indigna, nego tamen ideo ei obtrudendam esse. possint tales multae sententiae haec incoincisae e parva literarum mutatione exocidi, de inventoris subtilitate ingenii testantes, quas non ideo tamen par sit fidem vulgatae ab antiquitate traditae labefectare.

— 11. πρὸ ἀναδύμεθα:] Sopater loco paulo ante recitari coepto sic pergit: ἄρα, ἐπεὶ δὲ ἀντίστηται αὐτῷ, ἔτι, εἰ καὶ χρεῖοι μὲν τὸ πάλαιον, ἀλλ' οὐκ ἀναγκαῖον, ἐπισημαίνετο αὐτῷ τὸ ἀναγκαῖον κατασκευῆν, λέγοντι δὲ τὸν ἀναδύμεθα; ἢ τί μάλισμα; ἢ πῶς ἐστὶν οὗτος (sic) τὰ δὲ ἄλλα πάλαι ἰδιώτερον; ἔστιν ἢ δὲ ἀνάγκη τις ἔσθ'; [sic] et caetera ad ἄνωγον μὲν γὰρ ἴσθαι. [sic, sine δι.]

— 23. ἀλλ' ἔκωδός] idem est ac si dixisset. ἀλλ' ἐν τούτῳ μόνον ἔστι. Sed hoc unum modo dicam. tum incipit nova sententia. ἔκωδός —

— 27. ἀπεβάλλουσι] citant h. l. Harpoer. v. ἀπεβάλλω. et Pollux 9. 136.

103. 9. διαπραχθήσονται:] praetuli διαπραχθήσονται. quod est materialiter accipiendum. clamores nam obstrepentes, vociferantium: Opes nostrae vobis differantur, dissipabuntur: sistentur, sapienter constituenda custodia —

— 10. αἰτιῶν] aum ἀντιῶν. nuncupando, h. e. creando novum magistratum cum potestate avaritiae tenendi. an potius praestat αἰτιῶν, quae est lectio p. 146. 13. ubi locus hio isdem verbis iteratur.

— 16. ἐφ' ἡμῶς] quo his universam Graeciam copis, quas latro hio depredatus sibi vindicavit, ad postremum vos obruat atque defecet.

— 19. τούτων] praetuli τούτων, quod, cum olim inter inventa mea retulissem, video nunc a Wolfio jam dudum id esse exhibitum. Infra quoque p. 146. 22. in hujus loci iterato exemplo legitur τούτων. quae facile nobis ambobus fuit emendare vulgatae, quae tamen etiam defensione non caret. qui fit, ut nemo aiat ab eo injurias vobis fieri atque bellum concitari, qui ita palam exercitas conscribat educatque, qui jura et emolumenta decoraque vestra, possessionesque ita perspicione vexationibus carpat, qui civitates Graecas armorum vi tam aperta occupet.

— 22. αἰτιῶσαι:] malim πάντας αἰτιῶσαι. ut inter se respondeant ex opposito μόνους versus 19. et hoc πάντας.

104. 7. οὐδὲ θεραίως —] Sopater ad Hermostes, pag. 312. ἄρα τῷ εἰς ἄνωγον ἀπαγωγῇ κατασκευασῶν οὕτω: οὐδὲ γὰρ θεραίως κέρτερον ἔστι τὰ τέλγη προσβάλλων etc. Ad ἕκαστον subaudi ἔστιν.

— 17. βούλεται φέλιππος] non de nihilo est, quod Alexander de figuris sententiae

p. 36. 1. admonet, eū, tanquam sententiam integram, per se stantem, ad instar insulae, ad v. φέλιππος esse addendum. verba ejus haec sunt: ἐπιναλίγηται [reputantur] τὰ ὄρηματα, οἷον ἢν ποτὶ, ἢν, δ' ἀνδρῶν Ἄδουκαίω, ἐν τῇ πολλῶν ψυχῇ. καλεῖται οὐ γὰρ ἐφ' αὐτῷ παύσασθαι τῆσδε βούλεται φέλιππος. οὐ. nequaquam.

— pen. προσβόλος] Citat h. l. Harpoer. v. προσβόλος, Pollux 5. 134.

105. 23. μὲν συνεισηκότεσαν τῶν πολλῶν ὄρα.] cum vulgus Olynthiorum nondum accepisset beneficium omnibus commune, eoque exaequatam esset cum paucis, seu optimatibus hujus civitatis, qui dudum antea Philippo sua studia vendidissent. illud cum (in συνεισηκ.) reddidit ad τοὺς ἰδιώτους τῶν Ὀλυθίων, quibus οἱ πολλοὶ opponebantur.

106. 9. πύλας γὰρ ἔργου —] Aristides de D. C. p. 190. καὶ οἱ ἀφορισμοὶ δὲ ἐν τῷ καθόλου σημαντικὰ ἔχουσιν οἷον πύλας γὰρ ἔργου πλοῦτον ἔργουμα συμμάχους, πῶστιν, εἴσονται.

— 12. εὐδαίμων καὶ μέγας] Aristides l. c. p. 192. καὶ τὸ κατὰ πλῆθος λέγον καὶ τὰ ἴδιματα ἐφεξῆς παρατίθειαι, σημαντικῆς ἴσται. οἷον εὐδαίμων, καὶ μέγας, καὶ φοβερὸς ἀπαντ' Ἕλλησι καὶ βαρβάρω.

— 23. μήτι γνοίμων] οὐτα γιν. Hari. id est, neque fiam, h. e. neque viderendum est ne fiam: sed in vulgata inest diversa sententia, detestatiois patia, atque voti, ne usquam homo impurus fiat. οὐτι negat factum; μήτι abominatur futurum.

— 27. κέρτερι, δειμύει, διδωσι, καταγορεῖ,] miratus aliquando sum perturbationem ordinis. nam prima loco est accusatio, tum condemnatio, tum denique confusio. visum quoque fuit ἄνωσι: supervacaneum post δεμύει. sed in hoc falsus fui, et ordinis subtilitatem, quem scholeae tradent et exigunt, ab oratore ne posito: umbrae ludii rhetorici ad lucem feri ne afferret. Et aliud est δεμύειν, aliud διδωσι. fillat est confutare, bona proscripta maritio addicere, hoc idem est atque καταχαρίζεσθαι, quo moster utitur in loco simili, qui hujus velut interpres est, p. 107. 18. amicis aliena bona condonare, quo eos tibi devincias.

107. 8. τῆς παρ' ἡμέρας χάριτος] pro diaria gratis, quae, cum hodie foret splendidissima, eras, si fortuna volet, concidet, nulla erit. Ita vis illius gratis in unius diei momento et fortuna stat cadituro.

— 9. ἀπωδιδωτός] Th. Canterus Nov. Lect. 8. 2. auctor est, ut ἀπωδιδωτός legatur; quasi voc. hoc significet, qui vendiderunt. immemor, in eo significato ἀπωδιδωτός dicendum fuisse. nam vendere est ἀπωδιδωσαι in medio. in activo autem significat ἀπωδιδωτός debitum reddere.

— 18. καὶ χαρίζεσθαι] malim καὶ κατα-

χαρίζεσθαι. bona aliena proscripita, eorumve partem, amioorum, quos obstringendos mihi duco, hinc illive adjudicare, condonare, dilargiri, connivere rapientibus.

107. 23. *μαλῶς ἂν*] post *μαλῶς ἂν* videtur ἀπάντων, aut τῶν ἰχθυῶν deesse.

— 24. οὐδὲ γ' ἰμοὶ δαί —] locum h. citat Stobæus p. 246. 18.

108. 14. *σιεὶ μιν, Καλλιόστει*] Citat h. l. Hermogenes p. 253. et 346. ad priorem locum Scholiastes p. 395. hæc annotat. τούτω οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ φασὶ Δαμοσθένει, ἀλλὰ Τιμοθέει τῷ στρατηγῷ παρατίθεισι τὴν ἰσότητιν. διὰ καὶ ὡς παρὰδύναμι λαφύων οὐκ ἴσται τραχύ. ἢ δ' ἂν τραχύ, εἰ ἐν ἰσοπέσει τῷ

παράτω Δαμοσθένει ἢ τις ἄλλος ἀφ' ἑαυτοῦ τούτω ἔλεγον.

— 17. *παρτίσσοσθαι*] præferrem utique *παρτίσσοσθε*, quod bono nota codices dant, si idem quosque καθόλου in presenti darent. citat h. l. Thomas M. v. *ἴλας*.

109. 1. *ὄς*] id est, ἰφ' ὄς, vel ἴσι τούτω, ἃ — ob ea, quæ quis inouset —.

— 2. *καταλύοντας*] aut *καταλύων* in infinitivo leg. est, aut, servato participio, deest aliquis infinitivus. nam qui secum constare poterunt *συνέχων τῇ δύναμι καταλύοντας*? qui continet atque tnetur ali- quid, qui potest idem ille id ipsum destruere?

AD PHILIPPICAM TERTIAM.

110. 1. *Πολλῶν, ὃ ἂ. 'Α., λόγῳ*] Hermogenes p. 281. *ἀλλ' ὅν δ' γὰρ πλασιασμοῦς πλείστον ἔχει παραβῆς. ὡσπερ κἄν τῶν πολλῶν, ὃ ἂ. 'Αθ. λόγῳ γινομένην* etc. Idem p. 310. *παρὰδύματα δ' αὐτῶν θύομεν ἐκείνου, ἢα καὶ σαφὲς εἰ λόγῳ β. τῷ μὲν ὅν τίμησιν τὰ παράματα λόγῳ, οὐ μὲν δοκῶντος τίμηται, παρὰδύματα. οὐκ πολλῶν — τούτω μὲν ὅν ἐκ πλασιασμοῦ τῶν τῶν ἔχεται.* Aristides de D. C. p. 184. item h. l. pro exemplo oblique orationis cum proposuisset, pergit: *καὶ ἄλλο τι πλασιασμοῦ ἐπι τούτων καὶ πάντων ὃ εἶδ' ἔτι φασίον γ' ἂν.* citat etiam Dionys. Halicarn. h. l. T. II. p. 163. et 167.

— 8. *ὑπηγάμεν*] Citat h. l. Harpocr. v. *ὑπάγειν*.

— 10. *ῖ α]*] videtur ἔτι interponendum esse.

112. 24. *εἰ δ' ἔταρος τὰ ἔργα*] in v. *ἔταρος* Aristides de D. C. p. 194. sibi visus est exquisitū quid et venerabilis, *σεμνότη- τα*, reperisse. *καὶ πάλιν ἐν ἑρῶδι βουδόμενος δείξει, εἰς ὀλιγωρίας ἴσται εἰ τὴν πόλιν κωπῶν, ἀντὶ τοῦ ὅπως εἰπαῖν εἰ δὲ ὀλιγωρίας τὰ ἔργα ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, καὶ δύναμις πολλὴν παρ' αὐτῶν εἰ δὲ ἔταρος ἴσται.*

113. 4. *εἰρήνην ἄγων λόγῳ*] Satis fuerat ἄγων proprus tolli, quod procul dubio sive ex oscitantia librarii, cui dietie creberime hio usurpata *εἰρήνη* ἄγων obversaretur, sive e similitudine literarum cum *λόγῳ* natum est. Idem est ac si dixisset: Is loquitur [h. e. orepat, jaolat] pacem, τὴν ἑαῖν παρ' ἡμῶν ὄσων, a parte nostra, a nobis ad illum proficiscentem, h. e. quam observantes nos, quieti sedemas, cautū cum vexationibus laedere, οὐχὶ τὴν ἡμῶν παρ' ἑαῖν ὄσων, non pacem ab ejus parte erga nos. h. e. quamquam ille interim, pacem inasper habens, hostilia plurima, in nos audet.

— 14. *ἢ αὐτῶν ἐν Μ.]* maximè δ' *μὲν* αὐτῶν ἐν Μακεδονίᾳ.

— 17. *τούτω δ' εἰς φ.]* malim τούτω δὲ ἔτ' [id est ἔτι] εἰς *Φωκίας*. cum ad Phocenses proficiscentem.

— 20. *ἔριζῶν*] sponione certabant.

114. 8. *παρ' ἑαυτῷ*] protali *παρ' ἑαυτοῦ*. differunt istæc inter se hæud parum. *εἰ παρ' αὐτῷ μισθοφόροι* sunt, aut milites mercenarii in castris ejus morantes, aut parati in comitatu ejus agentes. *εἰ παρ' αὐτῷ μισθοφόροι* autem sunt, oives *Aθηναῖοι*, rem ejus in Urbe faciitantes, mercede conduoti.

— 20. *τί ἔργα]* subandi εἰ μὲν *ἑτάριμα*, aut ἄλλο ἢ *ἑτάριμα*. quid aliud faciebat, si non bellabat? nam pæce quidem posteriora sunt illa eventa, ab ipso jurejurando sancita, qua pæce ista facta omnia illegitima, pacisque adversa declamantur, et in facinoribus hostilibus nomenclantur.

— 26. *φῆμι δὲ τῷ —]* Nam si hoc quereretur, num minuta illa et vilia oppidala sint, et num vos nullam eorum habentia rationem, agitareret alia questio, diversa ab hac, quæ nunc agitur. Nunc nempe queritur, justa an injusta sint illa factiora Philippi. de natura disputatur, seu de qualitate, quæ nunc est extra controversiam. Violationem hanc esse jurejurandi constant; quæta sit, nil ad rem attinet querere. Religio deorum semper violatur a jus juratum infringente, sive in re minuta, sive in magna faciat.

115. 3. *τυραννίδας*] malim in plurali *τυραννίδας*. plures enim numerus tyrannos *Eubæos* Philippus imposuerat.

— 10. *εἰ γὰρ εἰς ἐν ἑνῶ —]* celebris contentia a multis celebrata, ut Hermogenes p. 178. et 180. item p. 287. ubi ait: *τὸ κατὰ συντροφίαν λαγόμενον ἐγγίμα σφίβρα ἔρα παρὰβλῶν. οὐκ εἰ γὰρ εἰς ἂν ἑνῶ —* *Μίστω* p. 144. *εἰ μὲν τὰ συμπαιγνόμενα ἐπάγουσιν, εἰ δὲ τὸ συμπαιγνόμενον ἐν τῷ κρατάσει τῷ δικαστῇ προπαιγνόμενον καταλύουσιν, οὐκ εἰ γὰρ εἰς —* *ἑταρωγῶ* λέγουσι εἰς τὸ ἑ-

λασι συλλαγμαὶν εἶναι. ἀλλὰ φιλικῶς ταῦτα πρὸς τὸν ἔξ ἂν ἀλογοῦμαι ἡμεῖς. Φίλιππος ἔρα ἡμῶν πολεμεῖ. item Apianus p. 703. efin.

— 12. τίον ἂν ὁ. κ. ἂν εἰ τι γίνωτο] dedi de meo sensu τ. ὅν ὁ. κ. ἂν εἰ γίνωτο, id est, εἰ ταῦτα γίνωτο. quoniam igitur illa sunt, quorum eventus vos in discrimen coniciat?

— 16. εἴτα τὸν ταῦτο τὸ μαχητήμα] Citat h. l. Hermogenes p. 334. Aristides p. 192.

— 22. δὴσσοδα] dedi de meo sensu δὴσσοδα in infinitivo, apto e praemisso φημί. aio, negatam vobis tam fore, ut faciat.

116. 6. τιτυφῶδα] Citat h. l. Thomas M. v. τιτυφῶδα.

— ibid. μέτε πῦν —] Citat h. l. Aristides de D. C. pag. 252.

117. 17. οὐδὲ πολλοῦτον πῆματων μέρος] expruxi voc. tertium, natum e varia lectione, libris aliis πολλοῦτον, aliis ejus loco πῆματων exhibentibus. quae ambo lectiones postmodum errore coaluerant, vel debatur scholio nescio cujus sciti et subtilis hominis, dignum habentis, de quo edmoneret, tredecim annos nondum esse quintam partem aemorum 73. Verum hic non temporum spatia, sed injuriarum modi inter se comparantur. Potest quoque fieri, ut sciolo illi, cui vitiosa lectio h. l. debetur, illa Demostheni crebro usurpata versaretur in memoria dicitio: οὐδὲ τὸ πῆματων μέρος τῶν ἴσων λαβεῖν.

— 19. Ὀλυθον μὲν δὲ —] Hermogenes p. 342. τῆ μεθῶδε χρεῖται τῆ παραλαμπῆ, καὶ οὐδὲν ἔστιν ἄλλο τὰ πρᾶγματα. ὡς — Ὀλυθον μὲν δὲ etc. Aristides de D. C. περιβαλλὼν ἂν πωσοῖσι αἰ τοιαῦτα [scil. παραλαμπῆς] ἐν τῷ ἀρσενῶ. αἰ δὲ κατ' εἶδος παραλαμπῆς ὡς Ὀλυθον μὲν δὲ καὶ Ἄσ. citat item Dionys. Halic. T. II. p. 195. ult. et Stephanus Byz. p. 119. edit. Berkel. v. Ἀσπασθῆνα. et Strabo p. 182. 10. ἄς ὅπως ἐφανίσθη φασὶν, ὅτε μὲν εἰ πῶπον' εἰσῆσθασιν, γῆραι ἂν τινε ἰσθῆβῆτα.

— 25. τὰς πόλεις καὶ τὰς πολιτείας] nullus equidem dubito, καὶ tollendum hinc esse. nonne civitatibus Graecis eripuit τὰς πολιτείας civibus cujusque jura formaeque gubernationis et convictas, quibus earum quaeque solebant antehac uti. nec male Dionysius Halic. T. II. p. 194. 10. haec tria vocabula τὰς πόλεις καὶ omittit, quo sententia ad solam Thessaliam restringatur.

— 26. αὐτῶν παρῆρται] Harpocrat. h. l. citans τὰς πολιτείας αὐτῶν ἀφῆρται exhibet.

— ibid. κατέστωσι] praetali e Dionysio καθίσταται. nam persaepe perfectum quoque verbi καθίσταται reperitur pro transitivo usurpatum, h. e. ut significet, non

stati, quae significatio ei est propria et usitata, sed etiam collocaui.

— pen. αἰ ὄ' ἐν Εὐβοίᾳ —] citat h. l. Aristides p. 174.

118. 4. ἀλλ' ἐφ' Ἑλλήσποντων] Alexander de figuris p. 42. Ἐπιτροχασμὸς — τὰ πρὸς ἀποσταθεῖα συνῆγει, καὶ ἀξιοσημειώσεως ἔσκε λέγεσθαι. ἔς ἔχει τὸ Δημοσθένειον. ἀλλ' ἐφ' Ἑλλήσποντων. — πρῶτον. Aristides de D. C. p. 190. σχῆμα δὲ καὶ ταῦτο τῆς σημειώσεως, καὶ τὸ ἀποσταθεῖα παρατιθέναι τὰ πῆματα, ἐφεξῆς ἐπιτιθέντα ἀλλήλους. ὡς ἐφ' Ἑλλήσποντων. — χρεῖται τοῦ ἀποσταθεῖν. item p. 270. Schol. Hermog. p. 399. τὸ ἐπιτρέχειν [v. Hermog. p. 283. 16.] καλεῖται καὶ κατ' ἐπιτροχασμὸν, ὡς ἰσθῆνας μετασπῆδον εἰς ἰσθμῶν. ὡς ἀλλ' ἐφ' Ἑλλήσποντων —.

— 13. δὴσσοδα] nam ἰδὴσσοδα in imperf.

— 18. σπουδῶν ἐπ' ἀρτίων] imo vero σπουδῶν ἐπ' ἀρτίων. qui infinitivi apti sunt ex ἰσχυρῶς. fixo hoc pones unumquemque sedente, ut neque consulat, neque agat hoc, ut Graecia salva sit.

— 19. περιόδος ἢ καταβολῆ] non inusitata quidem bonis auctoribus est verborum copia, ut vocabula concomulenta finitima et pene eisdem significationis. possit tamen rursus etiam fieri, ut duo illa vocabula περιόδος ἢ non oratori, sed scholiastes debeantur. citant h. l. Harpocrat. v. καταβολῆ ἐπ' ἀρτίων, item Aristides de D. C. p. 186. cujus haec sunt verba: ἐπὶ δὲ καὶ τὸ εἰκόσι χρεῖσθαι σημειώσεται καὶ ἀξίωμα ἔχοντα τὸν λόγον ἐργάζεται. ὡς ἐπὶ ὅτι ἐπ' ὅσως περιόδος — οὐδέ τις ἔγνω.

— pen. ἄξιος] dedi de meo sensu ἄξιος in accusativo, qui aptus est ex ὑπέλαβον. nam alias constructio labat, quae haec est: ὅσως ἂν τις ὑπέλαβον — ἄξιος μὲν εἶναι τὸν ταῦτων ἰδὴσσοδα — οὐ μάλιστα ἰσθῆνας λέγει, ἔς εἰα ἔστι πρόσπιον. perinde quis hoc de negotio statuat, ac si de filio familias — statuat, eum in hoc quidem esse reprehendendum — verumtamen ideo non licere negare ipsum eorum esse cognatum —.

— ult. προσήμων] subandi, ἂν εἰς τὰ πῆματα τοιαύτως ἴδωσι.

— ibid. τούτων] id est, τούτων τῶν κτημάτων, καὶ ἂ ταῦτα ἰσθῆνας. negare eum cognatum eorum esse, quorum rem familiarum ita laceret, neque haerem esse ejus patrimonii, in quod ita grassaretur. vulgatio sic l. h. exhibent: τούτων ὄν, ταῦτα ἰσθῆνας. ego aliter distincti, et e participio ὄν effeci articulum ὄν. quod ob diversas rationes modo masculini generis est, modo neutrius. nam quatenus ad προσήμων referatur, explicari debet per καὶ ὄν. quatenus autem referatur ad κτηνομήμους, accipitur pro καὶ ἄ. quia τούτων τῶν κτημάτων subanditur.

— 119. 19. ὅσον οὐδ' ἀνδράπων —] Citat h. l. Scholiastes Aphonii p. XVIII.

14. Scythas, Cappadox, Thrax, Phryx, Ægyptium servus qui esset, in honeste saltim serviebat. nam ex his populis mancipia sua petebant Athenienses. E Macedonia autem nulla exportabantur. Hoc nequius interpretatur Demosthenes, colligit, tam improbos esse natura Macedonas, ut nemo Athenis illino habere velit servum; et Macedonici generis servos omnium servorum esse nequissimos et teterrimos.

— 10. τῆς ἰσχυρῆς ὕβριος] Aristides p. 266. σφοδρότατος ἔστιν, ὅταν τις ὑπερβαίνει. οὐκ οὐτοῦ μὲν γὰρ οὐκ ἔχει ἔστιν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας, καὶ πάλιν ἀλλαχού· τοῦτο γὰρ ἦδη τοῦχατὴν ἔστι. [v. p. 119. ult.] καὶ πάλιν τῆς ἰσχυρῆς ὕβριος οὐδὲν ἕλλομαι.

— 11. πόλις] addidi Ἑλληνίδας, non quo necesse id esset, nam πόλις nullæ aliæ sunt, quam Græcæ civitates, legibus constitutæ aliisque humanitati artibus excoltæ. Proprie barbaris πόλις nullæ sunt. Sed ob consensum librorum.

120. 1. Δικαίη] Citat h. l. Harpoer. v. Δικαίη. et v. 3. voc. Ἐχθρῶς.

— 4. συμμάχους ὄντας] subaudi ταυτῶν, quamvis socii sibi essent. In vulgatis hæc misere confusa leguntur: συμμάχους ὄντας οὐχ ἡμῶν; quasi hoc diceret orator: cum socii essent, nonne vestri? deinde ἢ τῆλλα. ἀλλὰ κεφάλαιον — sed, sepositis tantisper et pro parenthesis habitis, quæ sunt, verbis illis (ἢ τῆλλα. ἀλλὰ) constructio hæc est: οὐχ Ἐκάρδιον ἔχει, ἡμῶν ὄντων, id est, ἡμετέρων ὄντων — nonne Cardiam, vestri juris oppidum, nunc tenet, oppidorum Cherrhonesi amplissimum? nam reliquis injurias, quibus vos affecit, nunc silens præteribo. verum tamen, ut hoc uno mihi liceat exemplo uti, non Cardiam habet, quæ vestra est de jure?

— 7. μαλακί[μυδα] celebrem hunc in scholis grammaticorum locum citat Harpoer. v. μαλακίμυδα, aens aliam quoque in libris Dem. versari lectionem, μαλακίμυδα puta. v. Vales. et Gronov. ad locum. citat item Aristides p. 176.

— 9. ἀδικήτους] non de nihilo videtur esse, bonos libros in ἀδικήτοις consentire. quamquam non video, qui locus hic esse possit dativo, nisi statuamus, posse ἀδικήτους deesse κωλύοντας. diffidentes mutuo, alii aliis; at Philippo fidentes, communi omnium hoste et vexatore.

— ibid. τί οὐκ αἰτιον τούτων] Aristides p. 176. εἴτε ἢ αἰτιολογία ἐστὶ πᾶσι. τί οὐκ τὸ αἶτιον τούτων; ἐπιπῦθα πρώτου ἦδη τῷ τῆς ἀποστάσεως σχήματι. σαφηνίας γὰρ ἡμῶν καὶ οὐκ ἄλλα πρῶτον ἐπιπέληθον. εἰ μὲν συμπαλιὰς τὸ παρὰστρατιωτικὸν νόημα ἐκώλυτο ἕξουσιαν, ὅπως ἐν ἐνοχίῳ ἐστὶ καὶ οὐκ ἄλλα μὲν τοὺς παρὰ τῶν ἀρχῶν βουλευμένους, ἢ διαφθεῖραι τὴν Ἑλλάδα χεῖματα λαμβάνοντας ἄπαντας ἡμῶν. ὅπως δὲ οὐχ ὅπως, ἀλλὰ διακρίσει τὴν συμπληρῶν τῶν νομιμάτων καὶ

ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ συνήθους αὐτῶν αὐτῶ, εἰς ἀρχῶν ἀναγωγὴν λέγει· ἢ τι τῆς, ἢ, ἢ ἀρχῶν ἄδ. ἐν ταῖς τῶν πολλῶν διανοίαις. τί οὐκ ἢ τοῦτο; τοὺς παρὰ τῶν ἀρχῶν βουλ. — — 12. ἀνὸ λόγου] post λόγου videtur γὰρ deesse.

— 16. δ καὶ τοῦ Περσῶν] Aristides p. 188. l. h. cum altero, qui est p. 71. circa finem, comparans sic ait: ἕμῳ δὲ τούτῳ κρείων· δ καὶ τοῦ Περσῶν ἐκράτῃσι κλοῦτου — ad ἀφράγματα. καὶ τοσούτων περιουσιμῶν οὐκον εἰσεται τὸ τί· ἀλλ' ἰσχυρῶς χρεώματα τῶν εἰσάξει· τί οὐκ ἢ τοῦτο; εἴτε τὸ εἰσαχθῆναι καδ' ἑαυτοῦ, ὡς ἐκεί ἀποστῆται, ὅπως ἰδεῖται τοὺς παρὰ τῶν ἀρχῶν βουλευμένους — ἄπαντας ἡμῶν.

121. 20. ἀλλὰ γράμματα] Citat h. l. Aristides p. 190.

122. 2. εἰς Πελοπόννησον ἦγμεν] tangit h. l. Aristides p. 194. ὁ Δημοσθένης ἐστὶ τοῦ εἰπεῖν ὁ Ἄρθμιος ἐκλόσθη, ἐπειδὴ διέφθειρέ τινος χρεώματος ἐν Πελοπόννησῳ ὁ δ' ἐν γένει εἰσῆθη, ἐστὶ χρεώσις ἐμῶν παρὰ βασιλείας, σημεῖον τῆς εἰργασίας.

— ibid. οὐκ Ἄθῆναξ] non in ipsa stela fuerunt hæc verba exarata, sed ab oratore, interpretationis gratia, et quo rei vim adderet, addita. Arthamius, qui non Atheniensis ipso, sed solummodo Peloponnesios quosdam, hoc est extraneos, largitionibus, tam severa animadversione prosecuti. Quid hos putas in eum fuisse decreturos, aliumve similem, si quis Atheniensium ipsorum quemquam hac fraude aggressus esset? Nam si verba οὐκ Ἀθῆναξ partem stela facis, existeret criminatio Atheniensium, qua non alia possit excoigari invidialis, neque atrocior. Dicent enim sic: Aurum Persicum non Athenas attulit, sed in Peloponnesum. ideo nunciandas est; quod si nobis detulisset, honoribus eum summis fuissemus prosecuturi. Quæque alia possit dici fœdior et impudentior cupiditas!

— 11. φέρονται ἀτιμίαν] Citat h. l. Harpoer. v. ἀτιμία. p. 32. 1. ed. Gronov. Idem est so si dixisset: ἀτιν δὲ, ἢ ἐνταῦθα λογιμένη ἀτιμία, οὐκ ἔστιν ἢ ἀπὸ τῆς καὶ κωλύουσιν οὐκον λογιμένη ἀτιμία.

— 14. ἀλλ' οὐ τοῦτο λέγει] id est, ἀλλ' ἢ στίλβει εἰ λέγει τὸ δὲ τὸν Ἄρθμιον μετὰ τῶν κοινῶν Ἀθῆναισι δικαίαν μετρίαν, ἀλλὰ τοῦ λέγει. hic tacite penes se lector quæque insistet paulisper, et velut a novo exorsus sic tum perget: ἐν τοῖς φασκαῖς νόμοις.

— 15. διδῶ] soil. ἢ νομοδότης. legislator, Draco. Ζῆας uncis inclusi, quoniam cum δικασσῶναι constare noquit, sed alterutrum certe tollendum est. videtur in aliis Ζῆας φῆναι fuisse, sine δικασσῶναι, in aliis φῆναι δικασσῶναι, sine Ζῆας. deinde ambæ lectiones colliguntur esse. iis de homicidiis, quorum causa, aut quorum in gratiam legislator actiones cordis nullas dat.

— 16. ἀλλ' εἰσαγὼς ἢ τὸ ἀνωτέρω] subaudi τὸν τῶν ὄντων φῶνα. tam καὶ non est copula, sed pars legis, cum formula legis recitata, tametsi καὶ h. l. in constructione redundat. In contextu legis, cum integram formulam coram oculis habes, καὶ non redundat. at hic, in particula legis excerpta, redundat. Et hoc pacto aliena verba recitare penes nullos non, nusquam non in usa fuit. In vulgatis legitur εἰσαγὼς ἔ. ego imperfecto subiunctivum suffeci, ob praemissum δὲδῶ.

— 21. ἐπιτεῖνα ἢ διαφθεῖρα] sustine hæc duo diversa, an posterius prioris scholium est? Si differant, videtur prius rem perfectam indicare, posterius solummodo tentatam et inchoatam. Sed vereor, ne videar quibuscumque nimis subtiliter arguari. An ἢ δὲ δουῶ est et nihil aliud significat, quam largitionibus ad perfidiam patriæque prodicionem corrumpere. præferam posterius.

— pen. ἐπὶ πάντων] non admodum placeat ἐπὶ, in quo aut ἀναφανῶς latere videtur, palam, aut παρίστα, progressum ad vos in concionem et agentem vobiscum. h. e. vos aperte in os obijurare.

— ult. παραπλοῖας] scil. ἡμῶν ἔχουσι. pari pacto sese habent reliqui quoque Greci, atque vos habetis.

123. 3. τίς εἶπεν;] malim sic discerni. τίς; sed eoquod est illud salutare consilium? εἶπεν; δὲ σαμνε?

— 4. ἐκ τοῦ γραμματείου ἀναγνώσκου] imo vero ἀναγνώσκου, in indicativo. nam hic est titulus. Orator scribas si hic imperaret formulam recitare, nil atteretur illis ἐκ τοῦ γραμματείου, sed nude, et destitute diceret ἀναγνώσκου. Manifestum est, illa ἐκ τοῦ γραμματείου esse partem tituli. qui sic est concipiendus. ἐκ τοῦ γραμματείου. de sedio vel pittacio recitantur insequentia ἀναγνώσκου. Scriba jam recitat. recitata autem formula ipsa, pro more, deest. post hæc vocabula addunt vulgate adhuc Ἀνάγνωσις γραμματείου. quasi hic verus titulus esset. verum absent illa a plurimis et optimis libris. quapropter delevi. Universe mirifice me perturbat hic titulus, qui ab hoc loco est alienissimus. Rationes pecuniarie, plebisita, testimonia, leges, et alia talia documenta cause, solent ab oratoribus recitanda tradi scribis, et ab his recitari. Equi autem unquam fuit unus orator omnium, qui, quorum auctor populo fieri vellet, ea non ipse ore suo inculcasset, sed de scripto recitanda scribæ traderet. Eiusmodi auctoritatum ea est natura, ut ore alieno prolata, præterquam ejus, a quo proficiscantur, prorsus expirent, atque irritè occidant.

— 14. ἐνοδιδόνειαν] decrevisse. imo vero increvisse, ἐπιιδόνειαν. quod prætuli. artes

enim omnes quo duntius et crebrius et diligentius exercentur, hoc propius ad fastidium perfectionis adscendunt. Et adversatura foret oratoris sententia vulgata. Hortaturus ad assiduitatem et vigilantiam et contentiorem nervorum omnium Athenienses, ipse sese subverteret, atque rideretur, si sic argueret. olim difficile majoribus vestris erat cum Lacedæmoniis bella gerere. quia ratio bellandi, qua Lacedæmonii utebantur, multo erat et calidior, et rebus omnibus formidolosior, quam qua nunc Philippus vos impugnat. Artes bellicæ hodie decreverunt, in desuetudinem venerunt, frigent, jacent. Imo vero: ratio vestata bellandi ad novam se habet, ut ludicre puerorum dimicatione ad virorum acria certamina, artes belli ad summam subtilitatis perduote sunt, quæ olim agrestes et prorsus casæ, ἀρχαῖαι, erant.

— 16. τὴν ἄρα τὴν αὐτὴν] ipsam solam æstivam tempestatem, qua cæli clementia sinit homines sub dio versari. ἡ ἄρα τὴν, scil. ἄρα τῷ ἔτους, bellissima et maturissima anni tempestatem, quæ profert omnia ad τὴν ἄρα, perfectionem, percocta et maturata. Destituebat h. l. bonum Wolfum memoria.

— 18. ἐπιτεῖνας] sola pedestri militia, quæ, quod gravis et lenta est, late excurret, incendioque stragesque late circumferre sequit, ideo minus est metuenda, quam equestris. deinde nil utebantur Lacedæmonii mercenariis militibus, sed solis civibus, quibus dju domo abesse solumque hostili continentur incumbere non liceret. præterea tantus esse numerus civium in castris agentium esse non poterat, quantum mercenariorum contrahere potest, si cui numerorum satis suppetat; præsertim cum parti civium alteri domi remanendam sit, ad patriam tuendam, altera in aciem exeunte.

124. 8. ἐπαραχλιωδῆται] Citat h. l. Ety-molog. M. v. ἐπαραχλιωδῆται.

— 10. οὐχὶ συμπλακῆταις ἡμᾶς φιλέωμεν, διαγωνίζεσθαι αὐτοῖς. cavere oportet, atque hoc machinari, ut domi eum sæ retineatis constrictum, atque prodire impeditum, nequaquam vero cum eo acie congredi, qua salutem vestram in discrimen sitis daturi.

125. 9. τινὲς δὲ τοῦ βελτίστου] subaudi μέρους κοινῶν. nonnulli parte cum meliore facientes. Felicianæ dat τινὲς δὲ ὑπὲρ τοῦ βελτίστου, subaudi μέρους μαχόμενοι. quod nihil vulgata neque melius, neque deterius est.

126. 6. εὐφραῖος] Citat h. l. Harpoer. v. εὐφραῖος. post ἀθροῦσας ad sensum nil deest. Suspicio tamen nihilo minus, μίτριος, vel ἐπιμίς, vel tale quid deesse.

— 7. ἡδὲ δὲ εἰσάσεις] dicitur enim aliquamdiu Platonem frequentasse.

— 14. *πρηνεσιμῶμαι*] Citat h. l. Harpoer. v. *πρηνεσιμῶται*. ubi *πρηνεσιμῶμαι* interpretatur per *δουλοῦμαι* καὶ *διαστροφῶμαι*. nam sic ibi leg. est, non ut vitiosus ibi vulgo circumfertur *διαστροφῶ*. alimentia aliisque vitæ quotidianis necessitatibus instructi a Philippo.

— 18. *ἔργηζοντο*] Citat. h. l. Alexander de figuris p. 66. ubi pro verbis *τοῖς μὲν οἷα ἔργηζοντο* dat editio Aldina καὶ τοῖς μὲν *ἔμας ἔργ.* unde suspicor, in libris quibusdam Dem. olim fuisse *τοῖς μὲν αἰδαμῶς* [vel οὐδ' ἔμας] *ἔργηζοντο*.

127. 25. *δουλοῦμαι*] Citat h. l. Harpoer. v. *δουλοῦμαι*. interpretans per *φειβοῦμαι*. atqui sic discriminis nil video inter *ἄλλωδὲ* et *δουλοῦμαι*. sententia est: non metuo quidem illos, vorantem reverentia et pudore eorum comprimator, conticeo.

— 27. *ὑπάγουσι*] Citat h. l. Harpoer. v. *ὑπάγου*.

— *ibid.* *καίτοι μὴ γίνονται*] Aristides de D. C. p. 200. *βαρύτερος δὲ καὶ τὸ ἀπὸύχουσαι τὰ ἄτοκα. καίτοι μὴ γίνουτο* — ad *καίτοι* *Φιλίππου*, subaudi *πρὸς χάριν*.

128. 2. *καλὴν γ' οὐ πολλὰ* —] Aristides de D. C. p. 200. *περ. κατὰ δὲ σχῆμα αὐτοῦ βαρύτερος γίνουται, ὅταν τις τῷ τῆς ἀσπίδος σχή-*

ματι χροῖται. αὐτὸν ἕμεός γε, οὐ γὰρ ἔδωκεν τομῆς καὶ Τιμακράτους. καὶ πάλιν καλὴν γ' οὐ πολλὰ ἀπὸύχουσαι Ὀρειῶν χάριν etc.

— 16. *ὡς τὸν Δία, ἴδου γὰρ* —] Citat h. l. Hermogenes p. 264. et 368. ubi sic ait: *καθόλου τὸ χάρις καταστῆσαι εἰς ἄρχῃν ἀσπιδίου ἀνάγει τὸν λόγον, ἐπιθέδου καὶ ἀλαδίου. αὐτὸν τὸν Δία, ἴδου γὰρ τὸ καὶ τὸ πῦρος, καὶ τὸ μὴ πῦρος. αὐτὸν εἰς ὑπερβολῆς, οὐ καταστῆσαι, ἐπιθέγει ἀσπιδίου καὶ σφῆρα ἐπιθέδου πολλὰ ἂν ἔχουσι ἀπὸν Ὀρειῶν — καὶ τὸ ἐπέβη δὲ τοιαῦτός ἴστων ἀλλὰ τί τούτων ὄφθαλμοι; αὐτὸν ἐπιθέγει ἰσοῦς εἰς ἀσπιδίου, μὴ καταστῆσαι, σφῆρα ἐπιθέδου ἕως ἐν σφῆρα τὸ σφῆρα — ad μέγαντα εἰς σφῆρα. Citat item Stobæus p. 377. 48.*

129. 18. *ἔχουσι πῦρος*] Citat. h. l. Harpoerat. v. *ἔχουσι πῦρος*.

130. 6. *ἀγαυὴν*] imo vero οἷα ἀγαυὴν. nos decet vos hoc satis habere, in quoque gratanter acquiescere, si hi populi ipsi suo Marte salvi sompitesque evadant, nullis alienis opibus adjuvi; sed hoc vobis agendum est, hoc vestram personam decet, ut eos periculo eripiatis vestris armis et opibus studiique.

— 11. *οὐδὲ μὴ σὸδ'*] *præstali οὐ μὴ σὸδ'*. nescio, an nequam inventurus sit eum, qui vires ejus obire, ejus partibus defungi non possent.

AD PHILIPPICAM QUARTAM.

131. 1. *καὶ σπονδαία* —] Hermogenes p. 309. *αἰ ταχίσαι καὶ δι' ἑλαχίστου συμπελοκαί. αὐτὸν καὶ σπονδαία νομίζω* — Aristides de D. C. p. 310. *ἡ δὲ κατὰ περιόδον* [scil. *σύδουσι*] *ἔτις ἰστί συντάξει κώλων καὶ νομίζωται εἰς διάνοιαν ἀπερτισμένη φέρεται. αὐτὸν καὶ σπονδαία νομίζω* — Schol. Hermog. p. 384. *πρότιστα πρῶτον αὐτὸν ἐν ἑαυτοῦ καὶ σπονδαία v. et paulo post συμπελοκαί δι. αὐτὸν καὶ σκ. v. etc.*

132. 4. *μετὰ ταῦτα*] nescio, qui sit, ut placere velit. num *μῆγα φρονῶν*. an *μεγαλαυχῶν*. an *μετὰ χάριος*. an *μετὰ γαυρότητος*. an *μετὰ τάχα*.

— 7. *τὰ ἔργα*] Philippi facinora.

— *ibid.* *τοῖς λόγους*] titulos juris a nobis iactatos.

— 11. *οὐδὲν γὰρ δει'* —] juvat enim atrocitati orationis temperare. quamquam gravius et vehementius vos increpare licebat.

— 12. *τοιγάροι δεσποῦνται*] citat h. l. Stobæus p. 244. 10.

— 18. *οἱ τῶν τυραννίδων καὶ δυνασιῶν ἐπιδημοῦντες*] sintne hæc verba pro epexegesi seu supererrotatione ab ipso oratore addita, an e scholiis in textum irriserint, in dubio relinquam.

133. f. *ἀλλὰ μανθραγῶν* —] citat. h. l.

Hermog. p. 250. 9. referens ad τὰς *τραχίας ἰστίνας*. et Aristides ad τὸς *ἀτόπως εἰσαγωγῆς*, p. 266. orationem reddentes vehementem et concitatam.

— 11. *ἀλλ' ἴν' ἑμὸν ἕμεός* —] citat h. l. Stobæus p. 246. 26.

— 14. *τὴν αἰσθησῶν*] scil. τῆς ἀμελείας, vel potius τῆς ἡμελείας.

— 16. *Δορίσκου*] citat h. l. Harpoer. v. *Δορίσκου*, et versu 26. v. *Ἀργεῖου*.

134. 4. *ἔτι οὐ στήσεται*] non ideo, quod hæc rapiat, a nobis conniventibus prætervisa et dissimulata, insistet, neque modum ponet cupiditati suæ, universum genus humanum vexanti.

— 22. *ὡς γὰρ αὖτις ἡμετέρους* —] citat h. l. Hermog. p. 179. 3. *de ἔργῳ χροῖσθαι* suspicionem jam supra proposui ad p. 70. 8. Jam succurrit alia planior et mollior explicandi ratio. potest *ἔργῳ χροῖσθαι* exponi: licet ei per vos isti uti, hæτῃ αὐτὸν ταῦτα ἔχον, sinitis eum ista tenere.

135. ult. *τοῦτον*] id est, τὸν ἐνθάδε, potentem et opum resp. Athen. redit ad enumerata versu 22. et 23.

136. 4. *ἔτι μὴ σπουδαίως λαβῆν οὐ δουλοῦνται*] expunxi ambas particulas infinitivas. nam hoc hominum foret querren-

tiam aliquem, in quem arma sua conver-
tant.

— 26. *καὶ τὸ* post *καὶ τὸ* videtur de-
cesse *καὶ τὸ* δὲ τί; ecquid autem agitis,
paratis i qui mores sunt vestri? tum in
continenti respondens subjicit: nemp̄
ἰσχυρίζεσθε.

— 27. *ἰσχυρίζεσθε, ἀναλλοκιστέ* nam leg-
est *ἰσχυρίζεσθε ἀναλλοκιστέ*. tametsi magnos
facilis sumus, in casum tamen effundun-
tur et sero venitis, opportunitatibus tem-
porum jam amissis. an transponenda sunt
vocabula. *ἀναλλοκιστέ, ἰσχυρίζεσθε*.

— *πρὸς ἑστέ* quod omnia expan-
sendum videtur, ut in insolui. sententia
haec est: cuicumque temp. vestram com-
miseritis, in vobis parum satisfecit, de eo
querimini.

137. 6. *τὸ δ' οὐκ οὕτως ἔχῃ* prava et
perversa haec est agendi ratio. subauditur
τὸ πρῶτον. τὸ πρῶτον οὐκ οὕτως ἔχῃ, ὅτ
ἰσχυρίζεσθε, ἰσχυρίζεσθε. res ita non habet, ut
vos opinamini.

136. *εἰτ. ἀκούω* nescio, an pene *ἀκούω*
desint hae *παρὰ μὲν βουλεύεσθαι*. ob
praemissa in continenti.

139. 5. *καὶ τὸ* post *καὶ τὸ* videtur
videtur *ἐν αὐτῷ* deesse.

— 6. *εἰν τι λέγει τις* subaudi *ἰσχυρί-
σθαι, vel χρέματα*, vel tale quid.

— 17. *ἀμφί* corroni *ἀμφί*. ne
nunc quidem effugit, h. e. ne nunc quidem
fieri negatum, neque serum est.

— 21. *ὅς* videtur Thracas designare.

— *εἰτ. ἀκούω* nam *ἀκούω*, ob
praemissam *πράξασθε*.

140. 5. *πρῶτος* praelati *πρῶτος*, sub-
audi à *ἀπὸ*. prae nobis, quam sibi, regi
Persarum.

— 10. *καὶ δὲ* praelati *δὲ*, ob consen-
sum liberorum. nam illo non obstante ma-
luisse dare *δὲ δὲ* *ὅς*. sic loqui solent
stomachantes, nos *δὲ* *β*. Haec materialiter
accipienda sunt, conviciatorum exempla,
quae Athenienses in Philippum iactabant.

— 12. *ταῦ* addidi ubi video aliquem,
regem Persarum reformidantem, cui sedes
sunt tam praevali a nostris diastim.

— 24. *σὺ* nisi hoc obstatet.

141. 4. *ὡ* si ad proximam *φίλον* fedit,
pocesse erit, ut ad *οὐδὲ* subaudiatur *καὶ*.
quo metu majus aliud malum facile non
afferamus ad temp. sin autem, id quod
probabilius multo est, *ὡ* ad universam
rem, de qua agitur, refertur, scil. ad *τὸ*
ἀκούω τὰς *ὁμοθυμαδὸν* *καὶ τὸν φόβον*, tum
ad *οὐδὲ* subaudiatur *ἀγαθόν*. Et poste-
riorem interpretandi modum h. l. solum
obtinere posse, et de priori cogitare non
licere, liquet ex additis, *ὡ* *εἰτι* *καὶ* *μὲν*
ἀκούω *ἐκ* *ἰσχυρίζεσθε* *τὸν φόβον*.

— 14. *τὸ καθήκοντα* Citat h. l. Harpo-
crates v. *καθήκοντα*, e ejus interpretatione
constat, ipsam legisse nobiscum *ἀπὸ* *ἰσ-*

τῷ, ultro, suo merito, sed *ἀπὸ* *ἰσχυρίζεσθε*, in
semet, in partem anam venientia.

— 17. *προλαμβανόντων* scil. *τῶν τὰς*
οὐσίας ἔχόντων, quod modo praecessit. pos-
sunt tamen solita loquendi ratio *ἀλλὰ*
πάντων *καὶ* *προλαμβανόντων*. et videtur
utique *πάντων* deesse.

— 19. *ταῦ* scil. *τοῦ* *διαρκῶς* *ἀργυ-*
ρίου. vel *τοῦ* *πλούτου*, vel *τοῦ* *ἀφ᾽* *αὐτοῦ*, vel
τοῦ *φθωμένου* *καὶ* *ἐπιδικαζομένου* *κέρματος*.

— 24. *ὡ* *ἀπὸ* *ἀπὸ* scil. *ἀλλὰ* *τὸ* *αἰτιώ-*
σθαι *ἀπὸ* *καὶ* *φθῶν* *αὐτῶς* *ἐπὶ* *τῇ* *γο-*
νήνῃ *Βουδαίῳ*. et nefas arbitror, quemquam
esse, qui pauperes ob hoc genus emolu-
menti incoquet, sive invidet.

— *ibid. τὸν* *h*] dedit me meo sensu *τὸν*
ἐν — regitur hic genitivus ab incoquente
οὐδὲ versus 26.

142. 5. *τὰς* *οὐκ* *ἐπιμελῆς*] corroni de
meo sensu *τὰς* *οὐκ* *ἐπιμελῆς*. comparans inter
se rem privatam cujusque suam domesti-
cam cum rep. seu civitate, comparat ju-
venilem aetatem domum privatarum, ut
valentem viribus, vigentem robore, aere,
strenuam, cum opulenti civibus, qui am-
plissimis facultatibus subnixi res ingentes
peragere, et sumtuosis munis fungi pos-
sunt; senilem contra aetatem privatarum
domum, ut marcidam, effertam, decre-
pitam, invalidam, ad omnia torpentem, ne
minimis quidem efficiendis parem, e re
nostra alendam, quiete et otio recreandam,
comparat cum pauperibus, quibus
quod in fortunata proceris nihil est, ideo
quoque sibi ab eis auxilium potest. Ut ho-
miletotes universae civitatis valenti filii
familias sunt, ita rursus pauperes civitatis
communes quidam habendi sunt quasi
patres familias.

— 14. *τὸ πρῶτον* id est, *τὸν* *διαρκῶς*
τὸν *διαρκῶς*. Rursus, ex altera parte,
pauperibus auctor ego sum, ut rem illam
de medio tollant, quo quam fortunati jure
merito distributionem pecuniarum moleste
ferunt, atque reprehendunt.

— 16. *ὡ* *ἀπὸ* scil. *ἀπὸ*, aut *ἰσχυρίζεσθε*.

— 23. *ὡ* *ἀπὸ* *τὸν* *καὶ* *ὅς*] visum
fuit vocabula ad hunc modum trajicere:
ὡ *ἀπὸ* *τὸν* *καὶ* *τὸ* *ὅς*. cum consuetu-
dinem, pecunias publicas diribendi, et pro
communibus atque ad omnes pertinentibus
habendi, usurpandique, a publicis ad pri-
vatas cujusque suas fortunas transferant,
existimantes, eas perinde juris publici
caso, civium nemini non in cas jus esse,
dividi eas inter omnes oportere, rapere
eas atque discerpere nemini non licere.

— 25. *καὶ* *μὲν* *μὲν* *ὅσα*] aut non
intelligo locum hunc, aut sic duco inter-
pretandum, ut Wolfius fecit; at haec sit
sententia i Pauperes omnium injustam ad-
versus locupletem in foro agentem, cum
orsor palam divitiis causam adjuvat, ac-
clemente tota corona, constat tamen testa-

lis effusis et dinumeratis, divitem, ex invidia opam, a iudiciis esse condemnatum, quamvis bona causa nitentem; pauperem contra, ut iniquissima causa gravatum, tamen a iudicio iniquitate absolutum, sorti tenuiori contra editorem faventium. ad feneratoris subauditur γυγιμέ-
νου, vel συμβαίοντος.

143. 10. διαβήσασθαι δ.] Etiam h. l. non satis intelligo, et suspicor, aut hiare, aut superesse e litaris Demosthenis. Neque enim inter se coherent. Pro διαβήσασθαι videtur Wolf διαβήσασθαι conjectasse. In Latinis saltem id subiecit, reddens: *distinctius est explicandum.*

— 13. ἐξίστηται —] Hermogenes p. 364.

καὶ μὴν καὶ σχήματα ἀμαρτυρῶν, ἕνα καὶ ἐν λαμπρότατι καὶ σφοδρότατι. κατὰ μὲν γὰρ λαμπρότατος σχήμας ἀμαρτὴν γέγονεν, ἕως ἐν τῷ 'ἐξίστηται, δ' ἂν. Α. τῆς τάξεως — Aristides p. 264. σφοδρότης γίνεται, ἔστιν τις προσώπων ἐπιθέσις ἐπιτημῶν. οὐκ ἐξίστηται —

144. 6. ἄντων δ', δ' ἂν. Αδ. —] Citat h. l. Aristides p. 184.

— 17. βούλονται] majoris hio feci festinans auctoritatem Augustani, quam vulgata; quod nunc nollem factum. qua de civitate insidiator libertatis Græcorum; quoniamque is identidem est, ita opinetur, ut persuasum habeat, eam solum suis machinationibus obstituram esse. Ad ἑναρτισθῆναι subaudi ἰστώ.

— 20. τοῖς ἑπλοῖς] suspicabar aliquando, leg. esse τοῖς δλοῖς, littera minus. rebus omnibus pollet, reip: nervos contendentibus atque formidandam ad alios reddentibus. nunc vero nil casus videtur; cur vulgatam controversiam moveatur.

— 21. ὑπὲρ τῆς πόλεως] aut tollendus est articulus, (et mallem uno me in auctoritate Augustani hio fuisse) aut cum τωαύτης est mutandus.

— 24. πρῆγμα] post πρῆγματα, quo in vocabulo interrogatio desinit, videtur ἴν, quæ est responsio, deesse. quo addito, bene tum convenit γὰρ.

145. 6. οὐκίως] imo vero ἀουκίως, vel potius οὐκ ἀουκίως. quo insequens ἕιστα melius quadret. animus ei non est benevolus erga cunctos Græcos; omnium vero minime est erga vos.

— ibid. ἄν τι μὲν τῶν ἑναρτισθῆναι]

num leg. est: ἄν τι μὲν τῶν τῶν [scil. γυγιμένον ἢ τῶν] ἑναρτισθῆναι. nisi nonnulla corrigantur eorum, quæ nunc a nobis factitantur.

— 20. μεταδῆσαι] subaudi ἢ ἐν μόνον ἢ τὸ ἀμέτρητον.

146. 14. κολύβην] prætali κολύβην in presentī, p. 103.10. unde locus huic translatus est. ad quam paginam a nobis annotatorum huic a lectore quoque transferri poterit, ut ea repeti h. l. necesse nihil sit.

— περ. λέγειν οὐκίως] id est, οὐκίως δὲν ἑαυτοῦς λέγειν. existimantibus se oportere dicere. Aliis in libris fuit λ. λέγειν οὐκίως. quæ lectio item non est comtemptanda.

147. 2. οὐκ ἴσωςθαι] prætali οὐκίως ἴσωςθαι. non amplius in posterum, ut adhuc fuisset, copiam fore.

— 5. τούτων] scil. τῶν οὐκίως, δὲν ἑαυτοῦς τὰ βέλτεστα λέγειν ὑπὲρ ὑμῶν. v. penult. p. 246. amicos patriæ designat, inimicos Philippi.

— 7. τούτων] scil. τῶν καταγορεύων. v. versus 5. ab his, qui illos bonos et frugi cives, vestri amantes, accusant et insecutantur.

— 10. τῶν αἰτιῶν] τῶν αἰτιμῶν. causantium, incusantium, querentium.

— 17. προσέχει] videri possit ἰμολογῶν, vel tale quid deesse. et cur hostis ipso id ultro fateatur. Sed licet vulgatam alfa quoque ratione vindicare, aiendo, projectam et veluti suspensam esse interrogatione, sine responsione, quo lector vel auditor quisque tacite eam subiciat. quo nil est factu facilius, re ipsa cuique non tardissimo subiciente, καὶ αὐτῷ ἀρτίσθαι, vel καὶ αὐτὸν ταῦτ' εἰπῶν.

— 19. οὐ πολυμῶν] malim οὐ φῆσι πολυμῶν. negabit se bellare. nam ut φῆσι subaudiatur, nego licere per naturam loci.

— 20. ἀρτίσθαι] scil. ἴσωςθαι.

150. ult. οὐ μὲν γὰρ ἦν κλέπτως —] Hermogenes p. 194. κλέπτως ἔσθαι, ἔστιν ἀφ' οὗ τις ἀρτίσθαι ὀνόματος ἢ ἄρτίσθαι, εἰς τὸ αὐτὸ καταλέγειν πάλιν, μὴτε πτόων ἀλλῆλας — οὐκ σοὶ μὲν γὰρ ἦν κλέπτως ὁ πατήρ, ἀπὸς ἦν ἕμιος σοὶ. ἀπὸ γὰρ οὗ ἔρχετο μορφή, τῆς ἀνατομίας, εἰς ταῦτ' ἐλθεῖν. p. 255. idem dictionem hanc in exemplis σφοδρότατος enumerat.

AD ORATIONEM ADVERSUS PHILIPPI EPISTOLAM.

152. 9. ἰπποδῶν] Citat h. l. Harpocr. v. ἰπποδῶν.

153. 7. καὶ γινώσκονται —] Alexander de figuris p. 64. σινουμῆμα ἴσθιν, ἔστιν τὸ χαλεπῆς διαφέρει ὀνόμασι, τῷ ἴσθαι δὲ τὸ αὐτὸ διελθεῖν χρώματι πλείον, ἢ μῆτρον καὶ

ταῦτ' ἐπιλέμεται διελθεῖν. ἕως καὶ ἀμαρτυρῶν καὶ γινώσκονται μὲν ἰσθὶ τῶν Πελοπόννησων — ἰσθιπτόνται δὲ ἰσθὶ Θεβαίων.

— 15. ἰσθαιον] Peloponnesiorum cum Thebanis, seu quod idem est, Thebanorum cum Peloponnesiis. Construo sic: ἄγων

δι [id est, διὰ τὸ ἄγαν, vel διὰ τὴν ἄγαν] τὰς ἐν Πελοποννησίῳ ἀρμαβίας πρὸς αὐτὸν, ἰσοστέλειται ὑπὸ τῶν Θηβαίων ἐλίπυτος καὶ τὸν ἰσθίον συμμαχίαν ἀπαρκεύμενος [id est, ἀπαρκεύει αὐτὸν ἀρμαβίᾳ], quod Philippus legatos e Peloponneso invitat, etiam ex hoc suspectus sit Thebanis, quasi hoc agat, ut illam quoque societatem Peloponnesiacam a se abalienet.

— 20. οὐδὲ γὰρ τοῦτο in Aldina et Feliciana est: οὐ γὰρ τοῦτο. unde equidem offecerim οὐ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. neque enim minus est, ne hoc quidem.

— 22. ἀσώτερον] in Perinthum pata.

— 23. ἀσώτερον] a nobis, Atheniensibus, pata.

— 26. τὴν Πελοπόν] malim τὴν Πελοπόν.

154. 14. πρὸς ἰσθίον ἰσθίον καὶ θυμῶν] quæro, num πρὸς h. l. vices gerat prepositionis μετὰ, coque idem sit sic dictum, atque si dixisset μετὰ θυμῶν καὶ θυμῶν. convenire quidem ad Philippum copias ejus auxiliarias, at animo in-

fecto, suspitionis quoque plene.

— 26. τοῦτο] scil. τὴν ἀρμαβίαν. (non item τὴν ἀρμαβίαν.)

155. 25. εἰ δὲ τι πταίει] locum hunc, sed aliter, citat Seneca Controv. 24. teste Schotto Observ. Hum. p. 214:

— 26. τοῦτο] quæ modo de clandestinis adversus Philippum simulationibus sociorum, ipsorumque Macedonum, tam graviorum militum, quam ducum et amicorum, nec non qui mercenario militi præessent, disputavi. v. p. 23. ult. sqq. ubi locus hic jam præcessit, hic iteratus.

156. 14. τὴν πρὸς τὸν] ex hoc aptum est non solum τοῦτο, verum 15. sed etiam πρὸς τὸν ἢ τῆ Μ. Βασιλευσέντος. ab his, qui majores fuerunt, non hujus Philippi solummodo, sed univærsæ, regum quotquot in Macedonia inquam fuerunt, omnium. Nam paulo durius hæc videtur constructio: οὐ πρὸς τὸν τοῦτο πρὸς τὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς πάντων τῶν ἢ Μ. Βασιλευσέντων.

157. 11. ἐπιτορῶν] Citat h. l. Pollux 3. 58. v. ἐπιτορῶν.

AD EPISTOLAM PHILIPPI.

159. 2. ἀρμαβίαν] non ἀρμαβίαν?

— 3. ἄγαν] vocabula ἔτι τὴν ἄγαν, ut amputanda, necis inlusi, cum quæ plerisque absent a codicibus, tum quia sententiam interturbant. videtur olim iis in libris, unde tradita nobis sunt, ita fuisse exaratum: ἰσθίον ἰσθίον ἔτι ἢ ἄγαν. non incoerens, non animadvertitis, prout jus et fas erat.

— 7. τοὺς βουλεύμενος] scil. ἰσθίον καταφύγας. illos confugientes, illam receptam habentes.

— 24. φάσμα] post φάσμα subendi τῶν, quamquam addi utique præstat.

160. 2. ἴσως πάντων] id est, γὰρ τὴν vel ἰσθίον πρὸς ἰσθίον καὶ ἰσθίον ἀδελφῶν, ὅθεν πρὸς τὸν ἰσθίον κατ' ἰσθίον ἀρμαβίαν. eoquod existere possunt novum injuriarum genus, bello adversus me palam a vobis declarato, quod a vobis antea nondum fuisset exercitatum, pacem subiectam mala fide agentibus.

— 5. ἔς ἡμῶν] ad me, Macedonasque meos.

— 8. πάντων] mallem cum articulo τοὺς πάντων.

— 14. ἐπιτορῶν] ἐπιτορῶν est fœdus, per fœderatorum inter sese obligata ad ferendum in bello mutuum auxilium, ut si e. c. Perseæ a Philippo armis appeteretur, necesse Atheniensibus esset succurrere. et rursus, Philippo Atheniensis aggrediente, Perseæ tenerent Atheniensibus opem ferre. Lectio Wolfiana

editiois τὴς ἐν' ἡμῶν συμμαχίας commentum est ipsius Wolfii, auctoritate nullius codicum omnium subnixum. Est etique fœda illius editionis macula, quod Wolfius, sive ipse, sive operæ Basilicenses, ejus auctoritate gratiave docti, conjecturas ejus omnes, tacite, otiam, lectoribus ignavis, neque admonitis, in-textum immiserunt, vetustis probis primigenisque lectionibus ejectis et suppressis. Quod est ingens et inexpiabile scœvus proprus furiosæ arrogantis atque intemperantis.

— 23. ἢ τὰς ἐπίλοιπαις] quibus insculptis nimirum erat formula pacis Philippo cum Athen. imitæ. quæ stela, alius in confœdis agri Attici, alius in finibus Macedonis fluxe erant, quo pacis conclusæ conditiones nominem fuereant.

— 26. τὴς ε. ἢ ἀποστραφῆς] id est, πρὸς τὸν πρὸς ἡμῶν ἀποστραφῆς ἴσως, οὐ κατ' ἡμῶν καὶ πρὸς τοὺς πρὸς Ἀστυλίου. privatim erga meos legatos, non item publice, seu communiter, etiam erga legatos Atheniensium.

161. 3. ἢ ἡμῶν] propositionem necis inlusi, verbum ἀποστραφῆς pro medio accipiens et interpretans, vox eum civem vestram declarare. vulgatum qui tæbitur, is pro infinitivo passivi habebit. quamquam hoc sit orationem conturbare, si tenens eandem constructionem, infinitivis activæ et mediæ formæ φάσαν, ἀποστραφῆσαι, ἀποστραφῆσαι infinit. passivum immisceas, cum consentaneum sit, omnia illa potius mediæ esse.

— 6. πόλιμον αμείσθαι] deligere, præferre bellum, melius hoc conveniat, an ἀμείσθαι, suscipere, querant alii.

— 16. εἰ δὲ τοῖς μὲν—] Citat h. l. vetus Lexicon in Montfauc. Bibl. Coisl. p. 496.

162. 8. ὡδὴν εὐδὴν] (in dativo) malimam ἐπισκέπτεσθαι τινι usurpatur, non τι. queri, expostulare aliqua de re, ut de facinore iniquo et injusto, item de testimonio falso, commentio, exceptionem impostarum obmovere.

— ibid. τὴν δὲ τιμωρίαν] aut deest hoc verbum accusativum adscisicena, e. o. μέμφοσθαι, vel ἀποφέρειν, exprobratis, causamini, profertis per obtrectationem; aut si nihil deest, in locum accusativi sufficit debet dativus, τῇ δὲ τιμωρίᾳ, soil. ἐπισκέπτεσθαι. questi nil otis, neque succensusistis injuriis, quas a Peparethiis tuli; at multum expostulastis de pœnis, quas ego ab illis repeti. Et pœne consentanea his etiam Wolf in annotationibus et in farragine scripta reliquit.

— ibid. ἀκριβῶς εἰδότες καίτοι, τὴν νῆσον] distincti et correxi ad hunc modum, ἀκριβῶς εἰδότες, ὅτι τὴν νῆσον — probe tenentes, insulam neque iis, neque vobis a me ereptam esse.

— 20. γὰρ εἰς] interpone copulam, sive δὲ, sive ἄν.

163. 2. προβιβήκαμεν] malim ἀποβιβήκαμεν. in secunda persona. nam si crimines hoc secum quoque communicaret, decebat eum non injurias solummodo ab Atheniensibus acceptas commemorare, sed etiam, id quod insuper habuit facere, ut rem sibi parum decoram, injurias a se rursus Atheniensibus oblatas.

— 5. κληροῦχον] Citat h. l. Harpocrit. v. κληροῦχοι.

— 15. et 19. διακρίνεσθαι — διακρίδῆναι] Citat vetus Lexicon apud Montfauc. B. Coisl. p. 496.

— 20. ἀμφισβητούσι] prætali ἀμφισβητούμεν. vocabula τὴν τρέπον τούτων, pari pacto, non ad hoc v. ἀμφ. sed ad διαλύσεσθαι adstringenda sunt.

164. 6. ἀντιλαμβάνειν] correxi ἀπὸ τι λαμβ. semper aliquid lucelli ab imperatoribus emungere, sive reis patrocinentur, sive ipsi eos inquis et ementitis criminationibus urgeant.

— 9. περιπαύεσθαι] correxi περιπαύεσθαι,

qui infinitivus aptus est e φασι versus S. vulgata si probetur, accusativus λαιδερωμένους cum nominativo foret mutandus. atqui sic conversa foret hæc accusatio ad universum populum Athen. ad quem nil pertinet, sed ad solos oratores Philippo infestos. quibuscum Philippus hic non agit, sed de iis ad S. P. Q. A. queritur.

— 13. τὴν πρὸς ὑμᾶς εἰσοίαν] possit sententiam satis commodam ferre, nimirum hæc: Auctoritate meorum ære meo redimens, qua vos duoti creditis ipsis aientibus, me vobis bene velle. Visum tamen fuit, nescio an non satis quidem gravi de causa, at non improbabili tamen, ὑμᾶς cum ἡμᾶς mutare, ut hæc existeret sententia: τὴν ὑμᾶς πρὸς ἡμᾶς εἰσοίαν. vestram erga me benevolentiam ære meo ab ipsis redimens. Utrum præset in ejusmodi causis, neque ciocum interest, neque disceptari ab idoneo arbitro potest.

165. 5. τότῃ μὲν] non insequente γὰρ δὲ, prodit defectum, quem Wolfius quoque subodoratus videtur. Suspicio, librarium, e cujus calamo vulgata manavit, oculo a superiori v. ὁλίῳ ad inferius idem vocabulum delapso, interjecta prætervidisse. videantur autem hæc sermo deficere:— ἔχοντος ἡμοῦ τὴν πόλιν, ἐπὶ τῇ [vel, quod idem est, ἐφ' ᾧ] τὰ ἑαυτῶν ἐκείστους ἔχων. γὰρ δὲ καὶ τῇ στήλῃ προσεγγράψαντες τὴν πόλιν. qui non solum tum temporis, me Amphipolim tenente, pacem mecum ea lego contraxeritis, ut, que quisque cum maxime teneret, ea sibi haberet atque servaret; sed etiam nunc nomen Amphipoleos insculperitis tabulis fœderis. ut civitatis mecumque vobiscumque fœderate, conditionibus iisdem, quibus reliquas.

— 13. προῦπαρχόντων] subaudi ὑμῶν χειρῶν ἄδελφον. His itaque sumtis, vos inimicitiarum ultro fecisse initium, a me nil provocatos, tum, hæc maxime ob causam impetum in me fecisse, quod ego ultra, quam par esset, cavissem vos læcessere; denique vos nullum injuriarum genus, quod in potestate vestra sit, reliquum vobis faciatis ad me vexandum —.

— 15. καιοποιούντων] ad hæc tria participia; προῦπαρχόντων, et ἐπιτιθεμένων et καιοποιούντων, addet lector attentus tacita bogitatione ὑμῶν. nam alias prædicata hæc subiecto carerent.

I. I. REISKII
ANNOTATA
AD ORATIONES CONSULTORIAS
VEL
SUASORIAS.

AD ORATIONEM DE CONTRIBUTIONE.

Titulus in editione Morellana huic orationi præfixus hic est: *Δημοσθένους συμβουλευτικῆς ἔπει ἐπὶ συντάξεως λόγος*. unde secundam et tertium vocabulum expunxi. non enim unam solummodo consultoriam, vel senatoriam scripsit orator, sed plures. neque hæc de contributione sola ex hoc genere superest, sed quinque insequentis orationes, usque ad illam pro corona, sunt senatorie, vetustisque in libris Demosthenis *ἐ συμβουλευτικῆ* appellantur. casus de nominis convenientia nunc non disputabo. *ἐνταξίς* universe census omnia est, seu imperatus, seu conditatus, sive numarius, sive etiam modus operæ in corpore præstandæ in functione munerum pro salute patriæ obeandorum. Hic loci usurpatur pro pecuniaria contributione, seu censu collatio, civi cuique pro modo fortunarum indito, quæ pecunia militi conscripto, aut conscribendo, in manus daretur, unde sibi vestem, arma, comestatum compararet.

166. 1. *καρῆτος*] non improbo. suspicior tamen de *καρῆτος*, de pecunia redundante, quæ cum redisset reip. post detracta necessaria impendia supermanet.

— 15. τὸ ὕψος μέγα] post vocabula τὸ ὕψος μέγα, videntur deesse hæc, ἀὰ τὸ βλάδες, at consuetudo est res gravis, magis momenti, serio pensanda, præpter noxiam cum ista consuetudine conjunctam.

— ult. ἡ ἑστῆ] articulum addidi. non enim Iudi, seu dies festi, quicumque, sed peculiariter Liberalia, τὰ Διοσῆσια, designantur.

167. 2. τῶς λόγους] id est, τὰς παρακλήσεις, ne adhortationes quidem, faciendi ea, quæ prætoris fieri par est, meris verbis conceptas, neque ultra verba procedentes, nullamque vim, nullam necessitatem admoventes, auribus accipere sustinetis.

— 4. νομίστη] id est, ἑστῆρον νόμ. postmodum vobis videamini.

— 14. παραναλίσκῃ] prætuli παραναλίσκῃ in res frivolas, in nugas.

— 15. ἡμᾶς] post ἡμᾶς, aut φημι, aut χρεῖται, videtur deesse τῶτων.

— 16. στρατιωτικῆ] scil. ἀργύριον, velut in mercedem operæ militaris, quam corpore quisque suo in castris præstat.

— 17. ἔξταστικῆ] proponit hæc nomen, ut, si placeat, non male conveniens pecuniæ illi, quam auctor est dari civibus stipendia emeritis, quibus per ætatem venia est munium castrensium,

ἔπει τῷ ἔξταστικῆ, pro opera ab ipsis navanda, ut videant et querant, anm juniores, quorum sors est in castra excedendi, aut in urbe vigiliis et stationes obeandi, fungantur muniis competantibus; nam viros exsuntium in castra et illinc in urbem redeuntium rite alterneat. nam, quorum nomina in codicillis scripta sunt, ut actu militantium, omnes respæ militent, an sint, qui gratia, precibus, pecunia subterfugerint molestias laborum castrensium, domi latitantes; nam militantes idonei sint arma ferre, num armis,isque idoneis instructi, aliisque rebus ad agendum sub pellibus necessaria. Hæc enim agebant, hæc curabant, de his ad S. P. Q. referebant sic dicti *ἔξτασταί*, seu exploratores, revisores.

— 20. ἀπὸ τῶτων] scil. τῶν χρημάτων. ab hac pecunia collatitia, ab hac contributione, quam ut vobis ipsi imponatis, auctor ego vobis sum.

— 23. κρήνη] prætuli κρήνη, in indicativo. videtur olim in libris fuisse ad hunc modum ἄνω κηὶ συμβαίω. τί δὲ συμβαίω; eoquid autem evenit? Nempe (respondet ipse sibi) τῶς στρατηγῶς κρήνη. imperatores vestros, e castris revocatos, successoribus ante tempus missis, aut expeditione finita, domum reversos, ad judicium vocatis.

— 24. ὁ δαῖνα τοῦ δαῖνος τὸν δαῖνα] locum hunc citat Thomas M. v. ὁ δαῖνα. p. 644.

168. 6. *καρῆσιαν*] Citat h. I. Harpocration: sed is aut errore oculi memorieve deceptus *καρῆσιαν* cum *καρῆσιαν* commiscuit, aut alias locum secius interpretatus est. de quo jam Valesius suspicatus est.

— 11. ὄντος] addidi. ἄλλος ἢ ἡ λόγος ὄντος significat hoc: adversariorum oratio, hortantium vos, desidiam indulgere, nil agere, otiosi, esset tam alia futura, quam nunc est. Foret tam hand contentemæde, rebus aliter sese habentibus, jam vero, rebus sic se habentibus, ut respæ habent, oratio istæ levis et explodenda est.

— 13. ἐποπτεύσων] prætuli ἐποπτεύσων (in futuro) inspiciatarum, h. e. gubernatarum. licet quoque ἐποπτεύσων probare. partes voluti circitorum actaras copias, obitaras vigiliis omnes.

— 15. ἡμῶν] in solitudine, utpote a vobis, qui socii eorum vultis haberi, deserti. Durville ad Chariton. p. 348. le-

ctiosem *ἡρωίας* praefert, quae etiam in libris reperitur. Uti cuique suo sensu licet. Vulgatam equidem cur asperner, causam nullam video.

— 19. *τῆς πραιποσίτου*] subaudi αὐτῶν. illum ipsam ob metum, ad quam principatus paucorum contendunt.

— 22. *τὴν αὐτὴν*] post *τὴν αὐτὴν* videtur *πάντων* deesse, id est, *πάντας δὲν κατὰ σύνταξιν λαμβάνειν τὴν τὰ προήκοντα, καὶ αὐτὴν πάλιν πάλιν τὰ προήκοντα*. omnes oportere, pro rata quemque, convenientia pensa et mercedem asserere, et operarum conferre. ex condicto, seu formula, norma imperata, et publico consensu probata.

— 24. *καὶ πρώτη*] Philippica prima puta.

— 25. *καὶ εὐνοίας*] pone *καὶ* videtur *colonia* deesse ad hanc formam sententiam: *καὶ πάντων τὰ δίκαια ἐν καιρῷ καὶ μετὰ βουλομένης* (vel *ταχέως καὶ βελόως*) *γινώσκονται*. iam non solum agenda omnia temporis et per otium (celeriter atque faciliter) aguntur, sed etiam communis ad singulos quosque accedet opulenta. Sic membra seorsum bene respondebant. nam in *ἔξω ἰστί* desinit protasis. docui, taxari, censeri (valgo quotisari) si vos patiamini — tum nos solum agenda omnia. nam *ὡς* versus 24. *ἰστί* pollet: *τῷ ὄντι, quod, et ἄν* *ἰστί* pollet h. l. *τῷ ὄντι, si*.

168. ult. *τοῦτον ἀπέναντον*] scil. studium principatus et imperii, *τοῦ πρώτου καὶ ἐπίου τοῦ ἄλλου τὰ δίκαια* (v. versu 12.) et quae ex iis apta sunt emolumenta atque decora.

169. 2. *τοὺς μὲν*] scil. *τοὺς δύο ἑκατέρωθεν*. binos illos obolos, in quos tota civitas furiosa cum contentione fertur, neque nunc sunt plus, neque in aeternum fient unquam plus, quam bini oboli. hoc est vile, contemnendum, pudendum lucellum, de quo non nisi mendicissimi quique inter se contendunt.

— 3. *τὰ δ' ἄλλα* —] quae autem adhuc alia agenda et prestanda et providenda tunc siebant, cum negare me intercedere, quomianus sportulam binorum obolorum ferretis: ex iis emolumenta referetis, magni regis opibus equiparanda. Quae nam illa sunt, quae orator agi et prestari flagitaret? Ipse in continenti exponit, *ὡς ἂν τρωσέτω* etc. In vulgatis sic circumfertur h. l. *τὰ δ' ἄλλα, ἀ μετὰ τούτων, ἄν ἴδω*. ego vero, videns postremum articulum, *ἄν*, orationem perturbare, meo usus arbitrio, expuaxi, vel, ut, si non verius, minore certe cum invidia dicam, auctore Wolfso, qui nos paucos recte vidit in Demosthene.

— 7. *τί ὄν, φαίη τις ἄν, ταῦτα ἦν λέγω; ὄντι φημι δὲν ἡμῶς*] sic secundum antecessores meos omnes reddidi. Sed Phryx fai, ut saepe sum, cuius me majorem in

modum piget pudetque. Vix absoluta prelo plagula erat, cum in mentem veniret, sic distinguendum et corrigendum esse: *τί ὄν, φαίη τις ἄν, ταῦτα ἦν*; hic desinit hypophora, seu facta nescio cuius reprehensio, habita interrogationis convestita. Subauditur *λέγας*. Eoquid autem tu nunc haec ore pas? (dicat, vel sic occurrit mihi aliquis). respondet orator: haec ille dicit pro sensu suo, et per me dicat licet. *ἔγὼ δὲ τί;* ego vero quid? scil. *λέγω*, aio, suadeo, inooloo. haec est sententia per se. perguit: *φημι δὲν ἡμῶς* — aio nempe vos oportere. Sic fit oratio strenua, acris, contentiosa, *ἰσχυρῶς*. Nempe non satia tempori incidendam in locum, qui huius mae correctionis fundus est, neque satis ad eum attenderam, qui paginam proximam 170. versu 13. legitur.

— 13. *ὡς ὅτως ἔχῃ*] idem est ac si dixisset: *ὅτως γὰρ ἔχῃ*. nam sic se res habet.

— 14. *καιρῶν*] ad *καιρῶν* adde *ἦν* tacita cogitatione c. versu 13. iterandum. nam si nunc obscundetis, arbitrati, rerum harum, quarum auctor sum, agendarum tempus oportanum cum maxime esse.

— 18. *ἔω* [enclitice] *λέγω*] usquam locorum temporum pro se serens. h. e. nescio, quo loco, aut quo tempore.

— 23. *ἰσχυρῶς*] pretuli *ἰσχυρῶς*. nam alias *ἰσχυρῶς* quoque dicendum fuisset atque *ἰσχυρῶς*.

170. 6. *τὸν ἰσχυρῶτατον*] citat h. l. Harpocr. v. *ἰσχυρῶτατος*.

— 15. *ἔω* [enclitice] scil. *λέγω*. ut illi dicebant, qui hunc hominem flagellis cedendum, torquendum, necandum clamabant. nisi ai *ἰσχυρῶς* referas ad eos, qui Opi-sthodomum expilarant. quemadmodum illi priores digni erant, qui extremo supplicio tollerentur. subaudi *ὅτως ἰσχυρῶς ἰσχυρῶτατος ἄξιον ἰσχυρῶς*.

— 20. *ἦν*] scil. *ἐν τῷ ἰσχυρῶτι*. una sitis in concione. quamquam in dubio relinquam, sitne potius *ἦν* aut *συνήν* leg. scil. *εἰς τὴν ἰσχυρῶτατον*.

— 24. *ὃ καὶ συμβαίνει*] videtur sic leg. *ὃ καὶ συμβαίνει, συμβαίνει*, id est, *ὅτι συμβαίνει τούτῳ, ὃ τὴν θρησκείαν*. tum contingit id, quod vulgi sermonibus in triviliis conteritur, scil. *ὃ δῆμος καταλύεται*, libertas plebis, et forma gubernationis popularis, majestas populi, convellitur.

171. 1. *ἰστί* [enclitice] videtur *φυλακῆς*, vel tale quid interponendum esse. novi, haec iudicia iurium civilium vestrorum esse munimenta, propugnacula publica nulli non civium vestrorum communia.

— 3. *τοὺς ἐν τοῖς ἑσπέραις* [subaudi *στρατιμαίους*] *πλοῦτα* [id est, *πρωτοκρίτου, ἡρακλειώτου*] *τὸ κατὰ*. versantibus in armis non consciscet suffragium [seu suffragandi potestas, seu quicquid per plebiscita

deoretam et jussum fuerit] victoriam. hoc videbatur melius cum insectibus ἡμῶν παρασκευάσασθαι convenire. nam aias vulgata h. l. vitio caret.

— 10. αὐτὸ τοῦτο ἔρῳ —] num leg. est: καὶ αὐτὸς [subaudi ἔγω], etiam ego ipsemet, τοῦτο ἔρῳ ἔχων αὐτῷ συνδοῦν, recte eum in hoc opinari, assentior.

— 12. πάντως ἐνός τοῦ λ. utique, quovis pacto, omnino debet exasperare videri fortunam et dignitatem oratoris, quippe qui solammodo annus sit homo privatus. Sed causae nil est, cur a πάντως discedatur, cujus haec possit esse sententia: τῶν ληγόντων ἑκάστου, ἅτι ἐνός ὄντος. dicentium uniuscujusque sortem. Haud dissimulabo tamen, mihi non displicere hanc sententiam: πάντως ἐνός, excedere debere aniuscujusque hominis singularis, quisquis is est, καὶ μάλλιστα τοῦ ληγόντος, et inprimis oratoris sortem.

— 15. τιμαμίτων ταύτας λέγει τὰς προφάσεις, ἐγὼ δὲ ξίμαιμι] distinxit et correxit ad mentem Wolfii: τιμαμίτων λέγει, [scil. ἡμῶν, ἃ ἐγὼ τῶν ἡμῶν εἴρακα περὶ τοῦ ἀληθοῦς τρέψου τοῦ καταλίσθαι τὴν δημοκρατίαν] quod autem haec nemo vos docet, quae ego vos modo docui, τὰς προφάσεις [subaudi τούτων] ἐγὼ δὲ ξίμαιμι, causas ejus rei nunc coram vobis exsequar.

— 17. καὶ ταύτην τὴν τάξιν] scil. de qua modo dicebam, τῶν ἰφ' ἡμῶν τιμαμίτων, hanc ordinem hominum penes vos honoratorum.

— 18. ἰσὶ τὸ χειροτονῆσθαι] praelati de meo sensu, ἰσὶ τῷ χ. in dativo. χέρεις ἢ ἐστὶ τῷ χειρ. est ea gratia activa, ea contentio sibi gratificandi, studium placendi alii, penes quem sit potestas tibi honorem, quem ambis, suffragio suo addicendi. Servire huic generi gratiae, est, nihil non venari et observare, nihil non agere, quo tu speres futurum, ut proberis iis, penes quos sit in comitiis te magistratam creare; ut nihil audeas neque dicere, neque agere, quo metuas opibos tuae fortunae atque amplitudinis offendere.

— 23. ἀπολαύσας] dedi de meo ἀπολαύσας, ut respondeat insequenti κληρονομήσας et ἔξω, quae tria apta sunt ex ἡμέτεροι. sperat futurum, ut gloria urbis praefulgens nominisque vestri terrore formidabilis in hostium solo strages edat, sed per ipsorum absentiam, nemine obstante.

— 25. ὅστις ἴσῳ] idem est ac si dixisset: ὅστις καὶ ὡς ἀλλοῦς ὑπάγχει vel συμβάσει.

— 27. αὐτῶν] correxi de meo sensu αὐτῶν. quod cohaeret cum ἔξω. esse habiturum.

— ibid. αὐτῶν καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν] in locum tertii vocabuli τῶν suffeci τῶν. subaudi γηγνημένον ἀφ' αὐτῶν. sperat se participularum cum aliis aequalem portionem,

ut laborum, ita emolumentorum quoque iis e laboribus existentium.

— pen. οὐ δὲ πολιτευόμενοι] opponuntur hi supra versa 16. dictis honorum et imperiorum candidatis. Alias Demosthenes illos στρατηγούς, hos ἡτότερας appellat. ἡτότερας ἡμεῶν, καὶ στρατηγούς ὑπὸ τούτων, καὶ οὐ κοσσομένοι τριακῶσι. illi sunt magistratus, honoribus fungentes, hi syndici et Ioti, et consilarii senatus atque plebis in curia atque in concionibus.

— ult. ἡμῶν] correxi de meo judicio ἡμῶν, h. e. mihi meique similibus, exiguo gregi oratorum vestri studiosorum, auique dissimilibus.

172. 16. τὸν ἡγούμενον ἐν Μαγαδῶν] non improbo. recte dictum fateor, neque sine exemplo. quod non longe hinc occurrit, haec ipsa pagina, versa 23. mori loquendi tamen convenientius praepositio omittitur in haec formula. quare eam sustuli.

— 17. οὐκ ἴσα] non obtrectandi, neque detrahendi studio sic dicat, sed exaggerandi, subaudi ἀλλὰ πολλὰ μίξιμα. non dicam paria factis nostrorum imperatorum, sed dicam potius multis etiam modis majora.

— 26. τὸν μέγαν] Citat h. l. Harpocrat. v. μέγας.

173. 1. τούτων] scil. τῶν ἀδελφῶν.

— 8. Περδικαῖ] atqui alias Alexandrum appellat.

— 15. πάσης μίξιμα εὐαγγελίας] quod jus civitatis Atticae nullam emereri posset quantumvis magnum in remp. collatum beneficium.

— 16. ἀνθρώπων οἰκονομίαν οὐκ ἐπιβεβας, τιμῶν] distinxit et ordinavi verba sic: ἀνθρώπων οὐκ ἐπιβεβας, homines veras civitate donatis Attica, οἰκονομίαν τιμῶν, ὅσπερ ἄλλου τοῦ τῶν ἰσίων, λαμβάνοντες, vendentes eam ipsi ac pretio prorsus eodem, quo soletis in foro venales veras emere, vel vendere. ita vendentes jus civitatis vestrae, quasi esset hoc jus simile ulli alii cuiquam rei in foro vestro venali.

174. 4. συνήγαγον] alibi maluit ἀπήγαγον usurpare. neutrum male, quamquam prius vulgaritas, posterius videri possit quodammodo exquisitius et convenientius, quia ἄνω in arcem comportabantur.

— 13. ἀπῆρα] non hoc magis intelligo, quam ἀποστρέφω, quod est in ed. Feliciani. our Athenienses egenas civitates Graecae opibus suis sublevariant, non video. nisi si forte rem sic concipias. caritates annonariae cum saepius inciderent, Athenienses civitatibus pauperioribus de frumento prospexerunt, aut gratuite donato, aut vilissimi vendito.

— 18. ἀλλὰ τί; κοίλασθαι ἐξετάσασθαι] praelati ἀλλ', ὅτι κοίλασθαι [scil. ἐξετάσασθαι]. ἐξετάσασθαι. sed ago, examinemus, quamcunque partem vultis.

— 19. *εισοδηματᾶ*] Aristides de D. C. καὶ πάλιν ἐν γένει [praefatus de generalibus.] *εισοδηματᾶ μὲν γὰρ καὶ κέρμα τῆς πόλεως* — ὑπερβολὴν λαλοῦσθαι. εἴτα παρ' εἰδος *προσῦλαια ταῦτα, ἢ κερδῶν* ἔτα.

— 20. *πόλεως*] h. l. significat scilicet profana, sive publica, sive privata, cum fanis deorum et navalibus, quae sunt extra urbem, opponantur.

— 23. *προσῦλαια*] Citat h. l. Harpoor. v. *προσῦλαια ταῦτα*, et Scholiastes Hermog. p. 400. κατὰ δὲ ἄλλους καὶ τὰ δικτυκὰ σχήματα ἐναργῆ. *ὡς προσῦλαια ταῦτα.*

175. 10. *ὑπερφανωτικῶς*] Citat h. l. Thomas M. ἔ. *ὑπερφανως*.

— 19. *αὐτῶ*] ipsi, ultro, sponte sua, pro arbitrato suo. in aliis est *αὐτω*. quod tantum abest, ut aspernet, ut auctor potius sicut utrumque copulandi. ut sit *αὐτῶ αὐτῶ*. Ad *μεταδιδῶν* subanditur *ὑμῶν*.

— 25. *τὴν ἐργάδα*] Citat h. l. Harpoorat. v. *ἐργᾶς*.

— pen. *τῶς βουλομένους*] soil. *βοῶντων*, vel *μετέχον τῆς κοινῆς*. Deceverant Atheniensis plebiscito, Phliasii urbe patria expulsi succurrere, eosque domum reducere, non permittere ricariis, qui caedibus Phliuntem, patriam suam, desolassent (nam Phliasii ipsi videntur hi fuisse, per caedes civium ad tyrannidem grassantes), et impone tantam immanitatem diutius exercerent, denique ad expeditionem hujus societatem Peloponnesiorum

invitare, quotquot eam participare velent.

176. 1. *τὰ ἔργα δ' ἀπὸ τούτων*] praeterea τὰ ἔργα δὲ τὰ ἀπὸ τούτων. Licet, si jurebit, ad τούτων signum interrogandi addere, ut ipse sese interroget orator, sibi que respondet. At effectus horum? ab his profecta? soil. *αὐὸ ἔστι*. ubi sunt? Respondet *αὐδαμῶ*. *οὐταquam locorum*.

— 10. *κοθῶν*] Citat h. l. Harpoor. v. *Κύθως*. Marcellinum ad Hermogenem p. 316. *ἰστίον δὲ κλίμα ἐπὶ τοῦ ἡδύου, ἔτι τῆς κούτατος μάλιστα τῆς τῶν ἀκούωντος ἤρταται. διὰ καὶ αὐτῶ μὲν κλισίον, αὐτῶ δ' ἰλαχίοντι ἀνατίθεται τῷ ληγοντι χορηγίαν. οὐ γὰρ ἴμοιως ἢ παρ' Ἀθηναίους τι καὶ Λακεδαιμονίους λέγον, καὶ παρὰ Μεγαροῦσι καὶ Σιφρίους. ἀλλὰ παρ' Ἀθηναίους μὲν καὶ Λακεδαιμονίους, ἔτι τῆς κούτατος τῶν προσώπων στοχαζόμενος, κλισίον τῶν χορηγίαν ἔξει, παρὰ δὲ τούτων ἄλλους ὀλίγων. τὸ γὰρ Σιφρίους ἴδος καὶ Μεγαροῦσι παρὶλήφωμεν ἐν τῆς ἰστορίας, πάλαιας εἰδῆνα λέγον κούτατος.*

— 12. *τὸ τῶν δυνάμεν*] Wolf de suo dedit *μείζον τῶν δ*, ad sententiam utique recte. sed auctoritati, non male illi quidem, neque recusandae, at minus tamen gravi, doerat pondus. nam ab oratore suo profectum est: *πρὸς τὸ τῆς πόλεως ὄμμα καὶ τῶν δυνάμεν π*. copias comparare, pares, consentaneas famae civitatis.

— 21. *αἷς*] de meo addidi. quibus non licet, ipsis, h. e. ultro, sponte sua, voluntibus de rep. decedere.

AD ORATIONEM DE CLASSIBUS VEL COLLEGIIS.

178. 1. In Bavarico reperi *αὶ μὲν οὐν ἐπακούοντες*. quod nescio an minus sit dammandam. quamquam non ideo vulgatam exterminandam censeo. fieri potest, ut haec oratio fragmentum, et absolutio seu peroratio alterius ejusdem sit. quamquam *οὐν* ne integrum quidem orationis principio parum convenit. fingi enim potest orator, assurgens secundum alium aliove, sic ordiri: *vestros itaque majores qui laudent* — unde colligatur, antecessoris, aut antecessorum orationes in laudibus majorum celebrandis versatas esse. Aristides de D. C. p. 310. locum hunc in exemplum periodi proponit pluribus e oisla compositis. Sed fructuosior est alter ejusdem locus p. 264. *σφαιρίτητα δὲ αὐαίς καὶ ἔταν πρᾶγματᾶ ἢ ἀφῶντα ἠνδρα μὲν ἔατῆς ἀναβῆλάν. οὐν τὸ μὲν ἐπαινεῖ τῶς προγόνους πρᾶγμα ἠνδρῶντα: ἢ δὲ ἀμαροθῶντες ὡς αἰδῶς ἐν ἀρχῇ δέξασαν: αὶ μὲν ἐπαινοῦντες* —

— 6. *τῷ δικαίῳ*] *μῶρος* insolentiam dictionis τῷ δικαίῳ ἔξω ἐκφέρωνται. poterat, ut fallor, alteram, sive *δικαίῳ*, sive *δέξω* sufficere. an haec est sententia, in Latinis

quidem non intolerabilis: Haec referre gloriam, et vulgus eos habeat in oratoribus haud contemnendis.

— 11. *παρὰδῆξασθαι*] corroxi *παρὰδῆξασθαι*. alii nulli exempla domestica vel documenta rerum splendidius atque praeclearius gestarum domi suae nata, proferro, vel edere poterunt.

— 13. *δύνασθαι*] *οὐαίς* involui. conveniret ejus loco melius *δύνασθαι* vel *ἔφθῆς*. quomodo mihi videmini recte et qua per se instructi atque parati esse, [subandi *ἐν ἔτῶν παρασκευασθῆναι*, si sic, ut praecipio, instructi fueritis].

— 15. *αἱ μάλιστα*] cancellavi. melius conveniret *αἱ ληγοντες*. nos, qui cum plebe agere in consilio solemus, et videmur subtiliter dicere. *φανταίμεν ἴντος* idem est, atque *οὐ μόνον φανταίμεν εἶναι*, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀναδῶς ὄμας. neque videmur modo eloquentia pollere, sed rursus quoque polleamus. Verum abest aliquid, cujus defectum ego fero; neque tamen illa eloquentia nostra ad curam *veip*. et ad satisfaciendum oisla necessitatibus confe-

zatur; nihilo ideo melius resp. vestra habebit.

— 22. πρὸς βασιλεία] Citat h. l. Aristides de D. C. p. 254. ἀξιόπιστον δὲ καὶ ὁ τ' ἂν ἄλλος εἴποι σὺ ἰσχυροτάτος, οὐ τοῦτο αὐτὸν προλαβόντα εἶπεν. οἷον ἐν τῷ περὶ Συμμαχίας. ὁ μὲν δοικαίται, ἔστιν ὅτι δι' ἰσχυροτάτου τοῦ βασιλέως πολέμου συμβουλεύουσιν. ἔπει δ' ἰκείδων αὐτῷ ἀντιπικνύσιν μὴ πολέμου μὴ τῷ κατὰ ἔχθρῶ καὶ βαρβάρων; διὰ τῆς ἀξιοπιστίας προλαβόν, ἂ εἴποι ἂν τις ἰκείδων κατὰ βασιλέως, ταῦτ' αὐτὸς λέγει. ἔγὼ τομίζω κατὰ ἔχθρῶν ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων βασιλεία. οὐτα ἂν τὴν αὐτὴν εἰσηγήται. οὐ μὴν διὰ τοῦτο παραίσταται ἂν τοῖς ἄλλοις πόλεμον πρὸς αὐτὸν ἔρασθαι.

179. 14. ἰσχυρὸν ἐν, δὲ] particulam addidi. lectio bene si habet, ita est interpretanda: ἰσχυρὸν ἑαυτῶν ἀπὸ τούτων, ἔφ' ἂ ἔμεμα.

— 17. καὶ τούτων τὴν οὖν] num leg. καὶ πρὸς τούτων [vel πρὸς τούτο, nam perinde est, dummodo neutrum sit], τὴν οὖν. mentemque habentes huic rei intentam.

— 21. ἐπ' ἰσχύς] praetuli ἐπ' ἰσχύς, scil. γνώμης ἡμετέρας, vel σκοπούμενης. Vobis, ceterisque Graecis proposita cum sit de bello Persico deliberatio, nos ambos video non ab iisdem principiis proficiasci, neque easdem ad metas contendere, sed Graecorum singulos quosque privata sua commoda sequi, nos communem omnium salutem spectare.

— 26. ἴσθαι] id est, εἶσθαι.

— ult. ἐν τῷ πόλεμῳ γνωσόμεθα οἷα ἴσθαι] praetuli ἐν πόλεμῳ γιν. οἷα ἴσθαι. Bellum aequum, πόλεμος ἴσος, h. l. videtur non tam illud significare, ubi copiae ambarum partium pares sint, quam, quod iustitia fundatum, iustus de causis susceptum sit.

180. 5. φαίνονται δὲ διακεία φρονεῖν ἐπὶ ταύτῃ τῇ προαιρέσει] praetuli φαίνονται δὲ διακεία ἐπὶ ταύτῃ [scil. τῇ διπλέμῃ καὶ παρασκευῇ] φρονεῖν αἰρουμένῃ, scil. ἢ πόλεως. et resp. ita se gerat, ut inter omnes constet, in tantis copiis, tantoque apparatu, eam tamen equare censere, atque postulare. ἐπὶ ταύτῃ τῇ διπλέμῃ. quamvis jam conscriptas et in parato habeant has copias, tamen iis nihil usuros, si possint aequa impetrare. αἰρουμένη h. l. idem est atque προαιρούμενη.

— 14. τὴν δ' ἀγῶνα τὴν ἐν τοῦ πόλεμου] Bellum est, quicquid fit, paratur, geritur, ad inimicitias cum hoste exercendum. ut cum agri rapinis, igni, ferro desolantur et oppida obsidentur. Sed ἀγὼν est, certamen belli, confictus ille, a quo belli fortuna certatur, h. e. decernitur, peses quem victoria ait, quis imposterum sit dominus futurus et leges daturus. momentum Martis, hora pugnae, qua aut cita mors venit, aut victoria laeta.

181. 10. ἂ πρὸς τῷ Διὶ] id est, ἂ μὴ, ἂ ἀνίστη ἡμεῖς. cogitabit hoc lectorum

quisque eorum. orator autem haud auderet plane proloqui.

— 11. οἴσθη τούτῳ] post οἴσθη τούτῳ proculdubio deest πίσθη. speratione vos ea Graecis esse persuasuros?

— ibid. οἷα οἴμαι] particulam infirmam de meo addidi. mihi vero non videntur vestri legati hoc effectari, ut Graecis istae persuadeant.

— 13. ἀλλ' οὐπω μάλιστ'] comminiscere tibi, oratore hac brevitate, quae contentioni debetur, hoc voluisse dicere, quod his ferme verbis dixisset, si voluisset latine et plenius loqui: ἀλλὰ γὰρ πισώτατος γὰρ [id est, πισώτατος] ὁ ἡμέτερος πρέσβεις ταῦτα τοῖς Ἑλλήνας. Sed suo legatos vestros fidem penes Graecos invenire, quid tum? ἀλλ' οὐπω μάλιστ' — at nondum obruit hic a rege Persarum metas vehementiam simultatis, qua et in vos, et in sese mutuo Graeci exarserunt, h. e. semper tamen pergunt vos acrius odisse, quam regis Persarum insidias reformidare.

— 15. οἰόμεθα ἡμεῖς πρᾶττα] praetuli, partim de meo sensu, οἰόμεθ' ἡμεῖς (in prima persona), πρᾶττα (in passivo). haec ubi fiant, vel eveniant, quam nuno suspicamur. posterius hoc, passivum, iudicium meum, prius, ἡμεῖς, codices administrabant.

— 17. ἰστίας] post ἰστίας, aut certe haec in regione, deesse videtur ἰσχυροτάτος.

— 19. δειστέται] ad δειστέται subaudi, vel adde potius, σωθῆναι, scil. ἔφ' ἡμῶν. orabit, ut vos se velitis salvum et sospitem conservare.

— 21. τὸ εἰσθῆναι] subaudi ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων. vobis ope Graecorum opus esse, eamque vos implorare.

— 23. διαμοινοῦσθε σάξιν] duo haec adpiscemini, ut et sospitatores atque vindices fiat eorum, qui tum ad tutelam vestram perfugiant, rogantes a vobis protegi et conservari, et ut certi sitis, hoc eventurum esse, ut Graeci omnes, ultro, ipsismet auctoribus atque impulsoribus, ad vos confluant, vobisque adjuungi studeant.

— 27. εὐρέειν] non astis placet. num εὐρέειν, dilatare, diducere? an εἰρεῖν (in futuro 2. verbi αἴρειν tollere)? sed malleo potius συνέρειν, consorere.

182. 3. οὐτὸν διακείσθαι τὰς γνώμης ἡμεῖς] locum hunc citat Dionys. Halic. T. II. p. 610. ut et paulo superiore p. 181. 22.

— 12. τοῖς διακοσίοις καὶ χιλίοις] subaudi στρατιώτας. Negat orator se in numero militum esse quocumque novaturum. rovera se illi vetusto numero 1200 capitum acquiescere; sed hoc studere et querere, ut ille numerus plenus sit, eique nihil desit. Huosque quidem in classes connumeratos esse millesenos ducentenos

homines, arma gesturos, quia vero illum in numerum incurrerint multi, quibus, sive per sexum sive per ætatis teneritudinem, sive per corporis imbecillitatem aut debilitatem (ut cœcitate, claudicationem, et similia vitia,) sive per fortunarum exiguitatem, sive ob absentiam ab urbe, sive aliis de causis soticis, negatum esset arma gerere; eo factum esse, ut numerus ille nunquam plenus esset, sed ut vix septingenti, aut octingenti essent. Quo itaque numerus ille MCC. semper certissime plenus esset, auctorem se fert orator, ut, verbotenus, in classem quamque bina milia capitum connumerantur. Nam si ab his MM. deinceps deducantur omnes illi, quibus cause legitimæ veniam militiæ dent, tamen certo certius, illis deductis, reliquos manere MCC. aut plures etiam.

— 15. τῶν ἐπικληρῶν] scil. σωματίων. (non παρθένων) quia ad insequentia adjectiva omnia subaudiri debet σωματίων. Sed nescio an tum satius sit etiam hoc nomen reliquis accomodare, h. e. ἐπικληρικῶν legere. pari modo ὀφραγικῶν prætuli vulgata ὀφραγίων. celebris in scholis grammaticorum h. l. est. citant eum Harpoor. in κληροῦχα et κοινοτικά. (v. Vales. p. 111. ed. Gron.) et Pollux 8. 134. et 136. in κοινῶν κτήματα et κληροῦχιά κτήματα. cur virginis nobiles, cum patrimonii relictæ, cur orbi nondum puberes facti, cur oves extra urbem in coloniis agentes, fungi in urbe munis militaris, et arma gerere corporibus suis nequeant, interprete non egēt, per se planum est. at cur exempti sint σάματα κοινοτικά, non perinde parat. hoc est fratres, patrimonium relictum inter se commune habentes, et communiter administrantes, hæreditate nondum creta, h. e. in particulas convenientes concepta. Causa, si satis acutum cerno, hæc fuit. Pater adhuc superstes, universæ rei dominus, si bellica tempora invidiasent, sine recusatione militiam obisset. Jam vero duobus tribusve, eandem rem familiarem tentibus, non auctiorem factam, quam ante fait, dubitatur, tribusve fratribus una eandem in castra sit, an uni solummodo. Æquam est utique unum militare. Tum vero uter binorum, aut eoque terrorum fratrum delegerat ad operas oastresses? Sorti, aies, permittatur. Recte ais, veramtamen res molestiis et pæne dixerim iniquitate non caret.

— pen. τῶν πρώτων ἑκατῶν (scil. κατῶν) πέντε (scil. κατῶν)] Wolfius hic semet, ledtoresque implicuit. Non præcipitur, ad vetustas trecentas naves, quindecim novas addi, sed solummodo de distributione agitur, et præcipitur, si naves distribui. De prima centuria navium sumentur primæ quinque naves, et attribuantur primæ classis navium, quartum unaquæque classis de-

nis quibus navibus constat, tum primæ quinque naves secundæ centuriæ attribuantur secundæ classis, et primæ quinque naves tertie centuriæ attribuantur tertie classis navium denarum quinarum. tum rursus, reditu ad principium facto, quarta, quinta, et sexta, navis primæ centuriæ navium attribuetur classis quartæ, et sic porro, donec cunctæ naves trecentæ per viginti classes, quarum unaquæque XV. navibus constat, distributæ fuerint.

183. 5. τίμημα] Citat h. l. Harpoor. v. ἔτι ἱξαισιχλίαι et v. τίμημα.

184. 8. φυλά μίαι] post φυλά μίαι videtur τριήραρχος εἰς deesse.

— 20. μέρους] post μέρους deest ἐκείνου.

— 21. λόγον, ἢ μέλλω λέγειν] prætuli de meo iudicio λόγον μέλλω λέγειν. tantumdem est, ac si dixisset: οἶδα, ἔτι μέλλω λέγειν λόγον παράδοτον.

— 25. εἶναι γὰρ εἰρήνη] Citat h. l. Hermodogenes de methodo, capite περὶ τοῦ κατὰ πῶσιν σχήματος, in fine, p. 416.

185. 1. ὁρᾶται —] Aristides de D. C. p. 274. ἰμφοσις γίνεται, ὅταν τις δικτυκῶς χρεῖται. οὗτος, ὃ ἀνδρῆς, καὶ παλαιὸς ἐσθ' ἂ νόμος, καὶ καλῶς ἔχων. καὶ πάλιν ἐν συμβουλευτικῶς ὁρᾶται ταῦτα τῶν πῶδων. ἐν ταύτῃ τελικαύτῃ τὸ πλεῖθος οἶσθ.

— 5. ἔνταυθι] prætuli ἔνταυθι. non hic, sed hic loci.

— 8. χροσμοδαίεν] dedi de meo, quamquam ab aliis prætium quodammodo erat, χροσμοδαί, scil. φοβοίεν ἡμάς. quæ sunt e præmissis tacite iteranda.

— ibid. οὐκ ἂν εἰσπύγαιεν, ἀλλ' οὐδ' ἂν δαίξαιεν, οὐδ' ἂν ἡμολογήσαιεν] opera, quam hic dedi, vereor ne multis supervacanea videatur. Scilicet ἀλλὰ a priore οὐδ' ἂν avulsam, retraxi ad posterius, non videtur collatari; ne proferant quidem in medium (aut ostendant ouquam, nemini reserabant arcam nummariam, neminem ad eam adducunt), at ne fatebantur quidem, sibi in penu esse. aut possit ἀλλὰ geminari, ad hunc modum: οὐκ ἂν εἰσπύγαιεν ἀλλ' οὐδ' ἂν δαίξαιεν, non conferent; ne proferant quidem. ἀλλ' οὐδ' ἂν ἡμολογήσαιεν. quid? quod ne fatebantur quidem —.

— 18. τοῦ μετῆρος] id est, ἡ γέλας εἶναι (vel ἡ κατῆλας ἂν ἡμάς οἱ ἀνθρώποι) quam deridiculis sitis futuri, si καθόλου μετὴν πορῆσθαι. Si prorsus nihil extenderetis. nam a mendicis nihil exigi, risus id argumentum nullum est, sed commiserationis. Minus autem centenis partibus conferens, quam postularetur, aut expectaretur, risum ciet, quia plus dare potuisset videtur, sed data opera tam parum dedisse, quæ exigentem laudificaretur.

— 12. εἰσφάειν] ad εἰσφάειν subauditur, quod ad quamplurimos sit infinitivus, δειν.

— 24. εἰσφάειν] post εἰσφάειν videtur οὐκ ἂν deesse. conf. v. 21.

186. 6. *ἰσότης*] Wesseling ad Diodor. Sic. T. I. p. 413. b. auctor fit, ut *δικαιοσύνη* legatur. cuius lectionis ipse Demosthenes aliis locis factus est. Verum in ejusmodi locis, non fides rerum gestarum severe ad auctoritates memoriarum est exigenda, sed oratorum, quæ sit identidem, spectanda intentio. Intererat oratoris, copias Atheniensium navales, quæ tum fuissent, elevari et imminui, Persarum augeri. Nam sic concludit: Si Atheniensium classis, quam centum modo navibus conclusa tum erat, Xerxis tam numerosam classem viciit; quanto credibilis est futuram esse, ut classis Atheniensium, quæ nunc triplo est auctor, classem Persarum vincat, quæ nunc est duplo minor, quam olim erat.

— 15. *τὰς κρήνας*] *πρὸς τὴν αἰ κρήνας*. non quo vulgata rationibus linguæ Græcæ adversetur, nam convenit et cum usu, ut *κρήνη* absolute et impersonaliter usurpetur ad significandum, natura rerum ita comparatur, et tum recte sequitur accusativus cum infinitivo, ut fontes et putei exarescant, vel deficient — verumtamen altera lectio mihi tum, nescio qui, magis probabatur.

— 18. *ἀκούσῃ*] correxi *ἀκούσῃ*. redit enim ad regem Persarum.

187. 1. *ἄλλῃ*] si servatur, accipi debet pro *ἄλλῃ*, vel *πᾶσαι*. contra totam reliquam Græciam, excepta patria sua.

— *ibid.* *ἰσότης*] scil. sive *κολομένης*, sive *μισθοφοροῦσας*. Alii in libris est *ἰσότης*. quod si probatur, tacite iterandum est *μισθοφοροῦσας* e p. 186. 27.

— 10. *ἂν*] de meo addidi, nam habet quidem Felicioana hanc particulam, non tamen hoc loco, sed alieno, et importuno, sic dicit: *ἡμῶν κρατήσαντες, ἰσότητος γὰρ πάλιν ἂν κρείττους ἦσαν*. sententia loci est: Novit se a vobis victum, eoque inferiorem, quod si ergo mercenarii vos vincerent (si modo fieri hoc potest, quamquam non videtur posse) multo potius vereretur, ne mercenarii in se impetum faciant, locupletiores et infirmiores, et profecto jamdudum eum essent adorti mercenarii, si tantum valeret. aut ergo Persa ipsos reformidans nil iis utetur, aut nil vobis est cur eos metuatis, qui ne eam quidem vincere possint, quam vos sæpius vicistis.

188. 2. *μετὰ αὐτῆς, ὅπως τ. κ. κρείττους*,] comma prius addidi, quod hic quis vi non caret, ideo duxi de eo admonendum, qui alias ad ejusmodi minutias haud solem deoendere. *πρόδοτος* appellat Thebanos, qui decus et salutem Græciæ Xerxi olim dicuntur prodidisse. Hos proditores vicerant, qui tum erant, eorum adversarii, Laodæmonii, Platenses, nos Athenienses, quæcumque nobiscum et cum justo honestoque faciebant. Qui ergo Græci Per-

sam tum cum Thebanis stantem vicerant, eundem Persam nunc quoque vincunt, quibuscumque tandem sociis fretum. Argumentum haud satis stringens.

— 11. *διαφορῶν*] correxi *διαφορῶν*. nam est a nominativo, non ἡ *διαφορά* discordia, sed a nom. τὰ *διαφέρα*, das *Interessa* [*the interests*]. de quo agitur, vel contenditur, quæ te sive obtinere, sive amittere, ad lucrum damnumve, tua multum interest.

— *ibid.* *ὅ' ἂν οὐδὲ καταρῶμενος*] quæ ne diuturna quidem sedulaque meditatione excogitasset, si quis iis mala imprecari voluisset.

— 18. *ἡμᾶς ἴθνα ἰκάνον*. *ἰσότης*] savi locum hanc sic: *ἡμᾶς ἰκάνον, ἀδικημ' ἂν ἴθνα*. in facinorosis injustis et nefandis equidem haud habeam, ne si vos quidem primi injurias ei offeratis.

— 23. *πράττων*] *πρὸς τὴν πρᾶττων*. *ὑπεκτος πρᾶττων*, id est, *ὑποκτος τοῦ πρᾶττων*, vel *ὅτι πρᾶττων*.

— 27. *πύσονται*] id est, *πυρσίνονται*. cum non obsecundabunt. *πρὸς τὴν πύσονται*.

189. 7. ad 9. *εὐχθεῖς* ad *αὐτοῦ*] si plena est, dura hæc est dictio, sic accipienda, tanquam si dixisset: *εὐχθεῖς διὰ πᾶσι τοῖς θεοῖς, πυνθῖν, ὥστε καταλαμβάνεσθαι αὐτὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς παρανομίας, ἢ ἢς ἐπέκασάν ποτε τοῖς αὐτοῦ πειρημένους καταλαμβάνεσθαι*. Non enim Persa corripit amentiam, sed amentia corripit Persam.

— 12. *σύνειδαι*] subaudi *σὺν ἅπασιν τοῖς ἄλλοις τοῖς τούτου εἰδῶσι*. una cum aliis omnibus hoc novit, qui idem norant. constat enim inter omnes.

— 16. ἢ *ἀκούσιον*] *πρὸς τὴν ἀκούσιον*, id est, ἢ *καὶ ἀκούσιον*. quem Græci ultro volent atque probabunt, aut etiam, si neceesse sit, quem invitū et coactū tolerabunt.

— *ult.* *τὴν ἀμαρτυρίαν*] interposui de meo *εὐχ*. nunc enim si minus erratis, ab his decepti, postmodum iisdem non succensebitis.

— 20. *μακρὰ λέγειν λίαν*] *μακρολογίαν λέγειν* Aug. primus, ubi S. Fabricius, seu potius H. Wolfius, adscripsit hæc, quæ non intelligo satis, [F. aut *διὰ*, aut *μακρολογῶν*]. videtur ille suspicatus esse, e lectione Augustani primi, aut hanc effici posse lectionem *μὴ διὰ μακρολογίαν ἐνοχλᾶν*, aut istam *μὴ μακρολογῶν ἐνοχλᾶν*. sed etiam effici poterat ad vestigia literarum pressis *μὴ μακρολογία λέγειν ἐνοχλᾶν*. quod nescio an a Demosthene sit profectum. non quidem eum deceat. ἢ illud in fine vocis *μακρολογ*. potest e iota natum esse, ut sæpe usa venit; quod iota cum nos puncto subscripto exprimamus, ille, quod sæpe jam commemoravi, semper ad latius appictum ostendit.

AD ORATIONEM DE RHODIORUM LIBERTATE.

191. 4. δὴν] perspicuitatis ergo consultum fuerit, post δὴν comma poni, et ad δὴν subaudiri aut γίνεσθαι, aut πεισῖν. Eorum, quae ego arbitrari fieri oportere, unam hoc est, χάριν [id est, τὴ χάριν] ut diis gratiam referatis —.

— 5. ἑοράειν] praemisso δὴν conveniret utique melius ἀποδοῦναι.

— 14. πρυτανεύοντα] Citat h. l. Harpoer. v. πρυτανεύοντα, et Scholiantes Aristophanis ad Acharn. versum 60.

192. 1. μακροεπίμονος] id est, μέγας ἔνταξ τῆς ἐλευθέρου ἀρχῆς.

— 4. σιωπῆ] facit id in oratione superiori de collegiis. v. versu 11.

— 12. παρ' αὐτῶν] non pravam est, atamen usitatius est παρ' αὐτῶν.

— 22. ἔντω] subaudi τούτων. hoc minus. ob insequens ἔσω, quamquam additum utique planius foret.

— 27. τῶν συνεπινοήτων] articulum tolli velim. non enim diversa sunt τὰ γενημένα et τὰ συνεπινοήτα, sed eadem. in memoriam vobis unum aliquid eorum revocabo, quae facta [cum gesta et peracta essent,] vobis profuerunt.

— ult. Ἀρμβαζζαν] Citat h. l. Harpoer. v. Ἀρμβαζζαν.

193. 4. Κυπριόδημος] Citat h. l. Harpoer. v. Κυπριόδημος.

— 5. τῷ μὲν] Ariobarzani puta.

— 6. καὶ σπυλαμάχος [subaudi Cyprotthemidi] ἡλιθιώσει] ego vero pro media voce subiecti βασιλέως. Samiis puta. opitulatus Samiis, eos in libertatem vindicavit.

— 8. οὐ γὰρ ἡμεῖς —] Citat h. l. Stobaeus p. 364. 27.

— 13. αὐτοῖς] praeforam equidem αὐτοῖς in accus. a Stobaeo traditum. ut alter accusativus, τοὺς ἑπαιτιώθηντας, [subaudi λαοῦς] indicet agentem, h. e. a quo injuria proveniat, alter, soil. αὐτοῦς, patientem, h. e. eum, cui injuria offeratur. quasi si hunc ad modum dixisset: ἡγούμαι ἑαυτοῖς οὐδὲν ἰθακῶσαι ἢ ἰπὶ τῶν ἑπαιτιώθηντων.

— 15. Ἀρταμισία] Citat h. l. Harpoer. v. Ἀρταμισία.

— ibid. τῆς πόλεως [subaudi τῆς ἡμετέρας] οἶσιν ἐπὶ τῶν πραγμάτων] τούτων puta. civitate nostra rebus hisce, Rhodiis nimirum, sese ingereute.

— 18. πᾶσ' ἑσ' ἄρμενος] praetuli ἑσ pro media voce. rege Persarum in Aegypto res omnes ex animi sui sententia gerente.

194. 1. βασιλέων] regi Persarum Rhodum oppugnanti.

— 3. γὰρ] addidi, ut si servatur, cohaeret cum ἵ τι quicquid, vel eoquid tandem, Persarum rex sit instituturus, pro-

fecto non ausim affirmare, nec id scire. Atticissimus hic est, sic in planiorem Graecismum convertendas: οὐκ ἂν τολμήμι εἰπεῖν, ἕς εἶδα, ἵ τι περὶ σιωπῆς ἢ βασιλείας.

— 7. ἂν ἀντιπαιῖται] soil. nostra civitas.

— 18. πρότερος] soil. ἐμῶν, e proximo verum. sed praetuli verbum προτέρω gere personam Proxeni, seu procuratoris et advocati publici universae civitatis Rhodiorum, in Urbe, seu Athenis.

— ult. ταῦτα] servitas puta, quam militibus Persiis, vel barbaris, arcisum incubantibus, serviunt.

195. 10. δίκαιον] praetuli de meo sensu δίκαιον (in nominat. plur.) quorum pecunae vos dare negotis par esse.

— 17. δυσθέτητον] soil. ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν.

— pen. καὶ ζητούντες] soilicet ἀδρόσων. homines quaerentes. recto sic habebit vulgata, quia tamen τοὺς inaequitar, praene suspicior leg. esse καὶ οἱ ζητούντες. aut alias τοὺς sit item tollendum. verum vereor, ne nasutiores saepe nos simus, Graecos indiligentiae in dicendo notantes, qui melius nossent, quomodo se loqui deceret, quam nobis scire datum est.

196. 4. τι τῶν] interponi velim καὶ. in discorimea venire nostram formam gerendae reip.

— 6. ἴσασι γὰρ] his subiecto tacita cogitatione, τούτων γενομένων, hoc facto, id est, ἡμῶν ἐν μέσῳ ἀναμεδίοντων, ἢ καταδουλοῦντων.

— 9. τούτως] alii ταῦτα. nil interest. nam ἔδωκ, unde, tam ἀφ' ὧν, a quibus, significat, quam a quo, ἀφ' οὗ.

— 19. τοιοῦτό τι] subaudi καὶ ἡμῶν αὐτοῖς συμβαίει, ὅταν τοὺς Ῥόδιος ἔσται συμβιβασαν. ut nempe in dominatum paucorum veniatis.

197. 13. εἰ μὲν] Argivi quidem, si exsules vestros Lacedaemoniis deponentibus tradidissent, hoc potuissent excusare.

— 21. τίν τε πόλιν Λακεδαιμονίων] debilitavit utique rex Persarum Lacedaemonios assiduitate bellorum in Asia, at Thebanis succumberent. Sed praetuli locutionem Felicianam τίν τε πόλιν, civitatem nostram, Athenas, ἢ Λακεδαιμονίαν, per Lacedaemonios debilitavit, et praene exstirpavit. id quod oratoris ratiocinio melius convenit.

— 27. οὐκ ἂν πρότερον] subaudi e praemissis ἐχθρῶς ἡμῶν. Wolf de suo σπυλαμάχῳ addidit, quo nil opus erat.

198. 5. αἰτῶν] illi extranei puta, a quibus vexamini.

— 7. αὐτὸν οὐ δίκαιον πωῶντα] bene habet. subauditur τῶν, quod millicies omittitur.

— 15. Βυζαντίους ἐρίζων] prætuli Βυζαντίων ὄρ. nemo est, qui Byzantinos debitorum, ἢ Selymbrianorum agrum finibus agrum Byzantini non accenseant, in iisque ne comprehendant. ἐρίζων Βυζαντίων, idem est atque, ἔχει Βυζαντίων προστάμην, τοῖς Βυζαντίων ἔχει ἐπιτημαστῆρην.

— 17. τὰς πόλεις] hæc duo vocabula addidi. civitates Græcas oportere liberas esse.

— 18. εὐδὲ Μανυάλω ζῶντες] non laudo istam breviloquentiam, tametsi Atticis est-tatam, quippe neque sane rationali, neque mori loquendi aliorum populorum congruentem. Plenus et planus locutus esset sic: εὐδὲ Μανυάλω ζῶντες ἐν ἰ ταύτων δι-λέξας.

199. 5. μηδὲν ἀπειλημασθῆναι] subaudi ἔργον, vol τῶν δόκτων. verbis modo factare, et præmonstrare, atque inculcare, item postulare, flagitare, rebus ipsis autem nil agendum ad se putare pertinere. nulli rei eorum omnium, quae fieri oportebat, manum operamque admovere.

— 11. ἀς] de meo addidi. quam pacem longo tempore post Laedæmonii contraxerunt.

— 13. ἀμφοτέρως] correxi ἀμφοτέρως. scil. συνθήκαι. ambobus istis in pactis non eadem jura scripta sunt.

— 18. τὰ δίκαια καὶ πτωχῶ] sustuli copulam. constructio hæc est: ἐπειδὴ ὑμῶν καὶ ἡμῶν τὸ ἔργον αὐτῶν κατὰ τὰ δίκαια. quan-doquidem vobis non nunc demum quan-rendum et comparandum, sed jam paratum et præsto est hoc, ut decreveritis iusta facere, h. e. jam penes vos est promta vol-untas jus et fas exsequendi.

— 25. ἴσται] addidi, quamquam uti-que melius sic videtur legi, si libri dent: εὐδὲν ἡμῶνδὸς αὐτοῖς ἐπὶ τὸ πῦρ τ. δ. ε.

— 27. τοῖς ἄλλοις] subaudi ἰσται e præ-missis. Suspexabar aliquando, h. l. κοεθὲς δεοσσε.

— ibid. πρὸς δ'] prætuli, quamquam parum interest, πρὸς δ', id est, πρὸς τῷ. adhuc præterea.

200. 6. ἡμῶς ἂν τις] ad ἡμῶς addi αὐτοῦς esset non vi curiturum.

— 15. ἀτίμως τοῦ συμβουλεύειν] id est, τιμῆς καὶ ἐξουσίας τοῦ συμβ. ἰστασθῆναι.

— 27. καδ' ἐν ἂν ἑλίπται] pro tertio vo-cabulo dedi ἀδ. indies magis magisque.

AD ORATIONEM PRO MEGALOPOLITANIS.

202. 1. ἀμφοτέρω] Citat h. l. Aristides de D. O. p. 264. hoc ἀμφοτέρω significat Atheniensium eos, quorum alii Arcadibus, alii Laedæmoniis studebant. alterum vero ἀμφοτέρω, paulo post insequens versus 5. Redit ad Arcadas ipsos, ipsosque Laedæ-monios.

— 13. ἐγὼ δ' ἔγω —] Aristides p. 254. ἐξουσιότητας καὶ τὸ ἐνδικασθῆαι, ἔς χαλεπὸν μὲν ὄντα ἐπὶ ἂν ἔγγυρῶν, διὰ δὲ τὸ λυσιτε-λεῖν τῇ πόλει, ἰσθῆναι, αὐτὰ λέγειν, ἐπὶ αὐτοῖς τε κολοποιῦσιν, ἔς ἐπὶ κατὰ συμφῆροντι, ἂν διὰ τι καὶ παθῶν, προσημασθῶν. παραδείγμα δὲ τοῦτο ἐν τοῖς συμπελευτικαῖς. ἐγὼ δὲ ἔγω μὲν, ἔς χαλεπὸν τὸ τὰ βέλτεστα λέγειν ἰστῆν --- ad ἡμῶς ἔσανατοῖς (versu 20.).

— 17. διαβεβλήσεται] Citat h. l. Thomas M. v. διαβάλλειν.

— 21. βουλομένους] subaudi ἡμῶς λέγειν ἡμῶν. alias admitti potest sine dubitatione ἀπόθεν ex Augustano supplementem.

203. 19. ἐκείνους] prætuli ἐκείνων. non quo illud improbem, sed quo confusio evi-tetur cum præmissis τούτους, et quo clarius appareret horum differentia. τούτους ad The-banos refertur, ἐκείνους ad Laedæmonios.

— 20. καὶ μοι] prætuli ἀλλοί, et versu proximo δ' ἐπι, pro vulgari δὲ τι. sed non sine hæc classula: alteri officio suo sa-tisfacere studentibus.

— 25. συμπαρρησιασμένους] subaudi

ἡμῶν τότε. adversus eos, [Laedæmonios puta.] qui tum temporis nobiscum in acie stabant, apud Mantineam adversus The-banos et Arcadas.

— ibid. αὶ μὲν] Laedæmonii.

— 26. αὶ δὲ] Thebani.

204. 12. τῷ μὲν ἰστασθῆναι ἡμῶς ἀδικίᾳ ἀπειλημασθῆναι] sustuli ἡμῶς. initium pro-hibendi Laedæmonios ab exercitacione injuriarum; universe, non erga nos so-lum, sed quoscunque tandem.

— 23. βοηθήσοντας] alii dant βοηθῶν-τας. perinde est, ob additam ἀ. designat Laedæmonios, a quibus adjutum se iri sperabant Athenienses in recuperanda a Thebanis Oropo. Morelliana sic locum exhibet: τῶς βοηθήσοντας ἡμῶν, ἐχθρῶς ἐπ' αὐτὸν ἦν κτησόμεθα. ego vero transposui vocabula ad hunc modum: τῶς βοηθήσοντας ἀν ἡμῶν ἰσ' αὐτὸν ἐχθρῶς ἦν κτησόμεθα. Græci dicunt βοηθῆν τῷ ἐπὶ τι, alicui adjutor esse, operam navare, ad id, quod quaerit, consequendum. Est ergo sententia hæc: si nunc offendamus eos, per quos speremus Oropo recuperare, nobis tam fore eorum societate carentium.

205. 4. τῶς μὲν] prætuli τούτους μί. Laedæmonios puta.

— 20. καὶ ταῦτα ἐπράξωμεν] subaudi ἂ ἐγὼ κελύω. et hæc si agamas, quæ ego fieri volo.

906. 3. *δεικνύει* —] Hermogenes p. 340. ἰδ' ἰστιμῆς σφίδρα καὶ ἰθιδῆς ἴστω — ταυτοῖσι τὸ ἴστω καὶ τὸ ἐν συμβουλευτικῆς. *δεικνύει* δὲ μοι Λακεδαιμόνιοι — τὸ τε γὰρ ἰθιδῆς καὶ καὶ μὴ ἀποφραγεῖσθαι, ὅτι διὰ τοῦ Λακεδαιμόνιοι, ἀλλὰ *δεικνύει* μοι ἰστών, τὸ τε μὴ καθάπερ *δεικνύει* αὐτοῖς ἵνα δεικνῶσι εἰσὶν αὐτῶν, ἀλλὰ μὴ δὲ δεικνῶσι ἰουκίας ἀπλῆς, ἔργον δὲ τι δεικνῶσι ἀδρόκων διαπράττεισθαι, σφίδρα ὑφάντος ἢ τὸ ἐπιφραγῆν καὶ σφραγῆν, ἰθιδῆς δὲ καὶ ἰστωῦ λόγον παρεχόμενον. Alio modo, ad alium finem, usurpavit h. l. Aristides de D. C. pag. 220. περιβολῆς δὲ καὶ τὸ μὴ φιλὰ τὰ νόματα εἰσάγειν, ταῦτίστω τὰ πράγματα, ἀλλὰ προσλαμβάνειν αὐτῶν τὴν γνώμην τὴν κρινοῦνται, ἢ τὴν πῶντα τῆς γνώμης. οὕτω περιβολῆς εἰργάσασθαι. *δεικνύει* δὲ μοι Λακεδαιμόνιοι μὲλα δεικνῶσι ἔργον ἀδρόκων ποιῆν. ἴστω τὸ γινόμενον ἴσ' αὐτῶν. καὶ γὰρ φασὶν ἰστών ἀ πομίσασθαι.

— 6. *Τραπέζων*] Citat h. l. Harpocrat. v. *Τραπέζων*.

— 12. *ἰστών ἰστών ἐπὶ Μεσσηνίαν, καὶ αὐτὰ συστρατεύονται*] *delevi* καὶ, et sic interpretari, *ἰστών ἰστών ἐπὶ Μεσσηνίαν αὐτὰ*, quo, si ipsi, Laedæmonii, adversus Messeniam suscipiant expeditionem, hi omnes ipsi socios præsentem operam. adhuc enumeraverat exempla operæ a Laedæmoniiis præstandæ aliis, ubi servissent, non suæ causæ, sed causis alienis. Jam si tempus veniat, quo ipsi quoque suam propriam causam exsecutum eant, h. e. Messeniam recuperationem.

— 13. ἢ *δεικνύει* —] resolves hæc in istam planiorem, tametsi pinguiorem, Græcitatē, perspicuitatis gratia: ἢ *δεικνύει* ἀγαπητῶν ἐν τῷ μὴ ἀποδιδόναι τὴν ὁμοίαν αὐτοῖς χρεῖν, μὲν τὸ λαμβάνειν αὐτοῖς [Laedæmonios puta] *συμφέρον* ἑαυτοῖς ἐν ταῦτοις, ἢ ἑκάστῳ ἴστων εἶναι σφῶν αὐτῶν.

— 18. *ἰστών*] redit ad Laedæmonios.

— 26. οὐ γὰρ ἀν ἠγῶμαι —] Citat hunc locum, sed e memoria, nonnihil aberrante, Hermogenes p. 352. ουγυς hæc sunt verba: καὶ ἢ ἀποσιώσασθαι δὲ ἰθαθῆτος λόγου καὶ ἢς ἀλυτῶς εἰς ἠμφύχου. *παράδειγμα ταύτης*. ἀλλ' ἡμεῖς μὲν οὐ βούλομαι δὲ διοχρεῖς οὐδὲν εἰσὶν ἀρχήματος τοῦ λόγου. καὶ ἐν τῷ ἰσπὲς Μεγαλοπολιτῶν. οὐ γὰρ περὶ ταύτων (sic) ἀλλ' ἴστων τὸ γ' ἰθαθῆτος εἰσὶν μοι.

207. 10. ταῦτα μὲν ἴστω —] verba sic accipienda sunt, ac si structa essent hoc ordine: ταῦτα μὲν ἴστω [scil. ἔργα] ἀδρόκων, βουλευόμενοι δὲ ταῦτα [id est, τὸ δὲ ταῦτα] ταῦτα τούτους *συμμάχους ἰθίτων*. hæc esse instituta hominum, conantium iterum, deinceps [ut jam antea semel fecerunt], hos Aroadas a societate vestra avertere, eoque cogere, ut alios sibi socios querant; Thebanos puta.

— 11. *οἶδα*] addidi. coheret cum ἐτι

versu 13. *ἴστω* hic loci, non adjectivum, sed adverbiale est, *quatenus*.

— alt. *ταυθῆτων τῶν λεγόντων* καὶ τῶν *Θεβαίων*] correxī de meo sensu: *ταυθῆτων τῶν ἴστων καὶ τ. Θ.* libenter hos equidem interrogo, qui par et erga Thebanos et erga Laedæmonios præ se ferunt, facile e τῶν λεγόντων effloiatur τῶν ἴστων, magna literarum intercedente similitudine.

208. 9. *ἴστω*] imo vero *ἴστων*, in positivo.

— 11. *μέχρι ταύτων γε*] prætuli *μέχρι τῷ γε*. Saltim quadamtenus, saltim quadammodo, ut *tau* sit encliticum.

— 16. *ἀπλῆς*] nescio an convenientius situm sit sive post *πᾶσθ' versu* 14. sive post *ἀπάντων versu* 15.

— *ibid. ταῦτε*] significat τὸ μὴ φάσκειν δὲν κατοικεῖσθαι etc. Sententia hæc est: quod si negemus, oportere urbes illas Bœotiae, Thebanis adeo infestas, ab iis que desolatæ, rursus restaurari, id quod contendeant Laedæmonii oportere fieri, erunt statim, qui nos criminantur impedimento esse, quo minus Thebani depurantur. Criminationem igitur hæc quo tollamus, age, restauranda illa oppida esse, assentiamur nos quoque Athenienses —.

— 17. τῷ] correxī τῷ. nam coheret cum *ἰστών εἶναι*.

— 18. τὰς μὲν Θεσπιάς —] locum hunc citat Scholiastes Thucydidis p. 72. ult.

— 19. *αὐτοῖς*] prætuli *αὐτὰ* (in nominativo) opponitur enim insequenti καὶ τῶν ἄλλων. nosmet ipsi quoque corporibus copiisque nostris operam navemus, alioque ad idem faciendum adhortemur.

— 23. *ἴστω τῷ προφάσει*] ob causationem, verendum esse, ne oppida hæc Phocica sinantur in ruinis jacere et perire, si Laedæmoniiis obstemus, quoniam Megalopolin rapiant.

— pen. *πρὸς ἰστών*] ad restorationem oppidorum Phocidias a Thebanis eversorum.

— *ibid. ταύτων*] hos Aroadas puta.

209. 5. *αὐτοῖς*] addidi, quod item ad eodem Aroadas redit.

— 10. *ὡς κως ἔχω*] subaudi *γνώμης*. Si vel maxime, sed illis habentes, persuasemus nobis, Aroadas tam simplicis esse naturæ, tam fraudis vacuus, atque se ferunt, sic tamen arbitror, aioue, sic esse agendum nobis, ut una, Aroadasque rogemus, ut stelam tollant eam, qua perscripta est formula fœderis atque societatis in bellis ab ipsis cum Thebanis contractas; Laedæmonioque rogemus, ut pacatos se atque quietos tenere volint.

— 26. *ταύτων αὐτοῖς, μὴδὲν*] malim sic distingui et exarari: *ταύτων, αὐτοῖς* [id est, *ἰστών*] *μὴδὲν ἠγῶμαι φερέν* [subaudi

τῶν εἰναι. hoc metu sibi curare autumant, seu nil esse, cur ipsi propterea metuant, aut hoc sibi non esse formidabile.

210. 8. ἴδη] quae vis h. l. particulæ ἴδη, non satis percipio. Sententia postulare videtur δεῦν. δεῦρξυ δεῦν ἐσθῆται. videbantur per vos exitio esse crepti.

— 9. συμβυθίσμενοι καὶ τὸν τ. κ. λ.] pro conjunctione καὶ suffeci de meo sensu præpositionem κατὰ. id quod exit, existit e calculo, si magnitudines discriminum ac calculos et comparationes inter se τενοσσωτα.

— 10. μεταπηγόντες] idem est ac si

dixisset: μεταπηγόντες ἀπὸ τῶν Ἀρκάδων [in quibus utramvis in partem eventura modo proposuimus] ἐπὶ τοῖς Θυβαλοῖς, καὶ ἐπὶ τοῖς Λακιδαιμοῖσι, σιωπῶμεν καὶ ταύτων. etiam in his.

— 17. τῶνδε, καὶ δι' ἡμᾶς] dedi de meo τῶνδε, τῶν καὶ δι' ἡμᾶς. etiam hi fœderi nostro aggregatis, quippe qui per nos servati essent. postremis his inest causa, cur Arcades ad fœdus Atheniensium accessissent.

— 18. ὅτε παρταχῆ συμφορῆ —] loci hujus sententiam retulit adumbratam, non verba recitavit, Hermogenes p. 90.

AD ORAT. DE FŒDERE CUM ALEXANDRO.

211. 1. ἄξιον ἀποδέχσθαι —] Citat h. l. Thomas M. v. ἀποδέχσθαι.

212. 7. ἢ προαίτουμενοι] Sententia videtur potius ἢ μὴ προαίτουμενοι flagitare, aut, non prestantes jus et fas rebus omnibus transferre [sed sæpe quoque emolumentum sequi, eique jus æquum postponere], utimini jam eo, quod expedit, sine cujusquam reprehensione. Ubi enim semel inter omnes conastiterit, vos commodum honestati antehabere, nemo jam mirabitur, neque queretur, vos commoda vestra secantes, jus æquum flocci fecisse.

— 8. ἀνταλλάτεις] aut h. l. aut aliam similem, ubi v. ἀνταλλάτεις occurrit, oilavit Pollux 8. 69.

— 12. ἔξωτιν ἰδῆν ἴδη] docebo vos breviter, ut de rebus magnis, h. e. ea brevitate, quæ locum habet in tanta argumenti amplitudine et ubertate, atque gravitate. respective breviter, etai non per se, neque restricte.

— 15. ἀναγέζω] post verba εἰ τις ἀναγέζω ἀν δεστ procul dubio infinitivus παραδέχσθαι, aut καταδέχσθαι, recipere, scil. Pisistratidas, qui statim in continentem nominantur.

— 18. ἀπώσαντας ἐς ἡμᾶς] subaudi e præmissis ὄρμαι. et [hinc incipit alterum cœlum hujus periodi], si quis eos per vim et violentiam reducere in urbem conetur, videamini mihi, raptis armis, nullum non discrimen toleraturi.

— 20. καὶ τούτων μᾶλλον] scilicet spero vos id facturos, seu nullum periculum pro libertate vestra recusaturos esse.

213. 1. οὐ δὴ δεῖ] correxi de meo, οὐ δὴ δεῖν. non igitur est res atrox et indigna —? Si quis apudeat vos quidem ad has indignitates perferendas adigere, h. e. inivitis vobis tyrannum vestrum exsulem reducat vestrisque cervicibus imponant; tum vos id ægerrime ferre; aliis autem eadem oblata injuria, lente et sequo animo vos id ferro, atque ignoratione dissimu-

lare, — et nonne res gravis et fœda est, esse hic, qui cum nos ad permanendum in fide horrentur, tum aliis veniam pactorum violandorum dent.

— 7. ἔξωτιν] Ad ταύτων τὴν ἔξωτιν adde tacita cogitatione τῷ τοῖς δεῖναι ἀναγέζω.

— 22. μὴδὴ] videtur tollendum esse. apud Messeniam vero aliam esse rei naturam, existimare, difficultate eadem utrinque rem premente. Nefas si non fuit, tyrannidem in oppido exercere, cur tyranni ex Antissa et Ereso ejecti sunt ab Alexandro? Nefas si est, civitatem Græcœa a tyrannide opprimi, cur Philiadœ liberi in Messeniam reducti sunt? At hi ante fœdus conditum ibi regnabant? occurrit. — Nam Antissani et Eresii minus? Eadem difficultas utrinque occurrit; quæ documento est iniquitatis, quæ Alexander in tuenda pace utitur. vulgatum defendere si juxta, dicendum erit, μὴδὴ διαφέρειν significare, rem esse indifferentem, non magni momenti, cujus neque commodum neque damnus sit ingens, sive fiat, sive omittatur, eoque reprehensionis vacuum.

214. 5. πρὸς ἰσχυρίαν] brevius sic dictum est, quod plenius et plangius ad hunc modum dixisset: ὅτις ἰσχυρίαν, tantum valere, ὅτις βιάζεσθαι ἡμᾶς, ut cogat nos, καὶ ἀπὸ τοῦ δικαίου etc.

— 6. καὶ ὅτι εἰς ταύτη] dedi de meo sensu πρὸς ὃν, nunc autem non — h. e. num putabitis, opportunitatis tantam vim hoc tempore non esse, quo tempore ia idem concurrant jus et fas, et opportunitas, et utilitas nostra.

215. 12. ἀτόνω] non memini Græcum esse ἀτόνως μέγας, pro incredibiliter magnus. quare μεγάλως notandum duxi, veluti tollendum, aut si servetur, legendum arbitror ἀτόνω ἐς μέγας. nam, si bene memini, ἀτόνω ἐς μέγας usurpatur. incredibile est, quam magnum hoc sit.

— 15. μὴ] malim abesse.

— 16. *μὴδὲ*] *malim μὴδὲ μὴδὲν*. haecena alio necessitatem in pactis perseverandi insouciantibus obsecundandum esse, quatenus eam urgentes non captiose loquuntur, hoc est non excludunt a cogitationibus suis eam pactorum clausulam, quae vetat ulli injuriam ullam offerri.

216. 2. *πρωτόν*] subaudi *πρωτόισις*, vel *ἰσχυρομένης*, vel tale quid. reedit enim ad calamitates.

— *ibid. ἰτίταξιν*] *præstali ἰτίταξιν*. in plurali. ipsi hi, prædicatores servandæ pacis.

— 23. *τὰ δὲ ἐπράττωσιν*] poteram *τὰ δὲ ἐπρωτάττωσιν* emendare. nam sæpius in libris *ἐπράττων* reperitur, sive perperam, sive per compendium librariis usitatum, pro *ἐπρωτάττων* exaratum. cujus rei exempla complura postmodum nobis occurrunt. Visum tamen h. l. fuit *ταράττωσιν* exhibere, scil. pacem communem.

— 25. *ἄνω*] ut ego aio, scil. hos turbatores pacis esse; has violationes pactorum, et armis universæ Græciæ communibus ulciscendas.

— 27. *συγχωρήσασιν*] scil. *βιβλας εἶναι*. Hoc præstali vulgari *συγχωρήσων*. item pro vulgari *δοσὶ δίκαια γίνεσθαι*, *dedi δὸς δὲ δίκαια ταῦτα γένη*. æquumne videtur esse, ista fieri.

217. 2. *πρὸς ταῦτα δὲ διαμαχ.*] hoc δὲ item addidi, non quo sine eo hiet sententia; redundat enim, sed eleganter, et mirifice adematæ est Atticis hic pleonasmus, iterans et veluti confirmans præmissum δὲ, et æquipollens quodammodo Latino *inquam. adversus hoc, inquam, dimicantes*.

— 7. *μικρὰ*] vim hic obtinet vocabuli *ἄλλα*. non enim hic de quantitate, sed de numero agitur.

— 10. *μὴδὲν ταῦτων*] num interponendum est *μὴδὲν*.

— 26. *τελικούτων*] subaudi *κεφάλαιον*.

218. 1. *πράττων*] navi, strenui, acres, forte esse, audere, conari.

— 5. *οὐδὲν τῶν*] præstali *οὐδὲ τῶν*. qui ne jurium quidem arbis debitorum fructum percipere audetis, nedum ut non permessa verbis arrogare audeatis. Ante *καὶ* in fine versus præposui *ἔ. id quod etiam*.

— 15. *τὴ δίκαιον*] ut *τὴ δίκαιον*, pacta conventa, cum Macedonibus tueamur modo *εὖ διαλεῖν*, non justo, h. e. non eo, qui in formula fœderis præscriptus est, ut nempe

transgredientem capita fœderis reliqui fœderati prohibeant; sed alio iniquo, ut nempe illis liceat pacta violare, nobis minus.

— 21. *πρωτόεις*] Citat hunc locum Harpoor. v. *πρωτόεις*. nam hoc ille lectione nititur, eoque vulgari *πρωτόεις* eam præstali, voc. *λοχυρομένης* addidi. donec nobis liceat maris, vel salius [etiam si non una continentis quoque], potiri, penes nos erit, præter illas copias, quæ jam præsto nobis sunt, adhuc alia comminisci et comparare munimenta, tuendis nostris possessionibus in terra continente paria.

— 27. *τελικούτων παρήβη*] placeret magis *τελικούτων ἐν παρήβη*. articulum, tametsi tam ponderosum.

219. 3. *ἀλλ' ἔτι*] videtur *ἀναπαύσασιν*, aut simile quid interponendam. non est hæc res parvi faciendæ, sed vos decet succensere, quod —

— 5. *καὶ ἔτι οἷα ἐφρόνησιν*] Sententia postulat *καὶ [per hoc quoque vestra dignum iracundia] ἔτι οἷα ἐφρόνησιν οὐδὲ τούτων μέρους τῶν κ. δογμάτων*. quod ne ad hanc quidem partem pactorum ad omnes communiter pertinentium attenderunt, pari modo, atque supra commemoratas partes neglexerunt.

— 13. *ἦ*] præstali *ἦν*. mallet tamen in imperfecto *ἦν*.

— 21. *ναυπηγῆσθεσθαι*] correxi *ναυπηγῆσθεσθαι* (in fut. 1. modii) se navigia sua hic esse fabricaturos.

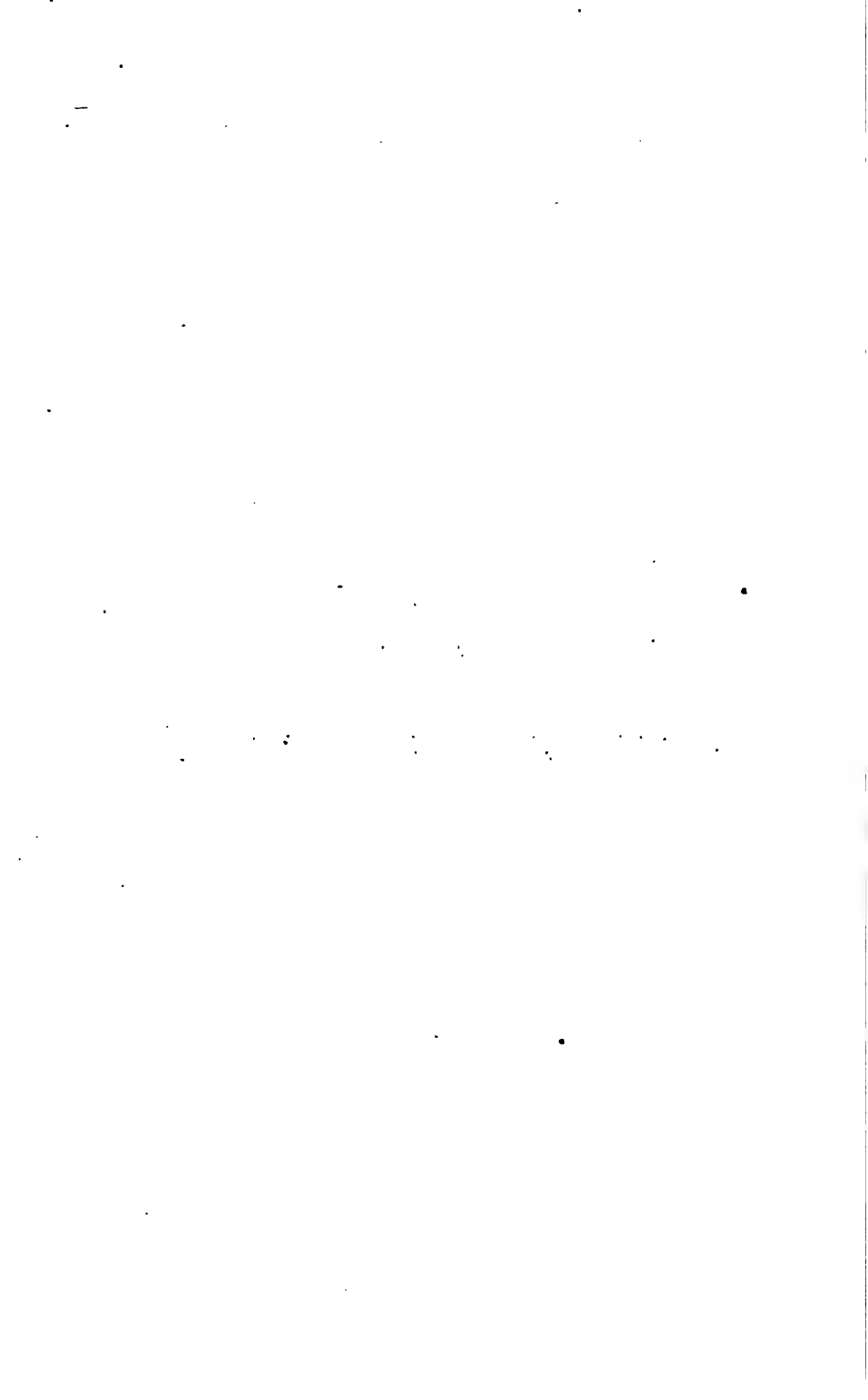
— 22. *τῷ προσημείω*] videntur esse delenda, ut perperam et versu 6. iterata.

— 25. *πάντηδιν*] Citat h. l. Thomas M. v. *πανταχῶσιν*. nam hæc lectione ille utitur.

220. 10. *ταῖσιν*] post *ταῖσιν* est lacuna, quæ fuit olim eo in codice, unde Demosthenis exemplaria reliqua omnia promanarunt, ad nos delata. Quare stultum sit conjecturam hic excutere velle, qui locus hic sit integrandus, qui relinqueendus est sinestræ sum sorti.

— 13. *σπλιόντων*] refertur ad *διδράσκων*. Hic desinent *εἰ Συμβουλευτικὰ*. jam incipient *εἰ Δημόσια*, quem titulum orationi pro Corona p. 226. præfixi e Bavarico, quamquam hic quidem publicas aëas ab hac or. pro Cor. auspicabatur, sed ab oratione in Androtionem.

I. I. REISKII
ANNOTATA
AD
ORATIONES PUBLICAS.

fasti, insolentia, pretorsia, petulantia. 3. sed hoc in primis, weil er allemal nichts dabey verliert, der Austrag der Sache sey für ihn, wie er auch immer wolle [because he loses at all times nothing by it, the issue of the thing is for him whether he shall or not], quia, quicunque erit cause exitus, sive secundus sibi, sive adversus, res sue, Æschini puta, post causam dictam (etiāsi amissam) nihilo meliore loco erant, quam fuerunt ante causæ dictionem: si nihil inuenerit, nihil tamen rursus mutabitur. Er wágit verlohren Wette. gewinnt er, ist es desto besser; verlohrt er, so ist er darum nicht schlechter dran, als vorher [if he wins, it is the better, if he loses, so is he for that reason not the worse off, as before]. Ingepio si natus essem eo, ut studio delectarer, quod ego miserum quæcus nunquam non refugio, sed alii quamplurimi totas etates in eo conterunt, neque satiat possunt, ad similes dictiones ex actoribus in adversaria, aut in comitiariorum suos comportent, nullus dubito, multo altiore existiturum fuisse acervum locorum ex omni etate et ordine actorum constructam, ubi dictio in *πραϊοτας* occurrit. Multo plures mihi loci similes occurrerent Græcos legenti, sed transmissi plerisque, cum adversaria ad statum non essent, pigeretque querendorum ergo surgere. Annotavi tamen hos paucos, quos hic proponam, unde constabit, hanc dictionem ita esse a vetustis usurpatam, ut illarum trium, quas paulo ante enumerabam, significationem vestigia satis insignia in his appareant. non tamen omnibus omnino locis illæ tres significationes simul insunt; sed alii loco hæc, alii alia, quarum quæ cuique conveniat, e loci ususque natura colligendum est. Primus igitur esto locus ille, omnium *καρφαίτρας*, fons reliquorum, Thucydida V. 103. ubi præcipit *χρησθαι τῆ ἰακίδι ἐκ πραιμοσίας*. uti quidem spe, verumtamen non ut presidio palmario, sed ex *supervacaneo*, et abundanti, velut adminiculo secundario, quod non ta quidem asperneris, attamen illi minimum omnium tribuas. sic ea fidas, ut sine ulla fraude tua prorsus æquissimè animo carcas hæc anchora, quia multo pluribus multoque firmiteribus alis niteris, ut ad prosper exitus spei tue respondeat, lactaria. sin te fallat, nil ideo deteriore loco sis. Dio Chrysostomus p. 423. 29. queritur, Tarsensium quosdam *πολιτίσθαι ἐκ πραιμοσίας*. remp. attingere obiter, subsecivis horis, fallendi otii ergo, usus cum nonnihil supervenit a negotiis domesticis peractis, in curiam, in forum provolant, quod melius agant, non habentes. Philostratus p. 520. 22. in *πραϊμοσίας ἐμάτω τὴν πραισβειαν*. obtinebat legationem e *supera-*

vincibat, ob quam missus in Urbem fuerat, sed etiam inasper multas impetrabat largitiones et gratias, neque rogatas, neque speratas, item p. 534. 19. Julianus in Misopogone (citatus a Valerio ad Harpocr. p. 14.) *ἔτι δὲ ἀρχοῦν ἔχοντα, ἔτι ἐκ πραιμοσίας τὰς τιμὰς κερτατάται*. non ipsum solummodo magistratam dehonestat, sed inasper quoque leges ipsas proculcat. Libanius, T. I. p. 714. 10. *ἐκ τῆς πραιμοσίας τῆ πολλῆς χρεμῆτος* sunt, qui bella gerunt merè et libidine et petulantia, otii fallendi causa, non quo rem suam fubiant; sed quia nihil amittunt. Apud Hermogenem p. 110. ed. Crisp. caput est *ἐπὶ τῶν ἐκ πραιμοσίας προσημῶν*, de proloquii accessorio, que veluti mantissæ ἰδίο adduntur, tamen si ab his quoque oratio sibi constat.

— 20. *ἰ φοῖνι*] correxi de meo sensu *ἰ* (in neutro plurali) φ. quis natura (non quod natura.) boni ubi conberet *ἰ* cum *ἔτραν*. aliud, quod. nequaquam: Sed *ἔτραν* aptam est ex *ἑλαττωμαί*. alterum eorum, quibus inferior sum Æschini, hoc est. tum enarra illud. *ἰ* in neutro plurali refertur ad insequens *τότων τούτων* verba 23. que natura hominibus omnibus insunt, at eorum igitur, alterum quidem — alterum verò —

— pen. *ἰν ὅ φ' ἰ* —] Hermogen. p. 429. *ἰ δὲ Δημοσθένι ἐν τῷ ἐπὶ Στρατῶν μάλλον ἑατὴν ἐκαστὸν καὶ τῆ ἑαυτοῦ πολιτείας, καλλῆρας χρεμῆται τῆ ἀδύλας ἀγων ἰν δὲ ἔφ' ἰ καὶ εἰσὶν αἰσῆται* —

— 10. *τούτων μέγιστος ἐστὶ*] *ἰ τούτων, ἰ τὸν μέγιστον ἐστὶν*.

— 12. *ἰμοίας*] non conberet cum *ἀκροῦς*, sed cum *ἰμοῖν*, a vobis conctis pariter, excepto nemine, nobili ignobilis, potente an infirmo, sene an juvene, peto atque contendo.

227. 18. *θαλασσῆς*] Schellastes Hermogenis: *ἀπὸ τὸ τῆς θαλασσῆς ὄμμα. ἐπὶ τὸ γὰρ τῆς θαλασσῆς αἰτῆς* (cauldinnatione, ut in vulgari sermone accipitur) *τάττειται, ὡς κινεῖ ἀπὸ τῆς ὕψους ὅθεν διέβηκε γρηῶς ἴδου. καὶ ἐπὶ τῆς κατηγρηῆς, ὡς ἀπὸ ἐπὶ τῷ Στρατῶν φασὶν ἐφ' ἰ γὰρ, ἐπὶ τὰς ἀτῆας καὶ τὰς θαλασσῆς* —

— 20. *καρφαίτρα*] Citat h. L. Harpocr. v. *καρφαίτρα*, interpretans *ἀπὸ τοῦ κάρου*. Simile dnotam a ventantibus cursu seu equestri, seu curiali, et contendentibus inter sese præverteat.

— 25. *μάλλον*] Hermogenes p. 332. *ἀ ὅ ἰδιωστῆται ἐπιπλοῦς ἔττω ἔχουσι τὸ ἰδιόστων, ἰδιώκα μόνου ὅθεν ἔττω εἰσι, καὶ μάλλον προσημῶσι τῷ Καρῶντι. οἱ μάλλον δὲ τῶν ἰδίου εἰου κωνῶν εἰο*.

228. 5. *ἰ μὲν ὦν ἐπ' ἰ*] —] Syrianus p. 79. ad Hermogen. *μάλλον μὲν ὦν δὲ ἐπὶ τὸ κρινόμενον ἰσχυροῦσαι κῆσαι τὸν δικαιοδύλαν. ἰ ὅ ἔρα τὴ κατηγρηῆ ἰσθῆτα τῶν καρ-*

καταρα, μὲν τῶν πρώτων μεθ' ἑαυτὸν χρονομάδα τῶν τεχνικῶν, αἷς ἐστὶ Θεουπίδης λέχεται καὶ ἡ Δημοσθένης παρ' αὐτοῦ [hic videtur labi vel tale quid deesse] ἢ γὰρ ἐστὶ τὰ πράγματα ἀνόσιμα τῶν αἰτίων, ἢ ἐστὶ τὰ πρόστα τὰ ἔξωθεν, ἢ τὸ βλαπίτερον, εἰς αὐτὸν τὸν ἀντίδικον. ἐστὶ μὲν τὰ πράγματα, ὡς ἐν τῇ πρώτῃ παραπροβλήσει [hic error est memoriae, nam locus legitur in or. pro corona p. 230. 24.] ἵστί δ' ἀναγκαῖον, ὡς ἀνδρες, καὶ προσῆκον ἴσως, ὡς κατ' ἐπινοίας τοὺς χρόνους εἶχε τὰ πράγματα, ἡμᾶς ἀμαρτῶσαι, ἢνα σφῆς τὸν ὑπελάχοντα κερῶν ἵλαστα θεωρήτε. ἐστὶ δὲ τὰ ἔξωθεν πρόστα, ὡς ἐν τῇ κατ' ἁρμοστικέτους ἀναγκαῖον ἡ ὑπελαμβάνου καὶ κερῶν ἡμᾶς ἐπὶ τούτων πρώτων εἰσπῆν [feri potest, ut haec verba in oratione in Aristocratem legatur, insequentia certe legatur in or. pro corona p. 228. 11.] ἢνὰ μωδῶς ἡμῶν τοῖς ἔξωθεν λόγοις ἡγμέτος, ἀλλοτριώταται τοῖς ἐπιπέ της γραφῆς δικαίαι ἀκούη μόνον [lego μου]. ἐστὶ δὲ τὸν ἀντίδικον αὐτὸν, ὡς ἐν τῇ περὶ τοῦ Στεφάνου λέξι δὲ, δ' α'. Α. [p. 236. 26.] καὶ Νομίαι τούτο μεμψόσαι παρ' ἐμοῦ τὸν ἀγῶνα, ὅτι μὴ καταγραφέντος ἀλοχίτου μωδὸν ἔξω της γραφῆς, οὐδ' ἂν ἐγὼ μὴν ἐπινοίωμαι. — καὶ πάλιν εἰ μὴν οὖν, περὶ ἂν ἴδωμαι μόνον [p. 288. 5.] καταγράφου ἀλοχίτου, λέγῃ περὶ αὐτοῦ τοῦ προβλήματος [technici prohi problemata observari, nil mirum est. lego προβουλεύματος.] εἶδος ἂν ἀπειλοῦμαι. — ἐπινοοῦμαι δ' ἔξωθεν, ὡς οἷα ἐμοὶ μόνον μὴ χρῆσθαι τῶν πρώτων μεθ' ἑαυτὸν βουλεμῶν τὸ παρὰ τὸ κερῶν εἰσπῆν, ἀλλὰ καὶ ἠδύκασθαι, ὅτι διὰ βραχίον λέξαι τὰ παρὰ τὸ κερῶν, καὶ εὐδῶς ἐστὶ τὸ κερῶν εἰμῆ. πανταχοῦ γοῖν καὶ Δημοσθένης τὸ γὰρ πρώτων προστιθῆσαι [malim τὰς πρώτων προστιθῆσαι] τὸ μικρὰ ἢ βραχίαι παρὶ τῶν ἔξαγοῦν ἐστὶν.

— 15. εἰ μὴ ἴστί —] Aristides p. 248. ἀξιοπιστίας δὲ καὶ θναί τις τὰς κέρους τῶν πρώτων ἀκούοντων ἐφ' οἷς ἂν λέγη, προσλαμβάνου, ὡς καὶ παρ' ἐπινοίας ἡμολογούμεναι τῶν πραγμάτων. — ἴστί εἰ μὴ ἴστί με τοιαῦτων οὐ γὰρ ἀλλοθί τῶν βλαβίων.

— 16. οὐ γὰρ] sentit unusquisque legentiam, hiare sententiam, et saltim tacite post ἡπίστον subjicienda esse haec (nam ut addantur, neocesse non est. neque tam sum hospes in antiquis auctoribus, ut tales hiatus ratiocinatorum mirer, et potius bene mihi constet, in Ciceronis philosphois et aliis quibusdam talibus, item oratoribus, eos singulis pene paginis occurrere, ubi lectorum solertis defectos sarcire debet): οὐδ' ἔγωγε εἰμῆ, ἢμῶν ἡμῶν γῶμαι, vel δύνασθε δὲ ἐμῆ, ἴστί εἰμῆ, αἰδῶμαι. facile enim vobis est me nosse, quippe qui totam actam in meam inter vos exigerim.

— 17. ἀλοχούσθαι] scil. ἡμῶν γράφοντες. Aristides de D. C. p. 194. ἔτι δὲ κατ' ἐπινοίας δύνασαι ἀποδιδῆαι μὴ ἀδικούοντα σταντῆν, ἡμῶν δὲ φρασεῖται χρῆσθαι τοιαῦτα,

ἀδικούοντα σταντῆν συγγνώμης ἢ φιλοφροσύνης τις παρὰ τῶν δικαστῶν. ὡς ἔστιν ἄλλος μωδὸς φωνῆν ἀλόχουθα ἀ καταγράφουθα.

— 22. δὴ] addidi. quod h. l. idem est aique ἴδν. a jam nunc.

229. 7. τοῦ δὲ παρόντος —] refert Hermogenes h. l. ad περιττότητα κατὰ πλῆθος p. 408. ubi sic ait: πλῆθος δὲ ἴστί σταντῆν ὑπομάτων ἴστί μιν ἐπιχρῶν, αἷς κίνουσι ἴσθους. οἷον τοῦ δὲ παρόντος ἀγῶνος ἢ περιλάσεις αὐτὰ ἐχθρῶν μὴ ἐπινοίας ἔχει καὶ ἴσθου καὶ προσκαλισμῶν καὶ λουδοβῶν ἡμῶν, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. ἴσθου καὶ τὸ πλῆθος ἴδου ἐπινοίας ἡμῶν.

— 8. αὐτῶν] proutli autā, ipsam consilium propositumque, ad quod actor spectavit et ocontendit causam capessens, sepositis et secretis criminibus.

— 9. ἡμῶν] damnat itaque Hermogenes meam, quae mihi visa fuit, emendationem, ἡμῶν sufficientis in locum vulgatae ἡμῶν, eamque pro corruptela proscibit. refragatorem habeo quomodo Augustanum. Servandum si sit ἡμῶν, convenientius, ad meum quidem sensum, stet pone καὶ ad hunc modum: προσκαλισμῶν, καὶ ἡμῶν πάντα τὰ τοιαῦτα.

— 14. οὐδ'] malim: ἀλλ' οὐδ' ἐν ἐπινοίας τάξει καὶ φθῶν, id est, μετ' ἐπινοίας καὶ φθῶν, vel, παρὶς ἀνακλήρωσι της ἐπινοίας καὶ φθῶν. quamparum utique par est atrocis scelera accusari, neminique via occidenda est ad populum ea delaturo, verumtamen fieri hoc debet honestis de causis, studioque pestem a patria averteudi, non autem solummodo ex mera libidine inimico insultandi et nocendi, atque livori tuo satisfaciendi.

— 19. τὰδικήματα χρῆσθαι] malim τὰδικήματα ἴδου χρῆσθαι.

— 23. οὐ γὰρ δύνασαι. —] Hermogenes p. 296. ἢ ἐπινοοῦμαι, τὸ σχῆμα, τῶν καλλωπιζόντων γίνεται δὲ, ὅταν τὸ τέλος τοῦ κώλου ἐπίτευσι ἀρχῆς της ἐπινοίας. οἷον οὐ γὰρ δύνασαι κτισσῆναι μὴν δύνασαι δύνασαι δὲ ἐμῆ, ἐμῆ δὲ εἰπαί ἐξελίχου ἠδύκασθαι αὐτῆς, οἷον ἂν ἐπινοίας. Sopater ad Hermogenem p. 128. ἢ Δημοσθένης οἷον τῶν μεθ' ἑαυτὸν κερῶν μόνον κῶν τούτων τὸ ἀξίωμα φυλάττει λαμῆς κέρους, καὶ — ἐξελίχου τὸ φρήμα. ὡσπερ ἐν τῇ περὶ Στεφάνου τοῖς μὴν παραγραφικῶν λόγων τῇ ἀντιδίκα συνέλαξε σφῆς αὐτῶν ἀποτεμῆς, ὡς διὰ τούτου ἐφ' ἴσθου βούληται χέρου παρὶ τῇ παραγραφικῶν ὡν τεχνικῶν, τῶ μὴ δέξαι, ἀσθενῶς ἔχειν περὶ τῶ ἀπολογίαι, ἔπειτα ἐπάγει τὸ παραγραφικῶν οἷον παρὶ λέγει ἴστί δὲ τῶν πρώτων μὴ κέρους ἡμῶν [p. 293. 22.] ἡμῶν καὶ τοὺς περιστοιχίας ἔξωθεν καὶ ἀμαρτῶν. ἴστί κέρους γὰρ τούτων αὐτῶν τῶν κατὰκτισσῆναι βραχίαι καὶ σαφῆς ἐξέχει μὴ λόγος. εἰ μὴ γὰρ ἐν πρόβητα τὰ μάλιστῶν, καὶ ἔξωθεν, καὶ ἢ μὴν τῆς μετεχρῶν.

σεις τῶ παραγραφικοῦ μεθόδου ταυτῆ. περὶ δὲ τῆς τάξεως φαμέν, ὅτι Δημοσθῆνης συνιδὸν τὴν τοῦ κεφαλαίου δύναμιν, καὶ πρῶτον αὐτῷ καὶ μίσην χάραν ἀπέπιμα καὶ τελευταίας, καὶ πάντα ταῦτα ἐν τῷ ἀπὸ Στιφάνου εἰρήσεως. καὶ κατὰ μὲν τὴν ἀρχὴν, μετὰ τὰς προοιμιακὰς ἐπινοίας εἶπεν [p. 229. 5.] τὰ μὲν ἐν καταγορημένα πολλὰς περὶ ἃν ἦναι τὰς ἐσχάτους τάττουσι τιμωρίας, καὶ ἐξῆς. κατὰ δὲ μίσην, εἶπεν ἴστω ἐν [p. 232. 21.] ἔπου οὐ παρὸν ταυτῆτον πρᾶξιν ἢ συμμαχίας, ἢ ἴλικον τὴν διεξέει, ἢ ἄν ἀφαιρέσων τῆς πόλεως, καὶ ἐξῆς. κατὰ δὲ τὸ τέλος ἢ μάλιστα τοῦ δικαίου πολλοῦ τότε λήγει, μὴ τὴν ἐπιτιμίαν. ὃ γὰρ συμβαλεῖται, αὐ καὶ ἐξῆς. — περὶ δὲ τῆς ἐργασίας τοῦτο φαμέν. διὸ πρῶτον περὶ αὐτῷ διαορίζεται, ῥησάντων μὲν ἐκ τοῦ παρόντος χρόνου, δυσχερῆμα δὲ ἐκ τοῦ παρελθόντος. εἶπεν, εἰ παρ' αὐτὰ τὰδικάματα ἠλθῆν [f. 229. 19.] ῥησάντων εἴχη ἢ καταγορη [sic], χαλεπότης δὲ ἴστω ἐκ τῶν [f. τοῦ] μετὰ χρόνου ῥηθῆναι. ὅπως δὲ Δημοσθῆνης [p. 230. 1.] καὶ ὁμοίως ἐφαίνετο ταῦτα παῖν καὶ τούτων τὸν τρόπον περηγμένης τοῦ πρὸς ἐμὲ, ἐμολογῶτο ἢ ἢ καταγορη τοῖς ἴσως αὐτῷ τὴν ἢ ἴστω τῆς ἐξῆς καὶ δικαίας εἶδον — [p. 230. 3.] καὶ τὰ λοιπὰ. 129. 1. δι' ἢ ἐν τούτοις καὶ τὰ ἀντιπίπτωτα λέγει, ὅπως δὲ αὐτῆ. ἴσα γὰρ μὴ τις λέγει, ὅτι ἢ δ' ἐπιτελειαν οὐ καταγορησεν, ἢ δὲ ἀπαρμυσίνην, ἢ ἐπὶ οὐκ ἔτυχε παρὸν, ἢ ἐπὶ περὶ μάλιστα, ἢ ἐπὶ οὐκ ἴστω. λέγει πάντα ταῦτα Δημοσθῆνης, οὕτως εἶπεν, τὰ μὲν ἐπιτελειαν οὕτως [p. 229. 23.] οὐ γὰρ δὲ Κτισιφάντου μὲν δύναται διδόναι, ἢ μὴ ἢ εἴπω ἐδίδοντο, οὐκ ἢν ἢ γράψω [hic videtur aliquid deesse]. πῶς γὰρ ἀπαρμυσίνην ἢ ἐξῆς εἶπαι, ἢ καὶ δι' ἐμὲ πρᾶγματα παρήξω [I. παρήξω] ἢ ἴστω. καὶ δὲ λοιπὰ πάντα δι' ἴστω οὕτως [p. 232. 21.] ἴστω ἔπου καὶ οὐ παρὸν τελικαῦται τάξιν [sic] ἴλικον τὴν ἐργασίας. διὰ μὲν γὰρ τὸ παρὸν λέγει τὸ οὐ παρὸν. διὰ δὲ τοῦ τελικαῦται, ἔτι οὐ μικρὰ ἢ φαῖται. διὰ δὲ τῷ τὴν ἐργασίας, τὸ ἐπὶ οὐκ ἴστω, ὃ ἀνωμαλίας. adde reliqua ad finem annotationis, quæ nunc piget transcribere.

— περὶ καὶ τιμωρίας] hæc duo vocabula, ad exponendum non profecto hic loci facillima, omittit Hermogenes h. l. citans p. 278. ad hunc modum: εἰσὶ κρίσεις καὶ ἐπιτιμίας, κινεῖται καὶ μεγάλα ἔχουσαι τὰ ἐπιτιμίας. quæ lectio utique est planissima. potest tamen, ni fallor, hoc quoque modo voluisse molliri dicitur, si legatur κρίσεις, καὶ τιμωρίας κινεῖται (in accusativo) καὶ μεγάλα ἔχουσαι τὰ ἐπιτιμίας. iudicia habent et supplicia acerba, vel penas amaras. hoc est sententias iudicium in causis prostantiatis consequantur acribus cruciatus a dampnatis tolerandi; manent item iudicia, seu exitus et finitiones iudiciorum multis ingentes a legibus prescripte. quæ multoties sunt τὰ ἐπιτιμίας. Vulgatis in libris vocabula sic inter se trajecta iacent: εἰσὶ κρίσεις καὶ ἐπιτιμίας καὶ τιμωρίας καὶ ἀνωμαλίας καὶ ἐπιτιμίας.

σεις κινεῖται καὶ μεγάλα ἔχουσαι τὰ ἐπιτιμίας. Ego ordinem Augustianum associatos sum.

230. 6. ὁμοίως] histrionem agit, qui questus ei olim familiaris erat; h. e. alienam personam induit, non bona fide, sed mala fraude agit. Ctesiphontem accusat, quem lædere nullo modo vult; sed per latas ejus me petit, quamquam videri vult nullas similitates adversus me exercere. Citat h. l. Hermogenes p. 284.

— 8. ὡς] enolitiam, quodammodo, ex Aldina addidi.

— 24. ἴστω δ' ἀναγκασίον —] Hermogenes p. 252. καὶ εἰσὶν ἐπινοίας μὲν ἐπιτιμίας αὐ καταστατικαὶ πᾶσαι καὶ εἰς ἀρχὴν ἀναγκασίον τὸν λόγον. εἶπεν ἴστω δ' ἀναγκασίον, ὃ δ' Ἄ. καὶ προσηκόν ἴσως etc. conf. loc. Syriani paulo ante ad p. 228. 5. recitatum.

— 27. τῷ γὰρ θεοκίω συστάτης πολλῶν] nobile exordium in scholis technicorum [nam hic ingreditur Dem. technationem]. Citant Hermogenes p. 281. et 286. Alexander de figuris p. 54. his verbis: μετέτασσις ἴστω, ἔστιν ἀπ' αὐτῶν [subaudi ἡμῶν] μισθωτῶν τὴν αἰτίαν ἐφ' ἔστηρον ἔξω τοῦ πρᾶγματος εἶτα. ἢς Δημοσθῆνης τῷ γὰρ θεοκίω συστάτης πολλῶν, οὐ δὲ ἐμὲ οὐ γὰρ δὲ ἔγωγα ἰπολιτεύματα πω τέτα. Schol. anonym. ad Hermog. p. 380. cuius hæc sunt verba: ἐπιμεβολὴ ἴστω ἢ μεταξολογία, ἔστιν μεταξὺ τῆς ἀκολουθίας ἔξωθεν τὴν ἐπιμεβολῆν. εἶπεν τῷ γὰρ θεοκίω συστάτης πολλῶν. εἶτα ἢ ἐπιμεβολῆν: οὐ δὲ ἐμὲ οὐ γὰρ ἔγωγα ἰπολιτεύματα πω τέτα. ἢ γὰρ ἀνακλιθῆν ἢ πρῶτον μὲν ἡμῶς εἶπω δίκασθαι. item p. 392. ἢ δὲ ἰποστρόφῃ ἐπ' ἴστω καλῶνται καὶ ἐπιμεβολῆν. εἶπεν ἄπας ὃ τὴν ἀδρόσημον βίος [p. 774. 5. Demosth.] καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ τὸ τῷ γὰρ θεοκίω σ. π. τὸ γὰρ μὴ τις ἰποστρόφῃ στήμα καὶ ὑπερβατὸν λέγεται.

231. 5. ἢ ἰπολιτεύματα ἄπασα] hujus dictionis ergo citat h. l. Alexander de figuris p. 74.

— 16. ἀποχρῆς] Citat h. l. Phœbæmon p. 134. ed. Norm.

332. 5. τῶν] num πῶν.

— 7. τούτων] addidi. redit sive ad τῶ ἀδικημάτων, sive ad τῶν ἀδικημάτων.

— 14. εὐβουλος] Citat h. l. Harpoc. v. εὐβουλος.

— 20. εἶτα δ' —] celeberrimus est h. l. in scholis technicorum. Hermog. p. 179. τὸ κλητικὸν σχῆμα [oratio per vocativum prolata] πνευματικὸς ἴστω μέρος, ἀποστρόφῃν ἐργαζόμενοι καὶ καταφᾶν εἶτα, ὃ τί ἢν εἰπῶν σι etc.

— 21. ἴστω ἔπου —] Alexander de figuris p. 54. tertium genus τῆς μεταστάσεως seu translationis facit: ἔστιν τὸ ἀντιπῶν εἰς αἰτίαν καθιστῶμεν, ἢ ἢν αὐτῶς ἡμῶν ἢ καλῶν, ἢς πάλιν Δημοσθῆνης εἶτα, τί ἢν εἰπῶν σι τῆς ἐξῆς προσώπων, ἴστω ἔπου οὐ παρὸν τελικαῦται —

— 22. πρᾶξιν] ita verum est, et aliud

nellam voc. ei suffici queat. $\epsilon\pi\alpha\lambda\epsilon\iota$, ut alias multas h. v. notiones taceam, has tres habet ab h. l. non alienas, 1) collidam, versutum quamque machinationem, que peragitur oratione insidiosa, captiosa, blanda, lenociniorum plena, obtestationibus, promissionibus, minis, omni genere admiculorum ad persuadendum valentiam mista. 2) negotium quodcumque ingens, arduum, ubi ingenio, solertia, usu rerum, industria, celeritate opus est. 3) comparationem amicitiarum, pertractionem civitatis alioquin tuas in partes, cui persuasum esset, ut sponte se dederet. v. a me ad Polybii p. 135. 21. dicta.

— 26. $\epsilon\iota\ \tau\eta\ \kappa\alpha\lambda\iota\sigma\tau\alpha$] Citat Hermogenes p. 281. h. l. hoc pacto, non parum illo a vulgata lectione discrepante: $\epsilon\iota\ \gamma\alpha\rho\ \tau\eta\ \kappa\alpha\lambda\iota\sigma\tau\alpha\ \tau\eta\ \pi\omega\lambda\iota\ \mu\epsilon\tau\alpha\ \tau\eta\ \kappa\alpha\tau\omega\ \sigma\upsilon\pi\epsilon\rho\iota\upsilon\ \tau\omega\ \nu\ \epsilon\lambda\lambda\eta\upsilon\ \sigma\upsilon\epsilon\sigma\tau\alpha\ \tau\eta\ \epsilon\iota\pi\tau\eta\ \beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\upsilon\ \eta\gamma\alpha\ \theta\alpha\lambda\alpha\sigma\pi\epsilon\upsilon$. aut ergo locum prorsus alium in mente habuit Hermogenes, aut e memoria recitavit.

233. 5. $\delta\iota\epsilon\kappa\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha$] Citat h. l. Hermog. p. 423. ult.

— 13. $\beta\epsilon\upsilon\lambda\iota\sigma\tau\epsilon\upsilon$] Laudatur hoc totum comma ab Hermogene p. 424. ubi vulgata lectio constantissime ubique retinetur.

234. 2. $\epsilon\lambda\iota\sigma\tau\epsilon$] prætuli $\epsilon\lambda\iota\sigma\tau\epsilon\upsilon$ in medio, non belli cuiusque, sed belli vestri, a vobis gerendi, apparatus intermisisti, abruptistia.

— 3. $\tau\omega\tau\epsilon$] id, de quo dixerat p. 233. 27. $\acute{\omega}\varsigma\ \sigma\lambda\epsilon\upsilon\sigma\tau\epsilon\upsilon\ \tau\eta\ \mu\epsilon\tau\alpha\zeta\eta\ \chi\rho\eta\sigma\tau\epsilon\upsilon\ \epsilon\gamma\gamma\omega\sigma\tau\alpha\iota$.

— 18. $\acute{\alpha}\tau\alpha\ \tau\omega\tau\epsilon$ —] locum h. citat Minucianus p. 152. ult. ed. Norm.

— 24. $\delta\upsilon\omega\ \beta\epsilon\lambda\lambda\omega\ \nu$] Citat h. l. Pollax 9. 63.

235. 7. $\delta\epsilon\lambda\chi\tau\alpha$] aptus est hic infinitivus, ut in talibus formulis plerumque solet esse, ex $\acute{\alpha}\lambda\eta\upsilon$ versu 4. ille — anotor fuit sematni populoque, et sciscroet —. Locum hunc vulgata sic exhibet: $\delta\epsilon\sigma\tau\alpha\ \tau\alpha\ \kappa\epsilon\iota\sigma\tau\epsilon\upsilon\ \epsilon\pi\alpha\ \tau\eta\ \epsilon\iota\pi\tau\eta\ \epsilon\pi\eta\ \delta\ \acute{\alpha}\theta\eta\upsilon\alpha\ \iota\sigma\tau\epsilon\upsilon\ \eta\mu\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\sigma\tau\epsilon\upsilon\ \sigma\upsilon\pi\epsilon\rho\iota\upsilon\ \sigma\upsilon\delta\eta\tau\iota\kappa\alpha\ \delta\epsilon\lambda\chi\tau\alpha\ \tau\eta\ \beta\omega\lambda\eta\ \kappa\alpha\ \tau\eta\ \delta\eta\mu\omega\ \tau\omega\ \acute{\alpha}\theta\eta\upsilon\alpha\ \nu$.

236. 2. $\kappa\lambda\epsilon\iota\mu\mu\alpha$] Citat h. l. Hermog. p. 293. et de collocatione verborum subtilia, umbra et otio grammatici digna, argutat.

237. 11. $\eta\mu\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\sigma$] Citant Harpoor. v. $\eta\mu\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\sigma$. Hermogenes p. 245. $\tau\omega\upsilon\tau\eta\ \tau\iota\ \delta\upsilon\rho\alpha\mu\ \rho\upsilon\tau\alpha\ \alpha\sigma\pi\epsilon\rho\upsilon\mu\epsilon\upsilon\ \kappa\alpha\ \tau\eta\ \sigma\upsilon\pi\epsilon\rho\iota\ \delta\eta\mu\omega\ \delta\eta\mu\omega\ \mu\eta\delta\eta\ \tau\eta\ \eta\mu\omega\ \kappa\alpha\ \delta\eta\mu\omega\ \delta\eta\mu\omega\ \iota\sigma\tau\epsilon\upsilon\ \acute{\alpha}\tau\omega\ \mu\eta\omega\ \tau\eta\ \acute{\omega}\gamma\alpha\ \tau\eta\ \beta\epsilon\mu\alpha\tau\alpha\ \tau\alpha\ \delta\epsilon\iota\upsilon\tau\eta\ \tau\eta\ \epsilon\pi\epsilon\ \beta\epsilon\lambda\lambda\omega\ \acute{\alpha}\tau\alpha\ \delta\ \delta\eta\mu\omega\ \mu\epsilon\lambda\alpha\ \sigma\upsilon\mu\mu\omega\ \eta\mu\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\sigma$. locum hunc Hermogenis cum jam recitasset Taylor, tamen nil ideo minus recitandum ego quoque duxi, sed integrum et plenum. Taylor enim mutilatum attulerat, ut intelligi requirit.

238. 19. $\epsilon\pi\alpha\ \delta\ \tau\omega\ \acute{\alpha}\theta\eta\upsilon\alpha\ \nu$] militat Taylor pro $\epsilon\pi\alpha\ \delta\ \tau\omega\ \acute{\alpha}\theta\eta\upsilon\alpha\ \nu$, cuius

utique auctores sunt multi et boni, et in his Aug. pr.: nolim tamen ideo vulgatam damnare, cuius quoque sit labes, equidem haud intelligo, sive $\acute{\alpha}\theta\eta\upsilon\alpha\ \nu$ pro masouline, sive pro neutro accipiatur. dixerat modo $\acute{\alpha}\theta\eta\upsilon\alpha\ \nu$. sunt ergo plura $\acute{\alpha}\theta\eta\upsilon\alpha\ \nu$, quorum de singulis quibusque iudicare, atique est $\epsilon\pi\alpha\ \delta\ \tau\omega\ \acute{\alpha}\theta\eta\upsilon\alpha\ \nu$ iudicare. Pari modo p. 262. 23. legitur: $\kappa\omega\lambda\lambda\alpha\ \delta\ \tau\alpha\ \acute{\alpha}\theta\eta\upsilon\alpha\ \nu\ \sigma\upsilon\eta\beta\alpha\sigma\tau\omega$. Sunt autem $\tau\alpha\ \acute{\alpha}\theta\eta\upsilon\alpha\ \nu$ cause improvise, aut humane voluntati non obnoxie, complit suis peragendis, aut munia obeundis intereodentes. breviter, excusationes legitime et honeste. Possit $\epsilon\pi\alpha\ \delta\ \tau\omega\ \acute{\alpha}\theta\eta\upsilon\alpha\ \nu$ etiam in genere masculino acceptum sic reddi: de eo, qui invalidus, inopar gerendo maneri sit, nec no sit. Strategus $\acute{\epsilon}\ \epsilon\pi\alpha\ \tau\omega\ \delta\epsilon\sigma\tau\omega$ commemoratur, quia alius adhuc strategus erat $\delta\ \acute{\epsilon}\ \tau\eta\ \delta\eta\mu\omega\ \nu$. prætor ille castrensis erat, in causis militaribus. hic prætor ærarii.

— 14. $\delta\ \gamma\rho\alpha\mu\mu\alpha\tau\iota\kappa\epsilon\ \tau\eta\ \beta\omega\lambda\eta\ \nu$] Citat h. l. Harpoor. v. $\gamma\rho\alpha\mu\mu\alpha\tau\iota\kappa\epsilon$. Scriba senatus nominatur, quia populo quoque suus erat.

— 21. $\epsilon\pi\omega\gamma\gamma\epsilon\lambda\lambda\epsilon\upsilon$] prætuli $\epsilon\pi\omega\gamma\gamma\epsilon\lambda\lambda\epsilon\upsilon$ in imperfecto, quia tempus idem modo præcessit. Sed $\acute{\alpha}\ \tau\eta\ \epsilon\pi\omega\sigma\tau\omega\lambda\eta\ \sigma\epsilon\rho\upsilon\upsilon$, tametsi Marklandi conjecturam $\acute{\alpha}\tau\eta\ \tau\eta\ \epsilon\pi\omega\sigma\tau\omega\lambda\eta\ \nu$ ab Aug. confirmatam reperirem. nam vulgata bene habet. $\acute{\alpha}\ \text{h. l. est etiam, ex altera parte, contra. ut auctoritatem Callisthenis modo recitasti, scriba, ita jam Philippi quoque literas recita. Est etiam $\acute{\alpha}\ \text{pene idem atque } \mu\epsilon\tau\alpha\ \tau\omega\upsilon\tau\alpha$, et sæpe ista $\acute{\alpha}\ \mu\epsilon\tau\alpha\ \tau\omega\upsilon\tau\alpha$, ut finitima inter se atque consentanea, copulantur.$

239. 4. $\mu\eta\ \sigma\lambda\epsilon\upsilon\sigma$] interrogavi $\acute{\epsilon}\pi\alpha$. plus, quam par est, vel expedit. nam idem est atque si dixisset: $\acute{\epsilon}\pi\alpha\ \sigma\lambda\epsilon\upsilon\sigma$, $\delta\ \sigma\upsilon\pi\epsilon\rho\iota\upsilon\ \nu$, vel $\delta\ \sigma\upsilon\mu\phi\epsilon\rho\upsilon$.

— 6. $\eta\mu\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\sigma$] $\delta\eta\mu\omega\ \nu$ Marklandi blanditur quidem prima specie, verumtamen vulgata nihilominus bene habet, et eodem tendit. pace mecum contractis, copiis infestis contra me in aciem eductis proceditis, et castra mea, quoque eunt, vestris e regione prosequimini, non secius, atque faciebatis bella aperta mecum gerentes. similis est locus p. 263. 18. ubi miror Marklandum non item $\delta\eta\mu\omega\ \nu$ suscipere.

— 10. $\acute{\alpha}\theta\eta\upsilon\alpha\ \nu$, $\acute{\omega}\varsigma\ \sigma\alpha\phi\acute{\epsilon}\ \nu$.] Marcellinus ad Hermog. p. 212. $\epsilon\iota\ \delta\ \mu\eta\ \acute{\alpha}\ \acute{\alpha}\tau\eta\ \delta\ \epsilon\lambda\epsilon\upsilon\tau\eta\ \nu\ \eta\mu\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\sigma\ \sigma\upsilon\mu\beta\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon\upsilon\tau\alpha\ \nu$, $\delta\ \tau\eta\ \delta\eta\mu\omega\ \nu$, $\acute{\epsilon}\pi\alpha\ \tau\eta\ \delta\eta\mu\omega\ \nu\ \tau\eta\ \gamma\omega\mu\epsilon\upsilon\ \nu$, $\acute{\epsilon}\pi\alpha\ \tau\eta\ \kappa\alpha\iota\ \mu\eta\ \epsilon\chi\omega\mu\epsilon\upsilon\ \nu$, $\tau\eta\ \beta\epsilon\mu\alpha\tau\alpha\ \nu$. $\kappa\alpha\theta\acute{\alpha}\rho\tau\epsilon\ \delta\ \delta\eta\mu\omega\ \nu$ $\acute{\epsilon}\pi\alpha\ \tau\eta\ \kappa\alpha\ \tau\eta\ \sigma\tau\epsilon\phi\acute{\alpha}\nu\omega\ \nu$, $\sigma\upsilon\pi\epsilon\rho\iota\upsilon\ \nu$ $\sigma\upsilon\lambda\lambda\epsilon\upsilon\sigma\ \nu$ $\acute{\epsilon}\pi\alpha\ \tau\eta\ \delta\eta\mu\omega\ \nu$ $\acute{\epsilon}\pi\alpha\ \tau\eta\ \delta\eta\mu\omega\ \nu$, $\acute{\omega}\varsigma\ \sigma\alpha\phi\acute{\epsilon}\ \nu$ $\delta\eta\lambda\omega\ \nu$ $\kappa\alpha\ \tau\eta\ \delta\eta\mu\omega\ \nu$ — Scholiastes anonyms ad Hermog. p. 402. $\kappa\alpha\ \tau\eta\ \lambda\acute{\epsilon}\xi\eta\ \kappa\omega\iota\ \delta\eta\mu\omega\ \nu$ $\tau\alpha\ \sigma\eta\mu\alpha\tau\iota\kappa\alpha\ \tau\eta\ \delta\eta\mu\omega\ \nu$ $\kappa\alpha\ \tau\eta\ \sigma\eta\mu\alpha\tau\iota\kappa\alpha\ \nu$. $\acute{\omega}\varsigma\ \acute{\epsilon}\lambda\epsilon\upsilon\tau\epsilon\ \nu$, $\acute{\omega}\varsigma\ \sigma\alpha\phi\acute{\epsilon}\ \nu$ $\delta\eta\mu\omega\ \nu$ $\kappa\alpha\ \tau\eta\ \delta\eta\mu\omega\ \nu$.

— 16. φησιν] Biotic φησιν αὐτῶ; λαβὴν τὰν ἀρεβρό legitur apud Demosthenem alioque, ut mirum sit, potuisse viros doctos in ea errare. Sententia ejus hæc est: Progressus est Philippus uterius. Thebanos Thebalosque, voluit tarbo omnia coram se agere, propellens, reus et rotans, egit, que voluit, oborto collo, πρωτοπίτες, οὐκοκατος, δεμοκτατος, ut maiorum sibi imminentium aut prævidereat, v. p. 347. 10. aut est simile dicitum de eo, qui subito, per vim correptam, sublatumque in humeros auferit, que vult, invitum et vociferantem.

— 26. ἄλλω γὰρ, ἐνι —] Citat h. l. Alexander de figuris, capite de ironia p. 44.

240. 3. εἰς αἰτίαια μᾶλλον ἀμύσει λῆγων ἰουσι] præcisi hæc ordinem: εἰς αἰτίαια μᾶλλον ἰουσι ἀμύσει λῆγων. nullam tamen novo μᾶλλον a me non esse repudiatam. poteram sic dare: εἰς αἰτίαια μᾶλλον ἰουσι μᾶλλον ἀμύσει λ.

— 10. φίλων, εὐαγγέτω, οὐτίαια] Citat h. l. Alexander Rhetor p. 28. in capite περι ἰσημοσι. et Phocæmmon p. 132. qui genus tautologiae facit: διὰφορα ἰσημοσι σημαίνοντα τὸν αἰτίαν δέκταιν, ἐπὶ δὲ τὴν ἀδῶν ἀνῶν, ὅς τὴ φίλων, εὐαγγέτω, οὐτίαια ἠγῶνται.

— 27. αὶ δὲ πάλαι ἰσῶου] Hermogenes p. 243. αὶ μετρίως μὲν εἰν ἔχουσι τροπὴν οὐκῆται εἰσιν εἰ ὄ ἰσημοσι τὶ τὸ μετρίως, φραχῆουσι τὸν λῆγων. ὅσιν αὶ δὲ πάλαι ἰσῶου. διὰ καὶ ἰσημοσι αὐτῶ ἰδῶου, τὸ γὰρ τῶν μὲν ἐν τῶ πάλαι ἰσῶου καὶ πρῶτον, ἰσημοσι πῶου, καὶ τὰ ἔξω τῶ ἰσῶου ἔσιν ἰσημοσι τῶ.

241. 1. τῶν ὄ ἰσημοσι καὶ οὐκῶν] diverti sunt εἰ ἰσημοσι et εἰ οὐκῶν. Magistratus qui gesserunt, etiam meliores, aut gerent, nunc tames, cum extra functionem, hoc est, p̄senti sunt; et ostentur, ἰσημοσι sunt, tametsi non propterea τῶς οὐκῶν; plebi, misericordiam, incedente multitudini, populo accubescendi sunt. εἰ οὐκῶν autem nunquam sunt ἰσημοσι, neque erunt, neque possunt esse; quis nullo honores gerent, nullamque partem reip. attigunt, nisi in occasione, ferendis suffragiis.

— 20. ἀποδεδῆμαι] præcisi ἀποδεδῆμαι, existimans, ἀποδεδῆμαι significare vendidit. quod roctame ait, an falsus memorie fuerim, hæc licet definire: Soti possit, ut Orosi coristum secundum modum ἀποδεδῆμαι et ἀποδεδῆμαι affigerit ad significandum vendidit, et is, qui vendidit. ἀποδεδῆμαι autem et ἀποδεδῆμαι ad significandum vendidit sum, et homo venditus. Retractions nunc longo tempore post illa mea aua Demosthenica, incipio venoniam vereri, ne festinatio me passim locorum præcipitem egerit.

— 24. μὲχρι τῶτων Λασθ.] Hermo-

genes p. 266. 3. citat h. l. et p. 295. ubi de discrimine τῶς φραχῆουσι et τῶς ἰσημοσι φησὶ loquitur, αὶ τὶ εἰν φραχῆουσι καλλῶ-σίζουσι, ὅσιν λῆγων, καὶ αὶ κατὰ κῆλον ἰσημοσι. ὅσιν μὲχρι τῶτων Λασθῶ; — μὲχρι τῶτων Γραμμάσι. — Ponam hæc locum e scholiasta ad Hermogenem librum περι ἰσημοσι, non quo leutores ex eo scitis digna discant, sed quo intelligant hoc e specimine, quam miseris et quam difficilibus augis bonus Hermogenes oneratus sit. quamquam hic anonymus in hæc de formis librum scholasticus acquiris et generis et ætatis est, nullaque modo cum Marcollino cæterisque vetustioribus et melioribus commentatoribus comparandas. p. 397. ergo cum malis, et aliis, quam par esset, subtiliter disputasset, p̄ rem obscurandam, quam ad istammodum accommodatus, in ille Demosthenico μὲ-χρι τῶτων Λασθῶν obtinere ἀμύσει, compositam ex ἀμύσει καὶ λαμπερῆτος, tandem subjicit hæc: φησὶν οἱ, ἐνι εἰ τῶτων λῆγων, ἐνι λαμπερῆτος καὶ ἀμύσει συνελθῶσι τῶτων ἀμύσει (ἡ γὰρ ἀμύσει καὶ αὐτῶν εἰ σὺσῶ-ταιν.) ἀλλ' ἐν σφοδρῆτος καὶ λαμπερῆτος, καὶ φραχῆουσι σῶματα. ὅσιν εἰς ἔλλῶς δι' λῆγων, ἐν λαμπερῆτος καὶ ἀμύσει τῶ ἀμύσει σὺσῶταιν, ἀλλὰ λαμπερῆτος ἐν τῶτων καὶ ἀμύσει ἔσιν: τὸ μὲχρι τῶτων Λασθῶν. λαμπερῆτος μὲν εἰσὶν ἰσημοσι ἰσημοσι, ἀμύσει δὲ διὰ τῶς τῶς σφοδρῆτος καὶ φραχῆουσι ἰσημοσι, καὶ τῶς λαμπερῆτος τῶς μακρο-κῶν. ἔξ εἰ ἡ ἀμύσει — εἰ γὰρ ἀμύσει ὅσιν ἡ ἰσημοσι ἀλλῶς καὶ τῶ λῆγων [puleritudo- dinem orationis per se conciliat] ep̄aphora, etiam aliud p̄ibi ad eam accessisset; est autem ep̄aphora, particula μὲχρι iterata, πολλὰ μᾶλλον διετῶ κατὰ σῶματα γομῆται [quanto majorum addit pulcritudinem dyphata per exy- gium, seu conjugationem], hæc ep̄aphora; hoc est μὲχρι τότιες cum ἰουσι copulata; τὸ γὰρ μὲχρι καὶ μὲχρι, καὶ ἰουσι καὶ ἰουσι κατὰ σῶματα τῶ ἰσημοσι ἔσιν. ejusmodi dyphatones, locutibus scholasticorum dignis, carpitæ metis sa- porant. Alexander Rhetor p. 62. σῶματα δὲ ἀμύσει καὶ διὰ ἔλλῶς ἰσημοσι, ἔσιν τὶ τῶ φραχῆουσι καὶ τῶ τῶ μὲχρι λαμπερῆτος, καὶ ἔσιν τῶ ἰσημοσι μὲχρι τῶτων etc. τῶ μὲν γὰρ φραχῆουσι καὶ τῶ μὲχρι ἀμύσει μῶου, τῶ δὲ ἰσημοσι τῶ 222.

— 27. ἔσιν] Citat h. l. Harpocra- v. ἔσιν et τῶς et ἔσιν. (v. p. 242. 2.) nam sic exaratum ibi legitur.

242. 7. τῶτων] præcisi εὐνοσι, vel propter hoc, quos per contentum τῶς οὐκῶν, plebem, appellatis, salvi tatis, per plebem Ἀττικῶν, et per nos, oratōres, vestris machinationibus obstantes.

— 13. ἰσημοσι] Citat h. l. Harpo- crat. v. ἰσημοσι.

— 18. τῆ] prætalī γε. citat h. l. Alexander Rhetor p. 36. in cap. περὶ ἰσωνυμίας, his verbis: πολλὰς δὲ καὶ ταῦτα [eandem vocabula] καὶ πολλὰς ἰσωνυμίας. ὡς Δημοσθένης κατὰ φιλίαν τὴ καὶ ξείαν — ad πῶσαν λαβήντι;

— 20. ἐγὼ σοὶ ξείαν] Hermogenes p. 347. Διαμυσσοῦ δὲ παράδογμα. οἷον ἐγὼ σοὶ ξείαν Ἀλεξάνδρου καὶ τὰ ἔξω.

— 23. εἰ μὴ καὶ τοὺς θειοτάτας] Rursus Hermogenes p. 319. 1. μέθοδός τις αὐτῶ ἀφελείας τὸ πλοσιάζει τοὺς κατὰ μέρος ἐπιζήμιους. ἰσῶν καὶ τῶ, εἰ μὴ καὶ τοὺς θειοτάτας καὶ τοὺς ἄλλοι τὴ μωδῶν φράττωσις, εἰ ἀφελῆς τις τὸ ἀρίστην [aliud quodcumque], ἐπιμύει δὲ τοὺς κατὰ μέρος, ἀφελῆ σπύσσει τὴν λόγον. εἰ, εἰ οὕτω λέγει εἰ μὴ καὶ τοὺς θειοτάτας, καὶ τοὺς σπασιάντας, καὶ τοὺς ἀμαλλοδίτας, καὶ τοὺς ποιμήνας, καὶ τοὺς ποιμάς. εἰ γὰρ οὕτως ἐπιμύει τις τοὺς κατὰ μέρος, πᾶν ἂν ἐγχεσάιτο ἀφελῆ τὴν λόγον.

— 26. μωδῶν] in Ang. primo vocabulum hoc huius loci accentu prorsus caret, quod videtur de consilio deliberato factum. versa 1. autem p. 243. superscriptus erat secundus litteræ, τῆ, ut, reddidi.

— pen. ἰ ὄ ἀπιστοῖς] Aristides de C. D. ἰμψασιν δὲ σοὶ καὶ ἰρωτόσις κούσουσιν. ὡς ἐν τῷ περὶ Στεφάνου, ἰ ὄ ἀπιστοῖς, ἰρώτων αὐτῶς etc. ad ἢ ξίτης εἰναὶ Ἀλεξάνδρου.

243. 6. κίαιος εἶνα] Construenda sunt vocabula sic, ac si hoc modo starent: κίαιος εἰμὲ τυγχάνειν καὶ τούτων τῶν δωρῶν, πῶν περιβεβουλημένων, καὶ ἄλλων, ἐτι μισέων, ἢ αἰται εἰσίν.

— 10. Χαρόνιδ] Charon nomen est notum, minus notum Charon. ac fuit iam. ergo, ut a Charone Charonoides profectum est nomen, quod, sycnoide Dorica stecates, Charonidas pronunciantur, ita a Chærone quoque Chæronidem, et porro Chæronidam effecerunt.

— 17. καινῆς] subaudi εἰς τὴν σκηνὴν κίαιουσιν.

— 23. ψευδῆ] quæ Ctesiphon de laudibus Demosthenis prædicarat. Syrianus ad Hermogen. p. 79. 29. χρῆ δὲ τοὺς μετὰ τήνας ἰργάζεσθαι τοὺς λόγους ἐπιχωρηώντας, καὶ ἀποδείξαι συμπίλιναι τὰς ἐπιφορὰς, ἄλλὰ μὴ ἔξω τοῦ κωκίμου διαζέειν. [nam ἀνορθάζειν, errare, vagari.] ἐπιπρὸ μὴ μέλλομαι τὸ τοῦ Ἀλεχίου παδῶν, καδῶ ἰαυτῶν, φασίν [ut est in proverbio], ἀλώμειν κῶν. [fort. ἀλώμειν, congerentes, coaservantes:] καὶ γὰρ Ἀλεχίος ἐν τῷ κατὰ Κτισιφῶντος, οὐκ ἀρνεσθῆς παράνομον διαζέει τὸ γραφὸν κατὰ [non adnotavi, sed simpliciter de] Δημοσθένους ψήφισμα [tametsi utique τὸ γραφὸν ὕπερ ψήφ. malle. perspicuitatis saltem gratis, et ne dabitum supersit], ἀλλὰ κωκίως, ὡς οὐδὲ ἀξίως στεφάνου ὁ Δημοσθένης, κωκίως τῷ ἀντιδικῶ τῆς τῶν κίαιων πολιτυμάτων διεξόδου κωκίως ἀφῶσον. εἰ δὲ περὶ μέν ἰσῶν τὸ κριόμενον [id quod

sunt hoc, nam Ctesiphontis auctoritas juri civili repugnet], ὅσῳτῳ ἂν εἶδη Δημοσθένος Τιμάρχου.

— 25. γραφῆς] vocabulum hoc in sensu, minus quidem notatum, verum ad originem et naturam verbi γραφῆς propius accedente, accipiendum est, pro scripto quocumque, cunctisque generis, vel argumenti, non eo sensu, quo pæne solo vocabulum hoc in oratoribus Atticis usurpatum occurrit, quasi alium ullum sensum capere nequiret, soil. pro accusatione.

— ibid. Syrianus ad Hermogen. p. 302. τὸ νόμιμον κλατίνουσι τῇ τε γῶμῃ τοῦ νομοθέτου, καὶ τοὺς περιστάσις μορίαις, καὶ ἑτέροις νόμοις. ὅσῳτῳ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Στεφάνου τὸ νόμιμον διὰ νόμον ἑτέρον ἰπλάττειν. ὅσῳτῳ δὲ τὸ νόμιμον ἔξ ἀρχῆς, [in principio.] οὐ γὰρ, ὡς ἴταει φασιν, ἐν μέσῳ τοῦ λόγου. ἀφ' οὗ γὰρ τὴν πολιτείαν τὴν ἰαυτοῦ καὶ τὴν πρὸς τὸν ἄλλον εἶσαν ἐξετάξει, οὐδὲν ἄλλο σπῶσι, ἢ τὸ νόμιμον κατασκευάζει. τοῦ γὰρ Ἀλεχίου τὸ Κτισιφῶντος ψήφισμα παρὰ τρεῖς γραφῆς λίγοντος νόμοις, πρῶτον μὲν, ἐτι ψευδῆ γράφει περὶ Δημοσθένους γράμματα, γραφῆς, ἐτι εἰνας. νόμος ὄ ἰσῶν ὁ κωκίως ψευδῆ εἰσφορῶν γράμματα. δεύτερον δὲ, μὴ ἔξῆται στεφάνουδας ἐν διατῶν, ἀλλ' ἐν Πηκί. τρίτον, τὸ ἰσῶντος μὴ στεφανοῦδας. πρῶτον ἐξετάξει Δημοσθένης περὶ τοῦ μὴ ψευδῆ γραφῆν νόμου, καὶ δίκασει διὰ τῆς ἰαυτοῦ πολιτίας, τὴν τ' εἶσαν, καὶ ὡς οὐ ψευδῆ γράφει Κτισιφῶν, ἀλλ' ἐτι μάλιστα ἀληθῶ. ἀφ' οὗ γὰρ τῆς ἰαυτοῦ πολιτίας ἀρχεται τόσῳ, καὶ τῆς εἰνοίας ἀπ' εἰσῶν τὴν ἐξέτασιν κωκίται. ἐπιδικασίος γὰρ, ὡς οὐ παράνομον τὸ ψήφισμα τοῦ Κτισιφῶντος, μὴ περιέχον ψευδῆ γράμματα περὶ Δημοσθένους, ὡς εἶνας [scil. ἰσῶν] τῆ σπῶν, ἀλλ' ἀληθῆ. ζυλώσῳτῳ ἐν τῷ Δημοσθένος τὸ νόμιμον κλατίνουσι, καδῶται κίαιος ἐν τῷ περὶ Στεφάνου, καὶ ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, καὶ πρὸς Δισπίνον.

— 26. τυχωσοῖς] Citat h. l. Pollux 1. 161. v. τυχωσοῖς.

— pen. ἰτι δὲ] adde e præmissis taocita cogitatione οὐκ ἴσῳτων τῶν νόμων.

244. 1. τραγῶδῶν τῇ καινῇ] scil. ἐπιδείξει, vel ἀγορίαι, aut εἰσδορ εἰς τὴν σκηνὴν, aut εἰσχωγῶν, aut διδασκαλία. In Ang. pr. est τραγῶδῶν καινῶν. ubi ἐπιδικουμένην, aut ἀγνωστὴν subaudierunt. alii dant τραγῶδοις καινῶς, quod idem est, atque cum genitivo. nam datus quoque Græcois in usu perinde, atque Latinis, ablativus, consequentie, vel absolutus diotus.

— ibid. ἀλλ', ἐὰν μὲν] id. est, ἀλλὰ κωκίως τῶν νόμων, ἐὰν μὲν —

— 3. ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ] in concione, plebe congressa. Non possunt hæc tria vocabula omitti. non enim sufficit a lege locum orationis indicari; necesse quoque erat, ut tempus definiretur. non in foro vacuo hominibus; nequaquam, sed tam,

com foram referatissimum est, ut res promulganda ad notitiam quam plurimorum perveniat.

— 11. τῷ μὲν ὄν] constructio hæc cum genitivo plana via et inoffenso pede ad metam periodi decurrit, eoque servanda videtur. qui codices autem τὸ (in nominativo) dant, hi necesse faciunt, ut suspicemur, velastis in libris pone ἐπὶ ταύταις, ad hæc exhibuisse hæc duo vocabala, quibus libri nostri carent, ἵπῶν ἰστί. quale sit.

— 15. εἶναι μοι νομίζω] subaudi περὶ τούτων.

— 20. καὶ τούτῃ] malim καὶ κατὰ τούτῃ. etiam hæc est. idem esse mihi comminor, ac si dixisset: ἠγούμαι καὶ κατὰ τούτῃ κωνσταντίνῳ τοῖς πτωχολιτωμένοις τὴν ἐξέτασιν, εἴτε ἀξίος εἰμι τοῦ στεφάνου, εἴτε καὶ μή. cum disquisitione vitæ a me in republica gestæ autumo etiam hæc ex parte commexam esse inquisitionem, dignus corona sim, nec ne. Planius utique dixisset: Quæstionem, dignus, an indignus corona sim, si exhaurire et penitus definire velimus, necesse autumo esse, ut hac quoque ex parte vita mea publice acta spectetur.

— 22. ἐν ταύταις] in concione. ὅτι Demostheni sæpe sunt plebei, populares honore in horum congressu, in Pryce, plena concione, in me conferendo. magnum erat in oculis universæ civitatis Athen. honorari. Hoc tam parvi faceret Demosthenes, ut præteriret?

— 23. ἴτι μόντοι καὶ —] Hermogenes p. 430. ὅταν διὰ τοῦ νόμου κλιθεῖν [veras, ab adversario oppositas, iudicibus et corone creptam it, falsas autem, commentitias subjectam], ἀπλότῃτα προσκωιδται, λέγων οὕτως ἴτι μόντοι καὶ τοὺς νόμους δικαίῳ εἶναι μοι δεσπῆ. ἕς παρέρου μετρησέντων τοῖς ἰσχοῦσι τὸ ἀντιδικῆν.

— 26. βαδιοῦμαι ὄ ἴν' αὐτὰ] Alexander Rhetor p. 20. προδιέδωκε ἰστί, ὅταν μέλλωμέν τι τοιοῦτον λέγειν, ὃ εἴται τις διαπραπίας, ἵστί μὴ χαλεπῶς αὐτὸ προδιέξασθαι τὸν ἀπροσπίν, καὶ ἀπροσπίνωμεν αὐτὸν, ἕς ἔχῃ τὸ Δημοσθένειν βαδιοῦμαι ὄ ἴν' αὐτὰ — ad καὶ λέγουσ ἕμῶσιν.

245. 4. τῇ γραφῇ] id est, τῇ ἐξέτασιν καὶ ἐξελίξει τῆς σῆς γραφῆς.

— 5. εἴτα καὶ πολλῶν —] interpretem hujus loci velut ager initium epistolæ tertie.

— 8. 2 μὲν ὄν —] Citat h. l. Dionys. Halic. p. 172. Hermogenes p. 283. ἴτι ἐφίλεισται νόματα καὶ οἱ μαρισμοί. ὄν 2 μὲν ὄν περὶ τοῦ πολιτεύσασθαι — δικαλοδῆ, ταῦτα ἴπῳ.

— 13. μέγα ἰπῆξε] Hermogenes p. 260. ταῦτόν ἰστί [splendidum quidam, at fracti tamen et interrupti splendoris] καὶ τὸ Πλασιόταγμα, ὃ ἂ. ἂ. μέγα ἰπῆξε Φιλίππῳ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, οὐ τισιν, ἀλλὰ

πῶσιν. δίκαιοι γὰρ καὶ οὐ εἴσῃ φαίνονται τοῦ λόγου τὸ ἄγαν λαμπρῶν, τῇ διακοπῇ καὶ ἰσοστροφῇ. Aristides de D. C. p. 190. κατὰ δὲ ἀποργῶν γένοιτο σημειῶν, ὅταν τις ἰσηματικῶς χρεῖται ταῖς λέξεσιν ἀπὸ ἰσηματικῶν. ὄν πλοσικωταγμα, ὃ ἄδρος Ἄδρωται, μέγα ἰπῆξε Φιλίππῳ. Scholiastes ad Hermogenis superiore locum: παρὰ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν, τὸ οὐ τισιν, ἰστί διακοπῇ, τὸ δὲ ἀλλὰ πῶσιν ἰστί ἰσοστροφῇ. σημαίωσι δὲ, ὅτι πάντα τὰ ἕξῳμα ἔχοντα πρῆγματα, ἰσὰ μόντοι ἀδρῶσιν πρῆξῳται, ἢ κατ' ἀναρῳσιν εἰσῳξῳματα, ἢ κατ' ἀποσῳτάσῳσι, ἢ ἀσῳνδῳτικῳσι, καὶ μὴ διακοπῳτάσῳσι, ἀλλὰ καθῳσιν διὰ μακρῶν προφῳρήματα κῳλων, τῶν λαμπερῳτάτων μέλλοιτα ἀσῳργῳξῳτάτων.

246. 1. ὠστῳρον ἔχρησ —] Hermogenes p. 256. διὸ καὶ τὰ ταῦτα σχῳήματα ἐπὶ τῶν οὐκ ἐπιδοργῳμένων ἀντιῳρήσῳσι παραλαμῳβῳνται. ὄν ἀλλὰ τί ἔχρησ, Ἀλοχῳσιν, τῳπῳλῳν κῳσῳσιν, ἀρῳχῳν καὶ τυραγῳδῳν τῶν Ἕλλησῳν ἐφῳσῳσιν αὐτῳτῳ κατασῳμαζῳξῳσῳν Φιλίππῳ. ὠστῳρον ἔχρησ αὐτῳν, Ἀλοχῳσιν, τὸ φῳρημα ἀφῳσῳσιν — Δολῳσῳν τῳέμῳ. καὶ τὰ ἔξῳ. Constat, Hermogenem, e memoria recitantem, duos diversos locos consarcinasse. hunc puta, cum eo, qui hujus pagine in fine legitur. Item p. 267. κατὰ ὄ ἂν σῳφῳδῳτάσῳσι αἱ ἀσῳσῳσῳφαὶ διλοσῳσῳσι καὶ οὐ ἐλῳργῳχῳ κῳσῳσῳσιν ἂν τῳν ἀέμῳσῳν. ὄν ὠστῳρον ἔχρησ αὐτῳν, Ἀλοχῳσιν, τὸ φῳρημα ἀφῳσῳσιν etc.

— 21. κατὰ τῶν οὐκ ἰσῳντιῳδῳσῳσῳν] addidi particulam infiantem. quamquam non miror, eam a vulgata multisque codicum abesse. Nam e vulgata quoque sententia existit, tametsi minus bona, tolerabilis tamen, præsertim si ἕμῳσι ομῳκῳτατῳ, quod codices novissimi omittant, aut si sic distinguatur, ut est in Bavarico distinctotum: λυπῳσῳσι ἕμῳσι ἴν' ἂν. unde suspior, quibusdam in libris ἕμῳσι fuisse exaratum, quod sine οὐκ esse noquit, in aliis ἕμῳσι, quo admissio, facile οὐ abesse potest. Qui codices ἕμῳσι, ὠσῳσῳσῳ, ομῳσῳσῳ, darent, hi videntur sine interpanxisæ: λυπῳσῳσι ἕμῳσι, ἴν' ἂν. unde hæc exit sententia: Si Philippus, semel victor factus, Græcorum protras neminem posthæc imasisset, justa fuisset eos reprehendendi causa, qui ei adversati essent, eumque artais infestis insectati, virum tam bonum, tam justis æqui pacisque amantem, οὐσῳσι facinora superiora omnia soli gloriæ atque principatus studio deberentur. Sed facile patet, hanc sententiam, a qua οὐ abest, multam cedere alteri, quæ οὐκ habet; et hanc posteriorem ita cum oratoris mente convenire, ut illa prior abhorret. Quanto planior hæc est sententia: Etiamsi Philippus postmodum paci justitique servisset, tamen culpa ideo non vacarent, qui ambitiosi et cupiditati ejus hæc obstitissent.

247. 1. ἴσῳ] Sopater ad Hermogen. p.

310. τίμαρτον [soil. ἐγγύημα, argumentum ad fortitudinem bellicam adhortandi] ἀφ' ὧν εἰ πάλαιμι ὑπόμεσαν, καὶ ἂ θαυμάζωσι, καὶ δὲ ἂ πολλοὺς ὄντας ἰφίστανται, ἵσθις τοῦτον καὶ ἡμᾶς ἀγασθῆσθαι συμφορῆν. ἄς Δημοσθῆς ἐν τῇ περὶ Στεφάνου τὴ ἰδίῃ μὲ τῇ πάλαι συμβουλίσῃ κενόθεν ἐπιστάντων; καὶ τοῦτο κατασκευάζω, ἐκ τοῦ φιλοστού τας ἀφορμὰς ἔλασεν, εἰπὼν ἰσθῆν δὲ τὸν θάνατον [v. versu 9].

— 3. ἀφ' ἧς] a qua die cepi in hunc suggestum ascendere. ἰφ' ἧς, quod Taylor praefert, hanc subijceret notionem: qua die in suggestum ascendi, ad quem nunquam fœmiceps rediit.

— 11. κλειν] locus celeberrimus et citationibus conlritas. κλειν h. l. usurpasse Demosthenem, non κλεινός, admonet Herodotus post Phrynichum Pauwii p. 204. et post Marin Pieroni p. 467. Plutarch. Moral. p. 739. 12.

— 14. τῷ λοιπῷ] id est, ἐν τῷ λοιπῷ, aut μετὰ τοῦ λοιπῷ σώματος. in corpore, quod reliquum sibi esset ab illorum membrorum iactura.

— 20. τοῦτο] redit ad τὸ ἀρχιν Ἑλλήνων.

— 97. δικαίως] opponit hoc v. ἀδικῶν.

— pen. τῶν ἰσχυρῶν] malim καὶ τῶν ἰσχυρῶν. et hoc faciebatis vos quidem.

248. 3. τὰ ἄλλα ἀφῆς] bis citat h. l. Alexander Rhetor, semel p. 44. in capite περὶ παραλαίψεως, de ficta vel simulata omissione. tum p. 72. in cap. de asyndeto.

— 5. Πεντακίδων] Citat h. l. Harpoor. v. Πεντάκιδος.

— 7. εἰς ἰχθῶν] Philippi puta, quod nomen ægre videtur posse omitti.

— 8. πτωστοὶ] hos, cives Athenienses, plebem.

— 12. ἀλλ' ὁ τὸν Εἰβίαν] Hermogenes p. 184. ταῦτα μὲν ὅν κἄλα ἱστῶν ἀλλ' ὁ τὸν Εἰβίαν ἰσθῆν σφοτερίζμενος, καὶ κατασκευάζων ἐπιτήχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν. εἴτα ἐπιφέρει κείμενα. καὶ καταλαμβάνων Ὁρέον, καὶ καταστέλλων Πεφθῶν. εἴτα διαδίχεται ἅπαν πάλιν καὶ καθιστὰς ἐν μὲν Ὁρέῳ φιλοστού τας τήρατον. εἴτα κείμενα πάλιν ἐν δ' Ἐρετρίας Κλείταρχον. ἢ πάλιν ἐπαρῶ ἴσῳ καὶ καθύλου τὸ πνεῦμα τοῦτος συνέχεται. Idem p. 266. ἀπορίσθαι δ' ἂν τις ἐκ τούτων ἀλύτως, σπῶν ἱσθῆν — τὴ ἀλλ' ὁ τὸν Εἰβίαν ἰσθῆν σφοτερίζμενος — καὶ ἴσα τοιαῦτα, σῶτερον ἀμμοστῆν, ἢ λαμπερῶ ἱσθῆν, ἢ τὸ συναμφοτέρων. ὁ καὶ μάλλον. Denique p. 309. περιβῶν δὲ μάλλον γαστῆται, ἢ γαστῆται. ἴσῳ ἀλλ' ὁ τὸν Εἰβίαν — Alexander Rhetor p. 28. συναδουρμῶν ἱσθῆν συναγωγῆ τῶν ἀποφραγμένων, ἢ ἀφραγθῆναι δυναμένων, εἰς τὸ κεφάλαιον. ἄς φασὶ Δημοσθῆς ἀλλ' ὁ τὸν Εἰβίαν — ad ἴδου τὸν εἰρητῆν, ἢ οὐ; Scholiastes Hermogenis p. 404. ἱσταῦδα γίνος μὲν ἢ ἀδικία, εἰδὸν δὲ ταῦτες, ἢ παρασκευάσθαι καὶ λύσις τῆς εἰρήνης. καὶ ἴδου μὲν ἢ Εἰβίαν, μᾶλλον δὲ Ὁρέος, ὁ Πεφθῶν. καὶ ἀρι-

στον μὲν αἱ Ἑλληνίδες πόλεις, ἀριστῶν δὲ Βυζάντιον, Ὁρέος, Ἐρετρίας. ἱσθῆν δὲ καὶ ἄλλα περιβλαπτικὰ ἱσθῆν, εἰ δὲ μάλιστα, καὶ ἢ διὰ μακροῦ ἀποδοῦς.

— 13. ἐπιτήχισμα] Citat h. l. Harpoor. v. Ἐπιτήχισμα.

— 24. ζῶσθαι Ἀθηναίων καὶ ἴσῳ] tametsi non solum in vivis adhuc supersint Athenienses, sed etiam adhuc ii sint, qui sunt. potest quis adhuc vivere, qui tamen tibi suocurrere, aut suas ipsius injurias ulcisci nequeat, sen quod procul abest, sen quod nexu vinculis, aliisve necessitatibus constrictus et impeditus est.

— 25. περιήχισμα] —] Aristides de D. C. p. 196. βαρύντης γίνεται αὐτως, ἴσῳ ἢ καταγοῦν τις προδόνται αὐτὸς ἑαυτοῦ, ἢ τὸν ἐλαστον τῆς, ἢ φίλον (βαρῶ γὰρ τὸ τοιοῦτον ἀν εἶναι, ἢ εἶναι ἰστανῆν). ἢ ἴσῳ τούτων, ἵσθῆν ὅν λέγει, ἢ περὶ οὐς λέγει. ἄς Δημοσθῆς περιήχισμα μὲν ἴσῳ —

249. 4. ταῦτα] soil. τὰ ἡμέτερα κτήματα, καὶ δικαία, καὶ παρῆχισμα. hæc nostra bona, opus, possessiones, jura, decora. Ut Demosthenes v. ταῦτα cunctas opes, totam remp., universam imperium Atheniense, ita Tullius quoque vocabulo hæc rem omnem Romanam complectitur.

— 12. συγλήτων] Citat h. l. Harpoor. v. σύγλητος ἱκαλοῦς.

— 13. Κύριος] sine controversia rectum, et immerita censura conjecturisque supervacaneis vexatur. Apud Isuum Xenocles Cyprius, p. 38. 7. et p. 54. 29. Cleonymus Cretensis commemorantur, qui procul dubio cives Athenienses, Athenis nati et educati, et cives erant, quo quis optimo jure, sed ideo sic vulgo dicti, quod alter in Cypro, alter in Creta, plurimum ætatis egissent.

— 17. εἰς Ἑλλασπῶντων] non cum ἀποσταλῆντα copulanda sunt, sed cum τὴν τοῦ οἴτου παρασκευάσθαι. naves bellicas, cum Leodamante missas, quo naves onerarias, frumenta vehentes, tuto e Ponto per Hellespontum in mare Ægeum deducerent. Classi Atheniensium frumentaria, quæ quotannis in Pontum mitti solebat, periculi summa erat in trajectu per Propontidem et Hellespontum, h. e. præter Thraciam et Macedoniam. Non in Hellesponto erant emporia frumentaria, sed in Ponto et ad paludem Mæotidem.

— 20. ὄσως ἢ κολλῆ ἀ συναχθῶσι] si nullus alius hic subesset scrupulus, momentam non dubitasset συναχθῆν sufficere, non quo nesciam, cum singularibus substantivorum, multitudinem significantibus, et licet, et solere plurales verborum componi; verum deest aliquid, leg. nempe si venditur: ὄσως ἢ κολλῆ καὶ ὁ δῆμος συναχθῶσι. prytanes in curiam ogeabant senatores, strategæ autem plebem in Pnycon, aut in theatrum, in concionem. Cur alias strategæ hic

loci commemorarentur. et a quo legendi erant legati? a senatu, an a plebe? a plebe utique. ergo plebs quoque concienda erat. v. p. 250. 10. *πρωτῆς καὶ στρατηγῶν ἔχρημάτισον* [acta in concione, quibus ipsi interfuisent, ad senatum, qui in curia remansissent, retulerunt] τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπηγγέλτους, ἔτι ἰδοὺς τῷ δήμῳ [populo, non senatui] πρὸς βίβας ἰλιόσθαι πρὸς Φίλιππον. visum fuisse populo, ut legati ad Philippum mittendi deligerentur [a senatu puta, auctoritate ipsi a populo delegata].

— 24. ἔτι id est, ἔρῳσιν, ἔτι — certiores faciant Philippum, populum Ath. nil esso incensuratum, si errore hæc sint admissa. v. Krebii V. C. Decreta Flavianæ Romahorum pro Judæis.

— 26. εἰ δὲ τι πλημμελοῦντα] idem est atque si plene alio dixisset: εἰ δὲ ἄμύντας ταῦτα πηροῦσι τὴν Λευκάμαντα λαβὴν πλημμελοῦντά τι etc. ἔρῳσι τῷ Φιλίππῳ, ἔτι ἰπισαψ. —

250. 1. καὶ τοῦτο γράψαι λέγει] plana hæc et sana sunt, modo tenentur, apta esse ex ἰδοὺς τῷ δήμῳ, visum fuit plebi, λέγει, ut aut ipsa, aut ex ipsius delegatione senatus, legatis profecturis inter alia mandata etiam hoc mandaret, καὶ τοῦτο γράψαι, ut legati, quemadmodum aliis de rebus, ita imprimis de hæc quoque S. P. Q. A. per litteras e Macedonia certiorum facerent.

— 5. Ἀριστοφῶν — εἴτ' Ἀριστοφῶν πάλη] scil. alter erat Azaniensis, alter Colytensis. v. ad vs. 18.

— 7. ψήφισμα] multa cum sint, quæ vocabuli ψήφισμα h. l. tueantur auctoritatem, non immorabor iis proferendis, neque enim hoc nunc ago, ut Taylori lapsus notem (erant post me non pauci, qui invidiam hujus operæ haud reformident, et cum cernant eos, tum reprehendant), aut, ubi feocero, velut pudibundus, tribus verbis, obiter, viri nomen celans, faciam: hoc unum attingam, βούλευμα nunquam eo sensu in curia Attica fuisse usurpatum, quem sensum Taylor ipsi affingit, scil. ut sit decretum senatus, factum secundum rogatam concionem plebis ejusque collecta suffragia, ad exsequendum id, quod populus voluisset atque jusisset.

— 10. βουλῆς γνώμη] id est, σὺν τῷ γνώμῃ τῆς βουλῆς. cum venia et pace senatus, assentiente et volente senatu.

— 13. ἰδοὺς τῷ δήμῳ πρὸς βίβας ἰλιόσθαι] id est, ἰδοὺς τῷ δήμῳ, ἐπιτρέπεται τῷ βουλῇ τὸ πρὸς βίβας ἰλιόσθαι, καὶ τὸ δοῦναι αὐτοῖς ἰτυλάς.

— 14. τὰ ἐκ τῆς ἐκκλ. ψήφισματα] scil. ἀπηγγέλματα. sed quorsam addi legatis illa volunt plebiscita, si in illis neque ipsi legati nuncupati erant, neque mandata ad Philippum referenda continebantur. quapropter etiam vices literarum credentia-

lium gerere non poterant. Hinc notandum non resolvō.

— 17. πρωτῆς] id est, ἐπαρχῶν ταῦτα ἐν τῇ πρωτανίᾳ.

— 18. Ἀριστοφῶν Κολυτῆς πρὸς βίβας ἰλιόσθαι] non videntur hæc bene inter se convenire. In tribu Hippothontide, non Colyttus est, sed Azania. Error ergo est in Κολυτῆς, quod cum Ἀζανίς est mutandum nam profecto prohibedro tribas ελιον- jus non licebat et demo esse, ab illa tribu prorsus alieno.

— ibid. εἴπιν] post εἴπιν addit Aug. 1. ψήφισμα pro titulo. recte vero, ni fallor. designatur illud ψήφισμα, quo populus senatui de se potestatem delegabat, seu facultatem dabat, legatos ad Philippum mittendos deligendi mandatisque necessariis instruendi.

251. 4. φαίνοσθε —] valim: φαίνοσθε μεγάλην εὐνοσίαν συγχέσθαι, aut ἰπύχασθαι.

— 5. εἴτ' εἰσοῦσι] correxi εἰ εἰσοῦσι. quam maluissem mihi licere edere εἰ γ' εἰσοῦσι. Particula μὲν in fine versus addidi. respondet huic μὲν insequens δὲ versus 8.

— 8. βοηθήσοντα δὲ] post βοηθήσοντα δὲ κροτο φορο ἔργῳ abesse, conveniens præmissio πρὸς βίβας μὲν.

— 16. συνητῆχθαι] prætali συντελεῖσθαι et Felicianæ præferre. E vulgata lectione συνητῆχθαι colligo, in vetustorum librorum quibusdam exaratum fuisse συνητῆχθαι, a verbo συνητῆχθαι, condere, construere, commachinari. Similitudo, que in Mstis Græcis inter a et eu est, creberrimos errores hujusmodi peperit.

— ibid. ἢ τοῖς] id est, ἢ τὸ τοῖς Σηλ. βοηθήσαι, subaudi ἑαυτοῖς, aut ἑμάς.

— 17. καὶ ἰπολαμβάνουσιν] coherens et pari secum filo decurrens oratio postulabat ἰπολαμβάνοντας. quare suspicio, γὰρ δεesse. καὶ γὰρ ἰπολ. etenim autumant.

— 20. πρὸς ἡμᾶς] correxi πρὸς ἡμᾶς. ad me, Philippum, meosque amicos, et portus etc. erant enim ab Amynta in Macedonia deducta.

252. 19. ταῦθ' ἰπέρχων] malim ταῦτά θ' ἰπέρχων.

— 22. ἔξετάζειν πανταχοῦ, οὐδὲς ἀγνοεῖ] malim sic exarari atque interpungi: ἐξετάζειν, τῶν πανταχοῦ οὐδὲς ἀγνοεῖ. hominum, quotquot usquam terrarum sunt, nemo ignorat.

— 24. κατὰ σὺ κατίλων] Hermogenes p. 256. σχῆμα σφοδρὸν τὸ κατὰ ἀπωτροφῶν. οἶον κατὰ σὺ κατίλων, Αἰσχίνου, καὶ εὖ προϋξίνους αὐτῶν. item p. 306. ubi querit, sitne ἀπωτροφὴ methodus, an sobema. quodcumque est, αἰτ, τῶν κινουμένων ἰστί καὶ αὐτῇ γὰρ τὸν λήγον, καὶ μάλλον, εἰ συνητῆς γίνονται. ἢ γὰρ μεταβάσεις, ἢ τῶν μὲν ἰπὶ τοῖς ἡμιστάς, ἢ ἰπὶ τὸν ἀπὸ τῶν, ἢ ἰπὶ τῶν

αἷ, κατὰ πῶς καὶ γὰρ καὶ κατὰ τὸν λόγον. Ob vocabulum *πρωτοῦν* citat h. I. Thomas M.

— pen. οὐ τοῦτον —] idem est, ac si dixisset: οὐ τοῦτον τοῦτον [τῶν τοῖς τυράννοις πεπραγματευμένων] ἐπὶ ῥαχὶ οὐδὲν, eorum omnium nihil confesbat, οὐ διὰ σί, non quo tu obstitisses, ἀλλὰ δι' ἐμὲ, sed quod ego obstiti, ἐπὶ ὃ σὺ βλασφημῶν λέγεις, ὅτι —.

253. 1. ἀλλ' οὐ σὺ γ] scil. σιωπῆς λαβὼν, βῶξ δ' ἀναλώσις. quomodo tu me ais facere.

— 3. τίμηρον] ἐπὶ τὸ βῆμα [quod negat Taylorus se intelligere], quod eodex usus, neque is optimis notæ, ad τίμηρον addit, dubium est, oratoris, an scholiastæ sit. Cujaseumque est, voluit is, qui scripsit, ita dare: τίμηρον, περιελακτώοντα τὸ βῆμα. quæ sint verba Demosthenē utique non indigna futura. nisi hi judices te, infamia notatum, hodie cogant [id est, cogant a jam nunc imposteram], omittere questum, quem adhuc factitasti, scil. suggestam oratorium circumlatrandi.

— 4. ἐπὶ τοῦτος] quod ego Clitarchi et Philistidæ fraudes elusisses, irritas fecisses. v. versu 19.

— 7. τοῦτω] procal dubio ad præconiū hoc, de quo nunc certatur, Ctesiphontem referendum. Quia jam antea semel, auctore Aristonico facto, populus corosam auream mihi deoretam in theatro per præcosam promulgandam curavit, ex eo fit, ut hæc Ctesiphontæ auctoritas mihi præconiū alterum, cum altera corosa, pepererit.

254. 2. ἀλοχίση] Marcellinus ad Herodot. p. 316. κρήνηται μὲν οὖν καὶ τὸ δέξαν τὰ χροσπὴ ἀποδοικύουα περιποιεῖν τὴν τὸ πρῶγμα φραχθῆν. εἰ δὲ μὴ τοῦτο διαμέμαδα, ἐπ' ἑαυτοῦ τραπέζην, ἐπὶ ἀλλ' οὐδ' ἀλοχίσην περιποιεῖται τῇ πόλει. δριμυτάτη γὰρ ἡ τοιαύτη μέθοδος, ἢ καὶ Δημοσθένης ἔχρησται. ἀναγὰς γὰρ ἐν τῷ περὶ Στεφάνου τὸ γραφεὲς αὐτῷ κατὰ τοὺς Ἱμωροσθεν χρόνους περὶ τοῦ Στεφάνου ψάφισμα, ἐπειδὴ φανερῶς οἷα εἶχεν ἀποδοῖλαι, ἐπὶ καὶ δέξαν τὰ τῇ πόλει περιποιεῖσθαι, ἐπὶ τὸ ἔλαρον μετέπλησεν. τίς οὖν ἡμῶν οἶδον γίγνεται ἢ χλευασμῶν διὰ τοῦτο συμβαίνουσα τῇ πόλει.

— 9, 10. χρόνος] licet vocabulum χρόνος, hic bis iteratam, si volumus, gemino modo accipere, ut nempe versa 9. mensuram spatiorum designet, quæ humana ætas, per dies, menses, annos proeodens emetitur. versa 10. autem fortunarum vicissitudines, secundarum adversarumque.

— 20. ἐρῶν δὲ] sententia postulat ὁρῶν γὰρ. nam interceptio erat alter modus ut laber Athen. velut appositio quodam ad latus castello cōmpescendi et in officio continendi.

255. 3. ἀπαλλοτριωθῆναι] scil. τῆς ἡμετέρας τε καὶ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολιτείας

καὶ πολιτείας. præcatali hanc lectionem vulgari ἀλλοτριωθῆναι.

— 18. ἐν τοῦτων] secundum, post, vel ob hæc ingenia vestra de ipsa merita.

— 19. ΦΗΘΙΣΜΑ ΒΥΖΑΝΤΙΩΝ] decretum hoc Byzantiorum a tot viris doctis, tanta cum diligentia tractatum est, ut spicilegium exiguū mihi relinquereat; Valesius, Van Dalen, vir doctus Britannus, qui sub siglis T. R. latere voluit in Miscellanæis Amstelodam. Vol. II. a p. 354. ad 357. Dorvillius, et Taylorus. nam Dorvillii nomen, non Burmanni, litera B. indicatur in illis Miscellanæis. Burmannus senior additamenta sua litera A. distinxit. Præterea succurrebant quoque codices Marti Demosth. ut satis facile esset, maculas, quæ in Lutetiana sunt multæ fœdæque, eluere.

— 20. ἐνταλλά] correxi ἐν τῷ ἄλλῃ in concione. ἄλλῃ est congregatio multitudinis, multitudo congregata, et locus atque tempus congregationis. Multa sunt, quæ ab ἄλλῃ confertus, densus, derivantur. ἄλλῃ, ἀλλῃς, et alia talia. Error scribarum sic natus est. In illis vetustioribus libris, qui literis exarati erant uncialibus dicitur, omnia verba inter se continue scripta erant, ut peritia et usu multo ei opus esset, qui legere vellet. deinde literam iota, quam addit ad indicandum dativum, quam nos hodie in libris nostris non adscribimus, sed subscribimus puncto assimilatam, ad latus illi adscribebant; qui nos usque ad secula recentiora perduravit. In codice Demosthenis Augustano primo, illo bono, semper i erat adscriptum, ut τῷ ἀδρόσῳ. pro quo nos hodie scribimus τῷ ἀδρόσῳ. Dativum ergo Dorioum expressuri scribebant τῷ; pro τῷ. Tria ergo illa vocabula ἐν τῷ ἄλλῃ in concione scribebant sic ΕΝΤΑΙΛΛΙΑΙ. jam qui nescirent, quid hoc vocabuli esset, opinabantur, ΤΑΙ etiam posse scribi ΤΕ. quia αἰ et s penes librariorum Græcorum prorsus promiscue habentur. Scribebant ergo ἐνταλλά. Sic nata est lectio vulgata. Quæ Doribus ἄλλῃ erat, ea erat Atheniensibus ἢ ἡλιαία, non a sale, sed ab ἀλάσσει, ἀλλῆζοσαι, coeundo, sic diota. ἐν τῷ ἄλλῃ correxit etiam h. I. Scipio Maffeus in Museo Veronensi p. CCCXXXI. Citat h. I. Harpocration v. Ἱερομημοσις.

— 21. ἐν τὰς βουλὰς λαβὴν ἤμετρω] posteaquam a senatu veniam hæc de re cum populo agendi acceperisset. ἤμετρω h. I. est τὴν ἔξουσιαν τοῦ ἐπιστῆν. non male interpretatur scholiastes Meermannianus hæc vocabulum per γέννημα ἰνδύειμα, sententiam concessivam.

— 23. καὶ τοῖς συμμάχοις] subaudi αὐτῶν, 256. 5. διδύχθῳ] præcatali διδύχθαι. qui infinitivus aptus erit ex ἔλαξεν initio docteti. Damaget. in concione auctor fa-

ctus est, δαδχθαι, ut juretur populum Byz. decernere.

— 7. ἐκ τῆς γῆς καὶ ἀκτῶν] correxi ἡγεσων γῆς καὶ ἀκτῶν. jus emendi et possidendi villas et agros domosque in urbe ipsorum, Byzantie puta.

— ibid. ἐπὶ τῆς ἐπαρὰ τὰ ἱερὰ] correxi ad mentem Valesii, item T. E. Britannii, ἐπ' αὐτοῦ [quod Dorice idem est atque ἐπ' αὐτοῦ] μὲν τὰ ἱερὰ. post facta sacra, vel auspicia, in senatu, aut in concione, primis licito ante omnes alios populos Atheniensibus ad senatum accedere, aut cum populo agere.

— 10. ὁδῶν ἐπὶ τὰν λατινῶν] facile erat difficultatem loci mollire ἐπὶς omitendo, quod sunt codices, qui emittant: sed videbatur aliquid abstrusis et exquisitis in illo ἐπὶς τὰν latere, quod meditationem intendens tandem visus cum mihi invenisse. Non invidiosum solummodo ipsis Atheniensibus, neque incivile factum senatus Byzantini erga cives suos, sed etiam plaso noxium, et illicitum, omnique pacto negatum, Athenienses, ut Byzantium habitatum commigrent, hac conditione proposita illiocoere, ut liberi sint ab omni contributione, quo ab onere reliquorum Byzantinorum nullus esset exemptus. Necesse ergo est, novos Byzantii cives, Athenis oriundos, non ab omni genere contributionem civilliam, sed ab uno certo quodam solummodo relevatos fuisse; nempe a liturgiis, seu functionibus, vel prestationibus imperatis, h. e. non ordinariis, encyciis, rita vetusto et patrio dudum sancitis, quae nulli non dudum essent notae, sed extraordinariis, quarum si necessitates incidere, per quorundam accessumve cuique de eo significandum identidem esset. Erant ergo λατινῶν geminae: aliae τακταὶ, ratæ statæ, quarum veniam leges civium nulli, quocunque pacto, facerent; aliae ἀπερτακταὶ, aut ἀπερτακτων, quæ extra ordinem pro re nata indioerentur.

— 12. Βοιωτικῶν] in obscuritate rei et dissensu codicum reliqui nomen hoc, quale inveneram.

— 14. ἀρετῆς] conspicitur quidem hodie ἀρετῆς in Bavarico, sed erant vetusta primigenia lectione, ojus cum nihil præter tres primas literas aspersit, non constat, quis olim fuerit exitus vocabuli. inepta illa et flagitiosa manus, quæ allinendis calamo perquam pingui et stramento diluto, et duobus incisitis et inamænis, Mosehopoli absurdis sobolibus codicem hunc palcherrimum inquinavit, ultimas tres literas hæc adscripsit. Ego de meo iudicio Στωπίας suffeci. præterea quoque, ut nomine S. P. Q. Byzantinorum legati sacri, Στωπὶς dicti, militarent ad ludos sacros, qui —

— 16. τῷ στρατῷ, ἢ συστράτευται] correxi de meo sensu τὰς στρατίας, ἢ ἰστράτους, id est, τὰς στρατίας, εὐς ἰστράτ. nam isti sunt accusativi Dorici. cooronas, quibus populus Atheniensis coronatus est.

— 23. Ἰλλυριανῶν] Citat h. l. Harpoor. v. Ἰλλυριανῶν.

— 26. ἐπὶ πάντων μέγιστον ἀγαθὸν κέρτατον γένησ] correxi de meo sensu, ἐπὶ πάντων μέγιστον ἀγαθὸν παρατῆτος γένησ. [quamquam adhuc rectius foret ἐπὶ τῷ πάντων cum articulo.] quod Cherrhonesaitis bonum, bonorum omnium summum, concessivisset, vel peperisset, libertatem puta. E lectione quorundam codicum, κέρτατον ἀτῆτος γένησ, effeci παρατῆτος γένησ. Hæc est formula titularis, seu in ejusmodi titulis et decretis usitata. Ne longe camus, inspicio modo inscriptionem Agrigintinam, e Gruteri Corpore a Taylori Apparatus critici volumine secundo p. 76. iteratam. ubi hæc leguntur: ἀμάρτητων πολλὰς καὶ μεγάλας χάρας παρασχέσθαι τῷ δήμῳ [id est, ἡμετέρῳ] δήμῳ καὶ μεγάλαν ἀγαθὸν παρατῆτος γένησ [id est, γένησθαι]. item p. 77. aham e Gruteri p. CCCC. repetitam: ἐπέβησαν τῷς τὶ δημοσίας ἡμῶν πράγμασι καὶ ἐπὶ ἐκείστων τῶν πολιτῶν παρατῆτος ἀγαθὸν ἐπέβησαν γένησθαι. et infinitum numerum simillium locorum aliunde compertit, si quæ ea opera delectet.

— pen. ἐκ τῆς εὐλίσσω] scil. χριστε, quod vocabulum solet omitti. δουλείας et τυραννίδας etiam convenirent. verum hæc ad subaudiendum non solent omitti.

257. 2. Ἰλλυρῶν εὐχαριστῶν καὶ στωπῶν, ἢ τὶ ἀν δόντων ἀγαθῶν] cum de δήμῳ τῶν Χερρῶνσιτων nulla mentio præcesserit, necesse foret, hos singulares numeros omnes pluralibus mutare, id quod Lambinus quoque jam ausus est, si hæc verba de Cherrhonesaitis essent accipienda. Quod nega. Redeunt ad δήμῳ τῶν Ἀθηνῶν. idemque est, ac si sic dixisset: et certa quoque fiducia freti sunt isocle Cherrhonesai, fore, ut populus impostarum quoque mentem hanc erga se servet, memor honoris sibi oblati, neque finem unquam faciat, quod possit, de Cherrhonesaitis bene merendi. Recte igitur habent h. l. numeri singulares.

— 15. τῶς ἀδικημάτων] malim τῶς ἀδικημάτων ἀδικημάτων. vos non prodidisse hosti vestro, a quo laderemini, quamvis a vobis injurias accepisset.

— pen. χριστεσθαι] malim abesse.

258. 4. ἡμῶς τῶν —] Citat h. l. Hermogenes p. 173. 174. et pæne toto illo capite super eo disputat, cur ἀπλότι maluerit osator, quam στρογγυλότι uti, et de arte, quæ hanc simplificationem occultaverit, et de ordine narrationis, et de immissione enthymematum, quæ ibi legal, si quem ista jurabant.

— 17. ἀλλ' ὠρῶν εὐδαίμων —] locum hunc citat Stobaeus p. 90. 5.

— 19. πῆρας μὲν γὰρ —] celeberrimus locus communis, usurpatus Hermogeni p. 240. pen. et Aristidi de D. C. p. 168. cujus haec sunt verba: καὶ τὰ τοιαῦτα συμβαίνουσιν μετρίως, ὅταν κερὶ βίῳ καὶ θανάτῳ διαφέρῃ. οὐδ' ἄν πῆρας μὲν γὰρ —.

— 23. περιβαλλομένους] rursus citat h. l. Harpocrat. v. περιβαλλομένους, et Hermog. p. 248. cujus haec sunt verba: αἱ μὲν γὰρ μετρίως ἔχουσι [τροπικαὶ λίξεις καὶ διαγυμνῆται] πῶσιν τὸν λόγον σημανῖν. εἰς τὸν ἀγαθὸν περιβαλλομένους ἐκπίδα, ἀπὸ τῆς τῶ ἀγαθῷ ἐπιζήτου.

— 25. Δαυδαίμωνους] cohaeret cum ἀπὸ τοῦ versa penultimo. et constructio haec est: εἰ διακαλύπτει θεβαίους, ἐπιχειροῦντας ἀπὸ τοῦ Δαυδαίμωνους. intercessit Thebais, funditus exterminare Lacedaemonios coarctantibus.

— pen. ἀεὶ τρεῖς] Citat h. l. Harpocrat. v. ἀεὶ τρεῖς.

259. 2. ὠνομακίτων] subandi ὀνόμας, quamquam utique planius erat hoc addi. quibus pro hominibus, quam infesta et quam nefanda in vocant aasis, caput sitis obiectari periculis.

— 10. Θεμισίων] locum h. l. citat Harpocrat. v. Θεμισίων.

— 18. ἐν οἷς ἐπιστάθου] quo tempore, aut quamdiu in potestate vestra erant oppida corporaque Euboeasium, fidei tutelaeque vestrae credita.

— 20. ναυμαχίας, ἐξόδους, πειζὰς στρατιῶν] tria ergo sunt, sed scire velim, quae diversa. qui differant aἱ ἐξόδοι, ἐγρεσῆαι, a praeliis navalibus, et a terrestribus expeditionibus? procul dubio male in vulgaris interpretum est. distinxit sic: ναυμαχίας, bella maritima, ἐξόδους πειζὰς, expeditiones terrestres, denique, ut omnia uno verbo complectar, στρατιῶν, militias, sive illas antiquas, sive has recentissimas.

— 26. συμβαλλῆς] correxi συμβαλλῆς. ipsius reipublicae nostrae salus in deliberationem cum veniret.

260. 1. καὶ τίς οὐδ' ἀνέπικτος —] Citat h. l. Plutarchus in Moral. p. 542. 5.

— 9. ὁρῶν γὰρ, ἢ ἄ. 'Α. —] Citat h. l. et artificium ejus rhetoricum more suo demonstrat Hermogenes p. 276. 277. Marcellinus ad Hermog. p. 343. ἵσται δὲ καὶ ἕτερος γράσκος [τίς συγκρίσεις, res inter se comparandi] ἀπὸ τῶν κυρωσάτων [scil. τὸν νόμον] ὡς ἰ Δημοσθένος: ὡς οἱ ἀργαῖοι ἔδωτο — καὶ ἀπὸ τῆς ἀλτίας, δ' ἢ ἐπίθῃ. ὡς παρὰ τῷ Δημοσθένει εἰρησπομεν [p. 644. 24.] λοχίζομαι τῆ, ἐπὶ μετρίως ὀφίοντος ἀπικτωδῶς, θεῶν δικαστῶν τυχεῖν, ἀποφυγεῖν. καὶ πάλιν [p. 260. 9.] ὁρῶν γὰρ ἕνῳ τὸ ταυτιῶν ἡμῶν καταλύμενον. Horam inter se noxum ego equidem non intelligo.

— 17. ναυτιῶν] addidi. constabat qui-

dem satis per se, quod genus apparatus hic designaretur. non ideo tamen contemnendum visum fuit additamentum codicis Bavarici.

— 18. εἷς] addidi. reus factus, in hoc quidem certamine, vel pro hoc cert., παραβῶν, seu late legis vetustis legibus repugnantis. Quo enim secretur, cujus generis esset objectum orimen, super quo judicandum esset, adscribi ad formaliam accusationis necesse erat, quo titulo reus citaretur, num φόνου, ἀνομιβίας, ἀνομιβίων etc. Actor in hac causa fuit Patrocles. v. p. 261. 18.

261. 1. τοῦ ἡμῶν ἡμῶν] subandi τοῦ ἀγῶντος, vel τοῦ κακίστου. secundum meam vero legem, quae lex praecipit, unamquamque pro modo facultatum contribuere.

— 2. καὶ δύο] scil. τρεῖς, vel denarium. ad duas haud raro triremes. is wohl gar zweien Schiffe zu beschicken, nicht nur ein ganzes [yes even to send two ships at a time, not only one].

— 4. τριμήχους ἐπινομαζῶν] praetuli τῆ. ἢ' ἐπινομαζῶν. non jam se trierarchos, ut olim fecerant, appellabant, sed contributores. citat h. l. Harpocrat. v. συντιλῆς.

— 6. οἷα ἔδωσαν] Markland ad intergerit, quod ferri posuit, si certum sit, significare non dedissent. sed ἔδωκεν saepe numero nihil plus significat, quam offerre. nihil ergo causa est, cur ἂν hinc intrudatur. qua in pericula Marklandus oornicum oculos confingere voluisse videtur. quantas aris summas non obtulerunt. Si sic accipias, hoc locum non habebit.

— 16. καὶ ἢ] correxi καὶ ἢ, et in τριμῆχων mutavi accentum. potest utique illud probari, ut a nominativo singulari τριμῆχους, primae declinationis, ductam; verumtamen quia τριμῆχους, e secunda declinatione, Demostheo multo est usitatius, ideo conformavi accentuationem genitivi pluralis huic modulo secundae declin. et scripsi τριμῆχων, pensante.

— 19. τὸ μέρος] interposui quidem ἡμισίων, ut satis munum auctoritatibus librorum, inclusi tamen idem uocis, ad iudicandum, a libris exousis plerisque id abesse, et abesse salva sententia posse. nam τὸ μέρος sic nude positum tantundem valet, atque τὸ ταυτὸν μέρος. Dorvillius quoque ad Chariton. p. 468. ἡμισίων pro scholio proscribit.

262. 2. τοὺς τριμῆχους —] Sententia haec est: Triremi onique instruendae atque sustentandae in unam aestivam expeditionem maritimam decem talents imputantur. Cui ergo decem talents in bonis sunt, sic censo in tabulis publicis, illi sua navis instruenda et sustentanda soli est. Vingt talents si cui sunt, ei par triremium curandum est. Trigiata si cui sunt, ei obtingant

tres triremes. Sed ultra tres non proceditur, tametsi quis quisquaginta centumve talenta possideat. Ergo aio, inquit auctor legis, trierarchos ad hunc modum deligi. Verum est alius minus locuples. hic cum alio, aliisve copuletur, ut contribuant, ad eum modum, ut primi et secundi, aut primi cum secundo tertioque bona summam decem talentorum conficiant. Hi bini, ternive singulas triremes habento sibi orandas. Ad αἰρεῖσθαι, uti ad καλῆσθαι, subauditur δῆ, vel κελύω.

— 7. ἴστω] soil. ἡ λειτουργία.

— 10. ἡμῶν] praeluli ἡμῶν. parti vestram egentiori. flagitiosum enim fuisset, neque ferendum, et iudices profecto curati consurrexissent, atque in os oratoris inspississent, si iudices suos omnes pauperes, vel mendicos, appellasset. id quod in vulgata facit.

— ibid. τοῦ] id est, χάριν τοῦ, ὑπὲρ τοῦ, ἕνεκα τοῦ. illas particulas eleganter omitti solere ante infinitivos, vel tirones norunt: quaquam, ut verum fatear, si ὑπὲρ τοῦ h. l. reperirem, multo minore cum offensione eum sim lectors.

— 14. πῶρον] periculum, documentum, subandi τοῦτου. hujus rei, quod ego nempe legem hanc e re vestra publica tulissem. ἔγωγ idem est atque ἐν ἔργῳ, διὰ τῶν ἔργων. πάντα idem est atque παρὰ πάντα, non κατὰ πάντα. quod κατὰ schedæ Soringeri importune hic ingerunt.

— 19. καταλιφθῆσθαι] praeluli καταλιφθῆσθαι. deprehensa ab hostibus [quoniam celeritate pari reliquam classem assequi non potuit] periit. dia cum dabitatem, u relinquere, an v ei sufficerem, delegi tandem posterius (quamquam difficile in permagna momentorum paritate decernere, utram in partem propendeas), hae potissimum de causa, quod, ni memoria fallit, non καταλιπῆσθαι, sed ἀπολ. aut ὑπολ. usurpatur de nave retromanente.

— 22. τὸ λειτουργεῖν] correxī τῷ λ. id est, ἐν τῷ. λ. aut διὰ τὸ λ.

263. 8. συμφερόντων] adde tacita cogitatione, quorum ego mercedem a nemine refereram, sed illa opera gratuita defungebar.

— 18. παρ' ἐξόστου] praeluli παρ' ἐξόστου. penes quemcumque seditam veluti atque reservatam jacere conscientiam ejus a me gestarum in rep. rerum, hand minus certam et usibus futuris paratam, atque penes me jacet; quemque illas perinde nosse, atque me.

— pen. ἰσαγγελάμετος] Hermogenes hunc locum p. 430. citans, omisso ἰσαγγελάμετος, dat ἐπίδωκα. amplector hoc ἐπίδωκα, aut ἐπίδιδωκα. nam est in hac re proprium. cum qui sponte sua se offert ad contributionem gratuitam reip. faciendam, hoc non δίδωσι, sed ἐπίδιδωσι dicitur.

verum ἰσαγγελάμετος nullo pacto patitur eripi. ἰσότης mea pollicetur.

— ult. ἀδικίας, Ἀλοχίτη, —] Sententia subjiicit, ut potius sic legatur: (ἀδικίας, Ἀλοχίτη) οὐδὲ σὺ, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν — audis, Ἄσχοινη, harum rerum rationes neque tibi debeo, neque alii cuiquam, quoniam is est, etiamsi unus de numero IX. Archontum sit.

264. 2. τίς γάρ ἐστι νόμος —] Syrianns ad Hermogen. p. 211. ὁ Δημοσθένης ἀπερὶ τῶν νόμων, περὶ τὰς εὐλόγους μεταβάσεις, καὶ φησὶ: τίς γάρ νόμος τοσαύτης ἀδικίας καὶ μησανθρωπίας μεστός, καὶ τὰ ἔξω, καὶ πάσι [p. 267. 5.] τὸ λαβεῖν ὄν τὰ δίδωμαι ἴσην εἶναι ἰσολογίαν, τὸ χάριν τοῦτον ἀπώδωτοι παρασῆμην χάρις; Idem Syrianns p. 212. ad illa Hermogenis p. 74. 22. verba ἡ γνώμη ετο. καὶ ἅμα τῷ ἴστω καὶ τῆν δίκαιαν ἐξόστου τοῦ νομοθέτου. ἴδν δὲ μὴ συμβάλλεται ἡμῶν τὸ ἴστω [wenn uns der Buchstabe des Gesetzes nicht bestimme—when the letter of the law does not coincide with us] ἐπιπέσαντες τὸ ἴστω, ταῖς διανοίαις χρυσίμοθα. ὡς καὶ Δημοσθένης ἐποίησεν ἐν τῷ περὶ Στεφάνου νόμου γὰρ ὄντος, τὸν ὑπεύθυνον μὴ στεφανοῦν, καὶ ἴτερον νόμου, μὴ ἐν τῷ δεύτερῳ στεφανοῦσθαι τὸν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανούμενον, ἀλλ' ἐν τῷ Πρωτῷ, ὁ μὲν Ἀλοχίτης καὶ τὸ ἴστω καὶ τὴν γνώμην [intentionem] καὶ τὴν δίκαιαν [significationem verborum] ἐξήτασεν. ἴνα, φησὶ, μὴ ψευδῆ φιλοτιμίαν πᾶσι ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανούμενος, τοῦτον χάριν ἐκώλυον ἐν τῷ δεύτερῳ, φησὶ, ὁ νομοθέτης τὴν ἀπάθειαν. ὁ μόνου Δημοσθένης τὴν γνώμην ἔδεικε, λέγων, ὅτι τὸν αὐτὸν ζῆλον ἔχει ὁ στεφανούμενος, ὅταν ἀν ἀναρῆθῃ, τοῦ δὲ τῶν στεφανοῦντων συμφέροντος ἕνεκα ἐν τῷ δεύτερῳ γίνεται τὸ ἀρνηγίμα. περὶ δὲ τοῦ μὴ στεφανοῦσθαι τὸν ὑπεύθυνον, ὁ μὲν Ἀλοχίτης τὸ ἴστω προσέτιπυεν, ὁ δὲ Δημοσθένης τὸ μὴ ἴστω ἐπίστωσας κωντελῶς, τῆ δὲ τοῦ ἴστω δίκαιης κέρηται, φάσκων [p. 263. 25.], οὐ περὶ ὄν ἐπίδωκα, ὑπεύθυνος εἶμι, ἀλλὰ περὶ ὄν ἔφη καὶ πτωχότηματα, πάντα τὸν βίον περὶ δὲ ἐν ἐπίδωκα, οὐδὲ μίαν. Locum hunc Marcellinum, multo ille, mea quidem sententia, elegantior atque literatior Hermogenis interpres, quam reliqui ease videntur, copiosius atque dilucidius p. 213. tota, et parte magna p. 214. quae necesse ut cuique legere volenti ipsi permittam.

— 11. ἰσῶσιν] hoc pertinet totam caput XIV. libelli Maximi Sophistae de insolubilibus objectionibus (apud Fabric. T. IX. Bibl. Græcæ p. 582), cujus capitis initium hic referre satis habeo. ἵστωμα δὲ ἀπ' ἰσῶματος μεταδύς, τὴν ἄλτων μετὰδύσιν ἀντίθετον. ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Στεφάνου πτωχίμων. οὐ δυνάμει γὰρ ἀντιστῆναι περὶ τὸ, ὅτι οὐχ ὑπεύθυνος ὄντα αὐτὸν ὁ Κτισοφῶν ἀνηγάσων, ὅπως ἀντιμας καὶ διαβήδων ὁ νόμος ἀπαγορεύει — ἰσῶματος μεταδύσει τὴν μετὰδωσι παρῶσθητε, ἀπὸ τοῦ

ἀναγνώσει, ἐκείνου εἰπὼν οἱ δὲ νόμοι οὐ καλῶς ἐκαστὸς εἶπαι, ἀλλ' ἀναγνώσεισθαι. reliqua ipse quisque legito, qui volet, l. c.

— 16. εἰδυνῶν] malim εἰδυνῶν, a nominat. εἰδυνῆς.

— 19. ἔξ] Ctesipho puta.

— 20. οὐ μόνον ἐν τοῖς νόμοις] Marcellinus ad Hermog. p. 213. cōn. πῶς εἶναι, καὶ πῶς ἐξέτασται τὴν γνώμην τοῦ νομοδότη τοῦ ταῦτο διαφευγέμεθα; [ut nempe videamur verbisque legis mentisque repugnare.] εἶναι αὐτὸν τὴν ἐξέτασιν [correctionem] ἴδιον παραδοξολογῶν δεικνύμενος, καὶ οὐκ εὐκατα, οὐδ' ἐπ' ἴδιον κρίσας, ἀλλ' ἀπὸ παραδείγματος αὐτὴν αἰτέουμαι. ὡς ἐν τῷ περὶ Στεφάνου ἴδιον ἡμῶν τὴν ταύτην μέθοδον ἐ Δημοσθίνος. μετὰ γὰρ τὸ ἐξέτασται τὴν γνώμην [sententiam legis] correxit, aut interpretatus est] πρὸς τὸ αὐτοῦ κρίσας, φάσκει τὴν αἰτίαν αὐτῶν [quasi legis sententiam ad rem suam depravarat, atque detorqueret], ἐν τῷ παραδειγματῶν αἰτήσας [scil. τὴν ἐξέτασιν, interpretationem, vel correctionem legis], ἔτι δὲ οὕτως ταῦτα οὐ μόνον ἐν τοῖς νόμοις — καὶ οὐ μόνον ἐκ τοῦ ἴδιου καὶ παραδείγματος συνέστασιν, ἀλλὰ καὶ ἐνδυστήματος, εἰπὼν σχετλίαν γὰρ εἶναι ταῦτά γε. Conf. Sopatr. p. 304.

— 21. ἔστιον] malim ἴδον, quod, præter Marcellinum et Sopatrum, res ipsa jubet.

— 25. καὶ πάλιν Χαριδῆμος] scil. τὰς ἀσπίδας ἰσίδων. nam sic versu 24. leg. est, in composito.

— ibid. ἰστροφανῶν] prætuli ἰστροφανῶν in plurali. nam Diotimus et Charidemus designantur. v. p. 265. circa finem decreti, quo his duobus una, coronæ aureæ decernantur, ob præclarum meritum una partum.

265. 3. ταύτους] Nansicli, Charidemo, Diotimo. nam decretum, in honorem Neoptolemi conscriptum, hic non comparat.

— 11. φέλλας] correxi φέλλας. deinde malim legi τῷ ἐπὶ τὴν δίκασιν κχ. Strategus nuper delecti, sed ad curam ærarii, non militum. duo enim erant στρατηγοὶ Athenis, ἰ ἐπὶ τῶν ἐπιπλῶν, Strategus castrensium, cuius paulo ante facta fuit mentio, et ἰ ἐπὶ τῆς δίκασίας, prætor œconomicus, seu ærarii.

— 13. ἴδων] scil. τὴν μισθόν. quod vocabulum latet in v. μισθοδοτήσας.

— 14. ἀναγορεύσας] aptus est hic infinitivus ἀναγορεύσας, a v. δεκῆν versu 7.

— 17. Καλλίας] Callias auctor factus est sententiæ, fretus auctoritate Prytanum, ipsi confirmantiam, senatus hanc esse voluntatem.

— 20. τῷ πωταμῶ] Fluvius Salamina, oppidum Cypri, præterfluens, hic designatur. conf. Diodor. Sic. T. II. p. 114. 39. Pagna hæc diversa est ab alia pugna, eodem nomine a Nostro appellata, hæc ipsa in oratione pro corona, p. 300. 16.

diligenterque sunt ambæ discernendæ. hic diæta in Cypro accidit, ibi, in Bœotia. circa Cephissum. qua de re suo loco subtilius dicetur.

266. 8. ἀλλ' ἀδικῶς ἔφα] Hermogenes p. 140. πολλὰς καὶ χωρὶς προτάσεως καὶ ἀντιπροτάσεως εἰρησέομαι [scil. τὴν ὑποφάνει καὶ τὴν λύσιν] παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. εἶναι ἀλλ' ἀδικῶς, φασίν, ἔφα. ἢ ὑποφάνει χωρὶς προτάσεως. εἶτα παραπὼν, ὅτι με εἰσῆγον οἱ λογιῶνται, διὰ τί οὐ κατηγόρει; ἢ λύσιν χωρὶς προτάσεως.

— 9. οἱ λογιῶνται] — In Parisina sio vulgatum est: οἱ λογιῶνται διὰ τί οὐ κατηγόρει; omniis διὰ τί. quia rotrandis, et fortius, atque Atticis more convenientius videbatur εἶτα — ὡ κατηγόρει. et nihilominus tamen non accusabam, tametsi coram adesses et interesses actis. διὰ τί videtur scholium esse a nescio quo particulæ εἶτα superscriptum.

— 13. ταύτας] subaudi ἐξελεγχέμενος. quas enim partes proconsulti, hoc est auctoritatis senatus, non accusasti, per eas ipsas constat, te in reclusis partibus, quas vellicasti et carpsisti, Sycophantam, quadruplatorem egisse.

— 23. τοῖς θεαμαίοις] utrius generis est, masculini, an neutrius? Masculini si est, non video, qui alii possint esse οἱ θεαμαῖοι, quam præfecti pecunie et discipline scenicæ, illius colligendæ atque dispensandæ, hujus tuendæ. nam hi θεαμαῖοι, si qui fuerunt, iidem fuerunt cum τοῖς ἐπὶ τοῦ θεαμαῖο κατασταθῆσι, quorum, cum aliis, hæc quoque fuisse partes videntur, ut aliorum populorum legatos, ad ludos suos spectandum missos, θεαμαῖος dictos hostitiis et lautis exciperent. Sin autem θεαμαῖοις h. l. generis neutrius est, quod magis verosimile est, sententia hæc est. ad universam pecunie scenicæ summam, ex universis tribubus redactam, adjecti centum minas gratuitas.

267. 3. οὐκ εἶναι, ἀ μὲν] Citat h. l. Hermogenes p. 364. fin. in exemplis τῶν κερισσημένως, acute, solertar, subtiliter dictorum, ex alio hinc citato loco subiicit: πάντων γὰρ περισσομένως δίδου τῷ λόγῳ κέρηται. Minucianus p. 144. ait, h. l. a ταῦτ' ἴσθιν ad παρατίμησον γράφει, a quibusdam ad enthymemata referri, sed dabitur iis accedere. Item Apsines p. 703. circa fin. rursus citat Hermogenes p. 294. ταῖς μίντου καδ' εἶναι κἄλον κερισσέσει καὶ σπάνη κέρηται ἰ δημοσθίνος. τὰ γὰρ ταῦτα τοῦ κἄλλους οἷα ἀπυλλαγμένα, τὸ γερῶν οὐδὲν ἔπτον ἔχου, καὶ ἀλεθίς. εἶναι τὸ λαβῆναι εἶναι τὰ διδόμενα ὁμολογῶν ἔπτον εἶναι, τὸ χῆρσι ταύτων ἀποδοῖναι παρατίμησον γράφει. τρισὶ γὰρ κἄλλοις, καὶ δι' εἶναι ἴσους, κερματίων ἐν ἐσθίγασα, τὸ παρατίμησον γράφει. καὶ σπάνητος κἄλλος δαμῶνισι ἐμῶν τῶν γερῶν καὶ σφοδρῆ κατὰ τὴν ἀποστροφῆν. citat item Thomas M. v. παρατίμησον.

— 9. α] de meo addidi. vulgo sic usurpiatus παραπλησθεσ μοδι omnibus nequam equalis erit, si non talis erit. *was soll er denn sonst aussehen, wenn er nicht so aussieht, der Erbschaften?* [how shall he appear, when he does not appear so, that arrant knave?]

— 10. τὸ μὲν μορίας —] Citat h. l. Maximus Sophista de insolubilibus cap. 15. p. 583.

— 24. ἐκδοτούς] scil. τῶν στεφανούτων, sive τῶν στεφανωμένων. nam perinde est, sive coronantur aliqui, sive coronantur, eos operum dare oportere, ut coronantes, qua e tribu sunt, una cum coronando, ea quoque in tribu coronationem hanc sentient, seu promulgent.

266. 1. φησίνται.] citant h. l. Alexander de figuris p. 38. et Hermogenes p. 255. pro στεφανώσται dedi φησίνται, scil. στεφανῶν. videtur in quibusdam codd. utrumque fuisse στεφανῶν φησίνται. Ad ἀναγορεύω subaudi h βουλῆ, aut ἡ δῆμος. nam ut ἡ κέρυξ etiam hic subaudiatur, ut alias ad ἀναγορεύω ἡμῶν subauditur ὄργανοις, haud convenit.

— 4. λαβὴν τιμαρίας] hæc due vocabulo addidi. bene vidit Simon Fabricius, sed ille potius Wolfus fuit, qui observationes collationi codicis Augustani a Wolfio proditæ interspersit, ab illa occasione tamen orationem haud integrari. quare suppletum in ἡ ἰσοπέδωσιν. mihi videtur potius, post ἀδικήματος οὐδὲν addendum esse ὃ χρῆ, vel ὃ χρῆν. Invidentiæ certamen in forum inducens, non ullius criminis, cuius repetere poenas jus et fas est. Illa dictio φθόνου δὲν hæc vult dicere; causam in forum inducis, in qua certamen est invidialis: tum simplicitate et probitate, quo certamine decidendum est, probitas et innocentia vincat invidentiam, an ei succumbat.

— 11. λόγῳ] [f. ὡς λόγῳ. Pote aliquid deesse. I. Τουρ.] subaudi μόσφ. aut quasi solis verbis, non autem factis, suscitentur viri civiles. sunt h. l. accusativi absoluti.

— 13. ἀμάξις] Citat h. l. Scholiastes ad Aristophanis Equit. versum 544. Notas Empiricus p. 229. 6.

— 14. τῷτῳ] aut post τῷτῳ, aut post Ἀθηναίῳ, deest ὁμοιωτί, aut simile quid.

— 16. κατὰ τὴν ἀδελφὴν φέρῳ] prout vulgæ naturalis indolis estigit, seu lenis, mitis, sedata, seu atrox, vehemens, oita, impetuosæ, seve, ita probra sunt, quæ adversario ingerit, sive molliora, remissiora, minus acris, minus virulenta, sive intolerabilem in modum intemperantia, acerba, uruenta.

— 21. εἰς ταῦτα ἀπὸ τῶν ἰδίων, κακῶς τὰ ἀπέρητα λ.] correxi et distinxit sic, εἰς ταῦτα, ut, postquam ad illa tribuatis vos, o iudices, contraxissemus (curasse-

mus vos colre, in causa fuissetis, ut coiretis), ad sedendum et iudicandum in causis nostris, tum ἀπὸ τῶν ἰδίων κακῶν τὰ ἀπέρητα λ. ἀλλ. vobis corata, nos litigantes alternis probra nobismet mutuo ingereremus infanda, sumta e domesticis cujusque malis, publice propalantes occulta cujusque dedecora, quæ imprudens clam manere vellet.

269. 1. ἦντὸς τούτων] pro his civibus Atheniensibus, hoc iudicium circumstantibus, quo iura eorum salva tuereris.

— 2. ἰδίων] scil. ἀδελφῶς. si qua in re eos, hanc coronam, hæsissem.

— 4. τῷ χρέω] tollendam videtur, ut sololium vocabuli τῷ πρόθεσμι. Sententia hæc est: vexas me ejusmodi causam forensam mihi ciens, cuius omni prorsus ex parte sum insons; veram existimatio, dignitas, fama reip. ab eo in disforme venit. quæ queritur, recte me factum in eo sit, quod civitas me fasset coronandum. qua questione discussa si petescit, indignum eo honoré me fuisse, una civitas ipsa quoque in pudorem datur, et coarguitur iudicium præcipitasse, et indignos præferre. Est ergo hæc causa ejusmodi, ut me prorsus non tangat, civitas autem effugere nequeat, quominus existimationem de me vel super me actorum, ultravis in partem plus minusve participet, apud alios benignius, et rursus apud alios iniquius iudicantes. Ergo inimicos es civitatis; magis, quam meus.

— 9. ἡμῶ] correxi ἡμῶς. sed velle ἔγω quoque adesse, sine quo oratio manca est. ἡμῶς δ' ἔγω προσωσῶ.

— 10. δίδωσται] hic procul dubio deest πρὸς ἡμῶ ὄσα. planum iam cum factum sit omnibus, sententiam hujus causæ veram et justam a parte mea stare, h. e. postquam docti, iudices, si veritati atque justitiæ, suæque religioni servire velint, non aliter, quam secundum me, dare sententiam posse.

— 11. δὲ δὲ μῶ] non potest hoc δὲ neque omitti, neque cum καὶ commutari, ob præmissam versu 10. πρόσωσι respondet. sed protasis finitur in istis versu 14. εἰ δὲν ἦντὸς αἰσῶν, et tum incipit apodosis καὶ δὲ θεόλομοι δίδωται. nam sic mihi legendam videtur. quia me decet dedecorum ejus vel ipsa sola capitalia, quæ sine nequeam, dicere: fraude mea protervere silentio age ergo, decrevi docere, vel propterea proposui mihi nunc docere, qui cum ipse esset, et e quibus natus — sic nodus resolutus est, quem nexuit Hermogenes pag. 346. et parte tota 349. et tota ejus disputatio concidit, scientis Demosthenem ab impetu iracundiæ abreptam, in cæte deobscurationis, cæptam orationis telam detexere oblitum esse. Locus Hermogenis hic est: ἔστι δὲ ἀπὸ τὰς ἀπορρημίας ἰδι-

μα τις μέθοδος ἐπιδεικνύται λόγου, καὶ μάλιστα τοῦ δευτέρου, οὗ ἐργῆ κρείσται, τὸ μὴδὲ τὰς ἀκολουθίας εἶναι τῶν τοῦ λόγου σχημάτων, ἀλλ' ὡς ἐξήραστοσαι δοκῶν ἐπὶ τοῦ πάθους. εἴη ἴσται καὶ τὸ ἐπιθετὸν τῶν μὲν εὐσεβῶν καὶ δικαίων φέρει δ. β. — εὐδαμον γὰρ ἐπιθετικαὶ τῷ σχήματι τὸ ἀεικλουθῶν, ἀλλ' ἰσικωλὸν τὸ ὡς ἀεικλόχου. [lege, aut ἴσται πολὺ, aut ἴσται πολὺ διατίται, aut ἴσται πολὺ δ. β.] Idem p. 245. verba δὲ δὲ με, ὡς ἴσται, etc. ob hoc ὡς ἴσται ad orationis genus ἰδοκωστὴν retallit.

— 13. ψαυδῶν] quæ scil. de me criminatus est.

— 14. καὶ δεῖξαι] dixi modo hoc de loco sententiam meam.

— 15. λόγου] scil. ἱμεῖς. μετὰ quæ orationes, quas ille tradidit, quales sint, quas sanctæ, quam pudicæ, quam honestæ.

— 17. εἰ γὰρ δίκαιός] sententia est: nam si homo frugi, vir bonus et honestus foret Æschines, quem se simulat esse, similem Æsco alicui, aut Minoi, tum a te certe non profecta esset tam immania probra, quam in te coniecit. Ergo non es ille sanctus et severus, qui esse vis, sed impurus rabelis, qui cum sis, mirum non est te tam impudenter probra jactare.

— 19. σπαραλλόχος] Citat h. l. Hermogenes p. 255. Phocammon p. 100. ubi tropicæ dictionis exempla hmo Demosthenica proponit: ἰσικωλίζων ἀπὸ τῶ ἀνατρέψων, καὶ τὸ σπαραλλόχος ἀπὸ τῶ εὐταλῶς, καὶ τὸ εὐμεροῦτος λόγος ἀπὸ τῶ κριθαιῶς.

— 21. φορέσασθαι] de suo expronissio. suspicabar aliquando φορέσασθαι. Κρησιν in præf. ad Gregor. Corinth. de dialecticis demonstratum dedit, multa æssissime in Matis Grecis ρ et ι; inter se permutari, unde errores nati sint quamplurimi. et v atque i promiscue itam ab imperitis libris haberi, notissimum est. sed rem in medio relinquo.

— ult. ἕς τῶν μὲν ἑς ἀλλῶς] locum hunc citat Stobæus p. 189. 17. sed nonnulla mutat et proposito sua accommodans. Sed deest additionalis Trincavelli.

270. 1. τισῶν οὐδὲν] qualia nempe Æschines de se prædicavit ipse ore suo. sed etiam si alius quisquam talia de ipso diceret, offenderet et arabesceret ob impudentiam adulatoris in os se landantis.

— 4. ἔταν λόγου] scil. ἑαυτοῦς εὐπειθείως καὶ συνεπῶς εἶπαι.

— ibid. τισῶς εἶπαι] scil. αἷως ἑαυτοῦς λόγου.

— 5. οὐκ ἀπορῶν δ'—] Syriacus ad Hermog. p. 43. τὰ πρὸς συνέτασιν ἡρώων, τὰ βλέποντα σιωπῶντες, ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Στεφάνου παρθένου. Γέλωτα μὲν τὸ πρὸς μητρὸς αἰσῶν ἀπέσπασ, ὡς φυλάδα, καὶ πρὸς τῷ δέμῳ δανῶν καταγενοσθέντα, διὰ τὴν προδοσίαν Νυμφαίου τοῦ ἐν Πόντῳ, καὶ τὴν μητέρα, ὡς Σουθδα τὸ γένος, ἃ δὲ πάν-

τα ἀσχῶς ἐν τῇ κατὰ Κουσιφῶντας παρῆθαι, σιωπῶντες ἑπὶ τῶ αἰτῶ ἀνατροπῆν κατὰ χριστῆν οὐσαν ἐχούσῳ. ἐν μὲντοι τοῖς κατὰ Λισχίου [in ea parte orationis pro corone, quæ pars peculiariter Æschinæm ἰδεοκωστὴν] πρὸ παντὸς ἄλλου ἑπὶ τοῖς πραγμάσι [subandi αὐτοῦ] ἐχούσῳ, ὡς ἀδύτως. φέσσαν οὐκ ἀπορῶν δ', ὅτι χρὴ περὶ σοῦ καὶ τῶν ὅσῳ εἰσῶν etc. — αἰ δὲ τὴν χριστῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ εἶχε, καὶ τῆς περὶ λόγους ἀσκήσεως, παραλλοισπ.

— 7. Τρέμεις] Marcolinus ad Hermog. p. 141. ὡσπερ δὲ ἰγασμῶζον ἀπὸ γένους, ὡτω καὶ διαβαῖον [sic Aldius, sed Fabricius, Hamburgensis, ibi adscriptis διὰ δαλλομω. nam Fabricii olim fuit exemplum, quo utor, et postmodum in potestatem Ernestii nostri pervenit, cujus indulgentia mihi usuram ejus concessit]. ὡς Δημοσθένης: πτόμα, ὡς ὁ πατὴρ σου Τρέμεις ἰδοκωστὴς κατ' Ἐλπίδα — κατασπυζῶν, ἑπὶ εἰς τὸν ἐν τισῶν γενοσθῶντα προδοσίαν καὶ ἀπὸ ἀγωγῆς [educatione præcili] διὰ δαλα, τὸ μέλας τρέβον, καὶ τὰ εἰδῶρα σπυρζῶν, καὶ τὸ παιδαγωγῶν κατῶ. Vere si nomen patri Æschini fuit Τρέμεις, non per tan, sed per delta id melius exaretur, quia a δίδραμα et δρέμεις respiciendum est, non a τρέμεις. a currendo, non a tremendo, vel trepidando.

— 8. θουσιῶ] Citat h. l. Harpoer. v. θουσιῶν.

— 9. ξύλων] est collare ligneum, in medio perforatum, in quod servi nequam puniendi cervicibus imponantur, ut in manibus oris admoventur. citat h. l. Hermogenes p. 317. μεθωμωσῶν γέμεις sunt coitas, qui de die sunt. qui sunt inprimis flagitiosi. nam qui pudoris sui non omnem prorsus curam abiecerant, hi apertitiam suam noctis tenebris occultare conantur, non radiis solis exponunt. v. Gesneri Thes. L. L. v. Nonatia. χρῆσθαι μεθωμωσῶν γέμεις est de die in fornice prostare. x. ad h. l. Weseling ad Pettii Leges Atticas p. 575. et Pierson. ad Mærin p. 229.

— 11. ἀδριότα] Citat h. l. Hermog. p. 265.

— 12. ἀλλὰ πάντες] malim γὰρ interponi. nam ipse sese objurat, quod res tam in vulgum notas proferat. Dubitat orator sciam, quæ dedecora Æschinæ, et quæ primo loco enumeret. Hæcicope? æf nota sunt omnibus. Nam ista —? Ego vero, ita me dii ament —.

— 18. προφῆσθαι λόγους] hic videtur λόγου deesse.

— 19. οὐδὲ γὰρ ὄν ἰτυχεῖν ἦν] id est, οὐκ ἔν εἰς τις τῶν τυχεῖσιν. non enim est Æschines de genere hominum triviali, vulgari, sed nous illorum inventa rarorum hominum, quos populus per præconem publice devovet, h. e. parricida et proditor patriæ, eoque dignus, cujus in mores et cursum universæ vitæ inquiratur. Her-

mogenes p. 438. *τούτοις δὲ πᾶσι χρίται Δημοσθένος ἐν τῷ περὶ Στεφάνου. ἔστι δὲν δι-
λωταί, ἔτι κωμωδῶν ἱστορεῖται. τῇ μὲν κω-
μωδίᾳ οὕτως τὸν μὲν πατέρα ἀντι Τρέμματος
ἰστορεῖται Ἀγρόμυτον. τῷ δὲ παρὰ προσδοκίαν
οὕτω περὶ τοῦ Αἰσχίνου λέγεται· οὐδὲ γὰρ ἐν
Ἰτυχνῶν ἦν, ἀλλ' οὗς ἢ πάλιν καταρᾶται. τῇ δ'
ἑναντιώσει τῶν κλιόνων οὕτως· αὐτοτεράγματος
πίθκος. ἀρεμαῖος Οὐδέμαος.*

— 20. *ὁψὲ γὰρ ποτε* —] Hermogenes
p. 352. *ἔτι ἐνδίδεται σχῆμα καὶ ἡ τοιαύτη
ἐπιπρόθεσις, ἢ αἰχίσιως ἔτι παραλαμβανο-
μένη. οἷον ὁψὲ γὰρ ποτε — ὁψὲ λέγω; χθὲς
μὲν οὖν καὶ πρόσην. Alexander Rhetor p.
94. capite περὶ τῆς ἐπιτιμήσεως, ἦν καὶ
ὑπαλλαγὴν τινεσ καλοῦσι. τοῦτο τὸ σχῆμα
γίνεται καὶ αὐτὸ κατὰ τινεσ; ἢ γὰρ ἐπιτιμή-
σας τῇ πρώτῃ λέξει ἑτέραν ἑλάβωμεν. οἷον
ὁψὲ γὰρ ποτε — ὁψὲ λέγω; χθὲς μὲν οὖν
καὶ πρόσην. item Phœbammon p. 132. Ari-
stides de D. C. ἀξιοσιωτίας δὲ καὶ τὸ ἐπι-
καταψύδουσαι. οἷον ἐν τῷ περὶ τοῦ Στεφάνου,
ἐν οἷς λέγει τὸν Αἰσχίνον ὁψὲ Ἀθηναίων γεγενη-
μένων ὁψὲ γὰρ ποτε —. Ego vero aut non
intelligo vim vocabuli ὁψὲ, aut non perspi-
cio acumen dictionis. sero factus est Atheni-
ensis, et rhetor. me miserum, qui sero
dicam! debebam dicere heri, et nuper ad-
modum. Qui hæc inter se concipiunt?
Intelligerem, si dixisset dudum ante, olim,
multis annis ante. Nequaquam. Nuper
admodum.*

— 22. καὶ δύο — Τρέμματος] melior uti-
que fore ordo, planiorque dictio, si sic
legeretur: καὶ τὸν μὲν πατέρα δύο συλλαβὰς
προσθεῖς ἀντι Τρέμματος. nam ut nunc jacent
verba, colligas eas duas, Ἄσχοινον ad no-
men patrisque ex his syllabas apposuisse,
ad matrisque totidem, quod secus est.
Matris nomini nihil filius addidit, sed pro-
sus id cum alio honestiore commutavit.
Et nescio profecto, an orator sic dederit.

— pen. ἀλλοθεν] post ἀλλοθεν videtur
inserendum esse, quod olim suspicor in
libris in hac regione lectum esse, sed cri-
tici exterminarunt, Hermogene teste, ou-
jus hæc sunt verba: *ἐπιπύα μέντοι, διὰ τὸ
ἔργον ἐπιπύα καὶ ἰβελισαντις ἐπιπύαλοντο,
ἰσως ἰσπύασι ποιοῦντι. λέγω, τὸ κωμικὸν ἰσπύα
ἰσπύα, καὶ [forte copula hæc tollenda est]
κατὰ πᾶν τὸ θίρος ἰπυλαῖο. καὶ τὰ ἰσπύα.
fabas coctas proclamans circibatur per to-
tam urbem totaestate. id est, vociferans
se circumferre ollas plenas fabis coctis; si
quæm javet emere, ut is veniat atque sumat.*

271. 15. ἀγνοῦν ἐν οὐ δύνῃ] inscitiam,
ignorantiam nostram, aut, si sic reddere
mavis, errorem, lapsum, in loco vel tem-
pore non opportuno factum, potest enim
aliquis aliquid ignorare, ἐν δύνῃ, vel er-
rare, labi, cum expedit nobis nos id igno-
rare, aut cum scientes dissimulamus et
connivemus, aut cum error noster nobis
fortuito casu sit salutaris.

— 25. *προβίλασθε]* jussu et decreto
vestro delegatis hunc senatum eique rem
vestro nomine deputastis, quasi dixisset:
ἐβίλασθε αὐτὴν πρὸ ἡμῶν αὐτῶν. fidem sa-
pientiamque ejus vestromet judicio præ-
tuliatis. *προαιρέσθαι τινα πρὸς τινα, est, de-
ligere, creare, nuncupare, delegare ad
honorem quandam, aut functionem quan-
dam. Est ergo h. l. deputastis eam huic
negotio cum plena potestate.*

— pen. Ὑπερίων δὲ λέγων προσέταξεν] *possit accusativus ferri. præstat tamen
dativus, quem prætulit. orationis Hyperic-
dæ in hac causa Deliacæ fragmenta duo
vel tria supersunt adhuc conservata a
Scholiasis Hermogenis.*

272. 4. *ὄσατε ἀπάντων]* scil. τῶν ἄλλων
ἀρχόντων ἐκ τῶν Ἀρείων πάγων. Ex universo
senatu Areopagitico delecti hi quatuor
pro se pro suisque collegis reliquis omni-
bus hæc testati sunt.

— 11. *τοῦτον μέλλουσι λέγειν, ἀπῆλθον
αὐτὸν ἢ βουλή]* cur non brevis et simpli-
citas τῶτων μέλλουσα λέγειν ἀπῆλθον ἢ βουλή
dixit? ratio reddi nulla potest, nisi forte
numeri gratia, aut fortuito. nam utraque
dicendi ratio est probata.

— 12. *προδότην εἶπαι καὶ κακίον ἡμῶν]*
Sopater ad Hermog. p. 166. ἀλλ' οὐ πά-
τως ὁ τωσούτος [reprobatus et exclusus ab
ejusmodi functione] καὶ προδότης. οὐ γὰρ
ἀντιτρέφει. [converti propositio nequit.
omnis proditor reprobatur. ergo reproba-
tus omnis proditor est.] οὐ μὲν πᾶς ὁ ἀπα-
λαυθόμενος διὰ προδοσίας [scil. ἴσθιν ἀπαλαυ-
θόμενος] ἰσπύ γὰρ καὶ δι' ἄλλων αἰτίας ἀπα-
λαυθόμενος.

— 13. *ἐν μὲν τούτων —]* Hermogenes p.
233. καὶ αἱ συμπληρώσεις ταῖς ἱστοίαις καὶ
ταῖς μεθόδοις εὐκρινῆ ποιοῦσι τὸν λόγον, τὰ μὲν
ἀναπαύουσαι τὰ σπαραλθόντα, τῶν δὲ μεθου-
μένων πάντως ἔργουσι παρασκευὰς τινεσ, ἀφ'
ὧν εἰς ἀρχὴν ὁ λόγος ἀνάγεται. οἷον ἐν μὲν
τοῦτον κελύπτωμα τοῦτο τοιαῦτον τοῦ πεινῶν
τοῦτου, ἔπειτα δὲ ἀναμνηστικῶσδε. εἶτα ἀρ-
χὴν ἔλαβεν ὁ λόγος. οἷον ἔτι γὰρ Πύθωνα οἶο.

— 24. ἡμολογᾷ] scil. Philippum jus
violasse, injuriarum dandarum auctor et
princeps factus sit.

273. 16. *δύξαι]* recte vidit Marklan-
dus, neque dubitari de eo potest, ἔτι τῶ-
των διαπύτερα δύξαι legi oportere. nam sine
comparativo tali, διαπύτερα, aut αἰσχίον, aut
simili, non habes quo ἔτι τῶτων referas.
veram etiam pro ἄν leg. videtur δ' ἄν.
— 21. ἰσοκαλλίζω] Phœbammon p.
100. ad h. l. respicit, verbum ἰσοκαλλίζω
commemorans in numero tropicorum, pro
ἀνατρέφω.

274. 4. οὐκ αἶτι πᾶν ἐν ἀμφισβητήσῃ] *suaviter ἄν. cui si locus sit dandus, mu-
tandum sit cum καὶ, et hoc καὶ ante οὐκ αἶτι
collocandum. ut sit ἀνθρωπος, καὶ οὐκ αἶτι' ἐν
ἀμφ.*

— 7. *Ἰαμβιογράφος*] *πρότελι Ἰαμβιογράφος*. quam terminationem *φάρος* addunt vocabulis, significare volentes eum, qui rem assidue tractat, eaque exsatiari nequit. Hermogenes pag. 350. λέξις δὲ πᾶσα μὲν ἡ τραγῳδία καὶ σφοδρὰ καὶ προσωμῆσι, διὰ δὲ τὸ ἔχει τὴν μετ' ἐργῆς καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἱσιφορέαις, ἐν αἷς καὶ αἱ μὲν σιτήδεις, αὐτῶν δὲ προσωμῆται καὶ ἔχουσι, ὅσων τὸ Ἰαμβιογράφος, καὶ τὸ γραμματογράφος, καὶ πᾶσι αἱ ταῦται καὶ ἔχουσι, αὐτῶν δὲ ξῆσσι ἀπὸ τῆς διαδοχῆς λέγεσθαι. item p. 256. Sobolistas Hermogen. γραμματογράφος ἀπὸ νεώτερος καὶ γὰρ ἀσκήσις γραμματικῆς ἢ τῷ δέμα. τὸ δὲ Ἰαμβιογράφος ἀπὸ τοῦ ἰβριστικῆς ἰαμβίζων γὰρ τὸ σκώπτειν ἔστιν.

— 10. *δύω αὐτὸν ἀτάχα θάτερον*] subaudi *νοῦν*.

— 14. *δὲ ἂν εἰδ' ἔλεγον*] foret utique dictio planior, si sic dixisset: *ἀρα ἂν, ὅσων αὐτὸν ἔγραφον, ἴσως ἐργάσασθαι τὴν ἑμῆς ἰδὴ καλὴν καὶ συμφέρον, ὅτι καὶ πάλιν αὐτὸν ἔλεγον, ἀλλ' ἔσπευσον, ἴσως ἰδὴ ἐργάσασθαι τὴν καλὴν καὶ ἀσέφορον ἑμῆς*. Num, quemadmodum sententia nullius scripte sactor factas est, tum, cum honestam rem atque salutarem essetis suscepturi; ita rursus quoque tacuit, cum agerentur turpia et damnosa? Et haec fuit utique sententia oratoria. verum nimium ejus studium brevitatis atque concinnitatis implicuit et in contrarium plane invertit orationem.

— 24. *καλῶ δ' ἔπαινον*] Aristides de D. C. p. 246. *ἐξιστορίας δὲ καὶ τὸ τοῖς ἔμοις καὶ ταῖς ἑμῆς χρεῖσται. ἴσως καλῶ δ' ἔπαινον ἑμῶν τῶν θεῶν*. — Hermogenes p. 319. *ἔτι ἀφ' αἷς τὴν καὶ ἰσὺν κατ' ἔπαινον, καὶ τὸ δὲ ἔμοις πιστεύσθαι ἐπιπῆ, ἀλλὰ μὲν διὰ τῶν πραγμάτων. ἴσως καλῶ δὲ τοῖς θεοῖς* — item p. 345.

275. 14. *δ*] *πρότελι δ καί*. nam non bellam Amphissense Græcos pessumdedit; sed hoc, quod Græci Philippum in concilio Amphiotyonicum admiserunt, eique belli sacri summum imperium permiserrunt.

— 27. *πρὸς Ἰστυρίαν τῶν καυῶν*] Alii *πρὸς στυρίαν τ. κ.* dant. ad restorationem in meliorem statum, retractionem in salvum. Dubitare, utra lectio sit præferenda, nisi vulgatam faloirent illa pag. 286. 6. *μικρὸν ἀναλόγηται χρέων, πολλὰ πρὸς τὰ λοιπὰ τῆς πολιτικῆς ἰσασθ' ἑμῶν ἔργων*.

276. 6. *αὐτῶν*] ab ἰδῶτο interjecto ommato dispescui, quia pronomen non cum verbo hoc, sed cum *ἔχρηστο* et *σιτήγρο* coheret. quia ipsi neque exportabatur, neque importabatur quicquam, h. e. ex ejus emporiis nihil exportabatur eorum, quae in finibus ejus provenissent, neque rursus ad ejus emporia advehebatur eo-

rum quicquam, quibus ipse opus haberet.

— 21. *τοῦτον*] scil. τὸν Ἀμφικτυονίων *πῆλεμον*.

277. 1. *προβλεθεῖς*] Citat h. l. Harporat. v. *προβαλλομένους*. qui Harpocr. ex hoc Dem. loco est emendandus.

— 4. *ἀφ' αἷς καὶ περιδῶν*] Citat h. l. Hermogenes p. 275.

— 5. *καὶ λέγουσιν*] Citat Phœbammon p. 100.

16. *ἐπὶ ποίας ἀρχῆς*] correxi *ἐπὶ π.* ἀ. quo Archonte? hoc est, quo anno?

— 23. *αὐτῶν*] ubi soli et meri essent Amphictyones, nulli intermixti Macedones. ergo tum Philippus aberat:

— 26. *ἔγρη*] ad Philippum docebant, h. e. ablegabant, clamantes ad eum esse redeundam. ad eum confugerent. eum imperatorem belli sibi deligerent.

278. 18. *ἐξῆς*] pro *ἐξῆς* videtur aut *ἴσως*, aut *ἰσχυρίως* esse amplectendum.

— 20. *καὶ τῶ κοινῷ τῶν Ἀμφικτυόνων*] hæc verba addidi. Erant ergo tres ordines. ἢ *Πυλαγόροι*, magistratus quasi. ἢ *σύνδροι* assessores, quasi comillarii Pythagorarum, aut senatores, nullo munere fungentes. denique τὸ κοινὸν plebs. Noutri soli per se sine altera quicquam valebant, neque optimates sine plebe, neque plebs sine illis.

— 23. *τοῖς ἔμοις*] correxi τὸς *ἔμοις*. videtur olim in libris h. l. gemina esse versata lectio, *ἔμοις* et *ἔργων*. quæ quamquam et ipsa vitiosa, vitiosiorum ex se peperit. Sunt *ἔργων* series satorum, arborum, vitium.

279. 3. *σοπήματα τίμωνσι*] possit ferri subaudiendo *ἐν αὐτῷ*. Satius tamen visum est conformare h. l. superiori p. 278. 22.

— 6. *καὶ τὸν στρατηγὸν*] verum hic viderat Wolfus, indignus iniqua et temeraria reprehensione, quæ facile possit in objurgatorem retorqueri. modo locum tam diligenter, atque Wolf fecerat, inspaxisset, sententiamque Wolfii melius percipere studuisset, non erat dubitaturus, quid Wolfio in mentem venisset, cui vera et recta hæc in mentem venerant; καὶ si servetur, sententiam loci esse hæc: Cottyphum ipsam in vulnerati fuisse. sin autem deleatur, istam: Cottypho mandatum esse legationem ad Philippum. Pius si malomas, tum legatorum nullus erit nominatum appellatus, sed universe declaratum, esse decretum, ad legati ad Phil. mittantur, sine nomine cujusquam sigillatim. Quid si sio legatur? *τηνευματίσασιν καὶ κατωπύσασιν*, nonnullos vulnerarunt, alios plane jaculis peremerunt, *Κόττυφον* —ideo decretum est, ad Cottyphus legationem ad Philippum obeat.

— 10. *ἔμοις*] non bene convenit *ἔμοις* cum *ἴσως*. pluvius utique fuisset sic dictu-

rus: ἢε ἐσθίου τῷ τι Ἀπόλλων καὶ τοῖς Ἀμφικτύοις παρὰ τρέφει, καὶ μὴ παρὶδῶ—

280. 14. τοῖς δὲ μὴ συναρτάσει — ad [ἐπιζήμιον] locum hunc prorasa desperatam, quem sanare cum nos possem, reliqui, qualem inveni.

281. 19. τῶν τῶν φιλῶν] Atheniensium Thebanis.

— *ρεα. τῶν*] malim διὰ τῶν. nescio quoque, an ἡμετέρας addendum sit, ut ait διὰ τῶν ἡμετέρας ἐπὶ τοῖς θεβαίοις ἔχθραν. nam alias pendent hi accusativi, quoniam συμπεραμαίμων ad πόλεωσιν referunt.

— *ult. συνέβη τὴν θ.*] *f. συνέβη δὲ τὴν φιλῶν.* evenisset, vel videtur eventuram fuisse, ut Philippus, ob nostrum erga Thebanos odium, in agram nostram invaderet.

282. 4. τὴν γῆμα] omittant aliqui. sed *εὐσφραγίσαι* h. l. non significabit producere, promovere, sed procedere, progredi.

— 10. *βουλῆς καὶ στρατηγῶν γῆμα]* sabaud. ἀπερῆδεν ἐπὶ τὴν δῆμον. darum aliquando mihi visum fuit et abhorrens, sic dici: ex auctoritate senatus — relatum est ad plebem, aut rogatio facta est — ut placeret senatui atque populo jubere —. quapropter suspicabar, deo vocabula *βουλῆς καὶ δελνδα* esse, ut esset solummodo ex auctoritate strategorum. verumtamen re melius pensitata censeo, non inaccommodam hanc esse sententiam: auctoritate senatus et strategorum rogationem esse lectam ad populum qua populus rogaretur, ut vellet atque juberet, exarari plebiscitum in hanc formulam: Placuisse senatui atque populo —.

283. 6. εὐ μίσησιν ἐσθίου ἢ εὐδῶν τὴν μετρίων] ad verbum sonat. P. A. deoravit non succurrere, in re id quidem nulla de tolerabilibus. *ἐσθίου* est Demostheni, copias aliquo mittere hosti obstituras. Est ergo sententia: deoravisse P. A. adhuc quidem, quicquid agat instituatque Philippus, quod quidem tolerabile sit, in eo non adversari, neque id, missis copiis, disturbare. vel potest quoque sic accipi: deoravisse P. A. nullum capere consilium, que sanæ salutis instatque salum suorum provident, dummodo tolerabiles sint, quas Philippus ferat, conditiones.

— 9. *in τῷ δῆμον]* Solus a parte plebis pro legato missus fuit pæco. qui, senatorii ordinis cum non esset, necessario plebei erat.

— 10. *ἀναμύσησιν]* sic vulgata dat hinc, et versu 26. in titulo. sed utraque loco certæ ἀναμύσησιν in singulari. Sænt enim ambo responsæ regis, alteram legatis Atheniensium additum, alteram Thebanorum.

— 19. *ἐπίμακ]* detram postremam litteram. nam unus tantum pæco missus fuerat. v. p. 282. 17. et 283. 3.

284. 17. εὐδῶν ἢ εὐ τῷ γῆμα] nunquam,

nullo tempore, nullo pacto, quicquid tam novum et insperatum incidere, fore, ut vos rursus cum Thebanis conspiratis, et causam communem faciatis. Certus ergo fidei Thebanorum erga se securus ibat ad Elateam occupandam, bene generus, nullum fore casum fortune, nullam superbiam et injuriam argvi Thebanos suam, quamvis duriter et serviliter eos tractaret, quem posset eorum animos a se abalienare, atque ad Athenienses reflectere. *εὐ μὴ εὐδῶν nun καμῶν, οὐκ εὐ ἀεὶ ἴμπερ wollte* [it may come just as it will].

— 24. *τὰ γῆμα]* tabernæ erant in foro sitæ, in quibus sedentes opiferos sellulæsi soruta et supellectilem domesticam a se domi fabricatas vendebant. hæc *εὐδῶν* appellabantur. constructæ hæc erant, non tribus e lateribus et desuper tectæ ornatis viminiis, que γῆμα appellatur, quoniam igitur illæ tabernæ cum suis quoque orationis tam cito suffragi non poterat, necesse tamen erant, ut pretius populus in foro congregeret, et pro illa nocte ibi in armis excubituras, imperarent prytænes, ut tabernæ ignes inciperentur, qui tabernæ momento citius absumerent, et laborem oratoris suffragandi hujus compendioserent.

285. 3. *ἐστῆσαν]* alii simpliciter ἔδωκ. periodus est. subanditur a *εὐδῶν* in mentiones.

— 9. *καλοῦσιν δὲ τῆς κοπιῆς τῆς παρῆρας φωνῆς]* prætali x. δ. τῷ κοπιῆ σ. π. φ. καλοῦσιν cœlestes nam τῆς κοπιῆρας. φωνῆς vocante dictarum. idem est ac si dixisset: καλοῦσιν τὴν κοπιῆρα τῆς παρῆρας σὶ κοπιῆ λαυτῆς φωνῆς. per eam vocem, que patris communis est.

— 10. *ἐπὶ ἐπιμύσησιν]* malim ἐπὶ τῆς *εὐδῶν*. oitit h. l. Alexander Rhetor p. 60.

— 13. *καρῶδῶν]* scil. ἐκ τῶν μίσησιν ἐπὶ τῷ εὐδῶν.

— 20. *λαυτῆς δὲ κοπιῆς]* Citat h. l. Hermogenes p. 422.

286. 13. *ἢ]* malim ἢ, si, vel ubi.

— 21. *δραστῆς ἀνέσταν καὶ ἐπέμα]* inverti sic: ἐπέμα καὶ ἢ. v. quia ἐπέμα debilis, alterum fortius est, ut infirmiora præmitti, robustiora submitti solent.

287. 1. *αὐτῶ]* malim αὐτῶ. quis *ἐπερδεζάμενον* magis αὐτῶ additum flagitat, quam *ἀδελφικῶς* flagitat αὐτῶ.

— 3. *εὐδῶν]* eade tacite ex inaequantibus, *εὐδῶν ἢ ἢ λῆγω.* a me disputata consideratis.

— 21. *βουλῶν]* quando legatos illos oportet proficisci.

— 22. *ἐξῆσαν]* de tempore modoque expeditionis, quando, et quantas numero copias exire oportet in castra versus Thebas. Macchopolis etiam reddidit *ἐπιμύσησιν*.

— 23. *χρῆσθε*] *correci χρῆσθε*. quomodo tractare negotium praecipit?

— 24. *τοῦτο πάλιν μοι προσέχετε τὸν νότον* non redundat *μοι*, neque solummodo, ut alias saepe, *velim*, *quaeque*, significat, sed hoc: *τοῦτο τῷ μέρει τῷ ἐμῷ λέγω*. huius parti meae disputationis attendite.

238. 2. *κατατυχθῆναι*] est speratis et quomodo potiri, videtur tamen lectio *κατὰ τύχην*, *casu quo casu fortuito*, praestare.

— 7. *οὐκ εἴπω μὴ* —] *celebrem* h. l. citat Alexander Rhetor, p. 68. Phocemum p. 136.

— 17. *οὐ δὲ μὴδ' ἔρω*] Citat h. l. Hermogenes. p. 339.

— 21. *κατ' ἐπιπὸν τὸν καιρὸν*] haec verba, tanquam scholium adverbii *τότε*, citans h. l. omittit Hermogenes p. 336.

— 24. *προσέχω*] ad *προσέχω* adde *πράττω*, ob inaequalem accusativum, quod inaequale dativo necesse non foret.

— ult. *ἰσχυρὰ* —] Est anacoluthum. Apodosis incipit p. 239. 25. a verbis *διὰ δόξαν*.

239. 19. *καὶ ἴλιας*] quid sibi velint *oppida propria*, non intellige. cui *propria*? non certe Philippo, cur esiam reperet ipse sua? *suspensas* aliquando *fui*, *legesse* *mal* *ὡς φάλαξ*. *oppida barbarorum popularum*, nobiscum societate nulla copulata, aut *καὶ οὐκ ἴλιας*. neque *proprias Atheniensium*, in iure atque potestate eorum sit. *dis nicht ihre Unterthanen sind* [*they which are not your subjects*].

— 20. *ἑταρῶν*] *subaudi τῶ ἐταρῶν καὶ συμπατριῶν*.

239. 21. *συγγαίης*] bene habet. neque quoad cognationem, neque quatenus ejusdem nationis ambo populi sunt. Germani omnes, quatenus Germani sunt, *ἐμῆφοι* sunt, consories ejusdem nationis, at non item *συγγαίης*, inter se cognati. Verum Thebanis dicuntur h. l. omni Atheniensibus non modo *ἐμῆφοι*, id quod inter omnes constat, ambo enim Graecae stirpis erant, sed etiam sanguine inter se cognati esse; de quo mihi non constat; fortasse mythologiae in labyrinthis versati certiora nos de Thebanorum cum Atheniensibus per heroes mythicos cognatione docebant.

— 25. *κατήγαγον*] malim *κατηγόρησαν*, ob inaequales *ἰσχυρὰ*.

— 27. *Ὀιδίπῳ*] *Œdipum Atheniensis tanti fecerunt, ut pene in numero numerarent, certe heroum, vel Semionum haberent*. et Thebanis, ossa ejus ab Atheniensibus repetentes, testati sunt, nou tam parvi *Œdipum* a se fieri, neque tam abborreri, atque Wolf voluit persuadere.

291. 14. *ἢ μὴν τοῖσιν* —] Marcellinus ad Hermog. p. 205. *ἰσχυρὰ δὲ καὶ ἰσχυρὰ τὸν ἰσχυρὸν ἰσχυρὰ*. *καθίλου γὰρ οὐκ ἐν ἑρῷ μόνον, ἀλλ' ἐν πᾶσι τοῖς ἀμφισβητούσιμας ἐξ ἰκατέρων ἰσχυρὰ πρὸς τὸ ἰσχυρὸν συστήμα*

καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ διαβαλλῆναι. ὡς ἐν τῷ περὶ ἰσχυρῶν. ἰσχυρῶν γὰρ, πρὸς τὸ ἰσχυρῶν καὶ πρὸς ἰσχυρῶν, καὶ τὸν διαβαλλῶν ἀλλήλων, γὰρ εἰς ἑκάτερον παρασημασῶν ἐν τῷ ἀμφισβητούσιμας ἰσχυρῶν, ἀποδεικνύει ἐξ αὐτῶν, ἑαυτὸν μὴ εἶναι τὸν ἀπὸ τοῦ σφραγισμένου, Ἀλεχθῶν δὲ ἰσχυρῶν, ἐν εἰς φασὶν ἐν μὴν οὐ τὸν τὸν ἰσχυρῶν πολλῶν.

— 22. *ἢ μὴν οὐκ, ἕως εἴπω* —] idem Marcell. p. 263. *τοῦτο μάλιστα Διμοσθένης ἐπράττει Ἀλεχθῶν, ἕξ ὅτι καὶ εἰς ἄξιωμα λέγοντες ἰσχυρῶν [pro corona patre] πρῶτον, τῷ λέγειν μὴ παρελθῆναι τὸν αὐτὸν τῶν ἐπιπλοῦντων πρᾶξιμας, καὶ οὐ νότι μόνον, ἀλλ' οὐδὲ οὐκ εἰπὸν ἰσχυρῶν τὸν συμβολαυδῶντων ἰσχυρῶν. ἢ μὴν οὐκ, ἕως εἴπω, ἑαυτὸν ὁ καιρὸς — ἢ ἢ καιρὸς συμφορῶν κατ' ἑμῶν παρελθῆναι τῷ πρᾶξι. παραλαμβάνομεν δὲ τὸ ἄξιωμα τοῦτο ἐν ταῖς συμβολαυδαῖς, οὐ πάντως ἀπῶν, ἀλλὰ τότε χρῆσθε, ὅταν ἀμφισβητήσιν ἰσχυρῶν μὴ ἴσχυρῶν ἴσχυρῶν ἀποδεικνύει τὸ ἄξιωμα τῶν δόξαν πρᾶξιμας. ἕως εἴπω ἰσχυρῶν.*

292. 7. *ἰσχυρὰ δ' οὐ τῶν*] *subaudi ἰσχυρῶν.*

— 8. *λέγει*] h. l. est ratio, via, modus agendi, institutum, acri et subtili meditatione excogitatum.

— 27. *καὶ τῶν ἑδῶ κατηγόρησεν μοι*] et tum demum me accusa. posteaquam scilicet demonstraveris, quae abs te mihi potulo demonstrari.

— pen. *ἰσχυρῶν σκεπτικῶν, ἢ χημῶν*] duo postrema vocabula videntur aut scholium v. *σκεπτικῶν*, ut ejus varians lectio esse.

293. 15. *πρωτόν*] addidi. potest tamen etiam *valgata defendi* et bene reddi: *usquam locoorum in hac nostra regione.*

— 16. *εἰς ἑκάστην ἐν τῷ μὴ στήναι*] *correci* de meo, *εἰς ἑκάστην ἐν τῷ μὴ στήναι*. quaequam nunc mallem *συστήναι* a me praestatum fuisse. Sed tum nondum noram, Marcellinum hujus lectionis auctorem esse. putatisne adhuc futurum, aut licitum vel datum vobis a diis esse, ut unis locis consistatis, quomodo nunc adhae facitis.

— 19. *τότε δὲ οὐκ ἔστιν*] *praetuli* de meo, *τότε δὲ*. interrogatio haec est mirabundi et suspensi. tunc autem —! scilicet. dico mihi, quid futurum fuisset, quid evenisset. Est aposiopesis. Ipse orator se comprimit, dicens *ἀλλ' οὐκ ἔστιν*, verum piget padetque ea commemorare, quorum non gustu quidem nos imbuti auminis benevolentia. Nam pro *εἰ γὰρ μὴδ' ἔστιν* dedi rursus de meo *εἰ γὰρ μὴδ' εἰς ἑκάστην*. ne periculi vel experimenti quidem ergo, ne gustandi quidem atque delibandi. Poterat item *μὴδ' ἔστιν* (*in dativo*) corrigi, et facile est intellecta, *ἑστὶ* potuisse elidi in medio situm inter *μὴδ' εἰς ἑκάστην*. quippe ejus prima litera s cum postrema in *μὴδ' εἰς* et reliquae duae si cum initio v. *ἑκάστη* essent eadem. Potest quoque cum Ang. quarto legi: *ἄν γὰρ μὴδ' ἑκάστην*.

— 22. ἴσθι δὲ ταῦτ' —] Citat h. l. Sopater ad Hermog. p. 128. ubi τὰ πᾶσα ομιττῖτ, ut e memoria recitans, sed vi sua non caret. idem est ac si dixisset: ταῦτα πάντα, καὶτοι πᾶσα ἔντα, πρὸς ἡμᾶς ἴσθι μὴ ἐξημῆτα. hæc omnia, tam verbosa, ad vos pertinent. hæc tota, quamvis tam copiosa, oratio ad vos directa est.

— ult. ταῦτα] scil. τὸ ἀγγῆσαι τὰ μέλλοντα καὶ διὰ τοῦτο τῆς ἐξῆς ἰδοῦ ἀφαιμαρτῶσαι ἐν τῷ συμβουλευσίν.

294. 6. τούτως] id est, ταῖς ἡμαῖς συμβουλαῖς.

— 10. καὶ ἅμα Ἀριστράτος] Minutianus p. 156. ἀπὸ τοῦ ἅμα. argumentum ab eo, quod simul est. καὶ ἅμα Ἀριστράτος ἐν Νέξῳ — κατηγγῆται. τακμήσι γὰρ ἴσθι τοῦ καὶ τούτων ἐχθρῶν [scil. Atheniensium] εἶναι, τὸ ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ τὰ αὐτὰ τοῖς ἀμελεγεμῆναις ἐχθροῖς πρᾶττειν [subaudi etiam huic Machinem].

— 19. πρᾶττειται τι —] Citat h. l. Hermogen. p. 296. et Alexander de figuris p. 64. ubi affert pro exemplo ἀντιστροφῆς.

— 26. εἰ γὰρ ἐν ἄσπασι —] Marcellinus p. 316. ἴσθι δὲ καὶ κατὰ βίαν εἰσθῆσαι τὸ ἐνδεῶς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ· εἰ γὰρ ἐν ἄσπασι πρῶδῆλα τὰ μέλλοντα δεῖσθαι —.

295. 1. τούτως] quorum ego tum patris sum auctor factus. ἢ δεῖξαι ἢ πρῶδῆσαι bene si habet, accipi sic debet: sive gloriam patriæ, quæ nunc est (ovium, qui nunc sunt), sive gloriam majorum — ullo in loco habebas.

— 7. ὄντινῶν οἶχ] prætali ὄντι οἶχ. nullum est discrimen, quod majores non libenter subissent.

— 20. παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως] prætali παρ' αὐτῷ τοῦ Π. β. gradatim procedit a Thebanis vi pollutibus, ad Laocædemonios multo potentiores. ab his ad ipsum regem Persarum multo potentissimum atque ferocissimum.

— 21. ἰδοῦ τῇ σόλῃ] dara utique et innocens tantæ est sententia: datum hoc ostavit fuisset in gratiæ et beneficii loco, ut regi Persarum, nec cuiuscunque alii serviret. Serviendi necessitas profecto nulla est gratiæ, neque indulgetur roganti. nemo enim eam rogat. Sed sic debuisset dictum esse: Civitas si voluisset imperata facere, alique principatum Græciæ permittere, licuisset ei, datumque et concessum fuisset, ut non modo sua pristina bona salva retineret, sed insuper etiam nova, quæcunque modo vellet, ad delectum suum, adipisceretur. Verum illa participiorum consecutio Græcos haud raro in manifestas et ridiculas absurditates implicat imprudentes.

— 27. πρᾶττειται] malim πρῶτᾶττειται.

296. 5. τὸν ἀνδρῶν — τῆς ἀρετῆς] vix videtur hæc dictio Græca esse. nam aut τῶς ἀνδρας ἰκνῖνους τῆς ἀρετῆς leg. est (sub-

audi χῆρον vel ἴκνα), aut τὸν ἀνδρῶν ἰκνῖνους τὸν ἀρετῶν, aut τῶς ἀρετῆς.

— 7. ταῦτα] emigrationem puta e solo patrio, exsilium ultroneum.

— 10. οὐ μόνον αὐτῷ] Sententia postulat, ut οὐ μόνον αὐτῷ [scil. ἡμαῖς] αὐτῷ legatur. non vos ipsi solum eam, sed etiam mulieres vestræ uxorem ejus lapidibus obrutam confecerunt.

— 17. διαφρῖσι τοῖ τῆ; ἔτι ὁ μὲν] omisi ἐτι. videbatur oratio ita fortior atque nervosior futura.

— 18. τὸν τῆς εἰμαρμῆς] malim τὸν ἀπὸ τῆς εἰμαρμῆς. mortem cuique e fatali quadam necessitate, ut vulnere, morbo, submersione in undis, a fulminis iotu, et quæcunque alia fatalia sunt, obvencientem. καὶ τὸν αὐτόματον. et mortem eam, quæ sponte sua, necessario tandem aliquando senio exinanitis venit, per leges naturæ, tametsi neque morbus, neque ulla alia vis externa accedat.

— 23. τῷ θανάτῳ] duo hæc vocabula addidi. ipsa morte horribiliora.

— pen. τῆς μῆντις διασπᾶς —] Hermogen. p. 338. μέθοδος δ' ἐπισημῶς — τὴ ἰκνῖτα ἰλαττῶν τὰ ἰαυτῷ χροστῶ, ἢ ἔσα ἴχῃ κατὰ τοῦ ἐχθρῶ σφαιρῶ, ταῦτα ἰκνῖτα μισῶν, καὶ μὴ λέγῃσ σφαιρῆς. καὶ τὰ μὲν ἰαυτῷ ἰλαττῶ ὁ Δημοσθῆς κατὰ μέθοδον αὐτως, εἰ, παρὸν αὐτῷ λέγειν ἀξιοματικῶς, οἷον μετὰ ταῦτα δὲ τοῖς ἀπωστῶν ἀπὸ σπιταλα ἄσπαστος, καδ' οὐκ Χεῖρῶστος ἰσάδῃ, καὶ τὸ Βυζᾶντιον καὶ πάντως ὁ σύμμαχον ὁ δὲ ἀσπῶ ὡς ἱπῆρας. οἷον τῆς μῆντις διασπᾶς τῆς ἐφ' ἰκνῖστω τῶν πτερυγῶν καὶ ἡμαρτῷ μετῆται φαμῆ. ἴσθι, ὡς ἐν ἀμφοτέρω μὲν τὸ αὐτῷ πρῶγμα διλομῆσ ἴσθι ἐτι ἐγὼ συμπῶλῃσ καὶ ἐγὼ ἔγραφα. ἔσθι δὲ τούτῳ ἰκνῖναι ἰκνῖνῖστωσ εἰσῆται καὶ ταυσιπῆτῆσ. ἀλλ' αὐτῶ μὲν εἰς ἄσπασιστῆσ χροστῆσ.

297. 5. εἰ γὰρ, ὡς οὐ τὰ βέλτιστα] dedi auctius de meo sensu: si γὰρ οἶχ, ἄς οὐ τὰ β. nam si hunc condemnare omitteretis, ideo quod consilia mea non videantur vobis fuisse auspiciatissima.

— 7. ἡμαρτων. δεῖσθι] post ἡμαρτηκῆνας δεῖσθι. videtur deesse τῇ γνώμῃ, voluntate, intelligentia, prudentia, siniferenda sententia quasi judiciali, in decernendo et deligendo.

— 11. οὐ μὴ τῶς ἐν Μαραθῶνι —] celeberrimum h. l. citat Hermogen. p. 260. ἔτι μεθῶδον λαμπρῆς καὶ τὰ ἰδοῦα ἐνδεοτήτως λέγειν. ἔσθι ἐκῆσ τῶ οὐ μὴ τῶς ἐν Μαραθῶνι. τούτῳ γὰρ παραδύμῃ μὲν ἰδοῦσ. οἷον ἐξῆσ ὡν ἰβῶλῃσ [lege συμπῶλῃσ] ἰπῆρ ἰλευθῆρας κυδιῆσ. ἐστῆ γὰρ ἰσῖσ καὶ εἰ ἐν Μαραθῶνι κρωσιπῶσιστῆσ. ὁ δὲ εἰς ἔσπῶ αὐτῷ ἀναγωγῶν, ἰδοῦσθῆσ αὐτῷ ἰσῖσ καὶ λαμπρῆ. οἶχ ἡμαρτων ταῦτα συμβουλεύσας, οὐ μὴ τῶς ἐν Μαρ. Eadem hoc de loco Aristides quoque p. 170. observat. citat item Clemens Alex. p. 748. ed. Potteri.

— 23. ζῆλον —] Citat h. I. Thomas M. v. ζῆλον.

— ult. ταῦθ' ἄς οἶα ἀριστα τῶν ἡμεῶς ἀξίω φησίσασθαι] Pro ἀριστα malui ἀξίω (subaudi λόγου) dare, quia lucentior est oppositio inter τὰ ἀριστα et τὰ οἶα ἀξίω λόγου. Dicitio φησίσασθαι τι si bene Græca est, significabit, pronunciarie eas sic vel aliter. postulat unum vos de iis rebus gestis pronunciarie, flocci non esse faciendas. Alias consueta loquendi ratio ferebat, ut sic diceret: τοῦτων ἄς οἶα ἀξίως τῶν ἡμεῶς ἀξίω καταφασίσασθαι. Denique πῶς movet suspitionem, τῆτα in superiori colo deesse. ἄν ἄς ἀρίστου ὄντων αὐτῶς τότε τοῖς Διοῦς l. μ.

301. 9. ὄντω] missi a vobis ad ferendum Thebanis auxilium.

— 18. Καλλίστρατος] Alexander de figuris p. 72. Καλλίστρατος ἱκάνως. τὸ γὰρ ἱκάνως προσημαίνει ἡμφασίαν τινα μεγέθους κτῆ τὸν ἀδελφὸν διλοῖ.

— pen. πρόσωπ] prætuli de meo sensu πρόσωπ, in genitivo. idem est ac si dixisset: οὐδὲ τῇ πρόσωπ τῆς ἰδίας ἀσφαλίας διδῆσαι χάραν. ne providentiæ quidem salutis propriæ locum dare; necdum salutis ipsius. tempus ejusmodi erat, ut privato nemini concederet, non modo tuto et securo esse, sed ne salutem quidem suam prospicere.

302. 17. τοῦτων οὐδὲ] δι' addidi. ab hoc, Æschine vero, ne inousata quidem, necdum ut meo rano peregerit.

— 27. ἢ τῆσδε] Ctesiphontem puta.

303. 5. ἀπολαβεῖν] idem est atque φθάσαι. evenire, quod deinceps in fraudem tuam interpretet alter.

— 11. ἐν αὐτῆς ἀλαθίας ἔγγις αἴσως, τῶν ἔργων ἔτι μεμνημένη ἡμῶν] Addidi τῆς et detraxi αἴσως, et locum sic discrevi: ἐν αὐτῆς τῆς ἀλαθίας, coram veritate ipsa, ἔγγις τῶν ἔργων, prope eventa, ἔτι μεμνημένη ἡμῶν [scil. αὐτῶν] vobis ea adhuc recenti memoria continentibus.

304. 1. τῆς ἀπαρχῆσως] sabandi ἡμῶν, nat' ἡμῶν.

— 2. κτῆ ἱκατέσως] scil. ἡμῶν.

— 5. πραγμάτων] tuebor. rerum gestarum rationes ita subdoci non solent. οὗτος λογισμὸς, hic modus calculandi, qui fit per dispositionem calculorum, de quo nunc agitur.

— 10. μεθ' ἡμῶν καταταξάμενως] correxi μεθ' ἡμῶν συμπαράταξ. in causa fuit, ut Thebani, vobiscum in acie stantes, cum prohiberetur, id nempè facere, quod cum facturum nemo non opinabatur, ut scil. in fines vestros irrumperet.

— 18. ἰσώσων] addidi, non quo necessarium esset id verbi, quod sufficere poterat semel jam versu 11, positam, sed perspicuitatis ergo.

— 19. ἀτακτικῶν] proprie locum in calculis habet, cum rationes accepti et ex-

pensi inter se constat. tanta mædperfer, cum damna et clades questibus et victoriis, delicta benefactis componantur. Est itaque sententia: Existimasse, res has præolare a me gestas ex hominum memoriis tolli debere, propter ingentes clades, quas passi sumus, mea nempè, id quod ta aie, culpa, quia decora, si quæ Græcis opera mea parita sunt, cladibus componantur et obruantur, imperitia et infelicitate mea contractis.

— 22. ἐν αὐτῶν] idem est atque ἐπὶ τοῦ, ubi. quam ibi cornere est, ubi querendam potitus est Philippus. h. e. quam Ph. exeruit tum, quam potitus est querendam. vel quam, ut cornere est, in eorum quibusdam exeruit, quos in potestatem suam redegit.

— 24. τὰ λοιπὰ τ. κτ. περιβαλλόμενως] reliqua, seu Thraciæ, seu Græciæ, nondum a se subacta, conans ad se rapere, sibi que voluti amiculum circumjicere. Melius Harpocratonem percepit Valerianus, quam Tyloratus, et sedem interpretationis melius noscitavit.

— 27. κερμίσθη] ad κερμίσθη addendum videtur δι' ἡμῶν. mihi debetis, quod fructus humanitatis Philippi percipistis, in quo laudandi estis, ergo que vobis id congratulor.

305. 2. πάντω γὰρ κατὰ —] Alexander Rhetor p. 54. in capite κτῆ διαστροφῶν. καὶ ἐς Δημοσθένος κτῆς αὐτὰ ταῦτα πάντω γὰρ κατὰ τοῦτο χέρω γήσων τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τωστὶ τὸ ἦμα, ἀλλὰ μὴ τωστὶ, διεξῆλθον ἕγὼ, εἰ δευρὶ τὴν χέρω, ἀλλὰ μὴ δευρὶ μετήγασον. Posterius si Normannus addidit, haud constat unde. in Aldina non est, sed ejus loco vacuum spatium. Pre' ἡμῶν τῶν dat ille, e memoria recitans, κατὰ τοῦτο, quod ad sententiam perinde est. nam κατὰ τοῦτο est ob hoc, vel hæcenus. Si hoc fuisset, evenisset etiam alterum. verum quia prius desideratum est, κατὰ τοῦτο ideo eventus quoque speratus insecutus non est. εἴχ' ἔργε non vides? est formula excitandi ad attentionem, et ad se vultum adversarii contorquendi. en. vides. hæc spectata.

— 8. ἀσφῆ] correxi ἀσφῆσ. cum ingrederer in res, h. e. cum ad rempublicam tractandam accederem.

— 11. ἰδύμεν et ἰστωφάντως] correxi ἰδύμεν et ἰστωφάντως in tertia persona. redit enim ad εἰς δουλομῶντος ἔξτελέσων τὴν μέτρα, versu penult. p. 304.

— 18. ἀναξήλαγμα] correxi ἀναξήλαγμα. non enim est ἀναξήλαγμα, sed ἀναξήλαμα. jam dudum ante exacta et collecta, antequam bellum cum Philippo susciperemus, aut ego ad remp. accederem.

306. 13. συμμάχους μὲν ἡμῶν ἑτέροισι] Schol. Herwig. p. 139. ὅττω καὶ Δημοσθένος, ζήτωμεν, εἰ αἴσως ἔστω τῶν αἰώνων.

ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἐκείνους τὸν ἑαυτοῦ εὐνοῦσθαι αἰσῶν ἴστω [leg. οὕτως αἰσῶν στω, necio ubi locorum] Βυζαντίου, Παροδιῶος, Εἰβοῖας, Ἀχαιοῦ συμμάχους ἑαυτῶνα τῇ πόλει. fortasse hunc locum designans.

— ult. κτλ. — χέραις] κτλ. χέραις sunt officia, studia vana, incassum navata, sive illo, cui navantur, haud desiderante, et vel aspernante etiam, sive quod sero veniant, sive quod rem malam et corruptam haud corrigunt.

307. 2. ἀν ἐν τῇ πόλει] agens, habens in urbe, non peregrinans.

— ibid. παρῶν] scil. τῶς γιγνομένων. proterus robus illis, cum gererentur, in iis mediis versans.

— 4. οἶχ ἴσα ἀν Καυλόμεθα] praetuli οἶχ ἴσα ἰβουόμεθα. praeterea verba ἐξῆς αἰρεῖσθαι, aut similia, addenda videntur. non ea licet optare, quae vellemus, sed ea necesse erat acceptare, quae res et tempora darent.

— 8. τῶς πνευματικῶν] malim οὕτω aut αἴτιος εὖ interponi.

— 9. τί ἀν οἴσθη] Citat h. l. aliosque οἰοῖσιν Ἀρσίνος p. 699.

— 21. πνεῦν, δ' ἄ. 'Α. —] Sopater ad Hermog. p. 37. διὰ δὲ τὸν μελετῶντα τὰ σφῆς τι, ἢ διαβαλλομένη, καθολικῶς χρῆσθαι ἐπιχειρήμασιν, ἕως καὶ ἐ Δημοσθένος πνεῦν, δ' ἄδ. πνεῦν ἐ συνοφάντας. v. etiam Schol. Aristoph. ad Nubes versu 447.

— 25. αὐτοτράγικος πῖθους] ein leibhafter tragischer Affe [a downright tragic epe]. haec inest notio huic compositioni cum αὐτο. placuit tamen magis ad augendum vocabuli ridiculum, et portentosum, duo istuc in unum contrahere, ad Aristophaneam formulam proocum αὐτοτράγικον ἴππος. purus putus tragicus simia. ἀρσίνος (Enocheus appellatur, quoniam non in urbe, sed ruri, hanc fabulam agebat, et (Enocheus, διὰ τὸ ἰσχυρίζεσθαι τὸν Οὐδέμαν καὶ πιστὸν ἀπὸ τοῦ ἑρματος, ut vult Schol. Hermog. p. 410.

308. 3. αἰ τὸ καὶ τὸ —] Alexander de figura p. 72. cap. περὶ ἰλλείφανος citat h. l.

— 6. αὐτῶν] addidi. non supervacaneum est hoc vocab. *cladem ipsam*. vult dicere: delicta imperatorum et militum, quae eadem hanc consueverant, in semet spectata et a meis politiois institutis secreta, mihi par non est impatari.

— ult. ἀ σολιτικῶ] corroxi de meo ἀ συνάμα. quae vitia civitatibus omnibus cognata sunt, cum ipsis nata, durantque, donec ipsae permanent.

309. 3. φύλλαν] malit Taylor ad φύλλαν addi ἀγαθῶν, non animadvertens, eo facto etiam insequentia sic debere corrigi: καὶ εἰς τὴν τοῦ τὰ δ.

— 9. καὶ τῷ διαφθεῖμεν] deleui articulum. non enim nisi dum sunt machinae, quibus Philippus omnia percutit. 1. Ἐκ.

eritas, et 2. τὸ δίδου καὶ διαφθεῖν, id est, διὰ τὴν ἀρετὴν διαφθεῖν. corruptelam largitionibus efficit.

— 17. ἀ μὲν τῶν —] Aristides de D. C. p. 240. εἰς δὲ καὶ ἄλλαι συμπεληρώσεις — ἕμας τι τὸ προσημαῖνον συμπεληρώσεις καὶ ἀπαρτίλωσαι, καὶ μεταβασιῶν τὸ ἐξῆς εἰσαγαγεῖν παρῆχουσαι, ἕως ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Στυφάνου ἀ μὲν τῶν ἰσθ' ἀπαρτίλωσαι —

— 19. τωτῶν] hunc Ctesiphontem.

— 21. ἴσθη] ergo illa superiora non perinde norant, eoque demonstranda ipsis fuerant.

— 24. ἐμβαδουδῆ] dubium est, quo referatur, nam ad δῆμος, an ad ἴσθη. Insequentia tamen sic satis certo definiunt, atque restringunt ad δῆμος. mirum non fuisset, si populus, utpote in ipsos ingressus deterrimos turbarum bellicarum horrores, iisque septus et pæne dementatus, incolementius aliquid in me statuisset.

310. 10. Μέλανω] nomen Graecum nullum est Μίλανος, Μάλανω. In libris est Μάλαντω. Sed Μίλαντος quoque perinde extra usum est, quare ex eo effeci Μάλανου, a nom. Μάλανος.

— 16. εἰσαγγελλόμεν] erant actiones εἰσαγγελλας in eos, si qui cum hostibus patriae consilia perniciose contulissent, eorum legatos vel emissarios olam domi suae accepissent, aut tenuissent oculos, belli instrumenta copiosius exportari vetitas eam ipsis submississent, aliisque quibusque modis in remp. armassent.

— 19. τὰ ἀριστὰ με πρῶτων] instituta mea esse omnium optima et saluberrima, et quae agerem, ea me agere fide integerrima sanctissimaeque erga remp. pietate.

— ibid. γραφῆς] actiones, quibus reus innotatur, leges rogasse noxias patriae, ejusque vetustae constitutioni et juri civili adversantes.

— pen. Κεφάλω] Citat h. l. Hermog. p. 306. Syrianus p. 237. ἕως ἰσθ' τοῦ Κεφάλου καὶ Ἀριστοφάντος τὴν ἀμφοβουτῶντων σφῆς τοῦ καλοῦ βίου. — τοῦ κατὰ τὴν Κέφαλον μέγρου, τῷ μετρίαν γραφῆν φυγῶν, — τοῦ κατ' Ἀριστοφάντα, τῷ πάλαι φυγῶν γραφῆς καὶ μετρίαν ἀδύνας. item p. 404.

— ult. καὶ τὸ Δία γῆ] non id modo concedo, quod tu postulas, praeclearum esse, sed insuper hoc quoque largior, beatum esse.

311. 5. οἰδαὶς ἐγράφατο] videntur hae duae dictiones, οἰδαὶς ἐγράφατο με πρόποντι, et οἰδαὶς ἰδὼς γραφῶν, nil inter se differre, sed idem significare. differunt tamen. Deferebant multi alios criminum, sed litem captam haud prosequerantur. Demosthenes hic ab Ἀεσχίνο dicamque sibi scriptam negat unquam fuisse, neque nemel in forum delatam ab eodem esse constanter peractam. Nunquam me accusavit Ἀεσχίνας, ait, nunquam litem indicem prosequutus est.

— *ἡ πικρὰ γὰρ μὲν* —] Citat h. l. Aristides p. 204. ubi sententiam hanc in exemplum περιβολῆς proponit.

— 11. *καταλβῆς*] V. Stobaei Sermon. cxi. p. 583.

— 13. *μέγρη καὶ τῆς ἰσχυρίας*] addidi καὶ, ejus est non exigua vis. non tantum esse ad finem anni, sed vel ad finem presentis diei modo.

— 18. *τύττω*] h. l. idem est atque ἡ ὄνη. multo verius, equius et humanius de forte fortuna disseram, quam hic fecit.

312. 16. *εἴ τις*] malim *εἴ τίς τις*.

— pen. *ἑπειδὴ δὲ πρὸς τὰ κοινὰ προσέδωκεν, ἰδέει μοι ταῦτα πολιτεύματα ἔλθεσθαι*] malim sic exarare atque distinguere: *ἑπειδὴ δὲ πρὸς τὰ κοινὰ προσέδωκεν ἰδέει μοι*, ut autem visum mihi fuit ad romp. accedere, *ταῦτα πολιτεύματα ἔλθεσθαι*, scil. *ἰσχυρῆς μοι*. quod e praemissis tacite est repetendum. licuit mihi vias eas iniro, et instituta sequi ea —.

313. 3. *τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν*] te, Aeschinon, cum tuis sociabilibus, qui omnes mei estis inimici. suspicatus tamen aliquando sum, orationem non ad globam Aeschinibus; sed ad iudices coronamque circumstantem esse directam. quod si est, leg. erit: *τοὺς ἐχθροὺς πρὸς ἡμᾶς*. neque hostes vestros, o cives, unquam vobis obiectasse, instituta mea turpia fuisse.

— 8. *δακρύων* —] Citat h. l. Alexander Rhetor p. 16.

— 17. *ἀραιώματα*] scil. *τοὺς καταμύκτους*. detergens iniciatus argilla. Loti fricabantur creta, cohra, argilla, et farfuribus, quae sunt ros abatergendis sordibus oleosis, sudori, squalori, seu squamis cutis, perquam accommodatae. Saponem illi veteres ignorabant, aut rarissimum utebantur.

— 18. *ἀναστὰς*] correxi *ἀναστὰς*. perfota lustratione, jubebas lustratus surgere, hinc sellave. Quae modo enomerauit orator, omnia sunt *εὐσεβήματα* Aeschini cum matre communia, in quibus eam adjuvit. ut τὸ *νεβάζων*, quod est initiandus pelle maculosa hiansali induere: nam deponenda ipsis erant sua vestes, quae modi baptizarentur. τὸ *πρωτεύζων* fuit aut immergendum initiandi in labrum aqua plenum, aut effusio labri super caput ejus stantis, aut in genubus sedentis. Ritus hic aliquem per ejusmodi immersionem in aquam, perfectionemve in collegium suam adsciendi, penes multos adhuc obtinet opticea, qui hoc ritu tirones, tirocinioposito, jam ostui suo adscribi declarant. Superiori saeculo ab academioc adscribendi quoque hujusmodi ineptiis a Depositivibus sic diotus vexabantur. Perquam vetustas hic mos fuit, novos advenas scholarum publicarum baptizandi, id quod e Libanii Vita patet, hac de veza, etiam sibi Athenis oblata, querentis. Mitte re-

liqua *εὐσεβήματα* persequi, quod vocabulum significant minores et laboriosas; cum sedulitate, trucidatione atque discursatione conjunctione, sed contemptum, vanas, aniles et ridiculas molitiones.

— 20. *καὶ ἔγωγε νεμίζω*] nullus dubito leg. esse: *καὶ διαίωκεν, ἢ ἔγωγε νεμίζω* et id recte quidem, ut ego equidem opinor, facit, ne jaotans scilicet hoc imprimis, quod tam clarum, acutum et sonorum *ἀεολύζων*, non ululare, sed jubitare potius, valeat. Quam sit *ἀεολύζων*, dixi ad Callimachum, quamquam res nota est.

— pen. *κατορφῆς καὶ λιθορφῆς*] sic corrupte pro vulgari vilioso *κατορφῆς καὶ λιθορφῆς*. Veritas emendationis confirmatur a MStis, tametsi nullis Demosthenicis. e. c. Photii lexico rhetorice inedito, item a consensu virorum doctorem, ut Valesii, et Spanhemii ad Callimach. Hymn. in Cererem versu 127. provocat ad codices vetustos Demosthenicos. Quos autem ille codices viderit, me fugit. nam neque Taylorus in ullo suorum *κατορφῆς*, reparata neque ego in ullo meorum reperi. Confirmatur item a Scholiasta codicis Bavarici, qui, quamquam in texto exaratum est *κατορφῆς*, tamen eam vocem sic exponit ἢ *φῆρον τὰς πόλεις*. Atqui *πόλις* et *πόλις* idem significat. In texto Moorlandini codicis tametsi *κατορφῆς* est pro *λιθορφῆς*, tamen scholiastes ejus hoc posterius interpretatur his verbis: *λέγοντες λέγοντες λέγοντες*. Photius in lexico sic ait: *λέγοντες λέγοντες, ἢ τὸν πόλις*. *Κατορφῆς ἢ φῆρον τὰς πόλεις (λέ)*. καὶ γὰρ *μυνησὶς* τὴν *σημαίνει* τῆς *Δημοφῆς* τῆς *ἑπειδὴ* ἔστι τὸν *λέγοντες*. et tam addit verba Harporatiana. Quod vulgata Taylor ex Ulpiano h. l. refert, requirere et quasi provocans interpretem, facile est (Edipum hic agere. Nam edavit mihi codex Bavaricus, in quo verba portentoem ἢ *κατὰ φύλαξ*; *κατορφῆς*; ad v. *ἄττες* adscripta sunt. unde peret, pro *φύλαξ*; leg. esse *φρεξ*. apud Phrygas. Vulgata apud Aristidem est p. 442.

314. 1. *ἑδρυμένη* —] imitatus est h. l. Julianus Aug. epist. 24. p. 393. 11.

— 2. *εὐδαίμωνος*] correxi *εὐδαίμωνος*. nam non est ab *εὐδαίμωνος*, bestus esse, sed ab *εὐδαίμωνος*, beatum proferre.

— 11. *ἀλλὰ μωδῶδες* —] Harporat. h. l. v. *Χαμῶδες* oitane omittit v. *ἐπιμακωμῶδες*, me quidem non egre ferente.

— 12. *ἐκρυπῆς*] Citat Athenaeus p. 653. E. et Phrynichus p. 88. v. *ἐκρυπῆς*. Pro vulgari *ἐκρυπῆς* dedit *ἐκρυπῆς*. nam *ἐκρυπῆς* est fructus oleo, oliva. *ἐκρυπῆς* vero est olea, arbor, fructum ferens. ad *ἐκρυπῆς* addidi *ἐκρυπῆς*. ille, proverbio, aut e fabula coenicia vulgo notus.

— 15. *ἡμῶν*] vos, iudices, et circumstantes corone.

— 17. *πρὸς τοὺς ἀναστὰς*] articulum addidi. contra a proximo ἐφ' ὧν τὰ *κατὰ*

artificialium amoris. non enim videbatur eā hinc magnam vim habere. illa multa vulgata, quae nemo non novit.

— 26. *et alia*] praeferat Aeschinam, utique omnes cives Athenienses. iidemque sunt, qui versus proximo *ἀσπαστα* appellantur.

315. 7. *ἰδιώτας γράμματῶν*] locum hunc ad *ἐπισημολογῆσαι* refert Alexander Rhetor. p. 68. et p. 84. ad *ἐπιθέσθαι*.

— 23. *καὶ ἄλλων*] contrahi sponte mea in unum vocabulum, *καταγγελαῖν*, a *καταγγεῖν*. quod formatur a substantivo *κατάγγελος*. quod est idem atque *καυῖς ἔγγελλος*. ad formam *καυῖγγελλος*.

— 24. *καυῖν*] ridiculum in modum vomitatiose dicitur par superiorum. parum enim e metro discedunt :

*καυῖν καυῖς σὺ μέλιστα μὲν οἱ θεοὶ,
ἰσχυτὰ δ' οὐκὼν σπῆντες ἀποδείξιαν.*

quorum veritatem prior perfectas et vitio carens est senarius, posteriori autem ad plenitudinem nihil deest, praeterquam in calce unica syllaba.

316. 5. *αὐτῶν*] scil. *αὐτῶν* e versu 2.

— 8. *αὐτῶν*] addidi quod redit aut ad subaudiendum *τῶν γοργυμῆτων*, obliviscitur id, quod evenit, quod actum est, aut *τῶν εὐαγγελῶν*, quod posuit in *εὐ εὐαδόντα* et *εὐ σπῆντες* videri latere. Sed satius fuerat pro *αὐτῶν* exhibere *αὐτῶν*. ipse benevolenter debet oblivisci, non item beneficiis ornatus.

— 14. *ἀπὸ μαι*] scil. *ἢ μὲν ἐπιθυμία*. statuit quisque hoc de meo sensu, prout vult. probet cum damnetur per me licet. Simat modo me sensu meo frui. Sufficit mihi me sic sentire, cuius me non possidet, neque possidebit. Satis ex eo fructuum ad tranquillitatem et oblectationem animi mei percepi.

— 21. *σπῆντες*] scil. *τῶν καυῖν*.

— pes. *κατὰ τῶν καυῖν ἀποδείξιαν*] correxi *κατὰ τῶν καυῖν ἀποδείξιαν*. qui totam meam nitentem in tractatione resp. peractam, apud hos, inter hos, coram his, nequam alibi peregerim. designat, pro more, iudices civesque Atheni.

317. 16. *ἐγγῆ*] scil. *ἰσὶν τῶν γοργυμῆτων*.

— 22. *οὐ μόνον*] post *οὐ μόνον* videtur *ἢ λόγος* deesse, ratio, ne deat, quod *τῷ φέσθαι* opponatur.

— 23. *νόμιμα*] pretuli *νόμοις*. non enim *ἀγραφα νόμιμα* usurpatur. Sed *ἢ ἀγραφοί νόμοι*, qui sunt *τὰ νόμιμα*, instituta civilia sine legum praeepto sancita tacite omnium consensus. deinde pro *ἴδωσι*, hoc versu melius *ἴδωσι*.

— 24. *διάρκην*] dedi de meo *διάρκην*. facilio potest *αι*, postrema litera, in concursu cum *Ἀλοχθῆς* clidi. aptas est hic infinitivus a *φασκέρω*. Si quaeretur, constabit, non rationem solum, sed naturam

quoque — sic distinctas res atque determinasse.

318. 4. *οὐκ ἔχοντα*] deducora puta, quae ipse in accusante insunt, esse penes accusatum, cui ille ea attribuit, vel affingit potius.

— 14. *σπῆντες*] num *σπῆντες*. omniino, plene.

— 16. *οὐ μόνον*] scil. *ἐπιθέσθαι ἔξεταζομένων*. praepositionem *ἐν* de meo addidi, quam fateor non prorsus esse necessarium, sed subaudiiri potuisse. verum tamen addita planiorem redderet orationem.

— 17. *et τις ἀλόχθη*] Sententia est : In causis privatis, si locus a quoptiam fuit, aut malota ietas, iracundiam suam et malevolentiam in hoc, cives, coronam circumstantem, offendit.

— 18. *αὐτῷ*] scil. *τῷ δειπῶντι*, vel *τῷ καὶ λόγῳ ἐπισημολογῆσαι*.

— 22. *ὡς τῶν καυῖν*] huius rei causa, quo ipse id consequatur, h. e. ut ipsis ambitioni, cupiditati, similitati, libidini catisfat. ut iudices privati sitis erga inimicos odiis exsequendis inserviant.

— 23. *ταῦτα*] hos animi morbos.

— 24. *καταγγελαῖν*] correxi *καταγγεῖν*, id est, *ἐγγεῖν*. Sin autem tamen prorsus necesse sit, ut tu ista vitia in tua indote habeas, si fatale tibi sit istis gravari, convenit tamen, ut habeas lenta, remissa, placida, medioeria, non immanis, non atrocia.

— 27. *ἰσὶν*] scil. *σπῆντες*, vel *ἐγγελαῖν*. et si qua est populo causa, vel quarela, expostulatio cum adversariis suis.

319. 5. *ἰδιώτας ἔχοντας ἴσταν*. moram ob privatam similitatem, non studii, neque amore resp. *φθῶν* — ea vero nota est inventio, minusque animi.

— 7. *τόδῃ*] hunc Ctesiphontem, aggreddi. *καὶ σπῆν*, id vero prorsus omnem improbitatem in se complectitur. *καὶ hoc*, quod vulgatis deest, addidi. ante *αὐτῶν* aut redundat, aut, ut hic, intendit et confirmat dictionem.

— 19. *ἀλλ' ἔργῃ ἔγῃ*] vocem mediam signis parenthecos inclusi. in ego, scil. eodem nitore ancora cum patria. Spes mihi cum reliquis civibus communes sunt eodem. me vide. aut nam vides, Aeschine, quam fidente cum vultu et voce secura haec pronuntiem ?

— 21. *ἴδωσι*] subaudi *συμφέρον*.

— 23. *τῶν*] subaudi *συμβεβῶν*.

320. 5. *ἔχοντα*] id est, *κατὰ τῶν καυῖν*. patam, tantam veteranam, tantam rerum oblivione omnium omnes constrictos tenere.

— 22. *σπῆντες*] hic videtur oratio hiare. transitus nimis abruptus est, vinculum laxius. quare vercor, ne quid deat.

321. 3. *ἀμείνων*] luculentius, stadiosius, certius.

dic et recita, conoquere nequeant. Uti- que recitatio sine pronuntiatioe fieri ne- quit. verum non omne, quod pronuntiatur, id idem quoque recitatur, sed multa pos- sunt memoriter dici. quare bene inter se constare possunt λέγε καὶ ἀνεγνωθί, dum- modo sic accipias atque interpreteris: pronun- tiola istae de scripto recitanda.

— 18. ἰ γὰρ καὶ θεῶν] exclamatio non su- pervacanea, quae visa fuit Obsopone esse, sed imprimis gravis et affectuosa. Sic exclamat dolens et quiritis et indignans, tam egregia cepta tam sinistram exitum sortita esse, optansque, aliter evenisse, atque evenit.

— 25. τῶν τῆς πατρὸς] cum aut versu superiori 24. οὕτως esset delendum, aut idem hic loci addendum, praetuli poste- rius, codicibus ita praecipiantibus, tametsi utroque loco propositio recte abesse possit.

328. 10. ἐφάν] correxi ἀεφάν. Toup quoque Emendat. ad Suidam T. III. p. 105. sic corrigi.

— 24. ἰς εἴ] scil. ἀδελφοὶ καλοῖς κήρυ- χθῆς, id quod e proximo ἀδελφὶ καλοῖ τι κή- ρυθῶ tacite exoptidendum.

— 26. εἰσὺν ἐπὶ γὰρ καὶ ἡ πατρὶς οὐδέ- κη] correxi εἰσὺν ἐπὶ γὰρ οἷς ἡ π. οὐδέ. Sed iam non illis in rebus, ubi salus et de- ces patriae amplificabatur, quamquam ubi res agebantur, unde potentia hostium patriae cresceret, ibi primas semper et in primis visus es negotiosus et clamorosus. citat h. l. Thomas M. v. αὐξάν.

— 27. τίς γὰρ συμμαχία] citans h. l. Alexander Rhetor p. 78. 16. lectionem haec, non malam profecto, dat, et quam quod prius non compererim, et in textum reoperim, me nunc piget tædetque: τίς δὲ βούδεια ἰς τῆς οὐς εὐνοίας καὶ δόξης; eo- que copias sociorum civitati succurre- rent, ductae tua sive gratia, sive gloria? idem p. 329. 1. ἰδέξομεθα, et τί τῶν Ἑλλη- νικῶν, ἢ τῶν οὐκ οὐκ, ἀπλῶς ἐκπαύδεται διά- σι. versus 4. τυχῶν. ἢ πῶς ἰσχυρῶν. ἢ τῶν ἀπείρων τὶ χροσμοῦν. ἢ τοῖς ἀπείροις πολι- τικῶ βούδεια, ἢ χροσμοῦν εὐνοίας. Sic Al- dina. nam Normannus, hanc lectionem e vulgata interpolans, neutram exhibuit, neque Aldinam, neque vulgatam, sed mix- tam nescio quam de suo commentus, quemadmodum Portus quoque saepe lo- corum in Hermogene fecit, malo et me- tuendo exemplo.

329. 6. τίς τῶς ἀπείροις] lege imposto- rum ex Alexandero, pudetque me nunc, non jam dudum sensisse, verba τῶς ἀπεί- ρους ἢ meram esse vitiosam orationem verum lectionis ita ἀπείροις. Extermina ergo impostorum illa importuna.

— 15. οὐδὲ τῆτι οὕτω κερύχθῆς] delevi

posterius οὕτω, ne tot negative tædium crearent. Sed nollem nunc factum, non ea erat sat gravis causa. ne tum quidem, neque prodisti, neque largitus es quic- quam.

— 15. πλείων ἢ πάντι ταλάτων] vitio- sam hanc esse lectionem paret. aut πλείων ἢ πάντι ταλάτων leg. est, plus quam 5. talentorum, aut duo vocabula πάντι τα- λάτων in unum sunt contrahenda πάντι- ταλάτων. quod tum erit adjectivum. χρο- ματα πάντιτάλαττα sunt facultates, va- lore quinque talentis æquiparandæ: ut statim in continentibus legitur διτάλαττω ἱερῶν.

— 23. ἰς τίσις οὐ σὺ —] locum hunc citat Herodianus p. 458. in calce Mæridis a Piersone editi.

— 25. λαμπεροσύνη] Citat Pollux 3, 111. v. λαμπεροσύνη.

— ult. κερύχθῆς] detraxi σ, abusum callide in rem suam, vestro quodam velut præiudicio.

330. 4. τῶς δὲ ταπεινῶς —] Citat h. l. Stobæus p. 603. 32. cuius vitiosa lectio οὐδὲς ἀτιμῆσαι e nostris libris Demosth. est corrigenda.

— 7. κερύχθῆς καὶ θεωροῦμαι] praetuli in conjunctivo κερύχθῆς καὶ θεωροῦμαι. egone committam, ut explorer, ut specter?

— 15. μετ' εὐνοίας] Citat h. l. Aristides Opp. T. II. p. 267. 14.

— 22. οὐ διασίρωτες τῶς ὄντας τῆτι, τῶς δὲ κέρτεροι γογγυμαίνους ἰσχυρῶν] possit hanc lectio ferri, dummodo ἰ tollatur. verum praetuli lectionem Augustani.

— 25. οὐ δ' ἔμοις] Citat h. l. referens inter σφοδρῶς dicta Hermogenes p. 265. et p. 351.

— ult. ἔστω τάλλα πάντι] scil. εἰδῶ- μιν ἔστέξω.

331. 1. ἀγνοῦμαι] Citat h. l. Pollux 3, 141. v. ἀγνοῦμαι, et Harpoor. v. φιλέμ- μων.

— 8. οὐδὲν ἔξομαι] fortis atique et nervosus est sine γὰρ, asyndetos. molli- orem tamen reddas orationem legens: οὐδὲν γὰρ ἔξομαι.

— 24. τοῦ γοναίου] id est, τῆς γονα- ῖου.

— 25. διαφιλάντων] malim δὲ διαφυ- λάντων. nam si δὲ omittatur, hoc est, si sententia ἰν μὲν τῶς ἔξουσίας cum præ- missis ἔχων δὲ copuletur, neque ab ἰν μὲν nova sententia inchoetur, supervacaneam quoque erit atque tollendum διαφιλάντων, cum ἔχων sufficere possit.

— 27. ἰτίσις] praetuli ἴτισις, in neutro plurali. alia sunt, quæ potentiam et vim tribuant. ταῖσισι redit ad κερύχθῆς.

332. 1. ἀπαγγελλομένων] correxi ἰσχυρῶ- με ad supplicium deposcentibus.

— 6. αὐξάν] Citat Thomas M. v. αὐξάν.

AD ORATIONEM DE FALSA LEGATIONE.

341. 1. *Ἰὼν μὲν*—] Citat hoc initium Clemens Alexandrinus p. 748. 24. Quod ad titulum Taylor admonet, in Augustano sic exaratum esse, *ἐπὶ παρασκευῆς κατ' Ἀλεξάνδρου*, id sic se habet. Tituli orationum in illo codice et præscripti sunt orationibus orientibus et subscripti exeuntibus. Est itaque haec orationi præscriptum aliud nihil, præterquam *ἐπὶ τῆς παρασκευῆς λόγος κ'*. In fine autem hoc est schema: Ἐλλῶν exit, ab eadem manu adscriptum est ΚΑΤΑΙΧΝΟΤ: tum interjecto versu, *ἤτοι*, obstitit nugis ornamentorum, quas membranis suis illinare solent librarii, legitur, ut initio, *κατὰ τῆς παρασκευῆς*. Est autem *παρασκευῆς*, cum legationem suam legatus mala fide peragit, ut prosit hostibus, obit amiens. v. Harpocr. v. *παρασκευῆσθαι*. Taylor hanc orationem scholis et quisquilliis (ut ejus vocabulum referam) scotere contendit, ultra modum et præter rem ei inestans.

— 9. *ἑδυμοίμενος*] correxi *ἑδυμοίμενος*, soil. *ἡμέας*. aptus est hic accusativus ex ineditivo *ἠυῖσθαι* versu 7.

— 15. *τὴν ἀειλογίαν*] locum h. citat Apollonius p. 704. 34.

— 16. *ταύτων*] post *ταύτων* arguo desidero *ἠυῖσθαι*.

— 18. *τὴν μὲν ἀήθειαν*—] Aristides de D. C. p. 256. *ἀήθειας δὲ καὶ ἠπιότητος. αἴω — ἐν τῇ κατ' Ἀλεξάνδρου, τὴν μὲν ἀήθεις καὶ τὴν μὲν ἀήθειαν τὴν ἐπὶ τὰς εὐδύναις ἐδιδότων. τὴν δὲ ἡθεις κατὰ ταύτων τοῖς δ' ἀπαιτοῖσι.* Scholiastes Hermogenis p. 114. 39. *Ἰὼν μὲν Τίμαρχος κατηγόρησεν [Ἰαχθίαν παῖτα] φωνῆ τῷ δήμῳ ἐν τῇ τῶν ἰσχυρῶν, καὶ ἔξ ἂν Δημοσθένος φασί: τὴν μὲν ἀήθειαν τὴν ἐδιδότων ἐπὶ τὰς εὐδύναις.*

— 20. *ἀνομιμαγένηται*] spernendum in se non sit vocab. *βαρυνομιμαγένηται*, sed est tragico, quam oratore, dignius.

342. 2. *τὴν μὲν ἂν ἐλογίαν*] Citat Aristides p. 250.

— 8. *τὴν καμῶν, ἢ τὴν πραγματικὴν αἴαν*] soil. *ἐν πρώτῃ αἴαν*. vel sic: *ἀποκρίσται κατὰ ἡμῶν, εἰ μὴ τὰ πρόγματα, ἀλλὰ καὶ εἰ καμῶν*. vox non hoc spectatis modo, quæ sit causa, quæ natura, et quæ rationes res gestæ, sed non minus quoque tempora, quando quidque actum sit.

— 11. *δεινῶν*] correxi *δεινῶν* in indicativo. imposuit libraris et editoribus additum *ἂν*, sed hoc non ad *δεινῶν* pertinet, sed ad *ῥῶναι* et *δεινῶν*. dictio *ἐν ταύτων* significat in tanta iniquitate loci vestri, omnemque tum a parte mea, accusatoris, quam a parte rei, et circumstantiarum, quo pertinet diuturnitas temporis inter

rem gestam et accusationem elapsi. Nunc aperiam vobis, quomodo mihi videamini, rebus sic se habentibus [h. e. tametsi soletis vetustate obliterata oblivisci, aut a crebritate et assuetudine flagitiorum ad torporem quendam remitti], nihilominus tamen et veritatem hujus causæ perspetuari esse, et æquam veramque dictari sententiam.

— 13. *τίων προτίαι*—] locum h. citat Hermog. p. 132. et 230. ibi in capite *ἐπὶ παρασκευῆς*, hic in asp. *ἐπὶ εἰρησίας*. item Aristides p. 228. cuius hæc sunt verba: *ἐπιβουλῆς δὲ σχῆμα καὶ τὸ κατ' ἀπαρτίμασσι, παράδειγμα δὲ τούτων ἐν τῇ τῆς παρασκευῆς, ἵπου λόγῳ. τίνα ἂν χρὴ ἐπὶ προβαυτοῦ λόγῳ λαβῆναι etc.*

— 15. *ἠρώτων μὲν*—] forte sit, cui elegantius videatur dictum in genitivo plurali, *ἠρώτων* et *δουρίων* et *τρίτων*. ego vero vulgatae hand reprehendo. Scholiastes Hermog. p. 388. 6. ad ista Herm. *καὶ ἀνοστρέφει τὴν τάξιν hæc habet: ἴδου γὰρ αἰεῖν, ἠρώτων μὲν ἂν ἀνοστρέφουσι, αἴτα ἂν ἴππων, αἴτα ἂν δουρίων. ἀλλ' ἰσχυρῶν τούτων μέγιστον κοῦται τῷ ἡγαλλίματι συμῶν, τὸ τὰ φαυλῆ ἀπαρτίμασι τοῖς ἀσπασίας, ἐκ σπασίονται φασί, ἀποκρίσται δὲ θεταί, διὰ ταῦτα, τῷ χροτίμῳ ἵππῳ, ἀπρέταξεν αἴτα, καὶ τῇ ἀταξίᾳ τάξιν ἐχρήσασθαι.*

— 19. *ἰκδοῦν* addidi. subandi *προτίαι λόγῳ ἡμέας λαβῆναι*.

— 24. *ἐπιμαγένηται*] correxi *ἐξέτιμαγ*. malim tamen, id quod sententia postulat, *ἕξ ἀπερίστηται* [vel *σπασίονται*] *αἰδῶν* [subandi τούτων] *πρὸς εἰς ἐξέτιμαγένηται*. audita disputantes, rati, melius eos habere perspetos populos istos, ad quos essent ablegati. ceterum hand placet in hoc loco nimis argutari. nam alias nimis multa essent supplenda, de causis, earum necesse sit, horum capitum uniuscujusque æquum rationem a legato petere. non constat, num voluerit Demosthenes ista subtilitate academica disputare. et orator aliter dividit, aliterque demonstrat, quam philosophus, populari quodam modo. nam plebi subtilitas et morosa diligentia in accommodandis scito ouisque sais demonstrationibus, non placet, neque ad captum ejus est. præterea tradunt veteres, hæc orationem ab oratore illaboratam et affectam esse relictam. quo minus est mirandum, multa inesse hinc et male tornata. si insumt, quod equidem affirmare hand assim.

— 26. *συμβιβαστέον*] civibusne, an hostibus?

— pen. *ἰψορίσασθαι*] in mandatis vestris legato faciendæ disertis verbis in-

jungeratis. deinde legi velim, contentia id postulante, uti *ἐπιπέσει, προσίτω* δικασίται. oportet docere, ista omnia se esse excusatum.

343. 5. *ἰσὶν γὰρ τοῦ πρώτου ἢ μὴ*] ad verbum, de gratuito, aut mercenario. h. e. quod attinet ad caput hoc — Plene dixerat: *ὅτι γὰρ τοῦ πρώτου προσβῶσι τὸν προσεῦται, ἢ μὴ, εἰ δὲ λέγωι* — si quaeritur, si agitur hoc, num par sit legatum operam gratuitam navare, ac vendere, nemo non novit —

— 13. *ἰξιλύχῃ*] Citat h. l. Hermogenes p. 418. in cap. *περὶ τῶν ἰσῶν σχημάτων*.

— 22. *ὡς δὲ μὴ δείξω ταῦτα ἢ μὴ πάντα*] ubi non haec omnia demonstrata dadero, aut saltem non omnia, quare, dum ταῦτα non idem sit omnia πάντα. mora haec est infantia loquendi. Homo humane loqui datus sic diceret: *εἰ μὴ ταῦτα δείξω, ἢ, εἰ μὴ πάντα, τί γὰρ πλείους καὶ κεφαλαίωτα* nisi haec omnia plura reddidero, aut, si minus omnia liceat, plerumque certe et palmaria — *quae ἢ μὴ unciis inclusi*.

— 27. *τοῖς πολλοῖς*] detraxi articulum. nam alius *τοῖς πλείοις* dicendum fuisset. *Vestrum plerisque*.

344. 4. *ἴστω τούτω ὄτως* —] Citat h. l. Hermog. p. 287. et Minucianus p. 164.

— 7. *καὶ ἔχον Ἰσχυρόν* —] Aristides de D. C. p. 242. *καὶ τὸ ἐλαγέξω τὰ νόματα μέλιστα περιβολῆς ἴστω*. ἴστω καὶ ἐν ταῖς ἀφαιρέσει τὸ ἐλαγασθῆναι τὰ νόματα, θαυμαστὴν περιβολὴν ἐργάζεται. ἔς καὶ ἡ δαμώδους ἐν τῷ κατ' Ἰσχυρόν καὶ ἔχον Ἰσχυρόν τὸν Νοσητῆριον διαταραγασθῆναι, εἰς ἄρθρον ἐπιπέσει πρὸς τὴν βουλῆν ἄλλὰ σὺλον ἐπὶ λαγαστὸν καὶ πρὸς τὴν μὴ τῆ βουλῆν, πρὸς τὴν δὲ τῷ δήμῳ περὶ τούτων καὶ ἄλλο ἐπιπλαγασθῆναι καὶ πρὸς ἐμὲς παρτοχῶν πρὸς ἐμὲς ἰπὶ τούτων πρὸς ἐμὲς, etc. ubi Normann. nulla de causa correctam it *περὶ τούτων* quod pro scholio possit haberi.

— 11. *καὶ*] quod unciis inclusi, delendum videtur, id quod patet e constructione: *οὗτός ἴστω ἢ πρώτος αἰσθημένος* — *καὶ [οὗτός ἴστω ἢ] πρὸς ἐμὲς πρὸς ἐμὲς πρὸς ἐμὲς*, δὲ τῷ πρὸς τὴν τῆ βουλῆν καὶ τῷ δήμῳ μὲν τῷ Ἰσχυρόν. hic est ille, qui primas Philippum Græcis insidiari sensit — hic est, qui auctor vobis legationum quatuor mittendarum factus, eo quod, una cum Ischandro, haec de re cum senatuque et cum plebe egit. postmodum, ex Arcadia reversus, orationes renunciavit, a se in Decem mille viris habitas —

— 15. *ἴσῃ*] nemo enim nostrum omnium interfuit auditor; et facillimum ei sit nobis imponere.

— 19. *δέγωμαι*] non movebo controversiam dictioni *δέγωμαι περὶ ἑαυτοῦ ἐφέξειν*, cum *δέγωμαι ἑαυτοῦ* sufficere possit, aliasque, si fallor, solet. Interim cum *περὶ* statim recurrat, auctor aim, hoc prius

περὶ cum *περὶ* καὶ τῷ αὐτοῦ, atque legendi *δέγωμαι ἑαυτοῦ περὶ ἑαυτοῦ*.

— 24. *τῶν ἀποδοσμένων*] Hermog. p. 286. *τὸ τε οὖν κατ' ἄρην καὶ θῆσει περιβόληται, τίλωσιν οὐκ ἐν τῷ λόγῳ. ἴστω οὐκ ἐν τῷ ἀποδοσμένῳ τὰ ὑμῶν. ἴστω ἢ θῆσει. ἀλλ' ἔς τῶν φυλάξοντα τοὺς ἄλλους*. Aristides de D. C. p. 216. *περιβολὴν δὲ πρὸς καὶ δεσπῆς μὴ τὰ ἀλλοῦδα ἰστάξῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν πρὸς προσλαβόντων. ἔς ἐν τῷ τῆς παραπροσβῶσας. τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἢ καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ οὗτως ἴστω γὰρ ἰχυροποίησται τούτων προσβῶσται, ἔς φυλάξοντα τοὺς ἄλλους. ἰστάξῃ τὸ ἑαυτοῦ περιβόληται, οὗτως ἰστάξῃ τὸ ἀπὸ τοῦ οὗ ἰχυροποίησται τούτων, πρῶτον τὸ πὶ μὴ καίοντα, ἴστω τὸ τί καίοντα (sic locus hic expendatim logetur). οὐκ ἔς τῶν ἀποδοσμένων τὰ ὑμῶν, εἰδ' ἔς τῶν πρὸς καίοντων τῷ οὐκ ἴστω. ἴστω τῶν τὸ ἀπὸ τοῦ οὗ. ἀλλὰ ἔς φυλάξοντα τοὺς ἄλλους. In editione Upsaliensi operis verba τὸ τί μὴ καίοντα omiserunt, quae sensus quodammodo in Aldina, et illino restitui. Quodammodo ἴστω, quia μὴ exemplo Aldino deest. Sed sententia docet eo casu non posse. Ex illo errore, cum Aldinarum operum, tum Upsaliensium, nata labes, quo Latini Normanni interpretationi adhaesit. Sententia haec est: hunc *Ἐσβιν* legatum creastis — secundum haec verba universalis, ἴστω, significavit orator, quid facturum, quid non. et primum quidem, quid non facturum. non quo venderet bona vestra mercede Philippo. non quo videretur vobis Philippo fidere. jam subjiit, quid facturum. Sed quo reliquis legatos, fraudulentis et proditoriis suspectos, observaret.*

345. 5. *πεπραγμένους ἑαυτῶν*] Hermogenes p. 243. uti dictionem *πεπραγμένους ἑαυτῶν* in duris et asperis numeral. est nempte grave probum. repetit idem p. 291.

— 12. *ἑαυτῶν φιλαρέτων*] locus hic bene habet, planus et apertus est, Juris veram ejus vidit sententiam, quae haec est: Philocrates si dudum meditatus esset, quoniam pacto hanc pacem, ejus ipse auctor vobis est, impediret atque repelleret, non videtur mihi aliter citius atque certius haec fuisse concepiturus, quam si eas scriberet pacis conditiones, quas scripsit. tam enim durae sunt atque iniquae conditiones, et denique inhumane, haec conditiones ab eo scriptae, ut nullis modo vos ad eas situs deoensuri.

— 17. *τῆ προτεραίῃ*] supra τῆ προτεραίῃ dixerat. utrumque recte fecit. ἢ *προτέρα ἑαυτοῦ* et ἢ *ἑαυτῶν* sunt conicio prior et posterior; quas duas conicioes complures dies potuerant intercedere. verum ἢ *προτεραία ἡμέρα* proxime contingit et praecedit τῶν ἑσπέραιων ἡμέραν, ut nullas alius dies intercedat.

346. 10. *ἀλλ' ἴστω δὲ σάβῳ* —] Hermog.

genes p. 275. Μέθοδοι δὲ περιβαλὼν ἐποιῶσιν αἰθε. τὸ ἀπαρτίζεσθαι τὰ πρῆγματα καὶ τὰ δούτερα πρῶτα λέγειν, εἴτα ἀναγινάσκειν ἐπιβάλλειν τὰ πρῶτα, καὶ τῷ σχήματι χρῆσθαι τῷ κατ' ἐπιβαλόντι. οἷον· ἀλλ' ἐπιθετὴν ἔβαλεν ἡμοῖν ἐκ τῆς προσηλαίας ταύτης τῆς ἐπὶ τοῖς θεμοῖς, ὥσπερ εἰσὶν αἱ τῶν εὐθύνων. εἴτ' ἐπιβάλλει τὰ πρῶτα· οὕτω μικρὸν, οὕτω μέγα οὐδέποτε ἐννομεῖται τῶν ἐπὶ τούτου, ὅτι τὴν εἰρήνην ἐποιήσθη, λαχθίστην καὶ προσδοκαστήτων. καὶ τὰ ἐξέει. μέχρι τῷ ἐπρωτῶν τῆς σούλας.

— 15. καὶ τούτων γ. α. αὐ. καὶ παρ' —] καὶ prius videtur prorsus tollendum, et posteriori aliam in sedem, convenientiorem illam quidem transferendum, ut sic legatur locus: ἐξωστραμμένοι, τούτων ἴταρ' αἰθεῖς αὐ ὑπεραχθῶν παρ' αὐτὸ τὸ ψήφισμα [adversus diserta et clara verba decreti legatis additi, in legationem profisciscen- tibus, cujus praescriptum sequerentur] καὶ ὑπεραχθῶν. Sed nescio, quomodo καὶ ὑπεραχθῶν post ὑπεραχθῶν non placet. ut pene suspicor etiam haec duo vocabula esse tollenda, quorum posteriori ὑπεραχθῶν facile potuit varians lectio in quibusdam codicibus fuisse. pro ὑπεραχθῶν, aut ut in aliis est, ὑπεραχθῶν.

— 25. περὶ τῶν ὑπολοκίων] subaudi λέγων.

— 26. μὴ κρεῖσθαι] ταῦτα subaudi. haec loca, Phocenses et Pylas.

— ibid. ταῦτα] praetuli ταῦτά. sed tam deest ἂ πρότερον, soil. ἐπάθετε. neque rursus in idem malum incidere, in quod antea incideratis, ut soil. sineretis Philippam multos socios vestros, multaque loca vobis amica, aut vestrae ditionis, rapere.

— 27. καὶ ὑποσχέσασιν] nescio, an ἐξ ὑποσχέσασιν addendum sit. aliis ex aliis promissis.

— ult. ἐπιθετὴν δὲ ἦεν] Aristides de D. C. pag. 218. καὶ πάλιν ἐν τῇ τῆς παραπροσηλαίας. ἐπιθετὴν δὲ ἦεν ἡ ἐκαλοῦσα, παραπροσηλαίας ἀρχῆς πρῶτος ἡμῶν ἀπάντων. καὶ οἱ αἰεὶ εἰδὸς τὸ ἐκαλοῦσθαι ἐπιθετῶν. τάδε ἀπηγγέλλω. ἀλλὰ πρότερον κατὰ ἐπιθετῶν τοῦ ἐκαλοῦσθαι ἂ ἦεν ἀπηγγέλλω, οἷον ἀπηγγέλλω. τίνα δ' ἦ ταῦτα; πρῶτον τοῦ μὲν ἀπηγγέλλω τι περὶ τῶν παραπροσηλαίων, ἢ, περὶ τῶν ἐν τῇ βουλῇ ἡθῶντων, εἰ ἄρα ἡμεῖς ἐπιθετῶν μὴ τάλουδ' λέγων ἡμεῖς, μνησθῆναι, πᾶσι πᾶσι ἀπίστων, εἴτα τῶν κατὰ τὸ ἐκαλοῦσθαι ἂ ἐπιθετῶν καὶ ἰδομεγέθων. καὶ ταῦτους εἴτα λέγων.

347. 3. τὰ] posteriori addidi. τὰ prius est nominativus, posteriori accusativus. In Aldina legitur τὰ γὰρ πρῆγματα πάντα. quae lectio etiam non mala est. ubi τὰ cognoscit cum λυπηράματα, qui sunt nominativi. πρῆγματα πάντα autem sunt accusativi.

— 5. ταῦτ' ἰσθινῆδη] soil. ἂ τῶν ἐπῶ.

— 10. ὑμᾶς λαβὼν ἄρχη] vos, id est mentes vestras, delusas a se atque occu-

atas, secum abstulit, quasi vobis ereptas, et secum illuc rapuit, quo voluit.

— 15. ἀπολογεῖται] calculam subducebatur, enumerabat e digitis, futurum, ex iis certe, quae sibi cum Philippo convenissent, ut intra biduum triduumve. Necesse est, dicebat, ex iis, quae cum Philippo mihi constituta sunt, ut Philippus, si mentem non mutavit, sed verbis fidem rebus fecit, jam bodie Thebas oppugnare coeperit. Jam cum bidui triduae itinere Thebae Athenis absint, intra breve tempus istae audietis.

— 17. μνησθῆναι] sine ullo vestro labore. videtur esse proverbialis locutio.

348. 5. πρῶ] quodammodo, aut procul omni dubio. ἐπιθετῶν perinde atque παραλλοῦ pertinet ad Ὁρατῶν, orator si dicere voluisset, verbis longe circumductis et obscuris eminus me subindicabat, non μου dixisset, quod linguae Graecae ratio non fert, sed με in accusativo.

— 10. οἷον ἴφην εἰδῆσαι] bene Graecam est, negabam me scire. sollicitum foret committere atque με addere.

— 15. καὶ οὐδ' ἀκούει] ne audire quidem vocem meam volebatis, nedum assentiri.

— 17. ἡμῶν' ἰδομεγέθων] malui ἡμῶν' ἰδομεγέθων, rem memoria et mente repetenti mihi videmini nunc, consentaneae tuae et more humano egisse, proat ab hominibus in ejusmodi loco constitutis expectari poterat.

— 22. ὑποκαμῆσθαι] prorsus idem est, atque κρεῖσθαι. propositurum, quae proferunt lectio, ὑποκαμῆσθαι, tametsi aperte prava est, sententia tamen tolerabili non caret, soil. assimularum, ornamentarum.

— 23. ἐχθρὸς ἄλλως καὶ βαρύνει καταφαίνετο] nodus perquam durus. Sent qui καταφαίνετο in plurali subjoiat. Sed Dorvillius ad Charitonem p. 595. valgatam tuetur, negans cassam esse, cur ab ea discedatur, et afferens exempla verbi in singulari positi, cum pluralis expectaretur, secundum pluralem substantivi. ut illud Herodoteum αἱ ἔθνη Ἀθῶντες ἐκαλίετο, pro ἐκαλοῦντο. Ego vero admodum vereor, ne Demosthenes ejusmodi arobaismos, ut suo nitore indignos, diligenter devitarit. Equidem nullus debite ad ἐχθρὸς ἄλλως non debere καταφαίνετο referri, sed illud per se stare, et subaudiri a callido lectore debere ἦεν, quod hic idem valet atque ἰδομεγέθων, vel ἰδομεγέθων, et ceteroquin erant, h. e. audiebant, appellabantur, declarabantur obloquentes esse, popellus, et praeterea quoque ipsorum inadvertentia atque simaltas apparebat, h. e. plebs clamabat, et praeterea quoque ipsorum inadvertentiam elucosere. Hoc si admittas, quod dare facillimum sit, quoties enim verbum substantivum subaudiendum

omittitur, et porro si detur, quod item facillime dari potest, articulum praefigendum esse vocabulo βασιλεια, ut sit καὶ ἡ βασιλεια καταφαινο, plana et expedita sunt h. l. omnia. Sententia atque haec erit: exprodebat eos obloqui conantes eocico, dicitans audientia nos indignos esse, cum quod caeteroquis vilis et contemnedus popellus essemus, tum quod, quae opproberemus omnia, minus essent livor, quem nimis quam perspicuum esse.

— 24. ταῦτα δὲ] ab Eschine cum consortibus acta et relata.

— 25. τῷ χάρις δὲ —] Hermogenes p. 235. καὶ μὴν καὶ αἱ ἰστανάλειψαι μάλιστ' ἤτις χρεῖσται πρὸς ἐκείνους καὶ σαφένους. ἔτι δὲν γὰρ τι προσδοῖ σῆμα τῶν ἐφελκυσμένων ἔτιρον νόημα, εἴτ' ἀναλασθῆς ἐπιμεβαλὲν ἄλλα τὰ πάλαια, πρὶν ἀποδοῦναι τὸ ἀπλοῦς, ἀνάγει ἰστανάλειψαι καὶ διακρίψουσι, ἔτα μὲν οὐ ἀσφῆς καὶ συναρχημῆτος γίνουσι ἡ λόγος. ὅπως εἰδοὶ ποιῶν ἡ Δημοσθῆς, εἶτα — καὶ πάλιν ἐν τῷ κατ' Ἀλοχίου τοῦ χάρις δὲ ταῦτ' ἰστανάλειψαι πρῶτα τῶν ἡμῶν — λέγοντες ἀκούει μου, θαυμάζει. εἶτα πολλὰ ἐπιμεβαλὸν καὶ μεστῶσας τὸν λόγον, ἀναλασθῆς τῇ ἰστανάλειψαι κίχρηται, ἔτα διακρίψουσι. πρῶτα μὲν οὐν ταῦτα [p. 349. 11.], καὶ μάλιστα, ὅπως εἶπω, ἀνεκα ταῦτα δεξάμενοι: δευτέρου δὲ τίος; item p. 280. et Aristides de D. C. p. 228.

— 26. πρῶτα τῶν] eorum, quae ad vos nunc commemorabo, prima haec ordine feci, et enumerandi initium illino feci.

349. 1. δεῦν ἐν ἰστανάλειψαι] scil. τὸ πρῶτα, ἡ ἀκούει κατ' ἑμοῦ. vel τὸ πρῶτα χεῖσαι ταῦτα, ὅν ἰστανάλειψαι. vel significat τὸ μὲν τῶν καταγορῶν τίςτι σιωπῆσαντα.

— 2. εἶτα —] haec est oratio assimilata iudicis aut auditoris de corona, stomachantis his verbis: εἶτα —. Et tu tamen (vel Itane vero tamen), acelerate, rem tam flagitiosam, tam exitiosam, tam immanem ausus es silentio dissimulare? Constructio haec est: ἔτα μὲν οὐκ ἔμῳν — θαυμάζει (subaudi λόγος) εἶτα τότε οὐκ ἔλεγες. Verbum θαυμάζειν h. l. significat, cum admiratione, stomachabundum exclamare.

— 5. ἐξέλειπον λόγου τυγχάνει] malim ἐξέλειπον τοῦ λόγου τυγχ. sed haec cautione, ut τῶν ne ad λόγον referatur, sed cum τυγχάνει copuletur. ἐξέλειπον τοῖς ἄλλοις excludebant alios τῶν τυγχάνει ab adpropiciendo λόγου facultatem dicendi.

— 6. ἰστανάλειψαι] correxi ἀπαγγεῖλαι, renuntiationem ejus, id est, quae de successu legationis sum ad vos renuntiavit. ἀπαγγεῖλαι hoc non convenit, primum, quod de promissionibus jam praecessit, eademque vitiose orator esset iteraturus, tum, quod numerus pluralis requireretur, non una sola re promissa, sed compluribus. Accusativus hic aptus est, non ex ἀπῆναι (nam Atticismo hic non est locus,

et ἀπῆναι cohæret cum ἐναι, tenentis hoc, quod —), sed aptus est e μεταμῆναι promisso, tenentes in memoria renuntiationem ejus.

— 11. ὅπως εἶπω] propter illam praecipue causam, quam dixi, bene habet, vitioque caret; aliudque nihil si cogitarent atque voluerant, quam ut hoc significaret ὅπως, quod suggerat in locum ὅπως, ignotus, qui codicem Italicum in Wolfii gratiam contulit, ejusque suffragator Taylor, utique errantur. Sin autem significare voluerant alteram sententiam, quae etiam in ὅπως εἶπω inesse potest, hanc puta, id quod modo dicebam, sententia haec bona est, neque admodum sunt reprehendendi, tametsi nil ideo nos movebit, ut a vulgata discedamus.

— 12. δευτέρου δὲ τίος καὶ οὐδὲν ἐλάττω] distinxit sic, ut dialogismus melius appareat: δευτέρου δὲ τίος; equodnam vero est alterum illud, ob quod haec vobis ad animum revoco? respondet καὶ οὐδὲν ἐλάττω. est hoc nempe, et id quidem nulla in re minus aut levius, quam fuit prius. Nescio, an ad elegantiam accedat, si ad ἐλάττω addatur γε, profecto, certe.

— 15. προβαλλόμενος] recte locum hunc interpretatur Harpocrat. v. προβαλλόμενος, onjus haec sunt verba: Δημοσθῆς ἐν τῷ κατ' Ἀλοχίου τῶν στρατηγῶν τῆς πολιτείας προβαλλόμενος καὶ ἀποστῆναι εἶπω, ἀπὸ τῶν εὐλαβῶν ἔχουσαν καὶ φυλαττομένην. nam ita leg. est, ita dat non modo codex Medicus, sed etiam editio Aldina. a qua ut hic discederet Maussacus, profecto nihil eum impulit, quam subitanea quaedam et fortuita vertigo, atque momentanea oecitas mentis, a qua labe nostrum nemo satis tutus est. Gronovius, qui vitiosam lectionem ἐλαφρῶς in texto servavit, in annotatione punitentiam contestatur, quod veteres probam lectionem εὐλαβῶν non revocasset. Est ergo προβαλλόμενος cautam et circumspicentem; ex effectu, vel consequentia, nam proprie προβαλλόμενος non est cautus, sed is, qui sese undique munit et vallat, projecta ante se habet propugnacula, scutum, hastam, aggeres, moenia, alia instrumenta hostis arcendi. Sed hoc non facit nisi cautus et providus. Ergo per consequens significat προβαλλόμενος cautam quoque ἀπιστος; h. l. est active sumendum, qui non fudit, non autem passive, quo sensu frequentius solet usurpari, infidus, cui non fiditur. Sin autem per ἀπιστος malis ἀσπιστος implacibilis, quod mihi visum aliquando fuit prestare (nunc enim diffidens ipse mihimet in medio ponam), tum vocabulo προβαλλόμενος aliam tribuere potes significationem, hanc nempe, odio flagrans. quae furiosa et desperata cum audacia et pertinacia ultra

raens in hominem, protensa et parreota adversans Philippum, procevens extra alicui quasi, atque solum se ei obijciens, ut antesignanus, aut ut anteros parieti objectus, aut ut moles ponti abjecta, ad aedaram vim frangendam.

— 19. εἴχῃ] cum alii darent ἔχῃ, caepi de ἔχῃ suspicari, idque de meo sensu praetuli. Constructio haec est: Quam Ἐσχινοσεν ad vos renunciavit, si omnia ab eventu confirmata sunt, νεμίστην, arbitrarium, aut velim vos pro certis habere haec εἶσα, καὶ ἔχῃ καλῶς τὰ συνεργεμένα, et res gestas bene habere [id est acta ab eo in legatione, et postmodum ad vos renunciata] quia a veritate eventus comprobata sunt, καὶ τὸ συμφέρον, et in his actis atque eventis reip. commoda et decora anota esse.

350. 2. τὰς αἰτίας] majora, atrociora, enormiora crimina, quam ut eorum suspensionem capiat vir (vel quae quae cadant in virum, quam quae sperentur proficisci potuisse ab eo viro,) qui tam sit, atque Ἐσχι. est, ignobilis atque contentus. Marcellinus ad Hermog. p. 140. 37. δι' ἃ δαὶ σκοπεῖν, μὴ μείζῃ ἢ ἴσῃ τῷ προσώπῳ τὸ βασιλευμένον ἔγγλημα, ἢ καὶ ἀσπίδα οὐ λήγῃ γίνῃται. διὰ τούτο καὶ Δημοσθένος συνεργετικῶς, ὅτι τὸ κατὰ τοὺς θεούς ἔγγλημα μείζῃ ἢ Ἀργίνοιο, προσέτιμα [350. 16.] εἴχῃ ἢ τῶν θεῶν ἀπέλαστο ἢ κατ' ἑαυτῶν, φαίνεταί γὰρ τῷ ἔγγληματι τὸ ἀσπίδα, συνίχεταί τὸ ἀέλωμα τῆς ἀέλας. Sic corruxi de meo sensu postrema hujus loci, quae in Aldina mendosa leguntur.

— 5. αἴθ' ἄντος εἴσω] Haud equidem repugnans contententibus εἴσω tollendum esse, fecerit, qui volet, per me licebit. Sed gravem tamen causam nullam cerno. cessantur at processisse. Sic hoc supervacuum fieri, quasi non Tullius quoque pari modo si iteraret. Eodem in gradu si quem vos collocaveritis — is animum si induxerit —. Eoquis est, qui haec Latinitatem culpat? cujus exempla excoctentur peccata Tulliam praestant; quamquam planies utique sic dicatur: Eodem in gradu a vobis collocatus — si quis animum induxerit. ἄντος primum ad illam commentitium, hypotheticum hominem refertur, posterioris ad Ἐσχινοσεν. Verumtamen ne quid dissimulem, durum utique, ut auribus insuave sonans εἴσω ἄντος, ἔστω εἴσω, ita menti accidit hoc ambiguum et fallax, ut ἄντος in tanta propinquitate de aliis atque aliis namperat. Suavius utique sonaret, molliusque procederet oratio sic: αἴθ' ἄντος ἔστω εἴσω. omnia illis tribus supervacuis vocabulis εἴσω, ἔστω ἄντος.

— 8. εἰ γὰρ, εἰ φαίλας —] Eustath. ad Homer. p. 1356. τὸ φαίλας εἰ μὴν τὸ κακῶδες, ἢ παρὰ Δημοσθένος εἰ γὰρ, εἰ φαίλας εἰμὲν ἡμεῖς τοὺς συμμάχους [sic] ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγαθόν, ἢ Ἐβριώδης. Iovus

hic ex Hermogene, si bene memini, sed sine iudicio, transcriptus est. Apud Demosthenem non συμμάχους, sed συμβούλους legitur, p. 350. 8, ad quem locum praecedebat reserpat quicumque hujus observationis auctor est, neque verissimam, neque sapientissimam.

— 11. αἰδὲ πολλοῦ δι' ἡσαυδοῦ ἀλλὰ τοῦ σωτηρίας.

— 14. εἰ, ἔτα —] pro εἰ initio hujus versus malim ἔτα, ut respondeat insequenti εἴχῃ ἢ versus 16. deinde si Philippus, horum usus opera, Phocenses perdidit, oportet hoc spectare, corrupta et abjecta ab his ea omnia esse, quam ad Phocensium salutem conferre legati, qua legati, potuissent, sed istud, hunc Ἐσχινοσεν Phocenses perdidisse. Qui enim is faceret hoc?

— 17. συμβούλους] Cuius h. l. Harpocra. v. συμβούλους.

— 18. ἐπυγγελλίας] correxi rursus ἐπυγγελλίας. renuntiationem meam de legatione.

— 20. ἐγὼ μὲν αἰδὲ τῆτι συνέσει, αἰδὲ τὸν ἀρίστου καὶ] restitui lectionem Augustini. Jurius conjectura menti oratoris repugnat. quae haec est: me, qui tam tacuisse, nunc capet e laqueo extrahere, atque negare, mihi cum istis rebus commune quicumque esse (vel negare, res illas ad me pertinere), vel non me, tam quidem tacuisse, cum loqui debuissim, utpote versus in mediis rebus gerendis, jam vero dedicere et ejurare omnem rei hujus participationem, cum videam noquitiam proditam, et rem sociis evenisse, quam sperassem. Jarius autem haec ei impetret sententiam alienissimam: me neque tunc tacuisse, neque nunc renunciare hulo negotio.

351. 1. μαρτυρία] testium perita confirmantiam, Demosthenem in coria de legatione renunciante placide et cum assensu auditum atque laudatum esse, quod visus esset vera retulisse, diversa Ἐσχινοσεν ceterisque legatis referens.

— 7. εἴσω] post εἴσω addendum videtur ἢ ἔν. nam omnes pariter nefanda perpetrassent.

— 17. τῷ δὲ μὲν αἰδὲ —] vulgaris lectio hujus loci haec est: τῷ δὲ μὲν αἰδὲ συνέσει δὲ, εἰ σὺν εἴσω, σωτηρίας καὶ σωτηρίας ἔργα διὰ κακοῦ τῷ σωτηρίας. quae poterat probari, demumdo exigua mutatione διὰ in διὰ infinitivum aor. primi mutaretur. mihi placuit aliam viam ire. E σὺν optativo effecti σὺν participium, et e διὰ effecti διὰ. viro autem bene et honesto, qui nullas mali sibi sit conscius, atque grave sit et acerbum, si tacendo sibi suspensionem communionis contraxerit foedorem atque scelerum facinoram. Hoc unum, fateor, meam praefero rationem, quamquam et vulgata perinde proxi-

quod post *συν* (vel si *μας* si *συν*), semper redundabit *τῷ σιωπῶσι* ut vitiosa tautologia. *ἔτι* non coheret cum *συνιδέτι*, quamquam illud vocabulum atque ad hoc subaudi potest (vel etiam *καὶ*), sed stat per se, *ἔτι*, scil. *ἑστὶ*, viro, nullius facinoris sibi conscio, est grave.

— 24. *τούτως, καὶ δὴ*] correxi de meo *σὺν τούτοις* *δὴ*. coheret *τούτως* cum *ἑπισηῶσι*. hos, *Ἄσχινη* reliquosque proditores, duxisse Philippam velut in rem presentem, monstrasse ei pradam paratam ejusque copiam ei fecisse, eum in capite rerum constituisse. Ab *ἔ* ad *τούτως* signis parenthesis isolassi.

— 26. *ἢ μὴ ἀκούει*] *συνίβει* addidi. ad *ἀκούειν* subaudi et promissis *παρ' ὀφθαλμῶν* *παρῶντος* *ἴδεν* in *Πύλλαις*. eveniebat una, et vos audire fumam de adventu Philippi ad Pylas jam facti, et illum reapse adesse. nam interdum rumores falsi sparguntur.

352. 8. *αἰρητήριος γινώσκει τῶς*] deserunt nos h. l. cum odicibus conjectura virorum doctorum. neque ego comminorari conveniens, quod in locum *τις* suffociam. Num *ἀρεῖς*, agno placidiores. An non satis intelligi popularem Atticismum, oisjue color necesse est ut insit in *τις*, si recte habeat. posse ut nos usurpamus vulgo, *geschmeidiger, als was, als irgend etwas, das sich zur Vergleichung schickt* [wid beyond the bounds of comparison].

— 19. *ἀμαρτήματά ἐστὼ*] *αὐτός* interponendum est, hic, non *Ἄσχινης*, sed Philippus.

— 21. *μικρὸν*] subaudi *γράμμα* *ἔστι* *τοιοῦτο* *γογγυμένον*.

— 25. *ἰδιόχρηται*] correxi *ἰδιόχρηται* e libris, sine quibus *ἰδιόχρηται* maluissim.

353. 2. *τῶς παρ' ἐκείνου τούτων ἔστιν*] correxi *τῶν παρ' ἐκείνου τούτων ἔστιν*. ut pote que nequam insint scripta, neque in ulla quadam Philippi epistola scriptove alio, dicteve per ejus legatos. *τούτων* redit ad τὰ *ἑπιγγαμμένα* *φαιδῶς* *ἰν'* *Ἀλοχίω*. *τῶν* autem aptum est ο *μυδαμῶ*, et subauditur *γραφῶντων*, ἢ *λεχθέντων*. aut si *τῶς* servatur, subauditur *παρ' ἐκείνου* *γραφείσθαι*, ἢ *λεχθῆναι*. Nam locum utique tueri potest *τῶς* ob insequens *ἔστιν*.

— 27. *ἢ αὐτῶς*] correxi *ἢ αὐτῶς*. Auto *ἰδιόχρηται* deest procul dubio *γράφειν*. ne illa ipsa quidem, que se vobis per literas significaturam recipiebat. Post *ἰδιόχρηται* subaudiendum videtur esse *φαιδόμενος*.

— ult. *ἀλλὰ μὴ*] adde tacite *ἴνα* *εἴδῃς*.

— *ibid. ἔστιν*] correxi *ἔστιν*. sic nempe, ut ego refero, testorque eum ita scripsisse.

354. 2. *αὐτῶν τούτων*] scil. τὸ *μῆρος*. hanc ipsam solam epistolam partialem, nil aliud. Hinc incipere recitare. præmonstrat orator scribas, quid eum promulgare oporteat, et unde ordiri.

— 8. *κρίσειν*] scil. *φασί*.

— 9. *εἰς ταύτας τὰς προφάσεις καταφύγων, ἴνα* — *ἀναχάρσει* *ἑαυτῷ* *καταλέσθω*] ad ejusmodi pretextus confugiens, quo — sibi receptum relinquat. Foret atique planius: *εἰς ταύτας προφάσεις καταφύγων, καὶ ταύτας ἀναχάρσει* *ἑαυτῷ* *καταλέσθω*. ad ejusmodi pretextus perfugiens, et ejusmodi receptus sibi relinquit. Aut sic — *φασί, εἰς ταύτας προφάσεις καταφύγων, καὶ ἄρα* — *ἀναχάρσει* *ἑαυτῷ* *καταλέσθω*. Bene habent verba *καὶ ἄρα* *εἰσπύ* *τι*. et tam, si quid vos eives, nominatim indicetis, quod cupiatis, atque ab ejusmodi illecebris verborum impellamini ad postulandum aliquid.

— 11. *ἑπαγγελοῦσθαι*] locum hunc citat Harpoer. v. *ἑπαγγελα*.

— 13. *ἰνῶν*] scil. *ἡμῶν*, licebat mihi.

— 15. *ἴσῃ*] subaudi *ἡμῶς*. neque committere, ut vos hoc tantum negotium, in quo tota vestra sales libraratur, perire sineretis. quibus odicibus si proximum deest, hi pro *ἴσῃ* procul dubio dabant *ἔαν*, et *καὶ* post *ἰδίωσθαι* *ἡμῶς* omitebant. quos non probō.

— *ibid. εἰ μὴ ὁσωνία*] Citat h. l. Aristides T. p. 192.

— 20. *εἰ μὴ γὰρ* —] Hermogenes p. 280. *ἰφάλεται* *ἰνολας* *καὶ* *τὰ* *καθ' ἰδιόχρηται* *σχήματα, καὶ* *μέγιστα* *εἰ* *μετὰ* *μερισμῶν* *ἰποτιθεῖται. εἰ* *ἴσῃ* *εἰ* *μὴ* *γὰρ* *ἰναυδῶ* *ἢ* *ἴδεν* *τὰ* *πράγματα, Ἀλοχίω, ἔστι* *μὴ* *ἰσδομένης* *τῶς* *θεβαίως* *πλῆθ* *ἰνὰ* *μυδῶν, τί* *εἰ* *γίγνηται. εἴ* *τ' ἄνεγκας* *ἰπυλοῦσθαι* *τῶς* *εἰ* *δὲ* *παρὰ* *τὸ* *πρωσιδίωσθαι* *κελεύεται, τίς* *ἢ* *ἰκαλλῆσθαι; εἰ* *ἔστι*.

— 23. *ἡμελλῶν*] prouti *ἡμελλῶν* in plurali, scil. *εἰ* *θεβαίως* *παρὰ* *τὸ* *πρωσιδέσθαι* *ταῦτα* *κελεύεται*, neque futurum erat, ut Thebani malum imminere, presens ejus incitati, averterent. mallet tamen nunc vulgatam a me servatam esse: *ἡμελλε* *ταῦτα* *κελεύεται* *παρὰ* *τὸ* *πρωσιδέσθαι*. futurum non erat, ut malum hoc, si revera Thebanis tam prope incubuisset, ab *ἴ* averteretur et repelleretur, propterea quod id temporis adhuc præsensisset; hoc enim me male habebat, quod *ἡμελλῶν*, in singulari, ad *ταῦτα* *τὰ* *πράγματα* rediret, *ἰβαλέσθαι* *αὐτῶν* *εἰ* *ἔστιν* *ad* *Ἄσχινη*, neque volebat *Ἄσχινης* id evenire, neque sperabat eventurum.

— 26. *λόγους* *τούτους*] interponunt oedices aliquot bonæ notæ *καὶ*. qui sitæ calami lapsus, an defectus indicium, dubito. Si quid deest, suspicioris *λόγους* deesse: *τούς* *λόγους* *καὶ* *λόγους* *τούτους*.

— ult. *ἰσπαθῆναι*] effatibantur hoc temere, sine reputatione metaque rerum futurarum. quicquid præcipiantur, cum seordia, pingui, ut aiunt, *Μίναρνα*, *λαζα*, *crude*, *raditer*, sine arte, sine meta fraudis postmodum detegende, ad brevia tempo-

ris usuram contexeretur, aut conficeret, id *σκαθῶσαι* dicebatur. facile sit hæc ad commentum quodque leve, tæne, rarum, per quod lux veritatis undique dilucescat, ad præsentis modo temporis proccusum, diuturnitatem et severitatem examinis hæc ferens, accomodare.

355. 1. *ἀκούων*] coheret cum *ἐπιρώμων* versu 11.

— 3. *καὶ ἔδην*] soil. *τοῦτ' εἶδα*.

— 6. *ῥ]* malim *ὄς*. quos Phocenses plane præterire tacitos.

— 14. *ταῦτα*] quæ nempe *Æschines* bilateral.

— 16. *καὶ δυνεῖς*] id est, *καὶ ἄρῃτα, δυναί* — etiam, videte quæso, inquam, cives, et operam date, ut —.

— 19. *τι τῶν ἱκανίων*] soil. *γίγνηται*.

— 21. *μὴ τὴν ἀφίστασθαι*] Sententia est: hæc equidem veto, te Demosthene nunc deducere et ejurare communionem et conscientiam harum rerum. Sed rursus nolim tunc te tibi earam participationem arrogare, cum exitum sortita erunt. quasi si sio dixisset: *μὴ, τὴν μὴ ἀφίστασθαι, τότε δὲ προσωπιῶν*. quod idem est, atque: *τὴν μὴ ἀφίστασθαι, τότε δ' αὖ μὴ προσωπιῶν*.

— 24. *δ' ἀνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ ταῦτα ἡμῶν καὶ Δημοσθένει δοκῆν*] Ut *ταῦτα* cum *ταῦτὰ* mutaretur, prorsus necessarium factu erat. ut bona et proba constructio accusativi cum infinitivo mutaretur, nulla gravior mihi fuit causa, quam auctoritas probati codicis, unde dedi *αὶ μὴ* et *δοκῆν*.

— 27. *ἴδουσι*] soil. *τῷ γραμματικῷ πρὸς τὸ δημοσίᾳ ἀπαγινώσκων*. scribas in manus dat, ad recitandum in consione, rogationem a se conscriptam.

356. 7. *ἱκανίων*] quibus nempe *Philippus* a nobis extollitur.

— ib. *καὶ τὴν εἰρήνην*] id est, *ἄρῃτα ἔτι τὸ φέρισμα λέγει τὴν εἰρήνην* — videtis, cives, etiam hoc, *Philocratis* rogationem sancire, ut quam pacem *Philippus* vobisum contraxerit, eadem nepotibus quoque, cum vestris, tum ipsius, rata stabilisque sit. Rursus ad proximum *ἱκανίους* subaudiendum est hoc *λέγει*, vel *φασὶ τὸ φέρισμα*. etiam istud videtis, præcipi ab illa rogatione, ut vos *Philippum* laudetis.

— 21. *καὶ προσωπιῶν*] hoc est, sive, *quævis præsentis*, sive, *quoniam præsentis*. sed sunt in libris qui dent, *καὶ ὁ προσωπιῶν*. neutra lectio specie caret. verumtamen orator ipse priori, particulam infinitivam omittenti, calculum addit ipse suum infra p. 365. 12. ubi disertis verbis ait: *ἰσχυρὸν δὲ ἔκαστ' εἰς πόλιν, εἰ δὲ Λακεδαιμόνιοι, αἰσθημένοι τὴν ἐνέδραν, ἰσχυρότερον*.

— 23. *εὐφραμένους ἀνθρώπων*] bene habet. sententia est: tam honesta, tam proclara, tam fucata et ad fallendum scilicet probabiliterque composita, ut aliis hominum omnium nullas commisit possit

orationem magis omni ex parte reprehensionis vacuam, magis comitatis et honestatis plenam; quamquam reapse mera fuit impostura, nisi verborum scelus occultans deterrimum.

— 26. *ἴδου*] addidi. *Philocratis* rogatio nullam imponebat necessitatem convocandi *Amphictyonas*, vel potius, interdixebat ea providentia, vetabat illam cautionem. ut *οἷα ἴδου* idem sit atque *οἷα ἔξω*. qui *ἴδου* omittunt, hi e præmissis *γίγνηται* repetunt. *Philocrates* in rogatione sua nullam fecit mentionem convocationis *Amphictyonum*.

— ult. *καίτοι καὶ* — ad *καλοῦσας ἡμᾶς*] Est hypophora, ficta oppositio. Atqui vos tamen *Philippus* binis literis evocavit? occurrit orator *ὄχι ἢ ἐξήλθετε* — atqui non eo profecto scriptis, quo vos exiretis. Nequaquam. non enim vos hoc temporis articulo vocasset, nisi jam dudum ante vobis præripuisset opportunitates exeundi. h. e. nisi nosset, in potestate vestra non esse, in castra exire, cum ipse vobis potestatem ejus rei tum eripuisset, cum pestiferas illas fraudes cum legatis vestris composuisset. opponit inter se *τότε* et *τῶν κατὰ*, tum temporis, cum vobis adhuc liceret exire, et *νῦν*, cum negatum id vobis est.

357. 2. *ὃ γὰρ ἐν ποτὶ τοῖς χρέουσιν ἀπὸ λῶν*] reñxi ad mentem meam: *ὃ γὰρ ἐν τότε τ. χ. οἷα ἀπὸ λῶν*, particulam infinitivam addi necessarium erat, quia alia sententia existeret incoherentem et sibi repugnans.

— 6. *προτίταται*] subaudi, si bona fide vos ad se invitasset, aut expeditionem castrensem hortatus esset. Sed merus hic erit mimus, meræ præstigie, subaunatio vestri.

— 7. *ἀλλ' ἴδου*] id est, imo vero binas illas mimicas literas *Philippus* eo ad vos misit, quo —.

— 9. *τι*] de meo addidi. *ἐπὶ τι*, subaudi *μέρος* vel *μέρος τοῦ χρέου*. aliquatenus, aliquantisper. *ἑκατέχων ἑκατέων*. commorari in spe sua, nec ab ea disceders, sed in ea velut æstuaris, fluctuare, ut navis istra breve spatium loci iisdem in undis discursitans, neque nullum proficiens, aut ad ancoram stans et secundum ventum, aliudve aliquid expectans.

— 11. *ἀναγας*] confirmatur p. 360. 11.

— 15. *τούτως*] *Æschini*, *Philocrati*, et consortibus.

— *ibid. τούτων*] soil. scriptorum his in literis.

— 16. *ἑπεξέλασαν*] primam syllabam detraxi. exiretis in castra. nam *ἑπεξέλασαν* est injuriam oblatam, scelus ulcisci, persequi.

— 18. *γράφω*] decebat eos rogationem a se conscriptam ad vos ferre, qua Pre-

causis jaberetur Phocensibus succurrere.

— 23. καὶ τὸ ψέφισμα] interposui τε.

— περ. αὐτῶ] stat in bivio, ut antrosum retrorsumque vergat. tu fingo tibi, lector, sic esse exaratam: καὶ τοῦ ἔχοντος αὐτῶ, et hi quidem sapientes, αὐτῶ πιστοῖαι ὑπέχθησαν, hi ad credendum adducebantur. non ideo tamen auctor sim literis expressis idem vocabulum exarandi.

358. 4. διὰ τῶ] malim cum articulo τὸν διὰ τῶν.

— 7. ὑπέχθησαν αὐτοῖς] subaudi αὐτῶν vel φίλων, ne adde. sufficit enim merum verbum. reddidit hoc esse molles et torpidos, quod persuasum ipsis esset, Philippum ipsis amicum et propitium esse.

— 10. ἀλλὰ] est obiectio, quæ in continenti remouetur in istis: τοῦτοις ἐστὶ — at qui tamen erant penes Phocenses, quibus videretur futurum, ut penitentia vestre imprudentiam vos aliquando incoarseret. malim itaque μεταμύλλωσιν in futuro.

— 13. ἐπιδείξω] alii, quicumque id fecerant, quod istis essent sapientiores. non nominatur qui fecerit.

— 16. τὸ γὰρ πρὸς ἄνδρα —] Aristides de D. C. p. 214. ἢ α ὃ ἐστὶ σαφιστικὴν οὐ γίνονται, ὅτι αὐτὸν τί ἐστὶ τὸ διὰ μίσου ἱμβαλεῖν πλείων κόμηματα, ἱκεῖνον σαφιστικῶν παραδειγμα ἐν τῷ τῆς παραπροσβίας. τὸ γὰρ πρὸς ἄνδρα θνητὸν ἐν νόμῳ ἐκ προσώπου. καὶ διὰ καιροῦ τινος ἰσχυρότητα, γράφομεν εἰρήσιν ἀδάταν, συγχεῖναι τὴν κατὰ τῆς πλεωνῆς ἀισχύσιν τὸ πρῶγμα τὸ γίνεσθαι. τὸ δ' ἐν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἀπείριστοι, ἀλλ' ἐπιμεβάλλει πάλιν πῶς γὰρ οὐκ ἀισχύσιν — sed hic rursus locus aliunde petitus est, sc. e p. 581. 23. quare suspicior, post ἐπιμεβάλλει δεesse πῶς τὸ πρῶς. πῶς οὐκ ἀπείριστοι. tum sequitur novum exemplum: καὶ πάλιν —

— 17. γράφομεν] suspiciatus aliquando sum leg. esse γράφομεν εἰρήσιν ἀδάταν, eodentes pacem æternam, nunquam desitutam, ἀδάταν συγχεῖναι ἀθάνατον immortalē civitati dedecus condere.

— 19. τῶν παρὰ τῶν ἄλλων] beneficiis et ornamentis, ab aliis, diis hominibusque, in eam collatis. sic dant vulgatas. prætuli tum τῶν ἄλλων. omisis duobus vocabulis intermediis, nunc non facturus, nam vulgata vitio carebat. in hac nova lectione subaudiri debet γερῶν vel κλεῖν. laudibus, decoribus.

— 25. ἵσταντες] postmodum, temporibus incertis; post eos Phocidis ceteraque Græciæ casus, qui post coaditam et signatam a Philostrate pacem evenerunt.

359. 5. τούτων] designat Æschiniis sodalitiū.

— 12. ἐπηγγέλλετο] num ἀπηγγέλλετο. manebantur.

— 27. τῷ τετραδῷ φθίνοντες ἐκκλησιάζεσθαι

μὲν ἡμῶς τῶν ἐν Περσείῳ] Sic distinctus prostat hic locus in vulgatis. quam distinctionem qui sequuntur, it utique recte τῶν omittunt. ego vero post φθίνοντες punctum posui. subaudi τούτω δὴλω. e die XXVII. mensis nempe hoc constal. tum τῶν servavi, sed γὰρ de meo addidi. tunc enim concionem habebatis in Piræeo.

360. 5. αὐτῷ] malim τούτῳ αὐτῷ. id ipsum, quod aio. συμβαίνει congruit cum dicto Proxeni, diem hunc XXVIII. esse quictam ab — Attica diotio. τούτῳ αὐτῷ, scil. ἐστὶ τὸ πρῶγμα, ὅπως ἴληγες. Iust so. recht so. vollkommen so. da haben wir es. Es fällt, es trift pünctlich auf den fünften Tag [just so. rightly so. precisely so. there we have it. it falls, it happens punctually on the fifth day].

— 6. αἷς] utrumque non est masculini generis, neque cohæret cum χεῖρας, sed neutras, idemque valet atque τούτοις, ἀ —

— 19. συμμαχία Ἀθηναίων καὶ Θεσπίων] duo media vocabula, ut non admodum necessaria, unis incolis. Satis enim e superioribus constat, societatem belli designari Phocensibus cum Atheniensibus initam. Verum Taylor omissionem horum verborum Ἀθηναίων καὶ ἰnhonestum factum appellat, homo non raro subcerebrosus et præter rationem calidus. Ergo factum id quoque inhonestum est, cum orator ipse paulo ante, verum 15, τὴν συμμαχίαν τῶν Θεσπίων dixit. Ergo perinde inhonestum erit factum verum 16. τὰ δέγματα sic nude appellari, sine τῶν Ἀμφικτυόνων. verbum καδῶλεν redit ad Philippum. deoret Amphictyonum, per quæ, vel vi quorum, Philippus inænia deiecit.

— ult. φησὶ] scil. ἡ ἰσχυρία, illa formula pacti conventi.

361. 3. πάντῃ ἰσότητι] prætuli πάντας ἔσ. orebro Demosthenes hoc urget, Phocenses omnes pessum iase, ad confandam crimini hoc majorem invidiam. Constabat nempe resp. Phocensium complaribus minantis civitatibus, quas complectens orator omnes appellat.

— 4. καὶ πρὸς τούτων πάντῃ ἰσότητι, πρὸς τούτῳ ἰσότητι] pleraque horum unciis inclusi, ut amputanda, cum manifesto constet ἰσότητι ex ἰσότητι perperam esse effictam. Arbitror itaque locum sic esse continue tracto legendum: πάντας ἰσότητων καὶ πρὸς τούτων πάντας ἰσότητι τὴν εἰρήσιν.

— 6. σιωπεῖτε τί πιστεύετε] prætuli σιωπ. ἀσ. σιωπ. spectate, secundum quantum fiduciam [id est, e quanta fiducia] Phocenses quanta in mala incidierint. h. e. quantas in clades eos coniecerit nimis ipsorum et incerta fiducia. ἢ melius, quam τί, cum ὄμοια et παρασπλήνια occordat.

— 19. θίαμα δεινὸν] Hermogenes p. 129. ἐκείνων δ' ἱκεῖνον τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας ἐν

τῷ ἀπὸ τῆς παραπροσέλας παρὰ τῷ Δημοσθένει. θέαμα διπλῶν, ἢ ἂν Ἰ. Α. καὶ Ἰλιανόν. et p. 437. τὰ σμικρὰ καὶ φαῖλα τῇ περιβολῇ τῶν λόγων μὲν ὄχι προσηλαβῶνται. ταῦτα δὲ Δημοσθένει καὶ οὕτω τραγῳδίᾳ τῶν ὁμηρίων ἔλασται, ἴσους ἔχον ἐν ἰδίῳις ἡμίσει λόγων. ἐν ἰδίῳις οὐκ κατασκευασίας — μνησυχίᾳ ἀπαρέφασι τὸ Ὀμηρίων. (Iliad. 1.) Citat item h. l. Alexander Rhetor p. 50. et Aristides de D. C. p. 274. οὗτοι ἕκαστοι sunt verba: ἰμφοσὶν δὲ οὐσίᾳ καὶ τὸ ἰστορημαίνεσθαι ταῖς οὐσίταισιν. Si qualitates rerum nota quadam, praesertim displicentiae atque reprehensionis, insignias. ἴσους λόγους θέαμα διπλῶν. καὶ πάλιν νόημα διπλῶν καὶ χαλεπῶν, καὶ φολασίᾳ πολλῆς — διέμενον. citat item Scholiastes ad Aristotelis Rhetorica, edita Parisiis apud Conradum Neobarium, Parisiis 1539. in folio minori, p. 14. a. 38. Ἀρσίνων p. 786. πάθος οὐσίᾳ καὶ ἐκ ἀναδηλωσιασμοῦ ὄψιαι δὲ, ὄψιαι. καὶ αἱ ἀναδῶσαι θέαμα διπλῶν. πάθος οὐσίᾳ καὶ τὰ ἀνακλιτικὰ θέαμα διπλῶν, ἢ γὰ καὶ ὄψιαι. ἐν τοῖς πάθεσιν ἐκ πολλῶν δὲ εἴπων οὐ τὸν λόγον, οὐδ' ἰσχυρῶν ἀλλὰ τὰς ἐπιπέδους, ἀλλὰ παραμαστικὰ τὰ πλάσι. ἐκ μὲν ἐκλυθεῖς συνήθειαν οὐσίᾳ ἐν τῷ πάθει, κατὰ τὸ δούλοισιν ἐκείνῳ οὐκ κατασκευασίας, τῶν τε παραμαστικῶν, etc.

— 20. τῷ id est, ἰσχυρῶς. nuper in novissima legatione nostra ad Delphos, cum dignitate theororum a vobis illic publice missorum.

— ult. τίνα ἂν εἶν ἔλεσθαι —] Aristides de D. C. p. 200. καὶ ἔστιν εἰς ἀπὸν ἀνάγκης [scilicet τὸ ἀναγκαστικὸν] τὸ ἀναγκαστικὸν ἰσχυρῶς, βαρῶν δὲ τὸ τῶν οὐκ εἶναι. εἶναι καὶ τὸ καλῶς ἂν στυγῆσαι ἐκ ἀνάγκης. καὶ πάλιν καὶ τὸ τίνα εἶναι ἔλεσθαι, etc.

362. 1. ἴσους ἢ γράμῳ θέσθαι] Aristides T. p. 200. sic recitat: ἴσους ἢ ἴσους θέσθαι κατὰ τῶν ἀπὸν τῶν τῶν ἰσχυρῶν. f. τῶν τε voluit, aut τῶν τῶν ἰσχυρῶν.

— 4. καθαρῶς] subandi ἰσχυρῶς. se (maiores nostros miraculo divinitus in vitam revocatos), esse a scelere homicidii puros et intactos, etiam suis ipsimet membris imbre caeco ejusmodi preditores contumeliascent.

— 5. μᾶλλον δὲ, εἰ τις ἐστὶν ἰσχυρῶς τῶν τε] subandi τῶν τε λατῶν. eoquid sit turpius, aut si quod vocabulum adhuc gravius et atrocias sit, quam v. turpe, (scilicet hoc graviori vocabulo rem appellabimus). formula haec est Demosthenica.

— 12. τῶν τε] correxi de meo sensu τῶν τε, subandi ἴσους. Constructio haec est: εἰς τῶν τε χάρις μάλιστα ἐξ ἀπὸν τῶν τε ἀναγκαστικῶν ἂν τις φέμεται. nam non res ἀναγκαστικῶν, sed homo re gaudens. hanc unam omnem imprimis ob causam beatam quis Philippum praedicat.

— 15. τὸ μὲν γὰρ οὐκ εἶναι —] locum hunc, hinc ad versam 23. refert, verum non ver-

batum, sed e memoria, et per compendium, atque more suo, Minucianus p. 148.

— 19. ἰσχυρῶς γ' addidi γα. verum ponit nunc, quod non eadem opera ἰσχυρῶς (in dativo) restituerim, pro vulgari ἰσχυρῶς. illi vero, Philippo puta, propria est felicitas, quae cui contigerit alii quoque, dicto facile non est. non modo res ipae illic ducebat, sed etiam Minucianus. verum tam temporis, quam oratio Demosthenica typis Lipsiensibus recederet, technicum hunc nondum tractaveram. praeterea in tanta festinatione, qua tunc ferebar incautus, in haec pauca hallucinatus sum, temerans sana, et intacta praetermittens vitiosa; quorum de atrocis genere nonnulla mihi nunc, secundis curia editionem meam retractanti, sponte se ingerunt.

— 23. οὐκ] alii libri dant οὐκ, postmodum versus 27. οὐκ οὐκ. non mala est ista lectio.

— ibid. ἂν ἰσχυρῶς δὲ αὐτὸς φέμεται] correxi: ἂν ἰσχυρῶς αὐτὸς φέμ. quae mestiri Philippus emolumentis sui caesa non audebat, tametsi tantum ejus interesset. h. e. propositis tot et tantis emolumentis, quae parere sibi mandacio potuisset — ad ea vobis fraudulenter persuadenda cum illi mercede suam operam elocassent, vos circumvenerat.

— 25. φέμεται, οὐκ εἰς ἰσχυρῶν γράμῳ οὐκ εἶναι] lectio haec vulgata probabilis est. Verumtamen Augustanus dubitationis nonnulli injiciebat, in quo sic legitur: οὐκ εἶναι γράμῳ, οὐκ εἰς ἰσχυρῶν. unde posterior οὐκ εἰς αὐτὸς mutavi de meo sensu. non incoincinae atque antithesis inter ipsum dominum, et legatum ejus. verum ipsi mihi nunc displicet iste pruritus ubique scitas, argutas, subtiles sententias ingerendi. possant atque auctores ab acumine conjecturae haud paulo concinniores atque comiores fieri, quam sunt. Verumtamen sic facile inducimur, ut incoi et nolentes longius procedamus, quam par est, et ut sive aliena, quam illis nunquam in mentem venerunt, subjiciamus, sive etiam palam ipsorum sententias repugnantia.

363. 10. ἴσους] [praetiorum ἰσχυρῶν] praestantiorum, propter ἀνάγκην, quod est tantumdem. Sed sequitur etiam λαβῶν. Quis haec expedit? ΤΑΥΛΟΝ.] Facile nemo non faciat, qui discrimen inter ἴσους et ἀναγκαστικῶν teneat, illud est pronuntiare, hoc de scripto recitare. multa pronuntiantur, quae de scripto non ideo recitantur.

— 11. τὸν ἐκ τῶν ἴσους] scilicet τῶν ἴσους.

364. 5. τῶν ἴσους, ἢ ἐκ τῶν ἴσους. ἢ ἐκ ἀναγκαστικῶν, ἢ ἐκ τῶν ἴσους —] illud ter iteratum ἢ sustulit, ad spiritum orationis reprimens et suffaminans.

— 6. ἴσους] conveniret huic particulae adjungi illam virgulam transversam, quam nostrates cuncta Gedankenstrich [a mark of

strepens] appellant, indicantem apocri-
pam, seu auctorem plura cogitasse, quam
prolocutum esse, eosque suos sensus le-
ctori vestigandos atque supplendos reli-
quasse. In usum hujus virgulae Britanni,
gens acris, setate nostra ita furiose exar-
sit, ut loco verborum exonsorum totas
sepe paginas in eorum libris videas his
virgulis obsitas, quibus profunditatem et
ubertatem cogitationem eminentes, je-
junitatem et paupertatem ingenii producit.

— 9. *ὅς τις φωνὴν Ἀλοχίης αὐτῆς*] sic di-
stinctum est in vulgatis h. l.; ego jaocentem
sententiam erexi interponendo signo in-
terrogationis. *ὅς τις φωνή*; ut dicit —
eoquisnam? respondet ipse sibi. *Ἄσχι-
νης ipse*. verum haud diffitebor figuram
hanc, alius fortem et effocacem, hic loco
alieno mihi videri usurpatam esse, cum
affectatione quadam puerili. ut suspicor
erantorem dedisse: *ὅς ἔσω φωνὴν Ἀλοχίης* —
at loco nescio quo, usquam, dicit ipse
Ἄσχινης.

— 10. *εἰ μὴ διὰ Λακεδαιμονίους*] Construes
orationem hanc hoc modo, atque deficien-
tia tacitus addes: *οὐ γὰρ ἀπύργων ἔστω
αὐτῆ, scil. Ἄσχινης, ὅς ἐλάδων ἂν εἰ φωνῆς,
εἰ μὴ διὰ Λακεδαιμονίους τούτῳ ἀδύνατον
ἔστω, αὐτῶν ἐλάδων ἐλάδων, αὐτῶν τούτῳ
ἐλάδων*. nos enim tam renuciavit, futurum
fuisse, ut Phocenses servarentur, nisi ob
Lacedaemonias hoc negatum, aut arduum
facta fuisset, aut nio Lacedaemonii rem-
morati essent. et sic in reliquis quoque.

— 11. *εἰχὴ ἐπαύξασται*] id est, *ἐπαύξασ-
ται ἀπρακτο*. nisi Proxenum rejecissent,
ipseum sese iis offerentem.

— 16. *τὰ πρῶτα*] id est, *τὰ ἐκ
πρῶτον*. statum omnem Boeotiae vestram
ad amicitiam adducere. aut univcrse prin-
cipatum Graeciae designat.

— 22. *οὐδὲ γὰρ τοὺς Λακ.* —] Maximus
de insolabilibus p. 574. *συμπαιδὸν δὲ ἄλ-
λον ὅς ἐ ἀντιδικῶς λέγει δικαίως ὄντι, τὸ συμμέ-
ρῶ ἀντιτίθησι αὐτῶς, ὅς δὲ Δημοσθένος πάλιν
ἐν τῇ κατ' Ἀλοχίη. λέγοντος γὰρ Ἀλοχίη,
ὅτι πῶποτε φωνῆς ἔσαν καὶ ἐχρῆν αὐτῶς ἀπο-
λαλῆσαι, οὐκ ἀντίστη μὲν, συμπαιδὸν δ' ἔφη
ἀλλὰ σὺ φέρειν αὐτῶς σῶμα εἶπαι τῇ πόλει.
οὐδὲ γὰρ τοὺς Λακεδαιμονίους διὰ τὴν ἀρετὴν
αὐτῶν σὸντι ἐλάδων, οὐδὲ τοὺς καταρτίους
ἐπιβολῆς, ἀλλ' ἔτι σὺ φέρει τούτῳ τῇ πόλει.*

365. 6. τῶ] imo vero ἔπει τῷ. quo pe-
stis Phocensium conscisceretur.

— 9. *πάντα τὰ πρῶτα ἐκείνης ὑπε-
ρχόμενος ἐράξω]* subandi sive κατὰ νό-
μον, sive αἰκῆς καὶ ὑπέκτα. diolio *πρῶτων
πῶ πρῶτα* significat, effocere, ut cui-
usque res tecum sint communes, is tibi
sit propitias atque deditus. v. versu 14.

— 21. *ἂν τοῖσιν ἀπὸ φωνῆν* —] Hermo-
genes p. 151. in aliis modis, *τῆς τῶν κεφα-
λαίων λύσας*; κατὰ βίαιον ἔστω etiam hunc
accidit. ἢ ἐκωνθάρτια δέξῃ (orator) σὺ αὐτῶτα

*τῶ ἀντιδικῶς ἐν φωνῆν ἀλογίῃ, ὅς ἐν' ἐκεί-
νης τῆς ὑποφῆς. ἂν τοῖσιν, ἀπὸ Πάλλης καὶ
φωνῆν, ὅς Χερρόνησος τῇ πόλει σπῆλται; ἄ-
γῃ, μὴ ἀποδέξασθε — καὶ γὰρ ἐκείν' ἀρχαί-
νες τῇ ἰσότητι φωνῆς, ἔτι μὴ διὰ φωνῆς
Χερρόνησος σάξεται ἢ ἐπὶ τῶν σάξων μὴδὲν σὺ
ζομένη, μέτρωσιν ἐπὶ τὸ βίαιον, δικαίως τὸ ἰσῶ-
τιον, οὐ φωνῆν ἐ ἀντιδικῶς. ἔτι μὴ μῆναι αὐτῶν
οὐκ ἔσονται διὰ φωνῆς ἀπολαλῆσας. εἴτω
καὶ τῶν ἐν μείζονι κῆδον τὴν Χερρόνησον εἰρ-
σται ἢ τότε, etc. Tractat h. l. Maximus
Sophista quoque de insolabilibus p. 575.
sq. §. 7.*

— 22. *Χερρόνησος*] in nominativo. quid
in hac lectione culparem nil habens, tam-
en praetali accusativum, ut magis Atti-
cum.

— 27. *ὑπεχρήσασθαι*] depreciscentes
vobis et reservantes in conditionibus pa-
ois cum Philippo, excipientes id, ut sal-
vam vobis atque intactam relinqat.

366. 2. *ἔστω*] iterat *ἔστω*, quod su-
pervaocantem videri queat, consulto, se-
dulo inculcaturus, quae paco Cherrhoneus
Atheniensibus a Philippo, velut pecu-
niam ipcorum, remissa atque reservata,
cum pacem exitio Phocensium aliquot
mensibus esse veltustiore. verum, si quid
cerno, argumentum hoc, cui tantum trib-
uit Demosthenes, parum aut nil valet.
eoquis enim non videt in orationis Philippo
cum Atheniensibus condictis, quae non
suerunt publica, hoc fuisset, ut Athe-
nienses pro Cherrhoneso Phocidem Phi-
lippo permitterent. Et reasntiatio lega-
tionis falsa ab Ἄσχινη ad populum Ath.
potuerunt esse more prestigis, ad oculos
Graeciae oocrocandos, et invidiam ab Athe-
niensibus avortendam commissae erga oos
proditionis. tales mihi aguntur in-
ter optimates. quae iotra riparum sunt,
multam ab iis diversa sunt, quae foris.

— 6. *τῶσιν*] Pylas et Phocenses desi-
gnat. antequam Philippus horum quio-
quam praeperet, quae sunt vicina nobis,
et velut in Graeciae visceribus.

— 8. *τίς ἂν ἐν ταύτης περιουσία*] id est,
τί ὑπελεί ημῶς, quid prodest vobis, τὸ σπ-
μαῖναι τὴν Χερρόνησον ἡμῶν, Cherrhonesum
nobis suppersesse?

— 9. *τῶν*] posteriori aneis inclusi, ut
tollendum. constructio enim haec est—*τῶν
φῆσιν καὶ τῶν κῆδων ἐφαρθεδόντων ἀπὸ τοῦ
βουληθέντος ἂν αὐτῶν ἀδοῦσαι*. metu atque
periculis ab eo detractis, si quid esset,
quem juvaret illam insulam vexare.

— 12. *φωνῆν ὄσδαίς*] Sopator ad Her-
mog. p. 153. *τοὺς δὲ πόλεις πάλιν ἐξῆτα-
στίον [in sustinatioe testium]. ἢ γὰρ σῆ-
τις αἰσιν, ἢ ἐλασίον. τοὺς μὲν ἂν ὑπὸ
ἐκβαλοῦμαι, φέροντες, ὅς ἡμῶς ἐπὶ τῇ ἡμέ-
ματι μαρτυροῦσιν. ἔστω καὶ Δημοσθένος.
τοῦ γὰρ Ἀλοχίησιν παρασημάτιος μέρτωρας*

ἡγεῖν τὸν στρατὸν οὐκ ἔστιν ἰσχυρὸν εἶναι, ab insula beatius tuta et munita per exercitationem armorum assiduum contractam bello diuturno, quo illa regio exercita fuit.

— 19. συμμάχων ἀδελφῶν, καὶ χάρις πολλῆ] correcti de meo sensu συμ. ἀδελφῶν χάρις πολλῆ. ingentem, amplissimam reginsem virosum societas belli vobis conjunctorum, muniat armis, id est juventute armata, et assiduitate armorum tractandorum perita, et oppidis multis. vel si mavis ἀδελφῶν συμμάχων ad πῶλεσι referre, nil interest. — hanc devastari passi estis aequo animo.

— ult. κερύρα] correcti de meo κερύρα. quomodo Thebani voluissent, appetissent.

368. 2. ἀλλ' ἐβουλόμην] imo vero ταυτὶ vel ταυτὶ βούλομαι vel εἴην βούλομαι. cum, resonando contraria omnia, effecisset, ut vos palam declararetis vos hoc velle, aut vos sic velle ferri.

— 14. λόγ. τὰ φέρομεν] malum λόγος τὰ φέρομεν. nam sunt duo numero. primum a Diophanto, alterum a Callisthene, scriptum de Heraclis in urbe agendis.

— 15. ΠΗΛΙΣΜΑ] est lectam illud atque gloriosam urbi, Diophantem. sed 18. est Callisthencam, triste, lectuosum et ignominiosum.

— 22. αὐτῶν] correxi αὐτῶ, scil. τῶ ἀδελφῶ.

— 26. ἐς] addidi. idem est ac si dixisset: ἐπίστασθε, ἐς ἰδιοβουλίας, καὶ ἰσάνας ἰδιοβουλίας, ἀκούοντες.

369. 2. ἄλλὰ τοῦτο —] locum h. citat et explicat Maximus Sophista de insolubilibus p. 576.

— 3. αὐτῶ] correxi αὐτῶ. non male id quidem; et praestat tamen, et subjicere, si liceret, αὐτῶν. Aeschines defugiet purgationem criminum ipsorum. hic ipse crimina opponuntur alicui, ad quem Aeschines evagabitur.

— 5. παραγγέλων] praetali παραγγέλων. diversas enim sunt istae. παραγγέλων sunt res, quorum, si ita fert, te partem nullam habes communem, quae te in seio et absente sustet vel fiant. παραγγέλων sunt res a te gestae, quae tu participas.

— 8. ἴστι δὲ καὶ ταῦτα πάντα κατὰ.] mihi magis arridet lectio Maximi: ἴστι δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα κατὰ γράμματα.

— 11. εἶπαι] dicere, indicare, significare, proferre.

— 15. καὶ ἐπιείκεια] haec duo vocabula, ab oratore Aeschinis orationi, boni omnino gratia interjecta, parenthetico signis separavi. et velim quoque, diique annunt a bona vobis semper superasse, semper easo perpetua, speroque ita futurum.

— 16. ἰσῶ] non malum, et plurimum codicum auctoritate munitum. quare

non debet anias incerta fides, in quo mendosum ἰσῶς erat, ne movere, et ἰσῶς pro eo reponerem. ne hoc ipsum quidem male, at praeter necessitatem tamen.

— 21. παραγγέλων κατασκευῆ] apparatus, copiarum ad principatum obtinendum idonearum. nam παραγγέλων sunt Demostheni facultates, potentia, principatus, imperium.

— ult. ταῦτα] vestigialis, prosperitatem negotiationis per mare, affluentiam rerum in foro venalium.

— ibid. ὄν] pro iis, quae hi Philippe vendiderunt, scil. sociis nostris.

370. 1. ταῦτα] copiae annonariae et similes opes atque fortunae. item accessale Cherrhonesi.

— ibid. ἀπ' ἰσῶν] pro istis, sociis puta, quibus maleolati sumas atque denudati.

— 3. εἰ μὴ δὲ ταῦτος] scil. ἰσῶσθε παραγγέλων. v. p. 364. 10.

— 8. εἶπαι ταῦτα] subaudi ἀδελφῶν ἴσται.

— 10. ταῦτα] scil. ἑργῶς εἶπαι. sed proxima haec parum impedita sunt. offendit Marklandum quoque insolentia et durities dictionum πωλοῦμαι χάρις, πωλοῦμαι ἑργῶς. etiam codices dissentiunt, alii πωλοῦμαι omittentes, alii pro πωλοῦμαι in imperativo πωλοῦμαι dantes in infinitivo. qui modus etiam profecto requiritur, si referimus ad praemissum εἰ δὲ ἴσται. Sin autem πωλοῦμαι assumas, necesse quoque erit, ut πωλοῦμαι in aconativo, scil. ἑργῶς, legatur. ut brevis sim, dicam parvis, quae mihi videntur optima ratione locus hic reformari posse. haec nimirum, εἰ legatur: πωλοῦμαι, καὶ χάρις, ἂν ταῦτος εἶπαι ἢ, ἀποδιδόναι, καὶ ταῦτα ἴσται δι' ἑργῶς, ἂν ταῦτα φαίηται πωλοῦμαι, πωλοῦμαι, subaudi αὐτῶν. dicitio πωλοῦμαι τὸν δι' ἑργῶς est nota, et crebro usitata. gratiam retribuere, si meruerit, et rursus eum punire, si constiterit eum talia patrassse.

— 24. μὴδὲ ταῦτα ἀρήσῃ] Citat h. h. Aristides p. 424. in exemplum orationis simplicis.

— 27. φέροι] correxi φέρι de meo sensu. praecedant enim mera praesentia. ἡγεῖσθαι τις Ἀσχαίης; βούληται τις τοῦτο κατορθῶν;

— μίμνησθαι τις Ἀσχαίης;

371. 4. ἔπει] id est, ἔπεισθαι, ἔπει, illino, ubi —.

— 8. ἐπὶ τοῦ ἔργου] id est, ἐπὶ τὸν κερύρα τὸν ἐπὶ τοῦ ἔργου.

— 15. τὸν ἀρχὸν τὸν πρώτον] est bona et usu contrita dicitio, similis alteri contrarius τὸ ἔργου τέλος. primum exordium, et exordium finis, quia neget Latine esse? et alio quoque nullo non linguae talia ferunt, quare incassum in talibus laboratur.

— 17. ἴσται] correxi ἴσται. Ctesiphon puta et Aristodemus. non enim τὰ παραγγέλων sunt nominativi, sed accusativi.

non, ut ostendunt res ad executionem, sed, ut hi homines, quos dicebam, ad executionem fraudum suarum deveniebant.

372. 1. ἐπὶ πολλῶν] soil. τότε. Veteres Scholiastae ad h. l. admonerant oportere κατὰ subaudiri. ad sententiam non male. In Augustani primi margine adscriptum legitur λέσει κατὰ. id quod falsum est. non id posuit orator, et ne voluit quidem quemquam id subaudiri. Hodie tamen nemini velint esse in mento sua pro metaphorica voce τότε hanc simpliciter et planiorem κατὰ subjicere.

— 11. ἀργεῖ ὄν] Aristides de D. C. p. 266. καὶ σχήμα δι' οὗτω γίνεται σφοδρότης, ἵνα τις ἐπιφορμῶς χρεῖται τοῖς σχήμασι. ὄν εἰρηναῖον ἢ εἰρηναῖον αὐτῶν τῶν ἐπὶ τῶν εἰρηναίων λόγων.

— 15. ἀλλ' ἢ εἰρήνη, δι' Αἰσχίνου ἢ διαβήλωνται] sustuli et posteriori, ad exemplum aliarum editionum. Sed vera hinc non erat emendandi ratio. debueram sic corrigere: ἀλλ' ἢ εἰρήνη δι' Αἰσχίνου ἢ διαβήλωνται. hoc agitur, hoc certatur, istam pacem nam Aeschini flagitium in invidiam adduxerit.

— 21. πολλῶν ἄλλων] aut καὶ est interponendum, aut sic legendum: τῶν δ', οἷμαι, καὶ ἄλλων πολλῶν ἐστὶ κ.

— 26. ἢ ἡμᾶς ἐξῴων] soil. προσάγει, vel τῶτο πνεύ.

373. 5. ἐδράσαν] unci inclusi, non quo vitiosum sit, sed quod nescio quid absurdissimum sonet ἐδράσαν — φιλανδράσαν.

— 6. φθασεῖ] suspicabar aliquando post φθασεῖ deesse verbum ἐπιλαίαντες, abigitis, repellitis modo invidentiam prode. id quod nunc in medio positum relinquo.

— 7. τὰ ἡμέτερα αὐτῶν] est bona dicitio et oratoribus adamata. verumtamen ponit nunc a me tum non esse praetatum αὐτῶν in dative singulari, quo nullo modo hic careri potest. res vestras ei datis in manus, ejusque fidei committitis.

— 23. μὲδ' ἡμῶν] rarior, et nescio an minus probanda dicitio, pro vulgatiore ἢ ἡμῶν αὐτῶν, odiosum, plane et Latini, ponens vos, tacite, secreto.

— 26. δεῦν θέταρον] id est, δι' ἔταρον ἐν δεῦν.

374. 2. χωρὶς] subaudi αὐτῶν. non licet Aeschini horum unum, utrumvis, seorsim affirmare. Ante εἰς ἵστοι deesse suspicor ἄλλῃ. ut: ἀλλ' εἰς ἵστοι τῶτων —. Sed ratio inveniendi oratoris mihi non satis est perspicua. Philippus si aperto mendacio Aeschini imposuit, gravissima utique hinc erat causa illum acerbissimo odio prosequendi. Sin autem Philippus tale quicquam ad Aeschinem praedicavit, odium debat in Aeschinem solum recidere. hunc decebat simplicitatem atque tarditatem

suum edisse atque inouare, non Philippum, culpa haec quidem in causa vacuam.

— 4. πρόσμα] malum πρόσμα, decebat, vel decouisset.

— 6. δικαίως] potest utique vulgata defendi et explicari: existimatur jure merito perire, si pereat. nam subauditur ἰὰν ἀπέλται. Sed praeter Wolfii praecaram conjecturam δικαίως ἀπ. κρ. nisi si suspicabimur oratorem sic dedisse: ἀλεξὶ δικαίως, merita laborat infamia; δικαίως ἀπολλομένη κέσται, dignus exitio censetur.

— 12. τούτων] necesse est ut h. l. non ad Aeschinem, sed ad Philippum referatur, quia unquam vidit audivisse Aeschinem, cum argueret mendacii et imposturae Philippum, aut probrorum quocquam in eam conjiceret? αἰσῶν τι εἰς τὴν est obtractare alicui, probria eam insectari. subauditur κατὰ, vel ἐπιλαίαντων, vel tale quid.

— 21. τούτων οὐδένα δικῶν] Scholiastae Hermogenis p. 148. 8. ἢ μόνου Δημοσθένους καὶ τὰ ἐν λόγῳ κατὰ τὰς ἀντιδικτίας Διονῆ, ὅς ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου λόγῳ ὅτι Φωκίαις αἰτίαι τοῦ ἀπολλομένου. ἐστὶν ἰσὶ ἀναγαλαμασιανῶν. καὶ Λακεδαιμονίῳ. ἵστος ἰσὶ μεταστασιανῶν. καὶ Χερσονήσου σάξται. ἐστὶν ἰσὶ ἀντιστασιανῶν. καὶ ἱεραπόδων. ἐστὶν ἰσὶ συγγνωμοτικῶν. et p. 163. 11. Πορφυρίου. Δημοσθένους ἐν τῷ παραπροσβέλας, λέγοντος Αἰσχίνου πρὸς Φωκίαν, ὅτι ἱεραπόδων. ὅρα, πῶς ἐπιβαλὼν ἐπέσταντο τοῦ χρέματος. ἴδου τούτων μισαῖν τὴν ἀναπίσταντα. ἀλλὰ μὲν οὐ μισοῖς. οἷα ἄρα ἱεραπόδων. — καὶ ἢ Δημοσθένους ἢ ἀναπίστατος τούτων οὐδένα δικῶν τῶν λόγων, οὐδὲ ἡμῶν.

— 27. καὶ τρις] copula h. l. non est καὶ, sed respondet Latino vel. vel ter, si fieri possit.

— ult. ἀλλ' ἴσων] est affectatio brevitas in dicendo nescio an parum probanda. bene si habet, est pro eo, quod plene sic dictam foret: ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς, non ex illis solum, sed etiam ex his, ἴσων etc. Venerat idem Lambino jam dudum in mentem; neque morebatur bonus Lambinus ideo sanam Taylori.

375. 5. τὰ ἱεραπόδα] sum in superlativo τὰ ἱεραπόδατα.

— 8. ἡμῶν] ferri potest. vestram in gratiam, quo vobis gratificor. sed vereor, ne redundet, et tollendum sit, ut e proximo assito ἕξεν natum.

— 15. καὶ οὐκ ἰσὶ τῶν περὶ διόντων, ταλαιπῶτον ἐν] praeter hanc lectionem adhuc alia versata sunt olim in libris, καὶ οὐκ ἰσὶ περὶ διόντων, καὶ περὶ ἐν διόντων, non placet, id quod Wolfio placuit, ambo lectiones copulari, sed alterutra sola obtinet.

— 26. μὲδ' ἐν δεῦν ἰδῶν ἀπαρτίας] ferri potest, et debet, ut omnia dura et coepta. verumtamen videtur omnino aliquid parum deesse. e. c. μὲδ' ἐν ἢ μισοδραμία αὐτω

φανέρ, ὅτι ἰδὼν ἔπεισας. vel sic: μὴ
ἔσ' ἢ ἐν Μακεδονίας χρεῖς αὐτῶ φανέρ, ὅτι
ἰδὼν ἔπεισας.

— pen. ἐμολόγη] se aurum Macedoniu-
cum habere.

— ait. ἰδάντων] hoc aurum ostentavit.

376. 1. ἀποκαλιῶν] Minucianus p. 164.
αἱ φιλαρέτας πύρρα πυρκαλῶν, ἐυλλήων
(sic), τὸ χρεῖον ἐπὶ τῶν τραπέζων κατα-
λαττήματος, καὶ ταύτων καταπῶν τῶν πρῶ-
γμάτων Αἰσχίας, εὐδαλον, ἔτι καὶ οὗτος δι-
δαροῦσται. ἀπὸ τοῦ μέλους ἐπὶ τὸ ἐλεν.
Constat, technioum e memoria recitantem,
rem referre, non verba.

— 3. καταλαττήματος] Toup. ad Sui-
dam T. I. p. 45. nulla de causa malit
ἀπικαταλαττήματος.

— 4. ταῦτ] redit ad Philocratem.

— 22. μηδεμῶ γὰρ ἐν φανέρ] nequam
comparari, nequam sui copiam dare, est
otiarī, nil agere, domi sedere, a rep. ab-
stinere, ab acta rerum se continere. Sen-
tentia est: Philocrates si a consortibus
prostrus desertus fuisset, pedem manumve
non fuisse moturum, non ausurum tanto
scelere committendo se luci publico fa-
maeque exponere, sed in tenebris ignobi-
lis otii latitaturam.

377. 6. ἐπὶ] ibi, in Macedonia puta.
ἐπὶ, quod certatim probant, ego nullo
modo probō. ad recte Taylor de Phry-
none, socero Philippi, interpretatur. viru-
lentum hoc est in ambos scomma.

— 10. μηδὲ βήμα] ne verbum quidem.
nihil hic deest. idem est ac si dixisset:
μηδὲ μέχρι βήματος.

— 18. ἐμολόγη, ταῦτ' ἢ αὐτὸ φυγεῖν]
corroxi et lectionem et interpunctionem
sic: ἐμολόγη ταῦτ' ἢ αὐτῆς, quemadmo-
dum fatetur ipse, hanc certe partem au-
rum criminum.

— pen. πεισιμύθη, ἢ χρεζόμενά τε
(enallitice) ἐπὶ ταύταις] statum Græco
talem esse, qualis nunc est, sive ideo,
quod populorum Græcorum aliis oratione
blandā aut idoneis argumentis esset per-
suasum, ut vastam sententiam suam mu-
tarent, et pro libertate Philippi suscipe-
rent imperium, sive quod alii hoc gratis
tunc, nescio cuius duci gratia fecissent, sed
eo sunt in loco, in quem tua proditio ea
perdaxit.

378. 4. ἀπειρίας] infantiam, infaun-
diam, imperitiam in foro dicoendi et agendi.

— 5. οὐ φάσις ἔχων] Atticum est, pro
φάσις εἶναι ἔχων. negabis tibi esse, quæ
dicam.

— 20. ἐπιχρησθέντων] delectus jam fue-
rat, vel passus fuerat se deligi, nil recu-
saverat, quominus deligeretur. Senior
enim Æschines erat oratore nostro.

— 24. σύλλογον καὶ λόγον] σύλλογον πω-
λεῖ καὶ λόγον εἶπαι Alexander p. 82. (quæ
verborum structura meis quidem auribus

accidit auavior. Sed bene tenendum, ita
legi in Ald. non in Upsal. quam Normanu.
ad vulgatum composuit) in exemplum πα-
ρρησιασίου, ob alliterationem, eamque tam
in vicino positam, inter σύλλογον et λόγον.

— 27. φησίσθε] prætuli ἐπιφησίσθη-
σθαι, optativo præcedente et insequentē.
eodem ducit quoque φησίσθε, quod est
in Aug. ἐπὶ in hac compositione significat
insuper. ad priora illius ejusdem concio-
nis decreta novam adhuc aliud addatā.

379. 3. ἰμῶν] ἰμῶν an αὐτῶν præstet,
ipsemet ambigo.

— ibid. μῦθα τι φιλίστων] potest hæc
lectio ferri. manere quoquam certum est
firmam τῶν πεπραγμένων, gestorum, pera-
torum, vel τῶν συστατημένων, compositio-
rum cum Æschine. sed prætuli ἔτι. ne-
gatum erat Philippo, diutius in Phocide
manere. nam φιλίστων coheret non cum
μῦθαι, sed cum ἰπῶν.

— 6. ἐπὶ] circa Macedoniam et Thra-
ciam, aut in sinu Pylæico.

— 8. μὴ εὐ χρεῖς] non beneficio temporis.
h. e. alia quadam via conanti, non
disturbitate temporis, neque obsidione.

— 16. ἀλλόφρος] Banonus. qui etiam in
continenti versus 18. v. αὐτῆς desigualur,
v. Schott. Vit. compar. p. 82.

— pen. ἐπὶ ταῦτα ἦν] prætuli ἰε-
ταῦτ' ἦν. hæc ubi evenerant, quæ modo
indicoavi.

380. 14. λήματι καὶ τῷ δωροδότηματι]
delevi tria posteriora vocabula, quæ sunt
Scholium primi. pro ὅτι πάντα τὰ ἄλλα
ἐπέλεν, dedi ὅσθ' ἔπεισας ταῦτα ἐπέλεν.
hæc, modo dicta puta.

— 22. ἐστίατο] Scholiastæ Hermoge-
nis p. 144. οὗτω καὶ Δημοσθένης ἐχρήσασα
ἐν τῷ παραπροβέλει. τίς ὁ ἀδελφός; Αἰ-
σχίας. πρῶστουτὸς ἐν τῷ πρῶγματι ἐπε-
λέλεον. εἴτα ὁ τῶνος. πῶ; ἐν Μακεδονίᾳ. ὁ
τῶνος. δυνος; ἀπαγγέλλας τὰ ἑαυτοῦ. εἴτα
ὁ χρεῖος. πότε; ὅτι ἰστέταται [Philippus
puta] ἐπὶ Θεσσαλίας. ὅτι ἔμα ἐπέλεν ἐπὶ
ἐπὶ Πυλῶν, καὶ μὴ ἔχων ἰμῶν τί
δὲ πρῶξαι. καὶ πάλιν ἀπὸ χρεῖου. τὸ ἐστίατο
ἰδὼν. εὐ γὰρ αὐτοῦ πρῶστουτὸς ὅτι ἐστία-
σθαι πρῶξ' ὁ πρῶστου. ἀλλ' ἢ πρῶστου
πρῶστουτὸς ἐπὶ Μακεδονίᾳ. ἐπὶ μὲν Θεσσαλίᾳ
ἐπὶ ἐπὶ Μακεδονίᾳ τῷ ταῦτα πρῶστουτὸς. ἔχων δὲ
καὶ τὸν τῶνος [i. deest ἐπὶ Μακεδονίᾳ] ὅτι καὶ
ἐπὶ Μακεδονίᾳ καὶ ἐπὶ Θεσσαλίᾳ φιλίστων.

381. 3. ἀπειρίας] h. l. significat sigilla-
tim, peculiariter hoc uno de titulo, scil.
ejurationis. de probabilitate ejurationum,
quæ sicut legitime, quæ reprobandæ, et de
pœnis in delinquentes. et hoc plebiscitum
rursus versus 7. designatur.

— 9. γράμματα] literæ a sociorum le-
gationis quibusdam hæc, sive ad Demo-
sthenem, sive ad alios amicos, e castris
Philippi ad Thebas scriptæ, de intempe-
rantia et insolentia gaudii, quo Æschines

pacis formula complecti, neque passuros esse, ut ab ea arceantur.

— 26. ἐκράσαντες] scil. aut ἡμεῖς, aut τὸ πρῶγμα.

386. 3. οὐδ' ἐσέμεται ἡμεῖς] scil. ἐνταῦθα, παρ' ἡμῶν αἰνῶς, προσγεγνημένα. hic, in urbe.

— 4. ἀλλ' ἂν ἐν τῷ] expansi articulum subauditur τὶ συμβέβηκεν, aut προσγεγνησθαι αἰνῶς.

— 22. ἂν δὲ ταῦτα —] Maximus de insolubilibus c. I. p. 572. ἐν μὲν οὖν προσχέματι τοῦ δευτέρου λέγει ἔλκεται αἰσας τὴν ἀντίθεσιν, ἀντικατηγορεῖ ὁ ἄλλος ἐν τῷ κατ' Ἀλ- σόχου. καὶ οἱ στρατηγοὶ ἐχρήσαντο τῷ πρῶ- λέμῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐλάσαν ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐ δυνάμεως λόγῳ ταῦτα ἴσχυρος ἀντικατηγορεῖν φάσκει· ἂν δὲ ταῦτα λέγῃ, πρὸς θεῶν, ἀντι- κεινίσασθαι αὐτῶν — ἐν τούτοις αὐτοῖς δῆρα προσλαβὼν φαίνεται. ἀδυνατῶν γὰρ διέξει, ἐς οὐ κακῶς εἰ στρατηγοὶ ἐπολέμησαν, διὰ τοῦτο ἐν φρονὶ ἀντικατηγορεῖν, δῆρα εὐλοφας.

— 25. τῷ] addidi, a qua et Philippum sciat bello devictum esse, et cui esse bonos imperatores sciat.

387. 10. αὐτῶν] mutavi spiritum, lenem cum aspero. potest lenis quoque probari, sed prout v. ἀπολύφασαν accipitur. Sententia nimirum si haec est: Phocenses partem copiarum Thebanarum (ut αὐτῶν ad Thebanos redeat) apud Neonas inter- ceperant, absceiderant, circumvallaverant: recte habet lenis. Sin autem haec obtinet sententia, quam h. l. videtur obtinere de- bere: Phocenses juvenes suos recuperaverant, quos Thebani apud Neonas inter- ceperant: praestat asper. quod porro ait, ducentos septuaginta viros a Phocensibus caesos esse, sponte sua parat viros The- banos intelligi.

— 11. τρέψαντες αἰσῶν] subaudi αἰνῶς κατὰ τὴν ἑθελάνην. Tropum a Phocensibus erectum de Thebanis, stabat ad- hucdum salvum, neque considerat, neque a Thebanis revulsam fuerat.

— 13. μᾶλλον γίνονται] suffoci in locum vulgatae οὕτως γίνονται. nam conveniebat illud h. l. melius. cum in modo indicativo loquantur Graeci, infirmantes aliquid, negantes factum esse, tum οὕτως usurpant. volentes autem aliquid vetare, votis avertere, deprecari, detestari, tum μᾶλλον usurpant, ut imperativo ita propriam et consue- ratum, quemadmodum οὕτως indicativo est.

— 17. ἴτι] tametsi perquam probabile est, τὶ correctius esse, tamen vel ipsam quoque specie non caret. tam temporis adhuc ἔλειπε ἔστιν, licebat vobis.

— 18. τοσούτους] non coheret eam το- λήμῳ, sed stat per se, velat adverbiale, pro κατὰ τοσούτους, adeo, tantopere.

— 22. ἀπολαύσειν] malim ἀπὸ λαλῶν. nam profecto ἔγγρησιν, datum fuit, licuit,

quod fore non nisi de re lecta et finita et optabili dici potest, non convenit eam ἀπολαύσειν. quae sententia] licuit ταῖς. bona sua amittere. quasi ea: magna sit felicitas, nequaquam. imo vero sententia haec est: Atheniensibus autem per pacem vel ea quoque bona pariterat, quae in ipso bello salva conserverantur.

— 24. ἀλλὰ τὸ διὰ τοὺς συμμάχους ἀσπιρῆσαι φέροι τῷ πόλεμῳ] non mala sententia, obiectio satis valida. nam obiectio- nem Aeschini haec esse, praeter ipsam rem, etiam formula τὸ διὰ indicat. coheret quoque apte cum praemissis. Ego vero nego, sciat, me socios ab Atheniensibus abalienasse. ipsi sponte sua deseruerunt, quia belli molestia et sumptibus exinaniti, diutius societatem sustinere non poterant. ideo ei renunciarunt. haecenus recte omnia. verum non refutat haec obiectio. inaequentia non ad eam respiciunt, aut ergo ipse omiser locum hunc inchoatum in lituris reliquit, aut refutatio hujus occu- sationis e libris nostris nescio quo eam ex- edit; aut si usquam exstat, avulsa est hy- pophora ab ejus responsione. Interim ut lectorem saltem de labe commonefecerem, haec verba unum inlusi. Etiam in mar- gine Moerms. adscriptum hio reperiri λέγουσιν: — 26. κέραιον] tnebor et servabo. haec ita, ut aio, nota esse, vel evenisse — id est, socios vestros ab Aeschino et Phi- locrate eam reliquis conspiratis Philippe proditas et venditas esse, id, praeter jam dicta, melius adhuc e max dicendis di- scetia.

— 27. ἐλάσαν τὴν πόλιν] negotium cende- das pacis Athenis cum legatis Philippi illino missis, et conscribendarum conditio- num, et, brevis ut sim, quomocumque Athenis condici et peragi hoc in negotio poterant, omnia peracta et finita cum essent, ut nihil restaret, praeter ipsius Philippi testifi- cationem sui assensum, seu ratificationem, et legati Philippi eam ab urbe jam pro- fecti essent, eam exemplo formalis pacis, a nobis jactis fide atque religione nostra confirmato. τοὺς ἄλλους λαβόντες. scil. κατ' ἡμῶν.

388. 5. ἡμεῖς] praetuli ἡμεῖς, prodebam ad vos verbis, me nequam censere, ut nos, legati, quam primum per mare proficisco- mur in Macedoniam, et hoc quoque, Aeschinem, ceterosque consocios, hortaber, ut id amputata omni mora facerent. cohe- rent inter se, non ἐλείπον ἡμεῖς, sed ἡμεῖς ὄλλιν. id est, ἔλασεν ἔγὼ, φαίνομαι ἡμεῖς ἔλειπον, ἡμεῖς (τοὺς ἑταίρους καὶ φίλους) ἔλειπον.

— 8. π] non redundat, sed coheret eam μὲν. oreberrime usurpatur haec di- ctio μὲν τι, pro ἀπὸ τοῦ μὲν. per. thesis solummodo ista h. l. a se avulsa sunt.

— 10. τοὺς ἀμείβεσθαι] praetuli τοὺς ἀμείβεσθαι. iis si qui comotati essent, neque

oatis festinassent tabulas fœderis obsequandas et religione iurijurandi confirmandas curare.

— 12. *ἡγεταμφόθων*] correxi *ἡγεταμφ.* que, interea dum de pace agitur, et pax coalescit, occupantur ab altera parte contrahentium.

— 17. *ἀποδέσιν*] subaudi *αὐτῶν*, Philippam.

— 18. *τύτων*] prætuli *ἰαβου*. quod idem ad Philippum redit.

— 22. *προσώσθαι*] h. l. accipi debet pro *ἀμύλλων*. subauditur *αὐτὸς καί ποτε*, aut *τὰ ἡμέτερα συμφέροντα*.

— pen. *εἰ γὰρ ἦσαν*] malim *εἰ γὰρ κῆν ἦσαν*. nam oppositum adverbium insequens *τότε* postulat.

389. 4. *ἡμέτερος δὲ*] scil. *ἡμύλλων*, quod e proximo *ἡμύλλων* est tacite iterandum.

— 6. *ἰν πελλυμαίς*] mirifica dictio, et nescio an alii nemini usurpata, verumtamen nil ideo minus elegantis, ni fallor, exquisitae. dicitur ille in obsidionem rerum sacrarum adductus, eaque septuagesse, cui neque foras prodire, neque emitte quoquam, neque ad se admittere licet; ut e. c. imperator ab hoste ita circumsessus, ut neque progredi, neque se in priorem sedem tutam recipere, neque novas contrahere copias, neque submissa auxilia castris recipere, neque paratas copias suas explicare, neque hostiles perrumpere et dissipare possit. Sed necesse habet deos et mortuos iacere, repentinumque fortis oisusdam insperato interventam, que se angustiis illis extrahat, opperiri. que sors eadem est civitatis obsidione cinctæ.

— 12. *φρουραταρχήσθαι*] bene si habet, neutram enim in partem decernam, re non liquida, significabit: propterea quod omnia huc facientia peracta et absoluta essent. que si est verbi sententia, et si scriptura menda caret, tantandem valebit, atque *φρουραταρχησασθαι*. Hermogenes p. 283. *ἐφέλεται νόματα καὶ τὸ ἐπιτρέψαι σχῆμα ἐν τῷ προσωπαστικῷ. ὡς ἐπὶ τῷ ἐκκλησίᾳ μὲν οὐκ ἐστὶν ἐν ὑπόστασις οὐδέμια* —

— 23. *ὄντως*] hoc pacto, hoc agendi modo, per hoc decoratum, invitos illos hinc, ex urbe, extraxi, coegi exire. quod autem invitissimi se in iter dederint, id perspicue ex iis, que postmodum instituerunt, intelligitur. hæc est sententia loci planissimæ.

390. 5. *Θρακίαν, τὰ ἐπὶ τῶν τοιχῶν*] suspicari si licet in re perobscura et vobis ignorata, malim legi *Θρακίαν τὰ ἐπὶ τῶν τ.* (in genitivo et omissæ sublato). Thraciam partem eam, que τὰ ἐπὶ τῶν τοιχῶν, regio versus castella, appellatur. fuisse tractum Thraciam τὰ τοίχῃ dictum (ut in Belgio sunt *les Barrières*), o p. 297. pen.

constat.

— 6. *τὸ μὲν πρῶτον*] initio quidem, ut si quis locum communem sic projiciat, in medium proferat, ut qui velit, cum arripit, sibi accommodet, sibi dictum putet, si cui ad se pertinere videatur.

— 15. *ἀνεγκασθῆναι*] sententia est: nos hodie stare coram eo iudicio, quod eorum neminem bonum et honestum habeat ideo, quod coactus probum se gesserit; sed eum, qui ultro, ab animo suo impulsus, honeste se gesserit, et flagitiorum atque nequitiarum exsortem se conservavit.

— 24. *ἄλλως*] addidi, sed et adhuc addendum aliquid, quo deficiente hiæ oratio scil. plena hæc erit: *ἔσα οὐδέ τις ἄλλω πρῶσθαι πρὸς οὐδέμιας ἄλλως πῶσθαι ἔλαβον*. tam luculentam vitiocum, quam alia nulla civitas suis legatis addidit. Estimare hinc licet divitias, que tam fuere, Græciæ, et pretia rerum, et magnitudinem sumtum in victum quotidianum faciendorum. Tam splendidum fuit vitiocum, ut exemplo careret, atque liberale vitiocum ab Athen. legatis suis additum; quibus, numero decem viris, ipsorumque omissatæ, in itum reditumque, et absentiam trimestrem, universe mille drachmas dederant; ad æris nostri rationem circiter 150. thaleros, et ne hos quidem totos.

— 26. *ἀλλ' ἐν τῷ πρῶτον*] Citat h. l. Hermogenes p. 276. et Theodoretus curat. Græc. affect. p. 115. 10. ed. Sylburg.

— pen. *ἐπὶ δὲ τῷ ἴδῃ*] Schol. Hermog. p. 384. *κρίματα δὲ πρῶτον, ὡς ἐπὶ ἰαβου καὶ σπουδαία τοίχῃ, ὡς ἄλλως ἄθ.* [v. p. 131. 1. Dem.] *καὶ ἀνεγκασθῆναι τῷ πῶσθαι, καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ. ἢ ὡς ἐν τῷ πρὸς πρῶτον. ἐπὶ δὲ τῷ ἴδῃ τὸ σπράττωμα ἄγῃ ἰβήδῃς ἢ φλίππος. ἔτα ἢ κούτος. ἀλογίαι, ὡς ἄθῳσι, καὶ ἀνεγκασθῆναι.*

391. 17. *αὐτῶς*] prætuli *τότως*. hos legatos vestros.

— 18. *ἐδουκῶμεθα*] ostentantes sese iactantesque Philippo, venditantes ei, ut Tullius loquitur, sua studiis, h. e. veritili quadam atque adelatoriæ sedulitate non solum significantes ei, sed etiam officia hæc sua ipsi velut imputantes, et ingrates, ut qui in oculos eorum, a quibus spectari, et quibus placere voluit, sese ingerant.

— 25. *τότως*] bene habet, cohærens cum *πῶς ἦσῃ* versu 23.

— 27. *ἡμῶν*] correxi *ἡμῶν*. decretum, quo præscriptus nobis legatis modus esset, secundum quem Philippam jarejando adigeremus.

— pen. *τὸ τῷ φιλαρέτῳ*] in quo legabatur formula: *πλὴν τῶν ἄλλων καὶ φιλῶν*. v. supra versu 5.

— ult. *τὸ τῷ δήμῳ*] in quo correctum sic erat, *Ἀθηναίων καὶ τῶν Ἀθηναίων συμβούχων*. v. versu 7.

392. 5. τῶς ἐκείνους] homines de comitatu nostro, qui nobiscum illic ierunt, atque redierunt, vel etiam mercatores, qui tum temporis in Macedonia agebant.

— 14. τὴν πρώτην] imo vero ἐπὶ τῶν ἄλλων.

— 16. ἐμῶν] correxī ἐμῶν, qui nobis, legatis vestris, ad Philippum proficiscentibus, itineris securitatem adeundique veniam ab eo deprecisecretar.

— 18. οὐδ' ἐπέωσαν τὸν χρόνον] sustuli articulum. Ergo non contemnenda, neque tam novi commatis est dictio, κατὰ χρόνον, commemorari, coeterere tempus, tametia in N. T. et scriptoribus sequioris Græcitat̄is occurrit.

— 19. εἰς ταῦτα] scilicet τὰ ἄλλα, ergo patebat urbs a Parmenione obsessa, a parte maris.

— 27. ἐργα] Ald. ἐργα. Videtur in aliis libris h. l. fuisse ἐργα, in aliis ἐργαία. consultum fuit visum, unde superant istæ corruptæ reliquias.

393. 8. οὐ καθέξω] præstuli οὐδὲ βαδίζω. me lente quidem et composito gradu incidere, nodam currere; sed plane desidero et quiescere.

— 13. [ἐπίστα] Citat h. l. Pollux 3. 59. ob voc. ζῆνα.

— 14. ταύτων] malim ταύτων in genitivo, pro his seniliis. für diese Auslösung [for these redemptions]. nam accusativus per se intelligitur. λύσασθαι significat, rogabo Philippum veniam redimendi ere meo captivos.

— ibid. αὐτῶν] correxī αὐτῶν, hic Æschines.

— 16. δίδωαι] pone δίδωαι videtur ἐσπένδω, vel ἔξω, vel tale quid deesse. quidnam vero id erat, quod Æschines agere non desinit? scilicet contendebat, vel rogabat Philippum, ut xenia, non vitium, sed universo collegio nostro in una massa, ut vulgo usurpant, dare.

— 17. ἀπαύτας, ἐλάστω τρίπων τὰ πρόσημωσαν] struxi verba sic: ἀπαύτας τρίπων τὰ, ἐλάστω πρόσημω. nos omnes sustinabuli pulsata quasi, ut ita dicam [hoc enim, ni fallor, vult dictio τρίπων τὰ], exploravit, verbo utens διακαθιστίζειν, quod in ejusmodi re atque oratione insolentius, judicavit addendo τρίπων τὰ, duritiem, novitatem et molestiam certe dictionis molliendam esse, veluti, quasi, quodammodo, si fas est ita loqui.

— 26. προδιειπάμεντο] malim πρὸς ἑαυτοὺς διεπαίμεντο. inter sese clanculum diribebant.

— ult. οὐδ' εἰσπῆν] erratum utique hic fuit, servanda fuerat vestata bona lectio οὐδ' εἰσπῆν.

— ibid. ἔχωνσι] scilicet τὸ σὺν μέγας.

394. 21. καὶ τὰς μαρτυρίας ταύτας] struxi verba sic, καὶ ταύτας τὰς μαρτυρίας.

protulerat enim jam alia testimonia.

— 26. τί θένωσι] referam huc locum Aristidis, ubi totius hujus loci Demosthenicis artificium oratorium velut enucleat, p. 280. et seqq. διούτις ἔστι καὶ τὸ πρὸς θεῖαι, ἀναλὼν τὸ ἀπὸ θεῶν ἀντιπίπτει αὐτῶν. πῶς ἂν, ἐκ τοῦ συνηθῆναι μὲ φιλαράται, ἡθουμάτους μὲ δῶμα ἐλαφῆτα, ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πρὸς θεῖαι καχυρονομήτας, σὺν ἡμῶν ὑπεμνωτικῶς προσβείαι, καὶ οὐκ ἐξωμῶσι; πρὸς ταῦτα ἀντιθετικῶς ἀπὸς ἀπὸ τῆς ἀντιθετικῆς, ταῦτα τῶν τῶν λίων ἐπιτήρηται. ἡμελολογεῖται γὰρ τοῖς ἀρχμαλότοις λίτρα κομῶν. καὶ διὰ ταῦτα τὸ διὰ τῶν ἐπιτήρηται, ἵνα αὐτοὺς λύσωμαι καὶ σῶσω εἰς ἀσπασ. διὸ ἐπὶ τῶν λύσασθαι καὶ πρὸς θεῖαι ἀνδρῶν καὶ ἀρχμαλότους πωλῆτας. πρὸς τῶν ἀνδρῶν ἵδωαι, καὶ πωλῆται πρὸς τὸ συμβῆναι μεταπηδῆμαί. τῶν δὲ πρὸς θεῖαι τὴν πρὸς τῶν, πωλῆται ἵδωαι τὸ κατὰ τοὺς ἀρχμαλότους τῆ ἀντιθετικῆς τῶν χρόνον, ἐν δὲ διατρίβωμεν ἐν μακεδονίᾳ, τί ἐλάττω πωλῆται πρὸς τῶν; ἔγὼ μὲν τῶν τοῖς ἀρχμαλότοις ἀποσῶμαι καὶ ἀναζήτην καὶ παρ' ἡμῶν χρέματα ἀναλίσσω. αὐτοὺς δὲ αὐτῶν ἀποσῶμαι τί ποῦν διετίλω. ταῦτα τῶν τρίπων προδιειπάμεντο τὰ περὶ τοῖς ἀρχμαλότοις, τῶν πρὸς θεῖαι καὶ αὐτῶν τῶν πρὸς τῶν ἐπὶ προδιειπάμεντο τῆ λύσω. ἔγὼ δὲ ἄλλο ἀπὸ τῶν δὲ λέγω πρὸς ἡμῶν. τί θένωσι, ἄς φῶς, δὲ ἀμῶσθαι, ἀπὸ τῶ συνηθῆναι μὲ φιλαράται, γὰρ οὐδὲν ἰγὴν ἀπὸ τῶν ἡμῶν, τὴν μετὰ ταῦτα πρὸς θεῖαι, τὴν ἐπὶ τοῖς ἔξω, συστηροβῶντας ἄλλοι καὶ οὐκ ἐξωμῶσι; ταῦτα μέμνησθε, ὅτι τοῦτοις ἡμελολογεῖται, ὡς αὐτοὺς ἡμελολογεῖται, ἔξω καὶ κομῶν λίτρα καὶ σῶσω εἰς ἀσπασ. διὸ ἐπὶ τῶν λύσασθαι καὶ πρὸς θεῖαι δυστυχῶντας ἀνδρῶν πωλῆτας.

395. 4. ἴδωαι] non cohæret cum ἔξωσάμεντο, sed cum ἐπίστα πωλῆται, illos evagari, ad incertum exitum, velut homo privatus, nulla dignitate publica munitus.

— 6. αἰ μὲ] subaudi ἐπίστα μετὰ ταῦτων προσβείαι. nisi hoc me impulisset, ut legationem una cum his collegis meis obirem, quod vellem hos, miseros captivos, de quibus prædico, redimero, nunquam id fecissem. citat h. l. Hermog. p. 345.

— 11. καὶ παρὰ ταῦτα τῶν ἀποδημῶν] num καὶ παρὰ αὐτῶν ταῦτα τῶν ἀποδημῶν. et per hanc ipsam quoque totam peregrinationem. significat eam, quæ suscepta fuit secundæ legationis ergo obeundæ, qua Philippus ad pacem jurejurando sancientiam adactus est.

— 15. ἀπολαύσας ἂν ταῦτοις] scilicet οἱ ἐπὶ ἔλεγον καὶ ἔγραπτον.

— 21. ταῦτ' οὐκ ἔβουλήμην γίνεσθαι] ista egone noluissem fieri? mirabundus et stomachans ita loquitur. Sed deflexit a recta dicendi ratione, quæ postulabat οὐ βούλεσθαι, quia ex δεῖται versus 17. aptum est. verum contentiosam orationem ejusmodi subito conversiones ad commutatam dicendi formam deoent. Et præterea bene

ἔλαττε λόγον, ἃ εὐρίσκει τις, καὶ ὅς αὐτοὶ
λόγον εἰδένως ἐπέγραυε ἐπὶ τῶν μεταλήψεων
ἢ ἔμελλε ἔχειν δι, ἔτι πάντως ἀνελόντος, ἀνελ-
γνοῦσθαι, ἐπέγραυε εἰδένως, ὅπως ἐπ' ἄλλοις τι
λόγους, εἴσω.

— 21. ἀπολογοῦσθε[ς] bonum et pro-
bium deo, alterum, ἀπολογοῦσθε λογισασθε,
scholium istius. Sapiissime oratores Attici
conjunctionum praeter imperativi usurpant,
amboque modos iacet ut alternis usur-
pant.

— 24. μὴ ἀπολογεῖσθαι non addendum,
sed solusmodo subaudiendum est λέγοντος.
v. indicem.

399. 5. οὐ γὰρ ἔστιν ἐν λόγῳ] Hermo-
genes p. 144. καὶ γὰρ Δημοσθένος ἐν τῷ περὶ
παρομοιωμάτων ἐπιφθέσει ἔστιν ἢ προσβωτῆς,
φασί [recitavi verba, ut emendanda mihi
videantur], ἐπὶ λόγῳ, ἀλλ' οὐκ ἀκούσθους. καὶ
ἀφ' οὗτο [scil. ἐχρήμα, argumentum] ἔλα-
βον ἀπὸ τοῦ πρῶτου, οὐδὲν γὰρ πρῶτον
ἀκούσθους, ἢ πρῶτον εἰδένως. εἴτα ἀπὸ τοῦ
ἀφ' οὗτο ἔτι καὶ ἔμελλε ἀκούσθους ἐπὶ λόγῳ
εἴσω ἀνελόντος, ἔπειτα γὰρ ἀνελόντος, τοῦτο
τῶν εἰδένως εἰδένως. εἴτα ἀπὸ τοῦ τῶτο ἔτι
καὶ ἐν Δημοσθένος οὐδὲς εἰδένως ἐν λόγῳ
ἢ γὰρ ἔστιν ἐν λόγῳ ἢ πολιτεία, πῶς, ἀν
αὐτῷ μὴ ἔστιν ἀληθὲς, ἀσφαλὲς ἔστι πολι-
τείασθαι; καὶ καθάπερ, ἢ ἔμελλε, πῶτος
τὰ κεφάλαια εἴσω καὶ ἀπολογεῖσθαι καὶ
προσβωτῆσθαι.

— 8. κενώσεται] praetuli κενώσεται,
scil. ἢ ἀφ' οὗτο, quod praecessit. non in
disorimen adducitur? non in pericula ver-
sabitur?

— 12. ἡμῶν] sic quaedam et morum ferri
utique atque defendi potest, malim tamen
πρὸς ἡμῶν δι, quia nos vero.

— 14. ἔστιν ἢ κέρυξ] sententia est:
tunc demum, cum tabula publice fixa ante
aedemque fuerit, cum concionem esse
habendam in gratiam sive foederalium, sive
legationum, ad res aliunde de pace concipi-
lianda aut de rebus repetendis miserum.

— 23. τῆς οὐκ ἔστιν ἡμῶν ἐστὶ πολιτείας]
corrupti τῆς, εἴα (in nominativo) παρ' ἡμῶν
ἐστὶ, πολιτείας. articulus τῆς non coheret
cum ἡμῶν, sed cum ἔμελλε, qui ejusmodi
reip., qualis nostra est, tempora eripit
appropinquat. πάλιν [quid πάλιν εἰς βίβλιν velit (in-
quit Taylorus), vocat]. Tandem intel-
lige, cum Wolfius annotavit, id esse schol-
ium.] quod in quibusdam codicibus reper-
tum est, non admodum arduum est expla-
rare. Separantur ἑσθίους Δημοσθενici,
ejusmodi est Haverlona, quorum margines
separatim sunt aetiam rhetoricis figuram
vel argumentum ejusmodi loci indicantia
hinc, ut συμβαίνει, ἑσθίους, ἐπιφθέσει, κατε-
σθίον, τὸ σχῆμα ὑποτίθηται, μετέθεσθε
ἐπὶ τὸ ἀπολογεῖσθαι, τὸ σχῆμα παρὰ παραλήψεων,
τὸ εὐδένως val δέξιον μέλος τοῦ δικαίου,
ἀποπροσβῶ, τὸ δικαίου κεφάλαιον, παραβῶ,
ἐπὶ τῶν ἢ ἐπιφθέσει, καὶ δέξιον, τὸ συμβαίνει,

τὸ δέξιον, μεταλήψε—et alia ejusmodi con-
tenta. Ut neque dubito, in Paris. pr. quo-
que saepius idem fuisse in margine anno-
tatum. ut miror, cur hic demum id conser-
verit Lambinus annotandum. Ejusmodi
notula est quoque κύλιος, hic est κύλιος.

— 26. ἢ παρανομιῶν;—et ἀπολογοῦσθαι]
haec materialiter sunt accipienda; sunt
enim verba ipsa ad verborum et malo-
volorum, sic vociferantium, relata.

400. 1. τὸ φορὸν τοῦτο ἔμελλε] Everge-
tes παῖς, beneficioris, quo aut Aeschines
Philippum, aut Philippus ipse semel in
eis ad S. P. Q. A. epistola occurrerit mul-
tatis.

— 2. παραλήψου] praetuli, de aetate,
aut de telo, ultra metam evectis. id est,
debilitavit, eo aut Aeschines Philippum,
aut Philippus aese, reddidit indignum,
proat nempe v. laetis ad hanc illamve
trahis. v. p. 401. 3. et ibi ad versum 7. a
nobis scripta.

— 4. οὗτο τῶντο αἰσχρὰ] Sententia loci
haec est: Quamquam itaque Aeschines le-
gatione sua res peregit, 1. turpes, easque
tam turpes, atque demonstravi, 2. numero
permultas, 3. earumque nullam, quae e re
vestra esset, sed eusitas in fraudem ve-
stram; tamen dicitur. ciat b. l. Apseis
p. 700. ad finem. ἐπὶ τῆς καὶ συμπεριβῶντος
ταῖς ἀντιδίστασι αἱ λύσεις. οἱ ἐν τῷ τῆς
παρομοιωμάτων. εἴσω τῶντο πολλά καὶ διττὰ [nota
ordinem verborum] καὶ πάντα καὶ ἡμῶν
συμπεριβῶντος, περιβῶντος λέγει τὸ δ' ἀνελόντος
περὶ Δημοσθένος, ὅς τῶν συμπεριβῶντος κα-
τηγοριῶν τῶν συμπεριβῶντος. καὶ. πολλά γὰρ
καὶ διττὰ ἐπιβῶντος. Sic edidit Aldus.
Sive dubia aut invenit Apseis in suo Demo-
sthenis codice hanc lectionem, aut e
memoria recitans, ei de suo largitus est,
non inficetam illum quidem, neque cuius
Demosthenem pudere debeat. ἔς τῶν συμ-
περιβῶντος κατηγοριῶν; hic desinit hypophora
sua obiectio adversarii de Demosthene
autem, quid statuas, amico, qui collegas
legationis accusat? Jam κατηγοριῶν τῶν
συμπεριβῶντος; haec est praecipua ejus,
ad quam ista interrogatio, respondentis,
sed orationem dirigente, non ad Aeschi-
nem, aliumve Demosthenis inimicum, sed
ad Demosthenem ipsum. Quid audio?
quid ais, Demosthenes? tunc tuos collegas
accusans. καὶ. accuso enimvero, respondet
Demosthenes, et id merito quidem. mul-
tis enim et gravibus criminibus legationem
suaem ceciderunt.

— 11. ἐπὶ δ' οὐδὲν συμπεριβῶντος]
Hermogenes: καὶ πάλιν, ὅ δὲ καὶ βέλτερον ἔστι
διαφορῶντος ἐν οὗτο τῆς παρομοιωμάτων. οἱ
ἐπὶ δι οὐδὲν συμπεριβῶντος φησὶ εἶναι. περι-
βῶντος μάλιστα, εἰ μὴ πολλά καὶ διττὰ, ἡμῶν-
τῶν δὲ ἐπὶ τῶντο τὸ βέλτερον. quod si per
censimus esse, ut cola inter se paris
sint, et sententiam utriusque plene atque

secum congruentes, post πολλά καὶ διὰ inseri debent aut ἐπὶ τῶν ἔχθρων, aut κατὰ τούτων. contra hos Athenienses.

— 18. τούτων] salis puta communis mensurae convivalis, h. e. jurium convictus mutui.

— 24. τὰ αὐτὰ ταῦτα] subaudi εἰδοὶ καὶ.

— 25. συμιστάδην, σπονδῶν ἱερῶν ἱκανότησιν] in plurali. distinxit post σπονδῶν commate ponendo, et ἱκανότησιν in singulari dedi. redit enim ad βουλή. σπονδῶν, ἱερῶν est asyndetum, pro σπονδῶν καὶ ἱερῶν.

— 26. εἰ στρατηγὸν — ἀρχαὶ πᾶσαι] ad hos nominatios subaudienda sunt promissa omnia. συνδίδουσι. συνδικατοῦσι. συνστῆνται. κωνοτοῦσι σπονδῶν καὶ ἱερῶν.

401. 7. σπονδᾶς] subaudi παραβαλοῦσι. migrant sacra, h. e. vim et validitatem eorum frangunt, eorum communione semet ipsi excludunt, jure fructum eorum percipiendi se defraudant. v. 400. 2. παραβήλυθην.

— 10. καὶ πάντων] idem est atque πάντας ἀπάντων. omnino omnium, qui unquam ad Philippum venero, sive publice, sive private.

— 13. Ὀλύμπεια] non sunt h. l. illi celeberrimi Pise in Elide in honorem Jovis Olympii agitati ludi, sed alii Maedonici apud Pellam.

402. 3. οἶαν μοι δάσους δαράδην] quam mihi eorum futuram, et quanti a me facienda, et quem ad usum conversuro. conjectabam aliquando οἶαν εἴ μοι δ. δ. mihi quanto viro, quam probo, et pio et sancto, non sordido, non illiberali, non scelerato, qui non eas in lapanari prostituet, sed honeste dotatas dignis matrimoniis.

— 4. εἰς ἕξ] in aliis libris est εἰς ἕξ. unde colligo, praeter vulgatum in libris vastatis olim fuisse hanc quoque lectionem εἰς ἕξ (in dativo).

— 13. τούτων συμπίπτει] malui τούτω σ. nam opponitur hoc convivium alii ab Aeschino agitato.

— ibid. τὸ τούτων ἐν Μασσέ. γ.] pro secunda voce malim τούτων, huic Aeschini, aut τούτως, his, Aeschini et ejus fratriculis.

— 21. μοι δευῶν] post μοι δευῶν videtur deesse ἔτι συμφραζούτως, vel tale quid. 1. quo sit, quod inaequanti, εἰς δὲ διαβεβαιώσεντο opponatur. 2. quia alias; sine tali supplemento, illa diotio μοι δευῶν, ut mihi videbatur, frigida et sensu cassa sit futura, ut nescias, quid illuc, in medium projecta, sibi velit.

— 27. ἔχθρῶν τι καὶ ἀλλοτρίων] praetuli ἔχθρῶν, τῶν ἀλλοτρῶν. tanquam fortius et ardentius atque unum istorum iracundia et stomacho convenientius.

— pen. κάλυ πᾶσαι καὶ ἱμάτια τις φέρει] scil. haec voces tum resonabant. voca-

tu tortorem, clamabat alias, alius, scuticam afferto quis. μιμητικῶς haec pronunciantur.

403. 1. εἰσούσης τι] Sententia est: cum mulier haec fortasse nonnulla liberis dixisset, quam ferre possent, quos, ut temulentos, minima quoque rea, vel innocentissima, tamen exacerberet, servumque a se repulisset, qui vim afferret, vestem destringeret, flagra expediret —

— 2. λαμοσύνης] praetuli διακρωσύνης. nisi quod hoc uno offendor, quod Graeci, quoad memini, malunt hujus verbi medium, quam activam usurpare. placeret utique magis διακρωσμήνης.

— 5. ἐπὶ τοῦ πρήγματος] correxi ἐπὶ τοῦ τραύματος. e vulneratione, sancitione, oratione sui corporis.

— 7. ἀφείλετο αὐτῶν, καὶ ἀπέλατ' αὐ] praetuli ἀφείλετο αὐτῶν, καὶ ἀπέλατ' αὐ. addidi αὐτῶν, non quo sine eo non constaret oratio, quod facile subaudiatur, sed quod sio plenior atque planior fit. καὶ autem e Felicitanea addidi, non quo copula esset, quae esset importuna, sed quo significet vel, adeo, et significationem intenderet. Nisi eam fatrooles eripuisset, vel perisset, aut, perisset utique, h. e. non solum contentum illas corpore tolerans, verum etiam animam ipsam quoque emisisset.

— 13. καὶ ταῦτα συνεδᾶς —] Citat h. l. Hermog. p. 346.

— 17. οἱ ἱσσην —] Citat Misocleas p. 162.

— 18. τὰς βίβλους] in quibus formulae perscriptae essent initiationum, incantationum, exorcismorum, quibus valetudines e corporibus aegrorum expellerentur.

— 25. ἀλλὰ δὲ τὰ τῆς ἔξουσίας] subauditur ἔπειτα. et τὰ τῆς ἔξουσίας (scil. ἔργα) idem est atque τῶν ἔξουσιων. idem est atque si dixisset: ἀλλὰ γὰρ ἔπειτα καὶ διαμάρτυρον τῶν ἔξουσιων τὸ δεινόν. sed spectate atque miramini mecum arrogantiam et confidentiam hominis, Timarchum pro impero et flagitioso accessantis, quasi fiduciam hanc conscientia vestri honeste sanctisque actis meruisset.

404. 4. ἐν; δωροδότης] nimis abrupta et hinc haec mihi videtur oratio. nam solo leg. est: ἐν, εἰ δωροδότης — a quibus eoquod unum malum, vel probrum inest, si inest istuc, munerum hollino, adulator etc.

— 5. πάντα ἔσονται τὰ λογόμενα] postremo vocabulo, in mendo cubanti, suffeci v. διονόματα. Interim e prava scriptione colligo, loci hujus geminam lectionem olim in libris circumambulasse, alteram τὰ διονόματα, alteram τὰ λογόμενα, quae utique vitio dantur.

— 16. οὔτε δικαία, οὔτε —] Sententia est: aequa et legitima defensione ista non est; verum tamen est artificium, iudicio

aliquantisper ludendi atque morandi, cum reus actoris personam sibi induit, h. e. crimina in se intorta in accusatorem retorquet.

— 18. τὰ δὲ πρῶτα] scil. τὰ ἐπὶ τούτου ἀποφαιμένα. nisi malis legere, τὰ δὲ τούτου πρῶτα, aut τὰ εἰς τὰ πρῶτα. tua vero causa nil eo fit melior.

— 21. ἀπολογία] nullus cum dubitarem post ἀπολογία e premissis tacite repeti, seu subaudiri debere ἐπιδείξει, ideo φαίεται uncia incolui. idem est ac si dixisset: ἐπιδείξει, ἵτις ἰστέν ἡ δικαία ἰδὲς τῆς ἀπολογίας. et docere, quæ sit vera atque legitima sui purgandi ratio.

— 25. πωῖσαι] id est, διῆσαι. gemina fuit olim in libris h. l. lectio, altera πωῖσαι, altera ἀπῶν.

405. 10. ἐφ' ἑμῶν] recte habet in fraudem, in pestem vestram. vide indicem.

— 14. ἑμῶν] arcte coheret cum ἄλλων. idem est, ac si dixisset: οὐδένα ἄλλον ἐκ τῶν ἑμαυτοῦ κλέβουσ. nemo alium quempiam vestrum, id est, e vestro numero, appellet, quam Philocratem, ne si erret quidem, aliud agens, aliud cogitans, lingua mentem præcurrente hunc appellet, volens alium appellare. h. e. nemo unquam alium præter Philocratem edet, neque volet edere.

— 18. διὰ τὸν φόβον τῶν ἐχθρῶν] id est, διὰ τὸν φόβον τῶν ἐχθρῶν. timidum adire ad conciones plebis miscellanæ, eosque expostulationibus, convicio, jurgio obtundere. servandum esse ἐχθρῶν docent insequentia, οὐδὲν γὰρ πρόσωπον — ; alias per se bona est dictio, διὰ τὸν φόβον τῶν ἐχθρῶν. nisi quod ab hoc loco est aliena, significans pudentem et religiosum, sanctorumque virum, qui ad jurandum raro, et cunctabundus, et invitus, neque nisi a summa necessitate conotus, accedat, meta ne vel imprudens pejeret. Improbi autem et audaces, ad jurandum, vel mercede ducti, vel levitate impulsæ, temere procurruunt, pensi non facientes, etiamsi caput suum atrocissimis diris innotant.

— 21. εἰς τούτων] sive his de rebus, sive potius, his de hominibus.

— 26. ἄλλῃ] de meo addidi, vel potius ex Harleyano adscitum, ad vulgatam applicui. non eo modo non diduxit, sed ne prodiit quidem in conspectum, ne obtulit quidem se vobis.

406. 6. θύσω καὶ κρήνη] aut delendum est καὶ, quod plurimi codices omittunt, aut addendum est αὐτῶν, vosmet ipsi notis, perinde ut ego.

— 9. μακρῶν καὶ πολλῶν ἀγώνων] εἰ μακρῶν καὶ πολλῶν ἀγώνων καὶ λόγων respiciunt ad oppositam ei atque contrarium, tria verba, quæ heri emtum de catasta mancipium Thraciæ, Græcæ loqui nondum doctus, facile pronunciet.

— 15. ἡ μεταλήφας] duo vocabula ἡ μεταλήφας ut tollenda uncis inclusi. ἡ statim indicat sive Variam Lectionem, sive scholiam. Varie scriptum olim fuit in vetustis libris, in aliis simplex εὐληφας, in aliis μεταλήφας. alii significabant, solum Demosthenem largitione corruptum esse, de Æschine tacentes. alii cum illo hunc quoque corruptelæ communionem fatentem inducebant. illi, Demosthenes accepit munera, non ego. hi, accepi ego equidem munera, at non solus, sed iste quoque mecum unum.

— 16. εἴπω] non prædicabat de se planis disertis verbis. ἐφείθετο, neque masabat.

— 18. δοῦλος ἦν τῶν ἡμεῶν τούτων] servus erat horum verborum, vel probro-rum et criminum. χρήματα εὐληφας. προδότης εἴ. hæc verba ei, velut dominus imperitabant, servus et immitis, cui obloqui non licet. His verbis occurrere, audacter respondere, confuturare, conscius sui flagitii Æschines reformidabat, ut servus asperum herum devitat, quem a se lesam novit.

— 20. αὐτῆς] scil. τῆς διαπίρας. reprehendebat, castigabat, compecebat animum obloqui gestientem, neque hiscere sinebat conscientia culpæ contractæ.

— 24. τὰ δίκαια] potest h. l. adverbialiter accipi, pro δίκαιος vel κατὰ τὰ δίκαια. prout jus et fas est. quamquam enim recte dicitur, τὰ δίκαια ἀποβιβάζειν, pro legatione recte sanctorum defungi, tamen non item dici potest, λόγῳ τῆς ἀποβιβίας δίδωσι τὰ δίκαια. sed dicendum est δίκαιος. me gestiente, ut his legationem obieram optima cum fide, ita his quoque legationum istarum rationem, qua par erat, reddere.

407. 13. μαρτυρεῖ] subaudi non εὐβήχωντος, neque μαρτυροῦσι, quod paulo post fiet, hujus pag. versa postremo; sed solummodo εὐκαλεῖσθαι. citantur. interea dum accessantur et conveniunt, orator pro more suo quedam interfatur, a re non aliena. Solebant enim illi oratores, interea dum lex recitanda quaereretur, testes citarentur, non oratio inisteret neque ipse conticesceret, et nil ageret, pauca quedam interfari, quæ viderentur a re presente non aliena esse, quamquam interdum deprehenduntur cum reliquis non optime coherere.

— 17. μετὰ ταῦτα] postea quam Æschines causam suam dixerit.

408. 9. ἐμολογῶν δίκαιῶν] Sopater ad Hermogen. 91. fin. ἐπιπλήθει τις ἐν τῷ ἑμολογῶν, ὅτι τὸν ἰδιωκτῆρα ἐμολογῶν λόγῳ δίκαιῶν [refert locum Hermogenis, qui p. 57. 2. edit. Crisp. legitur]. οὐδὲν γὰρ πρόσωπον, ὡς φησὶ Διμοσθένης, ἐμολογῶν δίκαιῶν εἶλω, ἀλλ' ἀποσχηματῶσιν, ἐρωτῶνται — ἔλω γὰρ, ὡς, ἐὰν ἐμολογῶ εἰ φαίγη ἰδιωκτῆρα,

λέγουσι [ἴσο νεο λέγει] ἡ ἀμφιθετικῶς, καὶ ἔπειτα τῷ ἡμετέρῳ ἡ τιμωρία.

— 15. *ἑρατίζων*] malim *ἑρατίζωντας*, quod participium aptum erit e *ἑρατίζω* versa 14.

— 21. *ὠνή*] h. l. accipio pro *ἀπέ*. nam constructio hæc est: *ἀπέασθαι τὴν ἀσχίαν τὴν ὑπέρχουσαν ὑπὲρ* [propter, id est, ἀπέ] *τῶν ἑρατίζόντων*.

409. 9. *ἑρατίζοντάς*] videtur olim aliis in libris vulgata *ἑρατίζοντες*, in aliis *ἑρατίζοντα* fuisse. ad vos admittat. si per grammaticos licet *ἑρατίζοντα* probare, quod alias non est nisi *ἑρατίζόμενα*.

— ult. *Ἀσχιῶν*] detrahendo iota subscripto, e dativo vocativum effecti, in constructione collocandum posse *φῆς*. tum ista *τὴν ἑρατίζοντα* usque ad *ἑρατίζοντα*, sunt assimilata *Ἐσχιῶν* ad Demosthenem increpatio. cur itaque, o Demosthene, metuebas eoque metu impulsus ad hanc velut aram salutis confugiebas, ut alios accusares? cum nihil subesse formidabile, quamquam tu quidem, *Ἐσχιῶν*, id ais. Obscuritatis nonnihil offundit mixtura personarum loquentium, modo *Ἐσχιῶν*. modo Demosth.

410. 1. *μυθῶν ἔντες δευῶν, μὲν δὲ ἀπέματος, ἃς οὐ φῆς*] scil. *ἔντες δευῶν καὶ ἀπέματος*.

— 2. *εἰ ἐφ' ἧς ἡ μετοχὴ* —] difficultas omnis evanescit, si commissio caris ita scriptum esse: *εἰ ἐφαθείμεν ἑσθ, μὲν ἀπέλωμαι διὰ τούτους, ἑπὶ τούτους, ἃς μὲν ἰδίως*. si ego metuebam, ne per hos perirem, ob ea, quorum nihil cum his communiter peccaveram.

— 5. *οὐ διὰ ταῦτα*] scil. accuso ego te tuosque consortes, *Ἐσχιῶν*.

— 14. *ἐκ τῶν ἰσῶν*] subaudi *ἡμετέρας*, ex ipsius mei propriis bonis, pro tanta merita summa.

— 20. *καὶ πλῆθος ἔχει τῶν πολλῶν κατὰ τοῦτο*] verba hæc, quæ multis libris desunt, desint an absint, ad sententiam parum intereat, et videri possint a p. 373. B. repetita esse.

411. 2. *τότα*] subaudi *ἔτι καλλίστη τούτων*, καὶ ἰσοπέπασθαι πρὸς τιμωρίαν.

— 5. *καθὼς ἀναμένει τὰ δευῶν*] id est, ἀναμένει τὸ καθὼς, vel τὴν τοῦ τὰ δευῶν καθὼς ἀνάγκη, opperiri tolerationem malorum ipsam, vel necessitatem mala tolerandi.

— 6. *οὐ φιλάττωσθε, εἰδὲ φροντίζετε*] præter illi οὐ φιλάττωσθε, εἰδὲ φροντίζετε. qui infinitivi apti sunt e *δευῶν* versu 4. vel potius *εἰς αἴσθησιν ἑσθ* versu 8. prius si volumus, figendum erit posse *ἀναμένει* versu 7. panetum et ad insequentiam *εἰς αἴσθησιν ἑσθ* subaudiendum *τοῦτο*, ἢ *ὡς ἔπειτα*, de Pythoole nempe. non hoc, quod nunc statim dicam de Pythoole, grave verbis infandumque videtur?

— 19. *ὅπως ἀρεθῶ* —] subobscurior di-

ctio, *τοῦτους ὑπέρχω ἀρεθῶς κατ' ἐπίνοιαν αἰσθησθαι πρὸς ἑσθ*, illis, amicis Philippi puta, inest sensus ab eo, Philippo, tam acer et subtilis, ad utramque, odium et amicitiam, videtur hoc significare: iugit illis (ut e. c. *Ἐσχιῶν*) sensum tam acrum affectuum cuiusque civium Atheniensium, ut e. c. Philocla, ut statim a cœcis quibusdam notis, quas in fronte quasi conjuncte scriptas legant, dignoscant, qui Philippo infestus, qui ejus studiosus sit. quo aut illum vitent, aut hunc consecretentur, aut hoc: ita reverentur Philippum, ut perasum sibi habeant; eum, absentem quamvis, perinde atque in urbe presentem, coram cernere, si quis sibi olim malevolus, sive bona fide sibi deditus sit, aumorumque cujusque sensus veluti rimari.

412. 1. *μυθῶν*] præter illi *μυθῶν* cum apostropho, pro *μυθῶν*. quamquam vulgata quoque vitio caret. aut potest utrumque copulari *μυθῶν* [scil. *ἑσθ*] *μυθῶν ἔσθ*.

— 5. *πρῶτον μὲν*] non insequitur, quod expectabam, *ἔπειτα*, vel *δεύτερον δὲ*. quare uncis ista inclusi, saltem admonendi lectoris ergo de vitio vulgata. aut oblitus sui orator complere sententiam intermitit, aut illud colon nescio quo casa intercidit, quod isti *πρῶτον μὲν* olim respondebat. videtur autem deficiens illud colon post *καθῶς* posterius versu 7. inserendum esse, sententiaque ejus hæc ferme fuisse: *ἔπειτα οὐ τὸ δευῶν σπουδῶν, καὶ πολλῶν καὶ τῷ πλείω συμφέρον*. deinde non justam spectat, neque verum, neque id, quod e rep. est, sed sunt alia —.

— 11. *τοῦτο*] probum et cordatum civem, qualis ego sum, et qualem modo descripsi, amantem, non sui, non amico, sed patriam, eamque rebus omnibus præbentem, existimantem prospera et adversa patriæ ad se quoque pertinere, spectantem verum et justam, et patriæ decens atque salutem, non privata affectione. Sententia universa hæc est: *ἔπειτα* tu omnes reliquas in rep. quæ multæ atque multifarie sunt, offensiones superes, devitesque, non tamen effugies malevolam, insidiosam, pestilentem hominam, vel viperarum potius genus, quæ ægre habet esse homines sui dissimiles, patriæ amantes.

— 17. *ἄδωνδον*] est faceta colloquii inter par peregrinorum assimilatio quorum alter, quem Chrometum appellare juvat, hinc inest *ἄδωνδον*. alter, Simon is est, τὴν ἑσθ versu 19. Chromes versu 20. ἡ μὲν respondet. Simon pag. 413. versu 5. interrogat τὴν ἑσθ μετὰ τούτων; scil. γέγονε. Chromes respondet eodem var. *ἄδωνδον λαβόντας* (*ἔπειτα γὰρ* —). interpellat Simon versu 6. τὴν ἑσθ; cui Chromes satisfecit eodem var. *τοὺς μὲν χρέματα λαβόντας*. rursus interrogat Chromes versu 10. τὴν

δι' ἀνομιαν τῆς; οὐκ ἄλλοθεν stomachicus occurrit ἐπιβεβητοῦσθαι. quomodo Latine reddendum sit, docere hujus loci non est. res per se hand ardua. Hunc locum admodum sicut Sopater ad Hermogenem p. 170. (aut si aliam quoniam locum retulit, ejus loci mihi suso in mentem non venit) τῆς ὁ ἀδελφῆς argumenta a fama et gloria et opinione publica desumpta utitur Demosthenes, εἶπας, ἕως ἐν τῷ παρασκευασθῆαι εὐχῆς ἰδουμέναι, ἐν δ' ἀποκρίσει λογιζομένους τοὺς Ἕλληνας, φιλοκρίτους, ἀλογίους, καὶ ἰαυτοῖς, τί μὲν ἀλογίους καὶ φιλοκρίτους; ἐπιβεβητοῦσθαι. τί μὲν ἀμοισίους; καὶ τὴν πόλιν τὴν Ἀθηναίων διὰ τοῦτο κήρυσσας. Sic omnia. Egregium documentum, qua arte et intelligentiā, qua fide atque diligentia Scholiastae veterum auctoritas, ut a. o. Lyricorum fragmenta referant, et quam miserandi sint illi critici, qui in illis tam dilanctis, tam imperite, tam supine, tam corrupte relatis fragmentis, veluti osiam quorundam, restatandis ingenium rampant incassum, nulla que cum gratia.

— 27. ταῦτα] designat ista, quae statim nominat. λέγουσι et ἀμαρτῆν.

— γεν. μάλιστα] hic est ἀσυνέτονος.

413. 1. ἀρχιμάχων] praetuli ἀρχιμάχων. quo admissio, exterminandum erit ὑπαρχόντων, quod si servetur, legendus sit locus sic: δι' ἐν τῶν ὑπαρχόντων τῶν ἀρχιμάχων. nam vocabulum hoc articulo carere nequit. ὑπαρχόντων potest perperam et versu proximo 3. a supino iteratum esse.

— 9. ἀθηνῶσθαι] videtur hic πωλεῖν vel πωλεῖσθαι deesse. Athenienses opinabantur, Philocratem, Aeschinemque cum consortibus sapere, urbemque opulentam et beatam reddidisse, aurum Macedoniam Athenas transferendo.

— 10. τὸν δὲ κατηγοροῦντα [scil. τούτων] π.] subandi λέγουσιν. de istorum accusatore vero [Demosthene Athenienses] quid praedicant? respondet ἐπιβεβητοῦσθαι [scil. λέγουσιν ἀπὸν] oculis objecta menti occultate obstatum, demontatum esse, non nosse mores civium degeneres, inimicos suos ornamentum, bene de se meritos abjicientium.

414. 1. πρὸ τῆς ἰσότητος] de illo argumento, quo Aeschines me oppugnabit, eliminans, se una cum Philocrate, legatis que Philippi publicis epulis in Frytaneo esse acceptum, item in decreto, quod de legatorum Philippi hospitio scripserim, se, Aeschinem, sedulacque laudatos esse.

— 3. μὲν δὲ] correxi μ' ἴδω. παραβῆναι, non est tertia persona pluralis, sed prima singularis. pene praeteritum id, quod primo loco ad vos efferre me docuisset. omnia reliqua hujus loci recta et vera cum sint, sunt plausissima, ut mirer Wolfium tam portentose hic omnia susque deque

vertora. Aristides de D. O. p. 158. ἀποκρίσεις δὲ καὶ τὴν ἐς ἀμαρτῆσθαι et εὐχῆς, εἰς μισοῦ γὰρ, δ' ἀμύλων μάλιστα [1. μ' ἴδω] πρὸς ἡμῶς πωλεῖν, παραβῆναι.

— 5. ταῖς ἀμύλων] idem est, nihilque deterius, quam quod in aliis est, ἐν ταῖς ἀμύλων.

— 7. εἶπας λέγουσιν] idem est ac si dixisset: εἶπας λέγουσιν ἀδελφῶν, εἶπας ἴδω.

— 8. τὸν νόμον ἴδωσιν πωλεῖν] quid ex his officium, hand reperio, praeterquam hoc, quod ipsi mihi hand satisfacit, τὸ ἴδωσιν πωλεῖν. morem communem usurpans pro lege, legis vim et potentiam ei tribuens eo, quod istum morem, veluti legitimum et ab omnibus probatum excoerorum. vult dicere: tamen lege praecceptum non est, ut eorum, quibuscumque, nisi aperti inimici sint, auribus aliquid demus, laudemus eos, quatenus per veritatem licet, loco atque tempore ita sudent; tamen ita Philippi legatos ea comitate accipi, utpote qui pacis conciliandae ergo venissent, ut si ista comitas et officiositas, non a more modo, quo tacita est, non scripta lex naturae, sed lex civilis, iustis consignata. Similitates itaque quod mihi cum Aeschine et factione tum nullae essent, quippe quae nondum apertos patrio inimicos noscitassem, ideo secutus communem civilitatis morem, tanquam ab omnibus agnitam atque probatam, in decreto meo honorificam eorum mentionem feci. Lectionem, seu conjecturam mavis, τὸ πωλεῖν ἴδωσιν πωλεῖν, sequens morem communem, ideo non audeo probare, quia ἴδωσιν πωλεῖν hoc significatione minus Graecum esse videtur. Graeci tum usurpare malent, τῶν ἴδωσιν ἀμύλων, τῶν ἴδωσιν ἴδωσθαι. Locum hunc, elisimae Demostheas in mente habuerit Scholiastes Hermogenis p. 28. 22. hand liquet, his verbis atens: ἀλλὰ πρὸς εἰς ἴδωσιν τὸ ἴδωσιν ἀπὸν γράμμου παραλαβάνουσι, ἕως Δημοσθένους.

— 14. πωλεῖν] malim utique πωλεῖν. in his ipsis primis, hoc est, in nulla alia re otius, quam in hac, lauditia opalarum puta, delectis et raritate et prodigialitate dapam atque vinorum.

— 15. ἀμαρτῆσθαι] non improbo, quod bonam reddidissentiam, neque loco incongruam. proponet in medio, praefert. est tamen non mihi languidum. quare malim παραβῆναι. quo ducit etiam lectio multorum librorum πρὸς. Haec igitur [inconcordita et indigesta puta] certo certius commiscabit. aut si malis, ταῦτα δὲ ἂν παραβῆναι ἴδωσθαι, (perinde est, sive ταῦτα cum παραβῆναι, vel παραβῆναι.) et profecto misceret Aeschines tempora, τὸ πωλεῖν, ut mox orator ait, εὐ πωλεῖσθαι. Addi δὲ et παραβῆναι in conjunctivo praefert malim ideo, quod diductior haec periodus per ambages,

vertu 23. demum in vestigia sua se recipiat istis verbis ἀνὰ τούτων λέγει. Æschines hæc si blaterans misceat — tum post plura interjecta restauratur oratio isto exordio: hæc igitur si dicat Æschines.

— 16. αὐτῶς] iteratum αὐτῶς redit ad Demosthenem.

— ibid. ἡμῶς] nos sodales, me, Æschinam, et Philocratem, cæterosque vitium typographicum, quibus vitia pars Latinitatis editionis a Lambino curata scætet, ἡμῶσιν, in plurali, correxi per ἡμῶσιν, in singulari. Demosthenes puta.

— 17. αὐτῶς] correxi αὐτῶς. num etiam αὐτῶσιν leg. ut cum ἡμῶσιν ἡμῶς concinat? an ista conformitas necessaria non est?

415. 2. ἔπαρηγόμισεν] malim equidem ἔπαρηγομήσας, scil. ἡμῶς. nam non ἡμῶς subanditur, sed vos, iudices. vos decet, procul habita dissimulatione, cum Æschine ejusque necessariis libere agere ad hunc modum: Novimus vos fratres, et te quidem, — sed vide meliora in annotatione proxima.

— 4. ἴσμεν] procul omni dubio tollendam est. nam εἰ μὲν cum reliquis accusativis regantur, non ab ἴσμεν, sed ab ἐξισομαίω, versu 8.

— ibid. εἰ μὲν] redit εἰ ad φιλοχλήμων. alterum vero, τούτων δέ, v. 5. ad Æschinam et Aphabetum.

— 6. εὐδικμῶς κακίας ταῦτα] hoc est, non ideo mereret improbitatis nota iuri. tanti non est, ut ideo quis κακίης appelletur, aut habeatur.

— 16. συγγνώμην] prætuli συγγνώμην, in nominativo, scil. ἰφελῆται, vel δίδεται. veniam debetur fratri, alteri fratri succurrenti. est dictio vel argumentum in foro ita tritam, ut in proverbium excesserit.

— 20. αὐτῶ] num αὐτῶ, hic loci. ut sit adverbium loci.

— 21. τῶν] subaudi ordinis vestri, τοῦ ἡμετέρου τέλους.

— 22. πτόσθην] subaudi δίδωσται ἡμῶν σάξων αὐτῶν.

— 23. κῆν ἀδικῶν] placebat aliquando κῆν ἐπιπῶν ἀδικῶν, scil. φαίνονται. verum necessarium certe nullo pacto est!

— ibid. εἰ μὲν γὰρ μὴ ἀδικῶν] correxi, partim de meo, εἰ μὲν γὰρ [subaudi δίδωσται ἡμῶν σάξων αὐτῶν] ἀνὰ μὲν δὲ ἀδικῶν [subaudi φαίνονται] κῆρὸν φημι δὲν [scil. σάξων αὐτῶν].

— 25. κρύβδην] Citat h. J. Thomas M. v. κρύφα.

— 26. ἀλλὰ καὶ τούτο καὶ πάντων ἀρῶσα] primum καὶ sustuli. Sed hoc hominum omnium vel optime novit is, qui legem tabellariam tulit. Sed eoquid is novit? hoc nempe, iudices in ferenda per tabellas sententia mala fraude abutentes ad absolvendum sotes deprehensos et confessos, haud fallere deos.

— pen. δὲ π] dele ista inepta, orationem conturbantia, et suspicionem defoctas, sed illam inanem, moventia. videtur aliis in libris fuisse — ψυφίσθησθαι δέσται τούτων μὲν — in aliis ψυφ. ἐπὶ (syllaba minus) τούτων μὲν — quibus duabus lectionibus in unam conflatis, vulgata monstrum extitit. Alterutram ergo, utram vis, illarum meliorum lectionum restitue.

— ibid. τούτων] quos, tametsi sotes, præter jus et fas, sancia conscientia, scientes absolventis. ad hos eosdem nequiter absolutos etiam τούτους versu 4. p. 416. redit.

416. 2. ἰσόσθην] subaudi ἡμῶν, aut τῶν δικαστῶν.

— 13. τῶν] accusatus Timarochi.

— 15. τῶν πατριάρχων] videtur κακῶς vel ἀλογῶς οὐ interponendum.

— 16. πατριάρχων, ἰσῶσθαι τῶς λέγουσ] correxi de meo, πατριάρχων ἡμῶν, in accusatione ejus, Timarochi puta, sententia illas projecit, quæ nunc in eum insurgent, et tanquam arma inversa aut retorta ipsam ferient.

— 18. Νάσαι] scil. κατὰ Τιμαρχῶν.

— 24. εἰς, τί, τῶς δικαστῶς] commata signis interrogandi mutavi. εἰς, quomodo existimatis? εἰς εἰσθε; τί, scil. ἐπίστασθαι? quid feci? hoc est, nostisne, quid egerim? aut sit: τί, scil. νεώτερον γέγονε; quid novi evenit? tenetisne hoc? dicam vobis. iudices circumveni.

— 25. ἰφελῆσθαι] in ἰφελῆσθαι desinit assimilata oratio Demosthenis ad suos sodales. jam rursus orditur Æschinæ ad Dem. oratio, ex ejus oratione, nescio qua, huc translata.

— 26. μὴ σίγη] scil. ἰφελῶ τῶν δικαστῶν τὸ πῶγμα eripe et extorque iudicibus occoecatis verum.

— 27. τίς δ', ἡμία] non video, quæ tolerabilis sententia vulgata tribi possit, ut percipiendum sit. Commisicamur interim oratorem sic reliquias: τίς δέ, ἡμία ἡμῶ κρησίς, ἐξίστασι οὐκ πατριάρχων καὶ λέγων ἐπὶ τοῖσιν. tum temporis vero, abi me in iudicium vocabis, tum licebit tibi quascunque voles criminationes in me conferre.

— ult. ἴχων] coheret cum παρασχέσθαι versu 1. p. 417. idem est atque si dixisset: εὐδὶνα μέγιστον ταῦτων, ἐφ' οὗς ἔλασεν τὸν ἀδερῶσιν, ἐπιτάμωσιν παρασχέσθαι.

417. 8. θάλασσαν, ἕς ἴχην τὸ πῶγμα] sentias utique fuisset oratorem sic plene locutum esse: θάλασσαν, ἕς ταούτου οὐκ τὸν πῶγμα (vel ἰγλαγμα) ἀκίωσιν καὶ ἐπισφαλίστασθαι ἴχην.

— 12. ἕς, εἰσθε] correxi ἐστ' εἰσθε. quapropter si alias semper vera est fama, nunquam fallit, etiam in vobis vera est.

— 14. δέ] post δέ videtur ἰσολαμβά-

non vel simile quid deceat. quam fidam et veracem videri vobis oportere —

— 15. ὁ ταῦτα ἐπιθέρας] consulte haec vocabula orator ipse addidit, metuens, ne omittens ea, audiorum lectorumve quispiam, non de Hesiodo, qui nunquam sic destitit ὁ ἐπιθέρας audit, sed de Homero acciperet, cui propriam hoc est elogium.

— 16. δέστω] potest fieri, ut vim partem minus percipiam. veritatem abeat a multis bonae notae libris. quare aut prorsum sublatum, aut in hujus versus initium repositum malim, atque ante διαίτην collocatum. Adscriptum hinc erat in margine Rav. γράμμα Εὐριπίδου ἐκ Θεμιστοκ. Volebat aut debet certe dare Θεμιστοκ. v. Valcken. V. C. Diatrib. in Eurip. Fragg. p. 270. ubi exempla ejusdem erroris e Theodoro et Stobaeo affert.

— 20. τοιαῦτός ἐστιν ἄσπετος ἴδιος ζῆλος] quam diotiam marito dantes, ea tamen nullo pacto est sollicitanda. est profecto saxea, neque in auctore prosaico ferenda. Verum tragicae scenae multa cruda sunt condonanda, quae dodium jas utro arrogata saxa spargendi usurpavit. quid minus dura est altera illa hujus ipsius graecae diotio, οὐ πάντως ἠράτνησα, γράτνησα ἔτι — id est, οὐ πάντως ἠράτνησα, ἠράτνησα ἔτι ἐστὶ τὸν τρέψαι, δέττι ἔχων —. Ita intus quoque, de qua nunc agitur, sic est explicanda, τοιαῦτός ἐστιν, οὐ πάντως ἄσπετος, ἐκ ἴδιος σπῆος. vocabulum ἄσπετος ad verbum explicandum addidi, quamquam alias parum necessarium.

— 26. οὐ πάντως ἠράτνησα —] Citat h. l. Hermogenes in exemplum parodiam p. 434. in οὐ πάντως ἠράτνησα subaudi, ἢ ἀργίους ἀλαφρ. pro καὶ ταῦτὰ initio hujus versus, quod in vulgata est, dedi καὶ ταῦτα, et id quidem.

— 418. 1. τῶντες] scil. τοῖς ἐπάμμοισι, vel ἐπιδότῃ. his ipsis probris, scil. τῷ εἴλω λογογράφος καὶ συμφωνός. colligit sic: scilicet ἄσχινης: alios subsumere, si qui oratores, id quod ego facio, locus auctorum lectionis, salesque ex antiquitate: erudita, imprimis poetica, suis orationibus adspargant; ludimagistros eos appellitans, jeje et neque atque famulicos, macrodula violentans, ex orationibus collecta, quas alienis in causis a se conscriptas rogantibus vendant; immemor nempe, culpa hujus, si qua est, ipsamet se consensorem esse, Ludimagistrorum enim si est, auctorem elasiocorum, quos pueris interpretantur, locus suis commentationibus intexere, ludimagister est ipse quoque ἄσχινης, qui ex Euripidis Phoenice locum judicibus recitarit, fabula ita parum populari, ut vix doctissime cuique nominetibus nota sit. quem locum cum e scenica quadam editione non hauserit, necesse est, ut e lectione fabulae illius, vetustate obsoletae, et

ex hominum memoria sublata, venatus sit. v. p. 420. 2.

— 10. ἐπιθέρας] scholismae sit hujus lectionis altera lectio ἐπιθέρας, an sollemnem varians lectio, haud dixerim; neque tanti est.

— 13. τὸ τὰς τυράνους — εἰσθῆσαι] videtur diotio scenica fuisse, εἰσθῆσαι τῆσων, ἔμπετον, μαστρεπὸν etc. pro in scenam prodire, personam gerens tyranis, mercatoris, lenocis, alias ita dura sit futura, ut ferri nequeat, sed ut necesse sit ad ἔχωντας addi ἰσομετρίας. ad constructionem haec sit: τὸ εἰσθῆσαι ἰσομετρίας τοῖς τυράνους καὶ τὰς σὰ ἐκπέτρα ἔχωντας. verum recte habere vulgatam, eamque sibi probari, testatus est Libanius eo, quod aliquoties imitatus est, ut in oratione pro templis p. 18. 7. ed. Gœthfr. et in or. pro salutaribus adversus Aristidem, T. II. p. 497. 30. ed. Morell.

— 14. ταῦτα] sunt iambi Sophoclei mox recitandi. Idem est ac si dixisset: εὐέλπιστα τῶν οὐ ἐστὶ ταῦτα. cogitate quae sit haec sententia, quae a poeta Creontem representanti ἄσχινη in os iudicis.

419. 5. χθονί] subaudi τῆσων. at Attici solam Atticam, patriam, sic nunc τὴν χθῶνα appellat.

— 13. σαρῶ Σαρδαῖ] Hermogenes p. 418. pen. h. l. citat ad exemplum τῶν σαρῶσων. Sunt enim σαρῶσα ista, σαρῶ et Σαρδαῖ. addens: Ὁμοίως δὲ καὶ Δαμασθῆνους καὶ τὰ τοιαῦτα ἠρῶσαν ἀπονομιάζει.

— 14. ἐμῶ] scil. ἐμῶν. ut ἄσχινης, e Macedonia in Urbem rediens procedebat, ita Philippus cum cepisset ad Phocidem succedebat, ἄσχινη probe consilio.

— 15. ἀρραβήγγαλος] ἀρραβήγγαλος dicitur is, qui sive missa alieno, sive sponte sua, e castris nuntium ita urbem perferat, de adventu hostis e. c. priusquam hostia veniat, et civitas sibi cavere possit.

— 20. τοσαύτους] quo major est liberorum numerus, hec difficilius atque saevius a parentibus pauperibus aluntur. quatuor maros, cum filiabus aliquot, necesse erat ut gravarent parentes questus genere tam vili, tam parum lucroso, vicitantes, atque Atrometes cum uxore, praesertim ad statem adultam nutriendi, et docendi, et elocandi.

— 22. Ἡραος] Heros medicus est Toga-ritis. id quod e loco Luciani conat, allegata e Corasie in Fast. Attic. II. p. 97. 2. in v. Τετραῖα. qui festus erat dies Athenis celebrari solitus quotannis in honorem Herois medici peregrinae.

— 23. ἐκ τῶν γε] scil. τῆς αἰῶνα, vel τῆς αἰῶνα.

— 27. ἐκ τῶντες ἀδύς] scil. τῆς θάλας.

420. 3. λογογράφος] qui ad calamum dictata calamo excipit, non video, cur ei appellatio λογογράφου denegetur. quod si

tamen vitium ei vocabulo iusit, ut ad correctionem confugere necesse sit, auctor sim, ut λογιστέρος legatur, quia ejusmodi scribis multa partim errore, partim mala fraude atque consulto, falsa subjiocere veris solebant. Simile ductum de reationibus funem contorquentibus, eique quisquiliis aescio quas intextantibus, ut oculos effugiant.

— ibid. καὶ θεοὶς ἰχθύος] malim καὶ θεοὶς γ' ἰχθύος, vel καὶ θεοὶς ἰχθύος γα. ut modo praecessit καὶ σπονδὴς γα.

— 10. ἀναβιβλυμένων] id est, ἡμιφασμάων τῇ ἀναβύλῃ, qui est amictus corporis exterior, qui reliquis vestimentis superinjicitur. est igitur haec sententia: amictus hoc habito, manus intus habet sub pallio. verum.

— 14. τετρακέστω] Corinthus 14. malit. verum diligentissimi in tradenda numerorum veritate non sunt veteres, sed rotundos edere numeros, tametsi paulo largius atque liberalius amant, praeterea quoque oratores tam aroti atque pusilli animis non sicut, quo minus religioni sibi ducant, si quid expediat exaggerari, id acientes dataque opera exaggerare.

— 18. τῶτο] hoc itaque, forsitan ignotum iudicibus, de statua Solonia, enarravit habitum, manus sub pallio absconditae, gesto demonstravit.

— 21. ταῦτον οὐκ εἶδον, εἰδ' ἡμιμέστω] malim ταῦτον οὐκ εἶδον, εἰδ' ἡμιμέστω. quia modo dixerat, τὴν Σόλωνος ψυχὴν εἶδον.

— ult. ἐξέκωσι] simile ductum de filia, aut sorore, consobrinave, si quam pater impius, aut frater acoelatus, mercede illectus, aut quo bonis ejus ipse potiatior, homini malo peregrino, pro pellice habituro, Jenonive in lupanari exposituro, eleoet, ea lege, ut proel a patria abductam in servitute habent, ut adhuc hodie ex Anglia multa libera corpora plagio surrepta in Americam transportantur, ibique vitam miseram in mancipatu finiunt.

421. 3. ἰαῖσι] in Maedoniam.

— 4. ἐπιέβουσι] praetali imperfectum ἐπιέβουσι. Regio, pro qua mandatum ei fuerat ut verba faceret, atque deprecaretur, est Amphipolis.

— 6. ἔτι] redundat h. l. ut ubique locorum, ubi tu alterius orationem referre ordiris. Aeschini oratio proprie incipit a πρὸς τὸν Ἀμφικτύχου.

— 8. κωλύει] progressus ad concionem hanc vestram, cum a legatione domum redisset.

— 9. τούτων] correxi τούτων. negabam hunc, Aeschinem, ad exsequendum oratione mihi reliquisse quoquam eorum, de quibus ipse cum Philippo agere constituisset.

— 11. μεταδύναμι] scil. ἔφω αὐτίκα.

— 15. ἔτι καὶ δὲ Σόλων] detraxi articulum. Significat, etiam Solon oderat, non ego solus odi.

— 16. εὐλόγησαν εἶσα] Citat h. l. Hermogenes p. 265.

— 18. ἀποτίνας] ἀποτίνας τὴν χεῖρα dicitur is, qui manum suam planam et explosam versus largitorem porrigit, eoque gesta munus quasi provocat atque proritat. ἰκωχάει autem dicitur, qui manus datoris sibi occurrenti suam manum supponit, quo dandum munus excoipiat.

— 22. κῆν] etiamsi. correxi ἄν, si. Obscuri loci sententiam si satis percipio, videtur haec esse: nullas te poenas daturum speras, si circulos et costus aperto capite perreptans me calumnieris, quo, quae sic in me probra in vulgum spargis, ea auctores careant, ad primamque eorum auctorem nullo pacto perveniri possit. κῆν est tale quid, atque est in Pohnischer Judenhat mit herabgelassenen Krempen. oder eine Wintermütze mit Klappen rundherum, die herabhangen, dass man einen nicht erkennen kann. als wenn ein ehrbarer Mann zur Haube, oder ins Brandeweinbottelgen ginge [a Polish Jew's hat with the flaps let down, or, a winter-cap with the flaps hanging down, so as to prevent a person from being recognized. just as when a man of character goes to a whore, or the brandy-bottle]. v. interpretes Petronii, ad illud, aperta occipite, in ejusmodi minutiis operosus.

— ult. μεγάλων] malim μεγάλης (in dativo plur.) pro μεγάλης, ut ad ἀπαράδουσι referatur.

422. 6. χρέματα δ'—] versus χρέματα — ad πρ. multis a libris abest, recte ne a secus, haud disceptabo. ego equidem iste omisione nil offendar. neque probo, quod multi tales lacunas areis vacuis reliquendis designantur. quo opera erat supervacanea. quapropter laudo factum Taylori, qui vacua illa spatia complendo, hinc obliteravit, hoc est, hexametros hexametris, pentametros pentametris copulavit, ut ad obtatum nihil deesse appareat. Solebant enim veteres non solum versus inchoatos, et ad dimidium perductos, destituere, sed etiam, hexametros, pentametrosve geminare, insuper habita alternatione, aut, pro re nata, syllabas contra naturam usumve, prodeere aut corripere. id quod ipsis vitio non dabatur. Exempla talis licentiae ab illis usurpatae complura apud Stobaeum, Diogenemque Laertium prostant. Haec pertinent illa apud Julianum Aug. p. 199. et 213. ubi in Cratetis elegiaco carmine bini pentametri sese protinus insequentes leguntur.

— 13. ταῦτ' εἶσι] idem est atque si dixisset: διὰ ταῦτα δέ. ob haec ipsa igitur.

— 18. πρὸς τὴν —] male interpanctum esse si cui minus videatur, is, per me li-

tot, comma retrahat ad *πρόχρηται*. metri causa necesse habuit constructionem, seu usum mutare. nam rectam rationem tenere si voluisset, dicendum fuerat: τὸν ἀδικαίων τῶν φίλων ἐν ταῖς συνουσίαις. qui genitivus cohereret cum ἰς *δυσμαίον*. Jam vero, coactus a metro, dixit τῶν ἀδικῶν, qui dativus tantumdem valet, atque ἰπὸ τῶν ἀδικαίων. Injurias multifarias dare cives civibus in familiaribus congressibus possent, inprimis vero rixas, verberationes, caedes. quae sunt injuriarum atrocissimae.

— 23. ἢ ἔ' ἔχων in Wolfi ad h. l. annotationem si tempori inspexissem, conjecturam ἔ' ἔ' ἔχων in textum recepissem. Intertitatio ejus bona et proba est. ἔχων h. l. tantumdem valet, atque *κατέχων*. continere, retinere. Sed saepe mihi hoc evenit, ut Wolfium consulere aut obliviscerer, aut tederem, ob molestam pondus editionis Basileensis, et minutissimos typos, quibus annotationes Wolfianae excusae sunt. id quod mihi haud raro fraudi fuit.

— 24. *πάντων*] *πρωτοῦ πάντων*. omni modo, certo certius.

423. 17. *ὑπακούσαντά τινι αὐτῶ*] alique, qui auro ad seras admota auscultasset ignotatus, quid *Æschines* cum legatis Philippi clam ageret.

— *ibid.* *κατέχων*] correxi *καταγορῶν* de meo. per accusationem suam hoc officit, ut is infamia notaretur.

— 19. *ἀλλὰ καὶ*] *quid? quod*, vel non totum autem hoc assus est, sed etiam istud —

— 25. *διακρούμενος*] malim *διακρούσθαι*.

424. 3. *νόσημα γὰρ* —] celeberrimus et a multis citatus locus, ut a Demetrio Phalereo p. 161. §. 296. Hermogene p. 263. Aristide de D. C. p. 192.

— 11. *καὶ τὰ κύμα*] subaudi *τίλη*. ordines, penes quos summa rerum est.

— 12. *ὅς*] quos reliquos cives, et magistratus oportebat in hos proditores patriae animadvertere.

— 19. *τὸν ἡγεμόναν*] Sententia est: *imotenus* quidem principatu solummodo privati fuerant Thessali, libertate tamen adhucmodum gaudebant. Jam vero etiam hac spoliati sunt.

425. 4. *Ἀργεῖαι*] malim *καὶ Ἀργεῖαι*. etiam Argivi, scilicet agitant.

— 5. *ὅς*] tantumdem valet h. l. atque *γὰρ*, vel *ἔτι*. *nam*, vel *quoniam*.

— 6. *ἐπιλάθουθ' ἡ*] in urbem nostram quoque. modus verbi recte habet, et indicativus praestat participio, si *ὅς* eo sensu, quo dixi, et quo creberrime usurpatur, accipias.

— 10. *οἷχ ἡβῆτι* —] Citat h. l. Hermogenes p. 253.

426. 7. *ἰσχυρὰ τὰυθ'*] interposui *ἢ*. num praestet in continenti *πρωτῶ* legi in activo, pro vulgari *πρόχρηται*, in medio relinquam.

— 11. *τῶν πολιτῶν*] subaudi *τῶν ἡμετέρων*. civium nostrorum Atheniensium.

— 15. *φίλωνος εἰς ἔ' ἔ' ἔχων*] Sententia est: non jam sufficiebat Philippus proditoribus, tam dense crebriterque sese ingentibus atque eam ad se vocantibus, ut, cui primo satisfaceret, nesciret, neque tam cito accurrere atque occurrere oblata posset, atque illi offerret.

427. 10. *ταύτη διαφθείρει*] subaudi *πίστιν*. nihil quidem aliud corruptit, h. e. hosti prodit, praeter illam copiarum et opum particulam, cui praefectus est. verum tamen nil ideo minus odio et abominatione dignus est, quam si totam remp. prodidisset. nam quem prodere partem haud pedet, is totum certo certius prodat, si possit.

— 21. *ἐν ἰσῶ χροῖον*] quo quis temporis spatio male consulendo remp. perdat, eodem recte suadendo servet. bonis et salutariibus invenientis consilii nihilo plus temporis operere opus est, quam pestiferis excoogitandis.

428. 1. *γράμματα ἐκλογῆς*] in locum hujus tituli suffeci istum *στίλη*. videntur hic variae in libris versate fuisse lectiones. e. c. *λέγει ταῦτα τὰ γράμματα*. recita has tabulas. jam titulus. *ἐκ στίλης*. aut *ιστῶς*: *λέγει ταῦτα τὰ γράμματα ἐκ στίλης*. *στίλη*.

— 8. *μὴ ἄλλος*] id est, qui civis vester, qui *Græcus* non sit.

— 12. *τὸ δ' ἄλ', ἀλλ' ἕως ἴτους* —] Citat h. l. Hermogen. p. 272. *Μίνωσιαν* p. 150.

— *ibid.* *ἔσται*] post *ἔσται* addit ed. Latetianae margo *οὐ μὲ δ' ἄλ'*. supplementum non inutile, neque necessarium tamen. Sine illo nervosior est oratio, cum illo mollior atque planior.

— 17. *τὰ χρέματα ταῦτα*] *es*, quanti veniant *es*, unde statua *Minervae* facta, aurum, argentum, ebur, gemmae, reliquae *manus*, opera artificios.

— 21. *τιμωρίαι*] id est, tabula tenens literis designatas *manas* pœnarumque *desuntiationes* adversus *sceleratorum* hoc genus.

— *ibid.* *ἢν δὲ γίλωκ*, *ἀδεια*, *αἰσχρῶν*, *ἢ μὴ*] sic vulgate. correxi de meo sic: *ἢν δὲ γίλωκ*, jam vero res rursu digna est, *ἔσται ἀδεια ἀλοχῆ*, quantum licentiam largitiones accipiendi et corradendi bonaque vestra vendendi et intervortendi vos *Æschia* dederitis. id est, vos deridendi estis ob hanc tantam, tam turpem *accordiam*.

— 27. *ταύτην*] malim *τὴν ταύτην*.

429. 19. *κτισαμένον*] idem est ac si

ἔδικται: ἵνα τὸν κτενοῦσθαι, ἔδωκεν, κτενοῦσθαι.

430. 15. ἰσαὶδὲ παρὰ τὰ γράμματα — Marcollinus ad Hermogenem p. 175. 34. εἶρη δὲ καὶ ἄλλων κεινοτέρων ἀμφοτέρων ἀνακαταλείπειν, τοῖς κριτέσιν [illis vetustissimis] ἀποπέρας τοῖς κριτέσιν [hos novissimas], καὶ γράμμασι γράμματα [formulam Callian cum formula pacis ab Aechine et Philocrate Philippo mercede condonam]. ἰσαὶδὲ παρὰ τὰ γράμματα, φωνῆ, ἐπεβοήσων. οὗτοι δὲ οὐ παρὰ τὰ γράμματα [scil. κτενοῦσθαι];

— ibid. φωνῆ] formula condemnationis adversus Epioratem et complices pronuntiatæ, quam ad formulam etiam φωνῆ p. 431. 1. redit.

— 16. καὶ τὸ φέρομα] prorsus delenda sunt. nam τὸ φέρομα et τὰ γράμματα, ni fallor, eandem rem designant, mandata legatis ab urbe discedentibus addita, quid eos in legatione peragere atque exsequi oporteret. nisi malis affirmare τὰ γράμματα esse die *Verhaltensbefehle* [scilicet instructions], id quod modo dixi, τὸ φέρομα vero tabulas patentes publice exhibendas, quibus S. P. Q. A. testaretur, ne hos, nominatos, legatos suos ad Philippum nuncupasse, iisque negotia hæc vel illa exsequenda suo nomine delegasse. verum hanc interpretationem palam evertent inaequitas, quæ decet γράμματα et φέρομα prorsus idem esse.

— 25. καὶ ἡλεγχθῶσαν τίνας αὐτῶν οὐ τὰ λόβη ἐν τῇ βουλῇ ἀπαγγέλλουσιν] hæc verba materialiter sunt, ut sumta e formula illa, quæ mortis sententia dicta fuit in Epioratæ ejusque consortes.

431. 8. ἑσάντων τῶν ἀδελῶν ἵνα] scil. ἀδελφοὶ filii qui estis illorum virorum, qui Epioratæ, a quæ e Piræeorurus in urbem essent redacti, condemnarunt.

— 12. Θερασίουθεν ἑσάντων, τὸν Θερασίουθεν] prætulit de meo Θερασίουθεν, Thrasymbulum juniorem atque ignobiliorum, ἑσάντων τῷ Θερασίουθεν, illius senioris atque nobilioris Thrasymbuli filiam. nam ἑσάντων ferme soli celebratori convenit.

— 15. τῶν δὲ Ἀρμόδιω] correxi τὸν δὲ Ἀ. nam designat certum aliquem, a Thrasymbulo diversum, cujus nomen seu reverentia reticet, seu quod semini non vel sic notum esset.

— 22. ἴσων] post ἴσων videtur εἰρίσθαι, inveniisse, deesse. nam μὲντε συγγράμην μὲν ἴσων μὴδὲ αὐτοῖς ἀφελῶσθαι, videtur durum et inconcinnum, et pæne sententia vacuum esse.

— 36. λαβόντες] ad λαβόντες subauditur ἐν αὐτοῖς.

— ult. τοῖς γὰρ ἴσων] scil. ἰσάφην ἐπέσθαι παρὰ τούτων. occidis nunquam equus bellator et occitator, palmas merere doctus, ab his nunquam altus fuit.

— ibid. πάλιν τῶν] scil. κτενοῦσθαι καὶ ἡλεγχθῶσθαι ἰσὶ τούτων.

— ibid. πάλιν στρατῶν] scil. ἰσάφην.

432. 1. πάλιν χερσὶ] scil. γένοι. non idem est χερσὶ et χερσῶν. Chorus est solummodo pærorum saltantium atque cæmentium in Liberalibus. χερσῶν vero potest aliquis etiam in gymnasia, item in classem. ad τίς χερσὶ subauditur ἀστέχθαι, inductus fuit in scenam.

— ibid. τίς λατοῦργια] scil. λατοῦργῶνται.

— 2. τίς ἀστέχθαι] scil. ἀστέχθαι.

— ibid. τίς ἀστέχθαι] scil. ἀστέχθαι.

— ibid. πάλιν ἀστέχθαι] scil. ἀστέχθαι.

— ibid. τί τούτων ἀστέχθαι] correxi τί τῶν ἀστέχθαι. equid omnium, quicumque sunt modi, quibus oves patriam ornare possunt. τούτων sola contineret ea genera officiorum, quæ orator modo commemoraverat. τῶν adhuo alia plura præterea complectitur.

— 11. κτενοῦσθαι] advocatis, h. e. multitudo advocatorum undique correptorum, qui in iudicium adducti precibus et gratia iudices flectant, potentia minisque terrant, rem quibascunque modis eripiant.

— 17. ἀδικούντων] miserat enim Aechines arma ad Philippum, idque deprehenderat Timarchus. v. p. 433. 4.

— 23. τοῖς ἡμετέροις καὶ δικάζουσιν] tolle hoc inutile καὶ, ut sententia sit: quæ esse debet, qui non prius, quam dicto iurjurando, ad ferendam sententiam proceditis.

— 27. ἴσων δὲ] apodosis sententiæ est in istis p. 433. 11. λέγει δὲ.

433. 1. καὶ τῶν ἀστέχθαι] subaudi ἴσων καὶ πρὸ τῶ ἴσων.

— 4. ἰσάφην] Timarchus puta.

— 21. ἴσων ἐν ταῖς ἀστέχθαι] citant h. l. Hermogenes p. 317. Athenæus 242. D. 8.

— 22. ἴσων τῷ κτενοῦσθαι] correxi ἴσων τῷ κτενοῦσθαι, non ideo solum, quod ita scriptum in Aug. invenirem, sed etiam ob additam in margine ejusdem codicis annotationem, juniores κτενοῦσθαι usurpare maluisse, veteres κτενοῦσθαι, et hoc in vetustis Demosthenis libris h. l. sic repertum esse.

— 23. τί ταῦτα] scil. λέγω. quid ego hæc minuta commemoro, cui ad gravia properandum sit?

— ibid. ἴσων] scil. κτενοῦσθαι. κατενόησεν ἀστέχθαι καὶ ἴσων ταῦτα. at enimvero fidenter poterat Aechines Timarchum nocens, ad fratrem suum Aphobetum, hominem castissimum atque sanctissimum respiciens. est peramara subannalis fratrum. tunc Timarchum audebas nocens impunitatis, immemor fratris, tanta famæ

impuritate, ut prae Aphobeti flagitiis Timarchea evanescent?

— 25. πάντες ἔσται εἰ παρ' α.] aliis a libris ἔσται abest, ab aliis d. neutrum cum damno sententiam. ἔσται si servas, subaudiendum est a communi ἐπιήσαντας. quasi sic dixisset: πάντες εἰ λόγῳ παρὶς πορεύσας, ἔσται ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρῃ, ἢ Τίμαρχος ἐκέρβεται, ἐπιήσαντας, ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἐπιήσαντας. Id est, dicebantur invita et repugnante veritate atque natura rerum, et erat ista oratio proreus portentosa.

— 26. τούτων] praelati τούτων horum, de quibus modo locutus fuerat, Aeschisii puta fratrumque.

— ult. τί παρ' ἡμῶν] τί non inausitatum est pro εἶ, τι. num vero Demosthenes quoque sic eo sit usus, in dubio relinquamus. equidem malim δ τι παρ' ἡμῶν ἐπιήσαντας, decretam esset, in plusquam perfecto. aut ἐπιήσαντας, in paulo post futuro, a vobis docerendum sit.

434. 7. οὐδὲ φοβῆί μιν] hic videtur deesse ὑπάρχων vel ἐπιήσαντων.

— 24. διξέμενος] correxi διεδέμενος. terrore his Aeschisii et complicitibus injeo. hi nominativi διεδέμενος et φόβος coherent cum διάλλαξαι p. 435. 1. ubi est apodosis hujus distractae periodi.

— ult. ἐπιδή] sunt qui omittant. nil refert. si servatur, est iteratio praemissi versus 23. et resumio quae filii sepositi, in commodam lectoris.

435. 3. βούλησθιν] correxi βούλησθαι. te velle, ut Philippus, si fieri possit, poterat.

— 6. Μυραλλία] correxi Μαιραλία. nam ejusmodi nomina in αλξ̄ exemptia saepe solummodo formantur a nominibus deorum, ut Διουαλλῆς, Ἡρακαλλῆς, sic quoque Μαιραλλῆς, a deabus Μάραρα, Parisia.

— 9. τρισὶν] triduo post illum diem, quo persolvere ex scripto vel condito debebant. non distius triduo procrastinaverant pernitentem, sed tertio die post diem peremptorium deposuerant in mensa argentaria, h. e. dependenter.

— 10. τοῖς δὲ ἔχοντες] idem est ac si dixisset: τοῖς δὲ ἔχοντες τὸν μισθὸν τῆς προδοσίας, καὶ οὐ μόνον αὐτοῖς ὁμολογούντας ἔχον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτων ἐξελεγχμένους.

— 12. τούτους οὐ κρίνεις] idem est ac si dixisset: τούτους οὐ μόνον οὐ κρίνεις, ἀλλὰ καὶ εὐχόμενος κολάζεις.

— 17. τούτων] cohaeret cum ἔστι. minus quisquam horum faram.

— 24. οὐδὲ εἰς] scil. τούτων τῶν κατὰ παρακλήσαντων.

— 25. ἀδικούντες] sabaudi εἰα τὴν ἐκὸν ἀδικούντων.

436. 2. Πρωϊάδας] rectius per α, quam per υ, exaratur, quia ductum est a nomine Apollinis Πρωῖαυ vel Πρωῖαυ, terrifici, terrorem injicientis.

— 5. ἰδ' ἔδω] Ptoleodorus istus in arde clam, tecto conturbatis in negotiis rerum suarum satagebat, ad libitum suum omnia conformabat. veluti si quis lac pinsendo butyrum inde efficiat. est utique comica et trivialis locutio, fore tamen non ideo indigna.

— ibid. ταῦτα] et quae sunt alia talia exempla complura.

— 10. τούτων] non redit ad Aeschinem, sed ad illum infinite adumbratum in ἔν verso 9. quocumque is est — hunc afficite pona conveniente.

— 18. κρίνεις] scil. praeponere legibus et sanotitati atque severitati et majestati judiciorum et religioni iurajurandi.

— 20. μαρτυρίαν] recte habet, quamquam e verso 22, 23. leg. videatur μαρτυρίας. non sunt istae μαρτυρίαι v. 23. dictae nisi unum oraculum.

— 25. εἰ μὴν τούτων —] Sohel. Hermogenis p. 110. 12. τούτους δὲ παραπλήσιον καὶ τὸ παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ παρακλῆ. ἐν εἰς, τοῦ δευτ' ἡρώδου τῆς ἡμετέρας φιλότιμας, κατασκευάζει δὲ ἴσως ἀπὸ τῶν καίρων, ἐπὶ τοῖς ἴσθρασι λέγει [scil. ὁ θεός, Apollo Pythius]. ἐν εἰρήνῃ γὰρ ἔχρησεν, εἰς ἐν καίρῳ πολέμου.

— ult. οὐτοι γὰρ ἠκούσται] Hermogen. p. 399. κατὰ μόνον κείμενα εἰ γίνονται, πλείον ἔχει τὸ γερῶν, οὐ μὴν οὐδ' οὕτως ἀπὸλλωται τοῦ κάλλους. εἴτω οὕτοι γὰρ ἠκούσται. τούτους πείθεισθε. ἀπὸ τούτων δὲ ἔστι μὴ παρακλῆουσθῆναι. οἶται quoque Alexander Rhetor l. 2. cap. περὶ πολωνιότητων.

437. 2. δύν] abest a multis libris, et potest abesse sine damno sententiam. si omittatur, altius ducit primae ejus litterae servandae eruat. vel potius servandam δύν, sed primae ducit ejus litterae sicut iterandae ad hunc modum: καὶ ἐπὶ οὐδὲν δὲ δύν σιτήχων φασὶν εἰ μαρτυρία.

— 7. εἰ δὲ δύν] manifestum cum sit δὲ pravam esse descriptionem insequentis v. δύν, tolli velim hoc vitium.

— 10. Διόν] omnia h. l. recte habent. ne litera quidem est temeranda. Cantarumque Lambinusque frustra conati sunt. ἔξωθεν οἱ ἐπιβουλῶντες, ἔδωθεν δὲ εἰ συμπράττοντες, sunt particulae oraculi. Particulae ejusmodi oraculorum intexere suo orationi solet orator, atque suis interpretationibus prosequi.

— 14. ἐπιούζειν] e discriminiibus judiciorum eripere. ἀπὸ ἀπ' ἀδουκῶντων λογισμῶν recte habet. vel mera meditatione atque contestatione humane rationis, etiam divinitus id haud doceris.

— 22. ἠπαίρειν τούτους] correxi de meo sensu. ἠπαίρειν. hic finitur prior sententia. nam inquit nova, uno vocabulo τούτους circumscripta. his. his, inquam, rebus Philippus dominatum adeptus est.

438. 3. μισθ' ὧν ἢ καλῶς] malim μισθ' ὧν,

ἢ ἀνω ἄν [vel ἢ χωρὶς ἄν] καλῶς ἢ κακῶς. quibus suffaltis quisque bene rom gerat, desitutus autem male.

— 13. *συναυξάνουσι*] *οὐναςαρε*, compilare, in manticam inferpire, tanquam fures solent, furta raptim auferre festinantes. Sententia est: alia Peloponnesi oppida ex aliis sibi devincire, et in servitutum pertrahere.

— 15. *τοὺς πολλοὺς*] tolle rursus uncios, quibus vocabula *καὶ πολλοὺς* circumsepsi, existimans *πολλοὺς* aut sobolium, aut Variantem Leotionem v. *μακροὺς* esse. in quo erravi. vehementer ista inter se differunt. *πολλὰ λόγια* sunt orationes sæpe, crebro habitæ, *μακροὶ* longæ, copiosæ. illud multitudinem universarum, hoc longitudinem eousque indicat.

439. 20. *ἀρὰ γὰρ ὁμοία*] scil. *ἰδωμενῆσαι*, quod a communi e versus 17. tacite et hic est iterandum, et ad ἀλλὰ versu 21.

440. 1. *ἴσταν ἂν ἔπος*] — idem est ac si dixisset: *ἐγγυρῶ τὸν ἑαῖνα περιμελῆτα, τὸν, τὸν αἰτῶν τούτων, ταῦτα ἑαῖν μὴ διαφραμεῖται*. possit fieri, ut qui ista superius relata, dudum ante dixerit, nunc istæc, illis prorsus contraria, dicat, nisi corruptus largitionibus interim fuisset.

— 25. *καὶ τῶν ἑαῖνων*] scil. recuperandæ aliquando libertatis.

— 27. *ἔχετε*] *repete tacite e* versu 18. *ἔνδυμαίσεθι*. Ad *ἔχετε* subaudi *ἰσχυρίσθην*. cogitate vos nunc in potestate vestra habere hominem impurum, ojus orationi credere, sed versipellem, ojus orationi credere, ab ejusque lacrymis, crocodilinis nempe illis, ad misericordiam flecti, nefas sit.

441. 6. *ἰν ἀρχῆ*] designat locum p. 436. 16. sqq.

— 14. *ἔτων σκαῖς ἢ ἀθήκως*] *pretuli ἔτων σφάρα σκαῖς καὶ ἀθήκως*. *ecquis* tam scævus, tardus, crudus, stipes est, omnique liberalis disciplinæ expers. nam ad ἀθήκως subaudiendum est, *τῆς καλῆς παιδείας*, aut *τῆς δόξης τῆς ἡμετέρας πόλεως*.

— 16. *ἔπειτα*] adde necessario *φύσιον ἂν*, sine quo sententia ruet. qui id, quod interrogetur, affirmet, assensusque suo verum id esse aiat.

422. 5. *συλλήσας καὶ διασείρας τῷ λόγῳ*] *transposui* vocabula de meo sensu sic: *διασείρας καὶ συλλήσας τῷ λόγῳ*. quis, 1. *διασείρας* simpliciter dicitur, sine τῷ λόγῳ. quod per se ad *διασείρας* subaudiatur ab audiente quoque. veram 2. *συλλῆν τὰ τῶν προγόνων ἔργα*, est dars, audax, inusitata, inaudita dictio, ubi necesse esset modum quoque spoliationis declarari, non *manibus* spoliare, sed *verbis*.

— 6. *ἴστα*] ideoque oratores. quare nil mirandum est te late arare.

— 7. *καὶ γὰρ αὐ τούτῳ*] scil. τὸ *καίνην ἑγχαλμα σποκῶντι*.

— 10. *χειροτονήθητι*] scil. *γραμματικῶς ἐν τῷ βίβλῳ*.

— 15. *ἴσα βαλῶν*] Citat h. l. Minucianus p. 152.

— 19. *ἴτι*] tolle rursus uncios.

— 20. *ἑπαλάθει*] correxi *ἑπαλάθειν*, *repetere*, recapitulare. *recapessere* a principio.

433. 6. *ἦν δ' οὐδὲν*] *constructio* verborum hæc est: *ἦν δ' οὐδ' οὕτως, οὐδὲν διὰ τούτου μάλλον, αὐτῷ ὑπατῆν, ἔργον τι μέγα καδ' ἰμῶν πρᾶξαι*. erat autem ei, Philippo, ne sic quidem, in quo effecto, et nil ideo magis, datum atque licitum, contra vos magnum quid patrare, h. e. gravi et insigni clade vos debilitare. *οὐδ' οὕτως* post *οὐδὲν μάλλον* non est supervacuum. nam idem est atque *διὰ τούτου*. jam comminacere, sine *οὐδ' οὕτως*, sic scriptum esse: *οὐδὲν διὰ τούτου μάλλον. nil ideo magis*. et existet eadem prorsus sententia.

— 11. *ἔπειτα*] hoc posterius immerito accusatur, et eliminatur, ideo quod idem vocabulum modo præcessisset. quasi sat gravis hæc causa foret. ferrem, si *ἔπειτα* utroque loco idem significaret, sed prorsus aliud isto, aliud hoc loco significat; illo, datum esse, licere sibi, *ἐγγυρῶν*. hoc autem simpliciter esse. nil aliud *ἀνάγκην ἔπειτα*, necesse esse.

— 18. *συγκαταστήσει*] *communis* et *conjuncta* cum Thessalis opera efficere, ut his, Thessalis, locus inter Amphictyonas, quo adhuc cæruerant, in locum exterminatorum Phocensium, daretur.

— 26. *ἠρώμενοι καὶ στρατηγῶντα*] duo hæc idem non significant. prius principem domi, seu in rebus civilibus, posterius principem foris, hoc est in castris, imperatorem rei bellionæ præfectam.

444. 7. *οὐδὲ ἂν ἰσχυρίσῃ τοῖς ἔπλοις, δύνῃσται εἰ μὴ τις τήχη*] *distinxi* et correxi, partim *marie* meo, sed ad *ductum* *oedi* cum, sic: *οὐδ', ἂν ἰσχυρίσῃ, τοῖς ἔπλοις δυνῃσται γὰρ ἀρῆσθαι, εἰ μὴ τις τ.* etiamsi conetur, tamen ne sic quidem licitum sibi fore, non armis quidem profecto, capere et subjugare. nam γ' *ἀρῆσθαι* videbantur *codices* dare voluisse, alii *χαίρεισιν*, alii χ' *ἀρῆσθαι* dantes.

— 23. *ἔειπτε*] correxi *ἔπειτα*. Philippus puta inveniebat, impetrabat.

— 26. *προσέειπε*] subaudi *πικρατέρας*.

— *πον. κρη. ταύτης*] scil. *τῆς βοαιδίας*. deinde nil deest. nam *vulgata* idem dicit, atque si orator dixisset: *ἢ τήχη τῷ τοῖς χρέουσιν*—.

— ult. *ἀναγώντας*] est aut idem, quod *ἑπαγαγόντας τὸ στράτευμα*, aut eo modo usurpatum etiam hic est, quo sæpe occurrit usurpatum, ut *videatur*, et *dicatur* quoque a grammaticis, eleganter *redundare*, verum profecto non *reddant*, sed *vehementiam* impetus, *incitationem* in

cursum, contentionem, festinationem designat.

445. 5. *κατακαλύθη*] pretuli *κατακαλύθει*, qui nominativus aptus est e *φαίνω* versus 2. constat me fuisse impeditum, prohibitum cum navigio discedere. vulgata si servetur, etiam *οὐχὶ δύσθαι* stare non possit, sed cum *οὐκ ἰδύθη* sit permutanda.

— 6. *ἰδύθη*] pretuli *ἰδύθη*. Philippo sese sponte sua dedere.

— 10. *ἀπαγγελλόσεται*] scil. *αὐτοῖς*, Phocensibus.

— 11. *τούτοις πιστεύσας*] *malim γὰς interponi*, his saltem, his quidem, his certe, procul dubio. legatis Atheniensium.

— 16. *κοιθίσονται*] scil. Athenienses.

— ult. *πρακτικῶς ἐλάττω*] correxi *προκατασκευάσεται*. præter illa, quæ jam ibi sunt, adhuc alia nova comparat, condit.

446. 5. *ἐν τῷ ἱερῷ*] Apollinis Delphici *pala*. quod nomen etiam versus 6. v. *τῷ θεῷ* designatur. jura ritusque patrios in templo Apollinis Delphici recte peragi et conservari in suo statu atque conditione primigenia. possit quoque eodem sensu *κατασκευάσεται* legi.

— 20. *δεδωροδότηται*] pretuli *διδωροδότηται* in plurali. quia, si vulgata, h. e. singularis numerus, servetur, simplex *διδωροδότηται* stare non possit, sed leg. sit *καταδιδωροδότηται*. pro largitionibus hæc omnia prodita, vendita, projecta esse, decora et præsidia reip.; lectionis autem a *μέ* subjecto sententia hæc est: hos farcoiferos ista omnia mercede prodigiisse. rursus tamen, recte pensiolateque si rem meditor, ne Græcum quidem videtur esse *δωροδοκῶντι*, in eo, quem dixi, sensu, pro largitionibus aliquid prodere, vendere, sed dicendum etiam tum erit, *καταδωροδοκῶντι*. ergo quoque te veritas, verbum compositum hinc videtur requiri, loco simplicis.

— 24. *σφάξαι*] subaudi *δολοῦντι*, *σφάξαι* — nam hæc expositio ejus, si quid ambigui possit in v. *σφάξαι*. ne contra quam volo efficiam, hoc est, ne vobis incommodem. ista, jamdudum scientibus, nimia diligentia demonstrare atque enucleare contendens.

447. 1. *διὰ τί*] post *διὰ τί* adde tacita cogitatione (id quod item in aliis infinitis numero locis similibus a lectore quoque non tardissimo fieri debet, ut aptos atque molles transitus, veluti pontes intersternat) hujusmodi quandam copulam: *οὗτοι δὲ ἀχαριστοὶ ἐσσι, οὗτοι δὲ ἀδίκιοι, οὗτοι δὲ κακιοὶ*. et tum bene cohererebit, velut conglutinatum, *οὗτοι γὰς ἀχάριστοι*.

— 10. *κρίσεις*] subaudi, id quod res ipsa subjicit, *ἀλλοθῶς καὶ ἰσχυθῆναι καὶ διακωλύει ὑμῶν πρὸς αὐτὸν κερσοβόσαντας*.

— *ibid.* *ἔπος*] subaudi *ἀπὸ τοῦ καὶ ἡμῶς*.

— 14. *πῶτον τὸν τρέπον*] quo Xenochi-

dem, quo Hegesippum ejusque socios accepit.

— pen. *ἰγὼ γὰρ Διοχίτην* —] Marcellinus ad Hermogenem p. 175. 12. *αὐτὰ δὲ ἐπιζόμεθα ἐφ' οἷς τὴν κατηγορίαν ποιούμεθα, ὡς ἐν τῷ κατ' Διοχίτου Δημοσθένους. Διοχίτου γὰρ ἀγνοῦντες ἐπὶ τὸν Χάρτην τὴν αἰτίαν τῶν ἐγγυλημάτων, ὡς στρατηγὸν, περὶ μὲν τούτου οὐδὲν ἴφη (Demosthenes) ἰσχυρίζεσθαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα κληροδοτῆς ἀπολογεῖται ὑπὲρ Χάρτητος, ὡς πάντα ὑπὲρ τῆς πόλεως πράξαντες. ἔφασκε δ' ἐφ' οἷς Διοχίτου κατηγορεῖται, εἰσὴν ἰγὼ γὰρ Διοχίτην οὐδὲν αἰτιῶμαι τοῦτον τῶν ἐν τῷ πολέμῳ περαχθέντων. τούτων γὰρ εἰσιν οἱ στρατηγοὶ ἠκούσθη. οὐδ' ὑπὲρ τοῦ τῆς πόλεως ποιήσασθαι εἰρήνην. ἀλλ' ἀχρι τούτου πάντ' ἀφίημι. ἔπειτα διωροδοκῶ τί ὡς λέγω; καὶ πῶθεν ἀρχομαι κατηγορεῖν; καὶ τὰ ἐξῆς*.

448. 12. *ἡλικιότης*] videtur Philocratem designare.

— 26. *οὐδὲν τῇ εἰρήνῃ συγχωρηθῆναι, οὐδὲ κερσοδοκῆσαν ἡμῶν ἴχνη φιλικῶς*] correxi locum partim e libris, partim mente meo, sic: *οὐδ' ἐν τῇ εἰρήνῃ (sic est in libris) συγχωρηθῆναι οὐδὲν (hoc meum est) κερσοδοκῆσαι. ὡς φ. neque habet Philippus quicquam a volentibus vobis in pace concessum.*

— ult. *φαύρη*] *φαύρη* est a loco quodam tractando, ut captioso, et discriminoso, a crimine purgando, quod segre scias diluam posse, refugere. ad *πάντα* subauditur *ἄλλα*, sive ἢ ταῦτα, *quam hæc*.

449. 3. *ὡς οὐ εὖ συναίτιος εἶ*] detraxi de voce penultima primam syllabam, h. e. pro composito *συναίτιος* suffeci simplex *αἰτίας*. non enim quærebatur, essetne aliis culpæ consors, sed hoc, essetne culpæ reus. Convenientius utique legeretur totus locus sic: *μὰ λέγω, εἴ τις συναίτιός ἐστι καὶ ἄλλος τοῦ φασκίου ἰδύθη, ἀλλ'; ὡς οὐ εὖ αἰτίας εἶ, διέξω*. Transponenda modo fuerant ista vocabula. Et nunc demum video idem Marklandum quoque dudum ante me in mentem venisse.

— 4. *τί δὲν, εἴ τι* —] quæ de compositione versus hujus Taylor comminiscitur, nemo facile probet. Sunt enim non validiora, quam quæ Wolff attingit, unde colligo, fuisse, quibus in mentem veniret, in locum Demosthenis nomen Charetis esse sufficiendum. id quod res statim refutat. Chares enim, legatione non faustus, nullam quoque legationis rationem reddidit, sed Demosthenes sum reddidit. Locus recte habet. tenendum modo, non hanc Demosthenis ipsius esse orationem, sed judicium, *Æschinem* objurgantium, eique occurrentium. Formulas orator hic judicibus administrat, tanquam tela, quibus *Æschinem* confodiant; aut subsidia, quibus perfugia ejus, frigidarumque exortationum latebras intercipient et præcludant. Hæc formulæ procedunt usque ad *ἑωμαις* hujus paginæ versus 12.

— 9. ἐνωδιότην] suffocet formidini
ἐνωδιότης. redit enim ad εἰρήνην. pax pu-
denda, probrosa, ignominiosa.

— 10. πάντα] post πάντα deesse vider-
tur διὰ σί.

— 11. καί] subaudi καὶ τούτο λέγουσι
πρὸς αὐτὸν, ἢ διασφαλί. etiam hoc ipsi oc-
currunt. Eocur autem tantum malorum,
tantarumque injuriarum auctorem pergit
laudare? Philippum puta.

— 12. φυλάττετε] acerbis oculis mo-
tus et conversiones ejus omnes obser-
vetis, flexusque palaestricos, quibus co-
nectur nodos vestros eludere atque effu-
gero.

— 14. ἴσται] post ἴσται deest φανερός.
constabit, aut plano et indubitato docu-
mento testatum dederit Aechines, se non
hoc egisse, ut bona fide se purgaret, sed
hoc solummodo, ut declamando specimen
sonoris vocis ederet.

— 16. μεθυσταρτέμωσιν ὑμᾶς] se hi-
strionica voce atque gestulatione sua
vos circumvestorū, et tanquam presti-
giis quibusdam occubaturam atque de-
mentaturam.

— 18. τῶν ἐπὶ Τροίᾳ] soil. πολυμηστέρων,
aut πεισθέντων. alii dant ἐπὶ Τροίαν. ut
et ἰσπὰ ἐπὶ Θέβας. ubi στρατωσάντων vel
simile quid subauditur.

— pen. δίκαιον] non jam σκοπεῖν, quae-
rere, noscitare, circumspicere, sed διαμεί-
ξαι, deligere, probare. alias utique malim
cum Augustano legi εἰσέωσεν, in accusativo,
et sine si. nam si dicere licet σκοπεῖν πρε-
σβυτέρων δίκαιον, explorare, nūm quis justī
et recti tenax sit legatus; nil video, cur
minus liceat dicere, σκοπεῖν κέρτα εἰσέωσεν,
num praeco quis vocalis sit.

450. 1. Σαυμάσας] quod magni vos fa-
cere, in salute vestra magnum esse sitam
momentum, ideo vos redemi atque ser-
vavi, qui Philippum nihili facerem. Re-
spondet ex opposito versu 3. ἔμην δὲ
ὑπερέβα.

— 14. ἐπιπλῆξαι ἐπὶν αὐτῆραϊς] sic actis,
aut sepiissime, plerumque, ipso sibi suffi-
cient ad usum fructumque sui, ut alieno
suffragio nil indigeant.

— 20. εἰς ἀνάγκην τῶν —] malim εἰς
ἀνάγκην τοῦ τῶν διαίαιον τι πυνθῖ.

— 24. τὰ λοιπὰ πωσῖν] reliqua facerem.
quae reliqua? sententia haec cassa sunt.
legi malim: τῷ λοιπῷ τὰ δίκαια πωσῖν βου-
λήσονται. volet Philippus in posturum jus et
fas sequi.

451. 4. ἀφορμῶν] titulum juris hospita-
lis cum Philippo contracti, fundum
questus esse, sortem lucrosam, matricam
divitiarum.

AD ORATIONEM ADVERSUS LEPTINEM.

Hoc loco humanissime monendi sunt
Lectores, huc usque eorum b. Reiskii in
examinandis et recognoscendis animad-
versionibus suis progressam esse. Quic-
quid enim notarum hactenus impressum
est, eas omnes limavit ipse, et retractatos
passim diligentissime prelo paravit. Sed
quae sequuntur, esse mauserunt integras,
quales fuerant a. 1769. scriptae, cum mor-
bus, qui medium hunc cursum interrupit,
vires b. Viri ita debilitaverit, ut retractan-
do impar esset. Quare ut in schedis ejus
singula reperta sunt, ita nunc bona fide
Lectoribus exhibentur.

ΠΡΟΣ ΑΒΙΤΙΝΗΝ] Deestate hujus ora-
tionis aliusque v. Photii Bibl. p. 802. Li-
matam hujus orationis dictionem laudat
Hermog. p. 301. initio. B gallica hujus
orationis interpretatione per Le Coiste ju-
dicio Valckenarii v. ad Herodot. p. 398.

ΠΡΟΣ ΑΒΙΤΙΝΗΝ] Sopater ad Hermo-
genem p. 74. 29. Διακρίσεις ἰσπερ ἑνὸς
νοῦ. καὶ γὰρ ἑνὸς καὶ ἀμοιβουμένου, αἱ
ἄξις Στεφάνου ἰσμοσθέντος, ἢ μὴ. ἀλλὰ καὶ
αἱ φιλοσοφικαὶ, συμπλευστικαὶ ὄντες, αἱ χρι-
στίαντικα Ἀμφικτιπία πωσῖν παρηγορῶν
μειλῆται [sic]. καὶ γὰρ πωλός ἴσται ἐνταῦθα
Δημοσθέντι; κατὰ φιλοσοφικῶν δεικνύων. ἀλλὰ
καὶ ἰσπερ Διπύτων, διακρίσεις ἐν τῷ αἰσῷ,

μικτὸς μελετᾶται. συμπλευστικῶς φησὶ καὶ
παρηγορῶν.

457. 1. ἀξίς διασφαλί —] Initium ora-
tionis citat Hermog. p. 105. it. p. 280.

— 12. εἰρημαί] scilicet haec est oratoris
secunda actio hujus causae. Phémio eam
jam ante Ctesippum egerat. ut e p. 472.
12. constat.

— 18. ἐξῆμαι δίκαια ἡμᾶς, τὸ δίκαια ἡμῶν
ἐξῆμαι] correxi distinctionem, comma col-
locando post primum ἐξῆμαι, et delivi pri-
mum δίκαια. nam constructio haec est:
ἀφελθε ὑμᾶς, τὸ ἐξῆμαι ἡμῶν δίκαια. ἀβου-
λήσῃτε vobis potestatem largiendi. manifeste
inter se opponuntur, τὸς μὲν ἔχοντας ἀφελ-
θετε — ἡμᾶς δὲ ἀφελθετε —. Ad primum
ἐξῆμαι subaudiendum est e superioribus
ἀπὸ τῶν αἰσῶν. Sententia igitur haec est: eo
autem quod adscripsit μὲν τὸ λοιπὸν ἐξῆμαι
(neque in posturum licet eoiquam immu-
ni esse), ἀβουλήσῃτε vobis facultatem largiendi,
sc. hanc immunitatem.

— ibid. ἡμῶν] verum est. ἡμῶν, quod
Ang. dat, tametsi blanditur, est tamen
καταβιβάζουσι.

— 20. πωσῖν] in aliis est ἐπιμῆσαι.
unde usario quibusdam libris olim ἀφελ-
θετε plane abuisse; eamque lectionem
probo, sic ut sic legatur: ὄντας τῶν ἔχου-

ως ἔχον τὴν δακρυὶ ἀσπίδος ἐβίβωσαν, οὕτω καὶ τ. θ. quemadmodum immunitate gaudentes indignos iudicavit, qui ea gaudent, ita vos quoque indignos iudicavit, qui eam daretis.

— pos. omittunt aliqui τὰ αὐτῶν. hi τὴν ἀτίλειαν relinquant subaudiendum.

459. 7. τούτων] Leptinis puta. alii dant τούτων. quod perinde est. Leptinis et sociorum ejus.

— 14. ἤ] scil. ἀτίλειας vel δακρυῶς.

— 16. αὐτῶς] correxi αὐτοί, nos ipsimet. Sive id ad κρηστοδαικμασεν referatur, sive ad ἀφελόμεθα.

— 19. ἀ-φουδῶ] potest quodammodo de-ferendi, scil. μάτρω καὶ τοιμίματα καὶ βέβη δὲ ἔχον προχρησῆ, vel tale quid subaudiendo. verumtamen praefero ἀ-φουδῶν, scil. δαί. Constructio est: νόμον [hoc est, in τῆς νόμου] γοργήθαι τὸ ἀ-φουδῶν. abstinentiam a mendacio et fraude in legibus esse atque imperatam. et sic quoque Valeinus ad Harpor. p. 105. Possit quoque ἀ-φουδῶν, in imperativo verbi ἀ-φουδῶν legi. abstine te a fraude et mendacio, in foro, h. e. in rebus ad emotiones atque venditiones, contractas et sponiones, pertinentibus.

— 25. ἀπέλλουται] correxi ἀπέλλουται. ob sequentem accusativum ἔλεον χρηστῆν. qui nominalivo esset mutandus, si χρέματα haberetur pro nominativo, et ἀπέλλουται setvaretur.

460. 1. οὐδὲν] aut deest εὐ μίσην ante hoc vocabulum, aut certe subaudiendum est. omittit εὐ μίσην solere, alio quodam loco exemplis demonstravi. non solum dicitur nullum defugerunt, sed etiam facultates ipsi suas impenderunt.

— 7. ὅτι τοῖσιν οὐδ' ἔστιν ἔλεος] locum hunc e memoria sic recitat Aristides p. 358. ἔνα τοῖσιν γούτοι, ἔς οὐδ' ἔστι τῷ τῆς πόλεως ἔλεος κέρων κωϊσῶν τούτων νόμων.

— 11. ἀχρηστῆ] Citat h. l. Aristides τυχ. p. 184. et p. 121.

— 18. τούτων] id nempe quod statim versus 19. commemoratur, pecuniam in commune conferre, quo nomen contractum diluatur.

— 19. χρέματα] sustuli comma post χρέματα et post ἔλεος distinxī, addiditque καί, ut hinc sit sententia: eos decessisse pecunia collatitia debitum eis diluere, et contulisse quoque res vestra.

461. 2. ἀλλὰ τι] correxi mutato tantum accenta ἀλλὰ [σπουδῶν scilicet] τι [id est, ὅ, τι]. sed hoc quoque considerans, quidnam eis actus gestuque honestum. κρηστῆς est idem atque ἔστι κρηστῆς, ad agendum. Est idem eo si dixisset: ἀλλὰ καὶ τούτο κρηστῆς, εἴ τι, vel ὅ, τι καλὸν πρὸς τὸ κρηστῆς.

— 3. οὐδὲ — οὐδὲ σίνουδα] prius ad famam, posterius ad conscientiam pertinet. multa quis οἶδεν ἂν de aliquo, fama ad se perlata, de quibus dubitet, aut non audeat

prohanciare, certa sint et vera, an falsae; quae ipse quidem illi haud σίνουδα. Verum ille σίνουδα alioni, conscius ei est, eorum, quae certo novit, et testis oculatus sit, eum ista perpetrasse, tametsi eorum nihil per famam-compererit. οὐδὲ qui adivit. σίνουδα qui vidit.

— 5. σπουδῶν] scil. τὸ ἔλεος τοῦ ἀσπίτου.

— ibid. τούτων] scilicet τοῦ ἔλεος τῆς πόλεως.

— 7. θίσθαι, καί] correxi θίσθαι δεσπῆν, καί — contra versu 10. sustuli δεσπῆν post γούθουδαι, secutus auctoritate Augustini, et hoc maxime, quod τὸ δεσπῆν melius cum κάλλιον, quam cum λυσιτελοῦσιν conveniat. decus et honestas continetur τῷ δεσπῆν, opinione hominum. verum τὸ λυσιτελοῦσιν, emolumentum hominum, magis re, quam opinione. Sententia est haec. Praeclarior aio esse, ad famam, si (vel ut) videatur Leptines vobis potius in lege abroganda obsecutus esse, quam ut vos videamini ei in roganda et accipienda obsecuti esse; vobisque pariter atque illi magis aio conducere, ut civitas Leptinem adducat, ad mores civitatis imitandum, quam ut Leptines mores civitatis ad suos transformet.

— 19. τιμῶν] Markland vult τιμῶν. ego vero vulgatum servo. Sententia est: nemo potest magis aliquem ornare, quam tyranni et optimates, usum solum et fructum si spectes, quem percipiunt hi, qui ab iis ornantur. τιμῶν, est, aliquem ornare quoecunque honoris, beneficii, muneris, officii genere. Affirmat orator penes regulos plura esse et splendidiora munera, quibus eos, quos velit, ornent, quam penes liberas civitates. eiusmodi sunt pecuniae, et quicquid pecuniarum affatum et repente affert, praedia, munera in rep. fructuosa; quos autem civitates conferant honores, eiusmodi sunt statuae, et haec penes solo, honorificos quidem ait illos esse, sed steriles, speciem gloriae habentes, sine veritate emolumentorum.

— 21. τιμῶν] significationem grati animi memorisque si spectes, qui, quem honoris signo aliquo externo afficiat, eum velit a se ornari, et inter omnes constare de suo erga eum studio.

— 27. ἐκείνους] intellige apud capientes munera a tyrannis; vel et apud tyrannos ipsos.

462. 6. αὐτῶν] redit ad v. 5. τὴν καθυστάτων. non medicorum illi detrahit custodiam atque praedictum, praesenti puta constitutioni reip.

— 21. ἐκείνους] eas puta contributiones, quibus inquilini civisque tenentur imperatis, in orbem redeantibus, praeter illas, quibus reip. salus continetur, quarum venia prorsus nemini datur.

— 22. ἀφίστη] scil. ἀτίλειας.

— 25. τὴν ἀναγκαίαν ἀτίλειαν] necessa-

riam immunitatem appellat eam, qua fruantur pauperes, qui cum nihil habeant, nihil possunt ad onera reip. sublevanda conferre. neque potest quicquam ab iis vel vi redigi. quare convivator iis necessarius. Marklandus temere hic arguitur.

463. 2. ἢ τρωούτους] malim ἢ δις τρωούτους. bis quinque sunt decem. et hoc recipi de meo arbitrio.

— 5. σκαφάμεθα —] Citat h. l. Aristides τυχ. p. 252.

— ibid. τί τῶν Ἰσταν τῆ ἀνάμει] soil. μάλα κέρδες.

— 7. δι] malim διδ. Plena sententia haec foret: φαίνεται γὰρ τὸ κέρδες εἰς ἄξιον τῆς γαστριμαχίας ἀποχρίτης, οὐδὲ πολλοῦ διδ[ῆ] [id est, οὐχ ἕως πολλοῦ διδῆ], ἀλλὰ τῷ κωπῆ. Constat enim sic, lucrum inde proventurum cum turpitudine inde ad nos reditura non esse comparandum, non, aliqua, quamvis parva, ratione, sed plane nulla. Nos dioturi sumus pro nostra, quae hodie dominatur in scholis, Latinitate. emolumentum cum dedecore prorsus nullam proportionem habet. illud cum hoc plane comparari nequit. contentioni inter hunc duo locum plane nullus est.

— 16. τριάντα ἀδραχμῶν, ἢ πέντε] malim et comma et ἢ tolli; ut haec existat sententia: ut itaque in posterum semper homines triginta conferant numero πέντε, quos nunc conferunt. sic scripseram, antequam membranas Augustanas inspicerem, a quibus et distinctio (punctam puta, nam comma illis membranis ignotum est) et ἢ abest, quare sustuli utramque.

— 18. ἡμῶ] malim ἢ τῶν, soil. λατρωγῶδων.

— pen. λατρωγῶ] necessariam pate emendationem in margine propositam, cuiuscunque aut undecunque dromota est, εἰ λατρωγῶ. non conferat. ea nempe lege, ut τῶτων et ἀτῶτες ad eosdem redeat. διδω: redit ad legem Leptinis. Solummodo id tempus cuius liberum relinquitur Leptinis, quo vacat a collatione, vel functione oneris. potest tamen vulgata, a qua negatio abest, defendi, si τῶτων et ἀτῶτες non ad eosdem, sed ad diversos referas, ut τῶτων quidem, ad eos, qui, cum antea immunes a contributione per aliquod privilegium essent, nunc a lege Leptinea cogenter contribuere; αὐτῶς autem ad eos, qui nunquam immunitate gavisi sunt, sed semper necesse haberent contribuere. Haec olim. Bene habet vulgata. ἀδραχμῶν redit ad τῶν τριπραχμῶν. quo quisque anno λατρωγῶ, eo liber est a trierarohia. Sed anno τῆς λατρωγῆς peracto, redit ad solennia munia τῆς τριπραχμῆς.

— 18. ἡμῶ] malim ἢ τῶν, soil. λατρωγῶδων.

— pen. λατρωγῶ] necessariam pate emendationem in margine propositam, cuiuscunque aut undecunque dromota est, εἰ λατρωγῶ. non conferat. ea nempe lege, ut τῶτων et ἀτῶτες ad eosdem redeat. διδω: redit ad legem Leptinis. Solummodo id tempus cuius liberum relinquitur Leptinis, quo vacat a collatione, vel functione oneris. potest tamen vulgata, a qua negatio abest, defendi, si τῶτων et ἀτῶτες non ad eosdem, sed ad diversos referas, ut τῶτων quidem, ad eos, qui, cum antea immunes a contributione per aliquod privilegium essent, nunc a lege Leptinea cogenter contribuere; αὐτῶς autem ad eos, qui nunquam immunitate gavisi sunt, sed semper necesse haberent contribuere. Haec olim. Bene habet vulgata. ἀδραχμῶν redit ad τῶν τριπραχμῶν. quo quisque anno λατρωγῶ, eo liber est a trierarohia. Sed anno τῆς λατρωγῆς peracto, redit ad solennia munia τῆς τριπραχμῆς.

464. 12. κωπῆσαι] qui codices omitunt, illi subaudiendum e superioribus

relinquant, ἔχων κωπῆ. Sed planior est vulgata.

— 20. κωπῆσαι] non repugnat hic locus illi superioris, neganti pecuniam in arario esse, nam tametsi sacus pauper est, possunt tamen privati homines opibus abundare.

— 23. ἔχων] idem est atque διδ ἔχων, oportere habere.

— 27. ἀνακαταμένους] subaudi διὰ τῆς ἀνάμει.

— pen. εἰς μέσον γαστριμαχίας] est, in eodem pari et quasi conferrique. Sententia est: Emolumenta, quae hi eores immunitatis aiunt ex aliquo ab oneribus contributionis relevatione ad rem eorum familiarum accessura, bono publico eedere, omnium salutem confirmare, omnium opes augere.

— ult. διδων] correxi διδων τῶδ', ἔτι. v. p. 466. 31.

465. 7. τῶς διαμέτρους ἡμῶ] nam non omnes spectatum ibant.

— 9. ἐδάδη] soil. ἐν ταῖς χερσίν.

— 10. ἐμῶ] soil. ἐν ταῖς τριπραχμῆς. quod res necesse non habent divites ehoris impendere, idem se conferunt ad resp. in obeundis trierarohiabus.

— 16. τῶτων] dedi de meo τῶτων, soil. τὸ μέρος τῶ πέντε. hanc particulam legis, quam orator scribis digito demonstrabat pralegendam.

— 22. ἔχων] post ἔχων suspicor desiderari διδων. quom ut videantur, concenctur, possidere tantum, et trierarohatus genere debeant.

— 26. τίνα εἶν ἡμετέων —] videtur haec esse sententia: Non videtis, quomodo tua lex, Leptine, τῶς κωπῆς, multitudine popelli, sublevo, augendo numero ludos facientium, accessione perquam exigua. nam ab ista tua severitate non plures quotannis, quam quini, summam deni, contributione ad ludos faciendos relevantur, quibus nunc illud onus incumbit, illorum loco, quibus resp. immunitatem concessit.

466. 3. κατὰ τοῦδε] in hoc iudicio, vel conventu, coram his iudicibus, et ab illis.

— 7. διακῆσαι] correxi διακῆσαι a verbo διακῆ. quod non esset distinctum, definitum.

— 20. καὶ τῶτων δὲ] potest exponi, καὶ τῶτων ἐν [vel διὰ] τῶτων, δὲ. sed quia hoc paulo durius est, malim καὶ τῶτων δὲ, id est, διὰ τῶτων, δὲ — idque eo genere rerum, quo nostra civitas imprimis indiget.

— ult. τὴν ἀνάμει, ἔλασαι διδων ἡμῶ] desidero hic aliquid. planius atque dicturus erat sic: ἔχων γὰρ ἐπιπῶ καὶ τῶς κωπῆ τὴν ἀνάμει τὴν κατ' ἡμῶν, καὶ αὐτῶ τὴν κατ' ἑαυτῶ ἀνάμει ἔλασαι διδων ἡμῶ. nam cum a vobis immunitatem vestram ado-

pius erat sibi que liberisque, et ipse rursus vobis omnibus eam largitus est immunitatem.

467. 7. *πρωχίλων*] ter mille et quod exsuperat. ergo universo decies et ter mille modicum, cum excessu.

— 9. *πρωτογενεῖρας* — *Θουδερίων*] secutus hic Tayl. correxi *πρωτογενεῖρας*. — *Θουδερίων*. Quod Phil. Melancthon fertur hoc de nomine in sermone familiari, aut in scholis ad coronam tironum eiecisse, latus ille est ingenii. *Θουδ.* potest cum *Θουδ.* h. e. Theotisso, et et eam *Haus* conferri; sed per jocum. neque dignum id erat, quod in deducis summi viri ad posteros traderetur. Sententia est: cum *θεοδο*, prout *Βεσποριον*, antiquum emptorium, quod et jam dudum in faucibus *Παστι* fuisset, novum aliquod apud *Theodolium* condidisset.

— 16. *ἀλλὰ τοῦτο*] f. *ἀλλὰ καὶ τοῦτο*. et sic coniecitavit quoque *Markl.* copiam frumenti misit vobis, non modo sufficientem, sed tantam quoque, ut ex eo, quod post expletas vestras necessitates redundaret, venditio redigeretur *XV. talenta*.

— 19. *γυγαμῖνων*] post *γυγαμῖνων* aut subaudiendum est, aut potius addendum *αὐτοῦτων*. quid cum existimatis facturum.

— 21. *καὶ μὴ ἂν*] idem est, ac si dixisset: καὶ *ψευδομῖνων* μὴ ἔξῃναι δύναι, *μὴ ἂν μεταδῶν* *σέρι*.

468. 17. *ἰσοῦς*] omittunt aliqui codices, illi puta, qui *φαντοῦθι* e superiori *φανῖναι* v. 15. subaudiendum relinquunt.

— 22. *ἀφῃμαθῆ*] malim *ἀφῃμαθα* ob sequens *ἐξῆμαθ*.

— 23. *σῆρι*] quid tandem. malim tamen *σῆρι*. tunc temporis, si id *ἐστ*. *ψῆφισμα* hic loci est responsum *Λεουοῖ* dandum. *βριγ ἡμῶν*, loco et nomine nostro.

469. 4. *ἀπιδόσαι*] non video, quomodo quis defugiat, si *Λεουο* jure *ἀπιδόσαι* uti velit, quo minus facultates cum *Λεουο*ne possidet.

— 9. *ἔστι δὲ τοῦτο οὐ τῆς ἀσπῆνης*] correxi *ἔστι ἔ* οὐ τῆς ἀσπῆνης. non impendio maxime angitur, non dolet atque irascitur maxime ob sumtas, qui ei tam erant faciendi.

— 11. *ἐδ τοῦτων*, δ —] Citat b. l. *Aristides* *τέχνη* p. 306.

— 15. *λαβὼν τῆρι*] Arguitur hic, ut alias quoque haud raro, *Marklandus* praeter rem. Sententia est: cui *νεο* *περπορτουσων* *αὐκῆλα*, ac olim *ἰμπερῆων* *ἰμμυνησων*. quo quid esse potest plantis.

— 16. *Κυρῆων*] alii *Κυρῆων*. Sed vulgatum praefero. frequentem enim usum *Atheniensibus* erat cum *Κορυραῖς*, quas cum *Κυρῆων*is, utpote qui *Spartae* essent originis.

— 24. *τοιούτῃ*] tanta calamitate, quantum scilicet et vos noctis, et nemo est qui ignoret.

— 27. *ἐν τῷ ὠδῶν τῷ ἀπὸ τῶν ἐπιδοῦντα μὴ μὴ*] videtur posterius τῷ *δεικνυμένου* esse. in bello, paullo ante *XXXty-rannos*. *ὁ ὠδῶν*, bellum, *ναρ ἔξῃν*, per eminentiam, videri queat tam dictum esse bellum *Peloponnesiicum*.

470. 7. *καὶ κατ' ἄξ ἔν*] erat enim *Epikerdes* tum in *Sicilia*.

— 9. *σῆρι*] correxi *σῆρι*. non quo vulgata male habeat, sed quod *ἔ* sequatur.

— 10. *μὴδὲν*] mavult *Marklandus* *μὴδῆς*. Sed vulgata bene habet: *ne qua pars vestri, quod in se quidem esset, defectu quodam premeretur*.

— 16. *ἡμῶν*. *εἰ*] post *ἡμῶν* videtur exoisse *ἡμῶν*. Sed *ἡμῶν* vobis detractis fidem erga vos aliorum, fiduciam publicam, in fide et constantia vestra nitentem.

— 23. *ψῆφισματα*] correxi *ψῆφισμα*. est enim unum tantummodo decretum, de danda *Epikerdi* immunitate. de altero beneficio, quo *Epikerdes* populum promeruit, largiendo talento, nil decretum fuit. nullus ei alius honor habitus est, praeterquam immunitatis. Ille vero honor et jam ob illas centum minas fuerat datus. Aut si *ψῆφισματα* servamus, cui quantum sit in sequentibus ex τῶν *ψῆφισμάτων* praesidium, me non fugit, legendum sit paulo ante: τὰ τοῦτων *ψῆφισματα* ἀπὸ ἡμῶν ἀπογράφου τὰ τῆρι *ψῆφισματα* τῷ ἀπὸ. Optet quod quisque volet. Pluralem si praeferrimus, altero decreto data fuit *Epikerdi* immunitas, altero gratis ei de talento de dato actus.

471. 3. *τῷ σῆρι ἡμῶν εἰ*] delēvi vocem penultimam. Sententia enim est ad universos pertinens homines, non ad solos *Athenienses*. quoniam bene de aliquo merentur, hoc suo beneficio id merentur, ut ornati illo beneficio rursus ei gratiam reddant.

— 11. *ἀλλ' αὐτὸ δὲ τῶν καὶ τὸ διὰ τῶν*] bene habet. hoc vel ipsum est inprimis grave et atrox. Si quid aliud in hoc re est grave et atrox, hoc est omnium pessimum, quod nos, qui auferamus honores datos, differamus ab iis, qui dederunt.

— 14. *εὐδῶν*] correxi *εὐδῶν*. (sine *ν*) qui norunt, *Epikerdes* puta. *αὐδῶν* quoque servo, subauditur *εἰ*.

— *ibid.* *τοῦτων*] redit ad immunitatem, et si qui fuerunt alii honores *Epikerdi* a populo *Atheniensis* collati. et in *σῆρι* subauditur *ἰαυτοῦς*. Sententia est: Quod si illi, qui noverunt *Epikerdes*, et fructum beneficiorum perciperent, quibus ab *Epikerde* essent ornati, existimarunt, honores, quos ipsi compensationis ergo *Epikerdi* decesserunt, merita ejus haud excedere. Sed suspicior adhuc aliam in libris versatam esse lectionem, scilicet. *τοῦτων*. quam reperi

in libro Weimar. neque illam contemnendam. Quod si illi, qui τῶν, hunc Epikerden, nosset et ejus liberalitate essent ornati, existimarent, eum non nisi meritis quaerita suis ferre praemia a se, qui eum rursus ornarent honoribus.

— 15. ἀδρίς] bene habet, idemque est atque ἰ ἀδρίς. Sic Attici saepissime.

— 22. εὐχισθῶ] post εὐχισθῶ videtur deesse βίβλια μίαν.

472. 1. ἰπῖβη] hic loci est active accipiendum. Saepe ἴω, ut Latinum *fluere* et *ruere*, idem est atque *effundere*, *pervertere*. Sententia est: nisi rufum harum omnium contentus atque neglectus florentissimas respublicas clam et sine sensu carpendis et labefactandis eorum fundamentis subruerent.

— 9. εὐ τῶν μίαν] Citat h. l. Aristides τῶν. p. 236.

— 21. ἀ παρ' ἡμῶν] Citat h. l. Arist. T. p. 256.

— 26. τῶς στρατιώτας] suos scil. Corinthios vestrosque.

473. 13. κέρων] cum ἔπειτα non insequantur, videtur aliquid deesse, aut κέρων non primum hic loci significat, sed statim, confestim.

— 21. ἰδὼν] correxi εἰδός. Si quis, ista qui nosset tempora, sive eo quod ipse interfuisset rebus tum gestis, sive quod audisset ex alio eorum gnaro, cum in eas enarraret.

— 22. ἀκούσας, ἀκούσαι] displicet ista iteratio, et recte abest ab Aug. posterius vocabulum. quapropter etiam uncia inclusa, mutata solummodo interpunctione.

474. 11. ἰκάνου] id est, ἰαυτῶ. quomodo legendum esse, sui aliquando opinatus; nunc tamen ab illa opinione discessi.

— 14. εὐχῆ] post εὐχῆ subauditur εἰ εἰς ἴσιν τῶν ἀντιμαῶν καὶ ἀνωμοῦν. et vereor profecto, ne tale quid desideretur. privati considerant, num quis dignus sit, gener, at hoc utar, aut suus, aut alius cujusquam, aut ejusmodi fieri. Civitas autem, dignus num quis sit, spectans, hoc spectat, num quis, a quo sit ornata et e periculo servata, dignus sit, quem honoribus et praemiis remuneretur. vel subauditur potius. τῶν εἰς ἰαυτῆς κρείν. hunc se dignum censet; h. e. dignum, qui suus Evergeta, sospitator appellatur.

— 15. κερῶμεν] inclusi uncia. satius fuisset plane tolli. dictio ἰδὼν τι ἔργον, οὐ νόμος καὶ δέξῃ, significat, *spectare quid*, h. e. adjudicare, sustinere, ex ipsa re et facto, non a legibus, neque ex opinionibus hominum.

— 20. κωϊάμαι τὸν λόγον] correxi τῶν ὄντων λόγον. Pronomen ὄντος redit ad supra dictos, Leaconem, Epikerden, Corinthios exules, vel ad hos, quos modo dixi postremos, tantum.

475. 10. εὐαγγελίας] margo Lutet. sine

auctore dat *εὐαγγέλιον*. quam lectionem neque ego in meorum librorum ullo reperi, neque Taylorus in suorum. quapropter ea lectio mihi valde est suspecta. *εὐαγγέλιον* non solebat singularibus hominibus, sed tantummodo totis populis tribui. Singulares si qui oives fierent Athenenses, cum civitatis jure jus quoque oives Atticas in matrimonium duocendi impetrabant, et nil opus esset illis hoc jus disertis verbis impertire. Toti autem populi si jure civitatis Atticae donarentur, de jure ultro citroque communicandorum matrimoniorum disertis verbis commemorabatur in decreto; et id merito quidem. Senatus itaque, invito quamvis Taylora, *εὐαγγελίας*, vulgatam lectionem, quae significat, Archebio et Heraclidis, Byzantinis, aia cum aliis honoribus, hunc quoque decretum esse, ut *εὐαγγέλιον*, benefactores populi Atheniensis, appellarentur. qui honor olim non mediocris erat, neque mediocri contentione et ambitione quaerebatur.

— 12. τὰ δεδῆντα] cum pro verbis τὰ δεδῆντα liber Augustanus exhibeat ταῦτα, veni in suspitionem aliquando, in libris quibusdam antiquis fuisse: ἀφαιρέθην τὰ δεδῆντα, καὶ ταῦτα μὲν — quod in medio relinquo.

— ult. ἀκούσας] malim ἀκούσασθαι.

476. 17. ἰδὼν] post ἰδὼν aut χρίων deesse videtur ἴσιν.

— 19. τῶ τῆς πόλεως ἰδῶν] locum hunc citat Thomas Mag. v. ἰδῶν.

— 27. καὶ δὴ] jam dudum, jam pridem. lectio vulgata praestat illi, quam margo dat.

477. 6. ἐπὶ πολλὰς εὐαγγέλιος] correxi ἐπὶ πολλὰς ξήνας εὐαγγέλιος. tertia via incuria operarum Parisiensium exciderat. verumtamen etiam ab ed. P. Manetii abest. paulo ante, hoc ipso verso, pro *δικαίων* malim *δικαίων*. *εργετίνε σὺν λατῶν*, si hoc solum legis Lepineae possum jure merito reprehendere, quod multos peregrinos bene de rep. meritos immunitate priores. . .

— 8. εἰς] subaudi ταῦτος τῆς πόλεως.

— ult. πρὸς ἡμᾶς αὐτοῖς] id est, solos. opponuntur hi soli Athenienses toti Graecorum populorum universitati.

478. 4. ἔπειτα Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστογίτωνος ἰστοῦσαν πρῶτον] alii μετὰ Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστογίτωνος ἰστοῦσαν πρῶτον. forte ambobus lectiones in hunc modum sunt operabunda, *ἔπειτα Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστογίτωνος ἰστοῦσαν μετὰ τούτων πρῶτον*. ut referatur ad praecedens αὐτῶ. exierunt ei statuam, primo post Harmodium et Aristogitonem, ad exemplum eorum. h. e. quasi paribus ille factis pares quoque honores meritis esset. Sed nil opus est mutatione, modo interpungatur, ut feci, *Ἀριστογίτωνος, ἰστοῦσαν πρῶτον* [subaudi αὐτῶ, vel τῶ Κλέως].

— 11. οὐ τῶν ἐφ' ἡμῶν] Citat h. l. Aristides p. 238.

— 16. τούτῃ] partem illam designat decreti, qua concessa Cononi fuisset immunitas a contributionibus. Nam reliquos honores intactos relinquebat lex Cononia. V. v. 23. p. 479. 11. ult. 482. 16.

479. 15. ἡμῶν] quod ab Aug. abest, facile patiar abesse. tangit hunc locum Athenæus p. 166. observante Casaubono.

— 21. ἴσως μὲν εἶναι] Citat h. l. Aristides T. p. 260.

— 24. ἡμᾶς ἔχον] quomodo vos habentes, quomodo comparatos, in quanta rerum omnium inopia, quanta infirmitate, et animorum dejectione.

480. 7. τούτων] bene habet. harum, de quibus commemoro, et quas vos omnes noctis, insularum. Nominaverat paulo ante Ægiænam et Cyprum.

— pen. καὶ τράπεζαι] malim καὶ τρυφάταις τράπεζαις.

481. 4. Δίονος εἴη μίαν] videtur hic aliquid deesse; et sic statuit Marklandus. sed contra est. nil deest. Similes locos haud paucos ad Lysiam annotavi. v. etiam infra ad p. 742. 12.

— 10. τυχεῖσθαι δὲ] voluit M. noli audire. verum est M. mos ille est Homeri, Herodoti, optimi cuiusque scriptoris, post δὲ præmissum, idem δὲ repetere, cum respondet Latino itaque. posteaquam vero — ἰσχυρὸν δὲ — tunc ergo — τυχεῖσθαι δὲ.

— 23. καπῶν] correxi καπῶν. opponunt enim inter se uterqueque nonneque gratias.

482. 7. τούτῳ] scil. τῷ ἴδιῳ. hoc more meo, caute agendi, utebatur, aut τῷ ἀρφαλαί. quod idem est.

— 8. τὸ καὶ ἀδύνη] subaudi Δίον μίτρος.

— pen. ἀδύνη] ipse solus, nullo cum socio. pro μίτρος.

483. 8. εἰδὲ γὰρ ἡμῶν ἀφαιρέται] citat Aristides p. 272.

— 12. ἀδύνη] vestris Evergetis, benefactoribus, non ipsorum amicis.

— 14. ΤΗΘΙΣΜΑΤΑ] videtur ψαφισμα τῶν Καβρίων τυμῶν leg. esse, quo ducit lectio Augustani ψαφισματα Καβρίων. in terminatione τὰ latet sine dubio τῶν. et sic conjecit quoque Markland, atque confirmatur a Bav. quare sic correxi. v. p. 482. 21.

— ibid. οὗ ἀκούσατε] imo vero οὗ εἰς ἀκούσατε. præter alios multos, de quibus me nil auctivistic commemorantem. aut alias amplectenda lectio codicis Augustani: πρὸς πολλοῖς ἄλλαις, οὗ ἀκούσατε, εἰσὶν. præter alios multos [a me tacitos præteritos] sunt illi, quos auctivistic spernit hanc lectionem Taylor, sed immerito.

.. 484. 13. ἀδύνη] malim ἀδύνη. et hoc recepi meo periculo, ob sequens λίσαν, quod videtur huc potius, quam ad τῶν, referendum esse.

— ibid. δὲ ἂν τῶν] F. δὲ ἀντιπῶν. quam opponat ei legi, cui obroget.

— 23. ἡμῶν δὲ τῶν] malim ἡμῶν δὲ τῶν. donec operam dabant, ut ad hunc modum leges sibi ferrentur. verum tunc etiam v. 24. τῶν δὲ sit leg.

485. 2. ψαφισμάτων δὲ εἰδότησιν] — Sententia est: tam crebras ferri leges, rogari et rursus abrogari, aliasque aliis debilitari, ut earum legum non major sit, quam plebiscitorum, auctoritas. valebant autem plebiscita ad annum ferme, nisi inter leges reciperentur; leges autem vim perpetuam habebant. non video, quin optima sententia iungatur.

— 7. εἰ πρότερον νομοδότην] malim εἰ πρότερον νομοδότης. rationes antiquæ legum ferendarum. aut καὶ δὲ νομοδότησαν εἰ πρότερον νομοδότην. et hoc recepi de meo.

— 16. ταῦτ' ἀναγνώσαι] malim ταῦτ' ἀναγνώσαι. eadem legere. præsertim cum in Aug. pr. sit ταῦτα integro sine apostropho. et sic correxi.

— 27. τούτῳ τῷ] malim τῷ τούτῳ quem lex est hujus Leptinis. et recepi τῷ meo periculo. et sic quoque p. 486. 1.

486. 18. ᾗ] scil. nova lex.

— 23. ἴδου] scil. τὸ εἶναι ἀπαιτείς.

— 24. ἴδῃ] Ctesippus, ni fallor, auctor hujus cause contra Leptinam, aut aliquis ejus advocatus, aut Aphepsion. v. p. 501. Non idem, sed multi eandem, præsertim si qua esset paulo longior, orationem recitabant. alio decedente, respirandi ergo, alius succedebat, dicendi partes suscipiens, donec hoc defatigato, vel, qui prior dixisset, ad dicendam rediret, vel alius aliquis ejusdem cause socius, actionem continuaret. Sententia est: in hac autem lege, qua Ctesippus, vel alius, quisquis est, Leptinis legi obrogat, nihil inest vetustatis legibus contrarium.

487. 9. ἡμᾶς] f. καὶ ἡμᾶς. vos quoque, eandem ad vos quoque commemorans.

— 10. παραγγελάσαι] promulgatam, publico in loco propositam, et fixam, et in tabula perscriptam esse, ut ad cognitionem omnium veniret.

— 11. τούτῳ] hanc nostram legem, qua legi Leptinis obrogamus. At versus 16. τούτῳ redit ad legem Leptinis.

— 15. ἡμῶν πρῶτον] ἡμῶν in ἡμῶν legatur, perinde est. illud est, vobis, in vestram gratiam, ut videretis atque judicaretis. hoc, nostram in gratiam, nostro rogatus. παραγγελάσαι est, ut modo dixi, publico in loco, in tabula publice proposita, aliquid scribere, ut possint omnes legere. Sententia est: cujus legis est præscripto The-smothetæ novam nostram legem ad Eponymos fixerunt, et spectandam omnibus judicandamque proposuerunt.

— ibid. ἴνα μὴ —] videntur hæc inter se pugnare. dixerat modo olaris et disertis

verbis legem hoc pronuciare. jam, ego vero hoc, ait, omitam, ne quis super eo mecum contendant. qui poterat contendere, si lex claris verbis pronucians controversiam omnem amputaret.

— 19. *ως*] sententia postulat al. vel *επίταξον*. futurumne sit, ut ea lex rogetur.

— 21. *ἀν μὴ βούληται*] scil. *δύναται τὸ ἄρσεν*. codex Augustanus omittit *μὴ*. potest et hoc probari, sed hactenus, ut *ἀναγκάζειν* subaudiatur. sed præstat vulgata.

— 22. *ἐν φαρμακίῳ*] haud constat, quis ille *ἐν* fuerit. nec multum id ad nos ignoramus nec ne. Augustanus distinctione hinc caret. erit ergo Pharmio hic idem, qui se *ἐν* appellat. ego Pharmio.

— 23. *ἄλλω*] quotquot vidi libros, etiam editio Wolfiana, quam Taylor recudi curavit, sic dant omnes. quare miror, qui Angloica det *ἄλλω*. bene habet vulgata. est idem ac si dixisset: καὶ ἄλλω, εἰ ἄλλω τινὲ βούλησθε ἡγγυάζεσθαι, τὸν νόμον θέσται.

— 26. *ἡγγυώμεθα, ἡπισχυώμεθα*] scil. *ἡμᾶς τῷτον*.

488. 19. *επιῶσιν*] post *επιῶσιν* videtur *αὐτῶν* deesse.

— 22. *ἀποῆ*] subaudi κακῶς.

— 24. *φάσκων*] post *φάσκων* deesse videtur *κατηγορίων*, aut ejusmodi quod participium. visio ipsis dans ea, vel incusans eos eorum, quorum nihil in ipsos cadit. *κατηγορίων ἄν*, est idem atque, *κατηγορίων ταῦτα, ἄν* —

489. 6. *εὐ γὰρ ἄγνω*] sententia postulat *εὐ γὰρ ἄγνωσται*, non enim ignoratis, aut *αὐδὲ γὰρ ἄγνω*, nemo enim ignorat.

— 11. *ἢ ἔταυτο*] ἢ delendum esse, ut natum e proximo v. dudum ante fueram suspicatus, quam ab Augustano id abesse reperirer. hujus itaque codicis auctoritate fretus, et re ipsa sic exigente, delovi. Sententia est: apud Lacedæmonios id facere non licet, quod hi facient, cum hæc oratione utentur. scil. non licet Atheniensium instilata apud Lacedæmonios laudare, aut quorumcumque tandem. Marklandus hinc, ut sæpe alias, nimium argutatur.

— 12. *ἄλλ' ἂ*] suspicor Demosthenem sic reliquisse: *ἀλλὰ τῆ ὡρῆ ἐκείνης ἐπιλήτῃ συμφορῇ τῷτ' ἔταυτο*, ἢ *ἀνάγκη καὶ ὠφέλι, καὶ recepta apud eos forma gubernationis civilis convenit, ut ea laudentur, quæ ut fiant prorsus necesse est, atque inevitabile*.

— 14. *τοιούτων ἰδῶν*] quibus nos scil. utimur in ornandis viris bene de rep. meritis. A codice Aug. abest *ἰδῶν*. neque hoc male. Subauditur tam *τιμῶν* e proximo.

— 16. *ἄρα*] bene habet. *ne semel quidem. nullo unquam tempore*.

— 23. *ἀρχαί*] correxi *ἀρα*, nil territum

ab illis velati diris, quibus Simon Fabricius (aut Wolfus) et Taylorus hæc lectio nem quasi devoverunt; quorum hic *in scite*, ille *apud* inscripsit. ego vero *Bene veneris* adscribam. Demosthenes *ἀρα*, *diræ*, dedit. *ἀρχαί* inepti et tardi grammaticastri, mentem oratoris non assequentes. Quavis in concione diris devoventur insidiatores libertatis popularis.

— *ibid. καὶ φυλάκαί*] id est, magistratus, quibus injunctum esset, ut videant, ne quid detrimenti libertas civilis caperet.

490. 23. *ὡρὰ πάντω*] aut potest esse, tacitis, præteritis, omisiss his omnibus, etiamsi illa omnia taocentur. aut, ad hæc omnia, in his omnibus, ut ait sententia: *Si me oportet, quid his in rebus omnibus justum et æquum esse censuerim, proloqui. malim tamen παραλιπώντα ταῦτα*. in quam conjecturam Wolfii me ad h. l. non contentenda induxit annotatio.

— 27. *μεγάλοι τις ἡγεμονίας καὶ δυνατείαις*] bene habet, tamen a Lambine et Taylora improbatum. idem est atque *κατὰ τὴν ἡγεμονίαν καὶ δυνατείαν*. Subauditur aliqua seu prepositio, *ses* alim. vox, genitivum regens, e. o. *ἰστ*, *magis in principatu suo*. vel *λόγῳ*, vel *κατὰ λόγῳ*, *per quæ magni illi sunt ratione oligarchicis*.

— id est, quas per artes illorum potentia crescit atque confirmatur. Latini pariter. *magnus dominatonia*. Sententia hæc est: *neque item hoc æquum censo, ut, cum vos, ex hac parte, vel occidere eum nil sitis dubitaturi, si quis apud vos eorum quid parat atque molietur, per quæ illorum potentia, atque imperium paucorum in multos, tam attollitur atque invalescit, tum ex altera rursus parte, nil recusatis curis dare vestris illis, si qui auctores vobis sint, ut ea tollatis, per quæ libertas populi vestri efflorescat*.

491. 3. *τοιούτων*] qualia nempe virtutis præmia hodie usurpantur, ut, iniquitates, statuas, etc.

— 5. *ἑπιγραμμοί*] non dubito inscriptionem designari illam, quam *Xechines* p. 80. attulit, qui locus nostri hujus velut interpres est. *ἀναγνώστῳ* redit ad *Leptinem*. Marklandi ad h. l. conjecturam haud probe.

— 8. *ἐκείνους*] scil. τοὺς ἐπὶ τῶν προφῶρων. illos fortes viros, qui majorem memoria bene de rep. meriti sunt.

— 10. *μυθῆς*] scil. *ἀφῆς ἰστυ*. demonstrare vult mentiri *Leptinem*, eos affirmantem nullo dignos honore a rep. habitos esse. Concludit sic: *sed digni honore fuerunt illi veteres viri fortes, aut indigni*. Si indigni, nemo unquam penes nos fuit honore dignus. negas enim te dicente, illos quidem honore fuisse dignos, qui nuper essent honorati. sed infelix et misera est resp. quæ caret viris honore di-

guis. nostra autem resp. est, ipso te teste, beata. necesse igitur est, ut ea viris bonis dignis haud careret. Sed negas honestum, qui meritis eorum deberetur, a sap. habitum esse. fuit ergo resp. immemor et ingrata. Sed nefas est tanta contumelia temp. adpergere. fuit ergo memor et grata, et gratiam retulit bene de se meritis, parem quidem illam ad mores illorum temperam, tametsi mediocrem ad nostras.

— 14. *μυθῶν*] scil. *ἀγαθῶν καὶ καλοῦ, καὶ τῶν κατὰ ἀρετὰς ἀποδείκνυται ἐπιφάνους.*

— 16. *ἀνομιχῶν*] oratione nequam, captiosa et insidiosa utens.

— 17. *τῆς λέξεως*] si quis literas eas, subtilitatem suam dicendi, facultatemque ad flagitia fraudosque comferat, necesse est ut conclusionum eius abnormes sint, a quibus auresque et mentes refugiant.

— ult. *καὶ τούτων*] probe Wolfii conjecturam *καὶ ἐπὶ τούτων*. tametsi in vulgata libri mei omnes consentiant.

493. 16. *εὐδὴ*] adait, abait, nil refert. Sententia, utrumvis optabis, manet eadem. Si servatur, redundabit Attico, post negationem, et reddendam erit per *τι*. *nil enim quicquam peccant, qui negant ea, quae danda haud putant.*

— 20. *τὴ γ' ἀλογίᾳ*] id est, ἀ ἀλογίᾳ καὶ τῷ ἁδῶς; subandi ἀλογοῦμαι ὑπέρονη. tametsi turpitudine utique exemplo adhaerensit, tam vestro, quam majorum, quod imitarentini, tametsi haud infestis, orationem paulo fere lauculentiorum, si vocabulum ἀλογίᾳ iteraret, ad hunc modum, *τὴ γ' ἀλογίᾳ ἀλογίᾳ ἡμεῖς*. quod 'natura sua turpe est, id' ubique locutum pariter turpe est.

— pen. *ἔλαβον τῆς ἀνάλυσεως*] subandi ἔβην, vel ἔβην.

— *ἰβιδ.* *τῷ ἔμμε*] subandi τῷ ἔμμε.

— ult. *καὶ*] subandi repetitum a communi et v. 24. *ἡμεμενίας*. et vobis huc concessisse iuratos in hanc formulam: *Ἐπεὶ δὲ ἂν ἴμεν μὴ δόν, ἡμεμενίᾳ ἢ δικαιοσύνην ἴμεν. vos oportet meminisse, religione iurijurandi vosmet vos obligasse, in hanc formulam, vos memis aquit studiosissima rem iudicandam, ubi leges taceant. erit enim haec iurijurandi formula, qua adstringebantur iudices, antequam ad iudicandum admitterentur.*

493. 1. *κῆρυξ*] praetati ἡρώδης ob promissionem *δικαίου*. sed post hunc insiditiam, sive presentis, sive futuri temporis, punctum erat ponendum, quod feci, ad exemplum editionis P. Maantii. Est enim haec oratoris ἰσχυρῶς. Beote quidem id a verbis factum. recte enimvero vos in hanc formulam iurastis. v. p. 496. et 506.

— 2. *ἔδ' ὅν δικαίου*] pro ὅν dat Augustanus ei. non male, non sic tamen, ut

ideo vulgatam mutari necesse sit. Sententia erit illa lectione admissa: *negationes vos aequum esse, ut benefactores nostros honoremus? Nos vero aequum et iustum atimis esse. miror tamen, cur non idem codex ante *δικαίου* v. 4. hanc insiditiam particulam pariter iterarit; quod utique consentaneum erat fieri. Sed vulgata bene habet.*

— 7. *καταδύματα*] scil. τῷ δίκαιον vel tale quid. *exempla, arguments, unde constat.*

— 18. *εἰς τούτων*] scil. τῷ δίκαιον τῷ δικαίου.

— 19. *δὲ δίκαιον*] non culpabo vulgatam. hoc tantum mouebo, *δὲ*, quod ab Aldina abest, si omittatur, necesse fore, ut post *τι* v. 20. addatur *si* vel *ita*.

— 22. *ἢ τῆς ἐπίστασεως*, *ἢ*] ἢ his hoc versa iteratum non idem videtur significare, sed primo quidem loco *aut*, altero vero quam. propterea etiam τὸ primum, auctore codice Augustano, delovi, tametsi ipsemet ultro suspicatus ante eorum, delendum. Status honos, aut, si mervultis, ille, qui jus epulandi in prytaeo imperit, videturne is vobis certior, atque stabilior, quam honos immunitatis? existimatisne vos illi magis, quam hui, posse confidere? Si (nam pro ἢ legi malim ἢ, ἢ est, *ita*) Si itaque constiterit, vos immunitatem, quam antea dedissetis, deinde rursus eripuisse? Post *δὲ* v. 23. subaudiendum erit *αὐτῶν*, si scil. ἢ pro ἢ admittatur.

— 25. *ἡμεῖς*] post *ἡμεῖς* addi velim *γ'.* vel potius totum locum ita malim conceptum: *εἰ μὴδὲ ἡμεῖς ἐν [vel ἐπὶ] τούτων ἰσχυρῶς διακρίσει, ἀλλ' ὅδ' ἡμεῖς γ' ἡμεῖς* —

494. 1. *ἡμεῖς αὐτῶν*] malim *ἡμεῖς οὐδὲν πολλὰς αὐτῶν*, neque facile outiquam est, acpe magis meritis temp. promereri. non tamen ideo vulgatam culpabo, in quo τῶν debet tacite addi, et πολλὰς e' superfluas repoti.

— 5. *τὰς τιμὰς*] post τὰς videtur deesse καθαρῶς vel tale quid.

— *ἰβιδ.* *καὶ*] etiam honores ad presentia dividi, et alia altis dari, pro magnitudine meritorum debent, prout merita alia' illis pariter majora et minoria sunt.

— 8. *δὲ τῶν δὲ γ' ἢ*] id est, *ἢ τῶν λέγειν ἰσχυρῶς, ὅταν φέροι.* quod ad illum locum attinet, atque si occurrendum est, cum dicit —

— 10. *ὅν αὐτῶν*] Sententia est: *fac aliquem magno quodam beneficio patriam ornasse; promissionemque illius triplex abstulisse, tametsi unum modo et simplex esset beneficium. Ille jam negabit sequenti esse partem aliquam detrahit illi triplici promissio, quod velut aequale et par' simpliciter beneficio reddidit impetum a resp. abstulisse*

set; utriusque præmium, beneficio nil minuto, sed eodem manente.

495. 1. *γυμνασιαρχίας*] Immanes qui essent, triplici illi onere erant relevati, conferendarum scilicet pecuniarum ad choros publicos, tam ad gymnasia, denique ad epulas solennes. videtur itaque post voc. *γυμνασιαρχίας* deesse *αι ἱστιαιτέλειαι*, vel tale quid. Duo tantum genera contributionum non videntur satis implere amplitudinem vocabuli *ἀναρτα τῶν τε*. quare tertium adhuc accodat velim.

— 3. *ἀπὸ τούτων*] malim *καὶ τούτων*, etiam horum, sacrorum puta.

— 13. *ἔστι τὸ τῶν ἱερῶν*] videtur hic τίλος deesse. traducunt *λαειτουργίῶν* nomen ad pensiones vel contributiones, quæ sacrorum causa sunt. v. 496. 5.

— 15. *γράφων γὰρ ἄρχῶν τῶν ἡμῶν*] videtur articulus τῶν deesse. *γράφων γὰρ τῶν ἄρχῶν* τ. v. v. 23. et ult. quare ausus sum eum sponte mea addere.

— 19. *τί τούτω μαδῶν*] pro *τί μαδῶν*, τούτω *προσθήραφα*. quia motus re hanc adscripsit clausulam, qua mente, quo consilio. vitiosa hæc est trajectio.

496. 5. τίλος ἔστι] post τίλος videtur τῶν deesse. Si pensionem sacris consecratam pendere, tantundem est atque *λαειτουργίῶν*. τίλος est præstatio seris debiti, præscripta et sancita, qua præstatione redimitur jus et fas rei alienas aut tenendas et possidendas, aut sciendas, aut fruendas atque participandas. Est itaque τὸ τῶν ἱερῶν τίλος illa pensio seris, qua acquiruntur jus et potestas cum aliis consortibus sacra participandi. Sed locus hic mihi, ut verum fatear, obscurus et vexatus est.

— 8. *ἔγωγε ἱερῶν ἀσπότης*] cum Wolfius suo jure vocativum hic substituit accusativo, quod factum laudo, necesse judicavi, me alterius procedere, atque perficere, quod ille inchoatum reliquisset. Itaque *ἔγωγε ὁ ἱερῶν ἀσπότης*. *ἔβηται ἐκείδων τε, Λεπτινῶν*, interrogem.

— 13. *ἔχουσα*] post *ἔχουσα* videtur ἀτίλων deesse.

— 20. *ἀπ' ἐκείνων*] ἀπ' ἐκείνων dat Augustinus, qui etiam sæpe ab illa formula τῶν ἀπ' Ἀρριδίων καὶ Ἀριστοτέλειος postremum nomen arceat. ideo fortasse quia Aristotilem improbes decessit. ideoque ἀπ' ἐκείνων dedit, ab Harmodio poeta, qui solus posteros reliquit.

— 21. *ὅς*] coheret cum *ἡσπότης*, post quod vocabulum additum malim *ὄντος*.

— 23. *ἑπισφύρατος*] bene habet. *ἑπισφύρατος*, est, festinanter, temere, tumultuario aliquid agere aut dicere, sive præ ignorantia veri, sive dissimulatione, quo auditores urgendo excludas a sedata rei consideratione. Qui sic loquitur, et ipse super re preposita, non incedit, sed quasi volutatur, et coronam circummetantem in-

sistere disputationi non patitur, sed agit ruitque, quo errorem injiciat.

— 24. *ἀπὸ φάσκωντες*] subandi ἀπὸ ἀπὸ ἱπὸ ἀφαιρέσεως, neque infanscent, ut *Megaraenses et Meneios* etc. exspectabam tamen *Μαροσίνοι τινὲς ἴσται, καὶ οἱ ἡμέτεροι ἀπὸ φάσκωντες*. quidam, qui, cum sint *Megaraenses et Meneios*, tamen *as pro civibus Atheniensibus ferant*.

— 27. *ἔκαλεσμένοι*] si *ἔκαλεσμένοι* ab *ἐκλήω* repetitur, tam necesse erit *Λυκίδας* pro accusativo plurali accipere, ideoque etiam *Διονυσίως* in eodem onsu legere, quo pacto erit sententia: *postquam assertionis sue comprobanda ergo delegerint Lycidas quosdam et Dionysios et alios ejusdem farinae*. Nam potest utique participium hoc perfecti passivi vim activi obtinere, quod frustra negatur. Quod si antem repetitur ab *ἐκλήω*, tum erunt *Lycidas et Dionysios* nominativi singulares, et præterea *καὶ οἱ ἄλλοι* leg. hæc sententia: *et alii quidam servi, tique magicie, ut Lycidas, et Dionysius, et alii quidam, qui essent convicci ex eodem genere, ex eadem fecerit plebis, esse. ἔκαλεσμένοι ἔτι εἰσι καὶ οἱ ἄλλοι, δούλοι δουλοῖσι καὶ μαστοργίαι*.

— ult. *ἢ ὅς ἀπὸ τῶν αἰῶν αἰῶν*] scilicet *ἐπιφύρατος* vel *γυμνασιῶν* vel *γυμνασίου*. sed malim hoc additum.

497. 8. *γράφοντας, ἑτάμους πρὸς*] distinxit aliter, comma a prima voce ablatum pone secundam posui. *propter eos, qui prompto alacritertusque talia decreta pro mercede scribunt*.

— 10. *καλλῶν ἀγαθῶν αἰτίων*] malim *καλλῶν ἀγαθῶν ἡμῶν αἰτίων*.

— 14. *ἔκαρπτος*] Si *ἔκαρπτος*, si datum ipse fuerit, si potuerint perficere. *ἔκαρπτος* non solum significat sufficere, sed etiam satis magnum valere ad consequendam, perficiendum aliquid. quare Wolfio utique vitio dandum est, quod *ἔκαρπτος* eliminavit.

— 19. *ἀπὸ τῶν*] post *ἀπὸ τῶν* videntur hæc pauca verba exordissæ: *οὐδὲ γὰρ ἀπὸ τῶν*.

— 21. *ὅς καλῶς κατέσχευε*] est formam oroberrimi usus apud oratores, ideoque non damnanda, neque frigoris alienas accusanda. *ἰσῆς* et *civilis* est incroptatio, in qua vis invest eadem atque in illa acerbior, factum improbe, flagitium *τεταρτίον*!

— 26. *οὐδ' ἂν εἰ τι γίνετο*] recta sententiam hujus dictionis exponit Markland. quod autem emendare conatur, in eo operam ludit.

— ult. *κατέσχευε*] post *κατέσχευε* addi velim *ἡμῶν*.

498. 12. *τὸ μὲν ταῦτα σκεῖν*] id est, *super τὸ μὲν ταῦτα σκεῖν*. *super eo, quod non deceat ea facere*.

— 21. *αἰματε, ἔχον*] malim *ἔχον ἐκείνων*, scilicet τῶν δουλοῖν.

— 24. *Σέπτερον ἀδελφῶν*] alii codices dant *Σέπτερες ἀδελφῶν*, perinde est. accedativi redibunt ad *καλλίστην γράφασθαι αὐτοῦς*, v. 22.

— 25. *γέροντας*] quinam? Leptineose et socii ejus? an alii quidam? Dubitavit hoc ipsum jam dudum Wolfius. totus hic mihi locus obscurus est ideo, quod rationem orandorum legislatorum hand teneo. non poterat, quo quisque tempore vellet, eo legem ferre? expectandus erat aliquis ordo temporis, ad locum in legislatoribus obtinendum? eratne perpetuus magistratus τῶν νομοθετηῶν, penes quem promulgatio atque explicatio, item emendatio legum esset? quo a collegio qui abesset, eise legem ferre non licebat?

— 26. *Διόφαντος*] Ergo Diophauntus et Eubulus repererunt immunitatem?

499. 6. *διὰ τούτων*] per hos, Leptinon ejusque socios.

— 8. *ταῦτα*] hos puta mores, quorum auctor est Leptines, asserentes honores semel datos.

— 9. *σκοπῶ δὲ καὶ τούτῳ*] quodnam? hoc enimvero reticetur. apparet hic loci locum subesse. deest momentum id, quod sibi orator ait in mentem venisse, et par esse, cujus ratio habeatur. cujus culpa perierit, si perit, hand constat. an ipse orator oblitus est addere, loco in commentariis vacuo relicto, quem per otiam, vacans aliis curis, suppleret. Sic solemus commentantes cum festinatione. Aut denique delenda est utraque formula, aut ista *σκοπῶ δὲ καὶ τούτῳ*, aut haec *καὶ μὴν οὐδ' ἴσθαι γε ἀποστατίον τοῦ λόγου*. nam utraque idem dicit. Postremo venit in mentem, sitne sic legendum: *σκοπῶ δ' εἰ καὶ τούτων*, scil. τῶν ἀετιῶν ἀξίως ἔχει. *dubito quoque sintne hi mores ipso Leptine digni?* quae forte sit emendandi mollissima ratio.

— 14. *τούτῳ*] vos puta malam ab his, quos decretis honoribus privatum eunt, accepisse, posteaquam premiis a vobis ornati fuissent.

— 15. *δὴ*] praeseram e margine Latet. Nu. Sententia est: quod si autem hoc asseverabant [consulto sic dico, asseverabant, non autem, planum facient; nam hoc quidem non poterant], respondebo sic: Oportebat hos criminosos statim, recente adhuc crimine, castigari.

— 21. *παρατάσσει πομπὰς φέουσας*] e discrepantia lectionum, quae hic loci magna est, colligo fuisse olim in libris has tres hujus loci lectiones versatas. primam, *παρατάσσει φέουσι καλὰς συμμίσθους*. dicitur illa menti pravitae, quae homini scelerato veluti cognata insidet, *φέουσι καλὰ*. secundam, *παρατάσσει φέουσας καλὰς συμμίσθους*. tertiam denique hanc, *παρατάσσει πομπὰς φέουσας καὶ καλὰς συγγενεῶς συμμίσθους*, optet quisque, quam ipse velit.

— pen. magna quidem probabilitatis species Lambini conjecturam, desiderari hic *ἐν τῷ κολύμῳ*, commendat. Verum tamen existimem facile vulgatam defendi posse. ita nimirum, ut *δημοσίᾳ*, seu positam in bivio, tam ad *τελευτήσασσι* referatur, quam ad *ταφὰς σπυρίσθαι*. Tametsi non meminerrim uspiam legisse dictionem *τελευτῶν δημοσίᾳ*, pro *mori pro patria*, nil tamen video, cur ea nequeat id significare. *δημοσίᾳ* est *publice*, h. e. jussu et auctoritate, auspiciisque reipubl.: *mori ergo publice*, est mortem obire in causa honesta horiata et missa patriae. nam de more solummodo honesta hic agi, tota loci series monstrat, et insequens *ἀναδιδόν διέξῆν*. Sempennero ejusmodi vocabula semel posita, sed a lectore tacite iteranda, et tam ad proxima superiora, quam ad inferiora referenda occurrunt.

— ult. *σπυρίσθαι*] alii *σπυρίτα*. male. nam tametsi ferri possit *ταφὰς σπυρίται* in activo, tamen non item *λέγουσι σπυρίται* potest populus dici, sed *σπυρίσθαι*, hoc est *curare habendas*. ipse orator, orationis auctor, *λέγουσι σπυρίται* fortassean dicitur; tametsi hand scio, an ne hoc quidem satis Graecum sit. Graeci, quod sciam, *σπυρίσθαι λέγου* solummodo in medio usurpat, nunquam in activo. is autem, qui mercede oratorem conducit, dici nullo pacto potest *λέγου σπυρίται*, sed solummodo *σπυρίσθαι*.

— ibid. *καρμίσται*] quia orator nomine et jussu populi defunctorum pro patria oratione ornabat, ideo dicitur h. l. populus ipse eos ornare. possit alias quoque *καρμίσται* in passivo legi. *ornantur praecleara facinora*.

500. 21. *μεδιοντίσσει*] correxi *μεδιοντινάσαι*, ex Augustano. Subit hic mirari, quod idem saepe ad alios quoque locos mirari subit, cur Hieron. Wolfius, cui semper pateret ad membranas Augustanas aditus, eas tanta segnitie atque socordia tractaret, ut nil curaret eas in locis dubiis inspicere. Incidit ipse quoque in veram h. l. emendandi rationem, sed dubitans. a quo dubio eam liberare suae membranae poterant, si diligentius hoc oraculum consulisset. Sed urgebatur nempse multitudine laborum, et hujus operis apiasitudine, quod cito profigere festinabat; homo alioquin non severissimae atque religiosissimae Criticae litare solitus.

501. 9. *εἰ*] redit ad Bathippum, pro *αὐτῶν* malim *αὐτῶν*, *tametsi*, o Leptine.

— 12. *τούτῳ*] Leptini pte. dicuntur epim haec ad iudices, docendi causa.

— 17. *ἐλευθεῖται*] subandi *εἰ*.

— 22. *Ἰφέντα*] —] Citat h. l. Aristides *τέχνη* p. 210.

— pen. *δωρεῶν*] h. l. est decretum, quo Chabrizae delati sunt honores. Locus hic vitio caret, recteque a Wolfio est exposi-

tus. Ne umbram quidem causæ video, cur Taylor tot verba ejectum eat.

502. 17. Γυλάγγη] nomen suspectum. Tularchum novi, et Agelarchum.

— 19. τοῖς ἐν Πειραιῖ τοῦ δήμου] recte addit τοῦ δήμου. multi enim in Piræo poterant habitare, qui non essent τοῦ δήμου, h. e. factioni non addicti illi, quæ pro libertate civili certaret. quare non video, cur Taylorus illa duo verba expunctum eat. Accipie de civibus illis Atheniensibus; qui, servientes in urbe XXXvirorum tyrannide, aut confugerant ad Piræum, aut illico a Thrasylulo reducti ab exsilio fuerant. multo alii in isto Athenarum porta habitabant, qui non essent oives, ut inquit, aut peregrini, aut etiam oives, sed tyrannidibus studiosi. quos par erat his vocabulis τοῦ δήμου ab aliis discerni.

503. 14. τισὶ πράγμασι σύνδικος] variant hic libri. alii dant τὴν πράγμασι. alii τισὶ παραδύλασι. neutra locutio satisfacit. videtur aliud aliquid abstrusius latere. num τισὶ παρανομῶσι leg. est?

— 15. ἔστι δὲ καὶ μάλα] videtur e re ipsa, et e v. 25. leg. ἔστι δὲ παλαιὸς καὶ μάλα.

— 18. χριστοσυνδίκου] sine negatione bene habet. Sententia est: nemini licito, his advocatum sese legis ferendæ gerere, tametsi a populo ei rei delegatur. Sed vel ejusmodi studio populari repugnandum est.

— 25. ἴσθ' ἔστι μισρὰ —] locum hunc citat Arist. τέχνη. p. 274.

504. 14. ὑπερανδίας] præteritæ lectionem marginis παρανομίας, violationis legum. Insequentia hoc postulat demonstrantia injuriam hanc esse leges de penis criminum latas violentem. tametsi lectionem hanc in nullo meorum reperi.

— 17. λέγει ὅς χρὴ μὴδὲν τίμημα ὑπέρχιν] neque auctoritate odicium nistur hæc lectio, neque loci vultus sanat. videtur hæc verba legis fuisse: Μὴδ', ὅς ἔρ' ἔ', τίμημα ὑπέρχιν, scil. δαί. neque oportet a iudicibus pœnam irrogari, atque res est. quæcumque natura est rei, de qua pronunciandum sit.

— 19. ἐπιτρέπον] accipi potest pro πείραξιν. utrum patiendi corpore, an ere luendi sententiam iudices pronuntiaverint. malim tamen ἐπιτρέφω, utrius horam datum. pœne corpore tolerandæ, an multæ vitæ. Dicitur enim τιμὰς τῆν τῶς, scil. νόμος. testimare sibi non litem ἄβαν τῶς, dignam aut supplicio, aut multa.

— 25. ἴδν' τις ὀφείλων] videtur in lege fuisse: ἴδν' ὀφείλων; et illud τις e scholio irropsisse.

505. 4. νότος δὲ τισὶ προσέτακεν ὁ γράφον χρεῖσθαι] sententia horum verborum esse nequit alia, quam hæc: Hujusmodi quibusdam vitis obnoxius esse videtur legis auctor. Sed conveniret melius: His-

jusmodi vitia docentur personam Leptinis. quæ sententia possit e verbis Græcis, ut jacuit, erui, dubito.

— 18. ἔβαν] scil. ἰσθίνα, vel δαίρην, e veru sequente.

— pen. Διοφάντου] Διοφάντου e codd. Matris præfert Valkenaer. ad Herodot. p. 398.

506. 2. Ἀρωτογέλυτον] post Ἀρωτογέλυτον deesse videtur δέδασται.

— 9. τοῦτοί τινες] quales nempe fuerant Harmodius et Aristogiton.

— ibid. εἰ τὰ ἐπὶ τοῦ καταμήμου, τί; καὶ καὶ τὰ μάλα ἴσθ' ἔστι;] patet vitium loci, quod totum triplici modo potest, aut omitteudo τί, cum Augustano, aut sic legendo: εἰ τῶν ἐπὶ τοῦ καταμήμου τί, καὶ καὶ τὰ μ. ἔ. quod si veteriorum illorum quidquam incusabas, num futura tenebas? aut denique, transponendo τί post καὶ, ut sit: εἰ τὰ ἐπὶ τοῦ καταμήμου, καὶ τί καὶ τὰ μάλα. ἔ. priorum εἰ τα παμίδου, num quid etiam futura prævidebas? ubi τί, plane ut in Latinis quid, redundat.

— 10. ἔτι δὲ Δία κέβη —] Sententia est: procul ais nos abesse ab illa luctuosæ spe, fore ut existant aliqui Harmodio similes, qui nos a tyrannide liberent. Simus enimvero —.

— 14. νεμοσίου] Citat b. l. lexicon apud Montfaucou. Bibl. Coislin. p. 497.

— 15. πάντα ἔ ἀδρόωντα ὑπέσθαι] Sententia est: sortem quantumvis non alienam ab eo, qui homo sit, existimare. Potest resp. nostra in ejusmodi tempora incidere, ubi opus sit viris egregie de se merentibus, eoque munera eximia postulantis.

— 17. τοιαῦτα χρεῖσθαι] subandi, quibus nunc hærent impietati.

— 21. ἔς ὑπερέτης ἦν] verba ἔς ὑπερέτης ἦν videtur e scholio irrepaisse, eoque delenda esse. voluerat lector aliquis significare, quam contantū olim scribæ fuissent; idéo adscripsit, scribas in numero servorum publicorum fuisse. Nam ὑπερέτης est servus publicus h. l. Nemo eorum, qui Demosthenem orantem audirent, hoc ignorabat; sed ignorabant multi eorum, qui multis sæculis post eum legerent; qui docendi videbantur ei, quisquis id scripsit. Quare nullus dubitavi hæc verba antica includere.

507. 15. ἀδικήσονται] correxi ἀδικήσονται. quod melius, tametsi haud ignorem illud quoque defendi posse multis similibus exemplis mediocrem pro passivis usurpatorum.

— 25. Ἀσπίδος ἐπὶ ἑμῆς ἀγνοῖσθαι] non patem ἐπὶ ἑμῆς, sed ἐπὶ ἑμῆς. nec certamen est, nec cum iudicibus, sed cum actore, et rursus actori cum reo.

— pen. ἐπὶ τὰ κωμῶν] correxi ἐπὶ τὰ κωμῶν. nam alias scribendum esset saltim ἐπὶ πάντα τὰ κωμῶν.

AD ORATIONEM IN MIDIAM.

Fuere, qui negantes hanc orationem a Demosthene perfectam, affirmarent in adversariis collectam esse. v. Photii Bibl. p. 800.

515. 8. ἢ τοὺς θεοὺς] ante ἢ τοὺς θεοὺς deesse videtur αἰσχρὰ, aut simile quoddam grave vocabulum.

— 10. ὄν] resolvendum sic videtur esse: ταύτων, ἢ οἱ: αὐτὸ ἐπιδείσαντο θεῶσιν ἴσθα ἔστι ἄλλων. scorum facinororum, quibus alios vidissent ab eo, pro ipsius audacia et impuritate atque immanitate violatos.

— 12. ὄν] omittunt quidam codices. recte vero, vitiosum enim est, et delevissimam, nisi crederem in eo voc. ἰμῶν latere, quod hic loci prorsus est necessarium. unguis incolnai.

— 13. ἰπὸ λωπα. ἔσω γὰρ κλάσιν —] locum hunc sanavi meliori interpunctione (punctum scilicet commate mutavi) et delendo conjunctione γάρ, nam alias deest aliquid, et fuit, cum sic leg. esse existimarem: ἰπὸ λωπα διαρῆν. ἔσω γὰρ κλάσιν — verum nil opus est illo supplemento, nihil deest, et constructio hæc est: ἂ δὲ ἢ ἐμὴ ἰμῶν μετὰ ταῦτα ἔστω ἰπὸ λωπα, quod autem ad spes illas attinet, quæ mihi adhuc supersunt in vobis repositæ — ἔσω — quanto plures sunt, quos ille vexavit, atque sollicitationibus ad partes suas protrudere conatus est, — tanto magis spero me jus meum apud vos esse obtenturum.

516. 2. καὶ παρατίθεσθαι] id est, ὡ μὲν ἐξελίχων τὴν κατηγορίαν, ἀλλὰ καὶ παρατίθεσθαι, non solum refutare accusatorem, sed etiam judicio veniam rogare.

— 3. τίτις] tum temporis, cum choregiam agerem, istamque tantam ab eo injuriam accipere.

— 3. ταύτων] post ταύτων deest βεβαιώσιμος, vel tale quid, quandoquidem in iudicio ideo non, quo consequeretur hoc, ut, quo populus Midiæ percussisset præiudicio, id effectui daretur, ratumque fieret.

— 16. ἰμῶν] post καὶ ἰμῶν videtur deesse καὶ τοὺς νόμους. V. v. 14.

— ibid. καὶ γὰρ οὗτος ἔως ἔχει] Citat h. l. Aristides T. p. 182.

— 17. ἰβρισμαὶ μὴν ἰνὸν] locum hunc citat Ammonius v. αἰκία.

— 25. πῆτις] correxi τοιαῦτόν τι, quod enim vitiositas est Fabricius, ea admissa lectione deleri oportere μὲν δὲν, id vero nihili est. Equis enim offenderetur verborum hæc constructione, μὲν δὲν τοιαῦτόν τι.

— ibid. ἄς ἰπὸ τοῦ κοινῷ] malim, ἄς ἰπὸ τοῦ κοινῷ, non enim ad insequens τοῦ πράγματός referendum est κοινῷ, sed stat per se. τὸ κοινῷ est resp. ἰπὸ τοῦ κοινῷ est pro temp. Sententia itaque est: utpote cum hæc

causa ad temp. pertinet, sique aut prosit, aut obsit, prout reote minusve iudicetur.

517. 3. τῇ ἰσθηταῖς ἢ Πανδίων] locus ipsa rei obscuritate et lectionis varietate vexatus. Si ea vera sit lectio, quam ex Aldina reddiderunt Parisiense operæ, et quam reperi etiam in Bev. facile sit ἢ Πανδίων reformare ad ἢ Πανδίων 1, id est, δεκάτη ἐκ τῶν Πανδίων, quod idem est atque, δεκάτη μετὰ τὰ Πάνδια. ad τῇ ἰσθηταῖς an audiri existimo ἐκαστοῖα. altera concione, post Pandia decimo die. viderint Atticarum antiquitatum peritiores, quid hæc de conjectura sit statuendum.

— 27. πομπῆ] correxi πομπῆ, ut sit nominativus pro dativo. Sed adhuc desunt articuli. articulum de mee addidi, ut sit ἡ πομπῆ, καὶ τοῖς ἐπὶ Ἀναίρ ἡ πομπῆ, scilicet ἔως ἢ ε superioribus. cum est pompa in Dionysiis ἐπὶ Ἀναίρ. Nam ἐπὶ Ἀναίρ. in Lenæis?

518. 1. ἰτίρην] post ἰτίρην videtur μετὴν deesse, quod facile potuit excidere ob insequens μετὴν. ut nemo quicquam a quoquam, neque pignoris loco, neque vi, sufferrat, per illos dies, ne ab illis quidem, qui ad diem non solverint.

— 4. αὐτοῦ] non displicet conjectura Wolfii κατ' αὐτόν. V. v. 7.

— 5. παρὶ τῶν ἄλλων τῶν ἀδικούντων] malim, παρὶ τῶν ἄλλων τῶν ἀδικούντων, de illis, qui alii quibuscumque in rebus delinquant.

— 8. οὐσός] si bene habet, usurpatum est pro τυχθείσος.

— 11. οὐσός] h. l. usurpatum est pro μίσος.

519. 14. ἔσα μὲν αὖν —] Citat h. l. Aristides τίχχ. p. 230.

— ibid. ἠναντιώματος ἡμῶν ἀφεθῆναι τῆς χρησίας] a magna codicum, quæ hinc loci est, discrepantia, colligo in aliis olim pro postrema voce fuisse στρατίας. ut alii sic darent: ἠναντιώματος ἡμῶν ἀφεθῆναι τῆς στρατίας. nobis adversans, postulantiibus, ut æquum atque debitum, eos a militia munis per id tempus liberos haberi, vel absolvi. alii sic: ἠναντιώματος ἡμῶν ἀφεθῆναι μὲν ἀφεθῆναι τῆς χρησίας, adversans nobis, urgentibus atque flagitantibus, ne a functione saltationis solennis absolveretur, ipse Midiæ puta. Hermogenes Aldi (p. 410. ult. ed. Crispini) sic recitat hunc locum: (Nam Portus lectionem Aldinam ad vulgatam refinxit) τοὺς χρηστὰς κολῶν ἀφεθῆναι τῆς στρατίας, quæ vera est lectio, et debebat a me representari, foissimèque, si citius ea mihi innotuisset. vel etiam: ἠναντιώματος ἡμῶν, ἴσθα τοῦ ἀφεθῆναι τῆς στρατίας. quo militia vacationem impetraret.

— 20. ἀλλ' ἐπιού] Sententia postulat: ἄλλο ἐπιού. eandem contumeliosam indignationem, quam alii cuiuspiam injuria quascunque, etiam gravius, commovisset.

— 24. ὑπεβόη] Sententia hæc est: τὴν μετὰ ταῦτα συμβάντα ἡσθία, ἢ τὴν μάλιστα λέγειν, ὑπεβόησαν πάντα λέγειν. post factorum ea, quæ nunc commemorabo, suspirant omnem modum, aut orationis, aut insolentiae.

520. 3. μὲν] potest utique, quamvis dicitur et coacte, referri ad τὴν λέξιν ἰσθίονα καὶ τοὺς στυφάνους. malim tamen aut μὲν, aut λέξω μὲν. pari modo v. 8. πρῶτα μὲν δατίωμ.

— 5. καίτοι τοῦτων εὐδίας] correxi καίτοι τοῦτο γ' εὐδίας. nam alias deesset τι aut εὐδὴν ad τοῦτων, si id servetur.

— 9. Τυλιφάνης] Citat h. l. Harpoor. v. Τυλιφάνης.

— 15. ἀπὸ περιῆ] scil. τῆς ὕβριος. tantum insolentiae supererat, tam exuberabat et modumque excedebat petulantia.

— 18. τὰ παρασκήνα φέρων] Citat h. l. Harpoorat. v. παρασκήνα.

— 26. προσδιαφθίρας] nullus dabitavi Wolfi conjecturam, quæ mihi quoque in mentem venerat, adiciere, scil. προσδιαφθίρας, omisso sibilo initio vocis. cum iudices prius corrupisset, quam ad dicendam ferret sententiam. ut ἐπὶ huius loci præferatur alteri præpositioni ἐπὶ, necesse etiam est ob inaequans ἰσθίονα v. pen. τοὺς κριτὰς τῷ ἀγῶνι τῶν ἀδελφῶν, est brevis dictum, pro integro, τοὺς κριτὰς τοὺς τῷ ἀγῶνι τῶν ἀδελφῶν ἐπιταγμένους, vel ἐπρωταγμένους, iudices certissimi virorum præpositos, h. e. constitutos, ut de victoria in certamine vltorum pronuncient.

521. 27. ἔχω] malim ἔχω, habeo, in iudicativo. et sic dudum correxit Wolf. quem secutus sum. In nomine ἔχωτος adhuc hæreo. nomen tribus videtur in eo latere. In codice Bav. erat quidem idem vocabulum, veramtamem nova quædam manus super ἔ signam illam appinxerat, quæ se solet indicare γ. cogitant scitiores. Suspensus aliquando sum Περρωτός, a tribu Πέρρωται.

522. 19. καλύσας] teneo teneorque, tametsi Tayl. καλύσων malit.

523. 5. ἀπροβόησθαι] nisi causæ video, cur Taylorus hic aoristam præsentis præferat, et ἀπροβόησθαι malit.

— 10. (ἐν τοῦ νόμου] significat τὴν ἐν νόμῳ. legem de Dionysiis in specie latam. v. p. 526.

— 15. παρήτα] malim ἔτα. differre ista duo inter se videtur. παρήτα est, qui ad manus est, unus alius e multis. Sed ἔτα, qui solus est, præter quem nullus alius est, necessarius, a lege præscriptus. Sic statim τὸν οὐκ ἔτα.

— ibid. τοῦ μὴ δεῖναι] delevi μὴ. quod

videtur matam e lectione vetasti ejuisdem libri, in quo suspicor fuisse: τῶν τοῦ λαοῦ ἢ δεῖναι δεῖν.

— 20. τῶτο] si bene habet, est pro δὴ τῶτο. malim tamen hoc, aut τῶτω, id est, ἔτα. tametsi non ignorem illud quoque loco huius usurpari. aut possit quoque pro αὐτῷ legi, in genitivo, αὐτῶ.

524. 1. ἔμει] invidiosum enim, h. e. ignominiosum erat Demostheni, eumque in odium populi adducebat, si diceretur in causa fuisse, ut insona Midias damnaretur. videntur tamen insequentia magis suadere, ut ἔμει legatur. invidiam vobis confiare.

— 4. εὐδὶ γὰρ, ἑταδὰ] verum ut falso, tota hæc posterior sententia plane idem dicit atque superior, et posteriora sunt explicatio priorum.

— 14. Δημοσθένης - - ἔξωται] oratio est Midias, rem extenuantis et ad contemptum traducentis. quid magnam deliqui, Demosthene contumeliose tractando? homine tam vili et contemnendo.

— 27. ταῦτο τοῦτο] id est, κατὰ τὸ αὐτὸ τοῦτο. prorsus similis et eodem plane modo. constructio est hæc: καὶ πάλιν γὰρ τὸ αὐτὸ τοῦτο, ἢν τις τὴν ἀρχοῦτα παρήξῃ, ἰσχυροῦμαι μὲν ἅν παρήξῃ. — v. Markl. ad p. 526. penult. nihil igitur hic opus est supplemento Lamb.

525. 1. τῶτω] statuta puta, legesque de pecnis grassatorum.

— ibid. ἐπὶ τῶτων] Circa thesmothetas, et arothontas.

— 6. πάλιν ἔτα] id est, κατὰ πάντα vel παρὰ πάντα. tametsi ἐπὶ malim additum.

— 9. καίτοι ταύτης] malim καὶ ταῦτ' ἀπὸ τῆς. et id quidem illi ipsis diebus.

526. 3. ὅτι] videtur delendum esse, et inlocui uncis ὅτι, ut ex ἔτα proximo male iteratum. δὲ μέλου est idem atque μέλουσι. aut potest sic reddi: si quidem tuæi vultis famam hæc, ut dicamini salutem publicam curare.

— 10. δὲ ἡσθία] quæ Midias dicit alios in alios contumeliosam patrasse. Docet vos Midiam, non modo propter sua crimina, sed etiam propter ille aliena, punire.

— ibid.]] scil. ταῦτα τὰ τῶν ἄλλων ἀδικήματα. quanto plura sint numero illa flagitia ab aliis commissa, quibus allegandis Midias sua dodecra velare et excusare conabitur.

— 18. ἔφατον] correxi ἔφασαν. Sententia est: verberavit Polyzelus prohedram, ἀμαρτὰν per errorem, non agnoscentes dignitatem ejus, sed aliam aliquem existimans esse, φάσας τὴν λογιμὴν, πρακτικὴν meditationem, h. e. facto deliberationem prævertente. φάσαι τὴν λογιμὴν, qui prius facit, antequam secum deliberet, quid agat, et sitne satis consultum agere, aut satius omittere. tametsi malim φάσαν

legi, ut ad *εργαστήρια* referatur. quomodo olim Wolfium coniecisse nunc video.

— 26. *ἰδὲ, σπυριδαίς, ἑτέρον δὲ πνεύ, ἀργαίης, καθυφαίς τὸ ἀγῶνα*] Sic distinguende locum planum feci. constructio haec: *φατέροντα καθυφαίς τὸ ἀγῶνα*, constat enim causam fecisse missam, et ab actione destituisse, *σπυριδαίς ἀργαίης*, ideo quod esset laeso ad id adductus, *ἑτέρον δὲ πνεύ*, quantocumque tandem.

527. 2. *ἑτέρον*] significat illos, qui, cum honorem gerentes verbera aliasque contumelias acceperunt, insolitas eas transmisserunt.

— 20. *τῷ μὲν μιστ' ἐργῆς*] *Wolf μὲν* tolli suadet, non improbabilius. Placeat tamen alia ratio magis. Scilicet τῷ, ut natum e sine vocabali *δένω*, et *ἀπίχης* uncis in clusi, quibus duobus vocabulis omissis plana exsigit sententia. Vel servato verbo *ἀπίχης* potest locus sic concinnari. *ὁ μίστος δένω μὲν μιστ' ἐργῆς, ἔς ἀπίχης, ἀλλὰ καὶ β.* constat ejusmodi hominem non modo per iracundiam, a qua muttum abest, sed etiam dolo malo, multum diuque agitato et praemeditato, contumelias istuliasae.

528. 12. *οἱ ἑτέρον*] correxi *οἱαὶ ἑτέρον*. in ejusmodi causis non jam amplius *lex copiam facit*, ut in aliis causis, *reum actione unde vi prosequendi, quae actio privata est.*

— 13. *προετιμῆν ἑτέρας τῷ δημοσίῳ*] e natura rei et e v. 18. colligo deesse hic τὸ *ἴσω*, scil. *τίμημα, τῷ δημοσίῳ τιμήματι*. Est autem *δημόσιον τιμήμα*, multa arario dependenda.

— 17. *τις*] malim *τι*.

— 19. *ἴσον τις ἂν τῷ ἰδιότητι*] addidi *ἂν*. Sed totam hanc sententiam haud intelligo, quam plena esset, si haec quinque verba abessent. Suspicio hic aliquid desiderari.

529. 3. *ἀνεξέβαλλῃ*] aequitatis puta et humanitatis.

— 7. *μῆτις πρὸς δούλων*] malim *μυθὶ πρὸς δούλων*. cum reperiret hanc rem haud conventionalem, ne erga servum quidem, *juvisi*, ut plane ne cuiquam liceret ita se gerere. *μυθῆλος* per delta, non *μυθ' ἔλος*, neque, ut in Augustano est. *μῆτις ἔλος*.

— 15. *ἰ τῶν δούλων*] malim *ἰ καὶ τῶν δούλων*.

— 19. *ἀφ' ἔς ἂν ἰ γραφῆς*] scil. *ἑτέροθεν* aut *ἀπὸ πρῶτον*. videtur tamen potius alterutrum, aut omnino simile quid desiderari.

— 20. *εἰ δὲ μὴ*] scil. *ταῦτα γίνεσθαι*. sin autem id minus contingat, aut scilicet nil intercedat; hoc est, si quid interveniat. v. Markl. ad b. l.

— *ibid. ἴσον ὅ ἂν καταγῶνται, ἰ Ἑλλιάς τιμῶν*] facio cum iis, qui, ommate defesto, legunt *καταγῶν* in tortia persona singulari. si *quam eudem Helicia condonant, statim ei pecuniam definiat.*

— 23. *γραφῆς ἰδίας*] forte leg. *γραφῆς ἰ δίας ἰδίας*. actiones publicas privatasse.

— 26. *τιμῆθ' ἑς ἕβρας*] id est, *ἔκτα* vel *ἀπὸ τῆς ἕβρας*. Si quis ob insolentiam multae pecuniaris sit condemnatus. malim tamen *ἰ τῆς ἕβρας*, scil. *ἔκτα* vel potius *γραφῆς*. Si crimini insolentiae irrogata fuerit multa pecuniaris. malim igitur *τιμῆθ' ἰ τῆς ἕβρας*, scil. *ἔκτα* vel potius *γραφῆς*. erat enim ea causa publica. facile potuit articulus *ἰ* exoidere ob praecedens *ἰ* in *τιμῆθ'*. Sine causa mstantur h. l. viri docti. locus aut vacat vitio, aut si quid ejus est, quod parum est, potest id eo quo dixi modo, *ἰ* addendo, sanari.

— 27. *δεδόθη*] scil. condemnatus, si nempe hominem liberum contumeliose tractaverit, donec dependerit multam; quo significatur, carceris poenam tum esse remissam, si servus fuisset injuriose habitus. locus hic bene habet, cave aurem corruptoribus probeas.

531. 11. *καὶ πῶσαις ἰδίας δεξιάς*] facile patiar *ἰδίας* aut cum Teyl. doleri, aut cum Wolfio in *ἰδίας* mutari. possit tamen, me judice, si necesse sit, vulgata paulum emendata servari, sic scilicet ut legatur: *καὶ πῶσαις, δίας δεξιάς*. ubi *δίας* idem erit atque *ἰδίας*, vel *ἀγῶας*. Possit quoque legi *καὶ πῶσαις, ποπῆ καὶ ἰδία δεξιάς*. tam omnibus diis deabusque simul cum tota cooioe, quam quibusque sigillatim et privatim pro se. Et hoc quidem, pro sensu meo, praeferram.

— 12. *ἀποχρηστῆς ἀποχρηστῆς* maluit. non video cur. nominativus cum infinitivo, vim imperativi habente, bene constat, et ex more Graeco. subauditur enim *μυμῆσθαι*.

— 14. *ἑτέρας*] abest a multis et potest abesse. nam versus totus 15. videtur esse titulus oraculi insequentis. unde colligitur, collato p. 530. 27. oraculum superius e Delphis fuisse dictatum, duo insequentia e Dodona. malim quoque sic distingui et legi: *ἑτέρας ἐκ Δωδώνης μαρτυρίας*. ut hic sit titulus. tum orditur ipsum oraculum, *τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων ἰ τοῦ Διὸς σημάθει*. uncis inclusi vocabulum *ἑτέρας*.

— 16. *ἰ τοῦ Διὸς*] scil. *σφραγῆτος*. Saecordis Jovis haec significat. quoniam tempus statutum sacrificii offerendi et legationis sacrae mittendis sivistis praeterlabi, ideo *κελεύεις*, praescipit [Jupiter puta], mitti legatos delectos.

— 18. *καὶ ταύτους τοὺς διὰ ταχίαν*] *delevi τῶς. et illos quidem celeriter*. Sed tum deest verbum, *προσέλοστας*, oblaturos, aut simile quoddam. *Δωδώνια*, quod abest a quibusdam oodd. facile patiar abesse. neque videtur genuinum. nam cum praecessisset *ἐκ Δωδώνης μαρτυρίας*, facile intellectum erat, quis Jupiter hic designaretur, etiam si nomen loci retioeretur, praesertim cum *ἰ*

τῷ Διὶ σὺν Δωδωνίῳ προσέειπεν. Bav. idem deest, sed pro τῷ secundo est τῷ. latet utique vitium. desidero numerum taurorum offerendorum. noscimus? quot erant legati. quam in suspicionem jam ante me dudum Wolfius incidit, natura rei ultro quemque illic ducente, ut sit hæc loci lectio: τῷ Διὶ ἐνὶ ἑσπερίῳ βωῖς. oblaturos Jovi novem taurus aratores.

— 19. διὸ βωθῆς] in Bav. est διὸ βωθῆς. in aliis aliis. mihi videtur leg. διὸ βωῖς ἴσως. binae vaccae æqualis tauris ætatis atque roboris, vel decorus Jovi atque convenientes. vel ἑξὶς ἴσως dictione Homericæ. sæpe δαίτης ἴσως occurrunt pro opiparæ dapæ, lætæ, splendide. sic vacoæ ἴσως sunt bene pastæ, sæci plenas, vegetæ.

— 21. χαλῶν, καὶ πρὸς, τὸ ἀνάθημα —] malim καὶ et comma deleri, ut sit sententia: tabulamque æneam [soil. oblaturos] pertinentem ad illud donarium, quod jam dudum dedicasset populus Atheniensis. τράπεζα est tabula, cui inscribitur inscriptio declarans, cuius sit illud donarium et qua de causa datum.

— 24. ὁ τῷ Διὶ σφμαῖ' [vel ut in aliis est σφμαῖ'] ἐν Δωδώνῳ Διωνύῳ δημοσιῶν] pro voce postrema voluit Lambinus, cui Taylor assentitur, δημοσιῶν. ego vero vulgatum h. l. læcer. non enim δημοσιῶν usurpatur ita ut δημοσιῶν, quod erat cognomen Bacchi. In σφμαῖ' in facile consentient omnes leg. esse σφμαῖν. pro Δωδών malim διών. ut totius loci hæc sit lectio: ὁ τῷ Διὶ σφμαῖν. ἄμιν Διωνύῳ δημοσιῶν ἴσως τίλειν. Sacerdos Jovis jubet, Dionysio Demoteli offerri victimam integre et florentis ætatis. aut alias post ἴσως τίλειν deest Σῶμα. Δημοσιῶν videtur ille Bacchos esse appellatos, cui non privatim a quoque, sed publice ab omnibus sacra fiorent.

— 27. ἰσῶν. θῶν μίαν ἡμέραν Διὶ Κτυσιφῶν Λευῶν] Post ἡμέραν posui punctum, et duo prima verba, interjecto puncto sublato, in unum verbum construxi ἰσῶν, auctore codicis Bavarico, cuius in corpore cum sit vulgata, margo dat γγ. ἰσῶν. Sententia itaque est hæc: coronas ab ingenuis servitibus esse gestandas, ut per unum diem ab opere feriandum. Porro sacrificandum esse iustum candidum Jovi Cæcio. In Διὶ facile e proximo superiori versu subauditur ἴσως.

532. 1. ἐν τῇ πόλει] malim προπεσίσθησιν abesse. Sunt (non in civitate, sed) civitati multa præclara oracula. et jam video ab Augustano in abesse. ideoque delendi.

— 5. ἀπὸ τῶν ταῖς ἐφρανομήτους] correxi ἀπὸ τῶν Διὶ ταῖς ἀφῶν. quod idem est ac si dixisset: ἀπὸ τῶν ταῖς Διὶ ἀφῶν.

— 6. εἰ πάντων χαρὰ πάντας εἰ γυγίμαται

— εἰδὼν ἔτι τὰς μὲν ἡμέρας] apparet locum esse corruptum. vult enim conficere, choregos esse inviolabiles, quia sint sacri. sacros autem esse, quia sint principes chororum, qui sacri item sint. nam a diis eos præcipi. quod si ergo choregum quis violat, cum sacra violare. Sed in vulgata labat argumentatio. quam fœlle confirmes et planam facias sic legendo: εἰ τῶν ἡμερῶν χαρὰ πάντας εἰ γυγίμαται, quod si ergo sacri sunt choregi omnes, quotquot instituantur, καὶ εἰ χοροὶ δασιῶν, sponte sua sacros, etiam choregos sacros esse. τὰς μὲν οὖν ἡμέρας — jam per dies quidem illos, quibus —

— 9. πρὸς αὐτῶν] πρὸς αὐτῶν legas, nil interest. etiam ἡμῶν addas, an omittas eum vulgata, nil refert. nam αὐτῶν idem potest significare, atque ἡμῶν αὐτῶν. Per illos quidem dies, quibus ad ludos celebrandos coimus, quicunque æquarum coronam gerit, is eam sismet ipseus causa gerit. — postremo autem die, quo præmia dantur victoribus, soli victores coronas gerant, et victor quisque sumit causa et sua victorie sua significanda: ergo, gerit eam coronam. Concludit sic: Chori agendi et coronæ gestandæ in omnibus areolis præcipiuntur. Sunt ergo res sacra. Sanctissima igitur illis quoque inest, qui choris præstant, ideoque coronas gerunt, donec defuncti sint suo munere. Sed præfui choro, et gessi coronam, ideo sacerdotatus fui, denec, victorie adjudicatione, ludi fierentur.

— 24. εἰ ὁ προσαλλῶν] imo vero ὁ χοροὶς προσαλλῶν, non modo alius quicunque ponere reus est, sed ipse choregus quoque, tametsi vel maxime jus illi competere debet hæc faciendi. Concludit sic: Si choregus ipse meliatur, saltatorem ad se, spectandi modo causa, advenisse, quanto magis illum par est privatam meliari, qui choregum ipsam in muneris editione pulsat. Opponit inter se comparandi ergochoregum saltatorem, vacationem, quæ inspiciendi ergo fiat, verberibus, saltationi denique muneris editionem, per se privatam publice, multo majora minoribus.

— 25. κατὰ τὸν νόμον] κατὰ αὐτῶν legatur nil refert, nisi hoc, quod κατὰ τὸν νόμον cohereret omni ἴσως ἀξίμος, κατὰ τὸν νόμον autem omni προσαλλῶν. Sententia erit altero modo: Ὅτι legis κατὰ τὸν νόμον, ne ille quidem a pœne liber, si quis, cum choregus sit, saltatorem ad se vocet. altero hæc: Si quis choregus facit hæc, quod per leges haud licet, κατὰ τὸν νόμον, ut aliquam saltatorem ad se vocet, immensus mulctæ ne sit quidem est.

533. 18. ἢν συμπεραχῆται] correxi ἢν τὸ συμπεραχῆται. Constructio hæc est: ἢν τας ἢν τὸ τῶν ἐν ἐκείνῳ ἡμῶν ὄντων ἀπὸ τῶν συμπεραχῆται τούτων ἢν. vident quis famili-

tatem et indulgentiam pietatis, qua vestrum unicuique inest, tantum. τὸ σπλαγχνικὸν, est o animi placabilitas, et lenitas, qua sopita ira, aut crudelitate, ferocitate, acerbitate, concessit alteri, de sententia sua remittit, atque relaxata est.

— 20. τοσοῦτ' ἀπέχῃ τῶν χρεῶν τινὲς ἐφασκεῖν] variant hic odiosos. alii τοσοῦτ' ἀπέχῃ τοῦ χρεῶν τινὲς ἀφ. Augustanus plene sic, nisi quod χρεῶν in accusativo singulari dat. Sententiam reddidit utraque lectio per se bonam, sed ab hoc loco abhorrentem; cui unice convenit, ut pro τινὲς legatur τις in nominativo. Et sic correxerit meo iudicio. Sannio choros docet, et ne privatorum quidem inimicorum quisquam cum in ea re impedit, nedum ut choregus quisquam cum vi et manu infesta tangat, h. e. violet. subauditur αὐτοῦ.

334. 6. τοῦτον] parum abest, quis dolerem, ad exemplum multorum odiosum, a quibus abest, inatle sane et noxiam additamentum, unice tamen insolui. verumtamen repressit me haec suspitio, latere in isto vocabulo τὸν αὐτῶν χρεῶν. eorum choregorum, qui sperent, eorum suum omnem victoriam esse discessuram, nisi ille, vel ille adversarius obstat, qui de medio prius sit tollendus. Pari modo Iulius suspitatus est in τούτων latere ἰσχυρός. quod eodem redit. dictionis ἐπεὶ τοῦτο haec vis est: Si hoc vel illud feceris, victor abibis, sine omiseris, victus. potest illud τοῦτο, pro re nata, multa et perquam varia significare. ut, a. c. nisi choregus mihi inimicus hoc esset chori magistro usus, vicissem. aut: si ego illum chori magistrum summovero, aut ad eorum meum transtulero, tum ego vincam. et similis.

— 14. ἔν τῷ] posterius vocabulum feci encliticum, domo circumflexo. sed restat gravior vitium. pro ἐν τῷ ἔν leg. videtur, aut εἴ τῷ cui, aut αἰ cui (sic).

335. 8. τοῦτον] ostroxi τούτη. dignum sua persona censebat, se pati, ut civitas talia faceret; scilicet τὸ σπλαγχνικὸν τοῖς ἰσχυροῖς ἐχθροῖς ἵστας, inimicos sibi (Iphiorati) homines ornaret oronibus honoribus. in τὰ τοιαῦτα subauditur ἄδωρον, vel ἰσχυροῦσιν, vel φιλοτιμουμένῃ, vel tale quid.

— 9. Κολοσθῶν] videtur Harpocrat. h. l. ὕψιστο v. Κολοσθῶν.

— 11. κλέπῃ] vox haec mihi vehementer de sobolio suspecta est. nil tamen ausim prononciare.

— 12. καὶ] unice inclusi. delendam unice videtur, item v. 13. καὶ secundum. tum erit haec sententia, ac si scripisset sic: ἔρχομαι γὰρ, ἐπὶ φιλοδοξίας, ἐπὶ κατηγῶν Χαβρίου, ἀπελάττας τῶν αὐτοῦ κατηγῶν καὶ ἀπέρων [id est, ἀκέρων] ἕνεκα, οὔτε ἰσχυροῖς, οὔτε ἀφίρκαζες τὸν σπέρων Χαβρίου μετὰ τοῦτον χρονοῦν καὶ κινῶν.

— 20. οἷδα] si bene habet, usurpatam est pro εἰ οἷδα, certus sum.

— ibid. ἀρετήν, τῶν] malim transpositio vocabulis τῶν ἀρετῶν. Constructio haec est: οἷδα, vel εἰ οἷδα, ἐπὶ οἷδαῖς ἡμεῶν ἵστω τῶν ἀρετῶν μεμνησίου. certus sum vestrum neminem hoc meminisse facinus caesusquam veterum: quodnam? hoc scilicet quemquam veterum, qui inter se similitates exorouissent, adituisse iudiciibus.

— 23. ἐξερῶντα] hic est, verba, in quo jurarent, praesentem. vel etiam potest accipi pro reserantem, prestationibus et oblocutionibus suis iurandam ab altero praestitum pro irrito, hand dicto, nil vinciente declarantem.

336. S. Ἐρασίδης] malim εἶτω Ἐρασίδης. ita audax, ut Midiam.

— 24. οὐδὲ τίτι] ne tunc quidem, licuisset ei tanta importunitate in me venire, etiamsi honesta illa civileque ratione mecum contendisset, quam devitavit.

— pen. μολίαν — φιλοτιμίαν] in Augustano est μολία, φιλοτιμία. perinde est, utro modo legas. ad accusativum subauditur τοῦτο. ad dativum, ἴστω τῶν ἐμῶν χρεῶν. praetuli tamen locutionem Augustani. Totum hunc locum a versa 25. τῶν δὲ ad p. 537. S. cstat Dionys. Halic. T. II. p. 168.

537. 5. ἢ ἄς οὐ δίω αὐτὸν τιθέναι] potest hic locus gemino modo tractari, ita ut οὐ aut servetur, aut omitatur, prout nempe ἢ accipis aut pro quam, aut pro sine. Si omitatur οὐ, tum erit haec sententia: quod si vestrum quis aliter expeditam paratamque in Midiam habet animaverionem, quam ut equum censent, eum morte mulctari. hoc est, si quis vestrum, o iudices, Midiam leniori pena, quam extremo supplicio, censet afficiendum. insolui tamen unice οὐ. Sin autem servatur οὐ, erit ἄλλως πως accipiendum pro ἄλλως ἢ προήμῃ, ἡπιώτερον ἢ προήμῃ, aliter quam oportet, lenius quam par est. quod si quis vestrum acius de pena Midiae statuit, sine, ut alii verbis eloquar, si Midiam statuit mortis penam haud meruisse. v. p. 532. 4. ubi ἄλλως πως est idem atque μαλακώτερον τοῦ θανάτου. Sed et ad haec deest aliquid sententiae, nam alius insequentia cum superioribus male cohaerent, et laxum fluxumque est ratiocinatione. deest nempe, δ' ἔτι αὐτὸν οἷα πῶδ' ἡμῶν μῶν. Si quis vestrum ideo Midiam leniore, quam mortis, pena putat afficiendum, quod ego statim altus non sim [unde colligi queat, ipsummet me injuriam illam leviuscule accepisse, et pro summa non habuisse], vehementer is errat.

— 10. ἐπὶ τοῦ βοσδίου] idem est atque ἐν τῷ βοσδίῳ, vel ἐν τῷ βοσδία. Per χάριν significat illa Demosthenis erga remp. officiositas, qua noluit, praecipienda vindicta, jas civitatis in turbatores pacis pa-

blico animadvertendi misere. Sententia est: Convenit vos in pœna a Midia repetenda, et in ope mihi ferenda, gratiam mihi referro pro mea illa erga vos voluntate atque reverentia vestra majestatis, qui integrum de hoste meo judicium, plenamque ejus ulciscendi potestatem vobis fecerim atque reservaverim, neque privata, sed publica eum actione sim insectatus.

— 14. Εὐθύμων] nomen Græcum non est, sed Εὐθύμων. Euthymum, quem hic nominat orator, non magis novi, quam Sophilum. sed hoc novi Euthymum esse, non Euthyannum. tametsi ab errore Meursii, quem Taylor meritum castigavit, multam absum.

— 15. καὶ] sustuli de meo judicio. nam alias obscura est oratio et hinc, ut nescias, quis quem occiderit, Euthymus Sophilum, an hic illum. Sed Euthymus Sophilum peremit.

— 18. εὐτὸς ἴδης] bene habet εὐτὸς, de quo sine causa fuit dubitatum. in cœtu, vel contentu quodam mers privato, cumjammodi multos a multis haberi solere inter notos et familiares, nemo nescit. mirifica est vis leposque particulæ εὐτὸς apud Atticos, pro sic plane, mere, prorsus, omnino, nihil aliud, quam—. Concludit sic: Errant, qui contumeliam in loco publico per meram proterviam alicui adpersam, ut mihi fuit, pro re levi et inulto transmittenda habent. potest enimvero ea magnas perturbationes et diras calamitates consciscere. Injuria in cœtu amicorum accepta, cui costui, præter amicos familiares, nemo interit, videri poterat tolerabilis, et venia atque oblivione digna. Sophilum tamen ea sic commovit, ut cædo aggressoris eam ulcisceretur. Quanto itaque majora mala par est consequi injuriam in loco publico et in cœtu frequentissimo datam acceptamque.

— 21. Βεωτῶν] non videtur h. l. nomen proprium esse (nam ex ipso Demosthene constat, Athenienses nonnullos Βεωτὸς, nomine proprio esse appellatos), sed communis gentis. hominem aliquem, gente Βεωτῶν. sed possit tamen res contra esse.

538. 14. καὶ ταῦτ' εἰς οἶκον ἔλθων] addit Augustanus ἔραθην post vocem secundam. quod equidem haud putem necessarium. Conf. p. 545. 20. Multo gravior est injuria domi suæ aliquem violare, quam alio in loco. quo majus erat Βεωτο jus, Evæonem verborum, qui ad se domi suæ sedentem et cum amicis potantem irrupisset haud vocatus, pacemque suam turbasset. Midias autem jus nullum erat Demosthenem verberandi. Demosthenes enim eam non violaverat, neque foris, neque domi.

— 23. καὶ πᾶσιν, εἰ τις αὐτῷ συμβόλαιον] idem est ac si dixisset: καὶ πᾶσιν, ἄνευ

αὐτοῦς συμβόλαιον, εἰ τις ταῦτα γράσει. perinde est ἀπαιτῶμενος legatur, an ἀπαιτῶμενος. præfero tamen dativum.

— 24. δεῦροι δὲ μοι — σπῆλαι] scilicet veniam Evæoni dedisse.

539. 4. τῷ γὰρ τὸ σῆμα] non improbo. bene sic Græcos dicitur. malim tamen τῷ γ' ἢ τὸ σῆμα. v. p. 572. 21. ubi Wolf vulgatam emendat, Taylor defendit.

— 10. οἷα αὐτῶν] Marklandus vult οἷα αὐτῶν, quod Græcum non est.

— 11. μετὰ τῆς ἔργης] malim pro μετὰ, μεστώ, plenum iracundiæ.

— 15. πρὸς ἀλλήλους] post πρὸς ἀλλήλους suspicor deesse κῆδον ἔχοντες, unde exstitit.

— 16. τομίζων γὰρ] subandi e præmissis ἰμαῖς ὄμμα. videmini enim mihi vos ita existimare.

— 26. ὡς περὶ τετάρτων] correxi ἰσχυρῶς τετάρτων, nil curans Taylorum obloquecentem. exempla enim affert alienissima.

— ult. καί τις] Thrasylachus pata; quod nomen statim ipse addit orator, erroris præcavendi ergo. frustra Taylor huic vocabulo h. l. movet controversiam. Midias non est καί τις, sed ὄντις.

540. 1. ἰσὺ τοῦτω] facile patiar ἰσὺ omitti, quod suavit Wolfus.

— 2. κατόχιστον τῆς θύρας] videtur hos dicere: detrahebant signa a foribus, quibus signis veteres loco serarum utebantur.

— 9. κατὰ ἔξωτον] corrupta sunt, tametsi non video, quomodo emendanda. consuetudo dicendi ratio ferebat ἡτὰ καὶ ἄρῃα ἔξωτον (sine κατὰ). bene notavit Wolf dictiosius insolentiam.

— 11. ἐπίσταν] minabatur esse remisuros.

— 12. ἔμοις δὲ τις] malim ἔμοις ὄντι τις.

— 16. τῶν παρὰ τοῖς ἐπιτήρταις] scilicet ὄντων μοι χρημάτων.

— ibid. οἷα ἔσα ἰδούτων] fort. οἷα, ἔσα ἡμῶντο συνήθει ἀποταρμῶν, ἀλλ' ὅσα ἔδωκ' ἔδωκ' ἀνακαταστάσθαι, προεδοῖον εὐφρέξαν, ἴδωμι.

— 21. τῆς κατηγῶν] malim artionum abesse, ut statim post v. 24. λαχὼν ἔξωτος.

— 25. πῶντι] dedi πω simplex. nondum, tam temporis non tangebam, tametsi jus mihi esset. non nunquam, sed tum nondum.

— 26. εὐλαβῆς] post εὐλαβῆς videtur ἀκαλοῦσθαι exoidisse. ut sic procedat oratio: εὐλαβῆς, ἀκαλοῦσθαι τοῖς ἔμοις, τῷ δὲ πᾶσι ἔσαντα πρ. δ. Ego tam caute et circumspicite, convenienter legibus, omnia mihi agenda per jus et fas censeo.

— pen. ἀσπυγῆς, ὡ μόνου] sic distinguendum et leg. videtur: ἀσπυγῆς (scilicet ἔσαντα πρᾶτταιν ἀξιοῦ). οὐ γὰρ μόνου —

541. 6. Σφέττις] correxi Σφέττις. Θεω-

πλοῦς τῶν Θερσίων καὶ Θερσίων ἀντιπαιδευμένων
esse, probat Wolfium Palmarumque et
Valerianum, a Thylero laudatos, vidit etiam
Berkiellius ad Stephan. Byzant. v. Θερσίης.

— 15. μᾶλλον] omittit Augustinus μᾶλλον.
quæ confirmor in suspensio mea, præ vixi
leg. esse vixit. ut redcat τῶν καὶ ἢ, quem
fecit fueris Midiam hinc huius.

— 25. ἰδίῳ] redit ad Stratonem.

542. 4. τὸν ἱσχυμένον διδασκῆναι] in dubium
vocatur hinc dictio a Taylora, sine omni.
nam vulgata bene habet. Latini quoque
dare iudicium, condemnantem, usurpant.
ἄλλοι μὲν τῶν τῶν ἱσχυμένον, scil. ἄλλοι, est
dare in aliquem sententiam seu iudicium
desertum, cui nullus adversarius obloquitur,
quod sullos adit, v. p. 544. 25.

— 6. εἰς ἢ] Midiam.

— ibid. εἰδὲν] Stratoneum.

— 7. ἀνομήτως] præ ἀνομήτως eodē.
quidam dant ἀνομήτως, non male. scil.
ἐπεὶ τὰς ἀρχοντας. et præstati hōc. v. in-
sequencia.

— 12. ἀνολαχὴν] post ἀνολαχὴν videri
aut deesse, aut saltem subaudiendum
esse μὴ εἶναι. v. p. 543. 14.

— 16. Σικεφορέτης] videtur verba ἢ
τῷ Σικεφορέτῳ e schollo in textum inserta
græce. Etiam quid γυγνῆται v. 17. sibi
voluit hōc intelligi.

— 20. κατὰ τὸν ἱσχυμένον] imo vero εὐνο-
χίαν, pudum et desertum ab advocatis, Stra-
tonem putat. Eorum, quæ aut Wolf aut
Taylor ad h. l. attulerunt, nil probō. οἰστικὸς
αὐτοῦ; neque scholium, neque superva-
canea sunt, sed idem et aliquanto plus,
atque proximam, dicunt. modo dixerat
Stratonem advocatum affuisse nullam. Jam
dicit, prorsus nomen eorum affuisse
omnium, quæ adesse par fuerat, non sub-
scriptores notari, non advocatos reo.

— 21. τὸν ἀνομήτως] invidiosus dictum.
arudele est et impium, lectus a se arbi-
trium infamia notare, quod non multo mi-
nus faciosorum est, ne si patrum perdas
et interimas.

— 25. ἀλλοθίοντι] si ἀλλοθίοντι ad Stra-
tonem redit, ut erodibile est, et specie
prima videtur, tum necesse est, ut ἰδίῳ
vel τῷ μᾶλλον transportatur post εἰς ἡμῶν.
ut sententia hæc sit: tptam hæc est Stra-
toni, Nisi ei intendere, si quis injuria se
lanceaverit, neque arbitrium dicere, ne-
que, ut videtur, eandem cum Midia viam
ire. mihi tamen probabilius videtur ad
ἀλλοθίοντι subaudire τῶν ἐπὶ μᾶλλον, ut
hōc sit sententia: Nemo si non videtur tu-
tum esse, neque a Midia jure potius repetere
acceptarum injuriarum, neque arbitrium ei
cedere, neque prorsus eundem viam ire. quæ
commendior est sententia.

— ult. ἡμῶν] malim ἡμῶν. ut referatur
ad ἀνομήτως καὶ τῶν διὰ. tantus pœnas
tanta cum crudelitate suscipere per insidias

medicatus est. Videtur in aliis Hbris
fuisse hinc lectio εἰς τὸν ἡμῶν ἡμῶν
(sine τῶν καὶ), in aliis fuisse τῶν καὶ
sine εἰς τὸν ἡμῶν. tam ambas vias lectiones
in unam confusas vulgata vitiosam pepe-
risset. alteram tollendam est hæc iudicio.
scio tamen fore, qui verba εἰς τὸν ἡμῶν re-
ferant ad præmissa τὸν ἡμῶν, et nihil aliud
sint, quam, prout Atticos trajectos esse
vocabula: qui iudicio suo per se hæc
fruantur.

543. 6. μᾶλλον ἢ Δί] Est hæc prose-
pœra mitema et ironica aucto exousan-
tia Midiam cum inimico eum accusante
loquentia. Amicus Midiam est: μᾶλλον
ἢ Δί ἄφελος δίκην. occurrat inimicus Midiam:
ἀλλὰ χιλίων. rursus amicus: πᾶν γὰρ. ἀλλὰ
δίκην καὶ τούτου —. respondet inimicus v.
10. ἀλλὰ ἀδίκην.

— 9. συνέβη δὲ ἐπισημῆσαι] vulgata bene
habet. idem est ac si dixisset: οἷα ἦσθε
γυγνῆται ἐπισημῆσαι, non sensit debitum
a se stato tempore non solum, dicit εὐ-
οἶον αὐτῷ οὐκ ἀδικεῖσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἀδι-
καθῆναι. quia concessio sibi erit, se nemini
injuria fecisse, sed potius accepisse.

— 12. τὸν ἀνομήτως] Stratoneum putat. v.
v. 26.

— 13. ἀλλὰ μᾶλλον τούτου] recte Wolf
hanc dictionem interpretatus est, quem
immerito notat Marklandus, ipse deceptus.
sed nondum de hoc, scil. dicam.
paucis post pluribus exsequar. id quod
fecit v. 22.

— 19. εἰ] f. Hs.

544. 3. ἢ ἀπρόσλατον] Sententia est
hæc: Midia artibus callidis suis efficit,
ut iudicos Stratoneum condemnarent in jus
non citatum.

— 15. φωνῆ] Citat h. l. Harpoor. v.
φωνῆς.

— 19. ἢ κερὰ τοῦ ἡμῶν] bene habet.
potest in subaudiri, addi nil opus est. εἰς
a legibus præscripta, præfinita arbitri.

— 24. αὐτῷ] est in ejus gratiam, ut
deditum admonuit Markland.

545. 7. ἐπιδιδόντων] imo vero ἐπι-
διδόντων ἢ ἡμῶν. postquam vero delegerit
de communi consilio arbitrium questuriam.

— 18. ἢ ἡμῶν] ἴσα ἢ δατ Aug.
καὶ, quod recipi. Sed forte leg. sit φέ-
ξασθαι τὴν καὶ ἡμῶν.

546. 6. ἡμῶν] si bene habet, redit ad
legem de Liberalibus. alii dant ἡμῶν. du-
bito, utri melius.

— 7. κερῶν κερῶν] subaudiat εἰς
μὴ ἐπὶ αὐτῶν κερῶν, vel tale quid. ac-
cusativus hic redit ad λαβόντες ἀφῆσαν.
quare propter signum interrogandi ei adjuvat.
nam κατὰ φέξασθαι genitivum adhibeant.

— 14. σκεδὸν ἄπτον] est idem, atque
σκεδὸν μὴν ἄπτον, aut σκεδὸν ἀπτόντων.

— 16. ἢ εἰς τὸν δὴ τούτου] post εἰς τὸν
aut subaudi, aut adde τούτου.

— 25. ταῦτα] scil. τὰ μακρὰ καινά.
— ibid. τὰ τοῦδ] liberos puta Stratonis.

— 26. ἐπὶ τοῦτω] a Midia.

— ibid. πατρὸς] Stratonis.

547. 2. ταῦτα ἀπασ] h. e. ὀρέξαι.

— 9. φέρω ἀξίων] subaudi πάντας.

Constructio hæc est: ἡγούμεαι ἔτι πάντας ἀφ' ὧν ἀξίωσι, τοὺς ἄλλους πάντας φέρω αὐτοῖς εἰς τὴν βίαν ἱκανοὺς κατ' αὐτῶν, etc. existimo homines omnes postulare, cum rem æquam et sibi debitam, ut collatio quedam ad vitam communem agendam sibi conferatur a reliquis omnibus hominibus. vel potest ad ἀξίων subaudiri ἡμῶν vel ἱμαντῶν. ut hæc sit sententia: videor enim mihi recte et jure merito postulare, ut omnes homines sibi met ipsi de suo pæna collationem ad vitam conferant. Sed inclusi ἀξίων νομοί, quoniam p. 574. 11. abest, ubi locus hic idem iisdem verbis recurrit.

— 18. τοῦτω] qualem puta modo exposui. Sed τοῦ delevi. ejusmodi, qualem omnes de te norant.

— 26. ἔτι μὴν δὲ λυπευοταξίω] Citat h. l. Aristides τοῦχ. p. 230.

— 27. τὴν ταύτην καὶ σπύρα] aperta quidem sententia, durius tamen dictam. illud facturum. quidam? scil. τὴν γράψασθαι ἡμῶν λυπευοταξίω.

— ult. τὴν κατηρτῆ] Casanbonus ad Athenæi p. 421. arbitratur hunc hominem ideo hoc nomine contumelioso notatum esse, quod esset sordidus et squalidus, ita enim dictos olim fuisse illavie tetros. Conf. cum his Tayl. ad h. l.

548. 1. ἀπεκρίθη] subibat τὴν δόξασι, quod examen erat, quo prætor jus dicentis accusatorem seorsim, et tum ream, audiebat, totaque causam cognoscebat ante, quam ejus in forum deferendam veniam daret; quo certior fiebat, quibus quæque pars prædiciis causæ esse nitetur. v. p. 548. 9. et Vales. ad Harpoor. p. 10.

— 10. κινῶ] subaudi κατὰ πάντων ἡμῶν. Insuperque ἡμῶν coheret cum δευτέρῳ, ut τούτω coheret cum πεπραχθῆαι.

— 11. ἀδικήματα] v. p. 553. 24.

— 12. τῷ γὰρ ἀδελφῷ] Citat h. l. Arist. τοῦχ. p. 252.

— 18. ἡμῶν] Aristarcho.

— 19. τῷ στυλιανταίῳ] Nicodemī. v. p. 549. 23.

— 26. εἰ δὲν, εἰ τις] Citat h. l. Aristides T. p. 230.

549. 3. τὸν δὲ τούτους εἰς ἑνίαν] vitiosa transpositio, pro τούτους δὲ, εἰς [vol 2] τὴν ἑνίαν. nisi potius leg. est: τὸν δὲ τούτους, εἰς μὲν τούτῳ ἑνίαν. v. p. 414.

— 10. ἡπιδας] post ἡπιδας deesse videtur ἀφρησθῆαι, qui infinitivus pendebit e ἡμῶν v. 5. aut ἡπιδασθῆαι, e proximo ἢ γὰρ, ὅτ ἡπιδασθῆαι.

— 13. δὲ τί; εἰ γὰρ] videtur hic aliquid deesse. ratiociniam enim habet, neque superiora insequentibus satis bene respondent. quid enim sibi vult illa interrogatio δὲ τί; cur? nil processit, ad quod illud cur referatur. neque magis habet γὰρ, quo referatur. Num deest δὲ τί στυλιανταίῳ, aut μέσην ἐν τῷ αἵμα. sed quid manemus in urbe?

— 24. ἡπιδας] correxi ἡπιδασθῆαι de meo. cæteram bene habet τὸν Ἀριστοταλῶν. ἡπιδας τὸν περὶ ποινῆς atque τὸν usurpatar. quasi sit ἡπιδας ἐπὶ τῶν.

550. 10. τούτους] malim ἐπὶ τούτους. v. 8.

— 12. ἢ καὶ τίνα] fuit olim in libris aliis ἢ τίνα, in aliis καὶ τίνα. ambo deinde in unam vulgatam coaluerunt. Sed delevi ἢ. post τίνα subaudiendam ἄλλων μελέων. quem aliam majorem exocessum vel excellentiam.

— 19. αὐτὸς εἰδαμμοῖς] correxi αὐτὸν εἰδαμμοῖς, a verbo εἰδαμμοῖσθαι. ipse amat datum prædicat, ipse sibi met placeat plaudatque de suis divitiis.

551. 4. προσηύω] προσηύω δὲν dat eodex Par. a. non male. quicquid est, debet κῆρυ, si non additur, subaudiri.

— 11. τοῖς πολλοῖς ἡμῶν] illi parti populi nostri, quem nomine τῶν πολλῶν, multitudinis, venit. v. p. 561. et Taylor ad p. 485.

— 20. ἔστω ἡπιδας] scil. αὐτὸν ἀγῶν.

— 24. δὲ] correxi ἰδῆ de mea conjectura, quam postmodum a codicæ quodam Italico, teste Taylors, vidi confirmatam. in damnum populi universi, ἢ καὶ ἰδῆ τοῖς τῶν στυλιαντῶν, aut etiam privatim civis æλικυας.

— ult. ἢ τὰ ταῦτα] primam vocem correxi ἢ, ut sit a verbo εἰμῆ. verum sit, an mendacium, an amicum, an in inimicum (mitto reliqua, quæ sunt hujusmodi), pensi non faciens. Jam alibi admetnā, formalam τὰ ταῦτα Demostheni idem significare, atque nobis et ceteris.

552. 14. δ' ἡμῶν] sola vera est lectio. propter me. quia mihi infestus erat.

— 20. εἰς ἀναστυφῆν] erat quidem ordo naturalis, ut hæc verba starent post πικρὰ φεσθῆαι. Sed quis la affectu loquendi ordinem severum observat? nisi malumne ἀναστυφῆν reddere, non cur non datis cum morti, sed, cur dubitatis εἰ mortis tantumtionem dicere.

— 21. ταῦτ' ἄγῶν ἢ μισὰ καὶ ἀδικῆς κερὰ] Scholiastes Aristophanis ad Achara. 284. citat ταῦτ' ἄγῶν, μισὰ κερὰ.

— 24. ἐπὶ τούτω] cum ἐπὶ τῷ. Sic certe solent Attici. antehæc, tempore expolieri.

— 25. ἡμῶν] Aristarcho puta. τούτω ad Midiam redit.

— πη. *χρὴ μὲν εἶδ' ἔστω*] scil. *σοφῶν*.

553. 4. *τῶν γ'*] bene habet. homini saltem, tam inhumani, tam omnis humanitatis experti, atque est Midias. huic uni saltem Midias venis datur, si alii nulli dari potest.

— 5. *λαλῶν*] in Aug. est *ἀλῶν* sine accento. in quo *ἀλῶν* noscilo. ergo dedit orator *ἀλῶν* [id est, *τραπίζης*] *μὲν παρωδῶς, καὶ ἑμαυτοῦς*. v. p. 554. et sic assus sum de meo sensu corrigere.

— 9. *τῇ προτραπίῃ*] interpositus μὲν inter ambas voces. ante ἑτι nullus dubito ἢ exdidisse, quod Taylor quoque animadvertit. *die enim, quam haec in senatu diceret. praedia ejus dicit, quo verba illa in senatu fecisset.*

— 10. *ἀφελάλειδου*] scil. ad Aristarchum.

— 15. *ἑστῆς εὐνοίῃ*] tam prope, ut valgo solent maxime familiares sibi assidere.

— 20. *ἀντῷ*] sibi, Midiam. δ' *ἐπιόνου*, per illum, Aristarchum.

— 22. *Μάρτυρες*] delatum velim voc. *Μάρτυρες*. nois quidem inlusi. nam hi testes domum 554. 6. producantur. vidit hoc idem jam dudum Taylor.

— 25. *ἐπιδίζων*] subaudi *τιν*.

— 26. *τῶν τῶν*] id est, *τῶ ἀντῷ*, tametsi hoc malim,

554. 23. *ἔς ἑμαυτοῦς*] aut delendum est *ἔς*, aut deest aliquid. e. c. *ἔς ἐμαυτοῦ*, ut *omnesuit*, pro *more suo*. aut *ἔς φίλων τῶν, quasi amicissimum*.

— pes. *ἔω γὰρ εἰ φίλων*] correxi *ἔω γὰρ εἰπὼν φίλων*. tametsi vulgata possit defendi quodammodo et exponi sic: *ἔω γὰρ ζῆταῖν εἰ φίλων ἵδμεν*. sed hoc perdurum est, et vel sic tamen addi deberet *ζῆταῖν*.

555. 4. *τῷ*] visum mihi quoque aliquando fuit, quod Marklando, *τῷ* esse legendum. Sed bene habet *τό*. et est haec explicatio superiorum *τῷ ἔδω* *καὶ τῷ κατασκευάσμα*.

— 18. *ἐγὼ μὲν γὰρ ἴσως*] locum hunc tangit Mosis Atticista p. 350.

— 23. *ἐπ' αὐτῶν*] subaudi *τινά*, scil. *τὴν δόξα λέγων*. nil opus est *ἐπ' αὐτῶν* legi, sed perinde est, utrum quis malit.

— 24. *ἔφ' ἑ*] post *ἔφ'* [vel *φωρῆ*] *τις* deest aliquis infinitivus, e. c. *ἐπαγγέλλων*, vel *γράφουθα*, vel *τιμωροῦμαι*, vel tale quid. *εργασματέω* significat, si quis potentem a se in flagitio deprehensum accusare minetur, cum prius funditus perdit, quem divitem criminisum ad iudicii severitatem pertrahat.

556. 9. *δ, τιδόνει*— *δαμῶν*] verba δ, *τιδόνει* *ἔστι* *τὸ σμαίν* *καὶ τὸ δαμῶν*, non videntur loco suo posita, quae si omittantur, tamen locus erit integer. miror prae caeteris illud δ, *τι δένει*, quod usurpant, aut qui rem ignorant, aut in dubium ad-

ducunt, aut elevant et extenuant. quorum sibi huic loco convenit. nisi si Demosthenes, extenuatione sui numeris invidiam minere et avertere voluit, quam ipsi contrahere poterat vocabulum paulo arrogantius *ἰσίας* et *σμάν*. venerabile illud sanotimoniam, quaeque tandem illa fuit, quae mihi tum inhaerebat, choregas qui esse, cujus persona e legibus sacrosancta est.

557. 1. *τί ὦν*; *εὐ δασύτητα*] correxi periculo et maris meo *τί ὦν*; *εὐ δασύτητα*— *ergo, cum* [hoc est, *licet*] *acerbiora, quam reliquorum civium unquamque a Midia passus non sis, tamen indignaris?* leuiorem hanc duxi medicinam illa, qua Tayloras est usus, qui post *εὐ* auctoritate sua *μὲν* addidit. Pronomen *εὐ* si servatur, possit etiam sic legi: *τί ὦν*; *οὐδὲν εὐ δασύτητα*.

— 6. *πρὸς τὸ λαπὼν πᾶν*] subaudi *τῷ λέγω*. Constructio verborum trajectorum haec est: *εἰ τὸ πρὸς ἄμφοτέρων ἑμῶν ἔδω, τὸ τ' ἑμῶν λέγω, καὶ τὸ τούτων διαλέξω* *προσθέντες πρὸς τὸ λαπὼν πᾶν τῷ λέγω*. *Si aqua nobis ambobus definita, mihi quoque puta illique, in unam confusa manserit, illi, quae adhuc reliqua superest, orationis mee parti addatur, tamen haud suffecerit.*

— 13. *ἔστι δὲ ταῦτα παντοδαπὰ*] videtur orator dedisse: *ἔστι δὲ ταῦτ' ἀδικήματα παντοδαπὰ*.

— 20. *καὶ πολλὰ ἔτερα παραλίαια*] malim *καὶ πολλὰ ἔτερα παραλ.* v. p. 556. 2.

558. 12. *ἢ προσῆς*] malim *ἢ ἔχων προσῆς*.

— 22. *ἔλαυνες*] post *ἔλαυνες* subaudienda ad superiorem interrogationem responsio ab oratore suppressa, sed ab audiente aut legente quoque facile supplenda. *ἀλλ' εὐ δικαίως γὰρ ταῦτα*. non tu id jure, quidem. Interrogatio est mirantia, infitiationem quoque complectens. Et nihilominus tu tamen eos agitabas— et in eo recte facere tibi videbare? Nullo modo.

— 26. *κατασκευάων*] bene habet. usurpator, ut aliquoties in hac ipsa Midiana factum est, de iis, qui invidias fraudesque clandestinas parant, consilia inter se conferant, et mendacia comminiscuntur, atque velut tela quaedam procedunt, quibus inimicos innocentes configant, eaque per subornatos emissarios clam per circuitos aspergant.

559. 15. *τὰ ταῦτα*] haec verba, quae significant, *et caetera*, mitto reliqua hoc de genere, a prioribus commate interjecto diremi. ad exemplum Wolffii et Taylori.

— 22. *ἔδω τας*] tametsi ferri potest, neque enim a more loquendi Demosthenico, neque a loci abhorret sententia, minus tamen hic placet ideo, quod modo v. 21. praecesserit *ἔφ*, quare cum in

Augustano est *δεδίτας*, *αριστος* olim in libris fuisse *ὑπεδύτας*, in ejuſ locum scholium *δεδίτας*, et vitiosa lectio *ἰδύτας* successit. Video namq; Taylors quoque eandem in mentem venisse. Reliqui tamen vulgati.

560. 14. τῶν ἄλλων τοῖ τῶτων, συλλεχθέντες] distinctione paritatem locum *ἰσῆσαι* et illaminari. *κομῆσαι* scilicet ad vocem tertiam revocavi. Constructio est: γίνουσι κριτῆρας ἐκείτων τούτων, ἡσυχῆ [λαμπριότητος in τούτων ποσῆσι] ἡνωθῆναι καὶ ἐκείτων αἰσῆσι ἰσομετρίας.

561. 13. 3] malim ἂν, ut omnia promissa, γένος, πλάτης, δίκαιος, complectatur.

— ibid. ἂν ὑβρις ἦ] malim est ἂν ὑβρις (non vocabulo) aut ἂν ὑβρις φερῶν, quorum hoc a libris condignatur, et malui quoque Taylorus, aut ἂν ὑβρις εὐφῆ.

— 17. στασιάζοντας] restitui pro vulgato *στασιάζοντες*. ideo appellabantur Alcomonidae a Pisistratidis, quod *ἰσθιαίον*, adhuc dum factionem agerent atque tumultuarentur, non quod *ἰσθιαίον* εἶναι, olim aliquando id fecissent.

— 20. καὶ τούτους δὲ τῆς οἰκίας, ἢς ὑπέρχουσι] addidi δὲ, quod deest vulgato. Sed nondum sic locus est complanatus. nam adhuc deest δὲ, et delendum est ἢς. ut sic habeat: καὶ τούτους δὲ τῆς οἰκίας ὑπέρχουσι, αἰσῆσι huius quoque domus, aut, sed vel huius quoque domus. non possum *δίκαιον* laque lesionem, quam in margine codicis Baverici reperi, quae videtur passim vera, et elegans adeo, nisi elegantior eſset, quam pro spirita Demosthenico. accedit enim ad tragicam audentiloquentiam. Est haec: καὶ τούτους τῆς οἰκίας συγγενεῖς ὑπέρχουσι. laudarem et tollerem in poeta dictionem: huic genti congruae sunt multa et magnus beneficia, quibus ea gens populum ornavit. volent Demosthenem hic in geminum impigisse scopulum; alterum, quod paternum ejus genus ab Alcomonidis repetierit, alterum, quod maternam ab Hipponico. Possit utroque altera certe liberari reprehensione. Clinias enim, pater Alcibiadis, per matrem erat ab Alcomonidis oriundus.

— 23. δίκαιος δὲ ἔσθαι] Citat h. l. Harpoer. haec voce.

— all. τὸν χεῖρον] haec duo verba unicus involuit. si κατ' ἰσῆσαι [scilicet γυναικῆσι] ἡμεῖται ἄριστοι, nostri majores, istius aequales.

562. 1. αἰσῆσι τούτων] subaudi ἄντι, vel ἔσθαι. nihil hic deest. parquam usitata haec est allipsis. v. p. 566. 20.

— 8. Ταυρίας] Citat h. l. Harpoer. v. Ταυρίας, et ἡν κήρυξ.

— 13. Ἀγάθηρυξ] Citat Harpoer. v. Ἀγάθηρυξ. In Augustano est Ἀγάθηρυξ (per γ) nescio an recte. ut honorum operum sanctiorum significet hoc nomen pro-

prium. *αργυρ* pro *ἰργυρ* veteris in compositione ampassae, collige a vocabulo *ἡσυχῆ*.

— 13. καλὸν δὲ τι φλαμμελοῦντε] Concludit sic: Eiusmodi concederem pisonem Midii minus esse Alcibiadeo, tamen eandem ille poena esset efficiendus, qua fuit Alcibiades affectus, exallie pata. quia scelera, quibus majestas deorum violatur, quonia pari poena digna habentur. Verum nec minus est. qui enim minus ille peccare queat, qui totam vestem sacram corrumpat, quam qui signum aliquod parte quadam movet?

— 18. τὸν τοῦ εὐφῆ] scil. ἀφῆξεν ἰσῆσι ἰσῆσαι.

— 19. τὸν τούτ' ἰδουμένωμεν] Sententia est: colligamus et spectemus e comparatione, quis ipse sit, qui talia in vos ausus est, et quinam sitis vos, ad quos ille cum jactat superbiam, potentiam, petulantiamque, *ἰδουμένωμεν* τῆς τῶν, qui ad alterum sese seu verbis contumeliosis et arrogatibus, seu factis insolentiam atque impotentiam plenis jactat, incutandi ergo, et quae magnitudinem nobilitatis generis, eorum sanarum anterque saae excolantem ei ostendat. Pales hinc vorum hoc a Lambino immerito esse notatum. Quis est ad vos? qui vos estis ad eum. Vos orti estis a majoribus, qui animis essent praediti tam excoelsis, ut injuriam accipere nollent ab homine nobilissime, ditissimo, facundissimo, fortissimo, de rep. insignitior marito. Hic et sterquilinio exallit, spurius, supposititius, barbarus, nata aevus, qui petromque matremque veram nesciat nominare, dicendi infans, nullis rebus gaudis clara, omni dedecore coeoptas, omni sagittio nobilitatis.

— ibid. καὶ τούτους ἡμῶν ἀπὸ τοῦ καλῶν] transposui ἡμῶν post καλῶν, et pro et suffeci τῶν. Vos itaque non hoc solum cogitate, haud decere vos, sed etiam hoc, tametsi ignominiam ferre nil reuocatis, tamen nefas quidem esse, ad Midii vanam suavia. *ἔσθαι* post καλῶν ἡμῶν agro desidero; sed bonum Waldam, qui non nisi bona, vera, recta, sed idonea quamquam paucis verbis notasset, tam indignis modis a Taylors acceptam, poena dixeram tam furiose laeoratum, aegrius fore.

— 26. οὐτως γὰρ εἰδήσει] medium vocem addidi. γὰρ se ad οὐτως, sed ad *εὐκατάστατος* refer. non *imperator*, sed *αἰδὲ στρατιώτης* γὰρ, ne miles quidem gregarius. cum quoquam comparandum.

— 27. ἢν ἄς κατ' ἡμῶν μὲν εἰδήσει] sententia insequentium *ἢν* πάντας ἀδελφῶν, postulat, ut hic legatur, ἢν ἄς κατ' ἡμῶν μὲν εἰδήσει. *de nemine quicquam huius praedicti, omnes autem infamat.* opponit inter se nomen et omnes. Vulgatum si tueris, erit hinc sententia: nullius unquam consilii publice salutaris auctor fuit.

563. 3. αἴα] non respondet. cui advenit, *fortuna ipsa fortuna, duc res natura inter se ipsa pugnantis, ut nil magis, sunt nempe si uni dant matrem, altera, que vera est, sapientissima, altera, que eum sibi supponit, omnium stultissima.*

— 8. ἢ δὲ τούτῳ] hæc verba coherent non tam cum γερῶς αἴετος, tametsi illas quoque referri possunt, quam potius cum αἴετος ἄριστος ἄνατος: φέρεται.

— 12. τὸ τίς φόντος] dubium, sitne nominativus, an accusativus. Si nominativus est, sic accipi debet: barbarica res vera et dis invidis nata indoles Midie, trahit, agit, rapit eum invitum, oborto scolio, et ostendit eum sic mentem presentibus opibus, et aliis, que etiam sunt. Sia est accusativus, mutandus est spiritus levis in v. αὐτῶν v. 15. aspero, et sambandiendum αὐτός. αὐτός ἴλας ἢ τίς φόντος [id est, τὸν ἰαυτοῦ φόντον] καὶ αὐτός ἰαυτὸν ἀπὸ φόντον χρώματος [id est, φόντον, ἢ χρώματι], ipse nam naturam feritatem et dis inimicis natam indolem rapit [h. e. e tenebris, quibus ipsa latitare vult, protrahit invitum] et vim ei reluctanti inferi, ipsoque se prodit, et monstrat sese ipsam eis pro aliis.

— 23. ἀνίτων] post ἀνίτων deesse videtur τίθῃ δὲ, fac, finge, Midiam que iudicio convictam et condemnatam.

564. 3. αἴετος] correxi αἴετος, quod recte defendit et exponit Taylor. Sic deponam aliquando, tum deponam, quia non grins, et ἄν de causa, que non potuit alia effici, deponam inchoata.

— 9. ἰσχυρῶς] abesse malim.

565. 5. αἰδωπῆς ἀδελφῆς] distingui hæc malim interjecto commente. tibiciniibus in partibus vitiorum tallando inter se contentantium.

— 10. ἰσχυρῶς] tangit h. l. Harpocrat. v. ἰσχυρῶς.

— 14. αἴα καὶ ἰσχυρῶς αἴετος] bene αἴα, male qui τίς addant, et addi velant. nam e peculio jam presentis atque parato, aptoquem ego ad eius administrationem veniunt.

— 11. μὲν] significat huius loci Harpocrat. hæc voca.

566. 9. ἀλλ', ὅς ἐν] id est, ἀλλὰ δὲ ἡμῶς τιμῆν καὶ θαυμάζω τούτων, e versa 6.

— 11. ἀλλὰ τὸ Δία τρέψῃ, ἢ ἰσχυρῶς] delevi ἢ — sine dubio fuit in libris olim gemina huius loci versata lectio. altera, quam e codice Augustano restitui. altera, quam in margine Bar. inveni: ἀλλὰ μὲν Δία τρέψῃ, ἢ ἰσχυρῶς. atqui tamen propter trissem [scil. debetis enim magni facere], quam ultro donavit. Potest etiam tertio, aut fuisse olim, aut nunc confingi: ἀλλὰ, τὸ Δία, δὲ τρέψῃ [scil. ἢ ἡμῶς τιμῆν καὶ θαυμάζω αὐτῶν], ἢ ἰσχυρῶς. ego vero lectionem Augustapi prefero.

— 13. αἴετος δὲ αἴετος] videntur hæc nimis abrupta. plantis et mollis sic procederet pratis: αἴετος δὲ ἰσχυρῶς, αἴετος δὲ αἴετος. que cum dicit, sic facit.

— 23. φόντος] malim al ἄριστος eam articulo, et v. pen. al ἰσχυρῶς.

— ibid. τούτῳ] scil. αἴετος, vel tale quid.

567. 1. εἰς ἰσχυρῶς ἔτα] scil. ἢ ἐν ἰσχυρῶς al ἰσχυρῶς. malim tamen εἰς ἰσχυρῶς αἴετος ἔτα, nil dabit, ne tunc quidem.

— 19. κατέλαστο σφεζόμενος] Sententia hæc videtur esse: Midias reformidabat bellum. quo factum, ut modis omnibus steteret necessitatem in castris agendi eludere. Verumtamen, tametsi callide rem commentus esset, nihil tamen ei proderat ista versuta, sed potius ea, tanquam decipula quadam, captus tenebatur. hoc est imponebatur ei inevitabilis necessitas in castra eundi. videtur Midias prefectus alio equestris fuisse, quem, quod olim aliquando Arguro præsedisset, ex eo postmodum nomen invenit, ut ei ἢ Ἀργυρῶς ἰσχυρῶς appellarentur. Fuerant hi equites a Phocione in urbem remissi, ut etiam recrearentur. nunc iidem ab eodem imperatore rursus in Babenam revocabantur, ut vires acciperent alios alio, in urbem redentis, quo a molestiis castrisibus requiesceret.

— 25. ἄνατος] ambigo inter αἴετος et ἄνατος. habet utramque, quo commendatur.

568. 7. ταλαιῶς] correxi ταλαιῶς. Sententia est: navem, quam resp. dedit, habuit pro pecunia, que publiciana aliquis aliquid vestigal redimit; qua pecunia soluta jus accipit censum aliquem statutum ab inventibus e. c. mercos quadam, aut exportantibus exigendi. Sic Midias existimabat post navem a se resp. donatam, immunem jam se a legibus esse, et licere sibi ita grassari in quomque, ut publicani solent in obvius quoque. vel licere sibi ex illa navi quantum facere ingentem, ut publicani triplam, vel decuplam rursus exigant a civibus eam pecuniam, qua vestigal redemerant. citat h. l. Harpocrat. v. ταλαιῶς.

— 12. ἰσχυρῶς τὸν αἴετος] eadem, ut ita dicam, aliquem, quo solvendo redimeret otium vel vacationem militis equestris, nam, ut qui quinquagesimam dependunt, eo licentiam consequuntur, eo, quod important, seu quicquid id est, easque omnes quinquagesimas dependunt, utendi, fruendi libere, sic Midias sibi persuadebat danda navi, veluti quadam quinquagesima, se vacationem a militia equestri impetravisse. Aut appellat sic tribunatus equestris novum quadam reditum, que cum navi sua, que ipse volebatur, tametsi ea militia esset consecrata, mansuetam velut exercebat, et ligna con-

vocebat, quibus uteretur domi; quamquam ipsi, ut praefecto alae equestris, militia esset fungendum pedestri, neque liceret tritorarum agere.

— 14. ἀπελαίψα] verum est, et servo. cum reverberemini, cum rediretis domum cum clausa. ἀπελαίψω de hoste potest dici, ad urbem cum armis infestis adnavigante. sed ἀπελαίψω, qui aliunde domum renavigat. v. v. 25.

— 16. χάρμας] Citat Harpocrat. v. χάρμαξ.

— ibid. Συζήματα ἑς αὐτὸν] assessores ad contabulationes domi suae.

— 17. ζύλα] tigna, sublicas ingentes, quibus uteretur in argentifodiis suis, ad effalcandam hamam in coniculis, ne hamas perfosas sublabatur.

— 23. Πάμφιλος] aut post Πάμφιλος deest nomen tribus, unde ille Pamphilus esset oriendus, aut nominativus Νικηράτης cum genitivo Νικηράτων est mutandus.

569. 8. ἄπει] malim εἰς πει. ob insequens τοιαῦτα v. 10. et sic correxi de meo arbitrio. quamquam me non fugit post τοιαῦτος interdum sequi ἕξ pro εἰς, ut p. 570.

— 10. καὶ τὰ λελεῖτ.] καὶ est b. l. etiam, vel quosque. si, prout dicit, revera quosque essent.

— 12. ἂν ἐμὲ ἕζουσιν] mediam vocem unci inclusi. non enim solas Midiae injurias in se, Demosthenem, commissas significare vult orator, sed univeree in omnes.

— 15. οὐ κατὰ τὰς Μειδίω λειτουργίας] subaudi ἀλλὰ τοὺς λαμπροτέρους. confer que supra diximus ad dictionem, εἰδὲν θάλλω γὰρ δεῖ, subaudi ἀλλὰ τῷ πατρὶ.

— 17. καλὰ ὑπὲρ τῆς πόλεως] in aliis codd. fuit καλὰ τῇ πόλει, decora et honorifica civitati. quod non est scholium, sed ipsa laetio codicis Augustani. imposuit, ut saepe factum est, Simon Fabricius Tayloro. nil interest inter ambas lectiones.

— 22. τοῖσι γὰρ] refertur hoc γὰρ ad subaudiendam sententiam. merito hos datos exempli causa nominavi. Nam hic—

— 25. τὰς ἄλλας] praefer statuum illam puta, inscriptione insignitam.

— pen. οὐ μόνον ἂν] malim εἰχ ἂν pro verbis οὐ μόνον ἂν.

— ult. τις ἔν] malim addi ἂν ad τις. μὴ γὰρ αὐτῷ γέ τις ἂν ἔν. et tum καὶ doleri.

570. 5. ἐχρεῖσθαι] correxi ἔχρεσθαι. scil. equo.

— 7. βεβήτων] correxi βεβήτων, non quo alterum damnem, quod idem est cum vulgata, sed constantem ergo, quia in reliquis Demosthenis locis, ubi hoc vocabulum occurrit, iota abest; deinde quia plerique et optimi odiosos in βεβήτων consentiant.

— 18. σφάβλας] literas, tabulas publi-

cas, acta publica, ut Verres fecit in Sicilia, vel et contractas, pacta inter ambas civitates, Atheniensem et Cysicenam, inita. — ibid. τὴν πόλιν] urbem nostram, Athenas.

— ibid. τῇ πόλει] incolis Cysici.

— 24. δόξα τῆς πόλεως] post primam vocem aliquid deesse, dubio penes me vacat. e. c. ἐν τῶν τῆς πόλεως, et avario publico, aut a bonis reip., aut ὑπὲρ τῆς πόλεως, jussus a civitate, ut illud ὑπὲρ cum ταχθεὶς jungatur, aut ἀπὸ, vel, ut Wolf voluit, ὑπὲρ τῆς πόλεως.

— pen. μιάς] malim πλὴν μιάς. praeter unam. b. e. penultimus cum navi sua veniebat; ceteras naves omnes navem ejus praeveniebant. multo majus hoc est deducere, quam quod vulgata Midiae exprobrat, quae cum cum navi sua secundum a primo venisse ait.

571. 1. ἀλλ' ἴσων εἰς ἐτόλμωσιν] vocabulum secundum cum in Augustano viderem iteratum quidem, sed a recocitate manu linea transversa gemina, altera super voce, altera infra ducta, exponetum, facile egomet quoque pro lapsu aberrantis calami habebam. sed postea inspiciens Bavarium, in eoque videns pariter idem vocabulum iteratum, compi suspicari non de nihilo, neque casu fortuito id factum esse. quare etiam ego vocabulum ἴσων iteravi. equum, equum inquam, haud sustinui, qui sibi proprius esset, emera.

— 3. τὰς πομπὰς] non memini Graecis usurpari ἡγίσθαι τι in accusativo, sed aut τῶς, aut τῶν, quare aut τῶς πομπῶς malim, aut cum Wolfio τῆς πομπῆς.

— 9. ἔδν] Sententia est: eos omnes commemorare, si quos vos, o iudices, commemorassetis, posteaquam populos eos jam antea suo perouliisset praedicio, fraudem ab his circa ledos esse commissam.

— 18. κριμαίως] scil. lex de violatoribus sacrorum Eleusiorum. τούτων (vel τούδε, ut est in Aug.) significat legem de violatoribus Liberalium. v. v. 17. Saepa in hac oratione αὐτός ἢ νόμος aut simpliciter ἢ νόμος, est lex modo dicta de Liberalibus.

572. 2. ἀθροῦς] distinguunt alii ante ἀθροῦς. sed Aug. Bav. aliique bonae notae libri sic, ut in Parisina factum est, distinguunt. Taylorus autem fallit articulum addens. simplex ἀθροῦς idem est atque ἢ ἀθροῦς. deesse quidem aliquid hic suspicor, non autem articulum, sed κάρ. ut sit πρὸς ἡμᾶς ἀθροῦς κάρ. exaggerationis ergo addit hoc de peregrinitate. homo peregrinus, neque peregrinus solum, sed etiam de gente ea, quam peregrinarum omnium gentium Athenis una esset vilissima atque contemptissima.

— 15. καὶ εἰ μὴ] omittant quidam καὶ. malim si abesse.

— 16. τοῖς κηρύγμασιν] quibus peregrini

vetabantur sedes civium in theatro occupare.

— 21. τὸ εἶμα ἵκαστον] tametsi scio vulgatam defendi posse, Taylorumque Wolfiam negaram h. l. rem agere, nihilominus tamen audeo cum Welfio facere, et ant. sic τὸ εἶμα præferre, ant. certe ἰκίστων, vel ἰκίστων. v. p. 539. 4.

573. 1. τὴν ἐπὶ τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ μισθοῦ ἀφάραισι λαβόν] potest accipi pro ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ καὶ τῇ μισθῷ, sed quid est ἢ ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ ἀφάραισι? tolerabilior hic loci foret datus. ἐπὶ τῇ ἀμαρτίᾳ καὶ τῷ μισθῷ. ego vero nullus dubito oratorem dedisse: τὴν ἐν τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ μισθοῦ ἀφάραισι. causationem a ludis et a crapula repetitam.

— 3. ἀπίστου — τούτου] plana et recta dicendi ratio ferobat, ut diceret: τὴν τούτων ἵκαστον τούτους ἀφάραισι.

— ibid. ὃν ἰ μὲν, εἰδῶ] correxi ὃν ἰ μὲν, ὃν εἰδῶ, quorum alterum constat ab illo jure, dicitur, quod a reo sibi debitum priori iudicio evocatur.

— 18. Σάκτου] nomen hoc Græcum hominis esse, haud memini. nam Σάκτου. In Anthologia Constantini Cephale epigr. 778. (in Ioniaca collectione est n. 127.) est Socrates aliquis histrio.

— 26. δέγμα] specimen morum vestrorum, e quo universus animorum vestrorum habitus colligi queat.

574. 15. ἄκαιον ὑπερχεῖν εἰς ἀρετὴν αἰσῶν] addidi v. αἰσῶν. quæ poterat, fatebor enim, abesse. Sententia est: dignum est ipsi licere ab omnibus idem jus, ut sibi debitum, repetere. ἄκαιον est, ut, qui bene fecerit alteri, jus ei sit, ab eo, quem ornarit, studium et benevolentiam et memorem animam exigendi, ubi opus habet. τὰ δὲ ἄκαιον est postulatio, ut ego tibi benefeci, sic tu vicissim stude me demereri. Pro ἴδων πολλούς malim ἴδων τοὺς πολλούς. commiserationis plenus erga inopem, desertum, injuriis et oppressioni obnoxium populum. tametsi scio, ut hic vulgatam est, sic supra quoque p. 547. sed ibi paulo aliter est, non ἴδων, sed εὖ σκεδῶν πολλούς.

575. 6. διακρίσονται] scilicet τὴν παρόντα πένον.

— 7. ἀρετῶν] scilicet αἰσῶν ἢ ταῖς αἰσῶν δόξαι καὶ δεικνύει.

— 8. διακρίσονται] præfero compositionem h. exempli. Significat toto casu illius pendente tempore Midiam simulasse modestum, atque supplicem.

576. 14. αἰσῶν] malim αἰσῶν. per hoc ipse vitas, rheturas pnta.

— 16. τάχα τοῖς ὄντι —] locum hanc citat Aristides τυχ. p. 258. et 260. ad hunc modum: τάχα τοῖς ὄντι καὶ τοιαῦτα ἐπὶ ἢ ἐπαμύναται πάντα λίγω ὦν ἰσῶν. ἰσῶν δὲ γ' ἰσῶν. unde correxi λίγω ὦν ἰσῶν. ἰσῶν δὲ γ' ἰσῶν.

— 24. σκεδῶν] correxi σκεδῶν. non, quod me fugiat vis dictionis ἐμολογῶ σκεδῶν. bene novi eam significare, ἐμολογῶ ὅτι σκεδῶν. sed, quod, participio servato, καὶ esset tollendum.

— 27. ἰσῶν] correxi ἰσῶν, in mentem venisset.

577. 2. ἐπὶ] correxi ἐπὶ ex Augustano, prout coniecerat Taylor. Sententia est: nullus dubito, eam, quem tunc dixisset, eodem nunc quoque nil verecundatorem esse dicere, scilicet concionem illam, quam præjudicium contra se tulisset, constituisse solummodo e facie plebis, ex illa, qui cum debuisset in castra exire, domi mansisset, aut præsidia vacua reliquisset, in quibus patriæ præsidere debuisset. quapropter illi præjudicio concionis tam abjectæ et flagitiosæ nullam esse auctoritatem.

— 9. βίβλων] ante βίβλων deesse videtur ἕξ vel δεκά.

— 22. μεγάλην μὲν' ἢ ἀρχὴν, μᾶλλον δὲ τέχνην] Taylor vocabula duo ἀρχὴν et τέχνην transposui vult. non sine quadam veri specie. quod si tamen diligentius rem pensatis, vetustum reperies ordinem haud movendum. proverbiali locutione dicebatur ille, qui magnum et spissam insperatamque bonum reperisset, μεγάλην ἀρχὴν εὐρεῖσθαι, imperium ingens, h. e. provinciam optimam, magistratam eam amplissima et questuosissima potestate, reperisse. Quo proverbio Demosthenes cum atitur, tum statim ipse sentit, rei præsentis haud satis id convenire. quare ipse semet reprehendit quasi et revocat, hunc ad modum: magnum reperisses imperium. imo vero, magnum quandam artem. quod enim tu efficeris, si posses, hoc minus vi et imperio et potestate est impetrabile, quam arte, ingenio, calliditate.

— 25. φθίσει ἕξ ὄν —] Sententia est: si in illa tuorum importunitate morum, qua invidiam et odia omnium tibi concilias, hoc consequi possis imposturis et præstigiis tuis, ut tamen tibi iudices ignorent; que dum res, odium et commiseratio, iater se natura quam maxime pugnant.

— 26. ἐξασπύει] etiam ex hoc verbo patet, oratorem v. 23. primo loco ἀρχὴν, posteriore τέχνην posuisse, quia vis et importum cogit, ars machinis et fraudibus rem gerit.

578. 4. ἴδων] eam ab Olyntho huc Athenas rediisset, accusabat ignaviam equites, qui eorum interfuerint illi expeditioni, adversus eos civis, qui ab illa expeditione abfuerint et interea domi mansissent. Opposit huic ἴδων statim τὸ μὴ εἶναι. cum mansisset Midias domi, accusavit et infamavit eam populi partem que eorum domi mansisset, neque in eam-

— 13. ἔχως] μέλιμ ἔχως.

— 16. ἐξαιτήσασθαι καὶ λιπαρήσας παρ' ἑμαῖν αὐτὸν, αὐτοῖς ἀξιώστας] correxi ἐξαιτήσασθαι τοῦτον, καὶ λιπαρήσας παρ' ἑμαῖν αὐτοῖς ἀξ. deprecando eum vobis esse erempturas, neque finem importune flagitationi facturas, ut res hanc sibi gratiam indulgentiā. λιπαρήσας non potest ante ἐξαιτήσασθαι poni. coheret enim cum ἀξιώστας, ut est idem atque λιπαρήσας ἢ τῷ ἀξίῳ, constantes, infatigabiles fore in orando, vel μετὰ λιπαρήσας ἀξιώσας.

— pos. χαρίσασθαι οὐδὲ γὰρ δευτέρῃ] χαρίσασθαι. ὦ γὰρ; ἢ δευτέρῃ. videntur illi cuiquam gratiam facturi? (aut in gratiam alicujus de severitate quicquam remissuri?) quidni faciant? aut deprecanti cuiquam de populo mentem adverteri?

582. 2. ἰβήζης] subaudi ἰδούμαι, aut ὑπομαρτυροῦμαι, aut δείξω, aut tale quid. in δεικνύει idem subauditur. differt hoc paulum a ζῆν. ζῆ servas, non ἀνασπῆ. quod voluimodo libero convenit. libere respirare, est in sermone oratorum, libere loqui quae velit.

— 4. ἄλλως πως ἔχων] subaudi ἢ ἕως ἀποδοῦν παρ' ἑμαῖν, καὶ ἑμαῖς ἀποδοῦν ἔχων. v. p. 537. 6. vel etiam ἢ αὐτοῖς ἢ Μειδίας ἔχων πρὸς ἑμαῖς.

— 16. τ] malim εἶναι. v. p. 581. 20. Si hi orabant, quos p. 581. 14. et 15. nominavit.

583. 2. σπουδάζοντι] non memini σπουδάζουσαι in medio dici, sed in activo, ut statim versus 4. σπουδάζοντι. quare malim σπουδάζου. et sic dedi de meo ad hunc modum: σπουδάζου, οὐτὼ καὶ ἑμαῖς.

— 8. γρηγορήσας] nullos dubito post γρηγορήσας deesse ἕβριμ aut ἕβριμ. injuriam quae mihi esset illata, non esse contumeliam ergo et ex potestate, atque protervitate illatam. v. v. 25.

— 16. μὲν ἀφ' ἑμαῖν] Midiam puta. remittere aliquem inimicum, est, ei similitudinem suam remittere, eam eo in gratiam redire.

— 18. ὡς τοῦτ' ἐμαῖν] bene habet, et est in elegantissimis Atticis. Subaudi, ὡς τοῦτ' ἐμαῖν ἀποδοῦντος ἑμαῖν, ἢ ἑμαῖς ἀποδοῦντος καὶ οὐκ ἰβήσασθαι, ταυτοῦ, λαφύρα μὲν ἀργύριον, quasi illud ipsum, quod vos mutueritis atque nolletis, sim factururus, hoc est, pecuniam accepturus. Usurpatur dictio τοῦτ' αὐτῷ, eam volent significare, illud ipsam, de quo agitur, de quo quis aut loquitur, aut suspicatur, aut expectat, aut metuit.

— 21. φεύγοντα ἐμαῖν ἔλασσε μὲ] ἀοίσι sic debet non si dixisset orator: ἢ τῷ φεύγοντι ἑμαῖν ἀπ' ἐμαῖν ἔλασσε ἑμαῖν ἐκ τοῦ ἑμαῖν. cum fugere vellem eum, qui me traheret ex vestro apprehensum.

— 23. ἰβήζης] correxi ἰβήζης. est secunda persona singularis praesentis activi a verbo ἰβήζωμαι, persequor in jura praesens

tempus verbi ἑμαῖν: et ab eo doctorum usurpant Attici pro futuro. v. Kuster ad Aristophan.

— 24. τοιαῦτα] et alia in hunc modum. καὶ addi nil opus est. omitti potius in ejusmodi locis solet.

584. 14. Ἀριστοφῶν] post Ἀριστοφῶν videtur ἔξ desiderari. Constructio enim haec est: οὐ γὰρ Μειδίας κρήνητα ἐκ πολιτικῆς αἰτίας, οὐδὲ, ὥσπερ Ἀριστοφῶν ἐκρήνητο, ἔξ ἔλασσε τὸν ἀποβολῆν διὰ τοῦ ἀποδοῦναι τοῖς στρατοῦς. Videtur hic Aristophon alicui tribui per fraudulentas machinationes coronam et victoriam ludorum eripuisse. Cujus fraudis cum reus ageretur postmodum a tribu sine laesa, satisfacit ei, restituenda coronam, unaqueque victoriae laude, cuius victoriae signum est coronam. Sublata sic fuit atque composita tribu illius in Aristophontem suscepta actio. Non sic Midiam cum Demosthene, aut eum tribu Pandionide.

— 18. εἰδὼς] correxi αἰδὼς, in posterum, olim aliquando. tametsi Simoni Fabricio, an Hieronymo Wolfio, lectio haec Augustani displicuit. quod hinc αἰδὼς, id p. 585. 21. τῶν appellat.

— 19. πάντ' ἢ malim ταῦτ'.

585. 3. μιστὶ Μειδίας ἴσως ἑμαῖν] Citat h. l. Aristides τυχρ. p. 180.

— 5. ἔλασσε] malim ἐλαστων, in accusativo. et sic dedi de meo. idem est eo si dixisset: ἴσως ἔστιν ἢ μιστὶν ἔλαστων ἑμαῖν. quisquis ille est, qui vestrum quaeque odit.

— 16. ἐφ' ἢ ἀδίας] aut ἐφ' ἔξ ἀδίας est leg. aut ἐφ' ἢ ἀδίας, quomodo de meo dedi, in qua securitate, aut sub pacto cuius securitatis.

— 18. ἀπιστία] —] discrepant in hoc versus oedicoes. quod suspicionem vitii mihi movit. brevis dicam, quid de eo mihi videatur. f. leg. est: ἀπιστία ταῦτα παθόντες, ζῆν εἰ ἀπιστήσας τοῦτον ἦν ἑμαῖς ἀπιστήσας. qua jam mente potero his, quas perpressus sum, injuriis supercivere, si vos hunc sinetis inultum in vicis manere.

— 21. ἐὰν δὲ] scil. ἔβρισθαι. quod si tamen injuria contumeliosa afficiat? vos tunc animadvertetis, posteaquam tunc abholeritis?

— 23. τοῖς νόμοις] correxi τοῖς νόμοις. tametsi auctorem hujus emendationis habeo neminem praeter marginem Laetianum, qui tamen non ipse quidem auctorem suam edidit, ut nesciam, sitne ea Morelli Lambivine conjectura, an lectio in antiquo libro quodam reperta.

586. 6. θύνατ' ἄν] correxi θύνατ' ἄν. redit enim, non ad γράμματα, sed ad νόμους.

— 11. τὰ τῶν νόμων ἀδικήματα] idem est, atque τὰ κατὰ τῶν νόμων ἀδ. injuriae legum, quae in leges committantur, quibus leges violantur.

— 15. *μεθιμίαν*] post *μεθιμίαν* videtur *λέγ* deesse. neque *περμιττεσθαι*, ut *ιννοεισθαι*.

— 25. *πρωξίναστα*] *πρωξίναστα*, an

πρωξίναστα: *πρωξίναστα*, dubio. habet utraque lectio, quo se commendat. praeli tamen posterioris.

AD ORATIONEM CONTRA ANDROTIONEM.

Stat hæc oratio in Bavarico primo loco inter τῶς δημοσίους, ante or. pro corona. casus ordinis causam dicit Dionys. Halicarn. apud Fabric. B. G. p. 919.

593. 8. γε] *αεπο* idem significat, quod γὰρ quare nil h. l. mutavi. nil refert, utram lectionem optes. *εως ἡμῶν* an *εως ἡμῶν* legatur v. 11. recurrit h. l. p. 702. 3. citat quoque Aristides τυχ. p. 250.

— 15. τὸν δῖον] *Ευαίμονον* puta.

594. 1. λαβῶν] correxi *μεταλαβῶν*. τούτους, quod est in Aug. defendi possit, modo τούτων ne omittatur. ut his [anis accusationibus tui nominis] ne quintam quidem partem suffragiorum posset adipisci. τούτους redidit sic ad τούτων p. 593. pen. Ego vero nullus dubitavi lectionem *Αὐδ. τούτους* revocare, Androtionem puta cum ejus subscriptoribus et patronis. Opponuntur enim quodammodo sibi τούτους et proximum τούτοι, quod ad solum Androtionem refertur.

— 10. *επι αὐτῶς*] *malim* *επι αὐτῶν*. et sic dedi de men. redit enim ad *επι δὲ φαύλῳ*. de illis, quorum accusatus est.

— 13. *καὶ παρήγων*] possunt hæc verba pro insertis per parenthesis accipi, ut sit constructio hæc: *πλάττων πρὸς ἕαστα τούτων κακουργῶν λόγους, καὶ τούτους παρήγων ἡμῶς, commissioens ad singula horum quæque causationes nequam, itaque vos decipiens et a recta via deducens*, ant si durius hæc videatur trajectio, cui tamen exempla reperisse apud Demostheum similia memini, possit *παράγων* accipi pro in medium profertis.

— 16. *ἐσχόλασαν ἐν τούτοι*] *malim* *ἐσχόλασαν ἐπὶ τούτοι*. *hæc* *unā* *rei* *accēsit*. *scil.* *τῷ λόγῳ ἐντήχειας* vel *τῆχειας*. et sic dedi de meo.

— 25. ταῦτα] *scilicet*, *cane* *sonatus* *egerit*, *quæ* *digna* *sint* *corona*.

595. 2. *μὲν κείνται*] *Sententia* *postulat* *ἀπαγορεύουσιν* *ant* *εἰς* *ἑῶν* *ἢ* *ἡμῶν*. *quæ* *per* *leges* *vetita*, *interdicta* *sunt*. *Concedit* *sic*: *Senatus* *consulta* *sunt* *solummodo* *de* *his* *rebus*, *quas* *leges* *permittunt*; *de* *his* *minus*, *quæ* *per* *leges* *sunt* *vetita*. *Sed* *senatum* *defunctum* *coronari*, *qui* *trifemes* *perfectas* *dare* *neglexerit*, *leges* *vetatâ*. *nullum* *itaque* *senatus* *consultum* *de* *coronando* *hæc* *sonati*, *qui* *partibus* *is* *hæc* *re* *sua* *deficit*, *seri* *potuit*.

— 25. *δῶνα δὲ οὐδὲμαὶ* *φασι* *καλῶς*] *correxi* *δῶνα*; *δὲ* *γὰρ* *οὐδὲμαὶ*, *φασι*, *καλῶς*

[*scil.* *ἡ* *ῥήμω*] *τὸν* *ἕμων*. *nuquam* *autem*, *sic* *ait* *Androtion*, *vetat* *lex* *populum* *donare*.

— 26. *ἢ δ' ἢ, εἰ μὲν ἴδω*] *Sententia*; *si* *auctor* *vobis* *fui* *in* *meo* *scito*, *ut* *senatus* *donum* *roganti* *daretis*, *fateor* *me* *scivisse* *rem* *legibus* *adversantem*.

596. 4. *ἐπι-ἐπιζῶν*] *Citat* *hunc* *locum* *Harpoor.* *v.* *διακορυφία*, *item* *v.* *ἐπι-ἐπιζῶν*, *ubi* *tamen* *male* *interpretatur*.

— 8. *Μιδίαν κατηγορεύοντες*] *idem* *videtur* *esse*, *ac* *si* *dixisset*: *τῷ* *ἢ* *Μιδίαν* *καὶ* *ἄλλων* *τῶν* *μετ'* *αὐτῷ* *κατηγορεύοντων* *τῆς* *Μιδίας*. *cum* *Midias*, *aliique* *una* *cum* *eo*, *senatem* *accusaret*. *nam* *posset* *etiam* *aliter* *accipi*, *hoc* *nampe* *modo*, *quam* *Midias* *senatum* *alioque* *præterea* *accusaret*. *quæ* *prava* *foret* *interpretatio*.

— 15. *μὲν πνευματικῶς*] *correxi* *μὲν* *πνευματικῶς*, *scil.* *τῷ* *βουδῷ*.

— 20. *γίνετο ἐπὶ τῷ ἕμω*] *bene* *habet*. *ne* *populus*, *etiam* *velit*, *possit*, *neque* *le-nocentia* *persuasivæ* *impelli*, *neque* *impertur* *eo* *induci*.

— 22. *εἰρήν*] *immo* *vero* *αἰτήν*. *Sed* *quod* *rogari* *æquum*, *idcirco* *salutare* *reip.* *esset*, *id* *lego* *concludi*, *et* *definiri* *existimatis* *opertera*. *nam* *impetrare*, *si* *bene* *memini*, *non* *εἰρήν*, *sed* *εἰρήνεσθαι* *dicitur*.

597. 1. *τούτοι τὸ λεχθέν*] *subaudi* *ἀπέφημα*, *vel* *simile* *quid*. *hoc* *validum*, *tenax* *et* *minax*, *ingentibus* *ponis* *præmunus*, *inexpugnabile* *interdictum*, *e* *reip.* *vel* *ad* *reip.* *commodum* *sic* *esse* *latum*.

— *ult.* *παρήγουσιν*] *subaudi* *ἢ* *τότι* *ἄδουαίω*. *qui* *tum* *erant* *Athenienses* *præ* *ordinem* *reducti* *non* *sunt*, *præ* *cogi* *non* *potuerunt*, *ut* *parent*. *παρηγῶσιν* *est* *inter* *alia* *æquem* *damare* *et* *invitus* *cogere*, *ut* *adstet* *ad* *latas* *domini*, *vel* *ibi*, *ubi* *jubeatur* *consistere*, *neque* *de* *loco* *eo* *pedem* *promoveat*.

598. 1. *αὐτῶν*] *codex* *Venet.* *dat* *αὐτῶς*. *quod* *hæc* *latas* *asperner*. *eo* *admisso* *legi* *quæ* *est* *παρήγουσιν*, *scil.* *ἢ* *ἄδουαίω*. *neque* *mala* *ea* *est* *lectio*.

— 4. *ἐπίθως ἐπίθως*] *ciceres* *venales* *videntur* *symbolum* *fuisse* *summæ* *caritatis* *annonarum*, *et* *civitatis* *ad* *extremam* *moderantiam* *reductis*. *nam* *in* *abundantia* *et* *vilitate* *aliarum* *specierum* *annonarum* *ne* *mo* *honestior* *facile* *ciceres* *requirat*.

— 10. *τότ' ἐξαρχῆς*] *malim* *τότι* *τ' ἐξαρχῆς*. *et* *tunc* *statim* *a* *principio*. *et* *sic* *dedit* *quæ* *de* *meo* *arbitrio*.

— *pon.* *ἔσωρα*] *ad* *ἔσωρα* *addit* *Aug.*

codex δὲ, quod probat Taylorus. ego vero observari debet post *καὶ* omitti solere. v. dicta ad Aristidem.

599. 30. εὐδὲς ἀδρότιον] sabaudi, πλὴν τῆς βουλῆς ἀδρῆς. nomen alium, prater ipsum anatum, in causa fuisse, cur — v. 598. 21.

— 22. ἀλαῦσα γὰρ ἡ βουλὴ τὸν ἦμῶν τῶντων ἔμαρτύρησεν αὐτῷ] secutus sum in hoc loco exhibendo, qui locus vel ipais veteribus desperatas et vexatissimas visus est, auctoritatem codicis Augustani, qui sic dedit: ἀλαῦσα γὰρ ἡ βουλὴ τὸν ἦμῶν τῶντων, secutus enim cum legam hanc [vetustam] auctoritatem, ἔμαρτύρησεν αὐτῶν, ipai sibi suffragium de auferendo premio bene gestae administrationis tulit, ipse semet premium ille dignum declaravit. Fui ipsemet quoque, vel antequam Tyloro idem in mentem venisse cognossem, in ea opinione, ut suspicarer locum hunc esse ex illis, quae Demosthenes inobscuro modo reliquerat et impolitas. Quae suspicio tametsi non nunc quidem displicet, possit tamen locus, ad eum modum, quo a me constitutus et expositus est, sic satis bene ferri.

600. 8. τῆς] correxi τῶντων. vobis, qui non sitis horum criminum iudices.

— 8. ἡμῶν] Scio ἡμῶν posse ad εἰς v. 7. referri, ut sententia sit: ἔτις τις δέξῃ καὶ τὸ λαθεῖς ἡμῶν ταῦτα [id est, ἡμῶν εἰν ταῦτων] ἢ λήθῃ. maxime tamen ἔπος addi. ἡμῶν δέξῃ ἁπλοῦν. locum haec a Demosthene mutato summo tractavit etiam Cicero in orat. pro Caelio.

— 15. ταῦτα] aut dolendum est ταῦτα, aut, quod malim, verba ταῦτ' ἐπιδεικνύμενα transferenda sunt in versota superiorem proximam et collocanda post v. ταμνηρίων. nisi volumus lectionem sequi Baroco. codicis, in quo videtur fuisse ἀδρῆς (non ἀδρῆς, ut vitiose dedit Taylorus) παρασχῆταις. eo, quod exhibuimus tabulas exaratas manu viri, qui se ipse obnoxiam iudicio pessimoque praestitit. Aut si ἄλλα παρασχῆταις servamus, desit παράγοντες. ἄλλα παραγόντες παρασχῆταις.

— 16. ἀνὰ] bene habet, a quo vel maxime peccans injuriarum repetere queat; quod facere nequit ab iudicibus, aut a probatissimis argumentationibus.

— 20. ἢ ὄντως κωί] cum nos scilicet mendacii et falsae criminacionis argui, nil nisi verissima insonantes.

— 21. ἔτις δὲ] sabaudi φῆ ε v. 19.

— 24. ἀπὸ τοῦ ἦμῶν] illa de lege, quae velat scotati defancto corosam dare, nisi naves novas fieri oraverit.

601. 3. ἀπὸ τῶντων τοῦ ἦμῶν] illa de lege, quae velat homines conosciari vitio flagitiose actis turpitudine infames.

— 5. τῆς ἦμῶν ταῦτων] has ambas, quas modo commemoravi, leges.

— 6. εὐδὲς ἡμῶν] sabaudi, sed omni modo major atque excellentior.

— 18. οἶον τῆς κλοπῆς] malim οἶον εἰ τῆς κλοπῆς, vel ἐπὶ, aut ἀπὸ, vel tale quid deest. genitivus enim non habet, quo nitatur. velat enim interjectum ἡμῶν καὶ στυγῆ πικρῶν, quominus cum ἀπαρακοήreat. An sic legendum est: οἶον, τῆς κλοπῆς, εἰ ἡμῶν καὶ στυγῆ πικρῶν, ἀπαρακοήreat. e. o. furti (sabaudi in crimine), si corpore valeas, et ipse tamenet fides, abduco furem ad nadoecimviros.

— 20. ἐργῶν. ταῦτο ποιήσωσιν] omitti malim medium vocem, at perperam e fine prioris et initio posterioris vocabelli coalliam, et legi: ἐργῶν. τὸ εἰν ποιήσωσιν ἐπὶ ταῦ. illi partibus tuis defungentur. vioces tuas suscipient.

— 25. γράψω — ἐργῶν] Invidimus in locum salebrosam, unde me expedire nequeo. Fui quondam in eadem cum Tyloro sententia, vel antequam de hujus consensu mhi constaret, totum hunc locum e superioribus perperam esse iteratum, eoque dolendum. deinde probabilis videbatur aliquid excidisse, de novo aliquo crimine, in quo arguendo suaserit orator εἴ γράψῃ εἰ τῇ ἐργῶν uti. status hic postmodum ad alia detulit, in quibus non magis acquievi. quare dubium hoc diei aut ingenio feliciori permisum esto. nam apud τοῖς διατητῆς locum habuisse τῇ γραφῇ εἰ εἰν ἐργῶν, id quod plene abhorret, res esset prima atque confecta.

602. 4. πρὸς διατητῆν] mavult Taylor πρὸς διατητῆ. Sed sic deberet etiam pari ratione p. 601. 23. ita legi, et 27. πρὸς ἐπιδεικνύταις. recepit tamen πρὸς διατητῆ in dative, quia videtur λαχρῖν quidem eum πρὸς et accusativo posse componi, non autem φαῖναι, sed debere φαῖναι πρὸς τῇ in dative dici.

— ibid. φαῖναι] post φαῖναι videtur λίγος excidisse, quod facile fieri potuit, ob soni similitudinem in atroque vocabulo.

— 6. ἀπὸ τῶν τρέων ὄντια χρῆ] dictio a Gravitate bona abhorrens. lege: ἀπὸ τῶν τρέων ὄντια χρῆ. de eo, quamam ratione —.

— 15. εἰ παραλλοίμεν ἐκείνων] idem est ac si dixisset: ταῦτων τῶν τρέων, εἰς παραλλοίμεν ἐκ τοῦ ἐκείνων τῶν τρέων ἀπὸ μῶν.

— 20. ἀπὸ τοῦτου] potest exponi ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς πολιτείας. ego vero maxime ἀπὸ ταῦτης, ut ad πολιτείας redeat.

— 25. ταῦτό γα] soil. τὸ μὲν λήθῃ.

— 26. καλέζῃν ἐβούλετο τοῦτους, χαλεπότερα θῆναι.] correxi, mutata distinctione, καλέζῃν ἐβούλετο, ταῦτων (in genitivo singulari) χαλεπότερα θῆναι. nullas habebat in promptu penae, hac pena graviores, quae poterat sancire, si punire voluisset.

— post. ταῦτα ἀπῆκω] his interdixit

frequentatione fori et concionis, et venia verba ad populum faciendi, aut leges ferendi.

603. 20. ἔχῃ] correxi ἔχοντα *habentis*, nam, quae sequuntur, verba sunt, quas Demosthenes populo praescribit et velut in os dat, quibus occurrat Androtioni. Hanc a se causam depellere si volet Androtio, et vos jubere, actione potius ἑδύξεως contra se ut agatis, tum vos ita ei occurrite. Nos vero postmodum hoc, quod tu vis, faciemus.

— 21. τῷτο] oncis inclusi. possit quoque ejus loco τῆτα iterari. *nos enim, nos faciemus*.

— 24. καὶ τῶν δὲ σί] correxi καὶ τῶν δὲ γα, ex conjectura mea. nunc autem *plarium facimus, legem tibi facultatem eripere atque denegare, vel eas ipsas rogationes ferendi, quas ferre aliis liceat*.

604. 13. μυρίους] malim διαμυρίους. viginti enim millibus hominum censebatur oivitas Atheniensis.

— 21. ἀλλὰ τοῦ γράφοτος] offendit, et me, et legentem, ni fallor, quemque, eum certe, qui margini conjecturam suam adscripsit (nam ea vix videtur lectio codicis esse), quod orator haud sibi constat, sed ad genitivum a dativo transiit. rarus, fateor, dicendi modus, et a constantia abhorrens. ecquis autem ei vitio id vertat, quod licebat. forsitan illi sic suavius sonabat et concinnius. ὄντιδες perinde potest cum genitive atque cum dativo construi. praeterea quis novit, integer an mutilatus hic sit locus. fieri potest, ut perierit verbum genitivum regens.

— 23. δὰ γὰρ τούτους] imo vero τῶτων. reddit enim ad solum Androtionem. nisi socios ejus una designari volumus.

— pen. ἰδιώται] sunt privati, nullo magistratu nunc fungentes, tametsi alias gesserint honores, aut iis pares sint, aut fauondia, potentiave excellent.

605. S. ἰθάδων] bene habet. ἰθάδες sunt familiares inter se, longa consuetudine, communionis negotiorum, et paritate studiorum conjuncti. *εὐπιστωμένοις* sunt satellitium, sodalitiium conspirantium et velut cetera factis consistentium uno loco, pro causaque communi contententium et unita opera nitentium.

— 9. ἀντιγραφούς] tangit h. l. Harpocrat. v. ἀντιγραφούς.

— 10. ἑαῖ] h. l. pro τῆτα. tuo temporis, auro superiori puta, cum Androtion in curia regnaret, et senatus ille obtineret, cui coronam dandam esse hac oratione negatur.

— ult. κατηράμεται] correxi κατηρομήται. nam praesens passivi habet vim, quod hic loci convenit, perfectum activi.

606. 5. ὅτι τῆς τὰ βέλτιστα] malim sic: ὅτι τῆς τῆς τὰ βέλτιστα.

— 10. ἀνὰ] scil. Androtionem.

— pen. ἀπὸ Νευροῦσαι] mihi ἔστ quoque post Taylorum in mentem venit.

607. 24. καὶ πῶτον] locus hic ad p. 610. totus infra p. 750. 2. ad 752. verbum iisdem iteratur.

608. 4. τὰ πομπῆ] Citat h. l. Harpocrat. v. πομπῆς. p. 150. 2.

— 22. τῶν ἄλλων ἕνεκα] id est, τῶν αἰσ ἐφελύτων, ut equidem interpretor. nam dictio paulo est obscurior.

609. 2. πῶτι πρόσωτι] nescio, cur dictioni bonae πῶτι πρόσωτι controversam moveatur. *quandonam unquam, illo tempore?* Si quid sit mutandum, susserim πῶτι τῶν πρόσωτι — quod idem esset, so si dixisset: πῶτι γέγονε τὰ διατάκτα τῶν πρόσωτι ἢ τῆ πόλει διὰ τῶν γεγονότων. quandonam acciderunt in urbe ea, quae rerum omniam, quotquot arquam in urbe atroces evenerunt, sunt atrocissimae.

— 8. τοσαῦτον ὑπεβόλην ἐκώησαντο ἐκείνων τῆς ἐαυτοῦ βδελυρίας] confirmat hanc locutionem p. 751. 18. ego tamen non eo magis possum dritiem et insolentiam hujus dictionis concoquere. Sententia plana; sed verba insolito et intolerabili modo constructa. Expectabam: *τοσαῦτον ὑπεβόλην τῆς ἐκείνων βδελυρίας τῆ ἐαυτοῦ* (scil. βδελυρία) ἐκώησαντο.

— 23. καίτοι γα] addidi γα. et sic quoque 610. 19.

610 1. ταῖς αἰντοῦ κήρυγμα] correxi ταῖς αἰντοῦ κήρυγμα. tametsi nos nesciam, subitum transitum a secunda persona ad tertiam, et a reo, quem modo alloenti essent, ad judices conversiones repentinas oratoribus in usu esse.

— 3. τί δούλω —] locum hunc Thomas M. v. τί διαφέρει citat, sed e Phrynichi p. 174. sumsit.

— 13. μῆτι κριθῆτα] apparet ex hoc loco, patrem Androtionis, ex actione quadam, quomouque fait, ἰθαίξας, an ἀπωργῆς (v. p. 746. 1.) serario reum factum, ab andeoimviris, vel a senatu, vel a thesmothetis, tantisper custodisse mandatum esse, donec ejus causa ad populum referretur, ab eoque judicaretur.

— 17. Σιόων] citavit h. l. Harpocrat. v. Σιόων. et v. Φαιστογράτα.

611. 20. καθ' ἑαστώ] non damno. malim tamen καθ' ἑαυτότων, uno vocabulo, in genitivo plurali.

— 25. τολιστώ] ergo est nomen, non proprium, sed appellativum, institutoris. in Augustano est τολιστώ, a nominativo τολιστός, tanquam nomen proprium sit. ego prius malim. nam τολιστός mihi pro proprie nomine notum non est; sed solummodo τολιστός. possis ergo τολιστώ legere. Sed post τολιστώ bene habere. fieri potest, ut oratori nomen patriaeque filiique latuerit, ut necesse haberet, hunc ab otiate,

illam ab arte, quam exerceat, indicare. Initiatorum ars vel quaestus erat Athenis: est creber, et colligitur ex adversariis Demosthenis et Aesch. cujus Aeschinis mater erat initiatrix, *ταλίστρα*, item ex oratione contra Nephram. Prohibebantur hi homines facultatem morbos incantationibus expellendi. sed tam τὸν τοῦ τειλοστώ erit leg.

612. 5. τὸν δὲ τὸν *πατέρα*] correxi τοῦ δὲ τὸν πατ. fateor quidem planiorem fuisse ubique constantiorem dicendi rationem haec: τὸν δὲ [soil. *μοσίου τὸν Ἀνδροτίαν*] *ἔτι παῖδας αὐτῶ ἐν πύκτις ἔφα ἔλαι, τὸν δὲ, ἔτι τὸν πατέρα ἡταιραίναι, τὸν δὲ, ἔτι τὸν μητέρα ἀποπροσώσθαι, τὸν δὲ, ἔτι ἀπογράφειν ἐκείλων ἐπε ἰφάειτο ἔξ ἀρχῆς.* Verum tamen sic scripsisse oratorem, quomodo debuerat, si ordinem sequi, quo cepisset, voluisset, haud ausim affirmare. amat enim commutatam dicendi rationem. Citat hunc locum Thomas M. v. *ἡταίρα*, tanquam ex oratione pro Corona. quem memoris lapsam viri docti ibi jam annotarunt.

— 6. ἀπογράφειν] malim ἀπογράψαι in futuro. et sic dedi de meo. est idem ac si dixisset: ἀπογράψαι δὲ ἔσται ἡ δῖνα ἰφάειτα.

— 7. ἔξ ἀρχῆς] subaudi τῆς, ex honore gesto nescio quo.

— ibid. τὸν δὲ τὸν δῖνα] correxi τὸν δὲ τὸν δῖνα. alium alio nescio quo turpi proci-dit dicitur. aliquem αὐτῶν τὸ δῖνα est, dicere tu es ille, vel ille, fur, scortator, mæchus, cinædus, etc.

— ibid. τὸν δὲ] malim τὸν δὲ τὸν alium aliud, brevibus ut dicam, omnes omnino, nemine excepto, insectatus est probris quotquot sunt omnibus, fundisque nefandisque.

— 17. κατακείαζεις] bene habet. commentus es, confusurati. nescio quæ vertigo Tayl. hic circumegerit.

613. 19. τὰ τῶν ἰδαλωμάτων] bene habet et sic quoque est p. 753. 23. Lambinus addi vult negantem particulam. Sed fallitur. Sententia est: hos fures strarii publici compilasse et exinanisse viscera reip. quam constant et contributionibus sociorum, et ex iis pecuniis, quas oves ultro, non expectata vi cogente, conferant. nam qui potuere ex eorum opibus crescere, qui noluerint conferre, aut non contulerint.

— ult. ἰξνάσθεις] Citat h. l. Harpocr. v. ἰξνάσθεις et ἰξνάσθεις.

614. 4. τῶτων] potest masculinum esse. horum quidam, sodalium puta Androtionis, malim tamen neutrum esse, ut coherereat cum ἄν [id est, ἄ] ἀδικούσιν ἡμῶς. harum pecuniarum, quas vobis suffragantur quidam. fallitur Jurinus, neque nominativus hic deest, qui est τῆς, neque redundat τῶτων.

— 12. ὁ γὰρ] dedi ὁ γὰρ [οὐ γὰρ, mi Reiski], quod est idem, sed Attice.

— 15. ἀμολογήτω] correxi ἀμολογήτη. in quod olim cum conjectura me detulisset, video id nunc ab Augustano confirmatum. etiamsi vos ipsamet fateremini, vos esse civitatem mancipiorum, non autem eorum, qui soliti essent aliis imperare.

— 20. βαλτίων] post βαλτίων videtur ἄτας deesse.

— 24. ἄλλα δὲ, ἔσται] f. ἀλλὰ γὰρ, ἔσται.

615. 14. ἀντιγραφῆς] Citat h. l. Harpocr. v. ἀντιγραφῆς. nihil mihi vitiosum est. modo teneatur, ἄν ad ελοφορὰς redire. quarum contributionum notator, vel consignator, ipse collator quisque est.

— 24. παρ'] correxi ἰσῶ. Idem est ac si dixisset: τὸν δὲ, ἰσῶτε φαίη σὺ, ἰσῶτε ἄριστος

— (aut μετὰ τὸ ἰσῶσαι —) ἐν ἄλλῃ τινὶ πράξει — μὴ προσγραφάμενος τὴν αὐτὴν φολεωὶν, ἦντιν ἐπὶ τῶν ελοφορῶν προσγραφάμενος φαίη, οὐκ εὐδῶλον — nunc autem, cum constat, te, qui legem ipse tibi sanxisses hanc, ut resp. in contributionum exactione tibi ne fideret, in administratione alius aliquid rei, in vasis sacris puta mutandis — eandem cautionem illi decreto, quo tibi vasorum sacrorum restauratio demandata est, adscribi nil curasse, quam adscribi illi decreto tamen curasti, quo tibi exactio reliquarum contributionum demandata est: nonne planum est.

— 27. σάψασθαι] correxi σάψασθε. Verba κατὰ παντὸς τοῦ χρόνου, non solum ob reliqua, sed etiam ratione habita reliqui totius temporis, quo resp. nostra ad omnem posterorum memoriam perstabit.

616. 1. ἔξῃ] et vidiase nuper in sublati, et adhuc videre in superstitiis.

— 4. ἡ κατὰ σφάλαις] aut eundo per civitates singulas.

— 18. et 26. αὐτοῖς] Androtioni et Timocrati, et sociis eorum.

— 21. ἄτας] donec adhuc supererant.

— 27. ὁ μὲν] Androtio.

— ibid. δὲ ἐκείνῳ] Timocratem. id quod Jurinus quoque e Timocrate observavit.

— ibid. ὁ δὲ] Timocrates.

617. 4. πλήθει] addi velim καὶ μεγάλῳ.

— ibid. προστρέψασθαι] Citat h. l. Thomas M. v. προστρέψασθαι.

— 5. μικροῖς] addi velim καὶ ὀλίγοις.

— 18. Προπόλαια ταῦτα] Citat Harpocr. v. Προπόλαια ταῦτα.

— 20. χυσιδῆς] locum h. citat Harpocr. h. v.

— 25. οἷς τις] correxi ὀδοπῆς, præcænte codicis Budleyano. Constructio est: οὐδὲ χρέματι συμβούλοις ὀδοπῆς ἢ σί. neque utentes ejusmodi consiliarii, cujusmodi tu es unus aliquis. nam alia e vulgata exstitit hæc absurda sententia: neque utentes consiliarii, qualibus tu uteris.

— 27. εἴματα] post εἴματα videtur deesse αὐτῶντος vel σφέωντος. et utentes propria quacunque fortuna, quam quis modo sibi optat rursus capere.

618. 5. ἵνα τὴν τῶς ἡγίως] correxi de meo ἵνα τὴν τῶς ἡγίως cum interrogatione. quonam alio sceleris minus existi-

malis hoc minus? actus aliquod aliud, dignam, quod haec sceleris minus habetur?

— 7. χαρίων] locum hunc citat Sobliastes Aristophanis ad Aves v. 851. et Harpocrat. v. χαρίων.

— 9. κραιναίων] dedi κραιναίων de meo iudicio. v. ad p. 758. 19.

AD ORATIONEM IN ARISTOCRATEM.

621. 5. ἐπὶ τούτῳ] praepositio videtur redundare. nam post hoc, post id factum, hic loci labquet, et supervacaneum est; sed hoc vel maxime desideratur, cuius sibi simulatorem consuecat. memet ipsum offerre, oggerere ejus (Aristocratis puta) similitati. isti onis inclui. F. dedit orator εἰρησὶ τούτῳ.

622. 2. τῶν ἀδικημάτων] malim τῶν ἐπὶ ταῦτα ἀδικ. injuriarum, quae vobis hoc in genere sunt. aut τῶν μεγίστων ἀδικημάτων.

— 4. ὑπερβολὴ τῆ] malim ὑπερβολὴ δ' ἴτι. non jam amplius supercavitini.

— 8. διαιτά] ois suspectum habet Taylorus, non video. potius proximum correxisset vitium: φιλανθρῶν, χαρίωντος, τῆς πύλας. sublatis commatibus accusativum genitivo mutavi. vere justam et aequam stabilemque rationem servandi atque custodiendi Cherrhonesum resp. eripuit.

— 9. ἀδύνατος δ' ἂν —] Citat h. l. Aristides τῆς. p. 210.

— 14. κραιναίων] accipio hic pro κραιναίωντος, μαμαχαιμίων.

— 15. τούτῳ τὰ εἴματα] redit τούτῳ ad praemissum τελευτῶντος πᾶν. rem tantam, tam periculosam. Sententia est: non modo negotium hoc, ab Aristocrate jam inchoatum et velut in praecipitium dactam, inhibebitis atque reprehenditis, salutemque vestram labantem confirmabitis, atque in integrum restituetis, ut Wolf recte reddidit.

— 23. τὴν γραφὴν] post τὴν γραφὴν addunt Aug. et Aristides ταύτην, quod necessarium factu tamen iudicet Taylorus, ego non video. v. p. 621. 11. quamvis haec infitiat, additum non obesse. verum pro ἰσχυραίων correxi ἀποραίων, iisdem auctoribus, improbane nequiquam Tayloro.

— 26. ἐπὶ τῶν δ' ἐπὶ ἱκλῶσιν] praene colligas ex h. l. actorem esse Apollodorum Pasionis.

— pen. ἡγίως] post ἡγίως sententia monstrat deesse πᾶσι ἡγίως κραιναίωντος, vel tale quid. qui tamen multa minora et leviora peccarent.

623. 4. πᾶσι] malim πάντα.

— 5. ὑπερβολὴ τῆ] ἀδύνατος ἐπὶ οὐ ὑπερβολὴ τῆ τῶν τελευτῶν, ἢ ὡς ἀδύνατος ἴσσι. de quo vulgaris obtinet opi-

nia, contraria modis omnibus rei veni-
tati.

— 10. ταῦτα] bene habet. ea, quae scilicet diciturus sum, aut expositum eo.

— 11. πᾶσι ἡγίως κραιναίωντος] idem est ac si dixisset: πᾶσι ἡγίως τῶν ἀδικημάτων. multum abesse ab eo, ut sit dignus, qui nanciscatur.

— 14. ἀδύνατος δ' ἂν —] locum hunc citat Aristides τῆς. p. 278.

— 19. Κόρυς] locum hunc citat Harpocrat. v. Κραιναίωντος et Κόρυς.

— 27. κραιναίων] tametsi libenter servassem, necesse tamen habui corrigere et mutare cum κραιναίωντος. quod si fecissem, fuisset κραιναίωντος; cum κραιναίων mutandum. illius autem erant auctores eodices quidam, hujus nulli.

624. 5. Ἀθηνοδορος] Citat h. l. Harpocrat. v. Ἀθηνοδορος.

— 6. ἰ μὲν] Athenodorus.

— ibid. εἰ δὲ] Simon et Biano.

— 9. ἄντι] hi tres modo dicti.

— ibid. ἰσχυρῶν] liberis puta Borisadi.

— 11. καταστρέψαι] post καταστρέψαι deesse aliquid, dubio valet. Sed, quod margo Latet. dat τῶντος δὲ ἢ pro supplemento, haud placet. quod si a bonis libris sit acceptum, amplectendum est utique. sin minus, malim ἄντος δὲ [scilicet τῶντος] ἢ. praecessit: circumspiciebant rationem. sequitur: ille vero erat ratio. Possit quoque suppleri: τούτῳ δὲ γὰρ οὐδὲν κραιναίωντος. hoc autem sperabant futurum, si — vel wā; δὲ τούτῳ;

— 16. ἰσχυρῶν] margo Latet. dealem dat ἰσχυρῶντος, quem si amplectamur, erit etiam γρηγορίων praefereendum.

— 18. εἰδὲ βουλῶντος] εἰδὲ τῶν —] corruptam habet hunc locum Tayl. et deletam mallet εἰδὲ posterius, ana cum commate. non sine ulla veri specie. ut sententia sit: ne in mentem quidem sibi venturum esse, ut criminacioni e violato prohibito existitiae esse valdat obnoxius. ego tamen re diligentius pensata arbitror vulgatam bene h. l. habere, modo ad βουλῶντος tacite e praemissis repetatur τὰ ὅλα ἡγίως τῶ ἡγίως κραιναίωντος. ne in mentem quidem sibi unquam venturum, ut armis cum infectis vestro imperatori occurrant.

— 19. *ἐκείναι*] omnes illos supra nomi-
natos, Simonem, Bianerem, Athenodo-
rum: tametsi, homi si qui codices *ἐκείναι*
dant, quod Taylor mavult, haud sim repu-
diaturus.

— 21. *θεοδῶν*] pro scholio habet Tay-
larns, utius codicis Vindobonensis, qui
omisit, auctoritate fretus. fateor abesse
posse id vocabulum. Sed auctoribus non
licebit modo *ἐλλειπτικῶς*, modo pleno ean-
dem dictionem efferre?

— 23. *ἔστιν*] post *ἔστιν* videtur *ἔσ-
σθαι*, vel *γινώσθαι*, vel *συμβέσθαι*, vel
talo quid deesse.

625. 2. *χαρίσθαι*] *οὐτοχὶ κατέσθαι*.
recuperare, restituere.

— 10. *ὃ μὴ ἐπιστῶνται τῶν βασιλέων*] *Ἰου-
ραίας* malebat *τῶν βασιλευν*. haud ab-
surde, venerat idem mihi quoque in men-
tam. Sed vulgata bene habet, neque mu-
tari eam fas est. obstat enim insequens
εἰ, unus, quod perspicue ad *βασιλέων* redit.
Ad *ἐπιστῶνται* subaudiendam esse *τῆς ἐ-
ρχῆς* nemo facile est tam tardus quin
ipso ultro intelligat; ut ad *ἐκβαλεῖν* p.
624. 23.

— 13. *φίλον συναφτίας καὶ εὐλάβειαν*] *οὐτοχὶ φίλον καὶ συναφτίας εὐλάβειαν*,
nulla alia de causa, quam ut de ἦ tanto
minus esset cur dubitetur, quo sit refe-
rendam. scil. non ad *εὐλάβειαν*, sed ad *συ-
ναφτίας*.

— 16. *τῷ δ' ἐν πρῶτῳ τὴν ἀρχὴν*] *οὐ-
λευτ τῷ οὐμ πρῶτῳ*, non *οὐμ ἐν*. est
idem ac si dixisset: *τῶν δ*, ἢ *τῷ ἐν*
πρῶτῳ τὴν ἀρχὴν, vel ἢ *πρῶτῳ ἔθους* *οὐ-
λευτῷ τὴν ἀρχὴν* *τῷ ἐν*. illi certe, scil. Cha-
ridemo, qui imperium uni, Kersoblepti
pate, comparare conatur. non video, cur
Tayloro diligentia Wolfii, laudabilis et
bene collocata, atque fructuosa, vaporet.
Wolfius quidem bene locum hunc expo-
nit, planeque, et per eum non statit, quo
minas Taylorus intelligeret.

— 25. *εἰδὺς*] post *εἰδὺς* videtur *γυγ-
φῆς* abesse.

626. 7. *τὸ πρῶτον*] Constructio haec
est: *τὸ ἐπισχεῖν ἑαυτὸν ἐγγυμῶντα πρῶτον*
ἐπιπῶντα ἑαυτῷ.

— 9. *ἢα κηρύσσων*] subaudi αὐτῷ. item
ad *βουλόμενοι καλεῖσθαι* v. 13.

— 16. *ὃ γέγραπται*] *οὐτοχὶ δ' γέγρα-
πται*, id est, *ἔστιν, ἢ γέγραπται*. indignum
esse eum, cuius honoris ergo ista scripta
sunt. v. p. 627. 2. malim tamen, ut verum
dicens, *ταῦτο*, scil. *τῷ ψηφίσματι*, et p.
623. 11.

— *αὐτὸς ἐνομιέσθαι*] *ἴμε* vere *ἐνομιέσθαι*.
alloquitur per parenthesis iudices. qua-
propter haec verba καὶ *ἐνομιέσθαι* *ἢ* *ἄλλοι*
ἢ *ἐπὶ* parenthesis signis isolari. (con-
siderate modo, *iudices*, *aequitatem* *eorum*,
que dicant.)

527. 13. *ἐπιπῶντα*] Augustanus *οὐκίστε*.

quod praefero. videtur enim, quod in ver-
bis ab *εἰμι*, *eo*, compositis usu venit, ut
praesens pro futuro usurpetur, id idem
etiam verbis ab *ἔγω* compositis, quibus-
dam saltem, obtinere. ut *ἐπιπῶντα* sit idem
atque *ἐπιπῶντα*, *intelligit*. Dubito, num
futurum hujus verbi ab Atticis hoc qui-
dem significatu usurpetur in activo. nam
de medio nullum est dubium.

— 18. *τῶν*] Aristocratis, Charidemii,
et qui cum illis faciunt. alias legi possit
τῶν, *Aristocrati*. prima haec orationis
pars, quae de legibus agit, procedit usque
ad p. 653. 25.

— 24. *τῷ ψηφίσματι*] Aristocrateum
designat, quod haec oratione tota impugna-
tur et in ipso orationis exordio fuerat a-
scriba pro more recitatum. id quod jam
Taylorus observavit.

628. 10. *γέγραπται γὰρ ἐν μὲν τῷ νόμῳ*] *Ἰμ-
merito μὲν* a Marklando sollicitatur.
Insequitur δὲ ei respondens, tametsi lon-
guscula, p. 629. 5.

— 13. *πρωτοῦ*] *προτιμῶν* *προτιμῶν*,
omisso sigmate. *πρωτοῦ* et *προτιμῶν*
est legislatoris aliquid denuntiantis, sive
jacentis, sive vetantis, eam interminatione.
v. Harpocr. v. *ἐπιπῶντα*, et locus Iamii,
quom e Polloce citat Valerius ad Har-
pocr. p. 66. item v. *ἐργία*, ubi *προτιμῶν*
est promulgatio, denuntiatio; it. infra
p. 1068. pen.

— 14. *πιστῶν ἔμοι*] malim haec duo
in unum contrahi vocabulum, resectis in-
utilibus, *πιστῶν*. ut ait haec constructio:
εἰς μὲν τὴν χεῖρ πείσχειν τὸν διδραχμῶν, ἐπειδὴ
πιστῶν ἐρίων, προτιμῶν (vel *μὲν τὴν προ-
τιμῶν*) *ἴαν ἀποτιμῶν*.

629. 15. *φασι*] post *φασι* videtur
παύμενος deesse.

— 16. *ὃ κατὰ τὰτα νόμοι*] significant idem
atque *μοι ἢ* *μὲν τὰτα νόμοι* v. 18. re-
cita *legem huius proximam inferiorem*, in
illo fasciculo legum, e codice universae
excoptarum, quo leges huius causae ser-
vientes complexus sum, isti superiori jam
recitatae et enarratae suppositae, quae
istam priorem, nulla alia intercedente,
excipit. mirum dictum, quantos motus exci-
tari, quae dubia creantur dictio tam plana,
quam ipse orator, veluti providens et
metuens bella grammaticorum ob eam
oritura, interpretatus esset. quae belle
Taylorus enarravit, a ratione mea inter-
pretandi hunc locum, si bene mentem ejus
percipio, haud aliena.

— 21. *Ἄξι*] Citat b. l. Harpocr. v.
Ἄξι. nisi quod ibi dat *εἰσέναι* pro *ἀγο-
ρεῖν*.

— *ibid. ἀγορεῖν*] scil. legislator.

— 23. *ἔσω*] aut *ἔσω* in genitivo malim,
aut ἢ *ἔσω*.

— *ibid. εἰσφῆται*] scil. τὸν τῷ ἀπαρχῆ-
τος *δίων*, ut Thesmothete homicidam ejus-

modi, ad se adducti, causam ad Helisiam adducant, in eam inferant.

— 24. ἂν ἕκαστος] scil. διὰ τὴν φύσιν. prout causa quoque homicidii ad hoc vel illud tribunal pertinet. nam alias cædes alii iudicabant; voluntarias et insidiosas Thesmothete, involuntarias et fortuitas Ephete. v. p. 632. 3.

— ibid. τῶν δουλομένων] scil. τὴν ταυτῶν δίκην φοιτῶν ἢ αὐτῶν εἰς τὴν Ἡλιαίαν εἰσφέρεισθαι.

630. 15. τὴν] videtur hoc esse reliquum e nomine hominis proprio, quod perit, Νικώστρατον, aut Φιλόστρατον, aut tale quoddam.

— 16. ἢ τὴν ἐκείνων ἀπαρχιδίοντα] a thesmothetis e concione abducto, quo traderent undecim viris. alii malent ἢ ἐκείνους. Sed videtur locus bene habere.

— 25. γνώριμον οὐδ' ὅτι πᾶσι, μὴ μαστιγῶν] manifestum est vitium hujus loci. aut enim λέγειν in fine sententiæ est delendum, aut εἶτι post πᾶσι est iterandum, quod valde durum est, et aeres offendit, aut denique, quod æquidem præferam, sic leg. γνώριμον οὐκ αἰσίων εἶτι μὴ μαστιγῶν — λέγει. dedi de meo: γνώριμον εἶδα πᾶσι (subaudi εἶμαι) εἶτι μὴ.

— pen. τὰ γὰρ ἀνοικα χρέματα ἐνέμαζον οἱ παλαιῶ] imo vero inverso verborum ordine: τὰ γὰρ χρέματα ἀνοικα ἐνέμαζον οἱ παλαιῶ. veteres enim, quæ nos hodie χρέματα usurpamus, ἀνοικα usurpabant. Sic dudum ante e conjectura mea correxeram, quam e Taylora intellexeram apud Theonem sic existare.

631. 1. διώρισεν] imo veru διαρίσας. alias constructio sibi non constat. nam καὶ posterius v. 3. non per et, sed per etiam est reddendum. lex enim cum sic definit, quomodo puniendus sit ἢ ἀντιφρόνως, id est, reus convictus sceleris commisi atque condemnatus, et ubi sit puniendus, eo, quod patriam peramti appellavit: simul quoque disertis verbis pronunciat reum talem non alio, quam iusto a se præscripto, modo, neque alibi, quam ibi, esse puniendum. cætera sanus videtur hic locus, nisi quod τὴν, quod abest a codice regio a, facile passurus sim omitti.

— 2. τὴν τοῦ πτωχόδότης] dedi de meo sic: τὴν γὰρ τοῦ πτωχόδότης. En enim, quod patriam injuria læsi, præfatus est, diserte quoque pronuciavit, neque alio modo, quam hoc, neque alibi, quam hic, (scilicet puniendum esse violatorem.)

— 3. περὶ τοῦ] post περὶ τοῦ videtur desiderari τῶστω.

— 5. δεῖ] de ratione dictionis πολλῶν γὰρ καὶ δεῖ διώρισεν, cujus hanc vim esse constat, multam abest, at definitur Wolfius, mihi satis nondum liquet, bene habeat, an secus. quod si quid corrigendum sit, malim h. l. infinitivum δεῖν. ut sit idem: atque δεῖν πολλῶν δεῖν. sed tatius est in re

dubia vulgatam loco suo relinquere. nullas sunt dicendi rationes Atticæ propriæ, a more loquendi vulgari mirum quantum dissidentes. Possit quoque δεῖν γινώσκειν, in infinitivo perfecti, legi; quæ est ratio usitata.

— 11. οὐδ' ἐν τῇ ἡμεδαυτῇ] atqui leges id fieri permittebant. v. p. 635. 1. nam ergo leg. οὐδ' ἐν τῇ ἡμεδαυτῇ. ne in aliena quidem ditione, ubi tamen legibus nostris nulla est auctoritas.

— 15. κακοῦ] videtur aut varietas lectionis pro λυμάλισσος, aut potius scholium esse ejusdem verbi. nisi volemus κακοῦ de maceratione corporis in carcere diuturno accipere.

— 17. ἢ τοῦτω] malim ἢ οὐ τοῦτω τὸν τῶστω, scil. ἀλλήλως. quam tu coniectus es hoc modo. ob sequens ἔς — Ἰλαθε.

— 21. ἀρετογένης] in ea parte legis tæ, qua illam appellas et definitis, quem a tua lege puniri vis.

— pen. ἢ ἀντίος ἢ φόνος] id est, τὸ φονεύσθαι αὐτόν. si quis homicidam aut ipse manu sua peremerit, aut ejus perimendū alii fuerit auctor, qui homicida se abstinerit — Sine causa tricotantur hio loci. ἀγὰρ est imo quodam loco mercium, quas secum quique attulere, vendendarum ergo, aut permutandarum. ἰσφία est tractus duabus finitimis regionibus interjectos et eos interventus suo velut copulans. potest præ adjectivo haberi. malim tamen ego quidem pro substantivo haberi. quia adjectivam duarum modo terminationum, ἰ et ἢ ἰσφίως, solet usurpari. adeoque recte puto comma inter ἀγὰρ et ἰσφίως intererit, et infra p. 632. 7. et 26. hæc duo vocabula per καὶ copulari. tametsi contra p. 633. 2. nec ἰσφίαν ἀγὰρ improbem pro forum limitaneum.

632. 1. ἔσται] bene habet. ἔστω si voluisset orator, debuisset ἐν ἔστω dicere. τὴν cohæret cum κτίσσαντα, non cum proximo Ἀθηναίων. est idem ac si dixisset: τῶστω δότις ἔκτισεν Ἀθηναίων τισα. ut si quis occidisset aliquem Atheniensem.

— 3. τὸς ἰσφίτας] Citat h. l. Harpoer. v. ἰσφίτας.

— 15. τὸς ἰτίεσσι] subaudi a communi πεφευγῶτας.

— 17. μὴν καὶ λοιπὸν] inolani uncis vocem mediam, ab aliquibus codicibus exclusam, sine dubio hic loci importunam et vitiose redundantem, tametsi a multis bonæ notæ codd. sustentetur. Si servari debeat, transponatur, ad hunc modum: ἢ καὶ μὴν λοιπὸν. ante μὴν et πᾶς solet καὶ eleganter redundare.

— 19 μεταστάντας] correxi μεταστάντας. quia præceant τὸς ἀντιφρόνως πᾶσι. et sic dudum conieceram ante, quam nossem in Baroco. sic legi. vulgata sit qui tuatur, ei necesse sit τισα subaudire.

— 21. τῶν ἀτυχημάτων] non sollicitassem, nisi auctoritas meliorum oediorum imperasset, ut ἀδικημάτων corrigero. hoc cædes voluntarias, illud involuntarias designat.

— 23. τί τούτω λέγων] idem est ac si dixisset: τί λέγων τούτω λέγων, vel τί λέγων ἐν τῷ τούτω λέγων.

633. 10. ἢ ἄλλοθι πῶ] verba ἢ ἄλλοθι πῶ defendenda videntur, ut scholium v. ἔξω τούτων. nisi volumus legere ἢ ἄλλο τι θρῶ. si quis — occidit, aut alio quo modo tractat.

— 11. τὴν γὰρ φυγάδα] Sententia est: *exsulem* [expulsam e. o. Athenis, aut qui illino discessit, sive condemnatus, sive metu condemnationis] *lex non appellat ex nominis civitatis* [h. e. non appellat Atheniensem], *sed ex eo factore, cuius ipse se reum facit*, h. e. *homicidam*. Markl. existimavit τὴν φυγάδα idem esse ac si dixisset κατὰ τὴν φυγάδα. quod opinatur posse significare, quod attinet ad *exsulem*. sed bene habet. Græca dictio *προσωπῶν τινά* τι significat *aliquem* aliqua *appellatione afficere, aliquo modo appellare*. Sed movet Aug. pr. mendæ hinc loco insidentis suspitionem, qui *προσωπῶν* dat. quo admissio leg. erit: τῷ γὰρ φυγάδα — *προσωπῶν* — et tam verba καὶ διὰ τούτω v. 14. erunt omittenda.

— 14. ἐν τις —] est pentameter fortuito effusus.

— 26. ἀπώταται] aut ante ἀπώταται, aut pene hoc verbum, deesse videtur ἀτυχῆ. cui *fatale sit*, ut *infortunio utatur*. (homicidii puta non voluntario).

634. 2. ἴσχυς δὲ σὺ] f. ἴσχυς δὲ καὶ σὺ. sed et tu quoque reus es. et sic dedi mea sponte.

— 28. τὴν γὰρ ἐκ *προσώτων*] scil. ἀδερφῶν.

— 23. περὶ μὲν δὲ τῶν *κινουμένων*] imo vero *κινουμένων*, sive ipsa rei natura habente, et auctoritate Augustani, suadentibus etiam Lambino et Taylora, præter odd. ab eo laudatas, nobiscum facientes.

635. 12. *προσώτων γράψαι*] correxi *προσωπῶν γράψαι*. Constructionem verborum et sententiam loci bene monstravit Marklandus. que hæc est: tu cum scriberes, *ἐν τις ἀπώταται*, si quis occiderit *CHARIDEMUM*: oportebat te *quoque hæc adscribere, num deliberato consilio, an præter voluntatem*.

— 17. τῷ γράμματι] imo vero τῷ γράμματι. rei hæc, negotio huic, nempe cædium. Sic conieceram, antequam in Bav. margine hæc ipsam lectionem reperirem annotatam. quare nil dubitavi eam recipere.

— 23. *ἐπεὶ*] cohereret cum *ἔξω*. egregio tamen foro tam longe illud ab hoc distractum.

636. 1. ἐν τούτῳ] scil. ἐν. tametsi ma-

him hoc addi.

— 3. *βιβαιοῦσαν*] inveniemus in omni re gesta, causam *consiliumque rei*, ut certum de ea *judicium ferri possit, efficere*.

— 21. *πῶθι πῶ. καὶ* —] distinctionem hic emendavi ad hunc modum. post *πῶθι* posui punctum. perfecta enim est sententia. deinde *πῶ, καὶ σφῆδρα σαφῶς, τούτω θηλοῖ*; ubinam hoc declarat *lex, et quidem plane atque perspicue?*

— pen. *εὐδαίς καὶ κωλίαι νόμος. λέγει τὴν νόμον*] correxi *εὐδαίς κωλίαι νόμος. λέγει ἄλλων νόμον*. antequam nossem e libris Matis, ita leg. esse, incideram in eandem plane coniecturam, in quas Marklandus. id quod nil est mirandum, rei natura illuc ducente.

637. 2. ἐν ἰσθμῷ καθελάδῳ] verbum hoc καθελάδῳ utriusque commune est, tam ἐν ἰσθμῷ, quam ἐν κωλίμῳ, ut ἀγροῦσας item est. ut hæc sit sententia: Si qui deiecit quem, h. e. peremit, nescius qui esset, seu per errorem ignorantie, sive in via publica, sive in dimicatione pugne. Pro pugis habeo, quæ grammatici de rariori nescio qua significatione v. ἰσθμῷ hic obtinente comminiscuntur, quasi *insidias* significet, λέγων. et hæc vim hic loci requiri, quia alias latrones in via publica cædes rapinasque exeroentes hæc lege licentiam scelerum acciperent. Sed licet hanc argutiam in ipso auctores retorquere. Latrones ergo, insidias qui prætereuntes excipiant, ab hæc lege absolventur? Ergone media in via publica, sive in urbe, sive rare, nulla potest oriri inter duos contentio, et inde pugna cædesque; sive ea ampla et lata est via, sive calles angustus, sive aliis de causis, sive eo de ipso, ut alter alterum sibi decedere postulet de via, alter recusat; *Oedipi Lafique exemplum quem fugit*. Ista vis insolentior si vocabulo ἰσθμῷ h. l. inesset, censesse Demosth. fuisse silentio præterituram, illum in enocleandis veteribus glossis adeo diligentem?

— 5. καλλασθῆ, ἢ ἦ] deleri et hic et v. 25. mediam vocem. exprimit legislator, quam mulierem vocabulo καλλασθῆ designet; eam nimirum, quam quis habet secum domi, ἢ τῷ παιδῶν ἰλευθῆσαν *δρακονίκα* καὶ *παίδεα*, quo liberos, quos jam habet ex uxore legitima susceptos, seu matre orbatos, seu matre adhuc superstitē, educet atque erudiat. non hic de suscipienda vel querenda prole e pellice, sed de liberis jam ex uxore susceptis agitur, a pellice educandis.

— 10. ἐφ' οἷς ἔξῆται κτηῖται] tametsi oediores alii variant, et infra quoque p. 639. 7. et 644. ult. eadem formula recurrit, ego tamen nihilominus existimo leg. esse: ἔξῆται. alias leg. esset: ἐφ' οἷς ἔξῆται ἔξῆται: [scil. ἡ νομοθέτης] κτηῖται. quibus in casibus velis *licentiam esse cædem*.

— 21. καὶ τούτων σῆμαι] subaudi aut

ἰρήσαντο e v. 19. aut potius ἔριον e versus 14.

— 26. τινὰ] correxi τινί, propter horum aliquid.

638. 2. ἴδων] pro ἴδων melius conuenienter ἔξω vel δικαιο ἰνομίαν.

— 3. ἰσὺδὲ γὰρ —] Citat h. l. Aristides τυχ. p. 168. sed pro φίλων dans φίλων, quod recepi.

— 13. ταῦτ' ἐπιχειρή] correxi ταῦτ' ἐπιχειρῶν. redit illud ταῦτα ad modo praemissum τὰ ἀπειρημένα ὑπὸ τῶν νόμων.

— 14. αὐτῶν] redit ad omissionem, taciteque subaudiendum τινά. quam ut aliquis sinat Charidemus sibi illudere.

— 17. τωτῶ] soil. Timocratis.

— 23. ἴσθαι] post ἴσθαι videtur ἀδελῶν abesse. obscuritas et incertitudo futuri eventus.

— ibid. πρὸς δὲ τούτῳ] correxi e conjectura mea, quam postmodum ab Angustano confirmatam vidi πρὸς δὲ τούτῳ. et ad hoc [incertam futuri temporis] seu conuenienter itaque huic futurorum eventuum incertitudini, supponamus more humano spei, seu expectationes.

639. 15. καὶ δικαίως, καὶ ὡς εἰ νόμοι διδόνται] Taylor pro secunda voce malit ἀδικίως, ideo quod iuste, et ad praescriptum legum vel ex concessionis legum sit idem. in quo fallitur. leges scriptae a non scriptis differant, etiam abi cum illis conueniant; sed saepe illae cum his discrepant. paulo post v. 22. leges civiles a jure naturae distinguit. Secundum hoc saepe iustum est, quod lege civili hujus vel illius civitatis est vetitum. quare vulgata h. l. bene habet.

— 21. αἰτῶντες] malim μὴ αἰτῶντες. ne rogantes quidem, sed vel ingratis, ab inuitis auferunt.

640. 4. καὶ τὰ ἐκείνων] mirum videri queat, bona proscripti, fisco addicta, appellari ἀτίμα. Sed id moris Athenis fuisse cum ex hoc loco apparet, tum ex alio colligitur, p. 634. 13. ubi bona homicidæ, qui ob caedem involuntariam perpetratae urbe excoesserit, appellantur ἐπίτιμα, eo, quod non essent publicata. τῶν γὰρ ἐκ προνομίας ἀνδροφῶν, addit, τὰ χρήματα δεδέμενται.

— 23. ἢ μαρτυρεῖν] videtur hic deesse τὸς μάρτυρας. non enim testantur litigantes; sed καλούνται omnes, tam testes, quam actor cum reo. μαρτυροῦσιν οἱ μάρτυρες, aut οἱ στυμδότες, aut v. 23. αἰ. et δέμαται οἱ ἀγωνίζεμενοι.

— 25. οὐ κλέους, οὐ κρείς] postremae duae voces mihi videntur delendae, ut perperam e prioribus iteratas. quapropter eas unois inclusi. nullae literae magis a libris Græcis inter se permutantur, quam λ et ρ, item υ et ι. patet ex eo, quod ἢ κρείς sequatur τὴν μαρτυρίαν, non

praecedat; tum ex eo, quod paulo ante nulla facta sit mentio τοῦ κρείσθαι v. 22. sed statim a καλεῖσθαι ad μαρτυρεῖν transitus fiat.

— 641. 2. εὐρημένα] verbum in hac re proprium v. p. 642. 3.

— 5. τούτων] non coheret cum proximo τῶν πάντων, sed idem est ac si dixisset: πάντων τῶν δικαστηρίων ἴσα ἴσθιν, οὐδὲν φαύσθαι σημανέτωσι τούτων τῶν Ἀθηνῶν.

— 18. καλὰ παραδεδωμένα] bene habet, idemque est, atque si dixisset: καλὰ, τὰ μὲν παραδεδωμένα καὶ μυθῶτα, τὰ δὲ ἃν ἡμῶς αἰτοῦ μάρτυρας ἴσθαι. facit duo genera decorum, alia fabularia et a maioribus ad posteros tradita, alia, quorum ipsi essent testes.

— 22. τὰ παλαιά] id est, κατὰ τὰ παλαιά, temporibus antiquis.

642. 5. οὐδὲν πῶποτε] negavit hoc postremis suis temporibus ipse Demosthenes, cum ab Areopagitico senatu acceptis ab Harpalo pecuniis damaretur.

— 16. τὴν τυχὴν τὰ τῷ θεῶν τοῦτο κείνου] correxi τὴν τυχὴν τῷ θεῶν τοῦτο κείνου. cetera e libris editis et Matia, τούτων ex conjectura mea, quam postmodum a Bav. vidi confirmatam. θεῶν κείνου est idem atque ἰεμεῖναι. Est idem ac si dixisset: ἴαν ἡμῶσι τούτων τὴν θεῶν, οὐκ ἡμῶσι θεῶν τινὰ τὴν τυχὴν, ἀλλὰ τὴν φοβηρότατον καὶ διότατον.

— 24. ἐπισημαίνω] Taylor mavult ἀπηνεγμά. non video, qua de causa. utraque lectio loco huic conuenit; illa significat superinducens, haec secum domum e iudicio referens.

643. 10. οὐκ ἐπιδρῶντο ταῖς ἀτυχημασ] non insidiabantur infortuniis, non acerbis oculis venabantur caedes, si quae aut committerentur a volentibus, aut acciderent ab inuitis (quod utrumque genus semper in infortuniis numeratur), quo suam suppliciorum atque sanguinum aitiam satiant.

— 17. κατὰ τὰς γεγραμμένους τούτων νόμους] addidi τούτων de meo peno, rei natura id postulante, et simili loco, 645. 13. comprobante. praeter vel contra leges scriptas Areopagitico senatui asitatas. Ex Augustani codicis lectione videtur haec posse efflari: πρῶτον μὲν κατ' ἐκείνους τοῦ δικαστηρίου τὸς γεγραμμένους νόμους. praeterea ad ἀγραφα v. 18. malim articulum τὰ addi, ut sit aut καὶ τὰ ἀγραφα, aut καὶ τὰ ἀγραφα. scripsi quoque τὰ ἀγραφα.

— 20. Παλλαδίῳ] locum hunc citat Harpocr. v. ἐπὶ Παλλαδίας.

— 21. περὶ τούτων νόμους] triplex patet corrigendi vis, aut περὶ τούτων νόμους, quae mea mihi conjectura prae ceteris placebat, non quod mea esset, sed quod rei natura huc demonstraret (scil. περὶ τῶν ἀκωνίων. et περὶ atque περὶ inter se a li-

brarlis permutari ex Aldina Demosthenis et e Lexico Græco Bibliothecæ Bavaricæ innumeris exemplis mihi constitit), aut *παρὰ τούτων*, quod dat Demosthenes Bavaricus, scil. τῷ διακριτικῷ προμοισμῶν, aut denique *παρὰ τούτων*, ubi rursus *προμοισμῶν* debet subaudiri. delegi postream rationem, ab Augustano subministratam, et a vestigiis vulgatis minimum recedentem, in quam ipse quoque olim conjectura incidideram.

— pen. τὸ ἀλόγητον] Citat h. l. Harpoocr. v. ἐπὶ αἰ ἀλόγητος ἐπ' ἀμοισίω φόνω.

644. 1. ἀλλήλοισι τῆσιν] bene habet τῆσιν, ἀλλήλοισι τῆσιν dicebant Attici, in sermone forensi, pro piscare aliquem, ut de actione sua, aut jure suo aliquem persequendi aut patria arceundi, desisteret.

— 2. ἴστω ἢ τρέσων, οὐχ ἢ ἂν τύχη, ἀλλὰ] videtur sic leg. esse: ἴστω ἢ ἂν τύχη τρέσων; *ποδὸνε quocunque tandem? οὐκ. neutiquam.* ἀλλὰ — aut sic: ἴστω ἢ τρέσων, ἢ ἂν τύχη; οὐκ, ἀλλὰ — aut sic denique: ἴστω ἢ ἂν τύχη τρέσων; respons. οὐχ ἢ ἂν τύχη τρέσων, ἀλλὰ —.

— 7. παρασχῶν] id est, *παρασχῶντα*, nam vitiose dat August. *παρασχῶντι*. dativo locus hic nullus est; sed accusativus requiritur. *posteaquam lex dederit abeundi e patria securitatem, sic tandem, vel tum demum imperare exilium.*

— 9. ἰσίων καὶ καθάρσους] vulgata cum esset vitiosa, et duplex pateret emendandi ratio, aut ἰσίων καὶ καθάρσους, aut ἰσίων καὶ καθάρων, pretuli priorem, quod aliqua saltem munita esset auctoritate marginis Latet. quænonque illa est auctoritas. quo enim e codice ductum sit ἰσίων καὶ me fugit.

— 17. ἀγνώστα τούτων] malim *ἐπι τούτων*. his de rebus. causis puta caedis.

— 20. Διελφισίω] Citat h. l. Harpoocr. v. ἐπὶ Διελφισίω.

— 24. λογιζόμενος ὅ—] Citat h. l. Aristides τήχη. p. 172. Norm. sed pro ἰμολογῶν, v. 25. dat ἰμωσῶν. nescio an mellius. aut possit utrumque copulari ad hunc modum: *δικαιωτῶς, ἰμωσῶν, εὐμοσῶν θεῶν δικαστῶν* —.

— ult. ἀλλ οὐχ ὅτις, εἰδὲν ἀφελῶν] deest hic aliquid, aut ὅς ante εἰδὲν, aut γὰρ post eandem vocem.

645. 1. φροσί] unciis inclusi, quo facile careas, et caret optimi codices, non tamen plane otiosum. potest enim hic idem significare, quod alias sæpe significat, ut *ipse ejus verbis utar, vel ipsa ejus verba reddo*.

— 7. αἰτίας] deletum volunt, non video qua sit gravi de causa. αἰτία est *appellatio, prædictio, cum aliquid aliqua de re affirmamus, bonum aut malum, honestam aut turpe, perinde est. Conventivus dicitur ἡ ἀδικία, ἢ ἀκαία αἰτία, quam *προσδίδω.**

— 10. προσδίδωμαι, τούτων ἂν τις ἀποκταίη] mutavi distinctionem et correxi sic: *προσδίδωμαι τούτων*, scil. τῶν αἰτίων, vel, si mavis, τῶν προσδιδῶν, neutrum harum appellationum, seu conditionum adjunxisti, eo quod simpliciter scriptisti: *si quis occiderit.*

— 14. Πρωτασίω] Citat h. l. Harpoocr. v. ἐπὶ Πρωτασίω.

— 17. εἰδῆ] sciat. alii ἴδῃ, videat. ambigo, utrum præferam.

— 18. λαγχάνεται] datur *judicium*. alii λαγχάνει, dat, scil. lex, aut legislator. perinde est, utro modo legas. Possit quoque λαγχάνει legi. vos, Athenienses, datis *judices sorte ductos.*

— 23. τῇ τύχη] volunt expungere, quævisim ἂν τύχη præcessit. Sed bene constare illa duo secum, si quid video, possunt. multo magis erit impium atque sceleratum, indicta causa, tamen rapiendi facultatem rei dare, qui fortassean, si ita fors ferat, insons sit, aut fac scotem esse, homo tamen certe est, communique nobiscum humanæ naturæ sorte usus est per fortunam. Potest hoc per fortunam, τῇ τύχη significare, aut nascendi sorte, aut per illud facinus, infortuniumve. Humanum enim est hominem occidere, hominesque alios ab aliis tolli, seu fraude, seu fortuito, videmus quotidie.

— 26. φραττωί] Citat h. l. Harpoocr. v. ἐν φραττωί.

646. 2. ἡ ταῦτα ἵναστα θῆσω τάξας] vocem θῆσω unciis inclusi. quæ si servanda sit, ita fere possit legi: ἡ ταῦτα ἵναστα ἰδί σου διατάξας.

— 14. φυγῶν] sic Harpoocr. quoque dat. alii dant *διωγ*.

— 16. ἴσῳ] aut deest, aut subaudiri debet *ἀτιμωσῶν*.

— 17. ἀναίτιον] malunt alii ἵνατιον, eum, qui est ἐν τῇ αἰτία, qui accusatione premittitur, insimulatum sceleris, non male illi quidem. veruntamen posse videtur etiam vulgata teneri et defendi. porpica enim est oppositio inter τὸν ἀδικῶντα scotem, et τὸν ἀναίτιον insontem. Sententia est: ut scotus est, sceleratum abire sinere salvam, indicta causa, quæ si cognita fuisset, meritis ille pœnas supplicio luisset; ita rursus non minus est scotus, insontem ad pœnam tradere, causa non cognita, quæ si diacussa fuisset, abisset ille absolutus.

— 17. ἐπὶ τῶν ἀδικησάντων τῶν ἰδῶν κακῶν] delevi secundum articulum. est idem ac si dixisset: *ἐπὶ τούτων ἐπὶ δὲ ἰδῶν κακῶν ἐπὶ εἰς τὸν ἀδικησάντων*.

647. 11. οὐκ ἢ πόλις] delevi articulum e conjectura mea et eodd. civitas quæcumque Græca præter Athenas designatur, quæ urbs per excellentiam ἢ πόλις; usurpatur.

— 20. διέξω εὐνοί] distinxī hæc inter-

jecto puncto. Interrogat orator scribam, sitae adhuc lex quaedam superstes nonne recitata ex illo legum fasciulo, quem e legum universo codice se collegisse supra significaverat. Si qua est superstes, monstra. *ἄξιον*. respondet scriba. *εἴτεσι*. superest haec. Ergo, pergit orator, recita hanc ipsam, nisi malumus *εἴτα* in plurali legi. Sequuntur enim leges tres. Ex his itaque tribus legibus recita primam hanc, quam demonstrat. v. p. 649. 1. Dedi ergo *εἴτα* de meo.

— 24. τὰς ἀνδροληΐας] citat h. l. Harpoor. v. ἀνδροληΐα.

— 25. ὑποδραμῶν] subandi *παρ' ἑς ἂν τὸ πάθος γίνεται*, ut p. 648. 17. illi, apud quos caedes erit perpetrata, et a quibus tres cives abducentur pignoris loco futuri, donec poenae perempti dentur.

648. 3. τούτων] correxi τούτο e conjectura mea et oodd. primum eo, quod adscript legialator vocabulum *βυβαί*, si morte violenta planum fecit, idem se velle dicere, atque, si dixisset *ἀδικῶς*, si morte immerita et per injuriam illata.

— 21. τὰς δὲ] in August. et Ald. est *εἴτα* δὲ, et tum iidem libri dant v. 24. τὸς ὑποδραμῶν cum articulo. quo lectio, si paulum corrigatur, *αὐτὸς* puta pro *εἴτα* subjiciendo, nescio an preferenda vulgaris sit. *αὐτὸς* est sponte sua, jure suo, ultro sumto et arrogato. poterat quoque dari *αὐτοῦς*. Solos illos, qui receperunt et hoc illi alteri praetuli nunc.

649. 7. *εἴτα* καὶ ἄλλος τις] proba Wolfii emendationem *ἔτι καὶ* — possit quoque utraque lectio conjungi hunc ad modum ἢ *εἴτα* —.

— 18. ἤμας, ἴ] distincti et correxi sic: *ἤμας. ἢ πάντες εἴτα σὺν ἡμῖν* an sunt haec leges omnes? an nullae recitandae supersunt? vidit quoque Taylor sententiam loci, et vitium Wolfianae interpretationis.

— 23. κατέβη —] Citat h. l. Aristides ττηρ. p. 246.

650. 5. μεταδύνας] adderem *αὐτῶ* e margine Lutet. si satis munitionem esset gravi auctoritate. sed videtur ea Lambini aut Wolfii conjectura esse.

— 9. *παρ' αὐτῶν*] id est, τὸ λέγω *παρ' αὐτῶν*, ἵνα εἴ (vel *λέγω αὐτῶν*) *καταγράφω* τοῦτοι τῶν *Ἀριστοκράτων*.

— 13. *φασίν*] scil. *ἑαστον τῶν γραφέντων. unusquisque eorum, qui ejusmodi plebiscita scripserunt, ait, ut ipsis verbis utar*. Paulo ante hunc verbi *φασίν* usum attigi. respondet Latino *ait*, cum aliquis subaudiendum omittitur.

— 19. *καθ' ὃν δύναιτο τρέψω*] malim *καθ' ὃν δύναιτο, sine τρέψω*. Consentit Augustinus haecenas, ut tamen *τρέψω* retineat. Dedi me meo καθ' ὃν ἂν δύναιτο.

— *ibid.* τούτους] τὸς ἤμας puta.

— 23. *ἐς ἀγαπήτων τῶν ἡμῶν*] postre-

mam vocem correxi, ut sit *ἡμῶν*. quod sciendum fuisse nemo dubitavit. Sed superest adhuc vitium, ad *ἀγαπήτων* addendam esse negativam *οὐκ*, Wolfius, Marklandus, Jurinus, Taylor, magno consensu affirmant. quod mihi non persuadent, qui existimem leg. esse: *ἐς ἀγαπήτων παραδραμῶν τῶν ἡμῶν*. quasi vos in magna vestrae felicitatis parte sitis posituri, vobisque congratulaturi, si Charidemus jus vestrae civitatis oblatum haud fastidiat accipere, eique sitis eo nomine gratias debituri.

— 24. γάρφα καὶ κροῖτι φιλῶντι ἡμῶς ἐμῶν] nihil hinc correxi, praeter postremam vocem, pro qua *ἐμῶν* reposui. caetera sana sunt. Sententia haec est: praeterea vobis auctor fuit, ut eum quasi satellites quidam custodiretis, quo, quocumque velit Charidemus, ea libere et impune agat.

651. 19. κατὰ] malim *κατὰ, per, propter*. loquendi quidem mos id postulat, in scriptore quidem terro, cuiusmodi est Demosthenes. nam in alio minus emendato tantam diligentiam haud requisivero.

652. 4. ἔτι καὶ ἔν] addi voluit τῶν. quod non putem valde necessarium.

— 9. ἔργῳ] insolui uncis, non quo damnem, bene enim et recte habet, servandaeque arbitror, sed quod codices plerique omittant.

— 24. *ὃ διδάσκοντες αὐτῶν*] correxi *ὃ δ. αὐτῶν*, scil. τὸ *παράσχομαι φέρομαι*.

— *καὶ εὐσεβῶν*] malim *εὐσεβῶν* in imperfecto, quia ἴδωντι praecessit.

653. 3. *εἰ γὰρ ἠγνόησεν τι διδασκόμενος*] dēesse h. l. aliquid, patet. Sed dubitatur, quid deat. addi voluit *ὃ*, ut sit *ὃ διδασκόμενος*. mihi potius videtur *αὐτὸ* leg. esse: *εἰ γὰρ ἠγνόησεν παραδραμῶν* [vel *ἀδικῶν*] τὸ διδασκόμενος. nam si non sensit, sibi commendari et obtrudi res legibus aut equitatis repugnantes, non tenetur poenae dare sine tarditatis, per quam non sensit fraudem sibi paratam.

— 3. *ἀλλὰ*] scil. τὸ *δικαίων καὶ τὸ καθῆκον καὶ τὸ ἔθνος*.

— *ult.* *λέγω*] subandi a communi e v. 27. *λέγω ἐπιχειροῦντα*.

655. 20. *ἢ μᾶλλον εἰς αὐτὸν ἐλωσίοντα*, ἢ μὴ *δυσδίττα κωιδῶν*] taxatum hunc jam dudum fuisse locum, docet incredibilis lectionis varietas, quam videro est apud Taylorum. mihi planissima emendandi ratio visa est haec: *ἢ μᾶλλον εἰς αὐτὸν ἐλωσίοντα*, ἢ μὴ, *δυσδίττα, κωιδῶν*. id quod cum verosimilius est *querasse*, quam cum posset *facere*, tamen *omississe*. *δυσδίττα* distincti utriusque, duobus interceptum commatibus ἢ μὴ, quocumque cave copules. nam *μὴ*, non *οὐκ* *οὐκ* *οὐκ*, sed cum *κωιδῶν* cohaeret, non *fecisse*, sed *omississe* *facere*, *δυσδίττα* *τυμ*, cum posset *facere*, seu, quatenus in eius

potestate esset.

656. 6. μηδὲν ἔρχεται τῶν ἄλλων λογισσῶμαι] videtur ex insequentibus opposito, μηδ' ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν εἶδ' τι ἔστι ταῦτα συνίπει, sententiam bajos membri esse oportere hanc: quod si neque in aliis, seu ab aliorum exemplis admaniti, colligere verum et rectum possitis, neque vestro Marte reperire atque periclitari. quod si ita esset, deberet legi: μηδὲν ἔρχεται τῶν ἄλλων λογισσῶμαι. verumtamen insequentia: poteratis saltem ab Olythiis exemplum petere: nos patiuntur hanc sententiam a nobis huic loco tribui, sed volunt potius eam ita accipi, ut dicat: si neque plus aliis reperitis, neque vestro Marte hæc reperire poteritis. quo posito, necesse est legi: εἰ γὰρ μηδὲν ἔρχεται πλὴν vel ἀμεινῶν τῶν ἄλλων λογισσῶμαι. populis si reliquis nihil presteritis, quibus multum præstatis, ad intelligentiam et facultatem rationis colligendi.

— 13. ἰλὸν] capta Polidæa puta.

— 15. ἐπιχειρήσαν] correxi ἐπιχειρήσαν. Philippus ne conatus quidem est aliter agere, ne in mentem quidem sibi venire passus est propositam aliis modis Olythiis petendi. frustra queritur Wolf de obscuritate hujus dictionis.

— 17. πιστός] dedi καὶ πιστός etiam fidus et certus.

— 27. ἄλλ' οὐκ ἀλογχὸν] inclusi mediam vocem unci, tametsi servanda an tollenda sit, mecum certo constitutere nequeam. Habet enim utraque ratio, quo se teneat.

657. 8. εἰ πολυμήστε] correxi εἰ πολυμήστες, quod idem est atque πολυμήδιστα, e conjectura mea, postmodum ab Augustano confirmata. respondet hoc melius præmisso πολυμεμήτης μὲν.

— 10. διακρίσει] correxi τριακρίσει. Sic evidentius est disordinem atque pugnam inter triginta et trecenta, quam inter triginta et ducenta.

— 12. τὰ πλεῖον] subaudi λαμβάνων.

— 23. γὰρ] malim δι.

— 25. οὐδὲνα πάσιδ' ἔστιν οὐ] est idem se si dixisset: οὐδὲνα πάσιδ' φίλον ἔχων, ἢ οὐ σπείδων.

— 27. φίλους] post φίλους deesse videtur ἔχων. deinde malim τὸ hoc versu deleri. aptius videtur sic dicitur fuisse: λαμβάνων πολέμων — et τὰ πλεῖον, (scil. λαμβάνων) φίλος ἔν.

658. 15. κατελάμβαν τὰς πόλεις, ἢ δίκαι μεδίον, ἐπαρήσει] nihil h. l. plus ansas sum, quam ut distinctionem mutarem ad hanc modum, ἢ δίκαι, μεδίον ἐπαρήσει. et sic quoque distinctum h. l. in Augustano reperi. et possit quodammodo sic ferri. ego vero nihilominus tamen locum sic persasatum non existimo. In Augustano aliis quoque non est τὰς πόλεις, sed τὰς πόλεις. videntur ambæ lectiones copulanda et locus sic constitutendus: κατελάμβαν τὰς πόλεις, οὐσπραβας

urbes Græciæ in Cherrhæssæ (vel potius in Asia) sitas, (v. p. 671. 8. ubi urbes illas nominat) τὰν πόλιν ἢ δίκαι, urbem, nominatam puta, Athenas, injuriis vexabat, μεδίον ἐπαρήσει, per temulentiam insolentebat, molitque stultis et indignis importunum atque protervum sese gerebat.

— pen. καὶ ἔν ἑνι πάσιδ] delendi ἔνι jure meo. nam codices hic adversantur. Constructio esthæo: καὶ ταύτων, ἢ πημείας — ἐξῆλθε τὰ χερσὶ ἡμῶν. recitari jubebo vobis et illam Cotys orationem, quam ad vos tum misi, quæum Miltiocydes a se defecisset, et istam aliteram, quam, toto Cotys potius imperio, ad Timomachum misi; quo facto vestre ditionis loca vobis eripuit alia ex aliis. Binæ itaque literæ Cotys commemorantur. unde constat p. 659. 1. ἐπιπύλα in numero plurali esse legendum.

659. 3. ἀν ἡμῶν πενήστει] vel, quod alii codices dant, ἀν ἡμῶν πενήστει, loco stant non sua, rectius versu 6. post ἡμῶν τὴν πύλαν stationem teneant, ut sit ἡμῶν τὴν πύλαν, ἀν ἡμῶν πενήστει, βουλόμεσθε ἔχων. cautionem illam (si mem quidem auctoritati hoc deferretis) exigetis. Illic quidem, si transferenda non sint, velim enim equidem hujus violentiæ auctor fieri, tacite tamen a legentis cujusque mente referentur.

— 6. βουλόμεσθε ἔχων] probabile sit e v. 15. oratorem dedisse βουλόμεσθε πρὸς τὴν Θρᾷαν ἔχων. Profecto nisi addantur ista verba, tacita saltem cogitatione adjunguntur consultum sit.

— 27. Αἰθίως] Citat b. l. Harpoor. v. Αἰθίως, ubi per memoriam lapsus or. contra Timocratem allegat, pro Aristocrate, id quod jam Valesius annotavit.

660. 3. Ἀλέξανδρον] Citat b. l. Harpoorat. v. Ἀλέξανδρον. ubi pauca solummodo quædam hinc affert, cætera de suo addit.

— 10. ἀσφαλὲς ἔν ἑνι τῷ] correxi ἀσφαλὲς ἔν τῷ [enolitico], tutum fuisse alicui.

— 13. Ἀργαῖος] Citat b. l. Harpoor. v. Ἀργαῖος.

— 15. αὐτοῦς] redit ad ἀπίδων πάσιδ. omnia ipsi reddidit, quæ amiserunt.

— 18. πύτων] quem Aristocrates puta Charidemo nunc a vobis impetrare vult. sic quoque p. 661. 2.

— pen. τὸ πρὸν ἐξῆλθε ταῦτα καλύσαι] paulo intricatior verborum collocatio, quæ sic debent construi: ἔστι αὐτοῦς καλύσαι ἑαυτοῦς τὸ ἐξῆλθε πρὸν ταῦτα. ut ipsi semet impediunt, quomodo sibi liceat hæc facere, h. e. ut ipsi sibi oripiant facultatem hæc faciendi.

— ibid. ἄλλ' ἔχει τούτων] postremam vocem mihi prima syllaba, mea sponte. sed quadamtenus. sed alicui usque. τῷ hic est enolitico.

— ult. μεδέταρον τῶν καμῶν] correxi μεδέταρον τῶν καμῶν. neutrius rei, neque amoris

et studii, neque odii, veram opportunitatem legitimumque modum migrando.

661. 4. λέσται] soil. ταῦτα.

— 8. τοῖς μὲν] soil. ψευδέμεδα ταῦτα, e. v. 6.

— 20. τῷ μὲν ἰδ.] malim τῷ μὲν ἰδ. μὲν ἰδικαίητι.

— 21. ἰπυθ' ἄς ἀλλοθῶς ἔστις] transposui meo periculo verba sic: ἰπυθ' ἔστις ἄς ἀλλοθῶς ἄπαντι ἀνδράσιν. quem homines omnes vere peripicuaque cernunt, ideo esse hoc privilegium adeptum, quo ne quid mali patiatur.

662. 10. Πύθων] apparet ex hoc loco, Pythonem illum Byzantium, cujus vim eloquentiam Demosthenes ipse videtur haud infitari, Atheniensibus approbatam, cum Philippi ad eos legatum ageret, eundem cum hoc Xaio Pythone fuisse. Byzantius est dictus ideo, quod extremam aetatem Byzantii degeret.

— 18. τούτων] correxi τούτων. quod oporteret cum περιμένοι et cum κατηγορεῖν. quisquis recte scripserit, hos homines cavendo vincere debet, non fraudis eos accusare, posteaquam damno suo cognoverit a se fidem ipsi habitam temere, nondum usu probatis.

663. 1. αὐτῶν] hic loci est pro τούτων. Constructio est hæc: λογιζόμενος εὐλογῶν τούτων οὐκ ἀξιώσασιν, — ἰπυθ' οὐ — ἀξιώσασιν et αὐτῶν ad Kersobleptem, ἰπυθ' ad Charidemum, redeunt. v. p. 664. 7.

— 3. σκεπῆ Κότυς ἐστὶ κληστὴς ἐν Ἰφιμάτῃ τὴν αὐτὴν τρίψαν, ὅπου Χαρίδemos Κερσοβλέπτῃ] Constat Iphioratem filiam Cotyis, Tarsen, in matrimonio habuisse. Consequitur ex his, si vera Demosthenes perhibet, neque causa est, oro mentiri existimetur, Kersobleptem Charidemi generum fuisse. id quod etiam ætas satis indicat. major enim natu Charidemus erat, quam Kersobleptes, ut magis sit consentaneum, Charidemum Kersobleptis socerum, quam huic illius fuisse. quare vulgatum tueor, tametsi ab aliis impugnetur, et ipsi mihi olim visum sit leg. esse Χαρίδemos Κερσοβλέπτῃ, quomodo etiam in Herwagiana exstare suspicor, in Felicio-na, Paulina est et Bav. quid si autem κληστὴς non gener, sed maritus sororis ait? Habuerit tum Iphiorates in matrimonio sororem Cotyis, et Charidemus sororem Kersobleptis. Possit sic priorum librorum vulgata stare.

— 21. καὶ] malim αὐδ.

— 26. λαβῶν] addidi αὐτῶς post λαβῶν. Quod si minus est necessarium, inutile tamen non est respectu Charidemi, de quo statim post commemorat v. pen.

664. 2. Ἀρπύρας] Citat Harpoor. v. Ἀρπύρας.

— ibid. Δρῶν] Citat Harpoor. v. Δρῶν.

— 6. ἰπυθῷ] suæ, Iphioratis puta. v. p. 665. 4.

— 9. καὶ κατῷ] malim καὶ κατῷ. etiam contra vos cunctas, vel universos. componit similitates Kersobleptis cum Charidemo, cum ejusdem similitatibus erga eumotam Atheniensium temp. privatam odium cum publico.

— 10. ἰξάμεν τῷδ'—] Sententia est; prodestne vobis, posteaquam Charidemus deceptus fuerit, vosmet ipsos Thracem in vos armasse atque roborasse?

— 11. αὐτῶς] non oporteret eum ἰφ' ἰμαῖς proximo, sed idem est ac si dixisset: ἰμαῖς αὐτῶς, vosmet ipsos, ultro, manibus vestris, κατασκευάσμεν τὸν Κερσοβλέπτην λοχυρὸν ἰφ' ἰμαῖς.

— 18. ἰπυθ' αὐτῷ] spiritum asperum posteriori voci appiuxi. redit ad eum, qui providet, atque impedit, quominus consilia capiantur, sibique, et alteri, cujus casus capiantur, noxia futura. nam ἰξάμεν idem sæpe significat, atque ἀφέλαι, expedit, prodest.

— 20. κλέβους] tam illis, qui amantur. καὶ σφίσι αὐτοῖς, quam illis ipsis, qui istos amant.

665. 5. οὐκ ἔπειταρέφην] nil curabat. ut paulo ante 664. ult. οὐδὲν ἐφρόντισεν. alii codices dant οὐκ ἔπειταρέφην, passus non est a consilio suo per ea se deducere. perinde est, utram lectionem optes. utraque bona est.

— 6. τίς ἂν καὶ λέγει σχῆμα μὲ τίς Χαρίδemos ἀποστρέφει] manifestum est, neque fugit Taylorum, posterius tunc, encliticum illud, redudare et amputandum est, in quo ipsemet ei assentior hæcenas, ut ejus loco τούτων affectam velim. cujusnam rei rationem habet Kersobleptes, ne ea re Charidemum privet?

— 13. ἀπλῶς] est, nude, absolute, sine restrictione et exceptione. quod huic loco non convenit. quare malim ἀπλοῦς. more hominum simplicium, imperitorum, imprudentium, stultorum. Veramtamen altero, etiam hoc sensu Noster sæpe usurpat, ut p. 725. 25. οὐδὲ ταῦτα ἀπλῶς, οὐδ' ἀπλοῦς φανίσταται γεγραφέας.

— 17. οὐδὲν] hic est pro τι, accommodatur enim premissis οὐδὲ, et note Atticismo plane redundat.

— 23. Θρακί ὃ ἀνδράσιν βασιλεῖ] omnia hæc ad Kersobleptem redeunt. Charidemus dicitur imperatoris operam præstare homini Thraci, eidemque regi.

666. 2. ἐπιβαλλόμενος] correxi ἐπιβαλλόμενος. quod est tempus infinitum. qui, si ita contingat, sit insidiatoribus.

— 3. ἰφισμῆνους] bene habet, tametsi etiam ἰφισμῆνους, quomodo Taylorus vult legi, non spernendum sit, si codices consentiant.

— 9. ἰπυθῶν καὶ] καὶ deletum malim; ut vitiose redundans. nisi si volumus hæc esse sententiam, Europæos quosque Græcos. ut Lacedæmonii Græcos Asiaticos regi

Persarum prodiderunt, ita Athenienses Κερσobleπτι Γραῖκος quoque Ευρωπεος. ut ambo Graeci, tam Asiatici, quam etiam Europaei, barbaris sint traditi pro mancipiis.

— 24. ἀδικῶν] aut ἀδικῶς est lex. aut plane delendum est ἀδικῶν. nam ἰβρῆζον tam ad παιδας, quam ad γυναῖκας pertinet. tametsi non video, quomodo possit aliquis ἀδικῶς ἰβρῆζον dici, quasi sit etiam ἀδικῶς ἰβρῆζον. quare satius erit plane tolli.

— pen. Ἐξήμιστος] Citat h. l. Harpocr. v. Ἐξήμιστος.

667. 17. κατιφροζοθε] Codices quidam dant ἰφροζοθε. quam varietatem lectionis cum non improbem, non video tamen, cur alteri vulgatae praeratur.

— Ibid. ἐν ἑαυτῶν] in eo, Philisco puta. Marklandus ἐν ἑαυτῶν malebat, ad Harmodium et Aristogitonem referens. in quo humanum quid passus est. ego equidem, quid sibi velit, haud capio. Sed non satis ad sententiam oratoris attendebat, neque eam percipiebat; et universe, doctissimi et acutissimi critici notale ad Demosthenem adpersæ non satis sunt maturatae.

— 19. ἐν τούτου] in hoc, Charidemo.

— 22. βαύλομαι τούτου]— absoluta parte orationis media, qua demonstratum dedit, Aristocrateam rogationem reip. pestiferam esse, transit nunc orator ad postremam, qua planam faciet, honoribus tantis indignam esse Charidemam.

— 25. ἦ] sic nude positum paulo, mihi quidem, est obscurius. intelligerem aliquanto melius, si aut pro isto spiritu aspero lenis esset exaratus, aut μέγα additam. Si illud prius, foret idem ac si dixisset: ἦ δὲ τούτως, in his autem, vel in hoc, quæ vos docebo, alia, etiam hoc vos docebo. hoc autem posteriore pacto legendum sit: ἦ δὲ ἑμῶν ἑαυτῶν μέγα ἰπισχούμαι. et sic accipiendum: quæcumque est sors hujus meæ, quam nunc ingredior, demonstrationis, illud quidem semper, licet unum modo, sed magnum idem atque splendidum, vobis dabo demonstratum. Suspiciatus quoque sum Demosthenem reliquisse, οὐχ ἦ. non unum modo simplex demonstrabo hoc, quod promisi, Charidemum puta indignum esse, cui tantus honor satellitii habeatur, sed illud quoque addam, eum poenas scelera gravissimas meruisse. Jadicent periti his de conjecturis, quod ipsi volent.

668. 12. τῶς ἐκ τῶν ἄγγραφῶν] subaudi χροματιζομένους.

— 13. οὐδὲν] voluit οὐδὲνα. propter auctoritatem marginis Latetiani. quæ auctoritas dubia, eoque haud gravis est. auctore enim tacito, certo non constat, sitne ea lectio codicis probati, an Lambini conjectura. teneamus ergo vulgatam et ad ἴδως (v. 11.) referamus.

— 20. ὅτις ἀποπέλασαι] malim ὅτις καὶ περ.

669. 2. ἴδων ἀρξάμενος — καὶς ἡμῶς ἐποία] idem est ac si dixisset: ἴδων ἤρξατο ἡμῶς καὶς ποιεῖν.

— 21. ἰαυ] in Thracia, apud Cotyæ.

— 27. οὐκ ἀποδέλωσαι] vobis puta, quibus debueraat obseides tradere.

670. 10. τὰν ἐπιστολῶν. Ἐπιστολά.] malim τὰς ἐπιστολάς. vel potius illa duo vocabula τὴν ἐπιστολῶν deleri. quare uncis inclusi. Ἐπιστολά. Sunt enim duæ epistolæ, altera Iphioratis, altera Timothei. et sic dedi arbitrio meo, transposui quoque vocabula sic: Πήρισμα. Ἐπιστολά. Μαργυρία.

— 18. ἐκ τῆς ἐπιστολῆς] Timothei puta ad S. P. Q. Athen. is enim bellum ad Amphipolin gesserat. v. 669. 7.

— 24. ἐν αὐτῶ] malim ἐφ' αὐτῶ. a semet, Charidemo. nam αὐτῶ rediret ad Cephisodotum.

671. 1. ἀπίσμοδος] Citat h. l. Harpocr. v. ἀπίσμοδος.

— 6. κηδοσταῖς] Artabazi generis, Memnoni et Mentori. v. 672. 5.

— 9. Σηφίω] laudat h. l. Harpocr. v. Κίβρινα et Σηφίε.

— 11. ἠγνόησα] peccasset, prætervidisset, lapsus esset errore, per imprudentiam in fraudem incidisset. v. p. 1463. 12. 1473. pen. et alibi.

672. 20. Κριωτῶν] Citat h. l. Harpocr. v. Κριωτῶ.

— 22. τὰναντία] deletum vult Taylor, cui cave obsecrande, fallitur enim. vocabulum est sententiae prorsus necessarium. Constructio hæc est: ὅτι ταῦτα ἐπαύλαζον ἡμᾶς, ἠγνόησα τὰναντία ποιεῖν τούτοις, καὶ ἦμα ἴτι ἦν ἢ Ἀσίε, καὶ τὴν ἐπιστολῶν πρὸς ἡμᾶς ἱεραμεῖσι. E transitu ejus cognoscentes, illum, hæc jactantem, vel his ineptiis, vobis imposuisse, et verba vobis dedisse, tametsi jam tum, quum adhuc in Asia esset, illasque ad vos literas daret, secum decrevisset, alia omnia facere, quam quæ vobis recepisset facturam.

673. 9. ἐπιστολά] His epistolis non continetur epistola Charidemi ad S. P. Q. A. vel potius ad Cephisodotum, quippe quæ v. demum 18. recitatur, sed epistolæ hæc sunt archontum Atticorum, qui tum urbibus Cherrhonesi, si quæ Atheniensibus expectatæ mansissent, cum imperio præessent. v. p. 672. 20. et hæc ipsa pagina, v. 27.

— 16. ἑαυτῶν καὶ τὰ] malim ἑαυτῶν, τὰ (sine copula), ut sit genitivus pluralis ab ἑαυτῶ.

— 24. μαργυρία ἔργον] pro his verbis in codd. aliis est ἐπιστολά, quod præferam. epistola significatur præfecti Critibotæ. e qua ipsa ejus verba v. 27. afferuntur.

— ult. ἰσχυρίζας] bene habet. Sententia est: recita tu, o scriba, aliarum particulas

epistolaram. Sed prius eas mihi monstra, ut videam, quæ sint, tibi que locos a te recitandos demonstrarem. [In Var. Lect. e contra voc. ἐπιδήξας deletum ivit; et lect. Cod. Bavar. suscipiens est natam ex hoc: ἐπιδήξας ἐπιτολῶν λέγει ἐξ ἑτέρας. cum scriba ostendisset epistolam, jubet orator ex alia recitari.]

674. 10. τὰ λεγὰ] ea Cherrhōnesi oppida locaque, quæ vobis adhuc ejus superant.

— 15. οὐχ ὑπεδέξατο] malim οὐ ἀπεδέξατο, scil. αὐτὸν, vel τὸν Ἀλέξανδρον, id est, τὰ ὑπὸ τῶν Ἀλεξάνδρου προσευτῶν δεδομένα. se repudiasset conditiones ab Alexandri legatis oblatas. In aliis codd. est οὐ προσεδέξατο, quam lectionem Taylor præfert vulgate. videtur in vetustis libris duplex fuisse lectio, hæc modo allata, et ista e conjectura nostra prolata. nam in vulgata vitium utique videtur inesse; nam ὑπεδέχασθαι τινος est, aliquem hospitio excipere, quæ sententia ab hoc loco est aliena; ἀπεδέχασθαι autem est, accedere alterius sententiæ, eamque comprobare.

— 16. οὐ τῶντο] alii aliter hoc de loco statueret, quorum scita referre nil juvat. mihi sic videtur leg. esse: οὐ τῶντο ἐκ τούτων μόνον [vel μόνον] δίδον ἑσθ', οὕτω σαφέως δίδων ἕτερον, ὡς οὐδὲν —.

675. 2. οὐχ ἂν ἐπιδοίης ἴφρασι αὐτῶ φθονῶν] correxi οὐχ ἂν ἐπιδοίης ἴφρασι ἂν αὐτῶ φθ. quod idem est ac si dixisset: παρόντως ἐδόξεν ἐκ τούτων τῶν στατηρῶν, οὐς ἑαυτῶ φθονῶν ἐπιδοίης ἂν ἴφρασι. agents ibi locorum imperatore quidem nostro, at non eo ex imperatorum numero, quos ille sibi invidiosos atque injestos esse causatus esset.

— 12. ἡμᾶς πολέμιον] hand me fugit hoc verbum cum accusativo solere componi; malim tamen, ut usitatius, quod margo Lat. cum aliis libris dat. ἡμῶν. Verum nunc video, ἡμᾶς non cum πολέμιον, sed cum διήγαγον coherere, ductivatis, extraxit nos bellando. quare bene habet h. l.

— 19. κατῆμαζ] melius credant κατῆμαζ. Sed falluntur. nihil est. perinde est, sive a κατ — ἀπέσσω repetas, sive a καταμάσσω (h. e. a κατὰ ἐξέσσω).

— 22. τούτ' ἂν ἴδω τις] dedi τούτ' ὅ' ἂν ἴδω τις. ἢ Δλ', ἀμυδύμενος — ficta hæc obiectio adversarii, Charidemum tuantis, incipiens a verbis ἢ Δλᾶ et sic desinens in v. καὶν, v. 24. sanavi locum bona distinctione.

676. 6. ἐπὶ τούτῳ] a Cephisodoto.

— 7. πρῆξω] correxi πρῆξω. coheret enim cum ἐπιδοίης. Sententia hæc est: Charidemus Cephisodotum, a se ubiessum, hæc admota necessitate, prius coegit, non optime reip. vestræ consilere, quam pateretur a Cephisodoto sibi persuaderi, ut eam conditionem, quibus subscripisset, et satisfacturam recepisset, vel uni satis-

faceret.

— 11. πῶντε ταλέντης ὃ ἰξαμίσωτα] malim πῶντε ταλέντης ζημιόσωτες. nisi pro πῶντε malium est ποντίσωτα. Quinquaginta enim talenta erant solensis malota, quæ eos malotabant, si quos a rep. administranda plane submovere vellent. v. p. 668. pen.

— ibid. μόνον ἴφρασι διηγάσαντο μὲν θ. τ.] correxi μόνον (et sic dedi de meo in genere feminino) ἴφρασι διηγάσαν (in activo) τὸ μὲν θ. τ. tria sola suffragia distulerunt [h. e. impederunt] hoc, ut vos ne morte cum mulctaretis. interocessorunt pæne capitali.

— pen. Σικκιουδίας] Citat h. l. Herpoor. v. Σικκιουδίας.

677. 10. πρὲς τούτους] facti fœdere cum illis, scil. Borisade et Anadoco.

— Ibid. πολέμιον] scil. cum Kersoblepte et Charidemo.

— 22. ἴφρασι] ante ἴφρασι subaudiendum est τούτους, tametsi additum malim. formula γήγασθαι ἴφρασι τι tantandem valet atque γήγασθαι ἴ τι ἰξαμύμενος. fieri is, qui aliqui negat.

678. 10. τὰ πρᾶγματα ἴδη, τριβότους τούτους] sic distincti. cum hi, Kersobleptes et Charidemus, tempora rei bene gerendæ omitterent, aut abolitionem legationis protraherent.

— 12. ἔαν] scil. Athenas ex Asia, ubi Artabano adversus regem Persarum operam navaverat. v. Simson Chronic. A. M. 3649. p. 883. ἔχον an ἄγων legatar, interesse nil puto.

— 14. γράφει] Charidemus pata.

— 17. κραιφολακῶ] analogio magis convenire videtur κραιφολακῶ.

— 19. ἐκ προωγωγῆς] correxi ἐκ προωγωγῆς, auctore Harpocrate. elegantior dicitur h. l. Charidemus Atheniensium amicus ἐκ προωγωγῆς e lenocinio, phraei, ni fallor, Socratica. amorem aliquem qui simulat ad tempus, necessitatis ergo, nullo ductus amore, sæpe quoque odio ejus ardens, sed dissimulato, ille dicitur eum ἐκ προωγωγῆς, et meretrix, per lenocinium conciliata, amare. Meretricis enim argo eos, ad quos s lenis atque lenocinibus adducuntur, amorem simulat, non verum, sed temporarium; cum sæpe fiat, at eos, quibus subtorquentur, ante turpem illam consuetudinem, ne oculis quidem unquam viderint, neque rursus visurus sint. Lenoc προωγωγῆς dicitur, non προωγωγῆς. v. tamen ad p. 750. 21.

679. 14. Σικκιουδίας] designat illud fœdus, de quo p. 677. 12.

— 15. γράψας] Charidemus pata. Tribuit Charidemus fœdus, quod modo isthuc dixerat Kersoblepten. recte vero: μέλλο enim eandem causam agebat, et Charidemus erat Kersobleptis imperator, et legatus.

— 22. Σπυδαίαι.] designat illud foedus, de quo p. 677. 24. commemoraverat.

— 24. ἡλίω] sc. Kersobleptes in tabulis hujus cum Chabria pacti foederis.

— post. πρὸς τὸν Ἀθηναίων] jungendum non cum insequente παραδόντων, sed cum praecedente ἡμῶσι. juraverat Kersobleptes in manus Atheniaderi: vel ei fidem jurjurando fecerat, sese velle filium Iphidiae tradere.

— ult. οὐδ' ἰπιωχῆται.] non modo non tradit, sed ne recipit quidem traditurum.

680. 3. Ψήφισμα.] significat illud decretum Glaucosis, de quo p. 678. 2. commemorat.

— 8. Ἐπιστολή.] epistola Kersobleptis. v. v. 74. p. 678.

— 9. βασιλέων] sunt Amadocus, et Berriades.

— 10. ἡμῶν] cohaeret cum δευτέρω, non cum ἑκατέρω. num vobis videantur nil queri, de Kersoblepte puta et Charidemo.

— 13. ἄς ἔγω καὶ ἄλλω] puncto interjecto a reliquis discrevi. quam sursum deorsum — scil. στήθεσσι αὐτῶν ἢ στήθεσσι, haec nequitia agitur atque volutatur.

681. 11. αἰσῆς] non cum προσίται, sed cum κελευστῶν cohaeret.

— 20. ἦ] potest, aut cum εἶδεν, aut cum μὴ λαθεῖν construi v. 22. quam qui novit, quae teneat lacum vel situm est notus Atticissimus, pro, qui novit, quo loco ea sita sit urbs. tenendum enim est τῶσιν. neque ineptam Lambini γῆσιν admittendam: vel etiam quam ne vos capiat.

— 22. ἦ] scil. καίρι.

— 23. κολύβων] subaudi e proximo δευτέρω μὴ γινώσκων. quae opportunitas ne contingat, vos oportet pro virili vestra impedire.

— 25. παρῆ] ferri nequit. aut enim ponendum est, esse conjunctivum; quae posito, necesse est, ut παρῆ exaretur: formatur enim, quasi a παρῆσι. aut si optativum malueris, exarandum est παρῆσι, quae est optativus temporis praesentis, aut παρῆσι, qui est optativus aoristi secundi. dant hoc codices, ego vero παρῆσι malim.

682. 1. ἡμῶς] illi dant ἡμῶν. quod qui praefereant, illis transponendum est hoc vocabulum, ut sit: ἐν μέσῳ ἡμῶν πολέμασιν πρὸς Κέρκω.

683. 17. ἰφαίνω] correxi εἰσπικνω. inveniebat, h. e. adipiscendatur, impetrabat.

— 20. παραλαβόντων] dedi de meo προπαραλαβόντων ἢ τι τῷ λαπῶ. nam ἀφῆται perinde potest imperfectum esse, atque est praesens; tametsi ἄφῆται usitatus est.

— ult. τῶς δύο τοῖς βασιλείας] tertius enim, Kersobleptes, inimicus erat Atheniensibus.

684. 2. καὶ νομίζω] malim νομίζω omissem copula, eo quod existimem.

— 6. ἐφ' αὐτῶν] idem est ac si dixisset:

ἐφ' αὐτοῖς, ἢ ἐφ', vel ἐπὶ, ἢ πρὸ. tum cum —.

— 21. ταῦτα] bene habet, sorvarique debet. illud, auxilium puta. ταῦτα constructio non fert. quemodo enim consistit secum ταῦτα τὸν λόγον versu 18. et nunc rursus ταῦτα, cum eodem verbo λόγον composita? quis eum ferat, qui, cum orsus esset: hanc orationem, — tum pergat: haec si dicerent.

— Ibid. si δὲ] scil. ἄλλω, quod modo praecessit. quod si autem dicerent. potest hoc modo vulgata defendi. non intercedam tamen, quominus, si qui velint versu 24. post στρατηγῶς verbum ἡρῶσι addere, per me liceat. addidi ἡρῶσι.

— 23. μάλω] scil. ἐκείνω, Kersobleptem puta.

685. 4. καὶ et δὲ] deletum eunt. posterius tolli haud iniquus patiar. prius eripere mihi haud patiar. quod tantum aebet, ut langueat, ut potius vis in eo insit.

— 14. θεάσασθε, ἄς ἴχη] id est, θεάσασθε, ἄς γράμεις ἴχη. videte, quomodo sim animatus.

— 18. προσίται] correxi προσίται. poterat quoque προσίται admitti.

— 19. εἴμαι] volent eliminare; ear velint, easse nil video.

686. 3. χωρήμενος] plane adest a Bavar. verum non modo non otiosum est, sed etiam vel eo servato tamen deesse adhuc aliquid videtur. ego quidem τῷ πράγματι deesse arbitror. Si nil desit, subaudiri debet ταῖς τιμαῖς καὶ ταῖς δωραῖς e superioribus.

— 4. ἐφ' ἡμῶν ἵσται τὸ πρῶτον] etiam hic aliquid desidero. forte sic dedit: ἐφ' ἡμῶν ἵσται κατὰ τὸ δουκὸν πρῶτον.

— Ibid. πρῶτον μὲν] locum huic his ipsis paene verbis jam p. 172. 14. sqq. tractavit orator.

— 16. πρῶτον] correxi πρῶτον, vulgatum ideo non damnsans. Sed hoc est elegantius. Subauditur ἵκαστόν τινα.

— ult. ἐκείνοι Μένων] malim ἐκείνοι μὲν Μένων. p. 687. 15. insequitur δὲ, huic μὲν respondens.

687. 1. ἤϊόν] Citat h. l. Harpoor. v. ἤϊόν.

— 16. πῶλον ἢ κακὰ] delevi negationem, quae videtur ex eo nata, quod in quibusdam codicibus esset πῶλον μόνον ἢ κακὰ. tantum non plura mala. paene plura et majora mala.

— 25. ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμέτων] modo quae ipsis det constitutum semel fixumque pretium (taxam valgo appellat) vendunt emptori onique, quoquoque vult.

— 26. τῶν τελευταίων] videtur orator sibi contraria loqui; insequitur enim p.

688. 7. τὸ τελευταίων. Sed bene sibi constat, modo teneatur, vocabulum hoc prior loco vim obtinere paulo ampliore, posteriori

Υ

restrictiorem illo *nuper acta*, hoc *novissime*, vel *nuperrime*, utroque, ea, quae Demosthenis aetate evenissent, et in recenti adhuc iudicio memoria essent.

— pen. τρεῖς ἡμέρας] dubium est, num Arjobarzanes illo trium numero sit conclusus, an exclusus; hoc est liberi ejus duo, an tres fuerint. utramque fert loci ratio.

688. 3. πρὸς τῷ] correxi πρὸς τῷ. praeterquam quod —

— ibid. πρὸς ἂν μέγιστα ἦν] ad h. l. referendum est scholium, sed futile illud, imperitiam auctoris arguens, quod in Weimar. legitur: εὐκρίτας, σπέρματος, πολιταίας. Timotheus enim non poterat civitate donari, qui civis natus est.

— 8. περὶ τούτων] circa haec, quae Kersoblepti essent contribuenda. num περὶ τούτων? Kersoblepten puta. et sic correxi, et sic reperio quoque nunc Taylorum in cod. suorum nonnullis reperisse.

— 20. τούτω] soil. τὸ ἐθέλειν ἕκαστον λαμβάνειν.

— 22. ἑαυτοῦ] praeter rem sollicitus Taylorus.

— 26. ἐφ' ἑαυτοῦ] idem est atque ἀφ' ἑαυτοῦ, sua sponte, sive arbitratu.

689. 25. ἀλλ' ἔχειτ' ἐπιπῶν] tam planam et apertam sententiam negat tamen Taylorus a se intelligi. Jurinus praefert lectionem marginis. ego vero vulgatam teneo, cuius haec est sententia; oratio enim est cavillatoria: Sed fortassis habetis dicere, si his rebus vestris concedatis majoribus, vos tamen non minus, atque illi fecerant, imperii Attici pomeria protulisse, patrimoniamque vetustum novis accessionibus locupletasse et amplificasse. fortassis licet vobis haec de vobis praedicare, vos posteris vestris multas provincias relinquere vestris armis parva cum magna gloria rerum a vobis gestarum. Debeat jam refutatio hujus praedicationis insequi. Verum, quod ea non posset ignominia civium carere, ideo eam silentio transmittit, civium a quoque pudori perocens. Satis tamen ex illo silentio vis infestationis elucescit.

— ult. ἐσθλῶς] merito suo majores vestri tot amplissimas provincias armis suis parvas et tantam rerum gestarum gloriam reliquerant, cum artes exercerent tam honestas, atque videre est in Aristide.

690. 4. ἐσθλῶν χροῖων] refer huc e proximo, in communi et medio positum, ἔχοντες μισθόν. quanti temporis mercedem habentes in castra exire decreto imperassetis, tanti temporis mercedem habentes quoque respos exiretis.

— 6. αἰσίν] unciis inclusi. nam alterntro loco redundat, aut hoc versu, aut proximo inferiore. Sed illo odicioes omittant.

— 8. ἀδελμῶς] in duo vocabula εὐδελμῶς dispescui. ne unus quidem dici.

— 10. ἔχειτ' post ἔχειτ' si non addendum, saltim subaudiendum est ἐσθλῶς.

— 13. ἀνθρώπους] post ἀνθρώπους videtur μακρῶς, vel αἰσχρῶς, vel tale quod vocabulum ignominiosum deesse.

— 16. τῶν ἑτέρων ἀγαθῶν] id est, τῶν ἑτέρων ὄντων ἀγαθῶν.

— 23. ἀλλ' οὐ τούτ' ἐστὶ τὸ δαδόν] Citat h. l. Aristides T. p. 202.

— 25. ἀλλ' ἔτι] suspectum ἔτι: post praemissum s. l. malim. itaque ἀλλ' εἰ καὶ πάντων.

691. 12. οἰκῶντας] correxi οἰκῶντας. apti sunt hi accusativi, Ὠρείτας ἐκείνους — οἰκῶντας ex illo αἰσχρῶν p. 690. 26. qui turpe non sit — hos Ὀρίτας, habitantes — jam sequi debebat ἐξικνέται, Charidæum dignatos non esse — verum de hoc statim ad verbum 17. plura dicemus.

— 15. τὸ ἤμισον τοῦ γένους et τοῦ ἡμισῶς] idem est ac si dixisset: τὸ ἕτερον ἤμισον et τοῦ ἑτέρου ἡμισῶς.

— 16. ἀντὶ συμβαλλόμενον] ferri haec nequeunt. oratio sibi haud constat. Constructio postulat αὐτὸν συμβαλλόμενον, ἵππον conferentem. h. e. tametsi ipse conferret dimidiam generis partem, parte tamen altera condonanda dignatos non esse. dedi de meo συμβαλλόμενον. tametsi ipsi conferant dimidiam partem generis. (in aoristo secundo).

— 17. οὐ ἐξικνέσθην] imo vero οὐ ἐξικνέσθην. ut Marklandus conjecit. vulgatum ἐξικνέσθην si tuori volumus, necesse est, ut v. 11. post Ὠρείτας ἐκείνους suppleat ἕτερα, vel Ὠρέσασθε, vel tale quid. nisi volumus anaecoluthum hoc esse, oratore per tot ambages circumvagato a recta orationis semita aberrante. quam suspitionem etiam insequens ἐστὶ συντελεῖσθαι confirmat. nam alias, si pergere orator in suscepta constructione voluisset, decebat eum sic dicere: ἀλλ' εἰς τοὺς ἕδους ἐπὶ συντελεῖσθαι. aut debebat orationem sic conformare: καὶ Ὠρείταις ἐκείνοι μέρος τῆς τῶν ἑδούλων οἰκῶντες — οὐ ἐξικνέσθην, ἀλλ' εἰς τοὺς ἕδους ἐπὶ συντελεῖσθαι. mei quidem juris si esset, orationem ad hunc modum reflegerem. Sed parendam est oodicibus.

— 18. Κινέσθην] Citat h. l. Harpocrat. v. Κινέσθην et v. ἕδου.

— 21. ἔτι τί] ideo quod quid? — subaudi ἐκείνους, vel ἀργύρατος; — fecit? quamquam ob rem praecelaram ab eo peractam? quod est magnam ejus factum, cuius causa tantos ei honores habeatis? aut ob quod metuendum ei ait, ne a vestris hostibus interimitur.

— 25. τίνας ἔχουσι τοὺς αὐτοὺς ἡμίον] quisquam sunt hostes, quos vobiscum eodem habuerit? suscepitne similitates cum quoquam, qui vobis inimicus

esset, et ideo, quod is vobis infestus esset?

692. 2. ἀποκρίνη] post ἀποκρίνη videtur γράψας deesse.

— 13. ἐπαυόντι] correxi ἐπαυόντι. nam ἡ ἐπαυὸν τὴν αἰτίαν est, reus criminis, qui facinorosa insimulatur, arguitur. id quod a loci hujus sententia est alienum. Sed ἡ ἐπαυὸν est, accusator.

— 15. οὐδὲν ὑπεκώδ] nulla usus exceptione.

— 19. ὃν αὐτὸς ἀξίω] αὐτὸς delevi. Sententia verborum, ὅτι αὐτὸς εἰπὼν, οὗτοι παρ' ὃν ἀξίω λαβεῖν αἰτίσας, plana est et peraspica, haec puta: tametsi neque mentionem habendi iudicii fecisset in lege sua, neque eos nominasset, a quibus dignum censetur reum primum repeti, et sic demum impetrari vel auferri.

— 20. κῶν τις ἀφαιρήσας] scil. τὸν ἀγῶνα τὸν ἀπαχθῆντα. etiam si quis conetur abducenti abducendum eripere.

— 24. τὸν ἀγῶνα] subaudi τὸν ἀπαχθῆντα, ut modo dixi ad v. 20. ut, quod Taylor vult, τὸν ἀγῶνα expellatur, ejusque in locum sufficiatur τὸν ἀχθῆντα, opus nil est. nam ἀφαιρήσασθαι τινὰ τι usurpatur. alicui aliquid eripere. Hic ille solammodo, cui

eripitur, nominatur, iste alter, qui rapitur, reticetur, quia facile paret, quis designetur, e praemissio ἡ δόξα. Integrum foret: ἔάν τις ἀφίληται τὸν ἀγῶνα τὸν δόξαν. Si quis ei, qui perentorem Charidemī abducat vi, perentorem eripiat.

— ult. κίριον — ἀναρῶν] malim aut κυριώτερον, aut ἀναρῶν. dedi de meo ἀναρῶν, ut ad ψήφισμα redeat.

693. 3. αὐτοῦ] Aristocrati puta ejusque advocatis.

— 4. γήραφι] scil. Aristocrates.

— 8. πικρῶν] scil. τὸν φόνον. si sanxisset in lege sua de eo habendum iudicium, perpetratis reus eadem, nec ne.

— 10. ἵσχυα αὐτὸ γράψας] pro postrema voce dedi ὑπεγράψας. cum praescripisset, vel praemisisset. qui oodices hoc exhibent, ii mediam vocem fere omittant, quam servandam existimo. merum, nudum facinoris nomen, nulla addita restrictione, aut conditione.

— 15. ὑπεβλάς] videtur aut hic, aut v. 11. delendum, nisi volumus vim quandam et orationis contentionem in hoc verbo iterato inesse. quod equidem facile patitur, si sint qui affirmant.

AD ORATIONEM IN TIMOCRATEM.

Scripta est ejusdem Diodori nomine, cuius est Androtianus. v. p. 721. 10.

700. 11. εἰς ἀποκρίψασμαι] scil. τοῦ λέγειν. haud patiar me abduci, vel absterri, quomianus id eloquar. alii oodices dant εἰς ἀποκρίψασμαι. quam lectionem tametsi praefert Taylor, et usitator quidem est, haud enim infitabor, nihilo tamen est vulgata, neque deterior, neque melior.

— 13. πῶσι] πῶσις mavit Jurinus. non video cur. πῶσις est habet pro contemnenda. sed πῶσι est reddit contemnendam. id quod vult orator.

— πενὴ οὐ πρότερον] scil. ἢ παρ' αὐτῶν ἀλαφρὸν τὸ ἀργεῖον. non prius, quam ab illis pecuniam impetravit.

701. 25. ἀπὸ γράμματος] Citat h. l. Harpoor. v. ἀπὸ τοῦ ἀπὸ γράμματος. sed errore memoriae, quo saepe lapsi sunt veteres grammatici, Androtianam pro Timocrate laudans.

— Ibid. βῶδ γὰρ] nihil hic deest, quod Wolfius suspicatus est, non attendens ille ad usum particulae γὰρ, qui hic obtinet. nampe, scilicet, nimirum.

702. 3. ἀνισόμοτος γὰρ μὲ —] v. p. 593. 11. ubi locus hic legitur pene hisdem verbis.

— 15. καὶ] uacis inclusi. v. p. 703. 12. utraque enim illic pecunie publicae, seu urbis, erant. Sententia est: multas habete et pecunias, tam Minervae, quam

Eponymia sacras, quae ambae sunt urbis, coque aerarii publicae proprie.

— 23. ἐπὶ ταῖς αὐτοῦ] non otiosa est postrema vox. super his ipsis rebus, h. e. unis, solis.

703. 3. τοῦ δικαστηρίου] bene habere puto, tametsi paulo ante p. 702. 24. dixisset δύοῦ δικαστηρίων. quamvis enim Helixia, e viris uno et mille coacta, e duobus iudiciis coaluisset, quorum unamquodque e quingentis constaret, unam tamen erat iudicium. et sic quoque si e mille quingentis coirét Helixia, hoc est e tribus iudiciis, pro uno tamen iudicio habebatur.

— 13. πρὸς ταῖς] hoc puta ἐπὶ ταῖς, quaesitores furtorum. videtur Wolf hos exarasse, non eos, quod Jurinus taxat, operis id potius typographicae tribuendum. Scilloet digna haec erant, neque alia digniora, quae annotarentur.

— 14. Ἀρχιβίων] Villoisonus ad Apollonii Lexicon Homericum p. 2. Prolegomenorum contendit, vitiosam hanc esse descriptionem, meliorem Ἀρχιβίων.

— 25. ἀνδραγαθῶν] videtur addendum esse Ἀβύρῳτιοι.

— 24. ἐπιχειρησώμεσθαι] correxi ἀπὸ χειρῶν enim est de condemnatione. Est autem ἀποχρησῶν sententiam contra aliquem dare.

— 25. τὸν ἀπὸ μιν ἡμᾶς τοῦς κίριους.

lege. nam vocem hanc *ήμω* addendam esse v. 24. Tayloro assentior, tametsi libri repugnant.

— περ. τῷ μί τι] mediam vocem uncis inclusi. securitatem quidquam molestum patiendi, h. e. fidem fore, ut nil quioquam molesti patiatur.

— πλ. *αὐτονομίαν*] recte habet, tametsi Tayloro displicet. Sententia est: indignum est, temp. unicuique hoc tempore securitatem injuriarum spondidisse, quippe quae resp. fecerit *λεγεμενία*. Est autem *λεγεμενία* justitiam, seu publica cessatio ab exercitio armorum et simultatum; tempus, quo *μνησθῆναι τὰ ἰερά*, sacra manemus, iis solis vacamus, omissis tantisper et sopitis rebus aliis omnibus, a religione festi diei alienis, quo tempore severe interdictam erant odiorum quacunque exercitatione. *μαυρνί* Taylorus *καίρας* exolamans praesidio super inventi sui praesentia, *vide*, quantum praestet! ego vero nil video. quid quod deterior est haec lectio vulgata, et plene nequit, neque intelligi, neque cum constructione conciliari. quorsum enim referas hunc dativum pluralem? deinde *αὐτοῦ λεγεμενίας* longe est aliud, atque *ἀγαν*, ulentes iustitio, dicitur id *ἀγαν*, *αἴσας*, obire, eo *ῥυμγι*; respubl. vero id *αἴσας*, indiocens, imperans, dicitur *λεγεμενίας* *αὐτοῦ*.

710: 4. αὐτῆς] scil. τῆς πόλεως.

— 11. *ήμω*] pro *ήμω* malim *ήμω* ex Ald. aut utramque copulari τῶς ἑοσι *ήμω*.

— 14. *ἔναρτο*] subauditur e v. 11. τῶς ἑοσι *ήμω*.

— 19. *ἔτις* π. τιδίντ] mediam vocem elevi, ut *περ* et proximi vocabali initio enatum. *ἔτις* non est h. l. neutrum, sed masculinum, scil. *ήμω*.

— περ. *νεμεθον* τῷ] post τῷ encliticum videtur deesse *μὴ λίαν* τῶν. Duae hic proponantur conditiones, quae potestatem deat litis in aliquem iustitiae ex titulo τῶν *καταβίμων*, altera, si quis novam legem ferat, sed eam noxiam, tametsi vetustiore legem ei contrariam sustulerit, altera, si quis legem ferat, utilem quidem illam respubl.; verumtamen praeterhabita cautione, legem vetustiore novae legi repugnantem tollendi. Utrum horum quis peccarit, in eum dat haec lex actionem ex titulo illius legis, quae punit eos, si qui legem tulerint civitati haud accommodatam.

711. 10. *ἀξίω*] neque hoc damnaem, *αἴσας* mea quidem. Sed codices condescunt in *ἀξίω*, ut magis Atticum. quapropter hoc *ἀξίω*.

— 12. *ψαφισμῶν*] scil. *ήμω*. alii dant *ψαφισμῶν*, scil. *ήμω*. nil interest, utram lectionem optes.

— 14. *ἡ γῶσις*] post *ἡ γῶσις* deesse videtur *ἀξίω* [vel *ἀξίω*] *αἴσας*. per alie-

ram enim legem fit, ut sententia vestra sit iniqua et perjurio affinis.

— 15. *καὶ τῶν*] correxi πρὸς τῶν. processit enim v. 14. τῶν τ' ἄν — de una re, non de pluribus.

— 18. *διακρίσεις*] post *διακρίσεις* videtur *εἶναι*, vel simile quid, in hoc loco deesse; ut, post τῶν, *γὰρ*.

— 20. *ἡ τὰχ' ἄν*] locus perquam difficilis et perobscurus. quod vel ipsa discrepantia codicum in v. *ἀγαν* indicat, pro quo multi codices dant *ἀγαν* utram lectionem optes, et quoque te veras, sententiam tamen ne probabilem quidem expedias. hoc video quidem satis clare, ex illis, si *μὴ* *προσλοθῆναι*, negationem esse tollendam; ut haec sententia existat: Legislator jussit, ut novae ferendae leges in publico legendae omnibus proponerentur, quia, sin minus id fiat, facile contingat, ut, quid rei agatur, eos fugiat, qui, si praesensissent, oblocutori forent. Sed alterum membrum, *ἢ ὅτιν* *προσλοθῆναι* [vel *ἀγαν*] *ἄν*, non extricis. quid si *μὴ* illud e sede, quam importaniam occupavit, huc transferamus, ut sit: si *ὅτιν* *προσλοθῆναι* *ἄν*, *μὴ* *ἀγαν* *ἄν* contra vero, qui nil curent, feratur illa *λα*, *ἴσας* *ne*, *saltem* *ne* *necciant*, quid agatur. Sed viderint alii acutiores. Possit quoque v. 23. vulgata *ἀγαν* sic accipi: Alii autem, tametsi nil sint oratori, utrum feratur lex *αἴσας*, nec ne, tamen eam in tabula publice proposita legant, et ut sit in populo, per causam sermonis familiaris, ea de lege ad illos superiores, acutiores illos, patriaeque amantiores, referant; quo futurum, ut hi, cordatiores, ab illis, segnoribus, admoniti, celeriter accurrant, pestemque intrusentem depellant. Quicquid hejus rei est, oratio est vitiose concisa et abrupta, quae eotorem meditando torqueat. Post haec scripta, venerant mihi rem diligentius pensantanti alia in mentem, quae illis ipse praeferam, ut menti oratoris convenientiora. Vult enim orator demonstrare, per haec unam legem, de lege nulla ferenda alii veteriori legi repugnante, eandem esse securitati legum omnium. nam tametsi lex nova proponatur publica, fieri tamen vel sic posse, ut lex noxia feratur. facile enim posse evenire, ut prudentiores de ea nil praesordis, et ut ea lex sollemnio legatur a tardis et incuris salutis publicae. Verum sic non quadrat *ἄν*, sed ejus in locum *ἀλλὰ* erit sufficiens. quo admissio erit vulgata in reliquis sic satis tolerabilis, et haec sententia: *ἀλλὰ τὰχ' ἄν*—atqui facile, si sic fors ferat, eos, si qui obrogaturi sint, fugiat, hanc legem ferri, si nempse nihil ejus praesensierint; alii autem supini legant quidem illam legem, verumtamen ei haud intercedant. At vel sic tamen, haec admittis

interpretatione, post λέγεις deicit κερδοίς. quod facile agnoscent Græce callentes. Veram sic deicit huic objectioni conveniens depulsio. Quicquid est, quoquo me verto, exitum nullum reperio. Penes me tamen certum est, oratorem sic forme reliquisse: τοὺς μὲν ἀντιπρόσωτον ἄν, ἢ πρῶτα σβῆναι, εἰσφερόμενος, εἰ μὴ πρῶτα σβῆναι, λέγει· εἰ δ' οὐδὲν προσέχοντες, οὐδ' ἀναγκῆν ἄν. quia facile fiat, si fortuna adversa sic velit, ut iis, qui, si præscissent, fuissent oblocutori, nesciis et non sentientibus lex noxia perferatur. nam qui talia non curant, ne legant quidem ejusmodi leges, tametsi publico in loco propositas ad legendum.

— 24. κέρταυθ' post κέρταυθ' addidi ἄν, quod accipiendum est pro ἰὰν, si. sin minus, h. e. si ἄν solito modo pro potentiali accipitur, legendam erit mox: ἢ δὲ πόλις παρακίσει. Ego dedi sic de meo: ἀλλὰ κέρταυθα, ἄν ἐπαλλάξαι — cætera bene habent. Constructio hæc est: ἀλλὰ κέρταυθα παρακίσειται ἢ πόλις, ἰὰν ἐπαλλάξῃ τις τὸν ἰσιστάτα [id est, τὸν ἰσιστάτην. tametsi nescio, an illud pro hoc usitatum fuerit]. νεκρὸν et hic quoque circumvenitur resp., si quis Epistolam a cura resp. in hoc negotio fraude averterit.

— 25. ἢ πόλις] sententia postulat ἢ δὲ πόλις. Auto κέρν si non plane necessarium est ἀλλὰ προπομι, erit tamen satius. ἀλλὰ κέρν ἰσιστάτα. illud ἀλλὰ, ut objectiones, ita refutationes illarum objectionum orditur. τὸν ἰσιστάτα appellat inimicum et exagitatorem novæ legis, qui ejus rogatori acriter insistat, eum graviter premat atque urget, neque sinat quiescere.

712. 1. διαφθίρας] subaudi πάντας ἡμάς.

— 6. ἐφάνον, ἐξήλαψον, ἔω —] dat Ald. eleganter, si fallor, copiose, fortiter, ut oratorem decebat. et restitui.

— 8. ἔπασον] loco hujus voc. est in Aug. ἐπάλειον. portentosa leotio, quam excoitare facile non sit, quomodo hæc pedem intulerit. elegantem dicerem et a consuetudine vulgi librarium remotiorem, si insequentis locum ei darent. Sed loci series ratioque demonstrat vulgatam probam et tenendam esse. aut utramque copulandam hoc modo ἐπάλειον, ἔπασον ἰσιστάτα. quomodo feci.

— 9. παρακίσει] correxi παρακίσει. v. diota ad Polybium p. 258.

— 17. ἰσὶ τῆς Πανθηλίδος —] v. p. 723. 9. ubi formula hæc iteratur, sed exemplo nonnihil ab hoc discrepante.

— 26. τῷ δὲ καταστήσαντι] alii dant τὸν δὲ καταστήσαντα. nil interesse arbitror, utrum lectionem optas, in utraque subauditur ἔστω, vel ἔστιν, vel etiam ἴσθαι e v. 22. ut sit hæc constructio: Τιμαρέτης ἴσθαι, ἴσθαι τὸν καταστήσαντα — τὸ ἀφείσθαι δεσμῶν. satis quidem plana igitur est ora-

tie, sed stultitiam ejus satis mirari non possum. patet enim per se, et ulro intelligitur, ararium, præsertim qui nexa non fuisset, depenso ære debito e custodia liberum esse. Plinius et concinnius si loqui soisset, sic erat dicturus, et usque ad nonam prytaniam manento et ipse debitor et ejus vades, a vinculis immunes. quod si autem tunc temporis nomen expunctum non fuerit, tum debitor in carcerem migret, vadum bona confiscantur.

— 27. ἐφ' ὧς] correxi ἐφ' ὧ, scil. ἐφ' ὧ.

713. 1. ἐγγυηθέντα] Citat h. l. Harpoor. v. ἐγγυησις, sed ille per memoriam errorem Aristocrateam laudans, quem errorem Valesius notavit.

— 2. μισθώματα] obsecutus quidem Taylora sum, existimanti μισθώματα præstare. verumtamen nil pejorem arbitror vulgatam, ab Harpocrate v. ἐπι μισθωμάτων confirmatam.

— 7. ἰὰν δὲ] totam hanc clausulam Taylor putat inducendam. scire velim, quæ de causa. quid æquius, quam, qui anno exeunte ararii facti essent, seu cœpissent reip. debere, quo tempore debita exigi, et dependi, et rationes consci, atque recognitoribus ad examinandum et probandum exhiberi solebant, et iis pecuniæ cogendæ otium annuum concederetur. Quod Petitus hanc clausulam præterit, quid id ad nos? quid ad rem præsentem? quæ in eo auctoritas? an clausula minus in usu fuit, quam tota lex, quæ nunquam valuit?

— 14. ἔλας] correxi ἔλας. tota lex.

— 16. ταῦτα γίνονται ἀκούσας] malim ταῦτα, tota quidem lex adversatur legibus omnibus, sed imprimis hæc, quæ modo dixi puta. γίνονται δ' ἀκούσας. Intellegitis autem, cum audietis leges ipsas. significat leges, non cunctas, sed tantum de araria et de debitorum exactione scriptas. et sic correxi ex auctoritate Aug. pr. meam conjecturam confirmantis.

— 25. ἦ] id est, καθ' ἑν. v. p. 714. 4. alii dant ἀφ' ὧ. periode est. ἀρχῆς sine dubio hic significat incipere, ordiri, initium auctoritatis seu validitatis capessere.

— ibid. ἐπυγράψαι] scil. eas jam ratas et usu receptas esse. Sententia clausule hujus est: oportere scribam, intra diem a lata hæc Dioclis lege trigessimam, adscribere legi onique jam validæ, eam legem jam obtinere, sive ea esset Eulide veterastior, sive recentior.

714. 2. διάβρις] distinxit, h. e. singulas quasque leges suis terminis temporum circumscripsit, et aliam ab alia dissepsit. fuit cum διαβρις consocietatem, reddidit ἑστῆς. quod nunc nolum oniqueam venditare.

— 5. ταῦτα] h. e. ταῦτα δὲ τῷ ταῦτα ἴσθαι, legi sic habenti, in qua cautio hæc sit adhibita.

— *ibid.* τὸν γοργυμῆτον] scil. χρεῖον, auspiciū valoris et auctoritatis facere tempus in ipsa lege scriptum.

— 7. τὸν δὲ νόμον] bene habent hæc verba. Formula hæc ipsa legis est. Orator id si voluisset significare, quod Iurinus ei affingit, sic erat dicturus: τὸν μὲν τὸν νόμον εὐδῶς εἶναι κίριον, τὸν δὲ ἀπὸ τοῦ. Sed vulgata hæc est sententia: quoniam Diocles legum antiquarum permultis hanc adjectam repererat clausulam: legem vero hanc [scil. vult legislator] iniire [seu excoeri] ab Archonte, qui proximus esset futurus successor hujus Archontis, sub quo lex lata.

— *ibid.* ἀπὸ τοῦ] scil. ἱσομένου.

— 8. ἕταρον δὲ γράφων ἐπὶ τούτοις] idem est ac si dixisset: μετὰ τούτους δὲ τοὺς ἀρμημένους, τοὺς ὑπάδεχοντας νόμους. qui legem hæc ferebat, Diocles puta, ferens legem hæc suam modo recitatam, post illas modo commemoratas p. 715. 19.

— 10. τοὺς αὐτοὺς τὸν νόμον ἀπογοργυμῆτους, ἕταρον, ἢ ἐτίθοναι, κυρίου εἶναι] sententia est: eas leges, quibus adscribi clausulam hæc, ut tempore aliquanto tardiore, quam latæ essent, inciperent demum valere alque effectui dari, latores ipsi curassent. quasi si sic dixisset: τὸν νόμον δοῦν αὐτοὶ ἐπὶ ἑαυτῶν προγράφουσι καὶ προγοργυμῆσαι, ἐπὶ κίριον ἀρχοντι εἶναι ἕταρον, ἢ ἐτίθοναι. quæ leges hanc sibi quasi legem præscripissent et indixissent initium suæ auctoritatis se velle serius aliquanto capere, quam, quo die latæ essent.

— 12. καὶ μὴ κείτηρον] recte abest μὴ ab editione nostra. Sententia est: Diocles æquum hæc judicavit esse, legibus illis antiquis initium auctoritatis a se constitui, quam ipsi voluissent eorum latores.

— 16. ἀφ' ἑ] idem est atque ἢ δ'.

— 18. ταῦτο ἔειπεν] potest defendi, subaudiendo τὸ πρῶτον. et ne hanc quidem rem definitis certis terminis. malim tamen ταῦτ' εἶπεν, ut ad τὰ παραλαβόντα red-
est.

— 20. ἀπὸ] bene vidit notavitque Tayl. absurditatem hujus lectionis. correxi ἐπὶ. et vel sic tamen nondum satis plene perspicue locutus est orator, nisi, mente saltim tacita, addas ἐπὶ ἑαυτοῦς τινος ἄνω. ad annos aliquot retro. hoc certe voluit orator subiungere, tametsi omisit, confidens lectoris cujusque solertiz et sagacitati. nam alia, si vulgata sic nude accipis, et cavillari vis, absurda et incoherens locutus est. tempus enim, quod legem Timocratis antecessit, sine dubio amplius est illo tempore, quod iudicium cujusque natalem antecessit. Sed orator, id quod ex toto hujus loci habitus constat, brevis vult illud tempus hoc tempore facere. quare necesse est id, quod dixi, subaudiri.

— *pen. μὴδὲ ἐπὶ τῶν ἀτίμων]* subaudi *ἐξέστω λέγειν ἢ γράφειν. nomen licito, seu oratione, seu lege populo suadere, ut vis, si qui sint infamia notati, jura honoraque restituant.*

715. 2. τάξιος] aestuatur in constituenda hujus vocabeli significatione. certum est, Wolfium male reddidisse, qui pro militia habuit. Sed et de Taylora nova interpretatione, mihi quidem, nondum certo liquet; qui genus illud decisionis, vel paonionis, vel, ut ipse appellat cum vulgo, compositionis autumat esse, quo creditori cum debitore hac lege convenit, ut creditori, debiti partem quotam remittenti, debitor spondeat certis diebus certis debiti portiones depensuram. Veram, cum constet, hio loci, non de sere alieno privato, sed de publico agi, tum non constat, fueritne populus Atheniensis ita cum debitoribus suis decidere. quare, donec hæc de re certo constat, licito mihi vocabulum τάξιος h. l. vulgari significatione accipere, atque tributum interpretari, quod civibus universis a rep. imperatur, et quod civium quisque dudum ante novit, certo die a se dependendum. Vetat itaque hæc lex eam populo agi de remittenda cuiquam seu multa, seu tributo. τάξιος est, quod debetur ærario nomine tributi, reip. sustentandæ ergo. ἔρλημα est debitum e multa non persoluta contractum.

— 3. τὸν ἀδυνα] sc. τοῦ λέγειν, hæc de re cum populo agendi. v. v. 9. et 14.

— 8. ἢ τάξιος] si τάξιος id est, quod opinatus est Tayl. recte abest articulus a voc. τάξιος. sic autem id est, quod dixi mihi placere, necesse est, ut τῆς addatur.

— 25. κείτηρον γράψασθαι] impetrare, ut ad Senatum adeundi et eum eo agendi venia, scripto consignata, et nomine senatus a scriba publico tibi exhibitæ, impertiat; postquam senatui brevi libello, qua de re cum agere velles, exposuisses. Quo facto Senatus, si causam dignam haberet, de qua ad populum referretur, veniam dabat potenti, cum populo agendi, delegabatque prohedros, qui eam causam populo proponerent.

716. 6. ἑταί] bene habet. Sententia est: eo quod legem tuam non modis honestis legitimisque palam tulisti, sed subjecisti, h. e. in veteres probas leges tuas spuriam, e mentibus, illegitimam ingessisse, intrusisse, furtim immisisse. Iurinus malebat ἐκδύνα. cui nemo facile accedet.

— 24. ἀτίμων] scil. scriba publicus. malim tamen ἀτίμων, quod cum more loquendi Demosthenis magis convenit.

717. 8. εἰδ' pro εἰ εἰδ'. sic sæpe Noster.

— 15. ἐπὶ τούτων] abest ab Aug. possit defendi loco simili, qui est hæc ipsa

pagina v. 26. ubi $\sigma\alpha\tau\iota$ $\sigma\epsilon\tau\omega$, quod abest, tamen subaudiri debet. ego. v. 15. n. vulgatam praeoecorq̄.

718. 13. δ $\delta\iota\alpha$] id est, δ $\sigma\tau\iota\sigma\iota$ $\delta\iota\alpha$. deinde $\delta\iota\alpha$ et $\delta\eta\mu\sigma\iota\alpha$ pro nominativis habeo.

719. 5. $\psi\epsilon\sigma\iota\sigma\mu\epsilon\tau\omega\sigma$] Petitus LL. Attilio. p. 188. $\lambda\acute{\alpha}\nu\mu\epsilon\iota$ $\psi\epsilon\sigma$. emendat. obloquuntur Wesselingius et Taylorus. ego tamen nihilominus arbitrator Petitus ad sententiam quidem veritate accessisse, tamen levis motu res peragi potest, scilicet praeposendo δ , ut sit $\tau\acute{\alpha}\psi$, et $\psi\epsilon\sigma\omega$. patet, qui poterit ea vocula hic excidere. Sententia legis haec est: Ne licito in gratiam privati legem ferre, a cuius fructu reliqui cives excludantur; aut licito quidem, sed haec conditione, si sex milia civium in ojas legis lationem consenserint. cur enim alias adderet illam de sex milibus clausulam, quae supervacua et importuna est, si negas exceptionem hic fieri. ad δ subauditur $\epsilon\lambda\epsilon\gamma\omega$. tametsi ferretur lex, non ideo statim perlati erant. Sed haec exceptioe solummodo copia datur legis novae ferendae, h. e. populo proponendae, praeus quem tamen semper adhaec erat, eam legem, si vellet, improbare.

— 6. $\delta\epsilon\gamma\eta$] servo et insoor, scilicet $\epsilon\lambda\epsilon\gamma\eta\iota$ $\delta\alpha\iota\mu\iota$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega\sigma$. quibus videtur copia novae legis ad populum ferendae auctori legis neganda non esse.

— 10. $\iota\sigma\omega$] correxi $\iota\sigma\omega$, sive Bav. idem et in edit. Taylori reperio, nescio qua auctoritate. incideram in eandem cum Wolfio conjecturas. $\iota\sigma\omega$ hic loci est adverbiale, pro $\epsilon\lambda\epsilon$ $\iota\sigma\omega$, sicut $\kappa\alpha\tau\alpha$ $\tau\acute{\omega}$ $\iota\sigma\omega$.

— 14. $\omega\lambda\lambda\eta$ $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\tau\acute{\omega}\nu$] idem est atque, $\omega\lambda\lambda\eta$ $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\tau\acute{\omega}\nu$.

— 15. $\chi\epsilon\sigma\theta\epsilon\alpha\iota$] subaudi $\epsilon\sigma\tau\iota$ $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\alpha\lambda\lambda\omega\sigma$. in causis $\alpha\iota\theta\iota\sigma\mu\omega\sigma$ omnium legis hujus usus esto; duntaxat in causis republicanorum me esto.

720. 4. $\epsilon\lambda\epsilon\sigma\theta\epsilon\sigma\mu\epsilon\iota$] malim $\epsilon\lambda\epsilon\sigma\theta\epsilon\sigma\mu\epsilon\iota$ $\tau\acute{\omega}$ $\sigma\alpha\tau\iota$ $\tau\acute{\omega}$ $\mu\epsilon\delta$ — ut primam $\tau\acute{\omega}$ referat ad $\sigma\alpha\tau\iota$, secundam ad $\epsilon\lambda\epsilon\sigma\theta\epsilon\sigma\mu\epsilon\iota$.

— 5. $\delta\eta\mu\sigma\iota\omega\sigma$] perinde ac si omnibus adverteretur.

— 6. $\tau\acute{\eta}$ $\gamma\alpha\phi\eta$] puta $\tau\acute{\eta}$ $\epsilon\mu\acute{\eta}$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\kappa\alpha\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\tau\acute{\omega}\nu$.

— 23. $\tau\acute{\omega}\sigma$ $\delta\epsilon\sigma\mu\theta\epsilon\tau\iota\omega\sigma$] commendant Heraldus et Taylor $\tau\acute{\omega}\sigma$ $\delta\epsilon\sigma\mu\theta\epsilon\tau\iota\omega\sigma$. ego vulgatam teneo, cuius haec est sententia: Solebat Athenis fieri, ut quidam ad Senatum denunciati de sceleribus, quorum insimularentur, a Senata tantisper custodiam, hoc est curae undecimvirorum, committerentur, donec de his concilio rogaretur quid statueret. Sed rursus fieri solebat, ut hi custodiam mandati mensae multos in carcere haberent, antequam eorum causa ad populum referretur, atque ab eo cognosceretur. Suae itaque haec lex Timocrates, ut placeat Thesmothetis, un-

decimvires in Helicam inducere, in ejusmodi causis, si qui jussu Senatus in carcere dati, neque ad iudicium vocaretur eorum causa, neque sententia veniret, quae illos morti condemnaret, idque nisi fieret intra trigessimam diem, ex quo missi essent in carcerem. Conditiones itaque, sub quibus Timocrates haec Thesmothetis suadet, sunt tres. 1. Si nexus ex auctoritate Senatus ultra mensem in vinculis haberet. 2. Si interea temporis ejus causa a senatu ad populum non referatur. 3. Si condemnatoris sententia, ex auctoritate populi perscripta, Thesmothetis intra mensem a captura inde non exhibetur a scriba prytanis. Tunc auctor est Timocrates Thesmothetis, ut undecimvires in Helicam inducant, una cum reis, quippe qui sine undecimviris nunquam in publicum prodibant, donec aut absolventur, aut morte multarentur. h. e. ut questio super nexis agigaretur, neque diuturnitate carceris macerarentur.

721. 9. $\delta\epsilon\gamma\eta$] h. l. idem est atque $\kappa\alpha\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\tau\acute{\omega}\nu$ $\delta\epsilon\delta\eta\mu\iota$, jubere ut vinoqueantur. quemadmodum modo dixerat $\kappa\alpha\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\tau\acute{\omega}\nu$ pro $\kappa\alpha\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\tau\acute{\omega}\nu$ vel $\epsilon\lambda\epsilon\gamma\eta$ $\kappa\alpha\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\tau\acute{\omega}\nu$, jubere vel potestatem facere constituendi.

— 14. $\omega\lambda\lambda\eta$ $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\alpha\lambda\lambda\omega\sigma$] id est, $\omega\lambda\lambda\eta$ $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\alpha\lambda\lambda\omega\sigma$ $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega\sigma$.

— 15. $\epsilon\sigma\tau\iota$ $\delta\epsilon\sigma\mu\theta\epsilon\tau\iota\omega\sigma$] prae audacia quidem, si satis sit ad eam rem, audacem esse; si omnia sita sint in audacia, neque praeterea potentia, gratia, aliis rebus opus sit, tum tanta est hujus hominis audacia, ut ad nihil non quamvis atrox mihi videatur paratus esse.

— 19. $\tau\acute{\omega}\tau\omega$] correxi $\tau\acute{\omega}\tau\omega$. cohaeret enim cum $\kappa\alpha\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\tau\acute{\omega}\nu$. Si $\tau\acute{\omega}\tau\omega$ servamus, quod fieri potest, subaudiendo $\kappa\alpha\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\tau\acute{\omega}\nu$ et praemissis, tum addendum erit $\kappa\alpha\iota$ post verb. $\alpha\lambda\lambda\omega\sigma\tau\acute{\omega}\nu$.

— 23. $\delta\epsilon\sigma\mu\theta\epsilon\tau\iota\omega\sigma$] correxi $\delta\acute{\alpha}\tau\epsilon\tau\omega\sigma$. Sed eo admissio, quod dant eodices plerique et optimi, necesse est, ut nonnulla hic loci deant, ad hanc sententiam: $\delta\acute{\alpha}\tau\epsilon\tau\omega\sigma$, $\kappa\alpha\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\tau\acute{\omega}\nu$ alterum e duobus, δ $\tau\acute{\omega}$ $\kappa\alpha\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\tau\acute{\omega}\nu$ $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega\sigma$ $\kappa\alpha\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\tau\acute{\omega}\nu$ $\tau\acute{\omega}\sigma$ $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega\sigma$, δ $\tau\acute{\omega}\sigma$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\sigma\tau\epsilon\tau\iota\omega\sigma$, $\delta\epsilon\sigma\mu\theta\epsilon\tau\iota\omega\sigma$, aut in eo se injuncte egisse, vel injuriam reip. facisse, quod hanc legem tulisset, illi priori legi sua adhaerentem, aut in eo, quod priorem huic posteriori adhaerentem.

— 24. $\tau\acute{\omega}\tau\omega\sigma$ $\tau\acute{\omega}\sigma$ $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega\sigma$] ant leg. est $\tau\acute{\omega}\tau\omega$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega\sigma$, nam de usa Timocratis lege sermo est, aut hanc legem appellat $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega\sigma$, quia constitutionis numero plures complectitur, aut possit etiam legi $\tau\acute{\omega}\nu$ $\tau\acute{\omega}\tau\omega\sigma$ $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega\sigma$. v. p. 724. 3. 725. 17. Sed satius est vulgatam servare, pari modo p. 734. 28. $\tau\acute{\omega}\sigma$ $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega\sigma$ appellat, tametsi unice modo lex esset.

— pen. $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ $\tau\acute{\omega}\tau\omega\sigma$] de his, ad haec, quae ipsi approbavi, et quorum complexum statim subiicit.

— ult. *ἰδιώτων αὐτῶν ἔργα τοῦτ' ἰλαθεῖς*] vocabulum secundum et quartum unctis inclusi. *τοῦτο* redit eo, soil. *ὅτι ὁ νόμος αὐτοῦ ἐπαρτίς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις.*

722. 2. *καὶ γράφει καὶ νόμους εἰσφέρειν ἀπταί*] videntur verba transponenda esse: *καὶ γράφει νόμους, καὶ εἰσφέρειν.* aut sic: *καὶ γράφει καὶ εἰσφέρειν νόμους.* nisi malis *γράφειν* habere pro *νυθε* sic, per se, posito, et cum *νόμους* haud coherente, ita ut *δικας* subaudiatur. qui dudum se gesserit eum, qui pro mercede elis orationes scribat, quas conducentes in iudiciis recitent; isem qui pro mercede leges in concionem inferat, quas alii inferre metuant.

— 7. *οὐδὲ — οὐδ' — οὐδ'*] multo fortius stringunt haec *ἀσύνδετα*, quam per *μὲν* et *δέ* aut *καὶ* dissoluta et fracta.

— 22. *τίσι τοῖσιτος προσεξισταζέτω*] si bene habet *τοῖσιτος*, erit non cum *τίσι*, sed cum *προσεξισταζέτω* copulanda. *praeter ista etiam hoc considerat, quibusnam velit leges esse mites.* possit quoque *τοῖσιτος* legi, et ad *νόμους* referri.

— 26. *τοῖς δὲ οὐδὲ λόγους*] ante *τοῖς* δὲ sententiam deesse dudum videram, antequam mihi liceret codices Demosthenicos manu exaratos inspicere; et sic supplebam locum: *τοῖς μὲν γὰρ ὑπάρχου ἀμφισβητούς, ὅποῖοι τινος φαίνονται ἔσθαι.* Sed postmodum reperi in libris haec, quae sunt incuria Parisinarum operarum, vel potius Aldinarum, omissa, nam exemplar Aldinum hic loci secutus est editor Parisinus. *ἐν μὲν γὰρ τοῖς ἀδελφῶν εἰ τις ἔστ' ἀδικίας διαβεβαιώμενος.*

723. 5. *καὶ τῶν*] causam nil video, cur *καὶ τῶν* h. l. posthabeat alteri lectioni *αὐτῆς.*

— 11. *τῶν προέδρων*] videtur *γνώμη* deesse. *cum venia et consensu prohedrorum.*

724. 4. *προσεταιμιμῆν*] correxi *προσεταιμιμῆν*, in nominativo absoluto, cum esset *his* carcere *extimata*, aut cum essent custodia *multati*. est enim in Augustano *προσεταιμιμῆν*. Saep̄ e et *α* in oodioibus iam̄ se permutantur.

— 6. *τῶν διαγρίων*] Citat hunc locum Harpocr. v. *διαγρίων*.

— 17. *τὸ θάνατι*] correxi *τὸ θάνατι*. *quam atroc facinus commiseris, aut, quam atrocem vuleris legem, lege ea ferenda, quae res etiam praeteritas dudum complecteretur.* perinde enim est, *θανόν* v. 16. pro neutro habebas, subaudiens *ἔργον*, aut pro masculino, et cum *νόμους* copules. *ποιῶν τὸν νόμον θανόν* est reddere suam legem *aequam*, effugare aut lex a se lata *sava* sit.

— 18. *νόμος*] non duplicet Wolfi coniectura *δικμος*. designavit quidem orator hoc. defendi tamen satis bene potest vulgata, si *lex* per metonymiam aut *synecdochen* accipiatur pro *civitate* *legibus* *utente*, opposita oligarchiis et monarchiis legibus nil atenti, quod voluntas praeva-

lentis summa lex et pro lege sit. eoquo magis servanda est vulgata, quod ipsi veteres existimarunt, insolentiam hujus usurpationis sibi annotandam esse, id quod ex Aristidis Scholiasta, quem Taylor citavit, constat. Possit tamen etiam fieri, ut orator reliquerit *ἃ πολιτεία ἐπινοήσας*. Locum ille, quem Taylor ex Aristidis Scholiasta inedito ad Panethenicam citat, non est in Scholiis ad eam orationem, sed in Sopatri prolegomenorum hiata magno, quem e Bavarico codice sarsi, p. V. ed. Jebbians.

725. 9. *διασθέντα*] imo vero *διασθέντα* in part. aor. 2. activi. ut *προλαβέντα*. *non tum demum dare jus vadium sistendorum, postquam damnatum reddidisset inimicum vobis.* Verumtamen bene potest vulgata defendi. non tum demum imperare constitutionem praedam, postquam praecipisset hinc vos, sententiam carceris in condemnatum effatos, illinc damnatum inimicum vobis reddidit. Sic ad Graeca adstricta. quae Latine sic offeras ferme: decobat eum sic sanire, ut fas sit arario praedes odere, nulla praemissa carceris poena, qua necesse est ut damati erga vos animus infestus fiat.

— 15. *τὰς ἐπὶ τῶν*] praepositionem unctis inclusi. Si servatur, subauditur *γενημένας* aut *γεγονίας*.

726. 7. *παράδοσι*] soil. undecimviris.

— 8. *παράλλελα*] scil. a thesmotheta.

— 24. *ἐπίσων*] roote habet. idem est atque *τοσῶτων*, *ὄπισσα*. Wolfii scilicet ne Graecum quidem est. non omnes molos publicae duplicabantur. roote ergo dicit, *curum omnium multatarum, quae geminae irrogantur.* irrogantur autem geminae, quae a reis damni simplicis duplum ejus, quod injuria esset ablatum, exigunt.

727. 1. *δικαστῶν*, *τὰ δὲ καὶ δικαστῶν*] aut *καὶ* delendum est, aut transponenda sunt vocabula, *καθ' οὗ τὰ μὲν δικαστῶν, τὰ δὲ καὶ δικαστῶν γίνονται τῶν ἄλλομάτων.* *si quantum legum alia multa duple, aliae vero etiam decuple irrogantur.*

— 3. *τὸ γεγραμμένον*] *nos*, cuius essent rei facti. v. v. 6. ubi *λίξιν* et *γεγραμμένα* appellat.

— 12. *παρὰ πάντα τὸν νόμον*] verum existimo et alteri lectioni *παρὰ πάντα τοὺς νόμους* praerendum. *per totam legem suam.*

— 17. *ἀπαλλάξινται*] correxi *ἀπαλλάξονται*. ut ad rem redent. *liber erit atque discedet absolutus.*

728. 10. *λαβῆν*] unctis inclusi, et plane delevissem, nisi in mentem venisset, ut dicitur *umbrae pene capere*, sic etiam recte dici posso, *nomen pene*, quod ejus est *umbra*, *capere*. reliquis vobis, *pro pene*, *pene nomen capere*. praeteres etiam *λαβῆν* potest et *pene* debet ad *ἀφίεστο* repeti: z

eripuit vobis rem pœne sumere. h. e. ipsam pœnam sumere. eripuit vobis facultatem ipsam pœnam repetendi. quare satius esse duxi verbum hoc relinquere, sed cum admonitione, a multis id omitti.

— 18. ἡγυυτὰς] post ἡγυυτὰς deesse videtur εἰπὼν vel λέγων. eo, quod dictione τῷ καταστήσαντι τοὺς ἡγυυτὰς usus est, vel utitur, significat omnes. nam ἅπαντας in numero plurali præstat alteri lectioni, ἅπαντα, in singulari, quam Wolf ex Augustano adscivit.

— 22. χρεῖον] post χρεῖον videtur ενοεῖται vel ὀρεῖται vel tale quid deesse. Universe hic locus asper et hincous mihi videtur, ut suspicer aut ab auctore minus elaboratum esse relictum, aut aliud quid labis hic loci libris Demosthenicis inesse, a sinistra fortuna illatum.

— 23. τῷ καταστήσαντι τοὺς ἡγυυτὰς λέγει] subaudi καὶ μὴν τοῦτον, ἀλλὰ μὴ τῷ μάλιστα καταστήσαντι ἡγυυτὰς.

— ult. ἀνάγκη] soil. τῷ καθιστάμεναι ἡγυυτὰς, ἢ δίδωσθαι. necessitatem aut constituendi vades, aut in carcerem migrandi.

729. 4. ἐφ' ἡμῶν] correxī ἐφ' ἡμῶν. a vobis, aut a decessoribus vestris. oratores enim Græci de conventu iudicium et de corpore quodam immortalis loqui solent. Si quid superiores judicariunt, id idem etiam præsentibus censere et ratum habere existimantur.

— 7. ἀνερα τὰ προσημύματα πωσῆ] eludendo executionem sententiarum, quas iudices tulerint, earumque vim suis exceptionibus et clausulis frangens.

— 10. τιμῶντας] h. l. idem est atque προσημύματα. multatam irrogantes.

730. 14. δόστη] malim δόστωδ in medio, si patiementi leges vobis ferri, easque ratas habebitis. Populus enim, non ipse leges ἐτίθει, sed solummodo ἐτίθει, et video nunc Wolfsum sic edidisse, ut suspicatus sum esse edendum.

— 15. δόστωδαι] aptam est ex αἰσῶδ v. 11.

— 18. ταῖς ἐξήτοις] potest vulgata defendi, aut sic, ut trajecto stasatur, pro vulgari plana verborum constructione hac: ταῖς ἐξήτοις καὶ τοῖς καίροις τοῦ πολέμου, ut τοῦ πολέμου perinde ad ταῖς ἐξήτοις referatur, atque ad τοῖς καίροις refertur; aut sic, ut ἢ διὰ θεῶν statuat, pro ταῖς ἐξήτοις τῶν τοῦ πολέμου καίρων. malim tamen legi: ταῖς τῶν πραγμάτων ἐξήτοις.

— ult. διακείται τὰ κανὰ] postrema hæc duo verba absunt a codd. quibusdam. quam verba si omittantur, necesse est legi διακείσθαι. nisi malimus ἢ διακείσθαι subaudire.

731. 3. προσημύμασθαι] correxī προσημύμασθαι, prius comparari, quam scilicet eorum usus sit, e consuetudine, quam postmodum ab Augustano confirmatam vidi.

— 9. ἐνθαῖς wallō] sine dubio præstat

ἐνθαῖς wallō. et sic dedi de meo. illud v natum esse potest e iota olim adscribi solito. Sic dudum censui, antequam Taylori ad h. l. acimadversionem inspicerem, qui idem censuit. possit quoque legi ἐνθαῖς wallō, vel wallō. quo ducit lectio Bav. ἐνθαῖς wallō.

— ib. ἀλλ' ἢ] malim ἄλλως ἢ. et ne hæc quidem aliter, quam —

— 11. τοὺς μὴ τιθέντας κυρία ἢ ἢ βουλά, μὴδὲ τὰ δικαστήρια δῖσαι] non culpa hæc lectionem, quæ sexcentis possit exemplis approbari. Solent Græci, prorsus et nostri Gallofranci, primum μὴδὲ omittere, insequente uno alterove μὴδὲ. et hospes in Græcis sit is, quem hoc fugiat, necesse est. quoniam tamen codices h. l. dissectant, visam est lectionem Augustani adsciscere, quæ hæc est: τοὺς μὴ τιθέντας μὴ ἢ κυρία δῖς ἢ βουλά, μὴδὲ τὰ δικαστήρια (sine δῖσαι).

— 22. χρεῖον γὰρ] constructio h. l. impeditor hæc: χρεῖον γὰρ προσημύματα σὺ εἶναι καὶ κατὰ τούτων τὰς πράξεις [h. e. εἰσπραξίας] κατὰ τοὺς ὑπάρχοντας νόμους, ὅτι ἐσπείλει [id est, ὅτι προσημύματα] κατὰ τῶν τελευταίων. oportebat enim te, quam clausulam contra publicanos adscriperas tæse legi, eandem adscribere etiam contra hos (Androtionem, Glaucoetam, Melanopam, iisque similes), soil. exactiones debitorum ab iis legibus jam obtinentibus accomodatæ esse.

— 24. καὶ τῶν ἡγυυτῶν] malim καὶ τῶν τούτων ἡγυυτῶν, id est, κατὰ τῶν ἡγυυτῶν, οὗς ἂν οὕτω καταστήσῃ. et contra vades, si quos hi publicani exhibuerint. Recte porro, meo iudicio, suadet Wolf ad πράξαις addi εἶναι. quod mihi quoque in mentem venit.

— 27. ἄς κερῆ] malim hæc duo vocabula in anum ἄσπερ contrahi. aut ἄς κερῆ. nam κερῆ τις εἰσπράττων usurpatur. ab aliquo redigere.

732. 19. δαρμῶ] Taylor vult δαρμῶ. Sed bene habet vulgata. Dubito, satissime tato colligi possit, ex eo, quod ἔτω προσημύματα δαρμῶ dicitur, dici etiam recte posse, aut dictam esse προσημύμασθαι αὐτῷ δαρμῶ. nam in illa ipsa dictione προσημύματα αὐτῷ δαρμῶ tamen subaudita τιμῆ. et, recte si dicitur προσημύμασθαι τῷ δαρμῶ, tamen subaudiendum sit τιμῆ.

— 21. ὄρη] soil. ζημία, vel καταδίκη, vel τιμωρία, vel tale quid. in aliis est ἀλλ'. nil refert. est varians lectio.

733. 4. ἔ,τι ἴαν] idem est atque ἔ,τι ἄ. quodcumque tandem.

— ibid. αὐτῷ λάβη] soil. τὸ κλέμμα ἢ ἀπωλεμακῆς. si, qui perdidit aliquid furto, ipsam illam rem furto ablatam reperit apud furem.

— 5. τὴν δαπλίαν καταδικάζω] soil. δῖ τοὺς δικαστὰς τῷ φορῆς ζημία. daplum

pretii irrogante iudices furi pro mulota. Si minus, h. e. si non reperit, tum iudices decuplum irrogante πρὸς τῆς ἑκατίας, præter illam rem, de qua contenditur. et si Davus Simmiae ovem averterit, tum Davus Simmiae aut duplum ovis pretium cum ipsa ove, aut, si ovis ipsa jam macata et devorata aut aliam vendita sit, decuplum ovis pretium et aliam præterea ovem averse similem luito.

— 7. ἐὰν πρωτιμάσῃ τ' Ἡλιαία] Si sæpè Helicea dignum judicaverit reum, cui, præter restitutionem aut compensationem modo dictam, quæ est pœna rata, constans, a legibus dicta, nulli remittenda, adhuc pœnam carceris arbitrarîam irroget.

— 8. πρωτιμάσθαι] πρωτιμάσθαι dicitur ille, qui iudices rogat, ut reum pœna quadam, aut supplicio, pro ipsorum arbitrio efficiant. quod rogare poterat seu actor, seu quicumque alius, cui per leges liceat. πρωτιμάς autem iudex.

— 9. ὅταν περὶ τοῦ τιμῆματος ᾖ] scilicet ἔστις. tum soil. eum de estimatione litis agerit, in causa ejusmodi, ubi locum habet mulcta in ære, non pœna capitalis.

— ibid. ἀπαχθῆ] soil. πρὸς τὴν Ἡλιαίαν, aut πρὸς τὴν Δημοδότην, ex actione τῆς ἀπαγωγῆς.

— 10. προειρημένον] correxi προειρημένον. quod idem est atque ὅτις προειρημένον καὶ ἀπηγορευμένον. cum esset ipsi interdictionum.

— 11. τῶν νόμων] correxi ὀνό τῶν νόμων. auctore fretus solo margine Lutet. editionis, cujus auctor qui fuerit, præter Wolfium alius, nescio. nam præpositionem in nullo eorum librorum, neque manu scripto, neque typis exarato, reperi. Sed in loco aperte mendoso, cum esset inter Wolfii conjecturam, et Salmasii, qui τῶν νομίμων, sine ὀνό, suadet, optandum, malui cum Wolfio facere, cujus conjectura planior, simplicior, et probabilior est. Recepti ὀνό. in illo εἰρησθαι subauditur τῶν νόμων, ὃ μὴ χρὴ εἰσθῆναι, et proximo. Idem est ac si dixisset: εἰ τις ἀπαχθῆ διὰ τούτου, ὅτι εἰσθῆναι, ἔπει μὴ χρὴ εἰσέρχασθαι (καί τινι προειρημένον ἢ αὐτῷ ὀνό τῶν νόμων, εἰρησθαι τούτων τῶν νόμων) διὸ ἐλαττωσάμενος γένηται, ἢ ἀσφατέας.

— 16. ἡμῶς γε —] Citat h. l. Aristides p. 208.

— 18. τοὺς ὄντας βελτίους καὶ] malim τοὺς ὄντας πωρῶς βελτίους π.

— 25. ὅς τὰ μὲν ἄλλα εἴ] malim τὰ γὰρ ἄλλα εἴ. aut τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εἴ. nam μὲν sæpe redundat.

— 26. βουδαίς] νόμος addi vult Taylor post βουδαίς. non intercedam, tametsi nescio, an pari jure pro scholio id haberi queat. potius videtur epithetum ad τοὺς convenienter desiderari, ut ἀρίστους aut βασιλευσάτους. ut sit τοὺς ἀρίστους καὶ βουδαί-

τάτους τῷ γένει βουδαίς. qui sunt leges.

734. 6. ἀπαχθῆσθαι] magna veri specie commendatur ἀπαχθῆσθαι, inventam, ni fallor, Wolfii, tum Lambini, nisi bio ab illo mutuo sumsit. a verbo ἀπολεχθῆμαι, ἐκκεῖνο, τοκεῖνο, rationem reddo.

— 20. καί ποιναι] post καί ποιναι videtur deesse γράψαι, vel scr. esse: τούτων ἄδικων καί ποιναι.

— 22. ἀδικῶν] correxi ἀδικῶν in indicativo, tametsi Wolfii ἀδικῶν hand displicet.

— pen. τὸ, ἴδω] præter rem improbat Wolf. τὸ, quod bonum probumque est. in vel ex ejus audacia hoc maxime miror, quod — pari modo importans est Lambin. p. 735. 1. ubi dictionem bene Atticam ἀπειραῖοι εἰσφέρειν [id est, ἐν τῷ εἰσφέρειν, vel διὰ τοῦ εἰσφέρειν] Wolf bene enucleavit.

735. 6. οὕτω] sic nude positam ferri queat. malim tamen aut οὕτω σκαίως, aut οὕτω ἡμῶς, aut tale quid aliud.

— 11. κατὰ νόμους] correxi κατὰ νόμους, quam lectionem Valckenæus quoque prætulit ad Ammon. p. 139. et ad Herodotum p. 210. Nescio quoque, an probari possit hæc suspicio τοὺς νόμους opponi τῷ νόμῳ v. 16. concludit enim orator a minori ad majus. si iudices per demos singulos a sorte constituti severe puniantur, quanto minus ferri potest eos pœna liberari, si qui peccant, qui populi universi voluntate factioni cuidam præficiantur. magistratus per sortem obtincentes erant isti, qui delecta et optione deferrentur, multo ignobiliores, in causis versabantur levioribus, et emolumenta afferbant multo minora.

— 12. πολλῶν] post πολλῶν videtur πραγμάτων abesse.

— 14. εἴνα] post εἴνα videtur κέρειαν, ratam, deesse.

— 25. ἀξίαν] post ἀξίαν videtur punctum esse ponendum, et post καὶ addendum γὰρ.

736. 3. εἰ βούλοιντο] soil. εἰ λαβὼν ἐπ' αὐτοφῶν καὶ διακρίνομεν.

— ibid. τῷ ᾧ ἀλάττι —] eorum convioto, ob quæ data et concessa est a legibus abductio. locum hunc leges, a Solone factæ, Demosthenes interpolationibus quibusdam suis variavit.

— 12. αὐτῷ] αὐτὸ malim cum Bav.

— ult. ἔμην δὲ —] constructio hæc est: ἔμην τὸν νομοθετοῦντα περὶ τῶν μολλῶτων ἴσασθαι δὲ τὸν νομοθετηντὸν περὶ τούτων, soil. οὐα δὲ ὅτι.

737. 20. μέγα] soil. εἰ τις ἴδωκεν, ἐχρῆστο ἐργῆ μεγάλη. et rursus μικρὸν εἰ τις ἤμαρτί τι, καὶ μικρῆ τῇ ἐργῆ ἐχρῆστο. Mi-nosianus p. 148. cum locum hunc recitasset, interpretandi gratia subjicit: εἴρηται δὲ ὁ λόγος περὶ τῆς ἐπὶ τοῖς ἀδικήμασιν ἐργῆς. significat hæc dictione, modicum pœnæ cuiusque modo delicti cuiusque respondere.

— 21. ὅταν γὰρ ἢ ὅτι χρὴ—] correxi ὅταν γὰρ ἢ τὸ τί χρὴ, subaudi γεγραμμένον ἐν τοῖς νόμοις. ubi enim in legibus occurrit haec formula, τί χρὴ παθεῖν ἢ ἀπορίσαι, ibi leges poenae mulctave irrogandae facultatem iudicibus facit.

738. 1. ἐρεῖ] Timocrates puta. quamquam nescio an melius sit ἐρεῖς in secunda persona.

— 8. ἀντῶν] istorum, Androtionis puta sociorumque.

— 9. τῶν ἄλλων] malim τῆς τῶν ἄλλων, scil. ἱεροσυλίας. tanto atrocius est horum hominum sacrilegium, quam sacrilegia aliorum. quamquam me non fugit posse ἱεροσυλίῳν subaudiri.

— 15. αὐτοὶ αὐτοῖς] qui codices αὐτοὶ ἐν αὐτοῖς dant, videntur illi voluisse αὐτοὶ αὐτοῖς dare.

— 27. ἀφείλε] offendit Wolfium copulatio verbi ἀφαιρῆν cum dativo. negans Græcism esse ἀφαιρῆν τινὶ τὸν δεσμὸν, vult Latinum morem imitari. ego, cum haud despeream eam defendi posse similibus locis auctorum probatorum, quod in medio relinquam, tum, si constet indignam nitore Demosthenico esse, molliorem iniri posse viam hujus loci sanandi, autumo, legendo ἀφείλε.

— pen. τούτους] Androtionem cum sociis.

— ibid. ἐκείνων] quam publicani delinquunt.

739. 1. ἐκείνα τὰδικύματα] Androtionis puta, sociorumque. ad quos etiam τούτους v. 3.

— 8. κωλύετε] correxi λύετε, detracta prima syllaba. subaudi τοὺς κειμένους νόμους. non abrogatis ideo leges dudum laetas, a quibus poenae irrogantur, si qui easmodi quid parent.

— 11. αὐτοῖς] uncis inclusi, non noxia vulgatam sic posse defendi, ut dicatur, tametsi singularis præcesserit ὁ τούτων τι ποῶν. recte tamen pluralem numerum potuisse subjici, quia plures sint ejusmodi facinora audentes, et rem ad τὸ ποιῶμενον referri.

— 12. οὐτοὶ δὲ] scil. τιθάσι (non τίθησκαι) νόμους. hi autem leges ferunt, quæ —

— 23. ἐκαστος] correxi ἐκάστος. quod proprius notis, quæ dedecora unusquisque eorum [viatorum puta] tum patrarit, quum adhuc pauper esset atque miserabilis et contempnendus. videtur enim pro διόντητι legesse ἔλευνόντητι, in ista eorum egestate atque vilitate. et sic dedi de meo. boni aliquot codices dant καὶ τῇ νότῃτι. quam lectionem vulgatæ saltim præferam, si vera melius sit. quæ de re haud decernam. adulescentes, rerum rudes, levitate ingenui, imprudentia et temeritate duoti, multa stultis, atrocis, nefanda audent, quorum veniam ætatis vitium impetrat. Confirmat

etiam p. 740. 4. haec lectionem τὰ ἐν τῇ βλαίᾳ. Acquiescam tamen in vulgata διόντητι, cum dubium adhuc sit, annon orator vocem διόντης huc usurpaverit sensu, parum quidem illo usitato, quem tamen ratio linguae Græcæ toleret, pro misoria, vita molesta et erumposæ, ubi cum inopia rerum omnium sit conficiendum. Demonstrari quidem certis et evidentibus argumentis nequit, vocabulum illud hoc sensu a Græcis Demostheni equalibus non fuisse usurpatum. Silentium enim scriptorum, qui nobis hodie supersunt, non satis valde arguit.

740. 3. ἀλλὰ] subaudi e præmissis ὁ πρόσιμα Ἀνδροτίωνα διδόνθαι.

— 8. ἀλλὰ καὶ M.] καὶ delevi, cuius loco malim γε, ut sit ἀλλὰ Μελαμπόως γε διόνος—aut γὰρ, ut sit ἀλλὰ γὰρ Μελαμπόως δ.

— 9. ἔμειλλεν] post ἔμειλλεν deesse videtur τὸν τοιούτου πατρός ἔκκευοντα. vel simile quid. quod ni addendum est, tacite quidem esse subaudiendum insequentia docent.

— 17. διαπλάσιον] correxi διαπλάσιον, scil. ζήμιον.

— 20. ἦ] malant aliqui ἔστιν. haud respicientes illi ad initium periodi hujus, neque ad ἴδεν proximum.

741. 5. ἔλαβεν] scil. ἡ πόλις.

— 9. ἀλλὰ τὰλλα οὐ βίαιος ἐς οὐδὲς ἀνδρώπων;] distingue sic: ἀλλὰ τὰλλα οὐ βίαιος; est objectio, hypophora, quam ipse orator sibi opponit, sed, ut statim amoveat. atqui tamen, sicut aliquis, in ceteris certe violentus et injuriosus non est Glaucetes? respondet orator. Est enim, ut nemo alius magis. ἐς οὐδὲς ὕ ἀνδρώπων.

— 13. τιμωρήσασθαι] correxi addita negatione, μὴ τιμωρήσασθαι. nisi insequentia particulam indignantem huc exigere, posset vulgata ferri, et sic accipi: an potius decet eum punire, qui conatur hoc servare.

— 15. διὰ ταῦτα] scil. τὰ αὐτῶν πωρηύματα. planius tamen foret διὰ τοῦτο, scil. διὰ τὸ πωρηῶς εἶναι.

— 16. διδόνεσσι] scil. τὸ πωρηῶς εἶναι.

— 20. τούτῳ] erat ergo, quod videtur ex h. l. colligi posse, carcer in foro, ut velint digito demonstrari posset. v. p. 742. 21. et 743. 3.

— 23. διακουρῶσθαι τῆς τιμωρίας] argutis strophis avocari, arceri et depelli a sumenda poena.

742. 12. Κολυττίαι] Hemsterhusius ad Aristophanis Plutonium p. 166. de descriptione hujus nominis disputat, et Κολυττίαι, quod in manuscriptis codicibus et aasis Sponianis reperitur, ait probum esse.

— 23. δολέμενος] subaudi μέγα ἐν τῇ πόλει. cum plurimum in rep. valeret. pari

modo in φρονίῳ subauditur σπονδαμερο μέγα, cum abest.

743. 17. Κυδαθηαία] correxi Κυδαθηναία. poterat quoque Κυδαθηναία (quod ex illo contractum est) e margine adscisci.

— 21. ἀντιτιμωμένου] subaudi ἀπὸ τοῦ βασιλέως. pro mortis poena, qua multis videbatur dignus esse. cum ipso sibi magni seris multam irrogasset, qua poenam mortis redimeret, capite [h. e. iure civili, et potestate in foro versandi] minuitis, παραίλας ἄλλους intercedentibus perpanois suffragiis, infamiam ei asscientibus, et numero, sed exiguo, vincentibus ea suffragia, quam mortem ipsi decernerent.

— 24. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, εἰ οὐτως —] idem est ac si dixisset: ὑπὸ τούτου, εἰ ὁ αὐτός — quid passuram fuisset ab hoc homine, Timocrate, si idem, qui tam nefandas leges tulit, praeterea quoque in numero legatorum vestrorum fuisset. dedit tamen ὑπὸ τούτου αὐτοῦ.

744. 4. τὰς βουλῆσεις] vereor, ne h. l. aliquid desit. quare suscipior, τὰς τῶν πατέρων, aut τὰς τῶν παλαιῶν βουλῆσεις leg. esse. pro libidine oratorum, aut sceleratorum.

— 5. διαλύσεις] correxi διαδόσεις, latebras et subterfugia.

— 14. παρασχῆν] subaudi τοῦτον τὴν κινεῖσθαι.

— ibid. καὶ οὐ χρημάτων τιμῆσι οὐδὲ μῦς] potest ferri et subaudiri οὐσας ex ἄντις vera superior. malim tamen καὶ οὐσας χρημ. τ. οὐδ. cum nulla penes eos in usu esset, aut in legibus scripta, aestimatio aut luitio iniuriis in aere.

— 25. νομοθετῆν τὰ ἱανῶν συμφέροντα] sua epuloiomenia legibus accipere. ferri queat. nullas tamen dubito Demosthenem dedisse: νομοθετῆν περὶ τὰ ε. σ. leges ferre, prout ipsis expediat, ad suas utilitates.

— pen. τὸ εὐτὸ δικαίον] jus idem, ut ipsi quoque patiantur in custodiam se dari.

745. 4. οὐκ ἂν φθόνῳ] non facile praevenerit, h. e. effugiat multitudo, quo minus his bestia serviat.

— 27. ἐξῆν ἡμῶν] si legis ea esset sententia, quam Timocrates ei imputat. Concludit sic: Timocrates negat vobis licere ex hac lege, quemquam custodiæ dare. Quod verum minus est. Nam si esset, pari modo quoque vobis haud liceret ullam poenam cuiquam irrogare. Sed licet hoc vobis. ergo etiam poena carceris in potestate vestra est.

— ult. τιμῆσαι] post τιμῆσαι punctum posui, et ἡ cum ἡ mutavi. Sententia est: si vera essent, quae Timocrates ait, in legibus illis adscripta non esset haec formula, τὸν δ' ἐπιδικάζετε ἢ ἀπαχθῆντα δεσπόσαντες ἢ ἴδικαι, quae leges contra reos τὸν ἐδικάζειν aut τὸν ἀπαγαγεῖν permittunt. aut, quos in reos actionem ex his titulis leges

dant, non esset his legibus ista, quam dixi, formula adscripta.

746. 7. ἔν] si soil. Timocratis interpretatio valeret.

— 22. λίγγ] soil. καταλίον τὸν δήμον, auctor sit oratione, ut gubernatio civilis eam tyrannica mulsetur. vel ex insequentibus huc trahendum παρα τούτου.

747. 3. ἔσαι] correxi ἔσαι. soil. ἀρχαί.

— 4. ταῦτη τῆ ἡμέρας] id est, τῆ αὐτῆς ἡμέρας. idem est ac si dixisset: ταῦτη τῆ ἡμέρας, ἢ κωμωδόντας ὁ ἴντι ἀρχόντας.

— ibid. καὶ κέρματος] soil. ἀρχὴν οὐ καταστάσιν. etiam ad Cerycis aut praeconis honorem neminem — admovendo, sive ille sit praeco legationis, sive praeco Synhedrorum. praecoones alias erant homines viles; nedum ut magistratus aut honore aliquo fangerentur. Illi autem praecoones honorati erant, et quodammodo magistratus fangebantur; primum, qui legatis adderentur nomine reip. si qui aut Athenis alio emitterentur, aut, si qui aliunde missi legati Athenas venirent, ut cum S. P. Q. R. agerent. quod posterius genus hic significari vocabulo παραβίαις mihi videtur. deinde illi legati, qui publicae, h. e. nominiae reip. mitterentur in consensum seu collegium τῶν συνέδρων. quomodo appellabantur legati populorum Graecorum, qui socii Atheniensium essent. Hi populi legatos quique sacros habebant Athenis perpetuo residentes, quorum unusquisque negotia et commoda populi sui ageret, de rebus singulis, quae Athenis gererentur, ad suos referret, et mandata suorum rursus ad Athenienses. Id quod ex Æschino satis notum est.

— 8. οὐτ' ἄλλαι] correxi de meo οὐτ' ἄλλαι, neque alia. non axor mea, non filia, non soror, non mater, non cognata, non pellex, non ancilla, loco meo, et in utilitatem meam. nam alias esset oratio tautologica. nam in οὐτ' ἄλλαι sunt haec omnia, non filius, non frater, non pater, non cognatus, non servus, non amicus.

— ibid. ἐπαράται] alii ἐπαράσθαι, soil. δεῖ. debet qui haec ait, post haec dicta diras in semet ipse dicere. correxi tamen ἐπαράσθαι, propterea quod boni codices in παραβίαις consentiunt, quod praetuli pro παραβίαις v. 14. Censuit quoque sic scribendum Dorville ad Charitonem p. 483.

748. 2. καὶ περὶ τῶν ψευγ.] malim καὶ περὶ τῆς τῶν ψευδῶν κατὰ δόξαν.

— 3. δεισιπότην] post δεισιπότην videatur νομοθετῆν desiderari, aut κωμωγεῖν, aut simile quid. viam aperit ferendi leges, aut ad scelus committendum.

— 8. παρανόμων πρώτων γραφῶν καταλυσιῶν] id est, διὰ τοῦ καταλυθῆναι πρώτων τὰς παρανόμων γραφῶν. tollendo primum actiones ex titulo παρανόμων.

— ibid. παρανόμων] malim τῶν παρανόμων.

μην — sed sic, ut articulus non ad proximum παραπέμπεται, sed ad remotius γραφῶν referatur.

— 14. μίμω] bene habere videtur. ποιδίον, non tum statim, cum lex primum fertur.

— 22. τοῦτο ποιῶν] scil. καταλίον τοῖς νόμοις καὶ τὴν δημοκρατίαν.

— 23. ποιῶν] omittunt nonnulli. locus mihi est dubius, et vitii suspectus.

— pen. τούτων] malim πάντων.

749. 7. καὶ τούτ' αὐτὸ πρέττοντες] hoc ipsum studentes, agentes, contententes, quo vos lædant et fraudent.

— 21. τοῦτον κακίω] ille est Timocrates, hic Androtion. dedi τούτῳ τὴ κακίω.

— 24. τούτῳ] correxi τούτων. Androtionis puta, Melanopi et Glaucoctæ.

— ibid. ἐπίθην] Timocrates.

— 26. ἐκείνῳ] Androtioni.

— ult. μισοῦτο] correxi μισοῦτε. et ob que Timocratem non minus, quam Androtionem, jure merito exoum vobis habeatis atque detestamini.

750. 2. πρῶτον] pertinet hæc tractatio ad p. 754. 10. ubi locum alterum de fraudulento hujus rogationis consilio ingreditur. jam adfuit hic locus iisdem pæne verbis p. 607. 24. ut tibi iam admonuimus.

— 4. αὐτῶ] Androtionis puta.

— ibid. τούτῳ] Timocrates est.

— 10. καὶ — μιν] verba καὶ τούτων ad συνδικαῖ μιν desunt supra l. c.

— 11. δημογραφίας] supra δημογραφίας.

— 21. προσαγωγῆ] ἔπινοε, conciliatore pecuniarum. elegantior dictum. Sed, si bene memini, προσαγωγῆ ille dicitur, sine σ in prima syllaba, qua de re jam supra ad p. 678. 19. diximas.

— 24. καὶ — ὑπερίτας] verba καὶ τοῖς ἀποδίκταις καὶ τοῖς ὑπερίταις desunt supra.

751. 2. τῶν ἄλλων ἔτινα] potest hoc aut a masculino ἄλλων, aut a neutro ἄλλων repeti. si prius, tum erit hæc sententia: propter seu reliquos Græcos, seu reliquos cives vestros, non ærarios, qui offenduntur et adversus temp. magistratusque exacerbantur hac exactionem, qua isti nisi sunt, severitate vel crudelitate potius. Sin posterius, accipi possit sic: propter incommoda brevis hoc et mediocre emolumentum olim consecutura.

— 4. πῶτε ταλάτων] supra τοσούτων χρεμάτων. ubi etiam alia aliter prostant, que diligenter congerere et inter se comparare neque juvat, neque vacat. Fecit etiam ex parte jam Taylor.

— 16. κατηγοροῦμαι] correxi κατηγοροῦσι. narrat enim hæc, ut audita et accepta a majoribus. incusant, scil. illi, qui nobis hæc retulerunt.

— 23. πάλλ' ἀπελασμός] correxi πάλλ' ὁ ἀπελασμός. ut supra, ubi hæc multo aliter

leguntur et exquisitius dicta, et accommodata ad commiserationem movendam.

— pen. τὰ πτωργμῆνα] v. p. 580. 17.

τὰ πτωργμῆνα sunt, aut res ab eo gestæ, aut fortunæ ejus, res, que ipsi, nulla ejus culpa, acciderant, ut fuga patris, adhucdum ærarii, cujus non deponsa multa non licebat filio in forum venire. τὰ βιβλιμῆνα sunt mores ejus consilio suscepti, vita turpis et probrosa.

752. 19. ἐπὶ χρέμασιν] subandi καὶ οἷς. propter æs publicum reip. debitum, sive ex multa litis cujusdam, qua cecidisset, sive ex peculatu. opponit æs publicum privato. multo est gravius aliena nolle reddere, quam nolle de suis privatis æs debitum reddere. multo turpius ob peculatum neoti, quam propter nomen privatum contractum duoi, quod per angustias rei familiaris diluere nequeas.

753. 15. μὴ θελήσαντες] correxi μὴ θελήσαντες. ne audientia quidem dignati.

— 17. ἀφίεσαν] correxi ἀφίεσαν. poterat quoque ἀφίεσαν corrigi, aut, quod Wolf dedit, ἀφίεσαν.

— 23. τῶν ἰθαλιῶντων] male inserunt καὶ post τῶν. vulgata bene habet. fiasos enim constat pecuniæ alio collatis. qui nibildum contulerint, sed adhuc sint in reliquiis, eorum nihil est in ærario. quo fit, ut nihil, quod eorum sit, illinc auferri possit.

— 24. τὰ παρὰ τῶν συμμέχων] scil. προσαγόμενα, aut ἐξελγόμενα. pecuniæ e sociis collectas, redactas.

— 25. ἀκολούτους] disperdentes, dilapidantes luxuria, gula et ventre.

754. 8. ἐφάνθη ἡμῶν] in Aug. est ἐφάντε ἡμῶν. unde possit etiam hæc lectio excalpi: ἐφάντεσιν (in duali) ἡμῶν. ut subito a Timocrate et Androtione ad iudices convertatur oratio.

— 14. καὶ παρὰ μικρὰ] correxi καὶ τὰ μικρὰ, et v. 15. καὶ τὰ μεγάλᾳ. e p. 614. 8. nam παρὰ μικρὰ est, misantatim, per parvas particulas, sed τὰ μικρὰ, parvis in rebus. possit quoque legi καὶ μικρὰ, et καὶ μεγάλᾳ. modo παρὰ absit. malim quoque v. 14. τοῖς πολλοῖς cum articulo. item v. 9. proferam lectionem marginis, que nescio sitae Wolfii, an Lambini conjectura.

— 20. ἀπ' ἐκείνῳ] subandi τοῦ χρέωσ, ὅτι ἡμαρτε, vel ἰδίαις ἡμέραις.

— 21. ταῦτα] scil. ἂ λῆγῳ, aut ἂ κατηγοροῦσιν ἄλλων αὐτῶν.

— ibid. οἷ] in hac causa Timocratis, in qua agitatur, lex ab eo lata sitne perferenda, an repudianda.

— 22. τίτι] in causa Eucotemonis; in qua Androtio sacrilegii, peculatusque seu interversarum sacrarum publicarumque pecuniarum condemnatus est. Illa condemnatio est ἔργῳ à nostro hie commemorata. idem ad v. 24. tenendum.

— ibid. καταργηταί τὰ χρήματα τούτων] sententia lata pronanciasset, penes eos videri pecunias sacrasque et publicas esse, et ipsos restitutionis earum teneri.

755. 1. μήτι τούτων, μήτ' ἐκείνων] correxi μήτι τούτων, Timocratis puta, μήτ' ἐκείνων, Androtionis.

— 11. ἀρεταί] quae quibus in rebus ornatur, exponit ipse p. 756. pen.

— 19. τὸ θυμώων] correxi τὸν θυμώων, soil. θυμῶν, vel γραμματία.

— 25. σπουδῆ πιστεύει] malim aut σπουδῆ μὴ πιστεύειν, tibi non credere, te non fidei, aut ἡμῶν εἰ sede sua transferri et ante εσπότην collocari. si iussisses, flagitasses, equum censuisses, ut resp. tibi in omnibus rebus, quas tu ei praestares atque peragores, eandem fidem haberet, quam tibi haec in causa voluisti ab ea haberi, [h. e. nullam] —

— 26. ἰφθαῖ] nunquam esses, ut nunc es, in furto deprehensus, quia carniases occasione furandi.

756. 2. προγραφήματος] correxi προγραφή. constructio paulo perplexior sic explicabitur: τῶν δὲ ἐπὶ τῷ φαίῳ μὴ προγραφήματος, ἄλλο τι πρῶτον καὶ κενὸν [h. e. ἢ τὸ πρῶτον ἄλλο τι καὶ ἢ τὸ κενὸν] ἴφθαῖ [id est, μετὰ τὸ ἴφθαῖ], jam insequitur apodosis οὐκ ἴδη ἴδων. Jam vero, cum te ita generis, ut constat inter omnes, te nil curasse tua auctoritati adscribi clausulam hanc eandem — in alio quopiam resp. versans negotio, in quo sacras opes commovebas — tu idem, qui antea, in redigendis debitis tamen id, quod par erat, cautionis ipse tibi statuisses — nonne liquet — vocabulo auctoritatis hic designo decretum magistratus popularis, quo mandatur aliquid alicui publice curandum, functio quaedam deferretur, committitur, et omnes, ad quos ea res pertinet, ei parere iubentur. nos vulgo Commissionem appellamus.

— 5. καὶ κατὰ παντός] —] verba καὶ κατὰ παντός τῷ χρέω Tayl. vult in v. 6. transferri et post ζελωτὰ poni. elegans profecto ea est et ingeniosa conjectura. videtur tamen vniuersa ordo verborum seruari posse, si verba καὶ κατὰ παντός τῷ χρέω στίφασθαι sigis parentheses includantur. ut haec sit sententia: ego vero, Athenienses (sed velim a vobis, non huius praesentis solammodo temporis, sed etiam cuncti postmodum futuri rationem haberi) —

— 14. τὸν δήμον. ἐπιγέγραπτόν σου πάλιν.] malim sic distingui: τὸν δήμον, ἐπιγέγραπτόν σου. quod cohaeret cum ἡ κατὰ πόλιν — aut oppidatim, (pro numero civitatum, si volumus donaria civitatum singularum spectare et recensere), inscriptae erant usque: ΜΙ . . . . . ΠΟΠΥΛΟΝ ΚΟΡΩΝΑΒΟΥΝΤ: πάλιν τούτων (h. e. alii cuiuspiam donario erat inscriptum), ΚΟΝΟΝ etc.

757. 3. τῷ θεῷ] correxi τὸ θεῷ. iis, qui ea donaverant, dedicaverant, stirpauerunt existimationem eam, quae videntur aliis memores beneficiorum in ipsos collatorum; quae existimatio non parum est gloriosa.

— 6. ἰ μὴ] Timocrates.

— 7. δ' ἐκείνων] Androtionem, ad quem ipsum etiam ἰ δὲ redit.

— 8. τῶς] malim ἰπὶ τῶς.

— 10. ἰστί] Androtio puta.

758. 16. καὶ ἔλαττον τῶς] correxi δελετα οὐρα, ἔλαττον τῶς. cum addito sigae interrogationis. quodam id est saorilegium, quo hoc saorilegium Androtionis minus et levius putatis idem est ac si dixisset: τί ἴστων ἀσίσθημα, εἰ ἔλαττον ἡγείσθαι εἶναι ταῦτ' τὸ ἀσίσθημα.

— 19. προσημῆτον τακτὸν ἡμεῶν ἀρεμῶν] etiam supra p. 618. 9. est προσημῆτων (cum α) ego vero nihilominus utroque loco arbitror leg. esse προσημῆτον (in accusativo singulari) ut ad ἀρεμῶν referatur. et sic dedi ex Paul. τακτὸν ancis inclusi, ut scholium vocabuli προσημῆτον.

— 21. ἐπιτεταμετὰ] vitium est typographicum, quod mutavi cum ἐπιτεταμετῶν.

— ibid. βιβλίον] in hoc verbo desinit locus ille ex Androtiana in hanc Timocratem translatus, unaque ipsa illa tota oratio.

— 22. ἂ δὲ Τιμακράτου συνέσι, πολλὰ λέγειν ἔχων ἴτι πρὸς τούτους παύομαι] malim ἂ δὲ Τιμακράτου 'Ανδρότιον συνέσι, πολλὰ λέγειν ἔχων ἴτι, πρὸς ταῦτα μὴ πρὸς παύομαι. tametsi multa, quae dicam, impersunt, tamen, posteaquam adversus ea, quae Timocrates pro Androtione, ejus purgandi et tuendi causa, proferret, disputavero, dicendi finem faciam. Pareat enim ex αὐτῶν v. 27. ex αὐτῶν v. ult. ex τούτων p. 759. 3. item φέσσειε et ἐμολογῆς v. 4. et 5. quae omnia ad Timocratem redeunt, et ex toto hujus loci habita, Demosthenem hic pugnare adversus Timocratem, Androtioni patrocinantem, non adversus Androtionem causam Timocratis tuentem.

759. 25. δὲ] malim δέ.

— 27. ἔτσι μὴ γὰρ λέγη] deest hic aliquid, et videtur locus ad hunc ferme modum integrari posse: ἔτσι μὴ γὰρ τὸν νόμον τεθεῖσθαι λέγη, aut προσημῆται λέγη. quod si enim factet, se legem ideo tulisse (aut se providisse), quo — sed potius verba τὸν νόμον τεθεῖσθαι, quam προσημῆται, doceat, patet e verbis v. ult. τούτ' ἴδων. quae verba pariter corrupta et sic legenda videntur: οὐ γὰρ τούτων ἔτσι τούτων [τὸν νόμον] ἴδων. non enim hujus rei causa legem hanc tulit.

760. 3. ἄδικον] correxi ἀνάδικον. irritum, nullum, quae depono iudicari, in jus vocari quaerit.

— ibid. καδίστησι] aut καθίστη leg. vi-

detur, aut καταστροφή.

— 4. τῶν ἐκ τοῦ νόμου [ἡμάτων] idem est ac si dixisset: ἐκ τῶν τοῦ νόμου ἡμάτων.

761. 1. μνημονεύετε] correxi μνημονεύετε, nam indicativus plane huc non quadrat. et imperativus foret quoque paulo durior in hac constructione, tametsi sententia eum facile ferret. Nil offenderet, si verba sic essent structa: κφάλαιον δ' ἰμῶν ἱμῶν, ὃ μνημονεύετε. summam vobis dicam; quam memoria tenete.

— 5. ποιῶν] malim abesse, aut cum ὁμοιωσὶν mutari. quæ finem, qualemcumque tandem, sortita sunt. aut eum ὃ ποιῶ. id quod profecto facit. aut si ἀπώτερον servatur, leg. erit: καὶ ἀπώτερον τίλος ἰσχυροῦται, ἢ σὶ τοῦτο ποιῶν. et quæ prius exitum sortita sunt, quam tu hoc faceres, ut scil. de his lege constitueres.

— 14. οὐδ' ὄλιγον δὲ, τοῦτον] correxi οὐδ' ὄλιγον δὲ τοῦτον. non gratis (qui enim id facit?), neque pro tibi mercede legem hanc tulisti. ὄλιγον idem est atque ἀντὶ ὄλιγου μισθοῦ vel ἀργυρίου.

— 20. τὰ τοῦτον] χρήματα puta. opes, quæ horum sunt, iudicium puta, coram quibus hæc causa agitur, unaque totius populi, quorum personam iudices in Hælicam congressi repræsentabant. Androction enim cum sociis peculatus reus agebatur.

— 21. πύλλοισι χρέον] longissimo tempore post, quam oporteret debere, et multis condemnata sunt. πύλλοισι hic non minuit, sed auget. tempore multis modis majore, quam id est, quo eos oportebat pecuniam dependere, ut si intra duodecimum mensem qui debuissent, il vix duodecimo anno post dependerent. vid. p. 1304. 9.

— 26. τῶν ἄλλων διάφορος ἐστὶ] melius quidem editio Wolfii dat διαφόρος, quod idem etiam margo Latet. voluit dare. possitque id pro διαφερόντως accipi, et μάλλον pro vehementer, majorem in modum. haud dissimulabo tamen mihi videri, sublato vocabulo διάφορος, seu διαφόρος, ut nato, seu e schelio, seu e varia lectione, leg. esse: τῶν ἄλλων ἀπ' μάλλον, ἢ πᾶσι αὐτοῖς. ut πρῶτος καὶ φιλόθερος cum μάλλον sint jungenda, idemque sit ac si dixisset: μάλλον πρῶτος καὶ μάλλον φιλόθερος ἐστὶν, ἢ πᾶσι αὐτοῖς. Interim dedi διαφόρος.

— ult. ταῦτα δὲ τοσοῦτον ὄντων] horum iudicium, et tantæ iudicium circumstantiæ multitudinis, et reliquorum civium, qui domi manserunt.

762. 4. ἢ τις ἐχρήσθη] videtur μίση deesse. quod tametsi inest in numero singulari, fortis tamen est additum. ἐπιούλιαν, si quis forsitan unica usretur (vel, quamvis non ei esset alia, præter illam usam, quæ carere non posset). tamen vel illam

pro pignore abducere.

— 6. σχετικώτερον ἰσώχασθ' ἡμῖς] primam offendit in hac dictione singularis pro plurali, qui numerus melius hio conveniret. quem etiam suffecit e Bavarico. deinde subitane illo transsultus a iudicibus et plebe iudicium circumstante ad Timocratem. quare malim sic legi: καλλῶ γὰρ ὄντων ταῦτα σχετικώτερον, ἢ ἰσώχασθ' ἡμῖς. sem malto hæc sunt acerbiora et miserabiliora, quam ea sunt, quæ vobis, tibi, Timocrate, tuisque amicis evenerunt. Hæc olim, quæ nunc ipsi mihi displicere incipiunt, repstant mirifice varios repentinosque oratoris a personis aliis ad alias transitus.

— 8. οὐδ' ἐπιῶν ἐπιφέρωντες καιόνται] scil. ἐπιφέρωντες, vel τῷ ἐπιφέρειν. quantumvis etiam contriban!, tamen finem conferendi faciunt nullum; seu qui perpetuis contributionibus exinaniantur.

— 13. ἔστιν] nescio an redundet e clausula proximi vocaboli male iteratam.

— 15. προῖκα γὰρ —] acerba hæc est ironia, qua Timocratem ridet, desinens in v. λαοθάπην.

— 17. ὅ] correxi ἔ. id quod ne vos quidem fugere arbitror, scil. Timocrate leges duas talis inter se pugnant.

— pen. τοῦτο τὸ κέρδος] malim, nisi plura desint, ταῦτων κέρδος. qui dignum sua persona censet lucrari ejusmodi, h. e. tam infans lucrum, tempus puta illud totum, quo pater adhuc sibi in vivis superest.

— ibid. τίος] scil. σπουδαίματος.

763. 7. κατὰ τοῦτο ἄξιός] malim κατὰ γὰρ τοῦτο καὶ μόνον ἄξιός.

— 9. τὸν πόλιν] h. e. summam reram apud Coreycæos potestatem.

— 12. ἰστίς] soror Timocratis puta.

— 15. πολυαίσι δὲ] post πολυαίσι δὲ videtur Ἀνδροκτίου vel tale quod nomen deesse.

— 24. πρῶτον μὲν ἄς ἀλυθῆς] malim πρῶτον μὲν μόνον ἄς ἀλυθῆς. nam in illo μόνον tota vis argumentationis continetur, illud ἄς ἀλυθῆς labat, et redondat. Solum illud, si verum volumus, injuria afficit, in quem forte fortuna incidit. opponit orator duo diversa genera patientium injurias, privatos quosdam et publice omnes. Lætro et manticularius singulos lædit; lex improba, omnes. ille privatum hunc vel illum, in quem mala fors eum dederit, hæc totam civitatem. Voce μόνον si hic carere possumus, poterimus item v. 27. ea carere. inutilis ea si hic est, erit etiam ibi. Sed si ibi orator eam necessariam judicavit, videtur non commissurus fuisse, ut hic desideraretur.

764. 11. ἀπὸν ἀπάντων, ἔλυσαν τοὺς νόμους πρότερον νόμον — ταῦτον ἐπιχρησάτω τῷ δια] correxi ἔλυσαν ἐκταῦς [quod vocabulum de meo addidi] τοὺς πρότερον νόμους

ταύτων ἐπιγέγραπται [in accusativo] τῷ δίκῳ. videtur hic in libris vetustis aliquid turbatum esse. alii voc. ἴδιους emittunt, alii pro eo dant ἴδιους. unde suspicior variam hinc fuisse in libris vetustissimis lectionem, aliis δὲ ἴδιους, aliis ἀμύτοι exhibentibus.

— 14. μάλιστ' qui neque is sit, qui suis viribus opibusque propriis solis fretus resp. evertat, neque facile cuiquam is videatur esse.

— 23. οὐδὲς οὐτὶ νῆς οὐτὶ γέφυρ οὐτ' ἐλέγχου οὐτὶς] deleri postremam οὐτὶν. videtur in codicibus vetustis etiam hic duplex fuisse lectio, altera hæc, quæ superest in Augustano: οὐδὲς οὐτὶ γέφυρ, οὐτ' ἐλέγχου οὐτὶς. altera, cuius auctor est codex Bavaricus, quem secutus sum: οὐδὲς οὐτὶ νῆς, οὐτὶ γέφυρ, ἐλέγχου οὐτὶς. utraque lectio dat sensum commedum.

— ult. ἴδιον τίθειμι] malim ἴδιον τίθειμι. habetis enim, qui hoc perpetravit — eo quod — legem tulit.

765. 10. τῆς πόλεως] h. l. non est Athenarum, sed civitatis cuiusque.

766. 1. ἴσθδ] subaudi λέγονται e superioribus.

— 10. καὶ φασγῆς] malim καὶ μάλιστ' φασγῆς. malis civitates, æque nobiles.

— 25. ἢ καὶ π —] verba ἢ καὶ π τὶ πρῶτον. abesse malim, ut scholium voc. κακουργῶν. et ideo unois inclusi.

767. 10. αὐτῶν] Taylor [Jurinus, ni Reiki] malit ἀκριβῶς αὐτῶν. quo fit oratio tolerabilior. Possit etiam pro ἀκριβῶς substitui φασγῆς. Sed nescio, an potius sic sit scribendum: ἐπιγερῶσιν ἰμάς ποσῶν, τοῦτοις ἀπὸ δὲ ἂν τῶν ἀλλοῶν ἐπιγερῶσιν αὐτῶν αὐ τὴν ποσῶν. Hic Timocrates in hæc sua lege ita se gessit, ut constet omnibus, eum conatum esse fraude quadam vos circumvenire, eo, quod sustulit leges illas, per quas pæne constituta sunt illis, si qui conentur vos ledere.

AD ORATIONEM PRIMAM CONTRA ARISTOGITONEM.

Demostheni tribuendam iudicat Photius Biblioth. p. 800.. edens rationes iudicii sui. Orationem hanc non Demosthenis, sed Hyperidii esse auctores sunt Harpocratio, et Ulpianus ad Olynthiacam accedens, item Suidas v. ἀριστογίτων (sed ille quidem, Harpocratiois compilator cum sit, auctoritate caret), et postrema Ἰδῆς quoque, quale Dio Chr. ant. 19. Hyperidii fuisse prædicat, laudantem hæc in oratione expressum est, ut posse magis hæc de re, quam grammaticol veteres, testetur. Fieri potest, ut Demosthenis contra Aristogitonem oratio olim superfuerit, sed ea quidem hodie perit.

770. 11. ἀπαύτως] videtur hoc voc. h. l. illam significare oblectationem, quam nascitur ex audientia dicentis, et spectaculo agentis; unde doctus quoque est nam Latinis vocis acroasma, que spectaculum esse designat, unde animis oblectatio seu per oculos, seu per aures queritur. locum hæc citat Aristides τυχ. pag. 250.

771. 3. τὰ τῶν ἴδιων δίκαια ἰσχυρὰ] postremam vocem unois inclusi. quo videtur e varia lectione irrepuisse, cum aliis in libris esset, τὰ τῶν ἴδιων δίκαια, in aliis τὰ εἰς ἴδιον ἰσχυρὰ. utramque bene, sed secram quodque.

— 4. τὰ δὲ πτωχῶν —] locum citat Aristides l. laudato.

— 7. καὶ] abesse malim. Constructio hæc est: εἰδότες τούτων λέγον (οἷς ἔξ' ἑαυτῶν) καὶ ἰφθαλμοῖς τῆ δαμοσίου καὶ ἰσχυροῦ μῶν ἢ τῆ δακρυῶσιν. quæri, Aristogitonem

hunc oratorem agere, quem agere haud ipai liceat, quippe qui et rarior debeat, et inter rarioris in arce pendat.

— 9. καὶ τὸ πρῶγμα] scil. εἰδῶν.

— 14. ἀδικῶν] subaudi τῶν πόλεω. ob que quis etiam nullo de crimine publico accusatus tamen metuat, ne in iudicium vocatus damnetur. bene locum hunc exposuit Taylor.

— 26. βουλόμενον] scil. παιδοτροφεῖσθαι, vel παιδεύεσθαι.

772. 5. πρῶτῃ] correxi πρῶτῃ in præterito. quam formam Demosthenes amat.

— 7. ἂν τὰ μὲν ἄλλα ἴσως] pro prima voce dedi καὶ, non quo damnares vulgatas, sed offendebat ἂν in brevissimo intervallo bis iteratum.

— 18. εἰς βαλῆζον, καὶ ἐπὶ δῖ] videtur comama una cum καὶ tollendum esse. et unois inclusi καὶ. oportet vos sinere ista nam etiam tr. h. e. nil impedire, quominus istuc improbitas in itinere suo inoffense pede procedat.

— 19. προσημῖνα] correxi προμήνα. a verbo ἴμνα. que vos nimis late serpere et sinis diu insula invaluere sivistis.

— 21. πάντα τὰ ταῦτα ἴθι κερδίστας] hæc verba ab ordine suo aberrasse existimans Jurinus, in versum 17. translatum ivit, pone ταῦτα. sed bene habet, neque in delectis verborum, neque in collocatione peccatum hic est. Sententia est hæc: necesse est, ut præterhabitis (vel postpositis) malis illis consuetudinibus [h. e. eas non imitantem] recte et avere iudicatis, notat illam quorundam importunam et vitiosam

lesitatem connivendi et dissimulandi, si quis ararius, ante peroluntum reip. se debitum, in foro versaretur et causas ageret, id quod per leges non licebat, sed Aristogiton hujus criminis reus agitur.

— 22. δὲ] uncis inclusi. potest enim facile e v. 18. memoria tacite repeti.

— 26. *καταδίξας*] verbum in hac re proprium, ut ad Aristidem meum, non *ἐκδιξαι*, prout e memoria locum huic recitans dat Theodoretus in curatione Græcorum affectionum, p. 7. 18. ed. Sylburgii.

— ult. *νομίσαντα ἂν βλάπην, ὅτω δὲ ἀφίξουσαι*] duas particulas ἂν et δὲ addidi. malim tamen pro ἂν βλάπην, uno verbo *ἡμβλίπην*. post δὲ de meo δὲ addidi.

773. 4. *φυλάττων*] mirifice hic, sed præter ram, æstuant. ne litera quidem hic male habet. Sententia est: E cujus deus Δίκης seu Justitiæ nomine appellatur, quinque forte ductas judicat, *φυλάττων*, custodiens, h. e. si modo custodiat, dum servet, hac lege si servet, decora, et jura et emolumenta hujus civitatis, *εὐλαφές*, quippe quæ servanda atque tuenda accepit, proposito, vel fidecommisso, sub religione jurisjurandi. Præterea paulo ante *τούτῃ* uncis inclusi. citat h. l. Phrynichus p. 138. ed. Pauw. Ego tamen de meo dedi οὐ *φυλάττων*. se fœdēt et dedecoret, — eo, quod non custodiat jura, quæ eo die accepit —.

— 12. *μὲν μᾶλλον ἡμῶς*] mediam vocem addidi. neque supervacanea est, tamen si jam præcessisset. Sententia est: Si, quo magis nos demonstraverimus improbitatem rei, vos nil eo magis pensi habeatis.

— 14. *τούτων ἰκανά*] malim *τούτων ταῦτα* [vel *ταῦτα*] *ἰκανά*.

— 19. *οὐκ ἰσχυρόν*] scil. *ἡμῶς ἢ μὲν κατατότῃ καὶ περιχυρίζουσαι*. vel brevius *τούτῃ*.

— 20. *κωλύσας τι τούτων παρ' ἡμῶν*] qui apud nos sæpe hoc acitāt, ut aconset puta. notam e Ciceronis Bruto accusatore, quam odiosam olim fuerit accusatorem agere.

— 21. *καὶ παθόν*] subaudi a communi π. ille etiā abijt cum damno aliquo.

— 23. *γνώστῳ*] scil. *παθόν* π. statim intelligit omnes, eum damna molestiasque sibi contraxisse. Sic satis bene potest vulgata exponi, non displicet tamen lectio marginis Lutet. *γνώστῳ*, paulo post ipse intelliget. et prætuli hanc.

— 25. *καὶ τῶν νόμων δίκαια*] malim *καὶ τῶν γ. δ.* nam τὰ παρ' τῆς ἐκδιξίως, scil. *γνώστῳ*, sunt res ad τὴν ἰδούσῃ pertinentes. et paulo durius τὰ παρ' τῶν νόμων δίκαια. nemo sic loquitur, sed τὰ τῶν νόμων δίκαια. jura legum, ea, quæ leges sanciant et imponant.

— 27. *τούτῳ*] redit ad Aristogitonem. *τούτῳ* autem ad Lycurgum.

— ult. *καὶ νόμων*] malim *καὶ τῶν νόμων*. 774. 10. *κοινῇ*] scil. *τι χρέμα*.

— 12. *βουλίουται*] bene habet. respondet Latinum *designat*.

— 28. *ἀμφοτέρως τούτως*] et patrationi scelerum, puta, et punitio.

775. 1. *τούτως*] correxi *τούτως*, mutata insuper prava distinctione ad hunc modum: *ἐπὶ δ' ἂν οὐκ εἶναι ἡμῶν τούτως τῶν* — ideo vero quod non manet in his muletis, nunc ad vestram punitioem adducitur. h. e. quod non paret legum pœnæ, eique non satisfacit, neque patitur eam in se validam et ratam fieri, atque effectui dari; ideo ad vestrum pertrahitur iudiciam; quo eam de pervicacia et audacia ejus puniatis.

— 5. *ἀπόλλυται*] correxi *ἀπολείται*. præterea recte vidit Wolf, *ἢ γὰρ οὐκ ἴστω* v. 16. cœherere. quod tenere, neque ab eo discedere debuerat. ratio enim ejus posterior perversa est.

— 14. *ἀφίετῃ*] scil. *τὰ ἐφελύματα*. bene habet h. l.

— 25. *πλερούουσαι*] dat bonam sententiam, fateor, malim tamen *ελαρούουσαι*, *sortito committi*.

776. 7. *πληρωται*] Citat h. l. Harpoor. v. *πληρωτής*. qui *ἱεροδρόχον* seu magistrum erani appellat.

— 17. *μυγκλίδος*] citat Harpoor. v. *μυγκλῆς*. idem hunc locum in mente habuit ad v. *ἀπὸβήτα*.

— 24. *μαίεσται ἔξω*] scil. *οὐ μὲν λαχόντες*.

— *ibid. τῶν νόμων κρατῶν*] bene habet. compotes sunt legum, hoc est, penes eos est vis et majestas legum, vis impèrandi, et vetandi ex præscripto legum, et edicta legum exeroendi, atque in effectum ducendi, oriminosos puniendi, refractarios cogendi.

— *ibid. ἐφ' ἂν*] quarum legum tuendarum et exeroendarum causa, et sub ea lege, conditione et stipulatione, ut eas exeroeritis.

774. 4. *τολμαρῶς*] memorabilis est, et nescio an vera lectio odiosis Augustani *τολμῶς*. et sic dedi. digna certo est hæc dicitio et hoc loco, et ingenio Hyperidis, cujus hæc oratio, quod jam Taylor annotavit, dictionibus masculis et efficacibus, et ab usu communi abhorrentibus, quas, ut diversi sunt sensus hominum, alii damnarunt vitii, alii, cum quibus ipsemet facio, in lamibus orationis habuerant. *τολμῶς*, est, acro, ævum, penetrans et perrumpens omnia obstacula, cum vi quadam, et fervore atque rapiditate.

— *τούς νόμους ὅν δι' ἡμῶν*] idem est ac si dixisset: *προσέειπε τῶς ἐκδιξίως τούτως τῶν νόμων καὶ ἰσχυρῶς αἰτιῶς πρῶτον*.

— 9. *ἀνέκασται*] aperiantur, et profanantur ea, quæ clausa, sacra, augusta esse

oportebat.

— 11. εἰ] *dedi si εἰς ἕαστος*. hæc conjunctio resumitur, absolventi et restaurandi sermonis ergo, v. 17. *ἢ πάντα*, item v. 23.

— 25. *ταῦς — εἴνας*] Taylor tolli vult verba *ταῦς νόμους κυρίως εἴνας*. sed frustra. tur hoc argumento, probabili illo quidem, quid concolusione conficiatur, id a propositione atque ab assumptione excludi oportere. recte vero. Sed male concludit, existimans oratorem sic ratiocinari: leges dominari par est. ergo leges dominari par est. multum aberat Hyperides ab ista insuetudine. Sic colligit: civitas bene constituta legibus carere nequit. sed civitas, in qua hujusmodi mores dominantur, constare nequit. ergo neque leges in ea valere, quas tamen nemo est qui dubitet necessarias esse. vel sic: legum edicta exsequenda sunt. sed leges poenas illis indicant, qui sunt Aristogitonii similes, et eos a foro excludunt. ergo Aristogitonii quoque actione causarum interdicendum est.

778. 3. *δικάζεσθ' ἡμῖν*] correxi *δικάζεσθ' ἡμῖν* in activo. vos nobis jus dicitis. *δικάζετε* judex, jus æquum pronuntiat. *δικάζονται* partes litigantes, jus petunt, jure experiuntur.

— 4. *ἀσφαλισθέντα*] verbum *ἀσφαλισθέντα* respondet Latino *subscortiri*. v. p. 779. 5.

— 8. *οὐδαὶς ἡμῶν χολὴν οὐδὲ ἔργον ἔχον φανήσεται*] citat h. l. Aristides *τίχι*. p. 102. cave, quod mihi aliquando accidit, verba *οὐδὲ ἔργον* pro scholio vocabuli *χολὴν* habes, quem in errorem facile est incidere. sed *χολὴ* est ocler, subitus iræ æstus, in ipso sensu injuriæ, tum cum via infertur, effervescent. sed *ἔργον* est recordatio illate injuriæ, et animadversio, punitio, quæ est lenta, et temporii opportuno reservatur, et ipsa punitio atque ultio.

— 18. *τῷ γραφῆ*] correxi *ἔγγραφῆ*, omisso articulo. Constrictus teneris, ait, o Aristogiton, inscriptione thesmothetarum tam exactorum. thesmothetæ nimirum in tabulis inferabant nomen hominis ærarii, quod soil. judices eum multatæ damnassent. Tum exactores, nisi multatam ab homine ærario tulissent exigentes, hujusdem tabulis inscribent, eum, cum a se postularetur, recusasse dependere.

— 19. *τῷ τῆς βουλίστικας — γραφῆ*] correxi *τῷ τῆς βουλίστικας — γραφῆ*. Erat nempe *γραφῆ βουλίστικας* actionis id genus, cum homo, pro ærario tabulis inscriptus, se injuria inscriptum quereret, ab eo, qui bene nosset, se reip. nil debere. Constringeris, ait, illa ipsa actione *βουλίστικας*, qua adversus Aristonem adhuc tu ipse agis, a quo contendis nomen tuum injuria inscriptum esse.

— 25. *ἀγρίας δὲ μάλα*] ne longe abeam,

ut exemplo atar obvio, omnibus noto, quod statim memoris succurrat.

— 27. *τιὸς μερῶν*] *servo tuis*. constructio est: *ἐν μέτρῳ τιὸς τῶν ταύτων μερῶν*. neque tamen damno *τι*, quod est in libris quibusdam.

779. 1. 8, *τι*] scil. *μέτρῳ*.

— 8. *πρόσσει*] dubito sitne servandum, an cum *πρόσει* mutandum, quæ mea est conjectura. sed recepi hanc.

— 18. *καίσασθαι*] bene habet *καίσασθαι*. ut civitas rerum præclararum quicquam sibi peragi et comparari ab Aristogitone velit, eique id curandum et efficiendum mandat.

780. 9. *αὐτῷ*] correxi *αὐτῷ* et *ἀν* rursus addidi, ut ait: *μὴδ' ἀν ἄπαν αὐτῷ περὶ κρείωνος*.

— 15. *πάντα τὰ τῶν ἀνδρώπων ἴδη*] imo vero *τὰ πάντων ἀνδρώπων ἴδη*. inspicit in mores hominum omnium.

— 25. *καὶ*] non culpabo. malim tamen *καὶ*. *ἀρεὰ publicæ eo constituta*, quo ab omnibus colebantur.

781. 4. *τί γὰρ — πάντων*] malim *τί γὰρ οὐκ ἐξελίχθηται τούτων* [Aristogitonii puta] *τῶν πάντων*. viarum enim omnium evadendi et eludendi iudicio eoque una via illi relicta est non tentata nullo cum successu?

— *ibid. ἐπὶ πάντων*] in conspectu omnium.

— 8. *ἀδρόστια*] versum hunc citat Harpocr. v. *ἀδρόστια*.

— 14. *περὶ τοῦ*] correxi *κατὰ τῷ*; *quænam de re*.

— 17. *ταύτους*] correxi *ταύτους*. *in his duobus annis*.

782. 7. *τί*] correxi *τίς*. Sed ut verum fatear, non satis bene inter se coherent omnia. malim sic: *τί εἶναι οὐχ' εὐτὸς ἐστὶ κίων τῷ Δία (φασὶ τινος) τοῦ δήμου*. quid tum? interrogant quidam. nonne hic est canis populi. At qualis? ego contra interrogo.

— 18. *εὐτὸς*] malim *εὐτὸς*. *dedi de meo ἀλλ' οὐτὸς πρᾶγμα*. sed *deditus est studio* (vel *negotio*) *tam ærario, atque tam infami*. bene habet *ἐᾶρας* v. 19. quod mavult Taylorus *ἀρῆας*, ne Græcum quidem esse videtur. potius *εἴρηται* dixisset. *εἰρήται* quis, quæ in via reperit. *εἰρήται* quæ sibi excogitat, vel arte, studio, contentione parit. Sed *ἔργον τι* Græcis significat, operam rei *navare*, deditus ei esse. Latini pariter *excipere* usurpant hoc modo.

— 21. *ἄν*] est pro *ἀν*, ob sequens *ταύτων* *ἀπαν*. satisfactionem, talionem sumit, pro eo, si quid [si quæpiam in rei] vos offenderit his suis moribus, ut vos eum multaretis. *παρὰκρίσονται ἡμᾶς* necesse est ut significet, si bene habet, si quo dicto vel facto suo vos ibi (in cunctione puta) exaerbaerit. Sed dubito, num *παρὰ*

κρίσθαι ita usurpetur. nam κροσσοβάται.
veram non magis κροσσοβάται τῆς dicitur
sed κροσσοβαί τῆς.

— 22. κροσσοβάς] domum reversus e concione. Athenienses enim in forum, vel theatrum, ubi concio habebatur, ἐπίβαιον, illinc domum redehentes κροσσοβαίον.

— ibid. κας' ἐκόντου] hæc duo verba unciis inclusi, quæ videntur scholium esse dictionis καθ' ἑα. 24. post λέγοντας addidi εἰ. quæ una syllaba sententiam per se absolvit.

— 25. συνδιαβασιζέσθαι] præpositionem συν addidi. Significat hoc verbum, e balneo ductum, maledictam, conviciatorum, durum litigatorem, pari probro virulentia atque turpitudine ulcisci. nota est balnearum perulencia atque licentia, quæ alii alios cadis aqua seu frigida, seu calida etiam, plenis perfundere certant, risus oiendi ergo. Cum ejusmodi hydra aqua plens, quæ alteri aut in os ingeritur, aut super capite effunditur, conviciorum atque contumeliarum, quibus quis adspertur, fœditas comparatur. Utrumque enim qui patiuntur, illi de se risum faciunt, pudescunt, et dolore cruciantur.

— pen. κρήνη] id est, πρὸς τὴν κρήνην. ad accusandum et litibus implicandum.

783. 6. γέρον] correxi γερονίς. soil. εἶθ' α' a communi.

— 12. διὰ ταῦτα] h. e. διὰ τὸ φιλοκροσσοβαίον αὐτοῦ καὶ σκολοφανταῖας.

— 23. εἰδ' ἄς] correxi εἰχ' ἄς. tangit h. l. Mæris p. 285. ed. Pierseii.

— ibid. κροσσοβαί] offendor dictione ἐπὶ τῆς κροσσοβαί. Solet in hæc formula ἐπὶ omitti. Sed satis habeo scrupulum indicasse.

— pen. ἀλέκη] soil. ἐπὶ. posuit tamen etiam lectio Augustani ἀλέκη (in dativo) τὴν φέρον εἶναι δι' τὴν ἀρ. —

784. 6. εἰδὴν ἄν] subaudi κατὰ ἢ φαῦλον. mali nihil reip. videtur existiturum, quod tu Philocratem servare contendas.

— 7. εἰ δὲ κάπυλος] coeleber locus, ut multi alii hujus orationis sunt, in scholis grammaticorum citatus ab Aristide πηχ. p. 272.

— 10. ἀσπὴς] armas, subornas, instigas in tuos inimicos, iisque immittis, velut securim, quam eorum craribus impingas. id est, cur operam perdis in hoc homine tuis nequam artibus imbuendo et adversus hostes tuos armando, qui homo, tanquam ensis male casus ad primum statim iotum retunditur et incurvatur atque mucrone hœbetatur; non quod hebes et tardus, sed quod nequam est et prævaricator, teque perinde atque alios decipit. Grave verbum et exquisitum, ejusmodi multa sunt hujus orationis, ad quæ nauseant magistelli illi bellati et delictuli, plus quam par est sapientes. melius sapiebant ve-

tores.

— 18. τὸν Ἰλασσοβαίον] sic distigue: τὸν Ἰλασσοβαίον Ἀγάθων (ταυτὶ γὰρ κρῖον) [subaudi γέρον vel σκῆψον] vel potius sic est construendum: οὗν ἄς δι' αὐτὸν [soil. εἰ] στροβιλοῦν τὸν Ἀγάθων — ἄς ἴφ' ἑα. coheret illo accusativo Ἀγάθων cum ἴφ' ἑα. Sententia est: obmutescobat Aristogiton tum, cum vos Agathonem absolveretis (commemorabo enim rem recentem). Ille idem Aristogiton, qui clamitabat, insanitens, et omnia susque deque versans, oportere Agathonem tormentis subjiçci. obmutuit autem idem, quod lacelli nescio quid acciperet.

— 22. ἀποσπῶς] Citat h. l. Harpocr. v. ἀποσπῶς. male tamen ille interpretans ἀπαλοκίματος. imo vero cum illam causam succussisset, h. e. movisset. Simile duotum de strugulis, quæ succutuntur, agitantur.

— 25. οὐκ' ἄν] correxi οὐκ' ἄν. cætera hujus loci bene habent. Sententia est: coquis jam erit, qui hæc talia servatum velit, sive ille malus est civis, sive fragl. nam utrique perinde inutilis et noxius est. Aut cur servatum eat?

— 26. ἢ διὰ τί] post ἢ διὰ τί tacita mente a lectore addi debet εἰδὴς, quamquam ipsum verbum addi nihil necesse sit. Obtinet hoc in omnibus libris, at interrogatio carens responsione relinquatur.

— ult. ὄσων] correxi ὄσωνται. Sed γερονίς reliqui, tametsi γερονίς malim. Integra dictio hæc foret: ὄσωνται τῆς ἀνταί δι' ἡν τὸς γερονίς ἀπάκηον σκῆψον καὶ ἴφ' ἑα. ut si quis necessarium existimet superesse rusticis, e superiori anno, et antequam proximi anni culturam capessant, semen et radicem rei curjeseotique seu sordendo, seu plantandam.

785. 6. δι] malim γὰρ.

— 7. εἶναι] non respondat, sed idem significat ac si dixisset: ἐπὶ τωούτοις ἀδικήμασιν, ἢ ἐμολογῆσαι ἐπὶ ἐπὶν ἀδικήμασιν.

— 18. σκαρῆττων] præstat alteri, quod a Tayl. commendatur ταραττων. ductum id a cenicula, carnunculam vellente, et ejus aliquid morsu revellere coarctat; egregie convenit sycophantæ esurienti et rabioso, in obvios quosque temere incurrenti. quemadmodum Voves quoque suos comites, Siciliis illos prædones, canes appellabat, tribuam suam lambentem.

— 23. ἔμοῦ διακρίσειν πάντας] malim ἔμοῦ τι διακρίσειν εἰ πάντας. quod discrimen inter ἔμοῦ et μέλλωτα statuit Taylorus, id nullam est.

— 25. ἔρω] malim εἰ τι una litera minus.

— 27. τὸν βίον] correxi mee mente τὸν βίον. cuiusnam vitæ generi sit deditus. nam tametsi vitæ genus eam ἀπ' ἑαυτοῦ sectari hæud fœditior, genus tamen illud vitæ,

quod is sectatur, neque tolerabile est, neque honestam.

— ult. διαρρηκῆ] ceteris mentem. ut Plinius saepe h. v. *conteror* usurpat.

786. 4. ἡφαιδὲ τὸ ἀβήρως] admirabilis elegantiae comparatio sycophantae ira et odio universi generis humani et saeva bile targetis, a qua cum uratur, anxius et trepidus circumcurrit, quarens, in quem aut venenatam dentem imprimat, aut violentam caecam conjiciat. Nobilis enim-vero et exquisita imago. Nam, orationem hanc qui contemnat, et pro christa ludimagistri alicujus, obscuritati suae lumen elari neminis fraude literaria circumfundere laborantis, traducunt, quod factum a viris doctis indignor et aegerime fore, aut immemoribus illi sunt sui, oeseoque impota indicii asserantur, mox, ubi resipuerit, se revocant, aut eloquentia, Græca imprimis, quam sit prodere se ignorare. Sed e Disarcho p. 106. 81. patet has orationes Lycurgi esse. Insunt huic gravissimæ orationi Hyperidis (est enim Hyperidis, de quo nullus dubito, gratulatorque ejus memoris, ad nos monumentum unum hujus tanti ingenii, magnique id faciendum, injurias temporum evicissæ) insunt igitur illi nervi fortes, insunt animi nobiles, insunt acres ignituli, inest color virilis roboris, unde Hyperidea agnosci testatur Dio Chrysostomus, hunc oratorem præ ipse Demosthenæ homini civili impensius commendans. In quo ille recte et ex animi mei sententia iudicat. Erat profecto Hyperidea, si totus hodie prostraret, ceteraque ejus his reliquis germana fuerint, hæc parum lumibus Demosthenis obstruatur. Nam et subtilior sit Demosthenæ, atque limatior, argumentorumque specula fortioribus læcatis intorqueat, eaque crebriora et spissiora spargat; saepe tamen illi ipsi macrone, in acumen plus quam par est tenuè extracti retundunt, et obscurantur illi ignes, expirantque in sycophantica quadam vanitate et livore percipio. unde argumenta ejus quoque saepe numero molesta, odiosa, importuna sunt. Diotio illi minus est morata, et minus ad meros emendandos composita; nimis contra est exasciata, ut eo saepe unicolor et infirma fiat, nimio studio sordes popularitatis vitandi. Hyperidis autem oratio macula quadam viget eloquentia, ojus cum sunt argumenta valida et evidentiæ, tum sunt popularia et subpinguiera. gravitate sententiarum e penu philosophicæ repetitionum et opportune interpositarum mirificæ delectat, sed et popularitate atque varietate imaginum et dictionum ospit; que de genere est sculeum exserens scorpius et sublatum cum mias circumferens; item *εισαλασπίστους*. et *μορχαίαν* et *τυτταρχαμίνας*, aliisque his similibus, que qui detur-

nae aiunt, parum abest, quis ego eos aiam desipere, et eloquentiam naturam ignorare, pastos in umbra grammaticorum, qui cum per omnem ætatem nihil non minutum neque jejunum cogitant, flagitare audent, ut nostrum et de oratione et de dictione iudicium sordibus eorum accommodemus. Sed hæc haec tenus, et obiter. Citat h. l. Harpoor. v. *ἀρρηκῆ*.

— 10. ἀδιδურῆ] Citat idem v. *ἀδιδურῆ*, sed male exponit. Est, cui nullis sunt certis fortunarum sedes.

— 19. ἐς] correxi *ἕως*. Sed vel sic tamen affectus adhuc manet locus. Sententia postulat, ἢ *ἕως* τῶς *ἐπιγνήτας*. *majoribus etiam affectum honoribus, quam quibus dignos habuistis vestros benefactores.*

— 26. ἔχθρας] imo vero eia *ἐχθρας*. *atrocia cum sint ejus facinora, imo vera, ut rectius dicam, tanta, ut atrociora excogitari nequeant.*

— 787. 14. καί] correxi *καί*, quod tamen aliquo modo, minus tamen, atque illud, a forma Græcorum nominum abhorret. et sic infra quoque p. 788. 5. appellatur. Quisloquin nil moverem nonam barbaricam, quod originem muliericalem videri possit indicare.

— 27. ἐξ *μερῶν*] vitium hoc est typographicum, quod correxi *τῶ μερῶν*. de voce *μερῶν* dubito, quod significat, nam locus, ubi veniant servi omnes, catasta, an locus, ubi inquilini veniant, qui se neglexissent dependere, qua venia Athenis habitandi ab his, qui civis non essent, redimebatur. an denique, quod nescio an sit verissimum, locus, ubi vœtural inquilinitas plus licentibus adducebatur. ad *καί* subauditur *κατὰ τὴν γράφην*, vel *ἀνδράσιν*, ab auctoritate in tabulis accepti relatum.

788. 1. τὸν γράφην] correxi τὸν τῶν, *mercedem sepulchre.*

— 22. κάλας] Citat h. l. Harpoor. v. *κάλας*.

— 26. κατὰ τὴν γράφην] subaudi *ἰαντῶ*.

— pen. *ἰαντῶν* ἢ *ἰαντῶν*] verba duo postrema abesse malim, que sobolium verbi *ἰαντῶν* esse videntur. et uncis includam.

789. 3. *σπῶν*] Citat h. l. Anthonius v. *σπῶν* tanquam ex orat. in Androtionem.

— 6. *ἰσθῶν*] malim *ἀνδρῶν*. v. p. 788. 25. et sic dedi de moe.

— 10. *ἐκ τῶ — στόματος*] non coheret τῶ cum *στόματος*, sed idem est ac si dixisset: *ἐκ στόματος τῶ σπικουαίνου ταυαῦτα*. ex ore hominis, qui talia patravit.

— 19. *κατασπίστου*] possit fieri ob præmissum *κατασπίστου*. v. 17. sed præteriti *κατασπίστου*.

— 22. *κατὰ ὄτους ἐν*] correxi *κατὰ ὄτους ἐν*.

— 27. *ἐκ ἀνδρῶν*] post *ἐκ ἀνδρῶν* videretur *ἐλθετω* desiderari. nam alia illa verba

sunt supervacanea. postulat vocabulum insigne et grave, quod rem animo altius infingat. a quonam philtro, hoc est, a quamnam seu potione, seu alia quapiam machina mentem pervertente, et amorem non eliciente, sed extorquente, illa ejus erga vos voluntas exstiterit. nam profecto vim aliquam in hac tam incredibili et subitanea animi propensione versari solitum naturæ modam excedente, par est existimari.

790. 2. ἀποστασίου] non sat graves causas video, cur ἀποστασίου præferamus, autoribus Valckenærio ad Ammon. p. 19. et Wesseling. ad Petiti Leges Atticas p. 263.

— 11. ἦν] malim ἦ in dativo, ut hæc sit constructio: ἰδίως ἂν εἰδῆν, τίς ἔστιν ἡ πιστεύων ταύτῃ τῇ εἰρήνῃ, ἢ ἰπισχυῖται — nam ἦ ἰπισχυῖται idem est more Attico dictum atque ταύτῃ, ἦ — aut si ἦ servatur, tum erit v. 12. ταύτῃ πιστεύων legendum.

— 21. ἐπὶ τῷ συμπίπτειν] malim ἐπὶ τῷ τὸν συμπίπτειν.

— 22. τὸν ἰπαρχόντων] idem est ac si dixisset: τὸν ἰπαρχόντων νόμον μάλιστα, καὶ τῆς ἰπαρχούσης πολιτικῆς μενοίσης.

— 23. ἀπαλλαγῆ] correxi ἀπαλλαγῆται. nam si substantivum hic voluisset usurpare, fuisset ei ἔσθι dicendum, non ἔν.

— 25. φωνῶ] ut ipsis ejus verbis utar. male sollicitatur b. l. hoo verbum.

— ibid. ἔσθιν] uncis inclusi. non enim ἔσθι subauditur, sed εἰμι. propterea quod ego sum impudens.

791. 11. ἡ σαῖς] ærariorum nomina antiquitus lignes, postmodum ænea in tabula insculpebantur, in æde Minervæ tantisper, donec luisset, deponenda.

— 14. μένῃ] correxi μενῆ. Sed adhuc in ἔσθι hæreo. videtur ejus loco leg. esse ἔσθι vel ἔς τε, donec. et ejus scholiam esse ἔς τε. et totus locus ab oratore sic conceptus esse: εἰ δ' ἔτι ἔσθι, καὶ, ἔς τε ἂν ἔσθι, καὶ μενῆ. ubi postremum καὶ est etiam. et sic dedi de meo.

— 17. ἡ κρισις, οὐδ' ἡ λόγος] istud est judicium, hoo oratorum.

— 24. ἐν ἀπογραφῇ] Citat h. l. Harpoor. v. ἀπογραφή.

792. 12. αὐτῷ κωσι] correxi meo arbitrati αὐτῷ κωσι. ut αὐτῷ ad τὸν πόλιν referatur. quæ [scil. mala] Aristogiton ei [reip. puta] affert, quæ vulnera ipsi imponit.

— 19. τούτων γυμνάτων] scabra hæc est oratio. nisi quedam desunt, quæ videntur, suspicor hæc duo verba e varia lectione reliqua mansisse nostris in libris. Fuit nempe, ni fallor, in aliis libris ταῦθ' ἔργον, in aliis τούτων γυμνάτων. coalescerunt tam ambe lectiones, et altera locum inavit minus opportunum. quicquid est, satius sit hæc duo τούτων γυμνάτων deleri.

— 23. μὴ ἔξωτι] post μὴ ἔξωτι de-

esse videtur ἄλγος, aut ἀμυγρῶν, aut ἀλιτώσθαι, vel talis quispiam infinitivus.

— 24. ἔξωτι, ἐκ] τούτους, quod margo Lutet. dat, adderem, si idoneus esset auctor. verum vel absque eo tamen oratio aibi facile constat atque sit integra.

— ibid. ἔξῃ] post ἔξῃ videtur aliquis infinitivus desiderari, γράφειν v. c. leges et plebiscita ferre, vel forendis adesse, aut ἄλγος, pro concione dicere, aut ἐπιτίμιος εἶναι, salvo jure civili et integro frui, vel πολιτῆσθαι, vel tale quid.

793. 16. φάσις] malim ἀλλὰ φάσις.

— 21. ἀδελφός τις οὗτος αὐτῷ ἡ κωσῶν, καὶ λαχὼν] malim verba sic distingui et strui: ἀδελφός. est ipse frater. τις οὗτος; quis vel cuius ille? responso ἡ κωσῶν αὐτῷ, qui nunc ei advocatus præsto est, ἡ καὶ λαχὼν [nam in articulum addis, etiam καὶ erit inutile atque delendum], idem ille, qui etiam olim aliquando diem ei dixit.

794. 12. καὶ] deleri. Lambinus, qui accusativos hos mutatos nominativis mallet, non animadvertit præcessisse ἔχων.

— 22. ταῦτα γυμνά] malim καὶ γὰρ ταῦτα γυμνά. aut ταῦτα γὰρ γυμνά. hic enim ei est fundus, quem excolit, hæc negotiatio, qua exercenda quæstum facit.

— 23. κωσῶντες] bene habet hic locus, tametsi acriter oppugnat. Sententia hæc est: homo, qui vulgo ἡ κωσῶντες appellatur, modis omnibus nequam, ἡ τριπλάκιος, ter diris devotus, dignusque qui diris ter devoteatur, hostis, vulgo sic dictus, publicus, cui est animus erga omnes malevolus, acerbus, infestus; cui omnes nolunt terram, neque fructus et annonas superstiti proferre, neque locum sepulture defuncto dare; qualem illum esse, hoc est, quibus moribus præditum, vobis, Athenienses, par esse videtur, quo nomina ista tam proclara jure mereat? Nonne vobis videtur ille hæc nomina merere, qui hæc moribus sit similis.

795. 3. τούτους ἰμῶν] Sententia postulat post τούτους addi μὲν. nescio, an etiam post ἰμῶν v. 2. addi debeat τούτους.

— 8. κωσῶν] scil. τοῖς δικαστηρίοις, versabatur in judiciis, apocandamque se dabat.

— 21. κωσῶν] malim ἐν κωσῶν.

— 27. ἔσθι] non damno. melius tamen conveniat ἔσθι. neque enim vos estis κωσῶν, (absit) neque mihi vos esse videmini. et hoc dedi de meo.

— ult. ἐν τούτους] in hac judicium circumstante tarba. ore manque orator eos demonstrabat hæc verba pronuncians, vel potius inter hos, nulla sua culpa, sed ex mera humanitate et benevolentia, ærarios factos.

— ibid. ἐν τούτους] hujus sui amici, aut necessarii causa, vel gratia.

— ibid. ταῦτα] hunc Aristogitonem. *de* hic loci idem atque *ἐτι* significat.

797. 4. *δοτε*] correxi *δοτε*, τὸ τῆς παρμίας, ut, quomodo vulgari proverbio dicitur, *videntes nil videant, et audientes nil audiant*.

— 6. *δοτ' εἶναι φανερόν καὶ φυλαττέμενον, καὶ αἰσχυρόμενον*] primum *καὶ* addidi, ut *moribus suis prodant, se cum covere, tum pudere, covere, ne deprehendantur in aliqua re, quæ vitio ipsis vertatur; pudere, cum deprehensi fuerint*.

— 14. *οὐ πρῶταίς, οὐ κήρυξ*] videntur hæc membra transponenda, *οὐ κήρυξ, οὐ πρῶταίς*. ascendit enim ab inferioribus dignitate ad superiores. a praecone transit ad senatorem, ab hoc ad principem senatus, postremo loco cunctum collegium senatorium complectitur.

— 17. *ταῦτ' οὖν δι' ταῦτα ἐρωτῶν εἶναι*] secundam vocem addidi. verba illa *ταῦτ' οὖν δι' ταῦτα ἐρωτῶν* sunt materialiter accipienda, pro fictitia oratione civis alienigenæ Atheniensis antiquis moribus, indignantis, Aristogitonem ita in remp. grassari, et sic stomachantis: *Itane vero? istumne istæo designare? subaudi dæmonem, sinemus? aut δαπάνην ἔσται, tolerandum est? aut ἐξέσται, licetis? aut οὐκ ἀνάξιόν ἔσται, non indignum est? aut tale quid, qui alius aliquis, homo paulo improbius, flagitii Aristogitoni similia, et culpa cognatas, occurrit. quid tu tibi vis, mi homo? non iste et iste itane ærarius est? quibus cum verbis una nominat hunc vel illum, inimicum sibi, studio, sed illo paulo incautiore, de amicis et necessariis bene merendi serarum factum.*

— 19. *φρον, ἐπίβλη*] recte habet *φρον*, in constructione cum *ἵσατος* copulandum. Taylorus loci hujus sententiam non est consecutus, et tamen in bonam Wolfium iuehitur, quod eum profecto non decebat, qui nihilo meliorem, quam is, quem reprehendit, et vel pejora etiam afferret. Mihi quidem Wolfii memoria sancta est, et esse debet omnibus, quotquot amant Demosthenem, de quo ille est immortaliter meritas. tametsi æsteroquin Taylori merita de nostro, nescio-an Wolfianis multo inferiora, cum agnosco, qua par est, tum gratas iis actor. Reddam hujus loci sententiam paulo liberius: si contingat, ut vestrum aliquis ab insolentia et audacia Aristogitonis commotus in ejusmodi orationem stomachi pletham ærumpat: Itane vero, nos patiemur hunc tanta facinora perpetrare? tum occurreret alius atque alius ei sic: Non itane iste et iste debet ærari? et tum nominat unusquisque eorum, qui hac oratione

utuntur, aliquem sibi inimicum.

— ibid. *εἰπὼν*] correxi *ἰπυπῶν*, quod hic loci significat, *addens jam dictis*.

— 24. *παράδειγμα*] bene habet. *exemplum, documentum*, unde cognoscatur, quomodo in causa quaque dubia et controuersa discernendum, pronuntiandum, agendum sit, et quod posnarum genus in sentes statuendum.

— 25. *ἐκ τῶν ἴσμων*] scil. *repetitum*.

798. 7. *τὰς τε συμφορὰς*] correxi *τὰς τε συμφορὰς*. quod *τε* foret necessarium tamen, etiamsi verba *καὶ τὰς τιμωρίας* e margine addantur.

— 13. *ἀπεισῶσαι, λήγαν, διαβάλλαν, ἄγαν, βλασφημίην*] minus sanæ hæc videntur. quid enim sibi volunt *λήγαν* et *ἄγαν* in hoc flagitiorum consortio? Suspicio *λήγαν* natum e *λήγαν*, et fuisse in codd. quibusdam, non *ἀπεισῶσαι*, quod est in notis, sed *αἰτίας λήγαν*. delectantur itaque ista duo vocabulo per me licet, et *ἄγαν* quidem jam uncis inclasi.

— 21. *ἀλιεῖται, ἀ' ἀπέρης*] correxi *ἀλιεῖται, ἀλιεῖται, ἀπέρης* — acrem et vehementem gravemque reddit orationem, cum iteratio ejusdem verbi gravissimi, tum omisso exclamationis *δ*.

— 24. *ἀπίστωσαν*] malim *ἐπίστωσαν*, nam de ambulatione artuum, quæ sit a medicis, non *ἀπίστωσαν* usurpatur, quod meminimus, sed *ἰπυπῶσαν*.

799. 23. *πῶτος κροσώσας, ἢ πῶτον ὀφθαλμοῖς*] tria postrema verba videntur, aut e varia lectione, aut e scholio irrepissæ.

800. 1. *αἴξεται*] malim *σέξεται*. nam id postulat præmissum *ἀναβαίνοντα*.

— 9. *ἀλλ' οὐκ ἀπὸς καταφροσῶσαι*] correxi postremam vocem, et pro ea *ἀποφροσῶσαι* substitui. vulgata si seruetur, necesse foret legi: *ἀλλ' οὐκ ἀπὸς φῆσαν καταφροσῶσαι*. eoquis non multo magis esset affirmaturus, Aristogitonem a se esse condemnatum. Sed præstat id, quod responui; *sed* [scil. *φῆσαν*, id quod e superioribus tacite debet repeti] *dicetis singuli quisque vos, a vobis eam non esse absolutam. unusquisque vestrum eorumdem et viritum interrogatus negabit Aristogitonem a se esse absolutam. Possit quoque varians lectio e margine odiciois Bav. adscisci γγ. ἵσατος φῆσαν ἀποφροσῶσαι*.

— 10. *καταπῶσαι*] hoc si seruetur, necesse sit *ἀνάγαν* addi. *οὐκ οὐκ ἀνάγαν καταπῶσαι. ergo necesse vobis erit diras in eos pronuntians, si qui Aristogitonem absoluerint. Sed correxi καταπῶσαι, quod ad sententiam idem est*.

— 12. *αἴξεται*] scil. *δ' ἀποφροσῶμενος. se non esse eum, qui Aristogitonem absoluerit*.

AD ORATIONEM SECUNDAM CONTRA ARISTOGITONEM.

801. 4. καὶ βλάπτεισθαι.] Tayl. malit καὶ μάλιστα βλάπτεισθαι. quod facile ferrem, et reciperem etiam, si codices darent; omnino tamen necessarium non putem esse.

— 7. ἴσῃς] malim abesse.

— 9. ἴσῃς τῶν κατῶν] suband. συμφέρωνται.

— 10. τῆς τούτων καυλας] verba haec absunt a multis codicibus, et facile possunt. Sed subaudiendum tum sit τούτων. fructus hujus rei [noxiae puta indulgentiae] necessario fuerunt omnes hae civitates fruente.

— 14. ἔργων] periade est, sive τούτω subaudiatur, redeunte ad praemissam τὴν orationem, sive ὄντας subaudiatur, ἢ καύτας.

— 22. τοῖς μὲν —] immerito locus hic nescio cujus ἀκαλολογίας fuit accusatus, et pro mendoso traductus et exaggitatus. Sententia haec est: Existimabat enim Solon temporis moram nil officere, quo minus iudices, etiam aliquanto tempore post, factas privatis injurias exsequerentur, et vim passis jus aequum redderent. nullo autem modo fieri posse, ut iudices etiam facerent illis, si qui majestatem populi laesissent. λαμβάνει τὸ δίκαιον τὸ δίκαιον iudex injuriam vindicans.

— 24. τοῖς δ'] correxi meo periculo τοῖς δ' — in accusativo. quod idem est ac si dixisset: οὐκ ἴδω δὲ τὸ παραίτησι τούτων. non esse, vel negatum esse, ut iudices hoc opprociantur. Dicunt Graeci de iudicibus, eos παραίτησι τοῖς ἀδικούντας, subaudi ἕως ἡνὴν δύναι, cum criminosis moram indulgent, neque cita animadversione eos innotantur.

— ibid. τὸ ἐκκαθαίμενον] unci inelasi. videtur in libris quibusdam Demosth. fuisse sic: — παραίτησι. τὸ γὰρ ἐκκαθαίμενον οὐχ ἴσῃσιν — in aliis: — παραίτησι. τὸ γὰρ τιμωροῦμενον οὐχ ἴσῃσιν. Bene habet οὐχ ἴσῃσιν. Saepe solent oratores ab obliqua oratione ad rectam transire, praesertim in ejusmodi structura, atque haec est. οὐχ ἴσῃσιν pro οὐχ ἴσῃσθαι. ubi subaudiatur. Sic cogitabat Solon secum. alii codices aliter, sed non melius, dant, e varia, ai fallor, lectione.

802. 2. τούτως] idem est atque τούτω. huc rei, scil. τῆς ἡμετέρας καταπόλεως, vestrae condemnationi immanentes. τούτως, quod pene oblitus eram admonere, correctis dedi, pro vulgato vitioso τούτω.

— 8. ἐμμένοντας] unci inelasi. bene Graece dicitur ἐμμένοντι, in aliqua re acquiescere, eam boni et aequi habere.

— 16. μεταστρίβειν] correxi μεταστρίβειν. quod etiam Valkenscr. ad Herodot.

p. 637. vulgato praefert.

— 20. ἴ] id est, δ' ἴ, quapropter. Sic passim occurrit ἴ usurpatum. Verumtamen non video, quae sit ejus vis hic laei. melius conveniret ἴ vel ἴ.

— 22. λαυαῖς] v. p. 801. 7. et 806. 11.

803. 7. τὸ δίκασθαι] reperio in libris meis. malim tamen aut τῷ δ. quod Wolf dedit, sua, ni fallor, auctoritate, aut ἔς τὸ δίκασθαι. tametsi non ignore in vulgata posse κατὰ vel ἔς subaudiri, et vulgatum optimo jure et facillime modo defendi.

— 13. αὐτῶν] malim αὐτῶν, aemulicam.

— 14. ἐφ' ἧς] illis in causis, in quibus lex statuit, ut ei, qui causa occiderit, ne quintam quidem suffragiorum partem adeptus, in posterum ne liceat actione publica aliquem insectari.

805. 5. ἴσῃς] abesse malim.

804. 15. τούτων] alii dant τούτων. nil referre arbitror. αὐτῶν τῶν κατῶν, subaudi ἴδω, vel ἴδω, vel γράψ, est, actione criminali aliquem capere, id est condemnare, in causa esse iudicibus, et cum condemnent. equum enim, a se accusatum, pergit, in iudicium productum, h. e. coram iudicibus, coram criminalium, quorum ipsum insectabat?

— 17. καὶ γὰρ ταῦθ' ἔγωγε σκαίς —] in aliis est καὶ γὰρ κατὰ ταῦθ' ἔγωγε σκ. sine dubio leg. καὶ γὰρ κατὰ ταῦθ' ἔγωγε σκ. suspensissime κατὰ et κατὰ in libris inter se permittantur; id quod ex eo fit, quod ambae propositiones eodem sigla exarantur. quod admonere necesse nobis iterum jam atque iterum fuit.

— 21. τοῖς κατὰς ἐπινοήται] subaudi οὐκ ἴσῃσιν ἢ ἴσῃσιν συμφέρωνται, ἰταίμενος ἐπινοήτων. praesentibus opportunitatibus bene de vobis morandi.

— 25. ἀκαλοδοῖν] minus probe codices Hiles, qui ἀκαλοδοῖν omittunt. differre videtur ἀκαλοδοῖν et ἰταίμενος. hoc est servi, illud amici. servas posse insectari et vestigio, ἰταίμενος, nil agit, nisi quod coarctat hunc velle, insectari ejus libidini. sed amicos ἀκαλοδοῖν, eantem amicam praesequitur, consilio regit.

— ult. τούτων] correxi ταῦτά, eandem. Sed ante τούτων p. 806. 1. deesse videtur ἡμεῖς. dictio ἡμεῖς τὰ δεικνύμενα τῆς κατατάξ signifiat, eandem resp. latus aperit, denodat ejus vultum, cogitque eam, morbos clandestinos, quos illa admodum decenter sapienterque celaverat, prodere. Est autem in morbis reip. vel gravissimis inconstantia decretorum.

806. 2. διαστρίβειν] alii dant διαστρίβειν. quid si ex his duabus lectionibus unam

confitemur, *λασπῶσαι βόθρα*. *τυμπί* clamando. dicitio τὸ λυγίματι v. 3. potest gemino modo accipi, aut, ut vulgari proverbio dici solet, quamquam, hoc si voluisset orator, dioturus potius videtur fuisse τὸ λυγίματι, in singulari) aut, quod malim, si vera de Aristogitonis maledicentia narrant.

— 7. *εἰ ἔδω τις ὑμῶν*] correxi *εἰ ἔδω ταῦτέ τις ὑμῶν* — quod si autem haec vestrum quibusdam tamen arrident. haec, quae agit Aristogiton, furiosa ejus libido calumniandi omnes et in omnes debauchandi.

807. 5. *φασὶν ἵναί τις*] poterat alterutrum sufficere. neque solet orator ambo conjungere. et inclusi *τις* uncis.

— 9. *ταύτων*] dedi *ταύτους*. tametsi vulgari quoque probari possit, hoc sensu: ex

horum numero illos, qui vos a se amari solent. Sed praestat nostra lectio.

— 12. *πολλῶν*] malim *καλλά*. et sic dedi de meo. praesertim eorum nemini, qui videri volunt, multam in *εὐφ.* scribendis decretis et habendis concionibus valere. qui speciem magnam ingentis in *εὐφ.* auctoritatis et exquisitae prudentiae civilis praese ferant. *τῶν* bene habet, quod Lamb. objiciendum videbatur. aptum quippe e v. *μυθεῖ* v. 11.

808. 1. *ταῖς δὲ ἑταῖς εἰς*] correxi *ταῖς δὲ ταῖς ἑταῖς ἑμέους εἰς* — primum *ταῖς* referendum est ad *ἄγορας*, posterius ad *ἑμέους*.

— 6. *ἐὰν τῆς παρανομίας*] videtur aut *ἐὰν τὴν παρανομίαν*, aut *ἐν τῆς παρανομίας* leg. esse.

I. I. REISKII
ANNOTATA
AD
ORATIONES TUTELARES.

AD ORATIONEM PRIMAM CONTRA APHOBUM.

813. 3. ἐπιπέσει] Citat h. l. Harpocrat. v. ἐπιπέσει.

— 12. παρασκευάσθαι] sine causa displicuit Lambino. (Demosthenem scilicet et Græcos oratores ille non triverat) verbum hoc huic loco, si quod maxime, convenit, et eo significato, quo hic loci, ab oratoribus Atticis imprimis, frequentatur. dicitur nimirum ille παρασκευάσθαι, qui pecunia, precibus, gratia præsidium et opes adversus jura civilia, amicis, advocatis conscribendis, iudiciis corrupendis, comparavit, quibus munitus et fretus ad causam suam dicendam fidens atque securus accedit.

— 17. παρ' ὑμῶν] apud vos, in iudicio vestro, alii dant παρ' ὑμῶν, a vobis, nil referre existimo.

814. 1. διαγωγῶν] volunt ἰσχυρῶν simplex præstare, mihi secus videtur. omnes omnium iudiciorum iudices διαγωγῶν τὰς ψήφους, differere suffragia, alii in alias partes, hi in absolventem capsam conjicientes, alii in condemnantem.

— 18. κἀκεῖν] redit ad proximum, Therippidem.

— 23. αὐτῇ δὲ τούτῳ] huic Aphobo, in quem actio tota invehitur. ad τὴν μητέρα addidi τὴν ἡμετέραν. e qua nos nati sumus, ego et soror.

— 24. τὴν οἶκον] correxi meo arbitrato τῷ οἴκῳ, scilicet χρεῖσθαι, quod statim sequitur. dedit ei hoc, ut domo mea et suppellectilibus domesticis tantisper uteretur. aliud est δίδωαι τῷ οἴκῳ, domum alicui donare, in quo jus proprietatis ad aliam transfertur, aliud δίδωαι τῷ χρεῖσθαι οἴκῳ, alicui usum domus solummodo concedere. namquam Demosthenes pater Aphobo domum donavit, sed indulsit tantummodo usum fructum, et paulo post dicitur quoque Aphobus domum Demostheni filio, pueri facti, reddidisse.

815. 3. τὴν οἶκον δὲ καὶ ἀνδράποδα τέτρακα καὶ δίκαι] domum et 14 mancipia non esse nisi 40 minis estimata, per est incredibile. Ipse Demosthenes p. 819. 6. domum triginta minis estimat, et servile quodque caput, tametsi villissimum, ternis minis p. 820. 24. unde summa 42. minarum existit. adde triginta minas parati æris, et alias triginta minas, pretium domus. Sunt minæ centum et dæm. non capio has rationes. quamquam novi Demosthenem solere causam et pretia rerum, prout expedit, et causas inservit, aut attollere, aut deprimere.

— 7. τῶν ἑστίων] quod scilicet hæredi-

tatem 14 talentorum, quæ decennio, rito administrata, et fœnori collocata, poterat duplo augeri, intervorterit, neque de tantis opibus reddiderint, nisi unum talentum, cum decem minis.

— 10. συμμορίας] Citat h. l. Harpocrat. v. συμμορία.

— 13. τιμὰτ'] correxi τιμήματα. vulgatum enim usitatum non est, tametsi cæteroquin facile locum hic teneatur et conveniat. Sunt enim τὰ τιμὰτ', ea, quæ censentur, quorum causa certus quidam census dependitur, ut agri, villæ, domus. Sed idem quoque significat voc. τίμημα. tametsi etiam census seu pecuniam significat eam, quæ pro illis rebas ærario dependitur.

— 17. εὐδέν] ad εὐδέν; malim τὰ εὐδένων addi. neminem fuisse omnium, quotquot usquam tutores quorumcumque tandem fuisse, qui ejus bona, cui esset tutor datus, turpius diriperent, quam hi homines nostra bona diriperunt.

— pen. καὶ ἐκ τούτων] subaudi καὶ μέσων. ex his vel solis. etiamsi alia argumenta deflorent.

816. 1. τίμημα] Citat h. l. Harpocrat. v. τίμημα. in vicenas quinque quasque minas dabant opulentissimi quique (pauperiores enim videntur minoris estimati fuisse) drachmas quingentenas; seu, quod idem est, de drachmis quibusque 2500 dependebant drachmas 500. seu quintum numerum, ut nos usurpamus, de quinque quibusque talentis talenta singula.

— 6. τρεῖς, ἀπὸ] correxi τρεῖς, τοὺς μὲν ἀπὸ — Sententia est: officinæ, in qua gladii onderentur, operas omnino fuisse triginta dnos aut tres; et horum alios quinque senisve minis veniisse, alios ternis. Sed neminem minus, quam ternis.

— 12. δολιμισμοῦ] correxi δολιμισμῶν. duo vocabula εἰς τάλαντον, forme talentum, pro uno quasi vocabulo habentur. Sententia est: reliquit pater paratis pecuniæ talentum, propemodum (vel circiter), sed id fœnori elocatum ita, ut de singulis minis drachmæ singula in mensem dependenterent. mirifice locum huic exposuit Palmerius Exercitat. p. 636.

— 16. πανταμοχίλια] correxi πανταμοχίλια, scilicet δραχμαί. hoc est talentum minus decem minis.

— 18. ὄν] correxi ὄν. quod (obur puta) consumebant in elaborando. nostri verarbeitsen [to manufacture] dicunt.

— ibid. κούδα] Citat h. l. Harp. v.

κῆρας, circumflexum enim in penultima editiones hujus Lexici exhibent.

— 24. *μυρίας*] Lalamaninus, teste Wolf, suspicabatur leg. esse *χιλιάς*. Sed bene habet vulgata. Cui credibile sit, tam copiosam suppellectilem, vestem, mundum, vasa triolinaria, domus perlocupletis, non fuisse majoris, quam sexta talenti parte aestimata. Sola vestis mulieris, cui fortius perquam modicæ essent, decem minis, seu mille drachmis, aestimatur in oratione in Spudiam. Præterea si mille drachmas pro decies mille, seu minas decem, pro centum minis, poneret, summa quindecim talentorum non coalesceret, quorum censum Demosthenes ait tria talenta dependiasse, seu quintam totius summae partem. Ponamus summas singulas et computemus.

	4 talenta,	50 minæ	<i>ἀρχαίου κεφάλαιον</i> .
		50 minæ	annui redditus. Ibid.
1 talent.	20 minæ	ebur, ferrum, ligna in	lectos.
1 talent.	10 minæ	galla et œs.	
		30 minæ	domus.
1 talent.	40 minæ	apollæ domestica,	vasa, vestis, mundus muliebris.
1 talent.	20 minæ	argenti presentis.	
1 talent.	10 minæ	argenti fenore nautico	crediti.
		24 minæ	in mensa Pasionia.
		6 minæ	in mensa Pyladia.
		16 minæ	apud Democleem.
1 talentum	constitutum e summis minatis diversis mutuo datis.		

Summa consistit 14 talenta cum 36 minis. Equis probat denique, solam gallam et œs septem drachmarum millibus aestimari, tantam copiam vestis, suppellectilis, vasa tot aurea et argentea, mundum denique matronæ divitis, non nisi mille drachmis? Ahhorret hoc. Ipse Demosthenes p. 817. 23. vasa argentea sola cum mundo matris æstimat 5000 drachmis. ergo reliqua tantidem fuisse minus credemus?

— 26. *ἰσότις*] Citat h. L. Harpoor. v. *ἰσοτις*.

817. 2. *διανεχθῆναι*] Citat h. L. Harpoorat. v. *διανεχθῆναι*.

— 3. *ἑπτά τεύχεα*] octo talenta cum dimidio. calculus non bene subductus. Consistit enim e superioribus summis 8 talenta et 56 minæ, h. e. novem talenta, minas quatuor minis, dentis scil. duobus articulis, qui primi sunt in tabula superius posita. ergone pro *τεύχεα* leg. est *πέντεται*?

— 4. *συμπάντων*] subaudi τὸ κεφάλαιον, e præmissis.

— 14. *καὶ ἐπὶ οἷδα*] Augustanus dat *καὶ ἰσὺν οἷδα*, melius conveniret *καὶ ἐπὶ δ' οἷδα*. dedi tamen illud, quia codicis boni

æscritate nititur.

— 18. *καὶ περὶ τῶν ἄλλων*] subaudi a communi *ἰσίδειξαι*. Sed an etiam bene Græce dicitur *ἰσίδειξαι περὶ τινος*? an deest potius *δέξαιμι*? videtur hoc probabilis. nisi volumus *σπείσασμαι τοῖς λόγοις* e v. 15. repetere, sed hoc longiuscule arcessitum.

818. 19. *ἀπογράφας*] paulo ante p. 817. pen. *ἀπογράφαστε* dixerat. ego vero nil in-teresse h. l. quidem existimo. v. p. 823. 15.

819. 2. τὸ *ἀρχαῖον*] appellat dotem matris, 80 minas.

— *ibid.* τὸ τῶν δόματα ἑτῶν] correxi τὸ *ἔργον τῶν δόματα ἑτῶν*. codex Aug. dat *δία*, sed vitiose, id quod ex computo apparet. octoginta minæ dant in mensem, si usura est drachmalis, 80 drachmas. Demosthenes enim drachmalem solummodo ponit. Hæc octoginta drachmæ duodecies iteratæ dant in annum 960 drachmas. Hæc 960 drachmæ rursus duodecies iteratæ efficiunt usuram duodecensem, 11520 drachmarum, hoc est unum talentum, 53 minas, cum 20 drachmis. quæ addes summæ superiori, uni talenti cum 20 minis. habebis 3 talenta, cum 15 minis, et 20 drachmis. Sed decenni usura non consisteret nisi 2 talenta, 40 minas, 35 drachmas. Attamon Aphobus non plus, quam decennio, tutelam gessit, et p. 820. 6. duo tantum, et v. 20. octo annos numerat, qui consistunt decem. Biennio, postquam defuncti tutores tutela essent, dixit iis orator diem. Sed illius quilibet biennii usuras ei debebant, quod nihil ei reddidissent eorum omnium, quæ ipsorum fidei commissa fuerant.

— 6. τῷ *ἐργαστηρίῳ*] fabricorum puta gladios eudentium. v. p. 816. 5.

— 9. *ἀπάντων*] correxi *ἀπ' αὐτῶν*. expectes *ἀπ' αὐτῶν*. nam de una tantum officina loquitur. Sed accommodavit orator orationem *πρὸς τὸ τοῦ μισθοῦ*, rei, quam mente agitabat, scil. *τῶν ἀνδραπέδων τῶν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἐργαζομένων*. v. ad v. 6.

— *ibid.* *τούτων*] redit ad tutores Demosthenis.

— 18. *τούτων*] cum præmississet *ἐργαστήριον*, tamen *τούτων* subjicit. Scilicet *ἐργαστήριον* est grex operarum in officina quadam rei cuidam parandæ operantium. ergo recte *τούτων* usurpat, scil. *τῶν ἐργατῶν*.

— 19. *αὐτὰ*] scil. τὰ ἀνδραπέδα καὶ τὰ αὐτῶν ἔργα.

— 22. *ἄργη φη γασίδαι*] scil. τὸ ἐργαστήριον.

— ult. *ἐκτῆς*] Therippidi puta.

820. 3. *ἔργα*] hoc versu, item v. 7. sunt res ab illis operis elaboratæ, ut cultri, gladii.

— 14. *ἐκτῆς*] Milyas.

— 15. *ἀνός*] Aphobus.
— 17. *ἀνός*] correxi *ἀνός*, illis, iudicibus puta.

— 21. *ἄλλας ἐπιπύ τράχματα μιν*] triginta minarum usura drachmalis annua conficit 360 drachmas. Hæc octies iterata conficit 3040 drachmas, seu triginta minas cum excoesu 40 drachmarum. unde constat ἐπιπύ significare circiter, præterpropter, cum periculo quodam aut defectu, aut excoesu. non semper exacte summam positam æquat, neque semper infra eam subsidit, quod sunt qui opinati sint, sed etiam ultra summam datam assurgit.

— 23. *τάταρα τάλαντα*] imo vero 4 talenta, cum 16 minis. Ponamus calculos. Summa superioris computata. 3 talenta, 15 minæ, 20 drachm. annuus redditus officinis per biennium perceptus, 30 minæ, 40 dr. usura octennis harum triginta minarum 30 minæ, 40 drachm. Constat 4 talenta, 16 minæ.

— 24. *εἰς τῆς ἀρχαίας*] vult dicere, usuras cum capite; ut dotem matris cum usuris; item triginta minas redditus anni ex officina percepti, cum usuris per octennium.

821. 6. *ἕξαια ἔταρον*] correxi ἕξαια ἔταρον. tribus vocabulis. planius tamen dixisset ἕξ τῆς δία ἔταρον, ut p. 824. ult.

— 11. *καίνατον*] correxi *καίνατον*, vanissimum.

— 12. *ἰ ἐνοδύς*] Mithriades est. v. p. 822. 2.

— 13. *ἐρίνας*] collationes multas omisit dependere, ex eo genere collationum, quæ publico ærario conserebantur necessario a civibus singulis ad sublevanda onera resp. ut c. o. ad alendos exercitus.

— 17. *ἢ πρὸς τῆς δία ἔταρον. κ. ἀνός*] aut adversus quem casus occiderint super his, operis puta, seu mancipii.

— 20. *ὡς οὐδὲν πρὸς τῆς φρονιζῆν*] correxi ἕξ οὐδὲν πρὸς τῆς φρ. prius quidem, ἕξ puta, o libris, hoc vero, πρὸς τῆς, ex ingenio meo. cuius [nequitie puta, *καταρίας*] rationem nullam, seu quam improbitatem hominis flocci non facere eos oportebat. Sed et vulgata sensum dat haud absurdum. elevat auctoritatem testium, quos negat quoquam curasse, quid testati fuerint, verum an falsum, quia tam viles et pauperes et leves fuissent, ut posarum nihil ipsis esset de falso testimonio perhibito timendum.

— 22. *ἀνός*] si bene habet, significat: nihil erant præmissuri eorum omnium, quæ in eiusmodi casibus a tutoribus fidei et cordatis fieri solent. Sed vereor, ne hæc sententia verbis minus inesse queat. nam leg. οὐδὲν ἂν τῶν δότων παρέλκων. nisi volumus οὐδὲν cum apostropho exarare. eorum, qui servos abduxissent, aut abducere voluissent, nomen relinquent,

quem non essent jure persequuti. Venit id in mentem Wolfio quoque.

823. 2. *τῶτο*] correxi τῶτο meo marito. redit enim ad σιδῶρα et ἀλέφωνα, quæ sunt maculina. poterat quoque o libris adscisci τῶτο.

— 11. *τὸ δὲ μαχαριστικόν*] correxi τὸ δὲ μαχαριστικόν. nam vulgata si servetur, nullum esset τὸ δὲ τῶν μαχαριστικόν.

— 21. *ἀπὸδότε*] correxi ἀπὸδότε, in plurali. pater meus, dum adhuc superasset, harum mercium haud parum vendebat, Demophon item, et hic Aphobus, post patris excoesum.

824. 3. *ἔγω*] dubium est, quid hic significet, quæstionemne usurarium, an opera ex ebore elaborata.

— 8. *ἐξ τῶν ἐπιπύ ἔχοντες*] novum inquit computum, quæstus illius, quem tres tutores ex officinis et nummis presentibus Demostheni a patre relictis per decennium fecerant, non, ut superior computus, ex calculo Demosthenis, sed ex ipsorum tutorum laterulo, quem iudicibus exhibuerant, confectum.

— 10. *χαρὶς τῶτων*] hoc τῶτων non cum proximo insequente *πλῆος*, sed cum proxime superiori *χαρὶς* est copulandum. Sententia est: Aio ex ipsorum tutorum rationibus constare, illos mihi plus, quam octo talenta, debere, etiam post deductos, quos in me alendam fecerant, sumtus, quos sumtus ego majoris etiam, atque illi ipsi, æstimo, et deductis item illis, quæ mihi reddiderunt.

— 18. *τῶτο*] correxi τῶτο, scil. τῶ ἀρχαίῳ.

— 22. *ὡτὸ τάλαντα — καὶ χαίλας*] non congruant rationes meæ Demosthenicis. ponit tutores talisse

talenta quinque cum duodecim minis, tum

quatuor talenta cum paucis defectis, detrahimus duodecim illas minas, quo quatuor hæc talenta integrentur. erant ergo novem integra talenta. Adde horum quatuor talentorum usuras decenas. Quatuor talenta usuram ferunt annum 28 minas, cum 80 drachmis. per decennium 288 minas, et 800 drachmas. hoc est 4 talenta, 56 minas. erit ergo summa 13 talentorum et 56 minarum.

— *ibid. παρέδωκα*] correxi *πρὸςδῶτα*. si *ἄγονται*.

— 24. *τροφὴν*] alimenta Demostheni, et sorori, et matri præbita.

— 27. *εἰς τῶτο*] hoc titulo, hoc nomine.

— pen. τῶτο] scil. τὸ ἀρχαίῳ.

825. 2. *τῶτο*] scil. τῶ ἀρχαίῳ. hoc sero, hæc summa, plus largior illi, quam ipsi in rationes intulerunt. septem minis puta.

— 5. *πρὸςδῶτα*] correxi *πρὸςδῶτα*. et excessu decem minarum.

— 10. ἀφίλται] correxi ἀφίλται, in activo. v. p. 824. 22.

— 26. τρία τέλματα καὶ χιλίας] usura hæc est sesquidrachmalia. sed vel sic quoque non satis constat ratio. Nam 108 minæ faciunt ad usuram novorum obolorum, 162 drachmas per mensem, et 1944 per annum. ergo per decennium 19440. hoc est talenta tria, 14 minas, et 40 drachmas. Ergo quatuor minas, cum 40 drachmis plus, quam Demosthenes posuit. Sed videtur orator sæpenumero excoasum et defectuum non diligentissimam habuisse rationem, sed summas rotundas posuisse.

826. 5. κλέπτουσι] κλέπτει aliquis, quæ ipsi sibi servat; κλοῦσθαι, quæ sinit aliam furari.

— 11. μισθώσαντο] correxi meo arbitratu, μισθώσανσι, elocarent. v. v. 27. poteram τὸ ad insequens ἦν referre, ut esset τὸ ἦν δὲ. malui tamen τὸ plane tollere, quia Demosthenes mavult in ejusmodi locis ἦν simplex, quam τὸ ἦν, usurpare.

— 17. ἔστωρ οὐκ ἔξ αὐτοῦ π. κ.] particulam infitiantem addidi e libris, quos antequam inspicerem, ratiocinii nexus me docuerat eam ipsam addendam esse, sed non sine ἀν, ut ait ἔστωρ οὐκ ἀν αὐτοῦ π. κ.

— 18. μαρτυρίας ἕως ἀπακρίσαντο] correxi μαρτυρίας [subaudi τούτων], ἀπὸ ἑναρίτων ἀπακρίσαντο. testimonia eorum, eorum quibus hi [tutores] interrogati responderunt.

— 21. αὐτός] Therippides puta.

— ult. μαρτυρίας] correxi ἀπίρισιν. Quamquam enim hæc ἀπίρισις equivalebat testimonio, et statim quoque μαρτυρία appellatur, tamen erat, si verum volumus, responsio ad interrogata a Demosthene eorum testibus.

827. 2. αὐτός] Aphobus puta.

— 4. ἐκείνος] Therippides.

— 6. οὐχ ἡμιλογῶσαι ἔ αὐτὸς] bene videtur habere, et hæc esse sententia: scripta quidem illa in tabulis esse fatetur Aphobus, se autem negat illis assensum esse. h. e. non recepisse hereditatem adiuturum illis scriptis conditionibus. v. p. 840. 3.

— 9. τὸ μισθῶν] id est, τὴν κτήνην τοῦ μισθῶν. recusat declarare, aut in lucem deferre, scriptum in tabulis testamentum mandatum de domo elocanda.

— 12. ἐκ τῶν θαδικῶν] Sententia est: ex illis testimoniis, quæ totorum ipsorum alii de illis perhibent, satis constat ejaa, quod sio, veritas, mihi scilicet tantam a patre relictam esse hereditatem.

828. 4. τὰ αὐτοῦ πράτταν] se ait rerum usuram satagisse, neque otium sibi fuisse rerum alienas, h. e. mœna, curandi.

— 5. καὶ] post ἐλασα. expnxi. ne magistris quidem debitam doctrinæ mercedem dependit.

— 14. ἐπιτρέπουσι] malim συνέπιτρέπουσι.

— 15. ἀπογράφαντα] post ἀπογράφαντα vereor ne desit τὸν δι' ἀντίθεσιν οὐτι γήμαστα, οὐτι σὶτω δέτω, vel tale quid.

— 19. παρὰ τὸν λόγον] per illam ipsam rationem, vel per illum conscriptum, quem Aphobus ipse iudicibus exhibuit.

829. 1. ἀπίρισιν] dedi de meo ἀπακρίσαν. constitit e tabulis, cujusmodi tabulas negotiatores omnes habent, diligenter conscriptas, ubi sunt rationes acceptorum et expensorum, seu creditorum et debitorum.

— 3. τὸν ἀριζμόν] aut τὸν αὐτὸν ἀριζμόν, aut τῶν αὐτῶν ἀριζμόν malim.

— 4. αὐτός] ipse solus talisast.

— 9. αὐτός] correxi αὐτός. ad hunc modum, ut tutor pupilli rem familiarum non e vetigalibus tueretur, sed ipsa sorte absumentia.

— ibid. τῶν τὸν λόγον] scilicet quo utabatur Aphobus, præ se ferens consumpta a se esse opum capita, τὰ ἔρχεται. malim tamen τῶν αὐτῶν λόγον, εἰς ἑκατέρωθεν rationem gestæ se tutelæ, qualem exhibuisset Aphobus.

— 17. κερδίζοντας] scilicet ὁ διακρίτης. id enim si facisset Aphobus, arbiter contra eum non dedisset arbitrium.

— 19. ἔχον με] me habere a se tradita illa decem talenta.

— 23. διαπλοσίως] subaudi μίρεσιν. alii dant διαπλοσίως. perinde est.

830. 4. φείσασθαι] videtur ante aut post h. v. deesse φείδης.

— 6. καταρρηγμένῃ] clausa sub ævis, in arca defossa, ut etiam Latini usurpant.

— 14. ἐν' ἐκείνῃ] in illis est ἢ ἐκείνῃ, ut ad λόγον referatur, quemadmodum ἐκείνῃ ad ταῦτα referri possit. Sed in pronomine quidem difficultatis nihil est. verum ἐνὸς est vitiosum, et ei sufficiendam ἀπί, sive ἀπ' ἐκείνῃ, sive ἀπ' ἐκείνῃ legas, sive denique ἐν' ἐκείνῃ, scilicet τῷ λόγῳ.

— 17. ἔταν δὲ βούλεται, κλοῦσιν] si bene habet vulgata, sic est accipienda, ac si dixisset: ἔταν δὲ βούλεται κλοῦσιν ἡμεῖς σπυῖ, σπυῖ κλοῦσιν. Sed videtur potius aliquid deesse. e. o. ἔταν δὲ ἀποφύγειν βούλεται. sin autem iudicio absolvi velit. aut ἔταν δὲ λαθῆν κλέπτειν βούλεται. sin autem mea latere velit furta. aut ἔταν ἔ' ἡμεῖς οὐκ ἔλαθῆναι βούλεται. sin autem vobis mei miserationem oripere velit, tum me locupletem vult oratione reddere.

— 23. καταλοῦσιν] malim καταλοῦσιν in præsentem, sic relinquas, ita numeratam et paratam in arca jacentem tantam pecuniam, ita obvium et facilem atque patentem cuique involare volenti.

831. 8. ἔγχε] post ἔγχε] videtur hæc sententia deesse, καὶ τούτων μὲν [filiam Philonidis] ἐν' ἑθελῶσθαι μιν; ἔγχε]. et hæc quidem eam dote 80 minarum donum duxit, illam vero noluit [matrem meam], cujus detem, item minarum toti-

conventum dependere.

836. 3. *ἐπιθεῖν*] pater Demosthenis, oratoria.

— 3. *ἄρην, ἀπὸ τῆς ἀρετῆς*] correxi *ἀρετῆς*, *ἀρετῆς*. scilicet. *καταρτῆς*. differunt *ἀρετῆς* ut *ἴφρων*. Illud de debitis numeris usque patitur, quae solvenda sunt; hoc de rebus acerbis, quae tolerandas; quaeque illa ipsa tolerantis animi est quaedam quasi ratio debeat, quae quis contraxit suis moribus.

— 7. *ἔξ ἀπὸ τῆς*] visum aliquando fuit, aut *ἔξ ἀπὸ τῆς* leg. esse, aut *ἔξ ἀπὸ τῆς*. eadem sententia, rursus, *deus*. Sed nunc arbitrator tenendum esse vulgatum, et *ἀπὸ τῆς* ad *μαρτυρίαν* referendum. ex illo testimonio: v. similitum locum p. 837. 6. ubi v. diota.

— 11. *3. καὶ ἐπιθεῖν ἀμαρτυρήσας*] locus hic mihi suspectus. ego equidem haud intelligo. videtur nonnulla deesse.

— ibid. *τότι*] in prima actione.

— 12. *ἔχουσιν*] si nobis vicinisset, scilicet testes producere, neque fuisset ab angustia temporis exclusi per insidiosam calliditatem Aphobii, qui hanc partem accusationis ad extremum diem reservaverat, quae nobis etiam ne superasset producendis testibus haec calumniam refutandi.

— 13. *πατρὶ*] patri meo.

— 15. *ἀφῶν*] pater meus, tum, cum diem suum supremum obiret.

— 16. *φανερὰ — τὰ ἔργα*] *ἢ φανερά* *εἰδη* est, quam nemo non cernat oculis, ut praedia, domus, metalli fodinae, et bona fore illa, quae immobilia vulgo appellantur. et quae in censum publicum relata, vestigalia vitata avaritia dependit. *ἢ κέρως*, vel *ἀφῶν*, quae non patet usque adspicui, ut pecunia in arca defossa, aut mutuo data, aut in vasis pretiosis mundove collecta.

— 18. *ἀδελφῶν*] —] apparet ex hoc loco, generum hereditate quasi accepisse societatem infamiam, si capite viri decessissent.

837. 25. *τῆς πόλεως*] post *τῆς πόλεως* videtur *ἀλλ' οὐδὲν τῆς πόλεως*, aut *ἡμῶν πόλεως*, ἀλλ' οὐδὲν τῆς πόλεως deesse. Est haec oratoris reprehensio et revocatio semet. primum debeat, mihi, an urbi, foecitatis bona mea inoccupata? h. e. vrbis, a medio sustulisti, ut oculis eorum nusquam possent. Tum, reprehendens ipse semet, negatne dubitare, sed certo scire ait, tutores operam dedisse, et ipse quidem, pupillus, nesciret, quo abissent sibi sua bona, urbs satam, ut bene nosset, quae et quanta ipsi bona essent.

— post. *μυμηθῆσαν*] correxi *τιμηθῆσαν*. ne illa quidem ipsa traditis mihi in manus, quorum cum estimationem curas, tota a censoribus, quatuordecim fieri, totum censum eorum, meo nomine, resp. dependebat, et in avaritia infestis.

838. *καταδίδου*] dedi *κατέδωκε*. tra-

didisti.

— 14. *ἀναφέρων*] custodia male grata administrationis alii in alios confertis, dicentes quique, non ego, sed ille vel ille hanc partem curavit.

839. 7. *τὴν μισθῶν*] eorum obsequii, et locaria redigendi.

— 11. *ὡς αὐτῶν*] correxi *ὡς αὐτῶν*, ad *ἑαυτῶν*. cum tradita in domum suam illa mancipia pro suis propriis haberet.

— 22. *χωρὶς*] —] videtur locus sic esse constitutus: *χωρὶς τῶν ἄλλων, ὧν τῶν μὲν ἀρχαίων ἴσθη τάλαττα ἴσθη εἰλαρε*. Sine 2., quod e proximo videtur adhaeruisse.

840. 3. *ἐπιμαρτυρήσας*] bene habet. v. diota ad p. 825. ut. subaudi a communi *ἐπὶ τῶν μαρτυρηθῆσαν*. venisse quidem in Demosthenis patris moribus domum aetate Aphobos, sed negabat ad eum accessisse, negabat item de praescriptis tutelae gerendis conditionibus ad eum quicquam condixisse.

— 4. *ἐπιθεῖν*] pater meus. post *δίδου* videtur aliquid desiderari, ad hanc ferme sententiam: *ἔξ ὧν ἢ ἡμῶν, ἢ ἀφῶν ἢ ἀμαρτυρήσας, φανερά τῶν κερῶν καὶ ἀφῶν τῶν ἀφῶν διατιθέμεν, καὶ ἀφῶν ἀφῶν. ex his autem, quae ego vobis, iudices, demonstrabo, constabit, hunc Aphobum et interfuisse, cum pater ultimum testaretur, et ad eum introitus prius, quam Demophon et Therippides intervenirent. Alii codices dant *ἀφῶν ἀφῶν*. quod etiam ferri potest. Sed tum exaret haec sententia: postremum venisse Aphobum, et reliquis iam congressis accessisse.*

— 8. *ἀναφερέμενος*] correxi *ἀναφερέμενος*. Sic enim usurpat Attici v. *φῶν* in futuro. Colligitur ex h. l. Demophon, fratrem Demosthenis senioris, iam afuisse, antequam illi tres tutores advenirent vocati.

— 10. *ἡμῶν*] me patra, sororem et matrem.

— 20. *ἡμῶν ἡμῶν δίδου*] verbum modicum de meo addidi. dicitur is *ἡμῶν ἡμῶν δίδου*, rationem ipse sibi dare, qui rem ad animum suum revocat, eamque agit, et veluti calculos subducit, rectene an secus agat, vel egerit.

— 25. *τότῳ*] machinabatur, et vel hoc paucillum, quod se septuaginta minas quidem valeret, interverteret, et mihi eriperet.

841. 3. *Θερασίλοχος*] Thrasylochus hic erat frater Midiae. quorum de fratrum nequitia haec in re demonstrata multis nocter questus est in oratione contra Midiam.

— 5. *ἀφῶν δὲ, ὡς ἀφῶν τῶν ἐξῆς*] Sententia est: excepti et reservavi mihi jus agendi in tutores titulo pecuniarum defraudatarum (*ἀφῶν* enim erat actio de pecuniis contrahendis), nisi desperans, fore, et Thrasylochus haec jus

ne denegaret.

— 9. ἐθνήμα] correxi εἰσαθνή. videtur vulgata e duabus variatibus coaluisse, cum esset in aliis libris vetustis εἰσαθνή, vel et ἰσθνή simplex, in aliis εἰσθνας. No- scio etiam, an fuerit in quibusdam ἀθνήμα, non a verbo εἶμι, sed a verbo ἔμμι.

— ibid. εὖ] correxi εὐ. num videor vobis injurias accepisse non magnas, le- ves, contemnendas.

— 11. ἴν] referendum est ad βλάπτο- μαι, non ad ζῆτα. propterea transposui ex auctoritate Augustiani, et post λαβαῖν collocavi, mutata quoque distinctione ad hunc modum: ζῆτῶ λαβαῖν, ἴν ἔκ' αὐτῶν βλάπτομαι. opponit enim τὰ ἐξ ἀρχῆς ἀδι- κήματα ταῖς ἴν βλάβαις.

— 13. πρὸς τῇ εἰσίᾳ τῇ παραδοθείᾳ, πλείον ἢ ἕκκα ταλάντων τὴν ἡμῶν τοσαύτην ὄσων προσηγορευμένην] videtur orator sic reliquiasse: πρὸς τῇ εἰσίᾳ τῇ πλεῖστί τῶν πα- τρῶν αὐτῶν παραδοθείᾳ, πλείον ἢ ἑκατατάλαντον (in dativo, et uno vocabulo), τὴν ἡμῶν, etc. qui videtur ad hujus Aphobi postimo- nium, a patre adhuc superstitis ipsi tradi- tum, quod majus est decem talentis, hanc vocem substantivam, quæ tanta est, accessisse.

— 18. εἴ τι ἂν ἄλλα] addidi ἂν. In ἄ- λο, quod respondet Latino secius, subaudi- tur ἢ προσίαις, aut ἢ ἡμῶν ἰδιόλεγμα καὶ ἐλ- πίζομαι.

842. 5. σάσατι μί, ἐλάσωντι μί] pronomen με utrumque deloxi. quo fortior et miserabilior sit oratio.

AD ORATIONEM CONTRA APHOBUM TERTIAM.

In titulo hujus orationis addidi verba ἰσῆς φάσω. Phanus enim est ille, cujus causam orator hæc oratione agit. Causa hæc est. Phanus erit testatus, Aphobum verbis declarasse, Milyam esse hominem liberum. Hujus testimonii causa Phanum Aphobus falsi dicti testimonii reum egerat. Defendit ergo Phanum Demosthenes hæc oratione. v. p. 851. 21. et 861. 26. Fueritne nomen Allicum Phanus, an nul- lum, in medio relinquam. Facile quidem est suspicari, pro φάσω leg. esse Στεφάνω. Sed hoc admisso cavendum, ne Stephanus hic, quem Demosthenes hæc oratione de- fendit, pro eodem Stephano habeatur, cu- jus nequitias orationibus duabus p. 1100. seqq. et in oratione contra Neeram exa- git. Ego vero putem φάσω bene habere. Nam si φάσθαι nomen femininum fuit, quid- nā φάσθαι sit masculinum?

844. 2. συνη] est Attice dictum, pra συνην quo de idiotismo admonuit Scho- liastes Aristophanis ad Plutum. συνην ἐξελύχας idem est atque συνην ἡμῶν, ἔτι ἐξελύχας. nisi conscius mihi essem, me jam antehac Aphobum convicisse menda- ciorum.

— 3. τῶν] correxi τούτων. multo ma- jorum et atrociorum mendaciorum, quam sunt hæc, quæ nunc jactat.

— 6. πῆ παραφροσύνη καθ' ἑαυτὰ ἡμῶν αὐτῶν] Locum corruptus, quem neque Si- monis Fabricii, aut Hieronymi Wolfii, divinalio videtur persuasisse, neque nosmet nobis satisfacit. Fabricius e vestigiis le- ctionis, quam in codice Augustano profer- tur a se repertam (quamquam perus fideliter eam representavit), colligebat legendum esse ἐλάσων ἡμῶν ἀπατῶν. cur enim παραφροσύνη εἰ ἀπατῶν copularet? nobis aliquando in mentem venit, διζῆαι, ὡς παρὰφροσύνη, ἢ ἑαυτὰ ἡμῶν ἀπατῶν. videtur dictio, si ea Græca est, quamquam

non memini alibi legere, ἀπατῶν ἑπὶ τι, significare peccata idem atque Latine, in reip presentem ducere. Sed meliora et certiora requiro. Venit alio tempore in mentem suspicari, leg. esse: πρὸς ἑαυτῶ ἰσῆσιν, aut αὐτῶν ἀπατῶν. ad singula quæque ce- curramus. quod præferam, donec meliora et certiora reperta sint. aut ἐλάσων ἡμῶν παράγω.

— 14. πρὶ ἡμῶν] Sine dubio præstat lectio marginis Latet. πρὶ ἡμῶν. Sed quia de illius auctoritate mihi nondum constat, ideo non ausus sum eam recipere.

— 17. οὐχὶ τῷ] idem est ac si dixisset paulo inornatius, sed planius: οὐχὶ πε- στῆσι τῷ ἐξελύχων τῶν, ἔτι τὰ φερεῖ αὐ- τοῦ καταμαμαστῆρας.

845. 14. οὐδὲ] alii συνουσίαν. ambigo, utrum præstat. dabitur etiam de nomine proprio Ἀφῶβου, quod probante sit, an pravum, parum mihi liquet. Aphobi certe hujus, contra quem actio est, filius non videtur fuisse; tametsi non extra motum esset Athenia, ut filius patris nomen gereret; quod in ipso Demosthene constat. Nam infra p. 860. 3. Demosthenes ait jusjurandum a se esse Aphobo delatum κατὰ τῆς θυγατρῆς, cur filia sola commemo- raretur, si filius ei fuisset? videtur ita- que hic alter Aphobus (si hoc ei nomen fuit) Aphobi, fratribus tutela nobilitati, fuisse ex fratre nepos. Onetor fuit filius Philonidis Melitenais, et affinis Aphobi. Nam soror Onetaris erat uxor Aphobi. v. p. 851. 8. Nam Ἀλοῖα leg. v. p. 849. 2.

— 15. ἐλαῖω] correxi ἐλαίω. significat Aphobum illum obscurum et Onetorem.

— 19. Μεγάλαδ' ἐξήμας] Aphobum Με- γάραμ habitatum conoasisse, nil miror. Sed hoc miror, qui potuerit ita contra Phannam et simul contra Demosthenem ip- so foro Attico jure agere, qui voluntariam ipse sibi auxiliium indixisset, eoque foro

Attico excessisset.

— 22. ἀν ἐπιδικασίας] contraxi in unum vocabulum ἀνεπιδικασίας, incivilitatem, inclementiam.

846. 20. τοῖς δικάζουσιν] id est, τοῖς τότε δικάζουσιν.

— 24. πλεον ἢ πένυ πολλῶν] verba duo prima a libris quibusdam abesse, annotatum est in margine Lutet. cujus si sat magna penes me esset auctoritas (non enim constat, unde illæ lectiones sumtæ sint, quæ in parto a Lamb. curatæ margini sunt illitæ, dubiumque superest, sintne conjecturæ aut Wolfii, aut Lambini, an e codice bone notæ repetitæ) delevissem.

— 25. ἀγνωσθυσῶν, τῶν μὲν —] non damno hanc lectionem, verum tamen ex Aug. dedi auctius quid, ἀγνωσθυσῶν ἐπὶ τῆ δίκῃ, καὶ τούτων, τῶν μὲν.

— pen. παρὰ τοῦ] correxi παρὰ τούτου, ab hoc Aphobo.

847. 1. ἀλλὰ ταύτην] correxi ἀλλ' ἢ ταύτην, quod est magis Atticum.

— 4. ἐλογίζετον τοσοῦτον. οὐ γὰρ —] videtur δι' deesse, ut ait: — ἐλογίζετον. τοσοῦτον δέ; οὐ γὰρ — tantum abest. h. e. ne in mentem quidem mihi venit hoc facere.

— 6. ἀκούσαντες] malim ἀκούοντες in præsentī. Sic enim loquuntur, ut οὐ τότε δικάζοντες, non δικασάντες.

— 7. τῶν ἐπισημασμένων ἐτίμωσαν] multatam illi irrogarunt eandem, quam ego in libello meo accusatorio ei inscripseram.

— 13. ἐπὶ ἐκείνου] id est, ἐπὶ τῷ ἐν ἐκείνῳ τῶν μαρτυρῶν μεταρτηρημένου.

— 17. ἀποκρίσει δ' ἐπισκηψάμενος] h. e. si uteretur excoptione, quæ pro sua responsione coram arbitro edita vendicaretur a me meisque advocatis, eam non suam responsionem, sed fictitiam et falsam esse. Aphobus nempe, id quod ex prima harum contra eum dictarum orationum constat, coram arbitro a Demosthene de nonnullis gravissimæ controversiæ capitibus seu articulis interrogatus, responderat, puero Demosthenis scribæ partes agente, et ab Aphobo dicta quæque calamo excipiente. Sed Aphobus hanc responsionem infirmatum ibat hæc excusatio, scribam neque recto audivisse a se dicta, neque fideliter in literas retulisse.

— 26. γραμματίω] tabella publice proposita, ut a iudicibus, et quotquot iudicio interesset, spectari posset, in qua scripta esset summa controversiæ, de qua iudicibus esset decernendum.

— 27. ἐπὶ τούτου] imo vero ἐπὶ ταύτης. redit enim ad μαρτυρίαν, nisi si post ἀγῶνα addas ἐπὶ ἀληθείᾳ ἵσται, vel Tale quid. similis est p. 848. 19. locus: ἐπὶ εὐ μέγιστα προσέειπεν αὐτῷ τὴν λόγον ποιῆσθαι. cum tamen μαρτυρία et βάσανος præcesserit, ambo feminina. Subauditur ibi ἐπὶ

γῆμα. ἐπὶ εὐ πράγματός.

848. 3. ἐμολογῆσαι ταῦθ' ὄντος] scil. Milyam hominem liberum esse, cum aliis, quæ Aphobus tum confitebatur.

— ibid. τὴν μαρτυρίαν] Phani puta, qui hæc oratione defenditur, et reliquorum, qui testabantur, se interfuisse, cum Aphobus ista Demostheni interroganti responderet, veroque illa esse atque fideliter a commentariensi excepta et literis consignata.

— 6. ἀλλ' ἀπλῶς] scil. γράφειν, ἃ ἴθου. sed videtur verbum παρῆν desiderari. ut sit ἀλλ' ἀπλῶς παρῆν, sed ea de causa sola, vel ideo solummodo, commentariensis ille aderat, vel intererat isti actui, quo —

— ibid. ἐπὶ τοῦ] aspectum. malim prorsus abesse. aut aliud quid latet.

— 12. ἐπὶ μάλης] Citat h. l. Suidas v. ἐπὶ μάλης.

— 25. ἐμολογοῦμαι ἕως δούλων] correxi ἐμολογοῦμαι δούλων. nata est vulgata e colligatione duarum variantium, quæ fuere in libris, in aliis ἐμολογοῦμαι δούλων, in aliis ἐμολογοῦμαι δούλων.

— 26. ἐμαρτύρησαν, ἐκιδόντες] in Aug. pr. est ἐμαρτύρησεν ἐκιδόντες. potest utrumque probari. ἐμαρτύρησεν, scil. Aphobus, aut δ Μιλίας, δ ἐλευθέρου. ἐκιδόντες, scil. ἐμοῦ. Sed et vulgata potest constare. Prætulī tamen lectionem Augustani. v. p. 850. 19. et 21. Leg. conseo: ἐκιδόντες ἐμοῦ, οὐκ ἐθέλει τούτων παραλαβεῖν.

— pen. ἕως αὐτῆς] correxi ἔν αὐτῆς. de illis solummodo rebus certo per tormenta constare, de quibus constare, et quæ certa atque rata esse, ille ipse vult, et ejus interest.

— ult. ἐπὶ δὲ αὐ τινῶν οὐ σαφῆς] de quibus nil constare, et quæ dubia atque controversa manere ille vult, et quæ ejus interest suppressi, de his certum quid non constare.

849. 1. ταύτην τὴν μαρτυρίαν] quod Phanus edidit, et Aphobus falsi arguit atque oppugnat, idem testimonium Aphobi frater, Æsius, edidit.

— 7. ἔγραψα] correxi ἐτήρησα. non scripasissem nomen ejus in numero reliquorum testium, quorum nomina subscripta sunt tabulis illis, quibus consignatæ erant responsiones Aphobi ad interrogationes Demosthenis. v. v. 12.

— 10. ἑαυτοῦ] ipsum semet designat orator. Repugnat enim, ait, quemquam [h. e. me] scribere suum [h. e. meum] adversarium, et hujus [Aphobi, mei adversarii] fratrem, in testibus illis, qui testarentur, vera esse illa, quæ Aphobum gravarent; si vero diota et scripta illa, de quibus quis testaretur, non fuissent.

— 11. καὶ τούτου ἀδελφῶν] pro καὶ τούτων ἀδελφῶν malim καὶ τῷ τούτου ἀδελφῶν, et fratrem hominis talis, sc. ἐμοῦ διαφῶν,

fratrem alius itidem mihi adversantis.

— 16. ἀλλὰ τὴν εἰδὸς] scil. ἕξαρος ἔρ. sed tunc statim negasset, se testem esse eorum, quorum testis scriptus esset.

— 18. ἐφέλη] scil. τὸ ἕξαρίσθαι.

— 20. ἐποίησεν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ] correxi ἐποίησεν κατ' ἀδελφοῦ. solitionem damni illati mihi intentasset, si in causa fuisset, ut Aphobus in se, Ἄσιον, ut falsum testem, contra se, qui frater esset, sgeret.

— 21. περὶ ἀτιμίας] Lambinus mavult ἐπιτιμίας, sed bene habet vulgata. Nam cum agitur περὶ ἀτιμίας, certatur, utrum ea subeunda sit, an jus civile et status in foro, quod Latini caput appellant, retineatur. Lambinum sequi si malimus, saltem περὶ τῆς ἐπιτιμίας, de capite, servando puta, ait legendum, non sine articulo.

— 27. ἕξαρος ἕνδεσ] dubium esse possit, ad Aphobum an ad Ἄσιον redeat; quamquam ad hunc potius. sed ὄντως ad Aphobum certe redit.

— pen. ἐπέως φαίνομαι] ambo fratres, Aphobus et Ἄσιος, pariter.

— ibid. καὶ περὶ τούτων] etiam de his. non solum negabant Aphobus et Ἄσιος hoc, quod Demosthenes aiebat, Ἄσιον interfuisse illi Aphobi ἀνακρίσει, et testatum esse, vera illa esse, quae puer Demosthenis pro responsis Aphobi consignasset; sed illud quoque negabant, Demosthenem obtulisse illum ipsum puerum explorationi per tormenta, et ipsos noluisse puerum ad tormenta admittere.

850. 2. τούτων] correxi τούτω. cum ad latas huius [Aphobo, fratri] adstaret. vulgata si probatur, necesse est ἀρπάσαι aut ἀποκατερίσθαι deesse. hunc Aphobum ista [in nota relata] dixisse, aut respondisse.

— 5. ἐδέλωσας] correxi ἐδέλωσεν, scil. Aphobus.

— 12. ἀ μαμαρτυρήσασαι] scil. ἀμολογήσασαι. vocabulum τὴν ἀνθρώπων v. 11. redit ad Milyam, quem cum Aphobus in τῷ ἀνακρίσει professus esset, a se liberum haberi atque agnosci, postmodum idem negabat liberum esse, ideoque ad tormenta sibi tradi posebat; Demosthenes autem reousebat, quod liber esset, neque fas esset liberum corpus tormentis subjici.

— 13. ἀρνησάμενοι κατὰ δήμονος εἰς μαρτυρίαν] voco Aphobum ad arbitrum, quo ibi contra Demonem testaretur. sed quid? ni fallor, hoc, Demonem mentitum esse, qui confitasset, se scire, Milyam esse servum. patet hoc e p. 861. 4.

— 21. τί πῶδων] correxi τί μαδων, quod est magis Atticum. quo motus? quamnam a re impulsus?

— 27. ἀπαρῶν —] Ἐ. ἀπαρῶν. ἔσαν γὰρ. ἔσαν. ἀλλ' —.

851. 4. ἐν ἡμῶν] emendata distinctione, quae villosa est in vulgata, nam comma transferendum est et pone ἐν ἡμῶν κολλο-

candum, admonere, in τούτων subeundi ἀ μαμαρτυρήσασαι.

— 7. τολιμάτῃ τῶν ὡς κλισία] delevi ὡς, forte natum e manu exaratis, quo in libro Demosthenicis manu exaratis indicari solent hae voces, aut ἀ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, aut ἀ ἄνδρες δικασταί.

— 14. ἐταιρήσασαι] Citat h. l. Harpoer. v. ἐταιρήσασαι.

— ibid. ἢ καὶ δι' ἐταιρίας] delevi καὶ. propter amicitiam, ejus puta, cui testimonium praestant.

— ibid. ἢ καὶ δι' ἔχθρας] ejus puta, adversus quem testantur.

— 17. μαμαρτυρησάσας] subaudi εἰ ἡμῶν μαμαρτυρησάσας. Sed nescio tamen, an οὔτοι, vel simile quid, post τῶν interierit.

— ibid. ἐταιρήσασαι] correxi ἐταιρήσασαι, meo arbitrato. vulgata ex antiquo more scribendi nata est. veteres enim dativum singularem in hujusmodi vocabulis pari modo atque nominativum pluralem scribebant, hoc est, iota ad latas ponebant, quod nos hodie supponimus. οὔτοι γὰρ ἐταιρήσασαι [id est, δι' ἐταιρίας], subaudi ἡμῶν μαμαρτυρησάσας. neque enim ideo testati mihi sunt, quod essent mei sodales. possit quoque lectio codicis Aug. ἐταιρήσασαι (in nominativo) probari. neque enim hi mei testes sunt sodalium, cetera conspiratorum. cui lectioni inprimis favent insequentia.

— 20. ἔχθρας] rursus correxi meo iudicio ἔχθρας, id est, δι' ἔχθρας. Sed et Aug. ἔχθρας non est contentenda lectio.

— 21. ἑάντος] olim legebatur hic Στέφανος, quem Taylorus in Schedia p. 745. habuit pro illo Stephano, poeta comico, quem a Demosthene civitate donatum esse, aiat Auctor anonymus vitæ Aristophanis. Locus a Taylora designatus p. XII. b. ed. Kasteri prostat, quem si diligentius inspicias, videbis, quæ Taylorus de Stephano perperam accepit, de Antiphane esse accipiendam. Multum hio a vero abest bonus Britannus.

— 24. δι' ἀπορίας ἐν τῆς φύσει] scil. τούτους ἡμῶν μαμαρτυρησάσας κατὰ τούτων.

— pen. μήτρην ὄντως ἀνθρώπων] idem est ac si dixisset: ἀλλὰ γνησιότητων ὡς ὄντως μήτρ. ἢ. vel ἔτι σιολ μ. ἢ.

852. 6. εἰπὴν] subaudi ἑαυτῶν. non modo rogat se ista dixisse, quæ testes me eum dixisse aiunt.

— 7. εἰρηκότα] subaudi ἢ οὔτως, ὡς ἔθω ἡλαργα τούτων εἰρηκότα.

— 13. τῶν] cohaeret cum ἀφείδοντα, quem meminere tunc emissum in libertatem. quia variae Athenis erant ἀφείδως (e. c. creditor aut actor dicebatur debitorem, aut reum, ἀφείδω καὶ ἀπαλλάττω, cum prosteretur, sibi nihil ab eo nummorum, jurisve postulati debere), propterea ad ἀφείδωτα addit ἑαυτῶν εἶναι.

— 26. τῷ μάγιστρο] Phasas designatur.

Sententia est haec: Aphobus, emulsiando me, et iudicium superius contra se datum, illoque criminando, et insignitatis insinuando, movendaque mihi ex eo invidia, videtur sibi vos adducturas, ut testem meum, Phantum, filii dioti testimonii condemnatis.

853. 8. τὴν Νύκην] scil. illam, quae super gesta tutela agitata fuit.

— 9. εἰ δὲ μέγιστος εἶναι ἠμαρτήμας] et hi testes [Phantus, Aelius, alii] testati essent, Aphobum in quaestione [τῷ ἀναγκασί] fassum esse, Milyam esse liberum hominem, et pro eo a se haberi.

— 20. ἠμαρτή] scil. ἥμας.

— ibid. λαβὴν] videtur hic aliquid deesse. pendet enim hic nominativus. forsitan οὐτως ἠμαρτήματα, vel ἀνομήματα. cum in indicis meorum postulationum singula quaeque nomina posuisset seorsim, et unde illa sumta intemeret hoc Aphobus, et quantum numero, et a quo.

— 25. ἔχματα] vocabulum suspectum, obscuro certum. Si significat, insequentia, infra scripta, saltem debebat τὰ ἔχματα eum articulo dictum esse.

— ibid. τὴν δ' ἠλαβε γέφυραν] deleri adverbativam. idem est eo si dixisset: ἠλαβεν, τὴν ἠλαβε. octoginta mines, datis nomine, quam dotem tulit.

854. 7. τὴν ἠμαρτή] correxi τὴν ἠμαρτή. reddit hoc ad τὴν ἀδελφίαν. num quis hominum ex his verbis planum facere possit, sua matris dotem esse ponam Aphobum. deinde mutavi distinctionem, et punctam post καὶ τὴν ἠμαρτή posui. et quibus tandem argumentis hoc planum faciat? Tum nova incipit sententia. ἢ ἠμαρτή Διὸς — (sic enim alius articulo τὴν malui dare) rogo per Iovem O. M. fac te confiteri, fingam id tantisper, Milyam esse hominem liberum, idcirco magis habeo dotem?

— 9. εἰδὴ] subaudi μάλλον. sed offendit δέξασθαι. Sententia postulat δέξασθαι. nihilo magis propterea [propter istam confessionem] habere dotem videat. possit quoque εἰδὴ legi, nemini videat. Dico forsitan illud δέξασθαι ad illa superiora v. 3. redire et τὴν δὲ ἠμαρτή ἰσχυρῶς — dicit. sed tum collocanda haec verba, εἰδὴ δὲ δέξασθαι διὰ τούτου γὰρ δέξασθαι, essent pone καὶ τὴν ἠμαρτή v. 7. et vel sic tamen esset εἰδὴ legendum. nemini vestrum quisquam videatur tam callidus prestigiator orantis esse, qui et illis verbis ita exarsit. Veal alligando in suspitionem fuisse in libris quibusdam locum hunc sic conceptum: καὶ τὴν ἠμαρτή ἠμαρτή, εἰς ἠμαρτήν αὐτὸν Μιλύαν ἠμαρτήν, καὶ τὴν μάλλον εἰς ἠμαρτή τὴν ἠμαρτή; εἰδὴ δὲ δέξασθαι διὰ τούτου γὰρ δέξασθαι. Sed dicam tantisper, ita me Deus amet, nunquam fassus est Aphobus Milyam esse liberum. idcirco minus habet Aphobus dotem? [aut potestis ex eo officii et evinci,

Aphobum dotem non habere?] nemo profecto est, qui ex ista quidem argumento hoc colligat. Et profecto nescio, an haec lectio vulgata sit preferenda. Possit quoque sic: καὶ τὴν μάλλον ἠμαρτή τὴν ἠμαρτή δέξασθαι. idcirco videbitur Aphobus habere et promera dotem? Nil profecto idea magis videatur.

— 19. ταύτας] post ταύτας videtur εἶναι, vel ἴδη, vel οὐ, vel tale quid deesse.

— 21. ἴδων] scil. τὴν καταδίωξιν.

— 24. τεταλαιωμένος] et a se impetratura cum non poterit, etiam post condemnationem, ut ablata restitueret; tamen —

855. 5. τὴν τῷ ἠμαρτή καὶ τῷ ἀδελφῷ] subaudi νόμῳ. quid opus est quamprius ad tormenta deponere, ubi lex plenis verbis criminis convicti parvas sanxit?

— 11. τούτων] hoc iudicio.

— 14. εἰ] correxi εἰ. poteram quoque εἰ. nam porinde est. nata est vulgata e duplicitate lectionis, quo h. l. in libris Demosthenicis fuit; aliis exhibitibus εἰ, aliis εἰ.

— 15. τί σοι ταύτωνται εἰ μέγιστος] quid tibi haec in causa proderunt, cum obiter testes? tu ipse te condemnasti.

— 18. ἐν τῷ ἠμαρτή] in rationibus gestis a te tutatis, qua tu iudicibus exhibuisti.

— ibid. γέγραφε εἰς, ἀποστρατήριον] —] correxi γέγραφε εἰς, ἀποστρατήριον. Aphobus enim per illa, quae in ista ratione de se scripserat, ipse contra se fuerat testatus. reliqui ergo testes contra eum prodromi, non simpliciter ἀποστρατήριον αὐτῷ, contra ipsum testabantur, sed ἀποστρατήριον. nam cum Aphobus contra Aphobum testabantur.

— 24. δέξασθαι] correxi ἠδελφῶν. assum sum nomen, quod rarissime et perhinc facio, marginem Latet. a reliquis ἀδελφῶν destitutum, sequi quod ejus ἴδης ponere me sublevis est. Sed firmant insequentia nostram emendationem. Sententia est: quam ergo dico Aphobus, me recansasse servum illum (Milyam designat), qui omnino nescit, ad tormenta tradere, reliquos autem servos, qui nil nescit, tradere haec defugisse: tam constabit multo magis eum deponere, servas a me tormentis oblatos accipere.

856. 25. εἰ] non reddit ad proximum τὴν ἀδελφίαν, sed ad remotas ad v. 23.

857. 4. μισθόνου] dedi h. l. μισθόνου. quod hic melius convenire videbatur. nam alias ἴσως perinde eum indicativo, atque cum conjunctive construitur.

— 6. εἰς ἠμαρτή] correxi εἰς ἀδελφῶν. τὴν δὲ ἀδελφῶν] ἀδελφῶν.

858. 8. ἀπὸ δὲ τῷ ἀνακαταστάσει] melius hoc, quam quod Aug. dicit ἀπὸ δὲ τῷ ἀνακαταστάσει. quamprius et hoc deponi quodammodo potest.

— 9. ἀδελφῶν] post ἀδελφῶν deesse

videtur *αὐτῶν*, aut *τοῦτων*. quod facile interire potuit ex concursu cum eadem voce *πρόκλιμα* insequente.

— 10. *καλλὰ δ' αἰφύνη*] *delevi* articulum. melius convenire videbatur hæc *Ev.* locutio, quam *καλλὰ δὲ αἰφύνη* Aug. quousquam reduxissem, si illa carvissem.

— 16. *αφροσύνη ἡμῶν*] *stram* sūt *ἡμῶν* servandam, an *ὅμῶν* præferendam, dubium esse possit. nam utrumque cum sententia conveniit.

— 19. *ἐν τῷ ἐπιτρέψαι τοῦτων*] *correx*i postremam vocem *τοῦτων*, id quod est expositio verborum *ἐν τῷ ἐπιτρέψαι*, nisi *ταῦτα* est, hæc Aphobo *puta*.

— 22. *καμάνων*] *correx*i *καμάνων*, *soll.* *τῶν χρημάτων*. v. p. 851. 3. ubi locus hic ipse loquidem verbis legitur.

— *ποσ. παρ' ἑαυτῶν*] a Philonide *puta*.

859. 2. *αὐτῶν*] *correx*i *αὐτῶν* de *μοσ*, *soll.* quætor talentorum.

— 14. *τῷ μέγιστος*] *Phano* *puta*.

— 27. *ἐπὶ μὲν —*] *constructio* hæc est: *καπαδῶνας ἐκ τῶν ἰχθύων τὰ ἀντήραφα, ἐς εἰ μὲ ἀφροσύλιον ἐπὶ τοῦτων*.

860. 2. *κατὰ τῆς θυγατρὸς*] *ergo* filius Aphobo nullus erat.

— 17. *καίτινες*] *testes* *mei*.

— 19. *παρ' ἑαυτῶν*] *liberos* *testium* *designat*.

— *ἰβιδ. αὐτ' αὐτοῖς*] *neque* *testibus* *meis*, qui *liberos* *suos* *offerebant* *ad* *de-*

ferendam *super* *eorum* *capite*.

— *ἰβιδ. αὐτ' ἑαυτοῖς*] *neque* *liberis* *patrum* *pro* *Demosthene* *testantium*. *videtur* *tamen* *αὐτ' αὐτοῖς* *reddendum*. *absent* *quidem* *ab* *Aug.* *quapropter* *uncis* *incolam*. *Possit* *quoque* *videri* *Demosthenes* *dedidisse* *αὐτ' αὐτοῖς* *ἀφροσύνην*, *neque* *ipse* *ἐπιτρέψαι*.

— 26. *καὶ καταμαρτυρημένον τάλαντον*] *vitium* *loci* *prodit* *et* *sententia* *ipsa*, *et* *discrepantia* *codicum*. *ut* *brevis* *sim*, *videatur* *leg.* *esse*: *καὶ καταμαρτυρημένον τοῦτων τάλαντον*. *ut* *est* *in* *marginis* *Latot.* *et* *hæc* *Aphobum* *testimonis* *testium*, *vera* *testamentum*, *victum*.

861. 9. *οὐδὲν αὐτῶν πᾶν εἰδένων*] *correx*i *εἰδένων*, *τῶν πᾶν εἰδένων*, *hæc* *Aphobum* *voluisse* *ad* *tormenta* *traditum* *a* *me* *accipere* *quousquam* *seruorum* *omnium* *religiosorum*, *quousquam* *hi* *serui* *melius* *omnia* *possent*, *quam* *ἡλίγας*.

— 10. *ἡ μάλας*] *Aug.* *dat* *ἡ μάλας*. *perinde* *est*, *hoc* *tamen* *elegantius*.

— 14. *πίστην ἐπιδείξαι*] *subaudi* *κατὰ τῆς θυγατρὸς*. v. p. 860. 3.

— 23. *αφροσύνη*] *malim* *αφροσύνην*.

862. 7. *πίστη καὶ δῖμα τάλαντων*] *malim* *uno* *vocabulo* *πιστοκαταμαρτυρήσασθαι*.

— 11. *πίστη μούς*] *subaudi* *κατὰ τὰς ἄλλων*: *πίστη μούς*.

AD ORATIONEM CONTRA ONETOREM PRIMAM.

864. 4. *καθ' αὐτῶν*] *Soror* *enim* *Onetoris* *pones* *Aphobum* *erat*.

— 7. *τὸν μὲν γὰρ*] *redit* *ad* *Aphobum*. *ut* *insequens* *τοῦτων* v. 10. *ad* *Onetorem*.

— 13. *ἢ*] *alibi* *ἔ.* *perinde* *est*, *hoc* *tamen* *ad* *Atticismum* *magis* *secedit*.

— 16. *ἀποτρέψαι*] *correx*i *εὐνοεῖται* *εἰ* *τε* *duobus* *vocabulis*. *hæc* *ex* *parte* *ex* *Augustano*, *in* *quo* *vitiose* *est* *εὐνοεῖται* *εἰ* *ἢ* *mutari* *tu* *in* *tu*, *quod* *a* *εὐνοεῖται* *separavi*, *et* *præterea* *distinctio-* *nem*, *quæ* *in* *vulgata* *depravata* *est*, *sic* *mutavi*, *ut* *hæc* *existere* *sententia*; *quoniam* *igitur* *Onetor*, *una* *cum* *sua* *sororis* *marito* *Aphobo*, *me* *facultatibus* *meis* *privat*, *fretusque* *suo* *apparatu* *ad* *vos*, *judices*, *prodūit*, *periculum* *vestri* *judicii* *subiturus*. *παρὰ* *αὐτῶν* *actoris*, *aut* *rei*, *sunt* *ἀποβοῶν* *αἰμοί*, *testes* *emti* *aut* *subornati*, *pæonia*, *gratia*, *quibus* *judicium* *suffragia* *obligantur*, *et* *emanant*, *acutè* *sollertè* *quoque* *extogitatas* *causationes*, *versutis* *et* *ca-* *villationes* *fori*.

— 18. *ἐπιδικῶν ἔστιν ἡμῶν*] *correx*i *ἐπιδικῶν ἔστιν ἡμῶν*. *in* *judicio* *vestro*. *aut* *apud* *vos* *judices* *sedentes*.

865. 15. *τοῦτων*] *Onetorem* *puta*.

— 23. *Τιμοκράτης*] *Timocrates* *habuit* *prior* *sororem* *Onetoris* *secundam*, *antequam* *ea* *ad* *Aphobum* *transiret*.

866. 2. *χρημάτων ἀποτίμημα*] *correx*i *χρήματα* *ἀποτίμημα*. *existens* *bona* *rusticam* *rupitibus* *quasi* *oppugnata* *esse*.

— 5. *ἰθαλίαν*] *puta* *Aphobe*, *non* *Onetori*. v. v. 18. 19.

— 25. *ἰθαλίαν εἰσέναι*] *volebat* *Timocrates* *ipse* *debero* *Aphobo*, *et* *volebat* *Onetor*, *ut* *Timocrates* *eisdem* *deberet* *dotem*, *vel*, *sive* *dotem* *ferret* *Aphobe* *a* *Timocrate*, *sive* *ab* *Onetore*, *malebant* *ambo*, *non* *dotem*, *sed* *usuram* *ei* *dari*.

867. 12. *καὶ οὐκ ἀποδοῦναι*] *idem* *est* *ac* *si* *dixisset*: *καὶ* *οὐκ* *ἀποδοῦναι*.

— 14. *εἴτε μὲν*] *malim* *εἴτε* *καὶ* *μὲν*.

— 22. *ἐλέγχε, ἅς δ' ἔταρα*] *correx*i *ἐλέγχε, ἅς* *οὐδ' ἔταρα*. *posteaquam*, *id* *quod* *modo* *feci*, *istmo* *ita* *plana* *feci*, *ut* *inter* *omnes* *constet*, *et* *dubium* *nullum* *supersit*, *dotem* *Aphobo* *statim* *a* *supptis* *datam* *non* *fuisse*, *facile* *item* *hoc* *demonstrabo*, *non* *magis* *illam* *postmodum* *ei* *datam* *esse*.

— 24. *καὶ* *εἰ* *μὲν* *ἐπὶ* *τοῦτων*] *etiamsi* *dotem* *relinquissent*, *non* *ob* *eam*, *quam*

dixi (v. p. 866. 1. et 24.), motum, sed ea sola de causa, quod certo decrevisset dotem Aphobae paulo post nuptias contractas dare, tamen non fuisset unquam daturus.

— 27. *ἔχων*] id est, *κατισχων κατ' ἰαν- τούς. retinuitis penes se.*

868. 4. *ἰκαλῶν*] querebar privatim inter amicos, et jus equam posebam Aphobum, antequam causam in forum deferrem.

— 12. *τούτ'*] correxi *τίτ'*. qui jam tum *diffidit*, quam uxor Aphobae danda esset.

— 20. *τούτων τὸν ἄρχοντα*] in testimonio nominatum, Polyzelum puta. de rationibus chronologicis hujus loci v. Palmer. l. o. et *Corsin. Fast. Att. T. IV. p. 12—14. Olymp. 103.*

869. 26. *ἰπὴρ ἂν τὰς ἀσφαλίας μ. σπο- πύμων*] Lambinus maluit *ἰπὴρ ἂν τὰς ἀσφ.* non cogitans, non dici, *ἰπὴρ τινος σποπύων*, sed *τι σποπύων*, malle utique (nam vulgata non satis placet) *ἂν τὴν ἀσφάλειαν μ. σπ.*

870. 4. *κατοφάστωρ*] distinxit in duo vocabula *κατ' ὀφάστωρ*. idem est ac si dixisset: *καθ' ἑαυτὸν ὡς ὀφάστωρ.*

— 17. *ἀπλοῖ*] simplicis enim et candidi est sine teste et cautione pecuniam credere, alisque magis momenti.

— 19. *ἰπὴρ τῶν διαφύκτων*] qui, in causis, ubi agitur de lucro faciando, aut damno accipiendo, ne minimum quidem quoquam caudice, et simpliciter, antiquo more, agunt.

— pen. *μέμνηρας δὲ τῶν μὲν ἡμῶν παρ- ξομαι*] est idem ac si dixisset: *ἰγὼ δὲ τῶν μὲν μέμνηρας ἡμῶν παρξομαι.*

871. 19. *κατ' αὐτῶν*] sententia flagitat *κατ' αὐτῶν*, scil. *τὴ χάριτι*. quia tamen sequitur *ὡς ἡμῶν ἰσομάκτων*, videtur utique servandus pluralis, verumtamen accusativum malim, *κατ' αὐτῶν*, ubi subauditur *τὰ τῷ Ἀφῶβῳ ἐν τῷ χάριτι ὑπάρχοντα.*

— 24. *τούτων*] Onetori.

872. 16. *ἰπὸς αὐτοῦ*] dubium, ad mulierem, an ad fratrem ejus referatur. Si posterius est, reddi debet, *ἴπυξαι*, aut *κουρούσι ad ἀροχοντὴν deferri, et ad eo ratam haberi.*

873. 1. *τούτων*] correxi *τούτων*. redit enim ad *ταλέωντων*. v. p. 878. 22.

— 8. *συνέται*] scil. *αὐτῶν ἢ γονῶν*, quod statim sequitur.

— 18. *αὐτῶν τῶν*] correxi *αὐτῶν τε*. in *ταύτων* subauditur, quam vos ipsi nostis, aut videtis.

— 19. *ἀλήθειαν πιστῶν*] alii dant *ἀλήθειαν πιστῶν*, perinde est. potest et *veritas* et *fides* esse gemina. *veritas* vera, et *falsa*, vel *simulata*, *ficta*, verbis modo prodita. *fides* item potest esse vera, et alia *falsa*, erronea, *decepta*. *ἀλήθειαν πιστῶν* est *veritas certa*, qua fidi possit. *πιστῶν ἀληθειῶν*, *fides certa*, *veritate mixta*. Lambinus malebat *αὐτῶν πιστῶν*.

— 23. *ἰπὸν τούτου τοῦ ἀρχοντος*] Nicophemum designat, aut Molocem.

874. 1. *αὐτῶν*] non Onetori, sed Aphobae. — 3. *συνουσίαν τῶν*] subaudi *αὐτῶν*, quod addi necesse non est, tametsi Lambino secus videtur.

— 12. *κατ' αὐτῶν*] alii dant *κατ' αὐτῶν μὴ συνουσίαν*, quod est reddendum: quo constaret, mulierem pones maritum non esse, non habere cum eo rem communem. perinde est, utram lectionem optes.

— 14. *αὐτῶν*] dedi *αὐτῶν*. *secum* (h. e. cum Onetore) *colloqui*.

— 20. *πασῶν*] scil. *βέβαιων*. vocabulum *βέβαιος* primum universe omne genus explorationis veri significat, tum peculiariter illud genus explorandi veri, quum per tormenta confessio veri exprimitur. Sententia igitur hæc est: Vos et privatim et publice modum illum extorquendam confessionis et inveniendam veritatis, qui tormentis peragitur, pro certissimo reliquorum omnium modorum habetis.

— 24. *ζητήσιν τὴν ἀλήθειαν ἑμῶν*] studetis, conamini, veritatem invenire. alias possit *ἑμῶν* redundans et amputandam videri.

875. 3. *τὸν μὲν*] Timocratem.

— *ibid. τὸν δὲ*] Aphobum.

— 7. *ἀληθείαι*] correxi *ἀληθείαις*. Onetor enim cum de multis rebus affirmaret, volebat unumquodque suæ affirmationis caput pro re vera haberi. multæ ergo erant, quas illæ vendidit, *ἀληθείαις*, quas negat orator. *veritatibus* similes esse, nedum ut *veritates ipse* sint; vel, quæ neque vera, neque vero similia orator ait esse.

AD ORATIONEM CONTRA ONETOREM SECUNDAM.

876. 3. *τούτων*] Timocratem et Onetorem.

— 8. *κατατίθειαις ζεύς, ἀλλ' ἑπὶ*] correxi *καὶ τίθειαι ζεύς ἑπὶ* — sed neque hæc sincera est lectio, tametsi tolerabilior est, quam vulgata, sed videtur orator sic reliquisse: *καὶ οὐ τοῖς αὐτοῖς ἐτίθει, οὐκ ἔτι*

τίθειαι, ζεύς, ἀλλ' ἑπὶ — neque ponebat eodem, quos nunc ponit, ζεύς, sed — *ap-* pellabant, id quod notum est, Attici ζεύς ea signa cum affixis elogiis, eas domos, eosve fundos oppugnatos esse. *Mea* hic spud nos quoque si obtineret, quem optandum erat obtinere, quam multos

ejusmodi *ἔως* esset videre!

— 11. αὐτῷ] Aphobo puta.

— 12. αὐτῷ] redit ad eundem.

— ibid. ἰδὲ] aut, ut alii, ἀλλὰ, quod nescio an sit melius, redit ad Onetorem.

— 20. ἀνοστήμαθαι] scil. φασί.

— pen. ἰσχύως] τὸς ἔως] puta domui Aphobi affixos.

— ult. καὶ τούτως] affixos praedio Aphobi.

877. 5. καὶ ἴν] operam se dedisse, ut sibi oppigneratum in tabulis publicis praedium Aphobi, et ante fuisset, et nunc adhaerens esset, pro talento.

— 7. ἀνοστήματα] correxi ἀνοστήματα. Sententia est: se curasse, ut auctoritate publica, praeter illos *ἔως*, qui essent praedio Aphobi affixi, alii quoque *ἔως* ejus domui affigerentur, quibus sibi, Onetori, de pecunia sua Aphobo data, recuperanda publice caveretur.

— 9. τὴν μαρτυρίαν] subaudi τούτων, vel τῶν ἐπὶ τούτων.

— 15. τοῖς ἐξ ἀρχῆς] scil. λαγυμάτοις.

— ult. τῷ δὲ χαρίων τὸ κερδίον] Sententia et constructio postulat: τὸ δὲ χαρίων τῷ κερδίοντος. idem est ac si dixisset: ἡ μὲν εἰσαία ταύλατον ἴσται ἀξία — τὸ δὲ χαρίων ἀξία ἴσται τῷ κερδίοντος, τούτοις τῶν διαχρίλων δεσχυμῶν. domus valebit talentum, praedium autem excoessum talenti, viginti minas puta.

878. 12. ἐπὶ ἀμολύνασι π. καὶ γὰρ λέγων —] correxi ἐπὶ ἡμῶν. τί γὰρ καὶ λέγων. constat eum fuisse juraturum. Nam quo quae tandem pretestu negabit se tum fuisse juraturum —?

— 27. ἔς] correxi ἄς. propter insequentem infinitivum ἀνοστήμαθαι. nam alias pro se bonum est ἔς. Sed deberet sequi optativus ἀνοστήμαθαι. v. p. 903. 18.

879. 4. τούτων] post τούτων videtur de-

esse ἐπὶ ἰσχύως. hinc (Onetorem) alii (judicibus. v. p. 878. 23. ubi ἡμῶν correxi) pro illo (Aphobo) velle dependere.

— 13. ἴν, ἀνε ἀλαθῆ λέγεις] correxi transponendis primis vocalibus, ἀνε ἴν ἀλαθῆ λ. Sententia est: tu, Onetor, negas *ἔως* fixisse prius, quam Aphobus esset condemnatus. Recte ais, sed haec condemnatio, non de condemnatione illa, quae a iudicibus in Aphobum, sed de ea, quae a te in eundem profecta est, accipi debet, si verum est id, quod tu nunc ais, cum negas a te fixos esse ante condemnationem Aphobi *ἔως*. Planius haec sic dicerentur: Si verum est, quod tu ais, necesse est Aphobum a te prius esse condemnatum, quam a iudicibus.

— 21. εἰς ἴσται ἄκιστον etc.] constat affectum hunc esse mutilatumque locum. testatur satis et sententia hians, et codicum disorepantia. unde colligitur, veteres Demosthenis editiones hic mirifice inter se discordasse. E lectione vulgata colligo, sic fuisse in libris quibusdam: ἐὰν μὲν πλάσιος ὡπὶ κέρδους ἔλπις, τότε αἰτῶν σε πλείον, ἐὰν δ' ἐλάττωτος [scil. κέρδους ἔλπις ὡπὶ] ἔλαττω [scil. σε αἰτῶν]. Si majoris lucri spes affulgeat, tum te plus potes, sin minoris, minus.

— 25. τούτων] malim τούτων σου. cum tu, Onetor, huic, Aphobo, dotem non dederis. et hoc propterea, quod οὐ ἐστῆσαι sequitur (duobus vocalibus, non, ut vulgo legitur, οὐστῆσαι, uno, quod vitium correxi), item οὐδὲ εἶναι τὸ χαρίων.

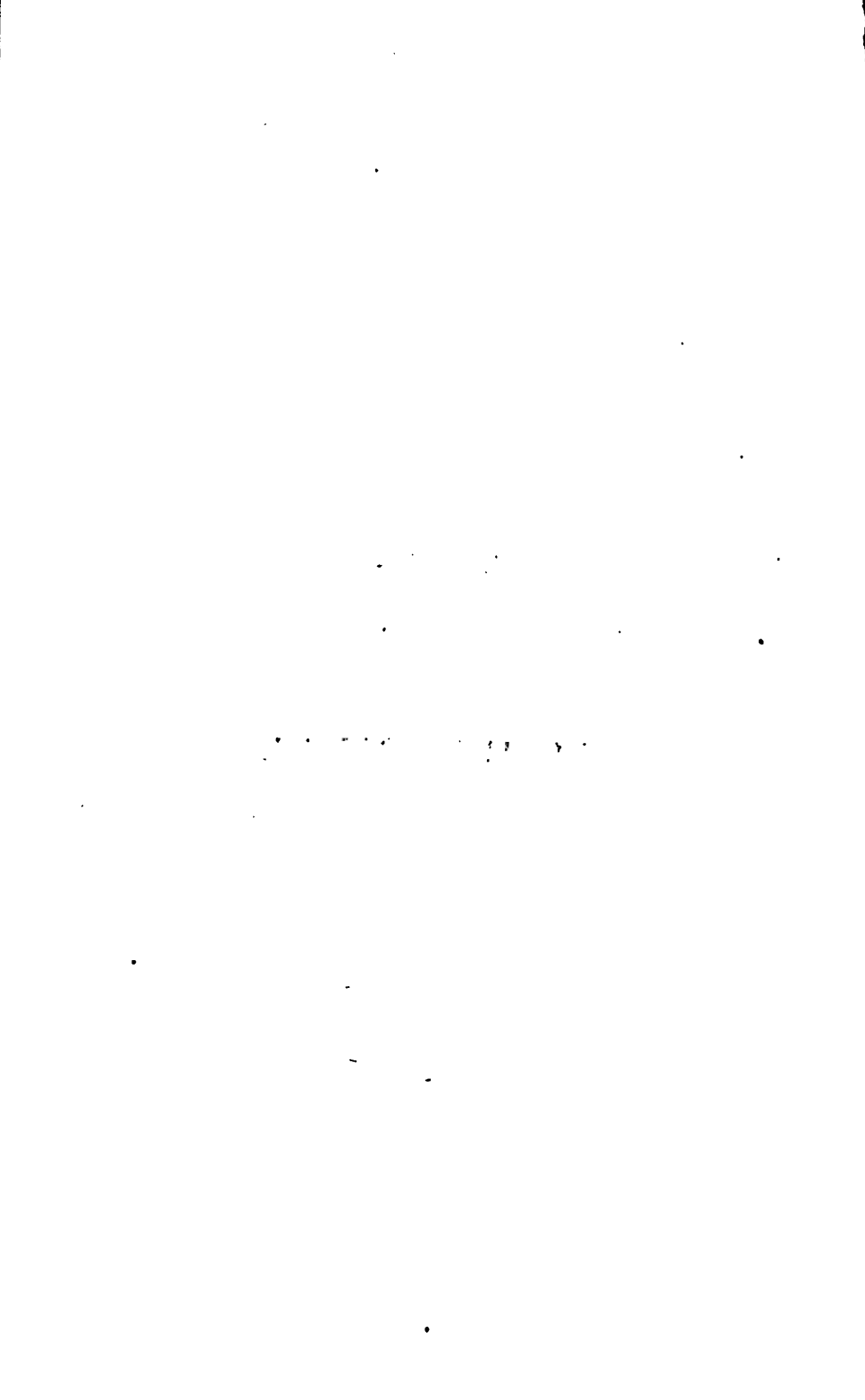
880. 4. ἰσὶ τὰμὰ ἴσται] caret hoc sensu. Sententia postulat: ἰσὶ εἰς τὰμὰ ἴσται. quoniam in mea dabitur. a. e. quoniam, cum Aphobo daretis dotem, curabatis, ab eo vobis oppignerari ea bona, quae non ejus essent, sed mea.

I. I. REISKII
ANNOTATA
AD
EXCEPTIONES.

AD ORATIONEM ADVERSUS ZENOTHEMIN.

Oratio hæc scripta est nomine Demonis, qui patruus erat Demosthenis, ut constat e fine orationis, p. 890. 27.

882. pen. *πρωτότερον*] non damno. concupisceret tamen melius *πρωτότερον*, vel *πρωτότερον*. animum si unquam ulli cause advertebat.

883. 1. *πυλάδικος*] suspectum est, et videtur locum in alienum invasisse.

— 13. *ελαφύτος*] *ελαφύτος* h. e. malim, id est, sic *τυπύτα*, à *ελαφύ*.

884. 18. *ἰπυλάτορος*] Hegestratus, nisi illic potius Hegestratus est.

885. 5. *πρωτοβυτίον ἐν βουλή* τῷ] locus mihi obscurus. in Augustano est *πρωτοβύτιον*. verba in *βουλή* τῷ Lambin. deprehendit a quibusdam suorum odium abesse. incredibile non est, hominem senatorium eo contentum dedidisse, ut a mercatoribus se pateretur pro procuratore aut actore negotiorum suorum in insulam allegaretur. Nisi additum esset τῷ, posset in *βουλή* aliquo modo accipi pro communis inter se consilii. Sed et hoc ipsum foret languidum et redundans. Alius *πρωτοβυτίον* est agens in rebus, ut si collegium mercatorum e. c. aut mercatores quidam privatim aliquem occasione aliquo mittant componendorum causa suorum negotiorum, qualis etiam hic designatur. v. p. 1121. 1.

— *ibid. εὐνοῖα*] sic, qualicumque tractativa notitia, ut solent homines inter se noti esse, non familiaritate, neque necessitudine conjuncti.

— 6. *τυπύτος*] improbus, nequam, venerator, qualis est, et qualem non et damno nostro cognovimus.

— *ibid. εἰδὲ ἰστέον*] amplector *εἰδὲ* ex Aug. pr. quo admissio sic erit leg. *εἰδὲ ἰστέον*, *εἰ εἰδὲ τὸ εἰδὲν, ἀτυχισμένους*, *εἰ τὸ γὰρ ἐξ ἀρχῆς κωμικῆς ἀδύνατος συμφορῆς ἀτυχίμα*. Si quidem infortunium est in improbo incidere, cum visus rem communem habere.

— 7. *ἡ*] subandi *ἰστέον*. quam est infortunium, statim a principio in malos homines incidere. h. e. cum hominibus rem habere, qui nunquam de se speciem prohibitatis dederint, sed statim a principio, primo statim experiente sui, se improbo gesserint, ut Zenothemi et Hegestratus, qui professi sunt se societores.

— 10. *τυπύτα μὲν ὅν ἰστέον ἡγυλαβήναι εἰδὲ καὶ κωμικοῦ ἡγυλαβήναι*] prima quatuor verba parentheses signis in-

clasi, et sic totum locum exhibui: (*τυπύτα γὰρ ὅν ἰστέον*) *ἡγυλαβήναι ἰστέον, καὶ κωμικοῦ ἡγυλαβήναι* (in 3. pers. sing. perf. pass.) *τυπύτα*. nata est vitiosa lectio *ἡγυλαβήναι εἰδὲ* ex *ἡγυλαβήναι ἰστέον*. liberrari enim Græci et e s promiscue habent. *κωμικοῦ ἡγυλαβήναι* dedi ex ingenio meo, cetera e codicibus. *ἡγυλαβήναι ἰστέον* est quæstum semet facere, morari seu corpore, ut bajuli et mercatores, seu lingua, ut tabula, seu calamo, ut Journalista. *κωμικοῦ ἡγυλαβήναι ἰστέον τῷ* est alicui operam suam addicere, condicere, dedere sique consecratur semet. *τυπύτα* redit ad negotium Aristophontis cum Mycalione, quo de negotio nobis hodie nil constat. Sententia itaque hæc est: *Aristophon linguam suam in quantum contulit, et hinc Zenothemi sibi addidit atque vendidit.*

— 12. *ἐξ ἀρχῆς*] dedi τὸ ἐξ ἀρχῆς. Feneratorum, et *κωμικῶν*, sunt homines Syracusanæ, qui Zenothemi me facere dederant.

— 20. *ἀλλ' εἰδὲ ἰστέον ἡγυλαβήναι*] correxi *ἀλλ' εἰδὲ*, *ἰστέον ἡγυλαβήναι*, cum viderent, se aliam nihil habere, quæ malum debitorem, quicum agerent, *freti spe, fore, ut, si eos, iudices, paterentur ab hæc veneratorum seu circumventorū, sicut nummos e nostris bonis recuperarent.*

886. 3. *ἰστέον* — *κωμικῶν*] hæc est formula iudiciorum a Cephalemsibus iudicibus latæ.

— 5. *ἡγυλαβήναι*] Protus, de quo statim plura.

— 14. *καὶ εὖ πύλαδικος λέγοντας*] correxi partim ex ingenio meo *καὶ εὖ πύλαδικος λέγοντας*. quamquam, a quibus Hegestratus, aut tu pro eo pecuniam meam corrogares, *sepe auditi sint, cum affirmarent, quicumque Hegestrato credidissent, eos omnes ab eo communitum iri, et pecunias suas esse amissuras.*

— 15. *εὖ ὄν*] tu ergo, o Zenothemi.

— 16. *ἴσῃ*] inquit Protus.

— 24. *βιβλίον*] Citat h. l. Harpocr. Memoris Atticiota v. *βιβλίον*, p. 95. ed. Pierconi, quem ibi video. post *βιβλίον* videtur *ἔχον* deesse.

— 26. *ἡ*] malim *αὖ*. opposita enim sibi sunt *πίστις* et *τὰ βίβλια*. qui credit, cautiones ille nullas requirit.

— pen. *ἡγυλαβήναι*] dedi *ἡγυλαβήναι*. quid opus est multis.

887. 1. *εἰδὲ*] non τὸ εἰδὲ, sed τὸ *ἰστέον*. concubatur Protus Zenothemi e navi, h. e. e possessione frumenti, expel-

lato, Zenothemis autem recusabat expelli.

— 7. ἰσθίς] Protus.

— 8. πρῶτος] mercedes naucleri et nau-
tarum, vœturum.

— ibid. τῶν] Zenothemin.

— 9. τὰ δάφρα] intertrimentum. h. e. re-
tentionem impensarum, quam Zenothemi-
di fuissent faciendis, et damnorum, quam
mora aliis de causis passus esset. Ma-
gna enim damna fuissent Zenothemidi ac-
cipienda, si oblatam voluisset recipere
conditionem, h. e. cum navi et frumento,
et Proto adversario, Syracenas remavi-
gare, et ibi jure expiciri.

— 10. καὶ τάλαντα πρῶταβίβ] verba
haec absent ab Augustano, nescio, an re-
cto. nam talentum pro dono gratuito vido-
tur modum equitatis excedere. Verum-
tamen vult impetus animi homines et
pertinaciam, et fiducia casus obtinendas
ultra terminos modestiam abripere et ad
veritatem aliquam impellere.

— 11. ἰσθίς] Protus designatur. de-
inde malum v. 12. καὶ λυγρότερον καὶ ἡμῶν,
scil. τούτου.

— 15. ἐξέγειν βελαιῶν] pro posteriori
vocabulo videtur sententia βελαιῶντος
ἡμῶν postulare. Si nos sibi sponsores
sumus, nos velle Zenothemin educere,
quod cum sinit, tum actio litis adversus
Zenothemin a Proto, primo actore, ad
Demoneem ejusque socios transferrebat.
possit quoque etiam ἰσθίς legi.

— 16. εἰ δ' αὖ θύλακός] correxi εἰ δὲ
τούτ' ἰδίωτος. Sin autem, tametsi ipse
(Protus pater) esse ad haec offerret, nos ta-
men Zenothemidi frumentum permitteremus.

— 19. ἀ περιπαλιῶν] valde vercor, ne
περιπαλιῶν in passivo non usurpatur,
sed solammodo in medio, quod si sic est,
necesse est ἰσθίς deesse. ad quem Protus
cum invitabat. Sin autem vulgata bene
habet, debet passive accipi, ad quem invi-
tabatur.

— 22. ἴθι] correxi ἴθις. in singu-
lari Zenothemis pater.

— 24. πρῶτος] norat Zenothemis, He-
gestratum velle navem ponto mergere,
priusquam hie id insisteret.

888. 8. ἡμελλω] malim ἡμέλλω. nam
paucis ante dixerat εὐδὲς ἡμῶν ἐπιδήμ-
βαν.

— 26. συντηχέτης] alii συντηχέτης.

nescio, utrum melius.

889. 4. ἐλθόν] scil. Ἀθήνας.

— ibid. πρῶτος] scil. ἰσθίς.

— 14. τὴν ἐπὶ τῶν εἴρων] praepositionem
tametsi vitiosam reliqui, quia meliorum
non reperi. Wolf dedit ἐπὶ. Saltim
ἐπὶ dedit, quod melius conveniret.

— 20. ἔρλαν δὲ] subandi τὸν Ζηνοθέμω
τὸν δῆμω.

— 21. ἰσθίς] Protus.

— 22. πρῶτος] Zenothemis et Ari-
stophan.

— ibid. ἀμελλώμενος] subandi αὖ ἔχρη,
vel tale quid.

— 24. εἰς τὸ ἡκολύμενος] libellum accusa-
tionis, quam Zenothemis adversus Pro-
tum iudicibus exhibuerat.

— pen. ἰσθίς] Thomas Magister v.
ἀπὸ τῶν h. l. citat.

— ali. αὐτὸν πρὸς ἰσθίς] primam vo-
cem addidi, alloquitur Zenothemin, et
Protum, sed hunc absentem. Protus enim
aufugerat.

890. 1. πρῶτος] tu, Zenothemi.

— 3. δῆμω] Protus enim contumacia
fuerat damnatus, et lis contra eum Ze-
nothemidi adjudicata.

— 5. τὴν Δία] est obiectio, deam in
v. ἀπὸ τῶν hoc versu. cui occurrunt ver-
bis διὰ τοῦ ἰσθίς. attamen, ait, homo, Pro-
tus, abiit, evasit. Recte vero, inquam, et
non nostra, sed vestra culpa.

— 8. εἰ ἡμῶν] malim εἰ ἡμῶν.

— 14. ἴθι] correxi ἴθις. partim
debiti nondum depensam.

— 22. γὰρ] scil. ἡμῶν. ἰσθίς redit
ad Demosthenem.

— pen. δῆμω] subandi εἰ μὴ πρῶ-
ταί.

— ali. ἡμῶν συμβέβητος] malim ἡμῶν γὰρ
συμβ.

891. 3. τὰ τούτου] non intelligi, quid
sibi velit. nos potuit causas publicas ad
privatos homines pertinentes designasse,
ut majestatis, peculatus, legum vitiosarum,
etc. quibus detractis, eoquid quae
remanset casus publicis. Ipse Demosthe-
nes, non suo quidem, sed alieno nomine
scripsit ejusmodi orationes, scripsit ta-
men; ut mentiretur, si ab his se abfuisse
affirmaret. Sed erat hic locus, si fallor,
apertior futurus, si totus exstaret, sed
apparet clausulam deesse.

AD ORATIONEM ADVERSUS APATURUM.

893. 1. αὐτῶν] αὐτῶν.

— 7. εἰ μὴ εἶν] designat Aristoclem.

— 8. μετὰ τούτων] correxi τούτου. cum
hæc Apaturus.

— 27. τούτου] correxi meo periculo
τούτου. in hie, inter hæc.

894. 7. ἀδικούτης] dedi ἀδικούτης.
vulgata videtur notas alius cujusdam ve-
tustis lectionis, quem etiam in libris veta-
tate fuerit, referre, quam suspicior fuisse
ἐδικούτης. Lambinus volebat ἀδικούτης.
profecto jam supra p. 840. pen. exam-

plum occurrat verbi ἀδικῶν cum ἀδικῶν permutati. verum ab hoc quidem loco verbum ἀδικῶν est alienum. nam creditores Apaturii non ἐπιδικῶν ἀδικῶν, sed ἐξέδικῶν ἀδικῶν. non cum eo, ut rei cum actore agebant, sed ut creditores cum debitoribus lento. illorum est ἀδικῶν, causam suam defendere eorum iudicio, horum ἐξέδικῶν, in foro res suas repetere, et ope iudicis exigere atque extorquere invito.

— 26. ἀποκαταστήσειν ἐπὶ τούτων] cum ita comparassem, ut Apaturius illas quadraginta minas prosteretur sibi a me mutuo datas esse, reciperetque mihi redditurum; et cum ego rursus illi spondidissem, me navem illi restitutum, ut quadraginta illas minas mihi redderet: nos appellamus τὴν *Widerkauff* [a redemptum].

895. 5. ἀποκαταστήσειν] Citat h. l. Harpocrat. v. ἀποκαταστήσειν.

— 23. ἴδου] Valerius ad Harpocr. p. 54. mavult ἴδου. Verum neque odiosus consentiunt, et vocabulum alienum h. l. est. nam ἴδου est reliqua pars debiti nondum depensa. Verum Apaturius nihil plane dependerat; et de reliquiis lacedia hic plane non agitur. Sed si navis minoris venderetur, quam quadraginta minis, unde reliqua luctio ferret? id, quod decesset summus isti integrandum. haec est ἴδου, non ἴδου.

897. 3. ἀδικῶν] fuit igitur Apaturius quoque Byzantius, perinde ut Parmeno.

— 9. αὐτὸς μὲν [Apaturius] ἰσχυρὸν [Parmenonti].

— 25. ἴδου ἐπὶ τῷ ἀμφιβηταίῳ] correxi ἴδου ἐπὶ τῷ ἀμφιβηταίῳ. Fuit etiam aliquando, cum suspicarer duo vocabula αὐτῷ διακρινεῖ v. 26. in usum αὐτοδικῶν τῆς esse contrahendum. Solus arbitror, quod in medio relinquo.

898. 12. ἀποκαταστήσειν] post ἀποκαταστήσειν, vel potius ἀποκαταστήσειν, ut est in Augustano, perisse τὸ γραμμαστίον, vel tale quid, haud improbabiliiter suspicatus est Lambinus.

— 18. ἀξίον] post ἀξίον, aut in hac re-

gione, deesse videtur aliquid, e. c. ἢ μὴ αὐτῷ διακρινεῖ ἴδου. v. p. 902. 15. aut ἀποκαταστήσειν τὸν δίκον.

899. 1. Ὀφείλει] Citat h. l. Harpocr. v. ὄφειλον.

— 7. καὶ ἀδικῶν] foret hoc contra se, Parmenontem. Verum sententia postulat καὶ ἀδικῶν, per se, pro se, suamet ipsius auctoritate, et redit ad Aristoclem. v. p. 902. 21. 903. 15.

— 9. ἀποκαταστήσειν] correxi ἀποκαταστήσειν. in singulari. Solus Aristoteles sententiam pronunciansit in Parmenontem.

— 23. ἴδου] ante ἴδου, aut in hac regione, deesse videtur βουλόμενος, aut θέλων, aut ἀξίον, aut tale quid.

900. 4. ἴσχυρῶν] malim ἴσχυρῶν, amantem. causam nauticos seu mercatoris aguntur in foro Attico per sex menses hibernos. Sententia existeret e vulgata haec: illas quocumque mense agitatae esse, et non ultra mensem protrahat, sed intra mensis absolutas. id quod a vero abhorret.

— 7. μὲν] huic respondet δὲ v. 21. in illis id ὅτι ἀποκαταστήσειν τι—

— 14. ἐπὶ τῷ ἀμφιβηταίῳ] subaudi ἰσχυρῶν.

— 27. εἰ μὴ ἀποκαταστήσειν]—] fort. εἰ μὴ ἀποκαταστήσειν, ἀλλ' ἐν τῷ ἐξελθόντι ἰσχυρῶν (id est, αὐτῶν). v. p. 901. 3. ἢ αὐτῶν, ἢ ἀποκαταστήσειν.

901. 10. ἀλλὰ μακρότερον τὸν νόμον εἶναι] lectio haec si servatur, tolli debet εἶναι. Sed recipi e libris bonis nota μέγιστὴ μὲν φημι τὸν νόμον εἶναι.

— 16. συνέβαινον] correxi συνέβαλλον. quae Parmeno cum Apaturio contraxeretur, ad quem ipsum Parmenontem etiam ἀποκαταστήσειν, item ἰσχυρῶν v. 20.

— 21. τὸν εἰς τὸν ἀμφιβηταίῳ] subaudi γερουσίαν.

— 26. τὸν ἰσχυρῶν] post τὸν ἰσχυρῶν videtur καὶ κλειόντι deesse.

902. 7. ἐπὶ τούτων] Apaturio et Aristocle.

903. 21. τούτων] correxi τούτων. quam Apaturius, possit quoque τούτων convenire. quam Apaturius atque Aristoteles.

AD ORATIONEM ADVERSUS PHORMIONEM.

Scripta haec est oratio nomine Chrysipti. v. 911. 18. quo fit, ut in Augustano aliisque codicibus inscripta sit ἐπὶ τῷ Χρυσίπτῳ ἐπὶ τὸν Φορμίωνα παραγραφήν. quo titulo eam Harpocr. quoque laudat v. ἐπιθέτως ἰσχυρῶν. alter, qui p. 918. loquendi vires suscipit, videtur Chrysipti frater esse.

907. 5. συμβάλλοντες] correxi συμβαλλόντες. qui causam hanc agunt, videri possint, non cives Athenienses esse, sed mercato-

res peregrini, quippe qui se aiant supius in portam Atticam venire. Verumtamen non videtur hoc argumentum rem conficere. potest enim haec dictio, frequentare portum Atticum, etiam de civibus Atheniensibus usurari, naviculariam Athenis exerceantibus, tametsi alibi locorum sedes fortunarum cœtas habeant fixas. Vel etiam potest illa dictio hoc significare, jam a longo tempore fratres illos, Chrysiptum puta, alterumque fratrem, cuius no-

men ignoratur, concessisse ex urbe in Piræum descendere. miror tamen nihilominus insolentiam dictionis, quæ vix alius solent, nisi de peregrinis, usurpari. v. p. 924. 5.

— 9. ἐν τῆς τὰς] ἐντὸς servas, an ἐπὶ sufficientia, multam interesse vix potest.

— 13. τῶν ἐπιπέτρων τῶν ἐπιδημιολόγων ἅμα ἐπιπέτρων] correxi τῶν ἐν Βοσπόρῳ ἐπιπέτρων. — maxime illi, qui tum in Bosphoro servati essent, quum Phormio ibidem viveretur.

— 15. τὰ χρέματα ἐν τῇ νῆ] aut delenda est præpositio ἐν, id quod malim, aut iterandus est articulus, ut sit τὰ χρέματα τὰ ἐν τῇ νῆ, aut denique transponenda sunt vocabula, τὰ ἐν τῇ νῆ χρέματα.

908. 1. εἰ μὴ ὅτι νόμιμα] correxi εἰ μὴ νόμιμα. leges autem. Potest tamen vulgata bene defendi, si dicas hæc μὴ respondere εἰ μὴ ἀλλὰ v. 8. quod vires generare potest τοῦ δέ.

— 4. παραγρή-φασθαι] dedi παραγρήφασθαι in causis natis super contractibus iis, qui neque Athenis sint initi, neque caveant, ut merces Athenas convectentur, concedant leges exceptione fore uti.

— 14. φασί] correxi φασί, comprehenduntur numeris plurali, cum Phormione; pro, ejus advocati et testes, quibusdam causa communicatur.

— 17. ἀλλ' ἔς] malim ἀλλὰ καί, δι, —.

— 21. ἐν ἐτήρῳ γ' ὑποθήκῃ] particulam γα addidi. magna inest difficultas v. ἐτήρῳ, quam dudum sensit Valerius Emend. p. 4, 3. Sed satis perspicue non explicavit. Suspior tamen hæc esse vocabuli vim: Chrysiippo Phormioni fenebrem pecuniam elocasse ἐν ἐτήρῳ τραπεζῇ ὑποθήκῃ, appposito pignore, quod esset valore par et æquale pecunie mutuo creditæ. non enim solebant feneratorum mercatori credere, nisi contra pignus. Ambæ illæ sortes, altera creditoris, altera debitoris propria collocari debent in mercibus mercaturæ periculo committendis, et hæc merces illa duarum sortium commissione comparatæ erant in jure creditoris, ut ant nummis ex earum venditione redactis res debitorum a mercatore domum reverso dilueretur; aut alias in potestate creditoris merces a debitore advectæ essent. interdum quoque debitores fundos immobiles, ἔγγυα ὑποθήκας, opponebant pignori. Olim hæc scripseram. postmodum cæpi suspicari, vocabulo ἐτήρῳ tantundem significari, atque si dixisset: ἐν τῷ δὲ τῷ ὄν, ἢ ἐν τῷ ὄν τῷ ὄν ὑποθήκῃ. pignere nescio quo. nil enim nunc neque javat, neque refert a me id commemorari. Induxit me in hæc suspicionem p. 1236. 23. ubi loquuntur hæc verba: ἐπ' ἐτήρῳ ἀποδομῆν ἑμ-
πραῖα. propter ἄγνωστον, extra Atticam puti, nescio quo in itinera.

— post. χρέμας ἀποδομῆς] dicitur postrema vocem. prior enim per se rei designanda sufficit, et modo processerat ἀποδομῆς, ut errare lector nullo modo possit.

909. 1. τοῖς δασυτοῦς ποσῶν] dedi τοῖς δασυτοῦς ποσῶν ἀποδομῆς. Sed cur dicit, Phormionem debuisse pro 75 minis, quas matro sumserat, merces exportare e portu Attico, valentes 115 minas, si voluisset pactis satisfacere, id vero non satis intelligo, si vera sunt ea, quæ paulo ante de pignoratitibus bonis disputabam. debuisset enim tum merces nari imponere, valentes 150 minas. Sed fari potest, ut aliis cum creditoribus aliter, non cum omnibus eadem formula pepigerit, nonnullis de jure severo parum quali remittentibus. vel ortus est error lectiois ex errore librarii, qui ΔΠ, id est, δέκα πέντε, dedit, pro ΔΙ ὑπερίκτες δέκα, id est, ὑπερίκτες. præterea dici non solet δέκα πέντε, sed πέντε καὶ δέκα, vel uno vocabulo ὑπερίκτες.

— 4. ἐβδμήκοντα] 55 minas et 75 minas non conficiunt, nisi 130 minas. est igitur error in numeris manifestus, et leg. ἑνῆ-κοντα καὶ πέντε, 95.

— 16. ἐναπολαυθεῖ] dedi ἐναπολαυθεῖ, tametsi papus refert. Sententia est, in utraque lectione, hæc: qui scrutarentur et vestigaret, venderent Phormio merces in Pontum importatas, ubi, cui, quanti? et nem alias merces emerit nummis ex illarum priorum mercium venditione redactis, quas illuc Athenas referret, ut eantem erat in tabulis, fideliter et probe administraret pecunias a Chrysiippo editas, verbo, qui cæpta et gesta ejus scriber specularentur. v. p. 915. 16.

— 25. ἑτερόπλοια] consentit hic quidem Augustanus vulgate, verumtamen, quod ille plerumque vocabula hæc adjectiva ἀεφοτερήπλοια et ἑτερόπλοια, exhibeat sine ε, eaque formandi ratio magis convenire videatur analogiæ, ideo etiam hic ἑτερόπλοια, sine iota, dedi, et in similibus aliis locis.

910. 1. ἀπρῶτος γὰρ ὤμων τῷ ἀδελφῶν] dedi pro postrema voce ὤμων, obsecutus Valerio, qui p. 4. Emendat. modicum hunc locum felici solertia sanavit. Causa ipsa salva est; sed argumentum, quo vir doctissimus utitur, vereor ne parum firmum sit. Grammaticos ait testari, Demosthenicum esse vocabulum ὤμων. Jam in toto Demosthene, qui ad nos pervenerit, nullum memini esse alium locum, præter hunc, cui vocabulum conveniat. Potest fieri. Sed quæ pars Demosthenis reliqua nobis facta est, et grammatici sæpe locos e deperditis libris afferunt. cæterum vocabulum fastidit et contentum atque eorumque plenum sic satis decet stomachum mercatoris, a frigore mercium

subrum offensam. v. Phot. Lex. v. ἰφθαλίμων. et Morus V. G. ad Eongitii sect. 3. commente 4. p. 29. ubi necessario ἰφθαλίμων est leg. pro ἰφθαλίμων vulgato.

— 8. τῶ ἰφθαλίμων] subaudi ἐξ αὐτοῦ Pontion, unde fuerat evectus.

— 13. πλὴν ἢ τραυμάτων σώματα ἰσθίου. Σαφα χυρὶς τῶν ἄλλων] addidi ἰσθίου. quod si probatur, relinquitur τῶν ἄλλων ad σωμαίων, tacite subaudiendum, sin minas, necesse erit, non σωμαίων, sed φασίων subaudiri. etiam in numero corporum variatur. alii διαβόρια dant, alii τραυματα. cum quibus facio. nam incredibile est, trecentos, vel et ducentos modo, liberos homines, in una nave mercatoris conolutos fuisse. Qui si tot fuere, consentaneum, duplo aut triplo plura fuisse mancipia. Eoque autem navis mercatoria tot homines capiat; cum maximæ quæque naves bellicæ non legantur ultra centum viginti homines capere. Mancipia e Ponto magno numero quotannis exportata et quæque verum divendita olim fuisse, quod idem hodie quoque fit, notam et pervulgatum est.

— 22. φασί] correxi φασί. Phormio solus designatur.

— 25. ἰσθίου τούτου] de hoc Phormione, de rebus ejus. malui tamen cum Augustano dare ἰσθίου τούτου.

— 27. ἐν τῶ βασίλειον τότῃ] articulum addidi, sed τῶς uncis inclusi, quod hoc loco alienum est, et aut locum habere nullum potest, aut, si quem, ante ναυάγῃον v. 24. habere debet; aut v. ult. inter τῶν et παραγαγεμένων.

911. 19. ἀλλὰ μὴ] dedi ἀλλὰ μὴ —. idem est ac si dixisset: αὐ μόνον οὐκ ἐφθύλασσ.

912. 2. ἔλαχον] sic etiam Aug. hic loci. nam paulo post v. 5. discedit a vulgato. Quæ si bene habet, accipi debet pro καὶ ἢ ἔλαχον διον. Sed malim, si codices auctores sunt, ἔλαχον.

— 3. εὐδαίμων] malim εὐδαίμων τῶν τῶν temporis nondum — nam postmodum asseveravit.

— 15. παραγαγεῖν δίδοντας κέρων] correxi παραγαγεῖν δίδοντας τῆς ἑκαστῆς κέρων. Chrysiippus nempe de viginti illis minis, quæ Phormioni credidisset, hunc justitelo postulaverat. Phormio contra exceptione erat usus, nescio qua. nondum enim tam siebat nomen id esse ditatos.

— 27. ἰσθίου ἑμαῦ] rogabant nos, me, Chrysiippum puta, et fratrem meum, et hujus causæ, quotquot essemus, socios, Phormio, Lampis, alique istius advocati.

913. 17. τούτου] Chrysiippum puta. nunc enim socius, et frater forsitan Chrysiippi, loquitur. ad hunc eundem p. 914. 4. quoque αὐτος, et v. pen. τούτω referenda sunt.

— 18. εἰς ἐπὶ δὲ ἀντὶ ἐμαῦ] est dicere id, quod dicas, per oblivionem, quid dicas, cum alia dicas, quam quæ velis dicere, supinitate quadam et alienatione mentis, quæ impedit, quominus ad es, quæ agas, aut dicas, non statim attendas.

— pen. αὐτος] est Phormio.

914. 5. ἰσθίου] fœnus itaque se habebat ad cupet, ut 6. ad 20. viginti enim minas dederat Chrysiippus solventi e portu Phormioni, pro quibus a Phormione domum ex itinere reverso easdem viginti minas, cum usura sex minarum recuperabat. Erant autem ejusmodi itinera maritima mercatorum plerumque semestria, aut breviora etiam; nulla sex mensibus diuturniora.

— 10. ἰσθίου] citat hunc locum Phrynichus p. 130. et Hærp. v. ἰσθίου. conf. item Interpp. ad Thomam M. v. ἰσθίου. δατισάματες ἰσθίου τότῃ. idem est ac si dixisset, δ. ἀπὸ ἰσθίου τότῃ. cum se mutuum summisset sub pacto dependendi fœnoris terrestris, h. e. quod de fundis illi terra continente sitis dependi solet. Illi ἑμαῦ sent ἰσθίου, cum de talento sexta pars, h. e. de 60. minis dense penduntur in fœnus. Verum non concordat hoc cum superioribus, ubi dicebat Phormionem pro viginti minis debeisse 6. minas. ergo pro 60. minis debuisset 18 minas. crederem tantum fuisse fœnus nauticum. Sed plane hic dicit Phormionem summisse nummos mutuos fœnore terrestri. quod miror. mercatores enim mutuo sumebant pecuniam fœnore nautico, non terrestri.

— 13. τῶν μὴ γὰρ ἑμαῦ] Neque hic rursus conveniunt mœx rationes cum Demosthenicis. Demosthenes ait 120 stateras Cysicenos æquivalere 3360. drachmis Atticis. nam staterem illam æquivaluisse 28 drachmis Atticis. Sed sic efficitur summa 3362. drachmarum, seu 33. minarum et 62. drachmarum.

— 17. τὸ δὲ ζύματιον κέρων] tota summa, quam Phormio Athenas reversus debuisset Chrysiippo. erat 2660. dr. seu 26. minarum et 60 drachmarum.

— 21. τριπλοῦσι] post τριπλοῦσι addidi: καὶ ἰσθίου. Sed rursus rationes non conveniant. supra dixerat Phormionem Lampidi dedisse in Ponto 120. stateras Cysicenas, qui faciunt 33 minas et 62 drachmas. Jam dicit eum Lampidī dedisse 39 minas cum 20 drachmis.

915. 1. ἐπιτίμιον] videntur esse pœnæ, aut mulctæ in tabulis contractis scriptæ iis, quæ leges et pacta fœderis violassent.

— ibid. εὐδαίμων ἀνάγκῃ] nondum enim violaverat pacta, si vera dicebat, ideoque pœnis nullis tenebatur.

— 4. ἐς φασί] videntur hæc verba redundare, ideoque uncis inclusi. quæ si bene habent, referenda erant ad Chrysiippum.

pam et ejus consortes, qui Phormioni etiam pecunias crediderant.

— 14. *συνδικῶντι*] possit ferri. testis enim nemo in causa ipse sua probatur. Sed Lampis cum Phormione causam communicaverat. malui tamen *συνδικῶντι* dare. v. p. 920. 25.

— 17. *ἀποδίδαμεν*] correxi *ἐπιδίδαμεν*. v. Harpoor. v. *ἀντιστιθῆσιν*. et v. *ἐπιδιδῶντος*. ubi locum hunc ipsam allegat probandi ergo, vetera usurpasse *ἐπιτιθῆναι ἐπιστολὴν* pro *παράδοθαι*. aliis præterea exemplis hanc formulam confirmavi in animadversionibus ad Herodotum.

— 18. *εἰς*] pro *ἐν τούτοις*, &.

— pen. *ἀποδίδωσι*] correxi *ἀποδιδῶσι*. in Bavar. est *ἀπολύουσι*. quæ lectio habet, nescio quid exquisiti et elegantis, *ἀπολύειν* et *διαλύειν* debitor deditur, cum nomen factam diluit. v. p. 919, 10.

916. 11. *οὐδ' ἔμει*] correxi *οὐκ ἔμει*. videtur hic Chrysiippus iterum loqui.

— 19. *παρὰκαλῶν*] dedi *παράλαβῶν*. quamquam vulgaris satis præsidii sit in v. 25. præc. pagine.

— 20. *εἴτε*] quinam hi sunt? si verum est, quod ad v. 11. dixi me suspicari, Chrysiippum rursus incepisse agere, nequit hic hoc loco significari. Sin secus sit, hoc est, si alius hæc pronuntiet, significatur Chrysiippus, cum reliquis creditoribus Phormionis.

— 24. *λέγει δὲ ὅς ἐστι συγγραφή σωθῆσιν*] distinxī et correxi hæc meo periculo sic: *λέγει δὲ πῶς ἐστι συγγραφή*; at quomodo edicunt *tabulæ contractus*? respondet. *sic nemp̄. σωθῆσιν* —.

— pen. *οὐ λαμβάνεις*] correxi *οὐ παράλαμβάνεις*, non assumis, non adhibes ad mentem. non revocas ad animum tuum.

— ult. *εἰδὼς καὶ τὰ χρήματα ἐλαχθεῖς*] ordinavi sic: *εἰδὼς ἐξ ἀρχῆς, καὶ τὰ χρήματα*.

917. 7. *ταύτην τὴν σὺδ-]α]* subaudi e proximo *ἐπι μετίσχυε τῷ κινδύνῳ. confugiebat ad has executionis præstigias, causans, se periculum participasse, quippe qui mercibus suis istam navem onerari curasset.*

— 11. *ἔπὶ τῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ*] vocem tertiam et quartam addidi. *τῷ ἡμετέρῳ* cum sic simpliciter nominatur, est *Piræææ*.

— 15. *καλείσθ]* subaudi *αὐτὸ*, scil. *τὸ ἀποδίδου τῷ Δάμωιδι τὸ χρεῖσιν*.

— 24. *κέρυγμα*] dedi *κέρύγματα*. non enim uno solummodo in loco præconia hæc promulgabat Parisades.

918. 5. *προστιδύμετον*] correxi *εφεστι-*

θεύμετον. ut est in edit. Wolfiana sola, nescio unde. nam cæteri libri mei in vulgata consentiunt. *εφεστιθεύμετον* et *ἴμετον*, proponunt, denunciant, penas leges violentibus, sed iudices et magistratus, qui penas exsequuntur a legibus denunciatas. *προστιδύμετον*.

— 24. *τῆς καθοριστικῆς τιμῆς*] pro solito pretio frumenti, quanti venire solet frumentum, quam est vilissimum, scil. quinque drachmis, seu mediocri et æquo, stante medio inter vilissimum et enorme.

919. 18. *ἰδίαν*] post *ἰδίαν*, aut post *Φερμίαν*, deesse videtur *τάναρτα*, aut simile quid.

— 23. *καὶ οὐ μόνον*] pro *καὶ* postulare videtur sententia *τῶντι*. nam insequentia nil aliud sunt, quantum equidem cerno, quam interpretatio verborum legis.

920. 14. *εἰς τὴν παραγραφὴν*] satis quidem mihi videor sententiam percipere, sed offendor vocabulo *παραγραφὴν*. Sententia hæc est: si Theudotus sententiam pronuntiasset decretoriam et peremptoriam, contra Phormionem, secundum me, miror, quid tunc facturus fuisset Phormio. Nemp̄ appellasset vos, provocasset a iudice pedaneo ad vestram superius iudicium. Quo facto, ultro agnovisset causam suam esse *σισαγγήμιον*, et posse optimo jure ad vos deferri. Sed provocatio non est *παραγραφὴ*, sed *ἴσασιν*.

921. 14. *τὸ χρεῖσιν*] post verba *τὴν χρεῖσιν*, addidi hæc verba *τὴν τὰ ἑαυτῆς μαγεύει*. Sententia hæc esse videtur: Phormio nititur uno teste, Lampide, sed eo tam inconstante, ut modo aiat, modo neget idem, quamquam ille nunc omnium optime novit rei veritatem. Vos autem si pronuntiaveritis Lampin a Phormione pecuniam tulisse, facietis quidem opus testium, tametsi rei gestæ sitis omnium ignorantissimi, testium tamen personam non item geretis. non enim potero in vos ex titulo falsi testimonii dicti agere. malim tamen pro *γνώτες*, *γνώτες*, et pro *ἔστω*, *ἔστω*. vos autem pronuntietis Lampin accepisse pecuniam, cum tamen vos testes rei gestæ haud alitis, vel, cum tamen vos rei, dam gereretur, haud interestetis.

— 18. *ἐν ταμείῳ*] delevi præpositionem. nam ea servata dicendum esset *ἐν ταμείῳ τάξιν*.

922. 10. *αὶ ἡμετέρας]* v. Vales. Emond. dat. p. 106. *ἡμετέρας]* servandum, an cum Augustano leg. sit *ἐνωρίας*, mihi quidem haud liquet. potest utraque lectio probari.

AD ORATIONEM ADVERSUS LACRITUM.

Scripta est nomine Androolis Sphettii et Nausioratii Caryatii. v. p. 925. 27. et pen. et alibi.

924. 1. ἀποδιδόναι] correxi ἀπωλλεύειναι. potest quis ex τῶν ἰδίων τι ἀπωλλεύειναι, de suis aliquid perdere, non autem de suo ἀποδίδωμι, reddere. qui suum dat, non ἀποδίδωμι, reddit, sed δίδωμι, dat. quicumque autem ἀποδίδωμι, debitum reddit, ille non suum reddit, sed alienum mutuo datum.

— 10. τούτω] Lacriti puta.

— 17. καὶ κληρονομία] καὶ οὐκισ inclusi. ut sit sententia: qui possidet omnia ab Artemone relicta, utpote ejus heres.

925. 2. ἐπιτίθειαι] post ἐπιτίθειαι videtur γὰρ deesse, et hæc verba usque ad εἶναι v. 4. parenthesi esse includenda.

— 5. δέπουθεν] correxi δέπουθεν. Inter ἡγυμνασίην et ἡγυμνασίην ambigo. quamquam hoc malim. priori tamen favet p. 924. ult. 7. Apollodoros erat item frater Lacriti et Artemonis.

— 12. ἰπισχοῦντε] correxi ἰπισχοῦντες. scil. Artemon et Apollodoros.

— 16. τοῦ ἀδελφοῦ αἰτώ] Melanopus est.

— 18. μετὰ ξίνου τινός ἑμ. Καριστίου] designat Nausoratem, aut Nausioratem.

— pen. Ναυσικράτης] dedi Ναυσικράτης. nam Nausoratis est nomen oppidi in Ἄ-gypto.

926. 1. Μένδη] citat h. l. Harpoer. v. Μένδη.

— 2. τῆς ἐκ' ἀριστερὰ] subandi κληρῶς τοῦ Πόντου. si volent sinistrum Ponti litus legere, licetio ipsis usque ad Borysthenem procedere. Sinistrum litus est id, quod ingressis Pontum e Bosphoro ad sinistram est.

— 4. μετ' Ἀρκτουῖον] scil. δούμανον, vel δούμα. post occasum Arcturi.

— 5. ἐφ' ἑσπῶν] est postmodum diota Chalcedon.

— 6. τὰς τρισχίλιας] correxi τὰς χιλίας. millenæ drachmæ paulo ante depactæ erant scelerore 225 drachmæ. jam vero, si appellerent ad Chalcedonem post Arcturi occasum, cavebatur in usuram, tercentenæ drachmæ iu millenæ. ergo periculosa erat illa navigatio. Sed nullo non anni tempore importuosum erat litus Chalcedonense, multo autem magis sub autumnii initio.

— ibid. κερμίδος] colligitur ex hoc loco, vini Mendæci testam valuisse binas drachmas. feneratoris enim pecuniam credere solebant, in hypothecam, quæ duplum valeret nummorum creditorum.

— 26. κατὰ] in altero exemplo p. 936. 23. est παρά. ambigo, utram præferam. fortasse tamen παρά præstare quibusdam videatur.

— 27. καὶ ἐκ τῶν] καὶ deletum malim.

927. 2. ἀσβάλωσι] scil. ἐς τὸν Πόντον.

— 3. μέλαντες] scil. ἐν τῷ Ἐλλασπόντῳ.

— ibid. ἐπὶ τῆ] correxi τὴν ἐπὶ καὶ, scil. δουμένῳ ἔρασι. quod si autem non inveniantur in Pontum, sed maneat in Hellesponto, etiam decem dies ibi maneat, post occasum caniculæ, tamen plus ne danto sceleroris, quam scriptum est in tabulis anno superiori exaratis. h. e. ducentenas vicenas quinas drachmas, in minas denas. annos enim Atheniensium inibat mense Julio. Tabulæ ergo contractus ineunte navigatione, h. e. mense Aprilii, scriptæ, revertente mercatore e navigatione domum sub initium Octobris, erant scriptæ anno superiori.

— 8. σωτηρία ἔστω] salva sunt debitoribus bona, quæ debitoribus oppignera-verint, et eorum sunt, neque creditores eorum quicquam attingunt. quæ autem e naufragio reliqua facta sint, ea creditorum sunt communia.

— 13. Βοιωτικός] suspectum vocabulum. non enim memini Athenis tribum Bœotiam fuisse. num Βοιωτῶν. Bœotus erat nomen virile Atheniensibus haud ignotum, ex ipso notum Demosthene. verumtamen recurrit v. 23.

— 15. μαρτυρίας] imo vero μαρτυρία. hic enim non nisi unus Archenomides testatur.

928. 3. συμμαχίαν] correxi συσσημαχίαν. non solas Lacritis obsignaverat eas tabulas, sed una cum ambobus fratribus, Artemone et Apollodoro.

— 10. Ἄθῆναζ] correxi Ἀθήνησι. esse moraturum esse Athenis.

929. 1. ἐν τῇ εἰκοσῆμ] prima duo vocabula addidi.

— 6. ἔσον εὐροσίαι] correxi ἔσον εὐροσίαι.

— 7. ἔσον ἰδίαι] correxi εἶσι ἰδίαι. ut p. 928. 16. legitur, videtur ἔσον e varia lectione εἶσι ἢ ἐν ἰδίαι natum esse.

— 8. ἐμείλησαν] correxi ἐμείλλουσιν. a v. μέλλω, non a μέλις. nunquam futurum fuit, neque ab ipsis sperandum, ut tot cados vini navigio imponerent, neque in mentem ejus rei ipsis venit.

— 25. Ἰστιαίδων] tætur hanc lectionem Corsinus Fast. Attic. disert. 5. p. 215. sqq. Valesius ad Harpoer. p. 98. vult Ἰστιαίδων. mihi non liquet, neque amo nodos ejusmodi enodare.

930. 9. *ναύκου*] vocabulo *ναύκου* designatur Aratus Halicarnassensis. v. v. 19.

— 16. *ἰθαίεατο τὰ χρέματα*] articulum uncis inlusi. qui si servatur, idem erit ac si dixisset: τὰ τοῦ Ἀράτου χρέματα.

— 20. *ἀργυρίου*] additur hoc, ut significetur, non in mercibus, sed in praesentibus nummis id creditum fuisse.

931. 7. *ἰθαίεα καὶ ἀπειδείεατο μάλιστα*] duo postrema vocabula transposui de meo consilio, pro tertio dedi auctoribus codicibus, *ἰθαίεατο*. ut sit *ἰθαίεα καὶ μάλιστα ἰθαίεατο*, hic imprimis aperuerunt, denudarunt, ostentarunt et iactarunt suam *superbiam*, et *incontinentiam*, *impudentiamque*.

— 23. *ὄυλον*] Citat h. l. Harpoor. v. *ὄυλοι*.

932. 5. *πρόσιμ]* malim *πρόσιμα*. *putant omnes homines oportere uti* —

— 26. *πρωτοστύπται*] citat h. l. Harpoor. v. *πρωτοστύπται*.

933. 17. *αὐτὰ*] pro *αὐτὰ* dedi de meo *αὐτοί*, ipsi. fratres puta Laocriti.

— 22. *ἑδαικιδέ*] Hyblesio puta. v. p. 934. 9. et nescio, an nomen hoc hic sit addendum.

— 26. *γεωργίαν*] correxi *γεωργῶ*. poterat quoque *εἰς γεωργίαν* corrigi. *ad usum villaticium*.

— ult. *οὐδὲν γὰρ*] subaudi *τύπων*, ἃ *προφασίζονται*, *πρόσιμα τῷ ἡμετέρῳ πράγματι*.

934. 4. τῷ Ἰππίῳ] correxi καὶ τὴν Ἰππίου, non enim est Erasicles filius Hippiae, sed duo producuntur testimonia, usum Erasiclis, alterum Hippiae. illius testimonium incipit p. 934. 15. hujus ibid. 21.

— 6. *μαρτυρία*] correxi *μαρτυρίας*. aqnt enim tria testimonia, Apolloniidae, Erasiclis, Hippiae.

— 15. *κυβερνήτη*] correxi *κυβερτῶν*. Hyblesius enim erat nauticus duas una agens naves in Pontum, Erasicles erat gubernator alterius navis, viginti remorum (v. p. 926.), in qua merces Artemonius et Apollodori erant, quae navis salva e Pontu Athenas rediit. in altera Hyblesius ipse vesebatur, cum mercibus tam alienis, quam suis, in quas ei Antipater sua fœnere crediderat, et cum mercibus Apolloniidae hae testantia. haec *navis* in Pontu periiit. haec *duae naves συνέπλεον*, una iter agebant.

— ult. *Θυμειτάδες*] videtur *Θυμειτάδες* leg. esse. *Thymetas* nomen Graecum novi, per α, non *Thymetas*, per α.

937. 26. *ἀνδρώπων καταφρονῶντας*] aut leg. videtur *ἀνδρώπων καταφρονῶντας*, homines aliorum contemnentem, superbos, superciliosos, (vel, quod eodem redit, *ἀνδρώπων ἄλλων*, vel *πάντων καταφρονῶντας*)

aut, quod equidem malim, *ἀνδρώπων κατὰ φρονῶντας*. *homines malitiosos, nequam, consilia pernicioso agitantes*.

938. 3. *ἑαυτοῖς*] sibi, suisque fratribus. — 7. *ἑπαγγέλλεται καὶ διωρὶς*] aut *folendum est καὶ*, aut *transponendum ante verbum ἑπαγγ. nam horum quoque retum peritiam et artem proficitur*.

— 15. *τύπων*] uncis inclusi. possit alias sic legi: ἢ *αὐτῶν τῶν τὰ τοιαῦτα παιδευμένων*.

— 25. *τοὺς περὶ τῶν συμβολαίων τῶν ἑμπορῶν διαλέγοντας*] Thesmothetas eos fuisse patet e p. 920. 20. alius suscipiarum curatores portus esse. v. p. 894. 6.

939. 2. *τῷ τύτῳ*] *οὐρεξί τῷ τύτῳ*. hujus fratri, soll. Artemoni.

— 3. *ἄρ' ἂν οἴσῃς*] mediam vocem addidi. *ἂν oobaret eam λέγειν* v. 5.

940. 9. *τοὺς ἐπὶ θαλάτῃ*] subaudi *δεδω- τας*.

— 15. *οἰκῶν ἰσθμικῆ ἴσθμῳ ἐστρατηγῶν*] Lamb. vult *οἰκῶν ἰσθμικῆ ἴσθμῳ ἐστρατηγῶν*. est quidem ea ratio planissima, malim tamen sic: *οἰκῶν ἰσθμικῆ ἴσθμῳ* — est haec species quaedam apostolopeseos. orator enim haec pronuncians vocem *parumper* sustinet. tum subjicit brevem *interrogationem τί, quidnam?* cui statim respondet ipse subjiciens, *ἐστρατηγῶν*.

— 17. *οὔτοι εἰσάγοντες εἰς τὸ δικαστήριον*] uncis inclusi. videtur natum esse e variante insequentium lectione, *οὐ τι εἰσάγουσιν εἰς τὸ δικ.*

— 19. *ἰδὲ τῶν ἑμπορῶν, καὶ τοῦ λαβή- το*] non alienus sim a lectione eorum codicum, qui, omisso *ἰδὲ*, sic dant *τῶν ἑμπορῶν τοῦ λαβήτο*. vulgata si servatur, malim καὶ post τῷ colloari, ut sit *ἰδὲ τῶν ἑμπορῶν, τοῦ καὶ λαβήτο*.

941. 1. ἢ *πρὸς τούτους*] soll. *ἡμὰ γραφεῖσα, ἢ κειμένη*.

— 11. *μηδὲ, μηδὲ ἂν οὔτοι*] secundam vocem addidi. *neque cuiquam, qui in iocorum potestate sit. ut servo, vel agenti in rebus, aut filio familias, aut popullo*.

— 12. *καὶ πᾶλλα τὰ γεγραμμένα περὶ ἐλάστου αὐτῶν*] non videatur ipsa legis verba, sed oratoris brevitati studentis, et longum indicem merclum in lege enumeratarum compendificantis. tum rursus pergit *lex ἂν δὲ τις ἐκδῆ*.

— 16. *κατὰ ταῦτα*] malim *κατὰ ταῦτά*.

942. 10. *τὰ χρέματα*] post τὰ *χρέματα* deesse videtur *επιείρημαι δακτύλοι*, vel simile quid.

— 15. *εἰς Χίον ἢ διαπρωταλῆς*] in aliis est *ἀπρωταλῆς simplex*. placuit ex ingenio dare *εἰς Χίον ἢ Δία φαίνται ἀπρωταλῆς*. in Chium, per *deum immortalem, apprehendatur ablegasse*. illud *ἢ Δία* est admirantis cum indignatione atque miseratione. bona, quae Athenis debebant mitti, Chium ablegantur. res indigna, res *νεσθε*.

AD ORATIONEM PRO PHORMIONE.

944. 1. Phormio hic diversus est illi, contra quem oratio pro Chrysisso p. 907. sqq. agebat.

945. 1. *πρωτοκλής*] August. dat *πρωτοκλής*. quo verbas hujus loci non sanatur. paret aliquid deesse. *οὐραὶ* enim cum insequentibus redeunt ad Phormionem, verbum autem *συκοφαντῶν* ad Apollodorum. quæ sibi nos constant.

— 6. *ταύτη*] Phormiossem.

— *ibid.* *αὐτὸς ἢ ἰστίη*] Apollodorus, ad quem ipsum etiam *ταύτην* v. 11. redit.

946. 9. *πρότερος*] malim *πρωτότερος*. in præterito. *quibus nummos credidisset*.

— 22. *ἑστρέφουσιν*] dedi *ἑστρέφουσιν*. *αὐτὸν καὶ* designat Pasiclem, quem Demosthenes alibi filium ipsius Phormionis appellat, furtivo concubina cum heræ, Pasionis uxore, procreatum.

— pen. *ἑξάκτῃς ἀντιμορίας*] correxi *ἑξάκτῃς τὰς ἀντιμορίας*. Appellant Græci *ἀντιμορίας* partes hereditatis pares valore aliis œstra positis partibus. Sententia itaque est: si oporteret ipsos, tutores Pasicli, seponere detractas toti hereditati totidem partes æquales aliis totidem partibus, quas Apollodorus sibi arrogaret, atque postularet, eoque facto tam demum hereditatem partiri, nil fore reliquam.

947. 5. *μισθώσας*] subaudi *ἡγλαμάς*, nat *ἕκαστα*. malim *τῆς μισθώσας*.

— 7. *ἐπιγενομένης*] correxi *ἐπιγενομένης*. *locaria posteriora*.

— 10. *ἀφίκεται*] alloquitur Apollodorum et ejus advocatos, ut Diniam socerum, et alios. nat potest ad fratres referri. tu, Apollodora, et frater tuus, Pasicles.

— 12. *σπράσσειν*] scil. *ἴδω*, hic Phormio.

— 13. *αὐτῆς*] Apollodorus.

— 14. *ἀφίκεται*] Apollodorus et Pasicles.

— 26. *ἴδω*] correxi *ἴδω*, quod Simon Fabricius, seu Hieron. Weisus, e lectione Augustani *ἴδω* feliciter eruit. subauditur *ἴδω*, aut *ἴδω*. neque enim τὸ *κτῆμα* pecuniam, (sic appellat officinam scatariam) erat gratius, accepius, quam mensa usuraria. aut — neque enim optasset libentius officinam, quam mensam. mensa feneratoria non erat *κτῆμα*. quia, quicquid *κτῆμα*, id juris nostri est. Sed alienæ pecunie, quæ a mensa feneratoria exerceatur, juris nostri non sunt, sed credentium. ergo neque *κτῆμα*. Sapienter itaque malebat Apollodorus officinam, quam mensam; quia cum illa, non cum hæc, ei licebat pro arbitrio agere, et quia mensa multis casibus adyersis est obnoxia.

— 27. *αὶ πρῶτον*] bene habet. Lambinus *αὶ μὴ πρῶτον*. infeliciter. Sic enim evertit totam sententiam, et contraria cogit anctorem sibi loqui, et cum re hand consistentia.

948. 2. *ἐργασία*] post *ἐργασία* videtur *οὐ* deesse. mensa autem feneratoria non est res a periculis libera, quippe quæ accessiones bebat discriminosas. aut deest *ἰσχυρότης*.

— 14. *ἀποστραφεῖτε*] correxi *ἀποστραφεῖτε*, subaudi *ταύτην*. Si Apollodorus a Phormione spoliatus esset eo capite pecuniarum, quam ipsi pater reliquisset, necesse esset existimare, Apollodorum tantundem de suo unde unde expedivisse, quod sovius conductoribus eleocaret. Sed hoc factum non esse constat. Ergo Pasio proprios nummos in mensa nullos habuit.

— *ibid.* *πρωτίαν ἀποστραφεῖτε*] mediam vocem addidi. In hoc loco male id me habet, quod Apollodorus dicitur mensam pro eadem mercede Euphræe cæterisque sociis ejus eleocasse, quæ Phormio eam tenuisset. cui contradicit pag. 956. 5.

— 22. *μαρτυρία*] malim *μαρτυρίας*. nam sunt duo de duabus rebus diversis testimonia.

— 23. *ἑμὸς δάσων* — *παρὶ δάσων*] Apollodorus et amici ejus, vel potius frater, Pasicles.

949. 6. *παρὶ*] Dinisæ, socioer Apollodori.

— *ibid.* *συγκληροῦν*] Nicisæ, qui alteram Dinisæ filiam in matrimonio habebat. v. v. 22.

— 9. *ἐχθρὸν*] addit post *ἐχθρὸν* Aug. pr. *αὐτῆς*. amplector. sed deest adhuc aliud quid. videtur orator dedisse *ἐχθρὸν αὐτῆς ἑαυτῷ ἀναγκάζειν εἶναι*. quam eum cogere, ut sibi sit inimicus.

— 11. *ἡγλαμάτων*] deleo comma post *ἡγλαμάτων* et pono post τὸ *δεικτεν*. cum eum secundo *ἀβολοίσις*, vel *ιτεν*, denuo, *ἀβολοίσις*. Secundus hic Apollodori cum Phormione reditus in gratiam (nam de primo p. 947. ult. commemoraverat) ageratur a loco, ubi conciliatus ille fuit, sanotimosia perjurij violata. nam in ædæ Minervæ in arce Apollodorus Phormionem *ἀβολοίσις*.

— 13. *ἡγλαμάτα*] post *ἡγλαμάτα*, aut in hac regione, videtur *συλλέξας* deesse, tametsi hand ignotum posse huc quoque revocari *συμπλέσας*.

950. 16. *ταύτην* *αὶ* v. 17. *διὰ ταύτων*] red-eunt ad Pasiclem.

951. 6. *ταύτων*] scil. Apollodorum.

idem est ac si dixisset: *ἔτι θεομίαν οὐδὲν ἀναί' Ἀπολλοδώρου τούτου.*

— 12. *σὶ δὲ*] subaudi a communi δίκαι.

— 16. *τούτου*] Pasiolis.

952. 5. *τά τε ἄλλα καὶ ἄν ἂν γένουσι δαι τούτων μὴ εἶναι δίκας*] amputatis inutilibus sic dedi: *τά τε ἄλλα, ἄν μὴ εἶναι δει δίκας*. in quo secutus sum exemplar Augustanum, nisi quod *δει* de meo admensum. quod idem versu 15. quoque feci. Sententia hæc est: Auditis verba legis et alias condiciones indicantis, sub quibus jus experiri haud liceat, et inter illas hæc quoque excoipentis: *ἴσα τις ἀφῆκεν, ἢ ἀπῆλαξεν*, quoties quis alterum absolvit, seu jus omne sibi competens in eum agendi ipsi remisit, et sibi cum eo nil commune affirmavit esse.

— 15. *ἄν μὴ εἶναι δίκας καὶ ἴσα τις*] correxi *ἄν μὴ εἶναι δει δίκας, ἴσα τις*. copulam omitto, ex auctoritate codicum, *δει* addens de meo. v. p. 986, 2. Sententia est: propterea, qui legem hanc tulit, inter ea, quæ a iudiciorum disceptatione removel, primo loco posuit causam illud genus, cum actor reum ipse absolvit et liberum pronunciat. Citat h. l. aut similem ex hac regione Harpocr. v. *ἀφίς καὶ ἀπαλλάξας*.

— 17. *μεμαρτύρηται*] post *μεμαρτύρηται* velim *μὲν* addi.

— 19. *προδοσιμίας νόμος*] Citat h. l. Harpocr. v. *προδοσιμίας νόμος*.

— 21. *τὸν χρόνον*] subaudi *ἐν ᾧ δει δικάζομαι*. quo jus petere liceat.

— pen. *ἡμῶς*] id est, populum Atheniensem. iudices enim de plebe sumebantur.

953. 2. *τὸν χρόνον*] subaudi *τὸν πενταετή*. Sententia loci subobscurioris hæc videtur esse: iudicavit legislator, spatium quinquenni satia longum esse ad mendaces perspicui mendacii arguendam. qui si quid comminiscantur, quo suos inimicos innocentes vexent, de eumentia nescio qua injuria, quam sibi ante quinquennium illatam mentiantur, possit iis ita occurri: tu nunc demum queris? post quinquennium, rebus jam oblivione oblitteratis? toto illo interjecto tempore tacuisti? non te commosui? credibile non est te id commissurum fuisse, si vere tibi fuisset ea, de qua quereris, injuria oblata. mentiris ergo et oculumiaris.

— 4. *τὸν νόμον ἀπὶ τούτων*] legem *τῆς προδοσιμίας* dictam posuit in loco testium, ut illa lex reis loco testium testaretur, eosque absolveret. cautum enim erat illa lege, ut, quarum injuriarum actiones intra quinquennium non essent susceptæ, neque perne repetitæ, non actiones plene negarentur, et memoria omnis injuriarum, tanquam nullarum, aboleretur.

— 5. *ταῖς εἰρημίαις*] correxi *ταῖς ἐφ-*

μιας. illis, qui testibus caverent, desertis et nudis ab omni præsidio.

— 13. *ἀπαλλαγῆς*] nam servus non poterat contubernalem suam, in quam ipsi jus nullum esset, sed heri, alii nuptum collocare.

— 26. *ἐξ ἀρχῆς*] vocabula *ἐξ ἀρχῆς* coherent cum *ἐπιδοσίω*.

— 27. *χρηματίζομαι*] dedi *χρηματίζομαι*. Sententia est: qui hoc beneficium, jus civitatis puta, seu a vobis, seu ab aliis quibusonque [in alia quapiam civitate], gratuito adepti sunt. et secundæ fortunæ suæ hoc debent, ut, quod facultates sibi comparassent, et majores eas, quam alii, digni haberentur, quibus sui generis primis hoc honoris deferretur, illis necessario servandæ sunt pecuniæ artesque per fermentationes eas agendi, quas artes civis Athenienses nati dedignabantur. nam *ταῦτα* versu pen. ad *χρήματα* redit, ut *αὐτῶν τούτων* redit ad honorem et jus civitatis, quo quis donatur.

954. 7. *ἀναίη*] Citat h. l. Harpocr. v. *ἀναίησθαι*.

— *ibid. κθεστὴν*] vocabulum est amplissimæ significationis, et necessarium pæne quemcunque designat. alias socerum, alias generum, alias maritum sororis, seu tuæ, seu uxoris tuæ. hic loci raro modo vitriolum significat.

— 12. *ἔτι τούτων*] subaudi e superiori- bus *φύσας ἄν*.

— 25. *μεμαρτύρηται τὸ τέταρτον μέρος λαβῶν*] locus dubius, quem ideo reliqui, qualem inventi, quod cum codices mei nihil opis afferent, tum utram sequerem emendandi rationem ambigere. nam aut dedit orator sic: *μεμαρτύρηται τὸ τὸ τέταρτον μέρος λαβῶν*. testatus est Apollodorus, eo, quod partem quartam summi. aut: *μεμαρτύρηται τὸ τῶν τὸ τέταρτον μέρος λαβῶν*. testatum factum est eo, quod hic quartam partem summi. sed dedi de meo *μεμαρτύρηται τὸ τὸ τέτ. μ.* poterat quoque dari *μεμαρτύρηται οὐ τὸ τὸ τ. μ.*

955. 18. *τούτους*] Apollodoro et Pasioli. — 19. *ἡμισθίου τούτους, τὸ δ' αἰσῶν*] correxi *ἡμισθίου τούτους* [Xenoni puta, Ephræo, et reliquis mensæ sociis]. *τῶν ἡγαλῶν*.

956. 7. *ταῦτα*] id est, ἡ *δρα μισθούσις*. habuit ergo Apollodorus pro parte sua 5 talenta, 20 minas. nam altera 5 talenta, 20 minæ cedebant fratri ejus.

— 9. *ἡμισθούσας*] correxi *ἡμισθούσας*. Apollodorus puta et Pasiolis.

— 11. *ἐν τῶν ὀλων τῆς ἐξ ἀρχῆς v.* redditus portionis hæreditariæ statim a principio, quam primam hæreditas cerneretur, ipsi contributæ, per viginti præterpropter annos percepti.

957. 3. ΠΡΟΚΑΧΗΣ.] initio hujus ver-

sus adscriptum valim *Εὐθλίω*. Scheda, qua consignata erant emolumenta omnia, quæ Apollodorus, aut e paterna hæreditate acceperisset, aut per viginti annos promodum in usu et fructu habuisset.

— 9. *καὶ τοσαύτ' ἀπλοκαῖς*] Constructio postulat sic: *καὶ τοσαύτων ἀπλοκαῖς, ὅσων ἰμαῖς ἀπλοκαῖς*.

— 13. *ὄμαι μὲν τῶν*] correxi *ὄμαι μόντα. πῦλο τῶν*.

— 15. *τῶν μὲν*] Phormionem.

— *ibid. τούτων*] Apollodoro.

— 16. *δόντας*] subaudi *ἰμαῖς*.

— *ibid. τὰ τούτων*] imo vero τὰ τούτων. Phormionia. nam ὁς hic loci est Phormio, οὗτος Apollodorus. Sententia hæc est: honestus est et æquus, vos jubere atque pati, et hic Phormio e suis propriis bonis onera vestræ resp. subleuet, quam ut Apollodoro condonetis suffragio vestro Phormionis bona, quorum perquam minutam partem ab Apollodoro feratis mercedis nomine, quo fiat, ut necesse habeatis Phormionem quidem ad incitis redactum videre, qui sobrius et pudens est, Apollodorum autem insolescentem et bona sua modis sibi solitis prodigentem.

— 27. *χεμήσαν*] id est, διὰ χεμήσαν. inter homines nummis in favore collocandis questum facientes.

— *ibid. φιλαργόν*] malim τὸ φιλαργόν.

958. 4. *εἰ μὴ*] malim τὸ εἰ μὴ, cum articulo.

— 13. *καὶ τὸν μὲν λίσσασθαι, τὸν δ' ἰδίας ἐταίρας*] locus perdifficilis, et multifariis dubiis atque interpretandi rationibus expositus, variisque modis in libris representatus. alii enim *ἰδίας* dant, alii *ἐκδίδασκας*, quod prætuli. alii *ἐτίρας*, alii *ἐτίρας*, alii *ἐταίρας*, alii *ἐταίρας*. quod adsciivi e Bav. quum videretur sententiam reddere planissimam; quæ hæc est: *τὸν μὲν λίσσασθαι*, (non *χλῆσθαι*, sed *ἐταίρας*) aliam meretriciam a lenone redimam, et tibi habes, *τὸν δ' ἐκδίδασκας*, aliam, qua jam abusus et satius est, alii *εἰς ἰδίαν*, ne quis forsitan errore id ad *χλῆσθαι* referat. Conf. ol. Stoeberum ad Thomam Mag. p. 375.

— 16. *ἀσχετῶσαι*] fuit, cum *ἀσχετῶσαι* suspicarer leg. esse. Sed potest vulgata ferri. ipsi peregrini, qui te prorsus ignorant, videntes comitatus incessusque tui sporozque insolentiam et turpitudinem, obstupefacti media in via iusistant, statimque sustiant te nepotem esse. prætuli tamen *ἀσχετῶσαι*.

— 18. *ἐπιπύριον οὐχ ἔσθ'*] instantem particulam addidi. *νεπύριον ἴλλο* (Antimachus pater) non videt Phormionem. h. e. atqui tamen ille Phormionem bene novit.

— 20. *ἐπιπύριον*] Aroestrati et Antima-

chi, qui filius illius erat.

— *ibid. ἐπιπύριον προσέειπεν*] post *ἐπιπύριον* deesse videtur *τῶν σῶν*, aut τὰ *σά*. illi, Antimachio, potius est *ius in bona tua, quam tibi*.

— 24. *αὐτὸς κωμῆς ἀνάγκην εἶμαι καὶ λίσσασθαι*] correxi *αὐτὸς κωμῆς εἰς ἀνάγκην εἶμαι λίσσασθαι* — addito *εἰ* et omisso *καὶ*. quod si servetor, necesse sit *κωμῆς* addi. *καὶ εἰ κωμῆς*, omnibus opinio.

— 26. *προσπαλακίζεις δὲ τὸν πῶλον*] malim cum copula, *προσπαλακίζεις δὲ καὶ τὸν πῶλον*.

— 27. *τούτων*] horum, civium puta Atheniensium, quorum personam gerunt hi sedentes iudices.

959. 4. *Ἀθηναίων*] potest ferri. sed prætuli ex Augustano *Ἀθηναίων*. quod hi, qui sint *Athenienses*, h. e. omnium hominum nobilissimi, *εἰς*, qui *talis*, h. e. tam turpis et improbus, *eis*, suum fecerint, pro cive, et pæne filio suo adoptarint. nam hoc est *κωμῆσθαι*.

— 6. *ἀπαλλάξω*] soil. *τῆς παρὰ τῷ σῶ πνεύρι δουλείας*. posteaquam manu omissus est a tuo patre, sique iuris factus.

— 13. *ἀπαλλάξω*] subaudi *ἐπὶ τῶν ἐπιπύριον*.

— 22. *εἰς μὲν γὰρ τὰ ἔντα*] Sententia hæc videtur: Fortunas tuas, quæ nunc sunt splendide, si diligenter inspicies, non tuas eas esse, sed alienas, deprehendes, fide Phormionis nixas. quem si tibi licentiam spoliandi dabunt iudices ex eo titulo, quod Phormio servus tui patris aliquando fuerit, dabunt iidem alii quoque licentiam te spoliandi, ex eodem titulo, quod pater tuus aliquando servus eorum fuisset. Sant opes onjusque ejus, penes quem tempore quoque sunt; non ejus, penes quem aliquando fuerant.

960. 2. *πρὸς ἄπαρτα*] id est, *ἐν ἄπαρτα*, *rebus in omnibus multo, quam tu, melius scripsit*.

— 5. *τῶν ἡμίσεων*] correxi *τῶν μισθῶσεων*, quomodo leg. esse insequentia docent.

— 7. *ζῶντα αὐτὸν ἐτίμα*] correxi *ζῶν αὐτὸν ἐτίμα*. videtur illud *ζῶντα* natum e varia lectione, quæ nescio an in libris quibusdam olim fuerit, *ζῶν τὰ μέλιστα αὐτὸν ἐτίμα*.

— 12. *κωμῆς*] correxi *κωμῆς*, quod es Attice dictum idem, atque *κωμῆς*, sec. pers. sing. præ. indic. medi.

— 14. *ὅπὸ τοῦ κωμῆς*] malim *ὅπὸ τοῦ σὺ κωμῆς*.

961. 1. *εἰς Λιτυκλίους*] forte bene habet, potnitque in orationibus Demosthenis deperditis una fuisse in Autoclem pro Apollodoro scripta, pro quo scriptæ permultæ supersunt. Sed fieri rursus quoque potest, ut aut *ὦ Πολυκλίους*, aut *ὦ Καλλυκλίους* dederit orator. v. p. 1206. et 1273.

— 2. εἰ Ἀπολλοδώρου] auleatum et amarum dictum. te, qui sis Apollodorus. h. e. homo dissolutus et stolidus, resp. neque deditus, neque studiosus, neque peritus rerum civilium, bello turpis et capidus, tamen fortunarum prodigus, alienarum appetens, turpissimis quibusque modis quærens, non quod serves, et bene colloces, sed quod ventri des gæleque.

— 6. εἰς ἐκείν] post εἰς ἐκείνῃ suspicor exoidiase τὴν, ob sequens oppositam vñ. non tunc patiebatur injuriam, cum tu decideras cum Phormione, eumque absolveras; sed tunc calumniaris.

— 9. τὴν γὰρ συνοφαντίαν δά τι, κολίζων χεῖρ πρὸς τῷ] bene quidem vidit Lambinus sententiam. nihil tamen præter spiritus et distinctionem hio loci videtur esse mutandum; quomodo feci. sustuli enim comma, et pro δά τι dedi δά τι. quid enim [subaudi ἀλλ᾽, aliud, quam hoc ipsum] oportet existimare illum agere nunc, qui semper questum e calumniis exercevit? facile subaudiatur à τῷτο, aut à μὲ τῷτο.

— 19. τρέσω] post v. τρέσω videtur

λέγει deesse.

— 20. μαρτυρίαι] non video, quare hi testes producantur, qua de re testantur. nos enim de Apollodori testantur improbitate. nam de ea testantur testimonia, quæ v. 22. jebentur recitari. neque de probitate Phormionis, cujus demonstrandum ergo v. 23. testimonia profertur. Atqui præter hæc duo nil aliud promiserat orator testimoniis patefactorum.

— ibid. ἐστὶ δὲ] correxi ἐστὶ δὲ, ab εἶμαι, non ab ἴσμαι.

962. 18. τῷτο] Apollodoro.

— ibid. τῷτο] Phormioni.

— 22. λέγει καὶ συνοφαντίας] aut cum Augustano tollendum est καὶ, aut leg. λέγεται καὶ συνοφαντίας. id quod melius.

— 26. ἀπέστη] post ἀπέστην videtur deesse à ἕς εἰς ἐνέμειν σφραγίδας ἴσασιν. aut te non absolvissis Phormionem ab omnibus criminibus seu incusationibus, aut Phormionem remissis a patris, que sceler Apollodori censuit æqua esse, et ipse Apollodorus rata habuit.

— 28. τῷ] id est, ὡς τῷ, aut πρὸ τῷ. sed verior, ne quid horum excoliderit.

AD ORATIONEM ADVERSUS PANTÆNETUM.

966. 4. μὲ] Scripta hæc est oratio nomine Nicobuli. v. p. 973.

— 6. ἀφίσθαι] desistere ab hoc jure, jus hoc omittere, neque usurpare.

— 8. ἀπαλλογμένον] malim ἀπαλλογέτα.

— 13. τὸν νόμον] legem illam designat, ad quem versu 1. et 2. statim provocavit.

— 17. ἡμμέτων] Citat h. l. Harpoor. v. ἡμμοπος.

— 18. ἐμῶν] me, Nicobulo puta, et socio meo, Evergo.

967. 2. κατορθῶσαι] mulctatus enim Evergus fuerat duobus talentis. v. p. 968. 23. et 980. 6.

— 17. μαρτυρία] Citat h. l. Harpoor. v. μαρμόσια.

— 24. τῷτο] huius, Pantæneto puta.

— pen. λῶσις] ad λῶσις addidi τῷτο. λῶσις est cautio facultatis oppugnata intra certum tempus redimendi reddite aere alieno.

968. 6. ὧτις γὰ] Pantænetas.

— 10. ἐμῶν] Evergus.

— 12. ἰθὺν] potest haberi pro vocula, more Attico eleganter redundante, eam vi tamen aliqua occulta. libenter, cupide. malim tamen ejus loco legi ἰθὺν πρὸς ἐμῶν. ambobus partibus in hæc rem constantibus.

— 15. εἰς ἐνέμειν] illis creditoribus Pantæneti, qui sibi jus esse in res a Pantæneto oppugnatas dicebant, esse, Ever-

gus, non occurrisse, neque adversatam esse.

— 20. ἕς ἐνέμειν] correxi ἕς ἐνέμειν, quod idem est ac si dixisset: ἐν τῷτο, à ἐνέμειν. Satisfactum sibi habet per eam mulctam, quam Evergo a iudicibus scribi et irrogari curavit ipse, Pantænetas puta.

— 21. τῶν αὐτῶν] scil. ἑταλημέτων.

— 24. ἐμῶν] Evergus.

969. 4. ἀπαλλογμένον] correxi ἐπαλλογμένον.

— 5. ἐμῶν] si bene habet, de solo Nicobulo accipi debet. malim tamen ἐμῶν, ne error interveniat, qui facile possit, de ambobus, Nicobulo et Evergo, his agi.

— 8. τῷτο μὲν ἀφίσθαι] Pantæneta destituisse ab exercenda officina metallionum.

— 10. θαυμαστὴς ἕς ἐμῶν] correxi θαυμαστὴν ἕς ἐμῶν, quod sic in edit. Manant. et Folio. reperirem. poterat alias ἕς omitti, aut eam πρὸς enclitico mutari.

— 20. κατορθῶσαι] exprodebat esse risu, negabatque mihi ab illis molestiam quidquam existiturum esse.

— ult. καθαιρόντες ἐμῶν] scil. τὸν ἐμῶν evictionem nobis præstantes.

970. 2. πρὸς αὐτῶν] Sententia est: ut aut nos, Nicobulus et Evergus, ab ἰθὺν simulatis illis et sobornatis creditoribus, qui se summe in officinam metallionum Pantæneto credidisse mentirentur, quo

Nicobulum emungerent, auferremus omnem pecuniam, quam Pantænetus nobis deberet, eoque facto abiremus, et missos sequi, Pantænenumque faceremus, aut ipsi relinqueremus pecuniam, quam ipsi Pantæneto credidissent.

— 4. ἔχων post ἔχων aut deest, aut certe subaudiri debet ἄκαιτῶν. se habere, quam a Pantæneto reposcat, multo majoris valoris.

— 23. ἄς] correxi δ φίλος ἢ τὰ μέλι-στα, τῷ Εὐέργῳ. addito artificio τῷ. Evergo, quem summi faciebat.

— 27. ἡμῶν πάλιν δυσκολοῦνται] particula addidi. rursus, in contrariam partem.

971. 1. ἰσὲς τῶν τούτου γούμοισι] in Augustano τῶν additum est post τούτου, contra abest ab eodem τῶν. conjunxi utramque, et sit ἰσὲς τῶν τούτου τῶν γιν, super quibusdam rebus de substantia Pantæneti. non enim tetam ejus substantiam, sed tantummodo servos, seu operas in metallifodinis laborantes vendebant, ut e p. 972. 21. apparet.

— 26. κερῶντων] tollo comma post κερῶντων, quod sententiam tarbat. (quamquam hæc tam minuta alias non soleo annotare.) ut sit sententia hæc: nam si ambo pariter nos, me et Evergum, eosque ambos in urbe presentes et coram versantes, accusasset iisdem de criminibus, non utique unum arripisset, omitvens alterum, sed ambos fuisse jure persecutus, ad κερῶντων subauditur ἡμῶν ἢ τῷ πάλιν, adeoque idem est, atque ἰσὶδιαιούτων. vis argumenti in hoc verbo inest. infirma enim esset argumentatio, si quo tempore Pantænetas Evergum insectatus esset, Nicobulus urbe abfisset.

— ult. πάλιν] post πάλιν addi vult Lambin. Ναιν. addi necesse nil est, sed est subaudiri. v. p. 972. 19.

972. 8. οὐχ ἔπιστα] Augustanus ἔπιστα omittit. quod hand placet. nam ἔπιστα sine οὐχ non solet sic nade usurpari. deinde non convenit sententiam. præcessit enim οὐ πρόκειται. quod non posset repeti, sed deberet οὐ omitti. vulgata bene habet. idem est ac si dixisset: μέλλοις δὲ οὐ πρόκειται διαλέξασθαι τούτων. nam οὐχ ἔπιστα æquipollet τῷ μέλλοις.

— 12. καὶ κερὶ τῶν ἄλλων] locum hunc omninem attigerat jam supra p. 952. 25.

— 17. τῶν ἄλλων] complectitur causationes omnes, ob quas quis litem instituit, et quas orator modo commemoraverat, illa una excepta, cum actor de novo litem restatrat, postquam reo remisisset.

— ibid. τῶν ἄλλων τούτων] vitiosum hoc videns esse, non reperio, quomodo sanetur. nam κερὰ τι τῶν ἄλλων τῶν γερραμμένων ἢ τῷ ἑκάστῳ.

— 26. ἀναλοῦμένῳ] divisi in d^{no} vovol. v.

cabala ἀν ἀλοῦμένῳ. me, qui sine dubie fuisset causæ castus, si solammodo ipsius causæ natura spectaretur, et ei jus æquum redderetur. Sed pro ταῖς κερὶ τῶν γερραμμένων v. 25. leg. videtur τοῖς κερὰ τῶν κερ. juribus ex ipsa rerum natura existentibus.

973. 19. ἀτιμῶσαι] ad ἀτιμῶσαι, et pariter ad πράξαι v. 20. subauditur αὐτῶν.

— 22. τί ὄν ἐστὶ τούτου] quid hoc itaque sibi vult facinus? quid eo quaeritur? quid designatur?

— pen. τὸ ἐπὶ Θρασύλλου] correxi τὸ ἐπὶ Θρασύλλου. citat h. l. Harpoor. v. ἐπὶ Θρασύλλου. nam sic ille non modo exhibuit, sed etiam ita exarandum præcepit, affirmans eum Atticoorum esse morem, ut ἐπὶ Θρασύλλου in dativo dicant, pro ἐπὶ τῷ Θρασύλλου μνήματι. quod loco suo positum relinquam. mihi vulgata bene exhibitur habere, et τὸ ἐπὶ Θρασύλλου idem esse brevius dictum, atque plenius τὸ ἔργαστήριον τὸ ἐπὶ Θρασύλλου ἔργον. Solent ejusmodi montes metallis fœti e nomine primi oujusque possessoris, aut si quis primus exeruit, appellari. ut *Clauethal*, vallis Nicolai, et *Lochimethal*, et alia talia.

974. 10. ἄς αὐτῶν] idem est ac si dixisset: ἄς εἰ αὐτῶν κατίστως φυλάττεται, aut: ἄς εἰ αὐτῶς ἐφύλαττεται. ac si ipse custodiret.

— 16. Κερχρηῶνα] Citat h. l. Harpoor. v. Κερχρηῶνα.

— 18. κερκαλιῶσθαι τούτους] ex eo, quod invitasset Pantænenum, ut servos illos ad questionem per tormenta traderet, invitavi, sed ille noluit tradere.

— 20. ἔπειθω] scil. καθιζέσθαι εἰς τὸν Κερχρηῶνα.

— 22. ἢ κητέσασθαι] uncis inclusi. Sunt enim aut scholium, aut varians lectio verborum ἢ ἔχων.

— 23. εἰλόμην κομίσασθαι] subandi e proximo τὰ ἡμαυτοῖς. recuperare nummos, quos Pantæneto credidisset. nil opus est ista verba addi, quod fieri Lambinus præcepit.

— 24. ἡμῶσι] l. ἔμοσι. dixerat paullo ante, constare ex omnibus causæ adjunctis, Pantænenum mentiri; eoque nil opus esse, ut formula provocationis de servis tradendis recitetur. At nihilominus tamen tu, ait, scriba, recita istam formulam.

— 28. ἀργυρίτις] Citat h. l. Harpoor. v. ἀργυρίτις. videntur dictiones ἐργάζεσθαι ἀργυρίτις [aut ἀργύριον, aut μέταλλον, similia] et κατεργάζεσθαι nonnihil inter se differre, sic nempe, ut simplex ἐργάζεσθαι sit globam argenteam, vel metallicam quamque e terræ visceribus eruere, a sordibus terrestribus et saxeis purgare, in minuta fragmina contundere, conficere, verbo crassius elaborare. κατεργάζεσθαι autem liquare, diligentius repurgare, et ex- 27

tremam manum imponere, eundemque ad locum perducere, ut aurifabro aliisque artificibus ad signa, vasa consicienda, aut ad nummos cudendos tradi possit.

975. 3. τὸ ἑκακλίμη ἐφῆς] Bavaricus dat simplex ἑφῆς pro postrema voce, quod melius puto. Significat enim hæc levitio id, quod sententia secum fert: recite iudiciis insequentia de libello accusationis. vulgata autem, ni fallor, sententiam fert alienam, hæc puta: recita totum libellum accusationis a capite ad calcem. verum id non vult Nicobulus, sed istud, quod modo dicebam, ut scriba recitando pergeret, et quæ adhuc recitanda superessent, exsequeretur.

— 11. καὶ ἄλλο ὀδὴν] scil. ἐκαστοῦ μισθῷ. locabamur tibi officinam metallicam, quæ nostra erat (emeramus enim a Mnesicle), eo pacto, ut tu nobis locar dares, quod mos et leges ferunt. aliud nihil tecum deposuissabamur.

— 15. ἔτι] te non jam solum iubente, ut ante feceras, sed etiam, quod ante non feceras, supplicante, ut faceremus.

— 17. ἰναῖθα] quid hio loci, hoc tempore, sibi volunt illis patul tabule? quid ad eas provocas? cur eas commemoras?

— ibid. τῶν] scil. τὸ πρὸ τῶν ἐπιθῶν.

— 22. ἐπιθῶ] Auguratus pro hac voce dat ἀπὸ ἐπιθῶ. videtur utrumque sententiarum necessarium esse. quare sic malim legi: ἃ γὰρ ἡμεῖς ἱκατὸν καὶ πέντε μὲν ἐπιθῶμεθα καὶ ἀπὸ ἐπιθῶ, ταῦθ ἴστωμεν — nam quæ cotum et quinque minis et emeramus, et rursus vendideramus tantidem, eo postmodum tu —

— 24. ἀπατήρας ἔχων] correxi periculo meo (sed Wolfium occupavit), ἀπατήρα ὁ [id est, οὗ] ἔχων. Sententia hæc est: maximi vendidisti officinam nobis auctoribus et sponsoribus venditionis. quam officinam si tu ipse vendidisses, auctorem et sponsores præter te habens neminem, ne tutencio quidem eam extidisses. tua enim nulla est auctoritas, neque fides.

— pen. ἔχων — τιμῆ] verba hæc mihi obscura esse fateor.

976. 7. ἑαῖον] valde suspectum. possit quidem quodammodo excusari et defendi, sic interpretando, καὶ τὰ βλαῖον ἀδικήματα. ut voc. ἀδικήματα e proximo huc quoque referatur. Incaut me injuriam, quæ solent ab hominibus audacibus, violentis, latronibus, sicariis, perigi. Sed ea ratio mihi comota et a Græcitate abhorrens videtur. quare melim βλαῖον. verum autem 10. βλαῖον bene habet.

— 9. τὸν αὐτῶν] subaudi ἄνομιζοντες. res horum omnium criminum non eadem manent pœnæ, neque certant rei super eo, ut eadem et se pœnas depellant.

— 10. καὶ τὰ πρὸ τῶν βλαῖον] præpositionem addidi. ad τὰ subauditur ἑκακλί-

μητα. ad τὸν ἑαῖον autem, ἀδικήματα. ἀδικήματα βλαῖον appellabantur esse injuria, quæ alicui cum aperta vi et oppressione imponerentur.

— ibid. πρὸ τῶν τετρατάκτων] scil. δικαστῶν εισάγονται. citat h. l. Harpoer. v. κατὰ δέμου. Conf. Vales. ad Harpoer. p. 104.

— 16. τῶν] hoc excusari, quod hæc lex præcipit. malim tamen τῶν. ut ad ἑαῖον referatur. obtendi hæc legem, quæ me liberaret necessitate, super hoc crimine me defendendi.

— 23. διήκωνται] scil. τῶν. hoc, quod articulus hio ab accusationis libello adest, vobis non poterit eripere facultatem cognoscendi, et intelligendi jas et iuram. aut, Pantænetus non poterit vobis eripere.

977. 7. ἂν ἰσχύη τις] in August. est ἂν τυχῆ τις. forte voluit τῶν dare. aut ist aliis libris fuit ἂν ἰσχύη τις. quæ locutio vulgata præstare videtur. Si quis suffumiget, h. e. si quis in cuniculis fumum excitat, qui vicinos operantes expellat, aut suffocet. quod ipsum debet etiam vulgata significare.

— 9. ἂν μὴ εἰ μὴ τὸς κερματίζοντες] prætitulam μὴ addidi. h. e. solo excepto hæc. sub hæc sola conditions et restrictione, et tu non putas.

— 19. ἂν ἔλωε ἄλλο τι] subaudi ἀδικήσῃ, ἢ τὰς μεταλλικαῖς δικαῖς διδόντων. Si quam aliam injuriam accipias, nam idem jure metallico experietur?

— 21. τὰς ἑταρῶν συντηρήσων εἰς τὰ τῶν κλωσίων] præterea verba εἰς τὰ τῶν κλωσίων videtur scholium esse vocabuli ἑταρῶν, dictio metallica ἑταρῶν συντηρήσων significat τὸ ἰαυτῶ ἔργον, vel μεταλλικὴ συντηρήσων [id est, δι' ὧν μίμηχων κερματίζοντες] εἰς τὰ τῶν κλωσίων ἔργα, vel μεταλλὰ. cuniculos suos facto foramine perducere in cuniculos alienos.

— 23. τὰς τῶν ἢ τῆ ἑαῖον τι πωδῶν] videtur post τι vocabulum ἀνομιζόμενον desiderari. per v. ἑαῖον designatur lex metallica, seu jus metallicum.

— 25. πρὶ] correxi πρὸ. In ἄνω subauditur ἑαῖον. e v. 20. existisse, ad eum, qui Pantæneto pœnalis creditisset, eamque ab illo lento, per minutas particulas, et vix tandem recuperasset, vocabulo juris metallici né minimum quidem utendum esse.

978. 2. δικαζόμενος] post δικαζόμενος videtur in τῶν φασήτων, vel simile quid deesse. Constat ex his, quæ jam dicta, non modo nil æquum et legitimum negari criminibus, quorum me incaut, habere Pantænetum, quod præferat, sed etiam super his, quæ ipse mihi remisit, jus potere.

— 5. ἐπιεικῶμεν] correxi ἐπιεικῶμεν. cum jam iudices tribunali cuique sui sortito essent ducti.

— 9. ταῦτα] subaudi ἀ εὐρέως φωνί.
 — 10. αὐτῷ] correxi αὐτῷ. Si e servi tormentis subjecti responsione constiterit vera esse, quæ ipse, Pantænetus, aiat, tum ne debere ipsi multatam a legibus constitutam, quam lenire iudicibus non liceat.

— 18. καὶ μετὰ ταῦτα] καὶ more ad Hebræam locutionem accedente hic redundat. nam illa omnia εὐχ ἕως δίκαιον ἢ v. 14. ad συνχώρησον per parenthesin interjecta sunt. pari modo verba v. 24. διὰ γὰρ τὴν θέρβην ad ἰκονοσάμεν τοῦτων v. pen. signis parenthesisæ sunt includenda.

— ibid. προσκαλιῖται με τὴν δίκην] correxi προσκαλιῖται μὲν με τὴν δίκην. Sed ne sic quidem persanatus est locus. addi adhuc debet πρὸς, ut sit προσκαλιῖται μὲν με πρὸς τὴν δίκην. advocat quidem me ad iudicium. huic μὲν respondet δι v. 21.

— 20. παρακαταβολὰς] Citat hunc locum Harpocrat. hao voce.

— 24. ἴξαι] scil. nobis, mihi puta, et ipsi Pantæneto, et imprimis magistro quæstionibus, Mnesicli.

— 25. ἦ] hujus loco malim μὲν.
 — ibid. τοῦτον ἦ] sic leg. arbitrator. αὐτὸν τοῦτον ἦ. et statim post v. 27. οὐδὲ αὐτ' ἀντίγραφον. tale quoque nihil tam fiebat, quæ ex ritu juris in ejusmodi tempore soliti feri fas esse, non audiebantur illæ solennes formulæ προσκαλιῖται ὅς ετο. etiam pro ἰκονοσάμεν malim ἰκονοσάμεν.
 — ult. αὐτως, ἕως πρὸς λέγει] scil. v. 26. dixerat.

979. 4. πλοσίκτημα καταπεπλήχθαι] addidi τὸ ex Augustano ante postremam vocem. Sed satis hoc non est. debet adhuc, id quod etiam Wolf sensit, εὐ aut μὲ addi, ut sit πλοσίκτημα τὸ μὴ καταπεπλήχθαι. quanta sit prerogativa, aut quantum prestat, quam expediat, non percussum te esse. hoc est, non excoercere questum pudendum, infamem et invidiosam, (conteratores enim, cujusmodi videtur hic Nicobulus fuisse, genus erant Athenis contempti, exosi, execrabilis) non prodere in moribus timiditatem et pudorem intempertivum notam conscientie interioris de vitio aliquo aut macula sibi adhaeresciente. quemadmodum homines obscuro loco nati, aut humilem quandam artem exercentes, aut alicujus dedecoris sibi consocii solent esse animi dejecti, pedibundi, meticulosi.

— 5. τὸν βίω] malim διὰ τὸν βίω. propter vitæ, quod sequaris, genus. et sic dedi de meo.

— 10. παρείδδω] imo vero εὐ παρείδδω.

— ibid. λέγει τὴν πράξιν] malim λέγει τὴν ἀντιπράξιν. Ἀντιπράξις. Quo conatet, me coactum ab iis, quæ juri contraria putabam esse, provocationi Pantæneti aliam provocationem meam opponere, et servum meum me recusasse tormentis tradere, eaque me annis vera affirmare, recita tu, scribis,

contraprovoocationem, seu contrasponsionem. Contrasponsio. Nicobulus videns, Pantæneta sese ingerere et obtrudere quæstionem servi per tormenta, contra quam patum antea fuisset, ut nempe Mnesicles quæstioni præset, manum puero injiciebat, eumque a tormentis vindicabat.

— 12. ταῦτα] conditiones, quas ego in mea contrasponsione obtulissim.

— 15. φρεὶ καὶ τὰ θυὰ] aut delendum est καὶ, aut eo servato, necesse est post φρεὶ aliquid deesse. e. o. προσπυλακισθαι.

— 18. ἰγκαλιῖ] post ἰγκαλιῖ videtur ἰμοὶ ταῦτο γα, aut saltim ἰμοὶ deesse.

— 23. τὰς αὐτὰς ἀπολογίας οὐσας] mihi hao in mea causa easdem esse excusationes, quas Evergus tum in sua causa pro se potuit allegare.

— ult. πρὸς τὸ δικαστήριον] subaudi τοῦτι τὸ μεταλλικόν, coram quo nunc hæc causa agitur. et sic quoque p. 980. 6. ἢ δι τὸ δικαστήριον, scil. τῷ μεταλλικῷ.

980. 8. προϊδόντα] subaudi τὸν Εἰάργον.
 — 11. οὐδὲν ἠλπίξην] correxi οὐδ' ἂν ἠλπίσω. idem est ac si dixisset: χαλεπὸν ἦν παραχρήμα ἀπολύσασθαι τὴν διαβολὴν ἐπὶ τούτων, ἢ οὐδὲ ἠλπίσω καταγομφισθῆσθαι αὐτοῦ. difficile erat statim e vestigio purgare et diluere atque a se depellers calumniam super crimine, cujus se insimulatum iri, aut fore quemquam, qui se ejus reum ageret, ne suspicatus quidem fuerat.

— 15. τὴν ψῆφον εἶχον] potest ferri, si hæc sit sententia: ira et indignatio iudicium ab hujus calumniis deceptorum condemnabat Evergum in ea causa, in qua pronanciandi jus et auctoritas penes eos erat, (tametsi peccasset ille, non in illo genere rerum, super quibus pronanciare jussi et constatiui essent, sed in alio quopiam genere, super quo cognoscendi nullum ipais jus esset. malim tamen omnino, τὴν ψῆφον οὐκ εἶχον. idem est ac si dixisset: οἱ δὲ δικασταὶ καταψήφισαντο αὐτοῦ, ὀργισθέντες ἐπὶ πράγματι, ἐφ' ᾧ τὴν ψῆφον οὐκ εἶχον. et sic dedi de meo. iudices Evergum condemnabant, propterea quod indignarentur et ægerime ferrent audientes ab Evergo facinus commissum, grave quidem illud et atrox, super quo tamen iudicandi potestate ipai carerent.

— ibid. καταψήφισαντο] correxi καταψήφισατο in singulari, e conjectura mea, postmodum ab Aug. confirmata. redit hio singularis ad ἢ δι ἔργη v. 13.

— 19. τοῖς συνιστάσι μεδ' ἑαυτοῦ μάρτυσι] Augustenus dat τοῖς συνιστάσι τοῦτοις μάρτυσι. quam lectionem ita probat Simon Fabricius, seu Hier. Wolfus, ut utramque copuletor et legatur τοῖς συνιστάσι τοῦτοις μεδ' ἑαυτοῦ μάρτυσι. mihi contra visum est. recepi τούτοις, sed μεδ' ἑαυτοῦ uncis inclusi. potest τούτοις planissima ratione accipi, pro, his conspiratis,

quos vos, iudices, bone nostis, qui sibi testentur. vel etiam ratione paulo complicatio, ut sit pro of *συναδικασίαι*, vel *συνεσταται ταύτης*, testibus, qui assistant his, Pantæneto ejusque similibus. verum prior ratio magis mihi probatur.

981. 3. ὁ *συμβεβληκός*] est is Evergus.

— 10. *τάλαντα ἰπὸ τοῦ καὶ ταῦτα ἰπὸ*—] distinctionum correxi et *καὶ* deleti ad hunc modum. *τάλαντα ἰπὸ τοῦ ταῦτα; quætor ais defraudatus esse talenta. A quonam ista?*

— 12. *πολίτης*] post *πολίτης* videtur *ἀνδεσσε*. *εἰσὶν, qui civis sit, sibi patiatur bona sua a servo alieno eripi aut retineri?* tunc, Pantænete, qui civis es Atheniensis, poterere bona tua tibi a servo meo negari, aut vi extorqueri?

— 13. *ἐλεῖν αὐτὸς*] correxi *ἔρμαιν ὄτος*. *quorum hic [Pantænetus] Evergum, causam ad iudices delatam, condemnavit, ut Latini dicant, h. e. impetravit, ut a iudicibus condemnaretur.*

— 15. *αὐτῶν*] dedi *αὐτῶν* cum spiritu leni. rexit enim, ut *αὐτὸς ὄτος* ad Pantæneta, sic *αὐτῶν, eum*, ad servum Nicobuli.

— 16. *ἀγαν*] quæ servus meus deliquerit.

— ult. *μὴν οὐδὲνα*] post *μὴν* videtur *ἡμᾶς* deesse. *non videmini mihi, iudices, feneratorum quemquam ledere; quosdam eorum tamen merito suo odere.*

982. 3. *μὴδ' ἄλλω μὴδὲν εἰσιν, ἀλλ' ἢ τοῦ πλείους*] id est, *μὴδὸς ἄλλω ἰπιτυδουταὶ καὶ δούλοι, ἢ τοῦ πλοκευτῶν*. noli Lambinum hic audire.

— 9. *καὶ χαρίσασθαι*—] duas allegat causas, cur nummulos duro labore collectos fenore exereret, usam, ut rogantibus gratificaretur, alteram, ne pecuniola, regre collecta, nullo cum fractu et sine sensu sibi per minutas expensas dilaberetur, et veluti nix tabescens deliquesceret, nummatim eam carpenti, et in rem domesticam, in frivola et vrgas impudenti.

— 22. *ἡμᾶν*] sententia postulat *ἡμῶν*. et sic dedi de meo. *non sum unus eorum, quorum mores ipsis expediunt et questum faciunt.* quo in numero sunt blandi, gratiosi, adulatores, scortæ.

— 25. *ἀν τῷ θεῷ δανίσαι*] vos. *θεῷ* unicus inclusi, existimans cum Aug. leg. esse *ἀν τῷ τι δανίσαι*. ubi *τῷ* (sine accentu) ecoliticum est. *si cui quid pecuniæ in usuram dem.*

— *ibid. προσφελῶν*] subaudi *δίκην*. sed melius videtur *προσφελῶν*, omissa *δίκην*. *ideoque me oportebit, non solum creditam pecuniam non recuperare, sed etiam præterea debitori pecuniam debere.*

— pen. *ταῦθ'*] in reliquis autem rebus, *his puta*, de quibus nunc agitur, incesso, voce, vultu.

983. 1. *ἔχου*] id est, *ταύτης, ἢ καὶ ἔχου*.

— *ibid. ἀπορίῃ*] Post *οὐκ ἀπορίῃ ἴστω* videtur deesse *οὐδ' ἴσως συμφέρον*. vel similia sententia. nam alias hiat ratiocinium. quod hoc esse videtur: naturam, vel indolem, qua quisque præditus sit, expellere et abjicere, facile non est, neque scio, an minus expediat. nam alias nemo nostrum unus ab altero differret, neque præstaret alteri, sed essent inter se similes omnes. id quod obstatet vitæ civilis usui, (facile enim tam non foret alterum ab altero dignoscere, unde essent plurimi errores et plurima dubia profectura) et offuscet luminibus virtutis, quæ in similitudine morum, ingeniorum et studiorum per omnes homines pervagata proferre sese non possent.

— 2. *γῶμαι*] mihi vel maxime suspectam est hoc verbum vitii, aut certe defectus alioquas. mei quidem codices hio silent.

— 3. *ἀλλὰ τί τούτων ἡμῶν πρὸς σὶ, Πανταῖνeta*] Etiam hæc verior ne minus sana sint. ego equidem hæc intelligo. videtur sententia hæc fere postulare: *ἀλλὰ τί ταῦτα πρὸς τὰ νῦν ἡμῶν [scil. ἔργα] πρὸς σὶ, Πανταῖνeta. quid autem hæc faciunt ad ista, quæ mihi nunc tecum controversa sunt, Pantæneta?* hæc, vox puta mea, incesso, status, habitus meus.

— 5. *δίκην*] post *δίκην* posui punctum. est enim hæc altercatio fiota Nicobuli cum Pantæneto. Ta te quereris, Pantænete, gravia et infanda passum. Esto. Satisfactum tibi est. Sed negas tibi a me satisfactum esse. Recte vero. neque enim ego te injuria affeci. nam si te læsissem, tu profecto non eras commissurus, ut me inultum transmitteres, nomenque meam ad iudices deferre nil curares, cum Evergum accusares.

— 15. *ἀνοσίτοι*] bene habet. non enim solummodo p. 990. pen. ubi locus hio iteratur, ita legitur, sed etiam res ipsa id exigit. nemo facile, nisi levis et impurus, homicidæ voluntario, victus precibus, aut luctello, ignoscit. cædi autem fortuite, a qua consilium abfuerit, quanto quisque est humanior, tanto facilius ignoscit, cum aliis de causis, tum commiseratione sortis humanæ.

— 19. *ἀνοσίτοι*] pene malim *ἰκνούτω*. Sic enim fortius stringet argumentam. Si quis, qui alium cædit, non modo involuntariæ, sed vel voluntariæ adeo, peregerit, tamen ei postmodum ignoverit, tum jam non potest actor rem expellere. Et profecto p. 991. 3. perspicue exaratum lego in Bavarico *ἰκνούτω*. ubi etiam id restitui.

— 23. *ἐπιώτερον καὶ φέρων ἢ ἀλιεπωνταί, καὶ τεθῆκαί*] non ita verborum esse so-

let Demosthenes, ut *ἐπιπέτης* καὶ *φύγειν* pro copia orationis habeam. quod si Latina est, ea erit differentia horum verborum prae synonymorum, ut *ἐπιπέτης* significet, e patria emigrare, *φύγειν* autem versari in solo peregrino, procul patria. possit tamen *φύγειν* etiam significare, causam, ut reus, coram iudicio agere. quoque via si huic loco inest, tum erit leg. *ἐπιπέτης, καὶ φύγειν, ἂν ὄ ἀλλοκῶται, καὶ τὸ δῶκεν.* et interpositi ὄ de meo. quos leges jubent solum vertere patriam, item, causam capitis dicere, et, convicti si fuerint, extre-

mum pati supplicium.

984. 1. *παράγωμα*] morem puta, ab ipso auctore semel remissas nunquam postea rursus in forum revocandi.

— 2. *καταλύσεται*] dedi *καταλύσεται* alias ignoraretur, quinam abolerent hunc laudabilem morem. Sed valet hoc ad causam, et grave in hoc momentum, si iudices ipsi dicantur eum abolere. id quod est pudendum dedecus. aut leg. esset: *καταλύσεται ἑφ' ἑμῶν ἑφ' ἡμῶν.* id quod insuavis sonaret, praesertim in fine orationis. praestat itaque *καταλύσεται*.

AD ORATIONEM ADVERSUS NAUSIMACHUM, &c.

Causa hac oratione agitata haec est: Nausimachus et Xenophanes (junior), fratres, filii Nausioratis, a filiis Aristæchmi vita dudum defuncti, qui tutor ipsis olim fuisset, actione hereditaria imminuta, aut aëris alieni, pupillis debiti, a debitoribus quidem reducti, a tutoribus autem pupillis non persolati, repetebant ab unoquoque filiorum Aristæchmi, qui quatuor erant, quatuor talenta, et praeterea singula totidem, h. e. quatuor, semitalenta. Petebant itaque filii Nausioratis a filiis Aristæchmi univere octodecim talenta. Nam quatuor talenta sibi aiebant deberi, ut aëre interceptam. Sed singulares hoc eodem de aëre alieno actiones in singulos illos quatuor fratres instituebant, et litem unicuique praeterea semitalento aestimabant.

985. 10. *δικὰς ἡμῶν τῶν αὐτῶν χρημάτων, ἀπέσας τριοχιλίαν ἐλάσταν βλάβης*] interpunctionem, et saepissime alias, h. l. correxi ad hunc modum: *ἡμῶν, τῶν αὐτῶν χρημάτων ἀπέσας*, [id est, *ἐλάσταν ἐπὶ τριοχιλίαν ἐλάσταν βλάβης*, unamquamque harum quatuor actionum sub aestimatione litis ad 30. minas, quas, quicunque causa caderet, iudicibus dependeret.] *βλάβης* [scil. *ἀπέσας*.] ex titulo accepti a nobis damni.

— 11. *πρὸς τρέποντα μὴν ἐπίγραμμα ἐπὶ ποσόντων χρημάτων εἰς ἀγῶνα καθίσταμεν*] Sententia est: coniecti sumus in discrimen non modo tantam aëris summam amittendi, 16. talenta puta, sed etiam praeterea duo talenta, titulo impensorum et sportularum forensium, cum actores periculum non adeant majus, quam si causa ceiderint, ad summum duo talenta amittendi.

986. 3. *ἂν ἴστωρ*] correxi *ἂν ἔστωρ*. quorum unum est, non minus, atque reliqua sunt, firmum et ratum, usuque fore vigens.

— 10. *γυγμεμῆνοι*] scil. τὸν πατέρα

ἡμῶν ἐπὶ τῆς ἐπιπέτης. ex quo patrem male gestae tutelae detulerunt ad iudicium reumque egerunt.

— 12. *καὶ τῶν ἐπιπέτης*] subaudi *τεταλυμένων*.

— 15. *καὶ μαρτύρων καὶ πάντων τῶν κλάστων, ὡς εἰρήνῃ*] videntur verba trajecta esse in hunc modum restituenda: *μαρτύρων τῶν κλάστων, ἢ καὶ πάντων, ὡς εἰρήνῃ.* cum vidis excessissent testimonium plurimi, aut etiam, si fas est dicere, cum testimonio namo adhuc suppresset. et sic Wolf quoque. Contentas tamen sui, tantummodo interpunctione mutanda sententiam clariorem reddere, ad hunc modum: *καὶ πάντων, τῶν κλάστων* — ut sententia sit: *mortuis omnibus, nostram remum, ut ita dicam, plerumque ignorantiam.* Erit itaque constructio haec: *τὴν ἡμετέραν τῶν κλάστων ἀπειρίαν.* Est tamen, neque enim infitior, haec ratio coartior atque coartior.

— 24. *ἐπιπέτης*] Xenophanes hic est senior, patruus aetorum, frater Nausioratis, qui pater aetorum orat.

— pen. *ὁ ἐπιπέτης*] dubium, qui tutores designentur, Nausimachine et Xenophitis, aetorum, an reorum, filiorum Aristæchmi. Sed aetorum tutores designari, et solum Aristæchmum eorum tutorem non fuisse, credibilis est.

987. 2. *ἔπει τὴν ἐπιπέτης*] subaudi τῷ ἡμῶν πατρί.

— 4. *ταῦτα πάντα*] scil. τὰ ἐγκλήματα, ἃ νῦν ἐγκαλοῦσιν ἡμῶν.

— *ibid. αἴτια*] Nausimachus et Xenophites.

— 6. *ἐκείνῃ*] Aristæchmus, pater noster, et reliqui consortes tutelae. Sententia est: illi tutores pecuniis istis, quas pupillis suis persolverant, redimebant, non nomen tutelae, sed orimationes. h. e. dabant suis pupillis illas pecunias, quo liberarentur, non nomine tutelae, sed liti- bus, et accusationibus ex administratione tutelae existentibus.

— 14. τούτο γὰρ πλέττουσιν οὐτα καὶ παράγουσιν] idem est eo si dixisset: τούτο γὰρ πλέττουσιν οὐτα βολούσιν ὑμᾶς παράγειν. hoc enim commentum volunt vos iudices decipere et a recta juris aequi via deducere. Est autem illud τούτο commentum, hoc, patrum nostrum ipsis, pupillis, non persolvissae era a debitoribus ipsorum redacta. In *καυαὶδῆν* v. 13. subauditur τῶν χειρῶν πατρῶν τῶν ἐφαιλότων ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πατρῶς.

— 19. λαβῆν] illud χρεός, res alienum pupillis debitum, ab aliquo Hermonaecto, in Bospore degente, centum staterum. v. 26.

988. 5. οὐ γὰρ τίς γε ταῦτα κατετίθει] *correx*: οὐ γὰρ τίς γε ταῦτα κατετίθει. non enim profecto idem ex alienum bis solvisset, aut existimandum est solvissae.

— 7. ἂ τοὺς κυρίως] vim hujus argumentationis non perspicio. poterat atque aliquis debitor, qui pupillos (nam hi sunt h. l. ἂ κυρίως) dia contempsisset, h. e. pecuniam ipsis debitam retinuisset, illis vitilem aetatem ingressis, a literis commonitoriis tutoris τοῦ μὲν κυρίου, ut noster hio loci ait, ita percelli et perterrefleri, ut nil ounctaretur nomen lentum diluera. non hoc modo probable est, sed fit quoquo quotidie. Consequeretur ex argumentatione oratoris hoc, pupillos, dum abno minores annis essent, saepius Hermonaectum de diluendo nomine, sed frustra, appellasse. quod factum esse credibile non est. et, fac quoque eos id fecissae, semper non ipsi fecissant, sed tutor pupillorum nomine. Sunt Demosthenis argumentationes paulo nonnquam subtiliores et impeditiores, et sophistica calliditati atque rixositati coasines.

— 13. ἱστίως] Demaretus.

— 18. οὐτ' ἂν ἱπλευσῆν] non videtur navigationem illuc suscepturum fuisse. malim tamen legi: οὐτ' αὖ ἱπλευσῆν.

— *ibid.* οὐτ' ἂν ἀφίκεσθαι] subaudi et καὶ ἐβούλετο ἱστίως πλεῖν.

989. 2. καὶ τοῦτ' ἡγαυόωντες] dedi καὶ τοῦτ' ὕ' ἡγαυ. Sed vel sic quoque nondum persuasus videtur hio locus, sed sic integrandus: ὡς γὰρ οἶα ἀποδόντι λόγον γεγραμμένον, [aut ὡς οἶα ἀποδόντι λόγον λαγχάνοντες] καὶ τοῦτ' ὕ' ἡγαυόωντες φάσκοντα. constat enim eos diem patri nostro ideo dixissae, quod rationem gestae tutelae nullam ipsa exhiberet, et hoc nominatim ipsi incussasse.

— 6. ὡς παρῆδοντες] subaudi, ὡς ἐφαιλόμισον ὑμῖν τὸ τοῦ Ἐρμόνακτος χρεός.

— 8. παραδόντες] subaudi ἢ τῷ τῆς ἐπιτροπῆς λόγῳ τὰ ὑμῖν ἐφαιλόμισα χρεία.

— 11. τρίτων] nescio, quodnam hoc sit tertium, neque commissioi possum.

— 18. πέντε ἢν παρῆλθῆ] soil. ex eo tempore, quo pupilliam perturbatam sussumque ipsorum tutelam pervenerint.

— τῶν μὲν ἐπερχῆς ἀδικημάτων] ἀδικήματα ἐξ ἀρχῆς h. l. sunt injuriarum, aut quorolae super injuriis acceptis, quae primum, prima vice, in jus vocantur, et ad iudicium disceptationem revocantur: eoquo oppositor illis causis, quae, cum jam semel discussae fuissent, denuo ad forum retrahuntur.

— pen. οὐδὲ κατὰ τῶν] primam vocem addidi. ne contra illos quidem tutores, quia pupillis non fuissent pro liberis ab omni accusatione declarati.

— *ait.* τοὺς ἐξ ἱστίων] soil. φόνας, vel γενοφόντας. Si contra nos, qui sumus ex illis, vestris puta tutoribus, nati, litem institueritis, anse pigramus post, quam patrem nostrum liberum ab omni forensi persecutione declaravissetis, et litem quidem super iisdem criminationibus, a quibus vocem ipsi patrem nostrum absolvissetis. Sed rationes temporum non convenient. Hio viginti annos ait effluxissae a tempore absolutionis inde, paulo ante autem p. 986. 8. quatuordecim tantummodo dixerat. Sed oratores minus veritatem rei, quam amplificationem, sperotant.

990. 6. τούτῳ] *correx* τούτῳ. ex Augustaso. alias licuisset etiam τούτων corrigere, quod maluissae.

— 11. λαχθισῶν] *correx* λαχθισῶν, a v. λαχθῶν. de sententia Wolf. et Lambin. poterat quoque corrigi τῶν τίτι τιλασθισῶν. v. v. 2. et 999. 25. et 1006. 8.

— 22. οὐδὲ] *correx* οὐδὲν. vos recte agere, si eos plane non audiat, nequo feratis, de gesta tutela commemorantes, spero me planum vobis facturum. οὐδὲν est idem atque κατ' οὐδὲν, οὐδαμῶς, nullo modo feratis. Sed post *περὶ τῆς ἐπιτροπῆς* videtur *λαχθισῶν*, vel tale quid deesse.

— 23. οὐτα] *correx* οὐ τα. etiam si quis largiatur, eos modis, quam fieri potest, maximis esse lezos.

— 25. καὶ ὅ γ' — καταλυθήσονται] locus hic usque ad p. 991. 11. iisdem pæno verbis legitur in exitu orationis superioris adversus Pantæneta.

991. 3. ἀναστῆν φόνου] dedi h. l. ἱκανοῦ φ. ex auctoritate Bav. codicis. v. ad p. 983. 19. dicta.

— 4. ἀδίσταται] locum hanc citat Harpocr. v. ἀδίστασαι.

— 10. τοῦτ' ἔστι δυνάταν] malim cum Bavarico *δυνῆ*, aut salim non sine articulo, τὸ δυνάταν. et idem statuo de p. 984. 1. ubi hoc annotare oblitus sum.

— 13. φησόντες] cum Nicidas patrum vestram, Xenopithem, senioreni puta, eo nomine apud iudicem detulisset, quod domum vestram elocare nil curaret.

— 15. πάλλδ ἔφησαν ὑμῶν] *correx*: πάλλδ ἔφησαν ὑμῶν. nam haec est facta querela pupillarum ipsorum.

— 16. ἢν ἐπιόσθη γ] soil. ἔχω, vel

ἀγαπῶ.

— 18. εἰναί τι ταῦτα] scil. ἂ ὑμῖς ποιῆτε. esse non de nihilo ea, quæ vos nunc agitis. actionem hujus causæ vestram non esse plane contemnendam, neque vanam, aut de nihilo natam.

— 19. πρὸς τοὺς πράξαντας] sc. τὰ πρὸς ὑμᾶς ἀδικήματα. posteaquam transegeritis et decideritis cum auctoribus injuriarum earum, quas ait vos accepisse, de illis queri, qui rerum gestarum prorsus sint ignari.

— 22. τὰ δίκαια ταῦτα] quibus vos nimiram tantopere fidentis.

— 24. περιάνα] scil. τὴν λῆξιν, aut τὴν δίκην κατ' ἡμῶν, aut τὸ προκαίμενον.

— ibid. ὅτι δὲ τοῦ μὴ καταγοῦσαι] idem est ac si dixisset: ἴσταν τοῦ μὴ καταγοῦσαι ἂ — quæ autem quo minus accusaretis, tantas pecunias exegistis, ea tacere vos par est, donec illas pecunias reddideritis; ne antiquam vero par est, vos et accusare ea, quæ ut taceretis, vos redimi passi estis, et simul tamen mercedem silentii retinere.

— 26. καὶ μὴ καταγοῦσαι] transposui de meo sensu, μὴ καὶ καταγοῦσαι. vos decet tacere, non autem eosdem et accusare nos, et tria illa tamen talenta quoque retinere.

992. 1. τὰ πᾶλλα] post τὰ πᾶλλα vide-

tur ἀισχυρῶς deesse. forte quoque pro ἀπολωλεῖσθε leg. ἀπειθεῖσθε. cum abli-gurissent.

— 7. τοῦ πράγματος] sc. τοῦ λειτουργεῖν.

— 11. τὴν βλασφημίαν] invidiam et exprobrationem, quod opes suas in adjuvanda et sustentanda rep. collationibus civitati præstandis exhausissent.

— ibid. ἀπὸ τῆς χειρὸς] jam enim non possunt amplius, de suis facultatibus reip. conferre, sed sunt cives inutilis.

993. 2. δίκαιος τὸ λαγγάνειν ἴτι δίκαιον] correxi: δίκαι, ἢ ὡς εἰκοστῶ λαγγάνειν ἴτι δίκαιον. aut esse jus, causam in forum dempto deferendi, super quibus jam dudum res ab-solveritis, aut æquum esse vigesimo anno post acceptas injurias queri. e lectione Augustani ἴτ' si feci ἴτι. e p. 990. 1.

— 8. τρεῖς] ante v. τρεῖς videtur τοῖς deesse.

— 11. Αἰσίω] post nomen proprium Αἰσίω videtur nomen actionis, e. o. αἰσίας, aut ὕβριος, aut βλάβος, aut tale quid deesse.

— 13. ἐν ἰφελείᾳ] dedi ἴτ' ἰφελείᾳ. quæ vestre quoque facultates sunt, cum sint sub vel cum spe majoris emolumenti, si penes nos vobis serventur.

I. I. REISKII
ANNOTATA
AD
ORATIONES PRIVATAS.

AD ORATIONEM CONTRA BŒOTUM SUPER NOMINE.

Causam hanc non viciisse Mantitheum actorem, sed Bœotum, ut soil. ipse quoque Mantitheus appellaretur, apparet e p. 1013. ult. Alii hanc orationem Lysis tribuunt. v. Maussac. ad Harpoer. p. 40.

995. 10. Νίνω] Ninos sacerdos, Menecelis uxor, damnata fuit. Corsinus Fast. Att. IV. p. 31. Expandantur hæc verba. Dionysius Halicar. t. II. p. 117. 7. δ̄ *πρωτόμυθος ἴσθι Μαντιθέης δ̄ τῶν ἱερῶν Νίνου* (sic) *ἔχων* [in matrimonio habens, non ἔλθῶν], δ̄ δὲ *κατηγορῶν, υἱὸς τῆς Νίνου.* sed ubi ibi Νίνω in accusativo est leg. ita non ἔχων, sed ἔλθῶν, ut apud Demosthenem.

— 15. *οἷα ἐπὶ σπουδαίου*] dedi *ὄν ἀπὸς, ἐπὶ σπλ.* quamquam nil interest. utpote, *quemadmodum facile est iudicatu,* a patre meo, ut in rep. versante, læsus in aliis quibusdam causis, diversis ab hac causa. malim nempe sic locum interpretari, quam sic: *ut ab eo, qui vitam egerit alibi.* quamquam e p. 1019. 11. sqq. colligi possit, Mantiam vitæ magnam partem Mitylenis peregrisse.

— 20. *μυθῶν ἔτι ἴσθηδας αὐτοῖς*] sibi, Plaugoni, atque Mantie, nil jam fore commune in posterum. nam *κοινὴ* subauditur.

— 28. *Τῆς Ἀκατωρίας*] Citat h. l. v. Ἀκατωρία Harpoer.

996. 9. *ἱερμῆων τῆς δικαιοῦς, καὶ ἀναγκάλω*] correxi *ἱερμῆων τῶνδ̄,* [id est *τῶν ταις, vel τῶνδ̄*] *δικαίως καὶ ἀναγκ.* partim ex Augustano, partim e conjectura mea. nam e τῶς *δικαίως* feci *τῶνδ̄, δικαίως.* videbatur enim syllaba δ̄ ob concursum cum eodem syllaba initio vocabuli proximi intercidisse. quamquam etiam τῶς plane poterat expungi, sententia nil imminuta. nam *ἱερμῆων* sic nade poterat dici, pro *ἱερμῆων τῶν ταις,* tametsi hoc utique planius est. Poterat locus etiam sic constitui: *ἱερμῆων τῶς δικαίως, δικαίως καὶ ἀναγκάλω.*

— 16. *μεταβῆσθαι*] soil. τὰ *ἴδηματα.* ut ego, qui nunc audio Mantitheus, impostorum appellarer Bœotas, ipse vero, qui nunc Bœotas audit, impostoram Mantitheus appellaretur.

— 19. τὰ *κοινὰ*] primum recenset incommoda in rep. ex hac nominum paritate existentia. deinde p. 998. 9. transit ad molestias ab eadem paritate ad rem privatam suam proficiscentes.

— 21. *φυλῆται*] post *φυλῆται* aut in hac regione deesse videtur *ἡμῶς.*

— 21. *ἰστιάτῳ*] Citat h. l. Harpoer.

v. *ἰστιάτῳ.*

— *ibid. τῶν ἄλλων*] id est, τῶν πάντων. nam alias mirifica esset et abhorrens dicitio ἢ *τι ἄλλο τῶν ἄλλων,* ferrem magis ἢ *τι τῶν ἄλλων.* et nescio, an hæc lectio conficta sit e duabus variantibus, cum aliis in libris esset ἢ *τι ἄλλο* (sine τῶν ἄλλων) in aliis ἢ *τι τῶν ἄλλων* (sine ἄλλο).

— 25. *οὐ μὲν γὰρ φέροισι ἡμῶς, ἐγὼ δὲ οὐ]* erant enim illa munia onerosa et sumtuosa.

997. 4. *τί δὲ ἂν ἄλλο τις ἀρχὴ καδιστῆ]* subaudi *ἡμῶς,* aut τὸν ἴτερον *ἡμῶν.* Sed tota hæc sententia utque ad *ἄντερον καθιστῆσι* videtur redundare. nam idem dicit, atque p. 996. 25. quamquam paulo uberius. nisi malum voc. *ἀρχον* expungere.

— 5. *οἱ ἀθλοδότηται*] quoniam hic sit magistratus, admodum quæro. mirorque eos post Arobontem et Basileum nominari. videtur eorum fuisse, in Liberalibus iudicare, quoniam chorus, ut qui artifex scenicus vicisset, victoribusque præmia distribuere.

— 14. *πέλαγον*] soil. δ̄ *πέριξ.*

— 18. *χαλασίω*] malim *χαλαίω* per iota simplex. nam *χαλασίω* per dipthongum est officina seraria. *χαλαίω* h. l. est tabella œnea cum inscripto nomine, aut signo tribunalis, ad quod iudicium quisque, qui tabellam istam acciperet, ablegaretur ad ibi sedendum atque iudicandum.

— 27. *κοινὰς*] correxi *καπὰς, novas,* meo iudicio, cum in Bav. reperirem *καπὰς.* quamquam *καπὰς* leg. esse dudam ante videram, quam codicis Bav. copia mihi fieret. nam ipsa res monstrat. nonne, ait, melius atque sapientius agamus, si probiores honestioresque habeamur, si depouamus *veteres,* quas nunc exercemus, ini-micitias, quam si *novas,* quas nondum quidem exeroemus, non tamen poterimus evitare, ex hac nominum paritate exstiteras, suscipiamus.

998. 4. *τί ἄλλο ἴσθῃ]* subaudi ἢ *τῷτο,* vel ἢ *μὴ τῷτο.* Sententia hæc est: fac casu quodam fortuito evenire, ut nos duo, tu, Bœote, et ego, Mantitheus, a sorte vocemur ad iudicandam in eodem tribunali. fac porro inter nos convenisse in ejusmodi evento, ut aut ego tibi testulam meam dem, aut tu mihi des tuam. Possit sic fieri, ut unus idemque homo eadem in causa duo suffragia in eadem immitterat. atqui capitali pœna sancitum hoc est; et nequit alio, quam hoc, quem dixi, modo

feri. nam singulis iudiciis singula modo testula dabatur.

— 6. *ἄνευ γὰρ*] *recte mones*. sic loquitur, qui, cum alterius argumentationem laud inficietur, eam tamen casu suae negat quoquam derogare. deinde subauditur, *ἀλλ' οὐδὲν ἴσως, μὰ τούτου γίγνεται*. sed *verendum nil est, ne id fiat*. nos enim id non faciemus.

— 13. *Ἰζή*] Menocles puta. et sane *Μενόκλης* dant libri Dionysii Halic. t. II. p. 117. 11. ed. Sylb. ubi locus hic, sed vitiose, citatur.

— 15. *ταῦτα*] subaudi *ἐὰν ἑσθίνος ἰζήλαυ*.

— 26. *ἕγγεγραμμένοι*] h. e. debitores. non enim ipsa nomina liberorum, quorum pater decessisset, in tabulas rariorum inscribentur, sed manebat nomen patris non expunctum, pro quo luere liberi tenebantur, aut a iure civili excluderentur. nam si inscripta fuissent nomina liberorum Bœotii, pro patris nomine, ut debentium, nullam poterat nasci dubium, nisi fingimus, id quod prorsus abhorret, totidem filios Bœotio, quod Mantitheo, fuisse, et omnibus eadem nomina. ut, si e. o. filius Mantitheii natu major appelleret Mantias, Bœotio quoque filius natu major idem Mantias nomen gesserit.

999. 1. *ἕγγεγράφαι*] dedi de meo *ἕγγεγράφαι* in conjunctivo perfecti activi. locus perdifficilis. consentiant cum vulgata, quæ vitiosa est, reliqui mei libri. Augustanus hio me deserit, hio loci deficiens, optarem lectionem marginis, si de auctore mihi constaret. optime enim cum sententia loci convenit *ἕγγεγράφαι*, qui est optativus, non infinitivus. Sententia cæteroquein satis plana est, hæc nemp: fac esse aliquem, qui contra hæc Bœotum actionem *ἕξωλης* instituat, neget ille quidem initio, sibi mecum esse negotium. verum tamen impedire nil poterit idem, quominus ego pro Bœotio plectar. Impetraverit enim a iudicibus, ut actionem suam legitimam, causamque probam prononciet. Bœotus nil curet malotam dependere. Inscribebatur itaque. sed qui? non Bœotus, sed Mantitheus. affectat enim nomen meum. Postulabor itaque ego de debito. Nunc aperiam suspicionem meam, unde natum sit, quod hodie libri circumferunt, *ἕγγεγράφαι*. videtur h. l. duplex fuisse in libris antiquis Demosthenicis lectio. altera *ἑπιγράφαι*, altera *ἑπιγράφαι* ἢ *ἕγγεγράφαι*. dicitio *ἑπιγράφαι* κυρίας est effocera et impetrare a iudiciis, ut actionem aliquam declarent justam et legitimam, reoque malotam dicent. Meliora nunc non succurrunt; det, qui norit. Actio *ἕξωλης* erat, cum actor queritur, se a reo ad possessionem et usum bonorum suorum non admitti, aut ab iis vi et manu

dejectum esse; aut denique iudicatum non solvi. postrema significatio h. l. videtur obtinere.

— 3. *πρὶ*] malim *παρὰ*, ob nomen.

— ibid. ἢ *λέξις*] absumt ad editione Felio. et Pauli Manutii, et ad ejus exemplum, ab editione Wolfii quoque, nescio, casu, an consilio. sed poterat pari, et hæc soio, an etiam majori jure, ἢ *ἄνευ* abesse, et hoc pro soholio illius haberi. nam omnes *δικαι* sunt etiam *λέξεις*, quamquam non item contra, omnes *λέξεις* sunt *δικαι*, sensu strictiore sic dicitur. causas private sunt *δικαι*, publicæ *γραφαί*, ambæ nomine communi *λέξιν* comprehenduntur. possit ad hunc modum lectio vulgata defendi, ut *λέξις* dicatur usurpatum pro *γραφή*.

— 9. *τῶς Χόως*] Citat h. l. Harpoer. v. *Χόως*. loco hæc est in Midiana similis aliana.

— 13. *κατρίδων*] contra eum, qui mecum nomen idem eundemque patrem habere sese ferret. alias multi nomina gerebant eadem, sed patrum nomina differabant.

— 17. *πρωληθείη*] cortex *πρωληθείης*, subaudi *ἑπὶ τὴν πολίμαρχον*. eujus in jure erant causæ peregrinitatis.

— 22. *γερονδῆς*] scil. *ὕψ τῷ μου κατρίδης*.

— 23. *λέγων*] subaudi *εἰ φέρονται ταῦτα εἰς εἶναι*.

— 24. *ἑπιγράφαι*] citat h. l. Harpoer. v. *ἑπιγράφαι*. qui hic designatur *ἑπαις*, est opera in falso testimonio pro amico dicendo navata. Contributio hæc est, quam Mantitheus ait Bœotum sodalibus suorum scelera conferre solitum esse.

1000. 9. *ἦ*] pro *ἦ μάλιν εἶναι*. ut sit constructio: *εἰ ἐπιγράφαι μου μάλιν δόξαι ἐν τούτων, μὴδὲ ἀδίκων εἶναι*.

— 17. *τὴν ἕγγεγράφαι*] malim *τὴν ἑμὴν ἕγγεγράφαι*. patrem curasse, ut sub eo, quod testes ediderunt, nomen, Mantitheii patris, albe phratorum inscriberetur.

— 27. *τούτων*] id est, *ἐκείνῃ*, vel *ἐκείνῃ τούτων*. hujus rei causa, quod is, quem Bœotus pro patre suo volentem et negantem venditare, Bœotum pro filio agnoscere, atque sic in demotas inferre recusaret.

1001. 1. *ἄ γῆ*] quasi homines terrarum et gentium omnium convocaret ad contestandum hæjus impudentiæ avaritatem.

— 5. *τὸνομα τούτων*] hoo, super quo contenditur, Mantitheii puta.

— 6. *μάρτυρας*] nominat hos testes p. 1017. 1.

— 19. *ἐκ ἰσθμοῦ τῆς ἑσθίνας φαλῶν*] itabat ad ludimagistrum tribus Hippothoontidis.

— 23. *ἑμολογῶ*] subaudi *ἑμολογῶ*. perinde atque ego ludimagistrum tribus *Λομοποιδίς* frequentabam. minus enim commode videtur subaudiri, *perinde atque tu ludimagistrum tribus Hippothoontidis frequentasti*.

— 26. τῷ ἔθει τοῦ ἰσμάτος] ergo nomen Mantitheus erat proprium tribui Acamantidi, seu in ea tribu solummodo usurpabat; et rursus Bœoti nomen ad solam tribum Hippothoontida erat adstrictum.

1002. 3. εὐθύναν πατέρα, τετυχαῖος ἀνὶ Ἰσῶσ.] correxī vitiosam interpunctionem, e qua natus sunt lectiones marginis, quæ mihi quidem non probantur; addidī quoque καὶ ad hunc modum. εὐθύναν, πατέρα τετυχαῖος, καὶ ἀντὶ Ἰσῶσ. nactus patrem (v. p. 1004. 24.), et locum in tribu Acamantide, postquam antea in Hippothoontide census esset. videtur ex h. l. posse colligi, tribui Hippothoontidi minorem fuisse dignitatem, atque Acamantidi. Sed cur? quid factum?

— 6. ἀργυρίω] id est, ἰσὶ ἀργυρίω. causas, quibus me pecuniam petebat, quam sibi a me deberi ex hereditate paterna aiebat. v. p. 1009. 1.

— 8. τίς] Si bene habet, idem valet, atque ἰσῶς τις. quem attentus ad rem augendam, quam peritus artium amplificandæ rei domesticæ pater fuerit; quam parum ergo existimandus sit opes suas in sortio prodegrasse.

— 22. οὔτως] comma ante οὔτως transfero pone eandem vocem. cohæret enim cum ἴσῶν. ἴσῶν τινὰ οὔτως est intneri aliquem simpliciter, obiter, animo æquo, quem nil referat, videas, necne, lenite et sapite, ut eos intuemur, quos nosse, aut meminisse nil curamus.

— 23. συγχῶς] correxī συγχῶ, scil. μάτηρ, vel χεῖρα, vel μίμη τοῦ χεῖρου. vidi eam me juniorem, et malto quidem, quantum ex aspectu solo licebat æstimare.

— 24. καὶ γὰρ εὐθεῖς] est enim stultum meam me conjecturam pro certo argumento proponere. miror in ætate Bœoti dehiscentia ita esse laboratum. hodie quidem illa multis modis cognosci potest.

1003. 1. τῆς ἐμῆς] post τῆς ἐμῆς videtur οὐδὲν deesse.

— 2. τὸν μὲν τῶν ἰσῶν ἀριθμὸν] subaudi τῶν ἐμῶν. nisi potius id addendum est.

— εἰς τὸς διμέτρως] prius in album phratorum liberi inscribentur, quam in demotaram. et erat hæc posterior inscriptio veluti confirmatio et obsignatio prioris, et prior posteriore carens parum valebat.

— 9. οὐ τῷ χεῖρου μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ δικαίῳ] suspicatus est Wolfius, ordinem verborum χεῖρου et δικαίῳ esse inverlegendum. Sed bene habet vulgata. Demonstrat Mantitheus se causam vincere, cum tempore, tum jure. pater enim me, ait, multo ante in demotas instalit, quam te, Bœote, in phratoras. vinco itaque tempore. sed vivo quoque jure. pater enim te solummodo in phratoras intulit, me vero et in hos primum, et deinde in demotas. quos inter deferre, est demum adoptatio-

nem confirmare. deinde pater me volens pro suo habuit, te invitus, coactus, circumventus.

— 11. εἰ δὲ σ' ἴσῶσ] Citat h. l. Aristides τυχ. p. 274.

— 12. Ἀκαμαντίδι.] Citat hunc locum (ant p. 1002. 4.) Harpocr. v. Ἀκαμαντίς.

1004. 7. Πέμφιλῳ] post Πάμφιλῳ videtur ἀκότως deesse. nam alias ἴσῶν non satis fortiter concludit.

— 9. θυῶν] post θυῶν addi malim ἔσταν ε p. 1007. 2. quamquam et ibi adest a quibusdam libris.

— 13. τὸν προσήκοντα] videtur leg. esse: τὸν σπουδῶντα τὰ προσήκοντα, non fuisti is, quem esse oporteat illum, qui, quæ erga parentes observanda sint, observet. tametsi haud ignoro, τὸν προσήκοντα reddi posse cum, qui aliquem necessitudine sanguinis contingat. v. v. ult.

— 15. οὐκ ἰσῶν ἴσῶν δικαίως ἀν, ἀλλ' ἀπολόμω] est idem ac si dixisset: οὐ μόνον δικαίως ἀν ἰσῶν ἴσῶν, ἀλλὰ καὶ δικαίως ἀν ἀπολόμω.

1005. 1. ὅσα σουτοῦ] correxī ὅσα σε αὐτοῦ. e Bavarico et Augustano. nam si mei res arbitrii fuisset, dedissem: ἀ τὰ μάλιστα ἰ πατὴρ ἴσῶν, ὅσα αὐτοῦ, μὴ ἰσῶν. etiamsi pater vos vel maxime, cum esset is eo nati, tamen non adoptasset. ob insequentes plurales τῆς ἴσῶν ἴσῶν, et τῆς — ἀδελφῶν.

— 17. λίγων μᾶλλον ἀξίω] correxī: λίγων μᾶλλον, ἀξίω. multo magis pro te verba facio, quam pro me ipso, cum æquum censeo et aio esse, ut idem nomen nos ambo ne habeamus.

— 19. πρότερον] scil. λίγων Μαρτίων.

1006. 5. καταδιατύσασθαι] videtur hoc natum et consilium et gemina lectione librorum, quorum in aliis fuerit, quod etiam reperi in Augustano et margine Lotet. καταδιατύσασθαι (subaudi τὸν διατυτῶν), in aliis καταδιατύσθαι in passivo. vel etiam σασθαι natum est e σαΐσασθαι, quod iidem, quos dixi, libri, Augustanus mens, et ille, unde desumpta est lectio marginis Lotet. dant post καταδιατύσασθαι. neque dubitavi sis emendare.

— 10. τι] correxī meo judicio δέ. non autem postmodum.

— 16. ἀντίληξις] Bœoti adversus Mantitheῖ ἰγκλημα, seu λῆξις. nam perinde est. v. v. 1. invertit ergo temporum ordinem. prior est accusatio Mantitheῖ adversus Bœotum. posterior ἀντίληξις Bœoti adversus Mantitheum, quo negabat hinc accusationem Mantitheῖ ad se quicquam pertinere.

— 26. ὃν γ' ἀν μὴ νόμω, ἀλλὰ γνώμῃ] correxī ὃν γ' ἀν μὴ ὅσῳ νόμῳ, [ἀλλὰ] γνώμῃ — conjunctione ἀλλὰ unci inclusa. quamquam necio, an satius sit eam plane induci.

— 27. διακόστω] subaudi παρ' αὐτόν.

AD ORATIONEM ADVERSUS BŒOTUM SUPER
DOTE MATRIS.

1009. 5. ἐν ἰδέσθαι ἔρωσι] lectionem codicis Bav. ἐν δὲκα ἔρωσι, toto decennio, redarguit p. 1013. ult. 1021. 11.

— 6. ἀλλὰ νῦν] post ἀλλὰ νῦν videtur τούτοις deesse. verum nunc tandem jus æquum mihi dudum debitum consequar, posteaquam ad vos confugi.

1010. 26. μὲθ' ὧν] turbat hoc et labefactat constructionem, ut necesse sit, aut aliquid deesse, quamquam non video, neque conjectura consequor, quid deesse possit, aut vitium in hoc μὲθ' ὧν et in δι v. pen. inait. quibus sanatis omnia bene inter se constant. Et Augustanus quidem δι illud recte omittit, cuius auctoritate fretus id eieci. μὲθ' ὧν autem conabitur ingenium qualecunque nostrum emendare. videbatur quidem haud improbabile, μὲθ' ὧν natum esse e prostrata litera v. Νῦν et ex ἰλόν. videbatur quoque ὄντος supervacaneum, quia jam præcessit v. 23. verumtamen rursus videbatur orator, prævidens dubitationem atque errorem nasci posse, si ὄντος omitteret, cavisse voluisse illo iterando, quod mentem lectoris ad Bœotum revocaret et velut adstringeret, ne quis ἐπιπέσει ad Meneolem referret. quapropter ὄντος sapienter repetitum, servandum videbatur, sed ei addendum verbum conveniens, epitheton Bœoti ferocitatem et furorem exprimens, ne oratio nimis esset abrupta, si statim post ἰλόν, quodad Meneolem redit, sequeretur ὄντος, quod pertinet ad Bœotum. quid ergo? μὲθ' ὧν mutavi meo periculo cum μεδύων. lites cum patre meo forenses suscipiebat hic Bœotus, qui est temeritate et mentis impotentia, veluti temulentus furor. amat Demosthenes hoc verbum μεδύων pro insanire, temere, furiose, audacter, superbe agere.

1011. 13. συγχωρηθέντων δὲ τούτων, τί ἂν ἡμῶν μακρολογῶν; ὡς γὰρ πρὸς τὸν διαπύτην] videtur hic locus ita esse constituendus: συγχωρηθέντων δὲ τούτων, (τί γὰρ ἂν ἡμῶν μακρολογῶν;) ὡς πρὸς τὸν δ. his autem concessis et conductis (cur enim ego coram vobis longa oratione minutias omnes altercationum et — quæ tum temporis litigantes intercesserunt, exsequar?), ut ventum est ad arbitrium. possit quoque brevius et minori motu sic constitui: συγχωρηθέντων δὲ τούτων — hic est aposiopesis. videbatur enim orator in spatiosum campum narrationum de litigantium sponsionibus et responsionibus excursurus. Sed repente sese reprimit. τί δ' ἂν ἡμῶν μακρολογῶν; ego vero cur tandem apud vos longa oratione utar? ὡς γὰρ πρὸς τὸν δ. ut itaque

Plango apud arbitrum convenit.

— 17. Διελφίω] Citat h. l. Harpoor. v. Διελφίω.

— 19. ἡ πρῶξις] articulum addidi. πρῶξις potest esse factum, vel facinus quodcumque, sed h. l. imprimis est callidum, vafurum, nequam facinus, dolosa machinatio.

1012. 1. καὶ ὄντω] copulam addidi. non solum ante hæc litium molestias, sed etiam ex quo, præter alias senii molestias, etiam hi homines, Plango et filii ejus, cum vexabant.

1013. 16. ἀφῆκον] correxi ἔφηκον. malim quoque οὔτι τὸν ἔφηκον. quia mox sequitur οὔτι νῦν —

— 18. ἄστω] Aug. ἄστω. ambigo, utram præferam. est quidem lectio Augustani planior, possit tamen vulgata rursus elegantior et exquisitior videri. Si servatur, erit ἴστω subaudiendum.

— 21. καταδύσσει] subaudi ἡ δεικνύται. minus enim placet hoc verbum ad Bœotum referri. Sic enim leg. esset: αὐτὸς αὐτοῦ. deinde potius dixisset: καταδύσσει αὐτὸς αὐτοῦ. nam καταδύσσει arbitri, pronuncians contra aliquem. καταδύσσειται autem, qui in causa est, cur aut ipse, aut aliquis alius ob ipsam, condemnatur ab arbitro.

1014. 8. ἀπέφυγον αὐτοὺς τὰς δίκας] ad hoc substantivum subaudi κατά. aut idem erit ac si dixisset: ἀπέφυγον αὐτοὺς, ἀποφυγὸν τὰς δίκας. Eadem phrasia, seu constructio, recurrit p. 1021. 2.

— 18. ἴστω] privatis in congressibus. pro τὰς αὐτοῦ συμφόρας v. 17. correxi τὰς αὐτῶν συμφ. clades domus sue, necessariorum a parte matris. avi materni puta, et avunculorum et matris ipsius.

— 20. ἐκ τοῦ βουλευτηρίου] cl. Valckenær (teste Pieronio ad Mærin p. 314) perquam probabiliter emendat βουλευτηρίου.

— 25. συμβεβλημένος] correxi ἰμβαβθλ. subaudi εἰς τὸν ἔχον.

1016. 1. τῆ Χαβρίου εὐδοκῆ] cujus Eryximachi soror erat uxor Chabrie.

— 11. πρῶσθῆρας] idem est ac si dixisset, quod voluit dicere, quamquam melius fuerat plenius et planius dicere: πρῶσθῆρας ἂν ἐκ τῶν ἰδίων, εἰ μὴ αὐτὰ εἴχον.

1017. 6. ὄντω] Timocrates et Promachus.

— ibid. ὄντω κλητύς] nam duo erant solommmodo testes. Verum in ejusmodi causis plures corrogari solebant testes. atori autem reum citanti duo solommmodo κλητύς, subscriptores aderant. Hos igitur

ter duos testes ait potius subscriptores quasi esse, adversus Mantiam, quam ei testes adfuisse.

— 11. πωλὸ γὰρ] locum hunc communem jam supra p. 1001. 13. verbis eisdem tractavit.

— 12. ὃν ἂν ἰαυτοῖς] dedi ὃν ἂν ἰαυτοῖς. tametsi altera quoque lectio ferri queat, et a p. 1001. 13. confirmetur.

— ibid. ἀποδοιτωδῆς] imo vero καταδοιτωδῆς. Sæpissime ἀπὸ et κατὰ in libris calamo exaratis inter se permutantur, quod eo fit, quia hæc dum vocibus simillimis compenditius exarantur. hoc solo discrimine, quod sigla κατὰ exprimit, initio eorum arrectum habeat, velut malum.

1019. 14. τῶν φίλων τῆς πόλεως] designat partem illam civium Mitylenensium,

qui partibus Atheniensium student. v. v. 23.

— ult. εἶναι] Lamb. mavult περιεῖναι. nulla causa.

1023. 14. οὐκ ἴσα] subaudi ἄλλα πωλὸ πλάτω. non tantum absumebat Plango ex patris mei substantia (id quod facile est judicatu), quantum ego absumebam, non e bonis patris, sed ex usuris dotis maternæ.

— 17. ὑπὸ τούτων πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔς εἰκοσι μὲν μνᾶς. videtur in aliis libris sic fuisse, ut correxi; in aliis sic: ὑπὸ τούτων, ἔς πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰκοσι —.

— ult. καὶ τῶν προῖκων] copulam addidi. etiam dotem.

1025. pen. καλλῶν] melim abesse.

1026. 24. ἔτι πωλὸ καὶ δικαιοτέρον] copulam addidi. multo etiam esse æquius.

AD ORATIONEM CONTRA SPUDIAM.

1028. 12. κηδυσίω μὲν] codices quidam dant uno vocabulo κηδυσίωμεν. haud improbabilius. Sed hoc admissio, necesse est τούτω post ἐμῶς omitti. videtur nos ambo, ego et Spudias, non pari modo ad hoc certamen esse conparati.

— 14. ἐνταῦθα] videtur redundare, aut περιεῖναι est e oodd. adsciscendum.

1029. 13. κημισμένον] notabile anacoluthum. debebat sequi εἶχον τὸ συμβῆλαιον. Sed sequitur ἔν μοι τὸ συμβῆ. quasi præcessisset κημισμένον, aut κημισμένον ἐμῶ.

— 17. ἐξουχησάμην] scil. ἐν τῆς εὐθείας. excessisset e substantia Polyuetti, quæ Leocrati, ut filio adoptato, a patre, eodemque socio, Polyueto, fuerat addita.

— 27. ζῆρας] citat h. l. Harpoer. v. ζῆρ. Sententia est: morientem Polyuettam testamento cavisse, ut pittaciis palis infixa collocarentur ad ostium domus, quibus pittaciis testatum feret, mille drachmas a se mihi, atori, deberi, eorumque causa dæmum a se vivo adhuc mihi esse oppigneratam.

1030. 4. εἰς ἃ τῆς ἀποτίμησης] quia τις est quasi nomen multitudinis, complectens omnes eos, ad quos predicatum pertinet, ideo subjungit ἀποτίμης, subaudi τοῖς ἀποτίμησησιν. Sententia est: lex diserte edicit hæc: Si quis alteri fundum domumve jure hypothecario obstringat, ita ut ouret in tabulas publicas referri, se debere illi pecuniam, et pro securitate illius pecunie recuperandæ domum vel fundum istum oppignerasse, ut, antequam satisfactum huic debito sit, nemini alii quocunque titulo jus in oppigneratam rem esse ullum possit; tam non licere, neque ipsis illis, qui palos illos cum pittaciis fixerint, neque hæredibus illorum litem super re oppignerata esse, neque iudicium dari.

— 7. ἔταρον δ'] scil. ἐστὶν ὃν ἐγαλλῶ τούτω.

— 8. μὲν] cum hoc μὲν cohereret, eique respondet δι v. 13.

— 13. ἀτακτοσύνης δι καὶ χιλίας] scil. ἡμαρτήσεων ἁριστογυῖνης ἐγαλλῶν ἀποδοῖσκοντα Πολυέουτων cum reliquis, quæ v. 9. leguntur.

1031. 10. σκεπὸν δὲ ἔχουσι] constructio hæc paulo est constabatur. possit ἐγαλλῶ e v. 6. subandiri, quæquam hoc durius est. aut possit γὰρ proximum omitti. vel potius dicamus, hoc γὰρ eleganter redundare. citat h. l. Harpoer. v. σκεπῶ.

— 13. κημισίω] Ego nullus debito leg. esse κημισίω. Conf. Lexico. Rhetor. citatam a Rahakenio in anctario emend. ad Hesyoh. ad v. Γνωσία. videntur inferre fuisse, Nemesi facte, ne manes defuncti sacrosacerent superstitibus, si forte per imprudentiam aliquid iustorum omisissent, aut a testamenti sententia descissent. κρηναλοσκιν est nummos pro alio erogare, qui nunc aut nolit, aut non possit sumtam facere, cum commodum fuerit, reddat. nos τωρακίσην appellamus, Gallofranci avuncos. convenit cum ἀποτίμησης quodammodo, nisi quod hoc solummodo de tributis a rep. imperatis usurpatur. nostram autem verbum de impendiis in re privata.

— 15. ἃ] hic accipie pro τὰ. et sunt quoque codices, qui ἄλλα τὰ μὲν ἔχον dent. periæde est.

— 16. φασγῶς] ad φασγῶς aut addendum, aut certo subaudiendum est ἐπαλῶν.

— 23. ἔταρον πολλά] cum in Augustano reperirem ἔταρ ἄλλα πωλὸ, effeci, meo periculo, ἔταρ ἄλλα, atia multa, nescio quæ.

— ult. φασγῶς ἐξελύχοντα] scil. ἀδύων.

1038. 8. οὐκ εἴς τ' ἔν ἡμεῖσιν] a se impetrare non poterat, ut maneret in decretis.

— 12. τὸν κοινὸν ἀμοφότερος καὶ φίλων ἔστω] copulam addidi. quam illi, qui non sollemnimodo communes ambobus essent, ita, ut neutri magis, quam alteri, studeant, animis in utramque partem aequis, sed etiam ambobus amici essent.

— 18. τίς δ' ἡμεῖστας] F. τίς δ' εἶδ' ἡμεῖστας. tunc autem aliud quid fuisse pronunciaturos, ubi ne iurijurandi quidem religione faissent obstringendi. et sic dedi de meo.

— 19. ἡμῶν] malim ἡμῶν, quia alias ἡμῶν esset post χαλεπὸν addendum. subauditur προσωπομῆνα. etiamsi vos his de rebus non essetis ante a me facti oertiores, et promoniti, (antequam silicoet ad sententiam ferendam accederetis, aut, antequam ea dicerem, quae nunc sum dicturus) tamen ne sic quidem difficile vobis esset futurum, intelligere atque decernere, penes quam partem jus et verum sit.

— 26. ταῖς ἀκούστας ἐμολογησέτω ἐφ' ἡμῶν, συσθέστω] Wolf. editio post ἡμῶν addit καὶ. ego vero non solem hoc exclusi, ut Graecae constructioni minus consuetaneum; (qui enim post ἐμολογησέτω poterat συσθέστω subjici) sed etiam consuetudini sustuli, quia ἡμῶν tunc ad συσθέστω, quam ad ἐφ' ἡμῶν referendum est, et ita stat in bivio, ut ad utramque aequaliter pertineat, aut ad ἀποδοῦναι. συσθέστω hic loci est mandare, Injungere, praecipere alicui, ut alteri, qui coram ostenditur; aliquid faciat; praestet, ut debitum v. c. solvat. Sententia haec est: qui audiverint Polyaeotum praecipientem, ut mihi ut debitum redderetur, quo tempore ipse fateretur, se mihi ut illud debere.

1038. 1. τὸν ψευδομαρτυρῶν] malim τὸν ψευδομαρτυροῦν, scil. ἄσπιν.

— Ibid. μὴδὲ τὸν γυνομένην μαρτυροῦν] id est, si τὰ μὴ γυνομένα μαρτ. vel si τὸν μὴδὲσσι γυνομένην μαρτυροῦν.

— 3. ἀκριβῶς γὰρ ἔπος τυτυοῦ διδέρξ] margo Latot. dat ἀκριβῶς γὰρ ἡμελίττους ἔπος — quiaquis auctor est hujus seu lectionis, seu conjecturae, existimabat sine dubio aliquid deesse. Sed nil deest. bene habet locus. subauditur modo ἔρα, vel μέμνησα. nam vide quae, vel memento, ut haec sentia diligenter doceas hos iudices.

— 7. ἀπὸ γυνομένη] vel, ut in altis libris est, ἀπὸ γ. scil. πρὸς τὸν ἄσπιν. renuntiavit ad maritum, Spudiam.

— Ibid. ἄλλως τ' εἰ καὶ μὴδὲ] idem est ac si consueto modo dixisset: ἄλλως τὴ καὶ εἰ μὴδὲ, praesertim cum non aequae potestatis ipsi cum sorore constituerentur. in Bavarico est εἰ γὰρ et ἡλαττοῦν, scil. filia junior Polyaeoti, quae maritus ejus, Spudias. eodem redit.

— 13. ἀπαγγελλῶν δ' Ἀριστοτέλους]

delevi adversativam. quid: superest? mementorum puta a me commemorandorum. hoc nemp. Cum Aristoteles rursus dicitur —

— 17. οὐτ' ἐπὶ τὴν οὐδὲν, εἰδ' εἰ] particulam οὐτ' et εἰδὲ videntur inter se permutandae esse sic: οὐτ' ἐπὶ τὴν οὐδὲν εἰδὲ (per delta) ἐπὶ τὴν οὐδὲν εἰδ' (per theta, pro οὐτ') εἰ γὰρ — opponuntur inter se vir et mulier. neque vir vacansuit, aut oblocutus est, neque uxor. ergo οὐτ', quod in impressis secundum est loco, cum εἰδὲ mutandum est, et quod ibi est εἰδὲ, cum οὐτ'. requirit hoc ratio particularum istarum. et sic dedi de meo.

— 19. ἡμῶν εἰδ' τῶν, Spadia, et uxor tua.

— pen. ἐς ἀδικίας καὶ προσωπομῆνας] videtur leg. esse: ἐς ἀδικίας καὶ προσωπομῆνας ἐφαλομῆνας.

1034. 5. ἀποτιμῆθαι] scil. ἐ οὐκ ἡμῶν. Si jure mihi assignata est domum, tum vobis non licet, iudices, haec saltem de causa Spediam absolvere, si quidem legum iustis memores atque tenes.

— 11. εἰδὲν τιμῆων] dubias locas. Cogitavi aliquando leg. esse: εἰδὲν μὲν τιμῆων, non est magnam argumentum, adversarium actoris causam sola oratione adjutare. Tum suspicatus sum leg. esse: εἰδὲν ἐ τιμῆων, nihil aliud est, praeterea propebilit argumentum, non autem evidens demonstratio. Venit quoque in mentem εἰδὲ τιμῆων, ne argumentum quidem hoc est; aut εἰδ' ἐ τιμῆων, ne in arguente actoris quidem numerum habetur, quamquam hoc rei veritatis videtur repugnare. deinde debite quoque, quae ad verborum sententia ἔστω ἢ ἄρτιδιδόν. cum haec: quomodo modo nunc est adversarius meus, non rebus, nam his quidem vincitur, sed verbis sollemnimodo. Sed tum dicturus erat ἄρτιδιδόν, non ἄρτιδιδόν. in patris haec: quomodo modo nunc est mihi testis, tametsi contra me agat. ut μάρτυς μὴ ἴσται reperatur, et ἄρτιδιδόν accipiat pro ἄρτιδιδόν. Caret non enim deprehenditur Spadia testis actoris in verbis sollemnimodo faisse.

— 23. καὶ εὖ τὸ τὸ μόνον ἐ ἰσχυροῦς αὐτὰ ἀποδοῦναι ἡμῶν] postrema vobis corruxi: αὐτὰ ἀποδοῦναι ἡμῶν. perfectum plusquamperfecto subalterni ex auctoritate codicum, αὐτὰ de meo ideo. satis declarat lectionum discrepantia, locum hunc jam vetustis criticis de vito suspectum fuisse. τὸ τὸ bene habet subauditur τὸ χρέος. non hoc sollemnimodo debitum postulavit a Spadia Polyaeoti.

— 25. ἴσται δ' αἰ] malim ἴσται δὲ καὶ αἰ γ.

— 27. τὶ δὲ πρ' εἰδὲν οὐκ εἰδὲς] delevi εἰδὲν, in quo si quid inest veri, latet οὐκ.

— ult. *ἔχοντα*] dant alii *δεντα*. dubium, utrum verius.

1035. 4. *ἐπ' αὐτῶν τούτων*] a Spudia et ejus uxore.

7. *σιδάραμον*] malim *σιδάραμον*. quia sequitur *ἀντιδικῶσιν* et *δικουῶσιν*.

— 14. *συνιδότας*] subaudi *τινί*.

— 17. *ἑμολογῆναι τότε τὰ σημεῖα*] correxī *ἑμολογῆτό τε τότε τὰ σημεῖα*. In Augustano erat *ἑμολογῆτό τε*. ut dudum ante correxeram, quam illum codicem viderem. Sed et *τότε* servandum duxi ob insequentē *ἴν*.

— ult. *δέοντα ταῦτα*] quæ Spudias ait, ait se decem minis minus in dote accepisse, quam me.

1036. 8. *ἔξιδότο*] Spudias puta. quibus sub pactis Spudias passus sit filiam Polyocti a patre sibi in matrimonium elocari. pro *τούτων* libri quidam dant *τούτω*. quod si probatur, necesse est *ἔξιδότο* legi, in imperf. passiv. quibus sub conditionibus Spudias fuerit uxori ejus elocata.

10. *ἔχιν*] correxī *ἔχει*, scil. Spudias. qui ergo, dicit aliquis, Spudias non minus tulit, quam tu?

— 12. *ἰστυμᾶτο*] correxī *ἰστυμᾶτο*. Sic enim exhibet Harpoer. h. v. sic legi jubet Valesius ad Harpoer. et sic est in Augustano v. 22. item in margine Latet. Si Spudias siverit sibi in acceptis imputari *causa aurea*, pro valore decem minarum, ut

dotis partem.

— 17. *προσπαύτως*] variant in h. v. codices. ego vulgatam servo, cujus hæc est sententia: pro quibus vasis aureis et mundo reliquo muliebri Polyoctus Leocrati persolvit decem minas, præter alia, quæ tum ei solvebat, damni luendi nomine, cum filiam suam a Leocrate asserret, quo Spudias eandem daret.

— 18. *ἔγὼ δὲ* —] verba paulo insolentius trajecta ad hanc modam in constructione ordinentur: *ἔγὼ δὲ τις τιδῆ, ὅσα ἔγὼ ἔχω, πῶς φαντος Πολυόκτου, χωρὶς τῆς προικῆς, πρὸς τὰ τούτω δοθέντα χωρὶς τῆς προικῆς, εἰρήσει ἑκείνα μόνον παραπλήσια τούτοις*. ubi *μόνον* illud subjicit hanc sententiam: *μόνον παραπλήσια, ἀλλ' οὐ πολλὴ πλείον, ὅσων φησι Σπυδίας, eorum, quæ habeo a Polyocto mihi præter dotem missa, quicquid est, si quis id cum rebus Spudias præter dotem a socio donatis comparat, inveniat illis his solummodo similia, non autem ampliora, quamquam Spudias contra esse contendit*.

— 20. *χωρὶς τῶν εἰς τὰς χιλίας ἀποτιμήθηντων*] exolusis ab utraque illis, quæ de minimis aestimata et utriusque in expensis imputata fuerant, actori puta domas decem minas valens, et Spudias mundus muliebris tantidem.

— 27. *εἰδῶσιν*] judices puta.

— *ibid. ἔχει*] Spudias,

AD ORATIONEM ADVERSUS PHÆNIPPUM.

1039. 2. *ἀπόφασιν*] dedi *ἀπόφασιν*. tametsi non ignoro, hæc duo vocabula sæpius inter se permutari, ut dubium ait, utrum præferri debeat. illud est a v. *φημί*, hoc a v. *φαίω*. verumtamen a verbo *φαίω* etiam v. *φάσις* derivatum est. et utrumque, tam *φαίω*, quam *φημί*, venit a communi fonte *φάω*.

— 5. *μυθός*] post *μυθός* videtur *φάνωτος* deesse. v. p. 1042. 14. nemo enim sic nude dicit *ἴσθη μυθός*, sed aut *ἴσθαμένους* addit, aut *φάνωτος*. quod hic fieri oportet. nam sexta dies mensis ineuntis multum distat a sexto die mensis expirantis.

— 13. *καὶ τᾶλλα*] subaudi *ἰσθῶσιν*.

— 18. *τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐργαζομένοις ἐν τοῖς ἔργοις*] subaudi *τοῖς μεταλλικοῖς*. verba *τοῖς ἐργαζομένοις* sunt expositio præmissi *τοῖς ἄλλοις*. alias potuerat quoque dicere *τῶν ἐργαζομένων*.

— 19. *τὰ ἄλλα μεγάλας*] correxī *τὰ ἄλλα μεγάλας*. poterat quoque *τὰ ἄλλα μεγάλα*. corrigi. nam *τὰ μὲν* præmissum flagitare videbatur, ut non *τὰ τε*, quod est in Augustano, sed *τὰ δὲ* sequatur, ut meo periculo restitui. fuit cum suspicarer in *τὰ ἄλλα* latere *τοῖς Δικελευκοῖς*. notæ autem

vel e bello Peloponnesiaco Decelice officinæ. Probabile quidem est nomen proprium hic desiderari.

1040. 5. *δαμίνην*] malim *καρμίνην*, quia vulgatam cum *δυστυχίην* non satis bene convenire videtur.

— 13. *ἰσχατιᾶν*] Citat h. l. Harpoer. v. *ἰσχατιᾶ*.

— 14. *αὐτῶ*] unci inclusi, quia ab Augustano aberat; correxī tamen *αὐτοῖς* meo periculo, quomodo si legatur, servari poterit. cum *circumduciat* illos, necessarios puta meos amicosque.

— 23. *ἄλλως*] videtur leg. esse *ἄλλω* in nominativo plurali. quo etiam lectio marginis Latet. *ἄλλω* ducit, qui est nominativus pluralis. secundæ declinat. vulgaris, *ἄλλω* autem idem est, sed formationis Atticæ. et *ἄλλω* dedi de meo.

— 24. *μικρῶ*] *ρεπε*. subauditur *δεῖ*, vel *δίων*.

— 27. *ἀπωπὸν καλύσας*] correxī *ἀπωπὸν καὶ καλύσας*, ex Augustano. cum non verbis solummodo vultuissem, sed etiam rebus ipsis impedivissem, ne quod lignorum ab agasonibus asinorum exportaretur. illa enim verba *μὴ ἐξάγειν τὴν ἕλκην* communiter

ad ἀπεικὸν et ad κωλύσας pertinent. antequam de lectione Augustani mihi constaret, suspicabar leg. esse: ἰπεικὸν κωλύσαι. quum illi custodi, quem constituissem, insuper etiam verbis injunxissem, ut impediret, ne quid lignorum — et nescio, an sic in libris quibusdam fuerit. Suspiciabar item duas diversas lectiones in unam confatas esse, alteram ἀπεικὸν τῶς ἐπιλάταις, alteram κωλύσας τῶς ἐπιλάταις.

1041. 3. πλῆθιν δραχμῶν] correxi πλῆθιν ἢ δέδωκα δραχμῶν. merebant ergo asini singuli δραχmas binas diarias.

— 5. ἐπὶ τὰ ἱερᾶ] jurisjurandi ergo, quo tradens alteri sua bona affirmaret, a se bona ei omnia fideliter tradi. v. p. 1042. 2.

— 9. πάσης τὰς ἀλυθίας] Lambinus vult πάσης τῆς ἀλυθίας. Sed bene habet vulgata. etiam alibi Demosthenes pluralem hujus vocabuli ἀλθία usurpat.

— 13. διδοῦντος] scil. ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς.

— 16. ἀφαιρῶντες] subauditur τινός. quasi quis alia quarriam de causa signa detraheret, quam aperlendi. possit quoque legi ἀφαιρῶντων, scil. τῶν ἀνδράπων. Sed dedi de meo in accus. plur. ἀφαιρῶντες, subaudi ἀνδράπων. qui est accusativus absolutus. quasi homines solerent signa detrahere.

— 19. ἐφέλετο ἐπὶ τῇ ἰσχματιᾷ] ob sequens vñ malim τῆτι addi, sic: ἐφέλετο τῆτι [vel τῆτι] ἐπὶ τῇ ἰσχ.

1042. 2. ἀποφαινεῖν] malim in futuro ἀποφαινεῖν. Citat h. l. Harpoor. v. ἀπόφασις.

— 5. Κρισεός] Citat h. l. Harpoor. v. Κρισεός.

— 6. καὶ Τερωνίω] Romanam hoc nomen est, non Atticium. quare correxi καὶ Ἰτίρων τῆτι.

— 10. τὰ πράγματα] haud enim sibi latere meas res eo esse in loco, ut longam moram non ferant.

— 12. ἐπιπέθει] coheret cum ἐμολογήσαι. v. 15. πατιθερ μὴ μοι παραδοῖν, ut profiterer me illi, Phænippo, roganti hoc dare atque indulgere, ut congressus hic super decisione constitueretur in diem Boedromionis exeantis octavam.

1043. 13. βιβλίον] post βιβλίον videtur καταστομασμάθην deesse.

— ibid. οὐδὲν ἄλλ' ἢ σουλόμενος] id est, ἢ οὐδὲν ἄλλο, ἢ διὰ τὸ βούλεσθαι. vel οὐδὲν ἄλλ' ἢ aequipollet vocabulo μέντω. σουλόμενος volens. lectio August. οὐδὲν ἄλλο βουλόμενος, ἢ δουεῖν, planior est illa quidem, verumtamen sapit grammaticum, aut soboliamtam.

— 15. ἐν αὐτῷ] Augustanus dat ἐν αὐτῷ, potest utramque verum esse, et αὐτῷ ad βιβλίον, αὐτῷ autem ad ἀπόφαισεις referri.

— 21. καὶ τὴν ἑκατέρωθεν τὰν εἰς τὸ δικαστήριον] pro tertia voce dat Aug. ἑκατέρωθεν, recte, si fallor, et sic correxi. Sed tum deest σύνδοσις, et hunc vestrum ad tribunal congressum, vel conventum.

— pen. ἀπογραφεῖν] Citat h. l. Harpoor. v. ἀπόφαισις. ubi ait, ἀπογραφεῖν idem esse atque ἀπόφαισις.

1044. 18. Νόμος] titulum Νόμος delevi, et insequentia cum praemissis copulavi. nunc enim lex ipsa nondum recitatur, sed hoc fit demum p. 1046. 6. interea praefatur, vel interfatur actor quaedam dicta necessaria.

— 19. ἰσώχαις] scil. σαυτῶν, τε, vel τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ νόμου, recitationem legis pauper inhibere, suspende.

— 20. προσηλασόμεν] correxi προσηλασόμεν. deivi ipsi prononem, scil. eam, quam statim declaratur, et paulo post p. 1046. 3. quoque commemoratur.

— 21. δουεῖν] ultro, sponte mea, nulla lege cogente.

1045. 3. τὰς κριθὰς] medimum fragmenti.

— 4. τὴν οἶνον] metretam vini. Phænippo itaque si annus oveniret prosper et ferax, fuerant annui redditus, in frumento quidem 1800 drachm. in vino autem 9600. hoc est quatuor talenta, cum 36 minis. adde redditum e lignis (12 drachm. in diem, h. e. post detractos dies festos, quibus exportare et vendere ligna non licebat) ferme 4000 drachmas, seu 40. minas. universe 5 talenta, 16 minas.

— 16. τρωτισί] his iudiciis et circumstanti multitudini civium Atheniensium.

— ibid. πτωχίας] scil. χριστόν τι καὶ πτωχολίς.

— 20. πατέρες] erant enim Phænippo duo patres, verus, et adoptivus.

1046. 3. τὴν πρέλασιν] v. p. 1044. 20.

— 12. ἀπὸ τῶν ἰσων] alludit ad proverbium, ex equo in animum transit. facte et false ridet Phænippum de mollitie et ignavia.

— 23. ἀπολαίαν] correxi ἀπολλίαν. qui sibi videntur amittere, perdere; si quid in temp. erogent.

— 25. μαρτυρίαν] de lepida Phænippi ἰσποτροφία.

— 27. ἴα ταῦτα] interpellat actor scribam recitantem Phænippi ἀπογραφεῖν, vel ἀποφαινεῖν, et jubet nonnullos ejus locos praefermitti.

1047. 3. ἄγχι ἐπιπέθει σὶ ἐπὶ τούτοις τὰ ἐφέλω] distinxit et correxi sic: ἄλλ' ἐπιπέθει [scil. ἄρχω ἀναγνώσασιν] sed ab illis iudicis verbis incipit tu, scriba, recitare, quae sic sonans: ΕΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ ΤΑΔΕ ΘΘΕΙΑΝ. SUPER HIS CAPITIBUS MEE SUBSTANTIAE DEBEO, ego Phænippus, h. e. c.

— 8. ἕς εἰ νόμου κίον τούτων ποσεισί]

h. e. cum mater tua degat adhuc etatem in domo tua, vidua, neque transierit in manus domumque alterius viri. quo fit, ut dos ejus in potestate tua sit.

— 9. δικαίη] dedi δικαίως. non vero atque debito modo versans in hoc negotio exhibendi indicis bonorum suorum. Est enim pars formalis ἡδῶς καὶ δικαίως ἀπαφαίνα.

— πεν. πλὴν ἢ τῶν τάλαντων] sed minus reperietur, nam plus. patri talentum. Παμφίλο et Φιλολεο talentum.

Acantidæ 40 minas. Aristomeni 14 minas. Facient duo talenta cum 54 minis. hoc est tria talenta, minus 6 minis.

1049. 3. δευτερεύοντα] scil. τὸ δεύτερον γαῖν.

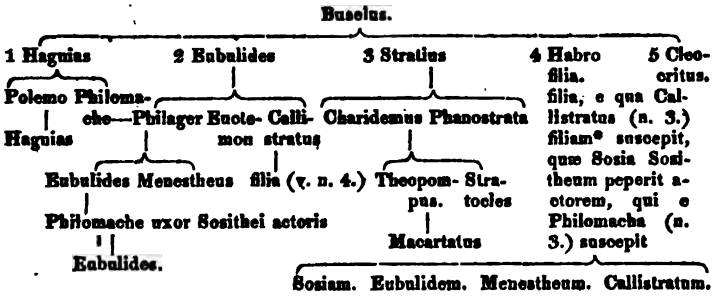
— 4. καὶ ἤν] bene habet. etiam nunc, rebus sic se habentibus, ut nunc habent, cum sim, non servus, sed civis vester.

— 5. τὰ τρία τάλαντα ἡμῖν, ἃ ἔφασκε] pronomen ἡμῖν addidi. posteaquam vobis illa tria talenta dependero, ad qua condonatus sum.

AD ORATIONEM ADVERSUS MACARTATUM.

Videtur in hac causa versari Isæi quoque oratio, eorum ultima, quæ ejus adhuc hodie supersant. Sed nescio, an ea causam hanc non multum illuminet. Scripta hæc est oratio nomine Sosithæi, qui, pater,

pro filio Ebulidæ causam agit. Cujus ergo tanto melius cognoscende, tabulam generis proponam, nescio, diversamne, an eandem cum ea, quam Palmerii Exercitationes p. 641. dant.

1051. 4. τῶν τῶν γὰρ τοῦ καὶδῶς] Ebulidæ.

— ibid. ἢ μάλιστα] Philomache secunda, filia Ebulidæ senioris.

— 19. ἀπαλλάττοντω] est paulo quid aliud, quam ἀπέλλαντω. hoc esset, discedebant, illud est ablegabantur, dimittabantur, amandabantur.

— 21. ἀμφισβητήν] Citat h. J. Harpocr. v. ἀμφισβητήν καὶ παρανομιθάλασσιν.

1052. 6. παρὰ μηδὲν] in Aug. est παρὰ αὐτῶν. nunc παρὰ ἑλπίδ. ut nomen hominis fuerit Εἰδός, ab Εἰδῶ. ut Δάκων, Θεσσαλός, Βασιγῆς, Ξαμφυγῆς, et alia talia nomina Athenis temp. erant crebra. Sed magni non refert, quomodo fuerit appellatus.

— 11. προκαλιέσθαι] οὐροξί προκαλιέσθαι. προκαλιέσθαι est pronomen offerre, προκαλιέσθαι ad iudicium vocare.

— 12. εἰς διδασκασίαν κατὰ τὸ κλέψω] propositionem secundam, κατὰ puta, addidi, quamquam nullus dubito, fore multos, qui servandam fuisse vulgatam. et hoc scholium erocendum existiment. vide-

bitur enim, certe scio, multis scholium esse. ego vero dico, quod codex bonæ notæ dabat, et sententiam reddebat pleniorem, et confirmatam a p. 1060. 14.

— 19. παραλασίω] nam una tantum quinta pars reo, Sosithæo, aut ejus uxori, infundebatur, quatuor quintæ partis actoribus totidem. Singuli illorum quinque litigantium accipiebant singulas amphoras pro prima actione, et ternos oboas, pro posteriore.

1053. 2. ἐπιβουλιωθέντων] malim συνηθῆ. ob sequens συναγωγούμενον.

— 3. καὶ δίκων] contracti in unum vocabulum καδίκων. et sic quoque v. 8. pro δίκω correxi καδίκω. τετάρων reliqui, quia codices servabant, quamquam delendum arbitrator. non enim nisi duo edicendi ponebantur, alter, pro Theopompo, petitore, alter pro muliere, unde petebatur. nisi sic volumus vulgatam interpretando tueri, ut aiamus, in priore actione duos esse posites cadicosos, et rursus totidem in posteriore. Petitus ad Leges Atticas p. 423. et Valesius l. c. volunt καδίκων

* Sed hinc genealogia adversatur p. 1063. 12.

πίπτει τοῦτον. sed nullo modo sunt audiendi.

— 26. *ιαυτῶν*] editio Wolfii dat *ιαυτοῦ*. paulo id quidem melius, quam quod vulgata dat. præstat tamen, quod e melioribus libris dedi, *ιαυτῶν, suam, Eubulidii, domum et Hagnia*.

1054. 7. *Κωμοῦ*] post *βαμοῦ* deest aliquid, e. c. ὁ δὲ *κωμῶν, quod oportebat eum facere* (h. e. oportuisset autem Theopompum ab ara abducere victimam), aut *ὡς ἀν κωμοῖσθαι, quod ille non erat facturus* (h. e. verum ille non recusasset victimam abducere) si certo novisset hunc puerum præter fas in phratoras induci.

— 17. *κίρην ἐπιγυγάμηνος τὸν ἀδελφὸν τὸν ἱαυτοῦ*] hæc non intelligo. Exierat Eubulides junior e potestate patris in potestate avi materni, Eubulidii senioris, qui tam adhuc in vivis supererat. Quare itaque non avum, seu patrem adoptivum, sibi curatorem adsciebat? cur fratrem Sosiam sibi curatorem adscivit, nescio an adhuc minorem annis, et in alia domo relictum, et cui præterea nihil potestatis in fratrem minorem esset, utroque patre adhuc superstitè.

— 27. *ἐπιδικασμένον*] subaudi *τῆς*.

— *ibid.* *ἀμφισβητῆ*] subaudi *τις*.

— *ibid.* *τοῦ κλήρου*] subaudi *κατὰ τοῦ κλ.* si cui adjudicata fuerit [hereditas, seu virgo nubilis hæres], et alius aliquis experiri cum illo velit jure super illa seu hereditate, seu virgine, hereditatis domina, hic illum in jus ad archontem vocato.

— *ult.* *ἔλας*] subaudi *δὲ. debet contendens deponere sacramentum*.

1055. 4. *τὸν δ' ἀμφισβήτησιν εἶναι τῷ ἀρχοντὶ καθέτι ἐπιδικαστέον ὃ ἂν ἔχη τὰ χρήματα*] possi totum locum, qui eum univèrse subobscurus est, tum laborare quoque vitio uno et altero videtur. Primum *κατὰ τῷ ἀρχοντι* leg. esse suspicor, quam in suspitionem venisse Wolf. quoque, postmodum reperi. deinde assentior Petito, ἕς corrigenti pro ὄ. Possit tamen ὄ defendi, si in *ἐπιδικαστέον* subaudiatur *τις*, et ὄ ἂν ἔχη, τὰ χρήματα eum interjecto commate scribatur. i. e. *καθὲτι ἐπιδικαστέον τις τὰ χρήματα τούτου, ὃ τὰ χρήματα ἂν ἔχη*. quo titulo juris aliquis sibi curaverit adjudicari bona ejus, cujus bona sibi adjudicari impetraverit. Sed quid est *καθ' ἑτι*? num, ut interpretantur, *eadem formula juris*, qua, qui adhuc habuit et habet bona, efficit, ut ea sibi adjudicarentur. an, quo titulo juris.

— 19. *ἀπολαύσεσθαι*] scil. *τῷ ὄρει*.

— 21. *παρασφύεθα δὲ καὶ ἡμεῖς*] hæc non jam actor, sed ejus advocati pronunciant, vel interpellant.

1056. 15. *ὠιδὸς τῶν Ἀγρίου*] e p. 1065. 25. suspicor post *ὠιδὸς τῶν Ἀγρίου* deesse *καληρομασίην*. item e pag. 1066. 27.

— 19. *ἔστι*] malim *ἔσται*.

1057. 4. *ἀισύρατων*] cortex *ἀισυράτων*. præterea malim post *ἡμῶν* addi *καὶ ἀπορτίσειν* e p. 1056. ult. videtur tamen v. post huc conjecturas repugnare.

— 18. *Πολύμωτος*] post *Πολύμωτος* addunt quidam libri aliqua, quæ, tanquam iterato et diligenter inculcatio jam dictorum, ferri possunt, nil tamen illis est valde opus.

1058. 7. *Εὐκουλίδου*] post *Εὐκουλίδου* subauditur e præmissis *ἕδοντα*. quod si fiat, nihil est, quod in vulgata h. l. culpes. alii oodices idem dicunt, sed verbis paulo aliter collocatis.

— 9. *τῷ υἱὲ τῷ Θεοπόμπου*] in Aug. est *τοῦ Θεοφ.* in Bav. *τῷ τρίτῳ υἱὲ τῷ Θεοπόμπου*. exhibui lectionem Augustani. videtur tamen in lectione Bavarici nescio quid abstrusius latere, et in libris quibusdam fuisse *τῷ τρίτῳ υἱὲ τῶν* [subaudi *υἱῶν*] *Θεοπόμπου, tertio filio in liberis Theopompi*.

— 11. *τῷ μὲν καιδ*] Sententia est: Puerio huic, Eubulidii tertio, convenit aliquod nomen, illorum nominum, quæ commemorantur ab illa lege, quæ sanxit, quinam jure in hereditatem aliquam vacantem et controversam succedant. Est enim *ἀν-ψίου καις* ad illum Hagniam, super cujus hereditate controversia nunc agitur. Atqui *καιδς ἀν-ψίου* a lege numerantur in legitimis heredibus. Est ergo hic Eubulides hæres Hagnie. Macartatus enim non est Hagniam *ἀν-ψίου καις*.

— 24. *δ'*] id est, *ὁ λέγων*. Hoc enim obtentu, quod scil. asseveraret, quamquam falso, Theopompus, meum filium ab Hagnia longius distare, et non in eadem dome esse eum Hagnia —

— 26. *α'*] articulus hic vitiose redandare videtur, ut natu e sine proximi vocabuli *λαῶν*.

1059. 1. *ὅσα ἂν τοῦ ὄκου*] malim *ὅσα ἂν ἐκ τοῦ ὄκου*. vid. p. 1058. 2. nam supersuè occurrit illa ditio *ἐξ ὄκου τῆς* et *ἐξ ὄκου ἐτήου εἶναι*. repognat tamen v. 7.

— 11. *καὶ δι' ἅπαντα*] cortex *καὶ δι' ἅπαντα, ideoque omnia*.

1061. pen. *τὸν ἱαυτῶν*] malim *τὸν ἱαυτῶν*. Suam matrem sibi cum fratribus et sororibus suis communem. *τὸν αὐτῶν* quidem v. ult. e libris repositi pro vulgato *τὸν αὐτῶν*.

1062. 1. *πρὸς αὐτοῖς*] ad se, testem, et ad fratres sororesque, item ad maritum.

— 8. *κατὰ τῶν ἡμελογομασίων*] nemo enim testes producit super rebus hæc controversis, de quibus nemo dubitat.

— 14. *καταχρῆσθαι*] hæc abatebantur, hoc dicuntabant et jaectabant mendacium, et tertio quoque verbo ingerebant atque inculcabant. subauditur *τούτω τῷ λόγῳ*.

1063. 11. *ἀλλοφαί — οὐκ*] Versus 16,

17, 18, et 19. in ed. Latet. plene expansi. neque ab ipso Demosthene profectum est hoc stemma genealogicum, neque scitissime est confectum, sed parum illustrat obscuritatem rei, et abest ab optimis codicibus, et alieno loco est positum.

— 17. Σωσίθου] videtur leg. Σωσίου. Pater enim Sosithi Sosias appellabatur. v. p. 1075. pen. Cæterum video, locum hunc adversari stemmati superius a nobis propositio, ut conciliari cum eo nequeat.

1064. 1. προβαλίου] e vestigiis litterarum colligas leg. esse πρὸς Κλίωνα. de causa vero hac Ebulidis adversus Cleonem nihil mihi constat.

1065. 4. ἀμφισβητήσαντος δὲ τοῦ Ἀγρίου] Sententia postulat : ἀμφισβητήσαντος δὲ Εὐβουλίδου τοῦ κλήρου τοῦ Ἀγρίου.

1066. pen. οἷς] lectio vulgata v. ult. τοῦτως si manet, necesse est, ut ad οἷς subaudiator νόμοις. ut sit sententia : quibus legibus legislator jus et nomen ἀρχισυνταξίας et cum eo hereditatem tribuit, quicumque illa tribuit, eas leges scriba vobis præleget. malim tamen ad οἷς subaudiri ἀδελφούς, et v. ult. pro τοῦτως legi πρὸς τοῦτων. ut sit sententia : quibus hominibus legislator proximum cognationis locum et jus hereditatis aduende dat, super illis ipsa legis verba scriba vobis recitabit.

1067. 1. μὴ διαδέμενος] ab intestato, qui potuisset tamen testamentum condere propterea, quod prole mascula careret. pater enim nullus, cui filii essent, testamentum condebat. inutile enim id fuisset, filiis vel sine testamento, ipso jure civili, in paternam hereditatem succedentibus. filiabus autem nulla erat pars hereditatis paternæ, quippe dotem adeptis pro portione sua, nisi si fratribus carerent. et pater testamento sua bona non donasset alii. occupiam. nam id licebat facere.

— 2. οὐν ταυτοῖ] scil. δὲ κληρονομαίῳ τοῖς κληρονομοῦντας. una cum illis debent heredes hereditatem adire. h. e. si nemo potest alicujus hereditatem adire, sine prole mascula et sine testamento defuncti, nisi aut filiam filiasve ejus in matrimonio jam habeat, habeantve, aut eam easve matrimonio ducat ducantve. filie enim solæ pro se hereditatem neque adire, neque tenere poterant, sed mariti eorum adibant nomine uxorum tenebantque, tanquam eorum κίριοι, h. e. intores et præsides.

— 3. τοῦδ'] quos statim deinde nominat lex.

— 4. ἐὰν δ' ἀδελφῶ] malim adversativam deleri. Sed ejus loco posui μὲν de meo.

— ibid. ὅτιν ὁμοκατάτους] nescio, an desit καὶ ὁμοκατάτους. verum esto hoc quidem, utcumque valet, subauditur, δὲ αὐτοῦς τῶν ἀδελφῶ μοίρας λαγχάνειν. Si defuncto sine liberis et ab intestato sunt fratres, hi

cernunt partem fratris. h. e. si unus est frater, is adit totam hereditatem. Si plures sunt, pro rata quisque eorum.

— 5. τὴν τοῦ πατρὸς μοίραν λαγχάνει] universi hi filii ejus, qui defuncti ab intestato patris fuerit, accipiunt tantum, quantum tulisset eorum pater pro parte sua, si tam adhuc superfuisset.

— 6. ἢ ἀδελφῶν πατρὸς ἐξ αὐτῶν, κατὰ ταῦτα λαγχάνει] correxi de meo sensu, ἢ ἀδελφῶν πατρὸς, οἱ ἐξ αὐτῶν κατὰ ταῦτα λαγχ. ut sit hæc sententia: fratres si nulli superant, aut filii fratrum, tum ex his fratrum filiis nati pari modo hereditatem cernunt; ut soil. omnes illi fratris nepotes ratam portionem ferant, tantam, quantum avus eorum esset laturus, si adhuc superasset. in λαγχάνει subauditur προσκίοντι. οἱ ἐξ αὐτῶν γεννηθέντες προσκίοντι λαγχάνειν: idem est ac si dixisset: προσκίοντι τοὺς ἐξ αὐτῶν γεννηθέντας λαγχάνειν.

— 8. ἐὰν ἐκ τῶν αὐτῶν ὄσῃ] h. e. si sint ex eodem patre et ex eodem matre. quo excludantur fratres e diversis matribus.

— 6. γένος ἀνωτέρου] appellat γένος articulum seu gradum generis in linea descendente. ut, in causa hæc nostra Ebulides tertius ratione γένους, seu ordine nascendi duobus distabat gradibus ab Hæguia, Macartatus autem uno tantum gradu. quo fiebat, ut Macartatus γένος: esset ἰσσοτέρου, Ebulides autem ἀνωτέρου.

— 10. παίδων] uncia inclusi, meo iudicio, quod videtur et varia lectione natum, aliis libris dantibus μέχρις ἀπ' ἐλάδου, aliis, quod idem est, μέχρις ἀπ' ἐλάδων (quomodo etiam Wesseling. ad Petit. L. L. Attic. p. 584. vult corrigi). μέχρις includit, non excludit.

— 11. ἀδελφῶ] defuncti patris, ab intestato, super cuius hereditate contenditur.

— 13. μὴ ἀρχισυνταξίας εἶναι μήτις ἰσρῶν, μὴδ' ὄσων, ἀπ' Εὐκλείδου ἀρχοντος] recto animadvertit Petitus, postrema verba ἀπ' Εὐκλείδου ἀρχοντος partem legis non esse, sed a scriba post exactos triginta tyrannos addita esse, quo constaret, ex quo tempore lex illa valida inciperet esse. v. p. 713, 19. 742, 11. quapropter hæc temporis notam ab ipsa lege interjecto puncto discrevi. Sitne hæc lex Solonis, quod voluit Petitus, an receptor, possit ex hæc appendice chronologica dabitari. præterea suspiciatur idem Petitus, verba μήτις ἰσρῶν μὴδ' ὄσων ab ipso Solone non esse profecta, sed serius addita. Si lex ipsa a Solone est, de quo non constat, nil impedit, quominus ipse Solon etiam hæc adscripserit. Sed hoc est apertius, vocabulum κωνοσίαν deesse. neque spurta, neque spurtae, convenit ἀρχισυνταξίας, neque communio sacrorum civiliumque jurium.

— 11. ἀλλὰ τίς καὶ δίδωσι] addidi καί. quod hic loci respondet Latino tandem, vel

nam. at quibusdam tandem dat lex, si illis negat?

— 20. τῷ Ἀγνίου ἱσίου] abest vox media a libris quibusdam. videtur ab aliis postrema abfuisse, et sic ex utraque varietate haec nostra lectio constata esse. nam utramvis vocem omittas, sententiae nil decedet.

— 23. πολλὰ πάνυ ἐν τῷ νόμῳ ἀ δει ποιών τοὺς προσήκοντας ἐπάναγας] delevi, ut inutilia. Sequitur enim sententia plane eadem iisdem pene verbis: ἀλλὰ πάνυ πολλὰ —. Fac etiam illa a me meo iudicio deleta partem esse hypophorae, seu fictae objectionis. verumtamen vel sic legendum esset: προσίταξι καὶ οἱ πολλὰ πάνυ — et esset oratio praeterea puerilis et affectata.

— 27. Στυκῶν] Citat h. l. Harpoor. v. Σῦτις.

— pen. ἔχον] subaudi τὰ.

— ibid. ἐπιδιδῶν] subaudi αὐτῶν.

1068. 2. πρὸς οἷς αὐτοῖς] correxi πρὸς οἷς αὐτῆς, id est, πρὸς τούτοις ἀ αὐτῆς ἰστί. ad, vel praeter ea, quae ea facina jam per se habet.

— ibid. ἐὰν δὲ μὴ] bene habet μὴ, neque debet expelli, ad exemplum Basilicensium, qui auctore Wolfio id omiserunt. Patet e proximo opposito, ἐὰν δὲ πλείους δει. Sententia legis hinc est: Si plures una ἐπιπέλα non sint in una familia Στυκῶν, tum oportet singulos quoque illi familiae adscriptos partem suam conferre ad hujus puellae elocationem; et tum non tenetur proximus genere eam aut elocare de suo, aut ipse matrimonium ducere. verum si plures sint ejusmodi puellae, tum contra res habet. qui proximus est genere, ducito ipse, aut de suo elocato; ut conferant gentiles, nil opus est, nisi ad unius virginis elocationem.

— 7. μὴ ἔχῃ] soil. γυναικα. si matrimonio ducere nolit.

— 17. γένυ ἀν ἰγγυτάτω] non video, qui Sosithens genero fuerit Hagais propior, quam Macartatus, nisi forte, quia erat a patre matris oriundus ab Eubulide primo, qui erat Hagais primi frater proximus, seu fratrum quinque nascendi ordine secundus, cum Stratus, a quo deveniebat Macartatus, esset frater tertius, praeterea Callistratus, avus Sositheo, frater erat Polemonis, penes quem Philomache, amita Hagais ab intestato defuncti, erat.

— 18. προσῆλθε] soil. τῷ ἀπομύχῃ, aut τῷ ἐπιπέλασι κρη αὐτῆς.

— 20. τῇ αὐτῇ] subaudi ἐν ἧ ἕνδ τέτι ἦν.

— 27. ἐπίρους νόμους] correxi ἐπίρον νόμους, e Bav. videbatur haec lectio exquisitor esse, quam vulgata, quae si voluisset hoc indicare, alias, vel reliquas leges, dicendum fuerat, aut τοὺς ἄλλους νόμους, aut

ἐπίρους νόμους simpliciter sine articulo. sed est aliorum quoque (scil. legum) leges, non ab eo profectas, unde sunt superiores. quarum si auctor fuit Solon, non profecto proximam insequentem legem idem tulit, sed Draco. Est enim illa ἐν τῶν φονικῶν, quae fuisse Draconis constat.

— pen. προσωπιῶν τῷ κτήνατι] correxi προσωπιῶν. subaudi δῖον δει. oportet, vel convenit diem denunciare peremptori, quo in iudicio compareat. Auctor hujus correctionis est Hier. Wolf. subscripsit ei Valkenarius ad Herodot. p. 227. a.

— ibid. ἐπίρος ἀντιπέλας] qui proprius attingunt occisum, quam sobrinus [ut pater, frater, filius, patruus].

— ult. καὶ ἀντιπέλας] verba haec delenda videntur. nam ἐπίρος fugit extremum terminum, quoque aliquid pertingat. Ergo ἀντιπέλας inest etiam τῷ ἀντιπέλατι. Sententia legis est: qui proprius attingat peremptum, quam sobrinus, licet illis diem peremptori dicere. qui autem longius distant, ut soceri, mariti sororum, sobrini et sobrinorum liberi, fas illis esto causae subscribere et accusationem participare.

1069. 3. καὶ ἀντιπέλας] etiam hoc relegendum videtur. non enim video, qui παῖδες ἀντιπέλας ab ἀντιπέλας differant. Nisi volumus hanc legi sententiam tribuere: Peremptori diem dicentis, qui sunt contra consobritatem, et consobrini ipsi. (Sed tum erit p. 1068. ult. leg. non ἀντιπέλας, sed in accusativo plurali, ἀντιπέλας.) Participato autem causam etiam liberi consobrinorum, et mariti sororum, vel mariti filiarum occisii, et eorum consobrini, item soceri occisii, et eorum consobrini nepotes, et phratores occisii. Quicquid est, locus est obscurus et dubius, quem peritiores illuminant.

— 3. πέρρας] sc. δει αἰθισσῶν. omnes illos oportet consentire in gratis cum homocida reconciliationem.

— 4. μηδὲς ἧ] subaudi ἐν τοῖς ζῶσι, ἢ παροῦσι, παρῆ, ὑπέχῃ. Si nemo horum adit, vel superat.

— 5. καὶ εἰς, ἢ ἐπέλας] correxi meo iudicio: καὶ εἰς, ἢ ἐπέλας. Sunt enim iidem αὶ περτίοντι καὶ εἰς, et αὶ ἐπέλας. Posteriora haec addita sunt interpretationis ergo legi, sive ab ipso Demosthene, sive a scholiasta quodam. nam in lege ipsa verba haec scholinum redolentia ἢ αὶ ἐπέλας primitas non fuerant.

— 6. ἰστίσθων] correxi meo periculo αἰστίσθων. Si quinquaginta et unus viri, hoc est, Ephetae, pronuntiaverint, homocidam caedem peregrinae involuntariam, tum, si nemo cognatorum superat, ignoscunt homocidam, veniamque caedis ei faciunt, si volent, phratores [perempti puta], numero docent.

— 7. τούτοις] correxi, rursus de meo

judicio, τούτους in accusatio. hoc vero decem phratras eligente illi LL. viri, ex optimatibus phratris. vidit h. l. etiam H. Wolf. aliquid.

— 8. *πρώτους*] subaudi ἢ τούτοις τὸν νόμον ἐκδίδουσι. ante hanc legem latam. nam alias solent leges in tempora futura, non in praeterita ferri.

— 10. *ἀνοσημῶν*] non peremptos modo, sed etiam morte repentina extinctos, in via publica iacentes. existimabant enim veteres a cadavere projecto semitas et vias publicas pollui. Locum hunc interpretatur Valkenaer. ad Herodot. p. 270. et Pettii errorem castigat.

— 17. *ταῖς ἐπιτομίαις τῷ ἀποθανόντι ἐπιγράψαντες*] scil. δι' οὐδὲν ἔργου. nihilominus tamen debet imperare.

— 31. *δύναται*] si bene habet, subauditur *μωθῶσθαι* et *μωθῶσάμενοι*, vel et *πυθῆναι*. demarchus conductio quosdam, qui hoc faciunt, sed tam parvi, quam facere poterunt. conveniret tamen, mea quidem sententia, melius *δύναται*, ut ad demarchum redant, conductio tam parvi, quam conducere possit. et sic quoque Wolf. reddidit. in *δελφῶν* subauditur *μωθῶν*.

— 26. *μωθῶσας*] post *μωθῶσας* decesso videtur *τύπας* καὶ *τάς*. nam alias non videt, quid illa de locutione sanorum Minervae deorumque reliquorum et heroarum eponymorum hic loci sibi velint.

— pen. *αὐτῶν*] addidi καὶ *γῆς*.

1070. 23. *τύπης*] dedi simplex τῷ. videtur in aliis libris fuisse *ἐπὶ τούτω τῶν*. unde vitiosum *τύπης* est natum.

— 25. καὶ ἐν τούτῳ τῷ νόμῳ] etiam ex hac lege, quam statim recitabo.

1071. 2. *βαύλαται*] subaudi *τις*, aut *ἑστῶτες*, et quia haec sunt nomina multitudine, ideo statim subjicit *πρωθῆνται*.

— 3. ἡ] correxi *ἡ*. idem est ac si dixisset: *τῇ ἡμερῇ ταύτῃ τῆς ἡμέρας, ἐν ἧ ἂν πρωθῆνται*. postidie, quam spectandum mortuum proposuerint. Verum Taylor ad Lysiam, Lect. Lys. cap. 1. p. 224. ed. mox vult ἢ *ἡ* ἂν *εἴ*. et exemplis confirmat ita leg. esse.

— 22. οὐ τὴν Μακαρτάτω μητέρα, οὐδὲ τὴν Θεοπίμνω γυναικα] verba sic composita subjiciunt menti, diversae esse hac duas mulieres. Sed eadem est femina, Theopompi axor et mater Macartati. Verum sententia haec: jus illi feminae nullum est, neque quatenus est mater Macartati.

1072. 19. *Ἀμφιπόσει*] mittere ad oraculum Amphionum consulendi ergo. vel mittere Amphionibus portionem extorum. Amphiones appellabantur Amphion et Zethus.

— 25. *ἑστῶν*] vos Athenienses, κατὰ φύσιν. unaquaeque tribus ex heroe, auctore et principe suo, appellabatur.

— ibid. *δυστολεῖν*, καὶ τὰ *πάντριά* ταῖς

ἀνοσημῶν ἐπιγράψαντες ἀπεραιωθῆναι τοῖς κωδικοῖς κατὰ τὰ ἀρχαῖα] posui totam locum, ut vitiose circumferretur in *ἑστῶσι*. reliqua emendavi, propter postrema, quae nondam expedire potui. *δυστολεῖν κατὰ τὰ πάντα ταῖς ἀνοσημῶν ἐν ἰουρῆτι ἀμπερα*. hactenus bene procedit emendatio e libris, et ingenio cum nostro, tam aliorum virorum doctorum; quamquam in his, quae posui, nihil est e libris non ductum. *σφικτικῶς* et *μνηστῶν* vota *περὶ τοῦτο* *Μανibus defunctis in die cuique competente*. deinde velim: *τολεῖν* δι' τοῦς *κωδικοῦς*, *μνηστῶν* illa *vere debent perolvere cognata, κατὰ τὰ ἀρχαῖα* — Valkenaer. ad Herodotum p. 467. conjicit: *τολεῖν τοῖς κωδικοῖς κατὰ τετραγμῆται*. qua de conjectura statuat, quod quisque volet. mihi videtur aliud aliquid e vetusta lingua latere. Vulgata si bene habet, erit *ἀρχαῖα* idem atque *ἡγησάται*, id est, *περὶ μνηστῶν ἡλικία καὶ ἔσται*, ἢ *ἐπὶ ἀνοσημῶν ἡγούται ἡλικία καὶ ἡμέρας* *εἴσται* *ἔσται*. videtur tamen *ἡγησάται* melius convenire, ab *ἄγαν*. secundum publicam *ἀγῶν*, institutionem morum, disciplinam (ut nos loquimur) ecclesiasticam.

1073. 1. *ταῖς κατοικησίαις*] post *ταῖς κατοικησίαις*, aut post *ταῖς*, decesso videtur τὰ *νεκρομνηστῶν*.

— 8. *πλάσι*] id est, *πάντων πλάσι*, vel pro *πλάσι*, ἢ *πρωτῶν*.

— 9. *μη' ἡμῖν*] nam si per nos stetisset, istam hereditatem nunquam adisset, sed statim ab adjudicatione eam ipsi rursus eripuissemus.

— 11. *νυλ]* *νυκ* *deinam*.

— ibid. *ἀγῶν*] subaudi *ἔσται*, vel *ἀγῶν* *ἔσται*.

— 18. *ἐδουκῶμενον*] melius *ἐδουκῶμενον*, in accus. sing. gen. neutrius. unum quid peregerunt turpissimum, et legibus in primis repugnans, maximoque ostendens, nulli alii rei, quam cupiditati, eos esse deditos atque intentos.

— 27. *πλῆν*] dedi *πλῆν*. citat h. l. Harpoor. v. *ἔξωθεν*.

1074. 20. *δημόσιον ἢ δημοτικὸν ἢ, ἑαυτῷ χρεῖσθαι*] correxi distinctionem, et *ἢ* cum *ἢ* mutavi, ad hunc modum: *δημόσιον, ἢ δημοτικὸν, ἢ ἑαυτῷ χρεῖσθαι*. fanam *δημόσιον* est publicum totius populi. *δημοτικόν*, est peculiare *ἑμῶν* alicui. Sententia est: nisi si oleo cedantur ad usum templi alicujus seu publici, seu vicani, seu denique ad usum privati cuiusque cadentis domesticum. ἢ *ἑαυτῷ χρεῖσθαι* est idem dictum, atque ἢ *εἰς τὸ χρεῖσθαι ἑαυτῷ*. observandum hoc constructionis ergo, quae haec est: *ἂν μὴ διὰ χρεῖσθαι, a) εἰς ἑρῶν Ἀδελφῶν δημοτικῶν, b) ἢ εἰς ἑρῶν δημοτικῶν, c) ἢ εἰς τὸν ἑαυτῷ χρεῖσθαι ἑαυτῷ (καὶ ταύτας μὲν μετρίαις δόσιν ἑλληνῶν μόνον τοῦ ἑαυτῷ ἑαυτῷ), d) ἢ ἐπὶ ἀποθανόντων*. Est igitur sententia haec: si quis oleas exacin-

dat, Isat pro singulis quibusque oleis centenas drachmas, nisi si adhibeat ad condenda templa, a) omnium Atheniensium publica, b) ad templa demis propria, c) ad usum cujusque domesticum, sed has quidem nonnisi binas annuas, d) ad mortuum cremandum.

— 23. τῆς ἱλαίας] id est, ἀπὶ τῆς ἰλ.

— 24. τούτου] subaudi τοῦ ἀρχαίου, aut τοῦ ὀφλήματος.

— 27. πρὸς τοὺς ἀρχοντας, ὃν ἕκαστοι εἰσι δικασταὶ] ut si quis eradicaasset oleam, qui non civis, sed inquilinus esset, causam ejus judicabat Polemarohus. Si quis oleam eradicaasset ex agro controverso, pertinebat ea causa ad Archontem Eponymum. Si quis e luco, alicui deo consecrato, deferenda erat ea causa ad Basileum, seu regem sacrorum.

— pen. τοῦ αἰτοῦ μέρους] id est, ὡς εἰς αἰτοῦ, vel ὡς τῆς τοῦ μέρους τοῦ εἰς αἰτὴν καὶ Σάκτου.

107b. 2. γίνεται] post γίνεται paret aliquid abesse, quod etiam Wolf. vidit. e. c. ὃ δὲ τῆ θεῶ γίνεται. aut simile quid. quae autem mulcta nomine Deae Minervae debentur, ea archontes inscribunt quæstoribus deæ, exigendi ergo.

— 25. τούτων] hujus filii mei, Eubulidis minoris, cujus nomine ego hanc causam ago. v. p. 1076. 2.

— pen. ἀπίθωνα] velint debitum aliquod. majori enim natu filio debebatur, ut generis conservatori et propagatori, nomen avi.

1076. 7. ἀδελφίδῃ] Augustanus ἀδελφῆ. utrum melius?

— 18. ἰβρίζων] post ἰβρίζων addidi hæc verba: ἐπὶ τούτους. ἴαν δὲ τις ἰβρίζῃ, ἢ ἐπιζῆ [sic correxi] τι παρόνομον, κίριος ἴστω

ἰβρίζων [scil. ζῆμιον] κατὰ τὸ τίλος. dubium est, quid sibi velit κατὰ τὸ τίλος. mihi videtur hoc velle. Erant magistratus et iudicibus minoribus permissam poenae arbitrarie et mulctæ, ultra quas non licebat iis ascendere. Si majorem poenam mulctamve rei mercuise viderentur, debebat res ad conoionem, aut ad majus iudicium referri. Sed has mulctas arbitrarie infligebant archontes κατὰ τίλος, ut maxima eorum esset mulcta, qui ex ordine τῶν πρυτανισιομεδίων essent, media τῶν ἰσπίων, minima τῶν ζυγίων. Aliter accepit Petitus p. 594.

— 20. προκαλεσάμενος] correxi προκαλ. citat h. l. Harpor. v. πρίπτετα, male quidem ille vocabulum interpretans. Significat enim πρὸ πάντων ἡμερῶν, aut πρὸ τῆς πέμπτης ἡμέρας. die quinto ante quam habetur ipsum iudicium.

1077. 13. Προσπαλιτίου] correxi Προσπαλιτίου. tota enim hæc gens appellabatur Προσπαλιτία, et qui inde esset, dicebatur προσπαλιτίων esse.

— 19. πῶς ἂν γίνεσθῃ] malim πῶς ἂν εἶν γίνεσθῃ, ut p. 1076. 24.

— 21. εὐ ταῦτα μίση] subaudi ἐπιπέλασι, aut ἰδιώκασιν, aut ἠλλοτριώκασιν αἰνοῦ ἀπὸ τοῦ γίνου τοῦ ἁγίου.

1078. 4. θεκούσιν] ante θεκούσιν videntur hæc pauca deesse: τί οὖν; quid itaque? videnturns vobis—. dedi de meo ἀρα θεκούσιν.

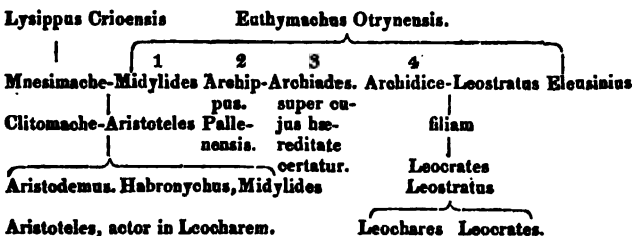
— 11. ταῖς τούτων] correxi ταῖς τούτων. Macartati, et amicorum ejus, et dudum ante Theopompi, patria Macartati.

— 21. ἀπαγαγὼν — κούσας] malim ἀπαγαγὼν — κούσας.

— pen. αἰνῶς] Hagniam, Ebulidem, reliquos cognatos dudum defunctos.

AD ORATIONEM ADVERSUS LEOCHAREM.

Tabula generis.

1081. 12. καὶ καταστασιασθῆντα] καὶ delevi. noluit pati, nos homines pauperes et inopes [h. e. præsidii amicorum potentium denudatos], a factione improba inimicorum potentium opprimi. κερύδιον τῶν

καταστασιασθῆντα, est, ἀμειβῶν καὶ ἐπὶ καταστασιάζουσαι αἰτῆν.

— 15. τῶν νόμων τυγχάνουσιν] id est, τῶν δικαίων τῶν ἐκ τῶν νόμων προστηγόμενων. εἰ quis nos sinat ea adipisci, quae nobis jure

debentur. per leges. recurrit hæc eadem dictio p. 1089. 12.

— 21. ἄς] recepi hęc de meo. quam paupertatem vos omnes nostis.

— 24. ἀδελφότης] quę res, humana cum sit, et accidere vel honestissimo cuique possit, dedecori esse meo patri non debet.

— 25. ἀνάγκη γὰρ ἡμερῶν] in Augustano est ἀνάγκη γὰρ καὶ ἡμερῶν. unde possit effici ἀνάγκη γὰρ καθῆμερῶν. aut διημερῶν. quod posteriori etiam Simoni Fabricio in mentem venit. Sed differunt hæc duo verba. διημερῶν est totum diem peragere, in foro e. c.; καθῆμερῶν autem omnes dies, quotquot sunt, agere, καὶ δ' ἡμέρων.

1082. 1. τῶν τοιούτων] enjasmodi sunt Leochares hic, et ejus pater et gentiles amicique. καὶ insequens cohæret cum εὐφρόνας. magis etiam dilucide, adhuc planius.

— 4. τῆς διαμετρίας] correxi τῆς διαμετρίας. Causa enim, quę hac oratione agitur, est super διαμετρία Leocharis, qui Leochares, per exhibitam archonti διαμετρία, seu per interpositionem testimonii sui, quo confirmabat se verum et solum hæredem bonorum Archiadis esse, impeditum ibat, ne Aristodemus illa bona possessum iret, atque sibi adjudicari curaret.

— 8. τὰ διαμεμετρημένα] ea, quę Leochares in sua διαμετρία, seu in suo libello intercessionis, affirmavit, non conveniant cum his, quę nunc in judicio dicunt.

— 14. οὐ μὴ παρακρουσθεῖτε] id est, οὐδὲν δίος, vel οὐδὲν φοβούμεν, μὴ παρακρ.

— 24. καὶ ἡμῶς] id est, καὶ ὄντως. etiam sic concedimus, tametsi lege et jure stricto cogi non possemus ad id faciendum. Palmerius Exerçit. p. 643. aliena h. l. comminiscitur.

— 26. τοῦτο] scil. τῷ ἴδιαι ἑγγύτητα κατὰ τὸ γένος.

1083. 8. ἑδιδόσα] scil. fratres modo nominati. v. p. 1085. pen.

— 14. τῷ ἀδελφῷ] scil. Archiadi.

— 20. ἐξ αὐτῶ] abest ἐξ ab Augustano. quod si omittis, necesse est αὐτῷ legi, si servatur, necesse est ἐξ αὐτῶν legi. ex his duobus, Aristotele et Clitomacha. et sic dedi de meo.

1084. 1. κούρου] idem est atque σιωπῶν.

— 5. τοῦτο] post τοῦτο videtur ὤν, aut ἐργῶν, deesse, aut πρότερον, aut ἦν ἴδη.

— 6. κληρονομήν] nil video cur deterius sit, quam, quod Lambinus commendat, κληρονομήν, tametsi hoc etiam in August. est. vulgatam si servas, significat κληρῶν, obtinere causam, vincere jure. Sin alteram lectionem præfers, significat possidere, tenere hæreditates. prætulit tamen lectionem

Augustani.

— 12. εἰ αὐτοὶ ὄντω] id est, καὶ ἡμῶς εἰ αὐτοὶ ἰσχυρῶν ἑγγύτητα.

— 21. ἀσκήματα] scio sic formari, eo-que defendi posse. Verumtamen correxi ἀσκήματος constantie ergo, quia sic alibi semper exaratum reperio.

— 27. γένου] illi, qui genus ab aliquo ceplum recta progeniei masculis linea continuant.

1085. 10. νομίμων] videtur melius h. l. convenire νόμων.

— 11. ἦ] recipiorem e margine Lut. τούτων, si satis probata esset illius marginis auctoritas. ἦν quidem vitiosum est, et in eo aut τούτων latet, aut ἦν. quod subjeci.

— 12. παιδὸς] id est, adhuc puero, nondum adulto. idem quod βούβαιδος. id quod subjicit eum improlem decessisse. alias posset ἀπαιδὸς conjici. v. p. 1088. 1.

— 19. αὐτῆς] malim ταύτης.

1086. 7. ταύτω] Aristodemi, patriæ mei. nam filius, Aristoteles dicitur, si fallor, pro patre, dicendi haud sueto, causam agit.

1087. 4. τοῖς γὰρ μετὰ ταῦτα ad διαμετρία] sunt in parenthesis posita. quapropter γὰρ versu 5. malim abesse. Sed erant, quibus id ibi eleganter redundare videatur.

— 10. τῶν πραγμάτων περὶ τ. κ.] malim τῶν πραγμάτων τῶν περὶ τὸν κληρῶν. audidi τῶν de meo, subandi γενομένων, aut πεπραγμένων.

— 15. γένου] addidi σιωπῶν. quoniam in Augustano reperiebam, cui contra γένου decerat. Censebam utrumque copulari commode posse, tametsi alterum sufficeret.

— 22. ἐμπροσθοφύμενοι] correxi ἐμπροσδοτρ. Seniores in hac domo et ex ea questum facientes, juniores autem in ea alti et ad pubertatem eduçati.

— 24. κληρῶν] redit ad proximum, loco posteriori, paternam domum, ταύτων autem ad remotius, Archiadiam hæreditatem. paulo quidem alienius a more vulgari, neque tamen sine exemplis alibi prostantibus.

1088. 4. κλὸν σιωπῶν] so. Leocharem.

— 7. γένου] malim γένος. diversa enim sunt, in sermone fori Attici quidem, γένος et γένος. v. p. 1090. 25. aliisque innumeris in locis.

— 22. τῆς γὰρ οὐσίας ἔνεκα τὴν οικιότητα τῶν ἀδελφῶν] dedi ex Augustano τῆς γὰρ οὐσίας τὴν οικιότητα, οὐ τῶν ἀδελφῶν — quę lectio quin sit elegans et exquisita, et acuminis plena, nemo erit, qui inficietur. conservati necessitudinem substantiæ, non ipsorum hominum.

1089. 2. τί σοι ἱλαττοῦ] mediam vocem correxi σύ. quid tu decurtaris? quid libi

decedit? quod detrimentum accipis? nam ἡλωνῆ h. l. non est tertia persona singularis. praes. indicativi activi, sed secunda passivi, non ab ἡλωνῆ, sed ab ἡλωνῆμαι. Lamb. h. l. nihil vidit, Wolfus verum vidit.

— 8. διουσίται] versutis strophis machinator perficere, calliditate, corruptionibus, gratia, aliisque nequam artibus rem gerit. v. p. 1091. 8. p. 1092. 5. et 22.

— 10. οἷμαι καὶ ἡμᾶς] correxi οἷμαι ἡμᾶς. acisimo, vos —.

1090. 11. ἡμῶν] Augustanus dat ἄς ἡμῶν, et contra ἄς versu 12. omittit. lectio non contemptanda, si ἄς accipitur pro ἑπι positum. quod *Leostatus intercessit, quominus nos ejus filio justorum quicumque faceremus, non caret id quidem ratione. verum etiam vulgata bene habet, in qua si quid est mutandum, malim pro ἄς v. 12. legi, ἡμῶς, nihilominus tamen consentaneum est, et ratione factum. vel potius ἄς καὶ ἔχῃ λ. ut dedi de meo.*

1091. 6. ἄς ἔ' ἦ] omittit Augustanus, et pro ἔγγράφην dat ἔγγράφῃ. potest ferri, si ἔγγράφῃ pro mero conata sine effectu accipitur. Frequentissime Graeci rem narrat aotem, cum volunt indicare, solummodo tentatam et susceptam fuisse. Verum hoc si h. l. admittitur, etiam v. 9. pro μετήχην est leg. μετήχῃ, studuit participare. Sed bene habet vulgata. ἄς ἔ' ἦ ἔγγράφην — et μετήχην significat, ea ejus erat audacia, ut se non duceret indignum, semetipsum inscribere in codicem concionalem, — atque partem ferro ratam pecuniarum largitionalem — sed id ceteretur utrumque efficere. Codex concionalis suus cuique demo proprius erat, in quo scripta erant nomina tribunalium seu demotarium omnium, quorum ea esset aut vias, aut dignitas, ut in liceret per leges concionibus interesse. Pari modo demo cuique suum erat γραμματεῖον λογιματικόν, in quo scripta nomina demotarium omnium idoneorum λαγχάνων ἀρχῶν, magistratum sortiendi, seu sortito capessendi. Apparet ex hoc loco, prius iitit fuisse in codicem concionalem, tum etiam in alterum, unde magistratus vortirentur.

— 9. μετήχην τῶν κοινῶν] distributionum nummariam, aut si quo alio essent largitiones, ut carniem, olei, vini. vel etiam munus, aut functionum, si quae essent publico nomine fungendae.

— 16. ἄφῃ τῷ σίτασι καὶ ἢ τῷ τῶν ἀρχόντων ἀγορῇ] Si verum h. l. video, significat tam e codice concionali, in τῷ ἐκκλησιαστικῷ σίτασι, quam e Lexiarchieae. ἢ τῶν ἀρχόντων ἀγορᾷ videntur esse comitia deligenda novis magistratibus.

1092. 10. καὶ ἡμᾶς ἀπογράφου Ὀσμυρῆς εἶναι] non intelligo, quid haec dictio tibi

valit. de qua ducere melius mihi conatibatur, suspicabor interim leg. esse: καὶ ἄφῃ ἡμᾶς. actionem contra nos, a quibus accusatus esset, instituebat, et accusationem in nos retorquebat, asseverans, se Ὀσμυρηνsem esse.

— 12. ἔπι τούτων πάντων ἀποτίγγεσθαι] ferri potest. in his omnibus irritum laborabat. quia tamen ἔπι ab Aug. abest, et faoile eo careatur, delevisi.

— 14. εἴπες] correxi εἴπας. sic, vel tum demum, posteaquam soil. copias amicum sibi comparasset.

— 11. ἰ δὲ] correxi ἰ δὲ quod autem. articulus est postpositivus generis neutrius.

— 27. ἔγγράφῃ] soil. εἰς τὴν φρόνησιν. v. p. 1093. 20.

1093. 7. ἄς] anois inclusi. διαμμεμαρτίων οἷς ἄν idem est atque διαμμεμαρτίων ἑπι οἷς ἔστω.

— 12. ἡμῶν] Augustanus ἡμᾶς. probarem ἡμᾶς ἡμῶν εἰρωαῖν, nos nobismet ipsoe arrogare et adoptare filium Arohiadi, pro arbitrio nostro.

— 16. καταλαβῶν] malim ἐξαγαλλισῶν, nam sic constanter in hac formula loquitur.

1094. 11. παιδὸν γνησίον καὶ κυρίως] copulam addidi. v. p. 1095. 2. differunt enim παῖς γνήσιος et παῖς κυρίως. ille est filius a natura, hic per leges factus.

1095. 3. ἀλλὰ μὴν γνησίον —] colligit sic: Liberi cai sunt γνήσιοι, in eos ex uxore sua suscepit natos. Sed Arohiadi nulli fuerunt ex ipso nati, nunquam enim uxore usus est. falsum igitur ait contestatis, affirmans Arohiadem liberos γνησίους reliquisse. Sed et hoc alterum non minus falsum est, quod ibidem affirmatur, Arohiadem liberos reliquisse κυρίως κατὰ θεομῶν. qui enim filius est κυρίως, in est per adoptionem. Sed adoptatus, seu κυρίως factus, filius esse γνήσιος, seu ab ipso natus patre, nequit. Ergo tota illa διαμμεμαρτία e mentibus est.

— 5. ἔπας] subaudi τῷ. Si quis, de quo vocabalum γνήσιος usurpatur, sit γνησίος γῆμῃ.

— 10. δῆμιος καὶ κύριος] copulam addidi. si quis, qui decederet imperator, et esset demum rerum matorum, penes quem sit de iis pro libitu statuere.

— 12. διαμμεμαρτίωνται δὲ γνησίον ἔστω] postrema duo verba materialiter sunt accipienda. ostendit in sua διαμμεμαρτία poni illa verba γνησίον ἔστω. nial volumus διαμμεμαρτίωνται in activo legi. ipse posuit in sua contestatione haec duo verba γῆ. ἔπας.

— 13. τῷ πρῶματι] rei gestae veritati. nam qui potest ille liberos γνησίους ex se legitime natos reliquere, qui semper in oculibus vixit?

— 14. πωρῆς δ' —] nam ille demum

appellabatur καί τις σωτήρ υἱός, qui ab illis, cuius se filium ferret, ipse adhuc superstitite, et libere agente, esset filius adoptivus.

— 19. οὐ δὲ δίκαιος] malim δὲ λέγειν δίκαιον.

— 21. ἐπὶ μὲν τοῦ λόγου] fait olim adhuc alia lectio in libris cuius vestigia quaedam servavit Augustanus, scilicet haec: εἰ ἐπὶ μὲν τοῦ λόγου [id est, τῆ ἐπιπέδου τοῦ διαλογίου] αὐτῶν δὲ μὴ ἀλλὰ φησὶ σωτὴρ εἶναι, ἢ δὲ τῆ διαμαρτυρίας τοῦτο μὲν ἐπιλέγουσι [non ταύτην, ut retulit Ang.] γράψουσιν. et tunc v. 24. quoque initio pro τῶν erit ἕρως leg.

— 26. πῶς λέγει ἢ τὸν λόγον] hanc lectionem confitari e varietate lectionum, quam codices dabant. qui potest fieri, ut necesse non sit, aut ea, quae ipsi in sua defensione verbis pro se profertent aut purgandi causa, aut ea, quae in contestatione scripserant, falsa esse.

— ult. ἀπεργασίαν] correxi ἀπεργασίαν. pater puta, Leostratus, et filius, Leochares.

1096. 7. Ἔστιν] Leocharem.

— 9. ἡμῶν] correxi meo iudicio ἡμῶν. eum in Augustano ἡμῶν, et in Bev. hoc idem reperire, sed super u scriptum a. quo libraribus indicare voluit, in aliis eodd. esse ἡμῶν. quod verum est. alloquitur enim iudices. tametsi possit etiam ἡμῶν fieri. Surpissime enim orator noster a iudicio orationem ad adversarios, et ab his rursus ad illos repente convertit. quod si ergo ἡμῶν praefatur, erit sententia: ad utrius vestrum, o tu, Leostrate, ut tu, Leochares, orationem oportebit hos iudices attendere? Sed praestat, quod posui: ad utrum horum duorum, ad patremne, an ad filium, magis, oportet vos animum avertis vestros, o iudices, accommodare? et utri magis credere, ut vera cernitis?

— 12. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀπεργασίας μὴ τὸν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀπεργασίας] apparet, posterioris ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ manifeste vitiosam esse. praecisus enim modo. est ergo delendam est, aut corrigendam, quomodo fecit: ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀπεργασίας μὴ τὸν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀπεργασίας. non eundem super eodem causam adversus eodem adversarios ostendere.

— 13. ἢ, πῶς γὰρ εἶμαι] — quoquo me vertam, locum hunc non extrico. Satis apparet ex ipsa lectionum discrepantia, mendosum et hieilem hunc locum in vetustis libris obtruncatuisse. quare in eo corrigendo operam perdere haud juvat. sed [sceto, et] scet, et] jecit adhuc in mundo, quia medicina idonea praesto nulla est.

— 23. λέγοντος] correxi τὸ λέγοντος. eum articulo. ut hinc sit sententia: nihilominus tamen dicitur de eo, qui fuerit in eadem aetate, qua est dicens. Subauditur

enim γηγόντος, et designatur Archiades. malim tamen: ἰσὺς τῶν πατρῶν τὸν ἑαυτοῦ λέγοντος [scilicet γηγόντος]. dicitur de robis, quae sursum atque dicitur.

1097. 2. εἰ δὲ γὰρ ἡμέρος] agit, vel voxat potius, pro more suo Petitus h. l. in Legibus Atticis p. 446. Sed merito ab eo dissentit Wesselingius. bene habent omnia haec, quorum haec est sententia: εἰ ἡμέρος καλῶς σε, ζῶντος ἐπι τοῦ σωτῆρος, διαμαρτυρεῖν τὰ ὄντα ἑαυτοῦ πράχθοντα, ἢ εἰ τις διαμαρτυρήσῃς ἀπὸς τῶν πατρῶν. tu testaris te ex patre tuo audivisse, qui adhuc in vivis superest, et in arbo adest. atqui lex vobis, de patris adhuc superstitis rebus gestis testari debet, hoc est modo conditionis oblatum et acceptum, quae ratio testandi solummodo admittitur et probatur in mortuis, qui ipsi coram in iudicio adesse et de se testari nequeunt. Qui vero supersunt adhuc, et coram adsunt, et adesse in foro possunt, eis eorum ore relata narratio repudiatur, et in testimoniis legitimis non habetur.

— 4. κελύειν] subaudi σιωπῆτι, vel δεῦρ, τί ἐστι, aut σουδῶμαι εἰδέναι, vel tale quid.

— 5. τῶν] Leocharem.

— 6. ἐπεργασίαν] correxi ἐπεργασίαν. praescribi curavit libello διαμαρτυρίας, seu contestationis, non suum, Leostrati, sed hujus, filii sui, Leocharis, nomen. v. v. 13. ubi Lambinus male ἐπεργασίαν sufficit. post τῆ διαμαρτυρίας subauditur, ὅ ἴδου αὐτῶν καύσας. id quod tamen eum oportebat facere.

— 8. γὰρ] uncis inclusi, quia cum ἔτι non bene constat. Duplex videtur hujus loci vetustis in libris fuisse lectio, altera cum ἔτι, sine γὰρ. altera cum γὰρ, sine ἔτι. haec duae deinde in vulgata coaluerant.

— 16. μὴ] cohaeret cum ἀκούσιν. sequuntur est vos reficere ab auribus vestris et excludere orationem Leostrati, cum, id quod statim faciet, de rebus iis disputabit, quae ausus non fuit libello suae contestationis committere.

— 25. διαμαρτυρεῖν] post διαμαρτυρεῖν videtur ἢ deesse, ut et paulo ante eodem versus post λέως, ἢ, ut sit: λέως ἐπὶ διαμαρτυρεῖν τὴν διαμαρτυρεῖν ἢ.

1098. 4. ἐπὶ] inclusi ἐπὶ uncis. non male conveniret κατὰ, quod est in margine Latet. sed, quod saepe queror, marginis illius auctoritas est dubia. conveniret quoque ἐπὶ et profecto p. 1100. 13. quoque ἐπὶ est in August. ubi vulgatur ἐπὶ. Sed vulgata bene posse defendi videtur, si accipitur pro ἔστιν ἡμῶν ἐπὶ τὴν μέρος.

— 6. ἐκαστά] uncis inclusi. servandum si quodammodo sit, melius, cum ἐκαστου mutatum, collocatur, ut pone κατὰ ἢ τῶν, aut pone διαμαρτυρεῖν τῶν.

— 14. γογγυμῆτον] nam ἀπεργασίαν.

— 18. καὶ ἐν τοῖς ἐν ἀρχῇ εἰρημένους] malim καὶ ἐν τῶν ἐν ἀρχῇ εἰρημένων.

— 21. ἔστις] ad ἔστις subaudi debet ἡμεῖς ex ἀξιώματι v. 25. malim tamen addi.

— 22. πωσίστος] aut post πωσίστος, aut potius post ἐν [vel ἔν, at Aug. dat] ἑαῖνος ἑωσίστο, deesse videtur ἀφανισθίστος, aut ἑλλαιπυσίος, aut tale quippiam.

— 23. ἑαῖνος] Archiades puta.

— 25. τούτων δ' ἕως ἔχοντων] illud δὲ h. l. non est adversativum, sed æquipollet τῷ igitur, itaque. rebus itaque sic se habentibus postulamus. malim tamen aut plane abesse, aut cum δὲ mutari.

— pen. ἑαῖνός] post ἑαῖνός videtur ἑξαιρέθασθαι, aut εἶδεν μετέχουσιν, aut tale quid deesse. ex hereditate autem, quæ ab Archiade relicta, nunc per leges ad nos transit, excesserunt, aut nil ejus participant, aut ἑλλοτριώθηται, ab ea sunt abalienati et exclusi.

1099. 5. τούτ' ἑπιλέγω] scil. τὸ ἑγκαταλείπειν νόμις γυνομένους. τὸ relinquare in aliqua hereditate filios ex se natos, ubi desierit.

— 7. ἡμῶν] Lambini ἡμῶν haud placet. multo major inest vis argumento, si iudices ipsi magnitudine periculi etiam ipsi immoentis terrentur, et metus cum ipsis quoque communicatur. Vulgatam confirmat quoque insequens ἑπάτα γάρ.

— 14. δέδοσται] malim ἀποδοθήσεται.

— 15. πωσίστος ἢ ἐν μὴ πωσίσθαι] nescio,

an primum vocabulum sit ejciendum. non enim vetat lex, ut ne quis, qui ipse esset adoptatus, alium, item adoptatum, adoptet, sed ut adoptatus plure neposum adoptet, sed filios quidem ex se natos in hæreditate relinquat, illis autem deficiensibus hereditatem necessariis reddat.

1100. 5. τῶν μὴ πτωσαμένων] malim τῷ μὴ πτωσαμένῳ. et sic dedi de meo. a vobis repetendum esse, non ab his, filium ei subrogandum, qui decessit prius, quam ipse sibi filium adoptaret.

— 7. ἀτυχίας] bene habet, et coheret, non cum πωσίσθαι, sed cum ἐρωτήματα, potest tamen etiam lectio marginis, κερμίδας, si auctore nitatur idoneo, probari. κερμίδας τῶν οἰκίων πωσίσθαι, est, necessarios calamitate quadam oppressos curare, ornare, relevare, necessitatibus eorum prospicere aut succurrere.

— 12. ἔστι] malim ἔστιν ἢ. in quamcumque domum adoptatus, vel adrogatus fuerit.

— 18. ἔξω] malim ἢ ἑξωθεν. potest tamen vulgata ferri, si sic interpretetur: ὁ Σόλων οὐ φασὶν ἔλατ' τι ἔξω [id est, ἀνεμῆναι καὶ ἐλαθῆναι]. contra vero negat Solon adoptatis esse rem licitam et liberam, ut pro lubitu suo de hereditate, per adoptionem acquisita, testamento disponant.

— pen. τελευτήσαντος] scil. τοῦ εὐσεβομένου ἢ ἑγκαταλειφθέντος. post excessum filii adoptati aut arrogati, aut in aliena hereditate derelicti.

AD ORATIONEM PRIMAM CONTRA STEPHANUM.

Scriptæ sunt ambe nomine Apollodori, filii Pasionis, cujus Apollodori nomine permalte alie insequentium orationum scriptæ sunt. In his duabus orationibus Augustanus, quod ægre fero, nos destituit, sapiens plerumque consultor et suavis. Natandum itaque nobis erit nostro cortice. nam in Bav. param presidii.

1102. 10. ἀποδομήνους] sic distingo: ἐπιδομήνους ἡμῶν δημοσίᾳ, cum publice, in causa publica, abessem potegre, τριμάρχων — quippe qui jussu vestro et pro re vestra triarchum agerem.

— 11. ὃ δὲ πρόσω] scil. γήμαντος. hic simulat Apollodoros humanitatem, matrisque reverentiam et pietatem. aliis vero in locis indicat satis planis verbis, matrem, superstitem adhuc patre, a Phormione fuisse corruptam, et ex eo peperisse Pasionem, qui habitus quidem fuisset Pasionis filius, revera autem a Phormione procreatus.

— 15. ὃ γὰρ ἔστιν —] ergone bello durante cessabant causæ privatæ? Satis quidem bene video, bellum exercitationi

juris omni frigoris nonnihil adspargere; sed et publicis item, ut privatis. our ergo solæ privatæ tum fuerant sepositæ, publicæ contra agitatæ? et quodam erat id bellum? Eubœense, ni fallor. Sed illud breve fuit. Hic autem de bello satis diuturno commemoratur.

— 27. τότᾳ] cum mihi supplicaret.

1103. 2. πρὶ ἡμῶν] correxi de meo sensu πρὶ ἡμῶν. ingratas erga patrem, ut, qui vivo uxorem corrupisset, mortuo duxisset in ejus dedecus, me, filium sui quodam domini et benefactoris, bonis ex hereditate mihi debitis fraudaret, liberos meos ad inicitas redigeret. nam hi omnes voc. ἡμῶν comprehendantur.

— 11. εὐδουλία] εὐδουλία est, cum accusator prior loquitur, reus respondet.

— 13. ἔς] malim ἐς' [id est, ἐς].

— 25. πρὸς ἑαῖνός] scil. τοῖς ταῦτα μεμαρτυρηκότας κατ' ἡμῶν.

— 28. ἐπιδικασίῳ] id puta, quod volo demonstrare, Stephanum nempe falsum in me testimonium dixisse. conf. 1108. 25.

1104. 4. ἢ μὴ φασιν] correxi meo periculo si μὴ φασιν — et hic et p. 1109. 5. et 11. cum Phormio sponsonem Apollodoro deferret, hanc si negat Apollodorus, quem codicillum Phormio curasset echino includi, eum tenere exemplum testamenti a Pasione relicti, ut tunc Apollodorus aperiret testamentum ipsum. cohærent inter se ὑποκαλιῶτο et ἀσπίαν. Confirmatur hæc mea conjectura a codice Bav. non hoc quidem loco, at p. 1109. 5. tamen, ubi vide.

— 7. ἀσπίαν] non damno. est tamen activum in ejusmodi re usitatus. Dedi ἀσπίαν de meo. v. p. 1105. 3. et 8. et alibi.

— 8. Ἀμφίων] In nomine proprio ambigitur. Amphias appellatur v. 21. et 1106. 18. rursus Amphion p. 1130. 12. ut hic loci.

— 10. ἀντίγραφο] v. ἀντίγραφο a lectore tacite est iterandum. esse autem exemplum illud, echino inclusum, exemplum testamenti.

— 14. τὴν μὴν ἀρχὴν — } initium testimonii confirmare de veritate modoque sponsonis, finem autem de veritate testamenti.

— 16. τὴν μαμαρτωρίαν ἰσχυρὰ κεφάλαιον] posteaquam ostendero, ejusmodi sponsonem nullam unquam fuisse, neque mihi oblatam, multo minus et me recasalam; id quod hæc in causa est primarium.

— 22. ἃς αὐτὰ μαμαρτωρίαισι διαθέας] illud exemplum testamenti, quod esse a Phormione echino inclusum et ad arbitrum Tisiam allatum, ipsi, Stephanus pata et Skythes, testentur.

— 23. ἀντιγράφοις ἰσχυρὰ] soil. τὴν διαθέαν, ἃς ἐ κατὰ ὄντως κατέλιπον.

— ibid. εἴθ' ἢ διαθέαν γέγρασται] ergo testamentum a patre Pasione, conditum est aliquod, et quidem illud, quod esset pater Amphiam. Ego vero, inquit Apollodorus, nego a patre meo testamentum ullum unquam fuisse conditum.

— 25. αὐδὴν πω λέγω] negabat enim Apollodorus hæc duo præcipua. 1. sponsonem sibi fuisse oblatam. 2. patrem testamentum reliquisse.

1105. 2. εἰ μὴ τούτων —] quod si ergo tum, quum testarentur de facta sponsonis, non item testati essent de facto testamento, et testamenti illius primigenium atque authenticum exemplum oblatum esse ad inspicendum.

— 5. ἀκουσάμενοι] subaudi ἄν. et cum iudices tamen audiri essent recitari testamentum, vellem, an nollem, neque impedire possem, quominus illi audirent.

— 8. λέγω —] Si solummodo obiter per modum sermonis mentionem testamenti fecissent.

— 9. τις αὐτῶν] imo vero τις αὐτῶν. si quis eorum exhibuisset testamentum [mibi

pata].

— 14. ἐς κατασκευάζουσι] id est, ἐς κατασκευάζουσι αὐτὰ. etiam de reliquis, quod soil. ea verutilis commachinentur. malim tamen ἄν κατασκ.

— ibid. ταῦτ' ἐνὶ] correxi de meo ταῦτ' ἐνὶ ἡν. sin autem eadem ipsa reperirentur in testamento scripta, quæ illi ibi scripta esse asserebant.

— 15. τὸν ἀμαρτωλῶτα] soil. τὸν διάδικον.

— ibid. αὐτὸν μαρτυρεῖν] ipsum solum, suo nomine suoque periculo jussisse testari, verum hoc et genuinum esse Pasionis testamentum.

— 16. ἰθαλίαντες] pro ἰθαλίαντες. nolo schemate. si quidem ille nil recusasset.

— 18. ἰσχυρὰ] illo priore modo. si nempe is, qui exhiberet testamentum, affirmaret atque testaretur, id Pasionis testamentum esse.

— 19. ἦν] est enim multo facilius atque expeditius eum uno aliquo causam agitare, quam cum multis.

— 21. ταῦθ' εἴλετο] hoc, contendere scilicet cum multis, maluisset, quam illud, contendere cum uno?

— 24. τὸν ἀμαρτωλῶτα] cohæret τὸν ἀμαρτωλῶτα non cum ἐργῶ, sed cum ἰσχυρὰ quibuscumque negotiis intervenit iracundia.

1106. 8. κεφάλαιον] Citat h. l. Harpoor. v. κεφάλαιον.

— 10. ἕξ ων τῆς χάρας] exemplum hujus rei dat ipse Demosthenes oratione adv. Zenothemion p. 887. 4.

— 12. καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων] soil. ἔνα μὴ δύναται ἔσθι πρὸς ἡμᾶς ἀγαθὸν, προκλήσεις εἰρήθους. e. v. 8.

— 23. ἐνὶ τούτων εἰς] correxi meo iudicio ἐνὶ τούτων ἴα. in eum issem, h. e. me convertissem, eum eo coepissem jure expellere. ἴα est prima persona perfecti mediæ a v. ἴνα. Wolf idem conjecit in notis, quamquam in Latina interpretatione aliud expressit.

— ult. εἰ δὲ τῆ προκλήσει] frustra hic laborat Lambinus. nihil h. l. corruptum, est, solummodo translocandam comma, ut factum est in ed. Wolfii. provocationsi usi pro pretextu.

1107. 3. τοῦ λόγου τυχεῖν] τῷ cohæret, non cum λέγω, sed cum τυχεῖν.

— 4. ὄντι δὲ φαρμάδιον] margo dat ὄντι δὲ οὐ φαρμάδιον. probabiliter ad primam quidem speciem, et probarem ipse, nisi insequentia intercederent. Sed hæc non patiuntur: καὶ τὸ γ' ἰναρίον φάρμα τούτου, soil. γὰρ φάρμα. illi testati sunt de testamento, — quo falsitas testimonii ab ipsis prohibiti dategeretur, tamen futurum illi sperabant, ut lateret. fateror itaque, hunc locum mihi injvium esse. videtur utique particula insilians hic esse necessaria, sed verba καὶ τὸ γ' ἰναρίον φάρμα τούτου ex

alieno loco huc irrepisse.

— 19. *ἐπὶ τῆς διαθήκης*] post *ἐπὶ τῆς διαθήκης* videtur vocabulum *διαθήκη* desiderari.

— 26. *κατὰ*] post *κατὰ* videtur *ἀε* desisse.

1108. 8. *ἐπὶ ἐπιπέδῳ ἔστιν*] subaudi *ὁ λόγος*. malim tamen aut hoc addi, aut, quod affert Wolfius, *αὐτῷ*.

— 19. *ἔλαχεν ἀε κληῖρα*] est idem ac si dixisset: *ὡς κληῖρα ἐξ ἀρχῆς γραφείων τῆ διαθήκης* — *ἐπὶ* vero *κατὰ* affirmare facile habent se interfectis, cum tabula testamenti considerentur, neque —

— 13. *ταῦτα*] exemplum testamenti a Phormione exhibitum.

— *ἴδιον ἐπιπέδον*] illius exempli, quod apud Amphionem, Cophisophontis generum, depositum, pro genuino venditabatur.

— 16. *ἀνεγνώσκει*] in duo vocabula dividit, *ἀνεγνώσκει*. Constructio hæc est: *γὰρ ἂν σὺ, ἐξηθέλω, δεῦρε γέγραπται ἡ μαρτυρία*.

— pen. *ἐπιπέδον*] correxi *ἐπιπέδον*, re ita exigente, tametsi auctores habeo necesse an non satis idoneos, editionem Wetlii, marginem Lucei. et indicium Lambini, qui omnes tres testes fieri facile possit, ut res ipse non sint nisi unus Hier. Wolfius. Significat *ἐπιπέδον* illum testandi modum, qui, hic promissus, p. 1109. 13. descriptum demonstratur, ut iustus et legitimus, non, ut isti testati fuerant, τῶν Περσίων διαδικῶν, sed διαδικῶν, ἃς φασί Θεμιστοφάνους ἀναλυτῶν.

1109. 24. *κατὰ*] assensum Lambino κίρην emendant.

1110. 1. *ἐν αὐτῷ ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίως*] f. *δεξ. ἐν αὐτῷ μετὰ* [aut δὲ] τῆς ἀλλοτρίως μετ. v. p. 1111. 4.

— 3. *ἀ λόγῳ*] scil. ejusmodi testamentum non potuisse a patre profectum esse solenti fortunisque liberorum prospiciente, sed necesse esse, ut subjectam sit a servo ratione excoGITante, quibus facta sua legat, eorumque penes offugiat.

— 6. *ἐν τῇ Περσικῶν*] assignatum in villam, quæ Pasioni in insula Paparetho erat.

— 7. *τὸ αὐτόθεν*] testamentum assignatum in villam Pasionis aliquam in ipso Attico solo sitam, hinc proci Athenis.

— 15. *διῆκε*] correxi *διῆκε* e Bovarico. Sed et *καὶ* addi malim, ut sit: *διῆκε καὶ ἐν μετρώσῳ*.

— 16. *ἐν πλάσμα ἑαυτοῦ ἔστιν ἡ διαθήκη*] idem est eo si dixisset: *ἐπὶ ἑαυτοῦ ἐπιπέδῳ ἔστιν*.

— 20. *οὐκ ἄλλω τῷ*] non satis cupio vim verborum οὐκ ἄλλω τῷ, quæ semper videtur poscent supervacua, ostendendam verbis locutionem hæc, non *οὐκ ἄλλω*, in qua — quis in his non aliam desiderat? — nam

ἐν redit ad *ταῦτα*, non ad ἄλλω. tēlle ista οὐκ ἄλλω τῷ, et semper integra erit oratio. videtur sententia esse: illam ipsam, non aliam, non fictam, sed eam ipsam, in qua — Sed dedi de meo sensu *οὐ καλῶν τῶν*.

— 22. *ἐπὶ τῷ τῶν ταύτων*] istæ hæc sibi velit. istorum omnium hæc ratio, hæc est consilium. Spectant et manebantur illi per istas artes hæc.

— 25. *λαθῶν*] subaudi ἀλλοτρίως, aut ἑραυρίτως. post *οὐκ ἐν* subaudi a communi, *ταῦτα κίρην ἑαυτοῦ ἐπιπέδον*. pecuniarum autem in mensa posituram, quas omnes norant, et facile non erat clam furari, dominum et omnipotem eo se fecit Phormio, quod patrem meum scriberet eas sibi debere.

— 27. *κεκοίμηται*] nomine dotis, et nominis debiti.

1111. 1. *ἀξίως ἔστιν*] malim *ἀξίως μὲν οὖτος*.

— 3. *οὐδὲν λαίπρην*] subaudi οὐδὲν *καὶ μάλα τῶν δότειον καὶ σπουδαίως*.

— 4. *διὰ ἀρχαίων*] h. e. *ἐπὶ ἀρχαίων ἀρχαίων*. quam partem modo [atque tabulas testamenti commentitii] obtinuerunt per speciem sponsonis et sub eius prætextu, voluimus illi inseri, in quod documentum esse veritatis et iudicibus ostendenda conscribentur.

— 10. *ἀναίτιος*] quæ hic commemoratur *δίκαιος*, ambigo. esse, quæ reus familiarum, in Archippo, in Pasicom esset eroganda? an, quod verosimilius est, sanctas in tabernis fenebram faciendi, qui multi sunt atque multiplices; ut, locorum animum resp. dependendam pro venia mensæ usurarius exorandus, et pro sede ejus in foro, deinde merces servorum tabernæ incorruptam, item ostentatorem, qui contractibus istis credentem cura debestaque condendis intortant, aut cessare gerant adversus duos et lentos debitores, a quibus se alienum non potest nisi minis et vi juris extorqueri.

— pen. *καθίσταται καὶ δικαίως ἐπὶ τῷ τῶν*] novi *καθίσταται ἐπὶ τῷ τῶν* quid sit. Sed *δικαίως ἐπὶ τῷ τῶν* minus videtur omnino leg. *καθίσταται καὶ δικαίως τὰ ἐπὶ τῷ τῶν*. quare addidi *τὰ* de meo.

1112. 17. *ὡς ἑαυτοῦ*] *ὡς ἑαυτοῦ*. desum ab Atheniensibus Phormioni datum, est jus civitatis.

— 18. *ταύτων*] post *ταύτων* videtur desesse *ἔστιν ἑαυτοῦ*, quomodo daturus esse, si unquam daret.

— 10. *ἐπὶ τῷ*] hæc solum, (accipere puta in matrimonium viduam civis Atticæ, vel sine alia dote) fuisset pro magno et insperato felicitate amplectendum.

— 21. *ἀξίως*] subaudi καὶ *ἐν ἀρχαίῳ*.

— ult. *ἐπιπέδον*] Nicetom et Pasicom:

1113. 1. τοῦ] Stephanum et ejus socios omnes.

— 2. καθ' ἑαυτὰς] scil. διαδέχας ἑαυτὰς ποικίλ.

— 3. εἰδὼς] post εἰδὼς addidi e Rav. sententiam necessariam: καὶ ὁ ἑαυτοῦ αὐτοῦ κατὰ διαδέχας μαρτυρῶν, δηλοῦντι καθ' ἑαυτὰς ἐν εἰδὼς. et qui testatur, tutorem suum tutelam ex praecepto testamenti gessisse, liquet eum posse, cujusnam testamenti ex praecepto tutelam illis gessit.

— 6. φάρων] Nicocoles et Pustoles.

— 9. οἱ μὲν ἑαυτὰ] iidem, Nicocoles et Pustoles, ista testati sunt, quae sunt testati.

— ibid. et δι τούτων] hi vero, Stephanus, et ejus consortes, haec testati sunt, quae scil. edixerunt pro testimonio.

— 12. οὗ δὲ ἑαυτοῦ αὐτοῦ κατὰ διαδέχας] scil. ἑαυτὸν διὰ τὸν μαρτυρῶν, ὁ τούτου μαρτυρῶν.

— 13. ἀραρῶν ἐκείτους τῶ μαρτυρῶν] videtur leg. ἀραρῶν ἐκείτους τὸ μαρτυρῶν. uterque subterfugens et circumlocutionem reddens dictionem testimonium de veritate scripturam in testamento. Etiam Wolf. ἐκείτους conjecit. ego τὸ de meo dedi.

— 14. οὗ δὲ καταλύσῃ] h. e. οὗ δὲ διὰ τὸν ἑαυτὸν τὸ μαρτυρῶν ὁ μαρτυρῶν καταλύσῃ.

— 16. οὗ δὲ τὰ τούτων] scil. διὰ τὸν ἑαυτὸν μαρτυρῶν οἱ μαρτυρῶντες.

Ἀπολλοδωρος Πασίσιος Ἀχαρῆς Στεφάνῳ Μουσαίου Ἀχαρῆς ψευδομαρτυρῶν [scil. διὰ τὸν ἑαυτὸν] τίμημα τέλειον. τὰ ψευδῶς μαρτυρῶντες Στέφανος μαρτυρῶντας τὰ ἐν τῇ γραμματικῇ γραμμῆν.

— 25. ἑαυτῶν] Phormionem, quemquam malim ἑαυτῶς, Phormionem et Stephanum.

1114. 3. τούτων δὲ] Stephano puta.

— σικταρῶν] in Rav. est πιστωθέντα unde constat leg. esse πιστωθέντα in optativo aor. 1. aor. ctiamsi creditis. et sic correxi. Supplicissime in libris vetustis et a promissione habentur.

— 16. ἐν δὲ τούτων τῶ τρέπου] correxi ex mente mea: ἐν δὲ τῶ τούτων τρέπου. ex hujus Phormionis moribus.

— 25. αὐτῶ] correxi ἀλλῶ, postulat haec oppositio, quae est inter αὐτῶς, quod ad Stephanum redit, et inter ἑαυτῶν, quod ad Phormionem.

— πεν. βίλιτιον] Lambinus vult βίλιτιον. utitatis quidem hoc Demostheni, vulgata tamen videtur ferri posse.

1115. 12. ὁ Καίσαρ] κοινῶν δὲ βόλαται, id est, λόγον τούτων δέου, ὅν λόγον δέου βόλαται.

— 22. ἀντίφατος Μουσαίου] Palmesius Exercit. p. 643. vult Στεφάνῳ Μουσαίου. de secundo consensio, de primo minime. quid enim sit, si Στεφάνῳ legatur, verbis τάλωδὲ μαρτυρῶντας cum seqq. v. 23. sed haec habet vulgata, et ex ea apparet, cur hoc genus libelli Atheniensis appellatum sit δονηγραφῆ. deo γραφῆ seu scriptiones inter se contrarias, altera e regione alterius scribebantur. quasi columbatim ad hunc modum :

Στεφάνος Μουσαίου Ἀχαρῆς, τάλωδὲ μαρτυρῶντας μαρτυρῶντας τὰ ἐν τῇ γραμματικῇ γραμμῆν.

1116. 2. τοὺς ἐξ ἑαυτῶν τῶ λόγου] κοινῶς τοὺς ἐν ἑαυτῶν τῶ λόγου, scil. λογιζόμενος. Effici hanc lectionem e lectione Μουσαίου, in qua reperit τοὺς ἑαυτῶν.

— 15. καταρῶντας] subandi Stephanus.

— 17. ἀλλ' ὅ] id est, ἀλλὰ τούτου μάλισι φέρεται δίκαιος ἵσως, ὁ ἑαυτῶν ἀπαρακαλῶμαι [id est, ἑαυτῶ] σοῦς.

— 21. ἐν εἰσῆ] ante ὅς videtur ταύτας ἀποδο. aut certe subaudiendum id est.

— 22. καὶ] designat eandem actionem Annam illam contra Phormionem, quam v. 6. jam commemoraverat.

1117. 2. ἀναρχῶν] h. e. nihilominus Annam alienam hoc loco et tempore profert.

— 4. παραγραφῆ] id est, διὰ vel κατὰ παραγραφῆν. est haec illa ipsa pro Phormione oratio exceptoria, quae supra legitur p. 96. sqq.

1118. 1. τοὺς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἑμῶν] secundam vocem meo iudicio cum ἑαυτῶν mutandi, ut ad Stephanum redeat oratio. Et video nam, Wolfium quoque in eadem sententia. potest quidem vulgata

ferri, quia ἑαυτῶν ad uxorem Apollodori potest referri. Sed premunt hanc lectionem nonnullae difficultates. primum sic adstrictior erit oratio; si vulgatam servas, quae de solis Apollodori liberis loquitur. est tamen par, ni fallor, ut Stephani quoque liberi in censum veniant, qui cum liberis Apollodori erant consobrinorum liberi. deinde vulgatum ἑαυτῶν si servas, inutile erit tollendumque secundum φῶς, et leg. τοὺς ἑαυτῶν καὶ ἑμῶν. nam secundum τοὺς mentem legentis necessario ab aliis ad alios transfert. aut sic strui debet oratio: τοὺς ἑαυτῶν, τοὺς καὶ ἑμῶν. liberis ejus, uxoris meae puta, qui iidem mei quoque sunt. Eccequis autem sic loquitur? Nam per se intelligitur, neque opus est admoneri suos cujusque liberos esse, quos ei uxor pepererit.

— 3. κούσας] Significat, si contingat, ut filiae suae a paupertate cogantur ancillari, aut questum corpore meretricum more facere.

— ibid. ὄντι] redit, non ad praemissum, sed ad inaequans. h. e. non subauditur

τὸ κοινὸν ἀρχὴν τι δ' ἔδειαν, nam sic leg. esset, non πολλά, sed πολλά in genere feminino; sed redit ad τὸ ἐκδοῦναι τὰς συγγραφαὶς ἐπιτιθέοντα κριτὰς παρ' ἑαυτῶν.

— 10. Δισίου] Dinius hic erat socer Apollodori.

— 11. Θεομήτου] suspicabar aliquando Θεομήτου leg. esse. Verum quis in Bavario Θεομήτου reperiebam, satius duxi hoc recipere.

— 18. διὰ τὴν συγγένειαν] cum Stephanus pata, quia Stephanus esset sororis suæ filius.

— ibid. οὐδ' ἄλλα] id nempe, quod Apollodorus affirmabat, Stephanum falsum dixisse testimonium, asseverantem inter Apollodorum et Phormionem intercessisse ἀφρον τῶν ἑκαλυμμένων καὶ ἀπάλλαξιν, remissionem et absolutionem omnium querelarum.

— 20. Στίφανος] post Στίφανος videtur ὄς desiderari. non autem hic Stephanus, scilicet recusat propter consanguinitatem vera testari. Concludit sic: Eūmsi verum fuisset, quod ait Phormio, h. e. ipsam esse a me absolutam, et me cum ipso decidisse atque transigisse, tamen oportebat Stephanum hoc non testari, quia mihi damnosum erat, qui essem ejus affinis, in eoque Dinius humanitatem imitari. Verum non sic Stephanus, qui nil cunctatus est in damnum nostrum, non dicam vera, sed vel falsa adeo testari.

— 21. οὐδ' εἰς] correxi οὐδ' εἰ μηδὲν. videtur εἰς datum esse ex ei καὶ. nam καὶ mississime in libris multis exaratur sigla εἰ referente. eaque lectio mihi visa fuit prastare. quare sic dedi meo periculo. neque dubitavit aliquod facinus committere, cuius fœditas non pateretur ipsam matris oculos ferre. Fieri quod consequens est, id feci v. 22. ut ἡ post τὴν αὐτῶν adderem meo item periculo.

— 22. τοῖς ἀπ' ἐκείνης εἰσαλοῖς] scilicet ἑαυτῶν. illis, qui per matrem sibi facti essent consanguinei. alias legi possit: τοῖς ἐκείνης εἰσαλοῖς (sine ἀπ').

1119. 4. τὴν ἀρχὴν] nil dubitavi meo periculo corrigere τὴν ἀρχὴν. matrem meam Archippen, mulierem mihi inimicam, me exosam, et Phormioni suo deditissimam. multo hoc et probabilius, et causam convenientius, minusque audax et temerarium, minusque invidiosum, quam culpam furti in totum iudicium concessum, aut in iudicii præsidem conferre, quod facit vulgata. muliebri dignam est ingenio fortunam ejusmodi, si unquam commissum est, neque potius est aypophantia Apollodori. deinde verosimile est mulierem corruptori suo deditam, quæ in multis aliis filiam gravissime læsisset, nil dubitasse hæcfratrem suam rem facere, filium perdere. denique mortua nil poterat obloqui. Sed iudices, aut prætor, quibus vulgata hanc in-

vidiam adspersit, poterant contradicere, invidiam a se avertere, et jure in Apollodorum et calumniatorem agere.

— 13. κριτῶν] nihilominus, pariter, atque si testes jurati affirmassent, Stephanum forem esse.

— 15. κακῶν ἀλλοτρίων κλέπτως] mirificam hujus dictionis elegantiam si Lambinus percepisset, non temerasset. Sententia hæc est: qui se ab alio ad patrandas nequitiis subornari patitur, eique se præbet instrumentum scelerum, quæ ille designat, exsequendorum, sed etiam exsequendorum, ut nemo animadvertat; eoquid enim putatis, o iudices, in causis ipsum suis patraturum? Fur aliorum malorum est Græcis ille, qui mala, fraudes, scelera, etiam, in occulto exsequitur et perficit, non sponte sua, sed jussu alieno; ad quæ ab alio instigatus, impulsus, instructus et subornatus fuit.

— 16. τῶν ἄλλο τῶν] correxi e Bavario: τῶν ἑπὶ αὐτῶν. quid cum existimatis esse facturum sponte sua, nisi et ipsius causa? videtur ἄλλο τῶν reliquum esse ex alia lectione, quam credibile est in aliis libris vetustatis olim esse versatam, hanc patet: τῶν ἑπὶ αὐτῶν; ἀλλὰ οὐ λέγει τὴν μαρτυρίαν.

— 21. ὅτι ἦ ἐπιφανοῖς τῆς διαίτης Ἀπολλοδώρου πρὸς Θεομήτου] illo die et in illo conventu, quo arbiter delictus in causa Apollodori adversus Phormionem erat sententiam pronuntiaturus.

— 24. ἡ μαρτυροῦσα, ἡ ἐξομολογούσα] separanda sunt interjecto poneto a reliqua formula præscripti testimonii, quod Apollodorus evocatis testibus, sed illis testari recusantibus, præbit per scribam.

1120. 21. ἡ βαῖνον ἰκέλευεν ἰκονοπυτινάδες ἐκείνῳ] pugnant hæc secum. qui ἡ βαῖνον, pari passu cum aliquo ambulat, nequid is dici eidem Καλέων ἰκονοπυτινάδες, ambulare passu uno pone illum. quare nullus dubitavit post Καλέων de meo iudicio ἁμῶν addere. idem Stephanus, qui nil veretur vobiscum, qui estis iudices, pari passu ambulare, eoque se parum vobis ferre, tamen, quoties Aristolobo comes iret, pone illum, ut inferior dignitate, ibat, uno passu minor. Opponit inter se iudices et fœneratorem. Iudices omnium, quotquot in rep. versarentur, orant principes. Erant hi caput reip., summa penes eos erat majestas, quippe qui personam populi, penes quem solum majestas esset, gererent. Contra nullam erat Athenis genus hominum contentias atque detestabilis fœneratoribus. citat h. l. Harpocr. v. ἡ βαῖνον. v. Herald. ad Arctobium p. 20.

— 27. Ἀντίθετος] εἰς τὴν ἑ συγγραφήν, ὅν καμωθὶ εἰ πλάττων. Harpocr. h. l. ὁ δὲ τὰν, ubi v. Valerius, qui etiam hoc δὲ Solone quendam affert.

1121. 1. *προσευχῆς*] *agens in rebus. v.* dicta ad p. 885. 5.

— 15. *ἰσὶ τῶν πόνων φύγειν*] quo ne frabatur ad necessitatem pecunias ad resp. necessitates sublevandas, contribuendi honoresque onerosos gerendi. Simulat se pauperem, et pro eo publice vult haberi, ne necesse habeat aliquam peculii partem in usus resp. erogare. Interpretantur statim insequentia *καὶ τὰ ἕτερα ἀναμύριτα-σθαι.*

— 17. *ἱππασίας*] questus pecuniarios.

— 24. *ἱεραζέσθαι*] Citat h. l. Harpoor. v. *ἱεραζέσθαι.*

1122. 2. *λογίζομαι*] videtur hic aliquid deesse, e. o. τὰ *πράγματα*, vel τὰ *κρίματα*, aut τὴν *ἰδίαν*. quamquam me non fugit, e proximis superioribus tacite repeti a legente quoque posse τὴν *τῆς χρείας ἀνάγκην*. *egestatis necessitatem, vel invitus cogentem.*

— 7. *ἀλλὰ τὸν*] interposui τὸ de meo.

— 9. *καλέζονται*] correxi *καλέζετε*, si *pusnitis.*

— 15. τῶν *ἀναγκαίων*] scil. *πρὸς τὸν ἕτερον χρημάτων.*

— 19. *διδόναι*] scil. *αὐτῶν.*

— *ibid. ἀπαγγέλλαι*] scil. *αὐτοῖς*. nuntiet illis aliquid. non displicet tamen Wolfii *ἀπαγγέλλαι*. *impero ipsi aliquid. jure velut suo, ut homo familiaris ab altero familiari, pro sua cum eo consuetudine, brevis verbis, libere, aperte, cum fiducia postulet. praesertim cum οὐδὲν ἄνω additum sit. quare nullas dabitavi sio rescribere.*

— 21. *πρῶτον*] hic est pro τὴν *ἀρχὴν, unquam.*

— *ibid. ἐπιβλεψαί*] *velam, tutamen, defensaoulam, quicquid servit celando, muniendo, defendendo, ne res, cui praetenditur, deprehendatur, aut impugnetur.*

— *ult. θεῖος*] videtur idem esse cum illo Nicias, qui p. 949. 22. gener Diniae esse dicitur. Erant ergo Diniae duo filiae, quarum altera erat penes Apollodorum, altera penes Niciam. Sed hic Nicias, si idem fuit gener Diniae et θεῖος Stephani, fuit frater uxoris Diniae. erit itaque θεῖος hic loci reddendum, non patruus, sed *avunculus.*

1123. 2. *δοκίτων*] vehementer mihi quidem cast suspectum.

— 3. *καίδα*] si bene habet, reddi debet voc. *δοκίτων, carentem domicilio.* Sed si vulgari notione h. l. quoque usurpatum ait illud vocabulum *δοκίτων*, ut scil, significet *non habitatum, aut non habitabilem, substitui pro καίδα debet οἶκον.*

— 4. *οὐδ' ἀναρήμαρον*] post οὐδ' videtur *ἁμῶς*, aut simile quod adverbium deesse.

— 13. *τῶτον*] sic recte dat Bav. vitiose τῶτον dant edd. Ald. Paul. Manut. et Herwag. minor. unde sumit, quisquis

fuit, *τῶτον*, qui margine Latet. id allevit. quod tametsi paulo est isto correctius, sanum tamen non est. Constructio sic est facienda: *σὶ συνέθε ἕσται μάχιστον — ἐπιβλεπῶσαι τῶτον. si evenisset casu fortuito, ut lanuus, aut alius alicujus artis sollicitus artifex, hunc Phormionem emisset.*

— 19. *κίμων*] non *dominus*, sed *administratorem, dispensatorem multarum pecuniarum*, cui magnae pecuniae essent commissae, quas administraret.

— 24. *ἡγμένον*] correxi, meo periculo, *ἡγμένον*. Passio enim, cui etiam Apollodorus se, utpote filius, adjungit et in gloria communionem ingerit, fuerant Phormioui *ἡγμένον* duces sollicitatis ejus, ad quam Phormio postmodum, industria usus, pervenit, eoque viam illi monstrant, et in eam viam illum induxerant. Sabauditar *αὐτῷ γαργόνας.*

— *ult. καταχρῆματα*] Citant h. l. Harpoorat. v. *καταχρῆματα*, et Ammonius p: 78. in eadem voce.

1124. 4. *τί γάρ* —] Scaber est et hiolous hic locus. neque dubito nonnihil deesse. Sententia quidem haec postulat, quae dedi de meo: *τί γάρ; μάταιν αὐτὸν εἰδοῦς — ETIAM RELIQUA, QUAE INTUS [h. e. in domo mea] SUNT, ARCHIPPE DONO.*

— 6. *ἕσα ἔστιν*] correxi meo periculo: *ἕσα ἔστιν ἔστί.* res certa est e. p. 1110. 9. et 13.

— 8. *μαριόρῃ*] bene habet. aptum enim est ο *δανόν*, si p. 1123. 21.

— 18. *οὐδὲν καὶ τίμων* —] concludit sic: *Rationem eorum, quae mihi debet, ut mihi reddat, ad hunc diem adduci se nondum passus est; et idem tamē me quasi ad rationem opum meorum, quas nemini debeo, vocat, et sibi arrogat rationem, quomodo eas administrarem, a me repetere. quae perversitas!*

— 24. *ἐν τούτῳ*] id est, *ἐν τοῦ ἕστῆσθαι ἡμῶς, vel ἐν τῶν λόγων, οὗς ποιεῖται περὶ τῆς ἡμῶς ἀουρίας.*

1125. 2. *ἕσα*] videtur delendum, et *ἰσ* eo latere vestigia vocis *δημοφία*, ut *οἷος* sio fuerit in quibusdam libris: *τὰ δ' εἰς τὸν πόνον δημοφία, καὶ εἰς ἡμῶς, ὡς δὴμαται λαμπρότατα (ὡς καὶ ἡμῶς οἰνοῦσι), αὐτοῖ.* non *καὶ ὡς-ἡμῶς οἰνοῦσι*, ut vulgatum est. correxi hoc posterius de meo ingenio.

— 11. *ἡμίθεος*] correxi itam sponte mea *ἡμίθεον*. in prima persona. *quo ipsemet dignus esset habitus.*

— 14. *ἄτος*] Phormio. ne quis de Stephano cogitet. creberrime enim orator noster a secunda persona ad tertiam se factu quasi repentino transfert, et cum allocutus esset modo reum, subito se ad iudices, et rursus ab his ad illum confert.

— 15. *πλησίον τοῦ τῆς διδασκόντος*] *immo vero πλησίον τοῦ τοῦ διδασκόντου, cui (Ar- 2 k*

οὐλοῦν) *σιναπικισμὸν* hic [Phormio] *condidit prae monumentum heri* [Pasioneis].

— 18. ἔς] *dedit de meo* ἢ καὶ — *quorum quorūque, non me, filium, solummodo.*

— 24. Ἀνάσιου] Citat h. l. Harpocrat. v. Ἀνάσιον et Ἀνασιῶν. unde colligo Atticos utrumque vocabulum usurpasse pro ergastulo castigandis servis mali meritis. vid. concertationes Manesaei et Valeii super isto Harp. loco.

1126. 6. Βάρβαρος γὰρ ἑσπόδης] cum alia Phormionis flagitia designat, tum imprimis illud, quod p. 1125. 9. attigerat. capitale enim erat servo, qui civem Atheniensem stuprasset. Lascio enim haec erat majestatis populo. Verumtamen non satis intelligo, quoniam ista sint scelera, per quae quis a privatis veniam impetret, eum meruisset poenam mortis publicae.

— 16. ἄρα] scil. *προσέειπεν ἰμαὶ φροῦν.*

— 21. τῶν αὐτῶν] subandi ἂν ἕξω τούτῳ ἰμαῶν.

— 24. εἰς ταῦτα] quippe, vel utpote. post *κατασχῆν* v. 24. ponendum est comma. inextricabilis est constructio, ni haec facias. quae sic habet: *περὶ Πασικλέως ἰμῶ καὶ οὐ σιωπήσομαι ταῦτα, ἂ τίς ἐδύκεν οὐδὲ τῶν ἄλλων λεγόντων ἀποκρίναι δύν, παραίτησάμενος καὶ θεοῦ ἐμῶν συγγράμην ἔχειν, εἰ οὐ δύναμαι κατασχῆν ταῦτα [aut potius ἰμαῶν] προελαλυθῶς εἰς ταῦτα, ὅστις ἰπὸ τῶν ἰμαῶν τοῦτο δούλων ἄβριμθῆς.* Vulgatam servare si velis, quod fieri posse haud infatigabor, erit sicut accipi pro, delatus in hunc locum, seu orationis, seu necessitatis, ut me nequeam continere, aut, ut haec nequam suppresserem.

1127. 2. *καρσιπικισμῶς*] id est, *καρσιπικισμῶν. pro ea, quae est stultitia atque insania.* malim tamen *ἰσοστικισμῶς.* Phormionis esse *admittens et subiciens, motemque illi rebus in amittendis gerens.* Recentiores quidem Graeci *καρσιπικισμῶν* sic usurpant, sed alia Attici hoc sensu *καρσιπικισμῶν* dicunt. nam ergo dedit orator *καρσιπικισμῶς.* tamen in perfecto potius *ἰσοστικισμῶν* dicere amant, quam *εἰσοστικισμῶν.* An *ἰσοστικισμῶς*?

— 13. ἄρα] solenne erat hoc munus, sed tanto dignius Pasione, quod is officinam habebat, in qua scuta fabreficebant.

— *ibid. καὶ πολλὰ*] malim καὶ ἄλλα πολλὰ.

— 15. *ἑρμηρέχως τριεραρχίας*] videtur hic numerus trierarchothum, quos gessit Pasio, deesse. quid si legitimus ἢ *ἑρμηρέχως* [id est, *ῥήτης*] *τριεραρχίας.* nam saepe quisque navis erat trierarchoth, h. e. ejus, quam suis sumptibus condidisset atque instruxisset. Quinque triemes autem hic dicitur Pasio reip. contulisse. fuit ergo quinque trierarchoth. quot enim quisque triemes, seu junctus, seu sponte sua, armaret, toties fiebat trierarchoth; non uno anno, sed aliis atque aliis consequentibus.

— 25. ἢ τίς] malim ἢ *ῥήτης ἰσότητος ἰμαῶν* [soil. *ἰμαῶν ἔσται*]. Sententia est haec: nihil enim ad rem facit, alicui vestrum esse servum, qui Syras, alii esse servum, qui Manes, alii alios, qui aliter quocunque tandem nomine appellantur; nostro autem servo nomen esse Phormiois. Phormionis idem semper est, quodcumque sit ei nomen, qui perpotamini. Unde patet, post verba, *εἶτος δὲ φερμίον, deesse διαφίρα.*

1128. 1. τὸν ἀφραμένον] soil. ἰμαὶ τὸ λαθεῖν δύνω κατὰ τοῦτο. puniis eum, qui mihi eripuit facultatem hunc Phormionem castigandi. significat Stephanum.

— 7. τί ἔστι] h. l. accipio non pro *quid igitur?* sed pro *cur igitur*— *Cur igitur scriptum est in formula tui testimonii id, de quo tu testari recusas?*

— 8. ἀπιλλήφου] *correxι ἀπιλλήφου.* a verbo *ἀπιλλήφω.* *cur itaque locum illum erungi et oblitesceri nil curasti?*

— *ibid. τίς ἔστι*—] subandi ἰσῶν. hoc est, *τί λέγεις; quid itaque tibi vult*—? *quid ait*—?

— 9. ἰὰν μαρτυρήσῃ] addidi δὲ de meo, ut ait *ἰὰν δὲ μαρτυρήσῃ*— soil. *φάσωσιν*— *in quietem dicens.* v. v. 6.

— 10. ἰπιτροπῆσῶν] *correxι ἰπιτροπῆσῶν.* Pasicles enim jam pervenerat ad *intolam suam.* v. p. 1099. 2.

— 11. τῶν δ' ἔχειν] soil. τῶς διαθήσῃ — *si dicent illum [Amphionem] habere penes se testamenti tabulas*— *τῶς ἀναγνῶντες αὐτοῖς, tum occurrunt ipsis his verbis: Quanam tabulas.*

— 12. αἶνοι] Pasicles, Nicoches, ejus tutor, et Phormio.

— 13. ἰμαῶν] Stephanus ejusque consortes, Cephalophon, Amphion.

AD ORATIONEM SECUNDAM IN STEPHANUM.

Est hic ἢ *ἀεικλος* vel ἢ *ἑστρες* λόγος in eodem causa, et occurrant in hac oratione argumenta non pauca, nullo graviora iis, quae ἢ *ἀεικλος* λόγος attulerat.

1129. 9. εἰδῆς] statim a prime principio machinationis.

1130. pen. *ἰμαρτυρίας*] Citat h. l. Harpocrat. v. *ἰμαρτυρία.*

— alt. *ἰσῶν ἰμαῶν*] *correxι ἰσῶν ἰμαῶν.* pari jure licet accipere contra extestimoniam (*ἰμαρτυρίας*) atque ipsam testimonium, et convictum falsam *ἰμαρτυρίας*.

teneri panis perinde atque convivam *φαλα μαρτυρίας*.

1131. 4. *ὁ ἱμαρτυροῦσάντας*] correxi *ὁ μαρτυροῦσάντας*; (sive praepositione, verbum simplex) de meo sensu. nam praesentes *μαρτυροῦσάντες*, absentes *ἱμαρτυροῦσάντες*. Sententia est haec: *ὁ ἱμαρτυροῦσάντας*, absens ille, cuius nomine iudiciis exhibitum fuit aliquod testimonium, si pro suo agnoscat hoc testimonium, tam his *φωδμαρτυριῶν* adversus eum intendetur. Sin autem ille negat hoc testimonium suum esse, tam *ἐπιδοκίῃ* ἢ *φωδμαρτυριῶν* erunt illi, qui praesentes in iudicio testati sunt, illum absentem nisiis hoc testimonium, atque suo id nomine iussisse exhiberi.

— 8. *ἀκούσ*] ad voc. *ἀκούσ* meo iudicio addidi *ζῶντος*. gemini criminis inoustrat Stephanus; quorum unum est, quod *ἀκούσ ζῶντος ἱμαρτύρος*, quod est contra leges. vetant enim leges quomquam in iudicio testari, se audivisse aliquod ex aliquo, qui adhuc in vivis supersit. alterum est, quod falsa testatus est Stephanus ea ipsa, quo testatus est se audivisse ab ille superatite; qui est Phormio.

1132. 2. *μαρτυροῦσ*] bene habet. sabauditur enim *τις*.

— 5. *ὁ προβαλλόμενος κατὰ ταῦτα*] correxi *προβαλλόμενος* (in aor. 2.) *κατὰ ταῦτα*, meo iudicio. quia praepositi *ὁ μαρτυρίας*, non *ὁ μαρτυρίων*. In *κατὰ ταῦτα* subauditur *ἐπι προβάλλεται παρὰ τὴν ἡμέραν*. v. p. 1139. 10. ubi expono, qui aut *ὁ προβαλλόμενος*.

— 10. *οὐκ ἔστι*] post *οὐκ ἔστι* videtur *ἐπιφωρμάνου*, *εὐσεμ ἀφροντίου*, *δεσεσε*.

— 13. *καὶ ἐν μάλῳ γογγυμμένους*] correxi *ἐν μάλῳ γογγυμμένους*, sive *καὶ*, utrumque meo iudicio. Sed *γογγυμμένους* etiam Bav. confirmat. subaudi *μαρτυρίων προέξουσι*. citat h. l. Harpoer. v. *μάλῳ*.

— 25. *ἄλλους*] correxi *ἄλλους* in dativo. forte utraque lectio copulanda est, ut *καὶ οἱ ἄλλους ἄλλους*, et *non aliis legibus aliis uti*.

1133. 4. *ὁ ἐποδασάτω* —] malim: *ὁ ἐποδασάτω δὲ διαδοκῆν, ὡς καταλιπεῖν οἱ κίριος ἦν*.

— 7. *ὡςτε μόντι ἀνωπιεῖν, μόντι ἐπιδοκίμασθαι*] videntur, non in lege fuisse, sed ab ipso addita oratore, interpretationis ergo. Sententia est: Quicumque adoptat non suam [sive a patre familias in familiam, sive a populo, patre communi, in civem, magnam illam civium omnium familiam] qua adoptione, vel arrogatione amiserunt ius excludendi, quos velint, sua hereditate, aut hereditatem virginemque heredem iure petendi; illorum cuique licet de bonis suis pro arbitrio testamento constitutere. In *ὡςτε μόντι ἀνωπιεῖν, μόντι ἐπιδοκίμασθαι* subauditur, aut *ἔξισται*, aut *δίνονται*. Apparet ex hoc loco, τὰς τού-

τέρας, vel *ἀνωπιεῖν*, h. e. non civem, non natum, sed factos, non filios adoptatos, caruisse iure primum τῶ ἀνωπιεῖν, excludendi aliquem hereditate sua, deinde τῶ ἐπιδοκίμασθαι.

— 9. τὰ ταῦτων] cum praecessisset *ὡς: μὲ ἐπιδοκίματω*, tamen subiungit τὰ ταῦτων, quia subauditur *τούτων ἀνωπιεῖν ἔξισται τὰ ταῦτων διαδοκῆν*.

— 10. *μαρτῶν*] dabiam, sive nominativus singularis participii praes. a verbo *μαρτῶν*, an, quod malim, genitivus pluralis a *μαρτία*. dicuntur *μαρτία* insulas temporarii, per certa intervalla redeuntes, furoris, aut morbi comitialis, a vi quadam occulta lunae corpora contrahentis, prout veteres rebentur. Et haec posteriori interpretationi vim addit v. 27. ubi est *ὁπὸ μαρτῶν*.

— ibid. *χάριος*] num fuit verbum in usu *χαρίσσω*? *ἀδύνατος* praesentio. videtur. Ergone *χαρίσσω* legendam? Haec liquet.

— 11. *ὁ φαρμάκων ἢ νόσου ἔπαι*] subaudi *καλυπθῆναι διαδοκῆν*, possit tamen quocumque *φαρμάκων*, legi, ut sit participio. a verbo *φαρμακῶν*, *furere e philtro*. citat h. l. Harpoer. v. *φαρμακῶν*. Sed adhaerere adhuc ad v. *φαρμάκων*, probabile sit ex insequentibus, Solonem dedisse, non *φαρμάκων*, quod esset genitivus pluralis. a *φαρμακῶν* substantivo; sed *φαρμακῶν*, quod erit nominativus singularis participii praesentis a verbo *φαρμακῶν*, quod si verum esse censeamus, erant verba sic ordinanda: *ὁ χάριος, ἢ νόσου ἔπαι, ἢ φαρμακῶν*. nisi si quis a condendo testamento impediatur, et excludatur, sive ideo, quod sit lanaticus, sive praesentio, sive per morbi impotentiam, sive quod per herbas et carmina a statu mentis defectus sit, sive quod sit in potestate uxoris, sive ab ulla alia quavis re legibus adversa restrictus teneatur. Sed de hoc quidem postremo articulo vide quo statim dicentur.

— ibid. *ὁ γυναικὶ ἐπιδοκίμαστος ὁπὸ τούτων τῶ παρανομίαν*] correxi: *ὁ γυναικὶ πυθόμενος, ἢ ὁπὸ τῶν του (enelitic) παρανομίαν*, ex ingenio meo. quamquam, si satis tutum et licitum existimassem, pro postrema voce *παρανομίαν* fuisset *παρὰ νόμου* daturus. ut haec esset sententia: Sive quicumque alia restrictus teneatur causa, quominus sibi ex animi sui sententia constitutere licet. Sed esto de *παρανομίαν*, an *παρὰ νόμου*, aut *ὁπὸ τῶν του παρανομίαν*, aut *ὁπὸ τῶν του παρανομίαν*, aut *ὁπὸ τῶν του παρανομίαν* optanda erat alterutra ex duabus lectionibus, aut *ὁπὸ τῶν τῶν παρανομίαν*, aut *ὁπὸ τῶν του παρανομίαν* [id est *προς*] articulo postponere. Ceterum ambae lectiones ad sententiam idem valet.

— 16. *παργίνετα*] tametsi omnes mei libri in hac lectione consentiant, nullus tamen dabitavi ex editione H. Wolfii recipere *παργίνετα* re ita exigente. Si adesset *ἑαστος αὐτῶν*, recte haberet vulgata.

1134. 1. *τὰς διαθήκας*] reliqui, quia reperiebant in omnibus uel libris, et constructio fert, quae sic est facienda: *σκοπιῦντι τὰς διαθήκας, ἕς φασιν οὗτοι διαβέσθαι τὴν πατέρα, εἰ θεαῶσιν αὐτῶν εἶναι ἀδρός φρονούτος*. *Krat* tamen plurius *διαθήκας* in nominativo, quod margo Latet. dat. nescio quo auctore.

— 3. *ἀνέλωθον*] id est, *ἀπὸς, ἀνάλογον, συμβαθίων*. *videatur* vobis esse *constataneum*, ut is uxorem suam ei det, cui negaverit veniam *quaestus faberis una nobiscum eodem loco atque tempore exerendi*.

— 10. *οὐδὲν ἰδίωκου*] correxi e Bavarico *οὐδὲ ἰδίωκου*, quod atique vulgato praestat, quamquam adhuc melius esse puto *οὐδ' ἂν ἰδίωκου*.

— 13. *τὰς ἰγγύας*] mulierum puta matrimonio despondendarum. quinam illi sint, a quibus adolescens uxorem ambiens legitime sibi ouret amatam puellam desponderi atque in manus dari.

— 16. *ἐπὶ διαταῖς*] subaudi *τοῖς νομομοίσις*. *quamcumque mulierem viro desponderit atque in manus dederit, ea lege, ut illa mulier iustis honoribusque et iuribus omnibus fruatur, quibus frui uxores legitime desponsas et matres familias, δάμαστας Attice dictas, in Attico jure sancitum et usu receptum est, sive pater*—.

— 20. *τὴν κύριον ἔχον*] id est, *διὰ τὴν κύριον τῆς ἐπικληθῆν ἔχον αὐτὴν γυναῖκα*. Si qua mulier (seu virgo, seu vidua) est *ἐπικληθῆς* haeres bonorum (seu a patre, seu a priore marito relictorum), tum habeto eam uxorem is, qui est *κύριος*, h. e. sanguine proximus a defuncto, qui esset per leges futurus bonorum haeres, si nulla esset *ἐπικληθῆς*. *ἔὰν δὲ μὴ ᾖ*, pergit lex (non *ἐπικληθῆς*, sed *κύριος*). Sin autem nullus sit *κύριος*, a legitimis constitutis bonorum haeres, tum is esto *κύριος* mulieris, seu mulier esto in ejus manu atque potestate, cui illa hese ipsa permiserit. Haec esse mihi videtur legis hujus sententia, quam, meo quidem iudicio, multo melius perspexit Petitus, LL. AA. p. 534. seqq. quam Salmasius, qui toto caelo a mente legislatoris aberravit, quantum quidem colligere est ex illis, quae Wesselingius ad illum Petiti locum e Salmasio attulit.

— 27. *ἔνετα χρημάτων*] Sententia est: Si quis posset largitionibus adduci et corrumpi, ut se patrem, aut avum, aut fratrem alioque femine ferret, atque iudicibus venditaret, putatisne, iudices, Phormionem, et Archippen, ceterosque fraudum et machinationum, quibus illi vel

sunt, auctores et administratos, nullis fuisse paratos pecuniariis largitionibus, quibus aliquem ejusmodi contentitium patrem fratremve Archippen sibi compararet atque subornaret? Sed nemo est tam audax, qui vel maximis largitionibus adduci se paliat, ut tantam iudicii disorimen adeat.

1135. 4. *καὶ ἔμα*] transposui de meo. *simulac. ἔμα καὶ ἔβητα*.

— *ibid. ἐπὶ δασίς*] Citat h. l. Harpoer. v. *ἐπὶ δασίς*.

— 16. *ἐπὶ ἔξω*] aut *ἐπὶ* cum *καὶ* est mutandum, aut ista duo verba *ἐπὶ ἔξω* plane sunt tollenda, ut varia lectio verborum *ἐπὶ προικαλαῖτο*. item *Ἀπολλοδώρος Θεομίσινα* v. 17. etiam *παράδουνα* leg. exitimio loco verbi *ἀρωδάτου*. v. f. 22. et 1151. 11. et alibi. ut brevis sim, videtur totus locus, amputatus inutilibus, ita esse continuandus: *ἐπὶ προικαλαῖτο Ἀπολλοδώρος Θεομίσινα παραδουῖνα τὰς θερσικαίνας εἰς ἔξωνα*.

— 19. *πρὶν οὖ*] id est, *πρὶν* [seu *πρὶ*] *ταύτου τοῦ χρένου*, ἢ *ᾗ*.

— 25. *πολιτῶν*] malium *πολιτῶν*. a nominativo *πολίτης, πολιτῆος*. aut *τῶν ἐκ πολιτῶν*, et *τῶν ἐκ μεταίων*.

1136. 1. *κληρῶν δὲ τὸν κληθῶν καὶ ἐπικληθῶν*] correxi meo iudicio, *κληρῶν δὲ τὸν κληθῶν καὶ ἐπικληθῶν*. *Judicio oportet iudicia de hereditatibus, et de mulieribus haeredibus, sortiri quotquot memas*. *Integra dictio τοῖς διασπῆς, aut τοῖς ἀρχοντῆς, διὰ διακῶν κληρῶν περὶ τὸν κληθῶν καὶ περὶ τὸν ἐπικληθῶν*.

— 3. *ἔπιδικω*] correxi de meo *ἀνεπίδικω*. in quo Petitus p. 540. et Wolfium habeo mihi consentientes. *negus esto hereditatem controversam teneri ab eo, cui sententia pretoris eam non adjudicaverit, aut qui super ea jure non contendit*.

— 6. *ἐπὶ αὐτῆς*] correxi *ἐπὶ αὐτῆς* ex edit. Wolfii. non alienus etiam sum e Lambini conjectura *αὶ διὰ ἑστέος ἕτις*.

— 26. *συνοτάμους*] id est, *συνοτάς σὺν οὐ καὶ περιόχτας περὶ εἰς σύστασιν καὶ ἔργαστήριον συνοφανῶν καὶ συναφῶν*. concilians tibi sodalium calumniorum et ocellerorum, qui tecum stant, te circumstant, in judiciis, te comitentur et assententur atque protegant, tanquam jura exsequantur.

1137. 1. *συνόστρατι*] sibi amicisque suis conscribat atque corroget gratis, precibus, doctis, promissionibus, minis, cogat manam improborum in Helicam congreredientium.

— 3. *ἰδίωκου δεχόμενος*] correxi *ἰδίωκῃ δεχόμενος*. e libris, Bav. et Ald. editione, in quibus ambobus est *ἰδίωκῶν δεχόμενος*. unde facile exculpavit, quinquis margini Latet. adscripsit id, quod dedit. Vulgata videtur et Archippen nota, quae nescio an in libris quibusdam veteris hic fuerit,

διδούς ἢ ἀπαδεχόμενος. hac sententia: Si quis senatum quingentorum, aut Heliziam corrumpat nummis, quos, aut ipse suo nomine praesentes det atque didat, aut alius nomine recipiat post rem iudicatam ab eo certe persolvendos, si secundum eum his data fuerit. quae lectio nescio an isti, quam ex auctoritate librorum reposuimus, et quam Petites quoque l. c. exhibuit, etiam sit praehabenda.

— 5. λαμβάνει] correxi λαμβάνει. Recte porro τὰ χρήματα cum articulo, ait, non χρήματα simplex. illas pecunias, destitutas iudicibus corrupendis, quo eas inter illos diribat.

— 10. νημεδεντι] post νημεδεντι videtur deesse κατὰ τοὺς τῆς πόλεως ἱεῖρας. vel simile quid.

— ibid. τούτως] cohaeret cum ἀμφοτέρως et redit ad Phormionem et Step-

hanum. αὐτὸς autem v. 11. refero ad τοὺς ἄλλους.

— 15. τοῦ ἔργου τῆς οὐσίας] significat officinam scutis fabricandis, τὸ ἀσπίδων τῆς οὐσίας. cuius crebra sit mentio in oratione pro Phormione.

— 18. θαδίνας] correxi θαδίαν e margine Latet. quamquam de auctore lectionis huius mihi non constat. Verumtamen ipse Demosthenes satis idoneus ei auctor est, v. 20.

— 19. ἢ αἰδοῖται] scilicet αἰ συμβαλέμενοι τὰς συνθήκας, vel τὰς συγγραφάς.

— 21. ἔπειτα καταλείψουσιν] post ἔπειτα videtur deesse κατασκευασθήσονται, scilicet τὰς διαθήκας. ideo enim testamentorum conditiones ea relinquunt obignata, quae eorum argumentum ignovetur.

— 22. ἡμῶν] τα, Phormio, et τα, Stephanus.

AD ORATIONEM IN EVERGUM ET MNESIBULUM.

Harpocration v. ἐκκαλοῦσαν auctor est, faise, qui orationem hanc Demostheni abjudicarent, et ipsi sibi videri ait eam polius Dinarchi esse.

1139. 3. τῶν ψευδομαρτυρῶν] malim τὸν ψευδ. redit enim ad ἀγῶνας. quod causis forensibus reliquum, veluti subsessorem quendam, iusserunt esse certamen de falso testimonio. Sed quo formidinem huius iudicii subeundi injecerunt iis, qui falso testimonio dicendo malam causam sublevant.

— 10. τὸν προβαλόμενον] eum, qui falsos testes redemerit, subornarit, instruxerit, et ad iudices produxerit, per eosque iudiciis impesuerit. v. p. 1132. 5.

1140. 1. ἀπράσασθαι] aut post v. ἀπράσασθαι aut post v. ἄπαντα deesse videtur ψευδομαρτυρῶν, aut διεξίτητος.

— 7. εἰ μὴ] malim cum margine Latet. εἰ μὴ, quod etiam Wolf. in editione sua exhibuit.

— 16. προκαλοῦσθαι — παραδίδοται ἔπιμας εἶναι] si bene habet haec lectio, necesse est, ut idem significet atque si dixisset: Θεόφωμος ἐν προκαλοῦσθαι, ὅτι ἔπιμας ἐστὶν παραδίδοται. — Theophrastum in ἀποκρίσει ἀφῆκε, ἡ παρατάξις ἐστὶν ἀντικείμενον. fuit tamen cum suspicarer leg. esse προκαλοῦσθαι, de quo iudicent peritiores. vel etiam καὶ ἔπιμας εἶναι, ut p. 1144. 9.

1141. 1. κατὰ] dedi de meo κατὰ. nam εἴμαι cohaeret cum insequente παραδίδομαι.

— 9. τούτως τοὺς μέγιστους] malim aut

τούτως μέγιστους, aut τοὺς ταύτους μέγιστους.

— 13. καὶ τὸν μὲν μαρτυρίαν ἔργῳ] malim καίτοι τὸν μὲν μαρτυρίαν ἴδι ἔργῳ.

— 15. παραδίδοται] possit defendi, et ad Theophrastum referri. malim tamen cum Wolfο παραδίδοται.

1142. 2. τὸν ἀδελφὸν] Evergum.

— ibid. καὶ τὸν κεισοτήν] sororis suae maritum, Mnesibulum.

— 9. ἐξέτινος] sic veteres exarabant, etiam tum, cum vellent id dare, quod nos hodie ἐξέτινος. verumtamen hoc praetuli, ne confunderetur cum ἐκτίσις, extendere.

— 20. δηλώσω ἡμῶν] subaudi ταῦτα τὰ τεκμήρια.

— 22. καὶ παραδίδοται] aut delendum est καὶ. v. p. 1149. 37. et alibi. aut deest Κοιλιθῶνας, vel ἑβόλωνας, aut post παραδίδοται, aut post τῆς ἀδελφῶν.

— 26. Οὐλοῦσα καὶ Ἐραχθίδα] ad alteram harum tribuum referendū videntur actor, cuius nomen latet (nescio tamen, an sit Apollodoros, Pasionis filius), et Theophrastus. Pythodoros certe, arbiter ab illis delectus, fuit ἐκ Κερδῶν. v. p. 1140. 17. Κερδαὶ autem erat demus Erechtheidis. et videntur hi adversarii arbitrum e sua tribu delegisse.

— post προσηγορίας] Palmerius Exerc. p. 644. mavult παραλοῦσθαι. est id quidem sententiae h. l. convenientius, item προσηγορίας. Sed obstat utrique conjecturae genitivus praemissus, τὸν ταύτων προκαλοῦσθαι, qui constare cum παραλοῦσθαι, aut προσηγορίας nequit. quare vulgata videtur

se exegisset, et tulisset quoque a se, Aphareo.

1149. 2. καὶ ἀκούων — idem est ac si dixisset: καὶ ἀκούων παρὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων τῷ Θεοφύμῳ, εἰς αὐτὸν τὰ δάφρα. et audiens ex iis, qui Theophemum usquequum ut essent, quo is animo esset in causis, unde aut lucrum faciendam, aut dampnum accipiendum esset.

— 27. ὑπακούσασιν] quae nobis fores pulsantibus aperuerat.

1150. 5. ἀπαγωγῆς] mos loquendi postulat ἀπαγωγήν, in accusat., quod magis quoque Latet. annotavit, et sic nullus dubitavi corrigere. v. p. 1186. 12. quid sit δάφραγμα τῶν σκαίων v. 4. non satis intelligo. Estne schedula manus scripta magistri alicujus rei navalis, qua is testaretur, sibi esse a Theophemo representata arma nautica resp. ab eo debita, nos Quittung, aut Empfangscheine appellamus. nat estas potius index, elegium, quo consignatae sunt res, ut h. l. debitas, et exhibendas. Estne itaque ἀπελθῆσαι τὸ δάφραγμα exhibere eam indicio romanæ res ipsas debitas.

— 13. τοὺς παραδιδόντας, καὶ ἐφέλωτας] sustulit comma et καὶ, ejusque loco τοὺς secunda substituti ex editione Wolfii, qui, sensuros, traderent exactoribus nomina debentium.

— ult. ἵσασι εἰ μάρτυρας] malim εἰ τῶν μάρτυρας. hi testes Theophemi.

1151. 1. μαρτυρία] post μαρτυρίας deest αἰσθησις, vel ἰσχυροζήμιος.

1152. 6. ἵνα ψαφισμαίον] malim uno vocabulo διαφάρα. Illa praepositio δια in hac compositione significat diversitatem sententiarum, in quas discedant iudices suffragia ferentes.

— 10. ἴστω] scil. ἀρρηξίον, vel ζυμωματός.

1153. 21. οὐκ εἶπεν πρὸς τῷ δικαστῆϊ] secundam vocem cum τῷ mutavi meo iudicio, et postmodum in ed. Wolf. quoque repari. Praefere hanc viam illi, quam Lambinus monstravit, qui post εἰπεν τῷ addit ἴστω.

1154. 9. αἰσῶς] potest ferri, et, non ad ἰσθῶν, sed ad ἰσχυοζήμι referatur. rogabam, ut illi morem mihi concederent. praestat tamen atque αἰσῶ in genitivo singulari, quod etiam usque Lut. dat. Couf. v. 16. et recipi.

— 18. δὲ] corrigi δεῖ.

— 15. τῷ Θεοφύμῳ] malim σοῖ, Θεοφάρα. sed dedi de meo ἐστὶ τῷ — qui articulus coheret, non cum Θεοφύμῳ, sed cum ἀπελθῆσαι.

1155. 7. ζήτησιν] Citat h. l. Harpoer. v. ῥητέμων.

— 20. τὴν παρῶσαν μὲν πύλην] corrigi: τὴν γὰρ πύλην μὲν πύλην. operabatur enim fore, ut supellectilem domi meae deprehenderent,

quae mihi obis fuit. nam in κατάληψιν tacite repetendum est a communi ἴστω.

1156. 3. αἰτῶ] rediit ultro, sponte sua.

— 4. ἰδέαις ὄντας] potest ferri, nisi sequentia obstarant. ipsam liberavisse ejus ad aegritatem redactos. Sed vix patitur hoc constructio. quare malim eam Wolfio ἰδέαι ὄντων, vel ἰδέαις σπουδῶν. post μὴδὲ videtur infinitivus aliquis deesse, e. o. ἀνάξια ἰμοῦ πάσχουσαν. necesse itaque mihi fuit non committere, ut ea careret necessarii, mihi quae ipsa aegritate dolere conscientiam, quae mea nutrix et duxitrix mea pueritia fuisset. accipio enim παιδαγωγὸν pro somnina. Sin istem id mascofionem est, tum ἰδέαις ἴστω bene habebit; et nihilominus tamen post μὴδὲ addendum erit μὴδὲ ἀνάξια ἰμοῦ πάσχουσαν. et tum erit sententia: necesse mihi erat cavere, ne ea malier, quae mihi lac praebisset infanti, et is, qui pueritiae meae gressus mensesque redisset, ab aegritate praesentur, et indigna meo pateretur.

— 30. ἴστω] pro hoc verbo substituendum suspicatur Valerius ad Harpoer. p. 54. ἀνακρίσειον, quia Harpoer. h. v. ex hac sententia laudet. Sed Harpoeratio memoria lapsus est, volens aliam quendam orationem laudare.

— 18. ἀσθῆδων] Theophemus et Evergus.

— 20. πορευόμενοι] scil. αἰτῶν ἐπιπύρτα. si volentis manere, donec maritus meus domum rediat.

— 21. αἰτῶν] corrigi αἰτῶν, scil. τὴν ἰμοῖν ἰδέαι.

1157. 13. Ἀγροφίλων] Hagnophilus hic videtur istius vici magister fuisse, cujusmodi magistratus vicanos posteriori aeo fuit Isonareba dicitur. ἴστω v. 12. h. l. est proximum eumitum. Sicutum illi semitae, in qua sitae erant sedes actoris.

— 25. μαρτυρία.] malim μαρτυρία in plurali.

1158. 11. εἰδῶ] id est, ἴστω, statim oriente die. aut, quamprimum ego ad Theophemum adissem.

— 12. τὰ ὑπέλωσα] aut ante τὰ ὑπέλωσα deest ἴστω, aut verba τὰ σκαίον v. 17. redundabant, necio vitiose, an eleganter. addidi ἴστω de meo, posterioris si statim, evocat orator iteratione ejusdem vocabuli mentem lectoris ad rem praesentem.

— 12. τὴν ἴστω] id est, τὴν παραπύλην. v. p. 1150. 3. 6. et 17. et alibi.

— 21. καὶ ἴστω] scil. drachman.

1159. 9. εὐδαιμονίαν] malim ἐν τῷ πύλοισιν.

— 13. ἀθέστων —] videtur et hic locus carens transpositione laborare et verba sic esse ordinanda: ἀθέστων μὲν τὰ ἰσχυοζήμι, τῷ δ' ἰσχυοζήμιον τὸ ἀρζήμιον παρ' ἰμοῦ. καὶ πύλην εὐδαιμονίαν εἰς τὴν εὐλίαν, ἐπιπύρτα τῆς ἴστω. καὶ τὴν

ἀν — et transposui meo arbitrato, sed paulo aliter.

— 15. ἐπηγάλας αὐτοῖς] soil. κομίσασθαι, aut ἀπολαβεῖν τὸ ἀργίον παρ' ἑμαυτοῦ.

— 22. αὐτοῖς] aut αὐτοῖς leg. ob sequens ἐφρήνιζον, aut ἐφρήνιζεν in singulari. prout hoc de meo.

— pen. τούτους] Theophemo et Evergo. 1160. 4. ἐξηγητὰς] Citat h. l. Harpoor. v. ἐξηγηταί.

— 12. ἀμφοτέρω] malim ἐπι ἀμφοτέρω, soil. βούλομαι αὐτοῖς μοι σκεῖν.

— 14. ἐπιτηγυῖν] Citat h. l. Harpoor. v. ἐπιτηγυῖν δέξω. quid προαγορεύειν sit, dicit Pollux apud Valesium ad illum Harp. locum. sc. interdicere cædis auctori, ne ad tumultum accedat. idque oportet eum facere, qui necessitudine quadam perentum attingat.

— 17. ταῖς συμβουλεύομαι] malim τὰ [pro ταῦτα] δι συμβού.

— 23. οὐ γὰρ ἔστιν —] Idem est ac si dixisset: αὐτὸ ἐ γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτων, ἀν σὶ κίρια δ' ἴσως κτετακται, ὥστε ὑπὲρ αὐτῶν διελθεῖσθαι.

— 24. τούτων] subaudi ἔνθα, vel ὑπὲρ, vel παρ. horum causa liceo domino, vel tutori, contra quem litam capessere.

— 26. αὐτοῖς] malim αὐτοῖς cum spiritu aspero, id est, ἀντοῖς, vel ὑμῖν αὐτοῖς καὶ τῷ ὑμετέρῳ οὐκίρ.

— pen. ἀποφύγῃς] correxi de meo sensu ἀποφύγῃ σ' [id est, σὶ]. si advergarius tuus te effugiat, h. e. si iudicio eum vincas et condemnare minas possis. nam alias ἀποφύγῃς, si tu effugias, et δέξῃς, si tu iudicio vincas, non esset inter se opposita, quam debent esse, sed ad idem reciderent, idemque dicerent.

1161. 6. αἰτίας] v. p. 1160. ult.

— 8. ἑσυχίαν εἶχον] subaudi ἐπὶ τούτους, vel ἀπὸ τούτων.

— 10. ἐν τῷ ἔργῳ] videtur eam jurisjurandi formulam designare, qua iudices Arcopagitici aliique de cædis cognoscentes obstringebantur.

— ibid. ἔτι] correxi ἔτι duobus vocabulis de meo sensu. Disputationes viro- rum doctorum asper h. l. v. apud Petit. LL. AA. p. 624. et Interpr. Pollucis VIII. 118. Sententia: iudex de cæde cognoscere iussus, in iurejurando, quod, antequam ad iudicandum admittitur, prestat, conceptis verbis testatur, sese ad causam, testimoniumve dicendum admittitur esse, quousque oculo sit προσήκων, etiam ad servas sit. Bene habet προσήκων in genere neutro. ἔτι προσήκων idem est atque πάντως ἕκαστον εἰν προσήκοντες. Cædis actiones in peremptorem a necessariis perempti gestis dicebantur ἐπιανάφεις, id est, mandata, ideo, ni fallor, quia plerumque actores ejusmodi se siebant interfuisse

oedi, et audivisse ex exspirante, cum ἴσ occisorem suum nominaret, amicisque presentibus mandaret atque injungeret, ut sanguinem suum ulciscerentur.

— 17. γυναικῶ] post γυναικῶ, aut in hac regione, videtur παραπροσέμαχος deesse. quod solum ὑδὴ appellat, cum p. 1155. 26. μετὰ τῶν παίδων dixisset, videtur indicare, unum auctori filium solummodo fuisse, reliquam prolem foemellam. Quod si est, nequit Apollodorus Pasionis auctor fuisse hujus fabule, quod supra suspicabar. nam ei proles mascula nulla fuit.

— 18. ἀφθονομαί] hoc sensu non memini usurpari, sed activam ἀφθονομαί. nam ergo hoc præferendum, aut in optativo ἀφθονομαί.

— 25. ἐμὶ] malim abesse. Insequitur enim statim v. 26. nisi malis ibi tollere. quod perinde est. alterutro certe loco redundat. et posterius includi uncis.

1162. 8. λάψασθαι] post λάψασθαι subaudi μέτρα, vel μέτραν. v. p. 1155. 19.

— 9. ἄς οὐ διὰ ταχέως] addidi negationem. ac si non tam cito nummos ipsi esse expediturus. aut, quasi nequirem intra breve tempus pecuniam conficere. v. v. 19. et 1159. 15.

— 14. ἀπολασθῆν] subaudi τὸν δίκην (v. v. 13.) quod h. l. idem est atque τὴν καταδικῆν, mulctam, cui damnatus eram.

— 24. κίρια] Lamb. vult κίριον. planius id quidem est et vulgari loquendi modo convenientius. nego tamen vulgatum vitiosum esse. ἔτι cum multa complectatur, tametsi singulare est, ideo facile potest cum plurali componi. v. ad p. 1179. 8. et 1183. 13. 24.

— ult. καὶ ἄς ἐ καῖς] cur hoc de navi imperatoria afferatur, haud cerno. Forte sic cohæret ratiocinium: Aloimachii imperatoris navem, quod rimas egisset, inhabile esse factum navigationi. quemdam repararetur, Aloimachus mea navi usus est. quo factum, ut ego in Urbe essem, et ad diem præsto esse ad satisfaciendum Theophemo de mulcta non potuissim.

1163. 3. ἐκτίειν] videtur hic deesse ἔτιμος ἦν, aut ἰσχυλόμεν. Nam ἐκτίειν, quod Bav. dat, tametsi vulgato præstat, minus tamen genuinum videtur.

— 7. ἄς οὐκ ἔβου] deleri οὐκ. quamquam in eo videntur vestigia vocabuli ἄντος latere, quo Theophemus designatur. et sic assas sum rescribere. Sed sic jam Wolfus conjecerat, ut nunc demum video, quare laudem hujus inventi illi transcribamus. Conf. p. 1181. 26.

1164. 6. δι — δι] indicat hinc con- structio, circa hunc locum aliquid deesse.

— 8. καὶ εἰσπρόσθη] καὶ malim abesse et includi uncis. Si servetur, ἔμας erit addendum.

AD ORATIONEM IN OLYMPIODORUM.

1165. 21. *ωλαίους ἔχον*] Fort. *ωλαίων ἰσους ἔχον*.

1168. 18. *ἀπέρτων*] non cum *ἡμῶν* oporteret, sed cum insequente *δὲ προφῆας*, scil. *ἰσημελίωσαι*.

1169. 7. *ἀπυλόγημα*] sc. *ταύτης τῆς ἰσημελίας τῆς περὶ τὸν τῷ Κόνωνος ταφῆν*.

— 22. *τῶν ἡμῶν ἀγαθῶν*] constat e p. 1182. 13. actori non fuisse nisi filiam unicam, mos nempe oratorum Atticorum est, ut omnes dicentibus plures liberos tribuant, tametsi modo singularis proles

his sit, exaggerandæ rei ergo, aut movendæ tanto magis commiserationis. vel etiam futuram prolem, quæ adhuc speraretur, cum præsentem complectebantur.

1170. 4. *ἰ μὲς ἀδελφῆς*] scil. *ἢ ἰβούλετο ἀμφοθῆταῖν*, ex insequentibus.

— 6. *καλῶν*] subaudi *ταύτους*.

1171. 7. *ελαίαν*] Paulus Leopardus Emendat. 2, 3. t. III. Lamp. Criticos Gruter. p. 25. annotat. ad Pollucem *ελαίων*. inde forsitan reperit margo Latet. subaudi *ἢ ἡμῶν* vel *διέτρετον* *ἢ φαρμακονικήας*. Possit alius legi: *καὶ τὴν ταύτων ελαίαν*, aut *καὶ τὴν μίαν ελαίαν*. quia sequitur *καὶ τὴν ελαίαν τὴν ἑτέραν*. Sed videtur vulgata bene habere.

— 17. *τὴ ἀργύριον*] malim *τῷ ἀργύριον*. et sic Cuius de meo. non enim omnem pecuniam Cononi Mesechion surripuerat, sed partem solummodo.

1179. 17. *ἐπιφῆνας, ἐβουλετο ἰσημελίωσαι*] correxi *ἐπιφῆνας* *ἐπὶ Κόνωνος*, *ἰσημελίωσαι*. constabatur se septuaginta minas dono accepisse a Conone, quod mentiebatur. nam furto clam ei surripuerat.

— 22. *ἀπυλόγημα*] malim *ἀπυλόγημα*: in plusquamperfecto.

— 24. *αὐτὸν ταῦτε γινώσκουσαι*] Olympiodorum ipsum sponte sua censuram et sibi legem hæc æquam litem, par esse, et sibi argentum hæc reddant.

1173. 7. *ἀπέρτων καὶ αὐτῶν ἑτέρων*] ad-

didit *καὶ*. etiam hæres accedebat ad reliquas ejus causationes.

— 16. *τῷ κλήρῳ δῶν*] postremam vocem uncis involuit. nam per se intelligitur, cum duorum hominum dicatur unus de hæreditate experiri velle, alter de dimidiata, istam de tota hæreditate contendere. verumtamen confirmat vulgatam p. 1175. 12.

— 20. *αὶ ἀμφοτερότοις*] causæ et tituli juris, quibus uteretur contententium quisque.

1174. 8. *ἰσημελίωτος δὲ ταύτῳ*] dubium est, sitne masculinum, an neutrum *ταύτῳ*. Si prius, est hæc sententia: cum *Olympiodori nominis exhibitæ esset prætori hæc excusatio jurjurando confirmata*. Sin posterioris, est sententia: *cum hæc essent, ἰσημελίωτος jurjurando, excusata*. citat h. l. Harpocr. v. *ἀθουνομοσία*.

— 13. *Πρόδικος*] Corisius Fast. Attic. t. IV. p. 34. *Πρόδικος* scrib. esse statuit, cui etiam Bavaricus codex suffragatur.

— 17. *ἰσημελίωσαι*] Citat h. l. Harpocr. v. *ἰσημελίωσαι* et *ἰσημελίωτο*.

1175. 28. *ἀπέρτων*] scil. *ἐπὶ τὴν ἰσημελίωσαι δίκαιαν*.

1176. 5. *ἰσημελίωσαι*] malim *ἰσημελίωσαι*. Olympiodorus puta.

1178. 5. *ταῦτα δὲ πάλιν ἰσημελίωσαι*] hoc δὲ, quod addidi, eleganter redundat, et est iteratio præmissi δὲ v. 4.

— 27. *βίβλιον*] malim *βίβλιον*.

1179. 7. *καταχρησάτω ἐπὶ τῶν ἰσημελίωσαι*] subaudi *ταύτῳ τῷ λόγῳ*.

1183. 22. *κίραται*] non offenderet, nisi insequentia ongerent *ἐπίσω* corrigere, quomodo correxi de meo sensu. nam dihas constructio labat, et deberet *χρὴ* v. 23. ante *ἡμῶν* inseri. Admisso autem *ἐπίσω*, omnia bene secum constant, et constructio est hæc: *ἰσημελίωσαι ἡμῶν μέγιστα μὴ ἐπίσω* — *ἰδὲν δ' ἔρα μὴ* — *μαρτυρημένους* — *ἰσημελίωσαι*.

AD ORATIONEM ADVERSUS TIMOTHEUM.

Fæcunne dux Demosthenicæ in Timotheum? Fuisse necesse est, si bene habet locus Athenæi p. 486. C. ubi, postquam commemorasset orationem *ἐπὶ Τιμόθεον ἑβραῶν*, paulo post, velat aliam, laudat, simpliciter *ἐπὶ Τιμόθεον* appellans, quæ est hodie superata. Item in oratione pro corona sit dictionem *φάλα*: *λιμνωγῆς* legi; quod secus est. Dalecampius primam hujus orationis mentionem in Le-

tinis præterit. Procul dubio conturbavit hic Athenæus, a memoria deceptus.

Titulum hujus orationis Harpocr. v. *καταχρησάτω* ita refert *ἢ τῷ κατὰ Τιμόθεον νότῳ*. forte voluit *ἐπὶ χρέως* (ut est in Augustano) pro *χρέως*. aut potius *ἐκαιρίτως*. quæ erat postulatio æris mutuo dati sine syngrapha, aut pacto literis consignato. aut *ἀπώτῳ*, de postulata debiti litione. aut *ἀπώτῳ* simpliciter, super 2 L.

aliqua re mutuo rogata. nam *ἀπαιτείς* est res mutuo rogata et accepta. v. p. 1191. 1. ubi *ἀπαιτῶσθαι*, mutuo sumere, quod ipsum reddas, sine favore, opponitur τῷ *δανίσασθαι*, pecuniam scelerum sumera. nisi potius *ἐκτίνας* leg. est. subaudi *δῶν ἰσότης*. addit ibidem: *εἰ γῆσιος*. nullam video causam, cur Demostheni abjudicetur hæc oratio, nisi volumus ei omnes illes eripere orationes, quas numero multas pro Apollodoro Pasionis exaravit, in quarum hæc numero, et facile princeps est.

1185. 17. ἢ Τιμοδείῳ] interposui οὐ. de quo v. dicenda ad p. 1198. 14.

— 23. *ἐπὶ Τιμοδείῳ*] idem est atque *ἐπὶ δὲ Τιμοδείῳ*. videtur tamen potius *ἐπὶ δὲ* vitiosa lectio esse ex altera vetustiore, olim in libris quibusdam versata, *ἐπὶ δὲ* relieta. videntur enim, cum alii libri darent *καμίσιας* et *ἐπὶ δὲ*, alii dedidisse *καμίσιας* et *ἐπὶ δὲ*. quare hoc v. *ἐπὶ δὲ* uncis inclasi.

1186. 4. *κατηχρήσατο*] dedit *ἐχρήσατο*. mutuo accepit, rogavit sibi mutuo dari. alia ratio est loci p. 1197. 14.

— 8. *καὶ εἰς δ. γ.*] Hinc emendari potest locus Hyperidis apud Alexandrum de figuris sententiæ p. 52. ed. Normanni, ubi pro vulgato *καὶ εἰ ἐχρήσατο* leg. est *καὶ εἰς τὴν ἐχρήσατο*. quo impenderis, innumeris illud aurum.

— 9. *τὰ τε λεφθῆνα καὶ τὰ τεδίστα*] alii codices pro tertia voce dant *ἀκαλοδίστα*. utrumque bene, sed diverso modo. τὰ λεφθῆνα sunt illi nummi, quos debitores auferunt a credentibus. et τὰ τεδίστα cum illo compositum significat pignora pro cautione opposita. Verum *ἀκαλοδίστα* sunt nummi e mensa argentaria erogati, expensæ, tam autem τὰ τεδίστα sunt nummi ab aliis mensæ crediti, honoris exarcedandi ergo. *λαμβάνων* est tollere pecuniam, et usurpatur de eo, qui res alienam mutuum accipit atque debet. v. v. pen. at 1196. 7. 25.

— 10. *ἐπὶ τοῖς λογισμαῖς*] rationum ergo, ut rationes bene habeant, et inter se consentent, usurarum puta, et pecuniarum, cum a debitoribus reddantur.

— *ibid.* *Σακευτίδου*] v. Corsini Fast. Att. t. IV. p. 2. Olymp. Cl. anno 4.

— 11. *τὸ ἕκτον ἐπέλασεν*] respicit hoc ad priorem ejus *ἐπέλαση*, qui incidit in annum Olymp. Cl. 4 que Timotheus Lacedæmonios ad Lencada prelio navali vicit. v. Simson ad A. M. 3629.

— 14. *ἀπὸν*] ut *εἰ*, Pasio puta. malim tamen *ἀπὸν*, sibi, Timotheo puta. ut etiam in margine Lat. est annotatum.

— 20. *καὶ καλεῖσθαι*] malim *δ* *καὶ καλ. quippe qui etiam mandavit.*

— 24. *ἐγγέλατο*] Pater meus Pasio curavit in commentariis suis inscribi nomen Timothei.

— ult. *καὶ ἀπαιτῶσθαι καὶ μίαν*] malim posteriora *καὶ* abesse, ut v. 15. v. ad p. 1197. 16. var. lect.

1187. 17. *δὲ*] coheret hoc *δὲ* cum *δανίσασθαι* p. 1188. 18. cætera omnia sunt interjecta.

— 20. *ἐν Πεδίῳ*] videtur Πεδίον appellata fuisse regio quædam agr. Attici.

— 21. *τῷ πατρὶ τῷ Εὐμυλίδῳ*] secundum articulum addidi, utra autem lectio præstet, hæc, an quæ in Augustano aliisque libris est, *τῷ πατρὶ τῷ Εὐμυλίδῳ*, quis nostrum hodie discipiet.

1188. 7. *ἐν Καλαυρίῳ*] Calauria hæc illa insula prope Troezenem est; morte Demosthenis nobilitata.

— 21. *καμίσιας*] correxi de *καρ. καμίσιας*. v. v. 26. et pen. *καμίσιας* *καὶ* est aliquam *ορροῖν*. *καμίσιας* *καὶ* est *αὐτὸν* *αὐτὸν* *καμίσιας*, *καμίσιας*.

1190. 1. *μὲν ἑμβαλίσιας*] correxi *μὲν ἑμβ.* idem est ac si dixisset: *καμίσιας* *μὲν*, *ἔστι* *μὲν ἑμβαλίσιας*. *ἀπαρτῆ* *καρ.* quo factum est, ut, nil curarem inseri.

— 3. *καμίσιας*] correxi *καμίσιας* cum *αὐτῶσθαι* [scil. ad arbitrium] *δομα*, non enim prodicit in publicum, *καμίσιας* *καὶ* in publico *καμίσιας* *καὶ* *καμίσιας*.

— 18. *δανίσου*] scil. patrumque Pasionem.

— 19. *ἀπὸν*] quisnam? Timotheo, an navarcho Boeotias? putem equidem Timotheo.

1191. 17. *σπύριμα*] scil. *στῆνον*.

— 20. *βασιλῆς*] *Αρταγητῆον* *Μακρον*.

— *ibid.* *διαπραξίματος ἐπιλήθων*] idem est ac si dixisset: *διαπραξίματος* *ἐπὶ* *αὐτῶν* *ἐπιλήθων* *τὸ* *ἔργον* *αὐτῶν* *ἐπιλήθων*.

— 24. *ἑδῆ*] uncia incensæ. quævis enim commode dici potuerit *ἑδῆ* *σπυρίμα*, quæ distingueretur ab illa *ἐπὶ* *Αιγύπτῳ* *σπυρίμα*, quam Timotheus acceptiis regis Persarum gerabat, displicet tamen hæc idem vocabulum *ἑδῆ* his brevissimo intervallo iteratum, quare tollendum arbitror posteriori loco, quia codices alii præscribunt, tanquam, si non res sit arbitrii, malim priori tolli, posteriori relinquere.

— 25. *τὸ ἀπὸν*] si bene habet, videtur fabas stibio *καὶ* *σπυρίμα*, tironis imperatoris sic dicta.

— 26. *ἰδὸν ἀπὸν*] coheret hoc cum τὸ *καὶ* *τὸν* *ἐξ* *ἐπιλήθων*. 1192. 8.

1192. 4. *καὶ ἕκτον*] et ut præteretur mensa pater soci, ut Philodanis, hæc servi Timothei, hæc tigras asportarent in sanam, Timothei puta, domum.

— 5. *ἀπὸν*] hæc omnia hæc esse tigras, Timothei puta.

— 15. *καὶ*] coheret non cum *ἀπὸν* proximo, sed cum *καμίσιας* v. 17. cave aurem præbeas lectioni in margine Lat.

annotatae. *συναλλάξαι* aliud sibi hic est, quam rogare, impetrare, demandare alicui aliquid agendum. Constructio itaque haec est: *ὁ παρασχῆναι τὸ γαῖλον τὸν ἑμὸν πατέρα, οὗτος συναλλάξαι*, id est, *ἐκλήρωσα*, cui *traderet et immensam mercedem victoris meum patrem, ipse Timotheus rogaverat.*

— 22, *καὶ προσελθόντες*] addidi copulam, quae necessaria est. nam si omitteatur, rediret oratio ad Timotheum, ad quem ἀντιδημιόντος τούτου redit. verum hoc non patitur sententia, quae liquido demonstrat, *προσελθόντας* ad Φιλόνδα redire. Sententia haec est: Philondas cum e Macedonia, unde ligua afferebat, redisset per Timothei absentiam, ad patremque meum recessisset.

— 23. *τὸν Φιλόνδα*] correxi *πρὸς Φιλόνδα*, h. e. eorum Philonda vel constituit, condixit eam Philonda. Vulgata si qui tenent, illis necesse est, ut comma transferant a Φιλόνδα ad *συνέστησαν*, h. e. ut sic interpretentur: *καὶ συνέστησαν τὸν Φιλόνδα παρασχῆναι*, ut accusativus hic, non cum *συνέστησαν*, sed cum *παρασχῆναι* construendus sit. quemadmodum Timotheus cum classe discedens patrem rogaverat, tum *pater, Philonda* a se ad mensam argentariam cum adduxisset, imperavit Phormioni.

— 119B. 2. *καὶ τούτω ἔν*—] distinxit et correxi sic: *καὶ τούτω ἔν* (et huius quoque, Timothei puta, signa erant) *ὁνόμαμα ἃ ἀπεγράφω τὴν τε χεῖρα*, notitia vero loci adscribi curavit, tum, cuius vel causa, seu quem in usum, istud *es a mensa matrum* esset sumtum, tum nomen eius, qui *sumpsisset*. *ὁνόμαμα* est id, quod ad articulum principalem, ut in tabulis mensariorum, aut, ut in grammatica, ad regulam, admonitionis, vel exceptionis ergo, minusculis literis adscribitur. pro *ἀπεγράφω* malim *ἔγραψα*.

— 5. *ἄλλωθένος ἄρχωνος*] dedi ex Augustano *ἄλλωθένος ἄρχων*. nam sic prescribatur in capite paginae cuius tabularum mensariorum: in nominativo, non in genitivo.

— 7. *Αἰγιαλῆς*] sic, an *Αἰγιαλῆς* exarandum sit, quaerit Vales. ad Harpoor. p. 4.

— 8. *ἀποδημῶν*] ambigo inter vulgatum, et *ἰσθιδμῶν*.

— 9. *καὶ κενόνος*] memorabilis est lectio Augustani *καὶ Κένου*. quae nescio an vera sit. Fortassis Conon erat trapezita, et idem ille, cuius crebra mentio sit in oratione proxima superiori in Olympiodorum. v. p. 1168. 12. Nisi duo diversi homines hic fuissent appellati, aut, si solus Phormio fuisset appellatus, cur repetisset nomen Phormionis, et non salis habuisset *αὐτῷ* dicere versus 10?

— 11. *Λυκαυραῖς*] correxi *Λυκαυραῖς*.

celeber hic locus est in scriptis grammaticorum, veterum et recentiorum. v. Athenaeum p. 486. c. Harpoor. v. *Λυκαυραῖς*. Leopard. Emend. II, 18, p. 228. t. III. Lamp. Crit. Gruter. Valkensser. ad Herodot. p. 543.

— 21. *ἔω*] scil. *ἀργύρου*.

— 25. *ἵ]* redit ad *ἰσθιδμῶνα*. curabat Timotheum inscribi in tabulis, ad debitum id eris, quod esset Timothei pro phidis repensum. v. p. 1203. 6.

— 119B. 20. *ταλμῶσι*] post *ταλμῶσι* videtur deesse *ἀγαθῶν*.

— *οὐκ ἀσθῆναι* — *ἰσθῶν* — *φῶς*] dedi *ασθῆναι* — *συνῶν* — *φῶς* in secunda persona. Si negas Philonda a te ad patrem esse adductum, eoque monstratum atque commendatum.

— 1196. 24. *τῷ ἀποδημῶν*] sed Pasicles vix quadringus erat, cum Pato moreretur.

— 27. *καὶ γέγρας ἑμὸν τὸ μῆρος*] addidi *τῷ*. idem est *no* si dixisset: *καὶ γέγρας τούτω τὸ ἀργύρου ἑμὸν*, et quod factum illud *es* meum, seu mihi obvenit, *κατὰ τὸ ἑμὸν μῆρος*, propterea quod in portionem hereditatis meam collatum esset.

— 1197. 4. *τῷ θερασιμῶν*] correxi *ἔν* *ἔω*. hoc *ἔν* non est quidem necessarium, et facile poterat *es* carere *ἔω*, neque tamen est tollendum, sed redundat cum elegantia, et est iteratio et quasi eubo praemissi *ἔν* v. 1. sententiae series haec est — et quod, cum Timotheus mihi sponsonem apud arbitrum deferret — ego Phrasiorum codices rationum prolatos in manus dederim, quaerendi ergo — harum rerum omnium tu scribis *ῥαβδία* hoc testimonium. Contarum utra lectio sit emendatior *θερασιμῶν*, an *θερασιμῶν*, in medio relinquam.

— 13. *καὶ εἰς ἔν ἡμέρα τὸ ἀργύρου*] unci *ισθῶν*, nam ab Augustano abest, et praeterea idem dicitur cum insequentibus *καὶ εἰς 2 κατηχρήματα*.

— 119B. 10: *ἰσθιδμῶν ἔω* *αὐτῷ Καλλιστράτῳ*] pendent hi genitivi et notant, ut liquido constat aliquid deesse, neque enim invenio facile in superioribus, quod hic tacite repetatur. quaero nullus dubitari lectionem marginis Latot. *ἰσθιδμῶν ἔω* *αὐτῷ Καλλιστράτῳ* adoptare, tametsi de auctore huius lectionis mihi non constat. Sic plana est oratio, quae ad *ἔω* referatur v. 7.

— 11. *ἔω* *μὲν ἰσθιδμῶν*] pro media voce dedi *μὲν* e libra. Sed vel sic nondum sanata videtur locus esse, sed sic leg. *ἔω* *μὲν ἰσθιδμῶν μὲν ἰσθιδμῶν*. *ἔω*, ut *no illo quidem*, Callistratus patet, quiaquam ei fuisset adscripturus.

— 14. *μᾶλλον ἢ εἰς*] *εἰς* videtur delendum. nisi velumes hunc Atticismum esse, et nonipinas dictionem *μᾶλλον ἢ εἰς* pro *καὶ οὐ μᾶλλον*. quae de causis voluisset *pater* Timotheum *vo*bis *creditorum* incertum *volu-*

quere, et cur non potius voluisset et debitu-
m ex Antimachi substantia confiscata
ferre? Facit hanc suspitionem probabilem
locus similis p. 1200. 12. ubi item μάλλον
ἢ εὐ reddendum est, et non potius et illud
oppignerare Philippo. Unde incipio sus-
picari non sperandam esse lectionem
codicis Bavarici initio orationis hujus in
Timotheum p. 1185. 17. μάλλον ἢ εὐ Τιμο-
θείῳ ἀναγεῖσθαι. quamvis magnas opes tanti
non facias, ut non potius voluisset Timo-
theo insorvere atque gratificari roganti.
item p. 1226. 23.

— 15. ἐπισημείωσαι] Citat h. l. aut v.
5. similem ex hac vicinia Harpoor. v.
ἐπισημείωσα.

1199. 6. αὐτῶν] correxi αὐτῶν ο libris,
sed v. 16. de iudicio meo. ἐρωθίσθαι αὐ-
τῶν χαλκῶν, ibi est, patrem meum esse pas-
sum, ut pro illis mille drachmis tibi oppri-
geretur et.

— 24. ἀποστρώσωμαι] Citat h. l. Har-
poor. v. ἀποστρώσωμαι.

— 26. ἡμᾶλλον εὖδ' ἢ ἐπιτιμῶν τὸν χαλ-
κὸν παραδόντων] apparet alterum membrum
deesse, quod ex parte dant odiosos, εὖδ'
ἢ ἐπιτιμῶν. verum non plus illi dant,
quam hoc, quod satis non est. deest ad hoc
παράλληλον. quod de meo addidi, ut
locus ita sese totus habeat: εὐ γὰρ δέσω
δύω γὰρ σταθμῶν ἡμᾶλλον εὖδ' ἢ ἐπιτιμῶν
παράλληλον, εὖδ' ἢ ἐπιτιμῶν παραδόντων.

non enim est credibile commissuram un-
quam fuisse, aut eum, qui pignus caperet,
ut res acciperet sibi non appensum libra,
aut eam, qui pignus daret, ut sic tra-
deret.

1201. 5. αὐτῷ] scil. Ἀλεχρίων.

— 7. κακοτηχῶν] Citat h. l. Harpoorat.
v. κακοτηχῶν. ἐπὶ τούτῳ v. 6. redit ad Ti-
motheum.

— 9. εἰ τῶν ἄλλων —] idem est ac si
dixisset: εἰ ἐπὶ τῶν ἄλλων λημεμάτων εὐς
εἶχε μάρτυρας παρασχέσθαι τοὺς μαρτυρή-
σαντας, ἐπὶ Τιμείδους αὐτὰ οὐκ εἴλαφε.

— 27. ἢ γογγυμῆτος] dedi ἢ γογγυ-
γμα. potest tamen vulgata defendi e p.
1202. pen.

1202. 3. τὰ ἀπὸ τῆς τραπέζης] dedi τὰ
ἐπὶ τῆς τραπέζης. καίματα, vel τετραπέδινα.
quamquam etiam vulgata probari queat,
sive, ut subaudiatur λαμακάματα, repetita,
profecta. Saepe ἀπὸ in huiusmodi phrasibus
redundat, et τὰ ἀπὸ τῆς τραπέζης
γέμματα sunt idem atque τὰ τῆς τρα-
πέζης, ut etiam in vulgari Latinitate homo
de curia, pro homo curiae.

1203. 1. τίνας] εἰ τίνας accipitur pro
quod, quatenus, deest post ἢ πατὴρ ἀφί-
κται, o. o. ἐπίσχεον, aut ἐπίσχεσον. deesse
sperabat pater — cohibuit se, aut quiescit.

— 13. ἦ] subandi ἀγγέλιον, ἦ — Lam-
bicus mallet ἦ, quis τὴν αὐτὴν προέκοιτο. Sed
bene habet vulgata. v. ad p. 1193. 24.

AD ORATIONEM ADVERSUS POLYCLEM.

1206. Idem est hujus orator: actor, qui
superioris, Apollodoros, Pasionis.

— 1. καὶ] aut καὶ est delendum, aut
lectio marginis Latet. optanda, aut deni-
que leg. ἡμᾶς καὶ πάντας τοὺς διαγνωσμέ-
νους. vos oportet, o iudices, et quicumque
post vos sunt cognituri.

— 9. ἡμᾶς γ' ἢ ἔσ] addidi γ', tametsi τ'
mallem.

— 17. ἐπὶ] h. l. est, nam, quoniam,
quippe.

1207. 6. αὐτῷ] hic, Athenis, in Urbe.

— ibid. ἀκούσαι] quamquam discrepat
hoc a superioribus, ἀκούσθαι et φρά-
ζεσθαι, quibus si convenienter dicere vo-
luisset orator, dixisset ἀκούσθαι, quomodo
in margine Latet. annotatum est, noscio
unde. Sed bene habet vulgata. placuit
oratori constructionem variare. ἡμῶν,
ut potest eam imperativo copulari, sic
item potest, et solet etiam negis, eam
infective copulari. ἡμῶν ἡμῶν ἀκούσαι
μου. vel si volumus hac ἡμῶν revocare,
habet infectivum absolute positum pro im-
perativo habere; qui mos loquendi, ut
scil. infinitivus pro imperativo usurpetur,
Graecis est perquam familiaris. et tum
subauditur δέ, χαρῆ, μέμνησθε, vel simile

quid pro re nata.

— 8. εἰς ἄν] bene habet. Constructio
haec: καὶ ἐπὶ τούτων ἐκείνων παραχρῆσιν
ἡμῶν τούτων, ἢ ἀν λῆν, τοὺς ἡμῶν. et in
apostropha harum rerum puncto vel arti-
culo, confirmantes me, quicumque aio, legi-
bus afferendis.

— 19. ἐπιτιμῶν] sc. πρὸς ἡμᾶς.

— 25. τῶν ἡμετέρων] scil. τῶν ἡμετέρων.

— pen. καὶ ἡμεῖς —] verba haec: καὶ
ἡμεῖς — ἡφθον ἐπίσχεον: videntur a
sede sua aberrasse et ad p. 1208. 1. de-
ducenda atque pone αὐτοῖς esse collocan-
da. et sic feci.

— ult. αὐτῶν καὶ συναγαγόντων] correxi
αὐτῶν τι λεγόντων, καὶ τῶν συναγαγόντων
αὐτοῖς λεγόντων. quae cum audivitis vos,
tam o Proconnesis, et Miltokydis legatis,
ista in concione orantibus, quam ex eorum
advocatis, civibus vestris, istorum criti-
conum suo testimonio confirmantibus.

1208. 18. κέρμα] in Augustano est κέ-
σμα. unde officio possit κελύμαρον [id est,
καὶ ἐκέρμαρον], et ornabam. Sed primum
κελύμαρον [pro καὶ ἐκέρμαρον] potius di-
xisset in hoc. 1. quis procecessit ναυ-
στασια. deinde placet κέρμα. Sed eo
servato, ut servandum puta, leg. est: καλ-

ἄσπευ καὶ διασκευαστάς, scil. *navisκαδίσας τῶν ναῶν, et ornatus navem instruxi pulcherrimo atque decentissimo.*

— 20. ἰσχυροῦς] Sunt coqui, pistores, fabri, famuli trierarchorum, aliique opifexes, navi necessarii in mari agenti, qui ei necessaria suppedient. ut ἰσβάται: (v. p. 1209. 11.) sunt milites classiciarii. in navibus mercatoris sunt ἰσβάται, agentes in rebus, commissarii mercatorum. v. p. 1206. 6.

1209. 2. εὐδὴ] malim εὐτι. et sic dedi de meo, quia id jam praecessit. aut alias etiam εὐτι v. 1. cum εὐδὴ erit mutandum.

— ibid. τοῖς ἰσβάταις] Citat h. l. Harpoocr. v. ἰσβάτας et εὐτάξιον.

— 25. μεταρῶ] tenente adhuc trierarcho, eo nondum finito, et expeditione classica adhuc durante.

1210. 3. ἐπὶ μνηθῶ] subaudi ἔδην. intra mensem octavam, posteaquam classis e Piraeo solvisset.

— 20. ὃν προστάξας κατ' ἑμὴ] correxi ὃν προστάξαι τὸ κατ' ἑμὴ. quae populus mihi pro mea virili parte injusserat.

— 26. ἔδοξα] ego cum Menone Stratego meisque militibus et nautis.

1211. 13. πλοῖον] melius conveniret meo iudicio πλοῖον, quia praecessit ἄμυσον. quanto melius — tanto major — Si praecessisset ἀλλασσῆς, recte se haberet πλοῖον — ut pulcherrime omnium navem instruxeram meam, ita omnium maxima fiebat a me desertio.

— 25. ἐφ' ἑσθῆ] Citat h. l. Harpoocr. v. ἐφ' ἑσθῆ.

1212. 1. ἐπὶ τίκω] malim ἕγγιστον τίκω, aut ἕγγιστον τίκωσιν, seu drachmam de mina in mensem.

— ibid. 2. ἐτροχῶσιν ὃν ἐν Σουτῶ ἐπύδωσ] retracta in versum superiorem posui ποεε v. ἐπὶ τίκωσιν. redit enim 2. non ad Nicipem, sed ad v. τίκωσιν. Selebant Naxii, non Ἰσπεριον, ut Athenis, sed multo graviori fœnore, ἐπύδωσιν, pecunias fœnebres elocare.

— 2. ἐπ' ὕδωσ] rursus in unam vocab. ἐπύδωσ contracti. citat h. l. Harpoocr. v. ἐπύδωσ. est autem illud fœnus, quam de mina quaque in mensem octoni oboli, seu drachma, cum una tertia drachmae parte dantur. v. p. 1250. 20.

— 4. αὐτῶ] correxi αὐτῶ. ipsum argenti cum fœnore.

— 8. αὐτῶ] malim αὐτῶ, ibiapa d Lamp. v. p. 1214. 25.

— 11. ἐπυδῶ] quantum habebam, dabam, sed parum id erat, quia tempus moi trierarchoas exibat; ut oopiolas quoque meis necesse esset mitteri. aut potius, quod mos esset decedentibus de trierarchoatu suis classiciariis congiarium aliquod dare, ut e p. 1214. pen. colligitur.

— ult. Μαραοντιῶ] meminit hujus loci

Harpoocr. v. Μαραονίης, miror, qui potuerint Maronitæ, inimici Atheniensium, a Timomacho tantum beneficium petere.

1213. 6. αὐτῶ] id est, ἐπὶ ἑμαυτῶ. meo ipsius nomine.

— 12. ἀφαίματος] videtur delendum. dicit enim idem atque praemissum μετὰ τὴν ἀφῆσιν. ideo ancis inolusi.

— 14. Στρόμω] Citat h. l. Harpoocrat. v. Στρόμω.

— 15. αὐτῶ] nam αὐτῶς, pro illis, Thasiiis puta, eorum nomine et causa. aut cum illis, per illos, peltastas puta.

— 16. ταῖς ναυσὶ] idem est atque quod Bavaricus dat ἢ ταῖς ναυσὶν, quod videtur e scholiis esse. navibus, id est, per naves, classe navali.

— 26. ἐπὶ δὲ] quamquam me nōm fugit, ἐπὶ interdum pro ἑστῆτα usurpari, subscribo tamen hic Wolfio emendandi ἑτι δὲ.

— 27. ἔπε ἔτρου] non hic, quod alias, significat exitus, sed anno jam provento et vergente ad exitum, autumnum jam adultum.

1214. 6. εὐτι τὴν ἐφ' ἡμέρας] correxi εὐδὴ τὸ ἐφ' ἡμέρας. imperator enim ipsis ne diaria quidem daret. τροφὴ τὸ ἐφ' ἡμέρας est cibis in diem. τὸ ἐφ' ἡμέρας adverbialiter ponitur.

— 18. ἐν τῷ Δεσμωτί] Citat h. l. Harpoocr. v. Δεσμωτί.

1215. 1. πικτυλοταρχοῦτος] Citat. h. l. Harpoocr. v. πικτυλοταρχος.

— 10. ἔπει μῦς] Sententia est: voluit Apollodorus et contendit omni studio jus Atticæ civitatis adipisci. adeptus est. habet, jam intelligit, quantum cum fœdis et molestiis conjunctum sit hoc tantum bonum. mansisset inquilinus, liber a tot acerbitatibus et jacturis atque damnis rei familiaris. hoc ipse sibi suo jumento malum accessivit.

— 20. ἴνα μὲ] correxi ἴνα μὲ. ante que verba subaudiendum est ἂ ἔλεγω, vel καὶ ταῦτα ἔλεγω.

1216. 17. 2. ἐπὶ σπυροῦ] quid eorum quisque, quos tere meo condididissimæ, ageret, esse tere romex et nauta, ad τῶς ἑσθῆσας, an denique miles classiciarius, ἐπιτάξιον.

— ibid. καὶ ἡ τιμὰ, καὶ ὄπισθεν τις ἔσ] sustuli omnia et duo ista vocabula καὶ ὄπισθεν. videtur in aliis libris fuisse: καὶ ἡ τιμὰ τις ἔσ. quanti quisque conductus esset, ut dedi. in aliis: καὶ ἡ τιμὰ δὲ ὄπισθεν [scil. ἔργου] τις ἔσ. in illa lectione τις habet accentum, et significat quædam. in hac est encliticum et significat aliqua.

— 18. πλοῖον] dedi ἐπυδῶσιν. vocabulum nescio an nasquam, præter hanc locum, in libris editis occurrere, sed idem cum vulgato significans.

— ibid. ἐν ὄσῳ ἢ καταλλογῇ] dedito,

quid hoc sibi velit, nam: *ἐκ τῶν διαφόρων αἰεὶ ἡ καταλλαγὴ τῶ Ἀττικῶν ἡμετέρας ἀπὸ τοῦ Θασίου ἢ ἄλλου τινος*, quanto intertimento pecunia Attica esset Thasia, aut alius cujusouque loci esset permixta, an potius: *ἐκ τῶν τίμων αἰεὶ τὸ συμβέβηκεν*, quantum finis esset de unaquaque summa seris alieni mihi dependendum, *ἐκ τῶν, quanti, est, ut ἢ ἢ λαχόντων, vilissimo pretio*, p. 1230. 5. an est *ἐκ τῶν χρέων*, ex quonam tempore caperim nec quodque alicuium debere.

— pen. *ἐκ τῶν*] scil. Timomachus. Augustanus dat *ἐκ τῶν*, quod possit ferri, imperabant illi duo, Timomachus puts et Polycles. Sed prestat vulgata.

1217. 17. *ἔστι αὐτὸ μὲν παρέχων*] videtur μὲν dolendum esse, an nesciret resp. esse quosdam civium, qui possent armamenta de suo dare; qua ex ignoratione feret, ut ipsa daret? b. e. ideoque reap. daret armamenta, quod nesciret esse in civibus anis aliquos, qui possent ipsi dare?

— 22. *διαφθαμένω*] ante *διαφθαμένον* doest aut *παρεχόμενον*, aut saltem καὶ. post idem vocab. *διαφθαμένον* addidi μὲν, cui respondet *ἢ v. 25.*

1218. 7. *αὐτῶς*] correxi *αὐτῶς*, quod autem ad nautas et milites — attinet, si tu nos sis a me corruptus esse. *περὶ* respondet Latino *de*, quod etiam hoc modo usurpat.

1219. 19. *Πραξιλάϊ*] nam *Πραξιλάος*, nautis quidem hoc nomen est, quam illud.

1220. 12. *τριεραρχίᾳ*] scil. τῶ ἡμῶν, et sic quoque τῶς *ἡμετέρας*, militibus, quibus ego essem usus. Est autem *τριεραρχία*, supellex triremis, armamenta omnia

genus. citat h. I. Harpoer. v. *τριεραρχία*. nihilominus tamen antiquam hoc esse vitium suspicor, et leg. esse *παραρμάται*, *παντία*. v. p. 1217. 20. et pen.

1222. 4. *τῶν ὑπαρχόμενων τῶν παρόντων*] subaudi *αἰεὶ ἐπὶ τῶν τῶν παρόντων αὐτῶν καλούμενων ἢ ἡμῶν*.

— 26. *Καλλίστων*] post *Καλλίστων*, aut post *μωθῶσαι*, nullas dubite deesse *παράδοτα*, aut simile quid.

— 27. *παρέχων*] circumduceret per epida Græcos illius arm. Sed videtur potius e superioribus leg. esse *παρέχων*, *αἰδουσε*, et Macedonia ad se in Thasiam.

1223. 8. *λέψεται*] non matasem, nisi ovidios *λέψεται* prescripserunt. sic p. 1220. 14. *οὐδὲς γὰρ αὐτῶν παραμένει*, pro *αἰδῶν γὰρ αὐτῶν παραμένει*.

— pen. *ἀναρῶ*] citat h. I. Harpoer. v. *ἀναρῶ*, ubi vulgato ed. traiectione laborant. Leg. enim est: *ἀναρῶ ἀπὸ τοῦ μωθῶν ἢ οὐδὲν. παρ' Ἀρτιφῶντι καὶ Δημοσθένει ἢ τῶν περὶ Πολυκλῆα. {non Κάλιστων.} † Ἄνω. τίλους αὐτῶν ἐν Θασίᾳ, ἢ ἐκ τῶν.*

1224. 9. *ἀδύνητος*] correxi *ἀδύνητος*, scil. scriba.

1225. 16. *ἂν ἀκούσῃ με καὶ παρὰ τῶν*] malim *ἂν ἀκούσῃ τὰ μὲν παρὰ τῶν* — nam *με* statim post loco suo insequitur.

1226. 13. *τῶν ἡμῶν*] eandem legem, de qua jam p. 1224. 11. commemoraverat.

— 16. *ἔγω*] dedi de meo *ἔγω*. quæsum suffugerit.

— 17. *χρέων*] post *χρέων* videtur titulus *ἡμῶν* deesse, et titulus *ἀναρμάται*.

— 23. *ἢ ἑστῆ*] dedi *ἢ ἐστῆ ἑστῆ*, v. disto ad p. 1198. 14.

— pen. *ἀσπίων*] scil. *ἀσπιδόστων*, nil cunctantes.

AD ORATIONEM PRO CORONA TRIERARCHALI.

Videtur in gratiam ejusdem Apollodori, Præsentis filii, esse scripta, pro que agunt dem superiores.

1228. 1. *si μὲν ἂν ἔγω*] dat Augustani aliam exemplum; quod si verum est, necesse est nonnulla præcessisse, quibus hæc ore sensus.

— 9. *παρονομήσαντων*] subaudi *ἡμετέρας*, alias peccaret in medio *παρονομήσαντων*.

1229. 2. *τοῦτο*] ad remotius, *ἡμῶν* ad proprius redit (v. p. 1233. 17.), contra morem consuetum.

— *ibid. τοῦτο*] scil. *τὸ ἐπιδικασίας ἡμετέρας ἀξίως τῶν στραφέντων*.

— 3. *ἡμῶν*] scil. *τὸ ἡμῶν καὶ ἡμῶν λέγων*.

— 8. *παρονομήσαντων*] correxi *παρονομήσαντων* [sub *ἡμῶν*], immota malim *παρονομήσαντων*, et sic quoque deinceps. ut v. 9.

— 10. *ἐκ καθύλακων*] correxi *αἰδῶν* κα-

θύλακων. ne de tabulato quidem, ubi fabricata est, detraxerunt, notatum, ut ad stationem in portu conditum adduxerunt.

— 16. *ἀνάκτορα*] subaudi *αἰεὶ τοῦτο τὰ σπῆντα*.

— 19. *ἢ ἐπαρῆναι*] contraxi in unum vocabulum *ἐπαρῆναι*. v. v. 28. est a verbo *ἐπαρῆναι*, quod est, prædilectum exercitiorum facere, seu in nave agenda, seu in fidibus pulsandis, seu in quocunque re, cujus sit periculum, et specimen exprimitur.

1230. 2. *τοῦτος ἐστὶ τῶν στραφέντων λέγων*] malim *τοῦτος τῶν παρὰ τῶν στραφέντων λέγων*.

— 10. *καλλῆς*] post *καλλῆς* videtur *ἡμῶν*, aut *ἢ ἡμῶν* deesse. que eadem ego verbis deoporter prætereaque *ἡμετέρας* atque *ἐπιδικασίας*, eorum gratiam postulare sibi a vobis haberi.

— 15. Ἀλεξάνδρῳ] Alexandrum Phocam designat.

1231. 7. κατὰ τὴν ἀμείλιαν] potest enim insolens, acribus et arrogans videri, hominem privatam, qui coronam a populo peteret, cum vehementia orationis sedimagram deoente populam in ipsum inveni, ejusque mores reprehendere.

— 8. αὐτῶ] malim αὐτῶ, ut ad τὸν κερὸν λόγον redeat. Est autem ἔργον (subjectum, ut vulgo usurpant) acribus orationis, facinus illud, in quo notando versatur vehementius et acribus oratio.

— 9. τῶτ' ἔστι] hoc existit, quod scilicet oratio mea svera et amara videatur. Sic autem τῶτ' ἔστι praeferitur ex Augustano, reddi ad λόγος. ἰ ἐμὰς λόγος ἔστι τῶτ' ἔστι.

— 11. ἔχει] scilicet ἐφείδων. manus preterea, missis, cum conscribitur, in manus datus, que non modo fiet acrior, partisque sanum studiosior, sed etiam necessaria quaedam ad cultum victumque et ad commoditates militiae sibi occuparet.

— 12. αἱ δὲ δυνάμεις] namque sicut ἰσχυροί. ad evanigandum e portu.

— 13. τὸ τρίτον μέρος] v. Petit. LL. AA. p. 469. Tertia pars corporis infamiae notabatur tum, cum fingat, h. e. sceleratus in fore et in occasione dicendi, interdubatur.

— 14. ἐπιβάλλων] correxi ἐπιβάλλων. Vulgata videtur nata e varia lectione, quae sicut in libris, nisi faller, versata quondam fuit, ἐπιβάλλων, donis et gratis corrumpere, ut flagitiosum aliquid egat.

— 15. ἐπαίδων κατὰ τὸν λόγον] scilicet notis ἐπαίδων sicut τῶν τῶν λόγος κατὰ τὸν λόγον. quandoquidem in hac disputationem incedit.

1232. 5. οὐλας] Citat h. l. Harpoor. v. οὐλας. Litoras commentitias, ab ipsa subjectas, quas illi missi, tanquam a rep. sibi additis, peticam, in quoscuque voluit, exercent. *falche Freybriefe* [forged licenses]. vel potius, propterea quod hi facinoribus suis efficiant, ut ubique locorum in Athenienses exerceantur ἀδρόνημα et οὐλας. *Arreste auf Monchen und Weissen* [arrestus of men and weissen].

— 12. τὰ τῶν αὐτῶν τριῶν ἀμαρτήματα] non displicet H. Wolfii conjectura τὰ ἐπεὶ τὸν αὐτῶν τριῶν ἀμαρτήματα. — et recipi. errores enim labesque rei suae, quae cuique est, familiares, ex ipsorum castas moribus culpaque sua contractas, emendant elidibus reip. Mihi venit aliquando in mentem; τὰ τῶν τριῶν ἀμαρτήματα enim hominum sic et similibus morti-

bus praedictorum.

— 17. γένοι] post γένοι videtur aliquid in hanc sententiam deesse: ἡμῶν δ' ἀλογίᾳ ἔστι κακοδοσίαν. aut: ἡμῶν δ' οὐ πρὸς τῶν ἡμετέρων δέξας ἀμαρτήτων.

— 18. ἐπὶ τῶν συνειρημένων] subaudi τῶν ἡμετέρων ἀπογοησιωμένων. v. p. 1218. 4.

— 24. οὐτι] correxi τῶν. τῶν πορὸς ἰν causa sicut. v. v. p. 24.

1233. 4. προσίαν] in Aug. est προσίαν. Suspicio sic, aut propemodum reliquasse Demosthenem: ἀλλ' οὐ, τὸ Δία, τῶν βελτιώτων τῶν ἡμετέρων δ' ἀδ' [scilicet ὑπερτίων], χαρίζεσθαι βουλομένων [vel κληρονομῶν] ἀ προσίαν [scilicet χαρίζεσθαι ἡμῶν, aut ἀπὸ τοῦ ἀλλοῦ ἡμῶν χαρίζεσθαι]. quasi per ejusmodi sermones relatuz irant gratiam his, qui secordis sua rem vestram publicam pessumdant, non autem, ita me deus amet, vellet gratificari, qua par est, illi partem civium vestrorum meliori, qui morem vestris imperis gerentes, quae oportet, vobis administrant, vestrisque studiis inserviunt.

— 14. ἡμῶ] bene habet. neque, istoque una meos adversarios, coronam quaedam nobis ambobus communi.

— 17. τῶδ' — ἐμῶ] rursus τῶδ' redit ad remotius, ἐμῶ ad propius, qua par est, p. 1229. 2. neque enim istud unquam a me impetrabo, et fieri patiar, quod illi postulabat [ut scilicet meum in coronam communionem veniant], neque hoc feci, ut scilicet meum trierarchatum alii elocaverim.

— 20. ποῦτος προσίαν] locum hunc item non intelligo. dedi de meo sic: *ἐν τῶν οὐ, ἡμῶ* — ἀλλὰ γένοι (subaudi μῶν) ἀπογοησιωμένοι. quasi docent eos, non ea facere, quae digna sint mercede, sed solummodo pro auctoritate sua proutiari.

— 24. τῶν] quasi partes has in conatione dicendi et auctores sententiarum populo se ferendi, velut aliquid sacerdotium tenent jure hereditario.

— 25. ἀπὸ πάσης ἀμαρτήτων] id est, ἀπογοησιωμένοι, vociferantur, misorantur, lamentantur, velut insignem et enormem passum injuriam.

— 26. τῶν ἀπὸ πάσης ἀμαρτήτων] correxi τὸν ἀπὸ πάσης ἀμαρτήτων. videtur vulgata e varia lectione in libris quibusdam versata existisse: τῶν τῶν ἀπὸ πάσης ἀμαρτήτων.

1234. 1. εἰ πάντ' ἀποδοῖς] negativam addidi. non omnia prorsus percipies. resp. non prorsus tota concidit.

— 7. αὐτῶ] post αὐτῶ videtur aliquid deesse, ut e. c. ἀπὸ τῶν, ἀπαλλάττεσθαι, vel simile quidd, tametsi largior, vulgatum ferri posse.

AD ORATIONEM IN CALLIPPUM.

Videtur hic Callippus idem esse Callippus Pœnienensis orator, cuius meminit p. 87. 9. a quo se victum fatetur in causa παρασίμων. Actor rursus est idem Apollodoros.

1235. 2. ἀδελφεός] significatur Callippus.

1236. 12. αὐτός δὲ καὶ αὐτός] transposui meo periculo primum vocabulum sic: δὲ καὶ αὐτός αὐτός. non tamen video, quam vis inait in eo, ut Callippus eodem de Lycone agat, de quo actor.

— 14. Δαυλαί] detraxi unum λ. erat quidem forma hujus ethnici regularis Δαυλαίως. Sed usitatum fuit Δαυλαίς. v. interpr. ad Herodot. 9. 73.

— 15. Δαμπτρεῖς] Citat h. l. Harpoer. v. Δαμπτρεῖς. nam sic ibi est exaratum, et sunt, qui hanc scripturam præferant.

— pen. ἰδιώτης] bene habet, significatur hominem ignobilem, obscurum, v. p. 1243. 22. ubi ab ἰδιώταις, obscuritate Cephiadiæ ad claritatem et potentiam Callippi argumentatur.

1237. 9. ἐκλήθη αὐτὸν ἀνακολυθόν. facta oratio postulabat ἐκλήθη αὐτὸν.

— 14. τρωτός] erat enim Phormio præsto Apollodoro in judicio.

— 13. ἀπεκαταμένω v. τ. λ.] distinguo personas sic: Phormio respondet Callippo, se emptoribus mensæ socios Lyconem bene nosse. interrogat ad hæc Callippus, ἴσα καὶ ἐγγύτη ἡμῶν. an mensa vestra utebatur Lyco, h. e. an pecunias suas per vos exercebat? ἴσα, aiebat, h. e. affirmabat, Phormio. Sed, addebat idem, οὐ τὸν, Callippe, hoc interrogas? quare ego interrogem? inquit Callippus, si scire vis, tibi dicam.

— 21. εἰδὼς παραχρήμα] bene habet. copia dicendi est. Solum hæc duo sæpissime inter se conjungi, aut summa celeritas indicanda est. Statim in illo ipso negotio, h. e. inter illam ipsam sermocinationem.

— 23. Δίαιον Ἡρακλείδους] bene habet. v. v. 12.

1238. 12. ἐπισημαμένω] malim γράμματα. simplex.

— 16. εἰσὶ τῆ, ἴσα] malim εἰσὶ τῆν, ἴσα.

1239. 7. κρεῖσσω] videtur horum verborum hæc sententia esse: Si quid Cephiades mihi velit eripere, sciat, me proximum esse Heraeoleotarum, cui difficile sit aliquid vi extorqueri.

— 10. εἰ μὴ] scil. βουλομένω σοι χαρίζεσθαι.

— 18. ὅστις] est Callippus, ἰσίδης est

Pasio, pater actoris.

— 21. εἰ τις] correxi ἔτις. Sed et τούτων videtur post εἰσὶν esse collocandam.

— 22. ἐγὼ] malim ἡμεῖς.

— 27. εἰδὲ ἢ εἰς λέγα] corruptas locos. manifesto quædam desunt. e varietate lectionis nil colligitur, quo vitium sanetur. Est in ea εἰδὲν αὐτῶς λέγα. et hoc recepi.

1240. 4. πῶς αὐτῆ] apud eam, Phasionem.

— ibid. ἔπει αὐτῶ] sine se, Callippo.

— 5. λαχὼν δὲ] Sententia est: Cum Callippus jam exhibuisset arbitro libellam accusationis contra patrem actoris, Pasionem, posuisset ipsum, Callippum, facti, ideoque repetiisse illum libellam ab arbitro, et totam litem sustulisse, contra conditionem Pasioni proposuisse, si vellet, ut negotium amico communi permitteretur.

— 18. δίκων] malim δίκωντες. et hoc de meo dedi, ut sit sententia: sperant se vobis persuasuros, si credatis, Lyaitiden non fuisse commissurum, ut damnaret patrem, cum [vel] sibi pater vellet ipse sibi iudex fieri, h. e. ultro desistere ab injuncta lite, et satis Callippo facere.

— 22. ἐξάλης] propter detentam et denegatam Callippo pecuniam, quam ipsi iudicio arbitri esset adjudicata.

— 23. ἀγγερίω] non autem eris debiti, de quo nondum cognovit arbitrar, aut iudex, debeat, nec me.

— 27. ἔτι μὴ εἰν ἀπεκαταμένω] dedi de meo iudicio: ἔτι μὴ εἰν ἀπεκαταμένω. Quod itaque Callippus, auro, patre vivis exempto, in dedecus ejus mentiar, a se delatum ipsi janzurandum fuisse, quod non fait.

1241. 8. ἐπὶ τοῦ Διαιόνος καὶ Θερμίονος] post Διαιόνος adjoino comma, et postremæ voci duas postremas literas detraxi. redit hic nominativus, Θερμίον, ad id, quod e superioribus tacite repetendum est, καὶ ἔτι Θερμίον ἰδίωται τούτῳ κίστην δέου. item, quod Phormio esse obtulerit ad janzurandum in hæc formulam ἔ μὴ —

— 10. et 11. αὐτῶ] utramque redit ad Phormionem.

— 14. ἢ τι] correxi εἰ τι. si quid, aut nem quid.

— 20. ἀμφοτέρω] tam eorum, qui mihi, actori, testantur, quam Phormionis.

— ibid. τὸν νόμον] significat legem illam, quæ p. hujas v. 4. fait commemorata.

— 26. Θρήσκω] Valésius ad Harpoer. p. 211. emendat' ἄνω, quoniam Harpoer.

ex hac oratione in Callippum citat *Am*, neque in tota hac oratione locus reperitur, cui nomen hoc urbis Phoenicis conveniat, praeter hunc. Sed forsitan doceptas ille fuit vitiosus, quibus utebatur, libris.

1242. 9. οὐτως μὲν] pro μὲν malim φαίνετα, sententia id postulante. nam alias locus est mutilus. Constat jam, Lycomen Callippo tam familiariter esse usum.

— 13. μὲν] distraxi in duo vocabula μὲν εἰ. hoc unum solum ausi non eunt Callippi familiares testimonio suo confirmare.

— 15. εἴη] si bene habet, est pro εἶδε, statim. malim tamen εἶδον. fecilia.

— 20. εὐαίρει] subaudi αὐτῷ, vel πρὸ αὐτοῦ.

1243. 15. εὐδὴν ἂν ἔπεισάμενος] qui non facile sit mentiturus. addidi ἂν de meo.

— 16. ἀπαλαίφωτος] bene habet, usurpantur ἀπαλαίφωτος et ἀπαρῶτος [scil. ἀπὸ χειμαζάντων τῶν] de lacellis sartivis, cum de magno aervo olim parum quid avertant, veluti detergentes, aut derudentes. aut, ut si quis juscolam carnis adipe, aut hoc cremore denudet.

— 19. ἀφάλα] scil. ἄνω. non debuisset statim mulctam Callippo? non condemnatus statim fuisset a iudicibus mulctae Callippo luenda?

— 20. Ἀρχιεβιάδης] post nomen Archibiadis videtur ἂν deesse.

1244. 11. προκαλοῦμαι] correxi προκαλοῦμαι. Sed superest aliud adverbium alius et pertinacius ulosus. pendent enim isti nominativi λαχὼν et προκαλοῦμαι, ut dubium nullum sit, quia verbum aliquod, a quo illi nominativi folebantur, desideretur. non enim possum in animam inducere, hos nominativos positos esse loco gemitivorum λαχόντες et προκαλοῦμαι, scil. τούτω. redit enim oratio ad Callippum.

— 17. ἀπῶ] redit ad Callippum.

— 24. ἴδω] subaudi συμφέρον.

— pen. διαφράττωσαι] subaudi εἶτι βαίοντα.

1245. 1. θέμαι δὲ ἱμάς] Illud θέμαι hoc versa, demum v. 9. repetitur post multa interjecta, et oratio interpellata restituitur atque absolvitur.

— 4. τούτω] coheret cum ἱμάς v. 5. idem est ac si dixisset: καὶ ἐκδίδουμι, εἶτι ἱμάς τούτω, ἀπῶ τι.

— 7. καὶ τούτω] malim καὶ τούτων.

— 8. λαβόντα] redit ad Οερβινάδεμ. et qui a nobis abstulerit certa documenta hujus rei fidem facientia. μὲνδὲ ἔρω hoc sibi vult. quamquam pecuniam a nobis abstulit, tamen nihilominus ei fidem literis consignatam, et testibus confirmatam ipsi dedimus, ipsi legatam eam fuisse a Lycone pecuniam, et nos hoc contra litigatorem quemcumque testari paratos esse.

AD ORATIONEM ADVERSUS NICOSTRATUM.

Actor est raras Apellodoras, Paionis filius.

1246. 5. τὴν ἀπογραφὴν ἐπιστάμενος] actionem initium litule injuste detentionis earum rerum, quae reip. essent, non ejus, qui eas praeter jus et fas detinuerat.

— 4. τὴ μέγαδης τῆς ἀπογραφῆς] magnitudo malctae mihi luenda, si causa ἐπινοήθη, vertebat enim actor periculo decem minarum ipsi, si vinceretur, luendarum, cum ipsa res, de qua certabat, quartam solummodo mulctae partem valeat, duas scil. minas eam dimidias.

— 5. ἀπογραφήμην] dedi ἀπογραφή, ut est in marg. Lat. et sic quoque versa 7. malim ἀπογραφή μὲν εἶ.

— 12. ἀπογράφου] Citat h. l. Harpoor. v. ἀπογραφή.

— 15. τούτω] abest ab Augustano male, mutabat Lambinus cum. τούτω. hand prorsus absurde. ego vero servo; sed sic, ut aut τι tollatur, aut ei praeponeatur μέγα, ut sit μέγα τι τούτω ταμῆριον, et ut hoc sit his hominibus [Nicostrato, et ejus fratri, Arethasio] magnum aliquod documentum, unde nempe intelligatur, me ipsa iniuriam non esse. nam si essem,

ipse detentissem eos litule detentionum et usurpatarum rerum, quae sint in potestate reip. non autem alius id fecisset.

— 16. πρὸς ἱμάς] coheret non cum τὴν ἱχθῆαν, sed cum λέγωμι. si ego ad vos commemorarem de mea cum his hominibus simulata.

1247. 1. τὰ τρία μέρη] subeundi ex τῶν τεσσάρων. tres partes, e quatuor partibus, seu novem de duodecim. nam quarta mulctae pars semper in ejusmodi casibus reip. sisco adjudicabatur. v. ad p. 1379. 19. dicenda.

— 9. τούτω] id est, τῷ ἱχθυεῖν.

— 26. πρὸς] delevi. oportebat me legatos vestros in Siciliam proficisci jussos illuc nave mea transportare.

1248. 5. παρὰ τούτω] e familia, non mea, sed hujus, Nicostrati. subit hō mirari, cur veteres, servorum fugitivorum causa, e fuga retrahendorum, quorum singuli singulis fore minis veniant, tam longinqua, tam diuturna, tam molesta, tam sumtuosa itinera peragant, tam denique periculosa, cum tanto rei suae familiaris dispendio, qui possent alios servos ubique locorum vel decima parte illius pretii 2 M

emere, quod illis in itinera ista insumentum esset.

— 18. *ὡς ἐμὲ, πρῶτον μὲν ἠσπάζετο*] *νασάλι μὲν* et sic interpuncti: *ὡς ἐμὲ πρῶτον, ἠσπάζετο.* cum rediisset Nicostratus domum, omnimoda amicorum me primum convenisset, amplexabatur me.

— 19. *καὶ ἰδύρετο*] *dedi καὶ διαδύρετο.* verbum compositum, sed inventa rarius. paulo quid plus valet, quam simplex.

1249. 8. *αὐτῷ φερμίονι*] correxi *τῷ φερμίονι*, in *ἔχεν* subauditur *ἐμὲ*, quia mihi tum male cum Phormione conveniebat.

— 12. *ἄλλα*] malim *παρεϊβήτα*. reliqua facta, reliquis, quæ a patre reliota habuissent, in remp. insuntia.

— 19. *τὸ ἐν γαιτόνῳ*] correxi *τὸ ἐν γαιτόνῳ*, quod excusulpi e lectione oodicum *τὸ ἐγγαιτόνῳ*, quod tametsi probò, verebar tamen, ne insolentia offenderet quosdam. *ἐν* cum genitivo componi, tam insolens non est, atque multis primo aspectu videbitur; ut in Commentariis ad Constantini Ceroniale compluribus exemplis demonstratum dedi.

— 26. *ἢ τι*] correxi *ἢ, τι.* et id argentum, quod jam dependi.

— 27. *ἀπολίται*] *dedi ἀπόλιτται.* redit enim ad *τὰς χιλίας δραχμάς*. dura est, fautor, constructio, sed Attica est, et vulgata non minus dura.

1250. 11. *χημάτων*] *dedi κτημάτων.* opponere enim Apollodoras pignori pro Nicostrato non *τῶν χημάτων* aliquid, sed *τῶν κτημάτων.* domum, quod est *κτήμα*. suppellectilia autem domestica sunt *χημάτων*.

— 12. *ἔσθ' ἰδέει*] deerant sedecim minæ. nam viginti sex minis redemptus e servitute fuerat Nicostratus, eique pecunie conficiendæ ergo decem minas ei Apollodoras jam donaverat.

— 15. *φῆς*] sc. *εἰ ποίησιν.*

— 19. *Παμβωτάδῃ*] Citat h. l. Harpoor. v. *Παμβωτάδης*.

— 25. *τοῖς ἀράγμασι*] coheret cum *ἔ, τι χροσαίμην.* quod ego quid agerem in hac re tam ardua dubius, et perplexus, ut pote qui essem juvenis. malim tamen verba *νίος ὄν* pone *ἀπύρεος ἀράγματος* v. 26. collocari. vel potius pone *ἐγὼ* collocavi de meo sensu.

— ult. *μετὰ τῶν ἀτιδιων*] significat Phormionem ejusque advocatos.

1251. 3. *ἀπώκληρον*] correxi *ἀπώκληρον*, et paulo post in fine versas *ἐπιβολῶν* [pro *ἐπιβουλῶν*]. Sententia loci perobscuri videtur hæc esse: Nicostratus inscribit me debitorem ærario, h. e. perficit atque impetrat, ut ærarius soribheret a questore, vel soriba publico, nomine mulotæ [*ἐπιβουλῶν*] sex miliarum et decem drachmarum, cui mulotæ essem condemnatus in lite *ἀπρωσλήτη*, ad quam obviandam ab actore

ejusque subscriptoribus non faissem citatus, agentibus contra me ex eo titulo, *ἐξ ἱμαφῶν καταστέλλας*, quod celarem res alienas, aut reip. aut etiam pupillis debitas; quas deberem coram sistere atque exhibere.

— 5. *τὴν δίκην*] id est, *τὴν καταδικήν.* cum per Lycidam, cognomine Molitorem dictum, effecisset, ut illa mihi multa irrogaretur. videtur hic Lycidas arbiter, seu judex pedaneus, illius causæ fuisse.

— 9. *τῶν δίκαιων*] sunt iidem, atque paulo ante commemorati, Phormio, Pasioles, et eorum consortes.

— 10. *ἰδυκίοναι*] *ἰδυξίς* enim erat in eos, qui causas agerent, non nondum ærario satisfecissent; qui si convincerentur hujus criminis rei, custodiæ dabantur.

— 12. *δύνα δραχμῶν*] *μισίς* minuta videtur hæc esse summa, et vix digna, ob quam quis condemnaretur ut ærarius. quare malim *δύνα μισίον*. præsertim cum statim post dicat, ea suppellectilia; quæ Arethusius e domo sua, Apollodori puta, vi exportasset, plus viginti minis valuisse, h. e. duplo plus. nam inter decem drachmas et viginti minas abnormis, et plane nulla est proportio.

— 14. *κλήτης*] post *κλήτης* deesse videtur *φουδίσ*.

— 19. *τῶν ἰμολογῶντα*] videtur enim alter subscriptorem *τὴν κλήσιν* institutus esse, seu negasse, adfaisse, cum Arethusius Apollodorum in jus vocaret, id quod factum esse Apollodoros negabat.

— 20. *τόνδ' Ἀρεθούσιον*] sententia postulat *τῶδ' [huic, aut, si mavis, articulum τῷ] Ἀρεθούσιον.* aut, si bene habet vulgata, deest *προσεκαλούμεν*. Apollodorum autem Arethusio ipsi *τὴν τῆς ψευδοκλητίας δίκην* intentasse. patet e. p. 1252. 5. Nam ergo leg. *καὶ αὐτὸν ὄ' Ἀρεθούσιον.* ibam adversus subscriptorem, et ipsum adeo Arethusium, h. e. jure eos prosequerbar.

— *ibid. τῆς ψευδοκλητίας*] subaudi *ἔμην*. accusans eam falsæ subscriptionis, eique propterea litem denuncians. erat autem *ψευδοκλητίας*, cum quis libello accusationis suam somen subscripsisset, professusque esset, reum, qui in jus vocatus non esset, a se una cum actore vocatum fuisse. Quo sebat, ut reus, cum in judicio non compareret ad diem dictam, quippe qui nesciret, diem sibi dictam fuisse, contumaciae damneretur.

— 21. *ἰλθὼν*] scil. Arethusius.

— *ibid. εἰς τὸ χωρίον*] in prædium, meum puta. v. p. 1247. 16.

— 22. *γασαῖα*] correxi *γασαῖον*. citat h. l. Harpoor. v. *ἰμβροκλήματα*, et Rastath. ad Hom. Odys. A. p. 1405.

— 23. *πρωτόχων*] Citat h. l. Harpoor. v. *πρωτόχων*. oleæ *πρωτόχων*, vel citra quas *στοίχες*, murus, esset ductus, vel

sepes. hic videntur ideo sic dictæ fuisse, quod essent aut in orbem horti, aut ad oram arearum consite, quibus in areis olera, floreat, aliæve arbores frugiferæ exstarent; ita ut extremus earum arearum ambitus esset oleis consitus.

— 27. *ῥηδοσιὰς*] Citat Harp. v. *ῥηδοσιὰ*.

1252. 5. *τὴν τῆς ψευδοκαλλιᾶς γρ.*] idem est ac si dixisset: *τὴν τῆς ψευδοκαλλιᾶς γραφῆς, τὴν ὑπ' ἡμεῶν κατ' αὐτοῦ λαχθεῖσαν.*

— 7. *ἀνίστα*] correxi *ἀνίστα*. nam e Piræeo in Urbem eantes *ἀνίσταντο*, *adscendebant*, ex Urbe in Piræcum, *κατίβαινον*, *descendebant*.

— 13. *διαμεμετρημένην*] Citat h. l. Harpoor. v. *διαμεμετρημένην ἡμέρα*. Significat, ni fallor, hoc Apollodorus, sibi non liquisse multis verbis causam suam agere, quia dies illa judicialis, qua ista acta fuisset causa, per multas alias causas, etiam eadem die disceptandas, fuisset divisa et descripta. Brevi igitur illa oratione sua cum tamen Arethusium reum peregriasset, tacite insinuat, ita perspicuum fuisse causæ suæ bonitatem, ut iudices sine connotatione secundum se, adversus Arethusium litem dedissent.

— 17. *δ' ἡμεῶν*] dedi *δ' ἡμεῶν* de meo. *propter me*, meam in gratiam.

— 18. *αὐτῶν*] Nicostratus et Arethusius.

1253. 5. *αἰδῶρας*] roote arbitror ab Aug. 1. abesse. quo admissio *τοῖς* mutandum erit in *τούτους*. hos ipsos producam ad vos, testes, penes quos opera corpore danda æra meruit, Cerdō, et quibus satis dedit Arethusius, aut quos jure persecutus est, pro Cerdone.

— 6. *τὴν δὲ Μάνην*] sunt absoluti accusativi, onjasmodi accusativos usurpare Demosthenem exemplis aliquot jam supra constitit. *quod autem ad Manem attinet*, alias decesset *ἔως ἐκτίσαστο*, *ἔσῶ*. *Manetem autem quomodo nactus sit*, nunc dicam.

— 8. *αὐτῶν*] correxi *αὐτῶν*. ei, Arethusio puta.

— 9. *ἀρχαίων*] post *ἀρχαίων* ποσο omn-

nia. totam illud, tam caput vel sortem, quam usuras, reddiderit in hoc puerō, tantidem aestimato, atque utrumque effiebat, sors cum usuris computata.

— 15. *ἢ θέρως μισθοῖντο ἰκθαρίσαι*] idem est ac si dixisset: *ἢ εἰ μισθοῖντο τὸ ἐκθαρίσαι θέρως τῷ*. aut si veniam metendæ allicujus segetis certa pacta mercede redemissent. solebant nempe hi rustici servi a fundorum dominis notas segetes aut fructus hortorum, vinearum, olivetorumve certa mercede redimere, ea lege, ut fructus demessi ipsorum essent, ipsisque liceret pro arbitrio suo vendere.

— 25. *ἀπάγωγος*] reliqui vulgatam, existimans inter utramque lectionem nil interesse. Colligitur ex hoc loco, plures consuevisse interrogaciones partium litigantium institui, antequam dies forensis ipsis constitueretur.

1254. 6. *οὔτε γὰρ*] correxi *οὐδὲ γὰρ* mea sponte. *etenim dominus et arbiter quaestionis per tormenta non eram*. et verba hæc *οὐδὲ τῆς Κασάνου κύριος ἦν* parentheses signis inclusi.

— 7. *οὔτε καλῶς ἔχουσιν*] subaudi a communi *ἡγούμεν*.

— *ibid.* *τὸ λεγόμενον*] dedi *τὰ λεγόμενα*. post *ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων* v. 8. addidi *ἡμεῶν κρίναν*.

— 8. *ἡγούμεν μὲν οὐ τὴν ἄλλαν*] correxi *ἡγούμεν δὲ δεῖν τὴν ἀρχὴν*. *sed existimabam, illum archontem, ad cujus tribunal hæc causa pertineret, aut delectos a senatu.*

— 9. *γράφουσαι*] literis a scriba publico consignari et in acta publica referri curare debere.

— *πεν. τῶν ἡμετέρων*] mancipia enim Arethusii erant confiscata. sed iudices populi personam gerebant.

1255. 9. *ἢ ἀδελφοί*] alii *ἀδελφοί*. *du-bium, utrum rectius.*

— 11. *τὰ πούτων αὐτῶν*] *ea bona, quæ ipsorum propria, non Arethusii, essent*. videatur ex hoc loco fratres Arethusii, Nicostratus et Dinon, advocati Arethusii fuisse, eos, contra quos hic Apollodoros pugnat.

AD ORATIONEM IN CONONEM.

Actor hujus causæ est Aristo. v. p. 1266. 24. Cum hac oratione incipiunt in Codice Augustano Demosthenis orationes de causis privatis. Saperscriptum enim ibi sic erat: *ἰδιωτικῶν κατὰ Κόνωνα*. Prætores, cum privatæ Demosthenis causæ rarissime a veteribus rhetoribus laudentur, hæc, ut in cæteris, seu, comparative, ut vulgo usurpant, laudatur oreberrime.

1256. 1. *ἰβρισθῆς*—] Citat h. l. Ari-

stides *περὶ*. p. 126.

— 9. *τῆς ὕστερος γραφαῖς*] Citat h. l. Harpoor. v. *γραφῆς*. necesse quoque est, ut idem h. l. in mente habuerit in v. *ἄπας*, nisi memoria eum sefellerit, ut hanc orationem pro alia citaret.

— 11. *ὅπως τὴν ἡλικίαν, ἣν ἔχουσιν ἰπποκρίτους*] probo lectionem Augustani, qui sic exhibet: *ὅπως τὴν ἡλικίαν [subaudi τὴν ἡμῶν, aut τὴν τῶν ἡμεῶν ἀπαρῶν] ὧν [id est,*

ἰσὶρ τοῦτον, ἃ] ἰσπεύδων. nolui tamen vulgatam movere, quod suspicarer in aliis olim libris fuisse hanc lectionem: ἰσὶρ τὴν ἡλικίαν, ἢ ἰχω, ὡν ἰσπεύδων. et sic dedi de meo.

— 13. Ἦσαν ἴλαχον ἴσαν] Citat h. l. Harpoer. v. δίκαι.

— 17. ἢ μετὰ ταῦτ' ἀσίλαγμα] v. p. 1265. 2.

1257. 4. Πάνακτω] Citat h. l. Harpoer. hac voce.

— 7. προσκρίματα] dedi προσκρίματα. *offensa*. nam κριμα non fore aliter, quam de modis musicis usurpatur.

— 8. συνίβη, ἐξ ἧν ἀκρίσσοθι] distinxit et correxit sic: συνίβη. hic absoluta est istae sententia. tum incipit nova. ἐξ ἧν δ', ἀκρίσσοθι. hinc [id est, ab illa expeditione] simulatas nobis exstitit. Quibus autem e rebus ea exstiterit, jam ex me audistis.

— 18. προσκρίσει] Citat h. l. Eustathius ad Homerum, cuius verba refert Casaubonus ad Athen. p. 42. conf. ad Mæria Atticistam Pierson. p. 217.

— 20. ἀπεπεψάμεθα] malim ἐπεπεψάμεθα, ab ἐπιπεψάμεθα. leniter eos reprehendebamus, amico cum iis querabamur. Wolfius vulgatam interpretatur transmissimus, dissimulavimus. verum, primum quidem, non hoc est ἀποτίμωσθαι, sed παρατίμωσθαι. deinde, non transmisisse silentio atque dissimulatione actorem ejusque amicos istas injurias, sed vel maxime questos esse, constat ex addito ὡς δ' ἐχλεύαζον ἡμᾶς — ut vero nos subannabant, et ne sic quidem finem faciebant injuriarum. Subsannabat nempe Conon cum filia Aristocem cum amicos, modeste querentes; et quamvis clementer objurgati, tamen ne sic quidem abstinabant.

— 21. καὶ οὐκ ἰσπεύδων] dedi ex Aug. καὶ οὐδ' ἰσπεύδων. verumtamen ne sic quidem persanatus est locus. nullus enim dubito leg. esse: καὶ οὐδ' ὡς ἰσπεύδων. quod modo sum interpretatus.

— ult. ταῦτη τῇ ἰσπίσει] qua scil. Imperator eos increpaverat.

1258. 1. ταλευτῆρας δὲ] — Citat h. l. Aristides τῆχ. p. 126. et 128.

— 17. πρότερος] debitarvi, utrum in loco v. πρότερος sufficere κπὲς τοῦτος, quod Dionysius dat. *proter illa priora*. sed potest vulgata locum tueri. *primus et princeps, auctor exempli*.

— 25. Ἀσπερίων] Citat h. l. Harpoer. v. Ἀσπερίων.

— 37. μὲν μαδῶν] subaudi δίκασθα: ἡμᾶς, aut τῶν.

— pos. Μάλτην] Citat h. l. Harpoer. v. Μάλτην.

— ibid. ἴσων δ' ἄρ' ἰσπεύδα] pro δ' ἄρ' dedi γάρ. nam si dubie locutus esset, ut probabilitatem solam secutus, non addidisset ταῦτα γάρ ἴσων ἰσπεύδα.

1259. 12. ἄνω δίδουσι] — Citat h. l. Aristides τῆχ. p. 128.

— 13. στυγαλίσει] tantam enim omni ejus oculis ingessorunt, et pugnis. es ita contederunt, ut timor valitus non pateretur oculos asperiri.

— 19. σμῆν] post σμῆν videtur μῆγιστον deesse.

— 24. γυμνός] pallie enim spoliatus fuerat. v. v. 11.

— 27. βαλαμῶν] non domesticum, sed publicum.

1260. 8. τῶν] redit ad Exithetum. Sed si hoc μετὰ τῶν servatur, necesse est ἀκρίσσοθι cum ἀκρίσσοθι mutari, pluralem cum singulari, alias omittendum esset μετὰ τῶν. vel potius ordo verborum optandus est, qui est in Aug. et sic foci.

— 4. τῆς αἰαίας] subaudi τῆς τοῦ Μελίου. ut colligitur ex insequentibus. v. v. 8.

— 6. ἄγους] datus est h. l. pluralis particip. *præs. affuisse, vel interfuisse, cum adducerent ii medicum, qui atrocissimus*.

— pos. ὡς ὅτι καὶ ταῦτ' ἀνοή] addidi καὶ. refertur ad v. pen. p. 1259.

1261. 2. τούτου] dedi τούτων. Conono, Ctesia ejus filio, et Theogene, Andromenis filio. v. p. 1259. 10.

— 4. οὐ μωρίας] post οὐ μωρίας addidi τῶς. Etiam Toup. Emend. ad Sauid. t. III. p. 277. *fin. τῶς* e Sauida addendum censet. citat h. l. Aristides τῆχ. p. 238. et Sauidas v. φαῖλον.

— 5. εἰς πᾶν] addunt quidam libri *καὶ*. non male illi quidem, sed potest etiam sine illo integra esse oratio. v. si placet, que ad Dionem Cassium scripsumus, p. 90. 32. item, quibus addi possent hi loci Aristidis t. I. p. 246. 4. t. II. p. 155. 12. ubi ad τῶν subauditur φέβω καὶ ἀποστάς. it. p. 297. 9. item p. 64. 8. ubi subauditur ἄχαρι, aut βλαβερὸν. ut autem τὰ κακώματα omittuntur, ita rursus quoque τὰ εὐφώματα, sic ab Aristide t. II. p. 196. ult. omissum est ἀγαθόν, vel ἰσπῶς. Sed hæc non sunt hujus loci.

— 17. ἰσφάλαις] Ithyphaltes illi esse appellabant de impudentia et audacia vitæ, sexum, ordinem violante. αὐτολακτώδους autem de simplicitate vitæ et frugalitate, que pedisequos nullos desideraret, oleariam gestantes ampullam, neque splendorem in viota et culta affectaret, sed ipsamet sibi serviret necessariumque administraret, onjsumodi est gestatio ampullæ oleariæ ad balneum, aut in itinere, seu quia serro qui caret, seu quia molestus et fastidia vitæ pompaticæ abhorret. citat h. l. Harpoer. v. ἰσφάλαις et ἀντολάκωθι.

— 22. καττοπισάμεσθ] correxi καττοπισάμεσθ. et nescio, an pari modo etiam v. 13. κωρόστωι legendum sit, pro κωρόστωι

εἶναι, tametsi non necesse est, illum infinitivum referri ad praemissam πρῶτον μὲν: et sic vulgatum defendi posse. et addidi οὐ ἐξ ἐμοῦ ad κατασκευάσει. nos autem, quotquot sumus fratres, Conon oratione faciet, h. e. proponet, predicabit, finget, mentietur, non lascivientes quidem et petulantes per temulentiam, et contumeliosos, cuiusmodi sunt ipsius libori, verumtamen stultos, morosos, αἰσῶς et acerbos.

— 27. ἴσῳ] non damno. videri tamen possit praemissum δεξιῖς πολὺν ἴσῳι posulari.

1263. 14. παρ' ἐμῶν] cohaeret cum δίκην οὐ δίκην v. 15.

— 19. τούτων] est in Aug. pr. unde colligo Demosthenem dedisse: τούτων τὸν τρέπον γέγονεν. Ego de meo dedi: διὰ τὶ οὕτως γέγονεν.

1263. 10. ἴβια εὐλαβήμην —] Citat h. l. Aristides τυχρ. p. 270.

— 11. ἰγνῶς] bene habet. cum domo exierit sanus et bene valens, eo reportatur sublimis inter manus gestantium. iugatur ad h. l. Palmerius p. 647. Exero.

— ult. ἀλλ' εἰ] subaudi μίσην.

1264. 1. ἀπειροὶ] scil. φαίσται πτωχολογίας. sed addidi εἰς ex Augustano. quae fecisse hic, Conon puta, nunc deprehenditur.

— 9. τούτους] correxi τούτους. idem est ac si dixisset: καὶ αὐτὸς ἤξῃ τούτους τιμῶν καὶ δόξῃν ἑαυτοῦ. προσκλήσεται, ut hi quosque se, patrem, in honore et reverentia habere.

— 22. ἀπὸν] unclis inolasi. quod si servatur, necesse erit, ut τὸν — πατέρα v. 20. accipiat pro accusativo absoluto, quod attinet ad patrem. v. p. 1258. 6.

1265. 5. τὰν τι κερήτων] malim τὰν δι κερήτων.

— ibid. εἰς] correxi οὐτως in adverbio. sic temere, invidiā, in casum.

— 6. πρὸς τὸν ἑαυτὸν] Harpocration et, qui ex eo pro more suo excerpserit, Suidas, v. ἄδεις, dant πρὸς τὸν ἑαυτὸν. quod viri docti, Meursius, Valcius et Kusterus praefulerunt. idem hoc versus pro ἑξαρκήτους probant ἑξαρκῶντες. Sententia est: eos rixando, iocando, praestigis et nugis a causa alienis rem usque ultra mediam notam extraxisse.

— 14. τοὺς ἰχθύας] distinxit commata figenda post ἰχθύας, quod comma post ἰθίλαν expanxi. Sponsonem offerebant, sese velle tradere servos ad tormenta. cohaeret enim ἰθίλας cum προβαλλόντων.

— 22. μὲν] respondet διὰ p. 1266. 1.

— ult. παρ' ἐμῶν] ἀν ἔν ἐ δίκην] fuissent mei necessarii eos apud Areopagitas de corde accusatori.

1266. 2. τούτω τὸ δίκην ἔχον] sin autem ignoravit, auctorem vulnerum se a me dicitari, et hac ignorantia sese purgare atque

excusare contendit, causa diciturque, ut statim faciet, se, propterea quod ignorasset, culpam mali a me in se conferti, defensionem haud praeparasse.

— 3. ἀποστὰς εἶναι] cum iam lecto resurrexissem, morbo liberatus et pristinae bonae valetudini redditus.

— 4. προσηλασθέν] bene habet. cave Lambino hic ne credas. Subauditur πρὸς τὸν ἀρχόντα. non enim actor, in hac quidem causa, sponsonis προκλήσει, certabat, sed reus; actor autem reum προσηλασθέν, ad iudicium adesse iubebat.

— 10. ἂν ἔπα] ante ἂν expanxi καὶ, quod si servatur, tum etiam sit καὶ τοὺς χρέων legendum. Tria commendat actor iudicibus puncta, quae illos vult memori mente habere. 1. tempus oblati sponsonis, medium puta noctem. 2. causam oblati sponsonis, scil. ludificandi ergo, et rem extrahendi. 3. temporis praeteriti acta, quod Conon multa omiserit, quae dum illi fuissent agenda, si causam suam voluisset in tuto collocare. Sunt haec tria ἀσύλητα. aut si καὶ in capite secundi puncti ferimus, non poterimus facere, quia καὶ etiam tertio puncto, quod a verbis τῶς χρέους incipit, praefigatur.

— 12. αὐτῷ] correxi αὐτῷ. tempora superiora, quibus nequam ita se gessit, ut constare possit eum voluisse iusto hoc excusationis et defensionis titulo, τῷ προκλήσει, potiri. Magnam enim alias debet pondus causae rei, si posset probare, se sponsonem actori obtulisse de servis suis quaestioni per tormenta dedendis. Quem titulum excusationis, quo utebatur Conon, fœdis omnibus laborat actor infringere atque debilitare.

— 14. ἀξιώσει] scil. αὐτῷ γινέσθαι, quod praecessit.

— 15. ἔπειτα παρ' ἐμῶν] scil. ἐλέγχεται ἢν ἐπ' ἐμῶν. quoniam apud arbitrum perinde arguebatur, atque nunc a me apud vos, iudices, arguitur, in his omnibus rebus deliquisse. dedi ἔπειτα καὶ τῶν παρ' ἐμῶν.

— 16. πῶν] subaudi ἀδελφῶν. non enim cohaeret cum τοὺς ἑταίρους.

— 20. Καίριος] videtur satam e lectione quorundam librorum Καίριος. correxi tamen Καίριος et hic, et p. 1267. 20. quia meliores libri id exhibebant.

— 24. Κήρυξ, καὶ Ἀρλόγος] sustuli comma et καὶ. Cononem verbera Aristonē haud inflixisse.

1267. 6. εἰσίναι] subaudi εἰς τὸ δικαστήριον.

— ibid. τί γὰρ ἂν ἢ διὰ τί] scil. maluissimem iudicio contestare. Sed quid interest inter τί et διὰ τί, nihil, quod sciam, inter utrumque interest.

— 7. πῶν] dedi πῶν. causae cardo in eo vertebatur, quis primus verberasset,

quis cœdendi fecisset initium.

— 17. ὄφελος] scil. ἴσται. mallem sic enunciatum fuisse: τοιαῦτον, ὅστ' ἴδεν ἀπαξ — οὐδὲν ἄνω τῆς ἀλθιᾶς ὄφελος.

— 23. ἀπλάς] Citat h. l. Harpoer. v. ἀπλάς.

— pen. τυπτήμων] scil. τινὰ ἰσὶ σου.

1268. 2. ἰππάρδας] bene habet. Labium mihi acu medica consuereur. v. p. 1270. 2.

— 6. ὅσα γὰρ μὴ δ' αὐτῶν] subaudi γέγονε. nulla enim in re poterunt testes exhibere, quæ non per ipsos solos, sed etiam per alios, gesta fuit, et in qua gerenda præter ipsos alii quoque interveniunt.

— ibid. οὐδέν] id est, τούτων οὐδένος. Sententia hæc est: ὅσα μὴ ἴδοντες βαβαιοῦν δι' ἰαντῶν μόνων, φάσκοντες ἢ ὀφθῆναι, ἢ ἀκουσθῆναι, ἢ γυγνῆναι. ἀλλ' ἂ καὶ προσδίδ' τῆς ἔξωθεν πίστωσης, τούτων μηδένος μάρτυρα παραίξουσι καδ' ἡμῶν.

1269. 2. ἀποβλέποντας] subaudi τινὰς, aut τὸς ἀνδράφους. in August. est ἀποβλέποντα in singulari, nempe τινά. perinde est.

— ibid. πιστίειν] id est, τότε πιστίειν. tum demum, neque citius, credere, si res et mores cum verbis congruant. possit tamen quoque legi οὐ πιστίειν. oportet diffidere, si scil. orationi mores et facta minus respondeant. et hæc rationem videtur Wolf quoque secutus esse in Latinis.

— 5. παρ' ἡμῶν] idem est atque quod margo dat, παρ' ἡμῶν. auctoritate vestra, jussu vestro, iudicio a vobis morte damnatus.

— 8. μαιρέκεια] ante μαιρ. malim καὶ addi, et pro ἔχων legi ἔχοντας. et [audio, puta] hos, cum adhuc essent adolescentes, et cognomen Triballorum gererent [a semet sibi inditum], Hecateæ devorasse.

— 10. κατακαίειν] vitiosam esse liquet, non item, quomodo emendandum. codices aliqui dant καταδίαιν, ad sententiam bene. quod reeipi. videtur tamen Demosthenes potius κατακίειν dedisse. aut, quod præfero, κατ' ἀγυιάς, per semitas, aut per compita. Locum hunc egregie exposuit Hemsterhusius ad Laeciani t. I. p. 330. Lectionem, quæ mihi inprimis probatur, κατ' ἀγυιάς, si sequimur, cohærebit ea cum συλλέγοντας συνδικαίειν. eos solitos fuisse, cum per compita collegissent Hecateæ, et testiculos porcellorum, — ex ejusmodi dapibus collectitiis epulas parare.

— ibid. καὶ τὸς ἔρχους —] feliciter hunc locum sanavit laudatus modo Hem-

sterhusius ibidem loci, ad hæc modum: καὶ τὸς ἔρχους τὸς ἐκ τῶν χείρων, ὡς καθάρωνσιν [scil. οἱ περὶ τῆς]. testiculos porcellorum, quibus Prytanæ concionem purgant, vel februant, in publicum projectos. et corroxi ad mentem V. C. b. l. nemo honestus et paulo religiosior ejusmodi dapes attingebat, quippe quæ piacularæ essent, sed solummodo aut pauperes eas tollebant, aut cynici, aut nemo.

— 13. ἢ ὀπιῶν] scil. τούτων ἀσπίδ', ἢ ποικίλων οἱ ἀνθρώπων ἴσται καὶ εὐχερότατα.

— 16. μηδὲν μαλίστας] corroxi μὲδ' ἂν μαλίστας. Sed ille vir est fide dignus, qui ne sanctum quidem et legitimum quoddam jusjurandum unquam dixerit, per capita liberorum autem ut dejeraret, ne per somnium quidem in animum induxerit, quod jurisjurandi genus moribus et institutis vestris interdictum est, sed omnia prius tolerarit, quam illi fecerit: aut, si prorsus facere nequeat, quin, cogente necessitate, juret, ita juret, ut jus et fas est [quibus verbis ipse semet designat]; ille semper dignior est, cui fides habeatur a vobis, quam is, qui —.

— 17. πρώτως] scil. quam, ut eo modo juret. Wolfius in hoc loco interpretando humani quid passus est, existimans subaudi ἢ πιστός εἶναι. quæ ratio sensum supplendi prorsus abhorret. unde nil mirum, quod ipse, incommoditatem hujus interpretationis sentiens, admonitionem subiecerit, locum hunc suspitione mendæ non vacare.

— 22. καὶ ὀπιῶν] καὶ significat h. l. non copulam, sed quodcumque tandem.

— 24. ὡς οὐ καταπιεστέμενος] suspectum mihi quidem hoc est. duplex mihi conjectura occurrit. aut: οὐχ ὡς οὐ [scil. ἰθὺς] ἰθὺς ἡμῶν] καταπιεστέμενος τὸ πρῶγμα. non, ut tu, spe atque contentione hæc causam perjurio vincendi. quomodo etiam Wolf coniecit. aut: περισυβρισηθῆναι παρὰ τῶν, ὡς οὐ, καταπιεστέμενος τὸ πρῶγμα. et præterea quoque pati, ut injurias et contumelias ad iis accipiamus, qui, sicut tu, causam vincere vel perjurii admiculo nil dubitabunt. et hoc dedi de meo.

— pen. ἴνεκα] malim ἰσάρτιον. coram vobis.

1270. 3. καὶ εἰ μὴ εὐνοῦμαι —] Citat h. l. Aristides τῆρι. p. 248.

— 27. χρέσμεμα] post v. χρέσμεμα addidi καὶ αὐτῶς, scil. ἴστω. et ipsemet ego, et pater meus.

1271. 1. οὐδὲν αὐδ' ἔπος] mediam vocem addidi, scil. χρέσμεμα ἡμῶν γυγνῆσαι.

AD ORATIONEM IN CALLICLEM.

1272. 17. ὁ πατήρ] Tisias, ut patet e p. 1273. 7.

— 19. ἔδω] scil. τὸ ἀλαδὲς τῶν πάλαι γενομένων καὶ δέοντων ἐπὶ τὸ χωρίον.

1273. 1. ἡμέτερον] vis videtur in hoc voc. inesse, prædium nostrum, quod juris nostri cum sit, nemini licet nos impedire, pro lubitu nostro in eo molientes quid et struentes.

— 8. ἀποικοδομαίς] Citat h. l. Harpoor. v. ἀποικοδομαίς.

— 12. εἴχης] malim εἴχετα. tu et pater tuus.

— 17. ὥσπερ ἐμοῦ τυγ] malim transponi vocabula, ὥσπερ τυγ, ἐμοῦ, aut ἐμοῦ, ὥσπερ τυγ.

— 19. ἐκείνος] scil. ὁ δαιτυτής.

— 21. ῥηδίας] pro ῥηδίας alii dant εἴχεως, alii μισθοῦ. posterius facile admiserrim, sed non sine altero; sen ῥηδίας, seu εἴχεως. τούτως redit ad Calliclem et Callicratem et socios eorum.

1274. 10. ἀλλ' εἴχ' αὐτοῖ] scil. voluerant arbitris æquis rem permittere, quamquam nemo quidem dicent se voluisse.

— 16. τοῖς χωρίαις] non eum περιήχτος coheret, nam id accusativam sibi jungā postulat, sed eam συμπλαίει. Aut coheret hic dativus eum καταρῆσον, ut ἴδωε τοῖς χωρίαις καταρῆσον idem sit, atque ἴδωε εἰς τὰ χωρία καταρῆσον.

— 20. τυπικαῦτα τυτῶ] scil. τὸ ἴδωε. Suspiciatus tamen aliquando sum leg. esse τῶτ loco pronomini. τυπικαῦτα τῶτ est plenonasmus Atticus.

1275. 13. συμβιβῆσαι] subaudi τῷ ἡμετέρῳ χωρίῳ. quod nescio an addendum sit.

1276. 9. ἀλλ' εἴκ' ἀν τούναντίον] correxi ἀλλ' εἴκ' αὐτὸ τούναντίον. et annon potius, potius contrario modo, solemus nos omnes?

1277. 2. ὥσπερ ἀν θάτε] pro media voce correxi ἀνά. per reliqua quoque prædία, in reliquis quoque prædiis, quæcunque.

— 10. ὅ] id est, διδ, quapropter. ego tamen sic malim legi: ὅ δι καὶ πάντων ἐστὶ δυνατότατος, Καλλικλῆς μὲν (sine εἰ).

— 13. τοῦ χωρίου] scil. τοῦ ἡμετέρου, aut τοῦ ἐαυτοῦ ἴδιου.

— 24. γὰρ] correxi δι. respondet enim præmissio μὲν v. 22. οὗτοι sunt Callicles,

et Calliocrates, et reliqui eorum socii. ἐκείνοι sunt vicini actoris. tametsi, ait, non desint, quibus vicini mei me offendant, et causam mihi præbeant cum ipsis querendi, hæc tamen in parte nil peccant, neque me incusant ideo, quod ego in ipsorum fundos aquam e prædia meo immittam. si καὶ κατὰ μὲνδ' ἄλλο παρὶ αὐτῶν ἐστί λίγαι, ἐτι μωδερμίας αἰτίας ἔχουσι.

1278. 1. ὅ] alii dant ὅς. utramque recte. ὅς coheretbit enim ἡμαρτι, ὅ autem eum εἰσώθει v. 7. Constructio est: ὅ εἰσεθε σαφίσταρον ἐτι ἡμαρτι, noto Atticismo, pro εἰσεθε, ἐτι αὐτῆς ἡμαρτι.

— 4. χλίδων] Citat h. l. Harpoor. v. χλίδος.

— 16. ἐκείνος] redit ad matrem Calliclis.

— 27. ταχίων] est id, quod nos Germani appellamus einen Schuppen, aut Schoppen [a shed, cart-house], unde nomen suburbanorum exaltit. est in villis area vasosa, tecto superne munita, carthis ibi reponendis. porticum dixeris.

— ibid. παλαιὸν] ruinosis, male fultum, tignis cariosis et exilibus.

— pen. ἰστικοδέμωσιν] maceris villæ suæ viam publicam contingentis.

1279. 11. βοδλαμμένον] subaudi τούταν.

— 22. τὸ παράπαν ἄπαντα] alterutrum horum redundare videtur.

1280. 7. ἀποικοδομηθέντος] scil. τοῦ ἕδατος. aqua ædificiis, vel manibus oppositis exclusa. aut etiam τοῦ χωρίου. villa hujus Calliclis adversus impetum aquæ communita.

— 20. τοιαύτην ἑτέραν ἔκω] qualis scil. prior illa fuit, aut etiam, qualis hæc est, quæ nunc agitur.

— ibid. ἰστροφόματος] ita machinalis, ut in libelli accusatoris a se in ista causa prætori exhibitii fronti, non meum, sed Callari nomen, servi mei, scriberetur a scriba publico. Sed quæ de causa Callari narrat, minus intelligo.

— 21. τῶν ἐμῶν δούλων] correxi τῶν ἐμῶν δούλων ex ingenio meo. non tamen mo fugit, posse vulgatam defendi, si τὴν subaudiatur.

1281. 20. χαλεπὸν ὄν] id est, καίτοι χαλεπὸν ἐστί ζήμιουσθαι.

AD ORATIONEM IN DIONYSODORUM.

1282. 1. κοινῶς εἰμι] intelligitur hoc e p. 1284. 26.

1283. 4. γραμματιδίω] γραμματιδῶν et βιβλίδιον quomodo differunt? videtur alterum ipsa membrana faisse, in qua tabulæ contractus exararentur, alterum involu-

orum.

— 8. τὸ βίβαιον] si τὸ βίβαιον coheret cum προῖηματα, et pecuniam significat, quam quis in manibus habet, tum stare quidem potest vulgata distinctio, sed pro λαβόντες leg. orit μαδόντες. qua de causa,

quo moti e manibus certam dimittimus pro incerto? nummos praesentes pro spe dubia. sin autem *πρωίμεθα* per se stat, et sic nude usurpatam est pro *πρωίμεθα* τὸ *ἡμέτερον ἀργύριον*, tum mutanda erit distinctio ad hunc modum: *τὴ λαβόντες τὸ βέβαιον*, quoddam genus securitatis vel cautionis adhibet, *πρωίμεθα*, dimittimus nostros nummos?

— 20. *ἄρα*] bene habet. Appellat sic Graeci eam anni partem, qua fruges et poma utriusque maturescunt et colliguntur.

1284. 1. *ζημιώσεων*] multoties enim procul dubio secundum leges erat actor, si Dionysodoros potuisset evincere, actorem contra sententiam contractus egisse, qui contractus creditori jus adimebat debitorem de solutione pecuniarum creditarum postulandi, si navis perisset. sed aiebat Dionysodoros navim perisse, negabat actor.

— 10. *ἡμῶν*] mihi et socio meo Pamphilo.

— *ibid.* *Μεταγυμνιῶν*] Ergo Metagiatiois erat mensis vernus, quia contractus mercatorum vel aviulariorum plerumque semestres erant a mari aperto ad mare clausum.

— 11. *ἐπὶ τῇ νηὶ*] subandi τῇ *ἐαυτοῦ*.

— 19. *ἀμφοτέρωθεν*] Citat h. l. Harpoer. v. *ἀμφοτέρωθεν*.

1285. 3. *ἄρξαντος*] *οὐτοῦ ἀρξάντος*. Hoc de Cleomene nihil comperi. constat tamen ex hoc loco, magnam ejus in Aegypto potestatem Alexandro M. supersitisse fuisse.

— 6. *συνοτάς*] imperans, edicens, statuens, pro arbitrio suo, et mandans suis procuratoribus per literas, quanti identidem velit frumenta sua vendi.

— 9. *ταῖς ἑμπορίαις*] *οὐτοῦ ταῖς ἑμπορίαις*. Kuster ad Suid. v. *συνοτάς* p. III. p. 403. qui locum haec ibi, sed longe aliter, affert, vult *ταῖς ἑμπορίαις*, *naves ad aemoria appellabant*, pronuncians, tam lectionem vulgatam *ταῖς ἑμπορίαις*, quam lectionem a Seida prolatam *ταῖς ἑμώροις* perinde vitiosam esse. Ego vero ut in hoc Kustero assentior, ita conjecturam ejus probare nequeo. Sententia est: alii itinera maritima faciebant, iisdem in navibus, in quas impositae essent merces a Cleomene ex Aegypto quaquaversum dimissae, iisque mercibus ad oestodes praerant, videntes, ut tuto in portus quaeque suos deveherentur, in manusque eorum traderentur, quos Cleomenes in portu quoque constituisset, qui merces eas venderent.

— 21. *ὁ Ζευλιπὸς κατάπλους*] cum Athenas venisset classis frumentaria cum frumentis et Sicilia advectis.

— 23. *οὕτως*] Dionysodoros.

— 26. *πῆρας ὧν λαβὼν ὁ Παρμενίσκος*]

dedi p̄ρας ὧν, λαβὼν γὰρ ὁ Παρμενίσκος. ut breviter dicam, cum Parmeniscus accepisset literas.

1286. 1. *ἀποδόνται*] Ego de meo dedi *ἀποδόνται*, quo in plurali omnis difficultas tollitur. vendant, Parmeniscus puta cjuoque scoli.

— 2. *μεταφρονήσαντες*] desitne hic loci aliquid, nec no, in dubio relinquam. pluralis certe numerus est (vendas. redit enim ad utrumque, Dionysodorum et Parmeniscum. si quid deest, videtur *δοτε φάσκοντα* deesse. quo constat eos contempsisse.

— 14. *Ζαυαίτων*] subandi *ἡμῶν*.

— 17. *αὐτὰ δὲ οὐδὲν μᾶλλον*] Sententia est: illes nihilo propterea magis hunc eam nave sua appellere, tametsi discrimen videant, in quod nos fraude sua conjecissent.

— 21. *ἀλλὰ*] hic non est adversativa, sed significat, *saltim, minimum*, si nihil aliud, hoc tamen.

— *ibid.* *τοῦ πέναις* — *τοῖς ἐξ ἀρχῆς ὁμολογηθέντας*] poterat enim actor, si stricto jure vellet atq, duplam postulare, quis conditionibus contractus non fuerat satisfactum.

— 26. *τὸ πρὸς μέρος*] omittunt aliqui praepositionem. ego vero teneo, existimans idem esse, atque si dictum esset: *τὸ συμβαῖον μέρος τοῦ τόκου πρὸς τὸ ἀλλοτῶν μέρος τοῦ πέναις*.

1287. 6. *οὐδὲν μᾶλλον*] non ideo magis, quod sic prae se ferret, in animo habens oblatam pecuniam dare. aeque parum in animo habebat id facere, quod aiebat, quam si nil dixisset.

— 15. *τὸ ἐν τῆς συγγραφῆς ἡμίαι*] quo poteramus duplam postulare.

— 19. *ἀναρτίμεθα*] *οὐτοῦ ἀναρτίμεθα*. factus est dialogismus actoris cum Dionysodoro. Tollite, ait Dionysodoros, tabulas contractus. Nos tollamus? respondet actor. tunc serio vis, ut tollamus? id nanquam fiet.

— 20. *οὐδὲν γὰρ μᾶλλον*] scil. *τὸ τοῦ πέναις, ἢ ὀτιῶν*, scil. *ἄλλο τῶν ἀδύνατον*, aut *τῶν ἀσχετῶν καὶ ἀπείρων*. non magis hoc faciemus, quam aliud quicquam eorum, quae fieri nequeant, aut sunt turpia et infanda.

— 24. *ἢ τί τὸ ἰσχυρὸν*] possit hic articulus videri supervacaneus. verum tamen locus similis, qui est initio hujus orationis p. 1283. 8. possit ei succurrere. malim tamen *ἢ τί πῶν ἰσχυρῶν*.

1288. 4. *κρηθῆναι*] ita positum est in bivio, et a legente debeat tacite iterari. idem est ac si dixisset: *ἀξιώσαντες ἡμῶν Διονυσόδωρον κρηθῆναι* [id est, *ἐὰν κρηθῆναι*], *ὡς ἰτοίμασ ἡμῶν ὄντων κρηθῆναι*.

1289. 21. *συγκρασηθῆναι*] id est, *ἀφαικῆναι*, remissione usuram argenti, quae ipais

ex præscripto contractus Rhodo Athenas erat solvenda. Nomen enim erat Alexandriae contractum ea lege, ut Athenis persolveretur. Verum sceneratores illi cum Rhodum venissent, satis habebant, pecuniam recuperare eum ea usuræ parte, quæ esset ab Alexandria inde ad Rhodum solvenda; alteram partem usuræ, quæ fasset Rhodo Athenas solvenda, remittebant.

— *ibid.* τοὺς σί: [Ῥόδῳ] via scil. estimata, non ab Alexandria ad Rhodum, sed ab Athenis ad Rhodum.

1290. 8. πλῆμω] vocabulum hoc, quod aliquoties per hanc orationem recurrit, ubique per *ω* exaravi.

— 14. ἂν μὲντοι αὐτῶ ἴσως κίριαι αὐτοὶ δὲ οὐ ταῦτ' ἀπίσταλλον] correxi: ἂν μὲντοι αὐτῶ ἴσως κίριαι οὗτοι, οὐδὲ ταῦτ' ἀπίσταλλον. *verum ne ea quidem omnia hi, Dionysodorus et Parmeniscus, quæ in potestate sua habebant, huc mittebant. codices primum αὐτοὶ omittunt, ego servavi, sed contra secundum eὐτοι mutavi, meo arbitrato.*

— 16. ἐκλεγόμενοι τίσι] idem est ac si dixisset: ἐκλεγόμενοι ἴνα, ἂν τιμαί.

— 25. ἀλλὰ τοῦ συμφέροντος ὑμῶν] fero vulgatam, si sententia est: ἀλλὰ τοῦ ἔχουσθαι ὑμᾶς τοῦ συμφέροντος ὑμῶν. *sed documento est, vos lucro vestro servire. sed nescio, an orator sic reliquerit.*

1291. 1. οὐδὲν ἀδικίται ἰ ψιωθαίς, ἢ ἰ

παισας] correxi: οὐδὲν ἀδικίται οὐδ' ἰ δὲδς, οὐδ' ἰ ψιωθαίς. *vid. vulg. nata esse e varia lectione quorundam librorum, quæ fait hæc, ni fallor: οὐδὲν ἀδικίται ἰ ψιωθαίς, οὐδ' ἀδικίται ἰ παισας.*

— 4. ποῦ] correxi ποῖ, quo? *quorsum.*

— 21. καὶ τὸ παρὰ τὴν ἀφασιν] τὸ abest ab Ang. pr. quod si admittatur, quamquam ego equidem haud auctor sim, significabit *περὶ τὴν ἀφασιν, quod attinet ad remissionem.*

1292. 13. τοῦτο] scil. τὸ παρὶ τὴν συγγραφὴν καὶ τὰ ταῦτες δίκαια.

1293. 16. ταῦτα] malim ταῦτὰ, aut καὶ ταῦτὰ, propter sequens ἢ αὐτὸ πράξις. unde facile patiar abesse *κοινὰ, quod a Bav. abest.*

1294. 21. καὶ γὰρ τοῦτο — θεάσασθαι τὴν ἱπερβολὴν] aut τοῦτου leg. videtur, aut καὶ τὴν ἱπερβολὴν.

1295. 9. ὑπὸ τῶν δικαστῶν] tuo enim consilio id factum est. tu noluiti eam huc dirigere. cujus malitiam si dignes dares pœnas, morte dares ab his iudicibus condemnatus.

— 21. σύμπτωμα] Phrynichus p. 104. *v. σύμπτωμα hoc uno loco ait a Demosthene usurpatum.*

— 26. καὶ τοὺς τίλους] non antem duplam, ut in tabulis cautam erat.

1296. 26. ἴπυσαν ἡμᾶς] scil. λαμβάνων.

1297. 10. κρινοῦ] malim κρινοῦτε.

AD APPELLATIONEM IN EUBULIDEM.

Genus actoris. Nescio quis generis pater.

Theocritides. Lysarete. Charisius. Lysianus.

Theocritus. Theocritides. Charisiades. Niciades.
Ruxiubeus, actor. Nicostratus.

1299. 11. πάσας] correxi πλάσας. vulgata si servatur, μάλλον erit ante ἢ τούτου addendum.

— 17. παρεξίνασθαι] correxi παρεξίνασθαι. citat h. l. Harpoor. v. ἀποφέρεσις.

— 21. τὴ καὶ δ' αὐτῶ] scil. πρῆγμα, vel πάθος, vel θύσος, vel ἰκαλίμα.

— pl. ἢ νομάζω — πρῶτον — δίκαια] f. ἢ νόμαζω — πρῶτον — δίκαιον.

1300. 10. τὴν τοῦ πράγματος ὄργην] id est, τὴν ἰστίαν, vel κατὰ τοῦ πρ. indignationem vestram ob illud facinus, et animadversionem in ejus reos. Significat clandestinam violentamque multorum in jura civitatis invasionem.

1301. 4. ἴφσω] Citat h. l. Harpoor. v. ἴφσις.

— 21. ἰνικάλι] correxi ἀνικάλι. solent (aut Ebulides, aut potius scriba publicus) nomina popularium recitare, si qui essent evocandi.

1302. 27. παρὰ τούτων] dedi παρὰ τούτων. ab Ebulide. potest tamen vulgata ferri, si ad Ebulidis complices nequitiam refertur.

1303. 3. ἢ ἀπασί] deleri praepositionem. vulgata si servatur, erit exponenda, in toto conventa popularium omnium.

— 15. ἡμῖν] correxi ἡμῖν ex mente Wolfii. jusserat enim senatus in peregrinos jura civitatis praeter jus usurpantes inquiri.

— ibid. πλάσας ἢ εἰκασί] non convenit cum superioribus p. 1301. 27. ubi ait in demotarium, qui cuncti erant 73, numero se fuisse ferme sexagesimum. Supererant ergo tredecim, non plus viginti. sed oratores causam servant, eandem rem, prout expedit, modo amplificantes, modo extenuantes.

1304. 7. Δικαιολογῶ] correxi Δικαιολογῶ. conf. Valckenae ad Ammon. p. 100. v. ξησίμω.

1305. 10. καὶ] post εἶναι deleri, quod servari potest, si lectionem marginis Latet. sequaris.

1306. 1. καὶ τὴν ἰστίαν λέγω] bene habet haec lectio, solummodo a me erat distinctione adjungenda et illuminanda. posui

comma post ἰστίαν, ubi ζῷ subauditur. λέγω hic loqi, et scèpissime apud Demosthenem, et ejus imitatore Aristidem, valet idem atque δικάσσει, scilicet.

— 3. ἢ ὡς δυνατὸν] videtur speciem scholii, aut variantis lectionis habere. idem enim est cum ἴσσει.

— 7. ὑποβίαν τῶν ἴστων] hoc τὴν non cum ὑποβίαν coheret, sed per se stat, et est masculinum, non femininum. et subauditur ἀδθρώπων. hominem aliquem habere hanc suspicionem, i. e. suscipiari.

— 8. παρῆσχετο] post παρῆσχετο videtur decesse φάσαντας εἶναι, aut ἡμελεγεύτας εἶναι. si praestitit et in medium produxit cognatos, qui, cum affirmarent, aut faterentur, se cognatos ejus esse, tum iidem quoque bonorum suorum participem eum redderent.

— 17. ἐκείνων τὸν ξῖνον] addidi articulum ex Aug. sine quo si esset, probarem Wolfii sententiam, ad ξῖνον addentis ἔσται.

1307. 4. κατ' ἐκείνων] a parte patris.

— 12. τοὺς μηδὲν ἢ γένει τιθέντας ἰάσαι] potest haec lectio ferri, bacteusus, ut ad ἰάσαι, qui est optativus, subauditur τούτω ποισί, et ad τιθέντας subauditur τινάς. qui sinat quosdam, neque prohibeat, cum corpora hominum non cognatorum in monumentis gentilium tumulant. praetoli tamen e codicibus τοὺς μηδὲν ἢ γένει προστίοντας τιθέντας ἰάσαι. Praepositionem ἢ si quis delere malit, haud interrodam.

— 24. εἰ καὶ κατὰ θέματα] soil. μέγιστον γένους. etiamsi a parte patris solummodo, aut a parte matris, civis fuisset, genitus a patre, qui esset civis, et matre, quae non esset, aut a matre natus civis, a patre peregrino, tamen fuisset inter cives habendas, quippe qui natus esset ante archontem Ebulidem, sub quo lex lata, ut postmodum, hoc est post illum annum, quo archon esset Ebulides, quicumque liberos suscepisset e femina non cive, ut illi liberi nothi essent.

1308. 1. κατὰ τὴν ἀγορὰν] dedi de meo κατὰ τῆς ἀγορᾶς. praeter decreta, quae agunt de foro et negotiis, quae in foro exercentur, ut mercatus est rerum venalium.

- 13. τούτων] soil. τὸ νόμον.
- ibid. ἐκαίνας] Solon puta.
- 14. ὅστις ψηφισαθεὶς πάλιν ἐνομήσασθαι] correxi ὅστις ψηφισαθεὶς πάλιν τὸν αὐτὸν [soil. νόμον] ἀναπέρασθαι. ut decerneretis, ut novus aliquis hujus legis lator, vel restaurator existeret. qui fuit Aristopho. Sed quid opus erat legis a Solone late restoratione, cujus leges nunquam non in rep. vignerant?

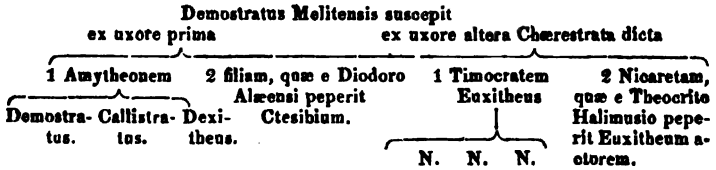
1309. 3. αὐτοῖς] correxi αὐτῶν. Est idem atque si paulo latius dixisset: προσημαρτυρήσιν [aut κειν] ἐπιδικαιούσας, ὅτι ἔστιν ἡ, τελευτῶσα τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ τελοῦμενα ξηνά τέλη, καὶ ὅτι ἐκ ταύτης ἡ ἐκείνης χάρης ἔν, ἀυθῆ, ἡ ἑρῆσσα, ματὰ τὸ ἐξήτασαι, ἀποδοῦναι ἡ, καὶ ἐὰν τὰ ξηνά τέλη ἐτίλει.

- 11. εἰδέν τι] correxi εἰδέν ἕτι οὐ. nihil non, quicquid in buccam venit.

1510. 1. ἰὰ] correxi ἀ ὄντας. si demonstro vobis, et in conspectum vestrum produco, matris cognates, homines liberos, quales oportet esse, negantes, Interposito jurjurando, ea vera esse, que Ebulides de ea calumniose affirmat. ταύτας τὰς διαβολὰς per appositionem dictum est, et exponit superiora, ἀ κατατινάσαι.

- 4. κα] post ἔμην delevi. possit κα] servari, si ὄντας, vel ἀλλῶθ' addatur, amictum, vel verum et justum suffragium.

— ibid. ἑσοῦσα] cohæret cum ἀποδοῦσα; v. pen. p. 1309. Juvat hic genus actoris a parte matris proponere, quo res magis declararetur.

— 16. μαρτυρήσαι] idem est atque μαρτυροῦσαι. et hæc monumenta publica hac de re testabantur. nam in illis publicis monumentis atabant stela, vel cippi, nominibus ibi sepultorum inscripti.

— 17. ἄλασι] videtur h. l. in animo habuisse Harpocr. v. ἄλασις.

— 22. Πλωθῆς] Citat h. l. Harpocr. v. Πλωθῆς. ultra sit verior scriptio, hæc, an Πλωθῆσις, an utraque bona et usu comprobata, querant alii. v. Vales. ad dictum Harpocr. locum.

1511. 8. ἀοτήν] ante ἀοτήν videtur ἀοτήν deesse.

— 13. οὐκίνοισι] contenerit in manus, et in thorum concesserit.

— 14. ἀπεινάται] soil. Ebulides.

— 16. ἀρχομαι] soil. prolo post. placat sic et suspendit impatientiam judicum audiendi de causis, quo mater actoris nutritioem egisset; ut paterentur antea aliud quid magis necessarium exponi.

— 22. τῶν τε θύλων] copulativam addidi. ambo Theocriti patris erant, Lysantes et Charisius.

— 26. Θρασιέλλου] de hac Thrasymbull in Lesbum expeditione v. Simson Chron. ad A. M. 3613. et 3615.

— 27. ἀδῆν] correxi αὐτῆν.

— pen. Κληθῆου] correxi Κληθῆου, id est, Κληθῆου.

1512. 7. αἰῶδας] bene habet, tametsi blandiri possit lectio Augustani αἰῶδα, cum Protomachus e Nicareta non nisi unam filiam suscepit. nam αἰῶδας ἀνοήσθαι nihil aliud est, quam αἰδοῦσθαι, et de omni prole usurpatur, sive ea sin-

gularis est, sive pluralis. ut etiam Latini voc. liberi usurpant, etiam de uno tantum infante. Forte voluit Aug. αἰδοῦσθαι uno vocabulo. Sed quid opus est, aies, his argutationibus? p. 1312. 10. filii Protomachi testes produuntur. Respondeo: non e Nicareta eos suscepit Protomachus, sed ex altera uxore, quam domum duxit post dimissam Nicaretam, quæ est illa ἐπιλαρος, si verum est, quod p. 1311. 11. dixit, Nicaretam Protomacho nil præter filiam peperisse.

— 8. ἕ] qui Protomachus.

— 9. ἀοτήν ταύτων καὶ πολέτων] qui differunt ἀοτήν et πολέτας?

— 15. αὐτὰ τοῦ Πρωτομάχου] nam e domo Protomachi adhuc superstitis in domum Theocriti concesserat Nicareta. Protomachus autem aliam duxerat uxorem, τὴν ἐπιλαρον. et ea liberis illos, qui v. 10. testes produuntur, sustulerat. Postmodum filiam, e Nicareta susceptam, vivus adhuc respondebat adultam Eunio Chylargensi.

— 21. ψηφισατο] correxi ψηφισατο in singulari. redit enim ad si μηδὲς. quorum illud in fine v. 18. hoc v. 20. legitur. Si quis peregrinum me censuat esse, quamvis, in tanto numero testium me secundantium, nemini eorum controversiam de statu civitatis moveat.

— ult. si μὴ πολέται] subaudi ὄντας, ἡμᾶς αὐτοῖς πολέτας ἀποφασιόμεθα. si nos, qui civis non essemus, tamen pro civibus nos gessissemus.

1513. 18. ἐπιπέξω] post ἐπιπέξω videtur προνοίας, aut κῶν deesse, quod idem

est ac si dixisset, ἰσχυρίζω, ὅτι καὶ, vel *probatum. planum faciam, me facere, aut facisse omnia, quae me facere par erat, quippe qui producam testes.*

— 24. *προκεῖσθαι*] soil. *επιπροσέσθαι.*

— 25. *τούτων*] pro Ebulide, et ejus sodalibus.

— *ibid.* *τούτων*] ipsum Ebulidem, qui, ut demarehus, necessario, de more, sacris omnibus demotiois intererat.

1314. 6. *τὸν καιρὸν — ἐν οὐδὲς*] cum civitas decerneret inquisitionem in inquietos jura civitatis falso usurpantes; quod tempus nemo tum norat unquam venturum.

— 12. *καί τις μὲν ὁ καιρὸς*] illud prius tempus, quum demote me dignum haberent, quem admitterent ad sortiendum super sacro Herculano faciendo.

— 17. *αἰ*] post ἀχθεσθῆ delevi. cohaerent verba inter se sic: *ἐν ἰσχυρίζω ἡμευτὸν Ἀθηναίων.* cetera καὶ μοι usque ad ἀχθεσθῆ parenthesis includenda sunt signis.

— 21. *ἐξελυγχομένους — ἀποκρυπτομένους — προσποιουμένους*] idem est ac si dixisset: *ἐξελυγχομένους, ὅτι τούτους μὲν ἀποκρυπτοῦνται, ἃν εἶσι, προσποιούνται δὲ τούτων εἶναι, ἃν οὐκ εἶσι.*

— 27. *ἀλλ' εἰ τοῦτον συγῆεν*] soil. *αὐτοῖς, δειλόντι, αὐτοὺς ἴσως ξίνους.*

— *ibid.* *ἐξήτιστα*] dedi ἐξήτιστο' [cum apostropho] *ἄν. quæsitivissimos parentes alios, quibus ipse memet orationis arrogarem, si conatus meis parentibus fuisset, eos esse peregrinos. seu de meis si mihi certo constilisset, eos esse peregrinos, aut conditionis servilis.*

1315. 2. *ἐφαλουμένους*] correxi *ἐφελ. a me auditos, ornatos, beneficiis cumulatos. et sic quoque sine dubio Wolfus exaraverat.*

— 16. *Ἀπίλλανος*] Citat h. l. Harpocr. v. *Ἀπίλλαν πατρός.*

— 25. *πῶ τί ποῖσας*] videtur hic addendum esse *φαίνομαι.* ubinam *deprehendor fecisse aliquid, et quodnam est illud, quod deprehendor fecisse, eorum, quæ —*

— 27. *ὁ ἐμὸς πατήρ*] malim ante vocem postremam addito commate et articulo sic legi, *ὁ ἐμὸς* [subaudi *πάππος*], *ὁ πατήρ.* ubi *patris mei avus, ubi patris pater, ubi pater ipse.* ut tres sint, non duo, quemadmodum in vulgata, commemorati actoris majores. et sic nullus dubitavi meo periculo emendare.

1316. 4. *μαρτυρούντας, ἐμάνοντας*] sustuli comma, et e posteriori e voce secunda. si *testentur jurati se esse cognatos.*

— 8. *Ἀλιμουσίαν*] Citat h. l. Harpocr. v. *Ἀλιμουσία.*

— 10. *παρ' ἡμῶν*] dedi *παρ' ἡμῶν.*

— 12. *οὐδὲν*] exaravi cum apostropho *οὐδὲν.* ut esset pro *οὐδέν.* neminem a vobis fuisse privatum exclusivum, ab accusando, aut a defendendo.

— 17. *ῆ*] correxi, *ῆ.* *qua re, quo instituto.*

— 18. *βουλεύοντας ἐξελύχεται*] correxi *ἐπιβουλεύοντας ἐξελύχεται,* in imperfecto, ob præmissam *ἀνοστορεῖται,* ex auctoritate Augustani. aut si *ἐξελύχεται* bene habet, tum *ἀνοστορεῖται* item, in præsentii, erit ex Aug. ad disciendum.

— 22. *παρ' ἡμῶν*] id est, *ἐν τῷ ἡμετέρῳ δήμῳ, τῷ τῶν Ἀλιμουσίων.*

— 25. *ἀνδράπων*] soil. *εἰσὶν ἀνοστορεῖται.* exultent e domo nonnulli grandes nati.

1317. 6. *δραχμαῖς*] imo vero *μνᾶς.* quinque drachmæ summa sunt æris nimis minuta. decem drachmas, si inter 73. demotas dividat, singuli vix obolos singulos accipiant.

— pen. *τῷ τούτῳ ἔδωκ; ὅτι*] forte sic est distinguendum: *τῷ τούτῳ;* [id est, *ἐπὶ τῷ τούτῳ ἔδωκ;*] *cur sic? quid ita?* respondet: *ἔδωκ, ὅτι — ideo nempe, ut constet, quod —*

— *ibid.* *ἀπίσταις*] subaudi *ψήφους.* calculis omnium demotarum.

— ult. *πατρός*] de meo patre, et de patre Ebulidis.

1318. 6. *τούτων*] redit ad Ebulidem ejusque socios. et cohaeret cum ὄστις.

— 10. *ῆτι*] correxi *ῆτα.* cum.

— *ibid.* *ἰστορίας*] sine discordia. malim tamen *συστάσεις, sine factione, collusionis, conspirationis,* ut est in Bavarico, ut rei præsentii convenientius.

— 13. *δαιμασθίντας*] hunc, aut similem hujus orationis locum in mente habuit Harpocr. v. *δαιμασθίνς.*

— 27. *τὰ ἔσπλα*] *scuta, non arma.*

1319. 6. *ἴππων*] vel, ut Aug. dat, *ἴπμα,* non placet. Sententia postulat ὄππων, aut *ὑποπόρτα,* aut simile quid. cum sint *tot argumenta,* aut *cum abundem tot argumentis cause hujus mee defendenda.*

— 8. *ἀφανίζων*] in Aug. est *ἀφανίσων.* malim *ἀφανίσων.* ob præmissum *διωρέξασθαι.*

— 10. *ἡ ἀτυχία*] expansio mei nominis ex albo demotarum.

— 15. *καλοῦμαι*] soil. *μάγνητας.*

— *ibid.* *ἔχων καὶ ἄλλα*] addidi *καὶ.* citat h. l. Aristides *τέχνη.* p. 132.

— 22. *ἡμῶν*] dedi de meo *ἢ ἡμῶν.* ut vos *audiatis, vel loco vestro.* aut *ἢ ἡμῶν, eorum vobis.*

— 24. *τίτταρες ἀπ-ῆται*] Theoritides, Charisiades, Niciades. quartum adhuc quæro.

— 25. *ἀπ-ῆταδης*] Nicostratus.

— 26. *αὐτῶν*] soil. *τῶν ἐκείνων, v. 23.* tum *illos, qui in matrimonium duxerunt mulieres, quæ sunt in eorum* [necessariorum patris mei] *numero.* in Augustano est *αὐτῶν.* potest etiam hoc explicari et defendi. *τὰς ἀπ-ῆτας τὰς αἰσας αὐτῶν,* soil.

τῷ ἡμῶ πατρί.

— 27. *δημίται*] post *δημίται* videntur hæc deesse: *παρ' οἷς συνίβη, demota, apud quos contigit patri scripsi probari.*

— pen. *καὶ αὐτοὶ διεψήφισμένοι φαίνονται*] malim: *καὶ αὐτοὶ δὲ οὗτοι ἐψηφισμένοι φαίνονται*, scil. *ἔτι δ' ἡμῶς πατὴρ πολίτης ἔν. et parerit nunc, hos ipsos Eubulidem ejusque socios sententiis suis confirmasse, meum patrem civem esse.*

1320. 4. *αὐαῖσι*] post *αὐαῖσι* videtur *σῖναι* deesse. v. p. 1319. 23.

— 5. *πρῶτον μὲν ἀδελφοῦ δύο υἱοί, εἴτα τοῦ ἑτέρου ἀδελφοῦ δύο υἱοί*] Sic integravi hunc locum ex Augustano. quamquam ne in hac quidem lectione acquiesco, nam *ἑτέρου* additum demonstrat, aut *ἀδελφοῦ* pro *ἀδελφίδῳ* leg. esse, aut pro hoc illud.

Si utroque loco *ἀδελφοῦ*, adoptamus, alterius fratris liberi erunt liberi Amytheonis, e quibus solus Demonstratus supererat. alterius, liberi Timocratis. Verum Timocrati non fuit nisi unus Ruxitheus. Ergone utroque loco *ἀδελφίδῳ* est leg. Sed tum Demonstrati, ex Amytheone nati, nulli liberi in superioribus sunt commemorati. Quare nescio, an satius sit lectionem marginis Letotiani, adoptare. 3 Num est leg. *πρῶτον μὲν ἀδελφίδῳ* [is est Euxitheus], *εἴτα τοῦ ἑτέρου ἀδελφοῦ* [is est Amytheon] *υἱοὶ δύο*. verum p. 1310. dixerat, filiorum Amytheonis solum Demonstratum superesse. Quicquid ago, non expedit h. l.

— 20. *διὰ τούτων τὸν ἀγῶνα*] malim: *διὰ τούτων τοῦ ἀγῶνα*.

AD DELATIONEM IN THEOCRINEM.

1322. 1. ἡμῶν] erat enim actori frater, Aristocrates, cujus facit mentionem p. 1343. 4.

— 2. πρὸς τὴν πόλιν] h. e. in causa publica. tulorut enim pater actoris, qui actor est Epichearus, legem, vetustis legibus advenantem, quo facto majestas populi violabatur. v. p. 1326. 2.

— 3. ἀπλοῦ] quia multa illa non fuerat stato tempore soluta.

— 6. ἐπισημαίνουσας] Tayl. vult ἐπισημαίνουσαν. Sed vulgata bene habet. Infinitivus etiam cum nominativo amat copulari. vel referri potest nominativus ad ἡρώδην.

1323. 4. ταῦτα] malim ταύτας. ut ad ἑπιπέδου redeat.

— 5. καινότερον] novissimum, recentissimum. nam alias vocabulum hoc solet orator aliter usurpare.

— 14. νόμος. φάσις.] φάσις expruxi. recte enim p. 1324. 7. demum suo loco legitur. nondum illa φάσις recitatur (nam id p. 1324. demum fit), sed lex solummodo.

— 18. ἔτι δὲ] correxi ἔτι δὲ iudicio meo. praeterea quoque lex haec ista denuntiat. subauditur enim ἀρχαῖς ἢ νόμος e v. 16.

— 20. ὃ θεοκρίν] haec tibi diota velim et scripta existimes.

— 22. τὰ τῆς πόλεως] scil. δίκαια, ἢ συμφέροντα.

— 23. κατὰ ταύτην τὴν ἐπιπέδου] secundum hanc, quam jussu patris contra te exhibui praetori, accusationem, titulo ἐπιπέδου.

— 24. φήσαντι] correxi φήσαντα ex editione et conjectura Wolfii. Constructio haec est: αἰο Θεοκρίνην tenerι τῷ [culpa τοῦ] μὴ ἐπιπέδου, quod non persecutus est litem, φήσαντα, posteaquam, φάσις exhibuisset contra Μιλιωνα. φήσαντα non cohaeret cum Μιλιωνα ita, ut ad eum referatur, sed refertur ad Θεοκρίνην. et est idem ac si dixisset: ἔπειδὴ ἔφαρτο ὁ Θεοκρίνης τὸν Μιλιωνα.

1324. 4. καὶ μὴδὲ ἔατε λόγους λέγειν, εἰρηθίσσαντα τάλανθις] correxi: καὶ μὴ ἔατε λόγους αὐτῶς λέγειν [h. e. μὴ ἐπιτρέψαντα αὐτῆς λόγους λέγειν], εἰρήσονται τάλανθις. invenisti verum, si non ainetis nos pugnas agere, et mandacis vos circumspicere.

1325. 4. μήτε ταῖς ἀλλοῖς] id est, ταῖς μὴ ἀδικούσας τῶν ἡμετέρων. dissimiles illis mercatoribus, improbis, h. e. probos et honestos.

— 8. τῶν συμφορατότερον] malim συμφορατῶν in nominativo singulari, et sine articulo, tametsi sequitur αὐτῶν. nam τις

complectitur multitudinem, et αὐτῶν idem est, atque τῶν ταυτέων. Sed positus dedit de meo sensu αὐτῶ τῶν συμφορατότερον.

— 13. εἰ μὴ τις πτωχεύετω] malim εἰ μὴ τις εἰδὸς πτωχεύετω. nam sine dubio deest h. l. aut εἰδὸς, aut simile quid, tametsi Dorville ad Chariton. p. 648. Tayloro subscribit, existimanti πτωχεύετω esse accusativum absolutum. Non me fugit, a Graecis ejusmodi accusativos absolutos usurpari. Sed hic locus illis nullus est, et poterant ei rei exempla accommodatiora praeferrī. Constructio nec: εἰ μὴδοφῆμι Θεοκρίνης τὸ πρῶγμα, εἰδὸς (cum sciret, quaquam nosset) τὸν Μιλιωνα πτωχεύετω τις τοῦτον, ἢ πτωχεύετω τὸν Μιλιωνα ἡγαφεν ὁ Θεοκρίνης.

— 21. καὶ τὸν ἦμαρ εἰ μὴτοι τὸν πρῶτερον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄρτιος] sensit Jurinus loci vitium, et quodammodo indicavit, sed non persanavit. Solummodo καὶ sustulit. Sed tum εἰ μὴτοι stare nequit. videtur orator dedisse: εἰ μὴ τὸν πρῶτερον, ἀλλὰ γὰρ τὸν ἄρτιος — non superiorem quidem illam legem violavit, verum tamen hanc certe posteriore violavit. dedi de meo: εἰ καὶ μὴ τὸν πρῶτερον, ἀλλὰ γὰρ τὸν ἄρτιος.

— 25. πρῶττωτα] subaudi ἑαυτῶν. nil erat, our Wolfus hic obhaeresceret, quamquam ejus πρῶττων, si libri dent, non sibi repudiaturus. utrumque perinde bonum est. Sententia est: justis et honestis agendi modis impisci partem bonorum ratam, h. e. dimidiam, ut e verso pon. constat.

1326. 7. φαίνεσθαι] ante φαίνεσθαι videtur deesse καὶ γὰρ κατὰ ταῦτω. nam et ex hac lege constabit eum ararium esse. nisi brevius malimus ὃ [soil. νόμος] φαίνεσθαι, quo ducit Bavar. dans ὁ φαίνεσθαι. facile potuit α excidere in confinio cum eadem litera in fine vocis proximae. et dedi ὃ de meo.

— 15. ὀλίγω] correxi ὀλίγων. nam ea vera est lectio veterum editionum, praeterquam neque Lambinus, ab inepto scholiasta deceptus, intrudere vitiosam, neque defendere factum hoc Taylorus, debuerat. opponuntur hic inter se pauci homines, qui sunt mercatores et navicularii, cum multis, qui sunt tota tribus Attica, decima pars populi; tam homines plerumque, per maximum vitae partem, domo absentes, cum iis, qui nunquam domo abeunt.

— 16. ἔστις ὁ Μιλιων] scil. πᾶσι, vel αὐτῶ. ἔστις non ad Μιλιωνα redit, sed ad Theocrinem.

— 20. εἰδὸς — διαζήμενος] cum sciret, vel quomodo teneret leges — tamen per vim

et violentiam esse in forum ingerens.

— 21. βιαζόμενος] nil opus est, addi τούτους, scil. τοῖς νόμοις. quamvis Taylor contendat id fieri oportere.

— 26. ὡς ἰσχυρῶς (avus puta) ἔστω] scil. ὁ ἡγγραμμένος, scilicet, in tabulis publicis errariorum scriptus.

1327. 2. ἡγγραμμένους] dedit simplex γράφεται. videtur, cum in aliis libris hoc simplex esse, tum in aliis fuisse ἕτερα γράφεται. nihilominus tamen publicis agit accusationes. indeque nata esse vulgata lectio vitiosa.

— 4. ὄν] Sententiam melius conveniat μίαντα, verumtamen.

— 5. τοῦτ' εἶναι] correxi τούτου εἶναι. verumtamen ipsum confiteri Theocrinem, illud esse debitum, non avi, sed suum, ipsum Theocrinis hujus, esse. nam τούτου redit ad reum, contra quem actor agit causam.

— ibid. ἀντιθέτως] decidit cum tribulibus, de summa eris a se laendi, et eartam sibi diem praefixam curaverit, intra quam loeret.

— 8. φέρομαι] cujus amator fuit Scironides, aut, ut Augustanus paribet, Critonides, cujus huc fuisse videtur sententia: ut, si qui tribuales errarii essent, magistro tribus jura et potestas esset eos de reddendo aro debita admonere, et a recusantibus vel vi exigere.

— 15. φέρομαι] videtur potius μαρτυρία, vel ἡμαρτία τῶν φαλοῦν convenire.

— 17. ἢ τούτων] quam hunc Theocrinem habere debitum respondentem. nihil hic deest, quod visum fuit Taylora. si quid tamen deest, videntur haec desiderari: προσημασμένα τὴν ἀράγαν. quod lausionem exprimit, donec vis sibi admoeretur.

— 21. προσημασμένα] non Theocrines, sed ejus pater.

— 23. δικαιοσύνη] correxi δικαιοσύμην. qui genitives aptus est e. v. ἑτεροπύκτες τοῦ πατρὸς. cum Pater Theocrinis decidisset cum Ctesicle, qui patronus erat causae adversariorum, qui Ctesicles hic pervariationibus insinualatur. δικαιοσύμη πρὸς τινά est, cum aliquo colludere, secreto deprecisci, desistere, comititose, ut res amico aut tolerabilibus conditionibus transigatur. v. p. 1328. 4.

— οὐδὲν μὲν ἔστιν] aut tollendum est μὲν, aut cum μόνον mutandum. quas tamen Theocrines nihilominus debet, etiam si pater ejus cum Ctesicle causam hanc transigat.

1328. 19. ἐπιδοῦν ἑμῶ] ἑμῶσιν verba, ut sententia sit: non enim est curpatandum, Theocrinem vobis, haec est, ad vos, esse confuturum, ac avaris debere.

— 22. εἶναι] si bene habet, accipi debet pro εἰδέναι, vel προέδον, prolatum esse.

— 24. τοῖς ἐν ἀνάγκῃ τοῖς πράγμασι] servanda haec est praepositio in. bene Græcorum

est ἐλλήχθαι ἐν τοῖς πράγμασι pro διὰ τῶν πραγμάτων, et solum Demostheni sic loqui, quod index noster docebit, et praeterea conveniebat, parietem quasi quandam intergerinum esse, qui primum τοῖς ab altero disposeset.

1329. 4. ἐπὶ λόγῳ] contraxi in unam vocabulum ὑπόλογον, id est, λόγον τοῖς καὶ μῆμας ἀξιοθεύσαν, ἢ ἐπὶ τῶν λόγων ἡμέμας.

— 5. προσημασμένα] distincti sic: προσημασμένα [subaudi ἡμας], τῶν πρώτων ἀποδείκνυται. ut par sit vos ejusmodi causam accusationi animum advertere, utpote qui nunc primum eam audiat.

— 21. ἑτεροπύκτες] non plane defendi nequit referri enim potest ad δίκαιον v. 18. praetali tamen, quod meliores codices dabant, ἑτεροπύκτες in nominativo, quod redit ad ἀξίον.

— 25. ἡμῶν] non calpo, malim tamen ἐν ἡμῶν, coram nobis. facile potuit in excidere propter proximam μίαν.

— 27. τούτους] actori et ejus advocati.

— ult. παρὰ τούτου] a Theocrine.

— ibid. πρηνειότητος τῆς μαρτυρίας] correxi: πρηνειότητος καὶ τούτου διὰ τῆς μαρτυρίας. redit τούτου ad scribam Kathypheum, et revocatur auditor atque lector ad p. 1324. 15.

1330. 7. ἀλλ' οὐ δίκαιον] scil. ἡμας παρὰ τοῖς νόμοις διὰ τοῖς πρώτοις λόγους φερέσθαι, v. p. 1329. 24.

— 14. μίαν] haec partionem respondet διὰ p. 1331. 15. et v. praec. 14. μίαν iteratur in gratiam lectoris ad superiora revocandi.

— 18. ἐπίσταν] videri queat subaudiri posse ἀποχρηστοσύμην. Sed multo est probabilius post v. ἄρασαν deesse ἀποφάντων. in causis fuit, ut senatus, vel collegium Thesmothetarum, causa privaretur.

— 19. αὐτῶν] scil. τῶν ἀρχόντων.

1331. 6. ἐπιδοῦν] post ἐπιδοῦν addidi αὐτοῖς. quorum illud ad fratrem Theocrinis, hoc ad ipsum Theocrinem redit.

— 8. προκαλεῖσθαι] correxi προκαλεῖσθαι. in jus vocare.

— 9. ἐπὶ, καὶ κρείων] post ἐπὶ addidi duo vocabula καὶ κρείων. pro infida animi fratre habebatur is, qui fratris eadem non in peremtorio judicio aut manus armata exsequeretur, sed cum homicida deprecioeretur. fidus contra, qui pretium sanguinis omne recusaret, sed homicidam aut exilio mulceret, aut manu sua talionis ergo intensificaret.

— 10. τούτους] scil. ἐξω δέναι Θεοκρίτους.

— 12. πάραν] significat gulam, ventrem, vestem, familiam, domicilium, gestationes, balnea, edificationes, alia, in quibus luxus occidit.

— 13. δ' ὄν] per vestrem et gulam.

malim tamen δι' ε.

— 18. *παρὰ*] scil. τοῦ ἡμετέρου.

— 23. *λέγων*] et v. 26. *φαιδόμενος*, quod est dictum ἢ διὰ θεοῖν, pro *φαιδός* λέγων, ad Theocritum redit. Causa hæc Charidemī plane nobis est obscura.

1332. 13. *ἴδωσι πρὸς τὴν λῆξιν*] Wolfius edidit *ἴδωσι πρὸς τὴν λῆξιν*, quod cum daretur Taylorus, tamen in editione sua reddidit. in Ald. et Bavar. est *πρὸς*. dubius eram, num plane delerem, auctoritate fretus Augustani, a quo plane abest, an servarem *πρὸς*. placuit tandem servari, sed sic, ut uncis includerem. videtur duplex in libris antiquis olim versata esse h. l. lectio. altera hæc: *ἴδωσι πρὸς τὴν λῆξιν*, altera, quæ voce ista *πρὸς* caret.

1333. 6. *τοὺς παρήμεμα*] mos loquendi postulat *τοὺς τὰ παρήμεμα*.

— 14. *μαρτυρίας*] malim *μαρτυρία* in singulari. nam unius Aristomachi testimonium recitatur. et sic reperio quoque nunc in Aug. exaratum. quare sic restitui.

— 17. *λαβῆναι*] a quibus *νομῶ* *celiti pecuniam accipere*, et ne in mentem quidem sibi venire spem ferendi ab iis alioquin emolumenti, quod inter omnes constet, eos non dare pecuniam, sed exigere.

— 22. *Θουκυδῆν*] adde tacite, in mente, cum legis, *μὴ πιστεύετε. nolite credere*.

1334. 1. *πράσσει ἔστι τῆς ἐπιείκους ἢ γραφῆ*] Sententia videtur esse hæc: Theocritum non alia de causa majestatis accusasse Demosthenem, quam ut hoc obtentu sine adversus eum simultatis, et jactanda ad populum sua vigilantia et auctoritate erga omnes, qui majestatem populi deminutum irent, averteret a se discrimen hoc τῆς ἐπιείκους.

— 3. *ψέφισμα*] correxi *ψέφισματα* meo judicio. sunt enim duo psephismata, Theocritidis unum, alterum Demosthenis. v. p. 1333. 20. et v. 3. et totidem quoque Theocritidis erant *γραφαί*, una contra Theocritidem, altera contra Demosthenem.

— 7. *ἄντι*] aut *ἔδδν* est leg. aut illo servato, statim post pro *τοῦτο* δι' hoc ipso versu leg. est *τοῦτο* τ. sed prius malo. Pro *ἔδδν* maluit Wolf *τῆς ἐδδν*, Taylor autem cum majori probabilitate *ἄντι*, *Ἐπίος*, incolas *Ἐπί*, urbis in Thracia. Etiam hic locus, ut alii quidam loci hujus orationis, est perobscurus, propter ignorantem causam. Nescimus enim, quid Theocritides suo psephismate, quid Demosthenes suo decreverit, quid Theocritus contra accusaverit. Haud scio, an hæc loquendi obscuritas ponderis aliquid eorum sententiam addat, qui orationem hanc Demosthenis esse negant.

— 8. *συμπεριπέμμεναι*] et *πυδασόμεναι* v. 10. scil. *ἔπι*, et *τοῦτο ἔγραψαν*, *ἔπι ἐπιγραμῶν ἢ ἀντί*, v. 17. inter se coherent.

— 16. *παρὰδεδόμενον*] id est, *ὑποχρέμειν*, ut Latini *recepisse*, h. e. spondidisse. rarior hæc verbi significatio.

— 17. *ταῦτα*] malim *ταῦτά*. v. p. 1335. 4. partes tueri, studia eadem agitare.

1335. 7. *ἐπιεικῶν*] difficile cum sit de descriptione et significatione hujus vocabuli pronunciare, acquiescendum est grammaticorum de eo traditis. videtur *ἐπιεικῶν* idem esse atque *συνεικῶν*. istæ duæ prepositiones *ἢ* et *σὺν* sæpe in compositis verbis inter se alternant. erit ergo significatio hujus verbi, nna cum alio eandem decuriam, h. e. societatem, sodalitiū, collegiū, frequentare. in istiusmodi verbis et dictis proverbialibus non solet analogia grammatica strictissime observari; secundum quam atque *συνεικῶν* melius conveniebat.

— 10. *τούτους*] correxi *ταύτας*, scil. *ταῖς προέδοται*.

— 17. *τοὺς αὐτοὺς ἡμῶν τοῦτους παρὰσχεται*] dedi. *eandem ipse leges*.

— 18. *τῶν ἔκαστος ἔτυχε λεγόντων*] idem est ac si dixisset: *ἢ ἔστιν τοῖς λέγωντων ἔκαστος ἔτυχε*.

— *ibid.* *ἀλλὰ τοὺς αὐτοὺς*] id est, *ἀλλὰ δι' ἡμῶν ἡμῶν, τοὺς ἡμῶν ἔστιν τοὺς αὐτοὺς, ἢν τί τις αὐτοὺς ἡμῶν παρὰσχεται ἢ τοὺς ἡμῶν συμπλέξας, ἢν τί λέγῃ ἔκαστος ἔτυχε*.

— 21. *τὸναντίον ἔστι*] *contrarium ejus verum est, quod hic affirmat*. affirmat autem Theocritus, se a sodalitie quodam inimicorum asperari, sed contra est. non ille, sed ego ab istiusmodi collegio inimicorum contra me conspiratorum afflictus sum.

— 23. *ἔπι*] *δὲ οὐ, δῆλος*] correxi *ἔπι*, *δῆλος*, ceteris omisis. *hac modo, ex hac narratione, constabit vobis*.

1336. 4. *τοῦτο*] Demosthenem.

— 12. *ἐπισημαίνω*] Citat h. l. Harpoc. v. *ἐπισημαίνω*.

— *ibid.* *ἐπιγγέλλω*] num *ἐπιγγέλλω*. nisi si *ἐπαγγέλλω* est, *diem dicere, in judicium vocare*.

— 12. *αὐτῶ*] Demostheni.

— 22. *ἄντι*] advocati Theocritus, simultates cum Demosthene simulantes.

1337. 12. *καλῶν τὸ πρῶγμα*] aut plane delenda sunt hæc verba, aut si locus ipse suus relinquendus tamen est, malim *τοὺς καλῶν τὸ πρῶγμα*. tam institutenda *actiones ex eo genere, cui nomen est γραφῆ, quam adscribendis et profertendis verbis ipsis eorum legum, quæ tam ejusmodi vetant*.

— 20. *ἔδδν*] post *ἔδδν* deest *τί φέρομεν*, vel simile quid. nam alias habet constructio. pendent isti infinitivi *φρονέζω* et *ἔδδν*.

— 27. *ἀγνοήσαντες*] correxi *ἀγνοήσαντες* in futuro. quasi vos ignoratis, aut scitis igno-

raturi.

— ult. ὀφείλω] correxi et hic, et p. 1338. 6. et 14. ὄφλω. differant hæc duo verba inter se. ὀφείλω est *debere*, ut res alienam, quocunque modo, quod nondum sit percolatum. ὄφλω est *condemnari mulctæ*, incipere res debitum rap. vel arario debere.

1338. 3. τοῦ νόμου δῆλον] malim τοῦ νόμου εὐ δῆλον. quasi hoc ex ipsa lege non constaret. est cavillantia.

— pen. εὖς ἔξιστι] correxi εἰς ἔξιστι. quod est planius, tametsi me haud fugit, posse vulgatum ferri, si εὖς accipiamus pro καθ' εὖς.

— ult. καθ' ὧν] correxi καθ' ὧ, scil. τρέπον.

— ibid. εἰσαλάβη] correxi εἰσαλάβησας, secundam personam primæ sufficiens. quamquam, si recte rem supputas, non videtur inter primam et secundam personam differentia hic loci esse posse. cum εἰσέρχουσι tam de accusatore, quam de reo, usurpatur.

— ibid. ἀπολογησασθαι] correxi ἀπολογῆ. nata videtur vulgata e varietate, quæ necio an in vetustis libris fuerit ad hanc modum: ἀλλ' οὐ τολμῆς καθ' ἡ εἰσαλάβη [aut εἰσαλάβησας] τρέπον ἀπολογησασθαι.

1339. 12. διαφερόντες] post διαφερόντες addidi πλοῖον, e Wolfii conjectura, quod convenientius videbatur, quam πλοῖον, quod plurimi libri dant. vix bene dici potest διαφερόντων πλοῖον, longam navigationem effigere, sed bene dicitur μακρὸν πλοῖον, longum navigium, h. e. piraticum, effugere. Non διαφερόμενον, nisi ea, quæ nos persequuntur. sed navis piratica quidem persequitur mercatoriam, non autem longa navigatio. ἢ διαφέρει τι bene habet; idem est ac si dixisset: ἢ ὄπισθι εἰ διαφέρει τι. aut quasi difforat, vel intersit quidquam [ad studium puts, questumve, aut ad salutem mercatorum], posteaquam navem piraticam effugissent, tandem tamen in Theocrinem, tanquam in scopulum aliquem occum in portu latentem, incurere, eoque sic in ipso portu naufragium facere. sub hæc forma considerata oratio lectionem πλοῖον reddit paulo tamen probabilem.

— pen. ἡμᾶς] correxi ἡμᾶς. alloquitur Mærocleem, cæterosque Theocrinis advocatos.

— ult. τωτωνῶ] hos iudices, coram quibus nunc stamus. Ego vero arbitrato meo transposui vocabula sic: κατὰ τωτωνῶ τῶν νόμων. secundum hæc leges.

1340. 1. ἴδρα:] correxi ἴδρατι. vos ne auferre sinetis et intactos illesos transmittetis hos sceleratos, a quibus ut dignam repetantur pænae, nil aliud requiritur, quam ut hi iudices e suis subsellis sententiam condemnatoriam pronuncient. vul-

gata ἴδρα videtur nata ex alia librorum Demosthenicorum lectione ἐξίστι ἴδρα.

— ibid. οὐκ ἂν γ' ἑωφρονήσῃ] correxi: οὐκ ἂν γὰρ σωφρονήσῃ. non profecto facietis hæc, si sapiatis.

— 17. ἢ, τῶν' εἶναι] sic malim distinguere atque legi: ἢ ταῦτο, εἶναι π. faciendum mihi esse id, quod pater jusserit, præsertim cum idem quoque sit justum. sed bene habet vulgata.

— 19. μετήχων δ' αὐτῆς τυγχάνω] malim negationem addi, aut in istum modum: μὴ μετήχων δ' αὐτῆς τυγχάνω. aut in hanc: μετήχων δ' αὐτῆς οὐ τυγχ. donec enim pater ἀπίμῃ notatus in vivis supereret, filius istius ignominie et calamitatis erat exorsus, defunctoque patre demum incipiebat eam participare.

— 26. τῶν εἰπόντων] eorum, qui operam advocacionis condixerant.

— pen. τῆς παρρησίας] suspicabar aliquando τῆς ἀπαρρησίας. tantopere vincitur jus et fas a timiditate, libertatem loquendi suffocante. Sententia est: tacent, quia nolant loquendo discrimen adire causæ ejusmodi perdendæ, qua si cadant, simul etiam jus cum populo agendi, aut eorum judicio standi amittant. Habuit Wolfium quoque hæc dictio male, quod ex ejus conjecturis apparet. Nunc tamen videtur vulgata stare posse, et ejus hæc sententia esse: Facultas cum aliis libere congregandi et colloquendi [quæ libertas salva est et conservatur cavendo, ne cum iis, cum quibus libere agere velis, similitates suscipias, neve eos accuses], majoris a quibusdam fit, quam studium æquum et justum tuendi.

1341. 1. ἢ οὐκ ἄλλω χροῶ] non incommodam reddidit, fateor, hæc lectio sententiam. blandiebatur tamen magis sententia e lectione Augustani existens, a quo οὐκ abest. quare id uncis inclusi. magnam vim habet, auctorem queri, multas sibi a reo factas esse pro longum tempus injurias. sed non minus, opinor, valet, auctorem queri, multis se modis a reo intra tempus brevissimum esse læsum.

— 8. ἔπος] meus pater.

— 16. σαφῶς] clara, sonora voce. malim tamen σοφῶς. argute, scite, docte, subtiliter.

— 19. ἂν τούτω] scil. τὸ ἐπιλείπειν ἡμᾶς τῶς ταύτους ἄπορας, etiamsi quoque oratores hujusmodi vos destituant, iisque carendum sit vobis.

— 24. οὐδὲν] distraxi, meo judicio, in duo vocabula οὐδ' ἢ. atqui ne pro conione quidem verba faciunt. poterat tamen etiam lectio quorundam librorum οὐδὲν ἢ τῷ δέμα λ. probari. nihil pro conione dicunt.

— ibid. τῶς ἐπιθεῶ] homines plebeios, ἐκ τοῦ δήμου.

— 25. ἦ] id est, δ' ἔ.

1342. 10. ἐπιβῆ] soll. οὐ ἀποστέλλεις τὸν
ἐπίβην.

— 16. τοὺς μὲν τῶν οἰκῶν] post τοὺς μὲν
videtur deesse ἐξίητας, domo discedentes,
aut ἀποδημοῦντας, peregre proficiscentes.

— 17. σάξιν] paulo dictum insolentius
σάξιν τοὺς καιοίγγους, potest tamen
utramque defendi; prorsus ut Latinum de-
fendere non modo est, tueri, sed etiam
arcere. σάξιν h. l. est, ut v. 19. διασάσα-
σθαι, arcere, abigere, depellers.

— 19. διασάσασθαι] accipio h. l. pro
διασάσασθαι, a sese depellers. Sententia hec
est: bona sua ab insidiis soeleratorum tu-
tari et conservare salva licet. si cui domo
de die sit exeundam, aut peregre profici-
endum, constituat custodes interim bo-
norum domi relictorum. Domi manere
si cui licet per noctem, mali nil patietur,
quia ipse adest. Quocunque modo, ali-
quo certe, datum est insidias improborum
profligare, et salvum ex iis evadere.
Haud instigabor tamen, locum hunc non
esse in tornatissimis. fuit aliquando, cum
διασάσασθαι in mentem veniret. et hoc pte-

tuli.

— 21. οὐ χεὶν ἀποστέλλεις] videtur
etiam hic aliquid deesse. non me fugit
posse accusativos illos τοὺς δι τινῶν
συκοφαντοῦντας pro accusativis absolutis
haberi. quod attinet ad hos homines. pla-
nior tamen utique foret oratio, si sic lo-
geremus: οὐ χεὶν ἀποστέλλεις διασάξιν
καὶ τῆς παρὰ τούτων ἀδελφῆς τυχεῖν. quo ab-
undum erit, ut hos Sycophantas effugia-
mus, ut tuti ab iis simus?

— 27. ἀναμνηστέρας] inchoata hic ora-
tio, per multas ambages posteaquam est
circumducta, et per mæandros quasi irre-
meabiles distracta, tandem tamen p. 1342.
22. in v. ἐπιβῆται renovatur atque ab-
solvitur.

1343. 11. τινῶν καὶ οὐκ] discrimi-
na, qualia nunc adimus.

— 13. δ' ἄ] correxi δ' ἄ. redit osium
ad plures, ad Epichorem et ad Aristocrate-
tem.

— 25. τῶν λεγομένων] soll. ἂν ἴμεν ἐν
τῇ κατηγορίᾳ, καὶ ἰσὺ τούτου ἐν τῇ ἀπο-
κρίσει.

AD ORATIONEM IN NEÆRAM.

De Neæra v. Athenarum p. 593, 594. Nihil video cense: cur hæc oratio Demostheni abjadicetur, neque reperio in tota hac oratione quicquam oratore nostro indignum, cui eam omni modo ereptam it Taylorus, sed meras ille nugas agens. Actor causæ usque ad p. 1350. 9. est Theomnestus, Diniæ filius, gener Apollodori, ipse autem Apollodoros ipse.

1345. 5. κηδοτής] scil. ὁ κηδός. qui est Apollodoros, filius Pasionis.

— 13. ἐπὶ τῆς πατρὸς] scil. ὅπως μὲν ἐπίσταμαι αὐτῆς.

— ibid. καὶ ἐπὶ ἀτιμίας] scil. ὅπως μὲν ἐπίσταμαι αὐτῆς.

— 17. πατῆρ] scil. ὁ κηδός. qui fuit Diniæ.

— pen. ἔστας] malim τὸς ἔστας.

1346. 3. δουμοσθῆς et ἑμῆσας] cohærent hi nominativi cum ἔργα v. 14.

— 24. Ἀδυναίων] post Ἀδυναίων videtur ἐνάσσειν, aut tale quid deesse. ut *jurato confirmavit, se optima consilia temp. datum, ita se quoque veritas suis fidem facit.*

— 23. ἀντίχρη] Wolfius lectionem marginis Lutet. adeo probavit, ut editioni sup. quoque inferret. mihi nihil mutandum videtur præter id verbum, quod modo proponi, pro quo suspicor aut ἀντίληψιν, aut ἀντίχρη esse leg. Colligas ferme ex h. l. orationem ἐπὶ συντάξει, que suadet pecuniis theatrales in milites erogari, non ab ipso Demosthene, sed ab hoc Apollodoro esse recitatam, cujus nomine Demosthenes alias quoque multas orationes scripsit, eamque susceptionem a populo non probatam, sed repudiatam, auctoremque talento mulctatum esse.

1347. 1. ἐξακωτίσαστι] Stephanus is est, qui hac tota oratione impugnatur.

— 27. ἐμὴν πᾶσιν] post ἐμὴν πᾶσιν videtur ὅστος deesse. sic Stephanus.

1348. 1. αὐτῶν] Apollodorum.

— 3. τὴν αὐτῶν ἱερῶν] subaudi ὄντων ἀποβῆσαν ἐμῶν. quare institutum æquissimam lege suis petere artibus iisdemque modis ulcisci, quibus nos perditam ivit. v. p. 1349. 10. Præcipue pene dixerim, Demostheni, in deliciis certe est usus v. ἱερῶν, ut ad alia majoris momenti argumenta, quibus conficiatur orationem hæc a Demosthene profectam esse, etiam hic locus accedat.

— 6. ἐς ἀφῆ τῆ δημοσίῃ] Jurini suspicio verba ἐς ἀφῆ τῆ δημοσίῃ delenda esse, ut sententiam interturbantia, et ex alio loco huc, in locum alienissimum importune translata, mihi videtur perquam

probabilis.

— 8. ἀφαιρέματος] redit ad Apollodorum, παρακαλιωόμενος autem v. 10. ad Stephanum.

— 10. παρακαλιωόμενος] cum gratia et illecebris verborum addaxisset necesse quos, servilis conditionis homines, at mercatores sese Cyroscopos ferrent.

— 11. προΐεντι αὐτῶ τὸν Παλλάδιον φόνου] correxi: προΐεντι αὐτῶ ἐπὶ Παλλάδιον φόνου [scil. ἔπικα]. nus est Stephanus erga Apollodorum ex juris actione, que προικῶν, vel προγορεύειν appellabatur, in illo judicio, quod ἐπὶ Παλλάδιον usurpatur, titulo emdis. Est autem προικῶν, cum actor reo, ut homicidia, denuntiat, ad foro et civilibus omnibus causis sese abstinere, item sacris communibus, et ad causam cædis dicendam certa die in foro adit.

— 12. ἔλεγε] Taylori ἔλαχε non displicet quidem, quia tamen sequitur, ἃ αὐτῶ ἔγένετο — que manifesto probant, Demosthenem hic ἔλεγε, non ἔλαχε usurpasse, ideo, servans ἔλεγε, malim τὴν δίκην deleri, aut sic legi: ἔλεγε λαχὼν τὴν δίκην, vel ἔλεγε παρὰ τὴν δίκην.

— 14. ἀφαιρέματος] videtur hoc delendum, sequitur enim etiam ἐπαρρησίμως. quod sufficit. dedi de meo ἱσαρίμως.

— 22. ἀδελφῶν] alii δραχμῶν. manifeste hoc quidem vitiosum, sed et vulgatum videtur redundare atque delendum, ut e scholio natum.

— ibid. ἐκ πεντακοσίων] scil. ψήφων.

— 25. καὶ τῆ ἀδελφῆ] scil. τῆς ἐμῆς γυναικός.

— 27. προτίρη] illo καὶ συντάξει.

— pen. τῆ ἰστίρη] illo de muliere Aphidensis interemta.

— ult. παρακαλιώσαστι] —] malim sic distingui et legi: παρακαλιώσαστι δὲ με ἀπάντων, ἵνα προύστω ἐμῶ, ἐπὶ τιμωρίαν — cum itaque me omnes, in privatis et singularibus congressibus hortarentur, animum ad ultionem advertere.

1349. 4. κηδοτῶν] possit bene habere videri, nisi præcessit ἀδελφός. nam κηδοτῶν sunt socer et soror. Sed soror actor erat ipsius soror. et hæc soror modo commemorata fuit sigillatim. quare malim κηδοτῶν, ut ad solum Apollodorum redeat.

— 10. καὶ ὄντι] leg. esse: καὶ δὲ, ὄντι — et sic dedi de meo. hic incipit apodosis — cum multi me hortati sint — καὶ δὲ — tum ego itaque ad vos venio —

— 15. τὰς τῶν ἑτέρων θυγατέρας] aut tollendam erit τῶν. aliorum hominum fi-

lias, non ex se natas. aut, quod malim, cum Wolfio leg. τὰς τῶν ἱταίων S. mercetricum filias.

— 17. τῶν αὐτῶ] sc. ἀγαθῶν, vel δόξων, vel δικαίων.

— pen. καλῶσαι] videtur delendum, ut vitiosa lectio proximi καλίσαι.

— ibid. τῆ καλίσαι ἀγῶν] verba errore operarum transposita in ordinem veram reduxi καλίσαι τῆ ἀγῶν.

1350. 19. Ἀθηναίων] correxi Ἀθηναίων. jus enim civitatis erat munus P. A. quod illi jus ereptum ibat fraus Stephani.

1351. 4. Νικαρέτη —] offendor hic eo, quod et Nicareta nomen anollis sit, et Hippia servi, cum utrumque nomen sit hominum liberæ conditionis.

— 5. ἱκάνου] Charisii Elei puta, cuius coquus erat Hippias.

— 6. καὶ δυναμένη] possint hæc verba pro superfluis, et e scholio natia haberi. Sublatis quidem illis, neque sententiæ deoedit quicquam, et elegantiam accedit.

— ibid. φόνος συνιδῶν ἢ πῆρα] potest, si necesse est, ferri. malim tamen: φόνος συνιδῶν, ἢ πῆρα ἀπρεπῆ, scil. παιδία ἦν, vel δῶν.

— 12. ἐκαρπώσατο] scil. Nicareta.

— 14. Στρατόλας] nomen virile est Στρατόλας, pro Στρατόλαος, si modo nomen est, non certe fœmininum. quare suspicor leg. esse Στρατόλαον.

— 16. ἦν μὲν αἰ ἱκαστος αὐτῶ] imo vero ἱκαστος μὲν αἰ ἱκαστος αὐτῶν.

— 20. ἐιργάζετο —] nescio, quæ mens Lambino esset spurcom et flagitiosam sententiam in locum sanum ingerenti, et nescio an pro invento suo venditanti, cum ab Hermogene mutuo summisset, quem cavet nominatim appellare.

— 23. ἱκανοιδῶν] est oratione exsequi ad principium rei redeunte: si dictio bene habet.

— 26. μῦσαι] correxi μῦσαι. et sic quoque p. 1352. 2. μῦσῃ correxi pro μῦθῃ. Cæteram quæ de Lysia sophista hic traduntur, quamquam Taylorus in vita Lysie negat ad oratorem illum celebrem pertinere, non video tamen, qui magnus error in vulgari sit sententia, et quæ magna vis ejus inest argumentis.

1352. 12. τὴν ἡλικίαν] ἡλικία videtur h. l. justam corporis staturam et proceritatem significare.

— 25. αὐτῶ] aut αὐτῆ leg. est in nominat. ab αὐτῆ. ipsa quoque Nicareta comitabatur. aut in dativo αὐτῇ, comes ei [Næcræ pata] ibat Nicareta quoque. et hoc dedi de men.

1353. 15. ἱκκαρχος] Citat h. l. Harpor. v. ἱκκαρχος.

— ibid. μεμνοσμένην] bene habet, idemque est atque μεμνοσμένην. cum eam [Næcræ] are suo, ut sibi pateret, con-

ducissent.

— 19. ἐτι γὰρ Δαυδαμῶν —] v. Sizon Chron. Cathol. ad A. M. 3636.

— 23. καὶ οἷος] Taylorus suspicatur leg. esse καὶ οἷα οἷος. Sed fallitur, quamquam ipsemet fatetur, locum hunc sibi esse obscurum. Bene habet locus et tam planus est, ut velim alios quosdam Demosthenicos pariter planos esse. Commemoranter hic tres causas, sat graves probabilesque, cur Xenocides existimaret ab hac expeditione sibi cessandum esse. 1) quod illi expeditioni, cum adhuc deliberatione agigaretur, adversatus esset, eamque dissuasisset. 2) quod per munera sui negotia ne mensam quidem Urbe abesse posset; quippe qui vectigal framenti redemisset, quod framentum e Ponto, Sicilia et Ægypto in portum Atticum invehatur. debebat autem hoc vectigal menstruis ferme portionalibus per prytanias, h. e. nova quaque prytania iuente, vendidi. 3) quod leges redemptori hujus vectigalis vacationem a militia darent. Propter has tres causas itaque Xenocides domi manserat; et nihilominus tamen, a Stephano accusatus, multatus est.

1354. 3. αὐτῶ] solum, sine Xenoclide.

— 11. Τιμαρχίδην] dedi Τιμαρχίδας. et sic quoque p. 1355. 7. et 25. Τιμαρχίδα. nam ea terminatio Dorica hominem Corinthium, origine Dorem, magis deoet.

— 13. σολυτῆς —] moeritrix ea σολυτῆς τῆς ἱππύχασιον appellatur, quæ amatoribus multa et sumptuosa imperat, eosque cogit ingentes sumtus in se facere assiduitate flagitationum.

— 16. αὐτῆς] correxi αὐτῆς. est idem ac si dixisset: κατατίθειαι τράματα μὲς τιμῆν τῷ σώματι αὐτῆς. dependant lenus, Nicareta, triginta minas pretium corporis ipsius, Næcræ. que ipsi soli eam haberent. vel potest τῷ σώματι haberi pro seorsim posito, quod idem significet, atque ἰση τῷ σώματι.

1355. 2. θυρίων] Phrynion hic cognatus erat Demosthenis. unde tanto fit probabilis, a Demosthene conscriptam esse, præsertim cum Apollodoros idem et idem Stephanus partes hic suas agunt, quorum pro illo tot aliæ exstant Demosthenis orationes, et contra hunc dæc, quæ orationes nemo nunquam in dubium vocavit, quin sint nostri oratoris.

— 12. αὐτῆς] id est, ἰσῆ αὐτῆς. v. v. 14. et 16.

— 20. τὸν παρανομήτων] malim τὸν παρανομήτων. unum illum o magno numero aliorum, qui isti negotio interfuerent.

1356. 10. αἱ δῆμοι] Sententia est: Chabrim servos, et reliquorum conviviarum, cum domini cubitum isseent, inopis se etiam ipsos epulati, jussisse mensas et

ferula inferri, et reliquias dapam devorasse, et inter eos Neæram voluntatam esse.

— 13. *Ἐπιπταίονα*] aut in *Ἐπιπταίων* videtur leg. aut *Ἐπιπταίονα* a nominativo in *αὐς* exepato. quod idem ad v. 15. etiam accomodabitur.

— 25. *καὶ οὐχ ἄς ἴππῳ*] malim: *καὶ οὐχ, ἄς ἄξιον* [vel *δύσ*] *ἴππῳ, ἡγαπᾶτο*. neque ita, ut *σποριότε* existimabat, amaretur. quamquam vulgata quoque defendi potest, si *μῶλλον* subeundiatur. ut *futurum autumaverat*.

1357. 4. *τὸν ὕστερον πόλεμον*] posterioris bellum dicit respectu prioris, illius magni atque diuturni Peloponnesiaci. v. Simson Chron. ad A. M. 3631. et Corsini Fast. Att. ad Olymp. Cf. p. 4. Tomi IV.

— 8. *ῥωλευτὴς δ' ἦν*] potest hic *δὲ* accipi, sive in consueto significato, *autem*, sive pro *γὰρ, enim*, ut sæpe, quamquam tamen hoc malim h. l.

— 14. *Τιμανορίδου*] correxi *Τιμανορίδου*.

— 17. *ἢ μᾶλλον ἢ ἐν Δούκτραις*] v. Simson ad A. M. 3634.

— 21. *ἰσθιδῶσα*] non ab *ἰσθῶν*, sed ab *ἰσθιδῶσαι*, vel *ἰσθιδῶσαι* est repetendum. cum obtulisset Neæra Stephano bona sua fidei et tutelæ ejus committenda. conveniret tamen contentius melius *ἰσθιδῶσα, ostendens, demonstrans*.

— 27. *φυσικός*] non abhorret a sententiâ, alioque in loco ipse amplecterer. malim tamen h. l. *φύσις, cum assensurisset*.

1358. 22. *Ἀθήνη*] *Ἀθήνη* novi, et id prætores quoque nomen poeticoam. quare de *Ἀθήνη*, ut nomine proprio virili Attico vehementer dubito.

1359. 12. *μυμαθηκῆα*] si servatur, aptum est ab *ἔχουσα ἔδωκεν*. v. 10. alias non displicet conjectura Lamb. *μυμαθηκῆα*, quod refertur ad *θεὸν αὐτῶν* v. 9.

— 15. *οὐ γὰρ πῶ ἦν ῥήτωρ*] colligas ex hoc loco, rhetoras seu oratores a rep. conductos certa mercede fuisse. Sed cui rei? quid acturos? quo tempore, quibus in causis pro concione diatores?

— 17. *μυθῶν*] designat eos, qui se patebant, pro mercedale, legis aut sciti alicujus, quod alius auctor latam vellet, auctores scribi, et præscribi: erant enim, qui, cum suadere populo aliquid vellent, discrimen tamen malotæ aut infamie subeundum, si lex sua improbaretur, reformidarent; quapropter alios, quibus opesque nullæ, et famæ suse nulla cura esset, obscuros et pauperes quosdam homines sabornabant, qui paterentur se in ejusmodi legis, aut sciti fronte pro auctoribus scribi.

— 23. *οἷα ἰλάττω*] id est, *οὐ μόνον οἷα ἰλάττω*.

— ult. *ταῦτων*] redit ad Theomnestum actorem, cujus advocatus (*συνήγορος*) sollemmodo erat Apollodorus. effecit, ut hic Theomnestus et ipsum (Stephanum puta)

et hæc Neæram in judicium vocaret.

1360. 7. *αὐτοῖς*] scil. *τοῖς ἰππιδάμοις, sibi, amicis*.

— 12. *ἐν τῷ ἱερῷ*] Metroo forsitan, id est, sede Matris Deum, ubi arbitri sedebant, quis prope Cariam erat.

— *ibid. ἀμφότερων*] Phrynios et Stephanus designantur.

1361. 5. *ἄλλαξεν*] post hoc verbum addunt aliqui *αὐτοῖς* non male, neque tamen necessario.

— 11. *ἐπὶ τῷ διαίτη καὶ τοῖς πράγμασι*] cum discessissent ii, qui utrique, tam Stephano, quam Phrynioni, advocati in arbitrato, et in toto illo contentioso negotio fuissent. Fuit tamen aliquando, cum suspicarer leg. esse: *καὶ τοῖς πράγμασι κατίσταναν*, scil. Stephanus et Phrynio, cum contentiones eorum conquievissent, et ad liquidum rediissent.

— 14. *ἑπῶτε*] malim *ἑπῶτα*. uter tandem eorum, sive Stephanus, sive Phrynios, haberet secum Neæram.

1362. 6. *Στροβίλων*] malim *Στροβίλων*, quod etiam p. 1386. 11. margo Latot. dat, aut *Στροβύλων, ἀστρίφισθαι*. *Strobilus* et *Strobila* sunt nomina servilia, ut *Drusio*. servorum est et ancillarum, ut sint *εὐστραφῆς, agiles, versatiles*.

— 8. *Ἀργιλῆϊ*] v. Vales. ad Harpocr. p. 4.

— 10. *ἀκριβῶς τὸν βίον συνιλεγμένον*] qui substantiolo quoquid esset, misera cum diligentia et parsimonia collegisset, quod vix tuncdæ vitæ sufficiat, ut reoractionis et elegantie deliciisque nihil suspersit.

— 12. *ἔχεται*] correxi *ἔχεται, quæρεται, desiderabat, sectabatur*.

— 17. *τὸ μὲν πρῶτον ἐξουαρτίθω*] sine dubio parum quid hic deest sententiam. e. o. *τὸ μὲν πρῶτον ἰαντῷ ἐμίμφοτε, ἐπὶ ἐξουαρτίθω*. primum quidem ipse sibi met indignabatur, vel succenebat, quod passus esset esse tum decipi, *ἐπ' ἡγγῶτο* [sic enim e Bav. correxi, id est, *ἐπὶ*], cum in fidem suam accepisset uxorem sibi traditam.

— 19. *τῆς φωνῆς*] hæc duo verba delevi, ex mente Salmasii. Prætor auctores ad h. l. citatos a Tayloro, v. Leopard. Emendat. XI. 17. t. III. Lampadis Criticæ Gruter. p. 227.

1363. 12. *καὶ τοῖς ἰσχάταις ζυμῆαις περιπασίω*] aut *καὶ* est delendum, aut *περιπασίω* in tertia persona sing. futuri indicativi, legendum. prius malim.

1364. 14. *ἔπειτ' ἴδω*] correxi de meo sensu *ἰπιδῶτ'* [id est, *ἰπιδῶτω*] ἴδω. poterat quoque *ἰπιδῶτ' ἄν* dari.

— 18. *πάλιν λαβῶν*] nihil aliud hoc loci *πάλιν* significat, atque *ἄν* in *ἀναλαβῶν*. v. 23. Phrastor puerum secum habnerat antea nunquam. non poterat ergo proprie dici *πάλιν λαμβάνειν*. sed *πάλιν* non semper reversionem ad locum priorem significat,

sed etiam interdum, ut hic, translationem a parte hac in partem aliam. Fuerat pater ante id tempus penes matrem, jam pater cum *πάτρῃ* ad se, h. e. in partem aliam, transferebat, et aduocabat.

— 22. *τετελευτηκίαι*] post *τετελευτηκίαι* deesse aliquid is, quousque fait, qui lectionem in margine Lutet. annotatam commentus est, bene vidit.

1365. 7. *ἄς τὴν ἐκ* —] post *ἄς* videtur *ἰαυτοῦ ὄντα* deesse. tanquam ex se natum. et addidi *ἰαυτοῦ* de meo. alias pro *ἄς* sufficiendum est *ὄν*, quod dant aliqui codices a Taylora laudati.

1366. 13. *γάμου γα*] bene habet. tametsi ritibus legitimis cum matrimonio dixerit.

— 14. *ἰσπίδι τῆ ἐπιστοῆς*] partioniam copulante *τῆ* e Bav. addidi. alias malissem *ἰσπί* δι *ἐπιστοῆς*.

1367. 27. *ἐπινοησασμένης*] Citat h. l. Harpoor. h. v. Sententia est: Epimenetus disertis, districtis verbis aiebat Stephanum deponam Iapanar esse.

— ult. *αὐτῶς*] Stephanum, Neoram, Phanonem.

1368. 2. *καὶ τὴν γραφὴν*] malim: *τῷ καὶ τὴν γραφῆν*. facile potuit *τῷ* in collisione cum *ἐκαστοῦ* intrare.

— 6. *αὐτὸν ἀφείδου*] non Epimenetus abeolendus erat a vadimonio, sed praedes, Aristomachus et Nansiphilus; quare autumo leg. esse: *αὐτῶς ἀφείδου*.

— 24. *ἡγγυαῖς*] post *ἡγγυαῖς* malim *τῶς* addi, praedes, qui etiam *τίδω* reconciliatores gratia fuerunt.

— ult. *αὐτῶν*] post *αὐτῶν* videtur *αὐτῶν* deesse. quod est ad Epimenetum referendum. nam alias, illo omissa, existeret per leges constructionis haec absurdissima sententia, Nansiphilum et Aristomachum *γραφῆν* contra Stephanum ad iudicem detulisse. Sed haec est sententia: *αὐτῶν*, eum, Epimenetum puta, id fecisse.

1369. 12. *ὄντος οἷα ἐτόλμουσι*] negativam auctoritate mea addidi. non enim audebat Stephanus eorum iudicio contendere, et iure evincere, Epimenetum esse moechum. Valgata si servetur, non possit orator id efficere, quod vult. Vult autem efficere, Phanonem civem Atticam non esse, sed peregrinam. et ipsam Stephanum hoc fateri. Sed in civibus solummodo locum habet *τὸ λαβεῖν μωχίον*. Duobus argumentis conficit Apollodorus Phanonem peregrinam esse. 1. omnes homines norunt eam esse, et constitit id inter omnes ex indicio notissimis, et haud dubiis. 2. ipse Stephanus fatetur. qui? non audebat in Epimenetum iure agere titulo *μωχίον*, stupri filium eam illati.

— 15. *αὐτῶν*] rednapt, sed non vitiose, positum in gratiam lestoris et auditoris, ut ad filium orationis revocetur. Con-

structione periodi tripartita haec est: *εἰς τὸν ὄντων ἀπειθείας ἔλθε Σέβρανος* — *ὥστε μὴ ἀγαπῆν, εἰ μὴν ἐφάσκει ἄντων εἶναι τὴν σιρομακίαν ἡγγυαῖς ἔχον εἶναι*.

— ibid. *κατελιπόντες*] sed nominativus absolutus, per sese stans, cum *vidissent*, vel *animadvertissent* Stephanus et Neora et Phano.

— 19. *αἰσῆς*] non Stephanus, sed Theogenes.

— 20. *καὶ τὴν ἐρχῆν*] non τὴν τῷ θεολογίῳ τῶν ἱερῶν, nam ea Theogenis erat, sed τῆς *καρτέρας*, dignitatem assessoris in concilio, vel collegio regis sacerorum. v. p. 1372. 24.

1370. 3. *ἀεισῆς*] post *ἀεισῆς* addidi *πᾶσι*. quamquam melius adhaec existimo sic legi: *ἃ δὲ μὴδ' ἐπακούσαι πᾶσιν ἱερῶν εἶναι τ' ἔστω*.

— 20. *ἰδῆν*] dedi *ἰδῆν*, scil. *εἰ τῆς Ἀθηνῶν*.

— ult. *ἦν*] malim *ταύτης*. non pendent aie saloro hi nominativus *παιδείας* εἰ δέμας, sed redeunt ad *γράφης ἑστῆσαν*. cum *δύμας* sit nomen multitudinis, equipollet plurali. aut alias deest post *παιδείας*, voc. *ἔχου*, aut *παρῆται*, aut *ταῦτα*, aut simile quid.

1371. 2. *τῆς γὰρ σοὶ δεδωμένον*] aie dubio fait olim, ut Tayl. conjecit, *τῆς γὰρ Διονύσου δεδ.* videtur ultima syllaba v. *Διονύσου* in *σοὶ* superesse. aut alias leg. *τὴν τῆς Κασιδιᾶς δεδωμένον*. et recipi Taylari conjecturam *Διονύσου*.

— 5. *ἴνα μὴ πύλλῃ*] miram videntur, quod ab omnibus exactissime atque religiosissime observandum statare, id diligentissime celari. Sed veteres, quo quid vulgatius esset, tanto id profanum habebant; quapropter quo quid augustius et sanctius vellet haberi, tanto curiosius id occultabant. unde sacra arcana.

— 12. *ἔξω τιμωρήσασθαι*] cum modo praecesserit *ἔξω*, malim *ἔξω τῆς*. *ἔξω* modis animadvertere. vel potius *ῖ ἔξω*, qua par est. ut dedi de meo.

— 18. *ἢ κωνίς*] apud, vel ante castrum. *κατὰ* sunt illic scapbr. in quibus erat mola salsa, quae capiti victimae inspergebatur ana cum cultro.

— 19. *τῶν λαγομένων*] malim *τῶν γυρομένων*. eorum, qua inter ista castra fiunt.

— 24. *Θεῶν*] sic etiam est in Bav. sed *Θεῶν* contendit leg. esse Taylorea. non tames, penes me quidem, ariet omni probabilitate vulgata, nam *Θεῶν* possunt esse quasi *Θεογένια*. natales Dei. *Com.* Ruhnken. in Auct. emend. ad Hesych. L.I. p. 999.

1372. 1. *καὶ ἐπὶ οὐδ' αὐταῖς*] f. *καὶ ἐπὶ ὄντων*, ἢ οὐδ' αὐταῖς. et eam seors ea, qua ne ipsis quidem licet illis.

— 2. *ταῖς ἰσχυραῖς*] malim *ταῖς ἀρῆμας*. peragentibus ita sacra sequuntis. a *ἀρῆ*.

— 5. ἐνδείξω] dedi de meo ἐνδείξωσαν, ut ad μαρτυρίας redeat. testimonium, quod semetipsam demonstrat per res gestas ipsas palam factum et publice protestans.

— 6. καὶ οὐκ ἀλαθεῖ] delovi negativam. quam expungi oportere margo Latet. quoque annotavit, et Wolf ab edit. sua quoque arcuit: Servari si debet, leg. erit: καὶ οὐκ ἠκουσται ἀλαθεῖ.

— 10. κερὶ] malim πρὸς.

— 12. ἐξήμιον] dictabat ei molotam, quam tamen, ut ex insequentibus constat, damnato postmodum remisit.

1374. 2. εἰς εἶ] foro, malim tamen εἰς ἄ. in qua, sana puta.

— 6. ἐφ' ἧ] margo Lat. dat ἐφ' αἰς. non malum id quidem, si codices demt. bene tamen defendi potest vulgata, si accipias materialiter (verba enim legis ipsa sunt) et subaudiatur πᾶσαν ταύτην.

— 9. ἐπὶ αὐτῶν] redit non ad mulieres, sed ad τὰ γυναικεία διὰ τῶν ταυτίων γυναικῶν, ut si qua infamis in templum publicum ingressa fuerit.

— 11. αὐτῶν] correxi meo iudicio ἀπ' αὐτῶν, vel potius servato αὐτῶν leg. ἱερθεύσαν. v. 10. et sic dedi de meo. subauditur τῆς.

— 14. διδάσκων] correxi rursus meo iudicio διδάσκων. ut redeat ad φόβον, qui metus appelletur magister τοῦ σωφροσύνης, καὶ μηδὲν ἀμαρτάνων, ἀλλὰ δικαιοῦς αἰκουρίων.

— 15. ἀν τι ἀμαρτῆς] subaudi γυνὴ τῆς.

— 24. ἐὰν δ' αὖ] correxi e Bav. ἐὰν δ' αἰουσι. alias probassom magis ἐὰν δ' αἰουσι, aut simpliciter ἐὰν δι' μὲν — sin minus, h. e. sin autem hoc minus fiat, quod hęc lege præcipitur. sin autem in hanc legem peccatur.

1375. 5. βούλωνται] id est, βούληται. nam δήμος est collectivum. Constructio est: καδ' εἰς προῖσθαι διὰ πολιτίων, ἐὰν τῆς βούλωνται [scil. αἱ Ἀθηναῖοι] προῖσθαι πολιτίων. quantum legum e formata vel præscripto alicui oratione creare, si quom creare velint. citat h. l. Harpoor. v. δημοκρατίας.

— 7. ἔμοις] malim ἑμαῖς. si bene habet vulgatum, significat aliquid deesse. E. c. εἰς [scil. ἑμαῖς] ἵσται μὲν καὶ αὐτοὶ ἑμαῖς ἑμαῖ. quas leges vos quoque nostis, perinde alicui ego.

— 8. ἡ δὲμος] hic loci est Helica, populum representans.

— 19. τὰ γένη ἀμαρτῶν] mediam vocem correxi γένη, cum geminato rho. et dedi de meo ἀμαρτῶν, barytona, a verbo non contracto ἀμαρ, tollo. in altum attollere, h. e. extruere tabernacula. Solebant venditores scortorum Athenis in foro rerum venalium tabernacula et cretibus compactiles, quotidie construendas et rursus demolendas atque asportandas, extruere, sub quibus sedentes tuti ab imbris merces suas vende-

rent. has tabernacula Γένη γένη appellabant, nos Budon appellamus.

1376. 3. πολλὰ καὶ παλαιὰ] prima duo vocabula unicus inclinat, quo mihi videntur e varia lectione, sed ea vitiosa, irrepuisse.

— 8. ἔσται ἀγνωστὸν ἑμαῖς] potuisset quoque ἔσται οὐκ ἀγνωστὸν ἑμαῖς, utrumque pariter bene, sed diversa ratione. vulgata hoc dicit: exempla hæc ita vetusta non sunt, ut necesse sit ea a vobis ignorari. addita autem negativa hæc existit sententia: exempla hæc vetusta non sunt, quo fit, ut vos ea nequæntis ignorare.

— 24. καὶ πρὸς εἰς — ἕτρας] idem est ac si dixisset: καὶ εἰς ἀγαθὰ ἄνδρες ἐγένοντο αὐτῶν, πρὸς εἰς δωριόδου. et quam fortes viri fuerint hi, quorum in gratiam peculiariter hæc lex sancita est.

1377. 6. χάρων] subaudi ταύτην τὴν ἄρτυρίων.

— 10. τὰς κούρας] correxi τὰς κούρας, id est, κούρας. hæc sent tegmina capitum pelliceæ, sic dicta, quod primitus fuerent e cœnium pelliceæ. Μύσται nos appellamus. medio vero camelolauca appellabant, quod vocabulum est e Latino capillicia detortum.

— 13. ἡμετέρας] malim ἡμετέρας. et sic quoque v. 17. non enim debet novitium civem Atheniensem tam arroganter ad iudicium loqui.

— 19. τελευτῶν] post τελευτῶν malim δι' addi.

— 26. καὶ ἡ πόλις] καὶ videtur delectum.

— ult. φθονόδου] pro φθονόδου. præcessit enim ἡ πόλις ἕστει. verum quia ἡ πόλις h. l. cives Athenienses significat, ideo pluralem hic usurpat.

1378. 4. ταυμασχοῦντες] malim σπουμαχ.

— 8. τοῦ ἔργου] dedi de meo τοῦ τοῦ ἔργου. significatur victoria de Persis reportata. et sic quoque v. 14.

— 12. ἐπιφαστας] alii ἐπιλάφαστας. nullo ad sententiam discrimine, sed forsitem hoc est exquisitius.

— 15. καὶ ἐκ τοῦ γένους] malim καὶ τῶν ἐκ τοῦ γένους. eorumque, qui regis generis essent Spartæ.

— 27. καὶ αὐτοὶ] post καὶ αὐτοὶ deesse videtur καὶ αἱ γυναῖκες.

— ult. ἀλλὰ] post ἀλλὰ aut deest, aut subaudiendum est μέν, vel μήν.

1379. 2. μέγα] correxi μέγας. v. Dorvill. ad Chariton. p. 637.

— 11. αἱ Ἀθηναῖαι] personam hæc debebat historici, non oratoris ad Athenienses loquentis. quare malim αἱ τῆς Ἀθηναίων.

— 19. τὰ δύο μέρη] duas partes, sed quotas? de tribus? an de quatuor? aut de quot tandem? incommoda ratio loquendi, nil deficiens, et debitationem te-

linquens. Sed sic solent Graeci; et videor e loco superiori p. 1247. 1. ubi auctor dicitur, qui reum ἀπογραφῆς peregerit, τὰ τρία μίση proscriptionum rei bonorum accepisse, colligere, semper in talibus totum illi numero, qui indicatus est, proximum designari. ut a binario numerus est proximus ternarius, et ternario proximus est quaternarius. cum ergo τὰ δύο μίση appellatur, subauditur de tribus, et cum τὰ τρία μίση, subauditur de quatuor.

1380. 1. δίκαι ἴτη] imo vero δύο ἴτη biennium solummodo. res nota est et Thucydide. et error hic Demosthenis, si ejus est, et non potius librariorum, jam a viris doctis notatus est. Si Demosthenis hæc oratio non est, omni eum magno consensu omnes abjudicant, quamquam nullam plane causam video, cur faciant, ego æquidem nullus dubito ejus esse, cæjas in operibus circumfertur; verumtamen si ejus non est, possit ex hac tam proluxa de sorte Platensium enarratione, tametsi cum causa præsentis vel maxime est conjuncta, Lyourgum videri auctorem prodere, quem digredi in vetustas historias amasse docet ejus una adhuc superstes in Leocratem oratio.

— 6. νίκαι] videtur δολίως deesse. nocent illum.

— 19. ὁ νόμος] Solonis puta, de cautionibus et pactis observandis in adoptione novi civis. Sententia est: constabit e decreto, statim recitatum, quod Hippocrate auctore ratum habuistis, quanta vos ipsi religione Solonis illam legem solentis observare. v. p. 1381. 17.

— 27. ἡ γένος] subaudi ταύτων μὲ μετῆται αὐτοῖς.

— ibid. μὲν τῶν ἐντα ἀρχόντων] subaudi τῆς ἀρχῆς. sed videtur potius deesse γένος (v. p. 1376. 17.) aut λαχῶν (v. p. 1381. 20.).

1381. 6. πρῶτον μὲν δευμοσθεῖται] videtur hic locus arguere p. 1380. post verba τοῖς δ' ἡν ταύτων aliqua desiderari. nam quæ hic ex illo decreto repetantur, ea ibi non leguntur.

— 17. τὴν νόμον διαφύλαττον ἐν τῷ λαφίσματι πρὸς αὐτοῖς εἰδίαις] statim in ipso jam adhuc illo psephismate accommodavit ad eos, Platenses puta, exceptionem et circumscriptionem (vel definitionem) legis a Solone late, paulo ante commemoratur, de ratione novos cives adoptandi inter cives. disertis verbis etiam in causa Platensium iteravit cautionem illam vetustæ legis, quæ cautio volat cives factitios ad nullum magistratum sacerdotiamque admitti, et liberis eorum solummodo jus honores petendi tribuit. Cum Platensibus illis in ipso statim suo psephismate sic decidit, et pactas est, eamque conditionem ab ipsis exegit, ut illa principia

ne audent unquam potere.

— 23. ἐμολογημένους ἀρίστους τῶν ἑλλήνων γεραιμῶν] idem est ac si dixisset: τοῖς ἐμολογημένους [vel ἀπὸ τῶν ἐμολογητῶν], ἐπὶ ἀρίστοι τῶν ἑλλήνων γεραιμοῖ. vide similem constructionem p. 1382. 13. ἐγνομῆται — εἰρησμένῶν] id est, ἀπὸ τῶν πάντων γένος, ἐπὶ εἰρησμένῶν γένος ἀρίστον. quam dictionem cur viri docti, nodum in scirpo quærentes, et nescio quo δολίως comminiscentes, reprehendant, non video.

— 24. καλῶς] h. l. accipio pro σαφῶς.

— 25. διαφύλατται] si bene hoc habet, necesse est, ut v. ult. legatur εἶσαι. sin autem ibi servatur ἴσασθαι. necesse est, ut v. 25. διαφύλατθῆι legatur. posterius si probamus, tum semicolon erit post εἰσὼν δυνὸν v. 22. figendum, et tum nova incipit sententia. *Græve foret: adversus civitatem quidem finitimam, de qua constat inter omnes, eam omnium Græcorum optime de vobis fuisse meritam, curassetis tanta æquitate, et prudentia atque circumspectione agi, ut de singulis quibusque definitur atque exciperetur, quæ ipsis concessa aut negata voluissetis: hanc vero civitatem impune civitati vestræ toti illuderes faminam, quæ tam palam, tam certe et liquide, ut dubitationi locus nullus superis, per totam Græciam questum corpore fecerit.* v. ad p. 481. 4. dicta.

— 26. καὶ ἀρετῶς] verba καὶ ἀρετῶς, quæ ut perperam e superiori versu iterata velint esse, ideoque expungi, quapropter etiam, ut dubis, unois inlusi, si volumus servari, accipi debent, pro certe, plane, sine controversia. quasi posita sint pone ἢ ἀπὸ τῶν, per totam profecto Græciam, ut constat, ita ut negari nequeat. Alias melius conveniret φαπῆς καὶ ἀνακαλύπτως.

1383. 2. εὐ γὰρ] verba hæc duo signis parenthesos inclusi. non enim? ἀλλοσι sic dicitis? sic perit quicquid visum fuit doctis viris obscuritatis, quæ nulla unquam in h. l. fait.

— 13. ἐπιδείκνυται] dedi ἐπιδείκνυται ταύτας κωαῖς. exemplum ipsis demonstratis faciendi, quicquid ipsis modo allebescat. Si ἐπιδείκνυται servetur, sensu, jactant, efferunt se, exultant, non possit κωαῖς sequi, sed requiratur κωαῖσαι. ἐπιδείκνυται sumsi e Bav. ταύτας quodammodo de meo dedi, partim vero etiam e Bav. repeti, in quo est ταύτας.

— 18. γαίματι] non me fugit, recte posse dici γαίμα ἀπολαφίσσασθαι, pro causam aliquam absolvere, h. e. ut a foro suo alienam repudiare, ad tribunal suum non admittere, item secundum reum in ea causâ jus dare. verumtamen hic melius convenire videtur γαίματι. in genitivo. postquam semel illa causâ in forum delata

fuit, ream absolvens.

— 27. ἀποδοῖ] tribuat, tanquam debitum. malim tamen ἰσθῆ, addat, dotis loco. pater enim filiam ἰκεῖν, elocans in matrimonium, ἰσθῆδωσιν, addit ei dotem.

— pen. ἀποφυγούσης ταύτης] idem est ac si dixisset: ὁ γνήσιος, ἔαν αὐτὴ δι' ἡμᾶς [aut κατ' ἡμῖν] ἀποφύγῃ.

1384. 1. πολυτίμων] malim πολυτῶν. cur enim matres solummodo, non item patres commemorarentur, quorum majus in ejusmodi re momentum est?

— 4. ἐξείκασιν αὐταῖς] videri possint reddundare.

— 9. τῷ μὲν] subaudi ἰπῆς, vel χέριν. videtur tamen potius ἀντιχρήσιμος, vel tale quid deesse.

— 14. μετὰ πολλῶν] qui sint ὁ πολλοὶ τρόποι haud intelligens, dubito, sitne legendum potius μετὰ πολλῶν καὶ ἀσελγῶν ἀθρόων, in turba hominum et multorum et petulantium, an potius μετ' ἀκολάστον, aut μετὰ φαύλων, καὶ ἀσελγῶν τρόπων. au denique voc. τρόπων non mores hic loci, sed σχήματα ποικιλᾶ, posituras et gestulationes turpes atque infames meretriciam, significet. quod postremum si probetur, stare possit vulgata.

— 22. καὶ τί παραβαθείασιν] videtur orator dedisse: καὶ τί ἀπειλοῦσι τοῖς παραβαθείασιν. et quid pernarum leges committentur iis, si qui praescripta legum violaverint.

— 25. τὴν τε ἔψιν] malim τὴν δὲ ἔψιν.

— ult. ἐκολάσατε] scil. mortis poena.

1385. 1. καὶ ἄλλᾶ] malim καὶ γὰρ ἄλλα τε.

— 2. αὐτῇ] correxi αὐλῇ. quod super loco, qui esset in aula domus illius, ubi Neera Eleusina habitasset, Arochias victimam immolasset, cum fas non esset, ea die victimam animantem, sed fruges solummodo, immolare; et praeterea fas quoque non esset, ut sacerdos mas illa die sacra faceret, sed ut sacerdos femina.

— 4. ἐκείνης] correxi ἐκείνου. redit enim ad Arochiam.

— 13. τοῦτο] correxi τῶτο. Significatur Bacchus, cujus numen Arochias pariter atque Neera offenderant. haec quidem eo, quod filiam regi sacrorum naptum dedisset, quo factum, ut illa filia Baccho de-

sponderetur pro uxore; ille vero, quod sacra praeter fas eandem fecisset, quae Baccho communiter cum Cerere sacra esset.

— 19. αὐτῷ] Stephani puta.

— 27. ὅς οὐ γυναικα ἔχει αὐτῆν, ἀλλ' ἰταίρα] objectio haec est diversa illi superiori v. 19. cum qua convenire videtur. nam ibi Stephanus fingitur haec utens excusatione, se Neeram non pro uxore, sed pro pellice, καλλακῆ, habere. hic autem inducit Stephanus in hanc latebram se recipiens, Neeram sibi non pro uxore, sed pro ἰταίρα, scia, esse. Demonstratur itaque discrimen, quod inter uxorem legitimam, et sic dictam καλλακῆν, et tandem inter ἰταίραν seu meretricem, intercedit.

1386. 1. αὐτοῦ τοῦ λόγου] id est, excusationis, qua ἴπες, Stephanus puta, utitur. potest itaque ferri. malim tamen τοῦτο τοῦ λόγου, pro τὴν αὐτοῦ ἀναίδειαν τοῦ λόγου, id est, ἐν τῷ λόγῳ.

— 2. ἀπολογίας] post ἀπολογίας videtur τούτου τι deesse.

— 11. Στεφάβην] vid. ad p. 1362. 6. diota.

— 16. καὶ μὴ εἰσῆναι τὴν γραφὴν ταύτης] videtur leg. esse: καὶ μὴ ἔῃν εἰσῆναι τὴν γρ. τ. aut: καὶ μὴ εἰσῆναι [scil. αὐτῆς] ἢ γὰρ εἰς τὸ δικαστήριον γραφόμενος τὴν γρ. τ. aut tandem: καὶ μὴ εἰσάγειν τὴν γρ. τ.

1387. 5. Αἰγυλιεύς] libri mei in hac lectione consentiunt, sed leg. est Αἰγυλιεύς. v. Taylor.

— 18. παρὰ Στεφάνῳ] superior locus p. 1386. 8. addebat ὄσα. potest abesse. mallem tamen etiam hic adesse.

— 20. ὅτι ἐκ Στεφάνου σκῆ] negativam μὴ addit in editione sua Wolfius, praecipitancia consilii actus. bene habet vulgata. non enim negabat Apollodorus illos Stephani liberos esse, sed negabat eos Stephanum e femina, qua civis Atheniensis esset, suscepisse; verum aiebat eos e Neera quositos esse, et Neeram illos jam peperisse tum, cum Stephanus eam Athenas traderet.

— ult. ἀποτίθειν ὅτι βλαβείασιν] malim ἀποτίθειν καὶ ὅ, τι βλαβ.

1388. 2. ἰθίλων] potest ferri. Stephanus puta, et Neera, et consorts discriminis. praeferam tamen ἰθίλιος, quod margo Imet. dat. v. p. 1387. 8.

AD ORATIONEM FUNEBREM.

Conf. Taylori Lectiones Lysias c. 3. p. 234. editionis Lips.

1389. 3. ἢ] subaudi τῶνα, scil. τὸ εἰπὼν ἀξίως τῶν τελευτωσάντων.

— 8. ἔμωσ μόνου] aut adsciscendum est e margine ἔμωσ, aut servato ἔμωσ, addendum post μόνου erit ἔξ ἰσού, vel simile quid, sed recepi ἔμωσ.

— 9. εἶμαι] [Anne hoc tolerandum: δούσ' μοι εἶμαι διαλαχθῆσαι? F. ἐνθάδε δὲν ἔμω δούσ'. TAYLOR.] id est, εἶναι, datum esse, in potestate mea esse.

— 13. λόγος] vocabuli hujus h. l. eadem est vis, atque Latini *ortium*. ἀόριστον defendi potest. collectivum enim est πύλις. et possunt et πύλιται subaudiri. malim tamen εἶθι cum Wolfio.

— 22. ἀπυλλετήμων] post ἀπυλλετήμων videtur μήτι desiderari.

— 27. ἀρχῆς] εὐρησάμην αἰσχυρίζομαι ἀρχῆς. Sed bene habet vulgata. a εἶρη, seu origini generis.

1390. 6. εἰς τὰς ἐπιλόδας] [Anne hoc antiquitatem sapiat. Vid. Hesych. in ἐπιλόδας. TAYLOR.] videtur hic aliquid deesse, fortasse heg. εἰς τὰς ἄλλων ἐπιλόδας. postquam aliorum in civitates venissent tanquam adventitii, inquitur.

— 22. ἔχει] num ἔσονται. sed mali et proximum insequens vocis inolvere.

1391. 2. ἐλθόντα] ἐλθόντα Aug. pr. R. quod nescio non melius vulgata sit. primo statim impetu, vel aggressus. vulgata significat, qui subito ingruisset.

— 17. τῶς ἐμαυτοῦ] ἐμαυτοῦ ποικιλῆται sunt et ἢ μόνου, τῶς ἑστίον ἔστι, γράφοντες, qui carmina versibus justae magnitudinis condiderunt, verbo epicū, qui οὐ πρόσηται τῶς τῶν ἑδωμένων (scil. μελῶν) ποιηταίς, hoc est, lyricis.

1392. 15. ταῦτα τὰ στραχιδόντα] videtur hic aliquid deesse. f. κάλας, aut ἑτίως. ἡεὶ οἴην, aut ad aliis gestis.

— 18. δίδωσιν] addidi αὐτῶ, ipse sola per se.

— ibid. ἡδὴν μόν] aut tollendum est μόν, aut eam μοι mutandum, aut eam οἴκ. quae facile non sit oratione exsequi.

— 25. ἀμφοτέρως] post ἀμφοτέρως videtur ἀμύττοντα deesse.

1393. 1. συμβουλευμένους] [Quid? Anne consentientes? Herodo de Hellenismo. TAYLOR.]

— 15. ἐπίγειαι] dedit ἔπηγας et πρῶσσωσι. solet afferre gloriam.

— 16. μὲν ὑπερβάλῃ] subaudi τις, aut ἰδύων.

— 19. ἔργως] h. e. in aditu sum ipsius

operis, quod mihi nunc agendum est.

— ibid. προϊστάμενα] defendi possit. Coram me stantia. possunt et alia subiecti haud aliena, ut προϊστάμενα, ad latus mihi stantia, item παριστάμενα, in mentem mihi venientia, et προϊστάμενα, me circumstantia. quorum quodam ab oratoris manu sit profectum, coquis dixerit.

1394. 6. τῷ δὲ σάξεται] f. leg. τῷ δὲ τὰ ἔργα σάξεται. altera autem fortunae cuiusque suae conservantur.

— ibid. ἐν τούτοις] post ἐν τούτοις non video quid magnopere necesse sit, ut copia addatur. quod si tamen necesse sit, cum non omnino improbem εἶν marginsis Latet. praeferam tamen ὁ. ἐν τούτοις ὁ ἀμφοτέρως.

— 9. εἰς σωτηρίων] malim εἰς τὴν σωτηρίαν.

— 12. ταῦτα] scil. τὰ τῶν παρόντων πράγματα φάλλως διακρίματα.

— 13. ἀρρομίστης] redit ad ἀγρίας. ἀρρομίστης autem ad καρίας. haec enim εἰρησύνεται, simulat stupiditatem, aut ignorantiam, non autem ignorantia ipse. quare malim ἀρρομίστης et ἀρρομίστης, utrumque in dativo plurali, ut referatur ad praesenssum Ἕλλησι.

— ibid. ὑπέκωσαν] ὄρωσι, stupiditatem seu simulantes, seu veram rebus prodentes.

— 14. ἑμισυαίματων] Athenienses hoc bello defuncti, quorum laudes hac oratione praedicantur.

— 22. ἀμφοτέρως] dedi ἀμφοτέρως. videtur alii in libro hoc, in aliis παρ' ἀμφοτέρως fuisse. unde nata illa scriptio aberratio.

— 26. ἔρχε] —] Reote distinguunt Wolf et Lambinus sic: ἔρχε, τῷ τόχῃ κίποις —.

— ult. μὴ ἐπιβῆται] satis ex his arbitror constare, orationem hanc, si quaevis dicta fuit, in cascos in pugna ad Chironem esse dictam, sed ab homine metu et desperatione perculso, cui spiritus essent dejecti, et plane exstincti.

1395. 3. ἐκ] ibi ad Chironem, in illa, quom dixi, pugna.

— 16. χαλεπὸ τόχῃ] possit χαλεπὸ τόχῃ accipi pro difficili, saeva, mutabili, et ambos alternis premente atque extolente. videtur tamen aliquid deesse, e. o. περιβῆν, προεῖν, σταθμῆσαι, vel simile quid. fortuna dubia, accipit, quae utram in partem sit inclinatura, facile non sit providere. videntur etiam verba molius ita atque ordinatius collocari, ut arbitratu

meo collocavi: τὰς αὐτῶν ἀρεταῖς καὶ τῷ πρῶτον αὐτῶν ἔμπειρᾷ καὶ τόλμῃ, ἢ τῇ παραδείξῃ καὶ χαλεπῇ τῆσθε καταρθεῖν αὐτοῖς οὐδὲν, οὐτ' ἀπολαύσασθαι.

— 23. ἐπὶ τούτῳ] h. l. est idem atque κατ' ἑαυτοῦ, contra se. in castris sibi oppositis. pari modo accipitur v. 26.

— 24. ἐκείνων] eorum puta, qui in castris Philippi militarunt.

1396. 3. ἰστί τούτων] malim ἰστί περὶ τούτων. de rebus licet cuius his de rebus pro sensu suo arbitrari.

— 5. φανερόν] subauditur τούτῳ ἰστί.

— 26. ἀσχημασίῳ] malim ἀσχημασίῳ, εἰς οὐδὲν ἢ μικροῦ ἐπιείκει. aut nulli, aut exiguae ignominiae id sibi cessurum esse.

1397. 2. τάλανθις δολαυῖ] si bene habet, idem est atque τῷ τάλανθι δ. sed addidi τῷ ἡσ μοῦ. et alia multa praeclara jura habent civitates, et in his hoc, quod nihil est, quod dicendi licentiam veritate nixam avertat atque prohibeat a veri pronuntiatione.

— 16. τὸν ἐκείνων] haec e casibus herosum eponymorum ducta ad virtutum acesendam momenta, a Sophisticum et Lycourgeum sapiant ingenium. Demosthenes fortibus et virilibus utitur armis, non his ambrosiis.

— 18. Ἰακωβίδας] [Valensius ad Harpocr. v. Ἰακωβίδης. TAYLOR.]

— 27. περὶ τούτῳ ἔλλασι] sententia postulat περὶ τῶν ἑαυτῶν δειλίαν, propter suam ignaviam.

1398. 3. ἐφ' οἷς] dedi ἐφ' οἷς — id est, ἐπὶ τούτοις, ἢ οἷς, vel δι' αὐτῶν, super illis constitutis, quibus fadari Graeciam viderent.

— 11. ἐτάλαι] subandi, aut ἑαυτῶν, quod vocabulum aepissime omittitur subaudiendam, aut τῶν ἐτάλων. ut idem hio significet atque ἐτάλασθαι. alias supplementam Lessingiani ἑσπρία post Ὀμηρος addentis sit adsciendandam. Locus Homeri mihi neque succurrit, neque investiganti occurrit. nescio, an Atheniensium libri hoc in loco Homeri ad Athenas pertinentis a lectione librarium, quibus nos hodie utimur, haec parum discrepaverint.

— 12. τοῖς οἰκῶν σύμπαρτας] dedi. Lectio codd. al. si optetur, tum leg. erit: τοῖς οἰκῶν σύμπαρτας οἰκίαις καὶ γυναικῶν.

— 16. οὐδὲν ἔστι] malim abesse, ut e scholio nata. in Χαμείας et τῆς δι subauditur a communi, ut aiunt, e proximis insequantibus vocabulorum γέννησι, et ἑαυτοῖς. Semelem esse natam e Cadamo, e Semele autem natum esse illum, quem fas non est —

— 23. αὐτοῦ] dedi αὐτῶν de meo pro vulgato αὐτῷ, quod nihilominus tamen subaudiri debet ad εὐνοῖαν et ἀλκίαν. ipsius aepinitis eum homini similem reddiderit, fortitudo autem draconem.

— pen. δι] cohæret, non cum proximo τὸ πρῶτον, sed cum remotiori τὸ σαφές.

1399. 6. αὐτῶν] semet ipsis, ut a tanto heros prognatis, indignum. fuit, cum suspicarer αὐτῷ leg. esse. eo, Ajaxe puta, suo eponymo.

— 8. τῶν ὑπαρχόντων] dubito utram a τὰ ὑπαρχόντα repetam, an ab οἱ ὑπαρχόντες. si illud, dignum fortunis illis, quæ sibi aut nascentibus ab ipsa generis nobilitate additæ, aut majorum virtute et gloria partæ fuissent. Sin hoc, dignæ conditoribus sui generis. ὑπαρχων τὸ γένος est ordiri stirpem, condere genus.

— 12. πάλιν] post πάλιν videtur οὐδὲν τὸ δεῖσθαι.

— 14. καὶ τὸν ἀπαντα] malim καὶ μάλλον τὸν ἀπαντα. longum per tempus, vel potius per omnem etatem.

1400. 2. οὐδὲν περὶ ἐκείνων] post οὐδὲν videtur aliquid excidisse. e. o. ἀφιέμενος ἐκείνων. ut si distinctus et sartus legatur et reddatur Latine totus hic locus: οὐ γὰρ ἰδὼν τις, οὐδὲ ἀφιέμενος ἐκείνων, περὶ ἐκείνων ταῦτ' ἀπήγγελλαν. de iis enim hæc nemo retulit, qui ibi vidisset, aut qui illinc missus ad nos huc venisset.

— 3. τῶν ἀνῶ] malim: τῶν προσκκουσῶν τοῖς ἀνῶ τιμῶν. quos dignos honoribus, diis superis convenientibus, judicamus nos, qui superavimus.

— 4. τούτοις] τούτους dedi. hos opiniones atque predicatione nostra divinantæ [h. e. non certo cognita atque explorata affirmantes, sed conjectantes solummodo], censemus eosdem adipisci honores etiam ibi, in beatorum insulis, quos illi vetusti heroes dicuntur et existimantur adepti esse. καταμαντεύεσθαι τινας est, aliquid de aliquo prædicare, non ex certa scientia, sed ex opinione e probabili conjectura ducta, cohæret hoc τούτοις cum τυγχάνειν.

— 5. αὐτοῖς] dedi αὐτοῖς, quod redit ad modo diotos τοῖς ἀνῶ, deos superos. eosdem honores, qui habentur illis, diis puta superis. αἱ αὐταὶ αὐτοῖς τιμαὶ sunt αἱ αὐταὶ τιμαὶ, ἃν τυγχάνουσιν αὐτοῖ, οἱ ἀνῶ δολοῖται.

— 8. ἐς τοῖς τοιούτοις — ἰτίαν] Easet atque convenientior orationis structura hæc: ἐς τοῖς αὐτοῖς τε τοιούτοις γεγονότας, καὶ περὶ αὐτοῖς ἐν τοιούτοις ἰτίαν. eos, qui et ipsi sint tales, et nati sint e talibus aliis. Aut, nisi hoc admitti velis, adscienda lectio marginis γεγονότας. eos, qui et genuissent tales viros, et ex aliis talibus ipsi quocumque nati sint. sed transpossi de meo sensu vocabula sic: γεγονότας αὐτοῖς, καὶ περὶ αὐτοῖς ἐν.

— 20. αὐτῶν] dedi παρῶν. grave est liberis infantibus.

AD AMATORIUM.

Wesseling ad Herodotum p. 13. a pen. auctorem facit Androtonem, ductus causis, quas apud ipsam vide.

1401. 13. ὁ μὲν οὖν] ὁ dedi, in neutro articuli postpositivi, pro masculino præpositivi. quod habebas maxime amatorium hujus opusculi (id est, id, quod habebas præcipue pro natura et extremo hujus amatoris disputationis), hoc est, τὸ ἑρωτικὸν est id, quo et amantis erga amatum amor maxime declaratur, et amati res, decus, salus maxime ornatur atque stabilitur.

— 18. ἕ τις] dedi ἕν τις. Videtur auctor, quisquis fuit, ita dedisse: πάντα δὲ τούτων γέγραπται τὸν τρόπον, ἕν τις — omnia autem ad hunc scripta sunt modum.

— 19. εἰδέν] est libellus pugillaris, in quem subitariae cogitationes conjiciuntur, verbis sponte snocurrentibus, non meditatibus. et in quo lucubrationum rudimenta delineamus. v. p. 1283. 4. οἱ λακτικαὶ τῶν λόγων sunt commentationes simplici, illaborata, facili, populari dictione conscriptæ, qua solemus ἐν τῷ λόγῳ ἐκ τοῦ παραχρῆμα, in fortuitis aut familiaribus congressibus, uti.

— 20. ἡμῶς οἷς —] idem est ac si dixisset: ἡμῶς τοῦτας τοῖς λόγοις, οἷς ἂν εἴποι τις ἐκ τοῦ παραχρῆμα.

— 23. τοῖς μὲν] illos prioris generis, τοῖς ἑσπυοῖς. τοῖς δὲ, hosce posterioris, in longius tempus duraturos.

— pen. ἀποδεικτικῶς] dedi ἑπιδεικτικῶς. ostensionales, e genere orationum demonstrativo vulgo sic dicto; quod nomen cur illi generi sit impositum, dixi pluribus ad Anthologiam Constantini Cephalæ. Vim ejus non videtur percepisse ille, quisquis fuit, qui in margine Latet. apposuit τοῦ βίου.

1402. 10. δυσκλίμας] aut ad disciscenda est lectio marginis, aut leg. διακρίσις, quod equidem malim. aut φαίνεσθαι vel ἰσχυρῶς διακρίσθαι. quod de meo prætuli.

— 14. ἀπονοία] possit ferri. haud displicet tamen ἀπονοία marginis. truculentia, acervitatis.

— 21. ὁ μόνον ἴδιον ἴδιος] fort. leg. ὁ μόνον ἴδιος. Δὲ ἴδιος οὐκ ἕκαστος. quæ una, per Joannem, sola natio (amantium puta) non omnibus — saltim ἴδιος de meo sensu dedi.

— ult. ἐξαιρέτως] cumulate ornateque sint peractæ. v. p. 1406. 6.

1403. 11. καὶ τὴν οὖν] καὶ videtur defectum prodere. malim abesse, aut aliud quid addi cum χαλκῶν ad sententiam con-

veniens. fort. ἐπιεικῶδες.

— 12. ἐπιεικῶδες] post ἐπιεικῶδες] fort. addi velim τῷ. τῷ τὸν συμβουλῆσιν μέλλοντα. propterea quod ille, qui consilium dare vult.

— 13. ἐπιεικῶδες] non modo eventus dati consilii a consultore præstandos est, sed etiam vitæ ratio, moresque, ne præceptis repugnent.

1404. 9. ταῦτα διλόσω] malim ταῦτα ἢν διλόσω. nunc, propter oppositam, modo præmissam, ἑσπυοῖς.

— 12. καὶ τοῦτο τὸ χρῆμα] malim καὶ τοῦτο τὸ χρῆμα.

— 13. ὅμμα] post ὅμμα videtur καλῶς deesse.

— 20. φύσιν] dedi φύσιν. videtur in libris olim h. l. duplex versata esse lectio, ἐπ' ἀνθρώπου φύσιν ἔχει, altera ἐπ' ἀνθρώπου φύσιν ἔχει. pertrahit divinam majestatem ad humanam naturam.

— 22. ἀνοσιώτως] nemo suspicatur, illum colorem pigmentis quesitam esse, seu factitium.

1405. 5. τῶν ἡμετέρων] subaudi ὅπως ἐπιφανοτάτων a communi.

— 18. τοσαύτας ἐπιφανοτάτας] fort. leg. τὰ τοσαύτας ἔχοντα ἐπιφανοτάτας πρὸς ἄλλα. fortuna res has nacta, tot inter se habentes adversitates, vel repugnantias.

— 20. εὐχῆν] quasi signum aliquod perficiens e voto dedicandum. aut, ac si signum aliquod perfecisset, quod ille sibi a fortuna perfici et elaborari votis conceptis flagitasset.

— 22. ἰσχυρῶς] Wolfii σιωπῶσα cum probem, ausus tamen non sum recipere.

— 25. ἐπιεικῶδες] post ἐπιεικῶδες, aut circa, deesse videtur τι, aut τοῦτο μόνον. hanc solum tuarum laudum.

— ult. ὑποβάλλω] non caret specie ὑπεβάλλω marginis, ob insequens ἐπιεικῶδες. retineo tamen vulgatam.

1406. 1. ἕς μὲν] malim ἕν. nam cum accusativo constituitur, si bene commemorari, verbum ἐπιεικῶδες in sensu superandi, non cum genitivo.

— 7. τοσαῦτα ἐπιεικῶδες ἔχει] malim τοσαῦτα ἐπιεικῶδες ἔω. istis commemoratis laudibus, hoc argumentum depono, ad aliud transitaras.

— 10. οὐ] id est, ἐν οὐ, vel ἐπὶ οὐ. vel τὴν οὐν, scil. ἡλιμῶν, vel ἡ σί.

— 11. ἐξαιρέτως] et v. 13. κρημαται, tuor et servo. redit enim ad sua etas.

— ult. τοσαῦτα τοῦτοι] malim τοσαῦτα ἐν τοῦτοι.

1407. 2. περιγεγραμῶσαι] subaudi τῶς

μίμωμος καὶ ἐπιπλήξως. ut scortorum et porcorum omnium criminationes atque reprehensiones eluseris atque viceris, eo quod—

— 7. τῶν πλοίωντων] soil. ἱερῶτων.

— ibid. ἦ] soil. ἱερῶτων.

— 9. ἀρέσκων] subaudi εἶ. Constructio hæc est: συμβήσῃσι σοὶ τῶ ἀρέσκων σὶ κῶσι. evenit tibi, ut omnibus arrides.

— 10. καλῶ] post καλῶν videtur τυγχάνων deesse.

— 25. ἐξῶτι] ἱερῶτι dedi, cum e Bav. tum conjectura mea. dædum enim ante, quam mihi liceret hunc codicem usurpare, in hanc emendationem incideram; cujus rei mihi testis esto mea interpretatio germanica, ante perfecta et ad librarium Lomgoam missa, quam codex Bav. ad me Monachio deferretur. elegantissima sententia, quamquam paulo floridior, et poetice magniloquentiæ similior. *cujusmodi ferme filius Cupidini deo e Virtute dea nasceretur, si nasceretur anquam, laudibus utriusque parentis omnibus ornatus et ornatus. o quam amabile corpus existere necesse est e congressione tot laudum et decorum, quot sunt Cupidini et Virtuti propria. fingi animo vix queat aliquid perfectius atque amabilius.*

— 25. τῶν τῶνων ἀδελφῶν] inchoata hic sententia non directe absolvitur, sed interrupta ab interjectis quibusdam, quæ signis parentheseos secrevi, rursus p. 1408. 3. resumitur in istis οὐ ἔστι κολῶν.

1408. 4. ἀκρίτως] designat exercitationem campestram, seu eam, quæ fiebat in campo, ubi juvenctus docebatur arma tractare, rotare, joculari, pyrrhichias agere, et quæ sunt alia hujus generis.

— 12. ἀποβάντων] Wolf. conjecturam ad h. l. refutat, vulgatamque tuetur Harpocr. v. ἀποβάτης.

— pen. τιθιμίως] post τιθιμίως addi velim αὐτί. præter enim præmia victoribus proposita, ipse exercitatio, a magistris adhibita (hoc est, τὸ γυμνασθεῖν), et a tironibus percepta multo studio diuturnaque contentions (hoc est, τὸ μάχεσθαι). Lambini supplemento nil opus est. τὰ τιθιμίωτα, soil. ἀθλα, sunt præmia victoribus ab athlothesis proposita. Subanditur ἔντ τῶν ἀθλοθετῶν. ut addatur, necesse nil est.

1409. 3. τωαύτης] malim utramque lectionem conjungi: μετὰ τωαύτης καὶ τωαύτης παρασκευῆς.

— 8. νημίω] dedi e Wolfii conjectura, punctum v. 12. commate mutavi, et ὦν delevi, cujus si vestigia sint relinquenda, malim σὺν, cujus sunt satis perspicuæ notæ in ὦν. verum σὺν tamen non est supervacaneum, latet tamen in participio verbi medii ἐπιτιθέμενος. nam ἐπιτιθέμενος φιλοσοφίαν tantandem est, atque ἐπιτιθέμενος τὸν σὺν φιλοσοφίαν.

— 21. ταῦτα] dedi κῶνας, nempe ἀγῶνας, e conjectura Wolfii, quo ducit lectio Paulinæ κῶνα.

— 23. ἀφαιρέθωντων] dedi ἀφαιρέθωντων. Significat, Epicuratis currum neque inter primos, neque inter postremos, sed in media isse turba, et vel si tamen palmam abstulisse.

1410. 3. ἰρῶν αὐτῶν] ἰρῶτων malim, ut ad ἀπάντων redeat, αὐτῶν autem, quod redit ad ἴσων, servatum velim. quippe qui viderent, horum equiorum nonnullis—

— 5. τῇ τοῦ ζ. ἱερῶ κρείττων] fors. καὶ τῆς τοῦ ζεύγους ἰερῶ κρείττων. ipsam vim et impetum bigarum illarum (de quibus modo commemoraverat) vicisti. Loquitur de bigis adversarii, non de Epicuratis. nam de his si loqueretur, videtur potius λέμεν dicturus fuisse.

— 7. διτυχηούτας] eos, qui a principio certaminis secunda fortuna nisi fuisent, et certam jam manibus tenere victoriam sperarent, quam tu eis extorastis.

1411. 2. σαυτῶ] dedi σαυτῶ. quod non cum παραφίνας, sed cum ἀξίως cohererebit. παραφίνας idem est atque κήνας πρὸ ἄλλων. quos cum tu præ aliis te dignos judicasses, amicos tibi deligis.

— 5. προσκοιτησῶν] dedi προσκοιτησῶν. præter illos, tibi a fortuna conciliatos amicos, necessarios, adhuc tibi commendavit.

— 6. μόνως ἐξῶς γινῶ.] f. μόνως σ' ἐξῶς γινώσκοντας. an eos appellas, qui soli te recte cognitum atque perspectum habeant.

— 11. εἰδαμῶσαι] ambigo inter εἰδαμῶσαι et εἰδαμῶσαι. habet utraque leotio rationem suam. vulgata sic possit reddi: Sed ad virtutem, cuius ea sit ratio, ut possit mereaturque beatus prædicari, qui ea gaudet. altera sic: virtutem accommodatam vite beatæ profuerandæ. non displicet lectio ἐπιδαμῶσαι. verumtamen vulgata idem quoque valet. Sed prætali ἠνεπαρωτηθῆναι (de meo) v. 10. et ἐπιδαμῶσαι.

— 17. τῶτων] soil. τῶν λόγων. malim tamen διὰ τῶτων. laudibus, quæ per hos (τῶς λόγους puta) fiunt.

1412. 6. αἱ δὲ τῆς τῶν ἐπιτιθευμένων] Sententia est: qui aliis quidem in partibus doctrinarum, aut a vero aberrarant, aut justum modum consecuti non sunt, sive sua, sive magistrorum culpa.

— 14. ἐφ' ἑκατέρω] malim ἐφ' ἑκάτερον, soil. μέρος. in utramque partem.

— 21. ἐπιπλήξως] subaudi πραττέμενα, aut ἐπιτιθευόμενα.

— 27. εἰσθῆ] dedi de meo εἰς εἰσθῆ. fortuita enim menti et proposito haud parent.

1413. ult. μέλιωτα] subaudi a communi βελτίους γίνονται αὐτὰ αἱ φύσεις κατὰ τὴν καιρίαν.

1414. 6. ἔχων] scil. si quis ἐν τῇ κρίσει διασφαλῆ.

— 8. ἀ' εὐτυχίαν ἀραγμάτους] valgate bene habet, an log. sit: ἀ' ἀδύχλιαν φύσεως ἐν μεταχειρίσει ἀραγμάτους, in medio relinquantur.

1415. 1. ὑπερμαρτυρεῖ] protuli ὑπερέκειρος. in rebus, quas susciperet ageretque, omnibus modum excedens.

— 11. κατασθένεα] dedi κατασθένεα. Sed et καὶ sec. v. 10. abesse malim. qui, posteaquam civitate Tarentinorum potitus est, iam praeslare humanitatisque eam administravit. Si καὶ norvetur, etiam κατασθένεα servandum sit, eique addendum ἰανόν.

1416. 14. ἔρω] post ἔρω videtur ἄ desiderari.

— 15. ἰγὼ μὲν εἶπ' αὐτῷ —] sententia est: nam aliter sentio, quam verbis praes me fern. Philosophiam non tacito mecum contemno, quam oratione extollo, sed, ut eam tibi commendo, velut instrumentum omnibus temp. gestaris necessarium, ita memet ipse quoque ea indigere mihi incola.

— 20. ἰδὲ] videtur hic aliquid deesse.

— 24. ἰγὼ κρείττω —] videtur sententia postulare: ἰγὼ μάλιν μὲν εἶμαι τὸ ἀρωπώμεν ἐν ἡμασι, κρείττω δὲ τὸ ἐν ἄλλοις.

1418. 8. ἀλλ' εἰς] idem est ac si dixisset: ἀλλὰ ταύτων, οὓς ἂν τις.

— 9. τις Πλάτων] post τις videtur deesse ἄριστος βαβυλωνίως, optimo et sapientissimo usus consilio.

— ibid. τῶν ἡλιωτῶν] post τῶν ἡλιωτῶν videtur τῶς βαλτιόντις deesse.

Cujus novi hoc sit opusculum, cujusve auctoris, haud constat. Nam Demosthenis non esse, propemodum liquet. Saepe

animus ad suspitionem propendit, deprimendum id esse ad statum Sophistarum, hoc est, ad saecula, quibus Aristides, Dio Chrysostomus, Philostratus, Locianus, et similes existere, qui adumbrare imitatione veteriorum auctorum ingenia et scripta laborabant. Si autem genuinus est saeculi Demosthenici fortis, malim id Lyoerge, aut Hyperidi, aut Theophrasto Eresio tribuere. Saepe factum est, ut, cum e vetusto quodam codice auctoris alienius opera exscriberentur, quem in codice alia quoque aliorum opuscula compacta essent, omnia, etiam aliena, eidem primario auctori adscriberentur. Quod, ut demonstravi nuper in Theophrasto avenisae, idem etiam Demostheni nostro videtur in epitaphio, et erotico, et paele, ac in aliis quoque, evenisse, Erotici quidem et argumentum, et totas habitus erationis ab ingenio Demosthenico abhorret, Sophistam magis docens, quam oratorem. Haud scio, an commendatio Sophisticae p. 1414. haud parum in hac re valeat. Ceterum oratio hujus libelli composita, gravis, morata, sapiens, virtutum respirans atque commendans, haud tamen pro more Demosthenis. Verum nimis est laetricum et fallax argumentum a dissimilitudine styli ductum. dicendi genus in eodem hemine miris modis discrepare potest pro statum, et fortunarum, studiorumque diversitate. Iidem enim non semper iisdem delectamur, non iidem manemus. nimis denique multa Demosthenis perierunt, quam ut speremus, nos eunum Demosthenicum orationis colorem tenore, passimve tute ei hoc opusculum abjudicare. quare causa haec in medio relinquenda est.

I. I. REISKII

ANNOTATA

AD

PROCEMIA.

Quo tempore hanc literis mando, dies est 17. Janii 1769. ad primum legendi accedo hanc protomia, que vescio, que detota prejudicata aversatione antea contumseram, que propter non omnium meditati quicquam et maturi ad hanc gymnasmatia promittere ahiaturam, sed ea solammodo, que prima lectio, cum contentione non accurrima vagerat.

1420. 17. μεταλαμβάνων] non intelligo. Estne idem atque μεταγράφειν, mentem mutare, aliam inire viam consiliorum et rerum gerendarum? videtur.

1421. ult. ἢ] malim εἶν, scil. πάθειν. vel ἔ. v. v. 24.

1423. 16. δυνάτο τις] aut τις delendum, aut cum τῷ mutandum videtur. Sed dedi de meo ἰσχυροῦν δύναιτο, ἔ, τι δίδχα: (in optative). oratione ad id quoque adducere, quod demonstrarit.

1424. 11. ἄνω ἢ] dedi de meo ἢ παρ' 2, sensus atque ego sentio saluberrimum esse.

1425. 4. εἰ παραχρημα λέγει χ.] malim: εἰ λέγει τὴν παραχρημα χέρι.

— 12. εἰ δὲ σπουδῆ —] f. εἰ δὲ σπουδῆ δὲ, τί καὶ θύλασθε, ἔς ἐν τῷ β. οὐδαιμῆσαι, οὐ δὲν, οὐκ ἔρδῃ. Sin autem explorare oportet, quid velitis dici, ut orator ex oratione sua laudem consequatur (id quod haec docet, recte non habet).

1427. 15. ἔσφαξε ἐν γένους] f. ἔσφαξε ἰσχυροῦν ἐν γένους.

— 27. τῶν ἄλλων] post τῶν ἄλλων videtur ἀμαρτήματα deesse.

— post. οὐ χαρεῖται] f. οὐχ ἔρδται, aut σπουδῆ — οὐχ αἰρεῖται.

1429. 17. τὰ] non coluerit omnia proximo πράγματα, sed cum remotiori λαμβανόμενα.

1430. 9. τῷ] dedi de meo ἢ τῷ. non minus vestrum est, quam ejus, qui auctor fuerit.

1434. 5. καὶ — μέγχι] locum hic loci est.

— 22. ἀπαρχόντων] post ἀπαρχόντων, aut in hac regione, deesse videtur δολῶν, aut simile quid. addidi ex indice Lambini λέγειν.

1436. pen. τούτων] post τούτων addidi τῶν. istos ipse, in res gestas invectus easque reprehendentes.

— ult. καὶ ἱμάς] scil. αἰδέται. aut leg. est ἱμάς, scil. αἰδέται.

1437. 10. διαβήτων] scil. εἰ ἀντιλογίας. eodem etiam redit ἔξουον.

1438. 22. εἰ μὲν] scil. ἔρδται ex insequente ἔρδ.

1440. 6. τῆς ἀμειλίας] articulum de meo addidi. pendet hic genitivus e superioris v. ὑπερβολῆν v. 3.

1441. 11. τοῦ λόγου] malim aut τῷ λόγῳ, aut τῶν λόγων.

— 22. ἀνωμαλίαν] malim ἀνωμαλίαν.

— pen. ἐρῶν ἰσχυροῦν] dedi de meo ἐρῶν ἰσχυροῦν. v. Hesych. v. ἰσχυροῦν.

1442. pen. τὴν χεῖρα] malim τούτων χεῖρα.

1443. 9. παρυσία] non damnabo. sed incoelestior est h. l. dictio. melius conveniret μετυσία, aut περυσία.

— 4. ἰδῶν] primum unci inolevi. proreus delevitque praestiterat.

— 12. ἐν εἰ τότε] hoc ἐν iteratum est epexegeticos gratia, ut praemissum ἐν per hoc alteram ei subiectum declararetur. perinde nobis erit, ac si Orator dixisset: ταῦτά ἐστι ἐν εἰ τότε.

— 13. πρῶτον] subaudi καὶ γῶν.

— 14. τῆς τότε δέχασιν] quam nunc improbalis et exagitatis. unde patet, proximum σπουδῆ bene habere, immerito a Wolfio vexatum.

— 15. ταῦτα] post ταῦτα videtur καθῆν, vel simile quid, deesse.

— 16. τούτων] ea scil. que vos hoc in concione decernetis.

— 19. μέγα] dedi de meo μέγα. ne ipsa quidem a vobis decreta.

— 21. αἰετι δ' ἔσφαξε] hic desunt quaedam. nisi haec sit sententia: quo fiat, ut alius in potestate eorum, qui primi dixerint, perinde atque sedilia in theatro eorum sunt, qui primi occupaverit.

1444. 9. αἰδέτας] post αἰδέτας aut deest ἱμάς, aut certe subaudiendum est.

— 21. *βεβουλευμένων*] si sic manet sine articulo τῶν, erit masculinum, et subaudiatur ἡμῶν. occidere vos, qui consilia ceperitis atque decreveritis. sin autem τῶν προπονatur, tum erit neutrius generis, et significat ob decreta.

1446. 2. *ἔχων*] post *ἔχων* videtur εἰπῶν deesse.

— 7. *ἀκούοντας*] post *ἀκούοντας* videtur *θωλάσων*, vel simile quid, deesse.

— 10. *ἰγνακῶς*] id est, *ἐαυτὸν πρῶτον πτωχικῶς κατὰ ἂν λόγῳ, ὡς ἀλλοθὶ καὶ δικαιοῖα καὶ συμφέροντα ἡμῶν λόγῳ*. bona fide, serio, ex certa persuasione.

— 21. *ἐκ πλίσσης*] bene habet hic locus, a Lambino minus intellectus.

1447. 23. *ὄντας*] subaudi τινῶν.

1449. 13. *μυθῖνα*] cohereret cum τῶν συμβουλευόντων.

— 21. *ἵπ' ἄλλου τινός*] —] verba, more oratorum paulo darius trajecta, in constructione sic sunt ordinanda, ac si sic starent: *ἵπ' ἄλλου τινός ἐλέγχου — μετὰ τοῦ τῆ τέλει λυσिताύοντος*.

1450. 1. *ἔμα κρινεῖται*] est interea dum judicialis.

— 21. *ἀναμένειν*] post *ἀναμένειν* videntur hæc verba excidisse: *ὅσα βλάζω φέρι οὐδὲ* ut sit hæc verborum constructio: *δοκεῖ μοι οὐδὲ παθόντες αἰσθίσθαι, ὅσα βλάζω φέρι τὸ ἀναμένειν ταῦτα δημοσίᾳ*.

— pen. *πλίσση ὄντας τῶν ἄμ.*] recente adhuc memoria lapsum suorum. post *ἀμαρτυμάτων* deesse videntur hæc: τὸ *μαρτυρεῖσθαι ἀφ' ὧν* (sic enim leg. videtur pro *ὄντας*).

1451. 6. *οὔτε ὀλιγοῦσιν ἀπροσέκωνται*] οὔτε ὀλιγοῦσιν οὔτως ἀπροσέκωνται, ὡς τε μὲν ἐπ' αὐτοῦ καθεῖν. ut caventibus nihil accidit ita grave atque formidolosum, ut ei non jam dudum ante obviam ierint et præstruxerint, ita rursus sociordibus nihil accidit ex improvise quamvis leve, unde non damnum, seltim aliquod, sentiant.

— 12. *σφοδρῶς*] f. *φροσῶς*.

— 19. *οὔτ' ἂν*] post *πρωμαρῖσθαι* delevi mee arbitrata, inturbans sententiam. correctio est pravi *ὄντας* in v. 20.

— 20. *ὄντας ἴ]* dedi de meo *οὔτ' ἂν ἦν*, id est, *οὔτε παρήλαθω, ἂν* (id est, *ἐὰν*) ἦν *σπουδαιῶς*. neque prodidisset ad dicendum, si contrarium esset, h. e. si omnes eadem quidem, sed prava et noxia sciscerētis. ἦν imperfectum hic requirebatur.

— 25. *ταύτως*] redit ad remotius: cum illis, qui mecum consentiunt.

— ult. *ἂν τι δοκῶμεν λόγῳ*] malim: *ἂν τι δοκῶ ἡμῶν λόγῳ*.

1452. 2. *ἰπὶ οἷς*] *ἰπὶ* delevi. ὡς idem est atque ταῦτα, δι' α, vel ἰφ' οἷς. si causæ, vel argumenta, momenta, quibus ducti cen-

semus vos labi, nullas esse ponderis arguantur.

1453. 25. *οὔτως*] post *οὔτως* deesse videtur *ἰλαφρῶς*, aut *καύφως*, aut *ἀπεξικαίως*, aut tale quid.

— *ibid. οἷμαι*] post *οἷμαι* delevi *μή*. dedecora ab objurgantibus admonitionis ergo objecta, cum ipsis insunt, ita ferre æquo animo audientes.

1454. 8. *προσῆχθαι*] si bene habet, idem est atque *εἰσίσθαι*, *προδοιδάχθαι*, *perductos*, *pellectos*, *doctos* et *assuetos* vos esse. sed tum τῷ proximum, quod nunc ante hoc verbum legitur, pone illud erit locandum, ut cohereret cum *φιλομακῶν*. *φιλομακῶν ἰπαισίως* est idem atque *φιλομακῶν ἐν τῷ* (vel *κατὰ τὸ*) *ἰπαισίως*, *certare in laudando*. Moliuano sic legatur: *καὶ μὴ προσῆχθαι*. neque prius *ἰπαισίως*, *invocatum esse in concionem motum τὸ τοῖς λόγῳ* — ubi ille articulus τὸ cohereret cum *φιλομακῶν*, *certandi in laudando*.

— 18. *ταῦτά*] subaudi *ἡμῶν*. eadem mecum sciscit.

— 25. *καυότερον*] f. *ἐκαυότερον*. vulgaris dicitio eis *καυὸν βουλεύσασθαι*. et ἐς facile potuit a sine proximi vocabuli absorberi.

1457. 15. *πολέμῳ*] malim *πολεμῶν*. — pen. *αὐτὰ*] post *αὐτὰ* videtur *τοσούτω μᾶλλον* deesse.

1458. 1. *αὐτὰ φασκῶν*] f. *αὐτὰ ἑαυτοῦ φασκῶν*.

— 6. *αὐτοῖς*] non cum *ἡμῶς* cohereret, sed cum *ταῖς*. idem est ac si dixisset: *αὐτοῖς τοῖς ἐξηπατητότατος ἡμῶς*. illos ipso, qui nos deciperunt.

1459. 4. *λαοδραῖα*] post *λαοδραῖα* videntur quedam deesse, e. c. *οἷα ἰπὶ τούτω γίγνεται ὄπως*, aut tale quid.

— 5. *ἐξελθῶσιν*] post *ἐξελθῶσιν* deest ἄλλ'. non eo pertinere, ut dedecora sua mutua denudent, sed vos faciant multotam dependere.

— 25. *οὐδὲν ἂν βούλοιντο*] malim aut *οὐδ' ἂν βούλοιντο*, aut *οὐδὲν οὐδ' ἂν βούλ.*

1460. 26. *αὐτοῦ*] aut *ἡμῶν* malim, aut *ταῦτ' ἂν*. idem est proclaram, et condonans reip. aut, quod eodem redit, *ἐν ταῦτ' ἂν*.

— ult. *συναχθεῖς*] bene habet, sed post *οὐδὲν videtur* *ἔφαρ* deesse. proxima insequentia non intelligo.

1461. 8. *πολλά*] scil. *ἀρχαῖς*. honores mirifice fructuosos.

— *ibid. περιεῖπτε*] dedi *περιεῖπτε*, circumcatis.

— 13. *ὄντας*] subaudi a communi, *ὅτι τῶν πράξεων ἡμῶν*.

— 15. *τετραλασμαῖσι*] dedi *τετραλασμαῖσι μορφα*. cum ipsi sint initiati sacris *Doce Stultitiae*. tum desunt quedam.

1462. 12. *τις ἂν αὐτοῖς εἰπῶν ἔχῃ*] f. *τις ἂν αὐτοῖς τοῖς αὐτοῖς εἰπῶν ἔδιδου*.

I. I. REISKII

ANNOTATA

AD

EPISTOLAS.

462. Titulum epistolae primae prescriptum ab initio ad p. 1463. 5. deduxi, et pone verbum ἐρωτάλλω collocaui.

— 3. δὲ] dedi δὲ.

1463. 4. ἐρωτάλλω] ambigo inter ἐρωτάλλω vulgatum, et ἐρωτάλλω, inspirationis.

— 15. ἔργω] subaudi ἡμῶν. difficile vobis est acquiescere consilio vobis per epistolam dato, illudque sequi.

— 21. καὶ — σίφιδος] bene habent verba καὶ καὶ εἰς θεῶν σίφιδος, subaudi μὴ ταῦτα βούλομαι, pro volo, quod sunt, interjecta. volo hoc, quod dicam, diis propitio mihi dictum esse. prefferrem tamen utique σίφιδος, si codices id darent.

1464. 10. μᾶλλον μὲν] dedi μᾶλλον ἢ μὲν. nam non idem omnes agere, neque, si quid agitis, id bona fide, sine dolo malo, agere.

— 17. μῆτι τῶν τῶν —] aut probanda est Wolffii conjectura: μῆτι τῶν ἢ ἐνδοξῶν τῶν πλείων συνηγορημάτων τοῖς καθιστάμενοι μᾶλλον; aut minore mota pro τῶν priorum leg. est τῶ ἐνδοξῶν, h. e. τῶν, alicui, et ἢ ἐνδοξῶν cum Wolffo, et tum συνηγορημάτων in dativo, cum illo altero dativo τῶ cohaerente. Pro καθιστάμενοι malim συνηγορημάτων. in genere masculino. neque cuiquam, qui in sua quaque civitate presentem rerum statum tuitus sit —

— 20. τοὺς συνηγορήτας —] videtur vulgata lectio, aut bona esse, aut saltem defendi posse, ad hanc sententiam: illos, qui consilii sibi sunt, quod manifestum habeant periculum, ut necessarii conspiratorum. Sic ad verbum: τοὺς συνηγορήτας αἰτιῶν ἔχουσι ἀδύνατον (ubi ἔχουσι est dativus pluralis participii presentis) idem est atque τοὺς συνηγορήτας αἰτιῶν, ἔτι ἔχουσι ἀδύνατον (ubi ἔχουσι est tertia pluralis indicativi presentis) ὡς ἀγαθαῖσι τῶν συνηγορημάτων. Appellat autem τὰ καθιστάμενα statum Graeciae, qui tum erat, sub Alexandri M. et Antipatri Macedonumque reliquorum dominatu, libertatem Graeciae servitute oppressam tenentium. Jam extincto Alexandro, aut sub extrema ejus tempora, Graeci libertatem rursus affectabant. quibus auctor et Demosthenes, ut in neminem, VOL. V.

qui Macedonum studiosus fuisset, ideo animo sint infesto. Hos amicos Macedonum appellat τοὺς συνηγορήτας. et ὡς ἀγαθαῖσι τῶν συνηγορημάτων sunt ii, qui cum amicis Macedonum causam fecissent communem, cum illisque juncti fuissent vinculis necessitudinis indissolubilibus. Sententia igitur erit haec: auctor vobis sim, ut animo erga neminem sitis acerbo eorum, si qui cum Macedonibus fecerint. Qui enim consilii sibi sint, se, ut necessarii et familiares scelerati sodalities, manifestum in discrimen incursum, eos metus ille ad conjunctionem animorum adiget tanto arctiorem, studiumque illis addet atque contentionem tanto alacriorem partes suas modis omnibus tuendi.

1465. 6. κομίζω] post κομίζω videtur ἔτι deesse.

— 15. αἰτιῶν] addidi quidem τοὺς ἐ Βαυ. ante αἰτιῶν, verum ne sic quidem persanatus est hic locus, quem sic videtur Demosthenes reliquisse: ἢ κομίζω ὀλίγους τῶν ἐν αἰτιῶν τοῖς αἰτιῶν καταλειφθέντων. aut oppido paucos quoddam relicto tri criminationi obnoxios.

— 17. καὶ τῶν ἄλλων μέγιστος] malim: καὶ τῶν ἄλλων οὐ (vel μὴ) μέγιστος. et privilegia si qua tunc cuique oblata fuerint injuria, eas oblivioni date.

— 25. πρώτων] dedi πρώτος. videtur in libris duplex fuisse lectio, in aliis haec, πρώτος puta, in nominativo, in aliis ἑμὶ πρώτων, in accusativo, unde istaec nobis est reliqua facta, dum perisset ἑμὶ necessarium.

1466. 11. ἰσχυρῶ] post ἰσχυρῶ videtur ἔτι, vel simile quid, deesse. Nunc igitur, eo sublato, cum fortuna quaeratur, quibuscum in posterum stet (quos vos esse oportet), ducesque constituite.

1467. 6. καταψηφισμάτων] distinximus sic, ut post καταψηφισμάτων comma ponerem; positum post ἀπάντων deleverem, ubi in illo prior subauditur ἡμῶν, in hoc posteriore τῶν ἡμετέρων κατὰ καὶ ἀπάντων. vos vestris iuribus atque decortibus vosmet ipsos exsuere, eaque rapiendis concedere, 2 q

non minus, quam me illis denudari simul, omnibusque meis reliquis fortunã.

— 14. κέρως] siue κέρως servandam (fingi enim potest, illa iudicia de furti Harpalioi sociis adhucdum, quum Demosthenes has literas mitteret, agitata esse), an ἐκέρως, vel ἐκέρως legendum propter circumstantia præterita, in dubio id relinquam.

1468. 13. προσδικᾶσθαι] dara dictio et insolens ἐπιπᾶ προσδικᾶσθαι. alius dixisset παρασταθᾶς, aut περιδύσθαι.

1469. 12. ἐνὸς σκολιευμάτων] post ἐνὸς videtur δικαίως, vel ἐς χρεῖν, vel tale quid, deesse.

1470. 21. τῶν τε γραφῶν] sunt genitivi plurales generis masculini, non neutrius. idem est ac si dixisset: καὶ ἐκ πάντων, ὅσοι ἐγράψαν τῶν Ἀρπάλου χρημάτων μετασχεῖναι, μένος ἐνὸς διὰ τῶν ἐμῶν πεπραγμένων ἰσάμενα τῆν πόλιν ἀνέγκλητον.

— ult. εἰπὼν] hic loci valet ἰσχυρῶς, αἰτιῶσθαι. criminari.

1471. 11. ἀνεγκλήτου] ἀνεγκλήτου dedi o Bay. malim tamen ἀνελεγκλήτου. vulgatum si tueri velimus, erit ἀνεγκλήτος αἰτία, criminatio, quam fas non est ad iudicem in forum deferri, illegitima causa, incompetens.

1472. 4. τῆ] id est, ἐπὶ τῆ, obortoreus circa me, vel in me commissum. v. ep. 3. p. 1374. 8.

— 16. ἔμαυτῶ] subaudi παραύσας.

— 22. ἐπὶ] redit ad superiora μέντι ἀνάξιν ἑμῶν μὲνδὲν μοι συμβῆ. necesse enim erat, si Demosthenes violentus ipse sibi manus inferret, inde ad Athenienses invidiam redire.

— 25. αἶ] malim ἐς.

1473. 1. τοῦτῃ] dedi τοῦτο, id est, τοῦτο τὸν τρέψων, aut πρὸς τοῦτο, χρεῖσθεθ, scil. ἐμῶ.

— 18. ἀλλ' αἶ] dedi uno vocabulo ἀλλᾶ. non tamen ideo satis hoc arbitror ad emendandum hunc locum. videtur orator dedisse: ἀλλὰ γὰρ τοῖς παρῶσιν. verum deletatur quisque fruiturque crebra comminatione rerum earum, quibus identidem utitur.

1474. 2. ἑώσιν] subaudi ἐμῶ. idem est ac si dixisset: ἐὰν ἐμῶ ἑώσιν ἐν εἰρήνῃ, ὡσπερ ἐπὶ τῆς ἄλλης ποιούσων, εὖς ἀφίκαται ἑμῶς. si, ut reliquos omittunt, a vobis absolutos, ita me quoque sinunt tranquillum, neque pergunt exagitare, sed patiuntur in urbe esse.

— Epistola tertia. v. 5. μὴ παριδέω] subaudi τοῦτα.

— 10. ἐκείνω ὅστι] respondet καὶ ἐμῶν p. 1175. 17. ubi coepta hic oratio, post longiorem interpellationem ressumitur.

1476. 1. εὐ γὰρ ἂν —] idem est ac si dixisset: εὐ γὰρ ἂν ἰσχυοῖται τοῦτο, εἰ μὴ καὶ ἐμῶν αὐτοῖς ἰδὲ καὶ τὸ πρᾶγμα τοιοῦτο εἶναι,

ὡς ἀπεφαινότο Λυκαῦργος. dictio ὅστω εἰ-
millis est illi ἐξῶν, ὡσπερ, ἰδὲ etc. videtur
tamen sententia potius hæc convenire loco
atque requiri. οὐ γὰρ ἂν [scil. ἰσχυοῖται] εἰ
μὴ καὶ Λυκαῦργος ἰσχυοῖται τοιοῦτος [ὡς ἐφῆν],
ἰδὲ καὶ εἶναι.

— 13. οὐδὲν γὰρ] γὰρ est nempe, sci-
licet.

— 25. εἰς τοὺς παῖδας, καὶ τὴν ἑμετέρην αὐτῶν εὐδω-
ξίαν.

1477. 5. εἶναι: ἦ] integravi locum o Bay.
paululum a me emendatum — εἶναι. τίμα-
μα δ' ἐρῶν ἰκνούστας ἀφίκαται. in quibus δ'
ἐρῶν effeci o vilioso, quod ibi est δῶσθ.
multam autem remittere vos cunctantes at-
que recusantes ego videns, quæ multa illis
per calumpniam solummodo et per invidiam
est irrogata, non habeo, quod statuam. τίμα-
μα λέγω γὰρ ὅτι est, multa non oriminibus
merita, sed ex orinationibus adversario-
rum contracta.

— 16. ἐπρόττω] post ἐπρόττω videtur
μέλιστα deesse.

— 18. διῶσθαι — ἐξέτασθαι] possit bene
habere, idemque esse, atque διῶσθαι ἰσ-
τιν ὅτι ἐξέτασθαι. cuius non est prodere, semet
indagavisse, cuius et unde orti sunt. quia
tamen hæc sententia ab hoc loco aliena
est, malim σκαλεύσθαι. iacentes spoliare
ausus non est, posteaquam cognovit, en-
jates essent.

1478. 23. προσέειπαι] dedi de meo προσ-
έειπαι. ne concionari quidem ipsi (ut arario)
licebat, secundum leges quidem, quæ vetant
debitorem fisci cum populo agere.

1479. 5. ἔπειτα ζῶντος] probò Wolfii
conjecturam ἢ παρὶ ζῶντος, id est, τούτου,
ἢ παρὶ ζ. possit quoque ἢ ἢν παρὶ ζ. legi.
post ἔπειτα videtur τῶν deesse. aut certe
subaudiri debet.

— 6. ἐπρόττω] si bene habet, loco
est vocabuli in hac re usitatoris ἐπιπρό-
ττων.

— 10. τῶν ἄλλων —] videtur sententia,
hic loci mutilata, hæc ferme postulare et
secum ferre, at post τῶν ἄλλων addatur ἰδὲν,
et post ἰτίεον ἀπομαματωσάστας ἐκθύως,
nam ἀπόστας vix usurpatur. ego qui vi-
derim, quot liberis patrum bene de vobis
meritorum gratias paternorum meritorum
retulistis. velim aliorum quoque nepotibus
vos parca referre gratias.

— 13. τοιαῦτα] scil. τὸ ἀπομαματωσάστας
τοῖς πατρὶ τὰς πατρῶας εὐχερισίας.

— 14. τοῦτῃ] (ut et ταῦτα v. 11.) redit
ad exempla grati memorieque animi a P.
A. erga liberos patrum bene de se meri-
torum demonstrati.

— 19. χρεῖσθαι] scil. τῆ πόλει.

— 21. ὑπολαμβάνεται] quæ non certe
scimus, ut ea, quæ videmus ipsi præsentem,
cum curam geruntur, sed eas, quæ sicut
aliena novimus.

— *ibid.* ἐπαύρη] post ἐπαύρησιν doesse videtur χάρις ἡμᾶς ἐπέλειπεν.

1480. 8. τοῦδ' ἔστι γήρηναι] non præter morem vestrum boe, quod vos rogo, fieri, ut scil. Lycurgi liberis malictæ paternæ dependendæ necessitatem remittatis.

— 22. φέρομαι] malim φέρομαι, ut nullus dubitem affirmare.

— 25. θυμῶν] malim τῶν τοῖς ἰσμοῖς ἐπιθυμῶν.

1481. 4. ταῦτα] dedi ταῦτά. eadem cum populo sentiat, populi studiosus sit.

— 12. τῶν δὲ τοῖς θεοῖς ἀποδ.] malim: τῶν δ' ἐν τοῖς θεοῖς ἀποδεδυγμένων. illæ autem, Gratias puts, inter deos sint relate.

14. μέχρι τῆς καρδῶν] donec accedat ad temp., donec nancisceretur facultatem temp. gerendi.

— 27. θυρία] πατριᾶς θυρία videtur h. l. illas esse, quas Atheniensis quotannis Apollini Patroo, umiæ suo, Delphis per legationem offerebant.

1482. 9. ἡμῶν] id est, ἐμοῖς ἡμῶν ἄνωγος κερὲς ἡμᾶς. sin autem ἐμοῖς esse vobis adhuc aliquos, vestri pariter, atque nos fuimus, studiosos, haud invidedo illorum felicitati. dedi ἡμῶν.

1483. 4. ἐν οἷς, εἴ τις —] idem est ac si dixisset: ἐν οἷς βουλόμην ἀνικῶν γενέσθαι, ἔστις ἡμῶν κατίθεσται ταῦτα, δ' ἂν ἀπὸ λαλοῦ. quandoquidem ibi loci sunt mee res nunc, ut ibidem esse velim omnes, si qui commentis in me sunt omentitas criminationes, propter quas perii.

1484. 1. ἢν οἷς τῆ δ'] dedi de meo ἢν, si οἷς τῆ δ. ut, si possim.

— 10. χρέον τὴν ἐκτ.] Wolfi editio dat οἷς τὴν ἐκτίων. planior sic quidem facta est oratio. verum ne vulgata quidem est intollerabilis. τὴν ἐκτίων δίδουσι est, alicui moram luendi debiti facere. ἔσονται χρέον idem est atque οἷς ἔσονται χρέον.

— 16. τῶντος ἢν μὴ —] micamas hic in tenebris. verumtamen, qui certas nihil opis possimus promittere, projecimus temere conjecturam, a qua causa nihilo fiet deterior. post τῶντος boe versu addendum esse ὑφ' ἃν suspicor. cætera omnia immota servo, nisi quod punctum commate malo. quo admissio erit hæc sententia: τῶντος, ὑφ' ἃν, ἢν μὴ δ. propter hos, a quibus, ut, quæ scripta non poterant dependere, ne dupla ea dependerent, persuaderi mihi passus sum, ut apud senatum [forte Areopagiticum] subscriptione meæ manus cavere sponderemque de certis quibusdam pensionibus præstandis.

— 20. ἀνακημισάμεν] nescio, an præstet ἀν κημισάμεν.

— 23. συνίεμαι] potest accipi pro συνηθισάμεν. Continebor velut carcere. nescio tamen, an præstet συνίεμαι. est hoc quidem usualis.

1485. 4. κερὲς τῶντος] id est, κερὲς ταῦτα. ἐν τῇ τούτων παρασκευῇ, locus hic bene habet. in hac re comparanda, et peragenda, collectione malictæ puta.

— 6. τέρπει] malim τέρπειν, id est, τὸ ἀδρανές. marcidam, languidam, exoletam, imbecillum majestatem senatus.

— 7. ἂ τὸν Ἄρειον πάγων] videntur scholium, ideoque delenda esse. vulgatum τέρπειν v. 6. tueri si velis, interpretandum erit iudicium in oculo habitum, clandestinum, causa indiotæ peractum, tabellarium.

— 14. ἀξίος] soil. εἰμι ἰσὸν ἀπολαύσαι. post χάριον v. 15. aut addendum, aut subintelligendum est, aut Ἀριστογείτωνος, aut οἰδῶς, aut denique ἡμῶν. deterior nunc non sum, quam olim fui.

— 18. κερὲς σ. τ.] Aristogitonem puta. τετρακῆντα est accus. in singulari.

1486. 2. ἢ γὰρ ἐν τοῖς ταύτοις ἔττα] locum hunc, laudato Demosthenis nomine, recitat Aristides t. I. p. 536. 3.

Ad epistolam quartam. 8. τῶν τούτων] præcepta sapientie designat, cujusmodi est sententia v. 6. proposita.

1487. 15. θλασφομίαν] id est, δυστυχίαν, ἢν ἡμῶν θλασφομίῶν ὁ Θερραμίτης προφέρει.

1488. 17. ἔττω] subaudi κακῶν, ὡς τὸ δαδῶν, ὁ συνῆν τοῖς Ἀγρίαι.

1489. 5. τοῦ κωτῆς ἔστι κρείττων] non patitur se a pietate erga patrem vinci, neque ab ejus misoria se commoveri ad ipsi succurrendum.

— 6. οἷς] id est, ἐφ' οἷς, vel δ' ἂν, ὅθωα.

— 15. δυσχερῆνα ταῦτα —] malim sic distingui et emendari: δυσχερῆνα. ταῦτα [soil. ἡμῶν τῶν ἀγαθῶν ἀρμῆνα] ἀπὸ τοσούτων, hæc mihi nunc dicta satis sunt de tanto numero criminum atque dedecorum, ὃν μνησθῆς, quæ, quicunque sibi ad animum revocet, is novit Therameni insidare, et multa numero, et sæda atque nefanda.

— Ad epistolam quintam. 3. ἔγω] soil. διαγνώσκων, discernere, aut ἀποφάσσειν, pronunciare.

— 4. ἀγνώζεσθαι] fort. ἀγνώστίζεσθαι.

1490. 12. τῆς ἀπὸ τῆς Πλ.] pr. loco, quod uncis inclausi, dedi τὴν adoptatum ex edit. Wolfi. videtur in aliis libris fuisse, καὶ ταῦτα ἀπὸ τῆς Πλ. δ. id quod etiam margo Latet. subjicit, in aliis καὶ ταῦτα ἀπὸ τῆς Πλ. δ. vestigia utriusque lectionis cum remansissent, corrupta sunt conglutinata.

— 19. ἀρμηκῶς ἡμαυτῶν] dedi e margine Latet. ἀρμηκῶς κατ' ἡμαυτῶν. qui ultro, sponte mea, ferar in caritatem tui. possit tamen vulgata defendi. qui ipse me impulerim atque incitaverim, auctorque mihimet fuerim tui amandi.

— 20. ἂ δὲ ἰππολαμβῆ.] dedi de meo: δ' ἂ δὲ ἰππολαμβῆν. propter ea, in quibus

mihī videor abs te contentus atque delusus esse.

— 23. εἴτως ἔξαι] scil. ἄς ἰγὼ φημι. ita rem eventuram, ut aio, scil. animum abs te meum abalienatum iri, etiamsi haud id prae me feram.

— 26. τὸ μὲν γὰρ εἰ βούλομαι] malim: τὸ μὲν γὰρ εὐδοκίμῳν βούλομαι. non enim nobis deest voluntas gloriam adipiscendi. aut alias εἰ plane est dolendum. haud enim deest voluntas similis tui evadendi.

1491. 2. τῶν εἰ φρονούντων χεῖρον] dedi τῶν σοῦ φρονούντων χεῖρον. deterius, quam tu, sentientium.

— pen. ἐπιστάλλε] ἐπιστάλλων hic loci significat mandare verbis, nuntio, quod is verbis item ei reddat, ad quem mittitur, sine epistola. In γράψας subanditur τῶν τῶν χεῖρον. Sententia est: hoc tempus tu mihi aut per literas significa, aut etiam, si magis familiaris, ut cum homine amico, agere, solummodo per nuntium, mandata verbis referentem.

— Ad epistolam sextam. 1. ἴδων] scil. e Theasalia e castris nostrorum ad Lamiam.

— 3. συνίδρως] qui videntur Delphis, aut ad Pylas, in conventu Amphictyónico sedisse. unde has quoque literas Demosthenes videtur dedisse.

— ibid. ἀγαθὰ] nobis puta, parti nostrae, Macedonibus adversanti, et libertati Graecorum auferendae studentī.

— 5. ἀπολείπειν] id est, παραχρῆμα.

— 7. πρὸς Δείναρχον] Dinarchus enim, Macedonibus addictus, tum Corinthi, nunc erat oriendus, exsulebat.

— 9. εἶον —] quales rumores in caput eorum detorqueant dii, i. e. faciant dii, ut tam dira, atque illi de nobis rumore differunt, de ipsis praedicentur invicem.

— 10. ἀφικουμένων] reverso e castris ad Lamiam, huc ad nos, in Pylis agentes.

— ibid. ἐπιστοχῆ] scil. πρὸς ἡμᾶς μετα. τοῦ ταύτων τὴν παρ' ἡμῶ ἐπιστολὴν φέρωντος.

Juvat perspicuitatis gratia illam, qui Demosthenis literas ad S. P. Q. A. portavit Athenas, Apollodorum, comitem ejus Diodorum, appellare. Diodorum itaque e castris ad Lamiam cum Polemestus (aut Ptolemæus potius) ad fratrem Elpiniocum, in Pylis agentem, abi Demosthenes item tum agebat, misisset, Elpiniocum Diodorum ad Demosthenem adduxit, ei quoque literas fratris ostendit, in quibus cum apes daret Atheniensibus sic satis probabilis victorise, judicavit Demosthenes e re esse, illum Diodorum una cum Apollodoro Athenas a se mitti, quorum hic quidem has Demosthenis literas ad S. P. Q. A. perferret, ille vero de proelio Lamiae memoriter in occasione exposeret, testis oculatus.

1492. 1. κείνῳ] redit ad Elpiniocum.

— 2. ἀγαθόντος] scil. ταύτων τὴν παραθήκη πρὸς αὐτὸν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ μετὰ γραμματέων.

— ibid. 2 ἴλαρον] ille a Ptolemæo ad fratrem Elpiniocum missus.

— 4. στρατοπέδῳ] scil. τῷ πρὸς Λαμίαν.

— pen. τῶν θεῶν θελήσαντι —] μάκαρ: τῶν θεῶν θελήσαντι, ἢ βούλομαι, ἔξαι. παραλείπετε vobis, octava quoque, diis propitiis, ita habitura in posterum, ut ipsi vultis.

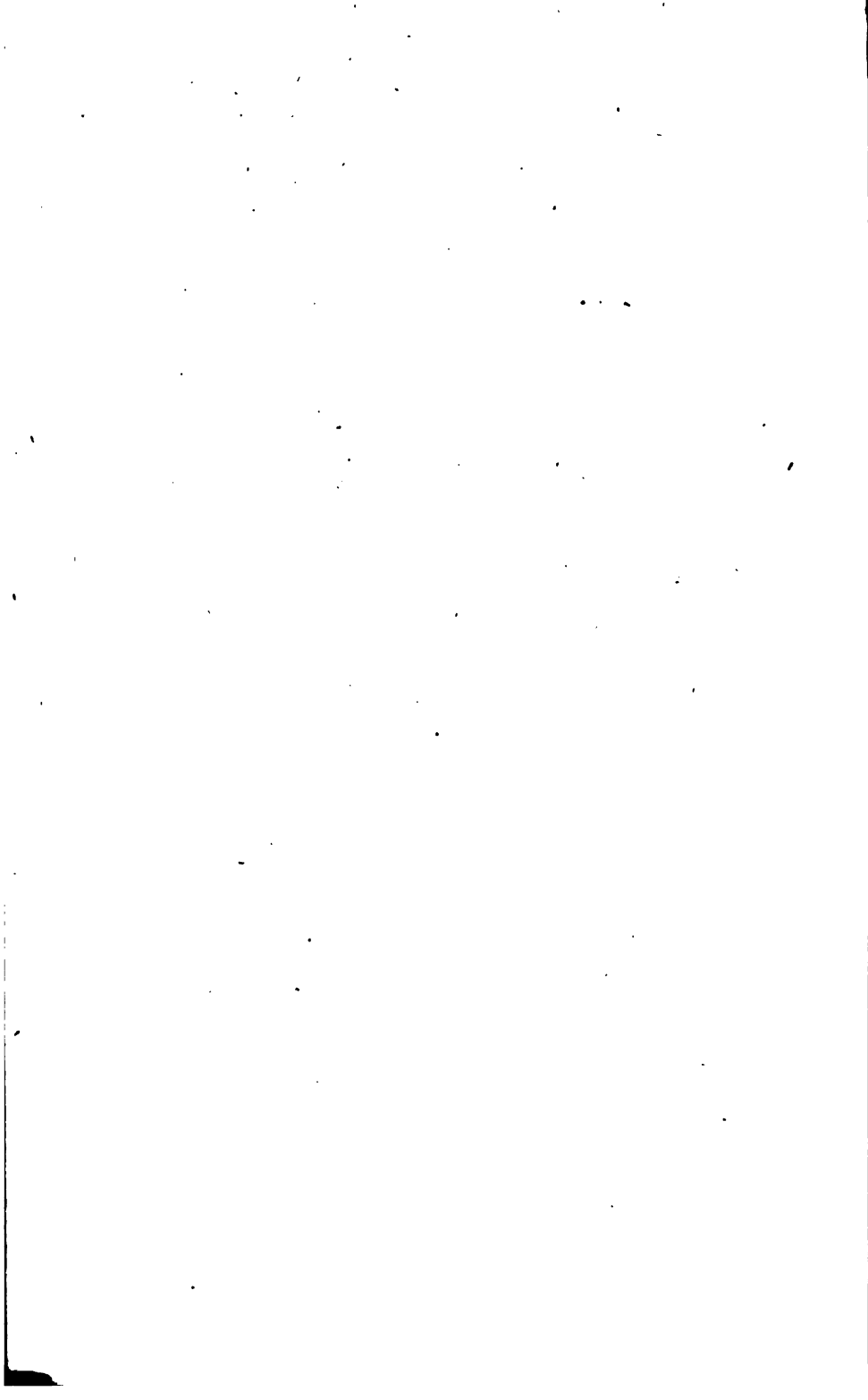
REISKII

ANNOTATORUM AD DEMOSTHENEM

FINIS.

HIERONYMI WOLFII
IN I. OLYNTHIACAM
ANNOTATIONES.

HIERONYMI WOLFII AD ANNOTATIONES IN I. OLYNTHIACAM PROLEGOMENA.

ΑΟΡΟΣ] verbale nomen, *orationem* significat, et fontem orationis *rationem*: οαις verbi significatio latissime patet, usumque apud Ciceronem et alios Latinos habet multiplicem, ut illud apud Græcos: *definitionem* item et *causam*, aliaque plura, quæ persequi nostri instituti non est. Illud tamen studiosos tenere velim, ut, si compendio ad Græcæ linguae cognitionem pervenire cupiant, primas origines verborum studiosè inquireant: primitivis derivata (libet enim artis vocabula uti) composita simplicibus subjiciant, et ab his ad illa respiciant. Omnino enim statuendum est, vocabulorum alia esse prima, nec aliunde oriri. Alia vero a primis illis quasi fontibus derivari: ut a *vi*, primitivo, fieri videtur *vigeo*, *vita*, et *vir*, eo quod viribus præstet mulieri, quam quasi mollem ærem dici volent. Quomobrem etiam majore cum venia molieres voluptati et nugis operam dare possunt. Quod si verum est (ut per me quidem verum erit, nec enim his de rebus magnopere laboro) Græcis eodem modo erit *ἀήρ*, *ἰ* *ἀνω ἀήρ*, id est, *superior ær*, non aquæ terræque, ut maliebris, sed igni et cœle vicinius. Est igitur viri, despectis rebus terrenis, alte spectare, et originalis sanæ meminit: ut sit revera *ἀδρόστεος*, hoc est, *ἀνω ἔφερον ἀέρα*, quam Platonis etymologiam et disputationem de usu oculorum, Ovidius eleganter exposuit his versibus:

“Pronaque cum spectant animalia cætera terram,
Os homini sublime dedit, cœlumque videre
Jussit, et erectos ad sidera tollere vultus.”

Altera nominis *ἀδρόστεος*, ratio, quam affert Plato, *ὄρι ἀναδρῆσι ἀ ἰσως*, philosophandum esse monet, et ea considerata quæ videris. A viro descendit virtus, tum quod in viro potissimum reperitur, tum quod virum maxime deceat: id quod et

Virg. iannere videtur, his verbis:

“Multa viri virtus animo, multasque recurat
Gentis honos.—”

Sic *ωαῖς* primitivum esto (neque enim, tametsi pueri, mali præsertim, verberibus cum primis egeant, vel a *ωαίω* formari crediderim, vel a *ωαῖζω*, etsi ludis et nugis gaudent pueri: magis placet *ωαῖδα* dicit quasi *ωαῖδν*: neque Græci et Latini, aive roots, aive arroganter, linguam suam Hebræis acceptam referunt). Ab eo derivatur verbum *ωαῖδών*, a quo *ωαῖδία*, *ωαῖδύμα*, *ωαῖδωσις*, *ωαῖδωτής*, *ωαῖδωτήριον*, *ωαῖδωτός*, *ωαῖδωτικός*: item *ωαῖδωλ*, *ωαῖδάρων*, *ωαῖδαρῶδες*, *ωαῖδίσκη*, *ωαῖδία*, *ωαῖδίων*, *ωαῖζω*: atque alia composita et derivata complura, quæ recensere nihil attinet. Equidem superstitionem non probo, et de multis dabitari, primæne sint an derivata: in multis, etsi derivata esse appareat, eorum tamen originem non ostendi posse video: quid tamen vejat interseri verba, et scrutari naturam eorum subtilius et accuratius? præsertim quum diligenti, nec prorsus hebeti, et Græcæ linguae non ignaro grammatico, tales etymologie ultro sese offerant. Nam derivata pleraque primas saltem syllabas primorum retinent, et ipsa cum terminationibus tam multitudine syllabarum sese fere produunt. *Sylva*, *sus*, *fagus*, *mus*, a Græcis, *ὕλη*, *ἴς*, *φωδός*, *μῦς*, veniant: *milito* a *milito*: *miles* autem fortassis a *mille*. nec enim pauci constituentur iustum exercitum. *Lepus*, quasi *levipes*: *cura*, eo quod *cor urat*. *Jupiter*, *juvans pater*, *Luna*, a *lucendo*. *Sol*, a *solitudine* (alii audacius, quod super omnia luceat, dictum volent). *Mavors*, quod *magna vorat*. *Gradius*, quasi *grassator divus*. *Deus* a *dioc*, unde Statii Dapaneus: *Primus*, inquit, in orbe deus fecit timor. Neque sane dii veterum, benefaciendo magis quam nocendo vim suam declarabant: quod utinam hominum sæmo imi-

tetur, nisi quis a θεῷ formari putet, quod vel ἀπὸ τοῦ θεοῦ εἶναι, vel ἀπὸ τοῦ θεοῦ: ut et αἰθῆρα, non ἀπὸ τοῦ αἴθρα, sed ἀπὸ τοῦ θεοῦ, dici putant. Hæc et hujus generis alia, si quis supervacaneè diligentè esse putat, cum eo ego non magnopere contendam: sed idem tamen meminerit velim, Platonem et Aristotelem, philosophorum principes: Euripidem et Sophoclem, sapientissimos poetas: Varronem et Ciceronem Romanorum alterum doctissimum, alterum eloquentissimum (ne alios commemorem): ab hac ratione adeo non abhorruisse, ut eam laudi sibi docerent, et in gravibus operibus ostentarent. Nam Hebræi quidem, quorum vetustissima esse lingua creditur, nullum pene verbum habent, cuius rationem reddere non soleant. Quod si oai tanti viri alioibi fringere videntur: is primum videat, ne suam opinionem illorum iudicio arroganter anteponat. Deinde, aut calidius ipse aliquid proferat, aut nos lusu hoo nec inameno, nec inutili, frui patiatur. Denique perstare patet, invitari pueros ad meditationis diligentiam, quam ad sacerdotiarum licentiam, ad quam alioqui sumus propensiores. Illæ certe grammaticorum perceptiones de speciebus et figuris, nequaquam sine reprehensione possunt negligi. Nemo, qui periculum non fecit, credit, quantum hæc res, in speciem levit ac puerilis, et intelligentiam verum, et memoriam, et copiam verborum juvet. Quæ tametsi tironi initio paulo difficilior videbitur: ipso tamen usu facilissima fiet: præsertim si grammatica præcepta perdidicerit: quæ cum alii complures, tum vero Nicolaus Clemenardus (cum quo Ioannis Varenii syntaxis conjugi velim), magno ingenio breviter accurateque tradiderunt. Subsidio item sunt Græco-Latina Lexica, et tota Græca, et Hesychii, Suda, Phavorini, Etymologicæ: magnum, allaque commentaria Græcorum: quæ utinam ab homine docto et diligenti in unum Opus ordine alphabetico (qui, etsi non eruditissimas, expeditissimas tamen est) constarent, ut et tenuitati et commodis studiosorum consuleretur. Quod si non singula verba duntaxat, sed loquendi etiam modi peculiaris, aut obscuriores, propriis atque elegantibus verbis Latine (quantum illo modo fieri posset) redderentur, atque ita omnium volumen, quod quatuor fortasse fastis partibus constaret (quem nunc Lexicorum et dictionariorum, et observationum tanta moles fit, ut plastro vix vehi queant) totam et Latinam et Græcam linguam complecteretur: is demum verus esset utriusque lingue Thesaurus, hoc Cornucopiæ suo nominis respondens: et tale Opus, quo nihil unquam videretur editum vel perfectius, vel

utilius, vel posteritatis memoria dignius, in hoc grammatico genere statorum, a quo cætera pendunt, ac oriuntur omnia: quamvis parenti ac nutricio suæ grammaticæ, reliquarum artium magistri et doctores, vulgo parum æqui aut grati sint. Tale opus si quisquam his temporibus ingeniose, fidelitè, erudite, addam etiam celeriter, conficere posset, Ioannes Operarius posset: atque idem vellet, nisi ei rei familiaris tuendæ necessitas, otium et tempus, quibus in primis ad tantam negotium opus est, invideret. Ac principum profecto esset, ac rerumpublicarum, tales viros, qui ornandæ rei literariæ, et barbariæ (pestis omnium deterrimæ) propulsandæ, tam voluntatem, quam etiam facultatem habent, liberalitate sua juvare: in quos non modo sine detrimento Republicæ, sed magna etiam et immortalis eam gloria pecunie nonnulli conferre possent, quæ in res supervacaneas longo sæpe deteriorius profunditur. Sed ut ad institutum redeam: studiosus adolescens cognitione grammaticarum præceptionum instructus, et eam eorum quos dixi, Lexici, tum vero Pollucis etiam et Budæi commentariis, et optimi cuiusque auctoris fidei conversione adjunctus, Græcæ lingue cognitionem, sine qua manca est omnis eruditio, facile assequetur: si præsertim eam, de qua diximus, compositionis et derivationis rationem observarit. quam equismodi esse velim, quæ exactis intelligatur, adscribam nonnulla propter rudiores, quæ ipse olim in meum usum annotavi. Verba igitur, ut dixi, alia prima sunt, alia derivata: quædam simplicia, composita quædam. Cum autem simplicia et primitiva non ita multa sint: facile possunt mandari memoriæ: et itis probe intelletis, infinita pene multitudine derivatorum et compositorum ἐγγύρασι. Itaque Lexicel tam copiosi vix decima pars necessaria erit homini studioso, et hanc rationem observanti. Sed tamen illud in primis præstandum est, ut primarum vocum ἰσχυρία percognita sint: quæ plerumque etiam in derivatis et compositis remanent, ut γράφω et scribo et pingo significat: ἰσχυράω vel ἰσχυρίω vel ἰσχυρίω: μεταγράφω vel multo inscriptionem, vel renovo picturam. Et quidem in his, quæ ex pluribus vocibus constant, sæpe vera significatio verbi est ex contextu orationis indaganda. Interdum etiam derivata, propter licentiam loquendi, longiuscule a significatione originis suæ recedunt, ut ἰσχυρίω, quod fit a ἰσχυρία, id est libero, non significat liberatorem, sed lorum aut flagellum. ὀπίσσω a ὀπίσσω, non cornam tantum, sed etiam cornam generis apud Latinos: unde Germanicum, ὀπίσσω. In talibus igitur, quæ non

4. Fiant ab eadem terminatione diminutiva in *ιον*, ut *κακίσματα*, *κόμασις*, *κομήσιον*, unde *φιλακομύσιον*, *πόσις συμποσίον*, *φρίψιός φροσύσιον*, *στάσις στάσιον*, et *κατ' ἀντιστοιχίαν*, *στάδιον*, unde *σταδιδύς*, *σταδιδύσις*, *σταδιδυρίσις*, *στάδιον*. unde *ἡ συστάδιον μάχη*, et *παραστάδιον*. Sic multa sunt adverbia in *δην* desinentia, ut *συλλάβδην*, *κρίβδην*, *κάδην*, *ἀνίδην*, *α συλλαμβάνω*, *κρίνωτω*, *βαίνω*, *ἀνίμω*.

1. A tertia persona verbalia fiunt in τας penaculum, ut *ἠπάλητας*, *ἀποστάτης*, *ἰφάτης*, *συκοφάντης*, *συμπίτης*, *ἀφίτης*, *ἀμαρτήτης*: in τήσ acutum, ut *καθαρήτης*, *ἔξηγητήτης*: in τῆσ acutum, ut *σωτήρης*, *χαρακτήρης*, *κρητήρης*, *ἰλατήρης*: in τῆσ per *η* nasoulum, ut *ῥητοῦρης*, *κλήτοῦρης*, *ἀντιλήτοῦρης*, *παραδαμάτοῦρης*, *ἰπικρατήτοῦρης*: in τῶν, ut *ἰδδακτῶν*, *μύπτῶν*, *φίλτρων*, pro *φίλτρων κατὰ συγκοπήν*: in τῶν nasoulum, ut *φλογίστῶν* et *ἰστῶν* et *σφαιρίστῶν*: in ἧσις et ἰριον antepenaculum, ut *συνθήριος*, *δωματήριος*, *ἀλιτήριος*, *ἰλατήριος*, *σωτήριος*, *δοματήριος*, *ἰργαστήριος*: a *δοματήριος* et *ἰργαστήριος* quod τὸ σ abjecit. In ὅς per *υ* acutum, quæ femininarum Ionica formatio est, ut *κιδαριστής*, *ἰργαστής*. Sed ἡ *κιδαριστής* et ἡ *κιδαριστοῦρης* ἢ *κιδαρίστρια*, et ἡ *ἰεργαστής* et ἡ *ἰεργαστοῦρης* communia sunt, id est, non pertinent ad Ionicam dialectum. ἡ *ἰεργαστοῦρης* non saltatricem, sed locum, in quo saltatur, et scenam significat.

2. τῆς, τῶν, τῶν, est adjectivorum, passive significantium, ut *αἰρετῆς*, *αἰρετῆ*, *αἰρετῶν*, *πρακτῆς*, *πρακτῆ*, *πρακτῶν*, *τρωπῆς*, ἢ *πρ*, *σχιστῆς*, ἢ *πρ*. Hæc aliquando per verbalia in illis vertuntur, ut *τρωπῆς sectilis*, *σχιστῆς fissilis*, *ἀνεκδιήγητος* (quod ob compositionem accentalum mutat) *inenarrabilis*, *inexplicabilis*. Horum nominum ea vis est, ut aliquid posse fieri et confici ostendant: et alias per participium *δυνάμενος* ἢ *αἶς τῶν ὄν*, et infinitivum activæ vocis, etai rarius, explicantur, ut *παθητῆς*, ἢ *δυνάμενος* ἢ *αἶς τῶν ὄν πάσχειν*. Sic et *θνητῆς*, passiva voce *scerpis*, et quidem plerumque, ut *ἰδδακτῆς*, *ἰεργατῆς*, ἢ *δυνάμενος* *ἰδδακτοῦσθαι*, *ἰεργατοῦσθαι*, τὸ *γνωστῶν τοῦ θεοῦ*, τὸ *γνωσκῶσθαι* *δυνάμενον* *παρὰ τοῦ θεοῦ*. *Annotatio 1.* Interdum hæc usurpantur pro participiis passivis, ut in *Evangelio*, *ἐν τοῖς γεννητοῖς τῶν γυναικῶν*, pro, *ἐν τοῖς γεννημένοις ἐκ γυναικῶν*. Et apud *D. Paulum*, τὸ *ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις ἰχθῶν*, pro *γεγραμμένον*. 2. Hæc admittunt in compositione particulas *α*, *υ*, *δύς*, frequenter, sicut et terminatio in *ις*, ut *κρατῆς*, *ἰεργατοῦς*, *δύσκρατος*: sic et *κράσις*, *ἀκρασία*, *ἰεργασία*, *δύσκρασία*, *ἰωκερασία*.

3. *αἶς* acutum, ut *ποιητικός*, *σοφιστικός*, *ἀμαρτητικός*, ἢ *πρ*. hæc active significant, et explicantur participio *δυνάμενος*, *αἶς τῶν ὄν*, *πεφυκῶς*, *ἰσθδῶς*, et similibus,

cum infinitivo activæ vocis; ut *ποιητικός*, ἢ *δυνάμενος* *ποιεῖν*. Veteres hæc verterunt per adjectiva in *ivus* aut *ovius*, ut *ἰσθδωτικῶν ἰσθδῶς*, *genus demonstrativum*, *παρακλητικός λόγος*, *hortatoria oratio*, *ἱστορικαὶ λέξεις*, *oratoria verba*. Sed *Cicero* his terminationibus raro utitur, ac potius aut in participia in *us*, aut verbalia in *tor* et *trix* mutat, ut τὸ *ποιητικῶν αἰτίων*, *causa efficiens* vel *effretrix*. *ἀπόφανσις καταφατικῆ* ἢ *ἀποφατικῆ*, *propositio aivens* vel *negans*. ἡ *φιλοσοφία ἱεριστικῆ κακίας*, *philosophia expultrix vitiorum*. *ἀνὴρ ἱστορικός*, *homo orator*. *Παπύριος ἢ δρομικός*, *Papyrius cursor*: aut circuitione aliqua exprimit, ut *ἀθλητικοὶ*, *qui viribus ad luctandum, δρομικοὶ*, *qui velocitate ad cursum, valent*. *Annotatio 1.* Sive imperitia recentium scriptorum, sive librarium culpa, terminationes τῆς et *κῆς* sæpe confunduntur, et *προαιρετῆς*, *προαιρετικός*, et similes, cum plurimum interit, ut ἡ *δικαιοσύνη προαιρετῆ* ἔστι, *justitia potest eligi*, et *in potestate hominis*. ὁ *δικαίος προαιρετικός* ἔστι *τῶν δικαίων*, *vir bonus amplectitur res justas*, vel, *est justitie studiosus*. 2. Fiant et denominativa in *αἶς* eadem cum verbalibus significatione, ut *δρομικός*, *qui celeritate ad cursum valet*. *νομικός*, *legumperitus*.

4. *ἰον* penaculum, quæ adverbia *ἰστικὰ* Grammatici vocant, respondentia *Gerundii* in *dum*, et verborum suorum casus adsciscientis, secus quam apud Latinos fit, ut, *γραφῶντων μὲν ἰπιστολήν*. quo modo et veteres locuti fuerunt, scribendum mihi est *epistolam*.

5. *ἰος*, *ἰα*, *ἰον*, ut *ποιητῆς*, *ἰα*, *ἰον*. Hæc respondent participiis in *us*, *faciendus*, *da*, *dum*, et *γραφῶντων μὲν ἰπιστολήν*. Sed tamen adverbia in *ἰον* frequentius a veteribus Græcis usurpantur.

6. A masculina tertie personæ sunt feminina vel in *a* vel in *is*, ut *σωτήρης*, *σώτειρα*, *δοτήρης*, *δότηραιρα*, *ποιητῆς*, *ποιήτρια*, *κιδαριστῆς*, *κιδαριστῆραιρα*, *ἰεργαστῆς*, *ἰεργαστῆραιρα*, *ἰεργαστῆραιρα*, *ἰεργαστῆραιρα*, *ἰεργαστῆραιρα*.

7. Interdum idem verbum, diversæ terminationis verbalia gignit, ut a *δῶται* fit *δότης*, *κατ' ἀντιστοιχίαν* ἢ *ἰκτασιον*. *Hesiodus*: *δότην μὲν τις ἴδωκεν*, *ἀδότην δ' οὐ τις ἴδωκεν*. et *δότης*, unde *πλουτοδότης* apud eandem. Apud *Homerum*: *θεοὶ δωτήρες ἴδων*. et *δοτήρης*, *Hesiodus*: *δῶς ἀγαθὴ ἔρπασθ' δι καλῆ*, *δωτάτιος δότηρα*. *δότης* apud *Homerum*: *Ἐρμεία, Διὸς υἱὸν*, *διάκτορες*, *δῶτες ἴδων*. a *δότης* fit etiam *δωτήριον*, idem quod *δῶσις*, *δῶσις*, *δῶς*, quod a *δῶν* ἢ *δῶν* fit. a *πίπραται*, *πρακτῆς* et Ionice *πρακτῆρης*, *ἰεργαστῆρης*. Ab *ἰσταται* fit et *στάτης* ut *ἀποστάτης*, et *στατίω* ὡς *προστατίω*, et *στατίω*, *torreo* a *sistendo succo*, ut *opino*, quod et per *θ* scribitur, et *στατῆς*, et *στατῆς*, et *στατῆρης*, et *ἰστατῆς*, *ἰστατῆρης*.

κεφαλῆς τιμῶν τὸν τάφον τοῦ πατρὸς (hic casus specialis est, τὸ τὶ vero generale). Adherent participio τιμῶντα non tantum accusativus τάφον, sed etiam dativi complures, modum gerendum rei significantes, quærum nonnulli adjunctos habent genitivos, ut, τῷ πλάθει καὶ τῷ κάλλει τῶν ἐπιφαινομένων, καὶ χοροῖς, καὶ μουσικῇ, καὶ γυμναστικῇ ἀγῶνι, ἴσωνται τε καὶ τρυφῶν ἀμιλλῆλαις. Prolixa hæc sunt, sed γυναικὸς pauca comprehendere possunt: τὴν τιμῶν τι, ἢ τῆς τι, aliquem aliquid, vel aliquem aliqua te honorare. Tertium verbum est ἐπιφάτω hic ἑλλασπῶντος positum, ut supra diximus. Quartum γυμναστικῇ ἀγῶνι: nam substantivis quoque non quævis adjectiva recte junguntur, nihil magis quam omnes accusativi verbis activis aut quævis adverbis quibusvis verbis. 5. ἴσωνται τε καὶ τρυφῶν ἀμιλλῆλαις. Nam et genitivi jungendi substantivis, aliquando postulandi observationem et delectum. 6. τὴν λυσιπυγίαν τῆς ἀφάγματος οὐδέμην ὑπερβολῶν, aliquem in utroqueque partem cum ad præbere, ut ad alios nihil addi possit: et ad magnitudinem et amplitudinem facti aut rei alienius nihil possit accedere. 7. τὴν ἐγείσθαι. 8. τὴν ἀπεδέχθαι τι. et conjugatum, τὴν ἐγείσθαι, τὴν ἀπεδέχθαι τι. 9. τὴν ἀπεδέχθαι τι εὐμενῶς. 10. τὴν χεῖρας ὄρνῆσθαι τι. 11. ἢ ἐπιμειλίαι τῶς ἀπὸ τῆς ἀδρότητος. 12. τὴν πολλὸν ἔτι πολλὰ χεῖρα ἔχειν τὴν ἢ τῶς ἄλλας ἀπασιν. 13. τὴν διμῶσαι διελθεῖν. 14. τὴν διελθεῖν ἀπὸ τῶς ἀφάγματος ἀφῶς τῶν ἀπαραγμῶν τῶν. 15. τὰ ἐπιτελεσμένα τῶς καὶ εἰ κέρου. Videndum enim est, quæ nomina et quæ verba conjugari solent. Sic postquam ante tria observari, ἀπεδέχθαι, χεῖρα ἔχειν, quæ omnia ad eandem personam et rem pertinent. 16. ἴσῳ, τῷ ἀδρότητι τῶς ἀπὸ τῶς ἀφάγματος, ἀπὸ τοῦ, τὴν ἀδρότησιν τῶς. 17. τὴν γίγασθαι ἐδέξαι, ἢ, ἢ τῶν τῶς. 18. Observatur et particula, εἰ, εἰ τις ἔστιν ἀδρότης, εἰ τις δυνατός. 19. εἰ τετελεσμένας, διδοῦναι τὸν ἕτερον, qui et κερῶν et ἐπιμειλίαις et ἀδρότης dicuntur.

Admonitio de Grammatica repetitione cum disserendi et dicendi arte conjungenda: ex annotationibus Wolfii in Græcæ Ciceronis Grammaticam.

I. Ut natura, ita et ars, natura imitatrix ad imitandum et mensuris ad summa et maxima quoque progreditur. Ea igitur ratione in arte Grammatica, primum Orthographia, inde Prosodia, post hæc Etymologia, perfecte explicanda esset, ac ita demum ad Syntaxin perveniendum.

II. Sed captus auditorum, ipsiusque doctrinæ ratio, hæc ordinem mutat utiliter, ut Etymologia, et in hac ipsa, infle-

xiones nominum et verborum, in primis tradantur, summoque studio incutantur, quod reliquæ tres Grammaticæ partes, quamvis ab artis præceptis non abhorreant: usu tamen atque excoitatione et imitatione facilius propemodum discantur et certius.

III. Sed tamen Etymologia cognita, et excoitatione percepta, iustus artis ordo proseguendus, nec Antesignani tantum scholia percurrenda sunt: sed et alia, quæ in utroque linguæ Grammaticæ minis accurate tradita videntur, conquirere et addere præferit. Excoitatione Grammaticæ complectitur Orthographiam, Prosodiam, Etymologiam, Syntaxin: quæ quatuor partes in uno quolibet vocabulo considerandæ sunt, si cum aliis junctum perfectam sententiam declarat.

Hæc exercitationis exemplum hoc esto: σοφία μὴν τῶν κτημάτων ἀδάντων. Hic Orthographia me docet, scribendum esse σο non σω, φι non βη, (sic) a non ε. Deinde Prosodia me docet, σο esse breve, φι eadem modo, α esse longum, et accentum et acutum in syllaba φι collocandum. Etymologia sequitur, quæ vim vocabuli declarat, σοφίας interpretatur sapientiam, doctrinam, austeritatem. Orundit nomen esse appellativum, substantivum, ergo neque moveri neque comparari, generis esse feminini, numeri singularis, figuræ simplicis, speciei derivativæ. Fieri enim a σοφός, quod a σοφός deducunt. Adjectiva autem in ος substantiva esse abstracta figurant in ἰα, ἄρας, οἴω, ut σοφία, ἀδρότης, δυνατός. Derivatio hæc nihil obstat, quo minus alia inde deriventur, ut, σοφός, σοφίζω, σοφιστής. Sic, quia ante dixi, figuræ simplicis esse nomen, addere licet ἄσους, πύσους, χεῖρους, δεξίους. Casus esse nominativi, declinationis secundæ simplicium, et hoc inflecti modo, σοφία, σοφίας, &c. Cur vero non σοφίης, ut μούσης? Hic omnes in promptu ubique esse oportet, cum non una et simplex alicujus accidentis est ratio. Hæc tamen Orthographiam, Prosodiam, Etymologiam satisfactum, cujus postremo proprium munus est, omnia cujusque partis orationis vocabula singulatim explicare atque inflectere. Transsemus ad Syntaxin, quæ in una voce spectari non potest, sed minimum duabus pluribusque inter se junctis. Coherens autem in hæc sententia inter sese, σοφία μὴν μὴν κτημάτων τῶν κτημάτων κτημάτων, scilicet ἀδρότητος σοφία scilicet ἄρας ἀδάντων σοφία ἀδάντων ἀδάντων, scilicet πρῶγμα vel χεῖρα. Hæc regulis defendenda sunt. Neque enim τὸ ἔτι satis est, sed etiam τὸ ἕτερον accedere oportet. Nulla enim ars, quæ præceptis et regulis constat, in Pythagoreo isto ἀδός ἔφα, atque scit, sed ἀδός 2 2

λογίας postulat, quæ scientem ab ignorante distinguunt. Jam Grammaticæ satisfactum est, omnibus ejus legibus observatis. Transseat ergo proxime ad Dialecticam: et quia in verbo error nullus est, sed summa potius elegantia: consideretur jam res ipsa, et sententiæ veritas, cujus indagatio, inventio, explicatio, confirmatio, cum mendacii refutatio, proposita est Dialecticæ. Quærendam igitur imprimis σοφία, quæ κατηγόρια est, id est, quod summum genus habet σοφία; Respondeo, qualitas est. Quæ vox seu prædicabile? species seu forma ἰσάλληλος. Quod est ejus propinquum genus? Notitia, cognitio, scientia. Quæ species infima? σοφία τοῦ θεοῦ (loquor enim nunc profano more, non Christiano), ἀγγέλων, δαιμόνων, ἀνθρώπων; ζώων, si tamen sapientia animalibus tribui potest: in quo ærmonis usus observandus est. Neque enim, dum sermonis genus controversum fuerit, de re ipsa unquam constabit. Quæ individua? σοφία τοῦ Ἀπέλλου, Θάλπυτος, Σαμφίτου. Quæ differentia est σοφίας; Differt ab opinione, quia certa notitia est: a prudentia, quia in contemplatione rerum æternarum versatur (sunt enim hic definitiones necessariae): differt a demonstratio, ut effectus a causa, &c. Quod proprium? Si credimus Isocrati, esse immortalem. Quæ accidentia? esse perpaucorum, anteferrī opibus et voluptatibus, iisdemve postponi, ornari præmiis aut negligi, aut etiam male tractari. Unde sapiens queritur, ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ αἰσίου ἔστιν ἡ ζωοποιμία, et valgere est, plerisque audaciam esse pro sapientia.

Observatio 1. Iterum hoc loco repetendum est, non satis esse τὸ ἐνι attulisse, nisi quæstiones singulæ ex artis præceptis confirmatæ fuerint. διὰ γὰρ τὸν λόγον τῆ σπουδῆ προσέχουσιν.

Observatio 2. Pleraque hæcenus ex prædicabilibus et prædicamentis allata, in methodo simplicium questionum repetuntur. Itaque illa omitti potuissent, nisi monendi fuissent tyrones de usu simplicium illarum vocum.

Questionum simplicium methodus.

Estne aliqua sapientia? Hoc constat inter omnes, qui seu stulti seu sapientes habentur. Hoc enim nomine nihil magis tritum, apud utrosque: quod his quidem magnum est et venerabile; illis vero contemptum et deridiculis. Quod si quis hoc oeu dablum ponat, quod et Socrates et Pyrrhoni fecisse videntur: rationes excoogitandæ erunt, quibus sapientiam aut esse, aut non esse demonstras. Unde aulem eas rationes sumps? Locū quidem

Dialectici te monebant, quid querendum sit, et qua via, quoque ordine. Ipsa autem argumenta, aut ex fonte ingenii tui, aut aliorum rivulis, hoc est, scriptis eruditorum hauriantur: quod ita deprehendes, si duobus pari Dialecticæ cognitione instructis, quorum alter neque ingenio, neque doctrina valeat, alter utraque excoelat, aliquod thema tractandum proponas. Quid ibi fiet? hebes ille et inops dialecticus, aut obmutescet, aut per pauca quædam et mutilata afferet. Ille vero alter e divite penu præstantis ingenii reconditæque doctrinæ, magnam copiam argumentorum depromet, eaque optimo ordine et forma conveniente, ex artis Dialecticæ præceptis disponet, atque commonet. Sunt sapientes ergo et sapientia. Est stultitia ergo et sapientia. Est cognitio rerum humanarum et divinarum, ergo et sapientia.

II. Etymologia, hæc in Grammatica examinatione tractata est, ut supervacua futura sit repetitio. Illud tamen hoc loco denuo inculcandum, nunquam fore probum dialecticum, qui non fuerit Grammaticus, hoc est, nisi vim omnem et multiplicem eorum verborum usum, quæ in quæstione versantur, ex optimis auctoribus perceperit. Hi igitur consulendi erunt, videnturque quot et quibus rebus, et quomodo vox quæque tribui solet. Unde colligi potest, disputaturo de rebus, aut multa lectione, firmissimæ memoria, aut accuratis probatiisque lexicis fore opus. Nam et verborum et rerum vis atque explicatio non a consuetis libidinibus, distortove ingenio, sed a prudentia atque auctoritate veterum magna ex parte pendet. De verbi quidem germano et legitimo usu nisi consulerit: de re ipsa nunquam constabit. A sapio, ut palatum inter amara et dulcia, et subjectas his qualitates discernit: sic sapientia inter mala et bona. Μετρίαν instruere et demonstrare viam rerum gerendarum.

III. Sapientis definitionem tradit Cicero 2. de Officiis his verbis: "Sapientia (inquit) ut a veteribus definitur, rerum est divinarum et humanarum, causarumque quibus hæc res continentur, scientia. Informatrix recti iudicii de his rebus, quæ et quatenus in hominum notitiam veniant." Annotatio. Ipse definitiones hæc vocatur in controversiam, unde Rhetores τῶς ἡρωμοῖς ἀντιτιθεσιν ἀνθρωμοῖς, ut iudici etiam atque etiam videndum sit, Renuæ accusator, rem verius circumscripserit? Iudicium autem hoc tantam ingenii vim, tantam doctrinæ copiam postulat atque flagitat, præter Dialecticorum formulas: ut, qui unam rei obscure et controversæ veram perspicuamque definitionem suo Marte protulerit, itaque defenderit, ut nihil contra dici possit: is in doctissimo-

rum numero recenseri posse videntur. Facile quidem est in definiendo afferre aliquid, quod generis et differentiae loco esse velis. Illud vero difficillimum, verum genus, legitimamque differentiam attulisse. Idem hoc de caeteris questionibus etiam intelligatur.

IV. Causae humanae sapientiae (nam de hac loquitur Isocrates) numerari possunt, *εὐμορία φύσεως*, liberalis institutio, magnum rerum usus, et consuetudo sapientum, continentia et temperantia in victu, diligens et assidua meditatio: ac potius (ut propiores et magis proprias causas attingamus) ut demonstratio in rebus humanis, sic patofactio in divinis vera sapientiae causa stateatur. Felix siderum positus in hominis ortu. parentum *εὐκρασία σώματος καὶ ψυχῆς. παιδαγωγία*, consuetudo sapientum. Cognitione Theologiae et Philosophiae, *μύθηται, παραθήσεις, μακροβίους, δὴα ἐπιπνοια ἔξ ἐπιπλοῦς*. Sapientia est in mente humana, totius mundi machinam contemplantis. *αὶ περιπέσεις*. Quis? instructus expositis vocibus. Ubi? inter eruditos et sapientes, in aere salubri et tenui, ut Athenis. $\odot$ Boetia. Quando? vel in senectute.

V. Formae seu species seu partes sunt (neque enim haec, Ciceroe auctore freti, accurate distinguimus) sapientia divina, diabolica, humana, et (si videbitur) etiam bestiarum. Possunt et ab objectis variae sumi species, ut sit alia militaris, alia politica: alia in doctrinae studiis, alia in aliarum artium operibus versetur. Nam his etiam, etsi fortasse minus exquisite, sapientiam communis loquendi usus tribuit, ut est ab Aristotele observatum.

VI. Officia sapientis esse statuo, contemplari veritatem, constantem atque perpetuam: mentem illustrare, hominem a terris ad caelum revocare, et ad qualemcumque Dei similitudinem perducere: quae in hac vita, utaque inchoata, in altera, ipsius Dei consuetudine perfectiatur.

VII. Cognata sunt, recta opinio, prudentia, ingenium, doctrina, philosophia, cujus finis est sapientia forma illa excoelens in Deo: tenuis et obscura in homine. Contemplatio naturae, doctrina morum, expolitio sermonis, vitae necessitas et commoditas, omnes bonae artes, in prima *τιβούλα*.

VIII. Contraria. Stultitia, falsa opinio, inscitia, inertia, fraus.

IX. Exempla. Perfecta sapientia est

in Deo, Dei filio, beatis genitibus. Celebrantur tamen septem illi, Pythagoras, Anaxagoras, Socrates, Aristoteles, Cato, Laelius, Cicero, Seneca, &c. Sapientia Thaletis, Platonis, D. Pauli, &c. Haec omnia (ut dictum est) quamquam variis agitari questionibus et controversiis implicari possunt, aliis alia reprehendentibus sive ut falsa, sive ut metodo male accommodata: nos tamen ea fingamus esse certa, rectoque exposita, jamque a simplici voce ad questionem compositam, seu propositionem transeamus.

Qua est propositio ista?

Categorica. Quanta? Indefinita.

Qualis? Verane an falsa?

Dubitari potest de veritate. Primum sitne *κτῆμα*, cum sub adspicuum oculorum non cadat? sitne immortalis, cum et homines moriantur, et ex sapientibus nonnulli stulti fiant? Sitne sola immortalis? ac non potius immortalitatem, sive naturae ejus, sive fama et memoria posteritatis spectetur, id bonum cum virtute, imo etiam cum stultitia, et vitio commune habeat? Celebratur enim non minus stultitia Corcebi, quam sapientia Salomonis. Plura discrimina propositionis persequi, non est instituti nostri, quod monendi causa tantum susceperimus.

Observatio. Hujusmodi *Ἰστοίαι, θέματα, προβλήματα, ζητήματα, διαπηροίαι*, seu quocunque alio nomine appellare libet, gignunt *ἀδυνωφοράς καὶ προκαταλήψεις*, hoc est, *ἀπτιθίσεις καὶ λύσεις*, sive *ἀνασυνεῖς τε καὶ κατασκευαῖς*. Re jam probata, firmaque materia comparata: Rhetorica, dissimulata et Grammaticae et Dialecticae numeribus, sibi que vendicatis tanquam propriis, ornandam suscipit sapientiam ex suis locis, partes orationis oratoriae, et verborum sententiarumque figuris adhibendo. Hinc *ἀπτιθῆς* Grammaticam optimorum verborum *σὺλν* congerere: eandem a Dialectica in suas classes digerere: Rhetoricam elegantem inde domum et variis signis pictariisque illustrem extruere. Id quod fieri nullo modo potest (saepius enim tam necessaria admonitio repetenda est), nisi et copia verborum a Grammatica, et solida cognitio rerum a multiplici doctrina, iudicium et censura veri a Dialectica suppedietur. Sed haec hactenus (*ὡπλῆα γὰρ σχαδὸν τὰ πάρεργα τῶν ἔργων*), quae bono studio in medium attuli. Nunc ad institutum est redeundum.

ANNOTATIONES IN LIBANII ARGUMENTUM.

P. 7. 1. ΑΙΒΑΝΙΟΥ] ὁ λιβανωτὸς, vel τὸ λιβανωτὸν (utroque enim genere dicitur), *thus*. *λιβανός*, arbor *thuris* est, et Arabice

mons, qui cum Antilibano *κἀλην Συρίαν*, id est, *caenam Syriam* includit. Hinc *Αιβάνιος*, sive a monte Libano, sive a thure nomen

habet: quem Latine fortasse (quod tamen in propriis nominibus, quæ suæ linguae relinquenda sunt, fieri non debet) *Thurinum* appellare possis. Fuit autem Antiochenus patria, sophistes celeberrimus: floruit temporibus Juliani imperatoris. Ejus orationes, declamationes, et ephrases per elegantes exstant: quas aliquando Germanis etiam communicabit, ut spero, noster Oporinus: eoque magis, quod Augustana republica anno 1564. manuscriptum codicem triplo majorem illo qui editus est, comparavit, haud gravatim typographo diligenti ejus usum communicatura. Vitam suam copiose et ornate, ut omnia, ipse descripsit. Quare nos hic non erimus longiores.

— ibid. ΤΥΘΟΞΙΣ] Alias *θήσις*, hoc est, *consultationi, proposito*, seu *infinite questioni* opponitur, ac Cicero in *causa et controversia* dicitur: alias *fundamentum*, et *quoddam quasi fulcrum*: alias *principium, institutum*. hic *παρηχηρ*, id est, *matteriam, argumentum, summam brevemque negotii expositionem* significat. Hoc loco monitis studiosos velim: primum, varias eorundem vocabulorum significationes, diligenter esse colligendas, et exemplis probatissimorum auctorum illustrandas. Deinde, vix posse fieri, ut vocabula pleraque per se, quid proprie significant, intelligantur, nisi et phrasid et tota sententia consideretur. Tradunt igitur verba et sententiæ mutuas operas: et ut ex verbis sententiæ, sic e sententiis verba sæpe sunt intelligenda. Postremo, in conjunctis verbis ad Latini sermonis consuetudinem esse respiciendum, qui Græcum non per omnia sequitur, sed quædam mutat et invertit, quædam detrahit, quædam adjicit, ut alibi commodius ostendemus.

— ibid. ΤΟΥ] De usu et collocazione articulorum, iis magis laborandum est, ut et de ratione aspenæque, qui scribere ipsi, quam qui legere Græca instituerant: et in promptu sunt præcepta grammaticorum, quanquam in hac parte usus tam est varius, ut haud sciam an seorsim adstringi legibus patiatur.

— ibid. ΟΑΥΝΘΙΑΚΟΤ] Undecim Demosthenis orationes in Philippum, Macedonum regem, Græcorum libertatem oppressarum, una in ejus filium et successorum Alexandrum, exstant: quanquam una atque altera falso tribui Demostheni putantur. Hæ igitur appellationibus distinguuntur: ac nonnullæ indicant, non in quem, sed qua de re sint habitæ: ut Olynthiæ, pro defensione Olynthiorum: Chersonesitana de tuenda Chersoneso, et Chieripithis exercitu retinendo: alia de Halonneso, alia de servanda pace, alia de Philippi literis, alia de Alexandreo federe violato. Quare non miraberis, quum qua-

tuor deantaxat orationes, vulge Philippicis inscribantur, ab Ulpiano mentionem aliquando fieri Philippicis sextæ, aut nonæ.

— ibid. ΟΑΥΝΘΙΑΚΟΤ] Ab Olyntho sunt Ὀλυνθιακῆς et Ὀλύθιος, adjectiva: sed illud fere rebas, hoc personis accommodatur: ut, *Εὐλαχέτης καὶ Λασθένης Ὀλύθιος, τῆς πατρὸς πρόβληται λόγος*, ἢ *πύλαμος Ὀλυνθιακῆς*. Observandum igitur, quæ adjectiva personis, quæ rebas adjungi soleant, quæ utriusque.

— ibid. ΠΡΩΤΟΤ.] Tres esse Olynthiæ, nemo ignorat: an vero hæc prima sit Demosthenico concio, nostra vel nihil, vel parum interesse censere.

— ibid. ΠΡΩΤΟΤ.] *πρῶτον, πρότερον, εἰς α littera, πρότερον*, et per *κρίσις* e et a vocabulum, *εὔτερον*. Ac superlativa de pluribus, de binis casibus comparativa dici, notum est.

— ibid. ΑΙΒΑΝΙΟΤ ΤΥΘΟΞΙΣ ΔΟΥΤΟΤ] Nihil vetat binos genitives hoc modo conjungi, ut apud Cicero: "L. Sylla, et C. Cæsar's translatio pecuniarum a justis dominis ad alienos." Significat enim prior auctorem, hæc est, personam, seu rem agentem: posterior personam, seu rem patientem. Quod ita deprehendes, si nomen verbo commutes, hoc modo: "L. Sylla transtulit pecunias a justis dominis ad alienos." Vel, "a L. Sylla pecunias translatae sunt a justis dominis ad alienos." Possat etiam tertius accedere, *Αἰβανίου ὑπὸ δούσις Δημοσθένους λόγος*: sed apud Latinos durius videretur, *Libanii argumentum Demosthenis Olynthiæ orationis primæ*. Quare *Δημοσθένους* in adjectivum convertas licet, *Δημοσθένειος*, Demosthenicus, hoc modo: *Libanii argumentum Demosthenicæ primæ orationis Olynthiæ*. Sed quia hic quoque tria concurrunt adjectiva, non magna cum sanitate, genitivus *λόγος* mutari potest in accusativum, *εἰς λόγος*, sic fiet oratio dilucidior: *Argumentum Libanii in primam Demosthenis Olynthiæ orationem*. Possunt enim sæpe jungi nominibus in utraque lingua præpositiones, sive *κατ'* ἕλλησιν, sive alia quæpiam ratione, quæ verbis eorundem nominum jungi non possunt. ut apud Latinos, *amor in te meus* recte, dicitur: *amo in te*, pro *amo te*, non dicitur. sic apud Græcos, *τὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βαρβάρους μῖσος*, dicere licet. et *Ἑλλήνων μισοῦσιν εἰς τοὺς βαρβάρους*, non item, sed *μισοῦσι τοὺς βαρβάρους* dicendum est. Similia per se quisque observabit, quæ multa esse sunt, in quibus a curiosis aliqui Grammaticis majorem diligentiam requiras.

— 2. Ὀλυνθίας] Grossi sunt Latini, ficus, ut alii volunt, immaturæ: ut alii, non maturescentes. Pausanias, qui præclara monumenta et historias totius Græciæ descripsit, easque continet plurima

quæ apud nullum alium scriptorem reperiantur—is igitur Pausanias in Messeniâ sic scribit: τὸ δὲ δένδρον τὸν ἑρπύων καλοῦσι τῶν Ἑλλήνων Ἰλνθον, αὐτοὶ δὲ οἱ Μαισσηνῶν τρέγων καλοῦσι: hoc est, *Caprificum arborum multi Græcorum Olynthum, ipsi autem Messenii tragum, hoc est, caprum, vocant.*

— ibid. ζη] Observandum, una voce tria tempora comprehendi: imperfectum, perfectum, plusquamperfectum, ne semper interpreteris, *eram*: sed aliquando etiam, *fui*, et *fuerum*: ut hic ἦν, *fuit*. Est enim Olynthus (ut Diodorus lib. 12. tradit) condita Olympiade 86. Παρθέναις, inquit, Μαισσηδὸν ἐπιθῆναι Καλλιπίας Ὀλυνθὸν συνουσίαν: ab Euthyrate et Lathene civibus, prodita, capta a Philippo, et æquata solo: quam ejus victoriam cum quidam celebraret, quod præclaram urbem uno die evertisset, alius respondit, 'Atqui talem urbem nondam condidit,' significans, exaltro pro præclarior esse, quam destruere. Recte sane.

— ibid. ιαζ] Ἐρμάς] id est, ἢ τῆ Ἐρμάς, ἢν Thracia. non est exponendum, *ad Thraciam*: tam enim Græcum esset, ἠρῆς τῆ Ἐρμάς. sed hic nihil vetat dicere, *Olynthus fuit urbs Thraciæ*. Amplior enim et frequentior est Græcis præpositionum usus, quam Latinis. Diligentior igitur observandam, quando in genitivos aut ablativos, quando in adjectiva nomina, quando in alios casus, sint convertendæ.

— ibid. θρῆμικς] Ἐρῆξ pro Ἐρῆξ, Ionico Ἐρῆξ. Ἐρῆσσα vel Ἐρῆτρα et Ἐρῆσσα, Thracia mulier. Ἐρῆμν, Thracia regio. Ἐρῆμικς et Ἐρῆμικος, adjectivum. Horatius: "Otium bello furiosa Thracæ," pro Thracia, Græca terminatione dixit. Est autem Europæ regio amplissima, scitima Macædoniæ. Descriptiones petendæ sunt e Strabone, Mela, Plinio, Ptolemæo: situs, e tabulis Geographicis. Supervacaneum enim est, in singulis locis auctorum totas artes et historias explicare, quæ rectius e suis quæque scriptoribus sumuntur. Breviter admonere lectorem, est satis. Quare nos in hoc genere, nisi postulare necessitas videatur, nequam erimus longiores.

— ibid. Ἑλληνηδὸν] Ἑλλῆνας quidam Deucalionis, alii Phthii Thessali, Jovis alii filium faciunt, atque ab eo Ἑλλῆνας et Ἑλλᾶδα nomen accepisse dicunt: quum prius singuli populi suis quibusdam appellationibus, ut Bæoti, Thessali, Attici, Argivi, &c. vel Γραικοὶ (quod vocabulum et Latini retinuerunt) nominarentur. Ab Ἑλλῆν fit adjectivum Ἑλληνηδὸς, ἢ, ὅς. Sed τὸ Ἑλληνηδὸς, et τὰ Ἑλληνηδὰ, (quod et in aliis plerisque fit adjectivis) substantive ἀπὸ τῶ Ἑλλῆνων, pro ipsis Græcis, aut rebus Græcorum gestis ponantur.

— ibid. δι] *Verò, autem, sed, ac, at, atque.* Quæ particula quum Græcis frequentissima sit, et toties sine molestia repeti non possit: alias omittenda, alias plures clausula uno ambitu comprehendendæ videntur. Sed de hac plura diximus in parænesi Isocratica.

— ibid. ταύτη τῶν ἰσοκρίτων] Pro τῶν οἰκίστην ἢ ταύτη. Verbo composito resoluto, et præpositione suo casui juncta. Sic propter concinnationem solum naturalis ordo constructionis, sæpe nonnihil immutatur: quæ res minus in bonis scriptoribus versatos aliquando perturbat. ταύτη datus ab εἴνε, αὐτή, ταῦτο, sæpe dative, et significat, hoc loco, *hæc de causa, in hac parte.*

— ibid. γένος] Genus, gens, ab innisato verbo γένω. Sed Græci sæpe dicunt ἄδης, ubi Latini *genus*: ut, πολλὰ εἶδη τῶν συναλλαγμάτων, multa genera contractuum.

— ibid. ἀπὸ Καλιπίας] A Chalcide, scilicet Ἰλνθίδος, ἰσχυρῶν, Chalcidicum, Chalcide profectum. χαλιπίας, ἢ χαλιπίας igitur plures artes dictæ sunt, a fodinis metallicis, quæ apud Germanos a montibus aut vallibus plerumque nomen habent, addito divi alicujus nomine: ut D. Annæ mons, Joachimi vallis. Sic nostra lingua dicuntur Halæ (quod a Græco ἄλις fit) oppida salinarum: ut Hala Sævicæ, Saxonica, in Cæsi vallibus.

— 3. τῆς ἢ εὐβοίας] Scilicet εὐβοίης, vel γηνομένης, ejus quæ est, vel fuit, ἢν Eubea, Euboica. εὐβοίης (quod et εὐβοίος, ut apud Sophoclem, εὐβοίδα χόραν), εὐβοίης. εὐβοία dici videtur a bonitate boum, ut et Italiam volunt (habet et Βουρρία nomen ἀπὸ τῆς βοῆς), Insulam eam esse maris Ἄγραι, Atticæ, Bœoticæ vicinam, nomen est: hodie Nigropontum vocant: cum olim Μαυρὴς dicebatur, quod porrecta esset in longitudinem.

— ibid. Ἀθηναίων] Ἀθήνη et Ἀθῆναι, contracte Ἀθῆνᾶ, quæ alio nomine Παλλὰς, a vibranda hasta, ut Latine *Minerva* a minando, in contentione cum Neptuno viotrix, urbi olim et belli et sapientis gloria florentissimæ a Mahumete Turco tyranno ante annos fere centum funditus deletæ, nomen fecisse perhibetur. Unde Plato 1. de Legibus: ἢ ξὺν Ἀθῆνῶν αὐ γὰρ σὶ Ἀττικὸν ἰδιόλογον ἢν προσαγορεύειν δυναίς γὰρ μὲν τῆς θεῆς ἰστορίας ἀξίως εἶναι μάλλον ἰστομαχέσθαι. hoc est: O hospes Atheniensis: neque vero te Atticum appellare velim, quum deæ (id est, Minervæ) sis cognomento dignior. Vere igitur poeta:

"Conveniant (inquit) fati nomina sæpe suis."

— ibid. ἀπικίας] Colonia: adjectivè, ὁ καὶ ἢ ἀπικος, καὶ τὸ ἀπικον. Item substantive, ὁ ἀπικος, coloni. Unde verbum

ἀποικίῃσι, mittere in colonias: ἀποικίῃν, ira in colonias: ἀποικία, colonia. cui ἡ μητρόπολις ὑποπίπτει.

— *ibid.* τῆς Ὀλυθίου] Scilicet σὺν, vel γυμνασίῳ. Multa vero bella Olynthi, et celeberrima sunt, vel fuerunt. Verbum αἰμί sæpius a Græcis omittitur.

— *ibid.* τῆς Ὀλυθίου] Olynthi, τῶν Ὀλυθίων κατὰ συναγωγὴν, id quod continet, pro eo quod continetur, est positum. Accommodata captui rudiorum docendi ratio est, Græca totidem verbis, iisdemque casibus et temporibus (tametsi nec sententia, nec constructio sibi constet) exprimeret. Sed si id solum fiat, nihil esse queat ineptissimum. Progrediendum igitur paulatim est, ac primum constructio, post etiam phrasim corrigenda, denique etiam elegantia et concinnitas habenda ratio. Hic igitur iterum in convertendo, compendio sum usus, ne bellum gerere, sæpius esset repetendum: et rei loco personam posui, quo planior, et minus molesta esset oratio. Nam hoc licere debet interpreti, si sententiæ nec accedat nec decedat quicquam, ut suo arbitrata verba quædam omittat, quædam addat, alia mutet, alia transponat. Magis tamen (si fieri nequeat, quia in alteram partem peccatur) probanda est superstitio, quam licentia, quæ raro caret erroribus, id quod multis exemplis non obscurorum interpretum posse planum facere.

— 4. Ἀθηναίῳ τῷ] Hæc αἰτιολογία refertur ad ἡδέξῳ. Nam Atheniensium et Lacedæmoniorum semper summa fuit inter Græcos auctoritas, usque ad Alexandri Magni tempora. Possunt etiam ἡδέξῳ πρὸς αἰμί intelligi de violentiis. πολλὰ autem, quia plura fortasse gesserunt bella, quæ nos, amissis veteribus historicis, ignoramus. Quanquam fieri potest, ut sæpius cum iisdem Atheniensibus et Lacedæmonii sit belligeratum, ut post annotabimus. Diodorus lib. 12. προσβουθεύσαντες τῆς Βοττνιαίας Ὀλυθίων, ἠτήθησαν ὑπὸ τῶν αὐτῶν μέγχι οὐ τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν. et: Ὀλυθίοι στρατεύσαντες ἐπὶ πόλιν Μικυθίων, φρουρομένην ὑπὸ Ἀθηναίων, τὴν μὲν φρουρὰν ἐξέβαλον, αὐτοὶ δὲ τὴν πόλιν κατήσχευον. Isocrates Panegyrico: Λακεδαιμόνιοι Ὀλυθίους καὶ Φλιασίους ἦν πολέμοισι.

— *ibid.* ἀρχοῦσι] ἢ ἀρχῶν substantive, princeps. sed hic accipio pro participio, ἢ τῆς ἀρχῆς, qui imperarunt: vel ὅτι ἤρχον, cum imperarent.

— *ibid.* τὸ καλαίῳ] κατὰ τὸ καλαίῳ, hoc est, κάλαι. refertur hoc adjectivum, adverbii vice positum, mea quidem sententia, rectius ad ἀρχοῦσι participium, quam ad verbum ἐπαλάμοισι. Nam ætate Libanii parebant tam Athenæ, tum reliqua Græcia, ut et Africa, et Europæ, et Asiæ magnæ partes, Romanis: qui nunc præter

imperii nomen, nihil fere habent imperii, nisi quod civili administrationi regnorum successit religionis auctoritas: quæ nec Europam totam amplectitur, et ab Asiæ jam olim est repudiata. Meminit hujus belli Demosthenes Olynthiaca secunda.

— *ibid.* καὶ αἰμί Λακεδαιμόνιοι] Scilicet ἀρχοῦσι τῶν Ἑλλήνων ἐπολιέμενοι. ζῆλον enim esse puto. Nam post devictum Xerxem imperarunt Lacedæmonii: a quibus propter Pausaniam Spartanorum duois libidines et violentiam, dominatus ad Athenienses trahatur, tandem iisdem fere de causis Lacedæmonii restitutus est: quos cum Thebadi ad Leuctra superassent, imperium Græciæ Philippo Macedoni et Alexandro, atque successoribus eorum cecidit, donec, Perseo devicto, ad Romanos faturum serie devolutum est: Belli a Lacedæmonii dum Græci imperarent, illati Olynthiis, meminit Isocrates in Panegyrico. Locum hunc declarant Demosthenes atque Ulpianus, in oratione περὶ παρακρησίας, quorum verba supervacaneum esse duxi hæc adscribere. Velim enim studiosos in legendis bonis auctoribus ipsos sibi conficere commentarios, eodem auctore a capite usque ad calcem diligenter evolviendo, et cum verbis, tum sententiis inter se conferendis. Quam rationem qui fugit, indigna est cui scribantur commentarii. Quod de iis etiam intelligendum est, qui easdem voces, sententias, historias, in prioribus orationibus expositas, quoties recurrunt, iterum de integro explicari sibi volunt. Sed et horum pigritiæ succurrunt indicoes alphabetici.

— 5. χρόνῳ] οὐ τῷ χρόνῳ, cum tempore, progressu temporis, tandem. Dativi sæpe degenerant in adverbis.

— *ibid.* εἰς δύναμιν προέλθε μεγάλην] Loquendi modos quosque per se facile observabit: ut, προελθεῖν εἰς δύναμιν, προελθεῖν πρὸς. facile item videbit, a Latinorum consuetudine quomodo differant. nec enim nos dicimus, belligero tibi, sed bellum gero tecum, bellum gero contra te. Sic, urbs in potentiam progressa est magnam, nolim ego dicere: sed, pervenire ad potentiam, crescere, augeri potentiam alicujus, adipisci potentiam. Neque vero perinde facile est, quæ intelligas, commode interpretari. Summopere igitur necessarium est, magnam Latini sermonis copiam in prompta esse Græcæ linguæ interpreti, quæ sine assidua optimi oculusque auctoris lectione neque parari, neque retineri potest. Quare hoc negotium non tantum eruditionem et diligentiam, sed legendi etiam otium requirit. Quod quia mihi deficit, sæpe minus expolita dictione uti sum coactus. Sed si vita superfuert, operam dabo, ut in hac quoque re lectoribus æquis satis-

faciam.

— *ibid.* ὑπερέχων] *Exsuperavit, excelluit,* sicut Virgilius de Roma,

“ Verum hæc tantum alias inter caput extulit urbes,

Quantum lenta solent inter viburna cpressi.”

— 6. πολὺ τι γένος] *Multum quoddam genus,* hoc est, non parva multitudo, magnus numerus. Ulpianus docet 32. Græcas urbes Chalcidici generis fuisse in Thracia.

— *ibid.* φιλοπρω δὲ] *Quia δὲ toties apud Latinos sine molestia repeti non potest, ego pro autem, posui post.* Philippus autem notior est, quam ut quicquam de eo sit scribendum. Atque hic Lectorem Demosthenis monitum velim, Justinum, Diodorum Siculum, Æmylium Probum, Platarchum, Pausaniam, sæpe esse consulendos. Quod si Theopompum et Ephorum haberemus, multa loca Græcorum scriptorum nobis essent planiora. Sed quam testimoniis historicorum destitui-mur, ipsis auctoribus credamus licet (quod idem et in Ciceronis lectione faciendum est) aut boni consulamus nostram ignorantiam, præsertim cum res capituli non agatur.

— *ibid.* συμμαχίαν] *Ab una pugnando fit nomen, et tam inferendi quam propulsandi belli societatem complectitur.* ἰσχυμαχία, propulsandi duntaxat, ut appareat, ex Thucydide.

— 7. ποινόμενοι φιλοπρω] *Pro πρὸς φιλοπρω,* eo nimirum, ne Macedonem hostem habere cogerentur, et at cæteris hostibus facilius resisterent. Sunt enim coactis sæpe magis, quam voluntariis, societates et amicitias.

— *ibid.* πολεμούντες μετ' αὐτοῦ] *συμμαχούντες αὐτῷ,* id est, *conjunctis cum eo viribus, adjuvantes eum in bello.* Nam *gerere cum aliquo bellum,* est *πολεμεῖν τού,* vel *πρὸς τινά.*

— *ibid.* πρὸς Ἀθηναίους] *Contra.* ut Cicero: “Unus furiosus gladiator, cum terrorem latronum manu contra patriam, &c. gerit bellum.”

— *ibid.* τὸ κατ' ἀρχῆς, πρῶτον. Articulus τὸ, elegantiam causa ex supervacaneo accedit. Quædam exemplaria uno verbo et accentu, *καταρχάς:* id quod in multis accidit, ut vel ὄφιν vel διαφύτας legantur.

— *ibid.* καὶ τοῦτο μὲν — τοῦτο δὲ] *Partim, tum, alias, modo, nunc, et,* atque alise particule geminari solitæ, quas suspensivæ Grammatici vocant, his articulis respondent.

— 8. Ἀνθιμῶντα] Ἀνθιμίαις, ὄψαις, ἀμαθίαις, τραπηλαίς, (ὡς in ὡς contrahi-

tur) masculina terminatio est. Ovidius tamen feminino genere dixit.

“ — Gravidamque Amphibunta metallis.”

Strabo lib. 14. Samum insulam Ἀρθιμῶντα fuisse diotam ait: sed hoc, de quo nunc agitur, oppidum, sicut et Potidæam, in Macedonia recenset Plinius lib. 4. cap. 10.

— *ibid.* ἀκροφῆρας] *Accepta, cum accepissent:* vel, τῷ ἀκροφῆραι, διὰ τὸ ἀκροφῆραι, ob *acceptam,* eo quod *acceperrant.* Nam sæpe causam significat participia.

— *ibid.* ἀμφοιβότησιμον] ἴς ἰκῆτεροι ἀντιπρωῶντο. *de qua inter eos contentio erat, controversam, quam utriusque sibi vendicabant.* Socrates philosophiam suam ἀμφοιβότησιμον ἵναρ nominabat: hoc est, *ambiguum somnium.*

— 9. Πονθίαιαν] *Vide Olynthiacam secundam.*

— *ibid.* ἐχόντων] ἔτι εἰχον.

— *ibid.* Ὀλυνθίαις παρίδαν] *Sic legendum est, non Ἀθηναίς, παρίδαν autem, ἀπὸ τοῦ, ἰδμεῖσθαι.* In prima Olynthiaca παραδόναις *deditionem* significat, ut ex Philippi epistola colligitur.

— 10. ὑποταξίαν] ὑπότακτος πρὸς αὐτὸν εἶχον.

— *ibid.* πολλὰν τὴν αὔξησιν] *Nos non multum incrementum, sed vel multum incrementi, vel magna incrementa dicimus.*

— 11. οὐ πιστὴν δὲ τὴν γνώμην] *Perfidia Philippi exagitur secunda Olynthiaca.* Secutus est Philippus (id quod usitatum est hominibus bellicosus) Kleoclis Euripidei sententiam: *ἀπὸς γὰρ ἀδικίῃν χρεὶ, τυραννίδος πρὸς κἀλλιστον ἀδικεῖν, τῆλλα δ' ὑποστῆναι χρεῖον.* Quos versus Officiorum 1. convertit Cicero. “Nam si violandum est jus, regnandi gratia violandum est, aliis rebus pietatem colas.” Cæterum observandum est diligenter, quæ adjectiva quibus substantivis jungi solent: at γνώμη ἀγαθὴ, κακὰ, πιστὴ. et forma loquendi, κατὰ γνώμην, παρὰ γνώμην.

— *ibid.* ἀποδημούντα] *Cum observasset absentem, peregre profectum;* id est, observata ejus absentia, dilato consilio suo donec peregre abiisset. Cogitare debent, eum qui abesset, redire posse: longas item esse regum manus, et multos oculos, atque aures.

— *ibid.* πρὸς φάσιν πρὸς φάσιν] *Recte Pausanias: οὐδὲς ἄφωρος ἴσθι ἀδρόσων, παραστῆται τὸ καθῆκον ἐκ τοῦ θεοῦ.* Frustra igitur suspicantur, frustra fidem frangunt, frustra bellum parant infelices Olynthii, quum venisset, ut Virgilius ait,

“ — Summa dies et ineluctabile fatum.”

Sio Herodotus de Candaulo: ἴδι ἄρα κα-

κῆς γένεσθαι τῷ Ἀσδῷ.

— 12. σιωπῆτις] Pro ἰσίουσθαι ἄ.

— *ibid.* τὰς πρὸς φίλων] Scilicet πτωχικῆς. Nam artificiali jonoti præpositionibus, participia sæpe includunt: sicut paulo ante, τὴν πρὸς αὐτοῦ πόλεμον. ubi γνήσιον, aut tale quippiam subintelligitur.

— 13. σιωπῆσι] Perigerant. Possit etiam legi σιωπῆσιτο impersonaliter, *convenerat inter eos.*

— 14. σιωπῆσαι, ἰσχυρισμοῖς, λαδόν, ἰσχύειν, ἀπέφασαι, παραβιβῆσαι] A verbis σπῆναι, λαμβάνω, ἠπιφέρω, πῆμω, παραβαίω.

— *ibid.* δόξω] ἠρησῆτος διέται μῆνι ἢ σπονδία. Quæ sententia copiosius in oratione Megalopolitana declaratur. Significat autem ἀρέφαις, *Etia fürwort, pretextum, interdum causam, occasionem,* unde verbum προφασίζεσθαι. δῶσθαι autem hic idem est quod ζῆναι, ἀχέσθαι.

— pen. τοὺς ἑαυτοῦ] Scilicet αὐτοῦ τοῦ φίλων. In Latino, si dicas, suis, ambiguum est: sed sententia tamen docet, ad Philippum, non ad Olynthios esse referendum.

— alt. ἰσχύειν] Recte igitur divinarunt Olynthii, sed non recte consuluerunt: primum, qui cum tyranno belli societatem coierint (quanquam ignoscendum est vel necessitate coactis, vel fraude circumventis). Deinde, qui nimio rerum futurarum metu pœota et conventa violarint. Pœnas igitur dederunt et stultitiæ et perfidie suæ, non modo victi, sed et delicti a Philippo: ut in oratione περὶ παραπροσέλας etiam Demosthenes indicat.

— *ibid.* αἱ δὲ κωμῆφαι] Obiter etiam hic observabis, hujus narrationis seriem. Orditur a sita Olynthi, et primis conditoribus. Deinde res gestas, incrementa, periculum, defectionem, legationem, ac denique causam, et summam orationis explicat, inserta etiam theatrialis pecunie ratione.

— *ibid.* περὶ ἐκδοχῆς] Id est, *βοδῆσαν αἰτίσονται.* Sciebant enim Olynthii, Philippum sibi non magis esse formidabilem, quam Atheniensibus.

P. 8. 1. βοδῆσάν κελίων] Hæc est propositio: Defendentes esse Olynthios, olim hostes Atheniensium, nunc lubricos fidei socios Philippi, μᾶλλον δὲ ἀπιστότας. Quare adversarii Demosthenis plausibilem causam defendisse videntur.

— *ibid.* καὶ φασὶ τῶν] Confirmatio ab atili: quod usam a Græcæ civitatibus spectari, non sine insigni oratione suæ gentis, in Philippica testatur Isocrates: nec multo aliter Demosthenes in Megalopolitana et Rhodiaca.

— 3. ποιεῖσθαι τὸν πόλεμον] Id est, τῷ πολεμῶν. *Facere bellum,* Latinis aliud est.

— 4. ἰσὺ φίλων γένεται] ἴαν ἢ ὀλιγοῦς καταστρέφεται τῇ ὀλιγοῦ, καὶ αὐτῆς ἰσχυρῆς γένεται.

— *ibid.* ἀπείσθαι] παρακ. infinitus, ab ἀίημι, ἀίημα: *remissam, laxatam, apertum esse viam, pro ἀπέσχεθαι.* Utilitas contraria illustratur.

— 5. φασὶ δὲ] Occupatio, pertinet ad locum facultatis, qui copiosius in secunda quam in prima Olynthiaca tractatur.

— *ibid.* ἀχέσθαι ἰσχυρισμοῖς] Sic legendum, non ὄτως. Sed in exemplari quodam, sive Romano, sive Florentino (est enim ἀνόνημον), patrarum Demosthenis orationum; legitur: φασὶ δὲ μὴ δυναμέχων εἶναι τὸν φίλων ὄτως, ἢ ἰσχυρισμοῖς. Quibus in verbis, tamet ὄτως abesse potest, ferri tamen idem etiam potest, ut sententia sit: *Esse quidem potentem Philippum, sed non invictum.*

— *ibid.* ἰσχυρισμοῖς] Scilicet ἢ ὀλιγοῦς, quam existimetur: ab ἰσχυρίζεσθαι. ut in Basiride Isocratis: αἱ μωροῦς ἢ κατὰ τὴν ἀξίαν ἰσχυρίζεσθαι, quorum major est existimatio, quam merentur. Potest etiam ἰσχυρισμοῖς capi impersonaliter, ut λέγεται, &c.

— *ibid.* θαρσύνω] ἴνα θαρσύνῃ, τῷ θαρσύνω.

— 7. δειλῆσαι] A δειλῆσαι, *obscurandum, παρακαμῆσαι* et ἀρίστους κερπὸς πρὸς Græcos, ab Latini presentibus magis delectantur. Hæc pars in tertia Olynthiaca tractatus maxime. Sic vides hæc hypothesis non ad primam ducatur, sed in universum ad omnes pertinere Olynthiaca.

— *ibid.* σπουδαιότητι ἀπὸ θαρσύνω] *Militares pro theatralibus,* id est, quam vane sint theatralis, effluendum ut sint militares. *θαυρία spectaculum est,* in festis doctæ potissimum (alias *contemptio*, quæ τῇ ἀρέξει opponitur), unde *θαυρία*, et τὸ θαυριῶν πλοῦτον apud Platonem. *Spectaculares dicere non licet: abutatur igitur theatralibus,* quo verbo et Cicero est usus.

— 8. καὶ τὸ ἴδω] Verba sic ordines licet: καὶ ἀνάγκη σαφῆσαι τὸ ἴδω, ἢ ἐχρῆστο, εὐ φρέδω ἢ: *parare, qui non ita notus est.* Potest etiam εὐ φρέδω ἢ, pro εὐ φρέδω ὄτως τοῦ ἴδω, capi. εὐ φρέδω, *subdolum.*

— 9. λῶσθαι] ἢ λῶσθαι κατασκευασθαι.

— 10. καὶ σπῆ] ἀπὸ τοῦ, ἰσ-τὴν ἴστω, ἢ ἰσ-τὴν ἴστω, hic poni videtur.

— 11. αἱ προστάταις] κατὰ συγκοπήν τε καὶ κρῆσιν, αἱ προστάταις, a verbo προστάμη, *præsum.*

— 12. καταβαλεῖν] καταβάλλω, non tamen *deijcere* et *prosternere*, sed etiam *numerare* et *solvere debitas pecunias*: sic nostra lingua dicitur, *bag Geld etlegen.* Unde ἢ πρώτῃ, *διωτῆρα, τρίτῃ καταβαλεῖν, prima, secunda, tertia pensio* (quem vulgo *terminus* vocant), *frist, zill,*

ἔχουσιν.

— *ibid.* θίαν ἔχων] *Spectaculum habere*, pro, τῷ θεῖσθαι τόνον καὶ ἔξουσίαν, spectandis locum et facultatem.

— 13. ἰσολογίς] Hoc nomine nostrate lingua abutimur, pro vilissimo nummulo: cum obulus Atticus fuerit sexta drachmas pars, quarum octonae auream Rhenensem confoiciunt, dense Gallicum coronatum.

— 14. οἷα εἰς ταῦτα] Alia exemplaria habent εἰς τόπους, sed nihil refert.

— *pen.* περὶ τὰς] Circa expeditiones, in expeditionibus, vel ad expeditiones obducendas, quaque dubito, an pro περὶ, legendum sit ἔρι, vel περὶς.

— *ult.* κατίστωσαν] κατίστων et κατίστωμαι, καταστὰς, ἀπὸ β. verbi activi κατίστωμαι, passivo pro κατίστώμαι, κατίστωμαι, κατασταθῆναι, orebro usurpantur. Sed enuclearem tam activam quam absolutam seu passivam. Activa igitur fore sicut ἰστωμαι, ἰστων, ἰστωμαι, ἰστωμαι, ἰστωμαι. Absoluta seu passiva: ἰστωμαι, ἰστωμαι, ἰστων. Eadem est et participiorum, quae hinc descendunt, ratio.

— *ibid.* στρατηγέωσαν] ἔτι ἰστρατιώσαντε, vel διὰ τὸ στρατηγέωσαι: addito articulo, εἰ στρατηγέωσαν, interpretari oporteret, si qui militant, vel militabant. Raro enim participia praesentia eo modo usurpant Latini, quo Graeci. Activis quidem praeteritis Graecorum respondent deponentia praeterita Latinorum: ut ἀποδημίσας, ἐκπελάσαν, διειπμίσας, ἀειπμίσας, profectus, rogatus, conatus, prorsus. Quod si deponentia defuerint, circumstantibus est utendum: ut, εὐλοφῆς μισθὸν συμμαχίης, stipendium accepit, cuiusque in bello iuvit, vel quum accepisset stipendium, vel accepit stipendium. Sed hic persona agens non exprimitur: ut si dicas, tyrannus hospitem male mulctatum interfecit, ambiguum est, ipsene tyrannus hospitem male mulctarit, an alius. sed in Graeco est certum, τὸν εἶναι ἢ τόσαντος ἀφιδῶς χρυσήματος ἀπέναντον.

— *ibid.* μισθὸν] Mercedem, id est, stipendium, pecuniam quae numerabatur militibus. nam cibaria etiam data esse militibus, quae ἐπιπέριον appellarentur, a Philippicis, et oratione πρὸς Πολυκλέαν videtur posse colligi, et alio loco indicabimus. Est et apud Caesarem frequens, metiri frumentum militibus.

p. 9, 1. μίσησιν] εἰ στρατηγέωσαν. Postest participium hoc omitti, aut in verbum mutari: manebant domi, et partiebantur.

— *ibid.* διημέωσαν] διηδῶν, διαμήριον: formatio media est, significatio hoc loco activa. Differunt tamen (non semper, sed aliquando) sic ab activis media, ut illa, eum qui ipse facit aliquid; haec, eum qui faciendum curat, significent. ut, ἢ βούλλε ἐπιπέριον τὰς τρήρας, senatus curavit faciendas trivemas; ἢ τῶντων ἐκπέριον, faber fecit; ἢ καταψευδομαρτυρήσας, qui falso testimonio oppressit; ἢ καταψευδομαρτυρήσας, qui falsos testes subornavit; καταδικάσας, iudicis, καταδικάσας, accusatoris, est. Germani pro εὐκλέσας, μάχην ἴσσαν; interdum simpliciter μάχην καταχρηστικῶς dicunt: curatori id tribuunt, quod sit ab artifices.

— 2. ἐξίπαι] ἔξω τῶς χάρας ἢ ἄλλως στρατηγέωσαι.

— *ibid.* νόμον ἰδῶσαι] Δύναμις νόμον, est legem ferre, rogare, δίδωσαι νόμον, iubere, sancire, comprobare. hoc populus fecit, ille legislator Eubulus. τὸ δίδωσαι, contrarium est τὸ λίσαι καὶ καταψευδομαρτυρῶσαι, abrogare, improbare, repudiare, legem.

— 3. δάσανον ἀπυλοῦντα] Brevius dicere liceuisset: capitis sanxerunt, ne quis, &c. sed cum Graeco phrasia retineri poterit, nulla mutandi causa fuit.

— *ibid.* τῆσιν] τῷ στρατηγέωσαν λαμβάνει μισθόν.

— *ibid.* καὶ γινώσκει] ἐπιπέριον.

— 5. ἔτι οὐ γράφαι] ἔτι et ἔς et γὰρ saepe abundant in Latino sermone. Non enim, quod tu, sed, Tunc? tu igitur? dicendum est.

— *ibid.* ἐπιπέριον] Infert, subjicit: occasione figura est subjectio.

— 6. τῶντων μὲν] Alia exemplaria, τῶντων μὲν, subintelligit ἀφῆσθαι: atque haec de theatri pecunia scilicet dicta sint.

— 7. πολιτικῶς] πολιτικῶς δύναιμι ὀπποῦνται τῶς εἶπαι, aut εἰπαιστῶς στρατηγέωσαι.

— 8. εὐλοφῶσαν] Pro εὐλοφῶσαν, ab ἔξω, εὐλοφῶσαι, εὐλοφῶσαι.

— *ibid.* τῶντων γὰρ] τὸ μὲν αὐτοῖς στρατηγέωσαι.

— *ibid.* τὰ πρῶτα] Scilicet τὸν ἔγγραμτον. Apud Xenophontem, ἴπποι τὰ ἀλλὰ, perierunt bona, id est, res nostrae sunt afflictæ, mutata est fortuna reipublicæ.

ANNOTATIONES IN PRIMAM OLYNTHIACAM.

Πολιτικῶς ἀναστρέφεται εἰς τὸν ἢ τῶν Ὀλυμπίων.

α'. Argumentum, status, propositio.

β'. Capita et loci argumentorum, honestum, utile, facile, necessarium.

VOL. V.

γ'. Suationis partes, exordium, confirmatio, peroratio.

δ'. ἢ χαλεπῶς ἔπος.

Argumentum ab Ulpiano et Libanio copiose est expositum. Causæ genus esse

3 τ

suasorium, nemo non intelligit. Propositio est: opem esse ferendam Olynthiis. Confirmatio sumitur ab utilitate Atheniensium: illustratur contrariis, similitudinibus, exemplis: aspersas habet adhortationes et reprehensiones. Quae omnia pertinent ad voluntatem excitandam: id quod fieri non potest, nisi etiam facultas adesse demonstretur: in qua sunt et hostium, et nostrorum vires considerandae. Demosthenes igitur Philippi potentiam extenuat, pecuniam non desse Atheniensibus (nam de ea potissimum laboratur) et quanto praesidio futuri sint Olynthii, ostendit. Haec autem capita utilitatis et facultatis vario implicat, et saepe repetitur: quo magis ipsa res insigatur auditorum animis. Exordium ad benevolentiam captationem minus, magis ad attentionem est accommodatum. Nam auditor jam antea docilis est, quum quae res agatur, non ignoret; eam tamen (ut socors est vulgi ingenium) minus curet. Propositionem confirmatio sequitur, in qua sunt et narratiunculae, et occupationes, et confutationes nonnullae. Peroratio non enumeratione argumentorum, aut affectuum commotione, sed distributione, constat, qua officii sui tria genera civium, adolescentes, divites, oratores admonet, ac voto brevi orationem concludit. Etiam enim Ulpianus in praefatione ab his verbis, δι' τήν ἡμᾶς, ἢ ἄ. Ἄ. τὴν ἀκαρίαν τὴν ἐκείνου, &c. Demosthenem ἀποτίθει τὸν ἐπιλήθων ait, ego tamen eidem magis assentior (si tamen idem auctor est) cum in enarratione dicit, cum περιόρασα τὴν ἐξήτασιν τοῦ δυνατοῦ εἰς προτροπὴν μεταλλάξω. Illam igitur μέριμνάν, hunc πάντα δι' ταῦτα δι' συνιδόντας, ἔδει τοῦ λόγου ἐπίλογον esse censeo. Sed de hoc, suo quisque arbitrata statuat. Nam in hoc artificii genere et λόγῳ καταπαλαίωσι τοὺς λόγους. Genus item dicendi quod sit, difficile est iudicium. Fere nullam puto esse orationem, quae tota vel gravi, vel attenuata, vel intermedia constat figura: sed sunt aliae partes aliis tenuiores, aut grandiores. In hac tamen servari videtur maxima ex parte mediocritas; sic tamen, ut (id quod causae magnitudo postulabat) nonnunquam assurgat altius. Cetera aias quaeque locis brevius et commodius explicabuntur.

p. 9. 1. ἀντὶ πολλῶν] περιόδος τρίαινας, μέριμνας, ἰσοσκελῆς, ἰσημιβολῆς ἔχουσα.

— ibid. οὐδὲ τῶν δυνατῶν ἡλλήσποντος. Ἀμφιπολιτῶν] Fit partitio inter Pydnaeos et Amphipolitas, non inter Pydnaeos et Pydnaeos. [Quid sibi velit V. D. in hac et tribus subsequentiibus notis, parum intelligo.]

— ibid. ὑπὸ τῶν, τοὺς μάλιστα ὑπὸ χιῶνα, προσεβλήσιν] In res gerendas incumbet. ὀνόματι, ratio accipiendi.

— ibid. ἀπὸ παραγμάτων] χωρὶς τοῦ πωσῖν τὰ δύναται. ἀδελφῶν] Notam infamiae, maculam turpitudinis Nemasus. ἐλλάσποντα, optimo statu, ἐπὶ, actis cuniculis, per insidias subiens. ἀντίχῳ, si respub. Olynthiorum Philippum sustinuerit, τὴν ἐπαρχίαν ditionem illius, quam in potestate sua nunc habet. ἀλλ' ὁ τὰν, At, bonus vir, nolet hoc facere Philippus Olynthiis excidium minatus postulata sua repudiantibus.

— ibid. πωσθίντες] Hinc oratorum ἠδωκα, argumenta ad persuadendum accommodata. ἐπιφέρει, ostendere. Commotio, ἀνακαταλάσσει, πάθος, quia metum periculi cum spe victoriae permiscet, quae maxime in hac parte augentur. Rhetores ingenium ad conjuncta referunt: in quibus latent attributa personarum, Cicero. praecleara sunt, in quibus utilitatis species prius honestate contemnitur. Vicinia plerumque male convenit. κατὰ σύγκρισιν ostendit, quod κατ' αὐτὸ demonstrare non potuit. Estne objurgatio verborum magis an rerum? Accedendo ad singula, frangitur universa. παραγματικῶς, ad causam accommodatum.

p. 9. 1. ἀντὶ πολλῶν] Verbum verbo, Pro multarum, o viri Atheniensium, pecuniarum, vos elegisse existimo, si periporicum factum sit futurum profere urbi, de quibus nunc speculamini. Quis haec non derideat? sunt enim manifesto absurda. Sed saepe occurrunt non multo aptiora, quam medio-criter literati, boni consulant. cuiusmodi sit, si πολλὰ χρήματα nullas pecunias interpretetis, aut nullum pecuniam. Quae tamen etsi non reprehendo, malo tamen dicere, magnam pecuniam. Talia linguarum diversimina diligenter consideranda sunt interpreti, ne modos, numeros, personas, tempora, partes orationis, vocabula, loquendi modos, collocationem verborum, et si qua sunt hujus generis alia, ubique superstitione consecranda sibi patet: sed ut perpetuo meminerit, quomodo probatissimi quique auctores loqui soleant.

— ibid. ἀντὶ πολλῶν] Sumit exordium a re, quam innotuit esse magnam. Admisceatur et Atheniensium persona, ἡμᾶς, et oratoris, νομίζω: quae ad benevolentiam captationem pertinent. Ut enim odii vituperatio, sic amicitiae laudatio principium est. Argumentum ex adjunctis.

— ibid. ἀντὶ πολλῶν] Hoc exordium enthymemate constat, hoc modo: De re ardua et obscura deliberatis, ergo capide audiendi sunt sussores. Major propositio: In rebus arduis et obscuris consilia sunt attente audienda: cum per se nota sit satis, dissimulatur. Sed consideranda sunt singulorum verborum pondera. Neque enim quicquam est in Demosthene otiosum.

— ibid. ἡ ἀδελφὸς Ἀθηναίων] ο viri Atheniensium. Has particulas non esse otiosas, in Gaemologia ostendimus. Sed tamen, quam Cicero ubique fere dicit, Quirites, Judices, C. Aquili, Patres conscripti, Pontifices: at ego particulas, ο viri, omitto, ut aut Latini minus usitatas, aut Græcæ lingvæ peculiare. Quasquam in antiquis exemplaribus, ἡ Ἀθηναίων tantum reperiri, affirmat Obsopceus. Nomen ἀδελφὸς etiam Æschines fere omittit.

— ibid. χρημάτων] χρήματα, pecunia, pecunie. Singulari numero χρήμα rem significat, ut μέγα χρήμα, magna res. μέγα τι χρήμα Διούριον, pro μέγα Διούριον, elegans eloquendi modus, quæ Cicero penultima ad Appiani epistola his verbis videtur imitatus: “Non horum (inquit) temporum, non horum hominum atque morum negotium.” οὐ τούτων τῶν καιρῶν χρήμα, οὐτῶν ἄνθρωπων, οὐτῶν δὲ καιρῶν.

— ibid. χρημάτων] Athenienses in hac re utile consilium magnas pecunie anteferrent, ergo ardua est deliberatio.

— ibid. πολλῶν ἂν, ἡ ἂν. Ἀ. χρημάτων] Inter adjectivum et substantivum hic verba quatuor interponuntur. Sic post, inter articulum et nomen: τῶν τοῦ συμφορῶντος ἡμῶν ἀφροσιν. Elegantes hæ trajectiones verborum, sonore item circumductionem clausulæ, ut συμβουλεύειν, γίνεσθαι, sunt observandæ, atque in loco imitandæ.

— 2. ἡμῶς] ἡμεφαιτικῶς accipiendum esse, docet Ulpianus.

— ibid. ἂν ἰδέσθαι] ἂν, quam δυνατικὴν μέγιστον appellant Græci, potentialem, seu potentativam, ut vocant, complecti modum (imperativo duntaxat exceptio) modis et participiis etiam jungi, notum est. Significat autem, posse, velle, debere, prout sententia postulat: ut hic, ἂν ἰδέσθαι, pro ἰδέσθαι ἰδέσθαι. Latini per omnia subjunctivi tempora hoc genus locutionis pronuntiant, Linaero auctore. ἂν etiam pro ἰδῶν ponitur, ut ἂν θεὸς ἰδέσθαι. κἄν, κἄν, sive, sive, κἄν, tametsi, saltem, interdum et κἄν pro ἰδῶν. κἄν, καὶ ἂν. ἰδέσθαι, a verbo ἀειδύμεν.

— ibid. ἰδέσθαι] Noema: Publica utilitas anteponenda est magnis privatis opibus.

— ibid. νομίζω] Cer? quia estis magnanimi, quia reipub. amantes. Sic Atheniensibus id tribuit, quod etiam in eis non erat fortasse, tamen debet esse, majus publicum quam private rei studium.

— ibid. νομίζω] Temeritatis est, affirmare tibi persepotum esse auditoris animum. Interdum tamen id callide fingunt oratores.

— ibid. εἰ φανερόν γίνοντο] Ergo dubitant et ignorant auditores, quid sit ο republica.

— ibid. γίνοντο τῷ] Vides Demosthe-

nem menti servire magis quam auribus? mox, σκοπεῖτε ἄντα. Item, φανερόντι πρόβλημα. paulo post, ἰδέσθαι ἀκούειν, atque iterum, ἰδῶσθαι, εἰσπεῖν. Item, εἰς τὴν ἰστέ. Atque adeo non multo post, quasi gustata Hesiodi laura, poeta repente nobis existit, τὰ γὰρ δὲ (si δὲ interponas, versus erit integer) τοῦ κτήσασθαι χαλιώτερον εἶναι. Hujus generis apud Demosthenem et Cicero-nem permulta reperiantur. Æquum igitur fuerit, eos etiam nobis interdum ignoscere, aut putare nos quoque dissimulandi artificii causa nocisse, quorum tantum est aurium fastidium.

— ibid. ἰδέσθαι νομίζω, εἰ φανερόν γίνοντο] Prælaturos arbitror, si perspicuum fiat, ἰδέσθαι ἀπὸ τοῦ ἀεῖσθαι κατ' ἑαυτοὺς γίνοντο. Deinde ἰδέσθαι εἰ γίνοντο: particula si cum optativo, sæpe loco accusativi, aut alterius casus quem verbum exigit, ponitur: quod et in Isocrate notavimus. Nam τὸ ἰδέσθαι certe accusativum, aut, qui idem valet, infinitivum postulat, ut hic: ἡμῶς ἰδέσθαι τὸ μέλλον συνίσταν τῇ πόλει, φανερόν γίνοντο, hoc est, τὸ συνίσταν, τὴν ἐπέλειαν τῆς πόλεως. Quoniam igitur verba auctoris Græcæ, totidem Latinis reddita, darioscule cohererent, ego interpretatus sum: rationem, quæ perspicuum fiat: aut (quod tantundem est) declaratur, explicetur. Nam, ut nihil facilius, sic nec puerilius quicquam est, et ineptius, quam verbum verbo annumerare: si quam ea res vel dictionis absurditatem, vel sententiarum obscuritatem pariat. Alioquin optarim me omnia totidem syllabis, atque adeo literis posse reddere. Modos loquendi insigniores per se quisque observabit: quod genus et hic est, τὸ ἀπὸ πολλῶν ἰδέσθαι χρημάτων, ἀλλοῦ μὲν ἡμῶς ἀντεφέρει. In eodem sensu interdum et προαιρούμαι ponitur, ut Clem. pædag. 3. τὴν ἀδελφῶν κακοτεχνίαν πρὸ τῆς βίαις ἀεῖσθαι δυνάμειαν.

— ibid. τὸ μέλλον] Ergo non presentis duntaxat temporis habenda ratio, sed in longitudinem consulendum, neglectis illis binis obolis.

— ibid. τὸ μέλλον συνίσταν] Nota circumfinitio futuri per verbum μέλλον, cum infinitivis, non abhorrens a pleonasmio: pro, τὸ συνίσταν, a verbo συμφέρει. Similis est et Germanorum loquendi ratio, μέλλον τῶν πρῶτον, ἰcῆ wcrbt es tῆm. οὐ μέλλον ἰσώσων, ἰcῆ wcrbt es nicῆt ἰsῆων wcrben.

— ibid. συνίσταν τῇ πόλει] Vide quam callide præ se ferat, Reipub. causam agi potius, quam Olynthiorum, quibus patrocinatur.

— 3. πρὸ ἂν] Ergo recta est, repadiatis aliis cogitationibus, in bonum publicum intonendum.

— ibid. πρὸ ἂν] Utrum ἀδελφῶν, ἢ ἑτα-

γυμνάσιον; Item considerandum an pluralis, an pro eo singulari sit positum, καθ' ἰτέρω-σιν numeri, usitatum Graecis.

— ibid. περὶ ἄν] περὶ ἡμῶν ἂ, vel, περὶ ἡμῶν, περὶ ἄν. Dicitur enim utramque σκοπῆ τούτου, et σκοπῆ περὶ τούτου. Est aut ἰτέρωσις numeri, aut ἡλλοίης antecedentis, ἢ τούτοις περὶ ἄν. Sed si legas περὶ εὐ, scilicet τοῦ συνελθόντος τῆ πόλει, nihil opus est argutias quaerere. Sententia est: deliberari nunc quid sit futurum e republica; cui privata lucella sint postponenda. Ad constructionem quod attinet: antecedens in huiusmodi loquendi modis omittitur; et in ejus casu, qui casus ad antecedens verbum pertinet, relativum ponitur, etiamsi verbum sequens aliam casum postulet: ut χρῆμαι εἰς ἐκτελέσμεν βιβλίους, pro χρῆμαι τούτους βιβλίους ἂ ἐκτελέσμεν. Nam χρῆμαι dativum, κτώμαι accusativum, postulat.

— ibid. περὶ ἄν νηὶ σκοπιῶν] De quibus nunc deliberatis. Est et hoc propter breviter obscurius. Ego igitur converti: In hoc negotio, de quo deliberatis. Ejus enim superlativum legibus, ut Latina Graecis commatibus et colis verborum, atque adeo syllabarum numero et mensura respondeant, me solum esse volo. Neque enim Cicero probatur, nimis magnum studium multaque operam in res obscuras atque difficiles conferre, easdemque non necessarias. Reprehendit et Dionysius Halicarnassensis in Isocrate, ὅτι δουλοῦς ἢ δούλου πολλοῦ τῶ μέρει τῆς λέξεως, καὶ τοῦ κομμοῦ λαίωται τὸ ἀλοῦν. Quare nos dimensiones istas syllabaram his relinquemus, qui abundant otio: sententias bona fide appendisse atque annexisse contenti.

— ibid. ἔτι] Adverbum temporis, quem, quando: cui nonnunquam respondet τότε, tum. Hic, pro ἔτι, ut etiam Latina illa saepe videtur capi. Sequitur enim τῷδ', quod sententiam non generalem aut ἐπιδημιῶν esse sinit, sed affirmativam facit, et ad praesens negotium adstringit.

— ibid. ἔτι εἶτος ἔχου] Supra dubitanter proposuit, verbo τομίζω: nunc asseveranter concludit, et arduam esse deliberationem, et attente consilia esse audienda. Sic in progressu fit animosior oratio.

— 4. πρῶτος] Officii vestri est, ergo faciendum.

— ibid. πρῶτος] Ergo non adversandum suaviori non ocoitante audiendum.

— ibid. ἰθὺς] Ex animo igitur, non defungendi gratia faciendum.

— ibid. ἀκούει τῶν βουλευμένων] Verba sensuum jungi genitivis, notum est, interdum etiam accusativis Ἀττικῶς.

— ibid. τῶν βουλευμένων] Ergo etiam voluntas boni consulenda est, et nemo exclu-

deus.

— ult. συμβουλεύει] Haec res est consilium, et cum religione quadam tum dandum, tum accipiendum.

— ibid. συμβουλεύει] Absolute hic ponitur. alias jungitur dativo, accusativo, infinitivo: ut συμβουλεύει σὺ τούτο, vel συμβουλεύει σὺ ποιῆσαι τούτο.

— ibid. οὐ γὰρ μέν] αἰτιολογία, Cur omnes audiendi sint. Argumentum ex fine, quod tractatur distributione partium. Sed in oratoribus non tam spectandum est quid, quam cur quicque dicant.

— ibid. οὐ μέν] — ἀλλὰ καὶ] Distributio bipartita consiliorum, immeditata et subita.

— ibid. πὶ χρισίμου ἰσημερίῳ] Semetipsum innuit, qui diligentior quam ingeniosior habebatur. et verocunde ostendit, se utile consilium afferre, magna diligentia quaesitum. sed iudicium non suum, sed populi esse profuturum: et aliis etiam dicendi potestatem dat. Sic neque alios oratores alienat, et populum simul et conciliat, et attentum facit. Notabis hic obiter, meditationis finem esse utile consilium: quod, tametsi non semper assequimur (multis enim saepe rebus honesti conatus impediuntur) plus tamen est constantis rationis tribuendam, quam fortis temeritatis.

— ibid. ἰσημερίῳ] α ἐπίσημοις. Academicorum, qui οπισθητικοὶ dicebantur, verbum, ἰσῆχον περὶ τούτου, καὶ διασημώταται: id est, nonnumquam haec de re pronuntio, sed amplius deliberandum esse censeo.

— ibid. ἔτι] Dubitari potest, an legendum sit ἔτι. per α, aut ἔτι, per γ. Quam enim saepe indicativis utatur Graeci subjunctivorum loco, aut optativorum, ea res tamen non raro librariorum acocepta referri potest. Quid enim facilius (innotis praesertim, aut parum attentis, atque petulantibus) quam vocales, diphthongos, acoctus, distinctiones inter se permisceere, oracemque figere (ut Virgilius dicere solebat) grammaticia?

p. 10. 1. τούτο ἄν] Fortasse, τούτ' ἄν. Saepo enim ocoitantes aut scioli librarii, vocales pro apostrophis, et contra, scribant: id quod in carminibus facile deprehenditur.

— ibid. τούτ' ἄν ἀκούσαντες λέβοντι] λέβοντι ἄν τούτο, ἀκούσαντες. Nam participium hic, pro ἰπιδὸν ἀκούοντι, scilicet τοῦ ἰσημερίῳ χρισίμου τι ἔπος, id accipere licebit, ubi cum audieritis: absolute ponitur, aut ἡλλοιτικῶς. Potest et τούτο ad utramque referri verbum, λέβοντι τούτο, ἀκούσαντες τούτο: quam figuram Graeci Grammatici ἐπὶ κομῶ vocant, Latini ζῶγμα, Graeco verbo et ipsi.

— ibid. ἀκούσαντες λέβοντι] ἀκούσαντες καὶ λέβοντι, audieris et amplectamini: vel,

audita re accipiat, auditum sequamini.

— *ibid.* ἀκούσας λάβοντες] Quasi dicat: Nullus est audiendi labor, quum magna esse possit utilitas.

— *ibid.* τῆς ἡμετέρας τύχης] Fortunati sunt Athenienses, ergo neque supplices deserere, neque hostem metuere, et cum spe optima esse debent. Sic misceat affectus inter se contrarios, injicit sollicitudinem, et postea consolatur.

— *ibid.* τῆς ἡμετέρας τύχης] Scilicet ἔργον ἢ ἴδιος εἶναι, id est, τὴν ἡμετέραν τύχην εἶναι πικρῶν, ἡμᾶς εὖτος εὐτυχῶν. Demosthenes saepe testatur, in Philippicis praesertim, et oratione de Corona, fortunatos esse Athenienses: multisque in locis eorum et ignaviam et temeritatem haud obscure reprehendit. ἢ τῶν Ἀθηναίων διανομία olim proverbio exagitata, contraque ἢ εὐτυχία, celebrata fuit, nocturnae Palladis beneficio. Potuit igitur et illa republica dicere: Δίῳ τύχης σταλαγμῶν, ἢ πρὸν φερῶν, ἢ μὲν παρῶν δούτων αὐτῶν αὐτῶν.

— 2. ὑπολαβάνω] Iterum fugit affirmandi temeritatem.

— *ibid.* πᾶσα τῶν δούτων] Vide ut non plus tribuat ingenii oratorum, quam erbis felicitati.

— *ibid.* πᾶσα τῶν δούτων] Pro, πᾶσα τὰ δούτα, participium δῶν sit ab impersonali δῶ, decet, debet, oportet, opus est, opportunum est, requiritur, ad rem facit. Unde etiam participii significatio nota est, quod tamen saepe absolute capitur, pro quom oportet, oporteret: ut, δῶν σωμάτων, τὰ κωιδέμα κώζω, cum seria res agenda essent, pueri ludunt. Pericles quum in bello Peloponnesiaco magistratus Lacedaemoniorum corrupisset, πικρῶντα τέλαττα εἰς δῶν ἀναλαβάναι ἴσθι, hoc est, se quinquaginta impendisse talenta dixit, quo fuisse opus.

— 3. ἴδιος] Ut Demadi, qui excellentissimo et promptissimo fuisse ingenio perhibetur.

— *ibid.* ἐν τοῦ παρᾶχρῆμα] Scilicet χρεῖω, ex eo tempore, quod iuxta rem est, id est, extempore, subito, impromeditato.

— *ibid.* ἐπὶ τῶν ἐλθῶν] subisse, succurrissis, id est, ἐπὶ τῶν ἐλθῶν, in mentem venisse, venire, venturum esse. Licet enim non raro praeterita Graecorum, praesentibus, aut etiam futuris reddere: et contra, praesentia praeteritis aut futuris: prout sententia postulat, cui perpetuo serviendum est, et a nimia servitate verborum recedendum.

— *ibid.* ἐπὶ τῶν ἐλθῶν, εἰσῶν] Succurrissis, dixissis, id est, dicturis in mentem venisse, vel, quae dicant. Ego dictu opportuna converti, non quod διῶτα εἰσῶν coherere necessario putarem: sed quia sic opportunius verba collocari, et sententiae nihil

decedere videbatur. Quasquam me non fugit, Cicronem in Academicis eodem modo locutum esse: "Illud autem (inquit) mihi ante hoc tempus nunquam in mentem venit a te requirere," id est, ἐπιπῶν δ' οὐ πᾶσιν ἡμᾶς πρότερον ἐπιπῶν παρῶν εἰναι τῶν ἢ ἐκζητῶν.

— *ibid.* ἐξ ἀπάντων] Scilicet, τῶν λεχθέντων, τῶν συμβουλευμένων.

— *ibid.* εὖτ' εἴ] Enthymena est inversum, antecedens posteriore loco positam habens, quod suo recto profersa ordine licet: Ex multorum sententis facilis est optimi consilii delectos. Ergo sunt omnes audiendi.

— *ibid.* εὖτ' εἴ ἀπάντων] Tam iis quae praemeditati, tum iis quae ingenio ex tempore afferunt.

— *ibid.* ἡδίας] ἡδίας, ἡδίας, unde ἡδία, ἡδίας, Ionice ἡδίας, ἡδίας, ἡδίας, ἡδίας, ἡδίας.

— *ibid.* ἡδίας] Pertinet et hoc ad consolandum simul, et excitandum auditorem.

— 4. τῷ συμφέροντος] conferentis, utilis, utilitatis, ejus quod expedit.

— *ibid.* ἡμῶν] ἡμῶν, Graecorum prudentissimis. Nam Pausanias Democratiam Atheniensium ideo diutissime durasse dicit, quod et prudentia et observantia legum reliquis praestiterint.

— *ibid.* ἀρεῶν] Est igitur oratoris ἢ ἀρεῶν, auditoris ἢ ἀρεῶν, sed utraque requirit ingenium, fortunam, animi attentionem.

— *ibid.* ἀρεῶν] Sicut dicimus, ἀρεῶν, ἡμῶν ἐξ ἀπάντων τῷ συμφέροντος: sic, ἀρεῶν τῷ συμφέροντος ἐξ ἀπάντων. Postea conjunges, γὰρ εἶδαι ἡμῶν ἡδίας non, τῷ συμφέροντος ἡμῶν, quanquam hoc quoque tam sententia quam constructio patitur.

— 5. ἢ μὲν εὖτ' παρῶν] Exordio apte annectit propositionem, neque eam nodam, sed ornatam et instructam, ac poetica ferme licentia tractatam, sic tamen, ut oratoria verecundia servetur. Est autem propositio generalis: Graeciae principatus est recuperanda vestra industria, additur circumstantia temporis opportunissimi: ut non Demosthenes, aut quisquam alius orator, sed ipsa occasio consilium dare videatur. hanc si quis προκατάστασιν appellare mavult, non impedio. Sequitur enim hujus argumenti propria, his verbis: ἵσθι δὲ τῶν ἡμῶν δούτων.

— *ibid.* ἢ μὲν εὖτ'] Sequitur in redditione, ἡμῶν δῶ.

— *ibid.* ἢ μὲν εὖτ' παρῶν καίρις] χρόνος, tempus et mora: καίρις, pars et qualitas est τοῦ χρόνου, ac saepe pro temporibus et qualitate negotiorum, seu circumstantiis, interdum etiam pro modo et mensura capitur: ut καίρις δ' ἐπὶ σωῶν ἀρεῶν, modus est pulcherrima virtus. Item μὲν εὖτ' ἄγαν, καί-

ἢ πότερα πρότερον καλῶ. Suidas καὶ ἐν ὀλίγοις, τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ κερδύματα κέρως καὶ χροῦματότατον, id est, opportunitatem, et commodissimum cuiusque rei gerenda tempus: quod non aliud est quam εὐκαιρία, occasio, sed et τὴν ἀκαιρίαν complectitur, τῇ εὐκαιρίᾳ contrariam. ac simpliciter sic usurpatur varie, ut Latinis tempus. Quare quam Cicero in Officiis nominat incertitiam temporis, Græce fuerit ἀγνοία τοῦ καιροῦ: quanquam et ἀτυχεῖα λέγει dici queat: Potest igitur ὁ καιρὸν καιρῶς exponi, hæc occasio, ut referatur ad Olynthiorum auxilii petitionem. Potest etiam intelligi de conditione præsentium rerum omnium, ut respiciat non modo Atheniensem rempob. sed ad totius Græciæ statum, et ad Philippi grassationes atque insidias: id quod mihi magis placet. Neque tamen eum qui occasionem interpretatur, reprehendendum puto. Nam quum nec in sensu quoquam absurditatis est, et natura vocabuli multiplicem explicationem patitur: liberum suum cuique iudicium esse debet. Is tamen maximo probandus erit, qui et Græci scriptoris sententiam acutissime perspicit, et verbis maxime propriis atque ornatis eloquetur. In quo tanta est difficultas, ut a paucissimis (ne nullis dicam) utrumque videam præstari: et mecum venia, et citra notam ignominiosam, inter cæteros posse interpretes tolerari existimem.

— ibid. μνησυχῆ] Hoc additur, ne poetam potius quam oratorem agere videatur. Cicero 10. Epist. "Et postquam de meo cursu Reipublicæ sum voce revocatus, nunquam per M. Antonium quietus fui."

— 6. εὐχῆ] Dicoimus, εὐ, εὐα, εὐχ, εὐχῆ, prout consonans, aut vocalis, eaque vel tenuis, vel aspirata sequitur. Nam in hujusmodi vocabulis, quæ pluribus scribuntur modis, non tam discrimen significationis, quam compositionis elegantia consideratur.

— ibid. λέγει φωνῆν ἀφαιεῖ] Occasione ipsa clamante, quis cunctetur? quis oratorum perplexis disputationibus potius moveatur?

— ibid. ἀφαιεῖ] præsens, ἀφαιεῖ, ἀφ. β. ab ἀφαιεῖ.

— ibid. ἔτι] quod, quia, eo quod: sed plerumque Latine per infinitivum redditur. Apud philosophos, τὸ ἔτι, nuda præcepta, τὸ διῆτι causas præceptorum, significat: et si dubito an pro eo dicendum sit, διὰ τὸ, quod nec Petro Cortomeo, viro doctissimo, et principi postularum, qui nostra setate versus Græcos scripserunt, displicet.

— ibid. τὸν πραγμάτων ἡμῶν ἐκείνων] Quarum? τῆς τῶν Ὀλυνθίων συμμαχίας, ἢ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆς. Si ἐκείνων ad Olynthios referatur, respicit non ad præ-

sentem deliberationem, sed ad situm urbis: alioqui τούτων dicendum fuisset.

— ibid. ἡμῶν αὐτῶν] Quasi dicat: Non sunt istæ occasiones negligendæ; nec sperandum cætera ultro recte habitura.

— ibid. ἡμῶν ἐκείνων αὐτῶν] Quasi dicat: Non est quod speretis deos dormientibus vobis omnia confecturos.

— 7. ἀντιλαμπρῶς] Ab ἀντιλαμβάνεσθαι, defendere, suscipere, juvare, διε παρέχεσθαι αὐγρέψαι.

— ibid. ἰσχυρῶς] Gravissima apponitur, sive ut Ulpianus, κατασκευῆ καὶ εὐσελῆ τοῦ συμφέροντος. Non igitur, ut video, res Olynthiorum sed salus Atheniensium agitur. quis hic non vigilet? quis in se quicquam desiderari patiatur? Propositio: Res strenue gerenda. Ratio: quia non poteritis alioqui esse incolumes.

— ibid. ἰσχυρῶς αὐτῶν] αὐτῶν, si tenui spirita legatur, subintelligi potest πραγμάτων, ut referatur sive ad conservationem principatus Græciæ, sive ad defensionem Olynthiorum, ut sit sententia: Si rei bene gerenda occasionem non vultis amittere. sed malo αὐτῶν, cum aspiratione, ut de ipsis Atheniensibus intelligatur, ac pro ἡμῶν αὐτῶν accipitur.

— 8. ἡμεῖς ὅτι αὐτῶν] Modesta socordie reprehensio, mitigata primum sum personæ admitione: deinde dubitatione, seu dissimulatione, quam ἐπιστάσιον vocat Ulpianus. Germanus orator fortasse dixisset: Sed flagitiosa est vestra socordia. Sententia certe est: Et salus nostra et præsens negotium vobis curæ est: securi sumus, et negligentes: non exaudimus vocem excitantis nos occasionis.

— ibid. εὐα εὐ] Vos autem scitis melius: vos non ignoratis, otium et privata lucella vobis esse majori curæ, quam reipub. dignitatem et salutem. Observa ordinem, primum exponit, quid oporteat fieri. Deinde reprehendit officii neglectum. Vulgo inter verba et res multum interesse dicitur: idque verum est. Plurique enim aliud præ se ferunt verbis, quam animo clausum gerunt. Ita etiam, si per omnes humane vitæ actiones vageris, ex minime fieri deprehendes, quæ fieri maxime oportebat: et contra.

— ibid. ὅτι τὰ τῶν ἑαυτῶν ἔχων] Ἰλλαιστῆρας pro καθ' ἑαυτὰ τῶν ἑαυτῶν, pro αὐτῶν, quo pacto, quomodo, aut active, ἔχων τῶν ἑαυτῶν, præbere se. Nescio quales nos præbeamus, quomodo animi animati, effecti erga negotia hæc. Ex his verbis apparet, causam Olynthiorum Atheniensibus non admodum fuisse cordi. Quod hic teute ac dissimulatim, id in 4. Philippica libere eloquitur, his verbis: εἰδὲν ἔσται, ὃ ἂν Ἑ. Ἀ., τὸν κέρων δυσκολώτατον εἰς τὸ σπῆσαι, ἢ ἔτι ταῖς γυναικῶν ἡμεῶν ἀφορτίαις τὴν πραγμάτων, &c.

— *ibid.* ἔχων] *habere*, sollicit nos. *Saepe idem valet quod εἶναι. τῷδ' αὐτως ἔχει, hoc ita habet, id est, res ita est. προθύμως ἔχει, promptly habeo, id est, sum promptus. Sententia est: Nescio qui fiat, ut animus negligentes quam par est.*

— 9. ἔστι δὲ] *Propositio, quam Ulp. γράμματα ἀπέφασκεν* vocat.

— *ibid.* τὰ δὲ δοῦντα] *Magna verocundia orationis. quasi dicat: Si quis aliquid habet melius, facile patior.*

— *ibid.* τὰ δὲ δοῦντα] *τὰ ἀξιοσημείωτά μοι. αὐτὴ ἡ γράμμα μού ἐστι, sic censeo.*

— *ibid.* φησίσασθαι] *Pro. φησίστων εἶναι, εἶτι δὲ φησίσασθαι.*

— *ibid.* φησίσασθαι] *Quatuor partes propositio complectitur: decretum, instructionemque celere, et civium expeditionem (est autem in paucis verbis magna vis, ἕδν τὴν ταχίστην, ἰθὺδα: quibus ἀταλασίαν subiicit, ab ipsorum Atheniensium exemplo) denique legationem, eamque et disertam et strenuam. Admirabilis est oratio Demosthenica, et paucissimis verbis ingentem vim sententiarum complectitur.*

— 10. ἕδν] *ἐν ταύτῃ τῇ ἐκκλησίᾳ μὲν δὲ ἀκαλλάρατοις, ἢ προφασίζομένοις.*

— *ibid.* καὶ παρασκευάσθαι] *Scilicet τὴν βλάβειαν, comparanda esse auxilia, vel ἡμᾶς, nos instrui oportere ad bellum, ut sit, παρασκευασθῆναι εἰς πόλεμον. Sententia plana est: sed ego haec inquiri et tracto scrupulosius, tum ut appareat me in conversione praestantissimam auctoris non obiter nec temere versatum esse, sed singula pene verba ad libellam arifionum expendisse: tum ut studiosos ad similem diligentiam incitem. Etsi enim iustum mihi tempus deficit ad Demosthenem convertendum: tamen ipsa auiditas, et perpetuae lucubraciones, idem mihi praestiterunt, quod aliis praestare solet otium, meditandi videlicet, et expendendi singula facultatem. Genus ipsum quidem orationis limare simul haud licuit: sed licebit, ut spero, aliquando, et quidem brevi.*

— *ibid.* τὴν ταχίστην] *κατὰ τὴν ταχίστην ἴδον. Quasi dicat, celerissima via, sic enim exposuit Grammatici. Utcumque sit, idem est quod ἐς τάχιστα, quam primum, primo quoque tempore. Observabis etiam hic particulas, ἕδν, et τὴν ταχίστην: quarum prior ad decretum, posterior ad apparatus belli refertur. prouident omnino. Robus enim ab omni parte satis cognitus, decernere proclive est: sed in Atheniensium republica multae morae intercedebant, quo minus ea quae decreta erant (ut ex oratione ἐπιτὸν Στάφῶν καὶ κατ' Ἀδερπίωνος intelligitur, atque ex aliis pluribus) mature absoluerentur. Quare ait, παρασκευάσθαι τὴν ταχίστην,*

non ἴδον.

— 11. ἰθὺδα] *ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως: hinc mittendis ciuibus, non alibi mercenario milite conscribendo.*

— *ibid.* Κοιθῆνται] *Κοιθῆναι πύματα, ἔχων πολιτικῶν δόξαμιν, ἀλλ' οὐ ἔχων. Miserunt tandem Athenienses Olynthiis auxilio, ut in oratione Falsam legationis auctor est Demosthenes, decies mille conductitius, quater mille ciues, quinquaginta triremes: quae tamen eis omnia, proditorum scelere, nihil profuerunt.*

— *ibid.* καὶ μὴ πάθῃτε] *et non patiamini, id est, admittatis, vobis accidat, eveniat.*

— *ibid.* καὶ μὴ πάθῃτε] *Vaticinatur Demosthenes. Accidit enim, ut excolnis hyeme Atheniensium navibus, Olynthus caperetur: quae si venissent maturius, seruari potuisset. Usque adeo nihil proficiant optimi et prudentissimi viri apud degenerem populum. est ἀταλασίαν, sumpta ab exemplo superiorum temporum.*

— 12. ἔργῳ καὶ πρότερον] *Infra verbum repetit: ἔργῳ ἕδν πολλὰς προῖθῃται.*

— *ibid.* πρότερον] *Fortasse quam amissa est Amphipolis, Pydna, Potidæa, Methone, Pargasso: quae loca paulo post ipse recenset.*

— *ibid.* πρὸς βίαν δὲ κήρυξαι] *et legationem mittendam. Nihil volat, pro legatione dicere legatos. Licet nomina rerum et personarum saepe inter se commutarentur.*

— *ibid.* ἢ τις ταῦτ' ἔργῳ] *Scilicet, decreta esse auxilia, delectos haberi Athenis, apparari bellum.*

— *pen. καὶ παρῶναι τῶς πράγμασι]* *Quibus? deliberationibus Olynthiorum de propulsande Philippo, ut consilio iuuent Olynthicos.*

— *ibid.* ὅς ἐστι μέγιστος] *Declarat id quod supra dixit brevius, καὶ μὴ πάθῃτε: remque ee deducit, ut iannat, societatem Olynthiorum magis ambicendam esse Atheniensibus, quam Olynthiis Atheniensium: qui, si non iuuentur, facilem receptum habeant in Philippi gratiam et societatem. Callida enim ratio est exoptandis connotantes et tergiversantes, apponere exemplum, ut si ipsi cessent, alium praerupturam esse intelligant.*

— *ibid.* ταῦτε δὲ] *Pro ταῦτο φοβῆσθαι: hic metus, pro, hoc maxims tuedum.*

— *alt. παρῶντος]* *ἢ πᾶν ἔργῳ τοῦ μὲν καὶ μηχανάμενος, qui nihil non audet atque experitur, callidus, improbus, oestator.*

— *ibid.* μὴ παρῶντος ὅ] *Non Olynthiorum levitatem, sed Philippi calliditatem adducit. Argumentum ab ingenio et moribus sumptum, referri potest ad causam effluentem, aut ad conjuncta, in quibus latent attributa personarum.*

— *ibid.* ὅ] *ἰσχυρὸν ἐστίν, quom sit. existere non est εἶναι, sed ἀπειλάειν, φαίνοσθαι,*

ἀρχαῖοι. Quare *ὄν* inepte redditur, *causans*, est et *ens* nihilo melius. sed hoc participium, ut et alia, Latini saepe dissimulant: aliquando circumita verborum exprimunt. ut, *ἡμεῖς ὑπασιτύωτες*, quum ego causam consul, in consulatione meo: *ἡμεῖς ὑπάτω ἴσως*, me consule.

— *ibid.* *δενδὲς πρᾶγμασι χρεῖσθαι*] Peritus utendi rebus, qui solet ubi foro, qui nallas amittit occasiones. Verba sonant: *peritus utendi rebus*.

P. 11. 1. *εἰκόν*] τῆ εἰκόν, *cedens*, id est, cedendo. Nam participia Graecis etiam gerundi, ut vocant, modum continent: saepe etiam per verba conjunctionibus, aut relativis, qui, quae, quod, additis, redduntur commodius. quod quando et quomodo fieri debeat, usu discietur melius quam praecoptis.

— *ibid.* τὰ μὲν εἰκόν] Distributio, tres rei gerendae modos significans.

— *ibid.* *ἴσως ἂν τύχη*] quando acciderit, alicubi fortasse, ubi res ita tulerit. Videtur impersonaliter capi, pro *ἴσως ἂν συμβῆ*. In oratione Rhodia: *ἔργη*, inquit, *συναδίντες καὶ διδαχθέντες*, ὅτι πολλῶν *κατὰ τὴν ἄνοιαν πολλὰς ἀντία γίνονται τάχ* ἂν εἰ τύχῃσιν (scilicet ei Ἐπίδου personaliter) *συνφρονήσονται πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου γίνονται*. Potest et hoc personaliter exponi: *ὁ ἐλιπρωπὸς εἰκόν*, *ἴσως ἂν τύχη*, *cedendo ubi et quando ei visum fuerit; ubi putarit, se id sine suo detrimento facturum*. est *ἀπὸ* C. subjunctivῆ, a *τυγχάνω*.

— 2. *ἐξίστεως*] Valet haec parenthesis ad conflandum Philippo odium, et incutiendum terrorem Atheniensibus.

— *ibid.* *ἐξίστεως*] Scilicet *ἀκυλῶν*, *minitanti ei fides haberi potest*. quasi dicat: satis perspecta est Philippī in malefaciendo benignitas.

— *ibid.* *εἰσῆς*] *ἐκ τῶν εἰσῆς*, *neque mirum, merito, haud injuria, non ab re, probabile est*. A Demosthene saepe in sine circumductionis collocatur, *εἰσῆς* absolute, et significat, *neque id injuria, idque merito*.

— *ibid.* *ἡμεῖς διαβάλλων*] nos criminando, non quidem ut insidiantes aliorum libertati (nam id crimen in ipso Philippo haerebat magis), sed aut ut parum potentes, aut (quod magis probo) ut ignavos, negligentis, parum fidos et acres societatis atque amicitiae cultores.

— *ibid.* *ἡμεῖς* — *καὶ τὸν δημοσίω*] Declarat τὸ, *διαβάλλων ἡμεῖς*, atque adeo vaticinatur. Nam *ὁ τῶν Ἀθηναίων δημοσία* nonnulla ex parte et ipsa in causa fuit, ut Olynthios exacerderetur: quam eorum quadraginta tremeos venisset *serius*, et cetera auxilia parum firma essent, ut in Midiana refert Ulpianus.

— 3. *τρέψεται*] In Ulpiano legitur *τρέψ*, activa, non media voce. quod si re-

etum esset, legendum putarem, *τρέψῃ* τὴ καὶ *παρσιώσῃ* τῇ. Sed parum refert, et *παρσιώσῃ* sonum habet ampliores.

— *ibid.* *τρέψεται*] Scilicet, τὴ, vel τὰς *γνώμας τῶν Ὀλυθίων*: *vertat ac mutet aliquid, avertat animos Olynthiorum a nostra societate*.

— 4. *παρσιώσεται*] *revellat, convellat, surripiat*.

— *ibid.* τὴ τῶν ἄλλων *πραγμάτων*] τὰ ἄλλα *πράγματα*, *totae res, summa rerum*. Fortasse Graecis principatum inuult, aut alioqui rem maximi momenti. Sententia est: Ne Olynthios a nobis alienatos ad suam pelliciat amicitiam, atque ad nos oppugnandos firmos veniat. Maxima subtilitas est hujus orationis, et nonnulla etiam ex brevitate obscuritas. Sed Atheniensibus rerum illarum garia omnia declarare copiosius opus non fuit.

— 5. *οὐ μὲν δάλλ*] Terrori consolationem miscet, ac Philippī calliditati prudentiam Olynthiorum opponit, atque illas rationes eis affingit, quas fortasse non considerarunt, sed considerare debuerant.

— *ibid.* *ἰσχυρῶς*] Alioquin est, *equo*, *valde, commode*: hic tantundem valet, ac si dicas, *bene cecidit, bene habet*.

— 6. *δυσμαχότατος*] *expugnatus difficillimum, in gerendis cum eo bellis nobis incommoδissimum, id quo tutissimum est, quo maxime nititur*. Sic ejus potentiam callidissime extenuat.

— *ibid.* *δυσμαχότατος* — *καὶ βέλτερον*] *Παραδέξω*, sive *ἀπερσοδέξω* speciem habet: sed nihil vetat, eandem rem diversa ratione et commoδare et incommoδare. Sic ingravescentis aetatis et prudentiam affert, et corporis debilitatem. Adulescentis, cum vigore animorum et corporum alacritate valet: affectibus rapitur, non ratione ducitur. Unde Poeta, id est:

*ἄρως αἰ ξανδαί, αἰ πωδ' ἀδρανῆς.
Pauca juventa capit, pauca amecta
valet.*

Et Horatius:

“Omnis commoditas sua fert incommoδα socum.”

Item:

“Multa ferunt anni venientes commoδα secum:
Multa recedentes adimunt —.”

Id est, *ὁ ἐπιγυμνασῶν, ὁ ἀπεργυμνασῶν*. non, *ὄν ἐπιγυμνασῶν*. ut hic obiter videas, majorem esse Graecorum proprietatem propter articulum, vel adjectum, vel omisam.

— *ibid.* *δυσμαχότατος*] Extenuat potentiam Philippī, quasi dicat: Hoc uno potens est Philippus, quod usus rerum potitur. Quaequam hic respondere Philippus possit illo versiculo: *πῶλλ' ἄν*

ἀλώσει, ἀλλ' ἔχθρος ἢ μέγα. Recte enim Pindarus: ἄλλοι ἴω' ἄλλοις μεγάλοι τῶδ' ἔσχατον κορυφῶνται βασιλεύσει. Et apud Æsopum, cani de fecunditate glorianti, læena se unum inquit parere, sed leonem.

— *ibid.* τῶν φιλοσπου πραγμάτων] Quasi dicat: quod ad cœtera attinet, pertinet sunt ejus opes.

— *ibid.* καὶ βέλτιστοι] Scilicet ἰσθίη, etiam optimum est nobis. τῷτο καὶ idem est. Nota καὶ sæpe redundare, sæpe per etiam aut vel interpretandum.

— 7. τὸ μὲν γὰρ] Prioris partis αἰτιολογία, distributione sive enumeratione constans. Nam quæ duarum partium propositio sit, duplici etiam ratione, seu potius expositione declaratur. Monarchiam enim bellis gerendis opportunam esse, pro confesso sumit.

— *ibid.* ἐκείνῳ, ἵνα ὄντα] illum, qui est unus: eum unum, quod is unus. Sententia est: Unius imperium ad res gerendas opportunum, liberis civitatibus suspectum esse. Plato Theeteto: Μίλισσον μὲν ὄν καὶ τοὺς ἄλλους, εἰ ἢ ἰσθίης λίγυσι τὸ πᾶν, ἀισχυρίσμενος μὲν φορτικῶς σκώπτωμεν, ἦ τινι ἀισχυρίσμεται, ἢ ἵνα ὄντα Παρμισίδην.

— *pen.* καὶ ἡντιῶν] ἡντιῶν καὶ ἀπόρητων, sunt dicenda et tacenda, aperta et arcana. Neque reprehendum putem: si quis fas et nefas, fanda et nefanda, interpretetur. Quia honesta, vulgaria, flagitiosa celari solent.

— *ibid.* καὶ ἀπορήτων] Facilius tacentur et latent ea quæ unus novit, quam quæ plures. Quanti autem intersit, imperatorum ignorari consilia, declaravit Cæcilius Metellus, cum diceret, Se tunica in ignem conjecturum, si sciret arcanorum esse consilium.

— *ibid.* στρατηγῶν καὶ δεσπότων] Atheniensium duces non erant δεσπῶται καὶ ἀυτοκράτορες, non licebat eis suo arbitratu quidvis agere, ut dictatoribus: sed metuere iram populi cogebantur, qui decem aliquando duces, ut et ante illos virum de republica præclare meritum Miltiadem Cimonis patrem, refragante Socrate, captis condemnavit. Sic fiebat, ut aliquando facerent, non quæ esse optima, sed quæ facillime probari posse credebant.

— *ult.* ταμίαν] quæσιστην, qui ipse claves habet ærarum, nec expectare cogitur, dum tributa extorqueantur, ut vestri duces. vel, ταμίαν appellat administratorem, eum qui negotiis præest, ut Homerus:

Ζεὺς ἴσ'τ' ἀνδράποικος ταμίος πολλοῖσι τέτυκται.

Jupiter et belli et pacis mortalibus auctor.

Quam sententiam etsi Plutarchus suo quodam consilio reprehendit: tamen poeta sapientissimus, bella non existere tantum consilio numinis, mortalium scelera pul-

nientis, sed eorum eventus etiam regi divinitus significat. Sic Philippus excitatus est ad puniendam flagitia, eorumque arrogantiam Græcorum, eo in primis Atheniensium, qui oratione Socratis, Platonis, Isocratis, Demosthenis, et aliorum (omnes enim viri sapientes vaticinari multa, non minus quam Delphicus Apollo quondam, et possunt et solent) contempserunt. nec ætati nostræ exempla desunt. Sed hæc ἴξω τῆς ὑποθέσεως.

P. 12. 1. ταχὺ καὶ κατὰ καιρὸν] Uno jubente, omnes in officio sunt, non intercedunt prolixæ disputationes: non expectanda est aliorum, eorumque non raro dissentientium, et malorum civium auctoritas. Monarchiam commoda, Democraticæ incommoda, vide copiosius in Isocratis *συμβουλευτικῶ*, et in oratione *πρὸς Σταφάνου*, ubi Demosthenes ota sua et copias, cum actis et copiis Philippi, eleganti contentione comparat.

— *ibid.* καὶ κατὰ καιρὸν] In tempore, mature. Nam celeritas in bellis plurimum valet. unde Lucani Cæsar:

“Tolle moras semper nouit differre paratis.”

Demosthenes autem sæpe queritur, Atheniensis apparandi tempus in deliberando consumere, atque actum agere.

— 2. πολλῶν προέχει] Multum excoellit: sicut dicunt *μικρῶ μάλιστ*, paulo major. τῆ κεφαλῇ μακρότερος, capite longior, Βεσῆ κεφαλῆ, ober umben kopff lenger.

— *ibid.* πρὸς δὲ τὰς] Alterius partis declaratione.

— *ibid.* τὰς καταλλαγὰς] διαλλαγὰς, quod magis est proprium, sed illud sonantius: καὶ τοι οὐ τὰ νομιματὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἱ φίλαι αἱ αἰ ἔχθρας καταλλάττονται. reconciliationem, pacificationem. Nam Philippum Olynthiis intulisse bellum, docet Libanius.

— 3. ἄς ἂν ἐκείνῳ] Videtur *εὐαγ' ἰστορίαν ἱναί*, confictum ad terrendos Athenienses: si ipsi repudiet Olynthios, præsto eis fore Philippum, intercipiendæ societatis cupidum.

— *ibid.* ἄς ἂν — ἄσμενος] Cupidus, libens: nomen ex participio videtur a verbo *ἔδω*, placeo, venire. unde *ἰσχυρός*, et spiritu accentuato mutato, *ἄσμενος*, *ἄσμενος*, *ἄσμενός-τατος*, *ἄσμενός-τατα*, *ἄσμενός-τατα*, *ἄσμενός-τατα*, *ἄσμενός-τατα*.

— *ibid.* ποίησται] Philippica tertia, 'Ολυθίους τερταράμενον' ἀνίχον τῆς πόλεως στάδια ἔσαν, ὅτι διὰ δυῶν Σάτιον, ἢ ἐκείνου ἢ 'Ολύθου μὲν οἰκίαι, ἢ αὐτὸν ἢ Μανδρακῆ. Videtur igitur hic Demosthenes non historię veritati, sed causæ servire: nisi fortasse post hæc orationem habitam, deum ea dixerit, cum illi postulata ejus repudiassent.

— 4. *ἰσχυρίας ἔχει*] οὐ μόνον οὐ πολλὰν προέχει, ἀλλὰ καὶ ἐμποδὸν ἔστι. Quia tyrannis cum liberis civitatibus diu convenire non potest; cum illi dominari omnibus, his servire nemini velint. In tanta autem diversitate studiorum et voluntatum, constans esse societas nulla potest, et simulatio pacis atque amicitiae multis exitio fait.

— *ibid. ἄλλον γὰρ*] ἐπάγωγὸν τῆς αἰτίας. Confirmatio alterius partis, Philippum esse monaroham vobis prodest. Cur? Quia Olynthii cum eo non redibant in gratiam. Quamobrem? Quod nec deditioem, nec reconciliationem sibi bene cessuram praevidant, partim exemplis edocti, partim diversae imperii popularis et regni ratione admoniti. Sunt autem infirmi per se, et in summo discrimine versantur. Ex his concluditur, fore ut constanter societatem colant Atheniensem, et Philippum prohibeant, quo minus invadat Atticam: id quod vehementer sit expetendam Atheniensibus.

— *ibid. ὅτι ἦν οὐ*] Exaggeratio periculi per negationem, seu collationem.

— *pen. ἀναστήσεις*] Alias *resurrectio*, hic *excidium*: unde πῆλιξ ἀνάστατος γενομένη, urbis eversus, e qua cives pelluntur.

— *ibid. ἀνδραποδισμῶν*] Quum cives sub corona veniant, atque in servitutem abducuntur. In oratione Chersonesitana utramque uno verbo complectitur: ἕς αὖν, inquit, ὑπὲρ τῶν ἰσχυράτων ὄντος τοῦ ἀγῶνος, οὕτω προσήκει γινώσκαι. Illud etiam hic monendum est, nihil interesse, tametsi pro excidio et servitute salutem et libertatem dicas, nisi quod illa vocabula quodammodo ad terrorem augendum atrociora sunt.

— *ibid. καὶ Ἰσασιν*] Unde? Ex Philippi minis, et ejus ingenii crudelitate, in aliis declarata.

— *ult. Ἀμφιπολιτῶν τοὺς παραδόντας*] Pro, Ἀμφιπολιτῶν τοὺς παραδόντας. ut postea, Πυθιάων τοὺς ὑποδοξαμένους, pro, Πυθιάων: ut Plinius, “Nigræ lanarum,” “canum degeneres,” pro, nigræ lanæ, canes degeneres. Non enim puto certos aliquos deditioem et receptionis auctores, sed totam civitatem significari: ut partitio fiat, non inter ipsos Amphipolitæ et ipsos Pythæos, quasi per seditionem aut proditionem res actæ sint: sed inter Amphipolitæ et Pythæos, et inter τὸ παραδοῖναι καὶ τὸ ἐπωδεῖσθαι. Quomodo Pythæos tractarit, ex historia mihi non constat: sed oppidum vel directum esse, vel in servitutem redactum, facile hinc colligitur. Amphipolitæo clementer a Philippo habitos, ejectos tamen adversariis scribit Diodorus.

— *ibid. τοὺς παραδόντας*] παραδοῖναι τὴν πόλιν, dedere urbem, deditioem facere. Nam Philippus in suis ad Athenienses litteris scribit, ἡκπολιτῶν ἑλευθεροῦν τὸ χωρίον. Post, Amphipolitæ in fidem et cliente-

lam Atheniensium committere se voluisse dicit: κελύπτοντες ὑμᾶς ἰσχυρίαν, καὶ παραλαμβάνειν τὴν πόλιν.

P. 13. 1. τοὺς ὑποδοξαμένους] Qui oppido tanquam amicum receperunt. Historia de Pydna, quod ego soiam, non exstat: sed satis apparet, Philippum hospitem pro hoste se gessisse, sicut apud Ovidium Tarquinius: “Hospes ut hostis init penetrabilia Collatini.” Et patrum memoria magnus quidam princeps urbis non parvè proceres monuit, ne in posterum quæquam cum exercitu ipsis fortiore intra mœnia, quamvis amicam, recipere.

— *ibid. καὶ ἄλλος*] *denique, ad summam, in unioertum.*

— *ibid. καὶ ἄλλος*] Hæc sententia proprie ad illud, πρὸς τὰς καταλλαγὰς ἰσχυρίας ἔχει, confirmandum pertinet. sed intereruit pericali magnitudinem, eamque exemplis approbavit, quo firmior esset illa propositio.

— *ibid. ἀπιστων*] Scilicet χρῆμα. ut Virgilius: “Varium et mutabile semper Fœmina,” et, “Dulce satis humor.” Item, “Triste lupus stabulis.”

— *ibid. ἀπιστων*] Id est, οἱ τύραννοι ἀπιστοὶ εἰσιν ταῖς πολιτείαις, id est, tyranni non sunt fideles, non servant fidem reipublicæ. Sed malo passive interpretari: *Respublica tyrannus fidem habere non debent, non tute sunt.* Hæc sententia secunda Philippica declaratur his verbis: οἷα ἀσφαλεῖς ταῖς πολιτείαις αἱ πρὸς τοὺς τυράννους αὐτὰς λαν ἡμεῖς.

— 2. *κἂν — ἔχωσι*] Si etiam habeant, ἂν ἔχωσι καὶ.

— *ibid. ἔμορον*] Sic Plutarchus de Thebanis et Atheniensibus loquens: καὶ μέγιστα, inquit, ταῖς διὰ τὴν γῆραςιν ἀφαιμαχίαις, ἀναξαινομένην ἑλευθερίαν τῶν πολιτικῶν πρὸς ἀλλήλους διαφορῶν ταῖς πόλεσι. et Ulpianus: αὐτὸ, inquit, τὸ κλησιάζειν τοῦ νόμου, ὡς περ εἰσὼν τὰ ἡγαλματα τίεται. Interpretationem eo non adsoribo, quod utramque locum radis Lector ex mea conversione potest petere.

— 3. *ἔχωσι*] Scilicet αἱ πολιτεῖαι. Nam ἡ τυραννὶς singularis numeri est: sed sententia eodem recidit. Nam si ager Olynthiorum vicinus est Philippi, ergo et Philippi ager Olynthiis. τὸ γὰρ ἔμορον τῶν πρὸς τι ἔστι.

— 4. *ταῦτ' οὖν ἐγινώσκτας*] Conclusio propositionis, ipsorum auditorum assensu firmata, atque amplificata copia verborum, et repetitione.

— *ibid. ἐγινώσκτας*] Quasi dicat: Ipse intelligitis vera esse quæ dico.

— *ibid. ταῦτ' ἐγινώσκτας ὑμᾶς φημι δὲν*] Id est, ἰσχυρίαν ἡγνώσαντα ταῦτα, φημι δὲν ὑμᾶς: si Latine conversum velis.

— 5. *τῶν δ' ἀπὸ*] Scilicet ἡμῶν. Quæ nam illa sunt? Gloria majorum, Græ-

cis principatus, oppressis opitulandi consuetudo, grassationes et injuriæ Philippi, periculi magnitudo, nisi ei resistatur.

— *ibid.* ἐδουλευμένοις] Tribuit eis prudentiam, quod est εὐνοίας παρασκευαστικόν. Recte enim Cicero benevolentiam, attentionem, docilitatem, etiam maxime in exordiis, non in solis tamen illis, sed per totam orationem, captandum esse monet.

— *ibid.* φημί] dico, affirmo, censeo.

— *ibid.* ἰδιώταις] Scilicet, αὐτοῖς ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ὀλυθιακῶν πραγμάτων, καὶ βοηθεῖν τοῖς Ὀλυθιαῖς.

— *ibid.* ἰδιώταις καὶ παρεξουδῆταις] Incrementum.

— 6. παρεξουδῆταις] Scilicet κατὰ φιλοφρονίαν, exacui, excitari contra Philippum, sive ad iracundiam, sive ad rem strenue gerendam. Nam utroque modo verbum hoc exponi potest.

— *ibid.* τῷ πολέμῳ προέχων] Scilicet τὸν πόλεμον, bello intendere animum, toto animo incumbere in bellum: sic et Latini dicunt, vel advertere, vel animum advertere.

— *ibid.* πῶς ποτε] Quasi dicat: Nulquam unquam fuit magis necessarium gerendi belli tempus.

— *ibid.* εἴτε ποτε καὶ νῦν] si unquam, et nunc, id est, si ullum unquam fuit necessarium gerendi belli tempus, nunc certe est. Sic enim rectius distingui puto, quam si, εἴτε ποτε καὶ νῦν χρέματα εὐφρόνας, conjungatur.

— 7. χρέματα εὐφρόνας] Pecuniæ sunt nervi bellorum, non minus quam diffidentia æspicientis: quam ægre autem, et minime προθύμως Athenienses tributa contulerint, ex multis nostri auctoris orationibus apparet, Androtoniana præsertim.

— *ibid.* εὐφρόνας] conferendo, æquando, omitiendo.

— *ibid.* εὐφρόνας] Distributio, modum gerendæ rei declarans.

— 8. καὶ μὴδὲν ἐλλείποντας] Sic complectitur etiam ea quæ non enumerat. Hæc igitur, at dixi, est propositionis repetitio, specie conclusionis.

— *ibid.* οὐδὲ γὰρ] Ratio a turpi, seu necessario. Nam et turpe est, ea quæ exoptaris negligere: et cavere turpitudinem, necessarium.

— *ibid.* οὐδὲ γὰρ λόγος] Videtur λόγος veram causam, rationem, defensionem, excusationem, εὐχέας, prætextum, commentitiam atque inanem et simulatam, significare. Quod discrimen, si cui displicet, συναντιμαίαν et verba idem significantia esse dicat.

— 9. ἰδ' ἡμῶν] ἴτι ἡμῶν, κατ' ἀπόστραφον.

— 10. ἰκωλυμῶσαι] πολεμίους ποῖσαι, hostes reddendos, ad bellum Philippo inferendum concitandos. ἰκωλυμῶ per s, ἀπρωπο: ἰκωλυμῶ per e aliud est. Hæc eo annoto, quod compertum habeo, magno, ut habentur, doctores, in hujusmodi mi-

nutis rebns, ex fiducia ingeniorum, doctrinaque persuasionem minus diligentes, hallucinari. Ego vero censeo, ei qui docere velit, accurate intenda esse omnia, nec suo duntaxat fidendum ingenio, sed consulendos omnes omnium eorum qui haberi possunt commentarios atque interpretationes. Alioqui se modo turpiter dabit, modo minus præclare suo fungetur officio. Scio quid, et cur dicam, εἰς ἀνὴρ οὐ πᾶνδ' ἰεῖ.

— 11. αὐτῆματων] ἡ καὶ ἡ αὐτῆματος, καὶ τὰ αὐτῆματος, id quod ultro et sponte fit. ἡ τύχη, καὶ τὸ αὐτῆματος, quorum hoc casum, illud fortunam interpretantur, prolixas in Physicis Aristoteli disputationibus pepererunt.

— *ibid.* καὶ ταῦτα ἄς ἂν] Amplificatio a modo.

— *ibid.* καὶ ταῦτα] ἄλλως τε, præsertim, idque, amplificandi particula ex aliqua circumstantia. ut Cicero: "Quamquam te M. F. annum jam audientem Cratippum, idque Athenis, &c."

— *pen.* εἰ μὴν γὰρ] Declaratio amplificationis, illustrata contrario.

— *ibid.* ὑφ' ἡμῶν] Ratiocinatur a causa efficiente, seu impellente. Persuasio infirma, odium et metus, constans causa est inimicitiarum. Id igitur quod supra dixit, de constantia Olythiorum, hic repetit. Nam ad tria illa incommoda, quæ in præfatione recenset Ulpianus, bellum esse alienum, deesse pecuniam, potentem esse Philippum: quartum etiam hoc, suspicio de inconstantia Olythiorum, videtur adjuungi posse (neque enim alioqui et primo loco posuisset, et repetiisset) nisi quis pertinere malit ad tacite amplificandum Olythiorum periculum, quibus eversis, in metu futuri sint Athenienses.

— *ibid.* πικροδύντης] Ἀ πικροδύμαι, persuasus (quod participium in Rhetoricis ad Herennium sæpius usurpatur), adducti, impulsus, consilio et impulsu nostro. Hinc oratorum argumenta dicuntur πικροδύται, id est, ad persuadendum accommodata.

— *ibid.* ἀσιδοντο] Ἀβ ἀσιδῆσθαι. Sed observandum, quæ tempora verborum, in qua notione sint usitata. Deinde considerandum, an ἰππηγαῖν (ut Libanius) et ἔξπηγαῖν (ut Demosthenes postea) τὸν πόλεμον, idem sit quod ἀπλῆσθαι, an vero hoc, propulsare bellum, nec reformidare: illa, inferre significet? An vero inter ἐπιφέρειν καὶ ἐπιφέρειν tale discrimen sit, quale illud Livianum est: "Neo ostenderant (inquit) bellum prius quam intulerant." In secunda quidem Philippica, τῆς μὴν ἔχθρας πῶν πρὸς ἡμᾶς αὐτοῖς ἀπήνη, quam ait, ἔχθραν ἀναγεῖσθαι πρὸς τῆς, est suscipere alicujus, vel cum aliquo (nam utrumque dicitur) inimicitias. Dubitationes hujusmodi nulla ratione melius explicari possent, quam si omnes ejusdem verbi

loquendi modi ex optimis quibusque auctoribus congererentur. Quale opus a me aunos abhinc duodecim institutum atque inchoatum, crebre migrationes et occupationes interruperant.

— ult. καὶ μέχρι τοῦ] Pro, μέχρι τινὸς χρόνου, ad tempus, οὐ βεβαίως, non constanter. Sub finem hujus orationis, εἰς ἀπαγωγή τὴν πρὸ τοῦ πόλεμον. ibi τοῦ non pro τινός, sed pro τούτου ponitur. Quamquam dubitari potest, an πρὸ τούτου πρότερον, vel πρῶτον πόλεμον potius sit legendum. Nam ἡ περιγραφή καὶ ἀγνοία, multas nobis parit (si diis placet) elegantias, et observationes.

P. 14. 1. ταῦτ' ἂν ἰσχυρίσθῃ] hæc sentient, in hac sententia manerent. ταῦτα, hæc: ταῦτα, pro τὰ αὐτὰ, eadem, et ταῦτ'.

— ibid. ἐκ τῶν πρὸς αὐτοὺς ἰσχυρισμάτων] ob crimina illata sibi a Philippo, qui eos ut perfidos et fœdistragos criminatur, ob pacem nobiscum factam. Si non πρὸς αὐτούς, sed πρὸς αὐτὸν legeretur, sententia esset, propter injurias, quibus se ad eo affectos esse queruntur.

— 2. μισοῦσι (τὸν Φίλιππον) ἔχουσιν] ἀντὶ τοῦ, ἔχουσιν.

— 3. ὁσπέρ' ἂν] ἐκείνων ἄ. quæ sunt illa? ἡ ἀδυστοχία καὶ ἀνδραποδισμοὶ τῆς πατρίδος. Eooc iterum vaticinatus est Demosthenes. Evenerunt enim ea, quæ timere dixit Olynthius.

— ibid. καὶ πεινθήσαν] A πάσχω, vel antiquo verbo πείθω. Colligitur ex hoc loco, non inani suspitione impulsos Olynthios, pacem fecisse cum Atheniensibus: sed ex aliquibus sibi factis injuriis perpexisse Philippi mentem, graviora cogitantia.

— ibid. οὐ δὲ δὴ] Conclusio, cui statim subjicit ætiologiam, a perniciosæ cessationis, et salutaris industris exemplis.

— 4. παραπαραπύματα] A παραπίπτω, casu oblatam.

— 5. ταῦτ' ὅστις] Cicero, "Non eadem est collatio accusatoris et rei."

— 6. εἰ γὰρ εἴ] Collatio contrariorum, quid fieri debuisset.

— ibid. εἴ] ἔτι, quando: non, ἔτι, quod.

— ibid. ἡμεῖς βεβουλημένοι] veniremus auxiliati, solliciti, palais Thebanis. Vide in oratione Chersonesitana concionem Timothei. Nisi forte intelligendum est de Macedonibus, auctore Demosthene, pulsia. cujus rei Platarobas meminit in vita nostri auctoris.

— 7. παρῆσαν] aderant. Possit etiam legi παρῆσαν, proditiissent. Est enim παρῆσαν verbum de iis usurpari solitum, qui surgunt, ac in medium prodeunt, ad habendam concionem, τῶντ' pro τούτῳ, ut supra ταῦτ' pro ταῦτ'. Non ignorari puto, illud esse Atticum: in hoc ἡ ἐπιθυμία, ut vocant, accedere, ad vitandam τὴν πα-

ράλλωσιν τῶν φεικτῶν Σίων, ut Dionysius Halicarnassensis loquitur.

— ibid. Ἀμφιπολιτῶν] Solliciti πρὸς βίαν.

— ult. εἰ — παραχρῆμα] Si exhibebamus, pro, exhibuissimus, ἑλλάσθαι Græcis et necessaria et frequens. et mox sequitur, εἴχατ' ἂν, haberetis, habuissetis. Carent enim optativi et subjunctivi imperfectis et plusquamperfectis: eaque suppleunt imperfectis indicativis, alias addito ἂν, alias omisso. Sic etiam παρακαμίνους καὶ ἰσχυροσυνταλῆας καὶ ἀποστοίτας utuntur: εἰα ἂν πεποιθῶσαν, ἰσχυροσύνταλῆας.

P. 15. 2. τότε] Quasi dicat, statim: sine ullo sumpta et labore, misso tantum instructo adhuc et victore exercito.

— ibid. τῶν μετὰ ταῦτα] Solliciti, γενομένων, ἡκολουθησάντων.

— 3. ἀπελαλάνθη] Ab ἀπαλλάττωμαι.

— ibid. πραγμάτων] ἀσχυρίων, λαπῶν, θαπανῶν, πολέμων. Amphipolitanum bellum constituisse Atheniensibus mille ducentis talentis, docet Ulpianus, plus sexta parte æstimationis agri Attici, quæ fuit, ut in oratione περὶ Συμμαχιῶν legimus, ἑξῆς χιλίων ταλάντων. Illud igitur vere fuit hamo aureo piscari, quod et nostra ætate factum meminimus. Demosthenes Olynthiaca secunda 1500. ταλάντων meminit, τῶν μάλιστα ἀπλοκλήτων. Bellum autem illud fuisse tam Philippo quam Atheniensibus grave, tum ex Demosthene constat, tum ex Isocratis etiam nostri Philippicæ.

— ibid. ἡμέα — εἰ τότε] Observandæ sunt tales partiæ.

— ibid. Πύδνα] Amphipolia inter Macedoniam et Thraciam: Pydna Macedoniae, Potidæ Thraciæ, Methone Achaïæ, Pagaæ Thessaliæ oppidum, sicut et Pheræ, et Magnesia.

— 4. καθίκαστα] κατὰ ἑκάστα, per singula, singulatim.

— 5. σολομοῦμενα ἀπηγγέλλω] Atticum, pro ἀπηγγέλλω. ἰτίσιμος numeri, quamquam optimis quisque scriptor perpetuo sic loqui solet, ac neutris pluralibus verba jungere singularia.

— ibid. ταῦτα ἐν] Solliciti τῶν χειρῶν, τῶν σπῆλων.

— 6. ὡς προσήκον] Mature, ac iustis copiis, nisi quis ita malit intelligere, ὡς προσήκον Cherson, ut significet, ex officio debuisset Athenienses illis ferre opem.

— 7. αὐτῶ] διὰ πολυτῶν, καὶ μὴ διὰ ἕκαστων πεινόμενοι τὰς βουδίας.

— ibid. ἔβου] Effectus, sive eventus industriarum.

— 8. τὴν δὲ] Quid non fieri debuisset.

— 9. ἀντήματα] αὐτομάτως, ἀργύρων ἡμῶν, καὶ διονυσιαζόντων, ἢ κρηνομαίαις καταζόντων, καὶ χειρῶν ἑβημεμένων πρὸς τὴν δεξιάν, καὶ τὸ τραβόλαιον, ut Lucianus ait.

— ibid. ἐβέβαιον] Effectus, sive eventus cessationis.

— ult. *καὶ δὲ καιρῶς*] Consolatio. Iterum inoucat occasionem, atque amplificat felicitatem Athenienſium, quæ eo pertinet, ut ostendat vires eis non deesse, si voluntas non desit: neque præsentia solum, sed superiora etiam tempora laudat.

— *ibid. καὶ δὲ καιρῶς ἔχει, τίς; οὗτος δ*] Alii sic distinguunt, *ἔχει, τίς οὗτος, δ*. Alii, *ἔχει, τίς, οὗτος δ*, quæ haud scio an rectissima sit. Nescio enim quomodo hio interrogatio mihi asperior videtur. τὸ τίς idem quod οὐκ εὐκαταφρόνως.

P. 16. 1. *αὐτόματος*] Quasi dicat: Quanquam stultum atque improbum est votum vestrum, tamen idipsum factum est quod expectastis. *αὐτόματα σχήσιν καλῶς, et, καιρῶς ἔχει αὐτόματος*, se mutuo respiciunt.

— *ibid. τῶν πρώτων*] Etiam supra monui, articulos cum adverbis degenerare in nomina adjectiva. Est igitur *δὲ τὸ πρότερον*, idem quod *δὲ προτέρως*, ἢ *πρότερα*, τὸ πρότερον. Ἀο τῶν πρώτων, Ἐλληνικώτερον μὲν τῶν πρώτων δὲ, συμφωνήτων.

— 3. *καὶ ἱμαίω δεαῖ*] Verocunde proponit, deorum benignitati habendam esse gratiam.

— *ibid. ἱμαίω δεαῖ*] Sequitur verbum *ἔχειν*, non subintelligitur *ἄς*.

— *ibid. δεαῖος*] Ergo iniqui sunt, qui divina beneficia non agnoscunt, qui fortunam accusant.

— 4. *λογιστής*] Ergo non vivendum more pecudum: non minus accurate, vel magis potius ineunda ratio divinorum erga nos beneficiorum, quam pecuniarum.

— *ibid. ὑπερβύσων*] Ab *ὑπάρχω*, cuius multi sunt et elegantis loquendi modi. *καταστάς*, pro *κατασταθῆς, γονύμενος*.

— 5. *καίσιρ ἔχοντων*] *Πρακτάληψις*. Occurri enim ei potuisset: Quid? Tu diis haberi gratiam jubes? tu urbis felicitatem prædicās, post tot acceptas clades? in tanta perturbatione reipublicæ?

— 6. *ἂν ἔχων αὐτοῖς χάριν, εὐκρίτως*] *ἔχων εὐκρίτως* conjungi possunt. Sed si ante *εὐκρίτως* interpungatur, eaque vox absolute capiatur, *Δημοσθενικώτερον ἂν εἴηαι δέξαι*.

— *ibid. τὸ μὴ γὰρ*] Ætiologia, constans translatione. remouet enim culpam a diis, et confert in Athenienſium negligentiam.

— *ibid. τὸ — ἀπωλεσμένη*] *Perdidisse*, id est, quod perdidimus. Sic commutata fere est Græcis et Latinis infinitivi ratio. Nam quod hi per infinitivum efferunt, illi per *εἶναι*, et contra, non semper, sed sæpe. Ab *ἀπώλλωμι*, vel *ἀπολέω*, *ἀπωλλάμαι*, *περτίζω*: hoc passivæ, illud activæ significationis.

— *ibid. πούλλὰ*] Ut Amphipolim, Potidæam, Halonnesum, Præparethum, Cardiam (cujus quidem jactura grayissima

est: τῆς γὰρ καρδίας ἀπωλεσμένης οὐδὲν ἴστων ἔφαλος, καὶ τὰ ῥήματα), atque alia.

— 7. *τῆς ἡμετέρας ἀμελείας θείῃ*] *νομίσουσιν εἶναι*. Verbum *ἔστιν* respicit nomen *λογιστής*, quasi dicat, in hac ratione ineunda calculos ponet ad socordiam nostram, ad divinam beneficentiam, &c.

— 8. *μήτι πάλλαι*] Ergo incommodorum dilatio est in bonis numeranda. Sic pius ille Hierosolymorum rex Ezechias, quum e vate cognovisset posteritatis ex-cidium, quo haud dubie graviter angebatur: Sit pax, inquit, in diebus nostris: de cætero fiat, quod æquum et bonum Domino videbitur.

— *ibid. πεφηνίαι*] A *φαίνομαι*, præteritum medium. formandi rationem pete a Grammaticis.

— 9. *τούτων*] Sollicet, *ὄν ἀπωλεσμένημεν καὶ πεπίνδαμεν*.

— *ibid. ἀντιθήσκων*] *depultricem horum, exequantem hæc, quæ sit parvis ponderis et momenti, translatio a trutinis sumta*.

— 10. *τῆς παρ' ἐκείνων*] Id est, *ἐκείνων*. supra *παρὰ τῶν θεῶν*, id est, *θεῶν*, *divinitus*.

— 11. *ἀλλ' οἶμαι*] Iterum, postquam dixit quid fieri debeat, subjicit collationem, quid non fiat, aut non recte fiat. Omnino amplissimus hic est locus, et nunquam non dicendi copiam suppeditat. Nam et semper officium facere debebamus, et nunquam fere facimus.

— *ibid. οἶμαι*] Hoc verbum, ut et *δεαῖ*, *φαίνεσθαι*, *ἄς εἰλεῖς*, apud Græcos suum habet usum et elegantiam: ut et *γὰρ*, *δὲ δὲ*, *τε*, alla hujus generis, sed apud Latinos aliquando sine sententis detrimento, ut Ἐλληνικὰ *ἡνωτικῶμαι*, negligi, aliquando alia forma orationis posse in-neri videntur.

— *ibid. παρβύσων ἴστω*] Apta similitudo. Nam et pecunia facillime consumitur, et rei bene gerendæ occasio patet momento elabiri. Vide ut non sit simplex et quotidiana Demosthenis oratio, sed suis ornamentis in magna etiam brevitate et specie simplicitatis constet: ut collationibus contrariorum, occupationibus, similitudinibus, sententis, exempla illustretur. Potuisset enim sic dicere: Nos, cum agendæ essent Deo gratiæ, beneficiorum ejus sumus immemores.

— *ibid. παρβύσων ἴστω*, καὶ περὶ τῶν πραγμάτων ὄστω] Observanda est hæc *ἀπώδοσις*, post τὴν αὐτὴν τρέψω, *ἔστω*.

— 12. *κτίστω*] Non tam possessionem significat, quam *acquisitionem*.

— *ibid. ἔσα λάβω καὶ σῶσω*] καὶ, etiam. Si quam acceperis, eam etiam conseruabis.

— 13. *ἀναλόσας λάβω*] Ab *ἀναλόω*, vel *ἀναλόω*, et *λαθάνω*. *λαθάνω ἀναλόω*, vel *ἀναλόω λαθάνω*, *imprudens consumit non animaduersio me consumere*. id quod

— *ibid.* [αἰσας] *ibi capiti habere melius, levato morbo, βαλξω trisyllabam sit a βῆσ. βαλξω dissyllabam, lacero. λυαῖρῆσται κῆσς, in Euripidis epitaphio.*

— 2. [βαθυμῆν] βαθυμῆα, quasi βῆδιος θυμῆς, *facilitas animi, omissior animus, non satis acer et intentus, atque ad voluplatem pronior.*

— *ibid.* [ἑσχημέσσι] *manus attulit, agrestius est.*

— *ult.* [Ἰλλυριῶς] *Illyris Italiam, Germaniam, et Macedoniam attingit.*

— *ibid.* [Παίονας] *Pæonia: Justino Macedoniæ pars est. non multum ablandit a Pannonia nomine. Zonaras, οἱ Παρόνιοι, inquit, ἤμονται μὲν πρὸς τῇ Δαλματίᾳ, παρ' αὐτὸν δὲ τὸν Ἴστρον, ἀπὸ Νεβρίων μᾶλχι τῆς ἐν Εὐρώπῃ Μυρίας, etc. πρὸς δὲ τῇ Ῥοδόσῃ καὶ πρὸς αὐτῇ τῇ Μακεδονίᾳ τὸ τῶν Γαίνων ἴθους ἔστι.*

— *ibid.* [Ἀρίβλαν] *Alii Ἀρίβλαν, ut Pansanias, non per με, sed per duo ββ. Scribunt nonnulli υ, ut parum a με distet. fuit patruus, Ζαῖος πρὸς Ὀλυμπιάδης, uxoris Philippi, Ἐπιρι princeps. Plutarchus Ἀρίβλαν uno ἑ scribit, eique tribuit filium Ἐσάκiden, nepotem Pyrrhum, Frater Arymbæ fuit Neoptolemus Olympiadis pater.*

P. 19. 1. [ὅρα τίς ἂν εἴπῃ] *Quo quis dicat, id est, Et quo non?*

— *ibid.* [τί δὲν τις ἂν εἴποι] *Ἀνδοφορέα. Conciliat autem hæc interrogatio, et orationis varietatem, quæ ad cavendam auditoris fastidium aptissima est, et ætiologiæ aditum præbet commodiorem.*

— 2. [γῶντε — ἢς ἀδουσιτῆδε, καὶ τὴν φιλοπραγμασίῃσσι] *Ejusdem verbi diversa constructio. φιλοπραγμασίῃσσι, animus alacer, inquietus, strenuus, qui delectatur gerendis rebus. πολυπραγμασίῃσσι, tametsi multas occupationes significare videatur, tamen in vitio plerumque ponitur, ut Latinis curiositas et importunitas.*

— 5. [ὅσῃ] *Cum qua vivit, id est, quæ individua ejus comes est, in qua omne suam studium et ætatem consumpsit. συμβιῶναι idem valet quod οὐχῆν, ut in oratione de Corona: ἰγὼ μὲν δὲ ταυαῖτα συμβιβέλιμα τύχη.*

— *ibid.* [ὁφ' ἕς] *Argumentum a natura Philippi, naturam autem ejus ex notioniibus tam Philippi quam Atheniensium, colligit eventum: ac vaticinatur id, quod, quasquam sero, tandem tamen accidit sub Antipatro, Alexandri Magi successore.*

— *ibid.* [ὁφ' ἕς —] *Præ qua non est, ut contentius rebus gestis, otium agat, id est, quæ eum quiescere non patietur, ἀναπαῖν καὶ στήριον cum dativo, acquiescere, equis botanicis facere: alias amare significant.*

— 7. [σχήσει] *Ab ἰχθῳ, vel σχῆω.*

— *ibid.* [τῶν ἑπαιχθέντων] *τῶν ἰδη πρ-*

πραχθέντων, τῆς δόξης τε καὶ δειψιμῶς.

— *ult.* [ἱβήμηνος] *Ut ἀνιμῆνος, ἐντιταμῆνος, adverbium e participio: quod comparatur, ἱβήμηνος, ἱβήμηνόστωτος, ἱβήμηνόστωτος. unde formatio adverbii non obscura est.*

— *ibid.* [σπουδίτῃ] *Ἐπιτροπῆ. Primum auditoribus judicio permittit: post ipse pronunciat aperte, id quod hactenus recte dixit.*

— *ibid.* [σπουδίθῃ εἰς τί πον' ἑλπίς] *scilicet ἔστι, vel εἶναι ταῦτα τελευτήσῃ: in quid tandem hæc finitura esse, spes sit. Verbum τελευτῶ absolute ponitur, ut et apud Plutarchum in Conviviis, ἀγαθῶν ἔστω ἐν οἴῳ τὸ συμπόσιον, εἰς φίλων ἐπὶ χάριτος τελευτήσῃα. Idem in Thæseo: τῆς μὲν Ἑλτίας ἀραγῶν, πολιέμου μὲν ἐπιμαλήσῃα τὴν Ἀττικῆν, αὐτῇ δ' εἰς φυγὴν καὶ ἰλιθρον τελευτήσῃα.*

P. 20. 2. [τὸν ἐκείθῃ] *bellum illic gestum. ἐκείθῃ, illinc, ἢ ἐκείθῃ πῶλεμος. Nos nullum tale adjectivum possumus fingere. ἕξοντα, pro ἕξον. Sæpe Græci accusativis participiorum utuntur, ubi Latini infinitivis: in iis maxime verbis, quæ Moschopolus, τὰ γνωριστικὰ, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἕξεως appellat, ut, οἶδα, εὐρίσκα, ἔρω, etc.*

— 3. [ἀλλὰ μὲν εἰ τῶν] *Ostendit, Philippum Olyntho capta invasurum Atticam: nunc eam calamitatem, verecunde tamen, cauteque amplificat.*

— 4. [μὲ τὸν αὐτῶ] *Similitudo.*

— *ibid.* [τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅσῃ] *Possit etiam legi ἕσῃ.*

— *ibid.* [οἱ δαναζήμενοι] *qui mutuum sumunt: οἱ δαναζήτες, qui dant mutuum.*

— *pen.* [ἐπὶ τίνας μαγῆλας] *Varia fuisse usurarum genera, ex forensibus Demosthenis orationibus apparet, de quibus ibi ager commodias.*

— *ult.* [τῶν ἀρχαίων ἀπίστουσαν] *domo profugiant. Suidas, ἀρχαία τὰ κεφάλαια τῶν τύπων, interpretatur. Sed Ulpianus τῶν ἀρχαίων exponit τῶν ἐπὶ χεῖρας, pignoriibus cedunt. quod genus sunt ædes, prædia, vestes, etc. pro ἀπίστουσαν alibi usurpat, ἕξιττουσαν. οἱ δ', inquit, ἐπιπλὴν διαλίεν ἕξιττουσαν ἀς ἑφάλαια, ἕξιττουσαν ἀπάντην τῶν ἔσῃων. Item Aristophanes ἐφάλαια. ἐπὶ κλαίει δ' ἑσλοστέται αὐτοὶ τε καὶ τὰρχαία καὶ τίνοι τέκων οὐδὲν γὰρ ἂν με φλαίψον ἑργάσιοσδ' ἴτι. Budæus τὰρχαία τὰ κωπῆσσι exponit.*

P. 21. 1. [ἑπὶ πολλῶ] *Scilicet, τύπε, βλάβῃ.*

— *ibid.* [καὶ δειπασῃ] *Elegans antitheton.*

— 2. [πολλὰ καὶ χαλεπὰ] *Multa difficilia. τὸ et non incommode emittitur. Quæ autem sunt illa? tributum conferre, opem ferre periclitantibus, ipse militare, exoubias agere, stare in acie, vel vincere vel occumbere, in perpetuo esse meta de pa-*

trine servitute et exordio.

— *ibid.* ὃν οὐα ἔβουλήμεθα] *ἐκείνου* ἄ. genitivus partitive positus. ἔβουλήμεθα pro βουλήμεθα, Ἀττικῶς. Verba sic ordinanda sunt: δίδουκα, εἶο. μὴ ἔλθωμεν ὑστερον εἰς ἀπέγκην ποιεῖν πολλὰ καὶ χυλεπὰ ἄν οὐκ ἔβουλήμεθα.

— *ibid.* ἔβουλήμεθα] Scilioet, *μηχρὶ τοῦδε, quæ hæcenus facere nolimus.* non est, ἄν οὐα ἄν βουλήμεθα, *quæ nollemus.* quanquam eodem fere sententia recidit.

— 4. ἐν αὐτῇ τῇ χάρε] Id est, τῇ Ἀττικῇ, τῶν, scilioet, ὄντων, vel κτημάτων, est ἰσχυρίσθαι. Quasi dicat, de aris et focus.

— 4. τὸ μὲν οὖν] Προκατάληξις, sumpta a discrimine reprehensionis, et proprio consilii.

— 7. ἐγὼ δὲ] Novo quasi exordio capta benevolentiam auditorum, cum modesta reprehensione iniquitatis eorum, seu conquestione potius, et sui ergo rempublicam studii commendatione.

— 9. αἰτίους — ὑστάτους] ὑστάτους, in Aldino codice occitantiæ librarii omissum puto. Nam sententiæ non incommodat, et in προμνηστικῶς eodem modo usurpatur. Cæsar in Catilinaria: "Plerique mortales (inquit) postrema meminere." Vulgas proxima quæque meminit, cætera obliviscitur: cuius ingenium in oratione Falææ Legationis egregie describitur. In hanc sententiam etiam secunda Philippica: ἐγὼ γὰρ, inquit, ἕς τὰ πολλὰ ἦναις, οὐκ εἰς τοὺς αἰτίους, ἀλλ' εἰς τοὺς ὑστέρησεν μάλιστα τὴν ἔργην ἀφίπτας.

— *ibid.* εἰσπύνας ἐν ἐργῇ κενεῖσθε] Id est, τοὺς εἰσπύνας ἐργάζεσθε.

— 10. κατὰ γνώμην] ex sententia, ita ut volebatis, voluntelligitur, τὴν ἑμετέρην. contrariam hujus, *παρὰ γνώμην.*

— 11. ἴδιαν] propriam, id est, suam, vel meam potius, τὴν ἑμαυτοῦ. Sequitur enim primæ personæ verbum ἑγώμαι: privatam, private securitatis ratione habita, privati periculi metu. Sic etiam εὐαίος sæpe usurpatur.

— *ibid.* ὑποσταλάμεθα] *disimulare. μὴδὲν ὑποσταλάμεθα εἰπεῖν, aperte dicere, ab ὑποστάλλομαι.*

— 12. φημί δὲ διχῶ] Repetitio propositionis, et declaratio. Supra enim in hoc loco, ἔστι δὲ τὰς ἡμῶν δουρτων, censuit opem ferendam esse Olynthiis: nunc, quo pacto id fieri debeat, ostendit, καὶ τὸν τρόπον τῆς βοηθείας εἰσργεῖται, ἔστι δ' εἶτος τοῦ δυνατοῦ κεφαλαιοῦ.

— *ibid.* διχῶ] Ulpianus putat, Demosthenem iniquam postulare, ut æquum ferat. et fortasse accomodat se ambitioni Atheniensium, τῶν ἐν τοῖς ψεφίσμασι τὰ μέγιστα αἰσχυρίσθαι, ut in Philip. ait. Sed nostra nihil interest divinare, nec incerta pro certis habenda sunt.

— *ibid.* διχῶ βοηθεῖν εἶμαι τοῖς ἀργύμασι ἡμῶν] Gemini dativi eidem additi adverbio, βοηθεῖν ἡμῶν τοῖς ἀργύμασι, id est, ἡμῶς δὲν βοηθεῖν τοῖς ἀργύμασι.

— *ibid.* διχῶ] ἐν δύοιν τόποις.

— 13. τὰς πόλεις] δύο καὶ τριάντων τοῦ Χαλκιδικίου γένους.

— 15. κακῶς ποιεῖν τὴν χώραν] malefacere regioni, infestare, vastari, populari.

— antep. ἰσομείας τούτων] Quis vero rex ita sit immanis, ut alienæ ditionis cupiditate, vastari suam pateretur? Periculo tamen auctore hoc fecerunt Athenienses, ut Atticam ab Aroidamo vastari paterentur, et ipsi interim classe missa Peloponnesum infestarent, itaque Lacedæmonios domum revocarent. Thucydidis lib. 2.

— *pen.* παραστύσσεται] cogit ad dedicationem.

— *ibid.* εὐλαίαν] Scilioet, χάρεαν, id est, Μακεδονίαν.

P. 22. 1. προαποδιδῆται] Futuram secundum medium, a προαποδίδωμαι, in res gerendas incumbet.

— 2. τοῖς ἀργύμασι] τῇ πολέμῳ καὶ τῷ πολέμῳ, duco bellum. De his enim rebas loquitur.

— *ibid.* τῶν πολιορκουμένων] Ἐμφατικῶς. obsidionis mora intolerabilis. Troja decimo, Numantia tertio demum et decimo anno, expugnata est. Sed rara hæc sunt exempla, nostro præsertim seculo, quo mœnia magis ad ostentationem, quam ad defensionem comparata esse videri possunt.

— 3. δι' ἃ] Conclusio.

— *ibid.* πολλῶν καὶ διχῶ] Bisariam, id est, διπλῶν, vel ἄπλων, gemina esse auxilia.

— 4. καὶ περὶ μὴν] Hæcenus tractata est voluntas, cur Athenienses strenue juvare debeant Olynthios: nunc transit ad alteram partem, facultatem.

— 5. περὶ δὲ χρημάτων πένου] De pecunie autem commentu. Sic etiam Cicero sæpe loquitur, id est, quod attinet ad parandam pecunie rationem.

— *ibid.* ἔστιν ἃ ἀδερῆς] Cum asseveratione et amplificatione proponit, Satis esse pecuniam.

— *ibid.* ἔστιν — ἔστιν] Ἐμφατικῶς repetitio.

— 6. εἰδὲν τὸν ἄλλον] Ἐπιβεβαίωσι. Non plus quam Philippo, non plus quam regi Persarum. Sed respicit ad Græcos quorum opes fuerunt tenues.

— 7. εἴτις ἐς αὐλασθε] Ἐπιβεβαίωσις. Noluit enim dicere, ἐν ταῖς βασιλείαις καὶ ταῖς ἑσπέραις.

— *ibid.* εἰ μὴν οὖν] Ἐπιβεβαίωσις διπλοῦς.

— 8. ταῦτ' ἀποδόντες] τὰ δυνατὰ, ἔστιν ἡμῶν ἐπιβεβαίωσις.

— *ibid.* ἀποδόντες] Pecunia reddenda est, ergo non est vestra.

— 9. εἰδὲς — παραδῆ] Id est, εἰδὲς ἡμῶν

ταῖς θεωρητικαῖς ἀντιλήψεις ἐστὶ τὰ προσοδωμένα τῇ πόλει χεῖματα.

— *ibid.* μᾶλλον δὲ παντός] Correctio et παρανομασία. Male autem δὲ παντός loquitur, quam ὁ ἄριστος: ut et supra, ἀποδάσσει, quam ἀναποδάσσει.

— *pen.* τί οὖν, ἀν τις εἴπω] Ἀδικοφορὰ, cui respondet distinctione verborum, γράφω et ἠγοῦμαι δὴν.

— *ibid.* τί οὖν] Sic ordina verba: εἴπω τις ἂν, τί οὖν; οὐ γράφεις ταῦτ' εἶπαι στρατιωτικά; Sicut dicit Cicero, "Quid? Quid ergo?"

— *ibid.* οὐ γράφεις] γράφειν, scribere, decretum, decretum facere, ferre legem.

— *ult.* οὐκ ἠγάγῃ] Scilicet γράφω, ἀλλ' ἠγοῦμαι. Argutia sententiae sita est in verbis γράφειν, quod capitale erat: et ἠγείσθαι. quod etsi odiosum, periculi tamen experta. Nec enim cogitationis praena cuiquam, ut jurisconsulti dicunt, patienda est.

P. 23. 1. ταῦτ' εἶπαι] Si igitur jam ante sunt militantium, quid opus est novo decreto? sed hoc negabat plebs Atheniensis. Potest etiam repeti verbum δὴν, ut ait sententia: ἠγοῦμαι δὴν ταῦτ' εἶπαι στρατιωτικά.

— 2. καὶ μέγα — εἶπαι] Haec sententia in tertia Olynthiaca repetitur, et clarius explicatur: τὴν αὐτὴν τῷ λαβείν, τῷ στρατοῦσθαι, etc. τάξιν ποίησας. Exstat huius argumenti tota oratio περὶ συντάξεως, ubi de hoc vocabulo plura dicturi sumus.

— *ibid.* σύνταξιν εἶπαι, etc. ἰμῶς δὲ] Iterum confert, τὸ δῖον καὶ τὸ γινόμενον.

— 3. οὐτὼ πως ἀνευ πραγμάτων] ἀνευ τοῦ ποιεῖν τὰ δέοντα. μηδὲν ποιούντες τῶν δέοντων. οἴονσι, nihil administrantes et gerentes. Quis istuc nollet? sicut certe in ταῖς μάλιστα πόσιν vivitur.

— 4. ἐστὶ δὲ λικπὴν] Eventum ignavie ostendit: et tacite monet, ut alienam pecuniam non accipere, quam suam amittere, malint.

— 5. πολλῶν] Scilicet χειμάτων. Recenset Plutarchus Crobyli dictum: ἔτι δὲ πόλεμος πταγμῆνα οὐ σιταῖται. bellum dampnum non pascit. et Thucydides: ἔτι δὲ πόλεμος ἕκαστα ἐπὶ ἡμεῖς προχωρεῖ, id est, incertos esse bellorum eventus, vel, ut Livius loquitur, "eventus nasquam minus respondero quam in bellis."

— 6. δὲ δὲ χειμάτων] Γνώμη ἀποφατική, cui qui fidem non habet, is abest in forum rerum vanalesium sine pecunia: imo in curiam etiam, et ecclesiam.

— *ibid.* δὲ δὲ χειμάτων] Scilicet, sic τὸν πόλεμον. quanquam in pace etiam. Eget autem pecunia frugalissimus quisque minime, luxuriosissimus maxime. Ita enim fit, ut canit Ovidius:

"Querere ut absument, absumpta requirere certant,

Sic ipsae vitis sunt alimenta vios."

NOT. V.

Nemo tamen, ut nunc vivitur, sine pecunia commode potest vivere.

— 7. τῶν δέοντων] Scilicet, τῶν πολέμων. Referendū sunt enim plerumque sententiam ad id negotium, cui adhibentur.

— *ibid.* ἀγνοοῖ δὲ καὶ ἄλλους] His verbis et arrogantiam vitat, et Atheniensium facultatem auget.

— 8. καὶ ἔως ἐστὶ] Iterum admonet occasionis.

— 10. εἶπον δὲ ἠδυσμαθῆναι] Ostendit, pecuniam non deesse Atheniensibus. Sed id nondum satis est ad animos eorum confirmandos, quos potentia Macedoniae sollicitat. Kam igitur et ipsam nunc convellere et labefactare conatur: idque iis rationibus, quas ordine videbimus.

— *ibid.* εἶπον] dignum, id est, operae pretium. ἠδυσμαθῆναι, ἠδυσμῆσθαι χεῖρ.

— *ibid.* ἠδυσμαθῆναι] cogitationem suscipere.

— *ibid.* τὰ πράγματα] Sic ordinabis: ἐν δὲ (scilicet τόπω) τὰ πράγματα τὰ φιλοπῶντων καθίσταται νῆκ. quo in loco sint res Philippi, qui sit status ejus.

— *pen.* οὐτὴ γὰρ ἐς δευτέρῃ] Primum infestatione proponit, Philippum non esse revera potentem, aut hoc tempore fortunatum, sed falso putari talem ab imperitis. Deinde remotione partium idipsum comprobat.

— *ibid.* οὐδὲ γὰρ] Verba sic ordinabis: τὰ πράγματα αὐτῷ οὐκ εὐχερῶς (scilicet ἔχου) ἐς δευτέρῃ, καὶ φησὶν τις ἀν, μὴ σπουδῶν ἀκριβῶς οὐδὲ (οὕτως, scilicet ἔχου) ἐς ἂν ἔχου μάλιστα. res ejus non deceter (ut videtur, et dicere quae sit qui non accurate inspexerit) neque ita se habent, ut haberent, si essent praeclearissimae. Potuisset brevius dicere: τὰ πράγματα αὐτῷ οὐτ' εὐχερῶς, οὐτὴ μάλιστα ἔχου, ἐς δευτέρῃ, etc. status rerum ejus non est pulcherrimus: ut Cicero dicit, "In senatu pulcherrime cum staremus."

P. 24. 1. οὐτ' ἀν ἔξήτησαν] I. Olynthiorum rebellio inopinata.

— *ibid.* ἔξήτησαν] ab ἐξήρησιν.

— 2. τούτων] τὸν Ὀλυμπιακόν.

— *ibid.* πολεμιστῶν αὐτῶν] Scilicet τῶν πόλεμων. notas Atticisimus.

— *ibid.* φήσιν] ab ὀλεμα.

— 3. ἐς ἑπταῖν] tanquam vel statim aggressus, id est, Tam cum bellum susciperet, sperabat se primo impetu confecturum esse omnia: quae spes eam fessillit. Hoc igitur quia praeter spem evenit, etc. Possunt etiam (quanquam aliquanto coactus) verba sic ordinari: ἀλλ' ἔλεγεσθαι ἀκριβῶς οὐδὲ πάντα τὰ πράγματα, ἐς τότε, ἑπταῖν. sperabat omnia se negotia confecturum esse, ut tunc (scilicet, quam Amphipolim, Pydnam, Potidream, etc. cepit), primo impetu: vel, quomodo primum ἠνθασσεν, speravit fore ut Olynthiis statim

esse dederent. Quod Lucianus in laudatione Demosthenis sub Antipatri persona dicit, *κάλυμά τι καὶ πρόβολος ἡμῶν ὁ ἀνθρώπος ἔστι, μὴ πάντ' ἔχων ἐξ ἐπιφροσύνης*: idem est.

— 4. *κῆρα* καὶ *αἷτα*. διέφρασαι, a διαφύδομαι.

— 5. *παρὰ γνώμην*] *praeter expectationem, aliter quam voluit*. Supra *κατὰ γνώμην*, est hujus contrarium.

— 6. *αἷτα τὰ τῶν Θετταλῶν*] II. Perfidia Thesalorum. Diodorus lib. 11. fol. 283. de pugna ad Tanagram, *τῶν μὲν Θετταλῶν μεταβαλόντων ἐν τῇ μάχῃ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους*.

— *ibid.* τὰ τῶν Θετταλῶν] Ulpianus hic argulias quaerit. sed ut dicimus, τὰ τῆς δικαιοσύνης, pro *justitia*: sic etiam τὰ τῶν Θεσσαλῶν, dici puto pro *Thessalis*.

— *ibid.* ταῦτα γὰρ] Id est, οὗτοι οἱ Θεσσαλοί.

— 9. εἰσὶν ἐπιφροσμίται] Id est, ἐπιφροσάντα.

— 10. ταχιζέαν] ἐχυρῶσαι, φρουρίαν ἐπιθεμελίαι.

— *ibid.* τοὺς λιμίτας] τὰς προσόδους τῶν λιμένων.

— *pen.* τὰς ἀγοράς] τὰ τέλη τῶν ἐμπορίων.

— *ibid.* τὰ κοινὰ] τὸ κοινὸν, *Respublica*, quanquam et Cicero *commune* hoc modo dixit, ut et τὸ κοινὸν καὶ τὸ τραγικὸν, Comioun et Tragicum, dare satis.

— *ult.* *ἴτα*] Latinis hic utendum esset infinitivo *ἴτα*.

— *ibid.* *διακρίν*] *administrare, sustentare*.

P. 25. 2. εἰς στήθιν κομιθεῖ κατασθένται αὐτῶ] in *admodum arctum redigentur*. Sicut Comion: "Nudo meo in arctum coguntur copiae."

— *ibid.* τὰ τῆς τροφῆς τῶν ζῴων] Id est, ἡ τροφή τῶν ζῴων.

— 4. *τούτως ἀπαρτας*] Scillost τοὺς ἐπὶ ὀλιγωσῶν ὄντας καὶ δεδουλωμένους.

— *ibid.* *αὐτόνομος*] Sic ordina: *ἴδω* ἂν εἶναι αὐτόνομος καὶ ἐλευθέρους. Néque enim puto multum inter αὐτονομίαν καὶ ἐλευθερίαν interesse. Pœonibus imperabat Philippus. Non igitur *ἴτα* suis, sed regis legibus vivebant. Erant enim ejus mandata leges, sicut vero dicit Isocrates: pag. 11. v. 50. *ἰσχυρότατον εἶναι νόμον τὸν τρέπον τῶν βασιλέων*. Jam si ab alienis mandata pendebant, non erant liberi (habebant enim dominum) si non liberi, ergo servi: quod verbum statim sequitur. Sic ὁ μὴ αὐτόνομος ἴτα, οἷα ἴσται ἐλευθέρους ὁ μὴ ἐλευθέρους δεύλας, quod de *ἴτα* duntaxat intelligendam est, qui non legi, sed regi sive tyranno parent. Alioqui veniemus in Euripideam disputationem, et Stoice œnolademus, neminem prorsus esse liberum, cui nullus vel homo vel affectus dominetur. Quod equidem parum abest

quin verum esse consistat.

— 6. *ἀθῶες*] Ut homines bellicosos, et hostes vincere soliti. Magis autem dolente insaneta mala: et, ut Virgilius ait, "Quondam etiam victis redit in præcordia virtus." Sed si qui virtute careat, rectissime faciunt, si æquis animis ferant servitatem. Sic quoniam leve sit, quod bene fertur onus.

— *ibid.* *καταλόειν*] *ἐμφατικῶς*. quasi dicat, *πάνθ' ὑπερτεῖν καὶ τὰ δίκαια, καὶ τὰ ἠαντία. morem ei gerere in rebus omnibus, sive justis, sive injustis*. Id quod Creon apud Sophoclem *τυραννικῶς* a civibus postulat.

— *ibid.* *ἀθροῦκος*] Id est, ὁ ὀλιγωσῶς ἴσται ἀθροῦκος ἰβριότης. sic malo, quam ὁ ὀλιγωσῶς ἴσται ἀθροῦκος ἰβριότης. articulosus ὁ et verbum ἴσται ommissa, turbant rudiores.

— *ibid.* *ἰβριότης*] *ὑπερφάνος, ἀδίκως, τύραννος*. ejus cantilena est:

"Sic volo sic jubeo, sit pro ratione voluntas."

— 7. *δὲ φασί*] Cautus est Demosthenes, ac vanitatis opinionem cavet, in vituperando Philippo: cui laes humanitatis, sive veræ, sive pro re nata simulatae, tribuebatur.

— *ibid.* καὶ μὴ Δ'] *προκατάληψις*.

— *ibid.* *οὐδὲν*] Pro *οἷα*. sed illud majorem habet *ἐμφασιν*.

— *ibid.* τὸ γὰρ εὐ κέρτατος] Refutatio ejus quod objici poterat, Philippum esse humanam, et justam: sumitur ab adjunctis. Comitatur enim felicitatem inusitatam plerumque insolentiam, insolentiam odium, odium defectio novarumque rerum studium sequitur.

— *ibid.* τὸ εὐ κέρτατος] ἡ εὐκράτεια, ἡ εὐτυχία.

— 8. *παρὰ τὴν ἀξίαν*] *ἄξιος, α, ω, dignus, a, um. ἡ ἀξία, substantivo, dignitas, pretium, meritum. κατ' ἀξίαν, id est, ἀξίως, pro dignitate, ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, supra dignitatem, κατ' ἀξίαν, contra dignitatem*. Significat igitur, Philippum ob improbitatem indignum esse tantis successibus. In β. Ὀλυθ. ὁ *παρὰ τὴν ἀξίαν αὐτῶν δεδουλωμένους Θεσσαλῶν*. Quos, cum hic perdidit vocet, ibi tamen Philippo anteponit. Atque hoc vulgario expositio vocabuli est: sed mihi necio quomodo interdum non tam dignitatem, quam aliquid, quod modum et consuetudinem excoedit, significare videtur. ut, τὸ εὐ κέρτατος *κατὰ τὴν ἀξίαν*, sit insolentia et inusitata felicitas, *κατὰ τὴν ἀξίαν*, εὐτυχία, quam ipse etiam Philippus apud Lucianum sibi tribuit, his verbis: τῷ *εὐκράτῳ* *σοφῷ* τῆς τύχης τῇ *πολλῇ* *πολλῶν* *ἡμῶν* *εὐτυχισμῶν* *κατατάξασαι*. Pœonias item in Messeniis: διὰ δὲ τὴν κοφρότητα οὐ χαλεπῶς ἀποφρογόντων τῶν Μεσσηνίων, *δυνατὶ* τῆς *λακεδαιμονίας*, καὶ *ἀπ'* αὐτῆς *ἴδω*

ναλ ἔργη γόντα, ἀφάσασι δὲ πρὸς οἱ ἄνθρωποι μέλλουσ' ἔχειν ἀκερτῶς πρὸς τὰ παρ' ἄξια. hoc est (ut ego quidem interpretor: qui vult, transferat aliter), cum autem Messenii, ut homines expediti, haud difficulter refrigerent: aestuare Lacedaemonii, atque ex eo jam etiam irasci ceperunt. Natura enim ita fert, ut ea maxime commoveant homines, quae ab usitata ratione recedunt. Indignum scilicet facinus iudicabant Lacones, se a fugitivis Messeniis ita vexari, ut Antonius a Parthis: quos in stataria pugna facile confocissent.

— ibid. ἀφορμῶ] occasio, initium, ansa. μεταφορικῶς. interdum ἐθέλει, id est, sors mensae argentariorum.

— ibid. τῷ καυῆς φρονεῖν] desipiendi. τὸ εὖ φρονεῖν, sapere. Nam φρονεῖν verbum est medice significationis, declarans quamcumque mentis et voluntatis affectionem. unde μέγα φρονεῖν, superbiere, fretum esse aliqua re.

— ibid. τοῖς ἀνοήτοις] incogitantibus, minus attentis. Nam οἱ μορῶ perpetuo καυῆς φρονεῖσι. Potest autem interdum etiam vir prudens vel ex incogitantia, vel perturbatione animi aliqua praepeditus, καυῆς φρονεῖν, praesertim in rebus secundis. Unde poeta: "Difficile est (inquit) aequa commoda mente pati." Declaratur autem haec sententia in Areopagiticis Isocratis exordio: et Cicero primo de officiis sapienter praecipit, prospera fortuna quo pacto sit ferenda. Eusebius ἐν τῷ συλλογῶν δ' ἀφ' ὧντος πλῆθος ἐμπεδιστο πρὸς τὸ καλῶς φρονεῖν ὑπάραχται. et Aeschylus: ἢ βαρὺ φόρμ' ἀθροσως εἰνυχηῖν ἀφρον.

— 9. δόντες πωλλάμεις] Conclusio. Ergo verisimile est, Philippum non tam facile retenturam esse potentiam, quam paravit: sed aut deceptus est, aut decepti Demosthenes. Aut enim manserunt hi omnes, aut vi certe retenti sunt in fide, atque in officio.

— ibid. δόντες πωλλάμεις] His verbis innuit, Philippum socios amissurum esse. τὸ φυλάξει τῷ κτίσασθαι, pro τὸ φυλάττει τὴν κτίσασθαι. ἀέριστοι loco ἰσοτότων. In oratione περὶ συμμοριῶν τὴν ἀγῶνα τὴν ἐκ τοῦ πολέμου μέλλειν εἰν συμβάσθαι, pro συμβεβῆσθαι ponit, ut infra ζημιωθῆναι pro ζημιωθῆσθαι.

— 10. εἰ τείνεν ἡμᾶς] Loco facultatis absoluto, in quo et Atheniensibus belli nervos pecuniam non deesse, et Philippus res non in optimo esse loco, probare contendit: ad exhortationem accedit, id quod usitate fit. Ut enim in edificando, fundamenta primum jaciuntur, ac tunc demum parietes, tectum et ornatus adduntur: sic etiam in suadendo primum docenda res, et confirmanda est, post ad exhortationem veniendum.

— pen. τὴν ἀκαίριαν, τὴν ἐκείνην] τῷ

φιλίππου. Quae autem est illa ἀκαίριαν? Bellum Olynthiorum, Thessalorum perfidia, Barbari studentes novis rebus, quorum fidem lubricam etiam Alexander initio regni est expertus. Vide Arrianum libro 1.

— ibid. καιρὸν ὑμᾶς τὸν κτίσασθαι] Sic Plancus ad Ciceronem: "interim maximam hinc sollicitudinem curamque sustineo: ne, inter aliena vitia, haec gentes (Gallia citerior et ulterior) nostra mala suam patient occasionem."

— ult. συνάρασθαι] Iterum distributione utitur.

— ibid. συνάρασθαι] A συναρῶμαι, ad-juo. Proposito εἰν fere perpetuo etiam in compositione dativum postulat, cui saepe accedit accusativus: ut συμβουλεύσειν σοὶ τὰ δόντα. Potest igitur hic etiam dativus τῷ καιρῷ, vel τῇ τύχῃ (ut Ulpianus monet), vel τοῖς Ὀλυθίοις, subintelligi.

P. 26. 1. πρὸς βενουμένους] τῷ πρὸς εὐ-σέβαι.

— ibid. ἐφ' αἰ] Scilicet χωρία, pro, ἐφ' οὓς τὸν Ἑλληνας δεῖ.

— 2. καὶ παροξύνοντας] τῷ παροξύνειν.

— ibid. λογιζόμενους] καὶ λογιζοσθαι.

— ibid. λογιζόμενους] Ab exemplo hostis Philippi, quo et terrore eis incutit, et odium in eum atque indignationem inflamat.

— 4. τῇ χάρει] τῇ Ἀττικῇ, τῇ ὑμᾶς, si vester ager bello infestaretur. Est declaratio ejus quod praecessit. Quam optatior Philippo dari contra Athenienses possit occasio? Si, ut ille nunc in Macedoniae vicina Thracia Olynthiaco bello vexabitur: sic in Atticæ finibus hostilis esset exercitus.

— ibid. λογιζόμενους — πῶς ἐν εὐσεβί] Hæc male coherent. Dicendum enim fuisset, λογιζόμενους πῶς ἐν εὐσεβί ἐφ' ἡμᾶς ἔλθου. sed Demosthenes αὐτὸν εὐσεβί ex affectu interposuit. Affectos autem leges grammaticæ non minus negligant, quam reipub.

— 5. εἶτα] postea, deinde, demum. saepe et ut Virgil: "Et dubitamus adhuc factis acquirere famam? εἶτ' ἰσοίμην ἐτι διὰ καλῶν ἔργων δίξαι κτίσασθαι;

— ibid. ἀ πάδωντα ταῦτα] Usitate apud Graecos, nec apud Ciceronem raro, prius relativam antecedente ponitur, ut in Epistola ad Carionem: "Expectationem tu una re facillime vincas, si hoc statueris, quarum laudum gloriam adamaris, quibus artibus esse laudes comparantur, in iis esse elaborandum." Naturalis enim ordo talis esset: In iis artibus esse elaborandum, quibus esse laudes parantur, quarum gloriam adamaris.

— 6. τομῆστί] Quia praecessit ἀλογί-σασθαι, utrumque indicativi modi. Sed quia πάδωντα supra scriptum est possi

et hinc *τολμήσαντες* καὶ *αἰσχρόνους* legi.

— 8. Ἰτι *τοῦνυ*] Amplificatio per collationem. Primum autem affirmat, omnino esse bellum cum Philippo gerendum; idque sic probat, quod Philippus et cupiat impressionem facere in Atticam, et cum nemo, nisi ipsi Athenienses, prohibere aut possit, aut velit. Deinde ostendit, quanto præstabilius sit, foris quam domi bellum gerere.

— 10. ἰὰν τὰ τῶν Ὀλυθίων ἀντίχῃ] ἰὰν εἰ Ὀλύθιοι μὴ ἠπταδῶσι, μὴ ἐκπολιορκηθῶσι.

— 11. τὴν ἐκείνου — τὴν ὑπάρχουσαν] Id est, *πατριαν χώραν*, τὴν *Μακεδοῖαν*, ἢ τὴν ἔχει. quasi dicat: Adeo non licebit Philippo Atticam invadere, ut de Macedonia ipsa, regno patrio, sit venturus in periculum. *ὑπάρχουσα χώρα* Philippi, est Macedonia, cæteræque quas subegerat: *μειλάλωσαι*, Olynthus et Athenæ, si rem bene gessisset.

— 12. καὶ τὴν εἰσαίαν καρπούμενοι] *etiam fruentes*. alioqui si *καὶ*, et exponat, constructio postulat non *καρπούμενοι*, sed *καρπώσαντες*. Quare si qui τὴν ὑπάρχουσαν καὶ τὴν εἰσαίαν ταύτων conjungunt, et ad Athenienses referunt, nihil delinquant. quanquam prior illa expositio mihi magis placeret, si conjunctio καὶ abesset, so τότα periodus sic distingueretur: καὶ τὴν ἐκείνου καὶ τὴν εἰσαίαν ταύτων καὶ τὴν εἰσαίαν ταύτων, etc. Sed hoc si displicet, sic distingue: καὶ τὴν εἰσαίαν ταύτων καὶ τὴν εἰσαίαν ταύτων, etc.

— 13. ἂν ὕ ἐκείνου] Scilicet, τὰ ἐπὶ ἑράμει, τὴν Ὀλυθίαν.

— ibid. τίς αὐτῶν] Remotione partium probat, nihil Philippo obtare posse.

— πεν. δῆρῃ] Supra dixit, ἔγωγε βούληται, sic audacius et apertius in progressu loquitur.

— ibid. καθῆξιν] *Lenè* verbum est. sequitur declaratio satis gravis, καὶ συσσεβαλοῦσιν. Est enim *εἰσβάλλειν*, hostiliter invadere, impressionem facere.

— ibid. μὴ ἴαν] *προσπειρωξίς*, *προδιόξθωσι*, sive *προβηματῖα*.

— ibid. μὴ ἴ] *ne sit, ne videatur*. petit veniam libertati orationis. Qui μὴ ἴ exponat, ἰὰν μὴ ἴ ἴαν *εἰκρὸν εἰσπῖν*, *λήγομα* ἂν ἔτι καὶ συσσεβαλοῦσιν: de suo verba Demostheni largiuntur.

— ult. καὶ συσσεβαλοῦσιν] Inversio. — ibid. ἀλλὰ θεαίης] Scilicet *καλόσσοισιν αὐτῶν δῆρῃ καθῆξιν*. In Phocidæ fuerunt viginti dux arbes, et inter cæteras etiam Delphi. Est autem Phocis *Βεοτιῆς* finitima.

— ibid. εἰ τὴν εἰσαίαν] Argumentum a minori ad majus, et ab absurdo.

— ibid. εἰ τῶν] Brevitate utitur. Sententia clara est, sed verba sic absolvi possunt: *ὡς ἂν τὴν Ἀττικὴν φυλάξωσι; Atticam quo pacto tuebitur?*

P. 27. 1. τὴν εἰσαίαν] Scilicet *χώραν*, τὴν *θεαίαν*.

— ibid. οὗ τῃ ἔστις] Id est, *δυναμειος*, *qualis*, cum particula *τῃ* et *εἰμὶ* significat *δυναμειος*: et declinatur per omnes casus, numeros, et genera, more aliorum adjectivorum. in secunda Olynthiaca, *ἀξὸς οὐδαμῶς εἶναι τὴν ψεύδοσθαι*, participium *ἔστις* est omissum: et ipsum *εἶναι* τῃ, non tam pro *δυναμειου* quam *βουλομειου* vel *εἰσπῖν* videtur poni. Quis enim est, qui mentiri non possit? quam paucissimi sint, qui, commodi præsertim sui causa, mentiri non et velint et soleant. Nam scite mentiri, quod ejus esse dicit Plato, qui rectissime vera possit dicere, aliud est.

— ibid. θεοθῶσται] Scilicet *αὐτοῦς*.

— 2. ἢ ἄλλος τίς] *Thessalos* tacuit, quia eos a Philippo esse alienos ostendit. Quare propensiores in Atheniensium amicitiam videri poterant. Haec enim igitur ostendit, Philippo non defore facultatem, Olyntho capta, in Atticam invadendi. Nunc cum etiam velle, probandum est. Voluntas enim et facultas, ut in omni genere actionum humanarum, sic in conjecturis etiam et consiliis dominantur.

— ibid. ἀλλ' ἢ τὰν] Ἀνθυποφρά. Fortasse nolet, etai possit.

— ibid. ἀλλ' ἢ τὰν] ἢ ἰτάν, *o bone, o sociè, hœus tu*. Vocativus irregularis ab ἴτης, *socius, civis, amicus, equalis, necessarius*. ἀλλ' ἢ τὰν, *at vero, at hercule*.

— 3. τῶν ἀποσπῆτων] *Refutatio* sumpta a signo. Ait se facturum: ergo vult. sed multa diuntur alias vanitate quadam ingenii, alias certo consilio, et terroris causa. Quare hoc argumentum non perpetuo verum est, et in Philippicis certiores conjecturas affert Demosthenes.

— ibid. τῶν ἀποσπῆτων] Id est, *ἀποκῆτων*.

— ibid. μίντ] *μίντῃ*.

— ibid. ἂ νῦν ἀμειαν] Argumentum a minori ad majus. Jactat se facturum, quum non potest. Quanto magis faciet, quum poterit? Incidit et absurdum: Jactare te facturum, quæ nolis, non convenit.

— ibid. ἔπιαν ἐρλισηάνων] *incogitantiam dōbens*: id est, cum *isocogitantis* reprehensione, ob quam jactantiam parum prudens habetur, parum considerate. Pertinet hoc etiam ad consolationem Atheniensium, et eorum potentiam celebrationem. sic *ἐρλισηάνων γλῶσσα*, *μῆμψιν*, *esse deridendum, esse reprehendum, ἐρλισηάνων δῆλον*, *ὁ ἐρλισηάνων* et *ἐρλισηάνων*, quid sit in Forensibus commodius dicitur.

— 4. δυνάεις] ἰὰν *δυνάεις*.

— ibid. ἀλλὰ μὲν ἴλεμα] Jam tandem explicat discrimen, idque κατὰ *σφάλμα*.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΒΟΛΦΙΟΥ

Ω ΤΙΓΓΙΕΩΣ ΤΩΝ ΕΚ ΤΗ ΣΒΕΥΙΑΙ'ΡΑΙΤΩΝ ΚΑΙΝΩΝ

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Εἰς τὰ Σχόλια τὰ εἰς ἅπαντας τοὺς Δημοσθένους λόγους, τὰ περὶ τῶν λέξεων καὶ φράσεων ἀκριβῆ ἐξήγησιν, τῶν ἀπορίας τισὶ παρέχων δοκούντων ἐν τοῖς μάλιστα ἀσχολούμενα.

ἘΝ ΤΙ ΤΟῖΣ Ἐμπροσθεν χρόνοις, πλείστοις ἀγνωμοσύτατοις κριταῖς περιτυχόντες, καὶ τῶν ἐπιπλείους ἴσασθαι τοὺς συνοφανέσοντας τούτω τῷ ἔγγράμῳ, τῶν χρόνων εἰσαμένους, προειδότες, οὐκ ἀποδιδίχασι περιφρονεῖν ἀλλὰ κατὰ δύναμιν, ἕκαστὸν τὸ εἰκαστὸν ἴδη τούτ' ἴσως ἐπισημαίνουσι τυγχάνουσι, ἐπιτελεῖσαι φιλοτιμοσύμαδα, οὐδὲν οὐτὶ κέρους οὐτὶ δεξερῶν ἐπισημαίνουσι, ἀλλὰ τοῖς φιλέλλουσι τῶν μεμελεσμένων χαρισίωμαι, ἐφ' ἴσως ἂν ἡμεῖς ὁ θεὸς τῶν τε ζῶν καὶ ἰσχυρῶν συγγραφεῶν χρησόμεθα. καὶ τὰ μὲν τῆς δεινότητος τῆς ἐν τοῖς λόγοις, καὶ τὰ πᾶσι τῶν μαθητευμάτων, τὰ τοῖς μὲν οὕτως τοῖς δὲ ἐκείνους τεχνολογούμενα, τοῖς πλείους σχολῆς-εὐποροῦσι, πολυπραγμοσύνῃ παρακίνας, τὰ περὶ τὰς λέξεις καὶ τὰς φράσεις, τὰς ἀσαφῆς ἔχειν δευώσας, ἐφ' ἴσως ἂν οἷασι ἄμην ἀκριβοσύμαδα, τὰς τε τῶν πάλαι σοφῶν τὰ τοιαῦτα, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς σπουδαίων ἀνδρῶν μαρτυρίας, ἵνα ἂν παρὴν παρατιθέντες. ταῦτα τούτων διὰ βραχίονα προμυθισόμενοι, ἐκ' αὐτῶν ἴδη τὸ ἔργον τελεῖμεθα, ἐπὶ τῇ Διῶν χριστότατι μάλλον, ἢ τῇ ἴδῃ σοφίᾳ, πᾶσιδοῦντες.

ΚΑΙΝΑ ΕἰΣ ΤΟΝ Α. ΤΩΝ ΟΛΥΝΘΙΑΚΩΝ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΛΟΓΩΝ ΣΧΟΛΙΑ.

P. 9. 1. Ἀπὶ πολλῶν ἂν χρημάτων ἡμεῖς εἰσεῖναι νομίζω, εἰ φανερόν γίνωτο) ἂν εἰσεῖναι, ἀπὶ τοῦ, εἰσεῖναι, εἰ γίνωτο, ἀπὶ τοῦ, εἰσεῖναι τὸ μῆλλον συνόσειν τῇ πόλει, φανερόν γίνωτο. παρατηρητέον τοῖς φιλέλλουσι τὰς τοιαύτας περιφρονήσεις διὰ τοῦ, εἰ, συνόσειν, ἀπὶ τῆς πτώσεως, ἕκαστὸν ἂν τὸ προσηγορούμενον ἥμα ἀπαιτῶ, κεραινοῦ.

— Ibid. ὁ ἀδελφὸς Ἀθηναῖος) Ἐλλητισμὸς Δημοσθένει συνόσει, ἢ προσόσει. ὁ ἀδελφός, ἢ οἱ Ἑταῖοι σπανίστατοι μαιώσονται.

— 2. τὸ μῆλλον συνόσειν) περιφρονήσεις, τὸ συνόσειν, ἀπὸ οὗ καὶ τὸ μῆλλον συμφέρειν διὰ τοῦ ἴσως οὕτως εἰπῶν σύνθετος.

— 3. περὶ ἂν καὶ σπουδῆτε) ἦσαν τῶν μάλιστα συνόσειν τῇ πόλει παρακίνας. ἢ δι' οὐρανὸν τῆς διακίνας, μᾶλλον ἢ τῆς λέξεως, συνηχέεται ἢ ἑλλητιστικῶς τὸ συνόσειν ἐν τούτοις, περὶ ἂν, ἦσαν τῆς συμμαχίας τοῖς Ὀλυθίαις, τὸ δὲ εἰ ἀναγκαῖα τις ἐκείνως περὶ οὗ, τῶν μάλιστα συνόσειν τῇ πόλει, οὐχὶ δι' οὐτὶ τοῖς Ὀλυθίαις, οὐτὶ τοῖς τῶν θεωριῶν ἐπιμαίνουσιν προσωπικῶν γὰρ τὸ φανῶν.

P. 10. 1. τῆς ἡμετέρας τύχης ὑπολαμβάνων) ἦσαν, ἴσως οἷμαι τὸ ἑπιτελεῖν ἐκείνους. τὸ ἐπὶ τῶν ἰδῶν, εἰπῶν, ἕκαστὸν ἂν εἰπῶσι.

— 2. ἐκ τῶν παρακίνας) οὐκ ἴσως μαιώ-

νους καθάπερ ἡμεῖς, πολλὰ τῶν δεύτων, πολλὰ τὰ δέοντα, καὶ συνόσειν τῇ πόλει.

— 3. ἕστ' ἐξ ἀπάντων) τῶν τε μετὰ οὐδέποτε, καὶ τῶν χωρὶς ταύτης εἰρημῶν, διὰ τὸ σαφές τῶν πράγματων καὶ ἴσως ἀμφισβητήσιμος. ἢ, ἀπὶ τοῦ, ἢ ἕκαστα ταῦτα.

— 4. τὴν ἀφῆσαι γινώσκει ἡμεῖς) ἕστ' ἡμεῖς ἀφῆσαι δύναται ἡμεῖς τὸ συμφέρειν.

— 5. ὁ μὲν οὖν παρὸν καιρὸς) τῆς τε συμμαχίας τῆς πρὸς τοὺς Ὀλυθίαις, καὶ καθ' ἣν ἐπὶ φίλωνταις τοῦτον ἰσχυρῶν, τῶν πᾶσι ἀπάντων ἐπιχερεῖ, καὶ ἡμεῖς ταπεινὰ φέρωμεν, πῶς δὲ ἀπερῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι, τὸ καιρὸν οὕτως ἡμεῖς ἴσως; διὰ τὸ μὲν οὖν αὐτῶν ἔχον, καὶ ἐκτελεῖσθαι τὸν φίλωνταις δύναται δεικνῶν.

— Ibid. μαιώσονται) λέγει φανῶν ἀφῆσαι) σχεδὸν λέγει καὶ φανῶν, ἢ βοῶν, ἐπιτηνῶν τῶν φανῶν, καὶ διατηνῶνται διὰ τὴν σπουδὴν τῆν πρὸς ἡμεῖς, φοβούμενος, μὲν κατὰ τὸ εἰσεῖναι παρακίνας τῶν παρακίνας, ἀποδιδίχασι τῆς καὶ ἑλλητιστικῶν.

— 6. τῶν παρακίνας ἡμεῖς ἐκείνους) πᾶσι τῶν ἐπὶ φίλωνταις; ἢ τῶν τῶν ἑλλητιστικῶν; ἢ τῶν πρὸς φίλωνταις πᾶσι; καὶ τῶν πᾶσι τῶν ἐπὶ φίλωνταις πᾶσι ἀλλῶν.

— Ibid. ἡμεῖς αὐτοῖς) τῆς τῶν μὲν μαιώ-

φίλον ἐνός· ὅτι εἰ Ὀλυθίου ταῖς τε τῶν Ἀμφικτυῶν καὶ Ποδοῦσιν συμφοραῖς σφύροντο ὁδόντες, καὶ τὴν βασιλευσίνην καὶ τυραννίδος ἐναντίον ὑπολογιστέαι, οὕτω πιστεύουσι φιλόνομα, οὗτ' Ἀδωνίου ἀποστρέφονται.

— *ibid.* καὶ δίκας ἀπιστοῦν ὀρμαι] γνόμα καθόλου, ὅς ἐστι ἀιτιολογία προφανὲς ἐν τῶν διαφύροντο σκεπῶν. αἱ μὲν γὰρ πολιτεῖαι τῆς ἀπτομοσίας καὶ ἐλευθερίας ἐξίστανται· αἱ καὶ τυραννίδος μέγιστα μὲν ἀπάντων· αἱ δὲ μὲν, τῶν γὰρ ἰσχυρῶν ἐκείνων ἐπιδημοσίων.

— *ibid.* ἀπιστοῦν] οὐχ ὀλον' ἐστὶ ταῖς πολιτεῖαις ἢ τοῖς ἀπτομοσιμαῖς ἀπιστοῦν τῇ τυραννίδι, ἢ γὰρ τοῖς μισθόχοις καὶ βασιλευσίν.

— 2. ὀρμαι] τούτο μὲν διαβεβαιωτικὴν τὴν δ' ὀρμαι διατακτικὴν εἶναι φασί.

— *ibid.* ἄλλως τε] καὶ μέγιστα ἴαν.

— *ibid.* χόρον ἔραρον ἔχων] εἶπε αἱ πολιτεῖαι εἶπε αἱ τυραννίδες. τῶν γὰρ πρὸς τι τὸ ἔραρον, καὶ ἀντιστρέφου.

— *ibid.* ἕμερον] Πλάτωνος βίβη Δημοσθένους καὶ μέγιστα ταῖς διὰ τὴν γυνήσων ἀφαιμαχίαις, ἀναξικρατικῶν ἐκείνου τῶν πολυμοσίων πρὸς ἀλλήλους διαφύρον.

— 4. ταῦτ' οὖν ἠγωνιστάς] συμπίρασμα τῆς καταστομῆς. ἢ δὲ τάξις· φασὶ οὖν, ὃ εἰ. Ἀ., δεῖν ἠμῶν ἠγωνιστῶν ταῦτα, καὶ ἐνδημοσίων τῶν ἄλλα πάντα ἂν προσέκειν, δεῖν ἰθαυτοῖς, καὶ τὰ λοιπὰ.

— *ibid.* ἠγωνιστάς καὶ ἐνδημοσίων] πόντον ἠγωνιστῶν ἠγωνιστῶν καὶ ἐνδημοσίων; ἢ μάλλον, δεῖν ἠμῶν γινώσκων ταῦτα καὶ ἐνδημοσίων;

— *ibid.* ταῦτα] τὰ περὶ τῆς εὐπιστοῦ καὶ θηβαίας συμμοχίας τῶν Ὀλυθίων.

— 5. πᾶσα ἂν προσέκειν πάντα] τίνα δὲ ταῦτα; αἱ τὴν φιλοσίων ἠγωνιστῶν, καὶ αἱ τῶν πρῶτον ἀρετῶν, καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς πόλεως καὶ αἱ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἐκείνου βλάβαι καὶ κέραι.

ibid. δεῖν ἠθλοῖσιν] βουθῶν Ὀλυθίων.

— 6. καὶ παρεξουσίαι] κατὰ φιλοσίων, ἠγωνιστῶν τῇ Ἑλλάδι. δεκαὶ δὲ τὸ πῆμα ἐπὶ δὲ μᾶλλον σπουδῆς καὶ προθυμίας, ἢ ἐργῶν καὶ θυμῶν σημαντικῶν εἶναι.

— *ibid.* καὶ τῆ πόλεως] τῷ πρὸς φιλοσίων.

— *ibid.* προσέχων] τὸν τοῦ, ἐπιμελεῖσθαι τῷ πόλεως.

— *ibid.* εἰ πῆς ποτα] πρῶτον γὰρ φιλοσίων δ' ἄγον ἠγωνιστῶν αἱ Ἀθηναῖοι ἐν τοῖς δεῦν χρόνοις, ὅς ἐν τῇ ἰσχυροῦς ἐκείνου ἠγωνιστῶν.

— 7. χρέματα εἰσφέροντας] τῷ εἰσφέρειν, τῷ ἐξίπαι, τῷ ἐλαστικῶν μὲν.

— *ibid.* αὐτοῖς ἐξίστανται] οὐχὶ δὲ ξίνους μισθόχοις ἐπιμελεῖσθαι.

— *ibid.* ἀπτομοσίαι] μὲν ἀπτομοσίων, ἢ ἀπτομοσίων, καὶ ἀπτομοσίων σκεπτομένων, ἢ ἀπτομοσίων ὄντων.

— 8. μὲν ἠγωνιστῶν] μὲν γνόμας, μὲν σφύρονται, μὲν χρέματα, μὲν ταῖς ἀλλοῖς παρεξουσίαις.

— *ibid.* οὐδὲ γὰρ λόγος] τῷ συμπεράσματι ἰτίρας ἐπιλογὴν κατασκευάζει, καὶ πρῶτον ἐκ τῆς κρείσσων αὐτῶν τῶν ἀπτομοσίων, εἰ καὶ μετὰ πόλεως καὶ ἀπτομοσίων διαφύροντο εἰσπτομοσίων τῷ τῶν αὐτομοσίων ἐπιμελεῖσθαι.

— *ibid.* οὐδὲ γὰρ λόγος] ἀλλοῦ καὶ ἐπιμελεῖσθαι. πολλοὶ δ' ἀπτομοσίων λόγους διδοῦναι καὶ ἰσθλοῖ.

— *ibid.* οὐδὲ σπῆσις] πρῶτον ἀπτομοσίων.

— 9. τὰ δίστα ποσῶν] τοῖς Ὀλυθίων συμμοχίαις.

— 10. ὁ πάντες ἐδουλοῦνται] συχρῶς ἐλπίσων.

— *ibid.* ὅς δὲ] ἐπὶ δεῖν, δεῖν.

— *ibid.* ἐπιμελεῖσθαι] παρεξουσίαις πολυμοσίων ἐπιμελεῖσθαι, ἢ πολυμοσίων ποσῶν.

— 11. ἀπτομοσίων] ἀπτομοσίων, ἀπτομοσίων καὶ ἀπτομοσίων.

— *ibid.* καὶ ταῦτα] ἐπὶ δὲ καὶ ἐπιμελεῖσθαι. ἀπτομοσίων ἀπτομοσίων τῶν πρῶτον. ἢ τίνας, ἐπὶ πιστότερος συμμοχίας, καὶ βεβαύτερος, ἢ ἀπτομοσίων, τοῦ πιστότερος.

— *pen.* ἀπτομοσίων τῶν πόλεως] ἐπιμελεῖσθαι πολυμοσίων.

— *ult.* μέγιστον] μὲν τινας χροῖον.

14. 1. ταῦτ' ἄν] ταῦτα ἡμῶν, ἢ, τὸ πολυμοσίων δεῖν. πᾶσι ἀπτομοσίων, τὸ καὶ πρὸ οὐλοῦν μὲν, ἐπὶ οὐ δὲ φοβῶσθαι τὸ ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἀπτομοσίων τῶν Ὀλυθίων. ὁ στοχασμῶν ἐπὶ οὐκ εἰκόσ, τῶν μισθόχοις καὶ φοβημένους διαλλάττωσθαι.

— *ibid.* ἐκ τῶν πρὸς αὐτοῖς ἐπιμελεῖσθαι] διότι ἐπιμελεῖσθαι αὐτοῖς ἀπτομοσίων, καὶ ἐπιμελεῖσθαι, καὶ ἀπτομοσίων, ἀπτομοσίων τὴν Ἀπτομοσίων ἠθλοῖσθαι.

— 2. ἐκός] ἐπὶ.

— *ibid.* τῶν ἐχθρῶν ἔχων] καὶ τῶν, καὶ ἔχων ἐξίπαι, ἐχθρῶν ἐξίπαις φιλοσίων, ἀπτομοσίων.

— 3. ἠθλοῖσθαι] ἠθλοῖσθαι τῶν πρῶτον ἢ τῶν ἀπτομοσίων ὄντων καὶ ἀπτομοσίων τῆς πρῶτον.

— *ibid.* καὶ πιστότερος] οὐ μόνον ἔρα ἐκ φιλοσίων, ἀλλὰ καὶ πιστομοσίων καὶ ἀπτομοσίων, φιλοσίων ἀπτομοσίων. συμμοχίας, ἐπὶ ἐκ μὲν τῶν ἐπιμελεῖσθαι μῆτος. ἐκ δὲ τῶν ἀπτομοσίων φόβος, ἐκ ἀπτομοσίων δὲ τούτων ἐχθρῶν βεβαία γίνονται.

— *ibid.* οὐ δὲ δὲ τῶν πρῶτον] ἀπτομοσίων τῶν πρῶτον.

— 4. παρεξουσίαις] ἀπτομοσίων γνόμας.

— 5. ἀπτομοσίων] παρεξουσίαις αὐτοῦ. εἰκόσ τῶν καὶ πρῶτον δεῖν, ἐπιμελεῖσθαι μὲν γνόμας, ἐπιμελεῖσθαι δ' ἄν, εἰ μὲν κατὰ δὲ, πᾶσι ἀπτομοσίων.

— *ibid.* οὐδὲ σπῆσις] ἀπτομοσίων τῶν πρῶτον ἀπτομοσίων παρεξουσίαις, τῶν ἐκ τῆς ἐπιμελεῖσθαι βλάβαι συστομῶν.

— 6. αἱ γὰρ, ἐπὶ ἠγωνιστῶν βεβαία ἀπτομοσίων] πῆ μὲν ἠγωνιστῶν ταῦτ' ἐπὶ τῆς τε ἀπτομοσίων καὶ τῆς ἀπτομοσίων τῶν Ἀπτομοσίων πῆ δὲ ἐπιμελεῖσθαι, διότι συστομῶν ἐπὶ ἔχωντες καὶ καλλίστων τῶν δίκων.

μιν, ἠμέλησαν τοῦ καιροῦ, ῥαδίως ἀν σώσαντες τοὺς ἰεῖτας, καὶ τῆν ἐν τοῖς Ἑλλησιν ἡγεμονίαν ἀναλαβόντες.

— 7. Ἀμφιπολιτῶν ἴεραξ] γενικαὶ ἐπὶ μισρομῶν κείμεναι· εἰ μὴ ἄρα σπινθεὶν διὰ πρίσβους.

— ibid. παρῆσαν — ἐπὶ τούτῳ τὸ βῆμα] παρὰ τὸ πάριμι, τὸ παρὸν εἶμι. ἢ παρῆσαν, παρὰ τὸ παρίηαι, τὸ προσελθῆναι. σημειώσαι, ὅτι οἱ πρίσβους Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ βήματος ἰδμευγόρου.

— pen. κελύοντες] μισρομῶν προστάττοντες ἐπὶ τῷ συμφρονεῖν ἡμῶν.

15. 1. ἰπτερ τῆς τῶν Εὐβοίων σωτηρίας] Πρωταρχος, Δημοσθένης] Δημοσθένης εἰς Εὐβοίαν ἐξόρμησι τοὺς Ἀθηναίους, καταδεδουλευμένον ἐπὶ τῶν τυράνων Φιλίππου. καὶ τὰ ἱεῖρα, ἡγεμονιακῶν ἴσθι τούτῳ τὸ παρῆσαι γημα, καὶ διὰ τοῦτ' εἰνοῦν ἅμα καὶ συστατικῶν τοῦ δυνατοῦ τῶν Ἀθηναίων. σημειώσαι δὲ, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι μάλιστα ὑπὲρ ἑτέρον ἢ ἑαυτῶν ἀποθυμίσθησαν λόγοντι· οὐχὶ μόντοι τοσοῦτον ἴσως δ' ἐπιπέσειαν τοῦ τρόπου, ὅσον διὰ τὰς τῶν δεμωγαγῶν δωροδοκίας καὶ κωροδοκίας, ἢ καὶ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας καὶ δυνατοῦστας ἦεναι.

— 2. τῶν μετὰ ταῦτα] γενομένων.

— 3. πραγμάτων] ἀρχολογίαν καὶ πόλεμον ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως περὶ ἧς, Ἰσκαράτους τοῦ πρὸς Φιλίππου προσέμου ἀναγνωστίης.

— ibid. Ποτιδαια] Στίφανος, πόλις Θράκης. Πλίνιος δὲ, Μακεδονίας εἰμὶ φησι ταύτην, Κασσάνδρειαν πρῶτον λογιμένην. ἐξαλλάσσονται δὲ τὰς προσγορίας εἰς τε χῶραι καὶ εἰς πόλεις κατὰ τὸ δοκοῦν τοῖς κρατοῦσι.

— 4. Μεθῆν] πλείους ταῦτων, εἶχον τοῦτομα. νοστήν δ' ἰταυθὰ τὴν εἶς' ἐπὶ Μακεδονίας εἶς' ἐπὶ Θράκης.

— ibid. Παγαγαί] Θητταλίας, πλείους Παλλου τοῦ θρους, ἀφ' ἧν ὁ Παγαγιτῆς κόλπος ἀνέμασται.

— ibid. πᾶλλα] χωρία, ἴσως τὰ ἐπὶ Θράκης περὶ ἧν ὕστερον.

— ibid. ἦνα μὴ καθήκαστα λίγων] ἀποδοξίς, μεγάλως καὶ συγχρῆς μεθυμίας ἰλαχτικῆ.

— 5. εἰ τότε τούτων] τῶν τόπων ἢ χωρίων ἰνί.

— 6. τῶ πρώτῳ] τούτῳ γὰρ ἀπικρουσθίς, οἷα ἀν ἔλθον ἐπὶ τὸ δεύτερον.

— ibid. προθυμίας] κατὰ καιρῶν, καὶ μετὰ τῆς προσκελευσῆς παρασκευῆς.

— ibid. ἄς προσῆκιν] αὐτοὺς βουθεῖν.

— 7. αὐτῶ] ἄλλ' οὐ διὰ ἕτην.

— ibid. ῥῆσι καὶ πολλῷ ταπεινότερῳ] ῥῆσι ἀν ἦν προσωλεμειν, καὶ πολλῷ ταπεινότερος καὶ ἀσθενέστερος.

— ibid. ἰχρόμαθα] περιφρόμηδ' ἀν αὐτοῦ κατὰ τὸ σῶμασι.

— 8. ἦν δὲ τὸ μὴ παρῆν] τῷ διστι ἰποτάττει τὸ γενόμενον.

— ibid. εἰ κερῶν] τοὺς παρασκευασθέντας καιροὺς, καὶ συμμέλους τοὺς παρασκευασθέντας.

— 9. σῆσθαι] ἔξιν· ἐπιλοκιστία αὐτέων.

ἀδρῶν.

— ibid. καὶ νύξθησαν καὶ κατιστήσαντες ταλιούτων] μὴ κινδύσαντες ὄππου ἀξυθῆται καὶ μείζον γένεσθαι.

— pen. ἴλως οὐδὲς πο] ἄλλ' οὐ πολλῷ ὕστερον μέγιστος ἀπάντων τῶν τῆς Εὐβοίας βασιλέων, τῶν πόνοτι γενομένων. Ἀλέξανδρος ἔχθητο· τὴν δύναμιν παρασκευασθέντες αὐτῷ Φιλίππου, καθάρως. Διὰ τῶν τῷ Σελουμῶντι τὴν σπριμισίαν εἰς τὴν τοῦ ἐν Ἰερουσόμοις ὀνομαστοτάτου ναῦ κατασκευῆς.

— ult. νοὶ δὲ καιρῶς ἦεναι] τοῦ καθελῆναι, καὶ πάλω μικρῶν καταστῶσαι Φιλίππου, καὶ τοῦ πολλῷ ταπεινότερον χρεῖσθαι αὐτῷ. τίς; οὗτος ὁ τῶν Ὀλυθίων.

— ibid. νοὶ δὲ καιρῶς] μετὰ τὴν ἐπιπέσειαν τῆ ὀλιγορίας καὶ τῆς διὰ ταύτην ἑλλάδος δόξης, παραμυθία παραβηθητικῆ τῶν ἀπροσῶτων, ἄς θεοφίλων ὄντων καὶ εὐτυχεύοντων, δὲ προσηρητικῆ ἐκ' εὐχρηστίας καὶ ἀποθυμίας πρακτικῆν.

16. 1. αὐτόματος τῆ πόλεως] διαφρονεῖται ἢ διάδοξίς. ἔνοι γὰρ συνέζευξαν τίς; οὗτος; ἐκείνηστας; ὁ τῶν Ὀλυθίων. ἔτερος δὲ μεθυμίας ὄντης ἐρέσθης, ἰφερῆς ἀήληθους οὐτως νοὶ δὲ καιρῶς ἦεναι τις, τούτιστιν, οἷα εὐκαταφρόνητος, οὗτος ὁ τῶν Ὀλυθίων, αὐτόματος τῆ πόλεως. καὶ ὁ μὴ κῆς ὁ αὐτὸς ὄνομασθαι ἄς τις ἀναγῶν δειμυτῆρα δὲ ἢ ἐρέσθης.

— ibid. ὁ καιρῶς τῶν Ὀλυθίων αὐτόματος ἦεναι τῆ πόλεως] ἐν τοῖς ἄνω, καιρῶν παρασκευασθέντων ἴλεξεν. ὁ δὲ καιρῶς τῶν Ὀλυθίων τούτους μὲν αὐτῆς ἀναμῆρα ἔχθητο (οὐ γὰρ εὐτυχῆς δυνατοτέρῳ πολυμειν), τοῖς δ' Ἀθηναίοις εὐκαταφρόνητος ἴλεξεν παρασκευῆν τοῦ κατασκευασθῆναι Φιλίππου, καὶ τοῦ τῆν ἐν τοῖς Ἑλλασιν δυνατοῦστας ἀναλαβεῖν, ἄλλὰ καὶ οὗτοι ἐφῶσθαι τῶν ἰλιθίων, ἐπιλοκιστίας δὲ τῶν οὐδὲν τῆς φορῆς τῶν καιρῶν.

— ibid. τῶν προτίων ἰκίνοσι] γράφεται καὶ, τῶν πρώτων, τοῦ δῆπου τῶν Ἀμφιπολιτῶν, καὶ τοῦ τῶν Πυδαίων, καὶ τῶν λειπῶν.

— 3. καὶ ἔμωγος διὰ] ἢ τάξις καὶ λογιστῆς τις ἄλλος τῶν ὑπογεγραμμένων παρὰ τῶν θεῶν ἦρῶν, ἀν καταστὰς, δοκῆ μὴ ἔχον ἀν εὐκῶτος αὐτοῖς χῆμα μεγάλῳ ἔμωγος καίτωρ πολλῶν οἷα ἔχθητων ὄς δι.

— ibid. ἀν — καταστὰς] ἀντὶ τοῦ, εἰ κατασταθῆσι τις. σημειώσαι, ὅτι τὸ ἴστωμα, ἴστω, ἴστωμα, ἴστωμα, ἴστωμα, ὁσῶς, ἅμα πῶσι τοῖς συνδύοις, ἰεραγικῶς ἄς ἐπὶ τὸ πλείστον λαμβάνονται. τὸ δὲ ἴστωμα, ἴστωμα, ἴστωμα, ἦν μὲν οὐδὲν ἄλλο, ἢν δὲ καθευτικῶς.

— ibid. ἔμωγος διὰ] ἢ δῆπος, καὶ οἷα ἀδῶδως, ἀλλὰ προκαταληπτικῶς.

— ibid. ἄλλως λογιστῆς] ὁ οὐ μόνον τὰ δεδωκεμῆνα καὶ ἀτυχεύοντα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπισηρηθέντα καὶ κατασκευασθέντα λογίζομενος.

— ibid. ἰστωμα] τῆ καὶ ἀποστολῆς ἴσως τοῦτομα τὸ ῥῆτον, τῆ τῶν ἀδρῶων μεθυμίας καὶ ἀγνοουμένη καὶ ἀμωσῆσα τῆ οἷς τὸ θέσι, δοκῆ αὐτῶν ἰστωμασθῶν. ἢ πολλὰ γὰρ τῶν καιρῶν οἷα ὄραμεν, ἢ ἐρέσθης ἀφῆμεν, ἢ

λαβόντες οὐδ' ὁσίως οὔτε σωφρόνως αὐτῷ χρεώμεθα. εἶτα οὐ τῷ ἑαυτῶν ἀφροσύνη καὶ βουβημία καὶ ἀβελτηρία ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ τῷ θεῷ προσεῖα καὶ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων ἐγκαλεῖσθαι ἀτυχίσαντες, ἢ καὶ πάλιν ὄσα ἑκούσθησαν καταφθέσσαντες, ἀδικήματα λογιζομένη καὶ ἔργα φίλαυται καὶ μεμψιμοίροι ὑπερχοῦσι.

— 4. τῶν ὑπεργυμίων παρὰ τῶν θεῶν ἡμῶν] τῶν θεῶν εὐεργιστῶν, τῶν παραπτωκτόνων κακῶν, καὶ αὐτομάτων ἰκόντων τῇ πόλει. ἢ φέρεται, τῶν ὑπάρχον τι τοι, μάλλον δὲ, τοι τι ὑπερχῆσαι παρὰ τῆς, καίτοι καὶ τούτω σπανιότερον, κακότερον δὲ, τὸ ὑπάρχειν τι τοι παρὰ τῆς. ἢ ἑτέρως, τὸ ὑπάρχειν πρότερον, τῶ ἀμύνεσθαι, ἀντίκειται.

— 5. τὸ μὴ γὰρ] λύσις ἀντιθέσεως μεταπτυχῆ. ὁ νόος, ὅτι ἕτερον ἴσθι τὸ ἀμειλίην τοῦ ἀτύχαιν, καὶ ὅτι ἴσθι κακῶς πρότερον οὐ παρὰ τὴν τύχην, ἀλλὰ παρὰ τὴν ἰδίαν ἐπιμελίαν ἕτερον γὰρ καὶ τὸ ἐπιμελεῖσθαι τοῦ εὐτυχῆν.

— ibid. τὸ ἀπολωλεῖσθαι] ἡμᾶς, ἢ, τὸ πολλὰ ἀπολωλεῖσθαι ἡμῶν τὸ ἀπολωλεῖσθαι πολλὰ ἐν τῷ πολλῷ ἢ αἰτία ἀμείλια ἢ ἕμιετρες.

— ibid. πολλά] καὶ χρέματα καὶ χάρις, ὅτι δὲ στρατιώτας καὶ δοῦλους.

— 7. τῆς ἡμετέρας ἀμείλιας] ἔργον ἢ ἴδιον εἶναι.

— ibid. θεῶν τις ἂν] νομίσαι τὴν ἡμετέραν ἀμείλιαν αἰτίαν εἶναι, καὶ αἰτιάσασθαι ταύτην τῆς ἀποβολῆς, οὐχὶ δὲ τὴν τύχην.

— 8. τὸ δὲ μὴ πάλαι τούτω πεπονηῖναι] καὶ πρὸ τοῦ φιλικτικοῦ πολέμου, καὶ ἐν αὐτῷ τούτω χροσιότερον ἰδοῦ, ὅπως καὶ ἢ ἀποβολῆ τῶν κακῶν ἐν ἀγαθῷ μορῆ πηροῦσθαι. πῶς δὲ εὐχαριστότερον δεχέσθαι δεῖ τὴν τοῦ θεοῦ εἰς ἡμᾶς μακροθυμίαν, χάριαν ἡμῶν τοῦ μετανοήσαι διδόντος;

— ibid. τὸ μὴ πεπονηῖναι] ὅτι οὐκ ἐπαύθημεν, ὅτι πείθηται, παρακαμίντος μίσους τοῦ φαινομένου. δεῖ δὲ τοὺς σχηματισμοὺς τῶν ἡμετέρων, καὶ τὰλλα τὰ γινόμενα, ἐκ τῶν γραμματικῶν προμαθῆναι κακῶν, εἰδ' οὕτως ἐπιχειρεῖν τῇ δημοσίᾳ ἀναγοῦσθαι ἀλλὰ μὴ παρ' ἡμῶν τὰ κακῶν προσηγοῦν. ὁ γὰρ τὰ τῆς γραμματικῆς τέχνης οὐκ ἀπικριβωμένους, οὐδέποτε ἂν ἤντηε ἀγαθὸς γινώσκω.

— 9. τούτων ἀντιπέποιον] ἐξισάζειν δυναμῆν καὶ ἀντιστοιχεῖν τὰ ἀπολωλῶτα, καὶ τὴν ἡμῶν πλοῦστον γὰρ ἴσθαι καταστῆσαι τῇ φιλικτικῶν, καὶ ἰσοστάθμων καὶ ἰσθῆντων ἀπεργάζεσθαι.

— 10. ἂν χρεῶσαι] αἰτῇ τῇ συμμαχίᾳ.

— ibid. τῆς παρ' ἡμῶν] οὕτως ἢ ὑπερχοῦσι ἡμῶν τῆς τῶν θεῶν, ἢ, τῆς θείας εὐνοίας εἰς ἡμᾶς.

— ibid. εὐεργέτημα] εἶναι.

— ibid. ἔργον θεῶν] φησισαμένοι ἂν, θεῶν ἂν τῶν φέρον μὴ πρὸς τὴν ἀτυχίαν ἡμῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τῶν θεῶν εὐνοίαν.

— 11. ἀλλ' οἷμαι κακώμεν ἴσθαι ὅπως καὶ περὶ] δὲ ἡμετέρας κακώτεροι τὴν ἀνθρώπων

τῶν ἀμείλιαν τε καὶ ἀχαριστίαν, ἰστικοῦσθαι καὶ ἑκατέρωθεν πῶς τὸ λόγον.

— ibid. κακώμεν ἴσθαι ὅπως καὶ] παρατίθει τὰ ἀποδοτικὰ μέτρα· οἷς ἐν τῇ ἐξῆς περιέλαβεν ἰσθῆναι· καὶ περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως.

— 12. κτήσιος] κοσμοῦ, ὅταν τις, ὅπως ἰσθῆναι, ταῦτ' ἴσθαι καὶ διεφύλαξε.

— ibid. λάβη καὶ σωσῆ] πρὸς τῷ λαβεῖν σωσῆ καὶ περιποιούσθαι.

— 13. τῇ τύχῃ] τῇ παρὰ τῶν θεῶν εὐνοίᾳ. ἡμῶν μὲν γὰρ τύχην ἴσθαι καὶ αὐτῶν τῆ δὲ αἰτίας, τῷ θεῷ φησὶ, τῷ δικαιοτάτῳ οὐ παραίτιον, ἀλλὰ κακῶς λογισμένον, καὶ πρὸ πάντων αἰώνων πάντα τὰ τὸ μάλιστα καὶ τὸ ἐλάχιστον προεπιλαβῆναι τε καὶ διατάξασθαι, μήτι τύχην μήτι αὐτομάτως οὐδεὶν, ἀλλὰ σοφία καὶ σπουδαία τὸ πᾶν.

— ibid. ἂν δ' ἀναλώσας λάβῃ] ἴαν κατ' ἄλλῃν καὶ μὴ αἰσθανόμενος ἀναλώσῃ, αἰ μὲν ἀφαιρῶν, μὲν δὲ προστίθει.

— 14. σπανιάσας] ἀνάλωσι σὺν τοῖς χρέμασι.

— ibid. καὶ τὸ μεμνησθαι τὴν χάριν] τὴν μνήμην τῆς εὐεργασίας.

— ibid. καὶ περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως] ἰδούσθαι ἂν διὰ μιᾶς περιόδου ἀπαιτήσασθαι τὴν ἴνοιαν, οὕτωσιν· ὅπως ἐπὶ τῆς τῶν χρεμάτων κτήσεως, ἂν μὲν ὅσα ἂν τις λάβῃ, ταῦτα καὶ σωσῆ, μὴ μάλλον ἔχει τῇ τύχῃ τὴν χάριν ἂν δὲ ἀναλώσας λάβῃ, σπανιάσας καὶ τὸ μεμνησθαι τῇ τύχῃ ἐπὶ χάριν οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, οἱ μὴ χροσιόμενοι τοῖς καιροῖς ὀρθῶς, οὐδ' εἰ συνήθει τὴν παρὰ τῶν θεῶν χροσιότητα, μεμνησθῶσιν. δεῖ δὲ διακρίνειν καὶ μερίσαι τὴν περίου διὰ τὸ πολυκαλῶν.

— ult. γὰρ τὸ τελευταῖον ἔχον] πρὸς τὸ ἔχον τὸ τελευταῖον, ἐπιμνηστικῶς οἷμαι. κατὰ τὸ τελευταῖον.

— ibid. ἕκαστον τῶν προεπιλαβόντων] ἴσθαι τῶν πρὶν ὑπερχοῦσθαι.

17. 1. ὅς τὰ πολλά] ὅς ἐπὶ τὸ πολλὸν, σχεδὸν αἰ.

— ibid. κρήναι] ἰσθῆναι τῶν ἀδικῶν λογιστῶν. τῆς μὲν γὰρ τελευταῖης χροσιότης οὕτως, χροσιὰ καὶ τὰ προεπιλαβόμενα φάσμα κρήναι· φάσας δὲ, φάσμα καὶ ταῦτα, καὶ τὰ κάλλιστα γινόμενα. ἐν ἑκαστῷ γὰρ τοῖς ἔργοις (καθὰ φασιν Ἰσοκράτης) οὐκ οὕτω τῆς ἀρχῆς μεμνησθῶσιν, ὡς τῆς τελευταῖης ἀποδοῦν λαμβάνουσι.

— ibid. διὰ καὶ σφῆρα δεῖ] ἰσθῆναι πολλῶν, φασιν, αἰσχροῦς κατμεμνησθῶσιν, δεῖ σωφρόνως ἰσθῆναι τῶν τὸ κακῶν καὶ τῶν μελλόντων.

— 2. ἴνα ταῦτα] πύρρον τὰ λοιπὰ, ἢ τὰ κατμεμνησθῶσιν πρότερον; ὁ καὶ μάλλον ἀρίστων. τὸ μὲν γὰρ ἰσθῆναι ἴσθαι, οὕτως ἰσθῆναι τῶν τὸ δὲ κατὰ τῶν, τοῖς ἐν χροσι μάλλον αἰσχροῦσθαι εἶναι δεῖ.

— 3. τῶν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις] γινόμεναι ἡμῶν.

— ibid. πεπραγμένοις] αἰσχροῦς θυλοῦσθαι, μάλλον δὲ κατμεμνησθῶσιν.

ἴδω σωτηρίας.

— 3. ἄλλα μὲν αἰ τούτω γηθόνται] εἰ φθίσκως ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν Ἰδῶν. τὰ ἐπιβοήθημα δι' ὁμοίως παρῶσται.

— 4. μὴ τῆ αὐτῶν τρέσων — ἔσσωρ — οὕτω καὶ ἡμῶς] σπαρτήρι τὰ ὁμοιωτικὰ μέτρα.

— ibid. δανίζομαι] δανίζει ὁ διδούς, δανίζεται ὁ λαμβάνων, ἐπὶ τῶν χρημάτων.

— ροπ. εὐφρόσωντες] ἐκ τῶν ἄλλοτρῶν χρημάτων.

— ibid. μικρὸν χρέων] διότι οἱ μεγάλοι τῶν ταχέως ἴδω τὴν οἰσίαν ὑφαίοντο, καθῶσται τὸ πῦρ τὰ οἰκίσματα, εἰ μὴ φθάσας τις σβίσει, κατὰ πάλωσται. σμῆσις δὲ, οἱ μεγάλοι μὲν καὶ ἀνάστιστοι πλοῦτοι τῶν δανιστῶν, αἱ δὲ ἀδύρια τὸν δανίζομένον ἀπόλοιαι. τοῖς Ἰουδαίοις τῶν τῶν ἀριθμητικῶν τῶν παρ' ἡμῶν τις γνοστί συλλογισάμενος ἐξ ὄλων ἀρχαίων ἢ πολλοῦ χρέων εἰς καμπίλλας μωμάδας προελθεῖν εἰσομῆτους ἀσάδειξω.

— III. Ἰστῶν] μετὰ χρέων, τελευταῖως.

— ibid. καὶ τῶν ἀρχαίων] τῶν ὄτων ἐξ ἀρχῆς αὐτοῖς κτημάτων, τῆς πατρικῆς οἰσίας. Δημοσθένης ὁ δ' ἰσαθὴ διαλείπει ἰδίωσι οὐς ὀφείλοι, ἐξέστωσται ἀπάντων τῶν ὄτων. Σαῖδά ἀρχαία τὰ κεφάλαια τῶν χρεῶν ἐπὶ οὐ Ἠοῦχίος, τῶν δανιστῶν καὶ, ἐχρῶσαντο οἱ ῥήτορες τῶ ἀρχαίω ἐπὶ τῶν δανιζομένου τῶ ἀργύριον. ἐπιφύκει δὲ μαρτυρία Δημοσθένους ἐκ τοῦ πρὸς Νικαύστρατον, τῶ δανιζομένῳ προσήκουσαν δανίσας ἀργύριον Ἀρχίπρω, οὐχ αἰδῶς τε ἢ αὐτὸ ἀπολαβεῖν οὐτε τῶν ἀρχαίων.

Ἰσοκράτης Ἰσοκράτεια καὶ ἰερολόγησται οὗτος αὐτὸ καὶ τὸ ἀρχαίον καὶ τοῖς τῶν τοῖς γιγνημένους ἀποδοῦσται. Ἠοῦχίος, ἀρχαίος, τοῖς ἐξ ἀρχῆς κληροδομέοις, πρὶ τῶν παλαιῶν παραθήκων λέγει δεσπῶ. Δημοσθένης κατ' Ἀφῶβον ἰσοκράτεια δ' ἐπὶ τῶν διακτικῶν, τῆ οἰσίας τῆ αὐτοῦ, πότερον ἐκ τῶν ἰσοκράτειων, ἢ τὰρχαία ἀπαλλομῶν, δεσπῶσται; τούτω τῶ ἀπαρτίωγμα δεῖρο ἀρμόσται, τὰ πατῆρα δῖπου καὶ πρῶτῶσται κτήματα διλοῦν, τὰ ἡσυχασμένα δεσπῶ τοῖς δεσπῶσταις. βιασῶσται γὰρ τὸ ἰκλαβεῖν, ἐπὶ αἱ δανίζοντες πρὸς τοῖς τῶν καὶ τὸ κεφάλαιον ἀπόδοσσαι (καίτοι καὶ τούτω ἐκ τῶ καθ' ἡμῶς κατῶ πολλοῖς συμβῶν τῶν τῶν βουλομένων ἐπὶ μεγάλοις τῶν δανιστῶν), τοῦ τῶν ἀρχαίων ὀνόματος, οὐχ ἔσται τῶν πατρῶν οἰσίαν, ἢ τὸ κεφάλαιον σημαίνοντες; ἢ μὴ γὰρ αἱ τῶν Ἀθηναίων ῥαθυμία τῶν μαγάλων, τὸ δὲ τῶν ἀρχαίων ἀσπῶται καὶ τῶν παλαιῶν, παρῶσται. Ἀριστοφάνης Ἠοφίλαις ἰσὶ κλαίει, ἢ βολασῶσται, αὐτοῖτε καὶ τὰρχαία, καὶ τῶν τῶν οὐδὲν γὰρ ἄσ με φλαῶσται ἐγγόσσωσ' ἴτω.

21. 1. ἐπὶ πολλῶν] τόκω μωμάλα διὰ τῶν τῶν ῥαθυμῶν κληροδομῶσται.
— ibid. φανερὸν ἰσοκράτειος] λατινῶσται, φανερὸν γέσται ἡμῶς ἰσοκράτειος.
— ibid. ἔσσωσται πρὸς ἰδῶν. ζητούσται] ἴσως, ἔσσωσται τὰ πρὸς ἰδῶν, ἴσως ἀνίσταται, ταυτίσται, μῶν τὰ ἰδῶν. ζητούσται, φιλοδοῦσται μῶλλον ὄσται ὁ φιλαρχὸν καὶ φιλοκράτειον.
— 2. πολλὰ καὶ χαλκῶν] ἢ τάξαι; μὴ

ἰδῶσται εἰς ἀνάσται κείνῳ (τῶ κείνῳ) πολλὰ καὶ χαλκῶν (ἴσως τούτων), ἄσ, ἀπὶ τῶ, ἄ, οὐκ ἠβουλόσται, ἴσως, κείνῳ μῶν τῶν.
— 3. εἰς ἀνάσται ἰδῶσται] ἀνακασῶσται.
— ibid. κληροδομῶσται] εἰς κῶσται κατασῶσται τῶ ἀπολοῖσται τῶ Ἀττικῶν ἢ, μὴ μῶσται δῆ ὄσται. τὸ γὰρ κληροδομῶσται κατ' ἰσῶσται πολλοῖς ταυτίσται τῶ ἀνακασῶσται καὶ μῶσται.

— 4. πρὸ τῶν ἐκ αὐτῶ τῶ χρεῶ] ὄσται, τῶν ἄσται καὶ πολλοῖσται, καὶ λείπῶσται, καὶ πρῶσται, καὶ ἀργύριον μωμάλλων, καὶ τῶν λειπῶν ἀπάντων.
— 5. τὸ μὴ οὐκ ἰσῶσται] μῶν τῶν μὴ ἰσῶσται, ἐπὶ καὶ συμφορῶν καὶ ἀσπῶσται ἰσῶσται τὸ βουθεῖν Ὀλυθῶσται, τὰς τῶν συμφορῶν τὰς γενημένους παραμυθῶσται, καὶ εὐσυχῶν αὐτοῖς μαρτυρῶσται, καὶ τῶ ῥαθυμῶν ἰσῶσται. τῶν δὲ τῶν τῶν βουθεῖν ἐξογῶσται, κατῶ πρῶσται μετασῶσται καὶ πρῶσται καταλυτικῶς εὐσυχῶν λαμβάνῶσται καὶ δεσπῶσται, ἰσῶσται φιλοδομῶσται μῶλλον ἢ φιλοδομῶσται ὄσται, καὶ τῶν παρατιμῶν χρεῶσται τῶ μῶλλον σπῶσται τῶ σπῶσται προτιμῶσται. ἄσται δὲ καὶ τῶν αἰσῶσται, ἐπὶ ὁ δῶσται τῶν ἐκ τῶν πρῶσται πρῶσται σπῶσται, ἄσται ἢ τῶν κείνῳ, τὰς αἰτίσται τῶ πρῶσται συμβῶσται ἀσπῶσται, μῶσται πρῶσται γενημένους καπῶσται, καὶ: οὐ τὸ πρῶσται εἰσῶσται: αἰσῶσται οἱ φίλοι φροσῶσται ἰσῶσται κατῶ μετασῶσται. μῶλλον δὲ γὰρ εἰσῶσται, τοῖς σπῶσται ῥήτορες, ἐκ τῶν συμβῶσται πολλὰ καὶ πρῶσται καὶ ἀσπῶσται καὶ ἡλλαξῶσται, πρῶσται μωμάσται γενημένους μετὰ τὰ πρῶσται.

— ibid. τὸ μὴ οὐκ ἰσῶσται] ἢ ἰσῶσται, σπῶσται ἰσῶσται (παρῶσται γὰρ), ἀσῶσται δὲ συμβῶσται.
— ibid. καὶ παρῶσται εἰσῶσται] οὕτω καὶ τὰ οὐ παρῶσται ἀσῶσται εἰς κῶσται ἰσῶσται. πῶσται δῶσται ἰσῶσται, εἰκῶ μῶσται ἰσῶσται ἰδῶσται. τὸ δὲ ἰδῶσται τῶ σπῶσται, οὐχ ἔσται τῶν εὐ φροσῶσται ἰσῶσται, τῶ τὰ ἰσῶσται συμβῶσται λῶσται.
— 6. τὸ δ' ἀσπῶσται, τῶ] κληροδομῶσται ἰσῶσται, ὁ νῶσται μετὰ τῶ ἰσῶσται σπῶσται καὶ συμβῶσται καίσται ἰσῶσται καὶ εἰσῶσται ἰσῶσται.
— 7. ἐπὶ δὲ οὐκ ἀσῶσται μῶν] ἀσῶσται ἀσπῶσται, τῶ μὴ μῶσται πρῶσται, εἰσῶσται δὲ μωμάσται.
— 8. πολλοῖς] οὐκ αἰσῶσται.
— ibid. οὐ τοῖς αἰτίσται] τῶν συμφορῶν, τῶν στρατηγῶν ἰσῶσται, καὶ τῶν πολιτῶν τοῖς ἰσῶσται τῶ τῶν ἰσῶσται.
— 9. ἄλλα τοῖς ἰσῶσται] ταυτίσται τῶν λέξῶν εἰσῶσται ὁ παρῶσται οἰόμῶσται. δεσπῶσται δὲ κῶσται οὐχ ἰσῶσται, ἀλλ' ἐκ τῶν πρῶσται μῶλλον συμβῶσται βουθεῖν Ὀλυθῶσται ὁ Δημοσθένης, πρῶσται γὰρ ἐκ τῶ πρῶσται ἀσῶσται καὶ ἰσῶσται. οὐ μῶν ἀλλ' ἰσῶσται καὶ ἀλλῶσται εἰσῶσται. κατῶ χρεῶσται ἰσῶσται τῶν πολλῶν τὰ τελευταῖα μῶσται μεμῶσται.

— 7. στρατιωτικά] ἴνα μὴ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν λέγειν δοῖται.
 — *ibid.* οὕτως ὡς εὐλαβοῦσι] ἀργούντες καὶ πανουργήσαντες, ἀπὲρ στρατιωτικῶν θεωριῶν ποιοῦσάμενοι.

— 8. τοῖς στρατιωτικαῖς] εἰτε τῶν πολιτῶν, εἴτε τῶν ξένων.

— *ibid.* ἀποδοῦντι] οὐς ἀφαιλοῦσι παρὰ τὸ προσήκον.

— 9. ἡμῶν προσδοῖ] οὐδέποτε δεῖσθε πόρου πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι χρέμασι.

— *ibid.* μᾶλλον δ' ἀπαντες] ἰσπανόθεως αἰζητικῆ.

— *ibid.* ἰσθαῖ] οὐδαίς πρὸς ἔξαρτασι.

— *pen.* τί οὐκ ἂν τις] ἀντίθεσις, ὅτι σὺ παράνομα γράφεις, περὶ ψυχῆς καυδοῦσιν; ἢ τάχιστα τίς εἴποι ἂν, τί οὐκ ἔστις;

— *ibid.* σὺ γράφεις] νόμοι εἰσφέρεις, καλεῶντα ταῦτα εἶναι στρατιωτικά.

— *ult.* μὴ Δ' οὐκ ἔργα] γράφω, ἔργον νομοθετῶ. ἄριστος τοῦ ὑποφωτισμένου, κατὰ διαστολήν ἔστι ἔργον μὴ τὸ γράφειν, ἔργον δὲ τὸ ἠγεῖσθαι τί ἔστι.

33. 1. καὶ ταῦτ' εἶναι] τὰ χρέματα ἀλαμβάνετε.

— 2. καὶ μίαν σύνταξιν εἶναι] ἠνομίαι.

— *ibid.* τὴν αὐτὴν τοῦ τε] ὁ μὴ λαμβάνων χρέματα, στρατεύεται δὲ ἀργῶν, ἀπορείτω. τοῦτο δὲ γνομίαι, πολλοὶ ἂν τῶν νῦν εὐποροῦντων πτωχολογῶνται, πολλοὶ δὲ τῶν ἀποροῦντων, πλουτοῦσιν τῶν δὲ πολλὰς ἀμεινον πράττει ἢ ἀγρία τῆς φιλοσοφίας.

— 3. ἡμῶς δὲ] τῷ δίδωσι ἀντίδικον τὸ παρὰ τὸ δέον γιγνόμενον.

— 4. εἰς τὰς ἰσθὰς] τὰς ἐπὶ μὴν τῇ τιμῇ τῇ τῶν θεῶν καθιστώσας, εἰς ἀργίαν δὲ τῶν πολλῶν καὶ μίσην καὶ ἀπόλαυσιν τυλευτώσας.

— *ibid.* ἔστι δὲ λυσιπὼν οἶμαι] διδάξας ὅτι πολεμῶν ἀνάγκη, πρὸβλεπὼν δὲ ὅ ὅτι χωρὶς χρεμάτων εὐπορίας τοῦτ' ἀδύνατον, ἀφραῖσι τοῖς ἀπραταῖς ἔστιν, ἴτι ἀποστῆναι τῶν θεωρικῶν, ἢ ἐκ τῶν ἰδίων εἰσφέρειν ἂν ἰσχυρῶν μὴ βαρῶ, κωφεύονται δὲ, τὸ ἴδιον τὰλλότρια, ἀλλοσιτε μικρὰ ὄντα, τοῦ διακαῶν πολλὰ τῶν ἑαυτοῦ.

— 5. ἂν πολλῶν] χρεμάτων.

— *ibid.* δεῖ] εἰς τὰς περὶ τὴν πόλεμον διατάξας.

— *ibid.* πολλὰ] ἔπει ἀλαθίς.

— *ibid.* ἂν ἄλλω] πῶς δὲ; δυνατῷ μὲν ὄντος τοῦ φιλοπόκου, ἀνάγκη δ' οὖσης πολλῶν καὶ ἄχρη τὴν κοῦβαν εἶναι, μεινομένην δὲ ὡς τὰ πολλὰ τῶν πολλῶν. πρόταξις δὲ τὴν ἰδίαν γνῶμην, ὅτι πολλῶν δέδοται κατὰ συνδρομῆν δὲ καὶ τὴν τῶν ἀπρατῶν ἰσχύουσαν ἰσχυρῶς ὑποτίθεσιν, ὡς τὴν εὐχόμενος.

— 6. δεῖ δὲ] ἔπει, δεῖ δὲ. εἰ πῶς τὸ δέον μὴ χρεμάτων, ἐμολογούμενον τὸ δὲ ὀπίσθον, ἀμφοτεροῦσιν. κριτῶν δ' ἀπὸ περιεβαῖναι τι τοῦ ἰσθῆν καίτοι τούτου τοῦ λογισμῶ ἀπλοσῆτας παρατίθει γνομίαι.

— *ibid.* καὶ ἀπο τούτων] γνῶμην πρὸς τὸ παρὸν ἀμεινύτωσαν. ἔστι δ' ἢ ἢ λόγος περὶ το-

λιτικῶν καὶ πολεμικῶν πραγμάτων. οὕτω καὶ Ἄριστοτέλης περὶ τῆς ἐλευθεριότητος διαλεγόμενος ἀδύνατον δὲ, ἢ μὴ ἴδιον, τὰ καλὰ πρᾶττειν ἀχορήγητον ὄντα.

— 7. λέγουσι δὲ] τῶν λυσιπῶντων, ἀναγκαιῶς μὲν, εὐλαβῶς δὲ, ἄπρτασι, φοβούμενος οἶμαι, μήπως ἀποδεικνύσονται διὰ ταῦτα τῶν στρατιῶν καὶ παραμυθίας ἰσθαῖαι.

— *ibid.* καὶ ἄλλους τιδὲ ἄλλοι κτήσονται] οὐ πρὸς ἡμῶν ἔστι τὸ, ἵποδοί τις οὕτω ἂν εἴην πολυπραγμασιῶν, οὐδὲ μὴ διαφίρον ἡμῶν, πολλῶν δὲ τῶν κατ' ἰσθῆτος τοὺς καιροὺς τῶν ἀνομιαιῶν ἀναγκαιώτερον δὲ καὶ χροσμοῦταισι ἴσως, σιωπῶν, τίτις ἡμῶν οἱ κτήσι καὶ πῶσθαι, καὶ τίνα τρέψω εἰς τὰς καθ' ἡμέραν χρεῖας ἡμῶν διαφροσῆσαι, καὶ εἰς τὸ μᾶλλον παραμυθίαν ἡμῶν;

— 8. ἂν ἔλασθαι] ἔπιτροπῶν, ὡς περιουσίας κτήσονται οὖσι.

— 9. ἔως ἔστι καιρὸς] τὰ τοῦ τρέψω τῆς βοῦθῆας ἰσθαῖαι, καὶ περὶ πόρου χρεμάτων διαλεχθεῖς, ἐπὶ τὴν προτροπὴν ἰσχυρήσεται. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τοῦ λόγου, ὅτι συμφέρει κοῦβαν Ὀλυθῆσι, τοῖς βασιλείς συμμάχοις ἰσορῆτοις καὶ τὸν Μακεδόνα τῆς Ἀττικῆς ἀποσχίσθαι παρασκευάσονται. ἐπὶ δὲ τὸ συμμαχῶν διαπαρῶν, ἰδειξεν ὅτι καὶ χρεμάτων εὐποροῦσιν, τούτων δ' οὐκ ἔξαρτασιν, ἀδυνατώτερος ἢ ἂν ἀναγκαιώτερος, καιρὸν ἔχει τοῦ καὶ τῆν τῶν πολεμῶν μειῶσαι ὄψασαι, καιρῶν οὐκ εὐκαταφρόντων ὑπάρχουσαν.

— 10. ἄξων δὲ ἰσχυροῦσιν] ἰσχυροῦσιν καὶ λογισμῶν ἀπαιτῶν, οὐκ ἀποδέμενος τῇ φαινοσῆσι τῇ ἔξωθεν τῆς φιλοπόκου διδόμενος. ἢ δὲ τούτοις ἴτι στοχαστικῶς, καὶ παρασκευαστικῶς διόχρηζόμενος τὰ μὴ βασιλείς ἰσχυροῦσιν, ἢ ἐκ τῶν θυλλομοῦσιν τοὺς πολλοὺς καὶ ἀνοῖς τιδὲ εὐλημέταις.

— *ibid.* τὰ πρᾶγματα ἢ δ'] ἢ ἔλλοπισμός ἔστι, λογισασθαι τὰ πρᾶγματα, ἢ ὑπερβατόν τι κατὰ γε δατῆσιν, ἀπὲρ τῶν, λογισασθαι τὰ πρᾶγματα τὰ φιλοπόκου ἢ δ' καθιστάμεν. τὸ τὰ πρᾶγματα γὰρ ἀποφροσῆσαι μὴ ἔστι τὸ λογισασθαι, αἰτιατικῶς ἔστι δὲ τὸ καθιστάμεν, ἰσχυροῦσιν ἂν εἴη.

— *pen.* οὕτω γὰρ ὡς δικαῖ] ἀναστικῶν δέξας λυσιπῶσιν τὴν λέγων.

— *ult.* μὴ σιωπῶν ἀκριβῶς] οἱ δὲ τούτω μακαρίζουσι τοὺς πλοῦστον καὶ τοὺς δυνατώσας, δι' ἄγνοιαν τῶν ὑπόλων καὶ ἰσθῆτος ἐμφωλευνῶντων καιρῶν.

— *ibid.* εὐπερῶς] εὐχόμενος καὶ πρὸς τὸ ἔξωθεν φαινοῦσιν.

34. 1. οὐδ' ὡς ἂν κάλλιστα ἔχει] ἔγνων καθιστάμεν ἀπὸ κοῦβου ἐκ τῆς ἔμπροσθεν σιμῆδου. σιμῆδον γὰρ, τὸ, οὐδ' ἔχει ὄντος, ὡς ἂν ἔχει κάλλιστα. αὐτὴ ἢ πρῶτος, ἢ ὄψωνος οὐ μὲν ἀπὸ τῶν νῦν. φροσῆσαι ἀναστικῶσιν διὰ φιλοπόκου ἀποφροσῆσαι καίτοι τοῦτ' οὐκ ἔστιν τῶν ἀνοῦσιν.

— *ibid.* οὐτ' ἂν ἔξωθεν τὴν πόλεμον ποτε] τὸ συντεταγμένον καὶ σπουδαζοῦσιν τῇ ἀτυχίᾳ, τὸ ἰσχυρῶν, ἢ πολυπραγμασῶσιν ἀπρταστικῶσιν, μεταποῦν.

— 2. αἰ πολυκαίῃ αὐτὴν] ἐπέφερον πόλεμον, τὸ δηλοῦν ἔτι πολυκαίῃ τις, ὅπως ἐν τῷ τίως εἶχεν. ἐπιφέρει δὲ, τὸ αὐτῷ τῷ ἔργῳ πολυκαίῃ, τὸ δὲ πολυκαίῃ πόλεμον, Ἀττικισμὸς.

— 3. ἀλλ' ἄε ἐπιών] τῇ Ὀλύμπῳ τῇ πρώτῃ προσβολῇ καταπλαγέμενος τοὺς ἀφοστῶτας, καὶ ἐξ ἑφθῦ κατὰ κράτος λήψασθαι τὴν πόλιν, προσδοκῶντας.

— *ibid.* τότε ἔλατ[ε] ὅτε ἐξέφερε τὴν πόλιν.

— 4. ἀναίρεσθ[ο]ναι ἕπαντα τὰ πράγματα] παραχρῆμα καταπλαγέμενος τοὺς Ὀλυμπίους, ἀπαλλαγῆσθαι πάντων τῶν πραγμάτων.

— *ibid.* κῆρα διέφυσται] καὶ εἶτα, μετὰ τὸ ἐξουκαίῃ τὴν πόλιν, διέφυσται ταύτας τῆς ἐπιόδου, ἀταράκτων αὐτῷ τῶν Ὀλυμπίων, καὶ οἷα ἰνδιόδωνται ἑαυτοῦς, ἀλλ' ἀμυνομένη τὴν ἐπιόδα.

— *ibid.* τοῦτο δὲ γιγνόμενόν παραδ[ο]σθαι καὶ ἐπιόδα συμβάν.

— 5. ταρέττει αὐτὸν] τὴν ἰσχυρίαν τῆς ψυχῆς ἀφαιρεῖται.

— *ibid.* καὶ πολλὰν ἀθυμίαν] ἀπαλογεζόμενον τὸ τε μέγεθος τῆς δαπάνης, καὶ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου, καὶ τὴν δύναμιν τὴν ἡμετέραν.

— 6. εἶτα τὰ τῶν Θετταλῶν] πρῶτα ταρέττει αὐτὸν, ταυτέσει αὐτοὶ οἱ Θετταλοὶ μὴ ἡμείνωτας τοὺς ἀμολογουμένους. τοῦτο δὲ ἔπιστον δοκῶν, διὰ τὸ πρῶτον εὐεργετηθῆναι αὐτοῦς, κατασκευάζει ἐκ τῆς φύσεως καὶ συνθείας αὐτῶν τὴν ἀπιστίαν.

— *ibid.* ταῦτα γὰρ ἀπιστία] οἱ καταγορευκῆς ἐντυγχάνοντες, τὸ καὶ ἕκαστ' ἐπιόδου δὲ γινέσθαι λέγουσι. Διότιος τῇ ια. περὶ τῆς πρὸς Τανγίρα μάχης γράφει, τοῦ Θετταλοῦ φησὶν ἀποστάντας Ἀθηναίους ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ μεταβαλλέσθαι πρὸς Ἀκαδαίμους, εἰ δὲ τῷ μᾶλλον εἰσέειται τὸ περὶ Ἰάσονος Μήδων τὰ μίχοντ' εὐεργετήσασαν ἀπολυπώτους, περὶ Ἀράτου τοῦ Θετταλοῦ τὸ σφόδρα, παραμυῖδες γινόμενον, ἡμῶν ἔνεκα κερχέσθω πύτους.

— 7. φύσει καὶ ἀπὸ πάντων ἀνδρώπων] συντομία διανοητῆ καὶ αἰζητικωτάτη.

— *ibid.* φύσει] ἀμεταβλήτῃ ἐστὶν δουλοσύνη.

— *ibid.* καὶ ἀπὸ] μεθίστωται ἐπιλοπούση.

— *ibid.* πάντων ἀνδρώπων] οὐ μόνον ἡμῶν, οὐδ' ἄλλους εὐεργετήτας.

— 8. κομιδῇ δ'] ὅπως δὲ ἔν δει τὰ τῶν Θετταλῶν, ἀπιστία δηλοῦν καὶ εὐμετάβολα, τοιαῦτα κομιδῇ ἴσθαι καὶ πῶν φιλικῶν. Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς τοὺς Ἰάσονος παῖδας ἐπιστολῇ, ἄρῃ, φησὶν, τὰς συμμαχίας (τῶν Θετταλῶν δήπου) τὰς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους γιγνόμενας, ταχίως διαλυομένας.

— *ibid.* καὶ γὰρ Πρασιὰς] πόλις Θετταλικῆς ἐπὶ Θαλάττης, ὅθεν ὁ Πρασιότης κέλευσε.

— 9. ἀπαιτῆν] ἀφαιρησόμενοι ἢ ἔδωσαν.

— *ibid.* ἐστὶν ἰψήφισται] ἰψήφισαντες.

— *ibid.* καὶ Μαγνησίαν] τῆς Θετταλικῆς.

— 10. τειχίζειν] ὄχρουν, ἵνα μὴ ἐπιτείχισμα σφίσιν αὐτοῖς γιγνέτω μᾶλλον, ἢ ἀσφά-

λου φιλικῶν καὶ ταῦτα μὴ ἀποφαινεῖσθαι ἔλαβεν. τὰ δ' ἔξῃς ἐξ ἀκούης, ἴσως γὰρ πεπλασμαῖς ἐπ' αἰζησίαι τῆς ἀτυχίας.

— *rep.* ὡς δώσωσιν ἔτι κερχέσθαι] ἔτι καίτοι ἐπιτερίψουσι αὐτῷ τὰς ἐκ τῶν λιμένων καὶ ἀγορῶν ἢ ἡμετέρας προσόδους καὶ τὰ τελένια λαμβάνειν, ἂ ἔδωσαν ὑπὲρ τῆς πρὸς τοὺς τυράντους ἀναίρεσθαι καὶ Τισίφρον συμμάχους, περὶ δὲ Διόδωρος τῆς ις τῇ φιλ. σελίδι.

— *ibid.* τὰ γὰρ κοινὰ] αἰτιολογία τοῦ ἰψήφισματος καὶ τῶν λογιμῶν.

— *ibid.* τὰ κοινὰ] πρῶτα, τὰς πολιτείας.

— *ult.* τῶν Θετταλῶν] ἴσθαι, τὰ Θετταλῶν, ὅπως μᾶλλον εἰσέειται μαι.

— *ibid.* ἀπὸ τούτων] τὴν λιμῆσιν καὶ προσόδων.

— *ibid.* δέου] ὡς, ἢ, ὅτι δέου, ἀπὸ τοῦ, δέου.

— *ibid.* δουκαίῃ] ταῦτα τὰ χεῖματα ἀναλογία εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐ Θετταλῶν πόλει. οἱ ἐπὶ τῆς δουλοσύνης Ἀθηνοὶ ἔλαττων, οἱ ἐπιμελούμενοι τῆς δημοσίας προσόδων.

— *ibid.* οὐ φιλικῶν λαμβάνειν] Μακεδόνων ἔντα, καὶ μὴδὲν προσελόντων Θετταλοῦς.

25. 1. ἀν δὲ τούτων] τὸ συμβουλοῦσθαι φιλικῶν κοινῶν ἐκ τῆς τῶν Θετταλῶν ἀπιστίας.

— *ibid.* τῶν χερμάτων] τῶν ἐκ Πρασιῶν, Μαγνησίας, λιμῆσιν καὶ ἀγορῶν, προσόδων.

— 2. εἰς στήν] ἢ τάξις τὰ τῆς προφῆς τοῖς ζήνοις, ταυτέσει, ἢ προφῆ τῶν ζήνων, κατασθέντα αὐτῷ εἰς κομιδῇ στήν, ἀπὸ τοῦ, στήν ἴσθαι καὶ οἷα εὐπρος, οὐκ εὐπρόσθαι χερμάτων εἰς προφῆ ζήνων. ἀδύνατον δὲ εἶχον ἀμίσθων. οὐ δὲ Μακεδονικὴ δύναμις καθ' αὐτὴν ἀδύνατος, καὶ ἐν προσέθικος μέρει, ὡς ἕσταντο ἰσθί. ὁμοῦ καὶ τῆς φελοῖς, παρ' Ἀφριμανῶ τῇ ς'. πολλοὺς γὰρ δὲ ἐν ἴσθαι τὰς ἀξιώσεις ἰδέου πρὸς τὰ αὐτῶν Ἀλεξάνδρου καὶ πρὸς Μακεδόνων κατασθέντα, ἀπὸ τοῦ, ἢ ἀξιώσεις πολλῶν ἴσθαι ἔν παρ' Ἀλεξάνδρου καὶ Μακεδόσι.

— 3. ἀλλὰ μὴν τῶν γὰρ Παισῶν] ἑτέρως εἰρημῶ. εἰ μὴ τάχα περὶ τοῖν βασιλείων τῶν Παισῶν τε καὶ Ἰαλλυριῶν λέγει.

— 4. καὶ ἀπλῶς] ἔλατ δὲ.

— *ibid.* τούτους ἕκωντας] τοὺς τε Παισῶν καὶ τοὺς Ἰαλλυριῶν, μᾶλλον δὲ, τοὺς ὑπὸ φιλικῶν καταδουλωθέντας, Ἀμφικολίτας, Πυθαίους, Παγασίους, Ποτιδαίους, Μεθωνίους, Θετταλοῦς, καὶ τοὺς λοιπούς.

— *ibid.* ἡρείσθαι χεῖρ] ἢ τάξις χεῖρ ἡρείσθαι τούτους ἕκωντας εἶναι ἂν ἦσαν, ἀπὸ τοῦ, μᾶλλον βούλεσθαι εἶναι αὐτοῖς καὶ ἐλευθέρους, ἢ δούλους. δουλείαν δὲ λέγει καὶ τὴν συμμαχίας, καταπρασιμένην μᾶλλον ἢ ἀδύνατον γινόμενον. καίτοι ἴσθαι τούτων καὶ φέρον ὑποταλῆς ἦσαν, καὶ οἱ δημοκρατοῦμενοι δουλείαν ἠγούσαν τοὺς βασιλευμένους, οὐ μᾶλα διαμαρτάνοντες τῆς ἀληθείας.

— 5. καὶ γὰρ ἀθήεις] πάντες μὴν φιλικῶν, μᾶλλον δὲ, οἱ μὴ εἰδωμένοι δουλεύειν.

— 6. τῷ καταλίπειν] καὶ τὰ ἄλλα καὶ τὰ ἄλλα ἀποδοῦναι, καὶ ἀποδοῦναι πάντα.

— ibid. τῆς] οὐδὲ τῶν ἰσχυρίων βασιλείων.

— ibid. καὶ ἀδρωμας ἕβριστος] δι' ἀπαρμηνεύσεως ἰδέειν ἀσθενῆ ὄντα φίλωντων, διὰ τὴν τῶν περ' Ὀλυθίων πόλεμον, καὶ διὰ τὴν τῶν ἐκ Θετταλίας προεβίον ἀποστρέφειν, καὶ διὰ τὸ ἀποστατικῶς ἔχουσιν τοὺς βαρβάρους καὶ καταδουλωθέντας. τὴν δὲ καιροῦ λαβόμενος, τὸν φίλωντων τρέψων φέγει, ὡς ἀξιωματῶ ὄντα, διὰ τὴν ἔβρην καὶ ὑπερφάνειαν.

— ibid. ἕβριστος] ἕβρις ἢ μετὰ προσηλακισμοῦ καὶ ἐπαρτίας αἰκία δὲ, αἱ πάλαι μόνον ἕβρις φασίεν τύραννοι. ἕβριστος, θρασὺς καὶ ἀλόγος. Σουδᾶς δ' καὶ ἰτυμολογῶν ὡς βουουσαι βάρως ἢ ὑπὸ βάρως αὔσαι. Ἡούχιος ἕβριστος, ὑπερφάνης, ἀγνώμων. διπλοὶ δὲ ἐστὶ οὐδὲ μισθίας δουλείας τυχεῖν ἐστὶ περὰ φιλικῶν.

— 7. ἔς φασί] διλοῦντι οἱ σωμαφαντέωντες. ἐμλιπτικώτατος γὰρ ὁ φίλωντος γήγως, καὶ μετρίως ἔνεργα τῆς εὐτυχίας. μάρτυρα δὲ τὴν φήμην παρήχεται, τοῦ μὴ ψευδόμενος ἐλλοχεῖσθαι.

— ibid. καὶ μὴ Δ' οὐδὲν ἀπιστοῦ ἴσως] τὸ ἀργόμενον ἔπειτα περὶ αὐτοῦ.

— ibid. τὸ γὰρ εὐπράττειν] διὰ ταύτης τῆς γνώμης παρῶσθαι, ὅτι αἱ καὶ φύσει μίτριος ὑπερβῆναι, ἔμμος ὑπὸ τῆς τύχης διέφραται.

— 8. περὰ τὴν ἀξίαν] ἀτάξιον ὄντα εὐπραγίας, ἢ, ὑπερβαλλόντως εὐπράττειν καὶ παραλίθως.

— ibid. τοῦ κακῆς φροσῆν] τοῦ ἐξυβρίζων, καὶ ἀφαιρεθῆναι τὴν γνώσιν τῆς φύσεως, καθὰ φύσιν ἰσχυρότατος.

— 9. δόντες πολλὰς] ἀεικλουσθὲν τῇ μὲν εὐτυχίᾳ τὸ κακῆς φροσῆν, τῇ δὲ ἀφροσύνῃ τὸ ἀποβάλλειν τὰ διὰ τὴν τύχην ὑπέρβατα.

— ibid. πολλὰς δευαί] οἷα αἰ εὐλαβῆς λίγαι.

— ibid. τὸ φυλάξαι] χαλεπὸν μὲν καὶ τοῦτο, ἄλλως τε τυραννομήνης ἢ πολέμουμῆνης τῆς πατριδος, καθ' αὐτὸ χαλεπὸν δὲ καὶ δι' ἀφροσύνης καὶ ἀμύλιαν. χαλεπώτατος μὲν τοι τὸ κτήσασθαι, ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ ἴστωρ ὑστέρων ἴσται.

— 10. τοῦ κτήσασθαι] τὸ μὲν πατριῶν οὐσίαν ἢ κληρονομίαν, ἢ δωρεᾶν βασιλικῶν παραλαμβάνειν, ἴσθαι τὸ δὲ ἐξ ἀπίρου καὶ ἀσδοπιῆς πλοῦσιν γνέσθαι καὶ δυνατὸν, ἄλλως τ' οὐ διὰ τύχην πᾶσα, ἀλλὰ διὰ τῆς ἰδίας ἐπιμελείας, παρηχέλευσθαι.

— ibid. διὰ τῶν ἡμῶν] συμπίρασμα προσηλακτικόν, ἐκ τῶν περὶ φίλωντων δυσχερῶν. ἀπειρ εἰς τὸ τῶν Ἀθηναίων δυνατῶν ἀναφέρειται, οὐχ ἥττον ἢ καὶ τῶν Ὀλυθίων συμμαχίας, καὶ ἢ τῶν χρημάτων εὐσφείας.

— pl. ἐπιμῶν συνάρασαι] οὐν τῇ τύχῃ καὶ τῇ καμῶ ἀρασθαι.

26. 1. καὶ προσβουμῶντος] πάλιν ἢ τρίτος τῆς μεταχειρίσεως.

— ibid. ἐφ' α] χωρία, ἀντι τοῦ, ἐφ' οὗς ἀδρόσπως.

— 2. παρεβόντων] εἰς τὸν κατὰ φιλικῶν πόλεμον.

— ibid. τοὺς ἄλλους] Ἑλλῆνας.

— ibid. λοχζομένους] ἐκ παραδίγματος τοῦ πολέμου παραζήλοῖ τούτῳ ἀειρετάς.

— ibid. λοχζομένους] διὰ ἡμῶν νομινοῦντας, συνάρασαι, καὶ προσβουμῶντος, τῆ προσβουμῶσαι καὶ τῷ στρατεύεσθαι, καὶ τῷ παρεβόντι λοχζομένους, καὶ λοχζοῦνθαι. παρασηλακτικῶν τὴν διάφορον χρῆσιν τῶν μεταχῆθ, ἥτωρ οἱ λατῶν διλογίας μιμῶνται.

— 4. πρὸς τῇ χέρᾳ] τῇ Ἀττικῇ, τῇ ἡμετέρᾳ καθάπερ καὶ πρὸς τῇ φίλωντων χέρᾳ ἴσται ὁ πόλεμος. ἰγγύς γὰρ Μακεδονίας ἢ Ὀρβίνου.

— ibid. οὗς ἂν αὐτὸν εὐλοῦσι] ὑπερβαθῆναι. τὸ γὰρ ἀπολῶν οὐτως ὡς ἂν προσχθῆναι ὡς, αἱ φίλωντων λάβειν, καὶ τὰ λοιπὰ, ἰτυμῶνται ἂν ἐφ' ἡμῶν ἔλθου.

— 5. εἴτ' οὐκ αἰσχύνεσθαι] ἴσως γρησῶν αἰσχύνεσθαι, καὶ οὐ τολμῶσαι, τῷ ἀερίστων τῶν εὐκατιῶν διὰ τῆς αἰ. προσηλακτικῆς δὲ τὸ μὲν ἐκ τοῦ αἰσχροῦ, ἡμῶν τῆ ἡρωτικῆς γρησῶν. ἢ τῆς εἴτ' οὐκ αἰσχύνεσθαι ἂν, αἱ αἰσχροὶ ἔχουσιν μὲν οὐ τολμῶσαι πρὸς ταῦτα, ἢ πᾶσαι ἂν, ὑπὸ φίλωντων διλοῦντι, αἱ δὲ αἰσχροὶ ἐκείνοις ἀποδοῦναι ἡμῶν, τὸ ἀξίωμα ἔστι αἰσχροὶ τὸ κησῶνται τῆς τῶν ἰσχυρῶν ἀποδοῦναι πλοῦσιν μὲν, καὶ αἰσχροὶ ἰσχυροὶ τε καὶ σπουδαζόμενος, ἡμῶν δὲ τῷ εὐπράττειν παρηλακτικῶν παρηλακτικῶν συμφασῶν, παρηλακτικῶν δὲ τῇ Ἀθηναίων δυνατῶν, καὶ θαλας ἀρασθαι, τὴν φίλωντων ἐπιβολῆν τε καὶ ἀδρωμαίαν μῆλα τεχνῶνται.

— 8. ἐτι τῶν, α] α. Ἀ.] ἰσχυροὶ ταῖς ἐπιβουλαῖς ταῖς φίλωντων, ὡς ἀμφοτερότερος, αἰστρο, ἴσται ἴσως ἢ πᾶσαι οὐκ ἐπίστωσιν, σύμφασιν ἔχουσιν πλοῦσιν ἡμῶν καὶ ὅπως οὐκ ἀμφοτερότερος καὶ ἰσχυροὶ. οἱ γὰρ τοῦ πολέμου πλοῦστον ἀπὸ τῆς τύχης (τῶν γὰρ λασῶν ἴσως ὑπερβῶντων) ἀφαιροῦνται καὶ ἀξίωματάται.

— ibid. μὲν τοῦδ' ἡμῶν λασῶντων] πῶ εἶθαι ἡμῶν χροί, καὶ μὴ ἀποδοῦναι ἰσχυροῦς, ἐν ἀσφαλεῖ ἴσται πάντα ὑπολαμβάνου. ἢ πρὸθεσις αἰστρο.

— 10. ἴαν μὲν γὰρ] ἢ αἰτιολογία διασηφοτικῆ τῆς προβῶσεως.

— 11. τῆ ἐκείνου] χόραν.

— 12. τῶν ὑπάρχουσιν ἐκείνῳ, τὸν Μακεδονίαν, πατριῶν ἀρχὴν αἰστρο. ἴσται δὲ καὶ κατὰ παράλληλον εὐεῖξαι, τὸ, ἀδῶς κρησῶνται ταῦτα τῶν ὑπάρχουσιν καὶ τῶν ἀκῶν, ἴσται τῶν Ἀττικῶν.

— 13. ἐν τ' ἐκείνῳ] τὰ τῶν Ὀλυθίων, ἢ περὶ τῆς ἐκείνου ἐκείνου φίλωντων, εἰς τῶν Ἀττικῶν ἐπιβολῆν.

— ibid. τίς αὐτὸν ἔτι] αἰτιολογία ἐκ τῶν δυνατῶν ἀποσηλακτικῶν κατ' ἀπαρμηνεύσειν τῶν δυνατῶν κληρονομῶν, καὶ οὐκ ἀποδοῦναι εἶναι φίλωντων.

— pen. Θεβαῖαι] αἱ αἰεὶ πρὸς τοῖς Ἀθηναίοις πολέμοις ἔχουσιν.

— ibid. μὲν λίαν περὶ] μὲν τομῆται

ποίησι τῶ ἐκείνου, εὐνοϊαῖς ἱερῶν ἐχρήστω, ταῦτά με λέγει.

— ult. καὶ σπουδαλοῦσι] τῶ φιλιώτερον εἰς τὴν Ἀττικῶν.

— ibid. ἐνοϊαῖς] εἰς ἀναβαλλόμενοι, διὰ τὸ ἐμφυλίων εἰς ἡμᾶς μῖσος καιροῦ μόνον διέμενοι καὶ προσέειπεν.

— ibid. ἐπὶ θεαῖς;] οἱ κατὰ τὸν ἱερὸν καλούμενοι πόλεμον κακῶς φερόμενοι καὶ τελευταίους πανολεθρίῃ σχεδὸν περιεστώτας.

— ibid. εἰ τὸν εἰκελῶν] χάριτι, τὴν Θεοῖδα.

27. 1. οὐχ οἷοί τι ὄντες] οὐ δυνάμενοι, ἀδυνατοῦντες.

— ibid. φυλάττειν] ἀμύνεσθαι τὰς εἰσεβάλας τῶν Θεβαίων, τὸν τῶ ἱερῶ ἐπὶ ἐν Δελφοῖς βουδούστω, ἢ τῶ Θεαίων καταλημμένῃ διὰ τὸν ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων αὐτοῖς ἐπαγομένῃ ζημίαν. ἀλλὰ ταῦτα μαζῶν δὴ ἐκ τῆς ἐς Διοδώρου, καὶ ἴτιρον τῶν παρὶ ἐκείνου τοῦ πολέμου γραφάντων.

— ibid. εἰ μὴ μὴ βουδούστω ἡμᾶς] αὐτοῦς. ὅπερ καὶ ἐκείνου ἐν τῶν, μ' αὐτῶ κατὰ Φιλίωπον, καὶ Περσέων ταύραρον, ἀλλ' ὄντι-ρῖσταν τοῦ καιροῦ διὰ τὸν χειμῶνα, σίμφαν-τε, ὅς ἐκ τοῦ περὶ τῆς παραπροσβείας γενομένηδα.

— 2. ἀλλ' ἢ τὰν οὐχ] βουδούστω;] μὲχρι τοῦδε, ὅτι διέσπειται Φιλίωπος ἰθὺς ἐπὶ τῶν Ἀττικῶν, διδάξας, ἦν κατ' ἀδυσποροῦν, ὅτι καὶ βουδούστω, διὰ βραχίονι δυνάμει, αὐτὸν Φιλίωπον μάρτυρα παρεγγύμασι.

— 3. τῶν ἀποκωπῶτων] ἢ ἀπὸ τῶν ἀποκωπῶτων τοῦτοῦτον ἀποκωπῶται.

— ibid. μὴτ' ἂν οἶ] μόντοι ἂν εἴη.

— ibid. εἰ δ] ἢ τῆξις εἰ δυνηθεῖς (ἂν δυνηθεῖς, ὑπερθετικῶς) μὴ σφάξει ταῦτα, ἂ ὦν, καίπερ ἄνοιαν ὀφλοσάντων, ἡμᾶς ἐκλάλει.

— ibid. ἄνοιαν ὀφλοσάντων] ἄνοιος εἴνας ἄνοιον διὰ τὸ μέγεθος τῆς σφύλας καὶ τῆς δυνάμεως τῆς ἐμπίστευ. ἀκαίωτερον δ' ἂν οἱ Ἀθηναῖοι, οὐκ ἂν τοῦτο λέξιως δυνηθεῖς ὁ ῥήτωρ, ἄνοιαν ὀφλοσάντων, ἀδύνατον οἰόμενον τοῦτ' εἶναι τῶ Μακεδόνι, ὡπερ ἄλλοι δυνησ-τας κατὰ τὰ περὶ Χαίρωνταιν ἐπειράθησαν.

— 4. ἐκλάλει] κρατῆν τῆς γλώττης, διὰ τὸ σφῆρα ἰσχυροῦ καὶ ἰσχυροκαλῶν τῆς τῆς Ἀττικῆς κατάλαψιν, οὐ δυνάμενος. ἴσως δ' ἔκλασε τοῦδ' ὁ ῥήτωρ εἰς ἐκπλαξιν τῶν ἀκουσ-τῶν.

— ibid. ἀλλὰ μὴν ἡλία ἐστὶ τὰ διάφορα] σύγκρισις τῶν πολέμων, καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ὁ ὑπερβείας πάλιστο ἀζημιώτερος τοῦ ἰσχυροῦ.

— 5. οὐδὲ λόγου προσδίδῃ] τοῦ ἀποδείξου-τες τοῦ ἀπίπτου καὶ φανερῶν εἶναι πᾶσι.

— 6. εἰ γὰρ ἡμᾶς] παραλελειφθῆαι δοκοῦν ἐξηγεῖται κατὰ μῶσιον καὶ αὐθῆσιον.

— ibid. ἡμᾶς αὐτοῦς] τοῦς εἰς δυνάμειν φεισομένους τῶν ἰδίων κτημάτων.

— ibid. τρέποντα ἡμέρας μόνος] ὀλίγοι δὲ πόλεμοι ἐν μῶν ἢ καὶ δύσιν ἢ τρεῖσι εἰσέφασιν τὸ τέλος.

— 7. ἔξω γυθῆσαι] ἔξω τῆς πόλεως στρατοπεδεῦσθαι.

— ibid. καὶ ἔστω] καὶ λαμβάνων ἡμᾶς τῶν ἐκ τῆς χάριτος ὄντων τοῦτοῦτα ἔστω λαμβάνων ἀναγκαῖον ἐστὶ τοῖς στρατοπεδευομένοις.

— ibid. ἔστω ἀνάγκη] ἂν ἔξω, ὅτι, ὄντων, ἔλαιον, χυλὸν τοῖς ὑποζυγίοις, καὶ τὰ λοιπὰ.

— 8. μὲντοις ὄντος ἐν αὐτῇ] τῇ χάριτι γράφεται δι καὶ, ἐν αὐτοῖς, δελεῖται τοῖς ἀρ-γούσι. ἀλλ' ἡμαρτίσθαι δοκεῖ ἢ γραφῆ.

— 9. πάλιν ἂν (ζημιωθῆναι) ἀρίστος ἐστὶ μείλλοντος, μετὰ τοῦ δυνητικῶ μέρους ζημιω-θῆσθαι, ταῦτοσσι ἐλαβεσθαι.

— ibid. τοῖς γενομένοις ἡμᾶς] πολλο-σταμίαν ὄντας τῆς πόλεως.

— 10. ἡμῶν] τοῦτοῦς ἡμῶν ἔστω γενογῶν ἔστω.

— ibid. πάλιν ἢ ἔστω] πάλιν τούτων δ'.

— ibid. τὸν πρὸ τοῦ] πρὸ τούτου, τὸν πρότερον, εἴτε τὸν ὑπὲρ τῆς Ἀργαίου καταγω-γῆς, εἴτε τὸν παρ' Ἀμφικτυόνων γενομένης.

— 11. διδασκάνται] ὑφ' ἡμῶν τῶν γενο-γούτων, ἢ καὶ συμπάσης τῆς σφύλας. τῶν δ' ἀναλωμάτων τὸν ἀριθμὸν, Οὐλιπιακῆς ἀνάγκης καὶ αὐτῆς δὲ ὁ ῥήτωρ ἐν τῶ Γ τῶν Ὀλ. πάλιν δ' ἢ χύλια καὶ πεντακλῆσια τάλαντα ἀναλόκωμεν εἰς ὀδὴν δέον καὶ Ἰσοκράτους δὲ ἐν τῶ Ἀριστοκρινταῖ, σφείας δ' ἢ χύλια τάλαντα μόντοι εἰς τοῖς ἔξω ἀπαλαλοῦντες.

— ibid. εἰ δὲ δὲ πόλεμος τις ἔξω] τῶν πολέμων ἀντιστρατοπεδευομένην ἡμῶν.

— ibid. σφῆλα] αὐτοῖς αἰ αἰτιατικῶν, σφῆ-σα, ἔστω, ἔλεια, σφῆλια, τσοῦτα, τυλιμῶ-τα, μεγάλα, μικρὰ, ἄλλα, πολλά, καὶ ἴστωι τοῦτοῦτοῦτοῦ, ἰσχυροματιζήματα πως, τοῖς ῥήμασι σφῆσκονται.

— ibid. χρὴ νομίσαι] νομισθῆναι, λαπισθῆναι.

— 12. ζημιωθῆσθαι] ἡμᾶς. τοῖς ἀναγκαῖ-αι: οὐκ ἀκουσμένῃ, ἀλλὰ θερμοῦς τὰ σφρι-ῶτα διαφείρουσα, καὶ λυμοινομένη πάντα εἰς ἂν ἰτόχη. ὅστω πᾶς τῆν ὕβριν καὶ Οὐλι-πιακῆς ἐξέλασθαι, ἐν τοῖς προλεγόμενοις εἰσέ-στω δὲ ἐργάζονται οἱ πολέμοι, καὶ ἀναγκαῖος καὶ ὑβρίστας, τῶν χάριτων. καὶ εἰς τὸν παρὶ παραπροσβείας ἔχει δὲ καὶ τῆς ὕβριος τῶν πολέμων τὴν ἐμφάσιν, ἢ γὰρ κατασπαφῆ περι-εργῆτων εἶδος τῆς συμφορᾶς.

— 13. ἢ τῶν πραγμάτων αἰσχύνῃ] ἦγον προσέονται τῶ πολέμου τῶ ἰσχυροῦ. πᾶς δὲ;] διότι ῥαθυμώντες, καὶ ἀμελοῦντες, καὶ πέν-τας τοῦς καιροῦς τοῖς παραπροσβείας ἀφέν-τες, περιεδομέν ἑαυτοῦς εἰς τοῦτοῦν πόλεμον καταστάνας, ἰσχυροῦσιν ὑφῆκοσιν ἀμύπ-σθαι τὸν Μακεδῶνα, ἢ αἰσχύνῃ τῶν πραγμά-των. ἢ αἰσχύνῃ ἡμῶν ἐπὶ τῇ κακῶς χρησά-σθαι τοῖς πράγμασι, ἢ τῶν πολέμων ὕβρις μὴ ἐπὶ μεγάλα βλάψαι, ἀλλὰ καὶ κατασχυ-νεῖ ἡμᾶς.

— ibid. οὐδὲ μῶς ἰλάττων] τὸ πῶσθαι τῶν βλαβῶν αἴτιον, φαῦλον ὑπάφρων αὐτῇ τῇ ἐλαβῆ ἰσοστάσιον, μᾶλλον δὲ καὶ βαρύτερον. Πλάτων ἐα πολιτικῶν τῶ ἠττηθῆναι, παρὰ τοῦ νομοδί-του, ψῆγος καὶ ὕδατος κείσθω, πολλῶν χρημά-των τῶν κηκτιμένην ζῆμια βαρύτερα.

— *ibid.* τοῖσιν εὐφροσίν] τοῖς σῶσι τὰς φράσεις ἔχουσι, καὶ διέξω καλῶς ἰσχυράτους, ἢ ἀμαλῶσιν οἱ μεδιόντες καὶ ἀάλαστοι, καὶ μὴδὲ τῶν μιλῶντων ἴσασθαι ἰσχυροῦσιν. τὸ ἰσχυρῶμα ἐκ τοῦ ἀισχυροῦ καὶ τοῦ βλαβερῶ.

— 15. πάντα δὲ ταῦτα δι] ἐπιλογος προσηγορικῶς ἐστὶ τὰ δῖοντα κατὰ μερισμῶν τῶν ἀερατῶν.

— *ibid.* πάντα ταῦτα] τὰ εἰρημῖα, ἀπὸ οἷα ἀνακαταστάσι, ἐστὶ εὐμηνημένους διὰ τὸ σύντομον ὁ λόγος. ἦν δὲ τὰ μέγιστα καταπύοντα, ὅ τε καὶ εἰς ἰσχυρῶς καὶ βεβαίας συμμαχίας, καὶ ἡ δύναμις τῆς πύλας, καὶ ἡ ἐλασις τοῦ ἀναλαβῶν τῶν ἐν τοῖς Ἑλλασσιν ἡγεμονίαν, καὶ ὁ φόβος ὁ παρὰ τοῦ Μακεδότος, καὶ τῆς παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀδοξίας.

— *ibid.* δι' συνιδόντας βοθηαῖν] δι' συνιδῶν καὶ βοθηαῖν.

— 16. καὶ ἀνωδῶν] ὄσων ἢδὲ ἐπιχειρήσων ἡμῶν.

— *ibid.* ἐκείσιν] εἰς Ὀλυθον, μᾶλλον δὲ εἰς Μακεδόνας.

— *ibid.* ἢ ἰσχυρῶν] τὰ τελειὰ αἷτια προσηγορικῶς ὄντα.

— 17. τῶν πολλῶν] κτημάτων καὶ χρημάτων.

— *ibid.* ὅν ἔχουσι] τὰ ὑποτακτικῶν ἀξίον οὐχὶ τῶν ἐπιχειρήσων, ἀλλὰ τῶν προσηγορικῶν τῆς πύλας στοιχάζονται. Λατριστικῶς δ' εἰσὶν ἔδει, ἢ ἔχουσι. πᾶσι τεχνικῶς δὲ μικραῖς δαπάναις, ἀσφαλῶς κτῶσι τῶν πολλῶν προσηγορικῶς, ἀπείθων, τῶν τε φιλοτιμίαν καὶ αἰδῶ ἰσχυροῦσιν, καὶ τῶν κίνδυνον μὴδὲ τῶν ἀκαταστάτων ἐπίσταν, αἱ μὲν προείντο τὰ χρήματα, αἰνετικῶς θυμαστικῶς ὅν ὁ ῥήτωρ, πᾶσι πλείστον ἐν ὀλίγοις ῥήμασιν ἐκφέρει.

— *ibid.* καλῶς ποιῶντες] οὐχὶ σημαίνει τὸ, εὖ πράττοντες, ἀλλὰ φράσις ἐστὶν ἐν εὐφημισμῶ λέγομένη καὶ ἀποδοχῆ, ἅμα δὲ καὶ τοῦ φθίνου ἀποσπαιρῶσα τὰν ὑπόνοιαν.

— *pen.* τοὺς δ' ἐν κλειῶν] ὄντας τῆ παύσει, τοὺς νεώτερος, τοὺς ἢδὲ ἀνδραβήντας.

28. 1. φοβερῶν] τοὺς πολέμους, διὰ τὴν ἀνδραβῶν καὶ τὴν ἐμψυχίαν ὄσων ἢδὲ φοβόντων

τοὺς Ἀθηναίους ἰσχυροῦσιν, συμμαχικῶς τὰ πολέμους.

— *ibid.* τῆς ἀδικίας] χόρας ἀκαρῶν ὄσων, καὶ ἀποφθίνου ἰσχυρῶν πολέμους.

— 2. τοὺς δὲ λόγοντας] τοὺς ῥήτορας, τοὺς ἐπὶ τὸ βῆμα παρίοντας, καὶ συμβουλευόντας τῶ πύλαι.

— *ibid.* ἢ αἱ τῶν περικλιτευμένων] τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ συμβουλευόντων καὶ πράττοντων.

— *ibid.* εὐθύσιν] οὐδαμῶς γὰρ οὐτε τῶν λεγόντων οὐτε τῶν πράττοντων ἀνυπόδυνος ἦν Ἀθήνησι. πολλοὺς δὲ τοῦθ' αἱ παρὰ τοῖς ῥήτορας κατηγορίας.

— 3. ἢ ὅτι δ' αὐτῶν] αἰτιολογία κίνδυνον ἀκαταστάτων τοῖς ἐπιχειρήσων τῆ λήγῃ, καὶ θέρους αὐτοῦ ὑπεμφαινόμενα ἰσχυρῶν τῶν συμμαχικῶν.

— *ibid.* ὁμοῦσιν] ὁμοῦσιν τῶν. ἔντα ἐστὶ τοῦ ἔντα Ἀττικιστικῶς. εἴτα παρὰ εἴτε χριστικῶς.

— *ibid.* ἡμῶν ἀποδοχῆ] ἡμῶν συμμαχίας. ὁ τοῦσ' ἐστὶ εὖ πράττοντες μὲν τῆς πύλας, ὁ γίνονται δ' ἐν, καθόλουσιν αὐτῆς τοῖς Ὀλυθίαις, εὐδικημένους: δυστυχίους δὲ καὶ καταλεωμένους, ζημιωθέντας.

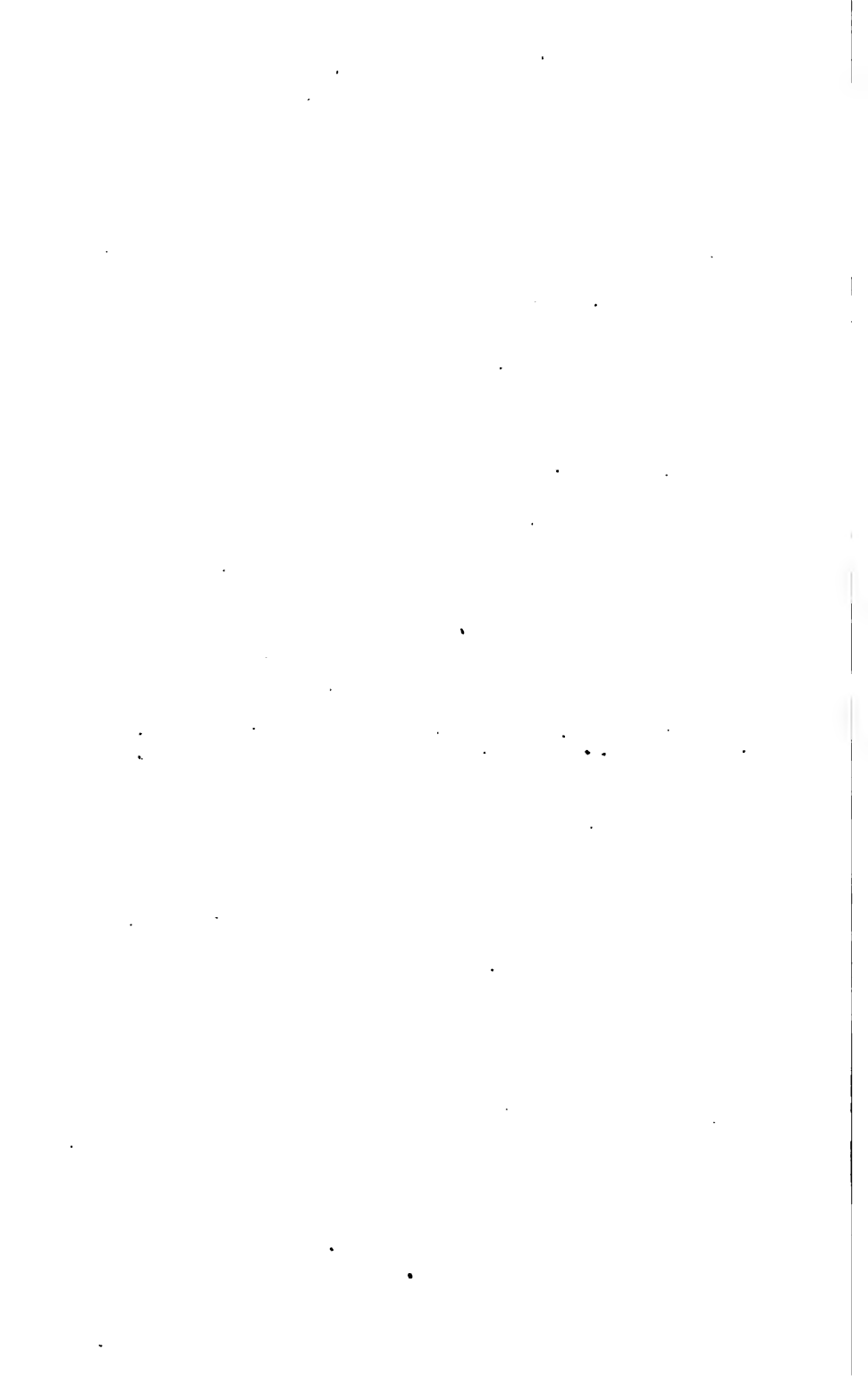
— *pen.* τοῦτο κρητικῶν] οἷα δ' ἀσφαλῶς συμβουλεύσει, εἴη δὲ καὶ τῆς τύχῃς δῶναι λόγος, ἀσταθμητοτάτου πράγματος.

— *alt.* ἴσασθαι] ἰσχυροῦσιν μὲν τὸ γινόμενον ὡς τὰ πολλὰ. ἡμῶν δὲ καὶ προσηγορικῶν καὶ τῶν κίνδυνον τοῦ καταπλῆξαι ἔντα τοὺς ἐπιχειρήσων.

— *ibid.* χριστικῶν δ' εἴη] τὰ πράγματα εἴδη εὐτυχῶς ἢ πύλαι.

— *ibid.* παντὸς ἐπίστα] μὴδὲ μὲν ἐμψυχῶν γινόμενον τῆ εὐπραγίας τῆς πύλας πάντων δὲ συμπερδυμένων, τῶν τε πλεονεξίας καὶ τῶν νεώτερον καὶ τῶν ῥήτορας τὰ ὄντα ποιῶντων. ἐπὶ δὲ τῶν διακριτῶν οὐδαμῶς λόγος, ἐπὶ δὲ πλεονεξίας τῶν ἀπείρων, οὐ συνίφρων εἰς τὸ πείσαι τὸ ἰδιωτικῶν τῆ μὴδὲ τούτων. κληρονομῶ δακρυμῶσιν τούτων, ὄσων ἢδὲ καὶ οὐχὶ τοῦ ἀπαιχθῶς παρὰ τῆς ἀσφορῆς εἰσῶν. τῆς οὐχ ἔντα τοὺς ῥήτορας λυκούσιν, ἢ τῆς τῶν διακριτῶν ἀφαιρέσεως τοῖς πύλαι.

ANDREÆ DOUNÆI
PRÆLECTIONES
IN PHILIPPICAM DE PACE

IN ARGUMENTUM.

[P. 5. ed. Doun.] p. 135. 1. Παρὶ Ἀμφίπολης Amphipolis civitas est Thraciæ, vetas Athëniensium colonia. Bellum ex eo de illa cum Philippo, quod eam majores ejus aliquando tenuissent. Thucydides [lib. 4. c. 102.] Βρασιδας ἔχον τὰς ἐπιθρήνας ξυμμαχίας, ἰστέράτωσι ἐς Ἀμφίπολιν τὴν ἐπὶ Στρυμόνι ποταμῷ, Ἀθηναίων ἀποικίαν. οἱ Ἀθηναῖοι ἄγνωτος τοῦ Νικίου οἰκιστοῦ ἐπισημασθέντος ἠδονας ἐξέλασαντες ἐκτίσαν τὸ χωρίον, ἔπειρ πρότερον Ἐπίτα Ὀδοὶ ἐκαλεῖτο. Ἀμφίπολις δ' ἄγνωσι ἰσθμῶσιν ἐπι ἐπ' ἀμφότερα περιήκοντος τοῦ Στρυμόνος, τήκει μακρῶ ἀπολαῶν ἐκ ποταμοῦ ἐκ ποταμοῦ, περιφανῆ ἐς θάλασσαν τε καὶ ἠπείρου ὄμισιν. Ἐξ ὧν quod magno longiore interpretam, tam in mare quam continentem versus conspiciam potuit. Eadem fore lib. 1. [c. 100.] legas.

— 4. τὸν Φωκίαν καταλίον πόλεμον] ὡς δεκαίτης ἦν, decenne erat hoc bellum, sicuti Trojanum, sacrumque est appellatum, eo quod pro rebus repetitis Apollinis Delphici gestum est. Cum enim Amphictyones multastem grandi pecunia Phocenses, quam non possent exsolvere, quod coluissent agrum Apollini consecratum, auctor erat Philomelus, homo audacissimus, templum Apollinis caperent, belloque se defenderent. Consule Æschinem contra Ctesiphontem, [t. III. p. 537. Reisk. Orr. Grr.]. Diodorus autem sic [l. 16. c. 23. p. 99. ed. Wess.] ἐπὶ τούτων ὁ κληθεὶς ἱερὸς πόλεμος συνέτη, [p. 6. ed. D.] καὶ διέμεινεν ἕτη ἑπτὰ. Φιλόμηλος γὰρ ὁ Φωκῆς, ἀπὸν θράσει καὶ παρανομίᾳ διαφύρον, καταλάβετο μὲν τὸν ἐν Διελφῶς ἱερὸν ἔξῃκαυσε δὲ τὸν ἱερὸν πόλεμον διὰ τοιαύτας τινὰς αἰτίας. οἱ Φωκῆς ἐπεγενομένου πολλὴν τὴν ἱερὰν χώραν, τῆς ὀνομαζομένης Κιφθαλας, διακῆ ὑπέσχον ἐν Ἀμφικτυσίᾳ, καὶ πολλοὺς ταλάντους καταπέθεσαν. οὐκ ἐκτινήσαν δ' αὐτῶν τὰ ὀφλήματα, οἱ ἱερομήτορες ἐν Ἀμφικτυσίᾳ καθήρουν τῶν Φωκίαν, καὶ τὸ συνέδριον ἔβουλον καὶ διαρῶσαν τὴν χώραν τῶν ἀποστρεφόντων τὸν θεόν. Hieronymones sunt, qui causas civitatum agebant apud Amphictyones, ex eo nominati, quod illis memorabant, quæ corrigenda videbantur. Quales sunt apud nos (nam et Amphictyones tractabant res ad religionem Apollinis Delphici pertinentes) quos sacra Convocationis Clericos appellamus. Suidas, [t. II. p. 101. ed. Kust.] ἱερομήτορες, οἱ ἀμφικτυσίᾳ ἐκ τῶν Ἀμφικτυσίᾳ συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν τε συνεδρίου μετεχουσῶν. Melius Hesy chius

[t. II. p. 26. Alb. add. Harpocr.]: οἱ ἀμφικτυσίᾳ ἐκ Πυλαίων ἱερογραμματῆς. Mittabant enim ex civitates, ni fallor, quæ jus non habebant τῆς Ἀμφικτυσίας, aut iidem erunt ἱερομήτορες καὶ πυλαγοῖρας, quod non videtur. πυλαγοῖρας γὰρ οἱ πρεσβυτάτες τῆς Πυλαίας, qui præsent conuenti, Hesy chius. Hi sunt Amphictyones ipsi. Porro dioti sunt ἱερομήτορες, ut dixi, quod eo deforebant querelas, μήτημον enim monitor, non solum memtor. Ut quidam Achilli comes a matre est additus, qui illum moneret, ne quem filiorum Apollinis occideret. Is μήτημον Lycophroni [Cass. v. 241.] dicitur. Sic et Epicharmus, μισῶ μήτημον συμπαῖον. non qui meminisset eorum, quæ dicta sunt in convivio, sed qui memorasset aliis, [p. 7. ed. D.] et foras eliminasset. aut quod literis, quæ cum Amphictyonibus agerent vel egissent, consignata habebant: ideoque ἱερογραμματῆς etiam dioti. Cum in eo res esset, ut ager Phocensium consecraretur, Philomelus, cujus summa erat inter suos auctoritas, egit cum eis διδάσκων, ὡς ἐκτίσαι μὲν οὐ δύρανται τὰ χρέματα, διὰ τὸ μέγεθος τῆς καταδικῆς περιουρῶν δὲ καὶ διαρῶσιν τὴν χώραν, ἀνάδρῶσιν ὑπάρχων. [Diod. S. l. I.] Itaque ad arma itum est ejus impulsu.

— 6. τῶν Ἀθηναίων περιπευσάντων ἐς τὰς καλουμένας Πύλας, ἀπεκρούσθη τῆς εἰσόδου] Historia est apud Demosthenem περὶ τῆς παραπ. [p. 443. ed. Reisk. t. I.] ὅτι γὰρ τὸ πρῶτον Φωκῆας ἐκράτησιν ὁ Φίλιππος, καὶ διέφθειρε τοὺς ζῆτους αὐτῶν, καὶ τὸν ἡγούμενον καὶ στρατηγόντα Ὀνήμαρχον, τότε τῶν ὄντων ἀσάντων ἀνδρῶσιν οὐδὲν οὔτε Ἕλληνας οὔτε βαρβάρους Φωκίᾳς κοήθησαντας, ὡλὴν ἰμῶν, οὐκ ἔβου κατέλθον, ἢ διαπράξον, δὲν ἡβουλήσθον τι παραθέσθον, ἀλλ' οὐδὲ προσελθόντων ἡγγὺς ἡδυνήσθον. Non dico penetravit, aut quicquam eorum, quæ cogitavit, effecit, sed ne prope quidem potuit accedere. Refert hoc idem Justinus [lib. 8. c. 2. p. 218. ed. A. Gron.] his verbis: "Sed Athenienses audito belli eventu, ne in Græciam Philippus transiret, angustias Thermopylarum, pari ratione sicuti antea advenientibus Persis, occupavere. Sed non simili virtute aut causa." At non Athenienses occupavere, sed Laœdæmonii, quam dux eorum Leonidas cæsus est, cum occ Spartanis, qua clade insignis est hic locus. Sed fuerit cum illis ex aliis civitatibus ad mille omnes. Cæterum clarior hoc alibi

noster explicat Demosthenes [pro Corona. p. 236. ed. Reisk.] *ἢα μὴ δῦρο ἀπαγγελάτων αὐτῶν, ὅτι μίλλυ καὶ παρασκευάζεται περιόσθαι, ἰβήλοισι ἡμῖς, καὶ περιπλούσαντες ταῖς τρήρεσι εἰς Πύλας ὥσπερ πρῆττον,* [p. 8. ed. D.] κλισοῦσι τὸν φορῶμα. i. τὴν δόσον, transitum. Sic apud Strabonem *Κασκίας, et Κιλικίας Πύλας, quæ sunt locorum angustiarum* [l. XIV. p. 994. Alm. l. p. 103.]. Sed de Thermopylis in oratione dicitur. Livius [l. X. c. 2.]: "Circumvectus inde Brundisii promontorium," *περιπλούσας τὸ ἀκρωτήριον.*

— 8. τὸ τῶν Φοικίων Ἰστος ἀνάστατον πειρώμενος *sedibus expulit.* Herodotus [lib. 1. 15. p. 8. ed. Wess.] *ἴπυ τούτου τυραννύστος Σαρδίων, Κιμμέριον ἔξ ἰβήων ὑπὸ Σουθίων τῶν νομάδων ἰβαστάντης, ἀπικίαιτο ἐς Ἄσιον, καὶ Σάρδις πλὴν ἀκρωτήριος εἶλον. Cimmerii sedibus pulsi a Scythis nomadibus, venere in Asiam.* Thucydides [lib. 4. c. 54.] *ἀνάστασαν γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι Κιθρήριος.* Schol. *μετῴκισαν* [Ita jam correctum est in ed. Bayer. p. 599. t. I. BECK.] non *μετῴκισαν*, ait, editum est. Hoc enim *ἀνάστασαν* aorist. primus, illud secundus, ἀπὸ τοῦ ἀνάστα ἀνάστασαν. Hinc ἡ μετακίσις Βαβυλώνης [Matth. i. 11.] est ἀνάστασις, migratio. Virg. [Ecl. ix. 4.] "Hæc mea sunt, veteres migrate coloni." At quod Dem. [Olynth. II. p. 18. Reisk.] *εἴτα τῆς ἰουστῶν πατρίδος νομίσει ἀνάστασις εἶναι, εἰς ἡμετέραν ἀναστῆναι, omnes transtulit.* Sed in eo, quod Dem. [περὶ φαραων. p. 446. Reisk.] ait, est metonymia, καὶ ἀνάστασις αὐτῶν ἡ χώρα γέγονε, regio pro incolis, ut Flaccus. [Epp. II, I, 156.] "Græcia capta ferum victorem cepit, et artes Intulit agresti Latio." Sophocles [Trachiniae. v. 39. s.] *ἡμῖς μὲν ἰβ Τραχίην τῆδ' ἀνάστατον ξῆνος ἀνδρὶ τάλαιον.* Hercules cum conjuge ob cædem Iphiti Calydones pulsi Trachina cesserunt. Hinc novam verbum, [p. 9. ed. D.] *οἱ τῶν οἰκουμένων ἀναστατώσαντες* [Act. 17. v. 7.] i. ἀνάστατον ἐποιήσαντες. Paulus [Gal. 5. v. 12.] *ὄφελον καὶ ἐπαύθησαν οἱ ἀναστατώσαντες ἡμᾶς.* Beza: "utinam abscinderentur, qui vos inquietant." Vetus: "qui vos conturbant." Exponit autem ille, qui vos sedibus vestris pellunt. Ego, qui vos de statu vestro deficiunt. Nam pseudopostoli legem prædi-

cantes, dejiore eos nitebantur de fide, quam Evangelium induxit. Illud Actorum Beza vertit: "qui orbis terrarum statum subverterunt." Harpocration [p. 41. Blancard.] *ἀνασκευάσασθαι, τὸ λεγόμενον ἐν τῷ βίβη ἀναστατώσθαι.* Est enim apud Dem. [p. 895. et 1204. t. II. Reisk.] de trapezulis et argentariis, *ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν, τὸ break, quos vocamus, bankrupts.* Chrysostomus, *τούτο τὴν οἰκουμένην ἀνάστατον ἐποίησε, τούτο πάντα συνέχευε.* Quod Lucas uno verbo. Postremo quod sit hic ἀνάστασις, illud propheta docet, *ἀνάστα καὶ περὶού, ὅτι οὐκ ἔστι σοι ἀνάπαυσις,* [Mich. cap. 2. v. 10.] cum captivitate populo denuntiaret. Surgunt enim, suis sedibus relictis, qui migrant.

— 9. καὶ τὴν τῶν Φοικίων ἐν Ἀμφικτιόσι χώραν [Qui locus præcipuus fuit; habebant enim Phocenses prerogativam oraculi, τὴν προμαντῖαν, et bina in Amphictyonom conventu suffragia. Quapropter non dubitabant, inquit idem Diodorus, [XVI. 25.] illud in se decretum Amphictyonum rescindere: αὐτοὺς γὰρ τὸ πάλαιον τοῦ μαυτίου τὴν ἰεουσίαν καὶ προστασίαν ἰσχυράναι. Quod Homeri testimonio firmabant in Catalogo navium [Iliad. II. 517. 519.] :

Αὐτὰρ Φοικίων Σχιδίος καὶ Ἐπίστροφος ἔρχοι,
Οἳ Κυκλάρισσιν ἴχον, Πυθιά τε πεπρήσσαν.

Pytho civitas est, Delphi cives. Ut Messeni in Sicilia cives non Messeni dicebantur, sed Mamertini. χώρα non est hic regio, sed locus. ut κατὰ χώραν μένου, [p. 10. ed. D.] et ἔξ κατὰ χώραν. suo loco manere, et loco non movere. Themistius, *ἀεὶ δ' ἐν χώρᾳ δευτέρᾳ τῆς τιμῆς ἰστάμενος, ἢ ἄρα σοὶ καὶ μᾶλλον ἢ πρῶτον προσέκει.* Sic etiam Latini loquuntur. Livius [lib. 9. c. 30.] "Tribuni militum a populo semi deni crearentur, quæ antea perquam paucis suffragio populi relictis locis, dictatorem et consulum ferme erant beneficia." Est igitur χώρα, locus dignitatis, et gradus.

— 11. οὐ τῷ πρῶτῳ οἰκιστῆρι. Cui contrarium est in fine, πρὸς τὴν ταύτην ὕψινοι ἰστάμενος. Nam alioqui τὸ συνέστασθαι significat *colitatem facere, ut καὶ συνέστα ἡ λαὸς ἐπὶ Ἀαράν.* [Exod. 32. v. 1.] *ὄσταςις, colitio, conspiratio:* Nonnunquam congressio, ut quod ait Comicus [Ter. Phormione, II. 2. 32.] "prima colitio est acerrima." Unde ἡ συνέστασις μάχη.

— 12. μετῴκισον τοῦ Ἑλληνικοῦ συνέχευον τὸν Μακεδόνα. Contemptui fuerunt Macedones, quibus ante Alexandram et Philippum nulla gens humilior. οὐδ' ἐτίλυνε εἰς τοὺς Ἑλληνας, sed in barbaris habebantur. Hæc indignitatem non hæc quidem oratione Demosthenes (hic enim pugnat pro

Philippo), sed alia profert [περὶ αἰμαίων. p. 446. ed. Reisk.] *οὐ μὲν ὄντες Ἀμφικτιόνες φαίνομεν, καὶ ἱφελιάττας, nempe Phoenices.* Hi enim inter eos principatum obtinebant, ut diximus: *αἱ δὲ οὐδενώπορτα ἐν τῷ ἀφροδῶν χρόνῳ γινόμενοι, Μανδάνος καὶ Ἐσθάρης, τὴν Ἀμφικτιόνος τίνας βιάζονται.* συνέδριον, consilium, *παρὰ τὴν ἴδραν, sedem, ἀπὸ τοῦ ἴζομαι.* Servius [ad Virg. *Æneid.* 9, 4.] "Nam et ipsa consilia a sedendo, quasi considia dicta sunt. Sedentium enim animi tranquilliores fiunt." Ἐὶ Ὀδυσσεύς, Ulysses, *δάκρυον, lacryma.* Plautus [Mostellaria, *Fragm.* p. 1492, s. Taubm.] "sine juxta aram sedeam, et dabo meliora consilia," *ἱτυμολογικῶς.* Varronis est, [p. 11. ed. D.] opinor, "Sedendo vincunt Romani" [Satyra Menippea]. Nam bello Punico II. Senatus rempub. restituebat post Cannensem acceptam calamitatem. Parvi sunt foris arma, nisi est consilium domi. Itaque τὸ συνέδριον consilium vertimus, ne cui mirum esse videatur, non *concilium.* Cic. [de Oratore 3. c. 1. §. 2.] "Videndum sibi esse aliud consilium, illo senatu se rempub. regere non posse." Certe senatus est *συνέδριον.* Idem [Philipp. 5. c. 5.] "O concessum iudicium promolam: O dignitatem consilii admirandam: avert animus apud consilium illud pro reo dicere."

— 13. *προσκαιριότητας γὰρ λέγει τοῖς Ἀθηναίοις* offendissis apud Athenienses. *προσκαίριον, offensionem alicujus incurere.* M. Tullius [pro P. Sextio, c. 49.] "Temporibus illis, qui populares erant, offendebant illi quidem apud graves et honestos homines: sed populi iudicii atque omni significatione florebant." Significationem vocat τὴν ἱστορημασίαν, sequitur enim, "his in theatro plaudebatur." Dem. [contra Timocletem p. 711. ed. Reisk.] *ἢνὸ γὰρ, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, προσκαίριον ἀνθρώπων ποικίρον, καὶ φιλασπυρήμονι, καὶ θεοῖς ἐχθρῶν, ὃ τελευτήσια προστίκρουσιν ἢ πώλις ἐσσι.* Ego *offensus sum homini improbo, atque inimicitiarum appetenti.* προσκαίριον, in hominem offendere, προσκαίριον, in lapidem.

P. 136. 1. οὐτος δὲ ὁ λόγος *καρσικυνιάσθην μὲν, οὐκ εὐρίσθαι δὲ μοι δεσπῆ* Non assentior Libanio, neque oredo, Demosthenem scripsisse orationes, quas absconderet, aut sorinio contineret: neque ejusmodi sunt ejus scripta, quae lucem reformident. Ex Cicerone apud Hieronymum [adv. Rufinum init. t. III. p. 89. b. ed. Basil. Acad. 1. c. 1.] legitimus: "Intemperantis esse arbitrari, scribere quicquam, quod occultari velis." Et causa, quam affert Libanius, nulla est. Cum accessaret, inquit, *Æschinem,* [p. 12. ed. D.] hoc ei inter cetera objecit, suasisse eum, ut Philippus Amphictyon feret: quod no Philocrates quidem ausus est promulgare, quamvis esset

audacia singulari. Non igitur hoc in alio culparet, quod ipse fecisset. Sed ego nego Demosthenem fecisse idem quod *Æschinea.* Nam si princeps, ut ille fortasse, hoc suavisset, si primus auctor extitisset hujus sententiae, aut aliis id suadentibus suffragatus fuisset: merito forsitan reprehendendus videretur. Nunc oam rex jam occupatus esset in collegiam, idque omnes fere Graeciae civitates assensu suo comprobarent, unus commane decretum rescindere non debuit, neque id, quod actum erat, infringere: praesertim quum patriae magnum ex ea re periculum creari videret. Aliud est enim ferre, siquid ferendum est, et probare, quod probandum non est. Multa enim ferenda, quae non probanda, ut etiam in sua rep. Cicero docet, [Familiar. *ep.* l. 6. ep. 4. et al.] non propter se, sed ne gravior auscipatur incommodum. Illi vero neque pax unquam oem Philippo placuit admodum, neque certe scitum hoc Amphictyoniam de Philippo factam voluit. Sed quum utrumque firmatum esset, neutrum improbare rectum putavit. Neque erat, cur eum hujus orationis vel habitus, vel editae poneret. Et Libanius ipse Demosthenem omni culpa liberat, quum ait, *καὶ Δημοσθένους παραπλήρη συγχωρεῖν.* Aliud est autem aliquid concedere propter aliquam necessitatem, ac primo decernere. At suspicionem acceptae mercedis veritas est, *καὶ δόξαν τοῦ φιλοσπυρέου.* Quid? hoc illi igitur, [p. 13. ed. D.] cum orationem scripsisset, et dicturus esset, in mentem venit: antequam inciperet seribere, non venit? aut palam suasisse, famam ejus lederet: compositionem persuasionem edidisse, non lederet? Quamquam neque illa nostri defensio praetermittenda est, etiamsi verum esset, quod Libanius auscipatur. Non idem semper oratori sentiendum est: aut siquid nunc secus atque olim dixerit, inconstantiae fama metuenda: sed temporibus, ut res et causa postulat, serviendum. Nam et Cicero [pro Cluentio, c. 50, 51.] quem sibi adiret obsecravit, id quod aliquando diceret, superioribus suis orationibus haud consentire, non negat, nec culpam aliquam reformidat, sed ingenue fatetur, et clarissimi oratoris exempla L. Crassi illam infamiam depellit. Postremo si scriptionem hanc celatam voluit, quae ratio fuit suppressendi? res erat scriptione non magnopere digna? at gravissimam fuisse constat, in qua magna utilitas resp. magnum periculum ageretur. an ipsi, quod scripserat, displicebat? at nihil nisi elaboratum industria, perfectum ingenio molitus est unquam. Neque hic sui dissimilis est, quod res ipsa indicat. Denique si tacuit, quod meditatus est, cur in lucem edidit? in quo non minor erat, aut etiam major

jaectura opinionis.

— 5. και μη δέξῃ φιλιππίζην]. Demosthenem φιλιππίζην? quid hoc credat? ante medius fidius ipse Apollo Pythius ἐφιλιππίσθη ἄν: de quo Cicero [de divinât. II. c. 57.] “Demosthenes quidem, qui abhinc annos prope CCC. fuit, jam φιλιππίζην Pythiam dicebat, id est, quasi cum Philippo facere” (hinc factiones dicimus). Sic μηδέξην, ἀπτιλίξην, λακωνίξην, [p. 14. ed. D.] Persico et Peloponnesiaco bellis. Plutarohus in vita dixit δημοσθένειζην pro eo quod Demosthenst studere.

— πεν. πρὸς τοιαύτην τινὰ ὑπόθεσιν ἱστάμενος]. Sio loquutus est etiam in alio quodam argumento Libanius [πρὶ τῶν ἐν Χερσόνησῳ. p. 89. ed. Reisk.] και οὐ φιλιππίσθη τῶν ἡντιθέτων, κατατρέχουσι τοῦ Διοσκρίδους, και κολλᾶζην ἀξιώσιν αὐτῶν. πρὸς οὗς ὁ Δημοσθένης διχρῶ ὑπὲρ Διοσκρίδους ἵσταται. Chrysostomus in Iohannem: εἰ μη πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἱστάμενος ἐπατίλαθα. Suspiciendum vocat tacitam objectionem in mente auditoris herentem. ἱστασθαι πρὸς, resistere, προσίστασθαι, ad scopulum sive obicem adherescere. Euripides [Iphigenia Aul. 23.] τὸ δὲ φιλότιμον γλυκὺ μὲν, λυγρὸ δὲ προσιστάμενον. Decursus enim honorum orux est homini ambitioso, si inhibetur. Et sunt ἱσθόναμα multa, que colligit Eustathius [in 4. Odysa.], ἀντιστρέφουσ λαρόματα. Ut κρημύντης apud Lycophronem [Cass. 663.] et ἀλεξίκακος. Idem enim κῆρ και κῆρ, ἀμύνη και ἀλεξίαν. Sio φερρίκος et κικίφος, ἀελλόπος και ποδῆμος. Quippe idem ἀελλος και ἀπος.

— ult. συστήσας ἑαυτῶν] συστήσας non solum commendare, et per literas ignotum laudare alteri, sed proprie coram adducere in notitiam, et presentem sistere. Dem. [ad Timotheum, p. 1190. ed. Reisk.] και ἰδίῳ αὐτοῦ συστήσας φιλόνας, ἱκανῶν ἀφίκανται ἐκ Μακεδονίας ὁ Φιλόνδας, ὃν συστήσας οὗτος τῷ πατρὶ τῷ ἱμέῳ, ἄγειν ζύλα τὰ δοθέντα ταῦτα ὑπὸ Ἄμύντου, τὸ ναῦλον τῶν ζύλων παρασχεῖν. Amyntas rex Macedonise Timotheo dederat ligna, que deportaturus inde erat Athenas Philondas quidam navicularius. Hunc Timotheus Pasioni trapezito, cui magnam pecuniam debebat, presentem exhibuit, ut nosceret, et Philondæ jussit, [p. 15. ed. D.] si ligna deportasset, nauolum solvere. Quod filius Pasionis Apollodorus a Timotheo cum reliqua pecunia repetit. Plato [Charmide. p. 110. t. V. ed. Bip.] κατ' ἴφην, κἀλλει Χαρμίδην, εἰπὼν, ὅτι βούλομαι αὐτὸν ἰατρῶ συστήσασαι περὶ τῆς ἀσθενείας, ἥς κενὸν πρὸς με εἶλεγον, ὅτι ἀσθενῶ. Medicus iate erat Socrates, cui tradendus fait Charmiden. Cic. [pro Cœlio, c. 17.] “Ob hanc causam parens tibi hunc puerum commendavit et tradidit, ut in amori-

bus atque in voluptatibus adolescentiam suam collocaret?” Cæsar [Bell. Gall. lib. 7. cap. 38.] “Et una Viridomarus, pari setate et gratis, sed genere dispari, quem Cæsar sibi ab Divitiis traditum, ad summam dignitatem ex humili loco perduxerat.” Lego produxerat, quod verum esse alio loco demonstrabimus. Curtius [de reb. Alex. VII. 1, 28.] “Ab illo traditi ad hunc gradum amicitie tux ascendimus.” Horatius ad Claudium Neronem [lib. i. ep. 9. 1. ss.] :

“Septimius, Claudi, nimirum intelligit unus,
Quanti me facias. Nam cum rogat et prece cogit,
Scilicet ut tibi se laudare et tradere coner,
Dignum mente domoque legentis hōnesta Neronis.”

Postremo concludit epistolam hæc συστήσου [epist. 9. lib. 1. v. 13.] :

“Scribe tui gregis hunc, et fortem crede bonumque.”

Et quoniam ejusmodi commendatio sive traditio non fit sine laudatione aliqua, bene copulavit laudare et tradere. Sed τὸ συστήσας κυρίως est id, quod diximus ex Demosthene, coram sistere ignotum pro bono viro. Non ut Paulus et receptor usus [2 Cor. 3, 1.] ἀρχόμεθα πάλιν ἑαυτοῦς συστήσάντας; ἢ μη χριζόμεν ὡς τινες συστατικῶν ἱστοτολῶν πρὸς ἡμᾶς, ἢ ἐξ ἡμῶν συστατικῶν. Sic enim legendum, non εἰ μη χριζόμεν. Beza: “aut num indigemus?” Epictetus de Socrate [Enchir. c. 46. ed. Schweigh.] ἄρχοντο πρὸς αὐτὸν βουλόμενος φιλοσοφῆς ὑπ' αὐτοῦ συσταθῆναι [p. 16. ed. D.], κἀπὼν ἀπῆγεν αὐτοῦς. Ille coram adducebat eos, non per literas commendabat. ἀπῆγεν interdum adducere, ut ἀπῆλθεν, adire, ἀποστέλλειν, adspicere.

— ibid. και ἀποροδοῦντων] δωροδοκῶν, munera accipere, δῶρα ἀρχοῦσθαι. Sed χ in e mutatur ἱσπικός. Ut κανοδοκῶν, ἱσπικός, ἱσπικός, pharetra. κανοδοκῶν, κανοδοκῶν, stabulum, stabularius. Sic δωροδοκῶν, qui munera accipit, ἀποροδοκῶν, integer, nulla largitione corruptus, δωροδοκῶν, nonnunquam non munus acceptio, sed ipsa largitio, seu corruptela. Diodorus [lib. 16. c. 33. t. II. 107. ed. Wessel.] και γὰρ τοῦς θεοταλοῦς, μέγιστον ἔχοντα τῶν συμμεμάχων ἀξίωμα, δωροδοκῶσας ἱσπικὸν τὸν ἰουλιαν ἔχον. Et est quasi conjunctio τῶν Ἑβραίων Hiphil, aut δωροδοκῶν, accipere quod des: quomodo dixit Paulus [Eph. iv. 8.] “et dedit dona hominibus:” secundum Hebræam veritatem, accepit que daret scilicet.

IN ORATIONEM.

[P. 21. ed. Donn.] p. 136. 1. ὄρω μὲν] Solent Oratores initio dicendi, quo majorem sibi favorem concilient, duras partes suas prædicare, et causæ, quam agunt, demonstrare difficultatem. Favent enim omnes atque succurrunt laborantibus, gravi defatigatos onere sublevant. Tale est exordium Ciceronis pro P. Quinctio [o. 1.] "Quæ res in civitate duxè plurimum possunt, hæc contra nos ambæ faciunt in hoc tempore, summa gratia et eloquentia; quarum alteram, C. Aquilli, vereor, alterum metuo. eloquentia Q. Hortensii ne me dicendo impediatur, nonnihil commoveor. Gratia Sexti Nævii ne P. Quinctio noceat, id vero non mediocriter pertimesco. Neque hoc tantopere querendum videretur, hæc summa in illis esse, si in nobis essent ætalem mediocritas. Verum ita se res habet, ut ego, qui neque usu satis, et ingenio parum possum, cum patrono disertissimo comparer: P. Quinctius, cui tenues opes, nullæ facultates, exiguæ sunt amicorum copie, cum adversario gratiosissimo contendat. Illud quoque nobis accedit incommodum, quod M. Junius, qui hanc causam, Aquilli, aliquoties apud te egit, homo et in aliis causis exercitatus, et in hac multum et sæpe versatus, hoc tempore abest nova legatione impeditus: et ad me ventum est, qui ut summa habeream cetera, temporis quidem certe vix satis habui, ut rem tantam tot controversiis implicatam possem cognoscere." Tale est et pro Corona [p. 226. ed. Reisk.] Demosthenis proœmium: πολλὰ μὲν ὄν ἔγωγ' ἱλαττοῦμαι κατὰ τούτοις τὸν ἀγῶνα λέγοντι. δύο δὲ, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μεγάλη· ἓν μὲν, ὅτι οὐ περὶ τῶν ἰσῶν ἀγωνίζομαι. οὐ γὰρ ἔστιν ἴσος τῶν ἡμῶν εὐνομίας διαμαρτυρῆν, καὶ τούτων μὴ ἔλαϊν τὴν γραφήν. ἀλλ' ἡμῶι μὲν, οὐ βούλομαι δὲ δυσχερὲς εἰπεῖν οὐδὲν ἀρχόμενος τοῦ λόγου. οὗτος δὲ ἐκ περιουσίας ἡμῶι κατηγορεῖ, ἴτερος δ', ὃ φύσει πάσιον ἀνδραγαθῶς υπάραχται, τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἰδίως, τοῖς ἴσταινοῦσι δ' αὐτοῦς ἀχθεσθαι. τούτων τῶντων ὃ μὲν ἔστι πρὸς ἴσον, τούτῳ δίδεται· ὃ δὲ πάσιον, ὡς ἴσως εἰπεῖν, ἰσοχλεῖ, λοιπὸν ἡμῶι. κἀν μὲν εὐλαβούμενος τούτῳ μὴ λέγω τὰ πειρασμένα ἡμῶντι, οὐκ ἔχω ἀπολύσασθαι τὰ κατηγορημένα δέξω, οὐδ' ἐφ' οἷς ἀξίω τιμᾶσθαι, δεκνῆναι. ἀν δὲ ἐφ' ᾧ καὶ πεπολιῶ καὶ πεπολιτουμεῖαι βαδίζω, πολλὰς λέγει ἀναγκασθῆσθαι περὶ ἡμῶντων. Sic visum est primam Ciceronis, neque eam optimam, cum postrema fere Demosthenis, quam habuit, sed præstantissima comparare. Hæc incommo-
dorum commemoratio, καὶ ἱλαττομάτων ἀπειρήθμισι, mirifice studium in nos

auditorum excitat. Neq non Isocrates idem fecit in sua quoque περὶ τῆς εἰρήνης [t. II. p. 170. Auger.] ἀπαισι γὰρ ἔστι φασσῶν, ὅτι μάλλον ἤθεοσι τοῖς παρακαλοῦσιν ἡμᾶς ἐπὶ τὸν πόλεμον, [p. 23. ed. D.] ἢ τοῖς περὶ τῆς εἰρήνης συμβουλεύουσιν. His enim meli-
ore conditione adversarios suos esse ostendit. Neque hoc solum summi rhetores faciunt, sed Lysias quoque in principio de bonis Aristophanis [p. 192. ed. Alter.] αἰτήσομαι ὅν ἡμᾶς δίκα καὶ μέδία χαρίσασθαι, ἀνευ ἰσῶς, καὶ ἡμῶν ἀκούσαι, ὡς περὶ τῶν κατηγορῶν. ἀνάγκη γὰρ τὸν ἀπολο-
γούμενον, κἀν ἔξ ἴσου ἀμεροῦσθαι, ἱλαττοῦν ἔχειν. οἱ μὲν γὰρ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐπιβουλεύουσι, αὐτῶ ἀνευ κινδύνου ὄντες, τὸν κατηγορῶν ἐκω-
λόσατο, ἡμᾶς δὲ ἀγωνίζεσθαι μετὰ δύνει, καὶ διαβολῆς, καὶ κινδύνου μεγίστου. εὐδὲς ὄν ἡμᾶς εἰνοῖαν πάλιν ἔχειν τοῖς ἀπολογουμένοις. Nos causam dicimus cum timore et criminatione, et magno periculo. Quare æquum est majorem nobis impartire vos benevolentiam. Sic Sallustius quoque exorsus est ad Cæsarem [de constituenda rep. epist. ii.] "Scio ego, quam difficile atque asperum factu sit, consilium dare regi, aut imperatori, postremo cuiquam mortali, cujus opes in excelso sunt. Quippe cum et illis consultorum copie adsint, neque de futuro quisquam satis callidus satiaque prudens sit. Quinetiam sæpe prava magis, quam bona, consilia prospere eveniunt, quia plerasque res fortuna ex libidine sua agitat." Et Cato [auctore Gellio], quum legem sumptuariam suadebat, sic exorsus est: "Scio, mihi negotium esse cum ventre, qui non habet aureis."

— ibid. ὄρω] Justi cujusque exordii partes sunt quatuor, ut docet Hermogenes [ἔν τῇ περὶ εὐρίστον. lib. i. p. 28. Sturm.] πρότασις, κατασκευὴ, ἀξίωσις, ἑσῆσις, quas hic ordine omnes reperimus. ἔξω τὰ παρ-
όντα πρῶτα μὲν πολλὰν δυσκολίαν ἔχοντα καὶ παραχρῆν) ἢ πρῶτα πρότασις, cui visio τῆς κατασκευῆς adjuucta est duplex αἰτιολογία, (quam Aristoteles ἐπιλογον vocat, et ἐπιτέλει-
γειν τὴν αἰτίαν [Rhetor. ii. 21.]) οὐ μόνον τῇ, ἀλλὰ καὶ τῇ δυσκολίᾳ δ' ὄντος φύσει καὶ χαλεπῶ) [p. 24. ed. D.] δεύτερα πρότασις. οἱ μὲν γὰρ ἄλλα πάντες ἀνθρώποι) κατα-
σκευῆ. ἀν ἐπιλόγηται τοῦ Σοφοκλεῖν καὶ φιλοσο-
φῶν ἀποστάντες, ἀκούειν) ἀξίωσις, quam, quid velimus ac fieri postulemus, ostenditur. Ut Ciceronis illa postulatio pro Quinctio [o. 1.] "Quæ quo plura sunt, C. Aquilli, eo te, et hos, qui tibi in consilio adsunt, meliori mercede nostra verba audire oportebit, ut multis incommo-
dis veritas debilitata, tandem æquitate talium virorum recreetur." οἱ μὲν ἔχον καὶ λέγειν καὶ συμβου-

λαίωv, δι' ἃν καὶ τὰ παρὶντα ἴσται βελτίω, καὶ τὰ προειμένα σωθίσεται) βέσις, quasi pes exordii, aut gradus atque aditus ad reliquam orationem. Πολλὰ χαλεπώτερον ἡμεῖς αὐτὸ πτωχεύματα, παρρησία, quam Hermodogenes [παρ. lδ. p. 82.] τραχύτητα, Cornificius [ad Herennium, IV. 36.] licentiam appellat. "Licentia est (inquit), quum apud eos, quos aut vereri, aut metuere debemus, tamen aliquid pro jure nostro dicimus, quod eos minime offendat, aut quos ii diligunt, cum in aliquo errato vere reprehendi posse videantur." Ut nunc justa et libera est hæc reprehensio Demosthenis, sed non nimis acerba. At hujus propositionis confirmatio plus habet acerbitatis. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἀνθρώπων) Sed ea quoque modificatione quadam mitigata est. Nam si ita dixisset: Vos deliberandi rationem vestra pravitate fecistis impeditiorem, aut: Cæteri mortales antequam agunt, deliberant, vos post factum, tam estis præposter, nimis fuisset aspere dictum, ne dicam ἰβριστικῶς: nunc et modicus sunt ejus reprehensiones et breves. Non ut in sua de pace Isocrates, λίαν καταφορικῶς per totum fere exordium πρῶταν consuetudinem [p. 25. ed. D.] Atheniensiam atque iniquitatem in audientia concionatoribus insectat, qui compositos adulationi libenter audirent, eos autem aversarentur, qui saluberrima monebant. At Demosthenes, nunquam ille quidem perniciosus assentator populi fuit, quem *δημαγωγὸν* et *δημοκρίνον* vocant: contraque acris objurgator sæpenumero: quod gravitatis est, magnaue eum auctoritate apud suos fuisse declarat. Non est enim personæ levis populum universum objurgare. Mirum fortasse videatur, hoc illum fecisse in exordio, quod alliciendis voluntatibus destinatum est. Sed sensum suorum civium pulcro calloit. Novit, quid illis placeret, vel offenderet, et quatenus. Porro τὸ τραχὺς τι λέγειν, Chrysostomus ad Paulinas epistolas, ἰντροπτικῶς dicit, ut quum Apostolus ait πρὸς ἑβραίων ἡμῖν λέγων. Omnis enim gravis reprehensio pudorem incutit.

P. 186; 2. δυσκολίαν) Athenæus [lib. vi. p. 262. A. ed. Casaub.] φιλαπηθῆς ἐν ἀναπόσει, φαρμοκακίαν καὶ φαρμασίαν ἀεικωρίας δι' ἃ πλάξ ἐπὶ τούτου κίται. κόνον γὰρ ἢ τροφή. ὄπτι δ' οὐκίλος, armentarius, καὶ ὁ δύσκολος, ὅστι ἴσται δυσάριστος καὶ σιγής. Quo nomine ægrum nos dicimus, eo quod ægris difficile est placere, præsertim in cibis. φαμάς, buccæ. εὐκόλος, facilis. Sætonius [Cæs. o. 53.] "indifferens circa cibos" ἑτυμολογικῶς. εὐκόλια, facilitas, æquanimitas. δυσκόλια, morositas. Tertullianus [de præscriptionibus adversus hæreticos, c. 40.] "Nonne manifesto diabolus morositatem Judaicæ legis imitatus est." Sic

vocat accuratam illam descriptionem instrumenti veteris atque anxios observationes Legis. Lex enim posita est populo duræ oervicis, inquit Augustinus: et jugum fuit, teste Petro, quod neque ipsi, [p. 26. ed. D.] neque patres eorum ferre potuerunt [Act. xiv. 10.]. Atque in his, quæ nunc scribimus, forsitan multa morositas inest. Sane quidem ad grammaticas minutias sic descendere, dum studentes prodesse, studiosis, πολλὰν ἔχει δυσκολίαν. M. Tullius [de senectute, c. 14.] "At sunt morosi, et auxii, et iracundi, et difficiles senes, si querimus, etiam avari. Sed hæc morum vitia sunt, non senectutis." Idem [de Offic. i. c. 25.] "In liberis vero populis, et in juris æquabilitate exeroanda est facilitas, et altitudo animi quæ dicitur, ne, si irascamur aut intempestive accedentibus, aut impudenter rogantibus, in morositatem inutilem et odiosam incidamus." *Morositas, δυσκόλια, facilitas, εὐκόλια.* Terentius [Adelphis, III. 3. 36.] "Ineptia lenitas patris, et facilitas prava." Livius [lib. VIII. c. 34.] "Nunc patres comes, et senes faciles de alieno imperio apreto, tanquam rei parvæ, disciplinæ militaris eversee juventuti gratiam facere." Aristophanes de Sophocle [in Ranis, v. 82.] ὁ δ' εὐκόλος μὲν ἐνθάδ', εὐκόλος δ' ἐστὶ. Hic et apud inferos. Cic. [Acad. IV. c. 31.] "Faciliorque erit, ut albam esse nivem probat, quam erat Anaxagoras, qui id non modo ita esse negabat, sed sibi, quia sciret aquam nigram esse, unde illa conoreta esset, albam ipsam esse ne videri quidem." εὐκόλιότερος ἴσται. apud Petrum [1 Petr. ii. v. 18.] vetus interpr. "Famuli subditi estote in omni timore dominis, non solum bonis et modestis, sed etiam dyscolis." Nunc habemus in Græco, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκωλιῶς. Videtur legisse δυσκόλιας. Nam et parva mutatio est: et morositas vitium est minorum non minus quam senum: præterea Græca verba aut Hebræa retinere, quam satis commode non possunt exprimi, solemne est interpretibus. Sed Græcum pro Græco reddere, opinor, novam. [p. 27. ed. D.] Dem. ὡς ἔγὼ μὲν ἴδων πῶτον εὐκότως δύσκολος καὶ δύστροπος ἦμαι τις ἀνθρώπος [Philipp. II. p. 73. R.] Hic ad verbum fortassis est. Plato [de Legg.] ἀδύστροπος δύσκολον θῆμμα, καὶ χαλεπὸν κτήμα. Cic. [de Oratore II. c. 4.] "Magis adeo id facilitate, quam alia ulla culpa mea contigit." εὐκόλια.

— ibid. οὐ μόνον τῷ πολλῷ προῖσθαι) προῖσθαι, ἴσται, προῖσθαι, pass. προῖσθαι. ἰβνιθ. προῖσθαι παρακίμετος. προῖσθαι καὶ προῖσθαι declarant vel negligentia vel proditione amittere. Cæsar [lib. VI. c. 8.] "Cohortati inter se, ne speratam prædam e manibus dimitterent." παρακίμετομετος ἀλλήλους τὴν ἰβνιθίμετος ἀφῆλσαν μὲν προῖ-

εθαι. quamquam hoc sapiens Latini dicunt de manibus amittere. Terentius [in Phormione I. 2. 91.] "Nunc amitte quæso hunc." Donatus: "Hoc, quod nos dicimus dimitte, antiqui etiam dicebant amitte." Sallustius: "pactione amisso publico legato," pro dimisso. B. Hieronymus [contra Rufinum], "Melius est amittere, quod, velimus nolimus, aliquando periturum est. Melius est sponte dimittere, quam id amittere, pro quo omnia dimittenda sunt." Dionysius Hal. [lib. v. c. 66. p. 1005. ed. Reisk.] *ὡς ἅπαντα γὰρ ταῦτα τοῖς δαίμονις ἀφορμῆς, οἰδῖνα τῶν εὐφραν τὰ ἰαντοῦ χρέματα πρόσθεσθαι.* Pollux [III. 113. Onomast.], *ὁ ψυχῆς ἂν ἀργυρίου προίματος.* Qui vel animam pecunia adidicet. *ὁ δαίμονος ἀφορμῆς* est, qui nihil habet a patre relictum, unde rem faciat. Et hi cogantur pecuniam, quæ est ἀφορμῆ, fœnore alicunde accipere, quam augeant. Hoc igitur verbum et de iis dicitur, qui facile credunt pecuniam. credere enim est committere. Cui contrarium περιχέσθαι, complexu tenere. M. Tallius [pro P. Sulla, c. 20.] "Illud erat genus hominum horribile et pertimescendum, qui tanto amore suas possessiones complexi tenebant, ut ab his membra divelli otiosis ac distrabi potes diceres." [p. 28. ed. D.] Sic ad Attium [II. 6.] "Ita sum complexus otium, ut ab eo divelli non queam." Epulis apud Pothœum [Onom. III. 115.] *ἴδη χωρὶς πῶποτε ὑπαρῶντων τοῦ εἰδῆς; ὅστων ἂν τοῦ αἵματος, ἢ χειμᾶνται μεταδόντι.* Scribit Philosophus [Ethicorum IV. c. 2.] liberalem προτιμῶν εἶναι χρημάτων. ὑπαρῶς est cordidus. Pro avaro non sæpe apud Græcos positum invenies, ut hic. Greg. Naz. δι' ἡμῶν προίσθαι τὸν καιρὸν, οὐ πάλιν τουχὴν ἀμάχανον. Ex hoc et Latium verbum promitto. Nam qui promittit aliquid, non potest revocare promissum. Nescit vox missa reverti.

— pen. καὶ μεθὴν εἶναι προίργου παρὶ αὐτῶν εὐ λέγειν] Cic. [de Off. I. 31.] "Neque enim alitius repugnare nature." οἰδῖν ἐστὶ προίργου μάχεσθαι τῇ φύσει. Sic hunc locum interpretati sumus. Dem. in epistola quadam [II. p. 1468. R.] τὸν φθόνον δεδῖκε, πρὸς ἃ οἰδῖν ἐστὶ προίργου τάλειδῶ λέγειν. Hoc verissimum esse, utinam non nemo, ne dicam me ipsum, non esset expertus, ut recte φθόνον ἀμαχον Euripides [Rhes. 456.] dixisse videatur. Legant, qui volunt, Ciceronis pro Cluentio. Nam et Cluentium non verum aliquod crimen, sed inveterata invidia atque infamia premebat, quam Cicero sic deprecatur [c. 2.] "Etiam sicut aliis in locis parum firmamentum, et parum virtum veritas habet: sic in hoc loco falsa invidia imbecilla esse debet. Dominetur in concionibus, jaceat in judiciis. Valeat in opinionibus et ser-

monibus imperitorum: ab ingeniis prudentium repudietur. Vehementes habet repentinus impetus: apatio interposito, et causa cognita consenescat. Denique illa definitio judiciorum æquorum, quæ nobis a majoribus tradita est, retineatur, ut in judiciis et sine invidia culpa plectatur, et sine culpa invidia ponatur." Hanc homines innocentissimi vitare non potuerunt. [p. 29. ed. D.] Nam nostrum quoque Demosthenem invidia falsa auri, quod attulit Athenas Harpalus quæstor Alexandri, judiciumque iniquam Areopagitarum pertulit, in quæstione, "Quo illud aurum pervenerat," ut Cluentium invidia judicii Juniani. Hic autem φθόνος atque invidia est μίμψις, ut quodam in loco Scholiastes Thucydidis exponit. Hanc Homerus νέμισιν, quam Eustathius δικαίαν μίμψιν interpretatur. Sophocles [Trachiniis, v. 250. s.] τὸν λόγου δ' οὐ χρῆ φθόνον, γίγναι, προσίβαι, Ζεὺς ὅτου πρᾶκταρ φαῖν. Schol. μίμψιν. Arist. [Elench. Sophist. Tract. I. c. 2. §. 6.] ἴσται δὲ ἐστὶ τισὶ μάλλον πρὸ ἔργου, τὸ δεκτικὸν εἶναι σοφοῦς, ἢ εἶναι καὶ μὴ δεκτικὸν. Lucianus [Gall. c. 1. t. II. p. 704. Reitz.] προοδῶ ἴση τοῦτο εἰς τὰ ἄλφια πτωτικῶς. ἀλφίτους ἰ. polenta Græci victitabant, ut pulte Romani. πρὸ ἔργου sic dicitur, ut πρὸ ἰδοῦ. ταυτίστικὸν ἰπὶρ ἔργου, καὶ ἰσῆς ἰδοῦ. vel πρὸς ἔργου. quod pro te vel in rem facit. Hesiodus [Opp. et D. 577.] :

Ἦδὸς δὲ προφίρει μὲν ἰδοῦ, προφίρει δὲ καὶ ἔργου.

Aurora confert ad iter, confert ad opus faciendum. Nam hic πρὸ non videtur ἀπὸ τῶ ἰσῆρ, ut προίχιν apud Oratores per metalepsin est ὑπερέχων, ὑπὲρ enim tam πρὸ significat, quod nos dicimus, for, quam super. τὸ γὰρ προμαχεῖν ἐστὶ ὑπεμαχεῖν, et πρακτικῶν ἐστὶν ὑπεριδουτικῶν. Αὐ' ὑπερίχων est excellens. Idem ergo τὸ προίχων. Hæc est μεταλήψις. Apud Herodolum [lib. 9. p. 704. ed. Wess.] legitur: οὐ γὰρ τι προίχων ταυτίστικὸν μὲν πρὸς εἶναι. i. horum meminisse οὐκ ἔχει τι πρὸ ἔργου. Hic προίχων est προφίρειν. Nam sæpe apud eundem ἔχων καὶ φέρον usurpantur pro eo quod est aliqno pertinere, ut τὸ μὲν ἐς τοὺς Ἀργίους φέρον. Et mox: τὸ μὲν ἐς τοὺς Ἀργίους ἔχων. Sic necesse habemus, more nutricum minima mansa in os inserere parvulis, [p. 30. ed. D.] ut avis Homericæ [Iliados IX. 324.] κακῶς δὲ τί εὐ πάλιν αὐτῆ. Arist. [Rhet. III. cap. 15.] percallidum genus est criminatio, inquit: πολλὰ ἀγαθὰ προδέντα, ὃ εἰς τὸ πρᾶγμα προφίρει, ἢ ψέξαι. Pluribus præpositis laudabilibus, unum vituperare, quod potius est, aut quod plus rei fert (id est enim refert Verrio, ut Festus). τοιοῦτοι δὲ τεχνικώτατοι καὶ ἀδικώτατοι. Cic. [in somnio, c. 1. in Fragm.] "Cum in Africam

venissem, nihil mihi potius fuit, quam ut Massanisam convenirem." Gaza vertit: οὐδὲν ἦν μοι προύργιατρον. Thucydides [lib. I. c. 123.] εἰ ἀρα πλοῖτον τε καὶ ἰξουσία δόλον προέβητε. Scholiastes, ὑπερέβητε, quod est ὑπερέχεται καὶ προέχεται. Ælianus [Var. Hist. I. 3. 1.] καὶ τῶν ἄλλων ὑπερέβησι κατὰ πολὺ. Theocritus [Idyll. XII. 5.]

Ὅσσην παρθενηὰ προέβησι τριγάρμοιο γυναικός.

Quantum virgo præcellit ter nuptæ mulieri.

P. 137. 1. μηδὲ καδ' ἢ τὸ συμφέρον πάντας ἠγείσθαι] Reddere solemus hoc verbi, ducere, sed modo significat, suadere. Proprie, præire. Qui suadet enim, quasi præit sua sententia cæteris. Euripides: Λόγος ἔστω τοῦ πάντος ἠγείται λόγος. Hic quantum regit casum alio sensu. Dionysius Hal. [Arch. Rom. V. 65.] παρσχετο τῶν Ἀθηναίων πόλιν — ἀφασιν χρεῶν τοῖς ἀπόροις ψεφισάμενον, Σόλωνος προαδυνασταμένου, καὶ εὐδία τῆ πόλει τοῦ πολιτεύματος τοῦτε ἐπιτιμῶν, οὐδὲ τὸν ἠγούμενον [in Huds. et Reisk. εἰσρηγόμενον] αὐτὸ δηλοῦν καὶ ποτεῖν καλῶν [ἀποκαλεῖν Huds. e Vat.]. Exhibuit civitatem Atheniensium, quæ novas tabulas egentibus Solone auctore decrevit. Neque quisquam inventus est, qui consilium hoc in rer. vitio civitati verteret, aut qui id suaderet, improbe popularem vocaret. At sæpius cum genitivo, ut idem hic auctor paulo ante [c. 64.] ἦν δὲ ταύτης ἠγούμενος τῆς γυναικὸς Μάρκος Οὐαλέριος. Sed usitatius dicunt ἠγούσθαι νόμον ἢ γυναικί. [p. 31. ed. D.] Plato [Critone, c. 8.] πρῶτον μὲν ταύτη εἰκ ἠδῶς εἰσρηγί, εἰσρηγόμενος τῆς τῶν πολλῶν δέξας δὲν ἡμᾶς φροντίζειν, κατὰ τῶν δικαίων καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν, καὶ τῶν ἐναντίων. τὸ εἰσρηγίσθαι, Cicero quodam in loco dicit, in rem quamque honestam atque utilem inducere. Chrysostomus [in Genesia Ser. IV. p. 34. t. II. ed. Francof.] καὶ πρῶτον μὲν παίδευσμεν ἑαυτοὺς, καὶ τὸν ἐπιλοῖσιν τῆ ἀγάθην, καὶ κατὰ τὸν μακρότερον Παῦλον, τῆ τιμῆ ἀλλήλων προσηγόμενοι, ὑπερέχοντας ἑαυτῶν τοὺς πῆλας ἠγείσθαι, duos conjungit locos Apostoli, quarum alter explicat alterum, Phil. ii. v. 3. et Rom. xii. v. 11. Hic enim προσηγείσθαι non est præire, ut vulgo redditur, sed suo iudicio anteferre alios, atque honore priores pñtare: illo ἠγείσθαι, ducere, æstimare, ejusdem utramque sententiæ: et est posterius interpretat prioris, id quod etiam casus docet. τὸ γὰρ προσηγείσθαι præcedere gignendi vel dandi casum potest.

— 3. ἴτι πολλῶν χαλεπώτερον ἡμῶς αὐτὸ πτωχεύματα] Scholiastes [recentior] ad Electram Sophoclis [v. 559.] λέγεται τὸ

ἴτι παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀπὲρ τοῦ ἀμῶν, ἔστω ἴτι νόος ἴστω. (Hæc is yet young: nostram enim a Græco est reciproce.) καὶ, ἴτι πτωχὸς τοῦδε. λέγεται δὲ καὶ ἀπὲρ τοῦ, ἴτι τούτου. vel potius ἀπὲρ τοῦ, πρὸς τούτου. sic enim dicunt, ἴτι δὲ πρὸς τούτου, quæ significatio est hujus loci. Quod ait ἀπὲρ τοῦ ἀμῶν παρὰ τοῖς κοινοῖς, i. vulgaribus, videtur confirmare illorum opinionem, qui negant Isocratis esse Atheniensis illam παραίτησιν ad Demonicum, sed nescio cujus Apolloniæ rhetoris, quia videlicet in ea scriptum est [t. I. p. 6. Aug.] καὶ σὺ μὲν ἀμῶν φιλοσοφεῖς, et tu quidem cum maxime philosopharis, ut et illud Evangelii [Matthæi xv. 16.] καὶ ἡμεῖς ἀμῶν ἀσύνετοί ἴστω; Vos etiam adhuc insipientes estis? quod est ἴτι, yet, ex Græco per anagrammatismum. [p. 32. ed. D.] Hoc frequens est apud Polybium, quod Cassanbonus ex Seneca cum maxime vertit. Sed falsum est, quod hic Scholiastes ait, hunc usum esse tantum παρὰ τοῖς κοινοῖς, nisi si Xenophon est habendus in τῶς κοινοῖς, casus hoc est [Anabásιας IV. 3. 19.] τὰ μὲν σκευοφόρα τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὁ ἔχλος ἀμῶν δέξασθαι [Eum Xenoph. locum laudant Mæris p. 79. Phrynich. p. 48. Tho. Mag. p. 378. ubi vidd. Intpp. Bæck.] impedimenta Græcorum, et turba adhuc erat in trajiciendo. Quamobrem usus est verbo τοῦ παρατατικῶ χρεῖων. Quod tempus derantem adhuc actionem notat. παραίτησιν enim extendere et continuare. Valeant igitur, qui illam loculentam orationem abjudicant Isocrate, ducti tam tenui conjectura, quæ etiam falsa est. Etiam, ἴτι καὶ ἴστω. quod hoc Cicero docet [ad Attio. II. ep. 7.] "Illud quid sit, scire cupio, quod jactis obscure jam etiam;" et est II. significacionis. Donatus [in Hecyram Ter. Act. v. so. 3. v. 13.] "Etiam adverbium est vel consentientis, vel remissentis. Sed magis remissentis modo." Sic Cic. "Etiam quod pene præteriti etc." Est igitur vocula hæc ἡμῶντος. Cic. "De geographia etiam atque etiam deliberabimus;" ἴτι καὶ ἴτι. [ad Attium II. ep. 7. init.] Pollio itus fuerat Attico suo se scripturam aliquid de situ terrarum. Sed quia res erat; quæ non posset ἀνθυπογραφείσθαι, diu cunctatus est, et tandem omisit, ut ipse ait.

— 4. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἀφῆρπον πρὸ τῶν πραγμάτων εἰσάδει χρεῖσθαι τῆ βουλευείσθαι] Hæc eadem habentur totidem verbis Philippica iv. [p. 139. ed. Reisk.] Sallustius [cont. Cat. procm.] "Sed diu magnum inter mortales certamen fuit, vine corporis in virtute animi res militaris magis procederet. Nam et prius quam incipias consulto, et ubi consuleris mature factu opus est." Hinc nos vartimus πρὸ τῶν πραγμάτων, ante quam incipiamus.

ἰαὺν δὲ μετὰ τὰ πρᾶγματα. [p. 33. ed. D.] si facta consiliis posteriora sunt ordine, absurdum est post facta consilium capere. Quod enim factum est, infectum fieri non potest. Et ne agendi quidem hoc tempus est, nedum consulendi. Bene enim apud Platonem Crito [in Crit. c. 5. extr. Fisch.] ἀλλὰ βουλεύου. μᾶλλον δὲ εὐδὲ βουλεύσασθαι ἔτι ἔρα ἀλλὰ βεβουλῆσθαι. Hic τὸ ἔτι significat ἀμελῆν. Thucydides [lib. i. c. 78.] ἰόντες τι εἰ ἀθροῦσι εἰς τοὺς πολέμους, τῶν ἔργων πρότερον ἔχονται, ἢ χρηστὸν ἕσπερον ἔχειν κωνοπαθεύοντες δι' ἔθνη, τῶν λόγων ἄπειροται. Hæc Thucydides, quæ videtur Demosthenes, ut multa hujus auctoris, imitatus.

— 6. ἐκ δὲ τούτων συμβαίνει] Bene τὰ συμβαίνοντα τῆς ἀβουλίας addit, ut moveat errorum, et diligentiores faciat ad melius postea consulendam.

— 7. τὸν μὲν ὡς ἂν ἀμείνοντα, ἐπιτιμῶντα] Ulpianus in Olyth. I. [p. 20. ed. Colon.] τὸ μὲν ὑπερβῆναι καὶ λοιδορεῖν παντὶ μέρει. τὸ δὲ ἐπιτιμᾶν, ὥστε ἔστι δουροτόνη, καὶ τὸ συμφῆρον ἐπὶ τιμῇ τῶν ἀκούστων λέγονται, οὐ παντὶ ἔστι. docet hio verbi notationem, ἣ γὰρ ἐπιτιμῶσι οὐκ ἐφ' ἑβρι γήμοντα τῶν ἀκούστων, ἀλλὰ ἐπὶ τῇ τιμῇ. Itaque eam Paulus appellat ἐπιτιμῶν, [2 Cor. II. 6.] cui contraria est ἡ ἀτιμία. ἰαὺν τῇ ποιότητι ἡ ἐπιτιμία αὐτῇ ἢ ὑπὸ τῶν πλειόνων. Sufficit ejusmodi objurgatio hæc a pluribus. sed prænam hio potius notat. Hermogenes [παρὶ ἐπίστασις, ultimo cap.] oratio pro præna posuit: εἰ καὶ ἴταίρα, ἀλλὰ ἴδιον ἔχουσα γὰρ τῆς προαιρέσεως ταύτης ἐπιτιμῶν, μὴ ἰσμεῖν εἶναι ταῖς ἐλευθερίαι, μὲν τῶν αὐτῶν ἀξιοῦσθαι. Sapientiam III. [v. 10.] οἱ δὲ ἀρεταῖς καθὰ ἐλογίζαντο, ἔξουσι ἐπιτιμῶν. Est et objurgatio præna quædam. pro quo Dem. τὰ ἐπιτιμῶν, καὶ τὸ ἐπιτιμῶν. τὴν ἐπιτιμῶν, statum incolumem dignitatis.

— 8. εὐδοκίμῳ] bene audire, placidum referre post disertam orationem habitam, [p. 34. ed. D.] aut rem bene gestam, quod etiam εὐδοκίμῳ dicitur. Plato, [de rep. 1. p. 151. s. t. VI. Bip.] ἀλλὰ τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εὐδοκίμῳ, ἐκ τῶν Σερφίων λοιδορουμένων καὶ λέγοντι, ἐπὶ οὐ δι' αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν εὐδοκίμῳ, ἀναμείνοντο, ἐπὶ οὐτ' ἂν αὐτῆς Σερφίους ἂν ὀνομαστός ἔγνητο, οὐτ' ἰσμεῖος Ἀδριακῆς. Cio. vertit, [de senectate, c. 3.] "Ut Themistocles fertur Seriphio ouidam in jurgio respondisse, cum ille dixisset, non eum sua, sed patriæ gloria splendorem assequantur, Neo hercule, inquit, si ego Seriphios essem, nobilis, nec tu si Atheniensis esses, clarus unquam fuisses." Vertit δὲ τὴν πόλιν εὐδοκίμῳ, patriæ gloria splendorem assequi. Inest etiam gloria in significatione verbi. ἀπὸ τοῦ εὐδοκίμῳ, unde δέξω, δέκω, εὐδοκίμω, probus, bene probatus. Itaque addit noster ἐξήγη-

VOL. V.

τιμῶς, καὶ δοκίμῳ εὐδοκίμῳ. Præterea Cicero vertit ὀνομαστός, nobilis, clarus autem est εὐδοκίμω. Porro legisse apud Platonem videtur, τῶν Σερφίων. Sed potius dicebam fuit Σερφίω τῶν Σερφίω κυρίω.

— 10. οὐ μὲν κατὰ τούτων οὐτως ἔχοντων, εἰμαι καὶ πεπρωτὸς ἰμευτῶν ἀπίσταται] Se ipsum conoluit in angustias, ut, si inde se posset expedire, et exitum invenire, admirabilior videretur, quod hio pollicetur. Talis est clausula exordii pro Corona, [p. 227. Reisk.] κωροῦμαι μὲν ὄν ἢς μετρίωτα τούτω πωσῶν. Sic et Isocrates in illa de pace, quam memoravimus, [p. 176. s. t. II. Aug.] ἐγὼ δὲ εἶδα μὲν, ἐπὶ προσηνῆς ἰσμεῖν ἰπυτοῦσθαι ταῖς ἰμετρίαις ἐπιθυμίαις — ἄλλω δὲ καὶ τούτων ἰπαρχήτων οὐκ ἂν ἀποσταῖν ὄν διανοῖσθαι. Equidem scio, quam sit arduum vestris adversari cupiditatibus. Sed quamvis ita sit, a proposito non desistam.

— ibid. εἰμαι] Moratum. τὸ γὰρ ἰδοῦσθαι λέγειν, ἴδιον ποιεῖ τὸν λόγον, [p. 35. ed. D.] inquit Hermogenes, [de Id. lib. 1. p. 64.] τὸ δὲ ἀποφαντικῶς, σημῶν. Dubitanter dicere et hæsitanter moralum orationem facit, assequanter gratem. Non dicit φημι, quod asseverationis est, sed εἰμαι, puto. Sed quia hoc verbum non nihil diffidentem præ se fert, bonam spem, quam sequuntur, ostendant, καὶ πεπρωτὸς ἰμευτῶν ἀπίσταται. Non temere enim, tali prudentia cognitas, quoquam sibi persuaserit.

— 12. ὡς ἐπὶ πώλειος Γουλακίμους προσέξει] ut pro patria consultantes docet. Sic Cicero supra, διὰ τὴν πόλιν εὐδοκίμῳ, patriæ gloria splendorem assequi. Eari-pides, [Ione 261.] πατρις γὰρ ἡ Ἀθηναίων πόλις. Chrysostomus [Ser. 11. in Evang. Io.] de Ioanne Evangelista: πόλις ὅν ἦν πατριδος; πατριδος μὲν οὐδεμίαις, κώμης δὲ οὐδεμιᾶς, καὶ χάρας φαυλοτῆρας καὶ οὐδὲν φηροῦσις ἀγαθῶν. Nihil enim ex Galilæa boni. Erat autem Ioannes de Bethsaïda Galilææ. Xenophon de Corinthiis, quorum Argivi civitatem occupaverant: αἰσθημῶν δὲ ἀφαιζόμενοι τὴν πόλιν, διὰ τὸ καὶ ἔρου ἀνασπᾶσθαι, καὶ Ἀργῶς ἀπὸ Κορίνθου τὴν πατριδα αὐτῶν ἰνεμῶσθαι. [Rerum Græcarum IV. c. 4. §. 6.] Idem ibidem mox, [§. 6. p. 207. Schneid.] κωροῦμαι τὸν δὲ πατριδα, ὥστε ἦν ἐξ ἀρχῆς, κωροῦσθαι. M. Tullius, [de legibus II. c. 2.] "Sed illud tamen quale est, quod paulo ante dixisti, hunc locum (idem ego te accipio dicere Arpinam) germanam patriam esse vestram? numquid vos duas habetis patrias? anse est illa una patria communis? nisi forte sapienti illi Catoni fuit patria, non Roma, sed Tusculum. M. Ego mehercule et illi et omnibus municipibus duas esse censæo patrias, unam naturæ, alteram civitatis. Ut ille Cato, cum esset

Tusculi natus, in populi Ro. civitatem susceptus est. Itaque quum orta Tusculanus esset, [p. 36. ed. D.] civitate Romanus, habuit alteram loci patriam, alteram civitatis." Hinc Euripides Ione, [294.] Εἰβόη· Ἀθήναις ἱερὶ τις γαίῃσιν πόλις. πόλις τις ἐστὶν ἱερὶ χῆρος, ut Strabo, quem conterraneum dicimus. Lucas, [Evang. XV. 15.] περιουσίς ἐκολλήθη ἐν τῶν χωρῶν τῆς χῆρας ἐκείνης. Non dicit τῆς πόλιος. χῆρα producit χῆριον, quod et oppidum est et rus. A quo χῆρις apud Xenophontem, [Hell. III. 2. 22.] rusticus, agrestis. ἀπὸ τοῦ χῆριον κατὰ μεταθεσιν καὶ ἰσθῆσιον τοῦ τ, countryman, countryman. sic rusticum et civem dicimus. χῆριον καὶ πόλιν. Cic. ad Atticum, [lib. II. ep. i. p. 167. ed. Græv.] "quod in eis orationibus, quæ Philippicæ nominantur, enituerat civis ille tuus Demosthenes." Erat enim Atticus Atheniensium civitate donatus, et inde cognomen hoo deportavit. Proximum in lege Græci nonnunquam vertunt πόλιν.

— 13. ἔξιν καὶ λίγων καὶ συμβουλῶν] His verbis erigit auditorum animos, et spe meliore permulcet. Nam illa aniceps atque difficilis consilii capiendi ratio, quam proposuit, abjicere et debilitare potuit.

— 15. τὰ προεμένα σωθίστα] amissa recuperentur. Dem. [de omentia Legatione, p. 348. ed. Reisk.] πολλὰς συμβαλῶν πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρῶν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ γίγνεσθαι, ἐν ἅν τις καθυφέ τοῖς θανάτοις καὶ πλοδαῖ, οὐδ' ἂν ἐπιούσῃσιν, πάλιν οὐκ ἔστιν οἴσσει. Occasionem (quam velox est, at inquit Hippocrates [Prædict. II. 29, 117. Aph. I. 1.]) si quis oblatum dimiserit hostibus et prodiderit, ne si quidem quidem fecerit, rursus poterit recuperare. Idem ille medicorum Princeps: χρόνος ἐστίν, ἐν δὲ καιρῶς. καὶ καιρῶς, ἐν δὲ χρόνος οὐ πάλιν. ἀμείσις χρόνος, ἐστὶ δὲ ἴπικα καὶ καιρῶς. Quædam enim curationes diuturnæ sunt: nonnunquam medicinam adjuvat ipsa opportunitas et occasio. Sed hoo frequentius dicunt ἀνασῶζειν καὶ ἀνακτῶσθαι. [p. 37. ed. D.] M. Tullius, [pro Milone, c. 37.] "me non potuisse Milonis salutem tueri per eodem, per quos nostrum ille servasset?" at in exilium pulsus est, et per Milonem inter ceteros restitatus. Idem, [pro Rabirio Postumo, c. 10.] "Nam ut ventum est Alexandriam ad Auletem, hæc una ratio a Rege proposita Postumo est servandæ pecuniæ, si curationem et quasi dispensationem regiam suscepisset." Grandem pecuniam regi reddiderat Postumus. Hinc σωτῆς, Dominus, qui servavit nos, cum eramus perditii. Itaque hujus vim vocabuli contra Verrem [II. 63.] negat Latine posse exprimi Cicero. Virg. Ecloga 9. [v. 7—10.]

"Certe equidem audieram; quæ se subducere colles
Incipiunt, mollicum jugum demittere
olivo,
Usque ad aquam et veteris jam fracta
cacumina fagi,
Omnia carminibus vestrum servasse
Menalcæm."

id est, recuperasse, inquit Servius. Nam omnes possessiones suas bello civili Virgilius amiserat, qui Menalcæ nomine est intelligendus teste Fabio. [lib. VIII. Inst. Or. c. 6. §. 46.] Sic enim ille agens de allegoria sive translatione: "Uti (inquit), in Bucolicis, Certe equidem audieram, et quæ sequuntur usque ad finem quarti versus. Hoo enim loco præter nomen, cetera propriis decisa sunt verbis. Verum non pastor Menalcæus, sed Virgilius est intelligendus." Hæc Fabius.

— ibid. προεμένα] neglecta et prodita. De priorè acceptione jam diximus. De proditiõe unum aut alterum addamus exemplum. Dem. [Philipp. II. p. 68. ed. Reisk.] κίερισθε γὰρ ἐκ τούτων τῶν ἔργων μῖνον τῶν πάντων, οὐδέ τις ἀν κίερισθαι τὰ κατὰ δίκαια τῶν Ἑλλήνων πρόβδαι. Isocrates, [Panegyrico, c. 43. ed. Mor.] ἐκείνη γὰρ ἰστορήσαντες τῶν Βακτρίων, [p. 38. ed. D.] καὶ προεμένοι τινες τῶν συμμάχων, ἰσχυρόσθους ὀλίγα πρὸς πολλοὺς κινδυνύουσιν. Plutarchus [in Phocione, c. 26.] post victoriam Antipatri non magnam, ἀσχεστὰ προέκιντο τῶν ἑλευθέρων, postquam, inquit, ἐτήθησαν αἱ Ἑλλήνης οὕτω μεγάλαν ἔτιωσ, οἷτω πολλῶν κινδύνων. id quod Otho fecit magna cum laude, uno prælio victus ab æmulo. [v. Tacitus, Hist. II. 47. a.]

— 16. [p. 39. ed. Douu.] ἀμείσις δὲ σιδῶς] Πρεδερῶσις. Cum enim dictator esset, quæ ipso aliquando dixisset in concionibus apud populum, quæ recte quidem erant et verissimæ dictæ, sed a populo repudiata: ea autem ipsum commemorare, et laudes suas prædicare, invidiosum et molestum auditoribus: ante illius orationis, quam habiturus est, invidiam mitigat. Quæ quidem oratio nec ipsa ad causam pertinet, quamvis sit necessaria: sed extrinsecus assumpta est, ut πρῶτα τῶσδε συστονῆσιν illius, quam parat. Est igitur hæc, quam nunc tractamus, quasi præmunitio præmunitio: ne, dum fidem et auctoritatem sibi conciliare meditatur, odium atque invidiam querat.

— 17. ἀπὸ δὲν αὐτῶς εἰσὶ τῆς] Repetitur est aliquot suasiones suas, in quibus non est auditis: et tamen in iis ab ipso reotum et verum stetit, quo nunc facilius audientiam consequatur. Cum autem omnis jaotatio molesta et odiosa est, tam ingenii maxime. πάντες γὰρ ἀμεισῶσιν ἀπιπρῶνται τῆς ἀρετῆς, inquit Plato [Pre-

tagora]. Sed non omnes possunt esse sapientes neque disertī. Itaque in his major videtur esse excellentia, [p. 40. ed. D.] eo quod rara sunt, nec multis communia. Qui iustitiam et integritatem sibi non asserit, fatuus est. Qui sapientiam aut eloquentiam, arrogant.

— ibid. καὶ περὶ αὐτῶν] Hinc παρατολογία. Plutarchus, [Quomodo se quis sine invidia laudaverit, p. 133. t. VIII. Reisk.] ἀλλὰ καὶ τοὺς σπαρταρομένους ἐν ταῖς ἀγῶσιν, ἴταροι κινῆτας ἀναγκασίους, τὴν ἀφάνειαν τῆς παρατολογίας ἀφαιροῦσσι. Absurdum est enim quemquam esse præconem suae laudis.

— ibid. παρ' ἑμαῖν τῶν πάντων λυσitteλοῦσαν τοὺς τελευτῶσιν ἢ] Hic et impudentiam eorum notat, qui caudam popello jactant: et levitatem Atheniensium, qui talibus præberent aures. Etque in his quaedam γρηχόντες, sed lenior, quam dicit παρ' ἑμαῖν.

— 18. τῶν πάντων λυσitteλοῦσάν] Si illi faciunt hoc cum aliquo suo compendio, dabitū veniam mihi, si id ego faciam malo meo, sed vestro commodo. Nihil est enim, quod spem a vobis propter hoc ipsam amplius. τὸ λυσitteλοῦν autem est, gratia quam inibant apud populum, et beneficia ex gratia. Porro λυσitteλεῖν, aliquid dicitur proprie, cum fructus æquat, aut etiam superat sumptum, et commodum pensat impensam: aut ubi compendium majus est impendio. τίλας enim δαπάνη, sumptus, et τελεῖν, δαπανᾶν, sumptum facere. Unde est πολυτελής, sumptuosus, et εὐτελής, nullius pretii. λύσις, luere, solvere. Thucydides, [lib. IV. c. 60.] καὶ οἱ ἡμεῖς αὐτοὺς πωυῖσσαι τίλασι τοῖς οἰκείοις. Scholiastes, τίλασι, ταῖς δαπάναις, ὅθεν καὶ εὐτελής καὶ πολυτελής. Dem. [Philip. III. p. 73. ed. Reisk.] Χιρῆσσοι δὲ τοῖς αὐτῶν τίλασι διορίζων. Philippus pollicitus est Atheniensibus, se peninsulam hanc, quam ditiosis eorum erat, suis sumptibus perfossurum, atque effecturam insulam, [p. 41. ed. D.] ut multi conati sunt Isthmum Corinthiacum perfodere. Xenophon, [Rerum Græcarum V. c. 3. §. 21.] τοσούτων γὰρ ἡγάρματα γαστρὸς διαφέρει, ὅστις εἰ φιλάσῃ τὴν ἡμῶν συμψηφισάμενοι οἶτον τελεῖν ἢ πρόσθεν, καὶ ταῦτο πωυῖσσαι, τὴν διαπάσσει τῷ εὐκότῳ χρόνῳ πολιεποῦμαι δίκυρον. Tantum continentia ventris præstat, ut Phlasiis, cum decrevisset, dimidium ejus, quod solebant ante, frumenti consumere, idque fecissent, duplo diutius, quam posse viderentur, obesset durarent. διακύνει est ἀπείχων aliis, pro quo Thucydides ἀναγκάσιν. hic igitur τελεῖν est δαπανᾶν, et, quod Horatius dicit, "fruges consumere nati," οἶτον τελεῖν καὶ ἀναλίεσσαι ψευφισάμενοι. Varro primo de re rustica, [c. 8.] "Vineam sunt qui putent

sumptu fructum devorare." Catullus, [Carm. 114, 2. s.] Formianus saltus dives

"Pertur, qui quot res in se habet egregias?

Aucupia omne genus, pisces, prata, arva, ferasque.

Nequoquam fructus sumptibus exsuperat."

Plato, [de rep. II. p. 219. s. t. VI. ed. Bip.] λυσitteλοῦσθαι δὲ τῶν δικαίων τὰ εἶδη, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον λέγουσι, et ὡς λυσitteλεῖ τὸ εἶδεν, ἰὰν λαυδᾶται. Strabo [lib. III. p. 221. ed. Almel.] scribit, nasoi in quadam Hispaniæ parte plumbum, cui ali-quid argenti sit admistum, non tantam tamen, ut expediat repurgare: παραμύμικται μὲν τι καὶ ἀργυρίου μικρὸν, οἷχ ὅστις δὲ καὶ λυσitteλεῖν ἀπαραβαλεῖται. Xenophon, [ἐν τῷ περὶ προσόδων, c. 4. §. 6.] καὶ ὅταν γε πολλὸς οἷστίς τι καὶ οὐκ ἔγινται, ἀξίον ὅσον τῶν καρπῶν, ἀλλοτελεῖσθαι αἱ γαστρίαι γίνονται. Aristophanes, [Eqq. 642.] Nunquam vidimus ἀφύας ἀξιώτερος, viliores pisci-oculos, minoris venire, quod enim bene emptum est, valet pecuniā. [p. 42. ed. D.] Apud Plinium legimus, [lib. XVIII. Hist. Nat. sect. 7. §. 4.] nihil minus expedit, quam optime colere agrum: "bene colere necessarium est, optime damnosum. Domino aliquas messes colligere non expedit, si computetur impendium operæ." M. Tullius, [actione in Verrem II. lib. i. c. 3.] "Ut ego huc unam ejusmodi rem post hominum memoriam fuisse arbitrer, cum damnari expedit." Sallustius, [b. Jug. c. 77.] "Ita Jugurtha ratus, aut capta urbe operæ pretium foro," ἢ πόλεως ἀλώσεως λυσitteλοῦσθαι. Ariat. [Politicorum II. cap. 5. p. 90. s. ed. Conriag.] ostendens, quantis opibus et copiis civitatem esse oportet, quam abundantem divitiis et refertam, inquit: ἴσως οὐκ ἀριστος εἶδος, τὸ μὴ λυσitteλεῖν τοῖς κρείττοις διὰ τὴν ὑπερβολὴν πολυμειν—ὡς εὐκόλος αὐτοφραδάτου μέλλοντος Ἀταρτία πολυμειν, ἐπέλευσεν αὐτὸν συμψηφισμένοι, ἐν πόσῳ χρόνῳ κλέψεται τὸ χρῆμα, λογισάσθαι τῷ χρόνῳ τοῦτο τὴν δαπάνην. ἰθὺλαι γὰρ ἔλαττον τούτου λαβὴν ἔλασαι ἢ διὰ τὴν Ἀταρτία. Suetonius, [Augusto, c. 25.] "Prælium quidem aut bellum suscipiendum omnino negabat Augustus, nisi quum major emolumentum spes, quam damni metus ostenderetur. Nam minima commoda non minimo sectantes discrimine, similes siebat esse aureo hamo piscantibus: cujus abrupti damnum nulla captura pensari posset." Simile est huic apud Thucydidem [lib. V. c. 16.] Laconicum illud proverbium, quod illis oraculo quodam editum fuit: Διὸς υἱὸς ἡμεδίου τὸ σπῆγμα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας ἐς τὴν ἑαυτῶν ἀναφέρειν, si δὲ μὴ, ἀργυρία εὐκόλας εὐλάξων. Jovis filius semideus est Hercules, cujus

Πλαστοτάκιξ, rex eorum, ἀπέγνωσ. Reges enim Lacedæmoniorum erant Hercule oriundi. Hunc reducendum in patriam Apollo monebat, aut famem expectandam. ἀναφέρειν γὰρ τὸ κατὰν. εὐλάκαν δὲ τὴν ἑνὶν Lacedæmonii dicunt, id est, vomerem. [p. 43. ed. D.] εὐλάξαν, ἀρόσαν. hoc igitur voluit oraculum: οὐ λυσιτελήσει αὐτοῖς τὴν γῆν γεωργαίῳ, ἀσπερ εἰ ἀργυροῖς ἰργαλαῖοις ἔχρηστο, ait Scholiastes, [p. 713. t. I. ed. Gottlieb.] ut igitur οὐ λυσιτελεῖ, si quis aureo piscaretur hamo, sic οὐ λύει τὰ τέλη, ai vel aureo vel argenteo vomere fruges quæreret, sed plus detrimenti quam emolumenti caperet. Sic enim Sophocles dixit, [Edippo Tyranno, v. 316. s.] διαλαλυμένος, φρονεῖ ὡς θεῖον, ἔθθα μὴ τίλλω λύω φρονεῖντι. ubi Triclinius: ἔθθα τὸ φρονεῖν οὐ λυσιτελεῖ, non operæ pretium est, non expedit, non est tanti. Juvenalis [IX. Sat. v. 27. s.]

“Utile et hoc multis vitæ genus, at mihi nullum

Inde operæ pretium.”

Cic. [ad Atticum II. ep. 13. extr.] “quare mihi orede, φιλοσοφῶμαι. Juratus tibi possum dicere, nihil esse tanti,” id est, οὐδὲν ἴσθαι λυσιτελήστου τοῦ φιλοσοφῆν. Plinius junior ad Trajanum, [Panegyriaco, c. 6. §. 2.] “Si tamen hæc sola erat ratio, quæ te publicæ salutis gubernaculis admooveret, prope est ut exolamem, tanti fuisse.” λυσιτελέσαι. Simile illud Lucani, [lib. I. v. 33. s. 37. s.]

“Quod si non aliam venturo fata Neroni Iuvenere viam, etc.

Jam nihil, o Superi, querimus. scelera ista nefasque

Hæc mercede placeant.”

quasi diceret, est tanti defunctos esse tot bellis civilibus. Euripides [in Alcestide, v. 650. s.] simpliciter verbo:

φαιμὲν τοιαύτους γάμοις
λύων θροῦσι, ἢ γυμναῖν οἷα ἄξιον.

aut exorere ducere non expedit. quanquam aliter Scholiastes ille exponit locum Sophoclis: εἰρηται, φρονεῖν, ἐκ μεταφορῆς τῶν φέρει ἰσοκαμίαν, οὐκ εἰ τις τῶν φέρων ἐβλάη, λυσιτελεῖ. [p. 44. ed. D.] Nam τὸ τέλος est etiam φέρος, vectigal, tributum. prodest hæc quidem, et valde commodus est, si quis tributorum onera demat. Sed prior significatio τοῦ τέλους huic verbo mihi videtur aptior. Sophocles [in Electra, vs. 1005.]

λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν, οὐδ' ἰσχυροῦσθαι.

quod utri sit interpretatio propius, Lector judicet. Athenæus [lib. VI. p. 227. F. ed. Casaub.] κἄν μὲν οὐσίαν ἔχῃ, ἔς εἰ πρὸς τοῦ λύουσι τὰν ἀλάματα. si rem habet, cuius reddunt impensas. Postremo tanquam Colophonem illud Juvenalis quo-

que addamus, [Sat. III. v. 21. s.]

“Hic tunc Umbritus, quando artibus, inquit, honestis

Nullus in urbe locus, nulla emolumenta laborum,”

migramus ex urbe, id est, quando compendia atque emolumenta non compassant labores, quos studii impendimus.

— ibid. τοῖς τελευτῶσιν ὦ) Quasi non omnes id audent, ac ne multi quidem: nullus denique non sacadois singulari proditus. καὶ τοῦτο μοι δοκᾷ λέγειν ἀπυτοσίμωτος πρὸς Διοχάρην ἔς ἐκ Μανδαρίας Ἰπασθίδου ἀπὸ τῆς περιβόιας, μακροῦς διεβλήθη ἐν τῷ δήμῳ πρὸς τὸν φιλοσοφῶντα αὐτῷ ἰσχυρῶς Ἀμφιθέλου λέγουσ, ut ipse jaocat φιλοσοφῶντα ἐν τῇ ἀπολογία τῆς παραπρωτεβόιας, sæpe hæc arte promeritis populam.

— ibid. οὐτως ἡγούμαι φορτικῶς καὶ ἐπιχθιδίς] Hæc duo nomina, quæ sæpe ut ἐπιχθιδίς copulantur, Seneca ad verbum expressit, [de beneficiis II. c. 2.] “Molestum verbum est, onerosum, et demisso vultu diceandum, Rogo.” φορτικῶς enim οἷμα, ἐπιχθιδίς, molestum. ἀχθισμαί, molestis ferre Dom. [pro Corona, p. 226.] τοῖς ἰσχυροῖσι δ' ἰσχυροῖσι ἀχθισμαί. Laertius, [Vit. Philosoph. VII. 112.] ἀχθὸς λύω βαρύνωσα. Cic. “ægritudo premens,” vel potius gravans. [p. 45. ed. D.] ἀχθὸς etiam est onus, ut ἰσχυροῖσι ἀχθὸς ἀρετῆς, telluris inutile pondus. Sophocles de Diis, [Ajace Lucario, vs. 951.] καὶ μὴν ἄρα ὑπερβῆδ' ἐπ' ἀχθὸς ἦσαν qui interemerant Ajacem, et Minervam insuit. Est etiam ἀχθὸς, λύω, molestia, unde ἀχθὸς, ut μαλακῶς μαλακῶς adbita litera. Cic. [pro Rabirio Post. c. 10.] “odiosum negotium Postumo videbatur.” φορτικῶς πρᾶγμα. “molestum etiam nomen ipsum.” ἰσχυρῶς καὶ τοῖσδε. Terentius, [Heautont. III. 3, 6.] ‘vel heri in convivio quam immodestus fuisti? quænam molestus?’ φορτικῶς enim fuit καὶ ἀπορῶν, ‘manum non abstinere, amicam amici subagitare in convivio,’ ut ad Bentlei. qui et in loco antea laudato dedit: vel heri in vino — Beck.] et Comicus loquitur. Jam si molestum est grave est ab alio laudari nimis, ut inquit Euripides, [Orest. 1162.] ἄρα εἰ κἄν τῶν ἰσχυρῶν ἀνίστασθαι λύω, quanto magis, si to ipsum importune laudaveris. “Antonia mihi, inquit Cicero, [ad Atticum X. ep. 8.] præmisit ediosas literas,” in quibus erat, “Quia te nimio plus diligo, non possum dissimulare, mihi famam quæque, quævis sit falsa, magni esse.” φορτικῶς γράμματα. Veruntamen Pindarus affirmans, [Olymp. IX. 59.] τὸ παυλάσθαι κατὰ πλεονεξίαν ἰσχυροῖσι, id est, οὐσίαν, concipiunt ἰσχυροῖσι, tempus esse indicat, cum id ἡμετέροις fiat. iam et Plutarcho libellus est περὶ τοῦ ἀποφθίνου ἰσχυροῖσι.

nephontis est, [Mem. II. 1, 31.] omique laudem ex oro alicno τῶν ἀκουσμάτων ἕδισται εἶναι, sed ex suo de se τὰς εἰρήσεις λυπεύεσθαι. quod est etiam in proverbii Salomonis. Suarum laudum proœonibus ait Demosthenes, [de Corona, p. 270.] τὸ εὖ ἀκούστας ἀλγὴν παρῶν, ἔστιν λέγουσιν, οὐ δοκῶν τοιούτους εἶναι παρῶν. Platarohus [t. VIII. p. 132. s. Reisk.] τὸ περὶ ἑαυτοῦ λέγειν, ὡς τι ὄντος ἢ διαμαίνου, λόγῳ μὲν ἔπαυχθῆς ἀποφαίνουσι πάντες, καὶ ἀνελευθεροῦν ἔργῳ δὲ οὐ πολλοὶ τὴν ἀνδρῶν αὐτοῦ διαπεφεύρασιν. [p. 46. ed. D.] et mox, φορτικωτάτη κίχρηται μεγαλουχία. Philosophus [Aristot. Eth. I. c. IV.] οἱ μὲν πολλοὶ καὶ φορτικώτατοι τὴν ἡδονὴν summum bonum ponunt: οἱ δὲ χαρίεστες καὶ πρακτικοὶ τιμῆν. Notanda est antithesis. χαρίεστες, homines sunt elegantes et urbani, ut ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης. Sed interdum tamen est φορτικός, ut Chrysostomus dixit τὴν φορτικὴν μαρτυρίαν. Cæterum omnia sic ad tenue eliminare, μήποτε φορτικὴν ᾖ. Sed hoc a principio videndum fuit. Nunc, quoniam cœpimus, danda nimirum vela sunt ventis.

— 19. ὥστε ἀνάγκην ὄσαν ἰρῶν ὅμοις ἀποκινῶ] Venia danda est necessitati, quæ nulla tenetur lege: et tamen hoc se refugere dicit, tantum superest illi modestiæ. Pro Corona autem et hanc causam complectitur, et quicquid est in re vitii vel odii, mirifice transfert in adversariam: ὅ, τι ἔσθ' ἀντὶ τοῦ πράγμα αὐτὸ ἀναγκάζη, τοῦτου ἕνεκα εἰτίας ὅστις ἔστι δικαιὸς ἔχων, ὁ τοιούτων ἀγῶνας ἵστασθαι κίχρηται. Hoc imitatur Tullius in Sallustium [a. 1.] si γνήσιος ὁ λόγος: "Id vos, si forte offendimini, justus habeo, quam mihi succedere debetis, qui initium introduxit." Hermog. [Methodo διωκτικῆς, p. 60.] Demosthenes, inquit, pro Corona, quæm se laudaturus esset: καὶ τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν, πολλὰς χρεῖται τῇ ἀνάγκῃ λέγειν, ἔδωκε δὲ ἐφ' αὐτὴν πτωχίαν καὶ πτωχίστωμαι βαλεῖν, πολλὰς λέγειν ἀναγκασθῆναι περὶ ἑαυτοῦ. Tres autem sunt methodi, inquit, quæm hoc ἔπαυχθῆς facere possunt, καὶνότης λόγῳ, ἀκόλας προσωπῶσις, προσωπὴν ἰσχυρολογία. De necessitatis simulatione jam diximus. τῆς καὶνότητος exemplum præbet Isocratis ad Demonicam παραίτησις. Hoc enim voluit dicere: Ego cum vir optimus, mi Demonice, et solus amicus fidelis tui patris mortui, tibi que ipsi benevolus. [p. 47. ed. D.] Sed si palam ita dixisset, nimis ἔπαυχθῆς esset καὶ ἐμίσσηται. πῶς ὅν ἀποπαυχθῆς ἠμεθίδουσε τὴν λέγειν; inde a principio statim: κοινὴ τῷ λόγῳ χρεῖται, περὶ τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν καὶ φαύλων λέγειν, καὶ διακρίνει τὰ ἕδωκε τὸν ἀγαθῶν καὶ ποικίλῶν φίλων. ὅστις δὲ αὐτῆς ἀνφαίνονται τὸν ἀγαθῶν. Hæc Hermogenes. Vide principium orationis. Idem mox: ἔστι δὲ τῇ ἀνάγκῃ πολλὰς χρεῖταις Δημοσθένους ἕνασταις ἔν, καὶ τῇ τοῦ προσωπὴν ἰσχυρολογίᾳ

χρεῖται, commutationis personæ. Hoc autem est: ἔστιν τι μέγιστον λέγειν, τότε πρὸς τοῦς Ἀθηναίους λέγειν. ἔστιν δὲ ἰσχυρολογία καὶ ἔπαυχθῆς, πρὸς Ἀσχινοῦ. ut [de Corona, p. 325.] οὐ λίθους ἐπιχρῶσα τὴν πλῆν, οὐδὲ κλυθῶντες ἰσθῶν, ἀλλὰ τὴν ἑμὴν ταχυσταμίαν εἰ βούλομαι σκοπεῖν, εὐρήσις βούλομαι, καὶ σφίλαις, καὶ συμμάχοις. Hæc enim habita ad Athenienses oratio ferenda non erat: conversa ad Æschinem nullam habet invidiam. Rursus, inquit, quæ de suo largitas est populo, si dixisset ad populum, gravis fuisset oratio: λέγειν δὲ πῶς; ὅν μόνου ἐκ τῆς ἰδίας εὐτοίας ἐπιδύναμα, οὐδεμίαν ἡμέραν ἰσχυρολογῆσαι εἶναι φημι. ἀκούεις, Ἀσχινοῦ; κατ' ἀποτροπὴν, ad Æschinem avertit orationem, ἔνα ἕνασται τὴν ἐχθρῶν λυπεῖν, καὶ μὴ τοῦς Ἀθηναίους ἐπιδύξην [de Corona, p. 263. ed. R.]. Dicit, andin' Æschine? quasi aures vellicans.

— 20. κοινῶν δ' ἄμεινον ἀνὴρ ἡμῶς περὶ ἄν τῶν ἑσθῶν κρῖναι] Est igitur hoc concedendum, in loco si feceris, et quum est necessarium atque utile audientibus. Nam isanis gloriæ causa facere ineptum est, et non ferendum. Non ergo sui gratia nunc sua prædicat, sed illorum, quo melius de re præserte iudicant. Plutarohus [t. VIII. p. 135. Reisk.] ἔστιν ἡ παρακολλησύνουσαν ἀντὶ ὁ πολιτικῆς ἀγῆς, ἀφασθῆαι τῆς καλωμενῆς πριαυτολογίας, πρὸς οὐδεμίαν αὐτοῦ δόξαν καὶ χάριν, ἀλλὰ καιροῦ καὶ πράξεως ἀπειτούσης. Ut Pericles apud Thucydidem, [Lib. II. de b. Pelop. c. 60.] καίτοι ἡμῶν τοιούτων ἀνδρῶν ἐργάζεσθαι, [p. 48. ed. D.] ὅς οὐδὲν ἕσσαν οἰσμοί εἶναι, γνήσιαι τε τὰ δεινὰ, καὶ ἑραυτοῦσι ταῦτα, φιλοπόλις τε καὶ χρεμῶν κρῖσσαν. Quæ omnia facere in nostro Demosthene. Nam et populus illi fortasse succensuit, quod, cum Philippo semper adversatus esset, nunc pro Philippo diceret: et quis ille vel intelligendo vel eloquendo promptior? quis amaliior patriæ, aut qui minus pecunia capi posset? contra salutem reip. duntaxat. Nam si privatim minime spreuit, non fait vitæperandus. Confer cum his, quæ supra retulimus e proœmio pro Corona de exustatione τῆς πριαυτολογίας. Ideo namque integrum locum adscripsimus.

[P. 49. ed. Donn.] — ἄτ. πῶτον μὲν ἔνα ἑαυθὴν τῆς ἡμῶς] Πρακτικῶν, quæ fidem præstruit iis, quæ dicenda sunt, ex ante diotis in concione Atheniensium, in quibus sagacitatem suam eventus comprobavit. Itaque hanc Tertullianus præstrationem, alii præmonitionem vocant. [p. 50. ed. D.] Ulpianus: εἰδὸς τὸ χυλῶν τῆς ἰποδύσεως, καὶ ὅτι δοσχερῶς προσωπῶνται, οὐστάσις ποιῆται τὴν οἰκίαν λέγειν, ὡς μὴ ἀμαρτῶνται μὲνδῶνται, μὲνδὲ διαπιστῶνται περὶ τὰς ἰποδύσεως: ut errata sua pristina agnoscentes, cum illi bene mementi non obtemperarent, nunc in idem peccatum non incidant. Notandum in Ulpiano ver-

bum προσήσονται, contrarium fero τῷ προσέσαι, de quo diximus. προσίσθαι, admittere, ad se recipere. Nonnunquam admittere in se facimus. Xenophon [Kur. pauid. VII. 1. 13.] ἐγὼ γὰρ καὶ οὐδὲν οὐδ' αἰσχρὸν ἰσὼν εἶναι προσήσσομαι. Horatius :

“Tu nihil admittis in te formidine possum.”

P. 138. 1. τῶν ἐν Εἰθίοις πραγμάτων ταραχθέντων Tacitus [lib. II. Ann. c. 1.] “Sisenna Statilio Tauro, L. Libone Coss. motae orientis res, provincioisque Romano.” Res et πράγματα Graecis Latinisque eodem modo πολιτικῶς usurpantur. Virg. [Aeneid. III. vs. 1. 2.]

“Postquam res Asiae Priamisque evertere gentem
Immeritam visam superis.”

Servius : “Res quamvis multa, prout locus exegerit, significet, modo tamen imperium : aut res hic pro universo statu Asiae.” nam Priami regnum comprehendebat totam minorem Asiam, ut Eustathius docet. hinc Romanos rerum dominos dixit. item, rerumque reliquit habenas. Idem de apibus [Georg. IV. vs. 449.]

“Venimus huc lapsis quaesitum oracula
rebus.”

Est enim apis civile animal, ut docet Aristoteles [Polit. I. c. 2. p. 6. Conring.] Regem habent et πολιτείας. διότι δὲ πολιτικὴ δ' ἀνθρώπων ζῶν, πᾶσις μελέτης καὶ παρὶς ἀγαλαίου ζῶν μάλιστ', ὄφλου. Ovidius [IX. Metam. v. 19. s.] [p. 51. ed. D.]

“Neo gener externis hospes tibi missus
ab oris,

Sed popularis ero, rerum pars una
tuum.”

Hinc dicimus rerum potitus, ἐλατὸς τῶν πραγμάτων. interdum singulariter. Boninus [Fragm. p. 127. ed. Hessel.] “Moribus antiquae res stat Romana viroisque.” Dem. [Philipp. IV. p. 142. ed. R.] τὸ τῶν ἀγαθῶν τινος ἀποστῆναι, κατὰ νόμους ἐστὶ κοινὴ πολλὰς ἀνθρώπων τοῖς πράγμασιν. illwillers to the state. M. Tullius, [pro lege Manil. c. 7.] “Erit igitur humanitatis vestrae, magnam eorum civium numerum calumpnitate prohibere : sapientiae, videre multorum civium calamitatem a repub. sejunctam esse non posse.”

— ibid. ταραχθέντων Proprie dicitur hoc verbum de aqua limo turbida. Ioannes [Evang. V. 4.] ἀγγελος ἐτάρασσα τὸ ὕδωρ, καὶ ἐ πρώτος ἰμβῆς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ἰγὴς ἔβητο. Mox, ἔταν ταραχθεῖ τὸ ὕδωρ. Aristophanes [Equitibus, v. 860. ss.]

ἔταν γὰρ οἱ τὰς ἐγγύλιαις θέρμασι, ἀπὸ πύδας.

ἔταν μὲν ἡ λῆμη καταστῆ, λαμβάνουσα οὐδὲν,

ἔταν δ' ἔταν τε καὶ κάτω τὸν βίβερων κυκῶσιν,
αἰρέσει, καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢ τὰν πόλις ταραχτής.

Quod iis, qui captant anguillas, hoc tibi usu venit etc. Vides opponi ταρατῆτι καὶ καταστῆται. τὸ κυκῶν καὶ ταρατῆτι, miscere, turbare, verba sunt συνώνυμα. Plutarchus, [in Pyrrho, c. 7. p. 728. t. II. R.] τῷ δ' Ἀλεξάνδρῳ τῶν πραγμάτων ἦδη κατάστασιν ἔχοντων. Cui contrarium hic ταρατῆτι τῶν πραγμάτων. Dem. [contra Leptinem. p. 460. ed. R. (p. 17. ed. Wolf.)] ἰσχυρὸν δὲ ἡ πόλις εἰς ἢ ἔλθε, καὶ τὰ πράγματα κατῆσται. καταστῆται, εἰδερῆ, καταστῆσαι, sedare. Paulus [1 Cor. XIV. 33.] οὐ γὰρ ἐστιν ἀταστασία ἡ θεός, ἀλλ' εἰρήνης. Chrysostomus ἀταστασίας exponit σύγχυσιν, ταραχὴν. κατῆσται, status, ἀπὸ τοῦ καταστῆται. Sed a significatione τοῦ καταστῆται, constitutio, sedatio. Comicus [Terent. Adolph. V. 1. 12. ss.] : [p. 52. ed. D.]

“In ipsa turba, atque in peccato maximo,

Quod vix sedatum satis est, potasti,
scelus,

Quasi re hone gesta.”

ἢ αὐτῇ τῇ ταραχῇ, ἢ μιαιρῇ, ἢ μέλις ἦδη κατῆσται, πεπώκαται. Sic μεταστάσις τῆς αἰτίας, translatio criminis, et μεταστάσις, cessatio.

— ibid. βουδῆν Πλουτάρχου] Historia est apud Plutarchum in Phocione [c. 12. p. 313. t. IV. R.] nusquam, opinor, clarius exposita. παραδυσμένου δὲ εἰς Εὐβοίαν Φιλίππου, καὶ δυνάμει ἐν Μακεδονίᾳ ἀσπιθῆστος, καὶ τὰς πόλεις ἀκαιομένους διὰ τυραννῆν, Πλουτάρχου δὲ τοῦ Ἐρετριεύου καλοῦντος τὰς Ἀθηναίους, καὶ δομῶν τὴν πῶσιν ἐξελθεῖν καταλαμβαμένους ἰσὺ τοῦ Μακεδόνος, ἀποστῆται στρατηγὸς Φωκίαν, ἔχων δυνάμει οὐ πολλὰν, ἕως τῶν ἐπιὸν συστασμένων ἰταμίαις πρὸς αὐτόν. Cum penetrasset in Euboeam Philippus, copiasque e Macedonia trajectis civitates sibi per tyrannos adijungeret : Plutarchus autem Eretriensis advocat Athenienses, atque oraret insulam a Macedonia occupatam liberarent, parvo cum exercitu dux missus est Phocion, quasi qui illic erant cito se ei conjungerent. Meminit hujus expeditionis Aeschines quoque contra Ctesiphontem p. 480. t. III. ed. Reisk.] ἀλλ' ἰσχυρὸν τάχιστα δίδου εἰς Εὐβοίαν Πλουτάρχου Σουθῆστος, τοὺς μὲν πρώτους χρεῖνας ἀλλ' αὖν ἀποσπασθεῖσθε ἡμῖν ἰσὺν πόλις, primis temporibus saltem simulabant, se vobis esse amicos, nemp̄ Chalcidionenses. βουδῆν, succurrere ad verbum. Qui laborant

uam et in periculo sunt, invocant et implorant opem implorantes, quibus confestim ab auxiliantibus subuenitur. *παρά τῶν Σοῶν καὶ Θού.* Dem. [contra Midiam. p. 586.] ἢ δὲ τῶν ῥήσων ἰσχυρῶς, τίς ἴστω; ἀρ' ἂν τις ἡμῶν ἀδυναμίτους ἀναπάρξῃ, προσδραμύσται καὶ παύσονται βοουόντες; [p. 53. ed. D.] οὐ. γράμματα γὰρ γεγραμμένα ἴστω, καὶ οὐχὶ δύναιτ' ἂν ταῦτο ποιῆσαι. Sic, opinor, Paulus ait: "legem sine spiritu non esse vitalem, sed literam occidentem."

[2 Cor. III. 6.] Et hinc Augustini liber de spiritu et litera. Pergit orator: τίς οὖν αὐτῶν δυναμῆς ἴστω; ἡμῶς, ἢ ἀν βαβαιώτε αὐτοῖς, καὶ παρήκχρησε κυριώς ἀεὶ τῷ δεομένῳ. Iti gital legam vis Athenensium in ipsis Atheniensibus erat, qui illas sibi firmarent: sic Dei lex vitalis est illis, qui in se habent legem spiritus vitæ: cæteris omnibus lethalis. Scholiastes Thucydides [I. 107.] βοῦραμῖν, quod idem est, μετὰ βοῆς ἡραμῖν, ut qui latrones persequuntur, *with hue and cry.* βοουόντι γὰρ τοῖς νόμοις.

— 2. καὶ πόλιμον ἀδελφῶν καὶ δαπανηρῶν ἀραστῶν] Dissuasit hæc expeditionem Demosthenes, quia videbat et sumptus non parvi futuram, et præter dignitatem esse Athenensium tyrannum tueri. Tyrannum enim fuisse Plutarohum, docent hæc Dem. [Philipp. III. p. 125.] ἀλλ' ἐν Ἐρετρῆα, ἐπειδὴ γ' ἀπαλλαγέντος τοῦ Πλουτάρχου, καὶ τῶν ἔτινων, ὁ δήμος εἶχε τὴν πόλιν, οἱ μὲν ἐφ' ἡμᾶς ἦγον τὰ πράγματα, οἱ δ' ἐπὶ φίλων. Tyrannorum erat peregrinos milites contra oves alere. Porro ignominiosam bellum vocat, quia inde discesum est magno cum periculo exercitus, ut Æschines testatur, et simul quid turpius esse potuit, quam populum Atheniensem, qui semper Græcorum omnium libertatis assertor et vindex erat, *νῦν ἀναφαίνεσθαι τοὺς τυράντους δευροφροῦντα?* Nam si vellent hoc bellum suscipere, debebant sibi Eubœam asserere, quam majores eorum habuissent, non sic inde expellere Philippum, ut sordidum tyrannum in maxima civitate illius insulæ relinquerent. [p. 54. ed. D.] Nulla autem hic Phocionis mentio, cujus auspiciis res illa gesta est, quia non admodum amicus fertur fuisse Demostheni. *ἄδελφον ἀπὸ τοῦ καυδοῦ, infame, ut Lycoophon [Cass. 102.] Helenam ἀνιμφον nuncupat, ταῦτίσφι καυνομῶν, male nuncupat, aut infelicem pronam.* Apud Virg. [Æn. II. 23. IV. 8.] contra *male sanus, male fidus* pro eo quod est insanus, infidus. Sic Isocrates [περὶ τῆς εἰρήνης, p. 190. t. II. Aug.] dixit κακῶς εἰδότες ἀπὸ τοῦ ἀγνοοῦντες. Cicero veritit δέξαν, *bonam famam, ἀδοξίαν, infamiam.*

— ibid. δαπανηρῶν] Ulpianus, ἀναλωτικὸν χρημάτων πολλῶν. δαπανῆν, nimis omnia profunderè, effusus sumptus facere, prodigatè.

— ibid. πόλιμον ἀραστῶν] bellum suscipere. Dem. [ad Philippi epistolam. p. 156.] ὁ τῶν εὐαῶν παθεῖν ἴστω, μάλιστα φοβῆσθαι ἢ καδ' αὐτὸν ἀρῆμωσιν. qui gravius suis humeris onus sustulit. *ἀρῆμαι, tollo, vel tallor.* ἀρῆμαι, hærere, ἀραστῶν. Xenophon [Anab. V. 7, 16.] dixit, πόλιμον ἀναρῆσθαι. Cic. [Tuscul. I. 35.] "Non impetratus arma sumpsisset." Sallustius [Bell. Jug. c. 79.] "Omne bellum sumi facile: cæterum ægerime desinere: non in ejusdem potestate initium ejus et finem esse. Incipere onivis etiam ignavo licere (malim suscipere), deponi non nisi cum victores velint." In eandem sententiam Thucydides [lib. VI. c. 18.] οὐ ἴστω, inquit, ταμῖνῆσθαι (τὸν πόλιμον), tantum ejus promere, quantum volumus, quasi in cella conditum haberemus.

— 3. πρῶτος καὶ μέγας] Hæc dissimile est, quod convertit Demosthenes apud Lucianum [c. 29. t. II. p. 386. ed. Reitz.] Ἀγαθαλαίου δὲ τοῦ περιπατητικοῦ μέγας φρασιώτης, ἐπὶ μέγας αὐτὸς ἴστω καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἴστω, καὶ μὴν, δ' Ἀγαθαλαίος, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μέγας, εἰ δὲ μέγας, οὐ πρῶτος. B Hieronymus de Cicerone et Demosthenæ, ad Ciceronem dirigit [p. 55. ed. D.] sermonem: "Tibi ille præripuit, ne primus orator esses, tu illi, ne solus." [ad Nepotianum.] Quasi, si Cicero post Demosthenem non exstitisset, solus orator fuisset Demosthenes: si Demosthenes non antegressus esset, Cicero primus. Reliqui rhetores nullo in numero. An potest quisquam duos summos oratores æquiore iudicio suspendere? Sed de comparatione illorum dicam alio loco, si Deus voluerit. Isocrates [Or. contra Rethyn. p. 340. t. III. Aug.] οὐ μέγας οὐδὲ πρῶτος εἰδόντες τοιαῦτα φησὶν αὐα. Dem. [de falsa legatione, p. 438.] ὅς γὰρ ἰαυτὸν τάξας τῶν ἀπιστοῦντων εἶναι φίλων, καὶ μέγας καὶ πρῶτος ἰδόν, ἐπὶ καυδῆς ἰχθῆρος ἐκείνῳ ἴστω ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων, νῦτομέλλους καὶ πρῶτους καὶ γὰρ ἔξαιφης ἐπὶ φίλων, οὐκ οὐχὶ πολλὰς ἰσθ' οὕτως ἀπολωλάναι; Obijcit illi τὴν ἡμιπληθῆν πελοπίαν. Hoc enim verbo utitur Æschines, et præclare respondet hæc orimini. [in defensione falsæ legationis p. 527. t. III. R.] τοῖς γὰρ καυδῶς συμπεριφέρεσθαι ἀνάγκη καὶ ἀδρα καὶ πόλιν πρὸς τὸ κρείτιστον. "Nunquam prestantibus in rep. gubernanda viris laudata est in una sententia perpetua permanens." Vide totam illam Ciceronis ad Lentulum epistolam. [lib. I. ep. 9. ad Fam.] Quod Æschines ait, πρὸς τὸ κρείτιστον, significat Philippi magnitudinem fuisse tantam, cui non posset obstari. Lucas, [Act. I. 1.] δ' κρείτιστοι Θεοφίλος. Videtur, inquit Theophilactus, hic Theophilus tum magistratum habuisse: sic enim Paulus, δ' κρείτιστοι Θεοφίλου, im-

perium. Cic. "Quod me, ut scribam aliquid, hortaris, crescit mihi quidem materies, sed tota res etiam nunc fluctuat: quæ si desederit, magis erunt iudicata: quæ scribam. Quæ si statim a me ferre non potueris, primus habebis tamen, et aliquandiu volas. [ad Attic. II. ep. 12. p. 235. Græv.] *Quæ si desederint, à τὰν κατὰ τῆ.* De quo verbo paulo ante diotum est. *Opposuitur desiderat et fluctuare.*

[P. 56. ed. D.] — *ibid. παραλθὼν ἀπείκω* Plutarchus hoc plene, *παραλθὼν εἰς μέγιστον Σίλων ἴλαγον.* Livius [lib. III. c. 67.] "Etsi mihi nullius noxæ conscios, Quiritis, sum, tamen cum pudore summo in concionem vestram processi." *παραλήλυθα.* quo verbo noster post pauca utitur. Hæc T. Quintius Capitolinus. *παραλθὼν* dicuntur oratores, quum rostra conscendunt, quem ad dicendum accedunt. Isocrates [de Pace, p. 168. t. II. Aug.] *ἀπαυγίς μὲν εὐάθασον οἱ παρῖοντες ἱθάδι, ταῦτα μέγιστα φέρονται εἶναι καὶ μέλλουσι σπουδῆς ἄξια τῆ πόλεως, κατὰ δὲ ἂν ἀνὰ μέλλουσι συμβουλεύειν.* Dem. [Olynth. III. p. 29.] *πίστευμαι γὰρ ἐξ ἧν παρὼν καὶ ἀκούων σέβουσα, τὰ ἑλπίσιν τῶν πραγμάτων ὑμᾶς ἐκπαραφυγῆσαι, τῆ μὲν βούλευσθαι τὰ δεινὰ πασι, οὐ τὰ μὲν σπένδει.* Videtur legendum *παραλθὼν.* Non enim Demosthenes semper auditor tantum, sed suas quoque dicendi vias habuit: hoc igitur dicit, sibi compertum esse ex iis, quæ vel ipse in concionibus dixerat, vel alios audierat, plura negotia vos fugiisse, eo quod uolitis facere, non quod, quæ facta opus sunt, non intelligatis. Non semper aderat mutus. Idem Isocrates in eadem [p. 178.] *παραλήλυθα γὰρ οὐ χειρώμενος, οὐδὲ χειροτέτοιον μοσπεύων, ἀλλ' ἀποφανόμενος ἂν τυγχάνω γρηγοροῦμαι.* Ad dicendum surrexit, non ut, quæ grata vobis sint, dicerem, aut vestra suffragia ambiendi studio, sed ut, quæ sentiam, ederem. Notabis τὴν *μοσπεύων* sibi dictam, ut Latini dicunt *ambire*, unde ambitus, injusta petitio magistratas. Synesis: *ὑμᾶς ἀνατίσσει πολλὰ καὶ χαλεπὰ τοῖς μοσπεύουσι τὴν τῆς ἐνομοθεσίας ἀρχήν.* Lex minatur multa atque acerba ambientibus imperium patriæ. ἢ *θεσφάτων, patria, quæ nos aluit. ἢ ἐνομοθεσία, quæ tulit.* Thucydides [lib. IV. c. 86.] *ἀντὶς τὸ οὐκ ἐπὶ τῷ κατὰ, ἐπ' ἱεροδωροῦσι δὲ τῶν Ἑλλήνων παραλήλυθα.* Dicit Brasidas, [p. 57. ed. D.] se venisse in Thraciam, ut liberaret Græcos, non ut eis aliquid mali crearet. Hic *παρα* significat *ad.* Julianus, *ἕξως φίλος παρὰ φίλον.*

— *ibid. καὶ μοσπεύων* [dispariter] i. nisi quod non sum discerpit ab eis, cetera passus sum omnia: nihil aliud in me prætermiserunt ad summam injuriam. Sic apud Thucydidem *δουρῶν, ἐνομοθεσία.* mox, *αὐτίκα δὲ μέγα.* Athenæus [lib. VI. p. 224.

med. Casaub.] *μοσπεύων γὰρ καὶ τὰς Νορῶν ἰδίας ἰφαικίαι.* De lautis obsonatoribus dioi solitum, ipsas Nereides obsonati sunt. Dem. [Olynth. I. p. 13.] *ὁ μὲν ὅν περὶν καμῖς ἄγει, μοσπεύων φωνὴ ἀφίσι, ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὑμῶν ἑαυτοῖς ἀντιπαρατίθω ἰστί. γλυπτὸς* est Hermogeni [in methodo διείκοντος], quum rebus inimicis sermo vel sensus tribuitur. Et est *προσποικίσα τις.* Porro τὸ *μοσπεύων* φωνὴ ἀφίσι, est apud eundem *βραχέια προσθήκη,* quæ mollit τὴν ἀδράδιαν τοῦ διασηματός. Præsens, inquit, occasio clamat, tantum non voce missa, recis illas vobis esse ipsis opesendas. Xenocrates [Axiocobo, qui Æschini Socor. fore tribuitur, o. 3. §. 3. Fisch.] *ὅτι δι' ἰσηλικῶς διαγαγόντας, εὐδύμως μοσπεύων κατανέχοντας, εἰς τὸ χρεῖον ἀπείκω.* Non enim Platonis est dialogus ille, sed notus habetur. Est autem de contemptione mortis. τὸ *χρεῖον, futurum.* Pausanias, [I. 11. 4. Descr. Gr.] *τὸ χρεῖον ἐπιλάβη, supremus dies corrumpit.* Oportet, inquit, quum moderate vixeris, hilariter tantum non canentem iocari, ad naturæ necessitatem abire, ut cygni cum canta et voluptate moriuntur. Erat autem duplex *pean,* quomodo Marti canebant ante prælium, et quem Apollini post victoriam. Suetonius, [Tiberio, c. 11.] "Sed increbrescente rumore, quasi ad occasionem majoris spei commoraretur, tantum non adversis tempestatibus Rhodom enavigavit, amenitate et salubritate insulæ [p. 58. ed. D.] jam inde captus, quum ad eam ab Armenia rediens appulisset." Dem. [Philipp. IV. p. 136. ed. R.] *μὲν τὸν ζῆτιν ἐν τινι, ἀνδ' ἂν φίλιπος ἱεραματῆναι, μισήσεται, καὶ τοῖς παρ' ἐκείνου μισοθαρτοῖσι διασπείσεται παραβλήσει. et tanquam canibus, mercenariis ejus dilacerandum obiectatis, διασπείσεται, proprie divelli, distrahi: σπᾶν, trahere, velle.*

— *4. ἐπὶ μικροῖς λήμμασι* parva mercede vel luero. *λήμμα, a bride, or fœs. παρὰ τὸ λαμβάνειν, quod est κατ' ἕξωρὴν καὶ ἴδιον, δωροδοκῆν.* Paulus [2 Cor. XI. 20.] *ἀνταρθε γὰρ, εἴ τις ὑμᾶς καταδολῶ, εἴ τις καταδοῖαι, εἴ τις λαμβάνειν:* fuerunt enim prædicatores, qui non solum prælium a Corinthiis prædicationis acciperent, sed etiam *παραδότην εἰς ἐλάσας,* ipsos exedorent, ipse autem gratis prædicavit, ἀδωροῦν θέμιστος τὸ εὐαγγέλιον, ut glorietur. Dem. [περὶ παρακ. p. 360.] *ὅπως ἂν εἰς τὸν λήμματι.* tam parvum luero fuit intentus. Varro, [lib. IV. de L. L. p. 29. ed. Gotthof.] "luorum a luendo, si amplius exsolveris, quam quanti esset ceptum," a mancipio scilicet. Mancipios enim et redemptiores conducebant opera publica atque etiam privata faciunda, quos Græci vocant *ἱεροδότους.* quod si censor qui locaverat, plus pacto daret, in luero putabatur. Sic emendamus et interpre-

tamur, una vócula trajecta, Varronis locum a Sceligero prætermissum [lib. IV. extr.] "Lucrum est amplius solum, quam quanti esset ceptum," id est, *conductum*. Nam et *maniceps* a capiendo dicitur, quod est *ἡγρελαβών*. Angustinus [de sermone Domini in monte] "Mammona apud Hebraeos divitiis appellari dicuntur. Congruit et Panicum nomen. Nam Inerum Panice mammona dicitur." Porri Pœni sunt Phœnicos de terra Canaan, et Augustino Panica lingua erat vernacula. [p. 59. ed. D.] *Lucellum* vocabatur, id est, *λημμάτων*, quod in provincia milites capiebant beneficio Prætoris, maxime qui erant de cohorte Prætoris, quod Josephus Scaliger ex Cicerone nos docuit. Liberalis, inquit Phitæosophus, [Ethic. IV.] venatur *ἐπὶ δόσι χρημάτων καὶ λήϊον μᾶλλον ἢ ἐν τῷ δόσι* cernitur. Sed ut illiberalis est aliquando non dare: sic aridum interdum accipere. Eidem Aristotelei *λήμματα* sunt, major et minor propositiones syllogismi.

— 6. *μὲτὰ τῷ προσέβλῳ ἀλοχίῳ*] cum eo quod ignominie nota vobis iniusta est, supra dampnum quod accepistis, præter labores et pericula: dixit enim illos bellum suscepisse *ἀδελφὸν καὶ δαμασκήν*. Ultra pecunias jacturam et sanguinis, ingens etiam dedecus susceperatis. Dem. [ἐπὶ τῶν ἐν Χερσονήσῳ. p. 93.] *ἰστορίζοντας δὲ τῶν ἔργων ἀλοχίῳ προσφιλίσταται ἡμῖν συμβαίνει*. Dionysius Hal. [lib. V. c. 64.] *φθάσαι τε τῆ πολιτικῆ ταύτη τὴν δῆμον προσοικισσαμένους καρήνη, οὔτε πρώτως τὸ πάλαισμα τοῦτο καδιστημένους, οὔτε ἀλοχίῳ τε δὲ αὐτὸν μεγάλῃν ἐφελισσοντας*. Auctor fuit patribus consul Valerius subvenire egentibus *τῆ τῶν χρεῶν ἀποκοπῇ, novis tabulis*. nam neque novum hoc institutum esse, nec ipais dedecori fore. quippe idem facies civitates nobilissimas. *ἐφελοντες* sunt *judicio damnati*. pœnam enim debent sive alt capitis, seu pecunias tantisper dum exsolverint. *ἐφελμα γὰρ ἔπὶ τῶν καταδίκων λέγεται*, inquit Julius Pollux, *ἐφελίμα* de pecunia credita. Quanquam apud Platone in Legibus, *μὲτὰ τὴν ἐφελον, post damnationem*, est estimatio pœnæ, ὃ π *χρὲ καδῶν ἢ ἀποτίσαι*, sed ante estimationem pœna debetur, licet incerta. Cic. "quæ est igitur ejus oratio, qua facit eum Plato [p. 60. ed. D.] usum apud iudices jam morte mulotatum?" *θνήσκων ἐφελκίνα*. non enim potuit morte affectus loqui iudicibus. Jam si laus et gloria virtutis justissimam est præmiam, vitiorum et peccatorum ignominia et dedecus pœna est, et quidem gravissima ingenuis hominibus. quare bene dicuntur *ἀλοχίῳ ἐφελκίνα*, *probrum debere aut luere*. Sic etiam *ἐφελκίνα μέρλα ἢ ἀμαδία*. grave est enim *καταγενοσθῆαι μέρλα, stultitie*

damnari. dicunt etiam *καταγιγῶσθαι σὺ πολλὸν εἶδῆσαι. καταγιγῶσθαι* est *condempnare*. Item *ἐφελον γέλατα*. nam deridendi turpissimum est. Horatius de navi sua [Od. I. 14, 15.] "tu nisi ventis debes ludibrium cave." Tertullianus [Apologetico c. 2. p. 9. t. V. ed. Seml.] "Debito pœnæ noens expungendus est, non eximendus." translatum a creditoribus, qui nomina expungunt de tabulis, pecunia soluta. Plautus [Milite Glor.] "ut nomen expungatur, nequid debeam." vel ab iis, qui capitalli supplicio afficiuntur, et de his magnus ille auctor. vel, ut quibusdam placeat, a militibus, qui de catalogo delerunt. Danielis [1. v. 10.] *עָקַר עֲרֵבְיָהוּ תְרִיבִי* Theodotus, *καὶ καταδίκησθε τὴν κεφαλὴν μου τῷ βασιλεῖ*. apud Rabbinos *עָרַבְיָהוּ ἐφελοντες*, nam Chaldæis *עָרַבְיָהוּ* peccatum. ad verbum *ἐφελίμα*, *debitum*, quia peccato pœna debetur. *ἐφελμα*, contractum *ἐφελω, ἐφελσάτω, ἐφελσάτω*. *προσέβλῳ* sic dicitur, ut *μισθὸν ἔγγιλι σοι τάλισα, καὶ χάριν προσέισθαι*. I will pay well, and thank you too. Chrys. [de Sacerdotio IV. p. 212. ed. Bengel.] *ἔβον γὰρ αὐτῷ σάξασθαι καδ' αὐτὸν, καὶ ἴτερος προσαρβύλοσι μὲδ' αὐτῷ*, si sit indoctus sacerdos vel indignus. Dem. [Olynth. III. p. 37.] *καὶ τὸ πάντως ἀναρβύτατων, τῶν ἡμετέρων αὐτῶν χάριν προσεφέλιται*. vestra accipitis, et quod *ignavissimum est*, [p. 61. ed. D.] *gratiam insuper habetis*. hic *πρὸς est ultro*. Livius [lib. V. c. 37.] "Interim Galli, postquam acceper, ultro hostorem habitum violatoribus juris humani." id est, præterquam quod pœnas non dederunt, insuper honorem habitam. His addatur convulus. Euripides [in Oreste 1245.] *ἢ ζῆν ἄπασιν ἢ θανάτῳ ἐφελίμα*. Scholiastes *ἀπύκναι*. Heb. IX. [v. 27.] *καδ' ὅσον ἀπόκναιται τοῖς ἀθροῦσι ἀποδανῶν*. sumptum a debitoribus, qui ubi nomen expungunt, *ἀναρβύττας τὰς συγγραφὰς*, ut est in Dem. [ad Phormion. p. 916.] *privatis orationibus: quod dom debetur, ἢ συγγραφῇ κίται* [Demosth. pag. laud.] *καρὰ τῷ θανάτῳ*. vel *ἀπὸ τῶν κίματων νόμων*, ut vet. omnibus statutum est mori, pœna enim legibus constituta est sentibus, et morte *ἐφελμα*, *ἢ τῆς παλαιᾶς καταδίκης: morte ποτιέται*. Idem Scholiastes, *χρὲ, ἀπόκναιται*, unde *τὸ χρεῶν, μορτ*. *Æschines* [contra Ctesiphontem, p. 395.] *κλωπῆς ἴμα τὰς εἰδίνας ἐφελκίνας*. *peculatus in reddenda ratione damnati*.

— 8. *πάντες ἡμεῖς ἴγνωι*] Hoc illud est pervulgatum Hesiodi, *καδῶν δὲ τε νίκιος ἔγνω*, præcessit enim *μὲτὰ τῷ προσέβλῳ καὶ καδῶν οἷα τῶν ἔντων ἀδρόσων οὐδὲν σπῆδῶσι*. Sic alibi *καταρβέζω κίμα κακὸς γάιτων* ejusdem. *οἷα ἢ ἀρα, ὃ ἀνδρες ἄδρασι, χαλεπώτερον οὐδὲν, ἢ γάιτωνος ποτρεῶ καὶ πλεονέκτου τυχεῶν*, *ἔως ἡμῶν νηὶ* S c

συμβίβηκεν [ad Calliclem, p. 1272.] Hinc Herodotus, παθήματα, μαθήματα: et Livius, "stultorum usus magister." Adagia sunt, "Ictus piscator sapit," et, "Sero sapiunt Phryges." Festus: "Proverbia est nata a Trojanis, qui decimo demum anno velle coperunt Helenam quæque cum ea raptâ erant reddere Achivis," ut est apud Homerum. Alii censent ab equo, quem temere intra muros receperant.

[P. 62. ed. D.] Ibid. τῆν τε τῶν ταῦτα πισιάντων κακίαν, καὶ τὸν τὰ βέλτιστα εἰρηκότα ἰσὺν ἑαυτὸν ἀντιεθέταξεν πρὸς τοὺς ἄλλους ῥήτορας, a quibus pæne discoerptus est, cum illis contradiceret solus: et culpam omnem in eos transfert. Populum hic quidem non accusat. Itaque οἷος κέπνυται, τοὺ δὲ σπυδ αἰσούσι, quod Homerus de Tiresia apud inferos [Odyss. κ. 495.] κακίαν vitiositatem Cicero vertit [Tusc. IV. 15.] Malitia enim est πανουργία. Sed illud proverbiale [Matth. VI. 34.] ἀρεστὸν τῇ ἡμέρῃ ἢ κακία αὐτῆς, aliud est, κάκωσις, veratio.

[P. 64. ed. D.] — pen. κατιδὸν νεοπτόλημον τὸν ἰπποκριντῆν] Historia est in argumento τοῦ περὶ τῆς παραπροσβίας Demosthenis, non Libanii, sed alterius eujusdam ἀποστόμου [p. 335. t. I. Reisk.] Quam enim, inquit, diu belligerasset Athenienses et Philippus περὶ τῆς Ἀμφιπόλεως, et uterque pacem cuperet, sed neuter prae pudore vellet petere, forte evenit tale quid. Aristodemus et Neoptolemus tragicadiarum auctores erant. Hi propter artificiorum licentiam atque impunitatem habebant eundi quo vellet, vel ipsos ad hostes. Et quum in Macedoniam pervenissent, ἐπιδείξαντο τὴν οὐκίαν τήχην. Quos tam comiter excepit rex, ut præter artificij questum, magnam insuper a se pecuniam adderet. Hac occasione arrepta Philippus, cum eos domum dimitteret, dixit, ὅτι φίλος εἶμιλ τοῖς Ἀθηναίσις. Quod quum illi ad suos renuntiasset uberius, et multa, ut fit, addidissent præterea, Philippum esse φιλέλληνα καὶ φιλαθηναῖον, humanissimum τῶν ἐπὶ τὸν ἕλιον, beneficentissimum, expetere amicitiam populi, velle, si detur occasio, civitati benefacere, et plura hujusmodi, ὅτω δίδηκεν τὸν δῆμον, ut nihil magis quam pacem atque amicitiam regis cuperent. Tum Demosthenes, cui Philippus merito semper suspectus esset, [p. 65. ed. D.] et qui bellum, non pacis auctor omni tempore fuisset, ac fraudem aliquam subesse suspicaretur, monuit populum, ne levisimis auctoribus crederent, neu quid temere de re tanta statuerent: sed non est auditas. Quod illi magno dolori fuit, histriones audiri, se decipici, cum saluberrimum consilium dedisset, ut ipse mox dicit. Ἄσχινης [περὶ παραπρ. p. 200. t. III.

Reisk. Oratt.] πέμπουσι προσβυτὸν Ἄριστόδημον τὸν ἰπποκριντῆν πρὸς φιλιππον διὰ τὴν γῆσιν καὶ φιλαθηναϊκίαν τῆς τήχης. ubi notitiam et artis gratiam, sic Hieronymus Wolfius: grata enim plerique est histrionum ars. Ἄσχινης φιλαθηναϊκίαν, quod Demosthenes προσήχημα. Nam quod humanitatem præ se fert, honestam habet speciem. Etai nunc non valde honestam est, hanc artem facitare.

— ult. τὸν ἰπποκριντῆν] histrionem, ludium, ludionem. His enim nominibus appellat Livius [lib. VII. c. 2.] sic scribens: "Ceterum parva quoque (ut ferme principia omnia) et ea ipsa peregrina res fuit. Sine carmine ullo, sine imitandorum carminum actu, ludiones ex Hetruria acciti, ad tibicinis modos saltantes, hanc indecoros motus more Tusco dabant. Imitari deinde ens juvenus, simul inconditis inter se jocularia fundentes versibus cœpere. Nec absconi a voce motus erant. Vernaculis artificibus, quia hister Tusco verbo ladius vocabatur, nomen histrionicum inditum." ἀγωνίζεσθαι, certare, agere: idem κρήσσειν verbum medium. Alianus [de animalibus, lib. XVII. cap. XXXIV.] κάμηλοι δ' ἀριθμούνται πλείους αἱ μέγισται κατὰ τοὺς ἰππους τῶν μεγίστους, εὐτρεχες ἄγαν ἀπαλαὶ γὰρ σφόδρα εἰσὶν αἱ τούτων τρέχες, ὡς καὶ τοῖς Μιλησίοις ἑρίσις ἀντικρήσσειν: ut lanis Milesiis certent, non, ut interpretes, comparentur. Virg. [Georg. II. 136.] [p. 66. ed. D.]

"Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus
Laudibus Italice certent."

Addit μελιγλωσσος, οὐκ οὐν ἐν τούτῳ εἰ ἰσρεῖς ἰσθῆτα ἀμφιπέμπονται, καὶ οἱ τῶν Κασπίων πλουσιώτατοι καὶ δυνατώτατοι. Quo mihi mltum, his amiotum fuisse Baptistam. Nam Dominus, quum dixit [Matth. XI. 8.] quid visum exiistis in desertum? ἀδελφῶν μου μαλακοῖς ἡμερομεθῶν; non negat Iannem mollibus vestitum fuisse, affirmat potius: sed si talia vos delectant, visuntur, inquit, in regni molliora. Neque hæc mea solius sententia est, sed aliis idem video videri compluribus. De locustis etiam, quibus vescebatur vir sanctus, habeo quod dicam contra commanem opinionem, sed hoc alias, nunc quod agimus, si prius anam illud ejusdem Ἄλιαν protulero [lib. VI. c. LXI.] quod evidentius, hoc quod docemus, ostendit: πῶ δὲ ὁ γενναῖος ὁ τοῦ Εὐαγγελίου δῆμιτο τοῖς τῆς φύσεως νόμοις ἀμιλλᾶσθαι, τῆ καὶ ἀντικρήσσειν. ubi ille potest egregius Lycurgus cum naturæ legibus certare et contendere? Irrisio Lycurgi, quasi suis legibus naturæ leges sequare contendisset. Hor. [Rpp. I. 18. 29.] "meum (contendere noli) stultitiam patiuntur opes." ac si

diceret: 'Tu pauper es, ego dives, noli mecum certare victu cultaque, aut reliquo vitæ splendore. ἄμιλλα, certamen, ἰφάμιλλος, æmulus et pene par, atque inde ductus. Itaque illud hujus auctoris loco superiore dici potuit: ἀπαλα σφόδρα αἰ τούτων τρεῖς, ὥστε τοῖς Μιλλοῖς ἰεῖος ἰφάμιλλος γίνεσθαι. Nunc ad propositum revertamur. Idem κρίνεσθαι plane quod ἀγωνίζεσθαι sive in scena, sive in foro, sive in acie. Lysias: οὐ γὰρ μόνον περὶ τῆς οὐσίας ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς πολιτείας. [p. 67. ed. D.] non solum de fortunis omnibus, verum etiam de civitate certamus. Idem esset, si dixisset κρινόμεθα. Certabant poetae, certabant histiones, quis meliorem dedisset, aut melius egisset fabulam: et qui vicisset [iudices enim erant certaminis, ut ex Demosthenis contra Midiam movimus] aliquid præmiî capiebat. Horatius [in Arte poet. v. 220.]

"Carminis qui tragico vilem certavit ob lircum."

Κερνεῖς et certare a Γρῆσο κρίνεσθαι. Hinc ὑποκριτής idem quod ἀγωνιστής, actor. ὑποκρίεσθαι, agere partem in fabula, sed sub persona. Ex quo illud: "Fletus hæredis sub persona risus est." Dem. de Eschine [de Corona, p. 288.] Οἰόμενος κακῶς ὑποκρινόμενος ἰπότερι-λας. Actitavit enim Eschines tragedias, antequam orator evasit. Themistius: κερβωνικὸν Ἀγαμέμνονος ὑποκρίεται, Μυδάλης τις ἂν ἢ Θεαγίων. Hinc in sacris ὑποκριτής, simulator, quæ significatio recentioris est usus, sed Themistio [Or. XXI. p. 251. Hard.] quoque cognita. Ait enim, ὃ καλεῖται ὑπὸ τῶν τῶν ἀνθρώπων ὑποκρίεις, nempe simulatio. Aprianus: δινὸς δὲ ἂν ὁ Καίσαρ ὑποκρίεσθαι, simulare et dissimulare, quod Attici dicunt κερβονεσθαι. Arist. [Rhet. III. cap. XII. p. 461. t. II. Col.] oratoriam actionem ὑπὲρ μιν vocat, cuius est: ἴσθι δὲ λέξεις, γραφικὰ μὲν ἢ ἀκριβοστάτη, ἀγωνιστικὰ δὲ ἢ ὑποκριτικώτατη. λέξιν dicit oratoriam dictionem sive elocutionem. Lucianus. [Pseud. dial. 7. t. III. p. 169. Reitz.] ἀλλοτρίων λόγων ὑποκριτής. Jam quod ait Ulpianus veteres appellasse ὑποκριτάς ipsos poetas (fabulas enim agebant ipsi), τοὺς δὲ τῶν ὑποκριτῶν, τῶν μὲν διωτεργωνιστῶν, τῶν δὲ τριταγωνιστῶν, primum confirmat id quod diximus, ὑποκριτῶν dici κατὰ τὸ κρίνεσθαι, quod est certare, non κρίνειν: [p. 68. ed. D.] deinde idem in usu fuit veteri more Romanis teste Livio. scribit enim loco supra citato: "Livinus (cognomine Andronion) post aliquot annos idem (scilicet id quod tum omnes erant) suorum carminum actor." sic semel explicanda erat hujus vocabuli ratio, quam pauci intelligebant.

· Ibid. τῶ μὲν προσχίματι τῆς τέχνης]

Tacitus [Annal. IV. 3.] "Sumitur in conscientiam Eudemus, amicus ac medicus Livie, speciei artis frequens secretis." Plutarchus [in Lycurgo, c. 4. §. 1. ed. Leop.] ἀπίσταντες εἰς τὴν Σπάρτην Θάλαττα, ποιητὴν μὲν δακύντα εἶναι λυρικῶν μάλων, καὶ πρόσχημα τὴν τέχνην ταύτην πεποινημῖνον. Et nos hic artificii speciem interpretamur, vide si recte. Sophocles [Electra. vs. 681. s.]

Καίνας γὰρ ἔλθων εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Πρόσχημα ἀγῶνος.

Triclinius, εἶδος, καλλώπισμα, λέγει δὲ τοὺς Δελφοὺς, καὶ τὰ Πύθια. Si desunt oratori, quæ sunt in specie posita, utpote vox, gestus, os decorum, non potest excellere [Cic. de Oratore]. hæc sunt enim τὰ πρόσχημα τοῦ ῥήτορος. καλλώπισμα, speciosus ornatus. Persius [Sat. III. 30.] "Ad populum phaleras, ego te intps et in cute novi." Phaleræ μεταφορικῶς καλλώπισμα. Clemens Alex. [προλεγμενικὰ p. 23. ed. Potter.] ἰδὲ μὲν ἢ ἡμῖν ἢ χερῶ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς ἐπιδοῦναι, ἵστίαι τις καὶ ὄντιες, ἵνα ἦδη ποτὶ τῆς πλάνης λήψηται. M. Tullius [de claris oratoribus, c. 91.] "Nunc quoniam totum hic non nævo aliquo aut crepundii, sed corpore omni videris velle cognoscere, complectar nonnulla, etiam quæ fortasse videantur minus necessaria." In fabulis agnitiones, id est, ἀναγνωρίσεις, fere fiunt per nævos corporis aut crepundia, quæ cum infantibus exponi solebant. Glossarium: crepundia, γνωρίσματα. Cicero dicit corpore omni, pro eo quod Clemens in χερῶ, Persius in cute. unde apud Lucianum ἢ χερῶ κίεσεσθαι. [p. 69. ed. D.] Lucretius summum corpus appellat [lib. IV. 46. s.]

"Dico igitur rerum effigies, tenuesque figuras

Mittier ab rebus summo de corpore carum."

Sophocles, ut et Strabo, sic dixit Delphos πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος, quemadmodum Aristides Athenas [Panathenica, p. 170. ed. Canter. t. I.] τὸ τῆς Ἑλλάδος πρόσχημα καθ'αυτῶς ἀνήηται. quomodo Athenæ eandem urbem Ἑλλάδα τῆς Ἑλλάδος nuncupat, ut Romam ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης. [Dipnos. VI. p. 254. I. p. 20.] Plutarchus [Camillo, c. 2. t. I. p. 504. Reisk.] de Veis urbe Tuscorum, ἦν δὲ πρόσχημα τῆς Τυρρησίας ἢ πόλις. Euripides epistola quadam ad Archelaum. [Epist. I. 6.] Alii calumniabuntur: ὡς ἐπιδοῦναι ὄσαν τὸ πᾶν, καὶ πρόσχημα μᾶλλον εἰς τοὺς πολλοὺς. Dem. [pro Corona, p. 287. sq.] ἵνα ἅν μὲν δέξονται ταῦτα, καὶ πισθῶσιν ἡμῖν, καὶ ἂ βουλήμεθα ὡμην διακινῆμεν, καὶ μετὰ πρόσχηματος ἀξίου τῆς πόλιος ταῦτα πράξωμεν. cum ho-

nesta specie, sompe ne supplices illis fuise videamur, aut illorum eguisse auxilio plus quam illi nostro. Aristides [Siocillensi I. p. 11. t. II. ed. Cant.] *ὡς ὡν εἰ τι πεισόμεθα εἰς πλείον λόγον ἢ κενόπῳν, ἀλλὰ τι πρέξαντας ἐν καλῷ τοῦ σχήματος ἡμῶν ἄν.* Clemons Alexandrinus [προσεπτικῶν, p. 3. n. Pott.] *ἄνδρες τίνας οὐκ ἄνδρες, ἀπαταλοὶ, προσχίματι μουσικῆς λυμπεύμεται τὸν βίον.* bios est, quod nos mundum. Paulus [1 Cor. VII. v. 31.] *παράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου. prateris mundi hujus species, non figura, ut Vetus. Speciem vero nominat, quam Lucas in Actis φαντασίαν, Ioannes Apostolus ἀλαζονίαν τοῦ βίου.* Tacitus [Hist. I. c. 13.] “*mox suspectum Othonem in eadem Poppæa, in provincia Lusitaniam specie legationis seposuit,*” *προσχίματι προσδίας, quod aspicias est πρόσφασις.* Herodotus [lib. VII. 157. p. 577. Wees.] *πρόσχημα μὲν ποισίματος ἄς ἐπ’ Ἀθήνας ἔλαινον, ἐν νόσ’ ἔχον πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἢν’ ἰουστῶ ποισασθῆαι.* nos dicimus countenance or semblance. [p. 70. ed. D.] Sophocles [Electra vs. 525.]

Πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημα’ αἰ, ὡς ἐξ ἡμοῦ τίθηται.

Tacitus [Histor. I. c. 19.] “*Censuerant patres, mittendos ad Germanicum exercitum legatos, agitatam secreto, num et Piso profusoeretur, majore pretexta.*” *ἐπὶ μίσει προσχίματι.* sequitur enim: “*illi auctoritatem Senatus, hio dignationem Cæsaris latrurus.*” Erat enim Piso Cæsar jam adoptione factus a Galba, hoc legationi dignationem addidit, *ἀξίωσιν καὶ πρόσχημα, quod pretextatum vocat, qui vulgatus πρόσφασις.* neque erat, quod Lipsius suspectum haberet hunc locum, quem ego præstabo sanum. Sed nemo melius explicat vim hujus vocabuli, quam Plato [de Republ. II. p. 365. t. II. ed. Steph. s. t. VI. p. 222. Bip.] *πρόσχημα μὲν καὶ σχῆμα κίβλην περὶ ἡμῶν, σημαγραφίαν ἀειτῆς περιγραπτικῆς, τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλόπειρα ἰακτικῶν ἐξήκοντι κερδῆλαι καὶ κωμικῶν.* πρόφους est πρόσχημα τίς οἰκίας, frontispicium vocant. Seneca de robus externis [ad Helviam, c. 5.] “*Intra nihil habentia fronti simile.*” *ἐντὸς οὐδὲν ἔχοντα τῶ προσχίματι.* Aeschines [Epist. XI. p. 78. ed. Sammet.] *τὴν ὑπὸ πρόσχημα παρρησίας ἰδὸν τῶ κολακτικῶν ἰδόμενον.* quod callidissimum genus est adulationis. Plutarchus [in Cæsare, c. 30.] Cæsaris, inquit, postalatio, τὸ πρόσχημα τῆς δικαιοσύνης λαμπρῶν εἰχε. Chrysostr. *πρόσχημα τὴν ἐπιβῆσαι ποισίματος χημητισμοῦ,* quod non magis olim quam hodie fatitatum est.

Ibid. *τυγχάνοντα ἀδείας.* Nos saluum conductum dicimus. M. Tullius [in Cat.

III. c. 4.] “*Introduxi Vulturorium sine Gallis. fidem ei publicam jussu senatus dedi. hortatus sum, ut ea, quæ sciret, sine timore indicaret.*” id est, *ἀδείας, δῖος enim timor, a quo παρῆδης, φοβόδης, quod Cicero [p. 71. ed. D.] exprimens, “quicquid increpauerit, timere Castilianam.”* [in Cat. I. 7.] *Fides publica est ἀδεία.* Dem. quid est quod domum e foro secure redditus? *ἐπὶ τῇ ψυχῇ ταῦθ’ ἰαστος αἰδῶ καὶ θάρρη καὶ πιστότητι τῇ πολιτικῇ, μὲντοι αὐτὸν ἔλξιν, μὲθ’ ἰδρῶν, μὴτι τυτῆσται.* ἄτ’ ἐφ’ ἢν ἀδείαν αὐτῶ παρῆδης, ταῦτον εὐ βιβαιοῦστας ἡμῶ βαδῆσθῆ. [contra Midiam. p. 585.] Seneca [Hercule ferente, v. 651. s.] “*vix adhuc tota est fides vitalis aureæ, cum ab inferis in lucem rediit.*” Appianus [Bell. Civ. I. c. 77. p. 108. t. II. ed. Schweigh.] *Senatus legatos misit ad Sullam, qui illum reconciliarent inimicis ac dicerent, εἴ τις ἀσφάλειας δέοντο, τῷ βουλῆ τάχιστα πιστοῦσαι.* si tibi timeret, ac securitatem aliquam requireret, quam primum faceret senatum certioram. quibus Sulla respondet: *ἀσφάλειαν αὐτὸς μᾶλλον αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἐς αὐτὸν καταφυγῶσιν ἐς δαί παρῆδην, στυγνὴν ἔχον ἀδείαν.* [I. I. c. 79.] *vos mihi securitatem? ego vobis potius, omnibusque ad me confugientibus in sempiternum præstabo, qui mihi fideliem atque ænicum habeam exercitum.* quo verbo non obscure significabat, inquit auctor, se militum, quam habebat, manum non dimissurum, sed in animo habere roguum. Vides, *publicam fidem* dici etiam *ἀσφάλειαν.* Euripides [Phœnissias, v. 274. s.]

ἐπιπλομῆος δὲ χεῖρα τῶδε φασγῆρα, τὰ πίστ’ ἡμῶν τῶ θράσους παρῆδουμαι.

id est, *τὴν πίστιν, fidem publicam, τὴν ἀδείαν.* Venit quidem Polyxenes in urbem ὑπὸ κωδῆος καὶ ξιφῆος, sed extra armata plus ei securitatis dedit, quam fides matris. Thyocydesa [lib. IV. c. 92.] *πιστοῦστας αὐτὸς ἐν Κορινθίῳ, πᾶλλον ἀδείαν μίχρη ταῦτα τῇ βουσίῃ κατατίθησται.* Lyssias [Epitaphio, p. 75. t. V. ed. Reisk.] *καὶ τὴν παρῆσιν τὰ μὲν σύμφωνα εἰς ἀδείαν κατατίθησται, ἀπαλλάξαντι δὲ τῶ θῆος καὶ τὰς ψυχὰς ἡλαδίευσται.* [p. 78. ed. D.] Licentiam quoque potestatem vocat Eustathius ἀδείαν. Sed hæc potius est ἔξουσις. Dem. [ἐπὶ τῆς παρῆσιν.] *ἐπὶ τῇ τῆς εἰς τὸν ἔξουσιε βαδῆστας ἡμῶν διαφύλακτον.* Nonnunquam impunitatem vertimus. Hor. [lib. I. Od. 17. 5.] “*Impune totam per nossem arbatos quærent latentem.*” De capellis suis.

P. 139. 2. καὶ δυνάστηα ἐοικῶσιν τὰ παρ’ ἡμῶν] Hoc est πρῶτον. Sic enim Thyocydes: idem τὸ πρῶτον. nisi quod hoc translatum a rep. Athenissimum. Tribus Athenis erant decem. εἰ πρῶτον.

(ὅστις ἔσται βουλῆ) ἐπιθεῖς ἔξω τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς, quae perpetua erat) leoti quinquaginta de singulis tribubus, sic annum imperium inter se dividebant, ut singuli quinquaginta in dies quinque et triginta temp. administrarent. Haec enim est decima pars anni, qui apud Athenienses erat dierum quatuor et quadraginta supra ducentos, quoniam menses suos totumque annum ad cursum lunae, non solis, sicut Aegyptii, metiebantur: a quibus Plato et Eudoxus rationem anni solaris magno labore didicerunt, ut Strabo scribit. Porro numerus hie dierum annum apud eos efficit lanarem: qui ut esset solari congruus, menses habebat ἡμερομηνιαίων, ut Romani quoque eadem ratione menses intercalabant, aetatequam Julius Caesar omnia in hunc ordinem redegeisset, quem nos retinemus etiamnum. Jam illi quinquaginta, qui per mensem et paulo plus imperium obtinebant, dicti sunt φωνταῖς, et tribus ex qua erant, φωνταίουσα. Aeschines [contra Ctesiphontem, p. 387. ed. Reisk.] οὐδ' ἰ προσφώνουσα (φωνταίουσα) φυλλῶ, τὸ δίκαιον μέρος τῆς πόλεως. Vide plura ad illam κατ' Ἀνδρότιον, quem scripsimus. [Haec, quantum scimus, non sunt in lucem edita. Beck.] Harporation, τὸ δίκαιον μέρος τῆς βουλῆς τῶν πρυτανείων [p. 73. ed. D.] φωνταῖς ἐλέγοντο, πρυτανεῖα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλλῆς, οἱ δίκαιότες ἔπαντα τὰ ἐπὶ τῆς βουλῆς ταττέμενα. Idem huic ipsam locum designans: πρυτανεῖα τα, κληρίαι μὲν ἀπὸ τῶν φωνταῖα ἐπὶ ἀπὸ τοῦ δικαίου, Δημοσθένης ἐν φιλιππηϊκῶς. Ulpianus: sicut δὲ ἀρχόντες τῆς βουλῆς οἱ φωνταῖς. Hinc φωνταῖα μεταφορικῶς, regere atque administrare quousi modo. Nam et Graeci theologi Deum τὸ πρυτανεῖν τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἄλλων memorent. Sophocles Trachiniorum, [vs. 26.] τέλος δ' ἴθιαι Ζεὺς ἀγῶνας καλῶς. Scholiastes, ὁ φωνταῖς τοῦ ἀγῶνος.

— ibid. δικαίοντα φιλιππηῶν καὶ πρυτανεῖα ad Philippi commodum omnia regentem et moderantem. Ut hodieque reges habent suos agentes, quos vocant, apud externas nationes. Dem. [περὶ τῆς τῶν Ῥωμίων ἐλευθερίας, p. 191. ed. Reisk.] φανέσται δὲ ὁ πρυτανεῖας ταῦτα καὶ εἰσίας Μαύσωλος, φίλος εἶναι φάσκων Ῥωμίων, τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν ἀφρημένους. Basiliius: πάντες φων τοῦ ἐν σοφίᾳ τὰ ἡμέτερα δικαίοντος θεοῦ, κατὰ τὰς ἀδυναμίας τῆς αὐτοῦ δικαιοσύνης κήματα, πάλαιον χρόνον παρατρεθῆναι ἡμᾶς ἐν τῆς αἰμαρμαῖς τούτοις ἀνομιήσαντες. Idem, δικαίον καὶ οἰκονομῆναι. παρατρεθῆναι, torqueri. Gregorius [in epist. contra Julianum] τυχὸν κήματα ἐπιπροσθῆναι τῆς ἀσθενείας διὰ τούτων ἐπυταυαίοντο, per haec agebatur. Synesius: ἡρημένους διαβίαις φιλοσοφίας ἐνδυναμῆναι φωνταῖοιους ἀκίματα. strenue totum vitæ cursum conficias philo-

sophia securitatem animi procurante tranquillum.

— 3. οὐτὶ τῆς στυοφάντιας ἰδίας Athenaeus [lib. III. c. 2. p. 74. Casaub.] Ἰστρος ἐν τῶς Ἀττικῶς, οὐδ' ἐξάμισθα φασὶ τῆς Ἀττικῆς, τὰς ἀπ' αὐτῶν γινόμενης ἰσχυρίας, ἐκ μόνου ἀπολαύουσι οἱ κατακλιότες· καὶ ἐπὶ πολλὰ ἰσχυρίζονται δικαίωτατες, οἱ τούτοις μνηστικῶς τοῖς δικασταῖς [p. 74. ed. D.] ἐκλήδυσαν τότε πρῶτον στυοφάντια, στυον enim ficus. φαῖται, μνήστικῶς, indicare, deferre. στυοφάντια, delator, quadruplator, qui quartam partem praemii loco capiebat: tres in fiscum redacti sunt. Festus aliter [p. 439. Gothofr. Auct. l. I.] "Sycophantias quidam ex hac causa diotos putant. Atticos quondam juvenes solitos aiunt in hortos quorundam irrumperе, ficosque deligere. Quam ob causam legem factam, qui id fecisset, capitals esset ei, quam poenam qui persequerentur ob parvula detrimenda, sycophantias appellatos." Magna in his diversitas. Sed res eodem redit. Cur autem Scaliger hic Festum Istro, Latinos Graecis antefestor, non video. Mihi quidem probabilius est quod Ister tradit. Nam et apud nos poena est exportantibus frumentum in annonae caritate: nec verisimile est capitalem poenam constitutam tam levemente obnoxam. Comicus Alexis more comœdies ludit in hoc vocabulo [Athen. III. c. 3. p. 74.]

Ὁ στυοφάντιας οὐ δικαίως τούτοια ἐν τοῖσι μοχθηροῖσι ἐστὶ κήματα. Ἴδει γὰρ ὅστις χρυσὸς ἦν ἰδὺς τ' ἀπὸ, τὰ στυα φρονεθῆναι δηλοῦν τὸν τρέπον. καὶ δὲ πρὸς μοχθηρὸν ἰδὺ προσηθῆναι ἀσπορίαι σπικίαι, διὰ τὶ τοῦδ' οὕτως ἔχει.

— 6. εἰ γὰρ ἐν Διοσῶν τετραχῶντις ἰθαλασθεῖ τεραχῶντις, sed non nimis aspera, ut illa, εἰπερ ἡμᾶς τὸν ἰγκήφαλον ἐν τοῖς προτάφοις, καὶ μὲν ἐν ταῖς σπύριαις καταπικρατημένον φαίεται. [περὶ τῆς Ἀλοήσου, p. 88.] si quidem vos cerebrum in capite, non in calcibus concultatum geritis. Quis hoc diceret ad populum, penes quem erat imperii majestas et summa rerum? Certe non Demosthenes. [p. 75. ed. D.] Itaque opinantur illam orationem non esse Demosthenis, sed vel Hegesippi, sicut Libanius sentit, vel alterius conspiciam. Novimus in δημοκρατία παρρησίας libertatemque concedi (itaque hanc formam Cornificius [ad Herenn. IV. 36. s.] licentiam appellat), qua saepe Demosthenes utitur, et multa perquam asperè dicit objurgans populum. Sed haec est inmodica: ἕβρις καὶ λοιδορία, εὐτίλειά τε διὰ τὸ πρόσσεται περὶ τὴν ἡμῶντιαν, inquit Libanius. Denique stilis et elocutio nostri non esse arguant. Hermog. διαχρησῆσαι ἀπὸ Δημοσθένει καθαρὰν εὐρείαν τεραχῶντιαν. Fere enim semper acribitatem ejus suavitate aliqua temperat. Sed si usquam ulla

est, hæc certe est καδὰ, qua nunc utitur. Nec est quod quisquam reprehendat. Suam enim ulciscitur perquam gravem injuriam. Inclementis dictum et persimile est hoc ejusdem, sed non ἀπαραισθητόν: εἰ γὰρ ἀνδραπέδων πόλις, ἀλλὰ μὴ τῶν ἀρχῶν ἐτίραν ἀξιοῦντων, ὁμολογεῖται εἶναι, οὐκ ἂν οὕτως, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰς ὕβρεις ἠνάσχεσθε τὰς τοῦτου. [κατ' Ἀνδροτίαν. p. 614.] Acerbum est, mancipiorum civitas, sed παραμυθία, quod sequitur, non eorum, qui se dignos censent aliis imperare. Alibi [Phil. IV. p. 133.] segnitiam eorum, et gravem quasi veterum ac soporem increpans, ait similes esse hominibus μανδραγόραν πεποκόσι. De cujus vi soporiferam vide Dioscoridem. [Mat. Med. IV. 76.] Quid asperius dici potuit?

— 7. ἐν Διονύσου τραγωδίᾳ. Hoc dicit propter Neoptolemum ὑποκριτήν. Nam nisi ejus mentionem ante fecisset, frigidum esset hoc dicere. Nunc est δριμύτης πρὸς τῇ τραχύτητι διὰ τὴν ἀναφορὰν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῶν προηρῆσθέντων, inquit Hermogenes [ἐν τῷ περὶ δριμύτητος].

[p. 76. ed. D.] — ibid. ἐν Διονύσου ἐκλαμπτικῶς, subaudiendum theatro, ut, 'ventum erat ad Vestæ,' 'ubi ad Dianæ veneris,' 'Hectoris Andromache.' Sic apud Homerum [Iliad. ζ. 47.]

πολλά δ' ἐν ἀφνειῷ πατρὸς κειμήλια κείτῃ.

Subaudis οὐκ. Et opportane Διονύσου meministi. Histriones enim, quod erat Neoptolemum, appellatos Athenæus affirmat, τοὺς περὶ Δίονυσον ταχύντας, maxime tragædos. Δίονυσος dictus est ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ Νύκτος; monte Indiæ, ubi versatus est. Jovis est enim et Semeles filius. Lucanus [lib. I. 63. ss.]

— nec si te pectore vates

Accipiam, Cirrhæa velim secreta moventem

Sollicitare Deum, Bacchumque avertere Nysa.

Tu satis ad vires Romana in carmina dandas."

Invocat nescio quem, vice Apollinis et Liberii, quod unum numen est, si Macrobio oredimus. Cirrha civitas Phocensis prope Delphos. Porro Baccho tragædias actabant, et victori dabatur hircus, qui τρέγος. nomen inde, ut ex Horatio jam diximus. Caper autem molabatur Baccho, quod vites roderet, ut Cereri porca, quando rostris segetes eruit. Unde Epigramma [Eveni Parii] τῆς ἀμπίλου πρὸς πράγον [Sohol. in Plutum Arist. 1130. Anthol. Brunek. t. I. p. 165. Jacobs. I. p. 97.]

Κῆρ μὴ φάγῃς ἐπὶ ῥιζῶν, ὅμως δὲ τε καρπῶν φέρων,
ἔσσην ἱππαγίσαι σοι, τρέγα, θυμέτω.

Festus; "Capræ dictæ, quod omne virgultum carpant, et maxime vitem." Virg. [Georg. II. 375. ss.]

"Frigora nec tantum cana concreta pruina,

Aut gravis incumbens scopulis arenibus restas,

Quantum illi nocuere greges, durique venenum

Dentis, et admorso signata in stirpe cicatrix.

Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris

Cadit, et veteres incunt proscenia ludi."

[p. 77. ed. D.] Hino τραγῶδες. αὐτὸ, ἰδέε, cantio. Sed αἰδεῖν veteribus est φεδεῖν, inquit Sirabo [Geogr. I. p. 34. Almel.] Contra dicere Latinis cancre, ut, 'Quantum sat erit tua dicere facta.'

— 8. οὐκ ἂν οὕτως οὐτ' ἔλκινον πρὸς χάριον οὐτ' ἔμοῦ πρὸς ἀπέχθειαν ἡούστει. Dolenter hoc dicit suam illis exprobrans injuriam. Et est hic βαρύτης πρὸς τῇ τραχύτητι καὶ δριμύτητι. Sic enim solet noster συμπλέκιν τὰς ἰδέας. Hermogenes [ἐν τῷ περὶ βαρύτητος.] ἡ βαρύτης ἴσως μὲν ἔχει τὰς ὀνειδιστικὰς ἀπάσας, ὅταν τὰς εὐεργεσίας τις ἑαυτοῦ λέγων, τὸ μὴδὲς, ἢ ἐλαττώσῃ ἡξίωσθαι, ἢ καὶ τοῖναντίον, ὅτι καὶ τιμωρίας ἀπὸ τῆς ἡξίωσθαι, ὀνειδίῃ. οὕτω γὰρ καὶ μέλιστα Καρῆς ὁ λόγος ῥήσται, εἰ παρατιδίῃ τις τοὺς οὐδὲν ἢ μικρὰ εὐεργετησάντας, ἢ καὶ τοῖναντίον ἠδικησάντας, ἢ τὰ ταχύντας ὡς αὐτὸς οὐκ ἡξίωσθαι. Nonne hoc nunc evidenter conqueritur Demosthenes, se talem virum, tam bene de re. meritum, non potuisse apud suos cives λέγων ταχύν, præsertim quam de eorum commodis diceret: histriones et levissimos homines, qui multum nocuerant, potuisse. Itaque addit Hermog. ταῦτ' οὐδὲ συμβαίνει, καὶ εἰ λόγος τις, ὅτι τὸν δῖον μὲν φαῖλον ὄντα τῶντων ἡξίωσται, ἐμὲ δὲ ὡς ἰτίως προαιρούμενον τῶν ἑαντίων. "Spernitur orator bonus, horridus miles amator," magna cum indignatione Eonias dixit. quid? audiri ludionem, amari: oratorem optimum sperni, nonne multo est indignius? Pharnabazus satrapæ regis Persarum, apud Xenophonem exprobrasset Agesilao ἀγάν βασιλεὺς sua in Græcos merita, ad ultimam, quo magis illos oneraret, [p. 78. ed. D.] hæc addit: εἰ οὐκ ἐγὼ μὴ γυγνώσκω μῆτι τὰ Νικαία, μῆτι τὰ ὄσια, ἡμεῖς διδάξαται με, ὅπως ταῦτ' ἴσθιν ἀνδρῶν ἱστοταμίαν χάριτας ἀποδιδόναι. [Rerum Græcorum, IV. 1. 14.] sibi detrahit, quod illis tribuat admodum onerosæ. D. Paulus ταῦτη βαρύτητι multum utitur, præsertim ad Corinthios, ut χάρις ἡμῶν ἱβασιλεύσαται. [1 Cor. IV. 8.] Chrysoatomus: πολλὰς γίμει βαρύτητος ὁ λόγος. quare? διὰ τὴν ἱστοσίαν videlicet,

illa, munera. Ulpianus, ἱκνύκλια καὶ κοινά. quemadmodum leviores disciplinas appellamus ἱκνύκλια μαθήματα, quas omnes liberaliter instituti tenebant, πρὸς ἀντιδιαστολήν τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν μαθηματικῶν, quæ κατ' ἔξοχὴν dicebantur μαθήματα. Strabo de Tarso civitate Ciliciæ loquens, in qua d. Paulus est natus [lib. XIV. p. 991. ed. Almel.] τῶσαύτη δὲ τοῖς ἰθαῦς ἀνθρώποις σπουδῆ, πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἱκνύκλιον ἄσασαν παιδείαν γέγονε, ἕρτε ἰταγεββλῶνται καὶ "Αθήνας καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ εἰ τίνα ἄλλον τόπον ἡναπὸν εἰπέυ, ἐν ᾧ σχολαὶ καὶ διατριβαὶ τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ἄλλων γέγοναι. quibus eruditum fuisse ab inopente etate in sua patria Paulum, antequam Hierosolymis ad pedes Gamalielis sedit, pro certo habendum est. Sed ex hoc loco probabis, philosophiam esse παιδείαν, non ἱκνύκλιον παιδείαν, ut τὴν τριμάρχηαν, λειτουργίαν, non ἱκνύκλιον λειτουργίαν. Clemens Alexandrinus [στροματίων II.]: consecutive autem καὶ περὶ τῆς ἱκνύκλιου καλουμένης παιδείας, εἰς δύο εὐχρηστος (sic lego, non ἄχρηστος), περὶ τῆς ἀστρολογικῆς καὶ μαθηματικῆς καὶ μαγικῆς γωντίας ἐπεδραματίων. Videas eum separare astrologiam et mathematicas artes ἀπὸ τῆς ἱκνύκλιου παιδείας, nisi forte hæc solam, quas enumerat, sunt ἱκνύκλιον, aut magica pars eandem. Nam de philosophia seorsim egit. [p. 85. ed. D.] Quintilianus [A. Dial. de caus. corr. eloq. o. 2.] "Aper communi eruditione imbutus, contemnebat potius literas, quam nesciebat." Commune eruditionem vocat τὴν ἱκνύκλιον. Cic. communes literas, politionem humanitatem. Hoc eo dico, ne qui putet, quam ἱκνύκλιου παιδείαν vocant, omnes scientias complecti. In quo video quosdam vehementer errare. Certe si solent, quid esset κύκλος Græcis, non philosophiam in suum orbem inoladerent, nedom theologiam: de quo Synesius [in Dionom] καὶ οὕτω μουσικῶν ἀνάγκη τὸν ἀνδρα ἐκείνον, ἕξ οὐ προστάξου τῶ κύκλῳ, καὶ τὰ τῶν μουσικῶν οὐκ ἔργηται. Qui non prius, inquit, initialis fuerit circulo, quo verbo significat τὸν κύκλον ἴθια προπαιδείαν τινά, non ἑταῖρῶν παιδείαν. Horatius [in arte poet.]

"Nec sis incipias, ut scriptor cycloicus olim."

Is est Stasimus auctor τῆς μικρῆς Ἰλιάδος, qui recto ordine ab initio ad finem contexit suam opus. Item:

"Nec circa vilem patulumque morabitur orbem." (τὸν κύκλον.)

Didymus, quam narrasset, ut Achilles occultatus fuit inter virgines apud Lycomedem; addit, ἡ δ' ἱστορία παρα τοῖς κυκλικῶς. Hæc enim fabula ineredibilis non est apud Homerum. Cic. de eo, qui futurus

sit orator [de Oratore II. 20. 85.] "Sit mihi literis tinctus (inquit), audierit aliquid, legerit" etc. Hic est ἡ προπαιδείας τῶ κύκλῳ. Multa perdoctus Casaubonus de epico κύκλῳ ad Athenæum, quem multum Sophoclem secutum ait: a quo nos nihil hic mutati sumus. Eschines contra Gtesiph. [p. 637. ed. R.] εὐ γὰρ ἴσται ἐτι οὐχ αὶ παλαιότεραι, οὐδὲ τὰ διδασκαλία, οὐδ' ἡ μουσικὴ μόνον παιδείαι τοῖς νεωτέρους, ἀλλὰ καὶ τοῖς μάλλον τὰ δαμνία κρηγύματα. [p. 86. ed. D.] Terentius [Eunuchus, III. 2. 23. s.] "Fao periculum in literis, fac in palestra, in musicis. Quæ liberum scire equum est adolecentem, solentem dabo." Hæc sunt αὶ ἱκνύκλιον μαθήσεις, γραμματικὴ διδασκίαι, γυμναστικὴ, μουσικὴ, quæis imbuebantur omnes, ut non fore, ingenii: quibus et Plato vult institui suos cives. Diog. Laertius [Zenone], εὐχρηστίων δὲ καὶ τὰ ἱκνύκλια μαθηματικὰ φησὶν ἡ Χρῆσις. An philosophia sit utilis, nulla erat apud eos questio. Arist. [Meteor. cap. I. lib. I.] ἐτι δὲ περὶ κακίαν πτώσεως, καὶ προστήσεων, καὶ τυφώσεων, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἱκνύκλιον, δεσὰ διὰ τὴν πῆξιν συμβαίνει εἰς τὴν αὐτῶν τούτων συμβάντων, quæ scilicet quotidie cernimus in usque communi suol. Apud Eschinem [contra Timarchum, p. 35. ed. Reisk.] legitimus χοροῖς ἱκνύκλιου. ἀλλ' ἴνα μὴ σπλῖον γίνεται τὰ πάρεργα τῶν ἔργων, ad inceptum. Glossarium: defunctus, ἀπολιτοργήσας, τελευτήσας. Act. XIII. [v. 36.] Δαβὶδ μὲν γὰρ ἴδεν γὰρ τὴν ἀπαρτήσας τῆς θεοῦ Σουλῆ, ἐκοιμήθη καὶ προστίθη πρὸς τοῖς πατέρας αὐτοῦ. Ἰταγετίων est λειτουργίαν. Reges enim sunt δάμοιο καὶ λειτουργοὶ τοῦ θεοῦ. [Rom. XIII. 1.] Plato: γὰρ δὲ τῆς ἀεγνοῦς φύσεως ἀντίχρῆσθαι, τῶν παίδων καλῶν καταλιπόντα, ἀεὶ τῶ θεῷ ὑπαρτέας ἀπὸ αὐτοῦ παραδίδουαι. [Legum VI.] Oportet perennem naturam asserere, et filios filiorum relinquenter, Deo ministros pro se tradere. ἀντίχρῆσθαι τῆς ἀεγνοῦς φύσεως, est, quod Phocylides præcipit:

Δὸς τὴ φύσει καὶ τὸς, τῆς δ' ἑμακαῖον, ἕξ ἰλοχρῆδης.

"Quin et vita cunq;que nostrum militia est super terram." [Job. VII. 1.] Militia autem λειτουργία τις, servitium nos vocamus. Unde in Ecclesiis λειτουργία, divine service. M. Tullius [de senectute, c. 21.] "Dum sumus in his inclusi compagibus corporis, munere quodam necessitatis, et gravi opere perfungimur. Est enim animus cælestis, ex altissimo domicilio depressus et quasi demersus in terram, locum divinæ naturæ æternitatisque contrarium." [p. 87. ed. D.] Synesius [de provident.] καταπέμπεται γὰρ, ἕφ' ᾧ νοσημῶν τὴν ἀεγνοῦς λῆξιν. Nemp anima. Platonicum dogma, fuisse animos et viguisse ante corpus in cælo, non hæstos e

mente divina, ut Pythagoras censuit, ἀλλὰ καὶ ἱαυτοὺς ὑφαιστώτας. Mox Cicero: "Sed credo, deos immortales sparsisse animos in corpora humana, ut essent, qui terras tuerentur." Hoc est, quod Synesius ait: ἐπὶ τῷ κοσμοῦσι τὴν περίγειον λῆξιν. Quæ pars infima est rerum naturæ, quam sortiti sunt homines. "Terram dedit filiis hominum." Plinius [lib. XVII. H. N. cap. XIII. (XXI. ed. Hard.)] "Rubi replenti videri possint homines terræ causa geniti." ἀτέλεια vacatio est τῆς λειτουργίας, immunitas: ἀτελής, immunes, παρὰ τὸ μὴ τελεῖν τι, quod nihil impendant. Hanc dabant civibus: ἰσοτίλιας μετοίκους, incolæ, ut non plus quam cives teip. penderent. Harpocration: ἰσοτίλια, τιμὴ τις πολλῶν δίδομενα τοῖς ἀξίους φανῶσι τῶν μετοίκων, καθ' ἣν καὶ ἡ τοῦ μετοίκου ἀφασίς αὐτοῖς ἐγγίγνεται. μετοίκου est, quod qui in civitate habitabant, sed jus civium non habebant, ærario pendebant. Ulpianus aliter explicat, sed sensus est unus utriusque: ἰσοτίλις λέγει τοὺς πετυχεύοντας τῆς ἰσῆς τιμῆς τοῖς πωλλῶνταις· τίλος γὰρ καὶ τὴν τῶν ἀρχόντων τιμὴν ἐνομολοῦσιν. [ad Or. contra Leptinem, p. 35. ed. Wolf.] Ut Thucydides [IV. 88.] τῶν Λασιθαίων τὰ τέλη τοῖς ἀρχοντας λέγει. Tales erant municipes Romanis, quos Aprianus ἰσοπολίτας nominat. Quamobrem sic dicti sunt a muneribus seu manibus capiendis, i. honoribus.

P. 140. 1. ἦν ἐκίτητο φανερὰν εὐσίαν] Quicquid in fundis, pecore, aut mobilibus possederat. Quantum enim quisque numerorum servet in arca, nemo scit. [p. 88. ed. D.] Dem. [πρὸς Πολυκλείαν p. 1208.] καὶ προσεπήχθη τοῦτομέ μου ἐν τριτοῖς δήμοις, διὰ τὸ φανερὰν εἶναι μὲν τὴν εὐσίαν. delatum est nomen meum tribus in municipiis, eo quod, quam rem haberem, in oculis erat omnium.

— 2. ταύτην ἐξαργυρώσας] διαπραχσας. Thucydides alia conjugatione [VIII. 81.] αἰδ' ἦν τελευτήσαντα τὴν ἰαυτοῦ στραμῶντι ἐξαργυρώσας, neque licebat morienti suam vestem stragulam vendere. Vel potius: ne que erat postremo vestem illam auctionari. Isæus [de Diæcog. hered. p. 116. t. VII. Oratt. Gr. Reisk.] τὸν οἶκον οὐ τοῦτο παραλαβόν, κακῶς καὶ ἀσχυρῶς διολύσας, καὶ ἐξαργυρωσάμενος πάλιν ὄδῃν. cum heres tu domum istius accepceras, flagitiose disperdidisti, et cum argento permutasses, deploras egestatem.

— ibid. πρὸς αὐτὸν ἀπάγων ὄχητο] Sic pleramque hoc verbum alicui participio connectitur. Quod enim Cicero dixit in Catilinam [II. 1.] "abiit, excoersit, evasit, erupit," Græce brevius diceretur, ὄχητο ἀπίων. Lacinianus [Somn. 6. p. 711. t. II. Reitz.] οὐκ ἔστιν μὲν πάλιν τὸ μέλι ἐν τοῖς ἰφθαλμοῖς· ὁ δὲ οὐρεὶς καταλείπων ὄχητο, ὡς μέλις

ἀνάγειν τὰ βλεφαρὰ ἰπ' αὐτοῦ εἰς ὄνον αἰθερῆ κατασπόμενα. Sæpe etiam de morientibus usurpatur. θεὸς γὰρ ἐκράζει με. τῶν δ' ὄχημαι. [Soph. in Ajax. vs. 1128.] ἡνίκ περὶ. Idem: πῶς εἶπας; ἀλλ' ἢ χ' αὐτὸς ὄχηται θανάτῳ; [in Philoctete, vs. 415.] Discamus hinc, quid sit, quod Domianus ait [Lucæ XIII. 32.] ἰδοὺ ἐκβάλλω δαιμόνια καὶ ἰάσεις ἐπιτιθεῖν σήμερον καὶ αὔριον καὶ τῆ τρίτῃ τελευτῶμαι. πλὴν δὲ με σήμερον καὶ αὔριον καὶ τῆ ἔχουμένη πορεύσομαι. Beza: "Veruntamen oportet me hodie et cras et perendie iter facere." At Syrus, abire, ex hac vita videlicet, quod verissimam est, ut sit id ipsum, quod priore versa τελευτῶσθαι, quod verbum de mortuis dici solet. Quasi diceret, quid dico, me triduo consummatam iri? Imo vero id hodie et cras et perendie fit. [p. 89. ed. D.] Ut Paulus [1 Cor. XV. 31.] καὶ ἡμέραν ἀποθήσκω, ἢ τὴν ἡμετέραν καύχουσι, ἴδ' ἐστὶν, in quotidianis vita periculis vegetamus. Sic accipienda esse hoc verbum, evincit illud ejusdem Evangelistæ [cap. XXII. 22.] ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πορεύεται κατὰ τὸ ἄριστον. pro quo Matthæus ἰπέρας, i. οἴχεται. Sed ὄχησθαι quæ perire vel interire reddi solet, Christo non conveniebat. Tale est et illud, ἰδοὺ ἐγὼ πορεύομαι τελευτῶν. [Gen. XXV. v. 32.] De morte autem sua loqui Dominum, quæ continuo sequuntur, ostendunt [cap. XIII. Luc. v. 35.] "Quia non capit prophetam perire extra Jerusalem." Nam qui iter facere vertant, aut ambulare, his aptare non possunt. Et est hic sermo non Græcorum proprius, sed communis quoque Hebræis, ut ἐγὼ δ' ἀπολόμμαι ἀπικος ἡνῆρ ἡνῆρ ἰσῆ [Gen. XV. 2.] Hier. "Ego vadam absque liberis," non, ut Janius, "Cum ego incedam liberis carens;" i. inquit, vitam transigam. atqui verbum tam Heb. quam G. non de cursa vitæ, sed de exitu dicitur. Et est præsens pro futuro. τὴν ἀπολύει τὴν δούλῳ σου, δίσποτα [Luc. II. 29.] καὶ ἀπόλυσον τὸν ὄχλον [id. IX. 12.] fac populo discendendi copiam. ἀπολύσθαι, discedere. Ecclesiastæ, i. γενεὰ πορεύεται, καὶ γενεὰ ἔρχεται. [cap. I. 4.] Verbum hic idem Heb. καὶ τῆρ ἡνῆρ ππ

[p. 91. ed. D.] — 3. δύο μὲν δὲ ταῦτα, ὅτι προέβητο ἐγὼ, μαρτυρεῖ τοῖς ἑτέροις γερουμένοις λόγοις] Semper Dem. his transitionibus ulitur. Hermogenes autem ait, τὰς τοιαύτας συμπληρωτικὰς ἐπιπέας ποιεῖν εὐάφηναι, officere dilucidam orationem.

— 5. ἀποφασίζοντα] Hinc ἀφάρασις pronuntiatum Aristoteli, quod effatum Cicero.

— ibid. τρίτον δ', ὁ ἀνδρῶν Ἀδμφαῖσι, καὶ μὴση τοῦτ' εἰπὼν Ἰππ] Figuram hanc Hermogenes ἰπποτροφίαν, nos regressionem. Herm. ἐφαίματα ταύτην ὑπετίθηται λόγῳ σχῆμα τὸ καὶ ὀπισθοτροφίαν. Ut [de Corona. p. 250.] τοῦ γὰρ Θεσπινοῦ συντάττης πωλλῆ

μου, οὐ δὲ ἑμέ· οὐ γὰρ ἐπολιτευόμην τὸτ' ἐγώ. καὶ ἴσθιν, inquit, σφόδρα χηρίσιμον τοῦτο ἐν ταῖς ἀφουρήσειν, in narratiōibus, ut hic. narratiōes enim sua natura, si rerum ordinem sequimur, supine sunt. Greg. Nazianz. [in Apologet.] πρὸς δὲ ταῦτους πρᾶγμα ἴσθων (ἐκλαλήσω γὰρ πρὸς ὑμᾶς πᾶν τὸ ἀπόρητον) εἶτε ἄρρηκτον, εἶτε ἠλιθίον, ἴσθων δ' οὐκ. Si sic incepisset, ἐκλαλήσω πρὸς ὑμᾶς πᾶν τὸ ἀπόρητον, πρᾶγμα ἴσθων, rectum quidem ordinem servasset, sed supina esset ac languida oratio. Nuno de tarditate incitata est, [p. 92. ed. D.] κατὰ τὴν ἰδίαν τῆς χορηγίας, quam efficit ἡ ἐπιβολὴ διακόνησα τὸν λόγον. Talia sunt illa Dem. [adv. Leptinem, p. 488. ed. Reisk.] εἰρήσονται γὰρ πρὸς ὑμᾶς ἡ ἀθήσια. καὶ πρὸς θεῶν μηδὲν ἄρισθῆς. οὐδὲν γὰρ ἔρω σε φλαύρον. Vocatur autem regressio, quia post inceptum sermonem rediit ad id, quod prius dicendum fuit: vel quod post interjectam ἐπιβολὴν repetit abruptam orationem. Interdum ἡ διακοπὴ plura habet membra. Idem Greg. [eodem Apol.] ὁ δὲ τελευταῖον καὶ μάλιστα τῶν εἰρημίων· εἰμι γὰρ ἐπ' αὐτὸν ὅδη τὸν κολοφῶνα τοῦ λόγου, καὶ οὐ ψεύσομαι· οὐ γὰρ θέμις τοῖς περὶ τυλακίοντων ποιουμένοις τὸν λόγον οὐκ ἔμεν ἴσον εἶναι, καὶ τὰ ἐξῆς. Virg. [Æneid. I. 198. sq.]

“ O socii (neque enim ignari samus ante malorum)

O passi graviora.”

Item [ib. 65. ss.]

“ Æole (namque tibi divam pater atque hominum rex

Et muloere dedit fluctus, et tollere ventos)

Gens inimica mihi Tyrrhenum navigat æquor.”

Quamquam hoc Hermogenes ἐν τῇ μεθόδῳ διπλότως [p. 32.] ἐπιβόητος vocat. Quod est, inquit, non solum honesta figura, verum etiam necessaria. γίνεται δὲ, ἔστι τὸν αἰτίαν τῶ λεγομένου, ἢ μίλλαι πωδεῖν ὁ ἀκρωτής, μίσησιν ὁ λίγην τάξῃ. Et hoc Homeri ponit exemplum [Od. x. 190. st.]:

᾿Ω φίλοι, οὐ γὰρ τ' ἴδμεν, ἔπει ζήφος, οὐδ' ἔπει ἕως,

Οὐδ' ἔπει ἕλιος φασεμβροτος ἔσ' ἔπει γαῖαν,

Οὐδ' ἔπει ἀνήται, ἀλλὰ φραζόμεθα θεῶσιν.

Hujus generis innamora sunt apud Herodotum, ut illud in primis [lib. I. c. 4. p. 5.] χερίνοι δὲ οὐ πολλὰ διεκθόντος (χερῆν γὰρ Καρθαῖα γενέσθαι κακῶς) ἔλεγε πρὸς τὸν Γύγην τοιαύτη, ὃ Γύγην, οὐ γὰρ σε δοκέω πειθεσθαι μοι λέγουσι περὶ τοῦ εἶδος τῆς γυναικός. ἔστι γὰρ τυγχάνει ἀνδραπόνησιν ἴσθων ἀπιστότερα τῶν ἐφθάλμων ποσει ἕως ἐκείνη θεῶ-

σαι γυναικῶν. [p. 93. ed. D.] Hæc figura historicis admodum utilis est. Tollit enim, inquit Herm. τὴν ὑπεκρίτητα τῶν ἀφουρήσεων. Itaque permulta ejusmodi quoque apud Thucydidem reperies. Synesius non in medio posuit causam, sed præposuit. Sic enim epistolam orditur: Σὺ γὰρ δὲ καὶ φιλόσοφος εἶ καὶ φιλόδοξος. σοὶ με δεῖ προσαναλαύσασθαι τὰς τῆς ἡγεμονίας συμφορὰς. patria calamitates. Hoc est apud Hermogenem [περὶ περιβολῆς] ἀναστρέφειν τὰ πρᾶγματα, καὶ τὰ δεύτερα πρῶτα λέγειν. εἶτα ἀναγκάζεσθαι ἐπιμβάλλειν τὰ πρῶτα, καὶ τῷ σχήματι τῷ κατ' ἐπιμεβολὴν χρῆσθαι. Horatius [Carm. III. 28. 1. ss,]

“ Festo quid potius die

Neptuni faciam? prome reconditum

Lyde strenua cœnubam,

Monitæque adhibe vim sapientiæ.”

Fabius inter tropos ἐπιβόητος nomenat. Sed aliud est ejus atque Hermogenis. “Fit sæpe,” inquit [lib. VIII. c. 6. §. 62. p. 750. ed. Barm.] “aspera et dura et dissoluta et hians oratio, si ad necessitatem ordinis sui verba redigantur. Differenda igitur quedam et presumenda: atque ut in structuris lapidum impolitiorum, loco quo convenit quicque ponendum, at quum decoris gratia longius distrahatur verbum, proprio hyperbati tenet nomen, ut [Cic. pro Cluentio, c. 1.] Animadverti, judices, omuem accusatoris orationem in duas divisam esse partes.”

— 6. καὶ δὲ καὶ περὶ ὧν παρελήλυθα, ἔρω] Budæus, καὶ δὲ significat protinus, continuo, mox, ideo. Dem. [de Corona, p. 318. Reisk.] δεινὸν καὶ γόντα καὶ σοφιστῆν ἠομιάζω ἑμέ· ὅς, ἴαν πρότερός τις εἴη τὰ προσήθη· ἐαυτῷ περὶ ἄλλου, καὶ δὲ ταῦθ' ὅπως ἔχοντα. Quasi vero, si quis de altero dicere occupaverit, quæ sibi inesse vitia novit, continuo verum sit. [p. 94. ed. D.] Greg. Naz. [in Basilicum magnum]: ἔν ἡ δύο τῶν ἐξαρχῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ εἰσὼν, ἐπ' αὐτὸν καὶ δὲ τρίφομαι. Continuum ad ipsum me convertam. Aristides [ἐπιναθαναϊκῶν]: ἀλλ' ἵνα καὶ πολλὰ τοιαῦτα λέγω, πῶς τοῦ καιροῦ γίνομαι, παρὲς ἔπει τὸ μέσον, καὶ δὲ πρὸς αὐτὰ τὰ κύρια τοῦ λόγου τρίφομαι. Jam jam veniam ad ea, quæ cepita sunt orationis. Lucianus: ἐπι δὲ οὐ προθυμῶ, καὶ δὲ λέγω. Arist. [Diag. Mor. lib. I. cap. XI.] οὐ γὰρ, ἂν τις βούληται ἐπιμελεῖσθαι τοῦ σώματος, καὶ δὲ πάντων ἐπιμετῶν ἐξὲ σώμα. Continuum præstantissimum habebit corpus. Tale est et illud Maronis [Georg. lib. I. vs. 202—204.]

“ Non aliter quam qui adverso vix flumine lembum

Remigiis subigit, si brachia forte remissit,

Atque illum in præceps pronò rapit alveus amni.”

"Hæc partucla," inquit Gellius [Noct. Att. X. 29.] "quasdam potestates habet, non satis notas, nisi in veterum literarum tractatione curaque exercitiis. Nam et pro adverbio quam valet, quum dicoimus, aliter ego feci atque tu. Significat enim aliter quam ta. Et præterea pro alio quoque adverbio dicitur, id est, statim." Quod ut probet, affert integrum hunc poetæ locum. Utitur autem hac præfatiuncula Dem. ad vitandam satietatem atque odium, eo quod nimium suis laudibus immorari videtur.

— ibid. *κατὰ τὴν παρελλήλυθα* [Supra in Olynthiaca *παρὶν καὶ ἀκούων* emendavimus pro *παρῶν*. Nunc secunda cogitatione, ut solida sit illa emendatio, vereor. Quare, si cui displicet, non repugno. Illud quidem Æschinis certum est [*κατὰ τῆς παρῶν*. p. 199. ed. Reisk.] *παρελθὼν δ' ὁ μισοφιλικὸς Δημοσθένης κατέτριψεν ἅλην τὴν ἡμέραν ἀπολογούμενος. Totum diem exemit orando.* [p. 95. ed. D.] Hoc Isocratis an huic pertineat, docti iudicent: *ἡμεῖς μὲν οὐκ εἶδ' ἐπὶ τούτῳ χροῖσθαι τῷ λογισμῷ, τῆς ἡμετέρας προσόδου καταφρονητῆς, ἢ κατὰ σιωπῆς σιωπῶμαι.* [Aroepagitica, p. 98. t. II. Aug.] Dein paulo post: *ὑπὲρ ἧς ἐγὼ καὶ τὸν λόγον μάλιστα ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόβωδον ἀπεγραψάμεν. accessionem hanc ad dicendum professus sum. τὸ παρὰ γὰρ καὶ τὸ πρὸς hic idem valent, ut diximus. sic dicunt, adire ad populum, προσελθεῖν τῷ δήμῳ, καὶ λόγου τυχεῖν.* Xenophon [Cyr. I. 2. 2.] *ἢ βία εἰς οἰκίας χωρεῖται. aut vi in aedes irrumperet.* Plenius est illud Æschinis: *παρελθὼν, Δημόσθενος, ἐπὶ τὸ βῆμα, ἐν τῷ ἡμῶν λόγῳ εἰπὶ. Hoc conscensio suggesto.*

— 8. *τότε Θεσπιᾶς τινος καὶ Πλαταιᾶς ἰπποχουμῆντος δημοσθένους.* Hic erat Æschines, sed de uno sic loqui solemus plurali numero. quod cognovimus ex illa Dem. *κατὰ τῆς παραπροβίας*, ubi cum hæc historia, tum alie, quas hic refert, exprimantur plenius.

— ult. *τὴν δὲ Θεβαίων πόλιν διοικεῖν*] Dem. de Æschine in eadem [*κατὰ παρῶν*. p. 347. ed. R.] *καὶ διεβλήθη λόγον μακρῶν ἡμῶν, ὃν κατὰ Θεσπιάων εἰπέην πρὸς Θεσσαίων Ἰφει, δουρὶ ἢ τριῶν ἡμερῶν ἡμεῖς μένοντες οἴκῳ καὶ οὐ στρατιωμένους, οὐδ' ἰπποχουμῆντος, Θέβας μὲν πολιορκουμένους αὐτὰς χωρὶς τῆς ἄλλης Βοιωτίας ἀκούσθαι, Θεσπιᾶς δὲ καὶ Πλαταιᾶς οἰκίζομενας.* Que dirute fuerant, quia volebant *συντελέειν αὐτοῖς* cum reliqua Bœotia, sed *δημοκρατούσθαι*. Quamobrem erant Atheniensibus amici, quod apud Isocratem in τῷ Πλαταικῷ legimus.

— ibid. *διοικεῖν διεκλιζεν* contrarium τῷ *συναίξεν*. illud *dispergere incolas*, hoc in unum congregare. M. Tullius [pro Sextio, c. 42.] "Tum res ad communem utilitatem, quas publicas appellamus, tum

conventicula hominum, quæ postea civitates nominatæ sunt, [p. 96. ed. D.] tum domicilia conjuncta, quas urbes dicimus, invento et divino et humano jure mœnibus sepherunt." *Domicilia conjuncta, συναικισμός.* Dem. in ea quam memoravimus [p. 445.] *τὰ τῶν συμμέχων τῶν ἡμετέρων τυχῆ κατασπάπττο. Θεβαῖοι δὲ ἦσαν οἱ κατασπάζαντες, οἱ διοικισθῆντες ὑπ' Ἀλεξάνδρου τῷ λόγῳ.* Isocrates [de pace t. II. p. 236. Auger.] οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Μαντινέας διέμισαν. *Mantinenes distraxerunt.*

P. 141. 1. *καὶ τὴν Εἰβωαν ἀντ' Ἀμφικλώλου ἀποδοθῆσθαι*] In eadem illa Dem. οἷς ἀγοοῦμεν, *ἐπὶ ἡμεῖς μὲν Ἀμφικλῶλον διδάσκατον ἔκαμεν, φίλιππος δ' ἡμῶν Εἰβωῶν ἡμολόγηται παραδόσειν.* Ex quibus apparet, Æschinem his omnibus designari. *καὶ τὸν Ὀρωπὸν ἡμῶν ὑπάρχειν*] Oppidum est ἐν τῷς μαθουρίας Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, i. confinitis, inquit Strabo. De quo diu certatum est inter Thebanos et Atheniensis. Sed tum in ditioe erat Thebanorum. Missi sunt ab Atheniensibus Romam ad Senatam legati, Carneades ex Academia, Diogenes Stocus, Critolaus Peripateticus. Causa mittendi fuit, ut molatam irrogatam (tum enim Græcia Romanis paruit) ob vastationem Oropi deprecarentur. Grata autem erat Senatui legatio, venisse tres trium disciplinarum principes, summa eloquentia, qui per celeberrima Urbis loca de rebus gravissimis disserentes, ingentem multitudinem excitabant sicut τὴν ἀρχαίων. auctor Macrobius [Saturn. I. cap. v.] Causa vastationis videtur fuisse, quod, cum ambigui juris esset, subinde ad Thebanos deficeret.

— 2. *καὶ φανακισμῶν*] *fucos ac fallacias.* Cic. [I. ad Atticum epist. 1.] "Petitionis nostræ, quam tibi summe curæ esse soio, hujusmodi ratio est, quod adhuc conjectura provideri possit. Prensat unus P. Galba, [p. 97. ed. D.] sine fucos ac fallaciis more majorum. negatur. *φανῶν, fucatus capillus, vel appositivus, πρόσθετος κόμην*, Schol. Arist. *φανῶντων, fucum facere, ἀπὸ τοῦ φαίνωμαι.* De quo verbo, quod frequens est apud nostrum, plura dicoemus in alteram orationem, quam hæc adjunctam volumus. [Non tamen alia ei adjuncta fuit. Bzck.]

— 3. *ὡς ὑπαχθῆντες ἡμεῖς*] *in fraudem illicere.* Terentius [Andria IV. 1, 20. ubi tamen in opti. edd. ducere] "Etiam nunc me subducere istis dictis postulas?" Fortasse hoc verbum apud Menandrum invenerat. Nam Latinius simplex hoc sensu magis in usu est. Nominis Marcellus, "Ducere, illicere, inducere," deinde hæc adducit exempla. M. Tullius I. Offic. "postremo pretio aut mercede ducuntur." Idem de senectute: "Sic adolescentes senum præceptis ad

virtutis studia docentur." Quibus addi potest illud ejusdem [de Oratore III. 4.] "Quod si quis est, qui inductus opinione vulgi, aut Antonium juniorem, aut Crasum pleniorum fuisse putet, vehementer errat." τῷ ἄλλῳ τῶν πολλῶν ἰσχυθῆς. Cornificius [ad Herenn. IV. 17.] "Qui fortunis alienis inductus, amicitiam ejus secuti sunt, hi, simul ac fortuna delapsa est, devolant." Cæsar: "Is regni cupiditate inductus, conjurationem nobilitatis fecit," ἰσχυθῆς. Cic. [in Catil. IV. c. 1. extr.] "Si P. Lentulus suum nomen inductus a vatibus, fatale ad perniciem reipub. fore putavit." Tibullus [I. 6. 1. a.]: "Semper ut inducas, blandos offers mihi vultus.

Post tamen es misero tristis et asper amor."

Cyprianus [de vanitate idolorum p. 450. ed. Baluz.] "Horum omnium ratio est illa, quæ fallit et decipit, et præstigiis cæcitantibus veritatem, stultum et credulum vulgus inducit." Est et ἰσχυρὸς, incitare, persuadere, ἰσχυθῆς. Synesius: ταῦτα ἔπηγεν αὐτοῖς πρὸς τὸ καταδικῆσαι μὲν. Herodotus [IV. 145.]: μάλιστα δ' ἔπηγε σφῶας ὅσους ποίειν ταῦτα τῶν Τυνδαρίδων ἢ ναυτιλῆς ἢ Ἀργεί. [p. 98. ed. D.] Dem. [pro Phorm. p. 955.] ἔσαν δὲ ἐπὶ τῶν τούτων ἰσχυροὶν ἰσχυθῆσαι φῆ. Idem [Philipp. II. p. 73.] ὅτου τελίως ἰσχυθῆται. ita proventus ducti fuistis. Herodianus active [libr. II. c. 14. §. 8.] τισὶν ἰσχυθῆσαι λέγειν, ἰσχυθῆσαι τοὺς πλείστους εἰς εὐνοίαν καὶ πίστιν ἂν ἰσχυθῆται. Idem [lib. II. 9. 17.] μεγάλως δὲ πάντας ἰσχυροῖσι καὶ ἐπιστοίῃ ἀναπαύσει ἰσχυθῆσαι. Politianus, magis illicet præmiis. Josephus de filiis Eli, τὰς γυναῖκας διεφθίρειν, ταῖς μὲν βίαν προσφύροσσι, τὰς δὲ δόξας ἰσχυθῆσαι. Aprianus [τῶν ἱερῶν α. c. 22. p. 31. t. II. ed. Schweighæus.] ἰσχυθῆσαι δὲ τοὺς καλοῦμεν ἰσχυρῶς διὰ τοιοῦτο πολυτελείας. perducere ad se C. Gracchus equestrem ordinem. Sed hoc potius est προσήγατο. Xenophon [Agesilao, c. 1. §. 20.] ἰσχυθῆσαι δὲ εὐ μὲν τῷ βίᾳ χειρῶσδαι τοὺς ἰσχυροὺς, ἀλλὰ καὶ τῷ πρῶτῳ προσήγαθαι. Viduit non solum vi tubicere hostes, sed etiam mansuetudinis allicere. Verbum enim superius est illicere, id est, in fraudem inducere. Machines, ἰσχυθῆσαι αὐτοῖς καὶ προσήγαμος. Plutarchus [in Sulla, c. 5. §. 1.] ἵκαντῶ γὰρ κατῆεν ἰσχυρῶς τῆς στρατηγίας, τὸν δῆμον, τὸ μὲν θέρπειαι, τὸ δὲ χρέμασι προσήγαμος. anno post præturam adeptus est, populum partim obsequiis, partim largitione promeritum. Isocrates [Nicole, p. 116. t. I. Aug.] καὶ τοὺς μὲν πείσαι, τοὺς δὲ βιάσασθαι, τοὺς δ' ἰσχυθῆσαι, τοὺς δὲ ταῖς ἄλλαις θέρπειαι προσήγαθαι. Sallustius [Ju-

guth. b. c. 76.] "Regis Boochi proximos magnis muneribus et promissis ad stadium sui perduxit." Cæsar [Bell. Gall. VI. c. 12.] "Sequani Germanos atque Ariovistum sibi adjuverant, eosque ad se magnis iacturis pollicitationibusque perduxerant." Seneca [ad Lucilium Epp.] "Difficile est animum ad contemptum animi perducere." Horatius de Penelopa [Serm. II. 5. 77.] "Putasne, perducere poterit tam fragi tamque pudica." Suetonius [in Caligula, c. 25.] "Lolliam Paullinam Memmii perductam a marito sibi conjunxit." Terentius [Andria I. 1. 54.] "Qui tum illam amabant, [p. 99. ed. D.] forte ita ut fit, filium perduxero illum secum, ut una esset, meum." Dem. ὅταν ἀπιστοῦντίς τις εὐέλπω, καὶ τῶν ἰσχυρῶν. οἷτοι πιστοῖν ἰσχυθῆσαι, Quorsum hæc tam multa? Quia in hoc verbo frans occulta inest, ut præpositio declarat: in illo bona fides. Itaque illud vertimus, allicere, perducere in partes, ubi nihil dolo malo fit, hoc illicere. Sed illud in Terent. Phormione [I. 2. 18.] "Is senem per epistolas pellexit," est ἰσχυθῆσαι. Sic Tacitus [Ann. IV. c. 3.] "Hanc, ut amore incensus, adulterio pellexit." Pro eo quod est in adultorium octavus casus, εἰς μουχίαν ἰσχυθῆσαι. Lucianus [in vit. anot. to. I. p. 540. ed. Reitz.] ἀλλὰ ἰσχυροὶν πρῶτον, ἢ ἐπιπροσώπῳ φανῶνται, καὶ οἷτοι πλείστους ἐπάξονται. Quum enim objecta est species formosa, aut res juvenda, nos commoveri necesse est. Hinc ἰσχυθῆσαι, εὐέλπῳ, blandus, pellas, illecebrosus. ἰσχυθῆσαι, lenocinium, pellacia. Plato [de republ. II. vol. VI. p. 220. ed. Bip.] de circulatoribus loquens et malefocis: ἰσχυθῆσαι τισὶ καὶ καταδίστους τοὺς θεῶς, ἢ φασί, πειθῶντες σφίσι ἰσχυθῆσαι. At Synesius [de divinatio.] ἔστω ἔξω τοῦ κόσμου θεῶν ἔστιν, ἄπαν ἔστιν ἀγνόητων. eoque adducit illud poetæ de Jove: ἰδ' ἀφῆμος οἶα ἀλγῆος οἶδ' ἔσθαι. ἢ γὰρ τοῦ φύσις ἀμείλιτος. τὸ δὲ παθητικὸν ἔστι τὸ θελήσασθαι οὗνομῳ sunt demones, qui mundo continentur, ut docet Augustinus [de civitate dei VIII.] Et hi, si forte, capiuntur illis, quas Plato memorat, allectionibus. Nam "vana spe lactare amantem" est apud Terentium, Budæo teste, ἰσχυθῆσαι καὶ διαβασθῆσαι. Festus: "Lacit, inducit fraudem, unde lactat, illecat, delectat, oblectat." Hinc ἰσχυθῆσαι [itaque inductio Latine dicitur. Beck.] forma argumentationis, omni sensim et pedetentim interrogando de singulis eo ducimus adversarium, ut universale concedat inventus. [p. 100. ed. D.] Quod aperte Philosophus ostendit his verbis [Aristot. τῶν ἰσχυρῶν ἀναλ. I. cap. XIV.] ἰσχυθῆσαι δὲ μὴ ἰσχυρῶς ἀεθῆσαι ἀδύνατον. Sensus enim est, quo percipi-

mus res singulas. Itaque est ἀπὸ τοῦ ἐπάλασθαι, non ἐπάγειν. Cic. [Phil. II. c. 32.] “Nihil queror de Dolabella, qui tum est impulsus, elusus, inductus.” Festus: “Inlex producta sequenti syllaba significat, qui legi non paret. Inlex correpta syllaba sequenti significat inductorum ab injuciendo.” Plautus [Asia. I. S. 68.] “Esca est meretrix, lectus inlex,” ἑσκαγωγός. Euripides Andromacha [225.]

καὶ ταῦτα δρῶσα τῇ ῥετῇ προσομίην πῶτον.

Hic vides nullam fraudem subesse, aut lenocinium, sed bonam mentem. Dem. usus est simplici verbo [de Corona p. 228. ed. R.] ἵνα μηδὲς ὑμῶν τοῖς ἔσθαι λόγους ἡγμῖνος, ἀλλοτριώτερον τῶν ὀπίε τῆς γραφῆς λόγους ἀκούει μου. Ne quis vestrum ductus orationibus extra causam habitis, alieniore animo me audiat de causa perorantem. Hæc tam multa annotavimus, ne quis putet usum horum verborum esse promiscuum, et non proprium. Ante omnia enim, si volumus proficere, quam diligentissime proprietates verborum observare debemus. Sed longius imprudenter elati sumus, χαίρειν εἰπόντες τῷ Δημοσθένει. Domum redeamus.

— 6. ὅτι ταῦτα οὕτως οἶδα, οὕτως προσδοῶ, κολίβω δὲ τὴν λέγοντα ληρῶν. Doctissimus Camerarius ad illud Sophoclis in Ajace Loricario, ἔγνω, Ὀδυσσεύ: Sic loqui soleamus in ἡδῆ, confirmandes aut approbantes dictum. Et hoc igitur nunc dicit orator, improbens vel refutans Æschinis dictum. Hic certe manifestum est ἕδος, multoque evidenter eadem de re [Dem. in τῷ περὶ παρασκευῆς. p. 355.] ἀποστὰς καὶ παραδίδων ἐπαρτήμην ἀντιλέγειν ὡς δὲ ἀκούειν οἷα ἡδύλατα, τοῦχρῃαν ἰσχυροῦ, ποσόντων μόνου διαμαρτυρέμενος, [p. 101. ed. D.] ὅτι ταῦτα οὕτως οἶδα, οὕτως κενώω, προσέδικα δ' ὅτι οὐδὲ προσδοκῶ. hoc enim tertium tempus fuit, quo de nono agit, cum non est auditus malo civitalis. Thucydides [I. 86.] τοὺς μὲν λόγους τοῦς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων οὐ γινώσκω. Æschines [contra Ctesiphontem, p. 461. R.] οὐδὲ γινώσκω ἴφου τὴν εἰρήνην ἀποῦσης σημμαχίας. eodem sensu Paulus [Rom. VII. 15.] ὁ γὰρ καταργέωμαι, οὐ γινώσκω. Augustinus: “ignoro, non approbo, non consentio.” B. Hieronymus [ad Ageruchiam de monogamia] “obsecro te, religiosa in Christo filia, ut testimonia ista non noveris, quibus incontinentibus et miseris subvenitur, sed illa potius lectites, quibus pudicitia coornatur.”

[p. 102. ed. D.] — 7. ταῦτα τοῖνυν πάντα, ὅσα φαίνομαι βίβλιος τῶν ἄλλων προσῶν λύσις ἀντιπίπτουτος, ad arrogantiam orimen suspitionemque vitandam. Qualis est illa Ciceronis [pro Roscio Amerino. c. 1.]

“Quid ergo? audacissimus ego ex omnibus? minime, at tanto officiosior quam cæteri. ne istius quidem laudis ita sum opudis, ut eam aliis præreptam velim.” [p. 103. ed. D.] nisi quod hic aperte ponitur ἡ ἀντίθεσις κατ' ἀνθυποφορὰν καὶ ὑποφορὰν. apud nostrum occupatur objectio, non objiciens nomine infertur. Sic enim distinguunt λύσις ἀντιπίπτουτος, ἀντίθεσις, ἀνθυποφορὰν καὶ ὑποφορὰν. Nam et hic dici potuit, Quid igitur? tu prudentissimus omnium? nemo præter te quicquam intelligit? minime, tum fuisset ἀντίθεσις κατ' ἀνθυποφορὰν καὶ ὑποφορὰν. nunc occurrit objectioni tacite, quod λύσις ἀντιπίπτουτος appellant, quum, quod nobis adversum erat, preoccupamus. Dicit ergo se prædixisse hæc nulla dexteriori ingenii, aut quia plus aliis viderit: sed partim felicitate quadam, partim integritate. Sic enim summis de te ipso loqui prodest admodum, iu quo est ἕδος καὶ ἑνωσία, atque hic rarus, inquit Ulpianus, ποιῆται τοῦ ἴδιου προσώπου οἰοτάσθαι, ut prius τῶν οἰκίων λέγειν ἐπαύσατο. Estque hæc secunda pars τῆς προκατασκευῆς, γαυλαίς ἐπιφερομένη τῷ περὶ τῆς μέρι.

— 8. εἰς οὐδαμῶν οὕτως δυνατότητα, οὕτως ἀλαζόνειαν ἐπαύσατο. M. Tullius [in divinatione in Verrem, c. 11.] “Cum omnia arrogantia odiosa est, tum illa ingenii atque eloquentiæ multo molestissima. quam obrem nihil dico de meo ingenio: neque est quod possim dicere: neque, si esset, dicerem. aut enim id mihi satis est, quod est de me opiniosis: aut si id parum est, ego majus id commemorando facere non possum.”

— 9. οὕτως δυνατότητα dexteritatem ingenii vel solertiam. Dem. [pro Corona] καὶ ὅτι δυνατότας ἦν ἢ τῷ ὀδύσσῳ, θέλωσθε. Idem [Olynth. 1. p. 10.] δυναῖς ἦν ὀδύσσῳ περὶ γυμνασίου χρισθῶναι. quam Aristoteles definit: ἴσθι δὲ τις δυναμῆς, ἢ καλοῦσι δυνατότητα αὐτῆ δὲ ἴσθι τελευτῶν, ὅστις τὰ πρὸς τὸν ὑποτιθέντα σκοπῶν συντίθηται, [p. 104. ed. D.] δυνατῶν ταῦτα κέρτηται, καὶ τυγχάνουσι αὐτῶ. [Ethic. VI. cap. 13. p. 62. B. ed. Colon. t. II.] sic lego, non αὐτῶν. posse hæc agere eo consequi finem illum. non enim quis dicitur media consequi, sed dirigere atque invenire. Pergit Philosophus: ἀν μὲν αἶν ὁ σκοπὸς ἔ καλῶς, ἐκαστοῦ ἑστω ἂν δὲ φαῦλος, πανωχρία. διὰ καὶ τοῦς φρεσίμους, δυναῖς καὶ οὐ πανοργῶν φαίμῃ εἶναι. Cic. [Offic. III. 17.] “malitia autem vult illa quidem videri se esse prudentiam, sed distat ab ea plurimum.” malitia τὴν πανωχρίαν interpretatur. Idem [Offic. I. 19.] “Præclarum igitur illud Platonis: “Non solum, inquit, scientia, quæ est remota a justitia, calliditas potius, quam sapientia est appellanda: verum etiam animus paratus ad periculum,

ai sua cupiditate, non utilitate communi impellitur, audacior potius nomen habeat, quam fortitudinis." Apud Platonem [Menexeno, vol. V. p. 300. ed. Bipont.] est: οὐ μόνον ἐπιστήμην χωρίζομένην δικαιοσύνης, πανουργία νομιζέσθαι. Ante hæc Tullius: "Quocirca nemo, qui fortitudinis gloriam consequens est, insidius et malitia laudem est adeptus." Eadem est igitur malitia et calliditas. Sed alia est διανότης Demosthenis, videre quæ faciendæ sunt, aut providere futura: alia ad extremum exsequi, quæ fuit in Philippo, et quam Aristoteles definit. διανότης sæpe est eloquentia, quæ significatio non aliena est hujus loci. Plutarchus [in vita Ciceronis, c. 26. p. 796. t. IV. Reisk.] εὐκρίαν τοῦ Μετέλλου πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, ὅτι πλείους καταμαρτυροῦν ἀνδρείου, ἢ συνηγορῶν σίτου, ἡμελοῦ γὰρ, ἰσφ, πίστειος ἐν ἡμῶν πλῆθι ἢ διανότητος ἔχει. Æschines in quadam epistola [12. p. 90. Sammet.] καὶ οὐδὲν θεωροῦσθε, εἰ καὶ τῶν νόμων τῶν ἡμετέρων, καὶ τῶν ἡμῶν λόγων ἢ τοῦ Δημοσθένους διανότης κείσσομαι ἰγύνετε. amara inimici laudatio. Dem. [contra Aristocratem, p. 622.] οὐ δυνάμει μὲν ἔστις λέγειν, ἀνδρείας δὲ βελτίους τῶν δυνάτων.

[p. 105. ed. D.] — ibid. οὐτε ἀλαζόνειαν] ἀλαζόν, ὡς ὁ γράμμαρος φησὶ, πᾶς ὁ πλάττει ἑαυτοῦ ἀφηγοῦμενος. ἀλη γὰρ πλάττει, καὶ ἀλήτης πλανήτης. Illis enim licet, qui multas regiones peragrarant, impune mentiri, et mirabilia narrare se multa vidisse. ἀλαζόνειαν Aristoteles [Ethic. IV. c. 13.] et Theophrastus definiunt προσποιῆσιν μὴ προσῆται ἀγαθῶν. Hæc igitur noster, οὐδὲ προσποιῶμαι, neque assimulabo. Thucydides [lib. II. 62.] autem cum scriberet, οὐδ' ἂν τὴν ἔχουσαν αὐτῆ κομπωδίστρια ἔχουσι προσποιῆσιν, usus est genere pro specie. vel est λόγος ἀπ' ὀνόματις.

— 11. πλὴν δ' ἂν ἐμῶν εἰσω δύο] Figuram hanc Hermogenes appellat τὸ κατ' ἀδρῶσιν ἀρῶμιον. [ἐν τῇ περὶ περιβολῆς.] Definiens enim in primis duo, dilucidam facit orationem, καὶ προδιαιρεῖ τὸν λόγον. Nam neque plura possit auditor duobus, et secundum ante cognovit mox subsequaturum. Sic Dem. sibi [de Corona, p. 226.] πάλῃ μὲν οὐ ἔγωγ' ἱλαττοῦμαι κατὰ τοῦτο τὸν ἀγῶνα Λιγχίου. δύο δὲ καὶ μεγάλα. ἢ μὲν καὶ τὸ εἶπε. ἔπειτα δὲ, καὶ τὸ εἶπε, ut hic: ubi distributio quoque, quam μρισμὸν vocat, lucem addit orationi. καὶ ποιῶσι τὰ ξυμφυρότερα σχήματα majorem εὐκρίαν quæ mixta τῇ περιβολῇ tollunt ejus obscuritatem, naturæ et necessarium longioris ambitus vitium. Hic autem atque ibi pro corona longior est circumductio, quam κοροῖαν vocat. Et hoc est, Ciceroni "distincte dicere" [de Oratore III. 14.] τὸ διακρινῆν τὸν λόγον. Idem ad Atticum, [lib. VII. ep. 9. p. 692.

Græc.] et simul hoc διακρινῆσθαι πρὸς βλεμμα sane πολιτικῶν. edisseres, explicabis liquido. Item [ad Att. VII. 8.] sed id φιλοσοφώτερον διακρινῆσομαι, "cum sciois, quantum quasi sit in trientis triente," δ' εὐκρίαν] Modeste fortuitum videri vult, quod ipsius sapientia invenit.

P. 142. 1. ἐπὶ προῖκα τὰ πρᾶγματα κρινῶ] προῖξ, dos. προῖκα, δωρεάν, gratis, adverbium. [p. 106. ed. D.] Sed nonne arrogans est hæc gloriatio? nequaquam. ἀκούσθαι μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα φορτικῶν καὶ ἰσαχθῆς, ὡς ὁ καθ' ἑαυτοῦ ἔπαινος, inquit Themistius. Sed non in omnibus, ἀλλ' ἐπὶ καιρίαις καὶ σοφίαις, ἐφ' οἷς καὶ ἄλλοι ἔπαινοῦνται, ἰευθρίαν χρεῖαν τοῖς ἀλθινοῖς αὐτῶν ἰσθίβου. De quibus etiam aliis laudantibus erubescere oportet, qui vere sunt eruditionis ac sapientie composites. Æschines, πολὺς δ' ἦν τοῖς ἔπαινοις καὶ ἰσαχθῆς. Sed integritatem nostram atque innocentiam tueri debemus contra calumniatores, in eoque nulla est arrogantis culpa. Nam et Pericles ille apud Thucyda. quem noster imitatus est, magna fiducia se prædicat, καθαρὸν παντὸς λήμματος καὶ ἀδοξοδύκτου δημογοῦν. Itaque majore utitur libertate dicendi, spectans utilitatem patriæ solum, atque integritate subnixus. Sam, inquit [lib. II. 60.] φιλόπολις τς καὶ χρημάτων κρισσον. χρεῖμασι γὰρ πικροῦντο τοῦ λόγουτος, τὰ ἐπιμαρτα τοῦτου ἐπὶ ἀς πωλοῖτο. Ego sum, inquit, amans patriæ, pecunia major: qua si victus sit, qui suadet aliquid, omnia hæc una se veneunt, et pessum eunt.

— 2. καὶ οὐδὲν λήμμα οὐδεὶς ἂν ἔχου] Quid hoc sit, jam diximas, improbum lauram et pretium. Sed est etiam legitimum, et quicquid præmii loco capitur. Dem. de Theorica pecunia, quam populus accipiebat vice congiarii aut sportulæ [Olynth. III. p. 37. Reisk.] ἴσως ἂν ἴσως τίλειν τι καὶ μάγα κτήσασθε ἀγαθῶν, καὶ τῶν τοιοῦτων λημμάτων ἀπαλλαγῆντε, ἀ τοῖς ἀσθενοῦσι παρα τῶν ἰατρῶν διδομένοιο σιτοῖς ἰουσι. καὶ γὰρ οὐτε ἰσχῖν ἑκάστα ἐντίθουσι, οὐτ' ἀποθνήσκουσι ἑ. καὶ ταῦτα, ἀ νέμισθε τὴν ἡμέραν, οὐτε τοσαῦτά ἴσθιν, ἔστε ἰσφίλειαν ἔχειν τινα διαρεῖ, οὐτ' ἀπογοῦντες ἄλλο τι πράττειν ἑ. [p. 107. ed. D.] Fortassis singulariter aliquam et magnam utilitatem consequi poteritis, his largitionibus liberati, quæ cibis, quos medici dant ægris, sunt similes, qui neque vires redintegrant, neque emori sinunt. Similis fuit Babuli vel Periclis legi περὶ τῶν θωρακῶν frumentaria lex apud Romanos, quam C. Gracchus tulit. Cic. [Tusc. III. c. 20.] "Piso ille Frugis semper contra legem frumentariam dixerat. is, leges lata, consularis ad frumentum accipiendum venerat. (hoc erat λήμμα λαμβάνειν.) animadvertit Gracchus Pisonem in concione stantem. Quærit audiente populo Ro. qui

sibi constet, quem ea lege frumentum petat, quam dissuaserat. Nolim, inquit, mea bona, Graccho, tibi vitium dividere libeat. sed si facias, partem petam." οὐκ ἂν ἑκούσιον, φασίν, ἐξῆναι σοι νήμεν τὰ μὲν κατ' ἄνδρα. ἰδὼν δὲ οὐ νήμερ, ἰδὼν νημεῦμαι. νήμεν, τριβυερε, διαιρεθε. νήμεσθαι, partem accipere, ut Dem. ἂ νήμεσο τὴν ἡμετέραν. Præterea notandum, divites accipisse partes suas cum tenuioribus. Ait enim, "is lege late consularis ad accipiendam venerat." Quod etiam in more erat Atheniensibus. Dem. [Phil. IV. p. 141. Reisk.] οὐδέ τις οὐδὲν ζημιουμένου τῶν τὰς οὐσίας ἔχοντων, ἀλλὰ καὶ προσλαμβανόντων. εἰ γὰρ εὐποροῦ πάντες ἔχοντες μετέχοντες τούτου, καὶ καλῶς ποιῶσι. Sic enimitur, quantum possumus, Demosthenem et Ciceronem in παραλλήλου componere.

— 3. διζῶν προσηρημένον] appensum vel adjunctum. Greg. Naz. [in Ecclesiast.] οὐδὲ γὰρ ἔχει τις εἰρητῆν ὄφελός τι τούτοις προσηρημένον. Nempe hic secularibus commodis. Et bene ὄφελος. Sunt enim in his quidem ἀλλήματα ἅπτα, sed non ὀφίλεια διαρκῆς, ut Dem. dixit de suorum civium lucellis. [p. 108. ed. D.] Dem. [Phil. I. p. 43. R.] ἰσθ' ἐτι πλοσίον μὲν ὄντες, ἄσπασιν ἂν τοῖς πρᾶγμασι τεταραγμένους ἐπιστάτας, ὅπως βούλοσθε, διοκίσησθε. ὡς δὲ τὴν ἔχετα, οὐδὲ διδόντων ἡμῶν τῶν καίρων Ἀμφίπολιν, διζασθαι ἴσησθ' ἂν, ἀπηρημένον καὶ ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς γνώμασι. Vides hic ἀπτεῖσθαι τοῦ πλοσίον ὄντες, καὶ τοῦ ἀπηρημένου. Quod Ulpianus κεραισμένον, κρημμένον: quo significat, ambiguum esse hoc verbum. Nam et sic posse intelligi, suspensus esse eorum animos: dubios et incertos apparatus atque sententias. κεραισμένον, disjuncti, quod huic quidem loco melius congruit. Chrys. πάλιν καὶ τούτου δευτέρον ἀπηρημένον τῶν ἡμωσθεν, πολλὴν δὲ καὶ αὐτὸ τὴν συνάφειαν ἔχει. Arist. [de partibus lib. II. cap. XI.] τὰ μὲν γὰρ τετραπόδα ἀπηρημένα ἔχει τὰ ἄπτα, καὶ ἀνοδὴν τῶν ἡμετέρων, ὡς δόξουν ἂν. οἷον ἔχει δὲ, ἀλλὰ φαίνεται, διὰ τὸ μὴ ὄρθα εἶναι τὰ ζῶα, ἀλλὰ κῶπτειν. erectis enim essent, ut hominibus, in τῇ αὐτῇ ἐπιφανείᾳ τοῖς ὀφθαλμοῖς. Ubi Gaza suspensus auti-ouias. Sed potest etiam reddi, remotus et alijunctas. Dem. [pro Corona. p. 244.] καὶ με μνηδὲς ὑπολάβη ἀπαρτῶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἰδὼν εἰς Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἡμῶν. nemo me putet orationem conjungere a causa. Licianus ait esse amuleta quædam, quæ soleant ἐπιγεῖν καὶ ἰσων ἐπιπέμπειν προσαρτήματα. [in τῷ φιλο-φωδῆ c. 8. t. III. p. 37.] Quæ etiam appellat προσαρτήματα. Sed hæc in mendacijs ponit. Arist. in τοιαύτης ἄρα ἀρχῆς ἤρτηται ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ φύσις. [Metaph. XII. cap. VII. p. 742. t. II. Colon.] Nihil tam pie dictam est unquam ab hoc philosopho,

qui dicit, cælum ipsamque adeo naturam pendere ex uno principio, quod est Deus. Melius quam Seneca, qui vult Deum esse naturam teste Lactantio. [lib. II. Inst. div. c. 8. p. 122. ed. Bipont.] ἀρτῶν πέδον, ἀρτῶσθαι pendere.

— ibid. ἐρδὸν οὐκ τὸ συμφέρον φαίνεται μοι] παρὰ τὸ δοκεῖν οὐδὲν τῶν ἐξ ἡμῶν ἴσθον ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἀσθενεῖ τῆς γνώμης μὴ ἐρδὸν φαίνεσθαι. [II. 61.] [p. 109. ed. D.] translatum ab oculis perverse tuentibus, ut remus ceteroqui reclus, sub aqua videtur inflexus, aut etiam infractus, ut est apud Ciceronem in Academicis. Sic avaritia et munera obsecant aieim mentis atque distorquent, ne possit, quæ recta sunt, cernere. Sed notandum, τὸ ἐρδὸν, non hoc loco sic accipi, ut in illo superiore Aristotelis. hic enim est εἰδύ. supra, quod Ovidius dixit, "erectos ad sidera tollere vultus." παρὰ τὸ ἐρ, ἔρσο, quod est excito.

— 5. ἔταν δ' ἐπι δάτερα, ὅπως εἰς τετρατῆσαν ἀργύριον προσεγγίχης] Sacoma Vitruvio [de Arohit. IX. præf.] quod lanci impositum facit æquilibrium, vel inclinat trutinam. σάκωμα Pollux. Euripides [Hecuba 57. s.] :

ἀπτεῖσθαι δὲ σι
φθαίρει θεῶν τις τῆς κέρασ' εὐκρίβας.

σῖκος est σταδμῆς, pondus. superius illud ἄλλημα προσηρημένον evocavit hanc imaginem, quæ est ἐξήγρησις superioris, de quo diximus. nemo potest dicere meis diotis aut factis appensum vel appositum fuisse tarpe aliquid lucrum, quod mentem ut lancem impelleret. nam illud quoque translatum fuit a lancibus.

— ibid. ὅπως εἰς τετρατῆσαν] εἰκὼν, imago. Arist. [Rhet. III. cap. IV.] ἴσθι δὲ καὶ ἡ εἰκὼν μεταφορῆ. διαφέρει δὲ μικρῆν. ἔταν μὲν γὰρ εἴπη τὸν Ἀχιλλεία,

ὡς δὲ λίσαν ἐπύρουσιν,

εἰκὼν ἴσθιν. ἔταν δὲ, λίσαν ἐπύρουσι, μεταφορῆ. sic cum dixit ἄλλημα προσηρημένον, translatio fuit, quæ peperit hanc imaginem, ἔταν ὡς ἐν τετρατῆσαν ἀργύριον προσεγγίχης. προσεγγίχην proprium, προσεγγίχην metaphorice. ἄλλημα, ἀργύριον. Lycophron [Casa. 270. s.]

λασὸν δὲ ταύρου τοῦ πρᾶσθαι δάτος,
σμερῆ τάλαντῳ τετρατῆσαν ἤρτημένον.

[p. 110. ed. D.] σμερῆ τάλαντῳ Isidoro Campana est trutina. quæ constat escapo panotis discrimina librarum notantibus distincto, quam Aristoteles ἡμζύγιον; eo quod unicam lancem habet: qualem in σιδηρωγυαῖσι vidimus, qua ponderibus massarum fusilium utantur examinandis, nos nostri vocant. hinc illud Persii [Satyr. V. 101. s.]

“ Diluis esseborum certo compecere puncto
Neseius examen.”

Lycophron igitur notat avaritiam herois et sordidam *μικρολογία*, qui in Hectoris corpore pendendo usus est exotissimas trutinæ, *Troy weights*. Nam aurificum stateram idem Hispanensis momentanam appellat trutinam, quod quovis momento facile impellitur. Taurus interfectus est apud Lycophronem Hector. *δάος δονυμ, πρεϊνιμ. σιαδρῶ τάλαντω, ἀκριβῶ, σιαβρῶς, ἀκριβῶς* apud *Æschylum. σιαβρῶ δαιτα, ἀκριβῶς* medicis. Jam *ἰργαμῖος* verbum est Demosthenis, *supersus*. Juvenalis [Sat. VI. 435. s.]

“ Committit vates, et comparat; inde
Mironem,
Atque alia parte in trutina suspendit
Homeram.”

Denique hic *τάλαντω* Lycophroni non est pondus, sed jugum. itaque additur *τρυτάνας*. sic apud poetam [Iliados XXII. 209. s.]

*καὶ τότε δὲ χρῖσμαι πατὴρ ἵτιναι τάλαντα·
ἢ δ' ἵτιθι δύο κῆρ.*

Duo fata, Hectoris atque Achillis nimium, uter in prælio caderet. Atque eandem utraque vox habet notationem. *Eustathius: γίνεται τὸ τάλαντω ὁ σταθμῶς, παρὰ τὸ τάλαν, ἢ δολοὶ τῶν καρτερικῶν. τοιοῦτον γὰρ ὁ σταθμῶς, ἐκ φορτικῆς καὶ διὰ τὰ βῆρῃ ἱκανοῦς. σταθμῶς γὰρ καὶ τάλαντω, ὠτανῆς ποῦδος ἔστι jugum.* [p. 111. ed. D.] *τὸ μετρεῖν καὶ τὸ μετροῦμενον, ut libra Latinis.* Hom. *ἴσται δὲ χρυσῶ τάλαντα.* Jam de altera voce idem *Eustathius: τρυτάνας ἄρτα, δίδτι τοῖς ἄρτα τρύται, ἦρον καταποσῶται. Æschylus [Prometheo, 25.] ἀὶ σὶ τοῦ ἀρῆτος ἀρῆθδδδ καυῶ τρύται, τρυτάνας καταποσῶται.* nullum aptius verbum addi potuit. *ἄρτος* enim *onus*. Dem. [de Corona, p. 325.] *ἔσται ἐν τρυτάνας ἴσται τὸ ἄρτα.* qui locus heio gemellus. sic Hom. *ἴσται δ' ἔσται ἀρῆτος ἴσται*, cum duo sortes conjectæ sunt in trutinam, de quo diximus. M. Tullius [de Oratore II. c. 38.] “ Sed hæc nostra oratio multitudinis est auribus accommodanda, ad oblectandos animos, ad impellendos, ad ea probanda, quæ non aurificis statera, sed quadam populari trutina sunt examinanda.” *Persius [Sat. I. 5. ss.]*

— “ non siquid turbida Roma
Elevet, accedas, examenve impro-
bum in illa
Castiges trutina.”

Aristophanes [in Ranis, 797.] οὐ γὰρ τάλαντω μωσικῶ σταθμῶται, musicam non est examen *τάλαντω*, quod trutina est illa

popularis, et verbum *Ciceronis* aptissime positum vides. vetat enim poeta iudicia populi acquiescere; quæ *Lesbia* est regula *καὶ οὐκ ἀσφαλὴ ἡ κῆρ*; inquit *Philosophus*. Porro locus *Persii* declarat, iudicia rerum atque estimationes trutinæ examinationibus comparari: ut nihil posset accommodatus excoGITARI hæc imagine *Demosthenis*. Votus *Schollastes* ad *Persiam*, “ *Examen* est lingua, vel lignum, quod medium *hætam* (*Hætam*: alii *scaputæ* vocant, quod *Lycophronis* est, ut videtur; *τάλαντω*.) ad pœdera adjuvanda tenet; *Castigare* autem est digito libram percutere, ut temperetur, et præ agitatione post æquum conquiscescat. Trutina verò est foramen, intra quod est *lingula*, de qua *examinatio* est.” [p. 112. ed. D.] Quæ si vera sunt, *Bestathii ἰνυμολογία* labat. Est enim *ἀπὸ τοῦ τρυτάνας, foras, et τρυτάνας, τρυτάνας, ἢ τρυτάνας*. Sed et hæc verba derivari possunt *ἀπὸ τοῦ τρυτάνας*. Multa ad hunc locum *Persii Casanbonus*, quem vide, si placet. Nos enim nimis hic multa *ὑπὸ μίας ἰδέας*, quod nitat. De quo proverbio vide *Stephanum*.

— 6. *ἴσται* — *ἀρῆτος τρυτάνας*] *Figura* honesta, inquit *Servius, ὀρχημῶς ἰδέας ἀπὸ τοῦ τρυτάνας*. Sed hoc rarius apud *Græcos, Latinis* frequens. (*Argentum* facit, ne simus æqui rerum estimatores.)

— *ibid. ὀρχημῶς φέρει*] Sæpius participio coheret hoc verbum, ut ante *ἀρῆτος ὀρχημῶς*. *Plato: ποίαν αὐτῶ παιδείαν ἰδιωτικῶν ἀρῆτων νομῶς, μὴ οὐ καταλιποῦσιν ὑπὸ τοιοῦτου ἴσται ἢ ἰσῶσιν, ὀρχημῶς φερῶσιν κατὰ ἴσται, ἢ ἂν αὐτῶ φέρη;* [de repub. VI.] Non enim minus sæpe declarat, *perire, interire*. *Basilium, ὀρχημῶς ἢ σιμῶσιν ἰσται*. *Periit dignitas vel gravitas sacerdotalis*. *Plantus [Trinummo] “ ratio constat, argentum ὀρχημῶς.”* *Cic. [ad Atticum VI. epist. I. init.] “ Quare non ὀρχημῶς tua industria, quod vereris, sed præclare ponitur: si quidem id existit, ut ego delectarer: nam nullum re sum delectatus magis.”*

— *ibid. καὶ καθάλας τὸν λογιμῶς*] *Perseverat* in eadem translatione. *ἴσται γὰρ καὶ ἄρτα ἐπὶ τῶν σταθμῶν ἴσται, de ἴσται ponderum*. *Aristoteles [Rhet. III. c. IV.] ait, laudatissimas illas esse ἴσται, quæ ducuntur ἐκ τοῦ ἀρῆτος, quod hic videmus. λογιμῶς est trutina, quæ rerum momenta perpendit. Quod est igitur in trutina momentum, hoc in animo luorum. Utramque enim inclinat. *Sallustius [in conspectu. Catil.] “ Omnes homines, qui de rebus dubiis consulant, ab odio, amicitia, ira, atque misericordia vacua esse deest.”* [p. 113. ed. D.] *Hæc facile animus verum providet, ubi illa offendent.*” Potuisset *Cæsar* hic addere in primis avaritiam, sed ad negotium non*

pertinebat, quod tum agebatur. verum providere est λογίζεσθαι, officere ἐπισκοπεῖν. Chrysostomus [Ὁμιλία γ'. εἰς Ἰωάνν.] οὕτω γὰρ καὶ τῶν προειρημένων ἡμῶν λόγων εἰς αὐτὸ τὸ κάθος καταβῆναι διήσασθε τὰ νοήματα, ἀν μηδὲμία ποικίρας λήμῃ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπισκοπῆ τῆς διαβολῆς, καὶ τὸ διακριτικὸν αὐτῆς καὶ ὄψιν συνταράσσει. Hic ego censo legendum καθῆναι. demittere potestis intelligentias in profundos sensus. Nam τὸ καταβῆναι τὰ νοήματα, quod est deponere, non magis convenit, quam κατορῖσαι, defodere. Hoc boni correctores, quorum hic usus est opera D. Henricus Savilius, non viderunt. Et ego si addabitavi, possetne αὐτοσαθῶς accipi τὸ καθῆναι propter insolentiam sermonis, id omnibus in locis exagitationem dignum fuit. καίτοι τί τούτ' ἀπιστοῖ τῆς ἰσχύος βασκανίας καὶ κακοφροσύνης; Sed ad Ioannem regredior. e cuius verbis aliam imaginem elicere possumus ἐκ τοῦ ἀνάλογον, ἔπειρ λήμῃ τῷ ὄμματι, τούτο καὶ λήμμα τῇ διανοῇ. Utrumque enim officit et præstringit aciem oculorum atque animi. Unde illud: "Non accipies munera, quæ etiam excœcant prudentes, et subvertunt verba iustorum." [Exodi XX. III. 8.] λήμμα, lippire. λήμα, generosa indoles, præcens et præstans animus, σπέρμα τῆς ψυχῆς. λήμμα, luctum, questus.

— ibid. οἰχταί φέρον, καὶ καθιδύκωσι τὸν λογισμὸν] Prætorita pro presentibus, ut Servius, ad significanda actionis celeritatem. [Georg. II. 80.]

— "Nec longum tempus, et ingens
Exiit ad cœlum ramis felicibus arbor.

quasi non gerenda, sed jam gesta res sit. [p. 114. ed. D.] "Terram, mihi crede, ea lanx et maria deprimet." καθυλύσει. [de finibus III.] Videlicet cui virtus imposita expenditur contra bona externa et corporis. Videtur fuisse dicendum, non deprimet, sed attollet. Sed quod gravius est, per se prægravat: quod levius, per accedens elevatur. Hoc igitur vult dicere, plus valet questus, plus habet ponderis, quam recta ratio.

[P. 115. ed. D.] — 9. ἢ μὲν οὖν ἔγνω —] Haecenus ἢ ἀπομασκαυῶ, qua fidem atque auctoritatem sibi præstruxit orator, integritatis ac prudentiæ nomine. M. Tullius [Offic. II. c. 9.] "Fides autem ut habeatur, duabus rebus effici potest; si existimabimus adepti conjunctam cum iustitia prudentiam. Nam et iis fidem habemus, quos plus intelligere quam nos arbitramur, quosque et futura propicere credimus, et cum res agatur, in discrimenque ventum sit, expedire rem, et

consilium ex tempore capere posse. Hanc enim utilem omnes existimant veramque prudentiam. Iustus autem et fideis hominibus, id est, viris bonis, ita fides habetur, ut nulla sit in his fraudis injuriæve suspicio. Itaque his salutem nostram, his fortunas, his liberos rectissime committi arbitramur." Recte igitur in præmunitione commendavit, primum prudentiam suam, quod iterum ac tertio plus ceteris intellexit, et melius futura prospexit, [p. 116. ed. D.] tametsi id modestiæ causa, non tam ingenio suo tribuit, quam felicitati quidam vel sæpe vel reipub.; deinde integritatem, hoc est justitiam, quod sincere semper sine ulla corruptela versatus est in rep., quam causam etiam fuisse ait, cur perspicacius cerneret, quid in re quæque verum esset, quia nihil erat, quod aciem mentis œca cupiditate præstringeret. Atque etiam alia de causa suam innocentiam probare contendit, quod semper solitus contra Philippum dicere, auno pro Philippo dicturus ex subita mutatione suspectus esse potuit.

— ibid. ἢ μὲν οὖν ἔγνω πρῶτον ὑπάρχον φησὶ δὴν] πρῶτος sive ὑπόθεσις, καὶ τὸ κριόμενον totius deliberationis. et hoc quasi fundamentum subternit, quod super cetera exstruat, pacem hanc, qualiscunque sit, omni ratione retinendam esse, nec committendum, ut ipsorum culpa violata et abrupta videatur.

— 10. εἰτι συντάξεις, εἰτι συμμαχούς] Ulpianus: συντάξεις, φόρος, τίλη. Thucydides [lib. I. c. 96.] παραλαβόντες δὲ εἰ Ἀθηναῖοι τὴν ἡγεμονίαν τούτω τῷ τρόπῳ, ἰκόντων τῶν συμμαχῶν διὰ τὸ Πανασιῶν μῖσος, ἔταξαν ἅς τε ἰδίῃ παρέχων τῶν πόλεων χρήματα πρὸς τὸν βῆζλον, καὶ ἄς, ναῦς. πρόσχημα γὰρ ἦν ἀμύνησθαι, ἢ ἑκασθε, δρῶντας τὴν βασιλείας χάραν. καὶ ἰλλυποταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίως κατόστο ἀρχή, οἱ ἰδίχοντες τὴν φόρον. οὕτω γὰρ ἐνομιμάσθαι τῶν χρημάτων ἢ φορὰ. ἦν δὲ ὁ πρῶτος φόρος ταχθεῖς, τετρακῶσια τέλαντα καὶ ἑξήκοντα, ταμίῳ τε Δῆλος ἦν αὐτοῖς, καὶ αἱ σύνδοι εἰς τὸ ἰδίον ἰγγύστο. ταμίῳθι, σταγίῳ, ταμίαις, quasiior. πρόσχημα Söhol. πρόφασις, ut supra docuimus. Jam vides, hæc vocabula συντάξιν καὶ φόρον esse affinia, [p. 117. ed. D.] ait enim, ἦν δὲ ὁ πρῶτος φόρος ταχθεῖς. Neque solum constitutum erat, quantum quique pecuniam penderent, sed etiam quot naves aut milites exhiberent. ἔταξαν ἅς τε ἰδίῃ παρέχων τῶν πόλεων χρήματα, καὶ ἄς, ναῦς. hinc nos negotium hoc opinor taxationem vocamus. Æschines [contra Ctesiphontem, p. 486. t. III. Reisk.] εἰτω γὰρ, ἅς ἔκει ἐν Πιλοκονήσῳ ποσσῶν, σύνταγμα συντάξας εἰς ἰκατὸν τελέστων πρῶτον ἐστὶ φέλισπον, καὶ διελούζον, ἕνω ἰκλότους ἰδίῃ συνταλεῖν. idem [ib. p. 484.] ἔπειτ μὲν τελεῖν τὰς συντάξεις. Isocrates.

[Aeropagit.] Ἰτι δὲ συμμάχους ἰχθύους, πολλοὺς μὲν τοὺς ἰσχυροὺς ἡμῶν, ἢ τι δὴν, Κοιδοῦστας, πολλοὺς δὲ πάλους τοὺς τὰς συντάξεις ὑποκαλύπτας. hæc de civitate Atheniensi, cum floreret. τάλιν, pendere. et φόροι sunt etiam τίλη, aut parum est discriminis. Plutarchus [in Solone, c. 15. p. 344. t. I. R.] δ' ἂν οἱ πάτριος τοὺς Ἀθηναίους λέγουσι, τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ἰσχυροῖς χριστοῖς καὶ φιλανδρώσις ἐπικαλύπτουσι, ἀστῶς ὑποκρίσασθαι, τὰς μὲν πόνους ἰταίρας, τοὺς δὲ φόρους συντάξεις, φυλακὰς δὲ τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων, οὐκ ἔστιν δὲ τὸ δισμαθῆναι καλοῦντας, πρῶτον Σέλιους ἦν, ἕς ἴσως, τὸ σφόδρα, τὴν τῶν χρῶν ἀποκοπὴν σισάχθων ἰσχυροῦστος, qui novus tabulas leuonionem operis nominavit, ad verbum excusationem. Dem. οἱ δυστυχῆς αὐθαιρέτῳ αὐτοῖς ἐπέγονται δουλείαν, φιλικῶς ἔστιν, καὶ φίλων, καὶ ἰταίρων, καὶ τὰ τοιαῦθ' ὑποκρίσασθαι. [de eminentia legatione. p. 424.] Ulpianus: τὸ ὑποκρίσασθαι, ἴσως κωμῆς, τὸ τοῖς πᾶσι πρὸς ψυχαραγίαν λέγειν τὰ ἰσχυροῦστος, ἄσ, ἕς ἀπόσεσ ἴσως, ἕς βασιλέως, καὶ τὰ τοιαῦτα. καταχριστοῦστος δὲ καὶ τὸ τῶς εὐφροῖς ἰσχυροῖς κλέπτειν τὴν ἀποτίαν, ut in hoc Dem. (quod puerum blande διόσωσ appellabat, confirmat illud, quod ex Macrobio retoli, Baecum atque Apollinem unum nomen esse. Orpheus [Fragm. IV. 1. Gesn.]

ἕλιος, ὃν διόσωσ ἐπικλήσει καλέουσι.

quæ Phæthon, [p 118. ed. D.] cujus forma erat insignior, Solis est filius.) proprio significationis exemplum est illud Persii [Satyra II. 37. s.]

“Hunc generum exoptent rex et regina: puellæ

Hunc rapiant: quicquid calcaverit hic, rosa fiat.”

Sic alloqui solent κῆρας καὶ κούρους, unde nomen (ὑποκρίσασθαι). abusivè hæc Cicero [Offic. I. c. 12.] “Egrediamur illud animadverto, quod, qui proprio nomine perduellis esset, is hostis vocaretur, lenitate verbi tristitiam rei mitigante.” (hoc est, εὐφροῖς ἰσχυροῖς κλέπτειν τὴν ἀποτίαν.) “hostis enim apud majores nostros is dicebatur, quem nunc peregrinam dicoimus.” Arist. [Rhet. III. 2.] ἴσως δὲ ὑποκρίσασθαι, ὅς ἱλατῶν ποισὶ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν. ἕσπερ καὶ Ἀριστοφάνης σκώπτει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις, ἀπὲρ μὲν χριστοῦ, χριστοῦστος, ἀπὲρ δὲ ἱματίου, ἱματιοῦστος, ἀπὲρ δὲ λαδορίας, λαδοριαστίου, καὶ νοσημάτων. hoc Grammatica nostra est deminutivum. Est oratio Dem. περὶ συντάξεως inscripta, in qua sunt hæc: φημὶ δὲν ἡμᾶς συντάξασθαι, καὶ τὴν αὐτὴν τοῦ τι λαβεῖν, καὶ τοῦ πικρῶν ἂν προσέκει, σύνταξιν εἶναι. quibus αἰσθητικὰ τὰ θεωρητικὰ, quam pecuniam e publico qui capiebant, militiam et cetera non obibant

munera. Æschines [περὶ τῆς παραπρ. p. 250. Reisk.] καὶ τοὺς μὲν ταλαιπώρους ησιώστας καδ' ἱσχυροῖς ἑαυτὸν ἱβήματα τέλιντα ἀστέρας συντάξιν. Harpocration: ἔλεγον δὲ τοὺς φόρους, συντάξεις, ἑπιπὸν χαλεπῶς ἱσχυροῖς τὸ τῶν φόρων ἰσχυροῖς. denique hæc addo colophonis loco: διὰ τί οὐ συντάξαστε τὰς συντάξεις ἡμῶν τῆς πικρῶστας. [Exodi V. 14.] Illis enim junctum fuit, exhibere eandem quotidie summam laterum. item: οὐ γὰρ ἀφαιρέται ἀπὸ τῆς συντάξεως ἡμῶν οὐδὲν.

— 11. εἰρήνη] Quoniam inscribitur oratio περὶ τῆς εἰρήνης, non debemus prætermittere notationem nominis. [p. 119. ed. D.] Sic igitur Plutarchus [in Numa, c. 12. §. 3.] οἱ μὲν γὰρ φοιτάλιος, εἰρηνοφύλακῆς τινες ἴσως, ἕς δ' ἱμοὶ δοκῶν, καὶ τὸνομα λαβόντες ἀπὸ τῆς κρῆστος, λέγον τὰ τίλην κατέσωσεν, οὐκ ἴσως στρατιωτικῶν πρῶτον ἢ ἄλλων ἱβήματα δικῆ ἀποκοπῆναι. Quod ait feociales ab actione nomen acccepisse, et tamen lites sermone sedare, ne cui mirum forte videatur, agere apud Latinos est διαλέγεσθαι. Cic. [in Epist. fam. ad Lucceium V. 12.] “Eadem hæc coram me tecum agere sæpe cupientem deterruit pudor quidam pene subrusticus.” addit Plut. καὶ γὰρ εἰρήνη “ἔλλης, καλοῦσιν, ἔταν λέγον καὶ μὴ βία πρὸς ἀλλήλους χριστοῖς, λύσασιν τὰς διαφορῆς. ἀπὸ τοῦ εἰρῶν videlicet, quod est apud Homerum λέγειν. et inde ἴσως καὶ Ἐρμῆος nuntii Deorum atque interpretes, at vult Eustathius. Est etiam, εἰρῶ, necto, quæ prior est significatio. Virg. [Æn. VI. 160.] ut sæpe ἰτυμολογικῶς:

“Illi hæc inter se longo sermone serabant.”

præfixa litera aibilante, ut in multis, unde et manus conserere. Nec multum diversa Varro [de L. L. IV. 16. Gothofr.] “feciales, quod fidei publicæ inter populos præerant. Nam per hos fiebat, ut iustum conciperetur bellum (ut Plutarchus a faciendo dictos censet) et ut fœdere fides pacis constitueretur.” a fide et fœdere dictos autumat feociales. Cic. [Offic. I. 7.] “fides nominata est, quia fit quod dicitur.”

— 12. οἶχ ἕς βαυμμοσὴν] λύσις ἀντιπίπτουστος. Quid igitur? tu probas hæc pacem? ego vero, inquit, minime. ἀλλ' ἴσως ποτ' ἴσως] qualis qualis est, honesta an turpis, commoda an incommoda. Hinc discimus interpretari locum Pauli melius quam vulgo solet. [Gal. II. 5, 6.] ὁποῖον ποτ' ἴσως, οὐδὲν ἱμοὶ διαφέρει. [p. 120. ed. D.] Beza: “quales olim fuerint, nihil mea refert.” Vetus: “quales aliquando fuerint, nihil mea interest.” at neque aliquando neque olim hic locum habet. Vertendam, Qualescunque erant. nec obstat verbum præteritū temporis. Apostolos enim de re præterita loquitur, de congressu suo cum

insignioribus apostolorum Hierosolymis ante aliquot annos habito. Basilini [in epist.] πάλιν ἰσχυρῶς ποτ' ἂν ῥ, οὐκ ἔξουδωκόντων ἡμῶν. nisi quod qualisvisque sint, non sunt contemptenda nobis.

— ult. μάλλον ἵσχε τοῖς πράγμασι καὶ εὖ) utilius fuit vel magis opportunum εἶπ. : opportunum enim Cicero τὴν ἐνκαιρίαν interpretatur. Idem [de natura deum I. c. 38.] “ne hoc quidem vos mox et considerantes, quam sit utilitas, quamque opportunitas in homine membrorum, ut judicetis membris humanis deos non egere.” Idem [in Laelio, c. 6.] “Tales igitur inter viros amicitia tantas opportunitates habet, quantas vix quoque dicere.” Et mox : “Danique ceterae res, quae expelluntur, opportuna sunt singulis rebus fere singulis : divitiis, et uti, opes, ut colere — Amicitia res plurimas continet. Quoque lo verteris, praesto est. Nullo loco excluditur, nunquam intemptiva, nunquam molesta est. Itaque non aqua, non igni, et aiunt, pluribus locis utimur, quam amicitia.” Problema Plutarchi sat [Opp. t. IX. p. 761. Reisk.] πῶτερον τῶν στοιχείων χρησιμώτερον, ὕδωρ ἢ πῦρ. Quod eruditissime dissertavit. Idem de Philippo [Apophth. p. 678. t. VI. Reisk.] Cum castra positurus esset, commodo quidem loco, sed qui jamentis pabulum non haberet, Qualis est, inquit, haec vita nostra, si καὶ ἀπὸς τὴν ἴσθησιν καιρὸν ἐφαίμεθα ζῆν; Pindarus [Olymp. II. 98.] τὸ πλεῖστον φέρουσαν τὰ καὶ τῶν καιρῶν. Pericles apud Thucydidem in Epitaphio [lib. II. 40.] πλοῖστα τὴν ἔργων μάλλον ἐν καιρῷ, ἢ λόγων ἀμύπη χροῖσθεα. divitiis utimur magis ad opportunitatem operum, quam verborum factantium.

[P. 121. ed. D.] p. 143. 1. πολλά γὰρ προέμεθα κατασκευὴ τῆς προτέρας προέμεσας, sed brevissima ex comparatione. Non ii sumus, qui foimus, inquit. Multa amissimus, quibus salvis atque integris, bellum non timeremus. Nunc ex commutatione rerum metuenda sunt omnia.

— 2. δεύτερον δ' ὄρα) ἢ δεύτερα πρότασις, cui sua mox subjoinitur κατασκευὴ, non esse irritandos Amphictyones, neque praebendam illis occasionem aut belli faciendi necessitatem.

— 3. δευτὸς μὲν προεξώμεθα εἰς ἀνάγκην] Theognis [v. 377. s. Brunck. Peet. Gnom.]

μητὴρ ἀμφοτέρων ἔλαβον τὰ δίαια φιλοῦντες,

ἢ τ' ἀδελφῶν προέμεθα θυμῶν ἐς ἀμυλασίαν.

Qui iustitiam colunt, matrem habent inopiam tam rei quam consilii, quae mentes hominum ad peccandum proclit vel invitae. Aristot. [Politico. II. c. 7. p. 109. ed. Corring.] βουλόμενος ἢ κομώμενος ἐς πλοῦτος αἶμα τῶν Σπαρτιάταις, προέμεθα τῶν πολλῶν

τας ἐπὶ πλοῦτος παῖσι παῖδας. Xenophon [de Off. Mag. Equ. c. 5. §. 15.] τῷ τὸ γὰρ τοῖς πλοῦτοις προέμεθα ἀφαιρούμενοι μάλλον ἀμαρτίας. haec enim res hostes elicit per indiligentiam custodiendi magis peccata. Aeschines [in defensione τῆς παραγωγῆς] τιταυτῶντες εἰς τούτο τὴν πλοῦτον προέμεθα. hinc ἀποδύσας temp. προνοεῖτε. Dem. [κατ' Ἀδελφούτους. p. 618.] ἡμεῖς δ' εἰς τούτο προέμεθα διεδρίας καὶ βουλομεθα. eo προνοεῖτε estis solliciti et acordia. Idem: ἐπιδύσασθε εἰς τούτους προέμεθα τῶν λόγων. Idem: οὗτοι πλοῦτος ταῦτον οὐδὲν εἰς προέμεθα estis solliciti et acordia. Athenaeus [lib. V. p. 188. D. Cassaub.] τίς τῶν τίαν ἐπιδύσασθε τούτους, οὐκ ἐπιτρίβεται μάλλον, ἡμεῖς εἰς ἀπὸς τῶν προέμεθα; qui adolescentis haec legens, non perdetur civis, quam ad virtutum gradum προνοεῖτε? Nempae Xenophontis et Platonis Convivia. [p. 122. ed. D.] De quibus idem Athenaeus [I. I. p. 187.] οὗτοι ἐν θύμῳ λέγει, οὗτοι ἐν τῶν ταῦτον λόγων ἀπὸς ἀγαθῶν. Aristoteles [de mundo c. 6. §. 3. p. 203. ed. Kapp.] διὰ καὶ τῶν πλοῦτων αἰσῶν τῶν προέμεθα. Idem [Phys. II. c. 2. p. 264. E.] διὰ καὶ εἰς τῶν πλοῦτων ἀπὸς ἀγαθῶν. Cornificius [ad Herenn. IV. 58.] “In his igitur generibus expositio versatur, de qua prodendi sumus, et plura dicemus.” Hinc et nos ausi sumus interpretari τὸ δευτὸς μὲν προεξώμεθα, ne produzerimus.

— 4. τῶν συναλλυθῆτας τούτους, καὶ φάσκοντας ἄμφω τῶν αἰσῶν] Erat enim hoc tatiis Graecis concilium, et quasi Parliamentum. Plato [de republ. VI. p. 80. t. VII. Rip.] πλοῦτον δὲ μαρτυροῦν καὶ ἰσχυροτάτη διαβολὰ γίνεται φιλοσοφίας, διὰ τῶν ταῦτα φάσκοντας ἐπιδύσασθε. Paulus [Rom. I. 22.] φάσκοντας εἶναι σοφῶν, ἡμαρτήσαν. Multi multa de Amphictyoniibus, sed in primis haec Strabo [lib. IX. p. 643. Almel.] συναῖτες δὲ τῆς αἰμαίας οὐσίας τῆς περὶ τοῖς Δελφοῖς, συνίστατο τὴν βουλὴν ἐκείνην, μάλλον δὲ οὐ ἐγγύθεν. καὶ δὲ καὶ τὸ ἄμφω τῶν αἰσῶν ἐπιδύσασθε, περὶ τῶν ταῦτον βουλομεθα, καὶ τοῦ ἱεροῦ τῶν ἱεραῶν εἶναι κατοικῶν, ἄτι καὶ χρηματικῶν ἀποκαίμενοι πολλῶν, καὶ ἀκαθάρτων, φιλῶν καὶ ἀποκαίμενοι μαρτυροῦν. Sed nihil est tam sanctum atque venerabile, quod non hominum avaritia atque audacia expugnet et violet. Haec ipsum enim templum Apollinis Delphici quoties expilatam fuit? Primum ab Euboensibus avaritia quo latrone, ut refert Pausanias. [in rebus Phocensium, X. 7.] deinde a gente Phlegyrum, tum a Neoptolemo Aechillis filio, qui propterea a Delphis occisus est. Hoc enim probabilius, quam quod Euripides [Andromacha, v. 51. s.] tradidit, quia pennis ab Apollino expetitum venerat ob eandem patriam. Longo post tempore Persae, qui Kerxem

ascendi sunt, cum cetera Graeciae delubra incendisset, hoc quoque sanctam spoliaverunt. [p. 123. ed. D.] Tam Philomelus, ducesque Phocensium penitus compilarunt. Postremo Brennus cum Gallis post Romam captam et auro redemptam, se contulit in Graeciam, et huic sano vim attulit. Ἰμᾶλλα δὲ ἄρα οὐδὴ τῆς Νίρῆως ἐς πάντα ἰδρυμένης ἀπικτήτως ἔχων, inquit Pausanias, qui quingentas Apolliniae Deam atque hominum imagines aeneas abstulit. Bene igitur Geographus: Ἰσίδωρος ἂν ὁ πλοῦτος διαφίλακτος ἔστι, κἂν ἰσὶς ζ. οὐ γὰρ τῆ ἀπὸστασίῃ ἔστι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν. πρῶτος δὲ πολυχρήματος ἐν. [lib. IX. p. 644. Alm.] Vixit autem Strabo sub Augusto et Tiberio. Non igitur Amphictyonum collegio, qui his in anno fortasse eo conveniebant, sed militum praesidio tutandi erant Apollinis thesauri. Et illa erat demonum religio. Qui sancta Ecclesia? quondam et ipsa erat ubique opulenta: nunc inope et misera est πολλῶν. De qua dici solitum: "Ecclesia copias peperit: sua exitio fuit matris." Jus et potestatem Amphictyonum Strabo satis his verbis indicat. Conveniebat, inquit, hoc collegium de rebus communibus consularum. Sed Tacitus clarus [Annalium IV. 14.] "Samii decreto Amphictyonum nitentur, quois principum fuit rerum omnium iudicium, qua tempestate Graeci, conditis per Asiam urbibus, ora maris petebantur." Sames autem una erat ex illis civitatibus. Tum autem a Cassare petebant, ut vetustatem asyli jus sibi firmaretur, quod olim Amphictyones decreverant. Origo diverse traditur. Strabo [loc. laud.] Ἀκρίσιος (Acrisius est Danaes pater) δὲ τὸν μητιμνησκῶν ἑρῶτος διατάξαι δεῦν τὰ περὶ τῆς Ἀμφικτυονίας, καὶ πόλις ἀφῆσαι τὰς μετασχέουσας καὶ συνδέων ἀποδοῖναι δὲ καὶ τὰς Ἀμφικτυονίας θύας, ἵσαι πόλις ἀφῆσαι πόλις ἐστὶ. Lites enim civitatum et controversias componebant, [p. 124. ed. D.] injurias corrigebant. at Pausanias [de rebus Phocensium, X. 8.] κατιστόσασθαι δὲ συνδέων ἑταῖρα ἑλλήνων, οἱ μὲν Ἀμφικτυονίας τὸν Δαμάλιονος ἠμάλζουσι, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸς συνδέων ἱπάλων Ἀμφικτυονίας γασθῶν. Ἀμφικτυονίας δὲ, ὡς τὰς ἑλλήνων ἀφῆσαν εἰς Δελφούς, περὶ τῶν πρῶτων συνδέων. et inde cognominatos; quod sane verisimilium. nam post diluvium ad longum tempus Graecia non potuit non esse deserta. Unde igitur Democleonis filius portavit hunc institutum conventum, et vicinos et finitimos vicinos vocat Homerus [Od. II. 65. etc.] quos Eustathius interpretatur, τὰς πόλεις κλειστούς οὐκ ἔστιν ἀπικτήτως: sunt, inquit, vicinorum. consensit Geographus: συνήσαντες τὸ ἱερὸν ἰσίδωρος μέλιτος δὲ ἐν ἑλλήνων. et collegium hoc

ex his institutum, finitimos scilicet, inde Ἀμφικτυονίας appellabant, tanquam vicinos. nam s et u vocales sunt communabiles. Itaque apud Herodotum nomen est appellativum [lib. VIII. 104. p. 667. ed. Wess.] ἰσίδωρος τῶν ἀπικτήτων πᾶσι τῶν ἀπὸ τῆς οὐκ ἔστι πόλις μᾶλλον τι ἕρως χρίστω ἰσίδωρος χαλκῶν τῆς ἰσίδωρος ἀπικτήτων τῆς Ἀθηνῶν φῆσι πόλις μῆγας. hoc videtur usum esse o splendidioribus Herodoti mendaciam. sed Pedasus, de qua loquitur, est civitas in Asia procul a Dalphic et Thermopylis. Euripides [Oreste, 1621.]

ὁ γὰρ ἰσίδωρος, ἰσίδωρος τ' Ἀργεῶν πῆται.

Scholias, ἀπικτήτων. unde apud Homerum ἰσίδωρος πρῶτος, oppidum bene repletum incolis. τῶν ἀπικτήτων Harpocration, priore enim sententia repudiata, quam ex Theopompo retulerat, addit auctorem adumbrans meliorem [p. 125. ed. D.] ἢ ἀπὸ τῶν ἀπικτήτων εἶναι τὸν Δελφῶν τὰς συνσχέουσας, ὡς Ἀναξίμανος ἐν ἀπικτήτων τῶν ἑλλήνων, dioti sunt scilicet Amphictyones.

[P. 127. ed. D.] — 6. ἕως γὰρ, ἢ γὰρ. —] Summa haec est. hoc orationis. Non esse copiam unius populi, neque ipsius Philippi vim per se motendam. Illud horribile esse et pertimescendum, si in nos universi, inquit, infesti velut agmine facto coarctantur. id eventurum, si decreto Amphictyonum intercedimus. ut hic opportunum sit exolamare id, quod Noster alicubi [pro Corona p. 275.] ἑλλήνων εἰσὶν εἰς Ἀττικῶν, Ἀργεῶν, πόλις Ἀμφικτυονίας. Neque esse, ut sociis atque amicis hostium formidemus. Illas enim societates valere, et firmissimas esse, quas συμπελαγῆς dicimus: quae τὸς ἀπικτήτων adsunt. ad bellum aliis inferendum nulli sunt socii neque amici fideles.

— 7. ἢ τι τοιοῦτον ἔνδοξον ἔστι. Non debemus hic crimen vertere. sed id est, quod nos dicimus a private quare. Cic. [protra Vatinius, c. 5.] "Tunc sine memoria, tibi in conventu Puteolano esse allatas? ad me consulam Puteolanorum quare esse delatas?" ἢ ἑλλήνων. Martialis [lib. VI. 19.]

"Non de vi, neque caede, nec veneno,
Sed lis est mihi de tribus capellis.
Vicini queror has abesse furto." (ἑλλήνων.)

Quod verbum significat non solum crimen inferte, verum etiam pecuniam aut rem aliam iudicio potere, unde et calumniam dici Resto placet [p. 128. ed. D.] Dem. τὴ ἑλλήνων ἑλλήνων, καὶ τὴ συμπελαγῆ. ἑλλήνων non accusator, sed petitior.

— 9. καὶ μοι μὴ θεοβίβιον μῆδαι, πρὶν ἂν ἀκούσῃ] ἑνοστήσα, qualem jam ante

observavimus. Cicero deprecationem vocat. Aristides: ἀλλ' ἔγωγε, καὶ μὲν δὲ δωχεράτη τὴν ἀπορίαν. hic videmus, oratoribus obstrepi solitum in concionibus, si quid dicerent, quod minus placeret. Cic. [pro C. Rabirio Perd. reo, c. 6.] "Utinam hanc mihi facultatem causa concederet, ut possem hoc prædicare, C. Rabirii manu L. Saturninum hostem populi Romani interfecit. Nihil me clamor iste commovet, sed consolator, quum indicat, esse quosdam cives imperitos, sed non multos. Nunquam, mihi credite, populus Rom. hic, qui silet, consulem me fecisset, si vestro clamore porturbatum iri arbitrarer. quanto jam levior est acclamatio? quin continetis vocem, indicem stultitiae vestre, testem paucitatis." porturbatum iri, διαρρηθῆσθαι. Sed Cicero reclamatum est in hoc iudicio, quum id dixisset, quod nefas videbatur. Demosthenes dicturus, quod aures audientium respernerent, antevertit et supprimit strepitum concionis. Basiliius: πολλὸν ἔχλον ἐν αὐτῷ θεῖον ἔχεις καὶ μὴ ἔβρι νομίσας εἶναι τὸ λεγόμενον, hæc eadem oratio sic interoisa multo fuisset acrior: πολλὸν ἔχλον, καὶ μὴ ἔβρι νομίσας εἶναι τὸ λεγόμενον, ἐν αὐτῷ θεῖον ἔχεις. porro θεῖον dicit τὰ πάθη τῆς ψυχῆς. utitur autem deprecatione propter invidiam nominis.

— 10. οὐχ ἕς ἡδίας ἔχουσι ἡμεῖν Id est, ἐπιτιθεῖας. Etymologus: ἐπιτιθεῖας, φίλος καὶ συνήθης, ἀπὸ τοῦ ἔδω, ἡδης, ἐπιτιθεῖς καὶ ἐπιτιθέας, πλοισαμῶ τῷ τ. amicus enim amico casus est atque jucundus. unde hoc oratio Plutarochum:

εἰς ἡμέματ' αἴου φωτὸς ἐμελέψαι γλυκύ.

[P. 129. ed. D.] Dem. [c. Leptia. p. 500. ed. Reisk.] Ἦν Λεωτίης ἰδία τισίν, ἄς ἀνδῶς ἔχει, ἐπικείρας. Cic. [pro Sext.] "qui imperitis et concitate multitudini juvandi esse voluerant." Idem: "carus utriusque est atque jucundus." Item: "Erat temporibus illis jucundus Metello illi Numidico, et Pio ejus filio." Dem. [in proemiis p. 1438.] Ἰστί μὲν οὖν τὸ κοινὸν ἴδος τῶν πλείωτων, τοὺς μὲν συνεπαίνοντας ἑαυτοῖς ὃ τι ἂν πράττωσι, φιλοῖν, πρὸς δὲ τοὺς ἐπιτιμῶντας ἀνδῶς ἔχειν. hinc ἀνδίας dicimus offensationem et similitatem inter amicos ortam. Dem. [de amentita legatione, p. 411.] Ἰστί δὴπου Πυθαγόρα ταυτοῖ τῶν Πυθαγόρου. ταῦτα πάνυ φιλανθρώπων ἐμεχρήσαν ἡμεῖ. καὶ ἀνδῆς ἡμεῖ καὶ τούτῳ γέγονον εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην οἰδῖν. οὗτος ἐκτρέπεται μὲ νῦν ἀπαντῶν, ἀφ' οὗ πρὸς φίλων ἐφίεται. Pausanias [in rebus Phoenisium, X. 2.] λέγων καὶ ἄλλα ἐπαγωγὰ καὶ ἕς τὰ Ἀθηναίων καὶ ἐν Λακεδαιμονίῳ ἐπιτιμία ἐξαρχῆς ἰστίν αὐτοῖς, id est, ἕς ἡδίας ἔχουσι αὐτοῖς: tam Lacedæmonii quam Athenienses.

— 12. εἰ καὶ πάνυ φησὶ τις αὐτοῖς ἀπισθῆτους εἶναι] Bæotii semper habiti staret tardiores. Aristides [Leucotrio.] Οἱμαὶ δὲ καὶ Θεβαίων μὴ εἰς τοσοῦτον ἀπισθῆτους εἶναι, μὲνδὲ φίλους, καὶ πρὸς ὅσους Θεβαίους, ὅσους πλείω μὲν μὴν κούσθαι τὴν ἡμεῖν, ἰάν, καὶ τὰ ἐξῆς. Dem. [pro Ctesiphonte, p. 237.] συμφῆρι δὲ φίλων καὶ φησὶ αὐτοῖς καὶ ἡμεῖν ὁμοίως ἀπασι, τῆς ἀναγωγίας καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θεβαίων. quamquam fortasse hæc ἀναγωγία Thebanorum non est ἀπισθῆτος, sed major stupiditas, de qua Pausanias: ἀπὸ τούτων μὲν ἔωσαν τὰ ἀνάλογα βουλεύματα, ἀπῆνοια ἰσθ' Ἑλλήνων ἠρημάτα φησὶ. ἀνάλογα βουλεύματα sunt perditia consilia et sine remorsu conscientie, ἀπῆνοια, perditia audacia. M. Tullius [Tusc. III. c. 6. §. 12.] "Neo absurde Crantor ille, qui in nostra Academia vel in primis fuit nobilia. Minime, inquit, assentior iis, qui istam nescio quam indolentiam magno opere laudant: [p. 130. ed. D.] quæ nec potest esse ulla, nec debet. Ne ægrotus sim, inquit: sed si fuerim, sensus adsit, sive secetur quid, sive avellatur a corpore. nam istad nihil dolere; non sine magna mercede contingit, immanitatis in animo, stuporis in corpore." ἡ βαρύτης: Thebanorum non est illa idea, de qua diximus, Hermogenis: sed arrogantiam potius atque fastidium declarat. tales enim graves sunt omnibus. Isocrates quibus hæc institutos veroque eruditos laudat, bene addit [Panathensico p. 444. t. II. ed. Aug.] Ἰστίτα τοὺς πρῶτους καὶ ἡλικίας ὁμιλοῦντας τοῖς δὲ πλουσιώτεσι, καὶ τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀνδίας καὶ βαρύτητας εἰσάδες καὶ βελίας φέροντας, σφῆς δ' αὐτοῖς ἕς ἴστωσιν ἡλαφροτέρως καὶ μετριότητος τοῖς συνῶσι παρῆχοντας. hinc ἀνδία καὶ βαρύτης est acerbitas naturæ atque importunitas, vel potius superbia atque elatio. Arist. [Rhet. II.] Ἰστί δὲ ἡ σημάντης, μαλακὴ καὶ εὐχόμενον βαρύτης. sic Theophrastus magistrum imitans, αἰσθητότητα definit στρωφωτότητα τινὰ ἡμεῖας καὶ μαλακίαν. Notum illud Horatii [lib. II. Epist. 1. v. 244.]

"Bæotum in orasso jurares æere natum."

M. Tullius [de fato, c. 4.] "Malitiae sunt alia, quæ inter locum et locum plurimum differunt. Athenis tenne oculum, ex quo acutiores putantur Attioi: crassam Thebis. Inque pingues Thebani et valentes." pingues ait ingenio, non corpore, ni fallor. "Ingenia hominum," inquit Curtius, "ubique locorum situs format." sed insignissimus est Polybii locus super hæc re. Contemplantes, inquit [lib. IV. 21. 1. a.] τὴν τῶν ἰσθῶν αἰσθητότητα, ἧτις αὐτοῖς παρῆνται διὰ τὴν τῶν παρῆχοντας ψυχρότητα, καὶ στρωφωτότητα τὴν κατὰ τὸ φιλοστον ἐν ταῖς τέχναις ἐπαχρότους, ἢ συνεφῆμα-

οὐδαι σφεδόμενοι πάντες ἀδέρων κατ' ἀνάγκην. οὐ γὰρ δ' ἄλλω, [p. 131. ed. D.] διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν, κατὰ τὰς ἰθυϊκὰς καὶ τὰς ὀλοσχερεῖς διαστάσεις, πλείστον ἀλλήλων διαφέρουσι, ἢ ἐπὶ τι καὶ μορφῆς καὶ χροῦμασιν, ἔτι δὲ τῶν ἐπιτοδευμάτων τοῖς πλείστοις. hæc de suis Arcadicis auctor, quorum durtiem indolis propter regionis situm atque naturam. et montium altitudinem asperitatemque, sapientes viri bonis legibus institutasque, et in primis musica, temperabant. M. Tullius [Agraria II. c. 35.] "Non ingenerantur hominibus mores tam a stirpe generis ac seminis, quam ex iis rebus, quæ ab ipsa natura loci, et a vitæ consuetudine suppeditantur, quibus alimur et vivimus. Carthaginenses fraudulenti et mendaces, non genere, sed natura loci, quod propter portas suos multis et variis mercatorum et advenarum sermonibus, ad studium fallendi studio questus vocabantur. Ligures montani, duri atque agrestes. docuit ipse ager, nihil ferendo nisi multa cultura et magno labore quesitum. Campani semper superbi bonitate agrorum et fructuum magnitudine, urbis salubritate, descriptione, pulchritudine. Ex hac copia atque omnium rerum affluentia primum illa nata sunt, arrogantia, quæ a majoribus nostris alterum consulem postulavit: deinde ea luxuries, quæ ipsam Annibalem armis etiam tum invictum, voluptate vitæ." Sic λαυδίην τὰς θύρας, locos tractare communes, interdum jurat.

— 14. τοῖς δ' ἀγαθοῖς ἐφεδρῶν ἕτερος καθιδύεται] Nempæ Philippus. Polybius [lib. III. c. 90. §. 2.] de Fabio Maximo ornatore: ἀθροῖς δ' αἰεὶ στρατιώτας καὶ σπουδοτραμμένους τερῶν, ἐφίδρευσε τοῖς τόποις καὶ τοῖς καιροῖς. assidue milites in unum continens, captabat occasiones ex locis et temporibus. [p. 132. ed. D.] Idem [III. 12. 6.] ἵνα τοῖς μὲν ἐφεδρῶν εἶναι νομίζοντες τῶν καιρῶν, αἰεὶ φυλάττονται. Idem de regibus Ægypti [V. 34. 8.] ἐφίδρευον δὲ τοῖς ἐν Θράκη καὶ τοῖς ἐν Μακεδονίᾳ πρᾶγμασιν. imminebant ex insidiis. Philotas apud Curtium [lib. V.] "Sic ego imperio, quod dedignor, immineo?" Idem ἐφορμῶν, nisi quod hoc translatum a navibus. ἕρμος enim navium statio. Dem. [Olynth. III. p. 30.] ἦν τοῦτο ὡσπερ ἐπιπόδημα τι καὶ δυσχερὲς, πῶλον μεγάλην ἐφορμῶν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς, διπλασμαίνων πρὸς ἡμᾶς. Dem. [σ. τ. ἐν Χέρων. σ. p. 100. et Philipp. IV. p. 135.] οὐκ ἔστι βούληται τοῖς αὐτοῦ καιροῖς τὴν σφῆρην ἡμῶν ἐλευθέρην ἐφεδρῶν. Bonus interpres: non vult vestram libertatem sibi in rebus adversis esse formidini. Quos Paulus χαλεπῶς καιροῖς vocat: ut Tullius ad Lentulum sua tempora appellat, quibus in exilio fuit, et quem vexatus est ab inimicis ante exilium. Est ἐφεδρῶν,

inquit Budæus, imminere in occasionem, et calamitatem, et res afflictas alterius. Arist. [Polit. II.] ἰμοῖός δὲ καὶ τοῖς ἀλκωσιν οἱ Ἕλλητες, ὥσπερ ἐφεδρῶν τῶς ἀτυχίμασι διατελοῦσιν, ut scilicet, si quod prælium adversum fecerint, in libertatem se vindicent: et post terræ motum, quæ magna erat calamitas (magna enim orbis partem deleverat) defecerunt. Ovidius [Met. I. 146.] "Imminet exitio vir conjugis, illa mariti." Euripides [Oreste 1627.]

τύ θ', ὅς ξεφῆρς τῆδ' ἐφεδρῶν κέρη.

Orestes gladium tenebat furibundus, intentum Hermiones Menelai filie jugulo. Triclinius in Lorarium Sophoclis [Ajac. 610.] ἐφεδρῶς κυρίως ὁ παρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίσωσι, παλαίην τὸν κηρύσαντι. Pindarus [Nem. IV. 156.] τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἐφεδρῶς. Schol. προκεκμημένους καὶ προκεκμημένοι τοῖς προηγουμένοις πρὸς ἀλλήλους, ἀκωστίως ἐφίδρυνται. Translatum est igitur a certaminibus gymniciis. Cui non obvenerat par, quiescebat aliis certantibus, [p. 133. ed. D.] cum depugnasset, victorem adorturus. Sophocles apud Aristophanem ἰμελλεν ἐφεδρῶς καθιδύσθαι, si visisset Æschylus in certamine musico, quieturus: sicut Euripides, πρὶ τῆς τέχνης

Διαγωνισθ' ἴφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. [in Ranis, 793. s.]

Sic bene ab oratore junguntur hæc verba. ἐφεδρῶν, milites in subsidiis collocati. ἐφεδρῶν, subsidia. Diodorus [I. XVI.] ὁ δὲ βασιλεὺς τοῖς μὲν προμάχους τῶν Μακεδόνων πρῶτους ἵσθησε, τοὺς δὲ ἐφεδρῶν ἔταξε, τοὺς ἐπιπέλικτους. Ut Romani triarios, qui fortissimi fuerant, in postrema acie locabant. Unde proverbium: Res ad triarios rediit. Idem Diodorus [XVII. 12.] πρῶστῆρα τοῖς ἐπὶ τῆς ἐφεδρῶν τεταχμένοις, διαδέξασθαι τὸν ἀγῶνα, prælium excipere. l'arriere garde, subsidium. Virgilius [lib. XI. Æn. 266. s.]

"Ipse Mycænæus magnorum ductor Achivum
Conjugis infandæ prima intra limina dextra
Oppetiit: devotam Asiam subsepi adalter."

Ægisthus ex insidiis obrucocavit Agamemnonem. Verbum hoc Latium comprehendit utrumque Græcam ἐφορμῶν καὶ ἐφεδρῶν. καθιδύεται futurum II. medium. καθιδύμαι, infinitum II. ἐκθεδύμαι, fat. II. καθεδύμαι.

P. 144. 2. τοῖς σοφιδόντας ἀν ὀμοίαι, εἰς τὴν ὀμοίαν εἴ τις ἰμβάλη, σοφιδῶν] Hæc enim humanitas semper fuit in omnibus Græcis, maxime Atheniensibus, ut, si qui

laborarent aut periclitarentur, illis succurrerent, nullam opem ferrent alios laesentibus. Certe testimonium Athenis Aristides perhibet, quod verissimum est. [Leuctrica I. pro Lacedæmoniis, p. 408. t. I. Jebb.] ὅπως δὲ παλαιὸς λόγος ἴσθ' ἀλλήθις, ὅτι τοῖς καθ' ἑαυτοὺς ἀπυροῖσι κατὰ πᾶσι ὑπάρχει εὐνοχία, τὸ τῆς πόλεως αὐτῶν ἴδος, ὡς εὖ οὐκ ὀφείλουται. Nam et Thebanos de se non optime meritos [p. 134. ed. D.] iuverunt contra Lacedæmonios, a quibus Thebani magnam injuriam acciperant, cum arcem Cadmeam Phobidas occupasset. Et rursus Leuctrica calamitate fractis opibus Lacedæmoniorum, illos vicissim, quamvis ab illis debellati fuissent, contra vim Thebanorum tuebantur, non veriti dicitur ἐπιπληξίας ὀφλομένους παρὰ τοῖς πολλοῖς, inquit idem auctor, id est, opinionem levitatis et inconstantie, quod essent modo harum, modo illarum partium. Homerus [Odys. τ. 131. ss.]

τοιαῦτα γὰρ ἔμοι μῆτις πικρὴ περ ἰούσα,
ἐπιπληξῆσαι ἑτέροι γὰρ τοῖς μετρώων ἀδρό-
μων
χέλιμα, τὸν δὲ τ' ἀρεῖον ἀτιμῆσασ' ἀπο-
τίμηται.

Enat. ἐπιπληξῆσαι παρὰ τὸ ἐπιπληξῆσαι, ἵνα ἐπιπληξῆται, ὡς ἂν τῆς πρῶτης. Nec vituperat matrem Telemachus, sed studium atque amorem ejus ingentem erga virum demonstrat, quod recentissimum quemque, quamvis vana, in honore haberet nuntium. Obijcit Æschini Demosthenes τὴν ἐπιπληξίαν τῆς πολιτείας, de quo jam supra diximus. Cic. "non sentire idem semper de rep. sed idem spectare debemus."

— ibid. εἰς τὴν εἰσαίν] Sabaudis γῆν ἢ χέρην, terram aut agrum suum. ἐπιβάλλει est invadere, et fines aliorum ingredi. Idem ἐπιβάλλει, et ἐπιβάλλ' Thucyd.

— 3. οὐ συνεπιστρατεύσαν οἰδητέρους] I. nuntius adjutores fore ad inferendam injuriam. Denique ἐπιμαχίαν οὐ ποιῶνται πρὸς οἰδητέρους, ἀλλ' εἰσὶν, συμμαχίαν. Hoc est enim οὐ συνεπιστρατεύσαν. Sed explicemus hunc locum ex Thucyde, eademque opera Thucydidem emendemus. Sic enim editum est [lib. I. c. 44.]. Postridie mutarunt sententiam Athenienses [p. 135. ed. D.] κεκυρωλαὶ συμμαχίαν μὴ μὴ ποιήσασθαι, ὅπως τοὺς αὐτοὺς ἔχθρους καὶ φίλους τομίζειν, (εἰ γὰρ ἐπὶ Κέρηδον ἐκείλων οφίον εἰ κεκυρωτοὶ ἐμπαλίθ, εἰσὶν τ' ἂν αὐτοῖς αἰ πρὸς τοὺς Πελοποννησίους σπονδαὶ) ἰσημαχίαν δ' ἐπαύσαντο, τῇ ἀλλήλων βοηθείῃ, ἐάν τις ἐπὶ Κέρηρον ἴθ, ἢ Ἀθήνας, ἢ τοὺς τούτων ἐμπαλίθους. Illum Thucydidis locum ut intelligerem, fecit hic Demosthenis. Nam etsi Scholiastes hanc postremam lectionem, neque ullam in ea scrupulum invenit, mihi tamen nunquam satisfecit. Non dubi-

to, permutatam esse sedem duam vocabulorum, atque ita legendum: κεκυρωλαὶ ἰσημαχίαν μὴ μὴ ποιήσασθαι. Et mox: συμμαχίαν δ' ἐπαύσαντο, τῇ ἀλλήλων βοηθείῃ. [Adversus Ant. Doumou Abrenab. Dilucid. Thuc. p. 49. et Gottleber. ad Thuc. t. I. p. 95. Beck.] Quod postremo est ex verbis ipsius auctoritatis, primum his: εἰ γὰρ ἐπὶ Κέρηδον ἐκείλων οφίον εἰ κεκυρωτοὶ ἐμπαλίθ. Hæc enim coerte est ἰσημαχία. Deinde ex eo, quod sequitur: ἰσημαχίαν δ' ἐπαύσαντο, τῇ ἀλλήλων βοηθείῃ. quæ profecto est ἐμπαλίθ, quæ bellum defenditur, ut, cum infertur, ἰσημαχία, quod confirmat hoc ipsam, quod nunc tractamus Demosthenis: καὶ γὰρ αἱ συμμαχίαι τούτων ἔχουσι τὸν τρόπον. quæ modo? εἰς τὴν εἰσαίν εἰ τις ἐπιβάλλει, βοηθείῃ, οὐ συνεπιστρατεύσαν: quæ est ἰσημαχία. Præterea testimonio est, quod adjicitur, ἂν καὶ οφίον εἰ τις. Illæ enim societas fide sunt et firmæ, quibus se invicem defendunt; leves, quibus adjutores fiunt ad bellum aliis inferendum, et cito deseruntur. Postremo Thucydidis ipse post pauca [c. 53.] rem post extra controversiam: Cum enim Corinthii dixissent: ἀλλοίετι, ἃ ἄλλοις Ἀθηναῖοι, καὶ μὴ ἀρχόντες, καὶ σπονδὰς λίοντες respiciunt: οὗτοι ἔρχονται πολέμου, ἃ ἄλλοις Πελοποννησίους, οὗτοι σπονδὰς λίοντες, [p. 136. ed. D.] κεκυρωλαὶ δὲ τοῖς ἐμπαλίθους οὗτοι βοηθαὶ ἔλθουσι. Eos, quos in tutelam cooperant, ἐμπαλίθους appellat. At loco superiore scriptum est: ἰσημαχίαν δ' ἐπαύσαντο, τῇ ἀλλήλων βοηθείῃ. Itaque hic Scholiastes coactus est dicere, τὸν ἰσημαχίαν, συμμαχίαν λόγος. Sed cur committat hæc nomina? imo supra committata sunt vitio librariorum, ut jam læce ipsa clarius ducere existimo. Unus adhuc restat scrupulus, quod ait magnus hic auctor, ἐμπαλίθ μὴ μὴ ποιήσασθαι, ὅπως τοὺς αὐτοὺς ἔχθρους καὶ φίλους τομίζει, quod fœdes offensivam et defensivam vocat. Hoc igitur geminum fœdes est ἰσημαχία, non, ut valgo creditur, συμμαχία. Qui enim amicorum oppugnat inimicos, hic amicos facilius defendit laesitos. Æschines [contra Ctesiphontem, p. 482. ed. Reisk.] ἀπερὶ δ' ἔτι χερσὶν αὐτῶν (καλλίως δὲ καλλιούδης), καὶ ὑπερυγαλλομένης ἐπ' αὐτὴν ἔδη στρατηγίας, μίαν ἐπιπληξῆσαι κατὰ τὴν σπονδὰς, ἵνα μὴ λαβὴν τὴν Ἀθηναίων δόξαν, συμμαχίαν ἰσημαχίαν, βοηθείαν, ἐάν τις ἐπ' αὐτὴν ἴθ. Postrema verba declarant; συμμαχίαν fœdes esse solummodo defensivam. Eæt Athenienses Lacedæmoniorum socii atque amici: erant Arcadem inimici: quibuscum haec fœdes inferunt, ne Lacedæmonios offendant. Hæc est ἰσημαχία. De qua Xenophontem audiamus [rerum Græcarum VII. 4. 6.] τοῖς μέντοι

[Tusc. I. c. 15.] "Licuit esse otiose Themistocli, licuit Epaminondæ, licuit, nec et vetera et exteras quæram, mihi: sed nescio quo modo inhaeret in mentibus quasi seculorum quoddam augurium futurorum: idque in maximis ingenii altissimisque animis et existit maxime, et apparet fauillimo." Idem [de senect. c. 23.] "quod ni ita haberet, ut animi immortales essent, haud optimi cuiusque animas maxime ad immortalitatis gloriam niterot." Plato [Charmide, p. 113. t. V. ed. Bip.] ἴμαθον δὲ τὴν ἰσθμὸν ἢ τὸ ἰσθμὸν ἐπὶ στρατιᾷς κατὰ τινος τῶν Θεαῶν τῶν Ζαμολιαίδος ἱατρῶν, οἱ λέγονται καὶ ἀθαναταῖσιν. forte ἰσθμῶν. sed et ἰσθμῶν ferri potest. agitur enim de remedio quodam. Herodotus de Dario [lib. IV. c. 93. p. 323. Weess.] πρώτους αἰρεῖν ἔγχεας τοὺς ἀθανατίζοντας. ἀθανατίζουσι δὲ τὴνδὲ τὸν τρέπον. οὔτε ἀποθνήσκουσι ἐπιούσης νοσήσκουσιν. ἴμαθι τε τὴν ἀπολλόμενον κατὰ Ζαμολίην. erant igitur philosophi τῶν ἀθανασίων τῆς ψυχῆς φρωσῦντας. [p. 142. ed. D.] Zamolxis enim auctor hujus disciplinae, fuit, ut Herodotus tradit, Pythagoræ Samii servulus, a quo quum quædam acciperet de immortalitate animorum, et simul cum libertate magnam in Græcia atque Ionia pecuniam inuenisset, domum ad suos hominum magnificus rediit, et quæ didicisset docere instituens seotam in Getis condidit. persuadere enim perseveravit, qui se eide dederent, neque ipsos esse morituros, neque ex ipsis genitos: sed in locum peruenturos, ubi sempiternis bonis generis cuiusque fruerentur. Sed et Druidas nostros, qui immortalitatem animæ pariter asserebant [vide Cæsarem de b. Gall. VI. 14.] Pythagoreos fuisse ego non dubito, sed disciplinam eorum manasse a Pythagora [Non facile assentietur, qui Britannie nomen alias habere origines, et Pythagora probabiliter antiquiores esse Druidas, meminerit. Bæck.] quippe qui permutationem quoque animorum in alia atque alla corpora cum Pythagora tenebant, præterea nihil disciplinae sum literis mandabant, quod in primis Pythagoricum fuit et Platonium. "Id mihi duabus de causis instituisse videntur," inquit Cæsar [lib. VI. c. 14.] "quod neque in vulgus disciplinam efferi velint, neque eos, qui discant, literis confectos, minus memoriæ studere: quod fere plerisque accidit, ut prætidio literarum diligentiam in perdidendo, se memoriæ remittant." Suntque hæc mihi quidem παράφα ταμῆρας, venisse eos ex ea parte Italie, ubi Pythagoras fuit, et multis seculis Pythagoreorum nomen viguit. quam tam appellabant magnam Græciam, nunc regnum est Neopolitanum. neque in totum repudianda est, ut plerosque video facere,

illa de Brato fabula. Nam et in illa regione Italie sunt Bruttii, quæ Græci Βρυττιῶες vocant, [p. 143. ed. D.] et Diodorus Sic. [XVI. 15.] significare illorum sermone ληστάς [imo θρασύτας] ait, id est, prædones: quo facilius huc longius mare tentando pervenire potuerunt: et nos iidem Græci Βρυττανούς, patriam nostram Βρυττανίαν appellant. Multa fabulosa in nostris originibus reperiri, non nego. sed meminimus, omnibus fere fabulis subesse aliquid veritatis, ut Strabo docet. [lib. I. p. 37. X. p. 726. Almel.] Huc accedit, quod lingua veterum Britannorum, qui remanent hodieque, affinis est Brutorum, qui fuerunt, quod ex Stephano probamus citante hunc Aristophanis:

μέλαμα θυτὸν γλώσσα Βρυττία παρῆν.

μέλαμα θυτὸν γλώσσα appellat, quam difficile est pronuntiare ac omnino litterarum notis comprehendere. Ἀπτόχως δὲ φησι τὴν Ἰταλίαν κλεθῆναι Βρυττίας, εἴτε Οὐλωρῶν. quicquid sit, ex Pythagorea disciplina Druidas existisse habitandem non est. Sed ἄλλος ἔπος.

— 3. εἰδὼ τὴν πρὸς Λαυδαίμους ἰσθμὸν ἐπισημασίαν ἐχθρῶς σχήσονται] Ordo est ἡμῖν ἐχθρῶς. Harporotation: ἐπισημασία, τὸ ἐπὶ φιλίας καὶ διαλλαγῶν πόνους πόνων, Δημοσθένος φιλαππιᾷ πόνων. quæ est hæc ipsa oratio. Dem. [ad Leptineum p. 472. ed. Reisk. p. 55. ed. Wolf.] εἴθε ἢ τῆ σὺν δόξῃ βουλευσάμενοι μετὰ τὴν μάχην μὴ δίστασαι τῷ τοίχῳ τοῖς στρατιώταις, ἀλλὰ πρὸς Λαυδαίμους ἐπισημασίαν εἶναι. Pausanias: ἀρτίστως τῆς ἡμέρας ἰσθμὸς ἐπισημασίως τῶν παρῆν ἐπισημασίοντα. Post pugnam victores solebant cum victis aliquandiu facere inducias, ut interfectio ad sepulturam tollerent. hinc σέλαμας ἰσθμῶς καὶ ἀπτόχως, bellum insepulabile, quod nulla pace aut induciis dirimi potest vel ad tempus. et κηρύσσειν, caducous. [p. 144. ed. D.] ut Chaldaicum ὠντ Latine est Coram. Thucydides [I. 53.] ἰδοὺν αὐο αἰσθῆς ἀδρας ἐς καλῆτιον ἡμεθῶν αἰσθῆς, ἡμεθῶν κηρύσσειν τοῖς Ἀθηναίοις. ad quem locum Scholiastes insinuat: κηρύσσει ἰσθμὸν εἶλον ὄρεθ, ἔχον ἰσθμῶν δὲ ὄρεας κηρύσσειν τοῖς καὶ ἰσθμῶν τοῖς, ἡμεθῶν κηρύσσειν καὶ ἰσθμῶν τοῖς, καὶ οἷα ἔξω ἀδρας αὐτοῖς, παρ' ὅς ἀπτόχως. ἡμεθῶν δὲ τὸ τὸ μὴ ἔθῃν εἶλον τοῦ ἔθῃν λόγου, τὸ δὲ εἴθε ἔθῃν ἰσθμῶς, τὰ ἀντιπροσώματα στρατιώται. ὁ γὰρ ἔθῃν λόγος δὲ ἀπτόχως κηρύσσειν. αὐτοῖς εἶλον διότα est, ut supra docuimus. hæc symbolum videre est in codicibus, quos Frobenius exodit. Itaque hic codicibus Mercurio tribuitur. hæc hujus hieroglyphici ratio sane probabilis est: quam Macrobius [Sat. I. cap. XIX.] tradidit, plame futilis. M. Tullius [De Orat.]

“deinde qui possit non tam cedere, quam nomine oratoris ornatus, incolomis vel inter hostium tela versari.” hic locus explicat Scholiastæ Thucyd. Orator enim est ἑρέθης λόγος, qui inter duos exercitus intercedit, quem non fas erat violare, hoc est ἀδυσίη. oratores erant κέρυεις, quos cœduocatores vocat. Virg. [lib. XI. Æn.]

“Jamque oratores aderam ex urbe
Latina,
Velati ramis oleæ, veniamque rogan-
tes.”

post victoriam Ænæ scilicet ἰωὶρ τῆς τῶν πατρῶν ἀνέκδοξος, at apud Pausaniam supra. Livius [lib. XXXVI. 27.] “Ætoli paucos post dies quam ad bellum renovandum, sociendumque regem in Asiam legatos miserant, abjectis belli consiliis, pacis petendam oratores ad consulem miserunt.” Cum his Festus facit, qui vult oratores ex Græco dietos, tanquam ἀρετῆρας, quod missi ad reges et gentes, deos colerent ἀρεθεῖν, id est, testari. “hi modo (inquit) appellatur legati.” Postremo notandum, quod Ulpianus scribit ad illam [p. 145. ed. D.] contra Timocratem [p. 265. ed. Aurel.] ἰστίων δὲ, ἔτι ἄλλος ἦν ὁ κέρυξ τοῦ δήμου, καὶ ἄλλος ὁ τοῦ πολέμου, ὁ προσηγόμενος τῶν κέρυβων, πρὸς τὸ αὐτῆς σπείσασθαι κέρυβιν πρὸς τοὺς πολέμους, καθήκων καὶ σύμβολον τὸ κέρυβιν. hi sunt cœduocatores, Romanis sociales. κέρυξ τοῦ δήμου quis sit, Æschines his verbis docet [contra Ctesiphontem, p. 386. a. Reisk.] σπείγεται δὲ τὸ κάλλιστον καὶ σφραγιστάτω κέρυγμα τῶν ἐν τῇ πόλει, τίς ἀγρυπνίαν εὐλατῆται τῶν ὑπὲρ παντὸς αὐτῆς γρηγορῶν, καὶ πόλει δὲ μέρει τῶν ἄλλων Ἀθωαίων. Jam huic verbo vocis similitudine finitimum est, sed longe significatione diversum, τὸ ἐπικέρυβνται. Dem. [de perperam obita legatione p. 347.] καὶ διὰ ταῦτα, χρέματα αὐτῷ Θεβαίων ἐπικυβερνήται. quod est proscriptores, ut Triumviri Romæ magna præmia proponebant iis voce præconis, qui proscriptorum capita attulissent. sic Æschines Thebanos aiebat pronuntiasse ei magnam mercedem, qui se interfecisset.

— 4. καὶ τὸ δευτὴν ἐκδέχασθαι τι τῶν ἐκείνων πειραγμένων] Hic ἀπὸ τοῦ ἀπεδέχασθαι, quod est approbare, ut Ulpianus quoque observat. proprie enim excipere, expectare. Themistius: ἰσὺ δὲ καὶ αὐτὸ μὴ τὸ ἴσος, ὡς πᾶν κομίζον ἐκδέχονται. Thucydides [lib. IV. 122.] καὶ ἰδέσθω πάντες ὁ ἴσος θεράνης ξύμμαχου Λακεδαιμονίων ἐὰ πειραγμένα. omnes in Thraciæ socii Lacædæmoniorum æta probabant. excipere bellum, ἐκδέχασθαι τὸν πόλεμον. ἐκφέρειν τὸν πόλεμον, inferre bellum.

— 9. ἔτι καλύψαν αὐτὸν κομισθῆν τῆς Ἀμ-

φικτυνίας] Ἀμφικτυνία, commune Amphictyonum. de quibus multa jam attulimus ex Strabone et Pausania: quibus hæc addenda a Dionysio Hal. [Arch. Rom. IV. 25.] πάντων μάλιστα τῶν τοιαύτων ἔργων, τὴν Ἀμφικτυνίαν τοῦ Ἑλλῶνος ἐπίποιον ἡγάσθη, (Servius Tullius scilicet, rex Romanorum) [p. 146. ed. D.] ὡς ἀσθενῆς ἦεν καὶ μέδιον ἰσὺ τῶν περιουκόντων βαρβάρων ἐξαναλαβῆναι τὸ Ἑλληνικὸν γένος, εἰς τὴν ἀπ' [Huds. et B. ἰσ'] ἐκείνου κληθεῖσαν Ἀμφικτυνίαν συνέδοι καὶ πατήρων αὐτοῦς συνέγραφα (sic lego, non αὐτὸς [in Huds. et Reisk. αὐτῆ]) ἡμίους κατασποράσματος, ἔξω τῶν ἰσίων, οὓς ἐκάστω πόλις εἶχε τοὺς κοινὰς ἄσασιν, οὓς καλοῦσιν Ἀμφικτυνίους, ἔξω φιλιοὶ μὲν ὄντες ἀλλήλους διετίλουν, καὶ τὸ συγγενεῖς φυλάττοντες ἔργους μᾶλλον ἢ λόγους, λυκαροὶ δὲ τοῖς βαρβάρων καὶ φοβροὶ. Quibus consentit cum Pausania Dionysius, institutorem hujusce conventus affirmans Amphictyonem quendam, nisi quod ille Deucalionis filium facit hunc Amphictyonem, hio nepotem. Hellen enim, a quo Græci Ἕλληνες, ejusdem fuit filius. sed illam traditionem jam satis refutavimus. Illius exemplum, inquit Dionysius, quisquis institutor fuit, Iones secuti, qui in oram maritimum Asiæ colonias deduxerant, nec non Æoles, qui in eadem Asia cœnsederant ad Hellespontum et Troadem, templa struxerunt, illi in Epheso Dianæ, hi alio quodam in loco, quem delegerant, Apollini. Quo cum conjungibus et liberis convenientes statis temporibus res divinas faciebant, festivitatesque celebrabant in honorem deorum. Quibus rite procuratis, quum se comiter invicem invitassent, si quid controversiæ vel offensivæ anculæ civitati cum civitate intercederet, erant judices, qui lites deciderent: et simul de bello cum Barbaris, et mutua inter se concordia consilia agitabant. Præterea Panionium fuit duodecim Ionis civitatibus, instar hujus in Græcia Amphictyonici conventus, [p. 147. ed. D.] ut refert Herodotus: Ἰσως δὲ συνθεσάμενοι ταῦτα, ἔπραξαν προβούλους σφίσι αὐτίκω ἐς Πανώνιον. [lib. VI. c. 7. p. 441. Wess.] Horum instituta porro quum Servius rex Romanus imitari vellet, studeuit in primis et ipse civitates Latinorum benevolentia atque amicitia conjungere, eo in unum ut conspirarent efficere. id quod ejus virtute perfectum est, cum docuisset, sequum esse, ut Latini finitimus imperarent, et jura barbaris darent, quum se prognatos origine Græca scirent: Romani principatum inter Latinos tenerent, ut qui magnitudine urbis et rerum gestarum gloria præcellerent; ad hæc Dis magis propitiis uterentur, unde ad dignitatem et decus pervenerant: pertalissæ demique, ut in urbe Roma Dianæ commune

delabrum, instar illius apud Ephesum, communi pecunia ponerent: ubi frequenter cum convenissent, controversias et ipsi inter se componerent: et aliis civitatibus compromitterent. hæc fere Dionysius, cui consentiens Lælius [lib. I. c. 45.] "Aucta civitate magnitudine urbis, formati omnibus domi et ad belli et ad pacis usus, ne semper armis opes acquirerentur, consilio augere imperium conatus est, simul et aliquid addere urbi deus. Jam tum erat indolentum Diane Ephesie fanum, id communiter a civitatibus Asiæ factum fama ferebat. Cum consensus deoaque consociatos laudaret mire Servius inter proceres Latinorum, cum quibus publice privatimque hospitia amicitiasque de industria junxerat, sæpe iterando eadem perpulit tandem, ut Romæ fanum Diane populi Latini cum populo Romano facerent." Hinc tantus Ephesi tumultus est excitatus, quum Diane numen et religio Pauli prædicatione [p. 148. ed. D.] in discrimen adducta est, "magnæ Diane templum in nihilum reputabitur, et destrui incipiet majestas ejus, quam tota Asia et orbis colit." [Act. XIX. 27.] Hoc salubre institutum, ut inventum atque servatum Græcis ac Romanis saluti, sic veteribus Britannis neglectum exitio fuit. de quibus hæc Tacitus [in vita Agricola, c. 12.] "Olim regibus parebant, nunc per principes factionibus et studiis trahuntur. Neo aliud adversus validissimas gentes nobis utilius, quam quod in commune non consulunt. Rarus duabus tribusve civitatibus ad pulsandum commune periculum conventus. ita dum singuli pugnant, universi vincuntur." *conventus est συνήδρον, quod aliud quoque Græcis fuit, præter antiquam illud Amphityonionem, de quo jam diximus. Æschines [παρὶ παρατρ. p. 247. ed. Reisk.] συνήδρον δ' ἡμῶν τὸν στρατηγὸν ἐν τῷ πολέμῳ ἰβδομήκοντα μὲν καὶ πέντε σῆλικς συμμαχίας ἀποβαλλήσκειναι, ἃς ἐκτίσαστο Τιμῆδος ὁ Κρήσιος, καὶ κατίστρον εἰς τὸ συνήδρον.* ex hoc apparet, commune Atheniensibus concolium fuisse cum sociis omnibus ex illo Demosthenis cum Græcis omnibus [Philipp. IV. p. 133.] *ὅταν διαβαλλήμεθα καὶ καταφρονημέθα ἐκ τούτων, ὅτι τῶν ἐν ἀβυρῷ τῆ κινδυνύου ὄντων, οἱ μὲν, ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ἡμῶν ἀντιλήγουσι, οἱ δ' ὑπὲρ τοῦ πῶ συνειρήσουσι.* sæpius enim Athenas, aliquando Corinthum aut Sicyonem conveniebant, ubi de communibus negotiis agerent. Sed hoc non videtur perperam fuisse, ac tantummodo necessarii reip. temporibus, cum bellum aliquod grave impenderet, ut quondam a Media, nunc cum Philippo. Hæc nos et plura collegimus ἐν τῇ Συμπελοσίῳ, quam composui, quum de Uni-

one agobatur.

[P. 149. ed. D.]—11. τὰ τῶν Ἀμφικτυβίαν δόγματα προστάξιμου] Bellum grave et pium videretur horum auctoritate susceptum. [pro Ctesiphonte.]

— 12. προστάξιμου] *preferentes:* quasi dicerent, nos magnis auctoribus hoc bellum suscepimus. eorum auctoritas, quorum decretis parvumus, nos tutabitur. Dem. [contra Timocratem, p. 708. seq.] *ἐνδυμήδρι ἀναγγελομένου τοῦ ψαφίσματος, ἃς τεχνικῶς ὁ γράφων αὐτὸ, τὸν διακωσιν, καὶ τὸ τῆς ἐστῆς προστάξιμου κατεπίγιν, ἀλλὰ τὸν ἐκ τῶν νόμων χροῖον, αὐτὸς ἔγραψεν αὐτῶν νομῶντιν.* Paulo ante, ἐπὶ τῇ τῶν Παναθηναίων ἐπιφάσει. Quinquaginta enim instabant, ob eamque causam festinabat Timocrates legem suam perferre, etiam sine promulgatione ante festivitatem. ut enim Romani tribus nundias leges suas ante proponebant, quam ferebantur ad populum, ut omnibus foret cognoscendi potestas, essentne idoneæ, quas acciperent, neque: sic Athenienses in suis legibus ferendis certum tempus præfinitum habebant, quo proponerent in scripto *πρόσθεν τῶν ἐπισημῶν*, i. ante effigies et statuas Heroum, a quibus cognominatae sunt decem tribus, quod Timocrates præpropera festinatione præcidit. Macrobius [Sat. I. cap. XVI. p. 201. ed. Zeun.] "Rutilius scribit, Romanos instituisse nundinas, ut octo quidem diebus in agris rustici opus facerent: non autem die intermisso rure, ad mercatum legesque accipiendas Romam venirent: et ut scita atque consulta frequentiore populo referrentur, quæ trinundino die proposita, a singulis, atque universis facile nocebantur." [Hinc lex, quod in scripto legebatur, antequam lata est. Douin.] Vides, τῷ προστάξιμου significari *ἐπιφάσειν*. ἢ γὰρ τῶν Παναθηναίων ἐπιφάσει, demonstrat quid sit, τὸ τῆς ἐστῆς προστάξιμου κατεπίγιν. [p. 150. ed. D.] *κατεπίγιν*, est *urgere, instare*. et τὸ κατεπίγιν, *urgens necessitas, negotium quod nullam dilutionem patitur. διακωσιν, festis diebus procuratio religionis, impensa quæ publice fæbat ad festi temporis celebritatem.*

— *ibid. εἴτα ἐπισπωσθῶσιν ἑαστω πέρα τοῦ συμφροτος ἐαυτοῖς, ἡμῶν πολυμῶσαι*] *Ἐφίλωσθῶσιν, attrahantur.* Hom. [Odys. XVIII. 72.] *ἢ τάχῃ Ἴερος Δίρος ἐπίσπαστω κακὸν ἔξῃ.* concolitabimus in vos, inquit, unumquemque eorum, quos ename-ravi.

— *pen. ἐαυτοῖς ἡμῶν*] *Ulp. ἀπὸ τῷ ἡμῶν ἀσπῶς.* Sed disjunctum legitur. Alioquin Attici ἡμῶς ἐαυτοῖς et ἡμῶς ἐαυτοῖς dicunt pro αὐτοῖς, ut Budæus docet. Arist. [Problematum sect. XXX.] *ἔτι ὁ θεὸς ἔργα ἐν ἡμῶν ἐαυτοῖς διδούς θῶν, ἐν οἷς χροσῶμεθα τοῖς ἐστῆς ἐργῶσι. χροσῶν καὶ τῶν sci-*

licet. Ἰστί γὰρ ἡ χεὶρ ὄργανον πρὸς ὀργάνων, ut Galenus ait. Xenophon [rerum Græcarum VII. 3. 6.] ὄσπερ παρ' αὐτὰς τὴν τὰς ἀρχὰς, καὶ παρ' ἑαυτοῖς ἡμᾶς, τοὺς κυρίως, οὐς τινὰς διὰ ἀποθήσειαν, καὶ οὐς τινὰς μὲν, αὐτονομωθέντας ἀσκήσαντες τὸν ἄνδρα, πρᾶτερ magistratum vestraque sententias, qui vitæ necisque potestatem habetis, interfecerunt virum suo iudicio. ita τὸ ἑαυτοῖς καὶ τὸ ἡμῶν, utrumque de Atheniensibus, quamvis disjunctantur, accipienda sunt. nihil enim attinet quærere utilitates aliorum. quid quod ἑαυτοῖς est trium personarum, quod passim observari licet. Sed et reciprocam pro relativo poni solet. Dem. δὲς ὅτι οὐκ ἔξω ἑαυτῷ σκευῖν, quasi sibi quidvis liceat facere, pro αὐτῷ, ipsi vel ei. Lucanus [V. 805. s.]

“ — quæ nox sibi proxima venit
Insomnis, video tum primum frigida
lecto,” &c.

[p. 151. ed. D.] Sic Græci dicunt ὄ pro αὐτῷ. Gregorius contra, relativum pro reciproco posuit: ἔξω ἂν τὴν τοῦ δήμου κίνησιν ἐκ' αὐτὸν, θεασμὸν βουλεύεται, cum videret in se motum populi, fugam meditatur, ἀπὸ τοῦ ἐφ' ἑαυτὸν. Arist. [Ethic. X.] διὰ προτρέπονται τοὺς ἐπιεικῆς ζῆν κατ' αὐτοῖς, pro κατ' ἑαυτοῖς, solos. quare monent prudentes cœlibes vivere. Dem. [πρὸς Διοκλήτην p. 1083.] Arohiades negans, se velle uxorem ducere, οὐκ κατ' αὐτὸν ἐν τῷ Ζαλαμῖνι, cœlebs καὶ μονότροπος. Cic. [Philipp. II.] “ Non igitur a te emit, sed priusquam tu suum sibi venderes, ipse possedit.” pro ei. Sic locutus est imitatione Græcorum: nec causa erat, cur eum Quintilianus [VII. 9. 12.] et Laurentius Valla propter talia notarent. potest igitur hic ἑαυτοῖς poni pro αὐτοῖς, et ad Thebanos, Thessalos, ac Philippum referri, per ἀποτομασίαν κατ' εὐφημισμὸν, quia noluit male ominari suis civibus dicendo, Plus quam nobis ducibile est. sic idem noster alibi [pro Corona, p. 295.] εἰ ταῦτα πρᾶτερο ἀκούει, τίς οὐχὶ κατέπειπεν ἂν σου; μὴ γὰρ τῆς πόλεως, μὴδ' ἡμοῦ. Hæc Hebræi quoque noventer eufemias loco ponere, ut [1 Sam. cap. XXV. 22.] “ Hæc faciat Deus inimicis David, et hæc addat.” ubi Cimibi Grammaticorum optimus, inimicis David, דָּוִד יְבִיבִי. ἀποτομασίαι, pro eo quod est, דָּוִד. sic LXX. τὰδε ποιήσαι ὁ θεὸς τῷ Δαυὶδ, καὶ τὰδε προσθήσει. solent enim illi interpretes in rectam sæpe mutare orationem figuratam, ut observavimus. imprecamur enim inimicis. Nicander [in Theriacis v. 186.]

ἰχθῶν πῶν τέρα κείνα κερῆσιν ἐμπελάσιν.

et Virg. [Georg. III. 513.]

“ Dii meliora piis, erroremque hostibus illum.”

— ult. ὄσπερ καὶ περὶ Φωκίας] Hoc et luxatum est, suo loco motum, et præterea corruptum. [p. 152. ed. D.] Legendum igitur, ὄσπερ καὶ ἐπὶ Φωκίας (hæc enim præpositiones propter abbreviationem sæpissime permutantur) et suo loco restitendum. nam hic quidem locum nullum habet. Legendum, inquam: κωνὴ ἐφ' ἡμᾶς ἀγάσσει τὸν πόλεμον, ὄσπερ καὶ ἐπὶ Φωκίας, τὰ τῶν Ἀμφικτυόνων δόγματα προστάσσάμενοι. [Transpositio paullo audacior, imprimis cum ne sic quidem ellipsi careamus, qua admissa vulgata se tueri potest lectio. Beck.] nam et bellum Phœcense auctoritate Amphictyonum, ut diximus, conflatum est. de permutatione autem præpositionum hoc unum exemplum habetote. Dem. [ἐπὶ τῆς παραπρ. p. 444.] καὶ ἐπιστήσαι τὰ πρᾶγματα ἀγαρόντας ἀφ' ἡν, ἢ, μὴδ' ἂν σούλοσθε, διήσεισθε ἐξελθεῖν. lego καὶ περιστήσαι. ut eis ταῦτα περιστήσι τὸ πρᾶγμα, res eo rediit. atque in eadem illa: ἐστὶ ἐφ' ἂν ὄσπερ εὐδοκίαι, πάλαι τῇ πόλει περιστήσαι τὰ πρᾶγματα. videtis hujus gloriam et claritudinem nominis, quanta negotia civitati confecerit.

[P. 153. ed. D.] — ibid. Ἰστί γὰρ δῖον τοῦδ', ἐπὶ Θεβαίῳ, καὶ Φιλιπποῦ, καὶ Θεσσαλῶ] Probatio est superiorum, ut particula causalis ostendit. Hoc vult igitur dicere, quemadmodum vidimus præterito tempore Thebanos, [p. 154. ed. D.] Philippum, Thessalos idem egisse omnes, sed non eadem de causa, neque eodem consilio, sed suum quemque destinatum finem sibi propositum habuisse: sic metuendum est de futuro, ne isti cum rege infesti in nos omnes alios aliam ob causam insurgant. Illos enim omnes læsimus, nec possamus dicere, nolle eos μηχανικῶσαι, aut occasionem ulciscendi non avide arrepturos. Argumentum a causis ducitur per similitudinem, nisi quod illis causa finalis, hic efficiens attenditur.

P. 146. 1. οὐχὶ τὰ αὐτὰ μέγιστα ἕμαστοι ἐσπουδαῖστε, τὰ αὐτὰ ἱεραῖα] Sic homines non in repub. solum, sed etiam privatos, oommanis utilitas devincit alienos quoque, ut sibi invicem inserviant, quo suum quisque commodum consequantur. Et hoc faciunt in primis, quos politicos appellamus, odia dissimulant, inimicitias pro tempore remittunt, amicos consentiunt, ut votorum compotes fiant. Cæsar, Pompeius, et Crassus, quos facete Varro τριμάκωνον nominavit, non omnes idem, quo coirent, agebant: sed suum quisque finem sibi peculiarem habuit. De quibus Appianus [Civilium II. c. 9.] καὶ τρεῖς οἶδε τὸ μέγιστον ἐπὶ πᾶσι

πρότος ἔχοντες, τὰς χεῖρας ἀλλήλους συν-
ράζον. mutuas operas tradebant, suā sin-
guli gratia, non amiorum. συναρᾶζον est
contribuere, ut sodales solent. ἕναος, quod
in amicum egenent subsidii confertur, ἀπὸ
τοῦ ἑᾶν. Athenæus.

— 3. τὴν μὲν φιλίαν παρελθὼν, καὶ
λαβὼν τὰς παροδίας "Τότερον, πρότερον.
Ante enim necesse erat occupare angus-
tias, quam posset evadere. aut hic παρελ-
θὼν est accedere, ut pariter in nomine eo
verbo præpositio significet, [p. 155. ed.
D.] ut sæpius, ad. Hesiodus [Erg. κ. Ἡμ.
216. κ.]

ὁδὸς δ' ἐπίρρησι παρελθὼν
κρίσσαν ἐς τὰ ἕκαστα διὰ δ' ἑστὶς ὑβρίας
ἰσχυαί.

Via est alia commodior omnibus perveniendi
ad jus suum. Sed et oratores, quum ad
dicendum accedunt, ut supra demonstra-
vimus, dicuntur παρελθὼν. Thucydi-
des [lib. I. 67.] παρελθόντες δὲ τελευταίως
Κερύνθιος, καὶ τοὺς ἄλλους ἰάσαντες πρώτων
παροῦναι τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐπίπρω τοιάδε.
Idem ibidem [I. 72.] ἰδοὺν αὐτοὺς παρι-
τυτία εἶναι. Et de Themistocle, cum le-
gatus ad Lacedæmonios venisset [I. 90.]
καὶ ἔπειτα τις αὐτὸν ἔρωτο τῶν ἐν τῆσι ὄντων,
ἔτι οὐκ ἐπίρρηται ἐπὶ τὸ κοινόν, ἔφη τὸς συμ-
μερόσους ἀναμίξειν. Schol. ἐπίρρηται ὁ ἕ-
ναος, παρήρηται ὁ πολίτης. τίλη Spartani vo-
cant omnes magistratus, quos Athenien-
ses ἀρχαί. supra τίλος, vectigal.

— ibid. καὶ λαβὼν τὰς παροδίας] Ulpi-
anus, πάροδος, ἢ ἀφίξις, ἢ εισόδος. παροδία
δὲ, ἢ παρελευσίς, præteritio. sic μίθοδος καὶ
μεθοδία. ἴφοδος καὶ ἰφοδία. Polyb. Strabo
[lib. IX. p. 655. Alm.] τὴν μὲν οὖν πάρο-
δον Πύλας καλοῦσι, καὶ στήλη, καὶ Θερμοπύ-
λας. ἴστι γὰρ καὶ Σερμα πηλοῖον ὕδατα, τι-
μωμένα ὡς Ἑρακλίου ἱερὰ. Herodotus
[lib. VII. 201. p. 599.] καλίσται δὲ ὁ χῶ-
ρος οὗτος ὑπὸ μὲν τῶν πλεόντων Ἑλλήνων, Θερ-
μοπύλαι, ὑπὸ δὲ τῶν ἑπιχωρίων καὶ περιόρων
Πύλαι. Ubi cæsus est Leonidas cum trecentis
Læconibus, qui laterum objectu
Persarum aditum interoldebant. Har-
poration: ἐκλήθησαν Πύλαι, διὰ τὸ στήλη
εἶναι ταύτη τὴν εισόδον ἀπὸ Θερταλλίας εἰς
φωκίαν ποταμοῦναι. Cic. [Agraria II. c.
32. §. 87.] "Corinthi vestigium vix re-
lictum. erat enim in angustiis atque in
faucibus Græciæ." Idem [in Catilinam
I. c. 2.] "Castra sunt in Italia contra rem-
pub. in Etruria faucibus collocta. cre-
soit in dies singulos hostium numerus."
fauces, εισβολή. [p. 156. ed. D.] Thucy-
dides [lib. IV. c. 127.] καὶ τὴν εισβολὴν,
ἢ ἴστι μεταξὺ δυοῖν λόφων στήλη εἰς τὴν Ἀρ-
βηβαίαν, φθάσαντες προκατήλαθον. Herodo-
tus [lib. VIII. c. 15. p. 626.] ἦν δὲ πᾶς ὁ
ἄγρον τοῖσι κατὰ θάλασσαν περὶ τοῦ Εὐρώπῳ,
ἔστωρ τοῖσι ἀμφὶ Λακεδαιῶν τὴν εισβολὴν φυ-

λάσων. qui Thermopylarum aditus est.
Livius [lib. XXVIII. 7.] "Defecto præ-
sidio, fuscisque Ætolis, qui saltum Ther-
mopylarum insidebant." Apud quem vide,
si placet, situm et descriptionem hujus
loci pleniorē. Cogat extremum agmen
Dem. [Phil. III. p. 113.] καὶ περὶ ἡμῶν ἱ-
ρίζω πολλοί, Θεβαίως οὐ λουσιταῖων τὴν
λαίωον πάροδον, quorum Æschines princeps
erat, qui contendebat, si Philippus pen-
trasset angustias, id Thebanis non profu-
tarum, ut fuscus explicatur ἐν τῇ περὶ σω-
ρασε.

— 4. οὐδὲ γὰρ τῶν — δέξαν ἔχων] Theba-
nī gravissimam partem bellī Phocensis,
quod et sacrum appellatum, sustinuerant:
bellum affecerant, hostem profugaverant,
cum Philippus imperator accedens, dele-
ctas ab Amphictyonibus, belli confecti tu-
lit honorem et gloriam: ut Pompeius
bello Mithrid. τῶν Λακεδαιμόνων πτωσισμῶν
ἕστωτος ἔλθον (nam et plures imperatores
jam ante cum rege confixerant) ἱκανώ-
σατο τὴν δέξαν. Sic idem in Hispania
Metello succedens contra Sertorium. id
agere ferro Thebanos necesse erat.

— 6. καὶ κερμίσσασθαι] receperiss et recu-
perasse. M. Tullius [in Catone. c. 4.]
"Ego Qu. Maximus, cum qui Tarentum
recepit, senem adolescens ita dilexi ut
æqualem." Idem de eodem: "Taren-
tum vero qua vigilantia, quo consilio re-
cepit? (Τάραντα κερμίσσατο) quum quidem
me audiente Salinatori, qui amisso oppi-
do fagerat in arcem, gloriantis atque di-
centi, mea opera, Q. Fabi, Tarentum re-
cepisti: [p. 157. ed. D.] certe, inquit ri-
dens. nam nisi tu amississes, nunquam re-
cepissem." Princeps Apostolorum [1
Epist. Petr. I. v. 9.] κερμίσσασθαι τὸ τίλος
τῆς πίστωσης ἡμῶν, σωτηρίαν ψυχῶν.

— ibid. κάλλιστα] Adverbium, at mox
αἰσχυριστα.

— 8. οὐδὲν ἂν αὐτοῖς ἰδοῖαι εἶναι] ἂν εἶναι,
non ἂν ἰδοῖαι. si non transisset Philippus,
nihil illis fore videbatur, id est, nihil erant
habituri. ἂν εἶναι, fore. particula enim mut-
tat præsens in futurum. non enim erat re-
gis transitus Thebanis ἀδιάφορος. sic dici-
mus: ἂν ταῦτο γένηται, τί μοι γένησται ἢ
ἴστωι; what shall I have for thy pains?
Dem. [c. Olympiod. p. 1169.] ἐπαγγέμ-
θα ἡμῶν αὐτοῖς περὶ ἂν οὗτος εἴξω ἰαυτῶν
εἶναι. docti judicent, an hoc observatione
dignum fuerit.

— ibid. ταῦτα δὲ οὐκ ἰβόλωσται] Lego
ταῦτά. non eadem volebant, quod supra
dixit, οὐ τὰ αὐτὰ ἰσπουδακότες. quod ita
esse, quæ sequuntur, evincunt. nam de
transitu si scopias, ταῦτο δ' οὐκ ἰβόλωσται,
dicendum fuit. sic ἀσφαρῆς χερῶν illustra-
vimus breviter: nec minas, ut arbitramur,
recte.

— 9. τῶ τῶ Ὀρχήμωσιν καὶ Κορώναις Λα-

βούλ' ἰσθμῶν] Oppida Boeotiae sunt, quae Thebani bello Phocensium amiserant. Est et Orchomenus Aroadiæ: nec non alius in Thessalia. Apollonius [lib. III. 365. s.] τί δὲ καὶ πάλιν Ὀρχομενοῦ, ἕς τις δὲ Ὀρχομενος; hæc Medeus quidam, quæ capta amore Iasonis illum in Thessaliam sequebatur.

[P. 159. ed. D.] — 11. φίλικων τῶν τοῖς μὲν πόλεμοις λέγειν Occupatio, πρέλιψις. at enim Thebani non sunt amici Philippo. non enim libens illis concessit Orchomenam et Coroneam, sed invitus. itaque ei nullam opem contra nos ferent, si postulet. hanc ἀπὸ τῶν Ὀρχειών Ulpianus ait esse ἀπὸ τοῦ δουρατοῦ. posse enim Philippo resisti tanto facilius, si illum Thebani non iuverint. Sed fere tota oratio nititur τῷ συμφέροντι, quod præcipuum caput est in suavisioris. non expedit bellum suscipere cum Philippo tam levem ob causam. periculosum est, ut dii solet, σφοδρῶς ἐρεθίζου, irritare crabrones. sed admiscetur etiam τὸ δουρατόν. non possumus illi resistere, et tot civitatibus conjunctis, quarum offensionem contrahemus.

— ibid. φίλικῶν τινὲς πολέμοις λέγειν, ἕς οὐκ ἰβούλετο] Frequens ἐναλλαχθ' poetis et oratoribus: multoque est elegantius, quam si dixisset: τινὲς πολέμοις λέγειν, ἕς οὐκ ἰβούλετο φίλικων. [p. 160. ed. D.] Sophocles [Ajace Lorario vs. 838.] καλῶ δ' ἀργαῖος τὰς σφαιρὰς Ἐριπύς — μαδῶν ἴμαι,

πρὸς τῶν Ἀτρεΐδων ἕς διδύλλομαι τάλας.

invoco opitulatrices diras utlites me videre, ab Atreidis ut disperii miser. Ajax hæc moriens. sic comici loquuntur. Terentius [Eun. V. 9. 5.] "soin' me, in quibus sim gaudis?" et, "fac me, ut sciam." Plautus [in Pœnulo, Act. II. v. 5. s.]

"Sex agnos immolavi, nec potui tamen Propitiam Venerem facere, uti esset mihi."

et post pauca [v. 41. s.]

"Si Herole istuo nunquam factum est, tum me Juppiter
Faciat, ut semper sacrificoem et nunquam litem."

litæ est, quod Xenophon dicit καλλιεργῶν, ἀπὸ τῶν λιτῶν, a precibus, quæ sacrificiis adhibentur, ut Festus docet.

— pen. τούτοις μὲν ἰβήσθαι λέγειν] Ἀσπυσιμας. τινὲς πολέμοις λέγειν. quid ego? τούτοις μὲν ἰβήσθαι λέγειν, ἀσπυσιμασις. Esaias [cap. LXVI. 3. s.] καὶ αὐτὸ ἐβλήσαντο τὰς ἰθάδας αὐτῶν, καὶ τὰ βδελύγματα αὐτῶν ἢ ψυχὴ αὐτῶν ἰθίλησι, καὶ ἐγὼ ἐβλήθημι τὰ ἱμαθιαῖα αὐτῶν. λέγει δὲ τὴν ἀπὸ τῶν, inquit Ulpianus, κατ' ἀγανάκτησιν, ἕς εὐθὺς ἐπιτιμῶσας. per indigna-

tionem, ut futilem increpans; non enim omnia refellere debemus, sed quedam eludere, si levia sunt. et simul ipsa ἀπὸ τῶν Διαισις continet in se solutionem, quod miratur illorum audaciam, qui dicere hoc non verebantur. Dem. [de mala legatione, p. 419.] ἰβήσθαι πολλὰ φέρεται τῷ σφῶ Σοφοκλεῖ. Egerat Æschines, quam esset τριταγομιστὴς, Creontem in Antigona Sophoclis, in qua ῥῆσις est egregia Creontis de patriæ caritate. [p. 161. ed. D.] quam Demosthenes integram recitari jussit in illa aconatione, quod vix usquam alias fecit: nec Cicero sæpe: Æschines ἀπειροκόλως multum utitur hac ostentatione eruditionis, præsertim contra Timarchum. Sic autem Demosthenes post recitationem illam [p. 419.] τούτων Διοχίτης εὐδὴν εἶπε πρὸς αὐτὸν, ἐν τῇ προσήλῳ, quamvis sæpe actitasset Creontem: sed patria Philippi hospitium atque amicitiam antiquiorem sibi ducebat et magis compendiosam, quæ Sophocles scripsit et ipse ætitavit oblitus, ac longum valere dicens Sophocli, in quo alia est urbanitas, ut, cur Fabius affirmaret, Demostheni factetias defuisse, equidem non intelligam, quod nihil Ciceroni videtur factetius. sed facite diota si quærimus, Lucianum audiamus, qui multo sale non defricat. Sic igitur ille falso rideus Homerum [in Gallo gallinaceo c. 2. t. II. p. 704.] ὁ τοῦ Ἀχιλλῶος ἴσως ὁ ξανθὸς, μακρὰ χερσὶν φέρεται τῷ χρομετίζῳ, ἴσως ἐν μίση τῷ πολέμῳ διαλογόμενος, ἐπὶ θαλασσοπόδῳ. equus Achilles valadicus hinnitibus erat in mediis acie sermoianans, integra contentans carnina. Sic quis ausus est Homeres poetica licentia facere. ἰβήσθαι, vale, quod in fine epistolarum adscribitur. sed verbum hoc robustam atque athleticam declarat valetudinem.

P. 147. 1. καὶ τὴν δόξαν τοῦ πολέμου, τῷ δουρὶν δὲ αὐτὸν κερσὶν εὐλοφῆσαι] Non improbanda est hæc lectio, si suppleas, quam usitata est Ἰλλυψις, ἴπκα τῷ δουρὶ. sed elegantius est, si legas: τὴν δόξαν τοῦ πολέμου δουρὶν δ. a. s. i. κερσὶς πολέμου γίνονται. cum debellatum est, aut quum facile cernitur, qui victores futuri sint. nos finem reddidimus. Tacitus: [Hist. III.] "Ceteri duces, dum peractum bellum putant, finem ejus insignivere," [p. 162. ed. D.] id est, insigniorem reddidere. Theoyd. καὶ ὁ πολέμος ταχέως ἔλαβε κερσὶν. [add. I. 23.] Dem. [Epistola de redditu suo, p. 1163. t. II. Reiak.] τῆς δ' ἀπογναίας μὲν, ἀγνώμονος δὲ τῆς οὐχ, οὐχ ὅς δίκαιον ἔσθ, ἀλλ' ἕς ἰβούλετο, κρινάσας τὴν ὑπὲρ τῆς ἑλλάδος ἰλευστρίας ἀγῶνι, ὅν ἡμῶς ἠγνώσασθε, εὐδ' ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χροῖσις ἀπίστησεν τῆς εἰς ἡμᾶς εὐνοίας. Pugna enim Chæronensis, in qua certatum est de Græcis libertate, finem fecit certamina. tum enim victi

suocubare Græci Philippo. Sophocles [Ajac. Lorario, vs. 485. s.]

τῆς ἀναγκαίας τύχης
οἷα ἴσθιν οὐδὲν μίξιον ἀνθρώποις κακῆν.

est autem ἀναγκαία τύχη, necessitas eventuum vel casuum, quibus hominum vita obnoxia est. Euripides? [Helena, vs. 521.] δαιμόνιος ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυρὸν πλῆον. Hanc significat Paulus [1 Cor. VII. 26.] *νημίῳ ὢν τοῦτο καλὸν ἰπάργχον διὰ τὴν ἐπιστάσαν ἀνάγκην*, id est, διὰ τὸ τοῦ καιροῦ χαλεπῶν. ut mox se ipsum explicans, τοῦτο δὲ φημί, ἡ καιρὸς *συνοσταλμῆτος ἴσθιν*. non enim de seculi brevitate intelligendum est, sed, ut Cicero dixit, “necessariis reipub. temporibus.” ἀνάγκη γὰρ καὶ συστολῆς, vox utraque *angustiam* significat, ut apud Horatium “contracta paupertas.” male interpretos, *Tempus in collecto est*, ut Cyprianus. Arist. [Metaph. IV.] καὶ γὰρ τὸ βίαιον, ἀναγκαῖον λέγεται. Sed hæc ἔδωκ' *πάρρησον*. Livius [lib. III.] “Quia congrederentur acie, inclinandamque semel fortunæ rem darent.” *inclinare rem, κρῖνον ποιεῖν*. Summus vates [II. X. 173. s.]

οὐ γὰρ δὲ πάντας ἐπὶ ζυροῦ ἴστανται
ἀμφοῖς

ἢ μάλ' αὖ λυγρὸς ἄλγος, ἢ βιῶναι.

in acie *potacule*, pro eo quod est in summo vitæ discrimine. Hector pridie sic Græcos afflixerat, ut postridie κρῖσις futura belli videretur. hanc enim his versibus poeta innuit. [p. 163. ed. D.] et hoc est, quod Plautus ait [Casin. Atr. III. Sc. I. v. 2.] “Nunc specimen specitur, nunc certamen cernitur,” ἢ κρῖσις κρῖνται. Sophocles, [Trachiniis, vs. 265. seq.]

λέγουσ' ἡρώων μὲν ὡς ἀφ' αὐτῶν ἔχον βίβιν
τῶν δ' ἄν τίκταν λίσσιντο πρὸς τοῦτο κρῖνον.

Hæc Eurytus Herculi, cujus sagittæ videbantur esse inevitabiles. Bonius “Ferro, non auro, vitam cernamus utrique.” [p. 61. ed. Hess.] *ἐξήγησις* sequitur, “Vosno velit, an me regnare hera.” hæc enim est κρῖσις. hera, fortuna est domina rerum. Homerus [Iliados II. 385.]

στυγαρὸν κρῖνόμεν' ἀρνί.

Theocritus [Dioscuris, s. Idyll. XXII. 175.]

οὐδ' ἔγὼ Κρότωνος τι διακρῖνόμεν' ἀρνί.

ἀρῆς utroque versu *ferrium* est, ut docet Eustathius. Sed hæc verba quid valeant, mox dicemus. Virg. [lib. XI. Æn. v. 218.]

“Ipsam armis, ipsamque jubent decernere ferro.”

Decernere est cernendi finem facere: ut

deslere, sletum absolere, *debellare*, *defungi*. Idem ibidem [XI. 59.]

“Hæc ubi deslevit, tolli miserabile corpus Imperat.”

Horatius: [I. Od. 18. v. 7. s.]

“At ne quis modicâ transiliat manera Liberi
Centauræa movet cum Lapithis rixa super mero
Debellata.”

Interpres, *armis dijudicata*. Lælius [lib. XVIII.] “Si jam satis est animi, decorum placet.” κρῖσις, *cerno*, factum a Græco, κατὰ μετάθεσιν et mutationem vocalis. Themistius: οὐδὲ γυναικὸς ἐραίας ἔδη τινὲς ἐπιθυμοῦντες, ἀμμοῖσι τὸν ἴσταντα ἴστανται. Hinc apud medicos κρῖσις τῶν νοσημάτων, et κρῖναι κρῖσιμοι. Natura enim cum morbo dimicat. sed certis diebus medici morant, quis superior futurus sit. Tametsi Galenus a forensibus iudiciis translatus vult, quod mihi quidem non videtur. [p. 164. ed. D.] Nam pugna Cannensis belli Punici κρῖσις fecerat, si in animo fuisset Annibali victoriam persequi, vel potius uti victoria. Hoc igitur est τὸ κρῖναι, *finire certamen at τὸ κρῖνόμεναι, certare*. Virg. [Æn. lib. II. v. 30.]

“Classibus hic locus, hic acies certo solebant.”

Quod Thomas Pharus vir doctus sic Anglice: *Heere stood the shippes, and heere to trie were wonn the armies stout*. Hinc forensis iudicio dicimus, quo res cernitur, a trial, κρῖσις. Sed ἀπυκρῖνόμεναι quid esset apud Ælianum, diximus, ubi scribit, pilos camelorum quorundam mollitie velleribus certare Milesiis. Hor. [II. Od. 6, 15. s.]

“Viridisque certat Bacca Venafro.”

Matthæus [cap. V. vs. 40.] καὶ τῷ θίλωσσι σοι κρῖσθῆναι, qui vult tecum iudicio contendere. Hebr. ᾗ עשיתי in Niphil. sic enim in hac conjugatione utantur hoc verbo. Sic accipiendum illud fait [Psal. L. 4.] *δῶσας ἐν δικαιοδῆς ἐν ταῖς λέγοις σου, καὶ νικήσας ἐν τῷ κρῖνόμεναι σοι*, non ut interpretetur ἀπὸ τοῦ κρῖναι, quia sic videtur esse in Hebræo. sed sensus est: cum causam tuam quasi apud iudicem dicis. Hæc enim humanitas de Deo, ut multa dicuntur: et cum populo suo sæpe æqua disceptatione contendit: ut loco Michææ, quem post pauca subdemus. nam ut τὸ δικαιοδῆς καὶ τὸ νικήσας idem valent, (hic enim νικᾶν est causam obtinere in iudicio, quod etiam dicunt ἰλεῖν τὴν δίκην) sic paria sint oportet, ἐν ταῖς λέγοις σου, καὶ ἐν τῷ κρῖνόμεναι σοι, in disceptando te. eandem

omnia rem Hebræorum more diversis sermonibus dicit, et pro *vaiin* verbum Chaldaeum נצתי ponitur, significans idem quod justificari. [p. 165. ed. D.] Quid quod Harpocration hoc verbo sic utitur? *ei γὰρ ἀρῆστον μὴ ἔχεν ἡ ἀπογραφή, ἰσχυρῶς ὡς εἰς ὁρδὴς γεγραμμένης τῆς ἀπογραφῆς.* [p. 52. ed. Blanco.] si inficiabatur, qui delatus esset, se nihil habere de publico, contendebat, non recte factam esse delationem. Tale est et illud [§ Reg. XIX. 9.] καὶ ἦν ὡς ἡ λαὶς κρημένως ἐν πάσις φυλαῖς Ἰσραὴλ, λέγοντες, ἡ βασίλεις Δαυὶδ ἠῆρῆσατο ἡμῶς ἀπὸ πάντων τῶν ἰχθῶν ἡμῶν. "Omnis populus ceortabat in cunctis tribubus Israel." Sic B. Hieron. Tremellio "disceptabat." "Duo genera sunt decertandi," inquit Cicero [de Off. I. 11. 34.] "nam per disceptationem, alterum per vim." Philippus rex [in epist. ad Athenienses, p. 163. t. I. Reisk.] καὶ τὸν συκοπῶσθαι, πότινος κἀλλίως ἔστιν ἔσθαι ἢ λόγος διακρίνοσθαι. armis ea verba decertare. Hinc discamus interpretari locum Scripturæ non satis adhuc cognitum [Epist. Jud. vs. 7.] ἡ δὲ Μιχαὴλ ἡ ἀρχηγῆλος, ἔτι τῷ διαβόλῳ διακρίνοσθαι, ἀλλήγοτε ὡσεὶ τοῦ Μαυδῶτος σῆματος, εἰς ἐνδύμοσι κρησὶν ἰσχυρῶν βλασφημίας. Cujus verpretatio potenda erat ex participio διακρίνοσθαι, non est quisus altercationem vel disceptationem inferre blasphemiam. Ex τῷ κρησθαι κρησισ, concertatio vel disceptatio, ut vel hoc evidenter ostendit [Job. XIII. 6.] ἀκούσατε δι' ἡλεγγυ: τοῦ στόματός μου, κρησὶν δὲ χειλῶν μου προσέχεται. Similis error atque insolentia in hoc [Act. XVIII. 28.] εὐτόνος γὰρ τῆς ἰουδαίας διακαταλέχθητο δημοσία. Beza: "magna contentione Judæos magis ac magis redarguebat publice." Vetus: "Vehementer Judæos revincebat." quæ si vera essent, dicendum fuit τῆς ἰουδαίας, sed vertendum erat, cum Judæis disputabat bonis lateribus, sic ut convinceret. [Quod altera præpositio declarat, ut ἢ τῷ κατακαταλέχθαι. Down.] est enim hic διακαταλέχθαι, refellere et refelli. Aristophanes, ἡλεγγυ ἡλεγγυ. quod confirmat cum σύνταξι, tum præpositio prima, et verbum medium, affine est enim τῷ διαλέχθαι, [p. 166. ed. D.] et est simile Judæ loco, ἔτι τῷ διαβόλῳ διακρίνοσθαι ἀλλήγοτε. id ipsum præterea cum locus Job arguit supra citatus, tum hic Michæ olarius luce convincit [cap. VI. 1. a.] κρησὶς κρησισ εἴων, ἀνάσθησι, κρησισι πρὸς τὰ ἔρη, καὶ ἀκούσθησαν σου τὴν φωνὴν σου. ἀκούσατε ἔτι τὴν κρησὶν τοῦ κρησισ, καὶ αὶ φάραγγες, θεμέλια τῆς γῆς, ἔτι κρησισ τῷ κρησισ πρὸς τὴν λαθὴν αὐτοῦ, καὶ μετὰ τοῦ Ἰσραὴλ διαλέχθησθησται. Idem esset dicere, πρὸς τὸν Ἰσραὴλ, vel τὸν Ἰσραὴλ. Verbum Heb. est hithpael נצתי in biphil נצתי ἡλεγγυ. Esaias [cap. I. 18.] δὴ τὴν διαλέχθησθαι, λέγει κί-

ριος. venit, disceptemus, dicit dominus, arguamus. hic quoque verbum est idem Hebræum. Etquam gratiam apud eos inibit, hæc qui flagitant, horum tam accurata enucleatio? eoquid erit pretii? Sed unum hoc additum Judæ locum faciet certiorum. Eschines [contra Ctesiphontem, p. 392.] εἰ μὴν κρησισι καὶ ἰσχυρῶσιν τῶσθαι τῆς κρησισ. adsunt et auscultant hæc disceptationem rhetorum inter se veritantum. pro quo Dem. εἰς τὴν τῶν ἀγῶν, ad hoc judicium. hic enim κρησισ est ἀγῶν, contentio. quare verus interpres illud Judæ vertit non male: "judicium blasphemiam." Macrobius [Sat. I. cap. XVI. p. 290. Zeun.] "Trebatius in lib. 1. Religionam ait nundinis magistratum posse manumittere, judicioque addicere," id est, causas litesque, quod pretoris fuit. καὶ αὶ ἔλεμα κατὰ τὸν ἀγῶνα ἐκείνῳ Δημοσθένι καὶ Ἀλεσχῆν πρὸς ἀλλήλους ἰσχυρῶσιν βλασφημίας. Jam, opinor, intelligimus, quid sit ἰσχυρῶσιν βλασφημίας κρησισ. solent litigantes in τῆς δικαστηρίου πάλιν ἀλλήλους, id est, διαλοφῶσιν. hoc non fecit Archangelus ne Satanæ quidem, cum in contentione de sepultura Moysi multa ἀλόσθαι in virum sanctissimum maledicta jocoisset, et harum rerum peritissimum [p. 167. ed. D.] Hugo Brochtonus e Talmudistis profert. tum Michael diabolo non reddidit λαδοφῶσιν ἀπὸ λαδοφῶσιν. Sed ἔλεμα τῶσθαι. illic, unde exorsus sum, redeo. κρησισ τὸν πόλεμον, διjudicare etiam Latini dicunt. Cic. [ad Attic. X. 8. p. 144. Græç.] "hoc vide, non esse judicium de tota contentione in Hispaniis." κρησισ belli civilis. Tacitus [Hist. III. c. 70.] "Dum inter Vespasianum ac Vitellium prælis legionum, capivitatibus urbium, deditonibus cohortium judicatur," id est, κρησισ, cernitur. apud Cæsarem sic in concione ad milites Curio, vir eloquentissimus, cum eum erant relioturi [II. Belli civilis c. 32.] "An qui incoolumes resistere non potuerunt, perdit resistant? vos autem incerta victoria Cæsarem secuti, dijudicata jam belli fortuna, victum sequamini?" κρησισ εἶδη τῆς τοῦ πολέμου τῆς, duo insignia entymemata, unum de adversariis, de ipsis alterum. Cic. [in Cat. III. c. 10.] "Atque illæ tamen omnes dissonationes, quarum nulla exitium reip. quæsitiv, ejusmodi fuerant, ut non reconciliatione concordiam, sed interneconie civium dijudicatus sint." Velleius Paterculus [lib. II. c. 2. §. 3.] "Discordie civium ante conditionibus sanari solitas, ferro dijudicatas." Pindarus [Nem. IV. 1. a.] ἀριστος εὐφροσύνη πῶσθαι ἀσχυρῶσιν λαφῶσιν. finito certamine. μέμνηται μιν, mihi certum est. cerno, crevi, cretum, cretus, certus. Dem. [pro Ctesiphonte, p. 231.] ἀλλὰ τίς ἔν ἄριστος καὶ πρὸς τούτῳ καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀσχυ-

intelligere non possumus, quam pro civitate Atheniensium propter articulum additum. id quod Æschines confirmat [contra Ctesiph. p. 517.] τὴν δὲ ἱερμανίμω τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοὺς πωλαγέους τοὺς εἰσαὶ πωλαγοῦντας πορεύσθαι εἰς Πύλας καὶ εἰς Δελφοὺς ἐν τοῖς τεταγμένοις χρόνις. quod si verum est, male Suidas confundit hæc nomina, ut initio retulimas. at Harpocration: οἱ παρμανίμοι εἰς τὴν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἀφ' ἐλάστως πόλεως, ἱερμανίμωσι ἐκαλάοντο. Sed ab Atticis solum, ni fallor, [p. 171. ed. D.] qui res solitas aliter atque alii nominant. Jam Πυλαία καὶ ὄχλαγοργία Πυλαίῳ pro triviali ἱερμανίμω ponitur, quod apud hunc locum collivus hominum consuecet, quos Suidas πωλαιστάς. Plutarchus [in Pyrrho, c. 29. p. 788. t. II. R.] τὰτα μὲν ἴστω πωλαίικες ὄχλαγοργίας. hæc futilia sunt. Idem: Κτησίης μύθων ἀποθέστων καὶ παραφύρων ἱερμανίμωσι εἰς τὰ βιβλία πωροδοσιῶν Πυλαίων. [in Artaxerxe, c. 1. p. 447. t. V. R.] Hic enim fabulosus et fatuus est auctor, atque omnia pene de Persarum imperio, contra quam Herodotus, scripsit.

— 7. καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς πωλαιστημάτων, δωὴν κίριον γενέσθαι Sabandi ἴψων, duum suffragiorum inter Amphictyones. Æschines duodecim enumerat nationes Ἀμφικτυόνων, in quibus primos omnium Thessalos. [in τῷ πρὸ τῆς παρασκευῆς p. 285. t. III. Reiz.] δύο δὲ ἴψων ἐκαστον φέρεσθός, inquit. Sed, quomodo Thessali jus hoc amiserant, quod recuperarent, quaerant alii: mihi enim hic tenebræ. Wolfius hæc duo suffragia prætermisit, quod hic illi fortasse, at nobis, aqua hærebat. Illud etiam non minus in obscuro latet quaerendum, si singuli binis erant suffragiis, quæ prærogativa esset duum suffragiorum. Nam Geographus, Acrisius, inquit, primas videtur ἀφορίσσει πόλεις τὰς μετασχούσας τοῦ συνδρίου, καὶ ἴψων ἐκάστην αὐταῖς, τῇ μὲν καδ' αὐτῶν, τῇ δὲ μεδ' ἰτέρας, ἢ μετὰ πλείων. nulli duas. At Libanius in argumento: τὴν τῶν Φωκίων ἐν Ἀμφικτυόνων χώρῳ, καὶ τὰς ἐκαστὸν ἐν τῷ συνδρίῳ ἴψων, φιλικῶς πωρὰ τῶν Ἑλλήνων εἰληφῆ. Phocenses enim propter sacrilegium jus suum amiserant, et locum eorum Amphictyonum consensus Philippus tenuit, quia bellum confecerat, et Deo res suas vindicasset. [p. 172. ed. D.] Sed hoc etiam Thessali sibi petebant, eo quod potentissima gens erant, et operam in bello strenuam navarent. at hos habuisse Æschines ait bina suffragia. hic mihi nodus insolubilis: nisi quod certum est, multas circa concilium factas esse mutationes. Phocenses tamen paulo post suam pristinam dignitatem et locum recuperabant, ἄλλως ἐν ἰσθμῶσι τῶν ἀποδοῦντες ἴψων. Pausanias [in rebus Phocensium, X. c. 8.

§. 2.] ἔβητο δὲ τὸν Γαλαξίω στρατὸν ἀγαγόντος εἰς Δελφοὺς, προθυμίας ἐν τῷ πόλεμῳ οἱ Φωκῆες πλείστον τοῦ Ἑλληνικοῦ παρίσχεοντο, καὶ ἀπὸ τοῦ ἔργου τούτου μετασχῆν Ἀμφικτυονίας αὐθις, καὶ εἰ τὰ ἄλλα ἴσμεντο ἐξίωμα αὐτοῖς ἀνασφάσθαι τὸ ἀρχαῖον. At quando factum est hoc? aut quo tempore Brennus exercitum in Græciam trajecit? Gellius auctor est [lib. XVII. cap. XXI. p. 412. t. II. ed. Conrad.] "Romam præter Capitolium a Senonibus captam, non longo post tempore, quam Socrates capitis damnatus est, et in carcere veneno necatus, qua tempestate nondum Philippus Amyntæ filius regnum Macedonia adeptus est." Qui bello Phocensi confecto, non ita multo post supremum diem obiit. regnavit autem annos viginti sex. Hoc igitur accidisse Gallis necesse est regnante Alexandro. nam longius non possumus suspicari. et tum quoque Brennus natu grandem fuisse oportet, cum pulsus est Delphis. Itaque quod vero proximum sit, ut Phocenses duobus suis privati sunt suffragiis, hæc primum Thessalis, deinde Philippo cesserunt. quæ Thessali suis in regem obsequiis studuerunt nunc recuperare. ob eamque causam permittebant ei penetrare angustias. Atque hoc modo, ut potui, loco valde perplexo lucem aliquam attuli. [Quæ Doua. de Thessalis, quibus a prima concilii origine fuit jus suffragii inter Amphictyones, et de Brenno disputat, castigavit Wesseling. ad Dioc. S. t. II. p. 129. 25. Beck.]

[P. 173. ed. D.] — 8. τῶν τοίνυν ἰδίων ἴψων ἐκαστον ἐθέσσειτε προσηγμένῳ] productum, at Cornificios ad verbum interpretatur, sicuti diximus. Est autem hæc hujus loci conclusio, qua propositio repetitur, illa nimirum, οὐ τὰ αὐτὰ ἐκαστον ἰσποδαίνοντες, τὰ αὐτὰ πάντως ἴσμεντες. Eadem enim apud oratores propositio est atque conclusio. proponunt enim primo quod probent, deinde idem ad extremum colligunt, atque hoc modo quasi in orbem redit oratio κεκλιμῶς. Lucianus [in φιλοφύλιῳ, init. p. 29. t. III. Reiz.] ἴψων μὲι, εἰ φιλικῶς, εἰπέτω, τί ποτὶ ἄρα τοῦτ' ἴστω, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἰσποδαίνω τῷ ψεύδεται πωρῶνται, ὡς αὐτοῖς τὴν χάριν μὴδὲν ἰσμεν λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διακίσει μάλα τὰ προσηγμένον τῶν τῶν. Sed de hac significatione hujus verbi satis jam supra dictum. aliam nuno observemus. M. Tullius [de finibus III. c. 15. et 16.] "Itemque hinc esse illud exortum, quod Zeno προσηγμένον, contraque quod ἀποπροσηγμένον nominavit, quam ateretur in lingua copiosa factis tamen nominibus et novis: quod nobis in hac inopi lingua non conceditur. quanquam tu hanc copiosiore etiam dicere soles. Sed non alienum est, quo facilius vis verbi intelligatur, ra-

tionem hujus verbi *Zononis* exponere. Ut enim, inquit, nemo dicit in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, (id enim est *προηγμένον*) sed eos, qui in aliquo sunt honore, quorūm ordo proxime accedit, ut secundus sit ad Regium principatum: sic in vita non ea, quæ primatio sunt loco, sed quæ secundum locum obtinent, *προηγμένα*, id est, producta nominentur. quæ vel ita appellentur licet (id erit verbum e verbo) vel promotæ [hinc provectionem ad honores nos *promotionem* dicimus] [p. 174. ed. D.] velut illa remota, nempe *ἀποπροηγμένα*, vel, ut dudum diximus, præposita, vel præcipua: et illa rejecta, re enim intellecta in verborum usu faciles esse debemus." hæc altera est hujus verbi significatio, digna observatione in utraque lingua, quamvis non sit hujus loci. Cic. [pro domo, c. 9.] "quem tu non pro illic dignitate produxeras, sed pro tuo scelere subduxeras." de Catone hoc dicitur, quem Clodius in Cyprum per speciem honoris summovertat, et Ptolemæi regis Cypri pecuniam deportandæ præfererat, qui P. R. heredem fecerat. Juvenalis de fortuna [Sat. I.] "atque suos ridens producit alumnos." interpres, exaltat. Arist. Philippo [Epist. I.] *οὐχ ὑπὸ τῆς τύχης, ἀλλ' οὐδ' ἀπὸ τῆς φύσεως προηγμένα*. exstat epigramma quoddam *ἐκ ἀρχαίων ἀνάξιον τῆς ταυῆς προηγμένης* [t. III. p. 168. Anal. Bruuk. t. IV. p. 135. n. 88. Anthol. Jacobs.]

Οὐκ ἰδιόαιμα τύχη σε προηγάζει, ἀλλ'
ἴνα δαίμων,
ὅς ἐστι καὶ μέγχι σου πάντο καινὸν δύναται.

hoc Gallis *avancer*. Curtius [lib. VII. c. 1.] "Omnium Philotæ amicorum hi carissimi fuerant, ad magna et honorata ministeria ejus suffragatione producti." hinc emendamus Cæsaris locum initio positum [Bell. Gall. VII. c. 39.] "Quem Cæsar ab Divitiaco traditum, ex humili loco ad summam dignitatem produxerat." non, ut legitur, *perduxerat*. Athenæus [lib. XI. p. 506.] *καλολογεῖ πάντας τοὺς καινὰς, ἔπειτα τοὺς ὑπὸ τοῦ θεοῦ προηγούμενους*. hæc de Platone. Plutarchus in Mario [c. 3. ubi tamen vulg. *προήχθη*.] *διὰ ταῖς τὴν ἄλλαις προήχθη τιμαῖς ὑπ' αὐτῶν, καὶ ποτα. Idem in Pompelo [c. 9. p. 721. t. III. R.] ἡ Σύλλας (δικάτως ἀναγορευθεὶς) τοὺς ἡγεμόνας καὶ στρατηγούς ἡμῶν βίτην, πλουσίους ποιεῖν καὶ προήχων ἢ ἀρχάς*. Siracides [cap. XX.] *σοφὸς ἢ λόγιος προῆξαι ἑαυτῶν*. "Sapiens in sermonibus se ipsam producet." sic Lat. int. Seneca: "Alit livorem infelix inertis, [Livor inera vitium. Ovid. III. ex Ponto ep. 3. 101. Douu.] et omnes destrui capiunt, [p. 175. ed. D.] quia se non potuerunt provehere: et ex

hac deinde aversione alienorum proventus, et suorum desperatione, obrutescent fortunæ animus, et de seculo quærens. [de tranquillitat. c. 2. §. 9.] Juvenalis mordacius [Sat. I. 38. a.]

"Optima summi
Nunc via processus vetula vesica
beatæ."

Has duas significationes habemus hujus verbi, quæ maxime sunt in ass. tertia est Aristotelis: legumlatores quidam, inquit, assent *δὴν μὲν παρακαλεῖν ἵνα τὸν ἀρχὴν, καὶ προτρέψουσαι τοῦ καλοῦ χάριν, ἐκ δικαιοσύνης τὸν ἑταίρῳ τῶν ἰσοῦ προηγούμενος*. [Ethic. X. cap. 10. p. 105. t. II. ed. Genev. a. p. 342. ed. Rachel.] quod Plato facit diligenter in suis legum promissis. sed hic locus nonnulli manifestus est. lego τοὺς ἰσοῦ προηγούμενους. Strabon, sic legendum esse, idem Philosophus ejusdem operis libro primo [cap. IV. p. 7. ed. Rachel. s. c. 2. p. 4. ed. Genev.] *δὴ δὲ τοὺς ἰσοῦν ἔχουσαι καλῶς, τὸν παρὶ τὸν καλοῦ καὶ δικαίου καὶ εὐλογοῦντος ἀποπροηγούμενο ἑταίρῳ. ἔχουσαι, probe educatum esse. inde ἀγωγῆ. Illo igitur ropodendum est Demosthenis verbum τὸ προηγούμενος, quod significabit antea bene educatum, et τὸ προηγούμενος, quod manifeste mendosum est apud Aristotelem, lego ἀντιθέτως hæc majoris evidentissime gratia transferendum, *ὅς οὐδὲν ἠβούλετο ἀρχεῖν προηγούμενος*, si quid præcipue quisque vellet, fieret.*

[P. 177. ed. D.] — pen. τὴν καλοῦ καὶ ἡμῶς ἀρα δὴ ποιεῖν; καὶ οὐ ταῦτα καλῶς;] Occupatio, quam Orator antiochens sibi opposit. ideo vocant vitam ἀνεύθυνον καὶ ἀπράκτων, qualis est illa Ciceronis; atque hæc prorsus similis [pro Cælio, c. 17.] "Hæc igitur tua est disciplina: sic tu instituis adolescentes?" [p. 178. ed. D.] Cum omnibus autem liberis populi jam accipere et facere miserum est et indignum, tum maxime Atheniensibus, quorum ingentes erant spiritus atque animi; quod *φρήνας* perhibetur.

— ult. *πολλὰ γὰρ καὶ δὴ ἀπὸς πενητάγιον. Ἐσοχύτης [Promotheo; 982. 1014.] πολλὰ γὰρ καὶ τὸ σπῆνδρὸν ἰλλῶν, post alteram paginam, τὸ καινὸς δὴος οὐ frequentius est *πολλὰ γὰρ καὶ δὴ*, imperativaliter.*

P. 148. i. ἀλλ' ὅς οὐτὸν ἀρέζουσι οὐδὲ ἀνάξιον ἡμῶν αὐτῶν] Sic egendum est, ut et dignitas conservetur, neque ullo modo existimatio nostra minuetur, quod facietis inquit, si mihi obteneretis. nihil autem indignitatis habuit parere Amphibiotyonum decreto.

— ibid. *οὐτὸν ἴσταν ἰδέμενος*] Hoc illud est, quo sibi optabilis aut beatius, cum dignitate otium. existimatio posita est in sapientia justitiamque, et videtur, inquit,

νῶν το ἔχων, καὶ τὰ δίκαια λέγων, ut neque
justum erat acta Amphitryonum reso-
ludere: et omnium in se concitare odia,
bellum denique movere tam levi de causa
minime certe sapientum.

— 3. πρὸς δὲ τοὺς θεαταίους ὀνειδιζόμενος
ὑπερήφανόν δὲ] Hinc jam est peroratio sive
epilogus, quo comprimit ferocitatem atque
audaciam quorundam πολέμοισιν, qui bel-
lum non providentes, neque ullum ex eo
periculum, præcipites et cæci ruebant.

— 5. βούλομαι λογιῶσθαι] Κατά-
στασις, quæ erigit exasperationem at-
que attentos facit.

— Ibid. ἡμαῖς θεαταῖς ἰδίων ἔχων ὄρω-
σῶν] Ἀπόστασις, quæ sermo est ἀσύνθετος,
nulla convictione coherens cum antecede-
ntibus, atque, ut Hermogenes, ὅτι ἰδίο-
ς εἰς ἀρχὴν ἀνάγεται. [p. 179. ed. D.]
Convictiones sunt ἄλλα, καὶ, μὲν, δὲ, et
ejusmodi. Utraque autem est σχῆμα τῆς
ἐπιεικείας, frequens Dem. frequentius He-
rodoto, qui maxime perspicuitati studeat.
apud nostram multis sunt ἀποστάσεις ἂν
καταστάσεις, quæ non perinde dilucidæ
sunt.

— 3. πρὸς δὲ τοὺς θεαταίους ὀνειδιζόμε-
νος ὑπερήφανόν δὲ] βούλομαι λογιῶσθαι]
Notandum, quod oppositū λογιῶσθαι τῇ θεα-
σίῳ τῆτι, ἔς ἑαυτῶν. Inscitia confidentes
facit, ratio bene subduota cunctantes.
Thucyd. [lib. II. c. 40.] θεῶς ἀμαθία,
λογισμὸς δ' ἔκων φέρε. ἀέρος, fidentia, in
laudem, θεῶς, confidentia, in vitio ponit-
ur, ut Cicero distinguit [Tusc. III. 7.]
et Greg. Naz. primo σταλιτυσιαῖ ἰσθία
Julianum. oratores tam confidentes λαν-
θροπῆδες καὶ βασιλεὺς Demosthenes porstrin-
git, epist. 1. [p. 1463. R.] οἶχ ἔς ἀπερῶν-
των δὲ ἡμῶν ἡγάγαν, οὐδὲ τῶν ἂν λογιμῶ
ῥηθῶς ἔ, τι ἀν τῆσιν ἰσθῶντων, ἰδοὺ μοι τὴν
ἐπινοητὴν ἐφῆμι. Tales enim libentius
audiebant, et illorum ἀμαθίαν magis e re-
pub. fuisse Atheniensium, quod mirum
est, Xenophon docet [in rep. Athen. c. 1.
§. 7.] εἰσὶ τις ἂν, τί ἂν ἂν γινώσκον ἀγαθὸν ἢ
αὐτῶν ἢ τῶν ἄλλων τοῦτων ἀνθρώπων; οἱ δὲ γι-
γνώσκουσιν, ὅτι ἢ τοῦτον ἀμαθία καὶ ἀνοησία
καὶ αὐτῶν μᾶλλον λυσιστελεῖ, ἢ ἢ τοῦ χρηστοῦ
ἀρετῆ καὶ σοφία καὶ κακία. Illorum enim
notasse temp. videtur philosophus, quæ
diceret: τὰ δὲ ὄντα, ὃ εὐλογοῦμαι πολιτεῖ-
σθαι κακῶς. οἱ δὲ ἀγαθὸν πολιτείας, εἰς πό-
λεως. [Metaph. XII. ad finem.] quo si-
gnificat, unum esse, quo mundas regitur,
Deum, πρὸς ἢ τὰ πάντα συντάσσεται, ad
unum omnia ordinata sunt, et idem eodem
libro.

— 5. βούλομαι λογιῶσθαι] volo putare
rationem vortimus. Terentius [Adelphis,
V. 3. 10.] "Rem ipsam putamus." aut
τὸ πρῶγμα λογιζόμεθα. Donatus: tracte-
mus, purgemus. [p. 180. ed. D.] "Nam
et hinc putamus, purgamenta diota sunt:"

ut Plautus ait [Captivis, Act. III. sc. 4.
v. 123.] "Nucleum amisi, reliquit pi-
gnori putamina." et Virg. [Æn. VI. 538.]
"Multa putans," ἀλλὰ λογιζόμενος. "Pu-
tare est falsa et cassa a veris et utilibus
resocare. Unde arborum purgatores pu-
tatores dicuntur." Apud Mōsam legimus
[Levit. XIX. 23.] ἔσται δὲ σφόδρα εἰς
τὴν γῆν, ἢ κέρως ἢ δάξ ἡμῶν διδωσι ἡμῶν,
καὶ καταφαινοῦνται πᾶν ἔξωθεν βρώσιμον, πρῶ-
μα θάραϊτι τὴν ἀκαθαρσίαν αὐτῶν. ἢ παρὰ
αὐτῶν τρία ἔστι ἴσται ἡμῶν ἀκαθαρσίας. B.
Hieronymus Hebræam retinens metapho-
ram: "Aufereis præputia eorum." sic
reliqui Græcorum interpretes, ἀκαθαρσί-
ατα. Quod enim supervacuum est et reso-
candum, Hebræi præputium appellant
noto sibi nomine. Festus [p. 388. Go-
thofr.] "Putas antiqui dicebant pro
puro: unde putata vites et arbores, quod
decisis impedimentis remaneret puras.
arum quoque putatum dici solet; id est
purgatum (quod illis χρῆσις ἀπερῶς), et
ratio putata, id est, pura facta." Dem.
[pro Corona, p. 303.] εἴτα σοφίζονται, καὶ
φροσι προσιταῖν, ἔς μὲν ἀκαθῶν κατ' ἔχοντες
δέξωσιν ἀπὲρ ἡμῶν, ἀμαθίαν ἔχοντες δ' ἔσται αἰ-
ρήσιν περιεῖται χρεῖματῶ τῶ λογιζοῦσθαι, ἀπὸ
καθαρῶ ὄντι αἱ ψῆφοι, καὶ μὲν πρῶς, συγ-
χεῖται, ὅταν καὶ τῶν τοῖς ἐν τῷ λόγῳ φαι-
νημένους προσδίδεται. καθαρῶ ψῆφοι, πρῶς
calculi, i. puti, ex quo λογίζομαι, putare
rationem. locus illustrem Demosthenis
apposuitur, non fraudando Josephum
Scaligerum debita primæ observantia
gloria. In fœdere antiquo scriptum fuit,
ut Carthaginienses quotannis populo Rom.
darent certum pondus argenti puri puti.
quæ duæ verba purgare putare pepererunt.
Gallius [lib. VI. cap. V. Noct.
Att.] "Veteres putare dixerunt, vacanti-
æ ex quaque ro, an non necessaria, aut [p.
181. ed. D.] etiam obstantia et aliena au-
ferre et excidere: et quod esse utile as-
simo vitio videretur, relinquere." Sic
namque arbores et vites, et sic evansi
rationem putare diotum. Est in Evangelio
S. Iohannes [cap. XV. 2.] πᾶν κλήμα ἐν
ἡμῶν μὴ φέρων καρπὸν, αἶμα αὐτῶ καὶ πᾶν τὸ
καρπὸν φέρων, καθάρσει αὐτῶ. Hæc omnia
apte cohercet; et digna erant, opinor, ani-
madversione.

— 7. καὶ οὐκ ἔστιν ἡμῶν ἀμφιπολιτείας παρα-
νεγομένης] Verbum significat cedere de
jure, unde vult intelligi, juris fuisse Athe-
nionensium, quo autem jure Amphipolim
vendicavit Philippus, ipse declarat his
verbis [ep. ad Athen. p. 164.] ἔστι γὰρ
τῶν ἑκατῶν κρητιστάτων γίγνεται, πῶς ὃ
δικαίως ἡμῶς αὐτῶν ἔχοντες, Ἀλεξάνδρου τῶ
πρωτοῦ πρῶτον κατασχόντος τῶν πόλεων; ἔσται
τοῦτων μὲν ἀμφισβητούσι πῶς, ἀξίον δὲ γί-
γνωσθαι τῶν ὄντων γαρομένης πρῶτον, ὑπερ-
χῆ μοι καὶ τοῦτο τὸ δίκαιον. ἐπιδοκίματος

γὰρ τοὺς ἄλλοις μὴ ἐμβαλόντας, ἐπὶ Λαοδαιμονίᾳ δὲ κατοικισθέντας, ἔλαβον τὸ χωρίον. de jure Atheniensium initio diximus. Æschines: ἢ εὐνοὺς ποικίλιν ἢ παραχωρητίων τῆς πολιτείας. aut suo faciendum aut cedendum reperit. Cic. [epist. ad Oct. inter opp. ad Brut. ep. 8.] "Cedam tibi in presentia foro, curia, et sanctissimis deorum immortalium templis." Idem [pro Milone, c. 27. extr.] "Quid enim de muliercula Soantia? quid de adolescente Apronio dicam? quorum utriusque mortem est initiatum, nisi sibi hortorum possessione cessasset." Hor. II. lib. II. Od. v. 17. s.]

"Cedes coemptis saltibus, et domo, Villaque, flavus quam Tiberis lavit, Cedet."

— πεν. καὶ τοὺς Καρδιανούς ἴσμεν ἔξω τῶν Χερσονησίων τῶν ἄλλων τετάχθαι] Diodorus Sic. [lib. XVI. c. 34.] Κερσόβλητον δὲ τοῦ Κένου, διὰ τὰ τῆν πρὸς Φιλίππον ἀλλοτριότητα, καὶ τὴν πρὸς Ἀθηναίους φιλίαν, ἐκχωρήσαντος τοῖς Ἀθηναίοις τὰς ἐν Χερσονησῶν ἥλασις, πλὴν Καρδίας, ἀπίστουλας ὁ δῆμος κληροῦχος εἰς τὰς σῆλασις. [p. 182. ed. D.] Ex hac donatione Cersobleptes postea tenuerunt Athenienses hanc peninsulam, eisque ad multa utilis fuit propter vicinitatem, excepta Cardia, quæ libera in medio relicta est. inde enim nomen, ut videtur, quod erat regionis illius mediterraneum: quam cum sæpe tentassent Athenienses in suam dititionem cogere, nunc, ut pax esset, illud inceptum omiserunt. Est autem hæc Cherronesus Thraciæ pars extrema, in mare Ægeum prominens. Strabo: καὶ ἡ Θρακία Χερρόνης ἀπολαμβάνει πρὸς τὸ Ζώνιον τὴν τε μέλαινα κίλιον, καὶ τοὺς ἰσθμῶν τοῦ Μακεδονικός. [lib. II. p. 148. ed. Alm.] Est igitur promontorium ut Sunium, et κατ' ἔξοχὴν absolute dicitur, ut Cherronesus Taurica ad Pontum. χερσος autem pro terra ponitur continente, sed proprie est inculta terra. "per agrum hominis pigri transivi," inquit Salomon, καὶ ἰδοὺ ἔδος ἐχρησῶτα. [Prov. XXIV. 31.] hinc χερσοναία γῆ, terrestria animalia. Civis Χερσονησῆσις, at Xenophon habet Χερσονησῆσις, at νησιώτας, pleonasmō magne vocalia. sic dicimus: πρὸς ἕνα καὶ μὴ γένος, ἡλιαῖος, στρατιώτης, Σικελιώτης, Ἰταλιώτης, non ἡλιαίτης, στρατιώτης, Σικελίτης, ἀπὸ τοῦ ἡλιαία, στρατιά, Σικελία. nimis enim exiliter hæc sonant.

ult. καὶ τὸν Κάρα τὰς ἴσους καταλαμβάνει] Ἀζήσιος ab indignitate personæ. nihil enim Caribus vilis, qui mercenarii milites erant, et venales animas habebant. Hom. [Iliad. IX. v. 378.] τίω δὲ μιν ἐν Καρῶν εἰσι. Achilles hoc de Agamemnone, quem sprevit omni muneribus. M. Tullius [pro Flacco, c. 27.] "utrum igitur nostrum est, an vestrum hoc vetas prover-

bium, Phrygem plagis fieri solere meliorem? quid de tota Caria? nonne hoc vestra voce vulgatum est, [p. 183. ed. D.] si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum." ἐν Καρῶν ὁ ἀθήσιος. Carem autem non pro gente dixit, ut Livius Patrum, Romanum, sed vult intelligi Mausolam, ut quæ Philippum nuncupat τὴν Μαυδοῦσα, et Livius Annibalem, Patrum. et per contemptum, gentis, non suo nomine appellat, Diodorus Sic. [lib. XVI. c. 36.] ἐπὶ δὲ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς, Μαυδοῦσος ὁ τῆς Καρίας δυναστὴς ἰταλιώτης, ἀρχὰς ἔτι εἰκοστήτουσα. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδέξαμεν Ἀρτημιώσις, ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ, ἰθακώτης ἔτι ἔτι. quæ magnificum extraxit monumentum marito, quod appellatum est ab eo Mausoleum, numeratumque inter septem orbis terrarum miracula. Martialis [lib. de Spectac. carm. 1.]

"Barbara Pyramidum sileat miracula Memphis,

Assiduis jaetet nec Babylona labor.—
Aere nec vacuo pendentia Mausolea
Laudibus immodicis Cares in astra ferant.

Omnis Cæsareo cedit labor Amphitheatro.

Unum pro cunctis fama loquatur opus."

Hinc magne moles sepulcorum Mausolea dictæ. Suetonius [Caligula, c. 15.] "Germanioi cineres Mausoleo Cæsarem illati," nec non quodvis monumentum. Idem [in Vitellio, c. 10.] "Lapidem memoris Othonis inscriptum intuens, dignum eo Mausoleo ait." ἴσους intellige τὰς Κυκλάδας καὶ Σποράδας, sparsas in Ægeο mari.

P. 149. 1. καὶ Βυζαντίους κατάγειν τὰ πλοία] Athenienses plurimo Græcorum omnium utebantur importato frumento propter soli sterilitatem. deportabant autem e Ponto, atque de Taurica Cherroneso, quæ fertilissima erat frugum. [Dem. ad Leptinem, c. 27. s. p. 38. sa. Wolf.] quo sæpe fiebat, ut Byzantii, [p. 184. ed. D.] quorum urbs sita est ad Bosphorum Thraciam, quod fretum perangustum est, interciperent naves. πλοίων enim mercatoria navis est sive oneraria. nec solum erat piratarum κατάγειν τὰ πλοία, sed pacati quoque solebant cogere in medio cursu naves frumento onustas ad se appellere, frumentum vendere. Dem. [πρὸς Πολυκλεία, p. 1207.] ἔτι δὲ τῶν ἰσθμῶν καὶ τῶν ναυκλήρων πρὸς τὸν ἰσθμὸν ὄντων ἐκ τοῦ Πόντου, καὶ Βυζαντίων καὶ Κυζικηνῶν κατάγειν τὰ πλοία τῆς ἰδίας ἕκασα χρείας οἴτου. mercatores intelligere debemus eos, qui frumentum advehebant Athenas. Idem in eadem [p. 1217. s.] εἰσαγγαλλῶνται δὲ, ἔτι

Βυζάντιοι καὶ Καλαυδοὶ πάλιν καταγγί-
 τὰ πλοῖα, καὶ ἀναγκάζουσι τὸν σίτον ἐξαιρέ-
 σθαι. quod est exonerare, sed frequentius
 καταγγεῖν τὰ πλοῖα praedonum est, aut eor-
 um, quibus datur licentia impunitasque
 praedandi. Dem. [περὶ τῶν ἐν Χερρόνησῳ, p.
 96.] εἰ γὰρ δυνά ποιεῖ Διοπίθης, καὶ κατα-
 γι τὰ πλοῖα, μικρὸν, ἢ ἄλλοις Ἀθηναίοις, μι-
 κρὸν ἐπιπέμειν ταῦτα πάντα καλοῦσαι δύναται ἐν
 ediotum scilicet tabella propositum, aut
 literis ad Diopithem dato. Kat apud eun-
 dem in epistola quadam Philippi [pro Co-
 rona, p. 251.] διώσκει τὰ νῦν καταχθόντα
 πλοῖα πρὸς ἡμᾶς ἀφίξει ἡμῶν. Dem. ἐξ-
 ὀμιονία ἐπιμένει ἐν μὲν σὺλα δὸν Ἀθηναίους, περ-
 σικονία ἐπιμένει ἐν ἑξωτερῶν ἐν ἑξωτερῶν, ubi
 non est praedandi licentia Atheniensibus; id est,
 τοῦ τὰ πλοῖα καταγγεῖν ἐξουσία. id est, in
 peccato, non hostico. atque in eadem: στυ-
 γήματα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἐπὶ τούτων θα-
 λασσιῶν ὄντων, ὅσπερ ἡδομῶν σὺλων θα-
 σσιῶταις κατὰ Ἀθηναίων. [ἐν τῷ πρὸς τὴν
 Λακεῖτου παραγραφῶν, p. 927.] τὰ σὺλα,
 letters of mark. Quo fuit impositas no-
 bili Francisco Draco, Reginae temporibus
 felicitis memorie, concessa, cum Hispanis
 sumus non amici. Est in lexico Crispiani,
 ἡ σὺλα, ἡ: quod falsum esse haec arguunt.
 [p. 185. ed. D.] hisce illud Apostoli:
 βλάπτει, μή τις ἡμᾶς ἴσται ἐσουλωνῶν διὰ
 τῆς φιλοσοφίας καὶ κατὰ ἀπάτης. [ad Col.
 II. v. 8.] non, ut interpretes, verbum est
 militare, quod significat praedam abigere.
 hoc est enim λαπλατῆν, nec λαφυραγωγίαν.
 id enim est spolia detrahere post praedium.
 sed, ut ex his manifestum est, a praedoni-
 bus sumptum. Dem. καὶ φανερὸς ἦδη τὰ
 πλοῖα ἐπεσὺλοτο. Aeschines [περὶ τῆς εὐ-
 ρακῆς, p. 250.] κατῆγον δὲ τὰ πλοῖα καὶ
 τοὺς Ἕλληνας ἐν τῆς κοινῆς θαλάττης. Prae-
 dones exceptabant, at quos homines? Grae-
 cos. unde? e mari, quod commune est
 omnibus. dum indignitates.

— 4. οὐκ οὐκ εὐδὲς καὶ σφρόδλον] Neque
 hic a solita libertate discessit, quam alii
 παρρησίας, auctor ad Herennium licentiam
 appellat, ut dixi. Polybius [IV. 17. 1.]
 εὐδὲς καὶ παιδιῶν πρᾶγμα ποιεῖν. Plato
 [de repub. III. p. 290. a. t. VI. ed. Bip.]
 εὐλογία ἔρα, καὶ εὐαρμοστία, καὶ εὐσημοσύ-
 νη, καὶ εὐφροσύνη, ἐν ἡδονῇ ἀγαθῶν, οὐχ ἢ
 ἄνοιαν ὄσαν ἰσχυροποιεῖται καλοῦμεν ἐν εὐ-
 θυνῶν, ἀλλὰ τὴν ἐν ἀλλοθῶν εὐ τὴν καὶ καλῶς
 τὸ ἴδιον κατισυνασμένῃ δυνάμει. atque hoc
 illud est, quod Persius occinit [Sat. II.
 73. a.]

“Compositum jus fasque animi, san-
 ctosque recessus
 Mentis, et incoctum generoso pectus
 honesto.”

Quamquam hoc aliam quoque Platonis li-
 brum respicit: qui in IV. de repub. τῶ-
 νων τῆς δικαιοσύνης ὄρον [p. 355. 378. a. t.

V. Bip.] esse ait, quum quumque pars ani-
 mi, sicut et civitatis, τὰ ἑαυτοῦ πρᾶτται,
 suas res agit, nec, quod alterius est, ap-
 petit: quum ratio imperat, appetitus
 obtemperat. hoc namque est, compositum
 jus fasque animi, atque illa εὐαρμο-
 στία καὶ εὐφροσύνη, quam Philosophus vult
 esse εὐθύνῶν, id est, τὴν εὐ καὶ καλῶς
 τὸ ἴδιον κατισυνασμένῃ δυνάμει. [p. 186.
 ed. D.] neque enim fas est appetitum non
 parere rationi, nec sine nefario scelere
 jus hoc violari potest: in quo Plato sum-
 mam justitiam ponit. idem [in Legibus],
 ut haec quoque accommodet civitati, τὰ
 πρᾶτται τὸ πλῆθος εὐκαίως τῆς ψυχῆς ait, affectus
 plebem animi dicit esse, τὸ δ' ἡγεμονικόν,
 regis instar, qui regat et coerceat affectus.
 quod equidem miror doctissimum virum,
 qui tam diligenter et pereruditè scripsit
 in Persium, non animadvertisse, vult enim
 Plato [de rep. V.] τὴν ἀδικίαν ἐναντίον
 εἶναι μέγιστος τινὸς τῶν δὲ τῆς ψυχῆς, con-
 stitit enim ἐν τῇ ψυχῇ πολιτικῶν partium
 inter se, quae sunt tres. constat autem,
 Persium in multis imitari Platonem. Sed
 τὴν ἀνοιαν, εὐθύνῶν discimus, inquit, ἰσχυ-
 ροποιεῖται, hoc est, ut diximus ex Ulpiano,
 τοὺς εὐφροσύνης ὄρον, καὶ ἀπειροσύνη τῆς ἀνο-
 κίας. M. Tullius [ad Atticum lib. IX. ep.
 10. p. 56. Grev.] “Et nunc ita video,
 bellum infinitum junctum miserrima fuga,
 quam tu peregrinationem ἰσχυροποιεῖται.” bel-
 lum infinitum est πόλεμος ἀκρίτος καὶ μὴ
 δυνάμενος κερῖν λαβεῖν, de quo satis dictum
 est. ambiguitas autem diversa significatione
 τοῦ εὐ, quod et facile et bene accipimus.
 inde εὐθύνῶν, bene moratus: et εὐθύνῶν, sim-
 plex, apertius, ἰσχυροποιεῖται, ἀνοκίας, minime ma-
 lus, half a fool, qui in Saoris parvulus,
 Hesiodo ἴσται, facilis, εὐθύνῶν, quae
 facile circumvenitur. Tacitus [Annal. III.
 c. 8.] “haec palam et vitato omni secre-
 to: neque dubitabant praescripta ei a
 Tiberio, quum incallidus alioqui et facilis
 inventa, similibus tum artibus uteretur.”
 de Druso Tiberii F. εὐθύνῶν ἐν τῇ νόστῳ,
 γαστρονομικῆς κακοθυμίας ἐχρήσατο. incallidus
 et facilis, εὐθύνῶν. εὐθύνῶν facilitatem reddi-
 mus, [p. 187. ed. D.] quae est etiam εὐ-
 κολία sed diversa significatione, ut initio
 diximus. Cic. [in Lælio, c. 3.] “quid dici-
 cam de moribus facillimis?” cui contra-
 rius δυσκόλος, morosus. Aristoteles [II.
 Rhetorices cap. XII. §. 14. ed. Schröd.]
 ait, omnes adolescentes esse εὐθύνῶν, καὶ
 εὐθύνῶν, διὰ τὸ μῆτιν τεθνευσμένους
 πολλὰς ποικίλας, quia pondum experti sunt
 multas improbitates. Unde illud Theop-
 didis [lib. V. c. 105.] μακαροποιεῖται ἡμῶν
 τὸ ἀπειροποιεῖται, εὐ ζῆλοισιν τὸ ἀφρον. “ut
 quisque est vir optimus, haec difficillime
 alios esse improbos suspicatur.” Scitum
 hoc Ciceronis ad Brutum [in epist.] Di-
 vinus Plato [de rep. III.] διὰ δὲ καὶ εὐθύνῶν

δύς, τίς ἔστιν ὁ ἰσχυρὸς φαίνονται, καὶ εὐεχέως ἀνάσσει ὡς τὸ ἀδικῶν, ἔτι μὴ ἔχοντες ἢ αὐτοῖς παραδύματα ἰσομοιᾶσθαι τοῖς ποταμοῖς. Contra senes καχίσθηται καὶ κακὴ δύς, κατρί, veteratores. ἔστι γὰρ κακοδύς, τὸ ἔσθ' τὸ χεῖρον ἰσολαμβάνειν ἕκαστα. quod quid sit, manifestius docet Rhet. et philosophus libro III. [Rhet. c. 15.] ἰσχυρὸς ἐπὶ αὐτῷ ἰσχυρῶτα πλείονα ἔκαστα παραδύται, τῷ μὲν διαβάλλοντι κακοδοσίῳ, ἔτι τὸ χεῖρον ἰσολαμβάνοντι, τῷ δὲ ἀπολομένῳ ἔσθ' τὸ βέλτιον. ut Diomedes dicit se elegias Ulysem potissimum rei gerendæ socium, quia fortissimum iudicavit. [Iliad. X. v. 243. s.] alius dicit, ut ignavum et non æmulum gloriæ. Dem. [de Corona, p. 228.] κακοδοσίος δὲ ἔσθ', ἀλοχίον, τούτο κερταλαῖς αἰθέρας αἰθέρας, si me credidisti teum ordinem in dicendo, quem tu præscribis, secutarum.

— ibid. σχήτλιον Eustathius παρα τὸ σχήτλιον καὶ τλήναι κατ' ἀντίφρασιν. Dem. σχήτλιον γὰρ ἂν εἴη τούτῳ γὰρ ταυτίσθαι δυνάσθαι. Unde σχήτλιασμός καὶ δυνάσθαι in perorationibus potissimum. Idem: σχήτλιος, ὁ ἔδης, καὶ ἰσαμῆς, καὶ σφοδρῆς. vehementer, acer, impiger per contrarium. καὶ ἀνατάσχετος καὶ τυραννίας, ὁ μὴ εἰδὸς ἀνασχέσθαι καὶ τλήναι. προσέτρε καὶ πατρί. [p. 188. ed. D.] rocta autem significatione ὁ κερταλαῖς καὶ ἀπένδρος, ἔστιν ὁ μὴ ἀκων, ἀλλ' ἑπιμένειν τυραννίᾳ παρέξει τῷ ἀσυνάμῳ. ut σχήτλιος εἰ, Ὀδυσσεύ, εἰ παύσασθαι δὲς Ὀδυσσεύς. Hor. [Epp. I. 7. 40.] "proles patientis Ulyssæ." Telemachus. multa enim significat hoc vocabulum, sed omnia ex eodem origine, inquit, egregius ille artifex, quæ singula invenies apud Homerum.

— 5. οὐρανὸν ἴδου προσπαγγυμένους Dem. [Philipp. IV. p. 149.] τί ποτ' ὄν ἰσχυρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἰσχυρὸν αὐτὸν αὐτὸν τρέψω προσφέρειται; Hebr. XII. [v. 7.] si vultis ἰσχυρῶτα, ἢς υἱοῖς ἡμῶν προσφέρειται ὁ Θεός, ut ovis filii, vobiscum agit Deus: vel ut filii, ut vobis Deus offert. Plato [Charmide, p. 131. t. V. ed. Bip.] σὺ μὲν ἢς φέροντες ἡμῶν εἰδέναι περὶ ὧν ἡμεῖς, προσφέρει περὶ ἡμῶν. tu mecum agis, quasi ego profiterer, me scire ea omnia, de quibus quero. secundum tabula regis divinæ doctet, εἰς δὲ προσφέρειται τῷ πλάσθιν. quomodo sit agendum cum proximo.

— ibid. περὶ τῶν οὐρανῶν Ἀθηνάσθαι τὴν Ἀμφικτυονίαν καὶ τὴν Ὠρωπὴν. hæc enim oppidæ Athenienses sibi asserbant, et sæpe vindictis amissa repetebant: nec non insulas, quæ, postquam maris imperio potiti sunt, in illorum erant ditiose.

— pen. καὶ ἀπαλασθῆναι Quid enim tam necessarium, quam victas quotidianas? frumentum autem navigia deportabant, ut diximus: quæ Byzantii, quum præcæti non erant, exceptabant. Plinius [lib. VII. cap. XXX. s. XXXI. Hard.]

"Sed quo te, M. Tulli, placito tacem? te dicente, legem agrariam, hæc est alimenta sua abdicaverunt tribus." sic pop. Atheniensis, quo pacem conservaret, alimentum abdicavit quodammodo.

— ibid. περὶ ἀπαλασθῆναι Σύμμακτος, ἀπαλασθῆναι τῶν.

[P. 189. ed. D.] — ibid. περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς οὐαῖς Proverbium est περὶ τῆς οὐαῖς. sed sic solet Dem. nonnunquam μεταποιεῖν τὰς παραμίας ἔσθ' τὸ συμφέρον, ut diximus. per se enim sæpe sunt triviales et στυλαῖς. hic autem locus exponendus est ex superiori, τῆς Πυλαίας δὲ ἐπιθυμῶν, καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀποστυμῶνται, δυνάσθαι γὰρ γὰρ γὰρ. quæ duo suffragia Philippo concessa erant Amphictyonum consensu. sed Thessali reddi sibi volebant, eoque multa indalgebat regi, quorum fuerant post sacrilegium Phocensium.

Dem. [Philipp. IV. p. 149.] οἷα ἔσθ' ἀπαλασθῆναι λέγειν ἐν Θεσσαλίᾳ τὰ Φιλίππου, μὴ συναναπαύσθαι τῷ πλείονος τῶν Θεσσαλῶν, τῷ τοῖς τυραννῶν ἑκατῶν φιλίππου αὐτοῖς, καὶ τῶν Πυλαίας ἀποδοῦναι. reddi non potuit, quod non ante habuerant. [Imo Thessali veteri possessione fuerant a Phocensibus dejecti eamque recuperare anno studebant. v. Auctor argum. ω. παραστ. et Wesseling. ad Diod. S. t. II. p. 129. Beck.] Diodorus Sic. [lib. XVI. c. 60. ubi omnino vid. Weessel.] ἴδου ὅν τῆς οὐαῖς μεταδοῦναι φιλίππου καὶ τοῖς ἀπαλασθῆναι τῆς Ἀμφικτυονίας, καὶ δὲ φέροντες ἔχου, ἢς πρότερον εἰ καταπαλασθῆναι φασὶς εἶχον. et deinceps Thessali. Hoc impedire aut velle rescindere, perinde esse ait, ac si de umbra contenderent. nullius enim ad pacem atque concordiam esse momenti. τῶν Ἀμφικτυονίων κοινῶς Amphictyonum interpretatus sam. Dem.

[pro Corona, p. 276.] ἐπὶ ἰσχυρῶν Κασπαγέου, ἰσχυρῶν Πυλαίας, ἴδου τοῖς πύλαγας, καὶ τοῖς οὐαῖς τῶν Ἀμφικτυονίων, καὶ τῶν κοινῶν τῶν Ἀμφικτυονίων. Etymologus: ἰσχυρῶν δὲ πύλαγας, παρα τὸ ἐν τῷ Πυλαίᾳ ἀγορεύειν. idem ἰσχυρῶν. ἀγορεύειν enim dicere, μεταποιεῖν, memorare, mentionem facere. De asini umbra nota est fabula. Sed nos referemus etiam ἐπὶ Σεβαστῆ Aristophanis [ad Vesp.] Demosthenes noster, quum causam aliquando capitalem ageret, iudices autem dormitarent, [p. 190. ed. D.] neque attente satis audirent, [p. 190. ed. D.] inquit, attenditis, o viri, rem vobis narro lepidam. Juvens quidam asinum Athesis Megara conduxerat. sed aestu magno dempta sarcina, jumentum sub umbra latebat. Exturbatus autem ab agasone, cum diceret se asinum locasse, non umbram, eum vero, inquit, utramque conduxi. Umbra enim sequitur corpus, ejusque individua est comes. quid multa? ex hæc altercatione in jus itum est. Hæc

eum dixisset orator, arrectis iudicum auribus descendit. iudices autem hujus narratione leprore capti, revocabant eum et causam porroare jusserunt. Tum ille rursus ascendens: *ὁρῶ μὲν ἴσως οὐκ ἔστιν ἀνάγκη, ἃ ἀνδρες, ἐπιθυμῶντι, ἀδελφοὺν δι' ἀποκρίσεις περὶ ψυχῆς, οὐδὲ τῆς φωνῆς ἀπὸ χειρῶν.* sic suo more *ἑδυμμηματικῶς*, sic addit Schol. *ἄλλα δὲ λέγουσι, ἔτι ἄδύνατον εἰς ἀλλοφῶς τὸν ἴσον ἡμισθέσαντο.* *ἔπειτα, φασί, καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης περὶ τῆς ἐν ἀλλοφῶς οὐκ ἔστι φωνῆς.* Sed nos alium esse censemus ad proverbium, non ipsam directe positum. Hæc divinatione nostra erat, quam ab Harpocratione firmatam postea vidimus, cujus hæc sunt: *Ἀδύνατος φασὶ τὸν κερὶ τῆς ἴσου οὐκ ἔστιν ἀποκρίσεις ἀπὸ τῶν χερῶν λέγοντος, περὶ τῆς ἐν ἀλλοφῶς οὐκ ἔστι.* quod sane verissimum est.

P. 149. 4. *πρὸς ἑλάντους καὶ δ' ἴνα* Ne quid ornatus huic oratione decisset, mirifice concludit eam enthymemate insigni: cujus que vis et ratio sit, que gratia, exponam pluribus: ut ante oculos habeant adolescentes, quod observent in hoc oratore atque aliis cum maximo fracta. Dem. [e. Mid. p. 532. R. s. cap. 16. ed. Spalding.] *εἴτα τὸν μὲν χερῶν οὐδ' ὁ προσκαλέσας κατὰ τὸ νόμον ἀξίμιος ἴσως,* [p. 191. ed. D.] *τὸν δὲ χερῶν αὐτὸν οὐδ' ὁ συγκαλέσας παρὰ πάντας τοὺς νόμους οὕτω φησὶ, εἰ δόξαι δύναι; προσκαλέσιν, in jus vocare.* Et sat hoc non minus insignie enthymema rhetoricam, cui consimile est, neque egregium minus illud Pauli [Act. XXIII. 3.] *καὶ εὐ καὶ ἐπὶ κέρων με κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρανομῶν κακίαις με τύπτεσθαι;* καὶ ponitur ἀπὸ τῶν αἴτια. Latina enim a Græca dicitur conjunctio. Virg. [Georg. II. vs. 433.]

“Et dabant homines serere atque impendere curam?”

εἴτα ἀμφιβάλλομαι; Hæc enthymemata consueverunt ex contrariis. in Demosthenis autem plura sunt contraria. majora enim et minora atque etiam relata præsertim apud rhetores pro contrariis habeantur. contraria sunt hæc τὸν νόμον καὶ παρὰ πάντας τοὺς νόμους, relata *χερῶν τὸς καὶ χερῶν*, minora et majora ὁ προσκαλέσας, καὶ ὁ συγκαλέσας. Sic videtur in hoc, quod habemus præ manibus, *συγκλῆ τὰ ἔπαιτια, videlicet τὸ πρὸς ἑλάντους καὶ δ' ἴνα, καὶ τὸ πρὸς ἑπαιτίας, τὸ περὶ τῶν ἀλλοφῶς οὐκ ἔστι.* Item τὸ ἴσον καὶ τὸ ἴν. illud enim præteritū temporis est, ut grammatici docent. postremo τὸ οὕτως προσεπιχθῆσαι, id est, tam pacificus, καὶ ὠλεμιστῆσαι. Quintilianus [lib. VIII. cap. V. p. 721. s. ed. Barr.] “Enthymema quoque est omne quod mente concipitur: proprie tamen dicitur que est sententia ex con-

trariis, propterea quod eminere videtur inter cætera, ut Homerus poeta, urbs Roma. pro Ligario, Quorum igitur impunitas, Cæsar, clementia tue lans est, eorum te ipsorum ad crudelitatem aconet oratio!” hæc Fabius. Atque eadem fere M. Tullius [in Topicis, c. 13.] “Ex hoc illa rhetorum sunt ex contrariis conclusa, que illi enthymemata appellant, non, quod non omnia sententia proprio nomine enthymema dicitur: [p. 192. ed. D.] sed ut Homerus propter excellentiam commune postarum nomen efficit apud Græcos suam; sic quum omnia sententia enthymema dicitur, quia videtur ea, que ex contrariis consueviatur, acutissima, sola proprie nomen commune possidet.” Bene acutissima. his enim, quum loco ponantur, nihil festivius, nihil acutius. Hermog. [Invent. lib. III. cap. I. p. 68. ed. Sturm.] *καὶ μὲν καὶ τῶν ἐπὶ τούτοις ἑδυμμημάτων ἡμεῖς παραφράζομεν, ἑφ' ὃν τὸ ἀκρίβειον τῆς ἀκριβέστερος παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις εἰρησῆται.* sic lego, non ἑφ' ὃν ἀκριβέστερος, acumen, acrimonia. Sed quum Cicero et Fabius ante eum hæc notantur, quos constat antiquiores fuisse, quomodo gloriatur eum esse hoc *παρὰ τῶν*? Non ipsa enthymemata Hermogenes apud oratores primas animaverit. nam neque Aristoteles ea nesciebat, ut mox docerimus. sed hoc Tarsensis ille princeps omnium vidit, non esse hæc *ἑδυμμηματα, ἐπιχειρήματα* (sic enim appellantur argumenta) sed *ἐπιχειρήσεις τῶν ἐπιχειρημάτων*, que ducuntur vel ab exemplo, vel a majore, vel minore, vel pari, vel simili, vel contrario. Quod verum esse, locus ille contra Midiam evidenter ostendit. τῶ γὰρ ἀπὸ τῶ ἐλάντους ἐπιχειρήματα illud enthymema subjunxit. Sed Hermog. τὰ ἐπιχειρήματα sumi vult in τῶν περιστάσεων, que sunt hæ, τίς, τί, ἴσως τίς, ὡς, ὡς, ὡς. ἡγχιζομαι δὲ ex illis locis, quos enumeravi. tum inferri τὰ ἑδυμμηματα. Sic enim ille artifex [III. de inv. p. 114. ed. Sturm.] *ἡγχιζομαι δὲ πᾶς ἐπιχειρήματα ἀπὸ τούτων, ἃ δεικνύσι τινος εἶναι ἐπιχειρήματα, ἀπὸ ἐπὶ παραβολῆς, ἀπὸ ἀναδεδήγημας, ἀπὸ μεταφορῆς, ἀπὸ μίμης, ἀπὸ ἴσου, ἀπὸ ἰσοτιμῆς.* Sed sive hæc argumenta dicenda sint, sive exornationes argumentorum, in re nihil interest, de nomine omnia controversia existit. [p. 193. ed. D.] In illo quidem contra Midiam loco, si placet inquirere, nullum est aliqua circumstantia præcessisse argumentum reperies, cujus *ἐργασία* sit ἀπὸ τῶ ἐλάντους, sed ex eo, quod minus erat, principale argumentum trahi. deinde subnecti, tanquam *ἐπιχειρήσεις, τὰ ἑδυμμηματα*, quod retulimus. Novisse autem Aristotelem hoc quoque enthymema, non solum illud, quod

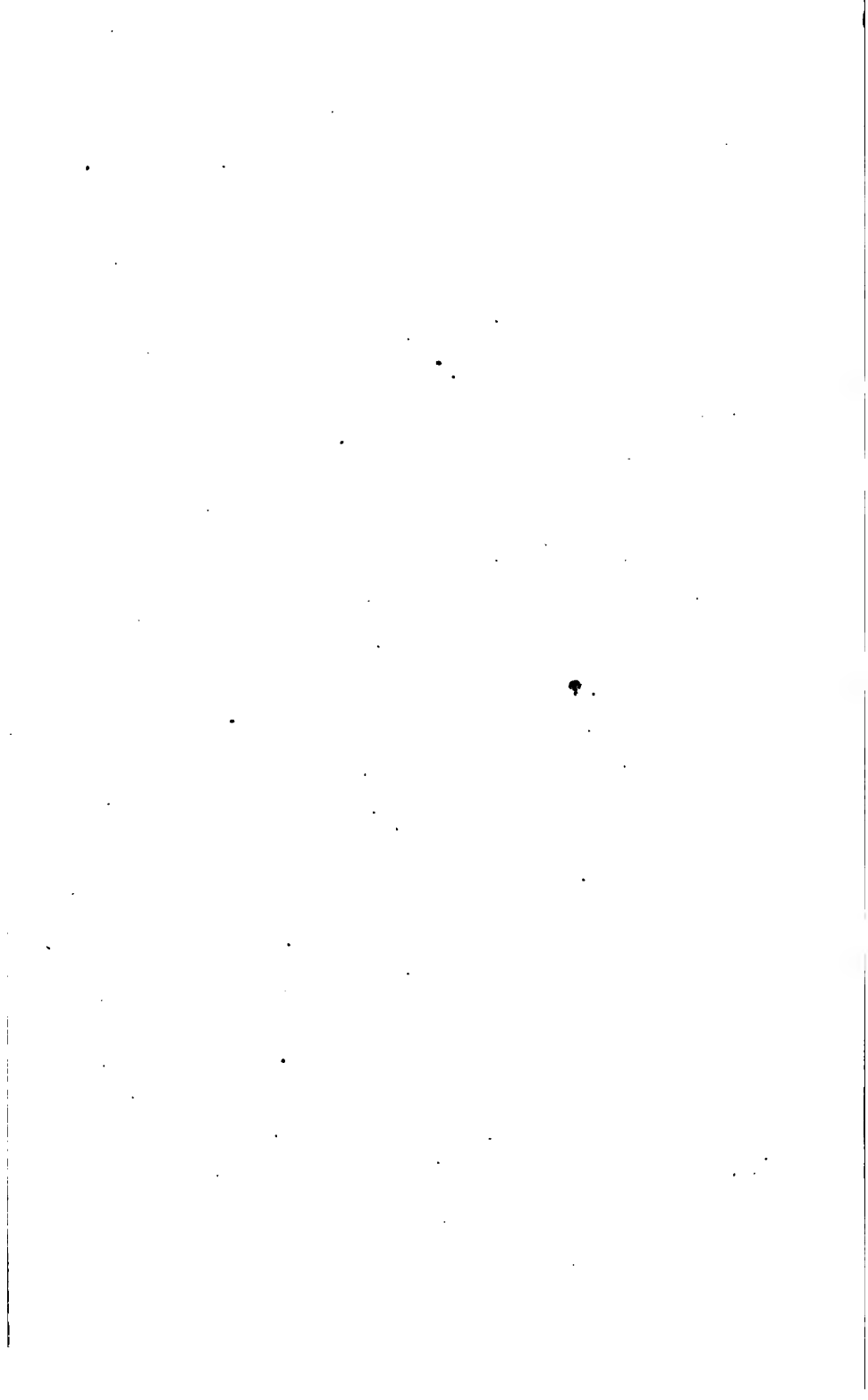
Fabius ex illo rhetoricorum syllogismum vocat, ex his lib. II. Rhetorices [c. 23. §. 69. ed. Schrader.] manifestum est: *ὅτιν τόδε τὸ ἰθὺρημα, εἰ φεύγοντες μὲν μαχόμεθα, θάνατον κατέλθωμεν, κατελθόντες φευξόμεθα, ἕπαις μὴ μαχόμεθα;* nihil hoc fingi potest *δριμύτηρον*. κατελθόν est exsolutum, qui in patriam redeunt. *κάθοδος*, reditus. Neque hic philosophus hoc in præceptis modo notavit, sed ipse etiam, ut est omnium elegantiarum magister, concinnum et rotundum enthymema confecit, loquens de iis, qui pretio magistratam emunt [Polit. II. cap. X.] *ἰθὺρημα: δι' ἡλικίον καρδαίωσι τοὺς ἰσχυρούτους, ὅταν θανάτου ἄρχωσι. ἄποσι γὰρ, εἰ πίσις μὲν, ἱπικὴ δὲ, βουλήσεται καρδαίωσι, φαιλότερος δ' ἂν οὐ βουλήσεται θανάτου.* hic primum est *ἰσχυρίσμα* ἀπὸ τῶν ἰσχυρίων. τὸ γὰρ καρδαίωσι καὶ τὸ θανάτου ἰσχυρία. Deinde *ἰθὺρημα* καὶ *ἰσχυρίσμα*. Et hoc suum inventum esse Hermogenes merito gloriatur. hanc enim *πυρολογία* ante eum nemo vidit, ne Cicero quidem. Fabius certe τὰ *ἰθὺρηματα* inter figuras et ornamenta dicendi retulit: et sane nullum est ornamentum orationis insignius. Sed hoc sciendum est, non omnia enthymemata esse *ἰσχυρίσμα* τῶν *ἰσχυρίσμα*, sed quædam absoluta sunt, ut ita dicam, quæ per se constant, [p. 194. ed. D.] neque ullam habent ad antecedentia relationem: cuiusmodi sunt illa exempla Ciceronis in Topicis [c. 13. extr.] "Hunc metuere: alterum in metu non ponere. Eam quam nihil accusas, damnas: bene quam meritam esse autumas, dicis male mereri: hoc quod scis, prodest nihil: id quod nescis, obest." et hæc Pauli, quæ, qui vir his quoque in literis fuerit apostolus, declarant [Rom. VI. 2.] *ὅστις ἀπεδάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ, πῶς ἔτι ζήσομεν ἐν αὐτῇ;* et [Gal. II. 14.] *εἰ σὺ Ἰουδαίος ἰσχυρίσῃ, ἰθὺκῶς ζῆς καὶ οὐκ Ἰουδαίως, πῶς τὰ ἔθνη ἀναγκάζεις Ἰουδαίω;* Sed agendum (hunc enim locum perpulire ad unguem statuas) hoc genus Cicero dicit tertium esse dialecticorum concludendi modum secundum Stoicos. ait enim [c. 13. §. 54.] "Cum autem aliqua conjuncta negaveris, et his aliis negatio rursus adjungatur, et ex his primum sumpseris, ut quod relinquitur, tollendum sit: is tertius appellatur conclusionis modus. Ex hoc illa rhetorum sunt ex contrariis conclusus, quæ illi enthymemata appellant." Hæc perobscura sunt: sed appositione exemplorum fient illustriora. Utatur autem primum ipsis Ciceronis exemplis. "Cum aliqua conjuncta negaveris," ut, Hunc metuis, alterum in metu non ponis. "et his alia negatio rursus adjungatur," ut, Non et hunc me-

tuis, et alterum in metu non ponis. "et ex his primum sumpseris." At hunc metuis. "ut quod relinquitur, tollendum sit." Ergo et alterum in metu ponis. per affirmationem enim negatio tollitur. Non id quod scis, prodest, et quod nescis, non obest. ut quod scis prodest. ergo quod nescis, similiter obest. vel sic; Non quod et nescis obest, et quod scis nihil prodest. at obest quod nescis. ergo quod scis favet. contra Septuaginta illud [in Ajaee, vs. 554.] *τὸ μὴδὲ φροῦν ἔγνωσεν ἔβας.* [p. 195. ed. D.] Tale est illud Demosthenis [pro Corona, p. 229.] *οὐ γὰρ δίκου Κτισσιφάντα μὲν δίκουσι δίκουσι δ' ἐμὲ, ἐμὲ δ', οὐκ ἐξελθῆναι ἐτόμιζεν αὐτῶν, οὐκ ἂν ἰσχυρίσασθαι.* primo fuit ex contrariis enthymema, *Κτισσιφάντα μὲν δίκουσι δ' ἐμὲ; ἐμὲ δ' αὐτῶν οὐκ ἰσχυρίσασθαι.* τὸ γὰρ δίκουσι καὶ τὸ γράφασθαι sunt idem, *accusare et persequi.* quare τὸ οὐκ ἰσχυρίσασθαι, ἀπίσχυρις est τοῦ δίκουσι. erant igitur repugnantia et non consentanea, neque ejusdem hominis, quæ fecit *Æschines*. Sic autem hoc enthymema fit syllogismus tertio concludendi modo. et Cicero docuit. non Ctesiphontem potest persequi propter me: me ipsam autem si convincere se posse speraret, non accusasset. at Ctesiphontem mei causa persequitur. ergo me quoque accusasset, si reum peragere se posse consideret. Sic enim Cicero [in Topicis, c. 13. §. 53.] "Non et legatum argentum est, et non est legata numerata pecunia. legatum autem argentum est. legata igitur numerata pecunia." Hæc, ut locum Ciceronis involutum explicaverimus. nunc redeamus ad id, quod agit. Hermogenes argumenta sumi docet ἀπὸ τῆς *καρδαίωσι*, ἀπὸ *παραδείγματος*, etc. tum addit enthymemata. noster monet, pacem esse retinendam propter theobandem ejus et commoda, exemplis Theoborum, quibusdam de Oropo bellaverant, Philippi, quicam de Amphipoli contenderant, Cardianorum, Byzantium, Mausoli, quorum omnium injurias, ne pacem violarent, patienter tulerunt. tum infert: Nonne igitur statum et miserum est, *πρὸς ἑκαστοῦς ὁδῶναι προσηχημένους πρὸς τῶν οὐκίαν καὶ ἀναγκαιοτάτων, πρὸς ἀπαντας περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς οὐκίης πολεμῆσαι.* [p. 198. ed. D.] Vides in hoc enthymemate *ἰσχυρίσμα* communem post quinque argumenta ἀπὸ *παραδείγματος*. Dominus quum a Judæis reprehensus esset, quod egrum curando sabbatum polluisset, primum a re simili faciens purgat. Vos, inquit [Joann. VII. 22. s.] ex lege hominem sabbato circumciditis. tum addit *ἰσχυρίσμα*: *εἰ περιτομὴν λαμβάνει ἄδραπος ἐν σαββάτῳ, ἔτι μὴ λυθῆ ὁ νόμος Μωϋσίου, ἐμὲ χολᾶτε, ἔτι δὲ οὐκ ἄδραπος ἰσχυρίσασθαι ἐν σαββάτῳ;*

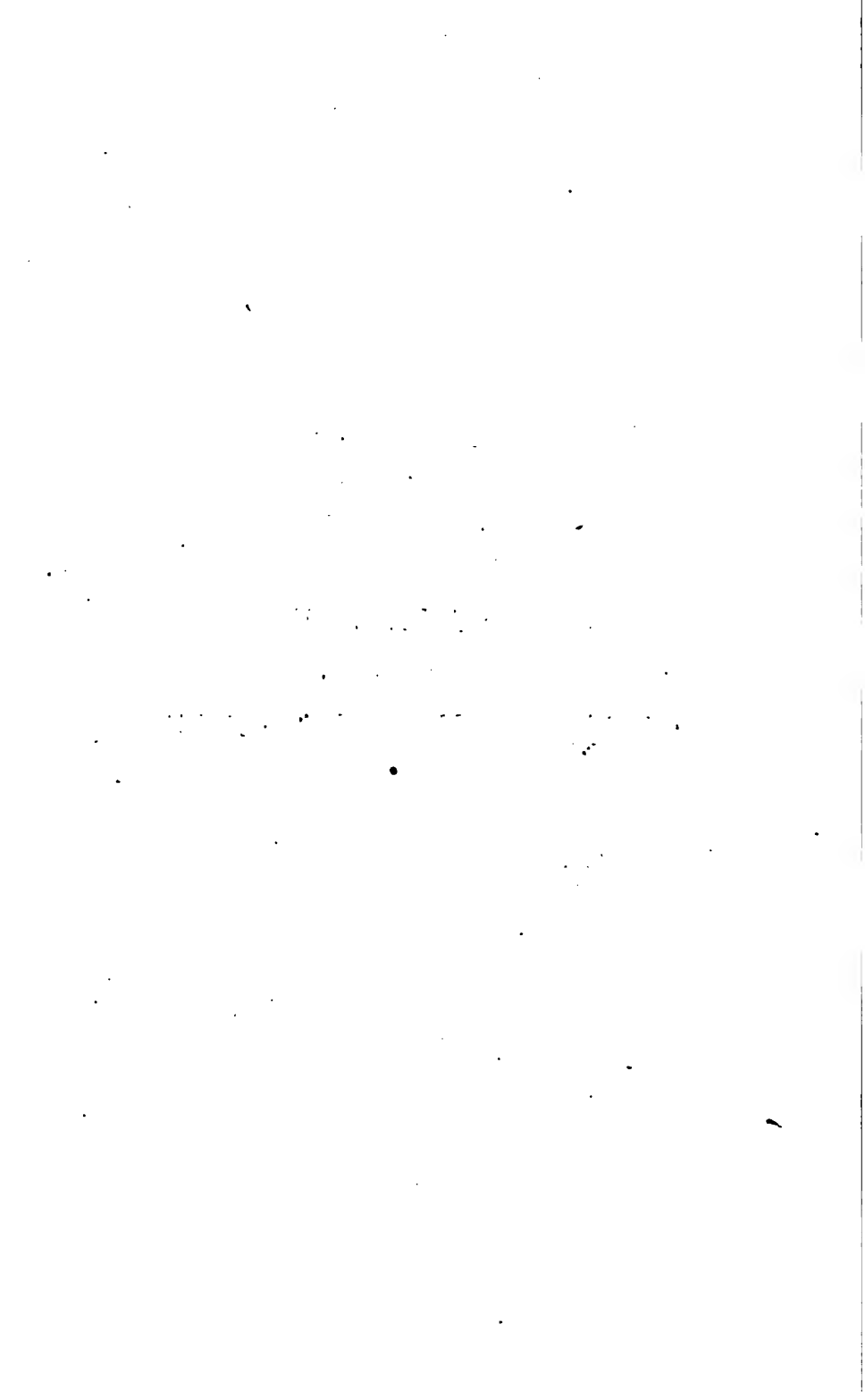
Vides τὴν ἀπειθεσίαν. Circumcisio vulnerat partem corporis: Christus totum hominem sanavit, atque integram reddidit. Similiter post iniqui iudicis viduamque importunae parabolam, qua docet, semper instandum esse orationibus, subinfert [Luc. XVIII. 6. s.] ἀκούσατε, τί ὁ ἀρετῆς τῆς ἀδικίας λέγει; ὁ δὲ θεὸς οὐ μὲν σιωπᾷ τὴν ἁδικίαν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ βοῶντων πρὸς αὐτὸν ἡμέρας καὶ νύκτας; Injustus iudex vindicavit viduam propter ejus importunitatem. Deus, qui ipsa est justitia, non vindicabit suos ad se clamantes assidue. Multa ejusmodi reperiantur in Christi sermonibus. Dem. [pro Corona, p. 267.] τὸ λαβεῖν ἐν τῷ διδόντων ἡμελογίῳ ἴσην ἴσιν, τὸ χάριν τοῦτον ἀποδοῦναι παρασκευασμένην χάριν; M. Tullius [pro Milone, c. 16.] "Quem igitur cum omnium gratia noluit, hunc voluit cum aliquorum querela? quem jure, quem loco, quem tempore, quem impune non est ausus, nunc injuria, iniquo loco, alieno tempore, periculo capitis non debuit occidere?" Idem in eadem [c. 29.] "Fingite cogitatione imaginem hujus conditionis meae: si possim effocere, ut Milonem absolvatis, sed ita, si P. Clodius reixerit. Quid vultu extimuitis? quoniam modo ille vos vivus affoceret, qui mortuus inani cogitatione percosuit?" [p. 197. ed. D.] Sed in primis hunc locum Ciceronis attende [pro A. Coecina, c. 15.] "Quod si vi pulsas dicois exercitus esse eos, qui meta ac tenui saepe suspitione periculi fugerunt: et si non solum impulsa scutorum, neque conflictu corporum, neque ictu comminus, neque conjectione telorum eminus, sed saepe clamore ipso militum, aut instructione aspectuque signorum magnas copias pulsas esse et vidimus et audivimus: quae vis in bello appellatur, ea in otio non appellabitur? et quod vehemens in re militari putatur, id leve in jure civili iudicabitur? et quod exortitus armatos movet, id advocacionem togatorum non videbitur movisse? et vulnus corporis magis istam vim, quam terror animi declarabit? et sauciatio quaeretur, quam fugam factam esse constabit?" Habes hic primo argumentum ἀπὸ παραβολῆς: deinde exornationem orebris enthymematicis: superiora enim videntur esse absoluta. nec Hermogenes videtur sensisse, omnia enthymemata esse ἐπιχειρηματίας προλαβόντων ἐπιχειρημάτων, quum ait, καὶ μὴν καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἰνδύμασιν ἡμῶν παρασκευασμένων. super his, inquit: scilicet argumentis, quasi sint alia, quae non sequantur argumenta, quorum primam animadversionem sibi non tribuit. Dem. [ad

Pantenet. p. 983.] καὶ τοῦδ' ὄντω τὸ δίκαιον ἐν πᾶσιν ἰσχύει, ἕστ' ἂν ἴδῃ τις τοῦ ἀκούσιου φόνου, καὶ φανερῶς ἐπιδικᾷς μὴ καθάρῃ, μετὰ ταῦτα αἰδούσῃ καὶ ἀρετῇ, οὐκ ἐπὶ ἐμβαλλῆν κύριος τὸν αὐτὸν ἴσῃ. haec enim argumentum a similitudine. deinde haec sequuntur: εἴθ' ἴσῃ μὲν ψυχῆς καὶ τῶν μεγίστων, οὕτως ἰσχύει καὶ μὴ τὸ ἀρετῆς ἴσῃ δὲ χρημάτων καὶ ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων ἀκροῦ ἴσῃ; μηδένως. Sed quae priora verba obscura sunt, ex jure Atheniensium deprompta, egent interpretatione. [p. 198. ed. D.] Budæus: et usque adeo hoc jus in omnes valet, ut, si quis ob caedem non voluntariam alium arcesserit, atque adeo reum peregerit, manifeste convicterit, deinde a reo placatus quoquo modo, culpam crimenque condonarit, ultra finibus patriae expellere eum non possit. quia injuria remissa abolitaque exsuoitari denique nequit. haec postrema addidit a se, quae verba sunt juris. Idem: αἰθερῆς ἐστὲν ἐνταῦθα ἐπιχειρηματίας, et personae periclitantis respectus ac intuitio, ultionis animadversionisque remissio, contra Ctesiphontem absoluta sunt illa Aeschinis [p. 469. s. R.] ὁ γὰρ μισθῶν καὶ πατρὸς κωμῆς, οὐκ ἂν ποτὶ γένοιτο δημογραφὸς χρηστῆς. οὐδ' ὁ τὰ φιλῶτα καὶ οὐκίστατα σέματα μὲν στήρην, οὐδέποτε ἡμῶν ἐπὶ κλίσιος κησῆται τοὺς ἀλλοτρίους. οὐδ' γὰρ ὁ ἴδῃ κωμῆς, οὐκ ἂν ποτὶ γένοιτο δημοσία χρηστῆς. οὐδ' ἔστιν ἴσῃ οὐκ ἰσχυρῶς, οὐδέποτε ἦν ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὴν περιουσίαν καλὸς κῆρυξ. Haec de Demosthene, quum lugere unicum filiam post diem septimum ab interitu desiderat: ojus tamen in hoc animi constantiam Cicero laudat. [Tusc. III. 26. §. 63.] Atque haec haec enim. πρὸς μὲν τοῦ Λακεδαιῶν τρόπου, τὸ τὰ βραχύτερα δεῖ προτιμᾶν, inquit Plato. [Legum IV. p. 721. t. II. Steph. p. 197. t. VIII. Bip.] ἴσῃ μὲντι καὶ ὄντω τὰ μακρότερά ἂν ἴσῃ τις. quod non nunc necessario fecimus, quia semel voluimus hunc locum purgare, et studiosis hanc doctrinam ostendere ac reserare sane quam utilem ac fructuosam. atque haud scio an quicquam sit in Rhetoricis preclarior. haec enim sunt illa Demosthenis fulmina, de quibus accepimus. haec Tullius [de orat. I. 57.] amentatus vocat. haec est ἐπιχειρηματίας. [p. 199. ed. D.] amentum, quo torquetur fortius, ἐνδύματα. Est quidem haec Ciceronis doctrina subtilis [in Topicis, c. 13. s.] quam videtur hausisse a Stoicis, qui conclusionis formam atque rationem faciunt omnia enthymemata, id est, syllogismum. Sed haec duntaxat in parte. πολλὰ καλλίον ἢ τοῦ Ἐρμολογίου τεχνολογία.

B. G. WEISKII
ET
G. H. SCHAEFERI
ANNOTATIONES
AD ORATIONEM DE HALONESO.

BENIAM. GOTTHOLD WEISKII
DISSERTATIO
SUPER ORATIONE DE HALONESO.

Sicut aliqua vel ei medico habetur gratia, qui morbum leviores juxta medela persanarit; magna vero et insignis ei, qui aut præclaram corporis partem, quam alii scindere atque urere cupiant, aut vitam hominis a ceteris desperatam potuerit conservare: ita profecto in his, quibus nos delectamur, studiis nonnulla quidem et ejus erit laus, qui particulam scriptoris antiqui, novo laborantem, commode curavit; major autem et præstantior ejus, qui opus aliquod universum, ab egregii auctoris arte profectum, a criticorum levitate vexatum et condemnatum, salvum præstiterit. Quo studio vel impugnandi veterum opera vel tuendi nostrum maxime inflammatum videtur tempus. Namque ut in hoc totius orbis terrarum conflictu non urbium quarundam civitatumque exiguarum, sed imperiorum salus maximorum agitur, quom, quæ hodie florent, deiciantur, quæ dudum perierunt, majora exurgant, ita philologus nostris cupido videtur invassisse, jam non de rebus exiguis, sed de maximis, non de vi ac sensu verborum quorundam, sed de scriptorum optimorum, liberorumque lædatissimorum auctoritate, nomine, salute inter se digladiandi.

Sed quemadmodum nuper Ciceronis, sic dudum Demosthenis aliquæ orationes in dubium sunt vocatæ, ita ut inter viros doctos non constaret, hinc an alius earum sit auctor. Quamobrem cum Demosthenem et eum, sine quo ille intelligi non potest, Æschinam delegerim, in quibus præ ceteris opera mea versaretur, illino hujusce quoque libelli argumentum petere decrevi. Neque enim mirari satis possum, videns, illos oratorum veterum dumvirs nunc fere ab omnibus negligi, orationes autem Ciceronis, qui ad illorum se exemplum conformavit, dominari in scholis et in manibus omnium versari. Quare si adolescentes, id quod sæpe animadverti, oratore Romano summis studiis amplectuntur, propterea quod in hoc genere oratorio juveniles animi vel

orationis vi trahantur, vel varietate rerum delectantur, vel argumentorum gravitate aluntur: qui illud minus futurum est in Demosthene atque Æschine? Nam nihil denique his deesse video, nisi aliquam, qui nonnullas eorum orationes, lectu præ ceteris jucundas et utiles, in unum redigat corpus, et argumentorum descriptione, tabella historica, brevi annotatione illustratas adolescentium usui commendet ac tradat. Quam laudem tanto forte intelligo majorem, quo pluribus et gravioribus rem implicari video impedimentis.

At ego nunc quidem de oratione ea, quæ de Halonæso inscribitur, disputare quædam decrevi, eamque orationem Demostheni, cui a compluribus abjudicatur, pro parte virili vindicare. Cujus controversiæ ut ratio, et qui dicitur, status causæ appareat, pauca sunt præfanda.

Philippus, Macedoniam rex, Olymp. CIX. an. 2. archonte Pythodoto, ante Christ. nat. an. 343. legatos Athenas miserat epistolam ferentem, in qua primum de Halonæso insula loquitur, eamque proficitur se Atheniensibus redditurum quidem, si postulent, non esse, sed daturum, si orent; expulsis enim a se latronibus, qui Atheniensibus eam eripissent, suam esse factam. Deinde alia quædam scribit, de quibus tum cum Atheniensibus contendebat: de judiciis mercatorum constituendis; de mari contra piratas tuendo; de primaria pacis conditione mutanda; de captivis reddendis; de Amphipoli domique et Cardis, quas urbes suas esse Athenienses, negante Philippo, affirmabant. Quorum rerum rationem nunc persæqui nolo: ad nostram enim causam non magnopere pertinent; sed tamen nonnulla horum deinde, occasione oblata, explicabuntur.—Legati autem illi, qui has litteras ferebant, simul alia quædam, nobis ignota, Philippi nomine nunciabant. Quare oratores Atheniensium et ad literas illas, et ad legatorum sermonem, priusquam decretum populi fieret, orationibus pro concione habitis responderant.

Jam primum non potest dubium esse, Demosthenem tum publice habuisse orationem hujusmodi fere, cujus hæc de Haloneso est, argumenti. — Nam Demosthenes et nunquam non acerrime contra Philippum, illo quidem tempore, concionabatur, et his ipsis de rebus, quæ ista epistola atque hæc, quam legimus, oratione continentur, aliis quoque in orationibus sæpe eum incusat; ut de capta Amphipoli et Potidæa, de Cardianis in tutelam a Philippo receptis, de turpi Philocratis pæce auro Macedonico emptæ, de captivis non redditis: quarum querelarum plene sunt Demosthenis orationes. Denique, id quod familiam ducit, ab Æschine alisque scriptoribus antiquis diserte traditur, Demosthenem maxime fuisse, qui non dandam, sed reddendam a Philippo flagitaret Halonesum.¹

Deinde ne illud quidem in controversiam veniat, hæc, quam nos legimus, de Haloneso oratio fueritne tum habita nec ne. — Nemo enim id unquam dubitavit neque recentiorum neque veterum. Immo rhetores et grammatici veteres, ut deinde ostendam, sæpe hanc orationem ut genuinam commemorant. Nec vero in ea quidquam est, quod aut a sermonis Attici, qui tum erat, elegantia, aut ab historicæ veritate abhorreat. Immo ipsa illa orationis simplicitas, quam nonnulli Demosthenes indignam ausi sunt dicere, atque hæc ab alia re ad aliam transeundi celeritas ostendit habitam esse in re præsentis orationem, non vani rhetoris esse declamationem multo post excogitatum. Hæc æ-

cedit, id quod miror non animadvertiase interpretes, mancum quodammodo et imperfectum esse opus. Præfatur enim orator (p. 165. 6.) se primum ad epistolam Philippi, deinde ad ea, quæ legati dixerint, responsurum esse. Jam de epistola per totam loquitur orationem, legatos obliviscitur.² At hoc quidem declamatori accidere certe non potuit; Demostheni cur potuerit, paulo post videbimus.

Quare quum et hæc, quam legimus, oratio illa occasione fuerit composita, et similem Demosthenes necessario habuerit, restat ut probemus, hæc, quæ existet, esse illam Demosthenis orationem.

Opponentur mihi primum eucortitates virorum quorundam doctorum vel veterum vel recentiorum; deinde argumenta nonnulla, quæ dicuntur, interna. — Et hominum quidem istorum, qui mihi adversari videntur, duo esse animadverto genera. Namque aut aperte protestantur, hæc orationem sibi non videri Demosthenis, sed Hegesippi vel alius cujusdam, aut ab aliis de auctore dubitari dicunt, eorum judicium cohibent.³

E priori genere pauci sunt, et commemorata vere digna nonnulli unus, Libanius. Is enim 'peritiose videri' dicit 'Demosthenis de Haloneso orationem; hæc quidem non Demosthenis, sed Hegesippi se censere; neque id dicit modo, sed comprobare studet argumentis, de quibus deinde videbimus.³ Idem tamen Libanius fatetur, se ea in re criticorum antiquiorum sententiam sequi; ceteram,

¹ v. Orat. de Hal. p. 165. 1—6. (ed. Nostr.) cf. Æschini Orat. in Ctesiph. p. 475. 'Ἀλλήτως ἴδδου (ὁ φίλιππος) ἢ δὲ (Δημοσθένης) ἀπηρέσει μὴ λαμβάνειν, εἰ δέλωσι, ἀλλὰ μὴ ἀποδώσειν. Athenæus tom. II. p. 359. (ed. Schweigh.) ἡμεῖς, δὲ Τιμώκρατες, ἀποδίδμεν σοι τὰ τῶν δικαιοφροσῶν λείψανα καὶ οὐ δίδομεν, ἕως ἢ Καθολικός φησὶ μῆτις Δημοσθένι χλευάζειν, ὡς Φιλίππου Ἀδελφαίου Ἀλλήτως δίδοντας συμβούλιον μὴ λαμβάνειν, εἰ δέλωσι, ἀλλὰ μὴ ἀποδώσειν, ὅτις Ἀντιφάνης ἐν Νεοστίδι ἀνακρίθην Δίμωτος ἕρωχλαὶ τῶν τρέτων

ὁ δημοσθένης δὲ πάντα τὰ παρὰ τοῦ πατρὸς ἀνέλασεν ἕως τε λαβὴν ἔργασαν ἐν τῷ βίβημα τοῦτο παραλαβὴν Δημοσθένος.

Deinde aliorum verba comicorum laudat, Alexis, Anaxilæ, Timoclis eadem de re Demosthenem irridentium. Illam autem Antiphanis locum et Plutarchus, in vita Demosthenis, commemorat, ita pergens: πρὸς τὸν ἰσὶς Ἀλλήτως λόγῳ δ' Ἀντιφάνης τοῦτ' ἀπίσταν, ἢ Ἀθηναίος Δημοσθένος συμβούλιον μὴ λαμβάνειν, ἀλλ' ἀπολαμβάνειν παρὰ Φιλίππου.

Hinc patet Philippum, in epistola ad Athenienses Olymp. CIX. 3. data, Demosthenem maxime significare, quum dicit (v. Demosth. ed. Reisk. p. 162. l. 16.) ἀδόντος (ἡμοῦ) τὴν νῦσον, οἱ μῆτις λαμβάνειν μὴ εἶναι εἰον, ἀπολαβεῖν δὲ συμβούλιον.

² Namque orator locum de Cardianis, qui orationis ultimus est, his incipit verbis p. 174. 13. πρὸς δὲ Χερσονήσου ἂ ἐπιστοτὶ ἄλλαι πρὸς ἡμᾶς etc. i. e. quæ in epistola scribit. Hæc enim significatione jam p. 165. 7. ἀφίλιππος ἰσίσταλις, opposita erant illis, ἂ ἐπιστοτὶς λόγους. Unde patet ad finem orationis usque verba fieri de epistola illa, non de logatorum dictis.

³ Libanius, argument. or. de Halon. ἢ δὲ λόγος οὐ δεκάτ' μοι Δημοσθένος εἶμι etc. et paulo post: ἰσώπτιται δὲ καὶ οἱ περισσῶτατοι τὸν λόγον ἕως οὐ τοῦ μῆτις, καὶ πεφωκῶτατος γὰρ τοῖς ὄντα Ἠγασίππου etc. v. infra not. 19. not. 21. et not. 29.

qui isti fuerint, Callimachusne aliquis, an Zosimus, an Zeno, et qui alii feruntur de Demosthene olim esse commentati, id vero non dicit. Quam facile igitur fieri potuit, ut alicui veterum istorum aliquando aliquid de dabo nostrae orationis auctore excideret, ceteri autem, ut sit, vel verba ejus repeterent vel iudicium quoque suam illius auctoritate falli patenterent! Hoc igitur et Libanio potuit accidere, si praecipua mentis opinione ad iudicium de hac oratione ferendum accederet.—At reliqui e veteribus duo, qui eam Demostheni abjudicant, Suidas et Etymologicus Magni auctor, nec rationes addant, nec suum iudicium, sed aliorum verba sequuntur.⁴ Idem et iis accidit, qui recentiori tempore opinionem illam sunt amplaxi, sive cum dubitatione aliqua, ut Hier. Wolfius et Valesius, sive confidenter atque audacter, ut Faber: quorum nemo quidquam attulit, quo sententiam suam comprobaret.⁵

Alii complures controversiam hanc commemorant, ipsi nihil affirmant. Ita inter veteres Harpocratior,⁶ qui tamen

alias hanc orationem simpliciter Demosthenis nomine laudat;⁷ deinde Photius, qui, tametsi in neutram partem quidquam se dicit audere statueret, tamen multis verbis docet, hanc orationem, si vel maxime a ceteris Demosthenicis paululum discrepet, nihilo minus a Demosthene posse esse profectam.⁸

Et ejusmodi quidem lexicographus aut grammaticus si nihil de suo addit, nihil pro certo affirmat, minus equidem miror. At viri recentiorum temporum κριτικώτατοι, et nostro in oratore versatissimi, si, de hac re quam loquuntur, suam iudicium reticent, quod aliud videntur, nisi auctoritatem Libani aut nescio cuius metuere, ceterum, si quis Demostheni suum vindicet, non obstat? Ita Moursius, Kusterus, Gesnerus, Ruhkenius, Morus, Taylorus, Reiskius certatim dicunt: 'controversa res est' vel 'dicitur Hegesippi'; nihil amplius.⁹

Hic auctoritatis, quae causam meam ante plane non adversantur, aut non graviter videntur adversari, alias opponam eorum, qui aut 'diserte Demostheni hanc oratio-

⁴ Suidas: Ἡγήσιππος. οὗτός ἐστιν ὁ Κράβυλος ἐπιμαλούμενος, οὗ δὲ καὶ εἶναι ὁ ζ' φιλιππηϊκῆς, Δημοσθένει ἐπιγραφόμενος.—*Etymologicum Magn.* sub verbo Ἡγήσιππος eadem habet. Utrique, uno verbulo neglecto, Harpocratioris excerpserant, de quo vid. not. 6.

⁵ Hier. Wolfius ad Or. de Hal. p. 174. 13. "ἂν τε ἐπιστάλλαι. F. ἂν γὰρ, nisi forte sit Hegesippi idiotismus inculcare τὸ τί!"—Valesius ad Harpocrat. sub. v. ἱμμητοὶ θλαί: "Demosthenes, seu potius Hegessipus, ἐν τῷ περὶ Ἀλφειῶν."—Faber ad Longin. p. 202. (ed. Toll.) "praestat uno verbo dixiss, orationem illam Demosthenis non esse; Hegesippi est. Id vidit ante me Wolfius, ego alias probabo." At non probavit.

⁶ Harpocratior: Ἡγήσιππος. οὗτός ἐστιν etc. ut apud Suidam, nisi quod Harpocratior dicit: οὗ δὲ καὶ τὸ εἶναι etc.—Idem sub v. Ἀλέξανδρος: οὗ Δημοσθένει μνημονοῦν ἐν ζ' φιλιππηϊκῆν, (p. 173. 2.) εἰ γήσιος ὁ λόγος, — et sub v. Ἐλάτσια: τοῦ δὲ ἥτορος πάλιν ἐν ἰσθμῶν φιλιππηϊκῆν, (p. 172. ult.) εἰ γήσιος.

⁷ Harpocratior. v. Βούχρητα: Δημοσθένει ἐν φιλιππηϊκῶν ἰσθμῶν (p. 172. ult.) — v. Παύδοσια: Δημοσθένει φιλιππηϊκῆς (ibid.) — v. Σύμβολα: πολλὰς ἐν τῷ ζ' φιλιππηϊκῶν Δημοσθένει. (p. 167. 7. 12.)

⁸ Photius in Biblioth. p. 1465. ed. Hoeschel: τινὲς μὲν οὖν τὸν περὶ Ἀλφειῶν λόγον, ὃς καὶ κατὰ φιλιππηϊκῶν ἐπιγράφεται δευτέρως (lege ἰσθμῶν); facile enim notae Π et ΠΙΙ poterunt confundi) καὶ γὰρ πρὸς τὴν ἐπιστάλλαι δὲ ἥτορος ἀναγραφῆναι τοῦ (lege τῶν) φιλιππηϊκῶν τοῦτον οὗ φασιν εἶναι γήσιος Δημοσθένει, καὶ ταμνηθῆναι τὴν δέξαι αὐτῶν ἐπιγραφῶν τὸς ἡμασι τε καὶ ἰσθμοσι καὶ τῇ τῆς συνδύσεως ἀμοιβῇ· πολλὴ γὰρ ταῦτα λείπεσθαι τοῦ Δημοσθένει τῶν ἰσθμῶν εἰρημῆναι τε γὰρ ταῦτον εἶναι καὶ λαμβάνειν καὶ τῆς τοῦ ἥτορος περὶ ταῦτα διαίμας ἐλαττωμένην τὴν φράσιν. (Libanium igitur ante oculos habuit, cujus ipsa verba refert. v. not. 21.) καὶ ὅ γὰρ αὐτῶν ἀφαίρεσιν τοῦ Δημοσθένει εἰς Ἡγήσιππον ἀναφῆσαι. ἰσθμῶν δὲ εἶδος πολλὰς καὶ λόγους διαφέρει γνησιότητος πολλῶν ἰσθμῶν τὴν ἰμαίτητα καὶ διάφορον ἰσθμῶν λόγους τὸν αὐτῶν ἰσθμῶν γνησιότητα· οὗ γὰρ ἀπὸ καθύστερον ἀγρῆτος καὶ ἀναλλοκτος κατὰ πάντα, ἕως οὗδ' ἐν τοῖς ἄλλοις, ὅπως οὐδὲ κατὰ τοῦτον (adde τοῖς) λόγους ἢ ἀδρῆτικῆν δύναμις, ἄλλως τε δὲ οὐδ' ἐν τοῖς καιρινώτατοις (lege κρημαῖ) τῶν ἰσθμῶν τοῦ ἥτορος ἄλλα καὶ ταῦτον ἰσθμῶν ἰσθμῶν ὀλίγων τὴν διαφορᾶν, εἰς ἕνα διαφῆν ἀποφῆσθαι, εἴτε Ἡγήσιππον εἴτε οὗ περὶ Ἀλφειῶν λόγος, εἴτε τῆς Δημοσθένει ἐλαττωμένη καθύστερον φράσιν.

⁹ Moursius Leott. Att. III. 6. — Kusterus ad Suidam sub. v. Ἡγήσιππος — Gesnerus ad Quintilianam III. 8. 5. — Ruhkenius Hist. Crit. oratorum Graecorum (sp. Reiskius vol. VIII. p. 156.) — Morus ad Longinum p. 210. — Reiskius in eodem Demosth., sub verbis: Halonesus, Hegesippus, Callippus, Fax. — Tædet eorum verba describere, qui nihil novi afferant.

nem tribuunt, aut occasione data Demosthenicam appellant.

Primo loco Dionysium Halicarnasenum nōmino, qui quāquam fatetur hanc orationem e subtili genere esse ac tenni, Lysiacūque ingenium referre, tamen neque ille loco, ubi plerasque orationes enūmerat Demostheni perperam adscriptas, nostram commemorat,¹⁰ et clarissimis verbis dicit, Demosthenem hanc orationem, his, quæ et nunc leguntur, incipientem verbis, Pythodoto archonte, contra Philippi legatos habuisse.¹¹ Quod testimonium viri gravissimi nostroque in oratore versatissimi vel solum sufficit ad nostram opinionem fulciendam.

Sed qui passim orationem nostram addito Demosthenis nomine commemorant, (plerumque enim auctoris nomen, imæ et orationis, omittitur,¹² ut sicut in claris veterum operibus) illi sane magis ea re voluerunt declarare, quam intelligi jubere orationem, quam a quo putent eam auctore profectam. Sed tamen et hic alia est aliorum ratio. Nam si homines docti ac subtiles et in scribendo canti maximeque in oratoribus antiquis triti, si Quintilianus, inquam, si Aristides, si Harpocration, hanc Demosthenis vocant orationem, non temere, sed consulto ita vocare videntur.¹³ Ceteri autem si idem faciunt, ut Eustathius, ut Thomas Magister, hoc certe ostendunt, vulgo eam illius nomine tam temporis venisse, nec se omnino con-

tra statuere: alioquin suppressuri nomen fuissent.¹⁴

Ad alteram venio generis argumentorum, quod jam non in aliorum auctoritate, sed in nostro est positum iudicio, quodque ab ipsius orationis vel *sententis* et *rebus* vel *dictione* repetitur. At his antequam cetera commemorare, illud proponam, quo mirisæ arbitror meam stabiliri causam.

Solet Demosthenes locos olim a se expressos, quum in simile argumentum deferretur, vel servatis iisdem verbis vel paucis mutatis restructare, ita ut non modo versiculos paucos, sed plagellas aliquot continens repetat, epicam ea in re, ut in multis, gravitatem simplicitatemque imitatus. Erat enim constantis oratoris nostri, ea, quibus nihil verius, nihil gravius dici posse intelligebat, quæque olim, quum a se dicebantur, magnam vim ad commovendos auditorum animos habuisse animadverteret, iterum proferre et sua quæsi tueri. Facilius autem id magno conoeditur oratori, variandæque orationis, si vellet, imprimis perito, quam alii cuivis. Quare neque Homero irasoluer, qui tot saepe versus continuos, paulo ante decantatos, iterum recitat, nec Xenophonti, qui multa ex Agasilao suo in Hellenica retulit, nec Cicero, si defendatur, hujus esse dicitur illas post reditam orationes, quarum ex altera test res in alteram sunt translatae. — Apud nostrum quidem, ut pueritiam contentiorum repetitiones breviorum, in quibus placidior

¹⁰ Dionysius *περὶ τ. Δημοσθέν. διπλότου* ed. Sylburg. p. 197. *αὐ μόνον ἐπι φησὶ ἐπιγραφῶν εἰς λόγους, ἀλλὰ καὶ φορητὰ καὶ ἄρχειν κατασκευαί, ἐς τὴν κατ' Ἀριστοτέλους β' etc.*

¹¹ Dionysius ad Ammæum §. i. *μετὰ Δημοσθένος ἰστέον ἄρχοντος Πυθόδοτου, ἐπ' αὐτὸν ἐπὶ τὸν τὴν φιλικωτικὴν ἀμνημονίαν διέδωκε πρὸς τοὺς φιλικῶν ἀρχόντων, ἔς ἑστὴν ἀρχήν. Ὡς ἄλλοις Ἀθηναίοις, οὐκ ἴστω ὅπως αἱ αἰτίαι etc. — et ibid. p. 171. ἡ δὲ περὶ τὴν ἱστορικὴν καὶ τοὺς κερταίους τοὺς ἀπὸ φιλικῶν ῥηθῆς λόγους, ἡ ἱστορικὴν Καλλιμαχοῦ ἐπιτὴ Ἀθηναίων, ἡ τὴν ἀρχὴν ἔχον τίνδε. Ὡς ἄλλοις Ἀθηναίοις, οὐκ ἴστω ὅπως αἱ αἰτίαι, ἄς εἴη. αἰτιώμενοι, ἄλλοι ἑστὸν ἀκριβῆς καὶ λεπτοῦ καὶ τὸν Ἀριστοτέλην χαρακτῆρα ἐπιμαίμενται. ubi e contextu videtur hanc orationem inter Demosthenicas referri.*

¹² Ita v. c. Longinus et Hermogenes. vid. infra nott. 30. et 31.

¹³ Quintilianus III. B. 5. "Estne sentio apud Demosthenem: det Halicarnasus Philippus an reddat?" — Quæ Quintiliani verba ita sunt comparata, ut ille non *Æschini* modo aliorumque de Demosthenis dicto æquū narrationem (v. not. 1.), sed ipsam orationem Demosthenis ante oculos videatur habuisse; quæ alia, nisi hæc de Halicarnasæ, quam legimus, esse non potuit. Quintiliani enim tempore datum eundem, quæ et hodie, non plures, exstant Demosthenis orationes. — Aristides de dictione simpliciori p. 422. *ὅτι γὰρ εἴνε σχετικῶς, ὅπως ἡ Δημοσθένος διὰ τὴν γὰρ ἡ εἰς, αἱ αἱ ἀπὸ φιλικῶν κερταίους ἐπινοήται. — v. nott. or. p. 165. 5. — Harpocration sub v. Βαρύτη, Παρθία, ἐπιβολα. cf. not. 7.*

¹⁴ Eustathius ad Iliad. p. 324. lin. posuit. (ed. Rom.) *μεταίτηται δὲ Πρωτοῦ καὶ ἡ Δημοσθένος, καὶ ζήτησι καὶ. v. orat. de Hal. p. 174. 19. — idem p. 1015. l. 44. Δημοσθένος δὲ πρὸς πτήρας Ἀθηναίους τὴν ἐπιγραφὴν ῥηθῆς etc. v. or. de Hal. p. 176. 7. cf. not. 33. — idem p. 62. l. 4. καὶ Δημοσθένος οὐκ ἴστω πρὸς φιλικῶν, ἄς, αἱ μὲν ἀπὸ τῶν τὴν δὴν τίνδε ἄς ἡμῶν, λαβόμεθα, αἱ δὲ διδοῦναι ἐς χαρμῆς ἱστορίας αἰτιώμενοι, αἱ λαβόμεθα de quo Eustathii loco valet, quod modo ad Quintiliani verba monui. — Thomas Mag. sub v. ἐπιβολα: Δημοσθένος ἐπιβολα οὐκ ἴστω τινδε πτήρας πρὸς Ἀθηναίους (v. or. de Hal. p. 168. 3.) καὶ ἄλλοι ἐπιμαίμενται ἐς τὴν ἐπιβολὴν κατασκευαί. (v. ibid. p. 167. 12.)*

se sibi Demosthenes videtur,¹⁵ duo luculentissima sunt exempla, orationis de rebus Chersonesi, quae fere omnis iterum legitur in Philippica quarta, et Olynthiacos secundas, ceteras major pars recurrit in Oratione contra Philippi epistolam.¹⁶ Quid multa? Hujusce rei specimen et in nostra oratione occurrit, casus non modo leviora quaedam similiter in aliis leguntur orationibus, v. c. p. 172. 8. ὅς τὴν χάρις, ἢ οὐ "ΕΛΛΗΝΕΣ καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἐπέφρασαντο ἡμετέρας αἰσας etc. ejus simile habes Philipp. III. p. 114. 26. ed. Reisk. Χρήματα, ἢ βασιλεὺς καὶ σπέντες οὐ "ΕΛΛΗΝΕΣ ἡμετέρας ἰσχυάσαντο εἶναι: — sed etiam locus gravitate contentus atque acuminis illustris, nec verborum numero brevis, iterum legitur in ea oratione, quam nemo unquam dubitavit esse Demosthenis, hic, inquam, orat. de Haloneso p. 169. 14. οἱ εἰς ἀλοχίοντα φιλῶντες ἔσονται καὶ οὐ τῆ ἰαυτῶν σπυρῆ, καὶ τὰς κατ' ἐλευθερίας λαμβάνοντες εἰσὶντα εὐλαδὶ λαμβάνου, τὰ εἰς αὐτοὺς πωλοῦντες: quae eadem paucis additis occurrit in oratione contra Philippi Epistolam p. 157. 7. ed. Reisk. οἱ τὰς κατ' ἐλευθερίας εὐλαδὶ λαμβάνου ἐπιζῶντες, οἱς

ἀλοχίοντα φιλῶντες ἔσονται, οὐδ' ἀλοχίοντα φάσται καὶ τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ σπῶν αὐτῶν μισοῦ λίμματος πωλοῦντες.¹⁷ Quid igitur? dieense hoc casu factam esse? an Demosthenes aliena contra morem suum compilasse, et quae Hegesippus aut nescio quis *multo ante* dixisset, ea in inoulesse orationem?¹⁸ Quodsi dicas, grammaticum aut librarium illa potuisse alteri orationi effigere ex altera, primum hæc per se parum probabilis est suspicio, quæ si valeret, omnia fere possemus e medio avulsa contexta veteribus eripere, tribuere recentioribus: deinde istiusmodi homo si locum transcripisset, accuratius etiam atque ita, ut ad unguem responderent, omnia repetisset, non ut ea nunc legatur, mutatis paucis atque additis. Quare hoc relinquatur, Demostheni arrisasse ea, quæ olim dixisset, dignaque esse repetitu visa.

Restat, quæ adversarii contra monent, ea ut refellere studeamus. Et de argumentis quidem ex *historiis* petitis ultimam non iterum sibi ambigua hominum statitis mediæ auctoritatis obijciatur! Nam quæcumq; auctor orationis de Haloneso pro-

¹⁵ Ita Demosthenes quædam imagines iterum iterumque adhibet verbis non mutatis, ut Olynth. II. p. 24. 6. ed. Reisk. ἰσὺν δὲ ἐβήσονται καὶ σπυρῆ, σπῶντα ἰαυτῶν, καὶ πόρην, καὶ σπυρῆμα, καὶ ἄλλο τι τῶν ὑπερχίοντων εαδῶν ἢ, quæ ad verbum repetuntur in Orat. contra Phil. ep. p. 156. 1. et in orat. de Cor. p. 294. 21. — similiter comparationem Olynth. III. p. 37. 24. ἂ τοὺς ἀποθνήσκουσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σπέντες ἰαυται καὶ γὰρ οὐτ' ἰσχυῶν ἰαυτῶν ἰσχυάσαντο, οὐτ' ἀποθνήσκουσι ἐφ', iterum habes in Proœmis p. 1460. 2. — Aliarum ejusmodi repetitionum exempla hæc sunt: Olynth. III. p. 37. 2. ἰαυτῶν δ' ὁ δῆμος . . . ἢ ὑπερέτω καὶ προεδίους μέλει γυρίσασθαι, ἀγαπῶντες, ἰαυτὰ ματαδδῶντο ἐκαστῶν οὐτοί, etc. orat. ἐπιζῶντες p. 175. 18. — tam Olynth. III. p. 37. 10. ἰσὺν δ' οὐδῆσονται, ἰαυται, μέλει καὶ πωλοῦντες φρήματα λαβῆναι, μισοῦ καὶ φάυλα φρήττοντες ἐπὶ αὐτῶν γὰρ etc. of. orat. σ. σπυρῆ. p. 173. 22. sqq.; — denique Philipp. I. p. 43. 6. ἢ εὐλαδῶντα, εἰπέ μοι, πωλοῦντες πωλοῦσθαι παρὰ τῶν ἀγορῶν ληγῆσαι τι καυῆν; γίνωτο γὰρ ἂν τι καυῆσθαι ἢ ἰαυτῶν ἀπὸ εἰς. quæ verbo non mutato iterum or. in Phil. epist. p. 156. ult. of. et Phil. IV. p. 137. 19. ἰαυτῶν τῶν πωλοῦσθαι, τι πωλῆ εἰς; καὶ σπυρῆσται; et Olynth. II. p. 23. 26. ἡμῶν μελλῶντων, καὶ φηφίζομένην, καὶ πωλοῦσθαι. — Nec non hæc ii pertinent loci, in quibus, licet non verba legantur eadem, at dicendi tamen et argumentandi ratio est simillima, ut orat. de Cor. p. 328. 27. τίς γὰρ συμμάχια σου πρῆλκτος γίγναι σπῆ πόλις; τίς δὲ εὐλαδῶν . . . ; ποῖα φρήται; ποῖα εὐλαδῶν; ποῖα πώσασται; τίς ἰαυτῶν ταχυῶν; ποῖον ἰαυτῶν; τί τῶν ἀπῶντων ἐν χρισίμος γίγναι; quibuscumq; comparata orat. παρασκευῶν. p. 431. 29. ποῖος γὰρ ἰαυται, ποῖα φρήται, ποῖα στρατῶντα, ποῖα χρισίμα; τίς χρισίμα; τίς ἰαυτῶν γίγναι; τίς εὐλαδῶν; τίς εὐλαδῶν; ποῖος εὐλαδῶν; τί τῶν ἀπῶντων . . . γίγναι παρὰ τούτων τῆ πόλις;

¹⁶ Orationis Philipp. IV. tria loca repetantur ex illa de rebus Chersonesi, hæc: Phil. p. 134. 5. — 136. 7. ed. Reisk. ex or. de r. Chers. 99. 9. — 101. 3. deinde Phil. IV. p. 137. 6. — 138. 23. ex orat. de r. Chers. 104. 11. — 102. 21. denique Phil. IV. p. 147. 11. — 150. 5. ex or. de r. Chers. 104. 1. — 106. 20. — Olynthiacos II. autem tres plagos integras (p. 29. 2. — p. 25. 22.) ita sunt in orationem contra Phil. ep. (p. 154. 16. — 157. 27.) translatae, ut in sententiarum ordine et nexu sine nihil, in verbis pauca discrepent.

¹⁷ Sententiam si speates, conferri potest Or. de Cor. 241. 8. ed. Reisk. συμβίβου . . . ποῖς εὐλαδῶν πωλοῦσθαι ἰαυτῶν οἰαμῶν πωλοῦσθαι ἰαυτῶν πωλοῦσθαι ἰαυτῶν ἰαυτῶν. Nec dissimile est ibid. 332. 13. τῶν μὲν πόλιν διασείρουσι ἕσπερ εἰς ἰαυτῶν διασείροντες, εὐλαδῶν τούτων πωλοῦσθαι.

¹⁸ Oratio enim contra Phil. epist. habita est Ol. CX. 1. Theophrasto archonte, ante Christ. nat. an. 340. hæc autem de Haloneso, at ante diximus, Ol. CIX. 2. hoc est, tribus annis ante. v. Taylor. in Schedis vol. I. p. cxxxii. of. Corsini Fast. Att. tom. IV. p. 34. et 37.

fitatur (p. 175. 17.), se Callippum *καρτερῶσαν* accusasse, quod tulisset, Chersonesi quandam partem esse Cardianorum, non Atheniensium: Libanii narrat, non Demosthenem, sed Hegesippum accusationem illam instituisse; quo patere, huius, non illius nostram esse orationem.¹⁹ Sed quibus id narret fretas argumentis, quibus testibus, non dicit; decipi igitur potuit. Qui error quo facilius excusetur, age conoedamus, Callippum ab Hegesippo fuisse accusatum: at potuit alia in causa ab eo accusari; potuit et in eadem illa, sed ita, ut Demosthenes libello exhibitio causam institueret, Hegesippus autem oratione habita partes accusatoris perageret.²⁰ Sed nolo hincinari in explicando Libanii errore; satis est patere, quot modis gigni error iste poterit.

Duae sunt praeterea res, quae, si appaerent, nihil essent dubii reliotars: nimirum si constaret Demosthenem aut legis de pacis formula mutanda, aut responsi ad Philippi epistolam hac oratione commemoratam fuisse auctorem. Noster enim orator et illam legem se dicit tulisse (p. 171. 10, 18. cf. p. 170. 2.) et de hoc responso jam se ad populum esse laturum profitetur (p. 176. 9.). Sed neutra de re, in tanto veterum silentio, quidquam pro certo potest constitui.

Quare, quoniam historiae documenta nos deficiunt, age de orationis *indole et dictione* videamus: quae aetate et lubrica est disputatio; nam ad sensum fore cuncta referuntur. Itaque Libanias omnino quidem affirmat, dicendi genus omnemque orationis conformationem languidam quandam sibi videri ac dissolutam, et a Demo-

sthenis ingenio abhorrentem;²¹ sed singulari, quae maxime displiceant; non commemorat, nisi unum, de quo deinde videbimus. Atque, ut verum fatear, mihi quoque, universam si species orationem, simplicioris illa et sedatioris ingenii videtur, nec tamen Demosthenes indigna. Namque, ut Photius recte monet (v. not. 8.), canoti fere scriptores aliquando paululum a semet discrepant, seu casus seu rei ratio ita tulerit. Maxime autem hoc fit in oratoribus, ubi permultum interest, quo tempore, quibus audientibus, qua de re dicant. Mirum igitur non est, si Demosthenes, quam tot de rebus tamque inter se diversis intra medioere sine dubio temporis spatium dicendum esset, non tam concinna potuit uti orationis descriptione, nec tam libero sententiarum illastrium verborumque gravium devolvi flamine.

Huc accedit, quod in his, quae leguntur a nobis, non adiuntur, orationibus multo plus interest, quomodo esse conscriptae sint, quam quomodo habitae. Nam non modo in iis orationibus, quae a scriba potius exceptae, quam ab ipso oratore consignatae videntur, multa facile potuerunt corrumpi, sed ipsi etiam oratores vel negligentius sua literis mandavit vel diligentius poliverunt atque exornaverunt. Quare, sicut de Cicerone constat, cum orationes publicae habitae deinde a foro regressam domi suae esse commentatam, idem de Demosthenes dubium non est. Nam et multa leguntur apud Demosthenem aliter scripta, quam habitae fuerant,²² et quae leguntur, pro commentandi diligentia sunt inter se diversa.²³ Potuit igitur

¹⁹ Liban. in arg. or. de Hal. κατὰ Καλλίππου τοῦ Παιονίας φρονὶ δὲ τὴν λέγει γραφὰς ἀπὸ τῆς χειρὸς παρατίθηται. φαίνεται δὲ οὐχ ὁ Δημοσθένης, ἀλλ' ὁ Ἑγέσιππος τὴν κατὰ τοῦ Καλλίππου γραφὴν ἰστοροῦμενος.

²⁰ Itaque Hegesippus non γραφὴν ἰστοροῦσθαι (ἀπειλῆσαι, γράψασθαι), sed διῶξαι (κατηγοροῦσθαι) dici debet. Sic, ut exemplo in vulgus noto utamur, Socratem, ut refert Max. Tyr. Diss. 9. Μάλιστα μὲν ἐγράψατο, ἄντος δ' εἰσέλατο, λίαν δ' ἰδιαν.

²¹ Liban. l. 1. p. 164. 6. ὁ λόγος οὐ δευὶ μοι Δημ. εἶπαι. δευὶ δὲ ἢ φράσις καὶ ἢ τῆς συνθέσεως ἀεμῆτα, κατὰ τὴν Δημοσθενικὴν περιφρασίαν τύποι, ἀνιμῆται τε καὶ διαλελυμένω κατὰ τὴν ἰδίαν τούτου τοῦ ἥτορος.

²² Ita Aeschines commemorat quaedam ex Demosthenis oratione *καρτερῶσαι*, de Dionysii et Aeschinis similitudine (Aesch. or. παραπρ. p. 194.), de mulieris Himeræ somnio (Aesch. ibid.), de Satyro, qui captivorum quorundam Atheniensium libertatem a Philippo impetraverat (ibid. p. 321.), quarum rerum nihil legitur in Demosthenis oratione *καρτερῶσαι*; unde Hier. Wolfius recte conjecit, Demosthenem iudicii eventu edoctum quaedam mutasse, quam orationem literis consignaret. Idem Demosthenes novas quasdam et inauditas dicendi formulas, quae monstra et portenta orationis vocat Aeschines (orat. in Ctesiph. p. 555. sqq.), magna ex parte ipse videtur ex orationibus suis exscolpisse; neque erat, quod miraretur Diomysias Hal. (περὶ Δημ. δι. p. 197. ed. Sylb.) se nihil ejusmodi legere in ulla eorum, quae exstant, Demosthenis orationum. Quamquam fateor, multas ejusmodi mutationes non ipsi Demostheni, sed criticis veteribus esse tribuendas, qui quam in oestros tam in nostrum pernicioso furore sentis grati: de qua re Hermogenes p. 317. εὐαῖνα, inquit, διὰ τὸ ἄγαν εὐπλάξ ἑβαλλοῦνται τινες ὑπερβίοντο, ἵσως ἑβίαις κωιδύνας εἶο.

²³ Ita orationes *καρτερῶσαι*, et in Midiam, quae merito egregia eloquentiae De-

tur fieri, ut Demosthenes hæc, quæ de Haloneso et de cæteris rebus ista occasione ad populum erat locutus, minus diligenter domi notaret, in eoque res magis posito ditionem spectaret. Quo posito nos neque æramenta cuncta dicendi hæc in oratione desiderabimus, et illud vitium, quod paulo ante commemoravi, excusabimus. Namque orator, quam professus esset, se primum ad epistolam Philippi, tum ad legatorum sermones responsurum (p. 165. 8.), tamen, de epistola illa postquam peroravit, statim transit ad legem ferendam de responso ad literas illas legatorumque sermones dando (v. not. 2.): sive quod Demosthenes refutata Philippi epistola simul etiam legatos quodammodo refutasse sibi videretur, sive scripto illo responso cuncta esset comprehensurus, sive alia denique causa finem imponere orationi juberet. Quod quum in habenda oratione accidisset oratori, necessario et in conscribenda accidit, siquidem omnia sic, ut in concione dixerat, lima non adhibita, exaravit.

Nec vero tamen Demosthenes unquam adeo suam deponere personam, alienam induere potuit, quin semper nativa ejus virtus emiseret. Emicat illa vero ex hac ipsa, ni fallor, de Haloneso oratione. Multa insunt egregia, multa ejusmodi, quæ et gravitate atque æumine sententiarum et novitate dicendi non modo apta sint oratorum principi, sed ejus veluti propria. Dignum Demosthene illud est (p. 166. 19.): "irridet vos, nihil aliud, de insulis jubens litigare cum isto, qui navem Pella solvit:²⁴ vestras enim opes, liberatrices Græciorum, si maritima loca tueri nequeunt, tam vero continente universa ultro deceditis." Dignum et illud p. 169. 6. "mari aiant eum nihil egere; at iste, nihil videlicet mari egens, triremes ærat, navalia condit, classes emittere pa-

rat, impensasque non parvas in maritimas facit pericula, præ quibus cuncta contemnit." Pauloque post p. 169. 14. "quos homines non pudet Philippo, non patris suæ, vivere; qui domestica dum vendunt, domum suam Philippi se dona deferre opinantur." Tum p. 172. 24. "Pheras cepit, presidiumque arci imposuit, ut liberi videlicet Pheræi essent; Cassopiæ tres urbes, Pandosiam, Bucheta, Elatriam exuatis agris vexatiasque oppidis Alexandro, affini suo, tradidit. Næ ille egregie liberos cupit esse Græcos!" et p. 173. 17. "hiscæ literis magna se in vos beneficæ prædicat collaturam. Beneficia hæc erant: nec vestra vobis reddet, neque in terrarum orbe, quod donet vobis, invenitur: sed alia quedam regio, alia terra, ut videtur, comparere necesse est, unde nobis aliquid sit daturus." Denique p. 174. 7. "Captivos reddidisse omnes dicitur, is qui Carystium, hospitem reip. nostræ, quem effragitaturi tres ad istum legationes misimus, talem virum tanto opere cupiit nobis condonare, ut occiderit, et ne sepulturam quidem justam concesserit!" — Sed parco plura congerere: hæc enim ipsa, quæ exorpsi, licet non per se demonstrant, a Demosthene hæc necessario esse profecta (nam et alius acute graviterque potuit scribere), at hoc tamen ostendunt, minime indignam illo auctore hanc esse orationem.

Similis, ut sententiarum, ita dictionis et verborum est ratio. Multa enim ex hac oratione possum commemorare, quæ verborum vel usu vel collocationis aut propria esse Demosthenis, aut frequentius apud illum, quam apud ceteros, videntur occurrere: cujus generis est v. c. transpositio ista verborum, ubi casus ab adjectivo ant participio pendens, ab eo disjungitur, interposito substantivo:²⁵ deinde usus pleonasticus pronominis demonstrativi, alius

mosthenis monumenta censentur, tamen non sunt omnibus numeris absolutæ, neque ea diligentia, qua v. c. orat. de corona, perpolitæ, sed rudes quodammodo ex auctoribus videntur commentariis excidisse. Photinus p. 1468. (ed. Hoesch.) *μάλιστα δ κατ' Αισχίνου λόγος παροχῶν αἰτίας ἐν ἰσομετρίαισι καταλειψόμεθα, οὐκ ἂν τὴν ἐργασίαν ἀπειλάφως τελευτᾶν διότι. . . παρῶντο, ἔπειτα οὐκ ἂν περιμένειν ὁ νόμος εἰς ἐξέτασιν ἀκριβοτέρων τῶν ἰσίων λόγων καταστάς.* Et paulo post *ibid.* *δ κατὰ Μαιδίου καὶ κατ' Αἰσχίνου λόγος αἰτίας ἔσχει τοῦ μὴ τὴν αὐτὴν κατὰ πάντα ἀρετὴν τῷ Δημοσθένει συνδιασώσασθαι χαριστήρι, καὶ γὰρ ἐν τοῖς δυοῖν τοῖς λόγοις ἐκ διαλειμμένων σπῶν ταῖς αὐταῖς ἰστοίαις ἐπιβόλλων, ἀμιλλᾶσθαι δευτὴρ πρὸς αὐτοὺς ὥστε ἀσχοίμενος ἀλλ' οὐκ ἐπ' αὐτοῖς ἀγασίζομενος τοῖς ἔργοις, διὰ καὶ τῶν ἐφοσῶν, ἐκάτερος λόγος ἐν τῶν κατὰ Μαιδίου, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἰσίων διακεκαθάραται.*

²⁴ πρὸς τὸν ἐκ Πέλλης ἰσχυρομένον, contentum. Similiter de Philippo Demosthenes in or. de cor. 247. 16. ed. Reisk. *δ ἐν Πέλλῃ τραφεῖς, χαρῶν ἀδελφὸν ὅτι γὰρ ὄντι καὶ μικρῶ, et in or. contra Phil. epist. 158. 5. δ ἐκ Μαιδονίας ἰσχυρομένον.* Idem de Alexandro dicitur: *ἀγαθῶ ἐν Πέλλῃ περιπατῶν, teste Æsch. or. in Ctes. p. 547.*

²⁵ v. hac orat. p. 169. ult. *τὴν καταφειδομένην γνώμην τῶν πρῶτων, i. e. populiscitum, quod mentiebatur contra legatos: of. v. c. Philippicam II. p. 67. 22. ed. Reisk. ἡ προσοῦσα ἀδελφία τῶ πράγματι: de reb. Chers. p. 95. 4. τὰ πρῶτα τὰ πράγματα τῇ πόλει: de corona 301. 27. ἡ καταλειψόμενος τῶν πόλεων: ibidem 257. 29. τὰ περιεργαζόμενα κατὰ τῇ πόλει: et *ibid.* 294. 8. ἔπειτα δ' ἂν ὁ φουλότατος καὶ δυσμνήσιτος ἀνθρώπος κείσῃσι τῇ*

scriptoribus non ignotis, Demostheni tam-
en longe frequentissimus; ³⁶ tum vis ironica
particulæ γὰρ, his maxime locis, ubi aliquid
cum exclamatione et risu antecedentibus
subiicitur; ³⁷ denique aliorum quorundam
verborum dicendi formulae singularis
quædam significatio Demostheni præ
ceteris dilocata, ut ἀπαριστοῦσαι τὸν λό-
γον (p. 165. 16.) i. e. *refutare, quæ aliquis
dicit*; ³⁸ — ut παρασκευάσαι (p. 166. 5.) i. e.
*deceptere, quod verbum hoster, sicut et ἰκ-
κρίσαι, ab athletarum artibus petitum, ad
fraudes atque, ut ita dicam, supplantatio-
nes oratorum solet transferre*; — ut διο-
κῆν τὰ τῶς (p. 166. 6.) i. e. *clam alicuius
res tueri*; — ut μὴδὲν δεισῶναι τῶς (p. 168.
12. p. 169. 7.) i. e. *nolle, recusatè aliqui*;
— ut alia multa in hac oratione obvia,
quæ Demosthenes ceteris in orationibus
tam orebre usurpat, ut in istis tanquam in
possessione sua videatur dominari. Sed
nōlo in his congerendis multas esse. Nam
alii quoque oratores ea ipsa, quibus De-
mosthenes delibetabatur, et potuerunt ad-
hibere et nonnunquam adhibuerunt. Ve-
rumtamen parvula etiam hæc styli Demo-
sthenici vestigia tanquam in omnium ven-
duntur accedere illis, quæ ante proposui,
argumentis.

Quæsi quis obijciat, occurrere etiam in
hac oratione, quæ alias apud Demosthe-
nem vel omnino non leguntur, vel non hac
significatione, ut ἰσχυρίσαι, *commercia ho-*

minum (p. 168. 7.) ut ἀπέστειναι, *expellere*
(p. 166. 3.) nec ego miror istos, qui pro
auctoritate pronuntiantes, "hoo non est
Demosthenis, non Cicerois," obliuiscun-
tur, primam, quam multa illi in scriptis
hæc deperditis usurpasse videantur, de-
inde, quam multa, si vel nunquam dixerint,
potuerint tamen dicere.

Sed unus est locus, qui Libanio quidem
adeo displicent, ut vel ob hunc solum De-
mosthenis nomen detrahendum orationis
conect. Is locus hic est (p. 176. 4.)
δου δ' Ἀθηναῖοι ὄντες μὴ τῆ πατρίδι ἀ-
λλὰ θελήσαντες εἶπαι ἰδιαιτέρως, ἠρωτικῶς
αὐτοῖς δὲ ἡμῶν καυδὸς καυδὸς ἀπολαλλέαι,
εἰπας ἑασις τὸν ἡγεῖσθαι ἐν τοῖς κρητάφαις
καὶ μὴ ἐν ταῖς ἀστρίαις κατασκευαστέαις
φορεῖται. ³⁹ — Quæ ei tam stulta, tam humi-
lia, tam contumeliosa essent, quæ ista
vixit, primum non video, cur Hægesippo
potius tribuantur, qui tamen miasa vehe-
mens orator, quam Demosthenes, et mi-
nuta in dicendo audax fuit, id quod ipse
Libanius significat. Deinde, si ferri illa
non possent, quæ possant ferri, ear non
parua verba expungero, ut aliunde illata,
mallemus, quam uniuersam orationem dan-
nare? Sed non ita est. Primum illa
verba commemorantur a rhetoribus et
grammaticis antiquis, vel sine Demosthe-
nis nomine, ut a Longino, ⁴⁰ vel adjecto
ethum illo, ut ab Eustathio (v. not. 14.)
deinde non commemorantur modo, sed

ὄντας, τούτοις ἀνωθεν ἐξήταται: τὸν ἰσχυρίσασθαι. τῆ πώλης, καὶ οὕτως αὐτοῦ, πρὸς
αὐτοῦ. Adg. 1., delendum.

³⁶ v. hæc orat. p. 169. ult. τὸν καταφ. γάρηται τ. κρητῶν, ταύτων ἡμῶν χριστοῦσθαι, et
p. 174. B. δὲ τὸν Κερύρατον . . . τούτοις τὸν ἄδρα ἐπιπύς οὐκ σφάρα ἡμῶν ἰσχυρίσασθαι
χρηστέσαι. cf. v. c. orat. in Aristogit. I. p. 775. 10. ed. Reisk. τοῖς ἐπι τοῖς ἡστροῖς ἀσπῶς
ἀφελήσας, τούτοις ἀφελῆσαι δὲ et orat. de cor. p. 242. 5. ὁ μάλιστῶν φιλῶντων . . . ὁ-
τες κρητῶν etc.; similiter ibid. p. 245. 2. et p. 260. ult., et or. in Midiam 522. 20.
et sæpe.

³⁷ vid. hæc orat. p. 175. 2. σφάρα γὰρ βούλονται τοῖς Ἑλλησις ἰσχυρίσασθαι. cf. Phil-
ipp. III. p. 128. 2. ed. Reisk. καλὴν γὰρ εἰ πολλὰ ἀπολαλλέσασθαι ἄριστῶν ἡμῶν et orat.
παρασκευῶν. 421. 1. ἀξίον γὰρ (ὁ γὰρ;) ἐν Σίλωνος αὐτῶ μὴ μῆσθαι. Cf. et orat. de corona
p. 257. 10. et hæc orat. p. 83. 26.

³⁸ Sic orat. Philipp. III. p. 114. 9. ed. Reisk. καὶ γὰρ ἐν ἀβελτησθέντες εἰς . . . ὁ
ἴδῃ ἄρ' ἑαυτῶ μὴ ἀποφοροῦσθαι τοῖς λόγῳ ἀφελῶν, et or. παρασκευῶν. 427. 15. ταῦτ' ἐπὶ
μακρότερον, ταῦτ' ἐλθῶν ἐπὶ τούτοις μῆσθαι; ταῦτ' ἀπαριστοῦσαι τοῖς ἡμῶν; — In ceteris
sæpius morari. Exemptis si quis eget, vel Reiskii indices eorum coram coram suppe-
stabant.

³⁹ Eustathius arg. or. de Hal. p. 164. 8. καὶ μὴ κατὰ τὸν ἴσον μὴδὲν αὐ μῆσθαι μακρό-
τερον τῶ ἴσῳ εἶπαι τὸν λόγον εἰπας . . . φορεῖται. ὁ γὰρ γὰρ ἀρημοδότης εἰσὶν ἀπολαλλέσαι ἡγε-
σθαι. τούτοις δὲ ἔβρις ἐπὶ καὶ καυδῶν μῆσθαι εἰς ἡγεῖσθαι. ἐπὶ τῶν δὲ αὐτῶ δὲ αὐτῶ ἀπολαλλέσαι
κατὰ τὴν ἰσότητα. πρὸς δὲ τούτοις καὶ εἰσὶν τὶ τομίζεται τὸ ἐν τοῖς κρητάφαις ἔχειν τὸς
ἀσπῶν τὸν ἡγεῖσθαι. (Añqui eodd. habent αὐτῶ. τὸ τομίζεται ἐν τοῖς etc.; loc. sū. τὸ
τομίζεται τῶν, ἐν τοῖς etc., ut patet, unde istud τομίζεται τὸ sit ortum.)

⁴⁰ Longinus ἐπι τῶν ed. Mori p. 210. in capite ἐπι τῶν ἐπιτῶν, in it. * * * οὐ καὶ
αὐ ταύτων εἰ μὴ τὸν ἡγεῖσθαι ἐν τοῖς κρητάφαις κατασκευαστέαις φορεῖται, quæ verba
Tullius (sunt ed. p. 202.) ita vertit: Sed et illæ sæpe periculo proxima sunt etc. Immo
sit supplenda est lacuna: ἀνοῦται καὶ etc. Per totum enim caput hoc docet, αὐτῶ
in hyperbolicis esse quærendam, fugiendam ἀνοῦται. Quævis igitur Longinus di-
ctum istud non videatur probare, tamen inde nouitquam sequitur, Demosthenis illa
esse eum non putasse.

tanquam exemplum audaacter et graviter dicti laudantur, ut ab Hermogene.²¹ Quid igitur? Stultitiamne dicti Libanius vituperat? Sed non medium habemus, qui sollicite querat, sitne cerebrum in temporibus situm, nec ne; quinquam ne medicos quidem omnino id video negaturos; sed legitimum oratorem, qui a vulgari ratione loquendi aut consulto interdum recedit, aut vi orationis insotus atque imprudens abripit. An insolentiam igitur iste novitatemque dicti astat? Facile vero est, ut ait Cicero, dictam ardens reprehendere restitotis jam animorum incendii. Nam Demosthenes quidem miris modis multa in verbis vel pangendis vel conjungendis movavit, ita ut monstra et portentosa orationis Aeschines ei exhiberet, alii autem passim eum hoc de re irridere.²² An denique contumeliam in Athenienses et aedeciam? Ea vero tanta est in Demosthene, ut vel insanos appellare praesentes republicam cives non dubitat, nullamque praeternat occationem salse graviterque iertiam eorum ac stultitiam castigandi.²³

Ceterum insolentia dicti etiam eo non parum lenitur, si memineris, similia proverbii loco quum conotis in linguis tum apud Graecos scriptores saepe occurrere.²⁴ — Addam unum, quod certis quidem argumentis nequit comprobari, at fieri tamen potuit. Fertase Demosthenes haec non tam suo nomine dicit, quam respiciens alius eajusdam de Atheniensibus dictum, quod nase se inertia sua comprobent, jubet cavere. Cui suspitioni videtur hoc aliqne modo suffragari, quod orator subito et isopinato in aetionem sedatiorum hoc acerbioris animi distam infert. Sed tamen, ne quis putet me haec conjecturam nimium tribuere, in iis, quae ante dixi, acquiesco.

Nano, quoniam Demostheni opus saam stadii vindicare, par esse censeo, aetores quosdam illo indignos, ab editoribus ultimis vel relietos vel anotos, pro viribus sanare, maximeque, ubi a Reiskiana vel leatione vel interpmotione recedendum putem, ostendere, paucaque, ubi res feret, interpretandi cause adjiocare.

²¹ Hermogenes *επι δεόν* lib. 1. c. 7. (ed. Stamm. p. 62.) *ἴσως τούτοις εἰσι τραχίαι πᾶσαι αἱ τῶν μαιζόνων προσώπων ἐπιπέσεις ἔχουσαι ἀπορηλαδύτους, ἕσπερ ἐν αἰσῆ τῶν ἡυέφαλον ἐν τοῖς ἀροστέροις, ἀλλὰ μὲν ἐν ταῖς κτήραις κατασκευασμένην φορεῖται.*

²² Sic Erotasianos *παράβαλλον*, comicorum aliqui *ἰωνοτραπέδων* enim vocantur, teste Platone in vita Dem. — Aeschin. in Oros. p. 564. *ὁ μέγιστος ἀπὸ τοῦ μισοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου . . . ἀμειλιχοῦναι τοὺς τῶν πάλιν ἀποτροπάζουσι τοὺς τὰ ἀδίκαια τὰ τοῦ δήμου, ὑπερτίμναι τὰ καὶ τὴν παραμένον, φορομορφοποιεῖν ἐν τῶν στυγῶν, τινὲς πρῶτον ἕσπερ τὰς βαλίας διδρῶσι; ταῦτα δὲ τί ἴσως, ὁ κίονος; μέγιστα ἐ δαίματα; ubi pro πρῶτον corrigere quidam volunt *κρητῶν*, et sensu et constructione refragante; ego malim *παραμένον*, quod verbum abbreviataris solebat corrumpi, i. e. *certi homines veip. administrationem veluti acubus trajectis constringunt*; deinde τί pro τίος scripsi, sensu probante, praecunte H. Stephano, ipsoque, ut videtur, Cicero, qui Graeca sic exprimit in Oratore c. 8. *querit (Aeschines) ab ipso, cum quidem eum belluam appellat, utrum illa verba, an portentosa sint.* — Similiter istam dicoendi insolentiam Demostheni Aeschines objicit in or. in Ctesiph. p. 461. et or. *παρρησιβ.* p. 206. qua de re conqueritur Demosth. de corona p. 269. 15.*

²³ v. c. Philipp. III. p. 124. 24. ed. Reisk. *εἰς ταῦτο ἀφ᾽ ἑξῆς μωρίας ἢ παρανομίας, ἢ αἰα ἔχει ἢ λόγος etc.* In oratione de reb. Chers. p. 98. 22. inducit Graecos civitates sic Athenienses alloouturas: *ὁ πάντων ἀνδρώπων φαυλότατος etc.* eodemque ibid. p. 106. 14. vocat *κακωδὸς καὶ τῶ, ὃν προσήκει, παρανομίᾳ καταργηλότατος.* Acerbissimo autem eos irridet Olynth. III. p. 37. 3. *ὁ μᾶλλον δ' ὁ δήμος κατανομεῖται καὶ παρανομίᾳ χρεῖματι καὶ συμμύχονος ἐν ὑπερτίμῳ καὶ προσθήκῃ μέρους γυγιόσῃ, ἀγαπήτος, ἐὰν μετακλιθεῖται Σαυμῶν ἡμῶν ἢ βόλῃα σήμερον εἶσαι καὶ, τὸ πᾶντα ἀναδύσασθαι, τῶν ἡμετέρων αὐτῶν χάρις προσφέρεται etc.*

²⁴ Sic Homer. Iliad. XV. v. 240.

τάβησαν, πᾶσιν δὲ σαρὰν ποσὶ ἀλάστοις θυμῶς.

ubi Enstathius (p. 1015. l. 44.) *ἰστίαι δὲ, ἔσι, Ὀρέθου παρὰ ποσὶ ἡμῶν θυμῶν Ἀχαιοῖς, ἀμειλιχοῦναι δὲ πρὸς κτήραις Ἀδριατικῶν τῶν ἡυέφαλον, ἢ παρανομία ἐκόντων τοὺς σχηματιζομένους φιλοσοφίας λόγους συμπερασματικῶν εἰς τὸ μέγιστον αὐτοῖς ἐπιγράφει τὸν πόν.* — Sic Latine et similiter ceteris in linguis animi codore dicuntur.

WEISKII ET SCHAEFERI
ANNOTATIONES AD ARGUMENTUM ORATIONIS
DE HALONESO.

P. 164. Περὶ Ἀλοήσου]. Fluctuat scriptura inter Ἀλοήσους et Ἀλόησους, ut omnino in his compositis variatur. Simplex ᾤ prætulit Schweighauserus in Athenæo t. II. p. 359. V. eius Animadversa. t. III. p. 279. Duplex placuit Boissonado ad Rosam p. 78. "Apud Æschinæm adv. Ctesiphont. p. 475. R." inquit "pro Ἀλόησων Cod. Coislîn. 249. habet Ἀλόησων. Reiskius curavit, ut ubique Πιλοπονήσια geminato ᾤ exararetur: cur non simili modo exaravit omnia vocabula cum ᾤσων composita?" Cum duplici legitur in Anecd. Bekk. p. 136. 12. et 16. SCHAEFER.

— 3. Ἀθηναίων ἀρχαίων κτήμα] P. 177. 2. Chersonesum Thracicam Libanius dicit Ἀθηναίων κτήμα ἀρχαίων. Euripides Med. 46. παλαιὸν οἶκον κτήμα θεοπόων ἡμῶν, ubi parum intelligo quid Porsonus voluerit, cum hoc notaret: "Nutricem alloquitur tanquam vilissimam suppellectilis partem." Nihil enim inest in versa Euripidis, quod contemptum indicet. Conf. Hecub. 607. ἀρχαία λάτρι. Irbig. Aul.

873. Masgr. εἰδὲ σ' ὄντι ἔγὼ παλαιὸν δωματίων ἡμῶν λάτρι. Servum autem dici κτήμα nemo mirabitur, cum dominus dicatur ὁ κεντημένος. IDEM.

— 6. ὁ δὲ λόγος— εἶναι] Idem multis aliis placuit. V. Anecd. Bekk. p. 375. 27. Reisk. in Ind. Geogr. p. 609. Valckenar. Diatr. de Phil. Maced. p. 253. 270. Orell. ad Isocrat. σ. τ. ἀντιδ. p. 305. qui Hegesippo^o tribuit, et Schneider. ad Xenophont. de Vectig. p. 148. b. Mithi quoque hæc oratio capitali Demosthenis ingenio videtur indignissima. IDEM.

— 12. αὐτῶ] αὐτῶ, referendum ad τῶν, neutrius est generis. IDEM.

— ibid. καὶ εὐθέως π— ἔχων] Mihi placet εὐθεως τομίζων ἢ—. Neque opus τῶν inseri, quod placuit Weiskio Dissertat. p. 430. IDEM.

— 14. ὄντα ἠγνοῦσων] V. Etymol. M. c. 418. 47. et Photius c. 50. IDEM.

— 18. λαμβάνω— ἀπολαμβάνω] V. p. 162. 16. Athenæus t. II. p. 359. Schw. et Tzetzes Exeg. in Iliad. p. 122. 22. IDEM.

ANNOTATIONES AD ORATIONEM
DE HALONESO.

P. 165. 1. Ἄνδρες Ἀθηναῖοι— αἰτιῶμαι] Citat Dionysius Halic. t. VI. p. 994. sic ut præponat ᾤ. Pariter sine hac particula legitur Ἄνδρες διασταλῆ ἰνιτο Leptineo p. 457. 1. V. Gersdorffium in nota addita Rüdigeri Dissertationi p. 130. SCHAEFER.

— ibid. οἷα ἴσθιν ὄκως— συμφορέων] Tolle interpunctionem post αἰτιῶμαι et post καλύσσει, interpunge post λέγοντας. Sensus enim et ordo verborum hic est: *Fieri non potest, ut crimina, quæ Philippus infert in oratores justa coram vobis defendentes, impediunt, quæ minus consilio vobis adimus.* Reiskianæ interpunctioni imprimis verbum ἡμῶν obstat. WEISK. Sic etiam Augerus. Commatis signum in Reiskiana post καλύσσει positum delevi. SCHAEFER.

— 12. οὔτε τότε λαβεῖν] Dele τότε, quod Reiskius, qua est audacia, de suo addidit.

Conf. observata ad p. 172. 19. Intelligitur istud τότε non modo ex re, sed etiam e verbo opposito ἴσθιν, et e vi temporis præteriti, quæ inest in aoristo. Sic mox p. 167. 15. καὶ λαβεῖν καὶ κεντῶσθαι, et cepisse et habere. — Ceterum [φροσ] λαβεῖν— ἔχων i. e. se cepisse— se tenere; ne subaudias cum Reiskio ἡμῶν. WEISK. Posterius verissimum, erravitque Reiskius, cum locum censeret reformandum. Sed prius adducto: cum enim ᾤ sequatur, videtur adverbium quod illi respondeat inserendum esse. SCHAEFER.

— 16. τῶν δὲ— ἀφελίσθαι] V. Ind. Græc. p. 97. Non minus recte et aliquanto magis e Græcorum consuetudine poterat scribi: τῶν δὲ τὸν λόγον μὲ εἶναι δίκαιον εἰ χαλεπῶ ἴσθιν αὐτῶ ἀφελίσθαι. V. Heindorf. ad Platon. Sophist. p. 426. Scripsisse autem me μὲ εἶναι, non εἶναι, nemo mirabitur, qui didicerit tallum

enantiologia rationem syntacticam, quam se recta oratione, quasi Orator usus est, posuit et, in obliqua μέ. V. not. ad p. 125. 1. IDEM.

— 4. εὐλαβῶς δ' αἶμα ἀγασσὶ ταῦτ', εὐθέως λέγων] Tolle interpunctionem. Benarus est: non nocuit, ut illa non iusta diceret. — ταῦτα pertinet ad verba p. 165. 12. εἰ γὰρ ἡμετέραν ὄψαν εἴτε λαβῶν οὐδὲν ἴδεν. WEISK.

— 6. πάντα δὲ διακρίσει] Neo πρόγραμμα subaudiendum, neque ἑστὶ αὐτῷ. Non attendit Reiskius quae continuè sequuntur: ἄς ἂν αἰσῶν ἰσχυρῶς συνέλαται. SCHAEFER.

— ibid. μελλόντων] Verborum παραρηνοῦσθαι — πρῶτῶν ὄντων ordo non recte procedit. Quare Reiskius μελλόντων jabet ejus: primum hoc audacter; deinde, illud si fiat, ad πρῶτῶν decessu non possit ταῦτα. Leni medela locum sanabit, si legas: μελλόντων, οὐκ, ἔσ' ἂν αἰσῶς etc. i. e. deceptum iri eos putat ab hominibus τῶν Philippi nostra in urbe acturis, qui cunctis, quae illo voluit, et dudum sunt polliciti, et nunc solentur. Nam et ἔσ' ἂν atque ἄς ἂν facile confunduntur, et articulus ab antecedente syllaba scripsisse absorbetur. Amat autem noster articulum a verbo suo sic disjungere, ut h. l. in vachis τῶν, ἔσ' ἂν βούληται, ἰσοσχεμῶς factum est. V. o. de reb. Chera. p. 106. 13. ed. Reisk. γῆ, ἂν προσέται, παρακαλεῖ. de orat. p. 276. 10. τοῖς, ἰσχυροῦσθαι δ' ἡμεῖς ἕστημεν, ἐπρωτοῦς. orat. παρὰ p. 341. 4. τοῖς, ἐπὶ ἑλευθερία, ἐλευθερίας. ibid. p. 346. 12. οὐκ, ἐπὶ τῶν αἰσῶν ἰσχυρῶς, λαβῶν. ibid. p. 349. 13. οὐκ, ἔσ' ἀναρῶμεν ἡμεῖς, παρακαλεῖ. ibid. p. 399. 22. οὐκ, οἷα τῶν ἡμῶν ἰσχυρῶς, πολιτείας. WEISK. Saniissima est vulgata: id quod jam Angero usque recte amoverit aboluit. Verba καὶ πρὶν — πρῶτῶν sunt appositio, quam seorsum intellectam sic resolve: et καὶ πρὶν ἰσοσχεμῶς [subaud. ἀπέχεσθαι], καὶ πρὶν δὲ πρῶτῶν. SCHAEFER.

— 9. ἐπὶ δὲ ἀμορφῶν] Vulgata ferri possunt. Malina tamen ἐπὶ δὲ, sublata post ἰσοσχεμῶς interpunctione, ita ut ἀμορφ. v. ἰσομ. ab ἰσχυρ. pendant. WEISK. In librorum scriptura nihil est quod offendant. Ceterum v. Lennep. ad Phalar. p. 100. b. SCHAEFER.

— 12. δεδωκέναι] δέμα. Ald. Tayl. Hoc verum, siquidem ἀναρῶν recte habet. Sed vide ne hoc mutandum sit in ἀναρῶναι, coll. not. ad p. 170. 4. IDEM.

— 18. διεκδικήσεται] Codd. fere omnes recte habent διεκδικήσεται: nam de uno eoque certo iudicio h. l. sermo est. WEISK. Conf. p. 166. 21. ed. Reisk. SCHAEFER.

— 20. οὐκ ἐπὶ πᾶσι ἐμῶν] Nihil aliud quam Polluxum. Nam probe Weiskii interpretatio: Diss. p. 429. IDEM.

— 21. εἰδὲν γὰρ] Verbo πρῶτον nullum respondet δύναντο α. ἰσχυρῶς, et tamen apparet hoc dici: ἰσχυρῶς vos, iudicio rem de Haloneso transigi iubens: primum enim de insulis ridiculum foret Athenienses, ἡμῶν dominos, cum Macedones litigare; deinde terram continentem videretur sic ultro concedere. Quare pro εἰδὲν ἰσχυρῶς scribe εἰδὲν ἰσχυρῶς, i. e. deinde si quidem opes vestrae nequeant etc. Post ἰσχυρῶς interpungo; ubi cum esset εἰδὲν suppleendum, mirum non est εἰδὲν (i. e. ἰσχυρῶς) corruptum esse: quo facto facile scribentur γὰρ, ut aliqua certe esset membrorum copula. Notum est, πρῶτον μὲν —, εἰτα —, omisso plerumque δ, dici: v. o. orat. in Aristocr. p. 668. 2. in Timocr. p. 702. 93. et 705. 29. ed. Reisk. Sic et ἰσχυρῶς. Conf. Hoogev. in Doctr. Part. Gr. t. I. p. 662. et Schaeferi Meletemm. Critt. Spoc. I. p. 61. Verbum ἰσχυρῶς autem in ἰσχυρῶς γ' ἄρα vim suam tenet dubitandi, quin sic se res habeat; ut in ἰσχυρῶς ἄρα, ἄς ἄρα etc. WEISK. Totissimum videtur Angerum [qui dedit ἰσχυρῶς δὲ, ἢ γὰρ ἢ δὲ.] sequi. SCHAEFER.

— F. 167. 3. ἰσχυρῶς] ἰσχυρῶς est correctio Obsopaei elegans, et non necessaria. Rectissime e odd. ἰσχυρῶς. WEISK. ἰσχυρῶς etiam Auger. idemque placuit Taylora. Weiskio ἰσχυρῶς: qui poterit probari, non intelligio. SCHAEFER.

— 7. συμβῶσαι] V. Etymol. M. c. 734. 28. Photius s. 405. et Thomas Mag. p. 618. s. IDEM.

— 10. ἰσχυρῶς] Fortasse melius e quibusdam odd. scriberet ἰσχυρῶς. Nam ἰσχυρῶς non occurrit, opinor, ita ut significet provocare ad aliquem, causam ad superius tribunal referre (ἰσχυρῶς); et ἰσχυρῶς et ἀνάγκη ita dicuntur, v. o. Aristot. Polit. I. 4. ἀλλ' ἰσχυρῶς πάλιν ἐπὶ τοῖς ἀρχονταί. — Quod autem orator dicit, Philippum pasta hinc de procorum iudicio ideo velle constitui, ut quale sit, non patet. Captam enim a Philippo esse Potidæam (Olymp. CV. 3.), et a Diodoro Sic. XVI. 8. et ab oratore nostro narratur (v. Olynth. I. p. 11. l. 17. p. 12. l. 47. Olynth. II. p. 19. l. 29. Phil. II. p. 70. l. 10. Aristocr. p. 650. l. 5. ed. Reisk.): qua causa, quo prætecto, usquam additur. Quare conjicio, Potidæam aliquid accidisse, cur Athenienses ii, qui cum urbem tenebant, litem intenderent mercatoribus Macedonicis; horum autem fraude factum esse, ut iudicium non Potidæam, sicut debebat, (nam illo tempore, ubi quercinota orta erat, ibi iudicabatur: v. hinc de Haloneso orat. p. 79. 25. sqq.) sed apud Philippum institueretur; quo Potidæenses damnavit, bonis exsult, et urbem ee- 3 x

— *ἰπποκράτους*) et deinde: *ἀμφισβητῆ* μὴ δίδουσαι, ὅ τι *ἰπποκράτους* ἰ. e. negat, se hoc concessisse, quod nos in pace posuimus. Unde patet, Reiskium toto caelo aberrare a vero, quam autemet, post *καμφοδίτης* esse λόγους inmerendam, ad *ἰπποκράτους* supplendum *ἐλιπίων*: id quod nec sensus nec verborum patitur conjunctio. Idem addit, *ἰπποκράτους* dicitur de re probabiliter futura: quasi vero scriptum esset *ἰπποκράτους* ἂν, ut p. 77. 26. ed. Reisk. *παράφοδος* ἂν. Optativus enim et infinitivus aoristi, particula ἂν addita, futuram exprimit, non item sine ἂν. Neo vero *ἰπποκράτους* recte cum Reiskio clausulam appelles. Immo est h. l. *primaria*; qua *rit* convenerat, conditionis mutatio. Nam Ol. CVIII. 2. auctore Philostrate hoc tanquam fundamentum pacis erat constitutum: *ἰκατέρους ἔχουσιν ἂν ἔχουσιν* p. 83. 12. (*heyde Theil: sollten in dem Besistand, wie er jetzt, nach dem Kriege, war, bleiben*): unde patet, cur orat. de pace p. 63. 15. dicatur, Amphipolim ex pace Philippo cessasse (conf. h. l. p. 82. 23. p. 83. 10.), Cardiam *αὐτόνομον* mansisse. Nunc vero, quam Philippus promissis quibusdam non stetit, multa que in Thracia, in Phocide, alibi novasset, Athenienses, impetrata a Philippo pacis corrigendæ venia, Olympiade, ut videtur, CIX. 1. sua oratoris nostri (h. l. p. 81. 15. 82. 25.) decreverant, *ἰκατέρους ἔχουσιν τὰ ἑαυτῶν* p. 81. 3. (*es sollten heyde Theile in den Besistand vor dem Kriege zurücktreten*); quam conditionem Philippus ratam esse non jussit. WEISK. Jure vir doctissimus Reiskium castigat. Hoc enim in Weiskiana ratione displicet, quod junguntur *ἀμφισβητῆ δίδουσαι*, ὅ τι *ἰπποκράτους*. Vere enim Augerus pronomen ὅ τι mutavit in particulam *ἔν*. Idem locum sic vertit: *Jam de pacis emendatione, cujus emendationis legati ab eo missi licentiam nobis dederunt, qui id emendavimus, quod apud omnes mortales justum censetur, ut utrique sua teneant, cum se licentiam dedisse et de ea legatos ad vos dixisse negat.* Ad δίδουσαι subaudias τούτο τὸ ἰπποκράτους. SCHAEFER.

— *ibid. τῆς ἰπποκράτους* — *ἦν ἴδουσα* — *ἰπποκράτους*] Hac signa, Demostheui parcius usurpata, noster Orator adeo abusus est, ut Geradotus hinc argumentum petierit, quo vinceret, orationem non esse Demosthevicam. IDEM.

— 22. *οὐδὲν ἄλλο ἢ πατισμένους*] Phrasis satis nota, h. l. ideo notabilis, quod particulam sequitur participium. IDEM.

— *ult. ἰπποκράτους*] *ἰπποκράτους* probandum. IDEM.

P. 170. 1. *ταύτης*] Probe intellexit, quam vim habeat hic usus pronominis, quem vulgo, sed perperam, dicunt mere

pleonasticum. V. not. ad Diosys. Hal. de C. V. p. 106. et Melet. Crit. p. 84. IDEM.

— 4. *ἀποτάλαται*] *ἀποτάλαται*. Vide ne *ἀποτάλαται* ipsius sit Oratoris, cui perfecta multo magis, quam aliis scriptoribus aoristos præferentibus, videntur placuisse. V. ad p. 78. 6. 169. 3. 172. 2. 9. 174. 12. 175. 18. ed. Reisk. IDEM.

— 6. *ἰπποκράτους*] *ἰπποκράτους*. Sic in *Æschin. παραπρωτ.* p. 526. legitur *ἐκλύθη ἰπποκράτους μετὰ τὴν συμφορὰν*, sine ulla librorum variatione aut dubitatione interpretum, et *ibid.* p. 223. *κλιθέντων ἡμῶν ἰπποκράτους*, ut legit Taylor. et Henr. Stephan. in Thesaur. Sollemne erat legis aliorum populorum abitaris *ἔντα* dare. Conf. Demosthen. *παραπρωτ.* p. 393. 19. WEISK.

— 12. *μισοδότους*] *μισοδότους* Auger. Male. Sed nec nostra scriptura videtur vera: Orator enim, opinor, dedit *μισοδότους*. SCHAEFER.

— 17. *χρήματα*] *ἐκτὸν αἰτούντων*] Hoc habet aliquid difficultatis. Dicite hoc Philippus, oratores Athenienses criminibus pecuniam a se velle extorquere, qua data sint tacituri? Sed sic Philippus ipse his verbis suspicionem daret, se corrumpere adversarios solere. Tam etiam vicina duo verba aliud expectari jubent, ejusmodi aliquid: *καὶ κατὰ ἔμματα ἐκτὸν αἰτούμενων*. WEISK. Infelix conjectura. Oratores Philippo adversantes dicuntur sycophantæ, facile tacituri, si rex eorum silentium pecunia numerata emere vellet. SCHAEFER.

— 20. *ἀποδίχασι*] “ Wolfius et Reiskius bene fecerunt (inquit Augerus), quod ex Aldo et Fel. acceperint *ἀποδίχασι*, quidquid contradicant codd. pene universi, apud quos legitur *ἀποδίχασι*. Sed tunc mutandum erat *ἔκον* in *ἀκούει*, ut ego feci.” Perperam. *ἀποδίχασι* unico probandum. IDEM.

— 22. *ἐκλύθη* — *ἰπποκράτους*] Citanter in *Anecd. Bekk.* p. 136. 12. IDEM. Cui *ἐκλύθη* placet.

— 23. *εἰρήνη*] Immo τὴν *εἰρήνην*, ut Auger. SCHAEFER.

— *ibid. λύθη*] *καλύθη* Aldina Taylori, append. Francf. Recte, opinor. Conf. v. pen. *δ' αὖ ἢ μὴν εἰρήνην ἔσται*. IDEM.

P. 171. 11. [τού] Unco recte amovit Augerus. V. p. 83. 2. ed. Reisk. IDEM.

— 12. *ἐκτίνασι*] *ἐκτίνασι* malim. IDEM.

— 18. *ἔγραψον καὶ ἐξέλεγον*] *ἔγραψον καὶ ἐξέλεγον*, et l. 24. pro *ἰπποκράτους* lege *ἰπποκράτους*, utrumque ob codd. consensum. Per se utrique erat temporis locus, si quidem aoristas rem simpliciter narrat, imperfectum autem ratione habita temporis certi et earum, quæ simul acci-

derunt, rerum. WEISK. Cum praecedat *γράφει*, non *γράφει*, teneo *γράφει* και *ἰσχυρίζεται*. SCHAEFER.

— 24. *ἰσχυρίζεται*] Verum *ἰσχυρίζεται*. Placuit etiam Weiskio. V. not. ad v. 18. IDEM.

— 29. *τῆς δ' ἰστορίας* — *ἰσχυρίζεται*] Citantur in Anecd. Bekk. p. 136. 17. IDEM.

P. 172. 3. *καίτοι μὲν* — *ἔχου*; — *κρίνεται*;] Post v. *ἔχου* et *κρίνεται* dele signa interrogationis. Neque enim Orator interrogat, sed utens ironia Macedonem perstringit. Sic etiam Augerus intellexit. Ironicam orationis colorem arguit ipsum illud *ὡς ἔχου*, quod eodem modo usurpatum legitur infra p. 173. 24. IDEM.

— 5. *πεφολαγμένους* — *δικαία εἶναι*] Haec sunt haud dubie ipsius Philippi verba, literis illis perscripta. WEISK. Non puto. SCHAEFER.

— 7. *καταφρονεῖναι*] Non soil. *ἔμην*, ut vult Reiskius, sed soil. *τότων*, i. e. *τῶν δικαίων*. WEISK. Fasiliter. Subaudiendum, non addendum, *ἔμην*, quod olim Augero placet. Sic hoc verbum passim ponitur absolute. In Prooem. Demosthen. p. 1448. 8. ed. Reisk. *ἴστω γὰρ ἂν μᾶλλον καταφρονέσωσι, τοσοῦτον ἔαττον ἀμαρτῆσθαι*. Xenophoem Cyrop. II. 4. 22. *ὣν δ' — καταφρονεῖ*. Quanquam vix repugnet, si quis in talibus locis quocumque oportere subaudiri neget: *καταφρονεῖν* enim ita positum nihil aliud videtur significare quam *εἶναι φρονηματίας*, fastu turgere, effert. SCHAEFER.

— 8. *ὁ βασιλεὺς ὁ Περσῶν*] *ὁ βασιλεὺς Περσῶν* Auger. Malim *βασιλεὺς ὁ Περσῶν*. IDEM.

— 9. *ἰσχυρίζεται* και *ὁμολογήσασθαι*] Vide quam proclivis sit Orator ad usum perfectorum, posthabitis aoristis, quibus alii utuntur. V. not. ad p. 169. 3. IDEM.

— 16. *μὲν μόνον*] Non jungenda, sed *μὲν* solum per se intelligendum, *μόνον* autem referendum ad sequentia, cum sit i. q. *μόνος*. Pausilla haec res non animadvertens quantum occaecaverit Wolfium, Reiskiam et Augerum, v. in. not. ad v. 19. IDEM.

— 19. *οὐκ ἐν μέσῳ κείσθαι*] Dele *οὐκ*, Reiskii commentum, quod tantum abest ut verum sit, ut, si vel in omnibus libris legeretur, tamen foret expungendum. Nam negatio, quae est in particula *μὲν*, pertinet etiam ad verba *τοῦς δὲ* — *ἀπόλωθαι*, ita ut hic sit loci sensus: *justitiam putabunt, non haec, nos vestrosque socios pacem agere, ceteras perire, sed illud, omnes communi consilio conservari*. Quare melius ante *τοῦς δὲ* commate, ante *ἀλλὰ* cote distingues. Omnino eorum, quae Reiskius de suo addidit, vicesima pars vera non est, recteque dicit Cl. Wolfius (in praef. ad

erat. in Lept. p. VIII.) istam esse habere optimum sententiam eorum amissam. V. ad p. 77. 8. ed. R. Conf. quae dixi ad p. 79. 11. et p. 80. 11. WEISK. Verissime vir doctissimus. Adde quod Reiskius insereudo eam orationem subdavit solentissimo: quomodo talem particulam addi posset, addenda erat, non *οὐκ*, sed *μὲν*. Sed non solus Reiskius hic lapsus est. Wolfius: "*ἡρώμεται* και *ἔκαστον εἶναι — μὲν μόνον — τοῦς δὲ μέντα — ἀπολωθέντων*. Sequitur enim ἡ ἀπόδοσις post *ἀπόλωθαι*, quod membrum interjectum est." Falso. Non est oratio *ἀναταξίστε*, sed omnia ejus membra recte et ordine coheret. Fefellit autem Wolfium illud *μὲν μόνον*, quod sensu vulgari intellectum retulit ad *ἀλλὰ* και v. 20. V. not. ad v. 16. Haec autem ludus jocoseque sunt, prout Augerus quae sibi haec putavit. Is mirabili audacia, quam a tali homine nemo facile exspectaverit, locum inde a v. 16. suo scriptum addidit: *οὐκ ἡρώμεται ἕκαστον εἶναι τούτων και φιλοδοξέωσθαι, ἡμέας μόνον και τοῦς συμμάχους τοῦς ἡμετέρους, και φίλιων και τοῦς συμμάχους τοῦς ἰσχυροῦς, ἔχειν τὴν εὐχρῆσιν τοῦς δὲ μὲντα ἡμετέρους ἴστας, μέντα φίλιων συμμάχους, ἐν μέσῳ κείσθαι, και ἰσὺ τῶν κεραιῶν ἀπόλωθαι*. ἀλλὰ και τούτους κ. τ. λ. Senus quidem verus hinc nascitur: sed idem laest in scriptura librorum, quam vane spero a nomine constructum tri. SCHAEFER.

— 20. *ἡμετέρας*] *ἡμετέρας* Auger. Haec. Probavit etiam Weiskius in not. ad p. 168. 22. IDEM.

— antep. δι] Ironicum. V. Markland. ad Roripid. Supplic. 521. p. 114. ed. Did. IDEM.

P. 173. 1. *εἰς τὰς πόλεις*] Dele *εἰς* cum odd. Ald. et. Felio. *βιάζεσθαι* sic vna beluisticum videtur. Lacc. Ev. c. 16. 16. *πᾶς εἰς ἀσπὴν (τὴν Κωνσταντῆν τοῦ Σουλ) βιάζεσθαι*. Vitium fortasse ita natum, et primum, repetitum, et sit, ultima syllaba verbi antecedentis (*πόλεις*), scriberetur *ποβιασθήσασθαι*, ut est in cod. Paris., deinde corrector aliquis praepositionem transpulerat. WEISK. et omisit Augerus. Melius addit: *irruptione facta in urbes, non, ut illata urbibus a. coactis urbibus*. Nihil in hac locutione hellenistici. Xenophoem Cyrop. III. 3. 69. *ἐν βιάσαντο αἰνα*. SCHAEFER.

— *ibid. ἀνατάξασθαι*] *ἀνατάξασθαι* Pausin. quibus. Videndum ne Orator hoc dederit. Passim etiam citur verbis compositis, ubi simpliciter *ἀτάξασθαι* poterat. Sic p. 169. 4. *συμμάχωντα* τῶς συμμάχωντα. IDEM.

— 2. *ἀνατάξασθαι*] V. Anecd. Bekk. p. 375. 25. IDEM.

— 18. *ἔμην*] *ἔμην* ἔμην. IDEM.
— 11. *τοσοῦτον ἔμην* ἔμην *τοσοῦτον*] Marklandus Oratoris manum videtur or-

VASSO. IDEM.

— 12. ἴδων ἄς — γενομένης δὲ τοῦ ἀφ' ἧς] Hinc Tiberius p. 42. sic citat: ἴδων γὰρ ἄς προαγγελουμένην καὶ ἰταίμων ἴσταν τῶν ἀγαθῶν, ἐπιλλόμενος ἰσ' ἑαῖνου, τῆς ἀφ' ἧς γενομένης γενομένης δὲ τοῦ ἀφ' ἧς. IDEM.

— 14. τῆς ἀφ' ἧς γενομένης] γενομένης Reiskius et duobus codd. captans elegantiam ex repetito γενομένης, invito sensu. Realitae et ceteris codd. τῆς ἀφ' ἧς ἰσάμενος γενομένης δὲ etc. i. e. multa stantibus bona nacturi, quamdiu pars erat futura; nunc, facta pace, illa abierunt, evaserunt, perierunt. WEISK. ἰσάμενος revocavit Augura. Perperam: unoque probandum enim γενομένης, quod tunc etiam Tiberii scriptura leviter corripit. Verte: nimirum quasi in promissa paratissimo essent bona, quae percepturi essemus, si pars comperisset. SCHAEFER.

— 13. ἰσάμενος] Anecd. Bekk. p. 244. 10. Ἐκπιδόν: ἀφ' ἧς, ἰσάμενος. IDEM.

— 20. ἐλαττωμένη] ἐλαττωμένην profectum; ἄς auget. Verte: proficitur ut in vos collaturum beneficia quam magna! Sic Odys. II. v. 47. ἀφ' ἧς ἄς [Reote in Homero editam ἄς, debuitque Weiskius hoc poemae loci abstinere. Cum Homericis confer Herodotea III. 89. extr. quae spectavit Schol. Cod. Ambros. SCHAEFER.] ἄς ἰσάμενος. Quare Realitae alique Scholiastae et Lexicographi ἄς saepe per ἄς exponunt. Compara formulae ἄς ἀφ' ἧς, ἄς ἀφ' ἧς etc. WEISK.

— ibid. τὰ μέγιστα ἐλαττωμένα — αὐτὰ ἰσάμενος] Citat Tiberius p. 34. sic scripta: τὰ μέγιστα ἐλαττωμένα ἐλαττωμένα ἰσάμενος ἄς τὰ μέγιστα ἰσάμενος ἄς τὰ μέγιστα ἰσάμενος, ἄς τὰ μέγιστα ἰσάμενος ἄς τὰ μέγιστα ἰσάμενος. ad q. l. Boissacensis: "Vet. non μέγιστα. Gal. non αὐτὰς." SCHAEFER.

— 22. τῆς ἀφ' ἧς] H. l. de tota Graecia intelligendum, quam late patuit. Sic etiam p. 242. 1. Scholiastes ad Aristophan. Equit. 739. p. 586. ed. Dind. λαμβάνει τὴν πᾶσαν κατὰσχολητικὴν ἀφ' ἧς. V. l. Bos. Ellips. p. 431. IDEM.

— 24. ἄς ἰσάμενος, τῆς] τῆς, ἄς ἰσάμενος Augur. Qui verborum ordo mihi magis placet. IDEM.

— antep. ἐπιτρέψω] V. Zonaras c. 847. extr. IDEM.

P. 174. 1. τὴν ἡμέραν] Lege e bonis codd. πῶς ἡμέραν. De industria enim, comparandi gratia, iisdem repetit verbis, quae modo dixerat: τὴν μὲν καὶ πῶς ἡμέραν ἢ ἀφ' ἧς ἔχεται. Promiscue noster τίς et πῶς solet jungere. Duo exempla loculenta et inter se simillima in Dissertat. attuli not. 15. extr. WEISK. Utrobique scribendum aut πῶς ἡμέραν aut τὴν ἡμέραν. SCHAEFER.

— 5. πῶς ἔχεται] V. de h. l. Commentar. in Aristophan. Comced. VII. 1.

p. 280. IDEM.

— 7. ἡμέραν] ἡμέραν praestat. Praestat etiam Weiskius ad p. 168. 22. IDEM.

— 8. ἄς] Frustra hic Relakius auctores molitur correctiones. Bene omnia habent. Nam ἑαῖνος, ut et cetera demonstrativa, post relativum pleonastice, et mihi, ponitur, ubi magna vis inest, ut Xenoph. Cyrop. I. 4. 19. οὐκ ἔστι, ἴστω τὸ στίχος τῶν ἰσάμενος ἰσάμενος ἐπιπροσφαισῶν; αὐ, ἰσάμενος ἑαῖνος ἰσάμενος, ἐπιπροσφαισῶν πῶς ἡμέρας ἰσάμενος. WEISK.

— 9. ἰσάμενος] ἰσάμενος non spernam. V. not. ad p. 170. 4. SCHAEFER.

— 13. ἔ τ' Μακρὸν ἔ τ' ἐπιπροσφαισῶν. Nam, licet possit fortasse hoc, τ' — ἔ τ' δὲ, excusari similibus locis, ut Sophoc. Antig. 1096. τ' τ' ἰσάμενος γὰρ Μακρὸν ἐπιπροσφαισῶν δὲ ἀπὸ πᾶσι; Συμὸν ἐν ἰσάμενος πᾶσι, tamen veretur, ne tale anacoluthon abhorreat ab oratore nostro. Pro ἔ τ' δὲ καὶ cod. Harl. habet ἔ τ' δὲ καὶ. [fallitur. SCHAEFER.] Hinc vera fortasse ardetur locutio: ἔ τ' καὶ δὲ ἀφ' ἧς — WEISK. Frustra viri doctissimi laboraverunt in corrigendo loco, qui est longe stultissimus. V. not. ad Distyca. Hialic. de C. V. p. 193. a SCHAEFER.

— ibid. τῶν] Refertur ad ἀφ' ἧς eorum. IDEM.

— 20. τῶν ἰσάμενος] Melius addiderit articulus. Arrianus Anab. I. 11. 13. καὶ τῶν ἰσάμενος τῶν ἀφ' ἧς τῶν ἰσάμενος. IDEM.

— antep. τῶν] Titulum nostrum emisit Augurus. Annotatio appendixis Francofurtanae cur Reiskio obscura et suspecta fuerit, non intelligo. Scilicet alius literarius promiscue perat titulum ἰσάμενος ἰσάμενος. IDEM.

— pen. Τῶν ἀφ' ἧς] Epigramma exstat etiam in Anthol. Palat. t. II. p. 264. V. Jacobini not. p. 630. IDEM.

— ut. ἄς] Sebald. ἄς. Quo ellipsis notanda. IDEM.

P. 175. 1. ἀφ' ἧς] Verbum ἀφ' ἧς Relakius in Ind. explicat immortalitatem, ut hic, puto, efficitur sensus: ἀφ' ἧς ἰσάμενος signum est coaeterni; ἀφ' ἧς autem immortalis est. At haec primum ad sensum non apte junguntur; deinde ἀφ' ἧς non est immortalitas, sed i. q. ἀφ' ἧς, ut explicat Realitae ad Hom. Od. XX. v. 76. ἄς γὰρ τ' ἄς ἑδὼν ἔχεται, μῆρας τ' ἀφ' ἧς τὴν κατὰδρατὴν ἀφ' ἧς. Nam et ἀφ' ἧς est i. q. ἀφ' ἧς, ἀφ' ἧς. Unum Etymol. Magn. habet: ἀφ' ἧς, ἀφ' ἧς, ἀφ' ἧς, cuius tamen auctoritas, exemplis destituta, non est quod nos moveat. Denique mirum dictu foret immortalitatis medium esse, pro immortalitate esse. Quare censuo ἀφ' ἧς legendum esse cum spiritu, ut sit i. q. ἀφ' ἧς, ἀφ' ἧς. Henr. Stephanus in Thesaurio: "ἀφ' ἧς, ἀφ' ἧς, junctos habere terminos, τὸ ἀφ' ἧς i.

ἀμορίν: nam ἄμορος et ἄμορος dicuntur contermini, confines." Exemplum tamen non affert. At similia quidem non desunt, ut ἀμορῶδες, i. e. ἡ ἄμα τῶν ἄμορων, ut explicat Suidas, unde ἀμορθεῖν et ἀμορμεύειν; tum ἀμαρῆς, ἀμείστος, ἀματροχία, ἀμύπος, et alia. Hoc accedit, quod major ejusmodi epigramma tam, quam justi poematis, est licentia vel in rhythmo vel in verbis pangendis conjungendisque. Quare nec verbi usum rariorem nec productam duplicata litera syllabam mirabimur. Aplus autem nascitur sensus:

Hancce deo posuere insignem ornatibus aram,

*Leucus et Ptelei qua media ora foret,
Indigenæ, signum campis; confinia namque*

Rez superum medius Juppiter ipse tenet.

Jam patet verbi μέσος apto repetiti conoinitas: velut ara ista, sic ipse Jupiter medius est in confinio, presentique numina adest. WEISK. ἀμορίν pro ἄμορος ex hoc loco in Lexic. retulit Schneiderus. JACOBS. Reiskii interpretationem reprehendit etiam Seagerus in Diar. Class. LII. p. 236. "Jovem," inquit, "immortalitatis μέσος esse; quid ad argumentum hujus epigrammatis faciat, me non intelligere fateor. Legendum puto ἀμορίν. ἀμορία est confinium. Ara Jovis inter Leucoam et Pteleam posita, Jupiter ipse per figuram medium confinium tenere dicitur." Mihi, ut Augero [qui subaudit ἄμα, et explicat discretionis causa, i. e. ut agri discernantur], vulgata placet. ἀμορία, *dijunctio*. Opp. *συμμορία, conjunctio*. Jam Wolfus sensum vocis perspexit, qui nollem de eo dubitasset. SCHAEFER.

— 8. ἴσω] Hoc loco, sed memoriter, opinor, citato, nititur Lobeckius ad Phrynich. p. 128. IDEM.

— 13. ἰγκτήματα — κτήματα] V. Anecd. Bekk. p. 251. 1. 260. 4. et Valckenar. ad Ammon. p. 84. IDEM.

— ibid. φασίν] Dele φασίν, pro quo

codd. complures vel ἀφῶσι: vel corrupte ἀφῶσι habent: quare patet, meras has esse interpolationes. WEISK. Mihi quidem minus patet; verba dicendi enim passim confunduntur. SCHAEFER.

— 14. κτήμαθ'] Rectius Augerus, ut vulgo, κτήματα: nam sequitur interpretatio. IDEM.

— 18. ἰμῶν] Codd. fere omnes ἰμῶν, recte. Graviter dicit: *vestram ditionem reddidit dubiam*. WEISK. Non dampnem ἰμῶν. SCHAEFER.

— 19. τολμήσῃ] *sustinebimus, potestini*: de re indigna et fræda. Augerus non male: *vos non pudebit*. IDEM.

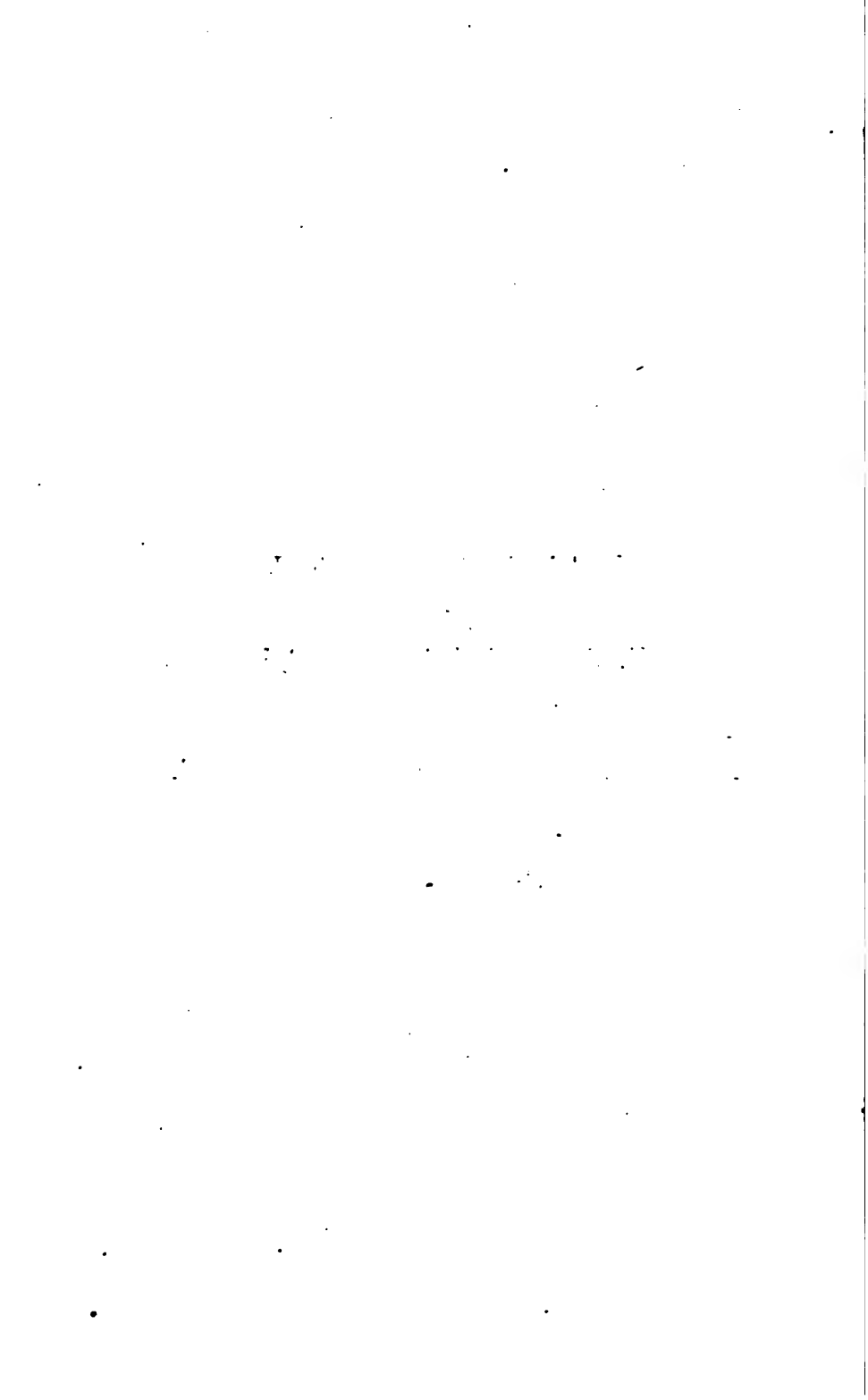
— 20. ἰμῆρῃ] Hoc equidem loco hiatus fuga Reiskium egit transversum: neque enim longa vocalis elidi potest. Recte Augerus, ut vulgo, ἰμῆρῃ. IDEM.

— 24. οἷδ' ἀναγκάσαι Καρδιανούς] Reiskius intelligi jubet: *quasi vos ne Cardianos quidem possitis cogere, homines parum potentes*. Immo οἷδ' conjungi debet cum proximo, sic: *quasi vos Cardianos, quos cause vestre justitia movere non potuit, jam ne cogere quidem vi et armis possitis*. WEISK. Mihi placet ordo verborum a Wolfio probatus. SCHAEFER.

— ibid. Καρδιανούς τὰ δίκαια πρὸς ἡμᾶς ποιῆσαι] In verbis πρὸς ἡμᾶς ποιῆσαι alii codd. habent ἰμῶν, alii πρὸς ἡμᾶς, alii ποιῆσαι, alii ποιῆσαι. Quare videntur hæc omnia delenda, ut simpliciter dicatur: ἀναγκάσαι Καρδιανούς τὰ δίκαια. Additamentum ποιῆσαι fortasse est ex sqq. natum, lin. pen. ἀναγκάσαι αὐτοῖς ποιῆσαι. Quodsi nostram rationem sequaris, ἰμῶν τελευτῶν etiam pessimum evitatur. WEISK. Hanc rationem nemo sequitur, cui perspectiva sit hujus Oratoris ἡ φράσις καὶ ἡ τῆς συνδίστασις ἀρμῆς, ἀνιμῶν τε καὶ θαλασσοῦ, ut verissime Libanius. Pro ποιῆσαι perperam revocavit Augerus ποιῆσαι. SCHAEFER.

— 22. ἀναγκάσαι] ἀναγκάσαι Aug. primus, quod malit Reisk. Ego non item. IDEM.

H. AMERSFOORDTII
ET
G. H. SCHAEFERI
ANNOTATIONES
AD ORATIONEM DE SYMMORIIS.

HENRICI AMERSFOORDTII

INTRODUCTIO

AD ORATIONEM DE SYMMORIIS.

QUO facilius perpetua hujus Orationis interpretatio succederet, visum est quendam univere de eo praesari. Exponemus igitur in hac Introductione primum de tempore, quo Demosthenes habuerit Orationem *ἐπὶ Συμμορίων*, deinde de auctoritatis consilio atque argumenti tractandi ratione, tandem de Orationis titulo.

A. Orationem *ἐπὶ Συμμορίων* refert Dionysius Halic. Ep. ad Ammum p. 121. inlt. ad Olympiadias CVI. a. 3. qui fuit ante Chr. 354. quum Archon Athenis esset Diotimus; eamque fuisse dicit primam Demosthenis *δημογραφίαν*. Quod indicium si verum est, posteriora ita sunt accipienda, ut Dionysius significaverit, hanc Orationem primam fuisse eorum, quae in eorundem populi Atheniensis habuerit Demosthenes. Nam si causas forenses intelligas, jam saepius eas egerat ante hunc tempus, cum privatam, tum publicas; illam, Aphobum accusans ejusque socios de tutela male gesta, Olymp. CIII. a. 3. (ut monuerunt S. Pottius in Legg. Att. p. 267. et Ed. Corsivus Fast. Attic. t. II. p. 136.) annos natus 20; has, adversus Androtionem Olymp. CVI. a. 2. eodemque, ut videtur, anno adversus Leptinam. (vid. Harleianus ad Fabric. Bibl. Gr. vol. II. p. 830. sq.) Sed inter *δημογραφίας λόγους*, quos veteres etiam peculiariter nomine *συμβουλευτικῆς* dicebant, prima omnium fuit haec Oratio *ἐπὶ Συμμορίων*. Atque eam in hoc fere tempore indicasse, indicat alius locus ipse Demosthenis in Orat. de Rhod. libert. p. 192. 1. ed. Reisk. quo hujus a se habitae Orationis mentionem injecit: *ἀρχαί δ' ἤματι μεταπολέμου ἦσαν, ἔτι, ἵπτα ἰθαλιῶνδε πρὸς τὴν Λακεδαιμόν, παραλθὼν ἑξ ἡμετέρας ἀναστῆσαν οἱμαί δι καὶ μίνος ἢ δούρατος ἐστῆν, ἔτι καὶ σαρπηδὸν δι δουῖται, εἰ [τὴν] ἀρβασον τῆς παραπολεμῆς μὲν τὴν ἡρώδης ἰσθμῶν ἐξ ἔθρου κωλύσθε, ἀλλὰ παραπολεμῆσθε μὲν πρὸς τῆς ἐπαρχοντίας ἐξ ἔθρου, ἀμείνωθε δι ἀμείνων, ἔν ἡμεῶν ἀλλοίω ἐπιχειρή. καὶ οὐκ ἔξω*

μὲν ταῦτα εἶπω, ἵπτα δ' οὐκ ἴδιον ἔσθ' ἄλλοι, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν ἕρως ταῦτα. Oratio autem pro Rhodiorum libertate habita est Olym. CVII. a. 2. uti monet Fabricius l. 1. p. 825. Commode igitur potuit pristinam eam consilium memorare Orator in ejusmodi Oratione, quae in simili argumento versans triennio postea habita fuit, praecipue quum subinde nova dissensionibus Athenienses inter et Persarum regem iisdem temporibus orientur, eorumque memoria non facile in civium animis periret. Hinc igitur jure allocutus esse suos oives postea censendus est Demosthenes, *ἀρχαί δ' ἤματι μεταπολέμου ἦσαν*, quod in re vulgari miserieque momenti et arrogantiae et temeritatis signum putasset existimari.

Alius est Demosthenis locus in Orat. p. Cor. p. 230. 27. itidem probans, non multum ante hunc Olymp. CVI. a. 3. hanc Orationem *ἐπὶ Συμμορίων* habitam fuisse. Eo loco vitae suae universam rationem redditurus narrationem sic incipit: *τῷ γὰρ θεοῦ εὐστόχους πείλωμαι, οὐ δ' ἔμω, οὐ γὰρ δι ἔργου ἰθαλιῶνδε καὶ ταῦτα, ἀλλὰ μὲν ἡμεῖς ἔγω διέσωθε, κ. τ. λ.* Phociam autem bellum a. aeternum susceptum est Olymp. CVI. a. 1. uti narrat Diodorus Sic. XVI. c. 23. Haec itaque jam flagrans Orationem habuit Demosthenes, indeque etiam intelligitur, quosdam Graecorum saepius in hac oratione velut illis vocibus, *τῶς ἐπαρχοντίας ἐξ ἔθρου*, similibusque, Lacedaemones scilicet, Boeotiae et Thebaeae, quibus deinde accesserant Thesali, Macedones alique. Cf. Diod. Sic. XVI. c. 29. 35. sqq. Quomodo enim hi contra sacrilegos bellum susceperant, ita Phocensibus opitulabantur Athenienses, Lacedaemoni, cur.

De opportunitate autem, qua habita fuerit haec Oratio, parum nobis constat. Universe monet Libanii argumentum, dictam eam fuisse *φάρμακον πρὸς γυναικας, τὴν ἡμεῶν βασιλῆα παραπολεμῆσθε* στρα-

ταύτην ἐπὶ τοῖς Ἑλλησιν. Neque accuratius hæc cognosci possunt ex Diodoro, qui quidem l. XVI. c. 22. Persarum apparatus in Græciam mentionem facit, quo tempore Chares, prætor Atheniensium, ignorante populo, suppetias tulit Artabazo, qui defecerat a Rege: verum hæc tempora non satis huic Orationi conveniunt. Chares regis copias vicerat Olymp. CV. a. 4. Quam vero rex hanc injuriam ulturus videretur, Athenienses ejus minis perterriti, pacem composuerunt cum insularis, quibuscum tres annos continuos bellum fecerunt, quod vulgo sociale dictum fuit. Neque igitur existimandum videtur, post tantum demum temporis intervallum de his Persicis rebus in concione aetum fuisse: sic enim quadriennium fere inter Chareotis expeditionem et Atheniensium de bello Persico deliberationem intercessisset. Imo vero, vix accepto regis nuntio, auditisque ejus minis, tantum iia tribuerunt, ut, bello, cui impliciti erant, sine imposito, se paratioris reddere conarentur adversus Persas, neque hæc ad tertium quartumve annum differenda esse existimarent.

Ad alios igitur recentiores Persarum apparatus hæc Oratio referri debet, quorum tamen nulla diserta mentio apud historicos occurrit. Et potuerunt sane facile eos omittere, siquidem eisdem, etsi sæpius repetitis, nullum bellum secontum est. Certe non multo post belli Persici metus iterum cepit Athenienses, quam hi Rhodios ab Artemisæ dominatione in libertatem vindicare studerent; quæ acciderunt, ut modo monuimus, Olymp. CVII. a. 2. Cf. Demosthenis de ea re Orationem et quæ disseruit I. T. Bergmannus in Annotat. ad Isocratam Areopag. p. 80. 190. Verum, quo facilius hæc simultates sopirentur, fecere cum aliis causis, tum imprimis utriusque communis metus ingruentis Philippi Macedonis potentis, cujus vires brevi non tantam Atheniensibus, verum ipsi etiam Persarum regi suspectæ esse conperunt. Tempus, quo facta fuerit hæc conciliatio, accurate nobis indicavit Philippus in Epistola ad Athenienses scripta, quæ servata est inter Demosthenica opera, p. 160. 8. καὶ πρὸς τὸν Πέλοπον ἀποστάλακτα ἀπιστοῦσας αὐτῶν ἡμεῖς πολεμῶν ὁ μάλιστα ἂν τις θαυμάσια. πρὸ μὲν γὰρ τοῦ λαβεῖν αὐτὸν Ἀγρινῶν καὶ Φοινίκων ἐξαρτίσασθαι, ἂν ἑαίνος τι πιατέριον, παρακαλεῖν ὁμοῦς ἡμεῖς καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας ἀπαρτας εἰς αὐτὸν τὴν δὲ τοσούτων ἡμῶν πειρίσσει τοῦ πρὸς ἡμᾶς μίσους, ὅστις πρὸς ἡμῶν διαλύσασθαι περὶ τῆς ἐπισυμμεχίας. Illa autem Ægypti Phœnicisque expugnatione facta est Olymp. CVII. a. 2 — 4. Cf. Diod. Sic. XVI. 40—52. Itaque ab eo inde tempore arctiori communis a

Philippo formidinis vinculo juncti fuerunt Persæ atque Athenienses, quin etiam apertum bellum contra Philippum suscepit rex, quam hic Perinthum obsidione cingeret, Olymp. CIX. a. 4. Diod. Sic. XVI. 75. Verum jam antea factum fuisse censendæ sunt Demostheni illæ largitiones a Persarum rege, quibus incensus Philippo in ipsa Græcia bella concitaret, de quibus et alii prodiderunt, imprimis autem Æschines in Orat. o. Ctesiphontis. passim et Diodorus Sic. XVII. 4. πολλὰ γὰρ χρήματά φασιν αὐτὸν [h. e. Δημοσθένη] εἰληφέναι πωρὰ Περσῶν, ἵνα πολιτείταις κατὰ Μακεδόνων. Plutarchus in V. Demosth. p. 851. D. λαβὼν δὲ τῆς πολιτείας καλῶν ὑπὸ Σίσων τὴν πρὸς Φίλιππον ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων δικαιολογῶν — ταχὺ δὲξεν ἴσχε — ὅστις — διαπραγμάσθαι ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως. et p. 852. C. Δημοσθένης — τῷ ἀνθεῖν ἐκ Σίσων καὶ Ἐμβατάνου ἐπιβεβηὸς χρυσίω γεροντῶ καὶ κατασκευασμῶς. p. autem 887. E. dicitur διὰβληθεὶς μὲν ἐπὶ τοῖς βασιλικαῖς χρήμασιν. Neque tamen Demostheni soli hæc dona tribuebantur, verum etiam reliquis oratoribus, Macedonum factionis adversariis. Cf. Philostratus de V. Sophist. l. I. XVIII. p. 507. ibique Olearius et impr. A. H. I. Heerenus, vir eximius, in egregio opere Germanico de rebus politicis, de commercio et mercatura præcipuarum ex gentibus antiquis (*Ideen über die Politik, den Verkehr und den Handel der Völker der alten Welt*) Vol. III. P. I. p. 411. sqq. Post illam etiam, de qua supra diximus, Ægypti Phœnicisque expugnationem non abstinuit Demosthenes, quo minus palam populo suaderet, ut Persarum opem contra Philippum implorarent. In Orat. Philipp. III. p. 129. 8. ed. Reisk. quæ habita videtur Olymp. CIX. a. 3. hæc sunt ejus verba: ἐπιμνησκόμενοι πρὸς τοὺς πανταχῶς, εἰς Πελοπόννησον, εἰς Ἔβρον, εἰς Κίον, εἰς Καρδίαν λόγων· οὐδὲ γὰρ τῶν ἑκείνων συμφερόντων ἀφύσταναι τὴν μὲν τοῦτων [Philippum] ἴσως πάντα καταστρέψασθαι. quibus addi posset Philipp. IV. p. 139. 21. ad 140. 1. et p. 145. 5. nisi bajas Orationis actoritatis et antea a multis esset impugnata, et nuper idoneis orationibus rejecta a W. H. Versteegio in Specim. Literar. quo Philippica IV. Demostheni adjudicatur, Gron. 1818. De obsidione Perinthi supra jam dictum est, quæ ut solveretur, Athenienses a Persis adjuti bellum cum Philippo instaurarunt (cf. Diod. Sic. l. I. c. 77), instigante eos eodem Demosthene in Orat. ad Philippi epist. p. 153. 20. sqq.

Neque vero magnam vim habere videtur argumentum, quod Dionysio Halicæ. hanc Orationem ad Olymp. CVI. a. 3. referenti eamque primam Demosthenis de-

μηγορίαν fuisse affirmanti opponi possit ex loco Plutarchi petittum in V. Demosth. p. 848. E. quem locum quia vir doctiss. Taylorus in Schedis post ejus obitum a Reiskio editis adscripserat ei sui commentarii parti, quæ de Oratione *περὶ Συμμοριῶν* agebat (cf. Oratt. Gr. vol. VIII. p. 753. sqq.), quibusdam forte videatur consulto citavisse, ut inde Dionysii fidem aliquatenus labefactaret. Verba Plutarchi hæc sunt: τὸ πρῶτον ἐντυγχάνων τῷ δήμῳ θεοῦ τοῖς ἀπειρημένοι, καὶ κατὰ τὸ δὲ ἀέθλια τοῦ λόγου, συγκαθίσθαι ταῖς περιόδους καὶ ἐμβαλεῖσθαι ταῖς ἐπιθυμήμασιν ἑαυτῶν ἀγὰς καὶ κατακέρως δουλοῦτος· ἢ δὲ τις (ὡς εἶμι) καὶ φωνῆς ἀσθίνεια, καὶ γλῶττης ἀσάφεια, καὶ πνεύματος κολοβότης, ἐπιταράττουσα τὸν νοῦν τῶν λεγομένων τῷ διασπᾶσθαι τὰς περιόδους, quibus alia adduntur eandem rem pertinentia. Jam dicas, si vera sint ea, quæ prodidit Plutarchus, eam τὸ πρῶτον ἐντυγχάνοντα τῷ δήμῳ non tantum successu caruisse, verum etiam prorsus confusum atque dejectum causa sua occidisse, ipse autem Demosthenes in Orat. de Rhod. lib. I. I. hæc a se habita Oratione, tanquam re bene gesta, gloriatur, καὶ οὐκ ἐγὼ μὲν ταῦτα εἶπον, ἡμῖν δ' οὐκ ἴδιον ἐβῶς λέγειν, ἀλλὰ καὶ ἡμῖν ἥρως ταῦτα, cumque eo consentiat Philippus in Epist. I. c. manifesto falsam esse Dionysii traditionem, qua hæc prima omnium Demosthenis *δημηγορία* fuisse statuatur. Sed primo monendum est, non magis laborare hanc Orationem longioribus periodis frequentioribusque enthymematibus, quam reliquas Demosthenicas, tametsi utroque hoc genere rite adhibito semper magnopere delectatus fuerit Orator. Vid. Hermogenes de Invent. I. IV. princ. Immo vero in argumento rhetorice artis vix capaci, in exponenda ratione institutendæ rei navalis, ita versatus est, ut prorsus assentiendum videatur H. Wolfio, qui in Commentario ad hanc Orationem, "Opus esse, ait, quadam animi attentione; quam, cum omnes Demosthenis orationes postulent, hæc etiam flagitet." In reliqua autem sermonis parte, quæ in uberiori materia atque adeo in deliberatione de bello Persico ejusque subsidii versatur, non minorem se præbet, quam in cæteris quæ maxime celebrantur Orationibus: nec facile ego hanc inter eas referam, de quibus Cicero dixit, Plutarcho narrante in V. Cicero. p. 872. F. *ἐπαχθῶ τῶν λόγων ἀποσιωπᾶζειν τὸν Δημοσθένειον*. Illam autem superiorem locum Plutarchi de Demosthene a populo male accepto

non referendum esse ad Orationem *περὶ Συμμοριῶν* indicant illæ, quas jam antea habuerat contra tutores, itemque contra Androtionem et Leptinem, quæ quidem omnium consensu inter eas recensentur. quæ optime sunt elaboratæ: quibus addunt alii Timocrateam: quarum quidem nonnullæ in frequenti judicio Atheniensium, cujus major pars composita esse solebat ex inferioris loci hominibus, recitatæ fuerunt, Demosthenem causam vincente. Igitur par est ut credamus, Demosthenem postea, quam ad populum loqui cœpisset, cujus magnam partem eum jam audivisse credibile est, causas publicas agentem se non inferiorem præbuisse. Et sane vix videtur otium Demostheni superfuisset, si hanc Orationem primam ejus *δημηγορίαν* fuisse statueris, ad difficiles illas diuturnasque exercitationes, quas adhibuisse dicitur, ut corporis habitum vocemque corrigeret, siquidem hanc Orationem sequitur nullo fere temporis spatio interrupta series reliquarum ab eo habitarum: Timocratea, pro Megalopolitanis, *περὶ Συρράκων*, in Aristocratem, pro Rhodiis, cæt. Sed si ad tempora priora respexeris, abunde locum habere poterunt illa cællæ subterraneæ ædificatio, inque ea sæpius repetita commemoratio per duos trese menses continuos, harbaque altera parte abrasa, siquidem inde a suscepta lite adversus tutores ad eam quæ proxime sequitur contra Androtionem novem anni fuisse videntur. Cf. supra dicta imit. Existimandus igitur est Plutarchus locutus esse de quadam Demosthenis Oratione, quam etiam ante illam contra Androtionem in concione habuerit, cujus exemplar neque nunc invenitur in reliquiis Demosthenicis, neque unquam forte in publicum fuerit editum propter illa ipsa vitia a Plutarcho recensita. Dionysii igitur testimonium, quod docti viri, historiæ literariæ peritissimi, fere omnes seculi sunt, hæc ratione omnino stare poterit, si admiseris, hanc Orationem *περὶ Συμμοριῶν* primam fuisse, si temporis rationem spectes, omnium *δημηγοριῶν*, quæ a Demosthene editæ fuerunt, vel certe Dionysii ætate supererant. Ac ne quemquam offendant conjectura de Oratione perditæ, abunde impedit notitia aliarum Demosthenis Orationum hodie deperitarum, quasque ipsa etiam antiquitas jam desiderasse videtur, quales sunt Oratio contra Pythonem habita de laudibus Atheniensium, alia adversus Lamechum Myrinenum in conventu Olympico, cæt.¹

· 1. Olivierius in Hist. Philippi Macedonis Gallice scripta vol. I. p. 174. sqq. ubi varias leges de rebus navalibus diversis temporibus latas commisit, videtur orationem *περὶ Συμμο*. referre ad Olymp. CVI. a. 2. Nos quidem in ejus refutatione, quippe qui

B. Perginus ad alteram Introductionis partem.

Quodnam fuerit Demosthenis consilium hanc Orationem habentis, ipse in Epilogo paucis verbis indicavit. Athenienses voluit monere, ut bellum apparatus omnibus Græcis atque barbaris ostenderent, non eos se esse, quos impune aggredi cuiquam liceret: viderent autem, ne superbia copiarum suarum elati injuste quid egerent, majorumque gloriam non verbis suis, sed factis æquarent. Hæc autem quomodo exposuerit, age videamus.

Athenienses, quum incertus, ut videtur, rumor ad eos pervenisset de Persarum rege bellum adversus se meditante, faciles aures præbuerunt vocibus illorum Oratorum, qui, quum vel consiliorum audacia ac temeritate fortitudinis laudem sibi vindicare stoderent, vel celebrando majorum gloriam populique superbiam blandiendo ad ampliores in civitate locum eucerentur, patriam sæpius in magnam salutis discrimen deduxerant. Hos igitur in maximo populi conventu Miltiadis et Themistoclis laudes celebrantes barbarique ignaviam vituperantes quum audirent, facile eo adducebantur, ut vix cogitantes, de quanta re ageretur, Persarum superbiam non ferendam esse pronuntiant, sed evocandos esse ad communiem contra barbaros bellum universis Græcis incolas veteresque injurias aleiscendas. Demosthenes autem, cujus ingenium, quamvis nunc primum ad rem accedebat, multiplici tamen meditatione et studiorum assiduitate jam erat saturatum, ab omni temeritate abhorrebat, sive conjiciens, non illud consilium esse Ochi suis rebus satagentis ac perpetuis cum satrapis bellis vexat, (hanc regem Diod. Sic XVI. 40. διοτι αὐτῷ μὲν οὐκ ἔστι φιλοπόλεμος,) ut maximum bellum etiam adversus Græcos susciperet, sive præsentis periculum in discordiis cum Thebanis eorumque sociis patrie instare animadvertens, ita Atheniensium audaciam reprimi coarctatque, non ut eos securos esse juberet ab omni Persarum impetu, verum ut eos moneret, si opes copisque reipublice rite parate dispositæque essent, nihil periculi vel externi vel intestini patris luminere. Itaque pænea præfatus de ejusmodi oratorum male mere majores perpetue laudantium nec quoquam tamen sui susdentium, ipse quendam se invenisse modesto profertur, quibus peractis patrie commodo melius consulatur. Neque tamen in præsentis periculo abs re esse existimat disputationem, qua ostenditur,

quo animo erga universos Græcos sit rex Persarum, quoque hi inter se ipsi. Persa quidem universis Græcis hostis est, neque adeo ad singulas civitates, verum ad universas bellum cum eo pertinet. Harum verò plerumque, publicam salutem negligentes, privata autem commoda curantes, eo insaniam processerunt, ut barbaros amiciores sibi docere coperint illis ipsis, quibuscum communis originis ærmonisque ac morum vinculo essent juncti. Metuendum igitur erat, ne hi, bello cum Persis coorto, in communis patriæ certamine vel auxilia non ferrent, vel etiam Persis ea contra ceteros Græcos locarent. Sic periculum erat, ne ad Athenienses solos totam disciplinam perveniret, atque de illis suspicio oriretur, ac si veterum suam in Græcos dominationem instaurari cuperent. Quibus omnibus ne fides adhiberi posset, opus erat copiis reip. recte ordinatis et justitia consiliorum, quibus et auctoritas et fides civitatis cresceret. Ne vero præcipites in manifestum bellum ruant, jubet eos considerare naturam bellicorum, quæ cum Persis suscipiatur: faciliem quidem esse victoriam, si ad ipsum discrimen acrium perventum sit, sed difficiles preparationes omni bellorum generi communes: quum vero Athens hæc vix sustineant contra jam manifestos hostes, qui tandem prudentis esset consilii, præsentis periculo neglecto, in ævum incertumque adhuc suas opes perdere. Neque vero ceteros Græcos, quæ major Atheniensium suspicio quæm Persarum metus incefferat, prius cum his signa callaturus esse probabile erat, quum sponte intellexissent, ad universos neque adeo ipsos amittendam libertatis periculum pertinere: tum vero lubentes Atheniensibus se juncturos opibus ad bellum prævalentibus. Illic autem opes quomodo instruendæ sint, jam dispicere incipit orator, præmissa tamen admonitione, ut ante omnia bene esse animo studeant atque ita parati, ut ipsi rebus suis operam dare non vereantur. Itaque quum Atheniensium potentia præcipue meritis imperio atque copiarum navalium abundantia niteretur, legem se laterum indient, qua hanc institueudarum ratio tota absolvatur. (Sic recte G. F. Schömannus de consiliis Atheniensium, Gryphiswald. 1819. p. 291. "Oratio de Symmeris non ipsam legem ac rogationem continet, sed consilia tantum, quibus tentare civium animos et preparare veluisse Demosthenes videtur ad legem postea fortassis ad se ferendam, sed nunquam latam.")

et se et lectores eodem l. pluribus erroribus implicat, tempus non terebras, quamvis osterocquin cum non negligere didicimus a Valckenario ad Orat. de Philippo Amynt. indole, opt. p. 328. 344. aliud.

De postrema verbis dubito: multa hodie deperdita sunt legum Atticarum psephisinata, eo potuit facile in eorum numero esse lex hoc tempore lata de Symmoriis. Sæpiissime fuit in hac re variatum, atque hinc præcipua difficultas in cognoscendo hoc Atheniensium instituto manavit, facilius multo tollenda, si omnes leges etiamnam speressent.) Ejus legis tria præcipua sunt capita, primum de trierarchorum lectione et divisione, alteram de pecunia publice trierarchoris solvenda ad sumtum compensationem, tertium de distribuendis navalibus eorumque cura. Quam vero in omni bello maxime civitatis opus sit ejusmodi reductibus, quibus bellici sumtus sustineri possunt, monet civis suos Demosthenes, ne in præsentia ditioribus, a quibus ejusmodi auxilia imprimis prestanda essent, molesti esse conentur, utpote qui sponte sua, si barbarum vere appropinquare cognovissent, omnes opes pro libertate patriæ servanda conferrent: nunc quidem, si hos vexare cœpiessent, omnem regionis Atticæ reditum, quamvis ditissimæ Græciæ civitatis, nullo modo cum Persarum opibus posse comparari: quod si classis bene instructa fuerit, vix dubium futurum, quin rex, memor cladum illarum, quas ipsius proavi a multo minoribus Atheniensium copiis acceperant, mox ultro a bello abstinereat, quum magno suo malo Persæ didicerint, quanto inferiores ipsorum milites sint Græcorum exercitiis. Nec metnendum videri, ne reperiantur nonnulli inter Græcos, qui magnis stipendiis adducti cum rege faciant contra suos gentiles; perpicuum enim esse hoc et illis miserimum fore, qui hæc auxiliis præstitissent, neque utile regi, cui ea tantum victoria posset placere, quam per suos milites, non ea, quam per externos reportasset. Thebanos etiam, in quos maxime ista suspicio convenire videbatur, omnem profecto operam navaturos, ut illam ignominiam, quam in prioribus Medicis bellis

susceperant, diluerent: nec esse dubium, quin reliqui Græci, causæ suæ justitia confisi, proditores speraturi essent. Quapropter non metnendum esse regem Persarum, cujus inimicitias maximum lucrum Græcis afferre sæpius cognoverant, simulatam vero amicitiam ingentes clades: neque tamen singulare bellum cum eo suscipiendum propter metum cæterorum Græcorum: strenue vero omnes reip. copias esse instruendas apparatusque. Sic enim futurum, ut maximus regem timor invadat, eumque ad pacem servandam hortetur: siquidem, conspirantibus ad ejus perniciem universis Græcis, non habebit, quo se adversus eorum impetum sustineat.

Ita cognita Orationis argumento, sponte nobis oritur admiratio Demosthenis, qui vigesimo octavo modo ætatis anno, hoc est, in ea vite parte, cujus vigor atque robur audaciora plerumque probat consilia, consilio et prudentia solus² cæteris civis sperarit, firmissimumque patriæ præsidium illud existimaverit, quod omnibus posteritas probavit, ut respublica, copiis opibusque ad bellum necessariis bene instructa, non aliarum auxilio nitatur, earumque spe se decipi patiat, verum ipsa cuicunque repentinæ fortunæ sufficere conetur.³ Quam acute vero facta est tota Orationis inventio et dispositio elocutioque! Modeste quidem incipiens de suo in patriam amore ejusque juvenis studio, paulatim ad ipsum argumentum progreditur de bello Persico, cujus pericula et damna accurate ostendit contra reliquorum audaciam et temeritatem: tum unicum patriæ præsidium in usu propriarum virium situm esse probans, idoneam earum adhibendam rationem docet, non tantum his temporibus, verum et sequentibus accommodatam: sed ea sermonis pars, quia in pronuntiando parum habebat, quod auditer alliceret, media collocata est inter duo loca splendidiore, in quibus artis præceptis magis obtemperari poterat.⁴ Ejus autem partis

² Id enim conficimus ex verbis sæpius laud. in Or. de Rhod. libert. *οἱμαὶ δὲ καὶ μέγας ἢ δούρατος ἀνδρῶν*: siquidem posteriora verba ἢ δούρατος addidisse videtur, ne juvenis suis laudibus commemorandis in invidiam civium suorum incidere. Et infr. in hæc ipsa Orat. p. 291. 8. disertè dicit: *πιστοῦν γὰρ μέγας τὰλ᾽δὲ καὶ τὰ γνησιώτατα ἀρετῆς φανήσκειν*.

³ Kreggie Heerenus l. c. (*Ideen* vol. III. p. I. p. 413): "Gleich in der ersten seiner Reden über Staatssachen erblickt man schon den selbstständigen Staatsmann, der, nicht geblendet von einer glänzenden Idee, sich einem unbesonnenen Unternehmen widersetzt." et ibid. in nota; "Schon hier findet man das nachher so oft wiederkehrende Thema seiner Reden, wie es das von Chatham war: auf seinen eignen Füßen zu stehen."

⁴ Idem est artificium Ciceronis in plerisque causis *legitimis*. Atque in Demosthene imprimis illud animadverterunt in Oratione p. Corona, cujus quam tres essent partes, de reddenda ratione magistratum, quibus functus erat, de præconio publico in theatro, de vita ante acta, Orator callide a postrema et exordium sumpsit et epilogum, at quæ dicendo maxime posset exornari, *τεχνηδὲ πικρῶν*, ut ait Libanius in argum. p.

expositio quia pluribus capitibus absolvitur, illud ab Oratore caput prudenter in postremum locum relatum est, a quo facillior esset transitus ad ea, quae dicenda restarent. De sumtibus bellicis loquenti sponte oritur opportunus conferendi Atheniensium opes cum Persarum divitiis: ex qua comparatione patet, bellum ab Atheniensibus ultro susceptum prosperi eventus spem præbere vix posse, satis autem eosdem esse validos ad omnem Persarum impetum cohibendum, si, cum reliquis Graecis consentientes, ipsi fortitudinem majorum in præliis imitentur.

His autem verbis inductos fuisse Athenienses, ut a suscipiendo bello absternerent, docet nos cum ipse Demosthenes in Orat. de Rhod. lib. I. sæpius laud. quo forte item pertinet locus ex Philippi Macedonis Epist. supra laud. tum silentium historicorum, qui hoc tempore perpetuum pacem, dubiam quidem sæpius, nunquam tamen prorsus interruptam, Persas inter et Athenienses fuisse affirmant. Legem autem de nova Symmoriarum forma an jussisset populus, paulo incertius videtur. Factum est forte, ut illam continuo sciverit, mox tamen ad solitum languorem et desidiam delapsus eam neglexerit. Certe varie in reliquis orationibus Demosthenis occurrunt leges, quas et ipse et alii brevi postea suaserunt, unde merito nobis videtur conficere, multos ditiores identidem se moleste huic trierarchatus oneri subduxisse, ad officium, nisi novis legibus latis, vix reducendos.⁵

C. Superest ut dicamus de titulo.

Tylorus in Prolegg. ad Demosth. I. I. huic Orationi titulum *περὶ Συμμοριῶν* adjudicat. Hæc enim ejus sunt verba: "Rectius inscriberetur *περὶ Βασιλευσίν*, ut Dionys. Halic. et Dem. de Rhodiorum libert." Et vero sic melius argumentum Orationis, in deliberatione de suscipiendo bello Persico occupatum, cum titulo conveniret, quam, si, vulgari illo *περὶ Συμμοριῶν* assumpto, ex aliqua parte orationis, quamvis prolixè tractata, eam totam dictam fuisse status. Acedit quod ex Libanii præfatione ad eam idem confici

posse videtur, qui, quum, opportunitate narrata, qua ea habita fuisset, paucis ejus argumentum indicasset, hæc addit: *καὶ δὲ καὶ διέξισιν, ὃν τρέπον ἂν συναχθεῖν ἔδον καὶ περὶ Συμμοριῶν ὁ λόγος ἐπιγράφεται.* Videtur igitur Libanius in suo exemplo alterum titulum, *περὶ Βασιλευσίν* legisse, propter quem adscripserit, hæc orationem diversam non esse ab ea, quæ nonnullis hoc nomine, *ὁ περὶ Συμμοριῶν λόγος*, innotuerat. Verum, quia parum videtur differre, utro tandem nomine laudatur, dummodo perspicuum sit, quenam Demosthenis oratio significetur, nos vulgare tenebimus, multorum Grammaticorum auctoritate abunde confirmatum.

Locus Suidæ in *ν. τριμύμιον*, ubi hæc oratio laudatur nomine *περὶ τῶν Συμμοριῶν*, recte jam H. Wolfius correxit in comment. ad nostram Orat., etsi fateadum sit, neque hoc prorsus alienum esse ab rebus, de quibus in ea disputatur.

Vocabulum *περὶ Συμμοριῶν* nonnulli Latine vertere conati sunt *de classibus*, hæc civium Atheniensium distributione collata cum classibus Romanis, a Servio Tullio creatis: nobis autem in duobus institutis, quarum diversa omnino forma ac ratio erat, ejusdem vocis usurpatio plus obscuritatis quam explicationis afferre videtur. Neque magis placet alterum, a Reiskio proditum in commentarii ad h. Or. initio, *de collegiis*. Sic certe, ut aliquis generali vocis notioni modus adhiberetur, præferendum esset *de collegiis ditiorum*. Sed præstat in hujusmodi vocibus, quibus res Romanis ignotæ significentur, Græca tenere, ne temere commiscendis variis nominibus confusionis occasio præbeat. Itaque, quemadmodum auctores castigati sermonis ostracisimam, arohontes, et Lacedæmoniorum ephoros et moram nos vertenda esse censuerunt, ne similitudine Latinorum instituti lectores in errorem ducerentur, ita nobis videtur nostram Orationem Latine laudantes rectius ipsam Græcum vocabulum, *de Symmoriis*, retinere. Cæterum de hujusmodi interpretationibus idem nuper statuissæ videtur I. Th. Bergmannus ad Isocrat. Areop. p. 50.

222. 11. *δοῦ γὰρ ἀρχεσθαι τε ἀπὸ τῶν ἰσχυροτέρων, καὶ λέγειν εἰς ταῦτα*: neque aliter Anonymi argumentum habet in eadem Orat. p. 224. 15. *στρατηγικῶς κακοῦς γὰρ εἰς μέτρον ἔλασας. τῷ δ' ἰσχυροτέρῳ εἰς τὰ ἀκρα προσηκόντων, τὰ σαθρῶν τῶν ἄλλων ἐξ ἐλαττοῦ ἰσότης.*

⁵ Suspicetur forte quispiam, ad præsens tantum periculum, non ad perpetuum usum civitatis Athenarum latam fuisse hæc legem a Demosthene, ex I. p. 223. 8. *τὴν παρασκευὴν, καὶ πῶσιν, καὶ πῶσιν πορισθεῖσα χρεῖσιμος ἴσται τῶν τῆ σῶσις.* — *ἔγὼ δὲ ταῦτα — πεισθεῖμαι πῶσιν.* Mihi tamen hæc conjectura parum arridet.

AMERSFOORDTII ET SCHAEFERI ANNOTATIONES
AD ORATIONEM DE SYMMORIIS.

De tempore, quo hæc Oratio habita est, v. F. A. Wolf. Proleg. ad Leptin. vol. ii. p. 360. De ejus consilio v. idem ibid. p. 379. sqq. SCHAEFER.

P. 280. Ο ΠΕΡΙ ΣΥΜΜΟΡΙΩΝ] Locus Dionys. Hal. est in Arte Rhetor. c. 10. t. V. p. 351. R. V. Krüger. ad Dionys. Halic. Historiograph. p. 209. IDEM.

P. 280. 1. ΟΙ ΜΕΝ ΙΠΑΝΟΥΤΙΣ] Codex Bavaricus habet ΟΙ ΜΕΝ ΟΝ ΙΚ. unde Reiskio in suspitionem venit, hanc Orationem esse fragmentum vel perorationem alterius Orationis in eodem argumento versantis, quasquam etiam, salvo ΟΝ, hinc novam ordini posse existimat. Posteriori sententiae ejus parti minus repugno, neque tamen assentior. Non videtur nobis admittendum illud ΟΝ, ortum quippe ex repetitione vocabuli ΜΕΝ. Hanc vero Orationem esse perorationem alterius Orationis cur Reiskius voluerit, non capio. Certe nihil est in ejus argumento, quod omisisse videatur Orator, in alia deperditia sermonis parte investigandum. Neque in *ἰπυλόγω* s. *ἀναπεφαιώσει*, quæ est p. 189, 20. quicquam memorat Demosthenes, quin idem in ipsa Oratione susus disputaverit. Accedit, quod non facile quisquam medioeris Orator, nedum Demosthenes in animum sibi inducat perorationem eam habere, quæ cum alia continet subtiliter disputata, tum copiosam legis susationem. Diserte etiam hujus Orationis initium refertur inter Exordia Orationum Demosthen. p. 1423. Neque facile inter Orationes Demosthenis superstitas alia reperitur, cujus in rebus Persicis item versantis hæc fuerit appendix. Accedit, quod hinc locus perquam similis est aliarum Orationum exordiis, de quibus mox dicemus. AMERSFOORDT. Non esse fragmentum Orationis, ipse Aristides p. 264. Reiskium docere poterat. ΟΝ autem illud, quod prorsus nihili est, non dicam ortum ex repetitione vocabuli ΜΕΝ, sed Codicis Bavarici librarius eadem oberravit chorda, qua (et alii scribæ, quorum particulas ΜΕΝ et ΜΕΝ ΟΝ confundentiam errore notavi Melet. Crit. p. 30. SCHAEFER.

— ibid. ΟΙ ΜΕΝ ΙΠΑΝΟΥΤΙΣ — τὸς προγόνους ἡμῶν] Communis fuit hinc mos Oratoribus Atticis Demosthenis ætate, ut majorum res præclare gestas laudarent, quo sibi plebeculæ benevolentiam conciliarent, quam his panegyricis imprimis delectari solere sæpius indicat Orator. Exemplo sit locus de Rhod. libert. p. 201. 1. ed.

Reisk. *χαίρετε ἀκούοντες, ἔσαν τις ἰσπανὴ τοὺς προγόνους ἡμῶν, καὶ τὰ πτωχὰ μὲν αὐτοῖς διέβη, καὶ τὰ πρῶτα λέγει.* In hunc morem Orationes habendi *πρὸς χέριν τῶν ἀκούοντων* sæpe vehementer invehit Demosthenes. Phil. III. p. 110. 17. Si inquiratis, inquit, qua potissimum causa Atheniensium respubl. labefactata sit, *μέλιστα* — *εἰρήσεται διὰ τοὺς χαρίζοντας μάλιστα* — *ἢ τὰ βέλτιστα λέγειν προσηγορευμένους.* Olynth. III. p. 34. 15. *ἀλλὰ δικαίως πάλαι κρινῶ τὴν τῶν πραγμάτων σωτηρίαν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ λόγῳ χείριτος ἀφείσθαι. καὶ γὰρ τοὺς ἐπὶ τῶν προγόνων ἡμῶν λόγοντας ἀκούω — οὓς ἰσπανοὺσι μὲν οἱ παρῆντες ἀπαύτως, μιμητῆται δ' οὐ πάνι.* quam reprehensionem iisdem fere verbis in Demosthenem retorsit Demetrius citatus a Plutarcho p. 852. C. *ἰσπανοὺσι μὲν ἰσπανότατος ἢ τὰ τῶν προγόνων καλά, μιμησάσθαι δ' οὐχ ἔμοιρε.* Sed non solebat Demosthenes importune majorum animas quousque opportunitate ab inferis excitare, verum ubi sic res ferebat, ubi commemoratio florentis respubl. Atticæ conditionis desides civis ad diligentiam ac fortitudinem poterat instigare, tum vero frequenter illi erant in ore. Exempla cum alibi prostant in ejus operibus, tum in hac ipsa Oratione. Quin imo gravissime Æschinæ insecutator Athenienses a pristina gloriæ memoria avocantem de F. L. p. 345. 14. *ἰθυμολόγη καὶ συνηγήει ἰσπανὸν [Philocrat] πολλῶν ἀξίους — ἀπάτων λόγους, ὅς οὗτοι τῶν προγόνων ἡμῶν μεμνησθῆναι δεῖ* (respicens forte ad ejus verba de F. L. p. 109. et 113. ed. Tauchnitz.) quibus addantur ea, quæ in eadem Orat. leguntur p. 441. 8. sqq. Cum loco ex Olynth. III. cit. convenit initium Orat. Isoocratæ de Pace et ad Demonic. (mihī p. 44.) ubi plebis indoles præclare describitur: *ἰσπανὸν δ' οὐ φαυρόν, ἐπὶ δὲ τοὺς βουλομένους ἢ κακῶν ἢ γέλαφι τι περιχρησάμενον τοὺς πολλοὺς μὲν τοὺς ὑπερλαμπρότατους τῶν λέγων ζῆτοῦν, ἀλλὰ τοὺς μετὰδοσότητους ἀκούοντες μὲν γὰρ τοῦτο τὸν χαίρουσι.* Sed præstantissimorum fuit semper virorum libertate sua in dicendo (*παρρησία*) reipi, neque propter populi favorem reipublicam utilitatem negligere: quo nomine imprimis laudatur Demosthenes a Plutarcho in ejus vita p. 852. B. Cf. et Schol. ad Orat. Demosth. de Pace p. 60. 1. quibus ex recentioribus omnino addatur Heerenus in opere laud. vol. III. p. I. p. 416. sqq. Hanc etiam libertatem olim sibi vindicaverat Pericles ap. Thuoyd. II. 60. sqq. et Nicias ibid. VI. 9. *οὗτοι ἐν τῷ πρῶτῳ*

χρῆσι διὰ τὸ προτιμᾶσθαι εἶναι κατὰ γνώμην, οὐτὶ νῦν, ἀλλὰ, ἢ ἂν γινώσκαι, βίλι-
στια ἱρῶ κ. τ. λ. Et quanto per se sua
estate mala haec consuetudo vigeret, quomodo
melius intellexit eodem Nicias, qui rei
male ad Syracusas geste quomodo nuntium
Athenas vellet mittere, fidem non habuit
legatis aequis, sed suas litteras populo reci-
tare iussit, quibus vere exereitis clades
exponerentur, φοβούμενος — μὴ εἰ σφαιρέ-
ματι ἢ κατὰ τὴν τοῦ λέγειν ἀδυνασίαν —
ἢ τῷ ὄχλῳ πρὸς χρεῖν τι λέγοντι οὐ τὰ ὄντα
ἀπαγγέλλων κ. τ. λ. Thucyd. VII. 8. —
Non minus regibus perpetuo adesse adu-
latores quam plebi in regimine populari,
cum amnes agnoscent, tum Isocrates mo-
nuit ad Nicool. R. p. 27. εἰ σφαιρῆται [τοῖς
βασιλεύσι] πρὸς χρεῖν ὁμιλοῦσι, et ipse de
se conficitur ad Philippum Maced. p.
146. οὐ τὰ πρὸς χρεῖν ἠλοφάμενος, καὶ
πρὸ πολλῶν σφαιροῦμαι ἂν οὐ καχερισμῶν
εἴποι. — Ceterum monendum est, hoc
exordium forma ac dictione convenire
cum Periclia Oratione fanebri, quae est
ap. Thucyd. II. 36. et cum initio Isocra-
tis Orationis ad Nicoclem, quae loca imi-
tates esse videtur Demosthenes. AMERS-
FOORDT. Imitationem non agnosco.
Usus autem est Demosthenes hoc exor-
dio ad retundendos Oratores, qui cum,
antiquam ipse ad dicendum surgeret,
πρὸ τῶν βασιλευδῶν ὤρνεν, nihil aliud
quam mellitos globulos hiantis eorum
ingurgentes decantando immortalia majorum
facinorae dives in Persam consilium
studiumbat. SCHAEFER.

— ut. φρασεῖσθαι.] Quod abest ab
Actiade Art. p. 264. et 310. videtur ser-
vandum. Exagitat enim Demosthenes
consilium ejusmodi Oratorum, qui, dum
eloquentia praestare videntur, nihil dicunt,
quod patriae proficere possit: sine φρασι-
μῶσθαι εἰσίσταται, eorumdem stultitiam et
imprudensiam potius incusare videretur,
qui non justo tempore ac temere ea ma-
jorum facta commemorarent. Sed vulgaris
lectio magis cum aeq. convenit. De in-
finitivo verbum φρασεῖσθαι valgo sequen-
te cf. A. Matthiae in Grammat. Gr. §. 531.
et cf. locus supra cit. ex Phil. III. Sic
perpetuo opponit λέγειν καχερισμῶν et
σφαιρέματα. v. et Olynth. III. l. supra
laud. Neque hoc rarum est, ut plures
demonstrativi infinitivi sequantur. De Latinis
hujusmodi locutionibus v. D. Wyt-
tenbachius in Bibl. Crit. VIII. p. 72.
Graecae exempla vel ex hac ipsa Oratione
poti possunt. Cf. p. 284. 20. 215. 5. 6.
17. 286. 2. alibi. AMERSFOORDT.

P. 361. ult. ἂν εἴδ' ἂν εἴ — τῷ λέγει]
Similiter de majoribus Philipp. II. p. 68.
18. ed. Reisk. πρὸς χρεῖν τοῦδ', ἢ πάντως
μὴν εἰ γινώσκονταί λέγειν, εἴ τις ὕπαιτιν οὐ-
δὲς δίδόνται· εἴτερον κέρως ἀνακαλιφῶ. ἢ-

καίως. ἔστι γὰρ μὴδὲν τάδεον ἔργα, ἢ εἰς
τῷ λέγειν ἂν εἴποι. et Orat. κ. Surt. p.
171. 11. τὴν γὰρ ὑπερ' ὑπερκαλίφης ἀφῶσας
ἡδυστέρησεν λέγειν καὶ τοῖσιν πραγμάτωσ
παρτίσ ἰδὲ τοῦ λέγοντος καὶ μὴδὲ φαινοῦσθαι
δεῖ καὶ τῆσ εἴλιασ τῆσ ἡμετέρας ἰγγὲσ εἶναι,
μὴ τῆσ τοῦ λέγοντος. Ita etiam Isocrates
Panegy. c. 23. οὐσ σὶν οἱσ σείσας, εἴτε
μὴδὲσ πῶσιντὶ δυνάμεισ πρὸσ αἰσῖν, μὴτε
τῶν πικρῶν, μὴτε τῶν σφαιρῶν, εἴλιασ τῶν
ἐκείναισ ἀπαγγέλλων εἴποι. et c. 51. τότε
[h. e. quam diocret hanc Orationem inco-
piabam] μὴ γὰρ εἴμαι εἴλιασ δυνάσθαισ πρὸσ
τῶν πραγμάτωσ εἴποιν τῶν ὕσ εἰσ ἱκανῶσ
τοῦ μὴδῶσ αἰσῖν. Mulo etiam sensu
[H. e. de re mala, ingrata. SCHAEFER.]
usurpatur hoc ἱκανῶσθαι τῶσ α
Demosthenes de F. L. p. 361. 24. de Pho-
censium clade: εἴλιασ δὲ εἴδ' ἂν εἴσ ἱκανῶ-
σθαι τῷ λέγειν δύναται τῶν ἐκείναισ ἂν ἔ-
ναι, sed meliore ab eodem Amator. Germ.
(Quae Oratio ab aliis refertur ad Andro-
tionem. Vid. Reiskius ad ejus initium.
Nos tamen in hujusmodi Oratiotibus, de
quarum auctoribus his est, in hac Anno-
tatione vitandi erroris causa ubique De-
mosthenis nomen usurpabimus.) p. 1406.
22. εἰ μὴ εἴδ' ἂν εἴσ ἢ ἱκανῶσθαι τῷ λέγει
τοῦ ἀλλοῦσ τοῦ σῶ. Isocrates Laud. He-
lenae p. 358. f. τὰ μὴ μὴδὲ μὴδὲσ τῆσ λέ-
γοισ ὑπερκαλίφθαι, τῶν δὲ χρεῖσ τῶ μὴ-
γῶσ ἱκανῶσθαι. Eodem sensu dixit Pa-
nathos. p. 415. τῆσ δὲ ὑπερβάλλωντὶ τῶν ἔ-
ργων καὶ τῶ μὴγῶσ καὶ τῶ ἀλλοῦσ χρεῖσ
εἴσῶσται τοῖσ ἱκανῶσ. Idem Archid. p.
234. de Lacedaemoniis, qui ad Thermopy-
las pugnaverant: τῶσῶσ σφῆσ αἰσῖν
παρσῶσῖν, εἴτε τῶσ μὴδὲ τῆσ ἱκανῶ-
μῶσῶσ μὴ ἱκανῶσ τῶσ ἱκανῶσ ἱκανῶ-
σται τοῖσ ἱκανῶσ εἴσῶσ. et ibid. τοῖσ βο-
λομῶσ ἡμῶσ εἰλογῶν ἀμωσῶσ σφαιρῶσ, εἴ
τῶν ἀπαγγέλλωντὶ ἡμῶν εἴλιασ ἱκανῶσ. Wyt-
tenbachius autem in Epist. Crit. ad D.
Ruhnken. p. 31. f. moneret, ex hujus
Orat. initio expressa videri Juliae verba
Caesar. p. 324. D. ἱγγῶσ ἱγγῶσ τελευτῶσ,
εἴτε τῶν μὴδῶσ, καὶ τῶσ εἴλιασ ὑπὸ τῶσ
συγγράφῶν ἱκανῶσθαι (alii ὑπερκαλίφθαι),
εἴλιασ δὲ συμπαράμειν τῶ σῶ. IDEM.

P. 282. 1. τῷ δυνῶν — ἱκανῶσθαι] Mi-
seris, hanc locutionem Reiskio insolentiam
videri potuisse, εἴτε h. l. fore idem quod
τῶσ, cum quo vocabulo passim jungitur.
v. p. 1423. 6. SCHAEFER.

— ibid. τῷ δυνῶν εἴσ λέγει] Ita Exord.
Orat. Demosthen. XXXV. p. 1411. 8.
ed. Reisk. ἱκανῶσθαι ἂν — τῶ ἴσων σφαι-
ρῶσ εἴλιασ τῶν λέγοντων ἀνασθῶσ, εἴλιασ εἴ
βίλιτωσ' ἱκανῶσ, ἴσων πρὸσ, εἴλιασ εἴ δὲ
λέγειν, κ. τ. λ. AMERSFOORDT.

— ut. ἰσῶν τῆσ ὑπερκαλίφθαισ] Ita
Demosthenes Or. in Leptin. p. 486. ἰσῶσ.
ed. Reisk. res Chabrita referens, εἴτε, ἰσ-
quit, — εἰδῶσ τὸ τῆσ σφαιρῶσ ὑπερ' εἴδ'

ἡμᾶς τ' ἂν μοι ἔτι μᾶλλον συγγνώμην εἴησθε. ad v. Laorit. p. 939. 12. καὶ εἴη τις—ἐτόλμουσι — , εἰ οἷδ' ἔστι ἰσχυρότεροι ἂν ὄντες. — Cum perf. indic. initio sententiae. Aeschines o. Timarch. p. 29. init. εἰ γὰρ οἷδ' ἔστι πάντες ἐκπεπαισμένοι εἰς Σαλαμίνα. — Cum fut. indic. Demosthenes p. Phorm. p. 945. 10. media sententia: ἔξ ἂν εἰ οἷδ' ἔστι ἢ τι τοῦτου συμφορὰν φαυτέρην γινώσκουσι. c. Panten. p. 967. 1. ἄς καὶ ἡμεῖς εἰ οἷδ' ἔστι φέρομεν. c. Macart. p. 1063. 6. ἀλλ' εἰ οἷδ' ἔστι οὐδὲς ἴσταναι. c. Conon. p. 1256. 15. καὶ τοῦτου συγγνώμην ἔξετα εἰ οἷδ' ἔστι πάντες. Aristophanes Plut. 72. 'ἀλλ' ἢ πύθισθί μ' ἔστις εἴμ', εἰ οἷδ' ἔστι Κασίη τί μ' ἔργασασθε κοῖν ἀφῆσται. et v. 216. 'Ἐγὼ γὰρ, εἰ τοῦτ' ἴσθι, κἄν δι' μ' ἀπεθανίην, αὐτὸς διακράξω ταῦτα. et cum ἀκριβῶς Demosthenes Epist. III. p. 1484. 27. καὶ τότε φέρομεν δυνά πεπαισμένοι μὲν, ἀκριβῶς οἶδα, ἔτι κ. τ. λ. Igitur hic occurrit sine ἔτι. — Cum aoristo indic. addito ἂν, media sententia, Demosthenes Phil. II. p. 72. 24. οὔτ' ἂν ἡμεῖς, εἰ οἷδ' ἔστι, ἰσχυρότεροι καλεμῶντες. Laetianus Dial. Mar. II. οὐ γὰρ ἂν, εἰ οἷδ' ἔστι, ἐπιπέσει ἀποκρίσσει τὴν πύρρον ἀπὸ τῆς θύρας. et cum ἀκριβῶς initio periodi Aeschines o. Timarch. p. 47. ἀκριβῶς οἷδ' ἔστι κατήγορ' ἂν αὐτοῦ. — Cum praes. optat. initio sententiae Demosthenes Exco. adv. Laorit. p. 938. 26. ἀλλ' εἰ οἷδ' ἔστι οὐδὲν ἂν τοῦτου οἷς τ' εἴη διδάξει. — Cum aoristo optativi, addito ἂν, media sententia Demosthenes p. Phorm. p. 954. 10. χρυστὸν εἰ οἷδ' ἔστι φέσταις ἂν. Epist. II. p. 1469. 7. τὸ γὰρ ἡμᾶς τὰ τοῦτου τοῦτου τὸν τρόπον κερῆσθαι: ἡμοὶ μὲν ἂν, εἰ οἷδ' ἔστι, φαντα συμφορὰ, c. Macart. p. 1065. 29. media sententia: εἰ γὰρ τις — , εἰ οἷδ' ἔστι ἀποκρίσται' ἂν. Ita et in loco, in cuius explicatione versamur. Cum σάφα apud Euripid. Phoeniss. v. 1610. (Aedipi sunt verba ab Hoogevencio citata: Τὴς ἡμεῶν μοι σάφες ἡμαρτίου τυφλοῦ; 'Ἠδ' ἢ θανοῦσα; ζῶσα γ' ἂν, σάφ' οἷδ' ἔστι. Subaudiendum ἡμαρτίου vel indicativus ἡμαρτίου ἂν, ut Hoogev. Sed varia formulae exempla sunt apud Tragicos; apud Comicos vero eis nihil frequentius occurrit. Exempla ex tragicis collegit Io. Lestingius ad Euripidis Medeam p. 165. — Denique jungitur participio aoristi. Demosthenes Phil. III. p. 110. 5. καὶ πάντων εἰ οἷδ' ἔστι φασάντων. — Quod vero attinet ad contrariam formulam, οὐς οἷδ' ἔστι, eam saepissime sequitur verbum δει', ut in Orationum clausulis. Demosthenes p. Phorm. p. 963. 7. οὐς οἷδ' ὅ τι δει' πάλιν λέγειν, uti et in Conon. p. 1271. 6. c. Nausim. et Xenopith. p. 993. 15. c. Calliel. p. 1281. 10. quibus locis duobus posterioribus δ τι scribendum est pro vulgato ἔτι, quod item Reiskio ita visum fuit in Indicis Graecit. ad v. 877. Ita et o. Theocria. p. 1340. 3. Serm. Amat. p.

1415. 18. c. Spud. de dote legitur p. 1019. 2. καὶ ἤς οὐς οἷδ' ὅ τι δει' λέγειν. Isocrates Paneg. c. 30. πωλοταίης, — ἢ οὐς οἷδ' ὅ τι δει' διὰ μακροτέρην ἰστανίην. Cf. et Panath. p. 439. Herodias Oral. σ. Πολιτίας Oralit. Græc. vol. VIII. p. 38. καὶ τοῦτου οὐς οἷδ' ὅ τι δει' συμπίων ἐλλοθεν λαβείν. — Paulus diversæ indolis esse videtur apud Demosthen. o. Steph. de f. test. I. p. 1103. 20. αὐτὸς οὐς ἂν οἷδ' ὅ τι ἄλλο εἶχον φασίσασθαι, et cum occurrit sententia ὄνως vel αἰσῶν. Demosthenes o. Phorm. p. 919. 19. εἰ ὄντως ἰδέσταν φερεμῶν, οὐς οἷδ' ὄντως ἂν ἄλλος — ἀπιλογοῦσται. Aeschines o. Timarch. p. 38. f. μὰ τὸν Διόνυσον, οὐς οἷδ' ὄντως δουρίσσομαι. et Demosthenes de Rhod. libert. p. 195. 1. οὐς οἷδ', αἰσῶν' ἂν εἰ φροῦσται ἠδύλιστα. AMERSFOORDT.

— 8. εἰς ἰστικῶν δύναιτο διδάξει] Reiskius Exord. VI. p. 1423. 16. de suo δ τι inseruit. Ibidem pro εἰς ἰστικῶν erat olim τις ἰστικῶν. Sed τις eiciendum censebat Wolfius. Nobis quoque εἰς proferendum videtur, ne τις saepius repetatur. Neque Reiskii placet conjectura. Cum vulgata lectione convenit Exord. XXVII. p. 1437. 7. ἂν μὲν γὰρ διδάξει ἀποδοῦναι. quod paulo aliter pronunciatum est Exord. XXII. p. 1432. 28. εἰ γὰρ εἰ ταχὺ ἀπῶντες μέλιστα εἰς τὸ δύν λέγουσιν, ἀλλ' ὅς ἂν διέξῃ, τίς ἀκριβῶς παραστανὸν καὶ διαμύλαιν δύναιτο. AMERSFOORDT. Nostro loco εἰς oppositum est antegressio ἔσταις. SCHAEFER.

— ibid. πῶσαι] φέσαι: duo Codd. Amersfoordthi. Neo dispuo: ut hæc quoque sit orationis redundancia, cuius tot exempla in Demosthenicis occurrunt. Sic p. 283. pen. ἡταγίς — καὶ σάφες. Vulgata quidem scriptura parum videtur congruere cum sequentibus, τίς εἰς ὄντων et σάφες. IDEM.

— 10. λελότται] λελότται Bekker. Sive hoc probes, sive λελότται, idem est sensus: ambo enim valent solutus erit. Sed λελότται est paulo exquisitius. λελότται prastalit Bremius p. 45. 8. ed. Reisk. IDEM.

— 12. πρὸς βασιλίαν] Vulg. πρὸς τὸν βασιλέα. τὸν abest a Paris. primo, secundo, quinto, Bavarico, Aug. secundo, appendice Francofurtana. Articulum eiecit Reiskius. Habet tamen quo se tenet. Infra p. 179. 21. item legitur καὶ τὴν πρὸς τὸν βασιλέα. Sed in re, cuius iudicium difficile est, nostrum non est pronuntiare. Simplex βασιλεὺς saepe de Persarum rege invenitur, quod notissimum est. Apud Demosthenem exempla sunt plurima: in Orat. o. Timoth. p. 1185. 20. p. 1191. 20. a. p. 1192. 22. ed. Reisk. alibi. Philostratus V. Soph. I. XVIII. p. 507. εἰ μὲν βασιλεὺς ἡγεμόνας ἴσταν. Ac raro simplex βασιλεὺς de alio quam de Persarum rege dici-

tar, nec nisi manifesta sententia quis alius indicetur. Sic est apud Diodorum Sic. XVI. 75. τῆς γὰρ τοῦ βασιλέως (Philippi Macedoniae) αἰξίσεως διαβεβημένους κατὰ τὴν Ἀσίαν, εἰ βασιλείας (Persarum) ὑπερέμειον τὴν τοῦ φιλιππῶν δυναμῆν. et XVII. 4. permutantur Ἀλέξανδρος et εἰ βασιλείας: sed illius narratio ea est, ut persipoum sit ad eandem virum haece referri. Cæteram h. l. monemus, regnasse in Perside, quum Oratio περὶ Συμμοριῶν habita est, Ochum, cui cognomen fuit Artaxerxis. Tertius fuit rex ita dictus, unde eum Artaxerxem III. nuncupavit Heerenus in Enochiridio ad discendum Hist. Ant. conscripto (Handbook der O. G.) p. 115. quomodo etiam est apud Ælianum V. H. Ἀρταξέρξης τὴν καὶ ὄχων ἐκωλυθῆντα. Regnavit hic annos 23. ab Olymp. CIV. 3. ad Olymp. CIX. 1. Vid. Diodor. Sic. XV. 93. XVIII. 5. Sæpe de eo monimus in Introduct. p. 723. — Πρὸς hic significat respectus, quod pertinet ad, ut sæpe. Cf. Matthiæ I. l. p. 196. V. Diogen. Laert. VI. 42. AMERSFOORDT.

— 13. καὶ ἐχθρὸν] Isocrates Orat. ad Philipp. p. 167. εἰ μὲν τις φαίη, τὸν τῆς Ἑλλάδος βασιλείας τοῦ Ἑλλανοῖ ἐπιβουλεύσει καὶ παρασκευάσει δαί στρατησίαν ἐφ' ἡμᾶς, οὐδὲν ἂν λέγει περὶ αὐτοῦ φαῦλον. et vicinissim Pasath. p. 438. init. meminit Græcorum κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπαρχοῦσος τῆς πρὸς τοὺς βαρβάρους καὶ τοὺς βασιλέας αὐτῶν. IDEM.

— 14. ταῦτα] Διὰ ταῦτα, propter hæc, quæ dixi: ἐτι κατὰ Ἑχθρὸς ἀπάντων τῶν Ἑλλάνων ἰσότην. Facilior quidem, neque tæmæ in textum recipienda est lectio unius Cod. Paris. 2. διὰ τοῦτο. Sed abundant exempla pronomini demonstrativi pluralis, quod ad unam rem referatur. AMERSFOORDT. Amersfoordtio assentitur Boissonadus ad Aristænet. p. 436. V. not. ad p. 18. 21. SCHAEFER.

— ibid. μένους] Recte Wolfius interpretatur μένους, i. e. μεμνημένοι. Rarior hic usus adjectivi μένους. Sophocles Ajax. 511. σοῦ — μένους. Schol. κρημνισμένος. IDEM.

— 15. πόλιμον — ἀρασταί] Hanc phrasin cum similibus contulit Andr. Danæus ad Orat. Demosthen. de Pace p. 375. ed. Nestr. AMERSFOORDT.

— 18. ἄ] Valg. ἄ. Reote δὲ, jam. SCHAEFER.

— 19. παρασκευάσει δ' Idem consilium dedit Philipp. I. p. 51. 13. δι' τὸν ἑθῶς πόλιμον κρημνίσου οἷα ἀπολυθῆναι τοῖς πρῶτοις, ἀλλ' αὐτοῖς ἑμπεροῦσιν εἶναι τῶν πρῶτων κ. τ. λ. AMERSFOORDT.

— 20. τοῦ ἐκωλυθῆναι τῆ γνώμῃ] Iterum referendum ad præcedentia: παρασκευάσει δ' ἀπολύσει πάντα. Reiskius in Indice Demosth. præsuppositum et in-

fixum menti esse tanquam scitum certumque: satis profecto verboso, sed melius, quam Wolfius. IDEM.

— ult. συμμαχῆσαν] Συμμαχῆσαι et mox ἔχην probat Bremius ad p. 13. 16. ed. Reisk. me quidem non assentiente. SCHAEFER.

P. 284. 4. ἐπισχῶν δὲ ἑρμηνει] Ἄν Bekkerum puto recte delevissæ. Locationem Reiskius satis operose interpretatur. Est enim vulgaris attractio, quam sic resolvas: ἐπισχῶν τούτων, ἂ ἑρμηνει. Eodem modo resolvendum. p. 1421. 25. ed. Reisk. ἂν μὲν ἐρθεῖτε φατὴ τις λέγει δὲ ἡμῶς ἑρμηνει. Frequentius, quam ἑρμην (i. q. ἑρμηνεύω) τι, dicitur ἐπίχην τινός. Aristophanes Av. 1192. Διὸς ἐπίσχης τοῦ ἑρμην. Active Demosthenes p. 505. 16. οἷς μάλιστα ἂν τις ἀπὸ ἐπισχῶν τοῦ τούτου τι ποιῆσιν. p. 1128. 16. τούτους τῆς ἀγῶν κολάσιας ἐπισχῶσιν. Add. p. 131. 15. IDEM.

— 6. τοὺς ἰδίους πολέμους] Græcorum demontiam in implorando Persarum ore ad intestina bella renovanda conspicuam item castiget Isocrates Paneg. c. 34. οἷα ἐν τοῖς πόλεμοις τοῖς πρὸς ἀλλήλους ἐν ἐκείνῳ (Persarum regno) τὰς ἰδιὰς ἔχουσι τῆς σωτηρίας, ὅς ἀμφοτέρου ἡμᾶς ἰδίους ἀπολύσειν. AMERSFOORDT.

— 7. ἐκωλυθῆσασθαι] Hinc patet, non ubique veram esse distinctionem, quam dat Herodians Philot. (additus a Pierosono Mæridis editioni) p. 469. καταρθεῖσαι ἐπὶ πολέμου καὶ τῶν τούτων. — ἐκωλυθῆσαι δὲ ἐπὶ λέγειν. Alia loca, quæ similiter faciunt contra Herodianum, dabit Index Reisk. Cf. Isocrat. Areop. c. 5. οὐδὲ σκοπεῖν, ὅπως ἐκωλυθῶμεν αὐτῆν. Ex præced. subaudiendum est τὴν πολιτείαν διαφθαλλῆναι. Æschines c. Timarob. p. 20. f. αὶ γὰρ ἰδίαι ἔχουσι πολλὰ κῆν τῶν κακῶν ἐκωλυθῶσιν. Demosthenes de Rhod. libert. p. 200. 23. ἐκωλυθῶσιν τις, ἂ τὴν οἷα ἑθῶς ἔχου. Vid. et Ælian. V. H. III. 17. XIV. 13. Cæterum de vario usu verbi καταρθεῖν cf. Sallierius alique Interpretes ad Thomam Mag. in v. καταρθεῖσαι. IDEM.

— ibid. καὶ τούτων τὸν οὐν ἔχουσι] Vulgatum satis defendit quod sequitur p. 185. 4. τούτου ἔχουσι οὐν. SCHAEFER.

— 10. ἀπ' ἑσῆς] Eadem vis formulæ ἀπ' ἑσῆς, ἐξ ἑσῆς, ἐκ' ἑσῆς, nihilque ad eas subaudiendum, quippe omnes adverbialiter dicuntur. IDEM.

— 12. ἐνέχουσιν] I. q. ἔχουσι. Xenophon Hier. 4. 4. τοῖς μὲν γὰρ ἰδιότηας ἐξοστὶ —, τοῖς δὲ τυράντοις οἷα ἐνέχεται. IDEM.

— 13. τῶν ἰδία τι συμμαχῶν] Demosthenes de Pace p. 63. 2. ed. Reisk. τῶν τούτων ἰδίαν ἔκαστον εἰρησται [εἰς τὰ] πολλὰ κρημνίσαν, ἂν οὐδὲν ἕβουλοτο πρῶται.

Loquitur eo loco de Thessalis et Thebanis. De his similiter Phil. II: p. 67. 26. De iisdem et Argivis ibid. p. 68. 23. Ἰδὼν αὖν [Philippus] ἀμφοτέρους τὸ λυσταλοῦν ἀγαπίοντας, οὐχ ἔτι σπουδαίον κοινῇ τοῖς Ἕλλησι συνφερόμενοι. Contrariam Atheniensium φιλοτιμίαν laudat ibid. p. 67. 18. Ita et Phil. III. p. 129. 3. καὶ γὰρ ἂν ἔπαντες δουλείαν δίκου συρραφίσωσιν εἰ ἄλλα, ἢ μὴν γ' ἰσθὲς τῆς ἰσχυρίας ἀγαπίοντες. Hoc libertatis amore innocuus Demosthenes in Psephismate, quo Philippo bellum inferre jussit Athenienses, Or. p. Cor. p. 289. διὰ τὸν ἡγῆται εἶναι καὶ ἀνάξιον τῆς τῶν προῆγον διέξαι τὸ περιεργῶν τοῖς Ἕλλησι καταδουλωμένους. et deinde v. 29. ἐδυμηθῆντας τῆς τῶν προῆγον ἀρετῆς, διότι κατὰ σπείρον ἐποιεῖντο τὴν τῶν Ἑλλήνων ἰσχυρίαν διατηρεῖν, ἢ τὴν ἰδίαν πατρίδα. et similiter p. 295. Haec ex innumeris locis selegimus exempla, quae apud Oratores Atticos exstant in comparandis Atheniensium ceterorumque Graecorum consiliis de patriae libertate tuenda versantes. Alia dedit Demusius l. cit. ad p. 61. 9. AMERSFOORDT.

— 15. ἰσάσαι] Noli credere [sc. Wolfso Reiskioque] λαβῶν ταύτων τὴν διακρίσιν expliat per expegesin ἰσάσαι τινος — γινώσθαι. SCHAEFER.

— 18. ἰσῶ] Verum non illud verobatur Demosthenes, ne Athenienses bello contra Persas suscepto injusti viderentur, veram ne reliquis Graecis suspicionem moverent, illos apparatus non contra Persas, sed contra se ipsos instructos esse. Malim igitur vulgatam lectionem tenere, ita vertendum: ne temere bello suscepto viribus impares simus. Sic tota periodus duobus membris constanti optime cohaerebit. Prioribus illis εὐσεβῆς — οὐ ἰσῶ respondebunt ἂν ἢ μὴν ἴσασαι — πῶσον ἢ φαίνομαι; posterioribus autem μήτ' ἰσάσεις — λέγεται occurrat his verbis, φαίνομαι — ἀπομαίνομαι. AMERSFOORDT.

— ibid. μήτ' ἰσάσεις, ἢ — τοῖς Ἕλλησι] Citant Anecd. Bekk. p. 136. 28. SCHAEFER.

— 20. [δουῖν]] Vocem δουῖν anois inclusit Reiskius, ejiciendam illam esse significans e textu. Ut hic occurrit τὴν πῶσον τῷ δουῖν, ita supra p. 282. 2. λέξαν τῷ δουῖν. AMERSFOORDT. Unos relictos amoverunt Amersfoordt. et Bekker. SCHAEFER.

— ult. φρονῶ] Simpliciter dici de animi elatione, cum alibi docti, tam obiter notui supra ad p. 110. 20. Plutarcho t. VI. p. 17. R. εἰ τις ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος ἡμέρῃ φρονῶ. ubi si quis pertendat φρονῶ hanc vim habere propterea, quia praepositio accesserit, quid sibi velit fatuus mo ignorare. In Euripideo loco Suppl. 447. quo usua sam in libro Boesaeo p. 267. φρονῶ simpliciter dici de φρονίμωτι, sa-

elle concedet, quisquis loci illius sententiam perviderit: vix enim tyranno metuendi εἰ φρονίμωτι, ut qui non invident miseris vitam tyrannorum; vehementer metuendi εἰ φρονίμωτι. Neque alio sensu hoc verbum pato usurpatum in Sophoclis Trachin. 312. Herm. Scilloet Ioles τὸ φρονίμωτι, non τὴν φρονίμωτι, facilo arguebat vultus, corporis gestus, incessus, ipsam silentium. IDEM.

— ibid. τοῖς δὲ θρασυτάτοις κ. τ. λ.] Demosthenes de Pace p. 63. 10. ed. Reisk. πρὸς δὲ τοῖς θρασυτάτοις αἰσχροῦσι ἰσομήναι δὲν καὶ μὴ προσεργόμενοι τὸν πόλεμον ἰσῶσι σωλάμοι λογισσομαι. ad quem locum Demusius disputat de vocibus θάρατος et θράσος, hoc ubique malo sensu accipiendum esse affirmans. Praestaret eum dixisse, id, etsi non ubique, tamen plerumque obtinere. Ita θρασυτάτοις in laudem dici videtur apud Theophrastum V. 104. f. Cf. tamen, qui cum Demo facere videntur, Hesychius in v. θρασυτάτοις et cognatis et Ammonius p. 71. ibique Valckenaer. De facili depravatione τῆς ἀδελφίας in θρασυτάτοις loquitur, ut hic, ita in Herm. Amat. p. 1405. 17. τὴν γὰρ — διὰ τὴν ἀδελφίαν θρασυτάτοις εἶναι καταίτητον, et Pericles in Orat. funebri apud Theophrastum II. 40. copiose disputavit. Ita etiam aspiens, ut in opinione hominum, sic et Librariorum vitio in MSS. confandi ἀδελφίας et ἀναίδειας docuit Wyttenbachius Bibl. Crit. P. III. p. 53. Etymologus M. in v. ἀναίδια dicit duas esse partes deventio; τὴν ὑπερφανίαν καὶ τὴν θρασυτάτητα — καὶ γὰρ θρασυτάτος ἐστὶν ἢ ἀλογος τόλμα. Theophrastus III. 82. τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγος ἀδελφία φιλότατος ἰσῶσι. ad q. l. relictos Scholiastes: τὴν μὲν γὰρ ἀλόγος τὴν τόλμα, ἢ καὶ θρασυτάτος καλεῖται, ἀδελφίαν προσεργέσθωσαν. Cum toto hoc loco valde convenit Exord. XXXV. p. 1441. 18. quo item modestiam in dicendo cum fortitudine ac vigilantia in agende commendat: τὸν μέλλοντα πρῶτον τὰ δόντα, οὐκ ἐπὶ τὴν λέγαν θρασυτάτος, ἀλλ' ἐπὶ τῆς παρασκευῆς λογιζοῦν εἶναι δεῖ. quocum consentit Artabanes apud Herodotum VII. 49. f. ἀπὸς δὲ οὐκ ἂν μὴ ἀριστος, εἰ σωλάμοι μὲν ἀδελφίαν, πῶσον ἰσῶσι μὲν κατασκευῆσαι χρεῖται, ἢ δὲ τῷ ἔργῳ θρασυτάτος εἶναι. Periculum, quod bellum temere susceptum affert, depiciunt Demosthenes Exord. LZ. p. 1452. 2. ἀνοήτως — εἰτι αἱ δὲ τῶν λόγων ἀδελφία καὶ θρασυτάτος, ἰδὼ μὴ μὴ ὑπερφανίαν εἶναι κακομακροῦς καὶ ἄλογοι, ἀποσοῦ μὲν εἰς τὴν ἑδύμωτι, πρῶτοντα δ' ἰσῶσι. quem imitari videtur Livinus XXXV. 32. Consilii calidus et audacis prima species letis, tractatus dura, cunctis tristitia. Neque in imperatore εἰ θρασυτάτος probatur Escripidi Phoen. 609. ἀσφαλὲς γὰρ ἐστ' ἀμείνων εἰ θρασυτάτος οὐρανότατος. Quam verum frequenter recitabat Angu-

stas, Polyæno teste l. VIII. c. 24. §. 4. Suam modestiam in concionibus ad populum ipse predicat Demosthenes de Cherson. p. 106. 20. AMERSFOORDT.

P. 485. 2. ἀδελφάς] Alise editi. forte rectius ἀδελφάς; et hic et alibi dederunt, ubi in hac Oratione occurrit. Reiskius amplicius diphthongam u in simplex e mutavit. IDEM.

— 5. ἐν δὲ τῷ συμβουλευέειν — αἰσῶν ἔχειν] Sicut Pittaous in carmine, quod edi solet cum Anacreonticis: Συστῶν ἐστὶν ἀδελφῶν, Πρὸς γὰρ ἐσθλὰ τὰ δυσχερῆ, Πρῶταί, οὐκ αἰσῶν μὴ γίνονται Ἀδελφῶν δὲ γὰρ αἰσῶν εὐθιῶσαι. Demosthenes de Cherson. p. 108. 7. ed. Reisk. εἰς αἰσῶν τομῆς τοῦ συμβουλευέειν ἡμῶν ἔργον οὐδὲν ἄλλο αἰσῶν τὰ βέλτεστα. p. Cor. p. 308. 24. ὅν γ' ἀνὴρ ἰσχυρὸς ἰσχυρῶς αἰσῶν. — τίνα οὖν ἐστὶ ταῦτα; ἰδὲν τὰ πρῶτα ἀρχαῖα καὶ πρῶταί, καὶ πρῶταί τοῖς ἄλλοις. Exord. Oratt. XII. p. 1426. 7. τὸ συμβουλευέειν ἐπὶ τῶν παρὶν καὶ γαστρονομίᾳ προτίθεται. XXXVI. p. 1448. 1. δεῖ δὲ πρῶταί τοῖς τὴν λόγον φαίνεται συμβουλευέειν, δι' ἣν καὶ τὰ ταῦτα ἀγαθῶν τοῖς ἡμῶν ἔσται παρῶντα. XXI. p. 1431. 6. ἔξ ὅτων δὲ τῶν βελτίων δύναται ἀνὰ γὰρ ἐστὶν [τὰ πρῶτα], ταῦτα τοῦ συμβουλευέειν ἔργον αἰσῶν. coll. ibid. v. 11. Andaciam in dicendo, nisi cum fortitudinem in agendo conjuncta sit, reprehendit Eteocles apud Euripidem in Phœniss. v. 723. ἔχθρα κίρκος τοῖς λόγοις ὄντας θρῆσκῶν. Hanc tamen morem Atheniensium sequebantur, si Demosthenem audias Exord. XXII. p. 1432. ἡμῶς αἰσῶν τὸ βουλευέειν χρῆσθαι ἔξισ. δεῖ δὲ βουλευέειν μὴ ἐφ' ἑσυχίας, ἀλλὰ καὶ τὰ δέξασθαι μετὰ σπουδῆς, cui iisdem fore verbis præterit Isocrates ad Demon. p. 16. Σουλῶν μὴ βραδείας, ἰσχυρὰ δὲ ταχέως τὰ δέξασθαι. Hinc notum suum illud præceptum hausit Sallustius, a Damao etiam laudatum ad Demosth. Orat. de Pace p. 368. de bello Catil. c. 1. Priusquam incipias, consulte, et ubi consultaveris, mature facto opus est, ad quem locum alia exempla dedit Curtius. Sed communis fuit hic error Atheniensibus cum reliquis hominibus, quos ad res maximi momenti sæpius temeritate ferri constat, quam consilio. Thucydides I. 78. ἵστας τε οὐ ἀδρόνως ἐς τοὺς πολέμους τῶν ἔργων ἐπείρασον ἔχουσι ἀ χρεῖν ἰσχυρῶν ἔργῶν, κακοπαθεύοντες δὲ ὅτι τῶν λόγων ἔσται. Quapropter non injuria præcesserat eodem loco: βουλευέειν εἰς βραδείας, ἕως οὐ ἐπὶ βραδείων [de bello inter Græcos]. Merito igitur prudentis consilii auctorem quovis protie dignum judicavit Isocrates ad Nicool. p. 43. τῶν δὲ τῶν ἔχοντες καὶ δυναμένους ἔργῶν ἄλλων τε τῶν ἄλλων ἐπὶ καλοῦ καὶ εὐδαιμονίας, γινώσκον ὅτι συμβουλευέειν ἀγαθῆς χρησιμότητος καὶ τιμῆς πλείων ἀπάντων ἐπιπέσειν ἰστί. AMERSFOORDT.

— 8. χαλεπῶν] Ut hic ipse ὠλέμας dicitur χαλεπῶς, ita apud Isocratem Paneg. c. 38. Persarum rex dicitur esse χαλεπῶς πρὸς τὸ πῶλεμα. IDEM.

— 9. ἀν συμβόλῳ] Est enumeratio hypothetica, tacita hypothesis: si forte cum Persa congregandum sit. SCHÆFER.

— 10. τρεῖς] De accentu hujus genitivi agens Butimannus nostrum locum citavit Grammat. Gr. major. t. I. in Addend. ad p. 185. V. not. ad p. 100. 26. IDEM.

— 11. τίτων] Suspicio mihi orta est, designari hoc vocabulo loca munita, munimenta, castella, quæ si conficienda sunt, quanti constare soleant erario, dicere opus non est. Hoc etiam sensu intelligenda videntur loca in Orat. de F. L. p. 397. 22. ed. Reisk. καὶ τῶν χροισματόρων τόπων τῆς ἀκουμίνης οὐδ' ἀν αἰς ἰσχυρὰς τῆς πόλεως, κατὰ μὲν γὰρ Πάλλον, ἐν θαλάττῃ δὲ τοῦ Ἑλλασπόντων. cum quo loco cf. Æschines de F. L. p. 92. αἰτίαιταί με—, ἀπυλλοτριμῶν δ' ἀφ' ἡμῶν τῶν ἐπὶ ὄρεσιν τόπων. Demosthenes Philipp. III. p. 119. 14. κίρκος δὲ Πάλλον καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ Ἑλλασπὸς παρὶν ἰστί, καὶ φραγῆς καὶ ἔξισ τοὺς τόπους ταύτους κατέχει. de F. L. p. 398. 26. αἰσῶν γὰρ οὐ φραγῆς οὐ τρεῖς οὐδὲ τόπων, οὐδὲ ἰσχυρῶν, οὐδὲ ἀπυλλοτριμῶν κίρκων. p. Cor. p. 525. 25. ἰδὲν τῶν ἡμῶν ταχυρῶν βόλλαι δυκαὶς σπουδῆς, εὐρήσκεις ἔσται, καὶ πόλεως, καὶ τόπων, καὶ λιμῆνας, καὶ τῶν, καὶ ἰσχυρῶν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τούτων ἀμυνομένων. ταῦτα ἰσὺς πρὸ βραδείων ἐστὶ τῶν Ἀθηναίων. Hæc etiam pertinet Isocrat. Panathen. p. 441. ubi tropicos eandem hæc vox occurrat: τοὺς τόπους ἀπυλλοτριμῶν. Neque tamen affirmem, in bello horum locorum aliam etiam significationem convenire. Ac præstat forte legere πόλεως, quos item cum χροισματῶν infra conjungit p. 184. 20. Nisi hæc placeant, restitue ταχέων. Sic certe sæpe dicitur ἐπιταχυροῦμαι, cuius vocis, ut et ταχυροῦμαι, exempla collegit T. Hemsterhausius ad Lucianum t. I. p. 63. Mihi tamen, nisi hæc, quam dedimus, admissa fuerit explicatio τῶν τόπων, præferendum videntur ὄρεων. AMERSFOORDT. Optime habet vulgata. τόπων h. l. sunt, quæ alibi dicuntur ὄρεα. SCHÆFER.

— 19. φασκεῖ — ἀντιστάτῳ] Itæ et scripsit Thucydides I. 42. φασκεῖν ἔχθρας καὶ οὐ μὲλλουσας πρὸς Κορινθίους κτήσεσθαι. et II. 2. ἔτι ἐν εἰρήῃ τε καὶ τοῦ πολέμου μέγιστον φασκεῖ καθίστασθαι. AMERSFOORDT. Sed hæc diversi sunt generis. Nostrum loco φασκεῖ — ἀντιστάτῳ est ex notissimo idiomate i. q. φασκεῖν ἰσχυρῶν, ἔτι πρὸς ἡμῶν ἀντιστάτῳ. Sic p. 231. 16. φασκεῖ πάσῳ ἔσται ἀναγασθῆσθαι. SCHÆFER.

— 21. κοφάλια] fines, quæsi dicitur es-pita. IDEM.

— 22. δύνασθαι] Non requirerem, si ab-

esset. Et fortasse natum est e tribus syllabis antecedentibus. Sed tænetur etiam Dionysius Halic. l. c. ad v. 27. IDEM.

— 23. $\tau\acute{\iota}$ — $\epsilon\chi\theta\rho\acute{\upsilon}\varsigma$ $\epsilon\chi\theta\rho\acute{\upsilon}\varsigma$] Eadem fere verba infra occurrunt p. 296. 25. atque citantur in loco sæpius laudato de Rhod. libert. p. 192. 4. sqq. Habet fere similia Isocrates Amart. p. 681. $\pi\acute{\omega}\varsigma$ $\epsilon\lambda\acute{\iota}\delta\varsigma$ Ναίλων — $\pi\rho\acute{\sigma}$ $\tau\acute{\omicron}\iota\varsigma$ $\epsilon\pi\acute{\alpha}\rho\epsilon\chi\theta\omega\sigma\iota\tau\epsilon\iota$ $\epsilon\chi\theta\rho\acute{\upsilon}\varsigma$ $\epsilon\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\varsigma$ $\delta\iota\alpha\phi\rho\acute{\omicron}\nu\varsigma$ $\psi\omega\sigma\iota\theta\alpha\iota$; AMERSFOORDT.

— antep. $\acute{\alpha}\mu\omicron\lambda\omicron\gamma\omicron\upsilon\acute{\omicron}\tau\tau\alpha\varsigma$] Dionysius Halic. l. c. ad p. 180. 27. $\acute{\alpha}\mu\omicron\lambda\omicron\gamma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\varsigma$. Sed nostra scriptura aliquanto gravior. qui *idē* fatentur, scilicet se hostes esse. SCHAEFER.

— pen. $\psi\alpha\rho\alpha\sigma\pi\omega\sigma\eta\zeta\acute{\iota}\mu\epsilon\theta\alpha$ — $\acute{\alpha}\mu\eta\mu\acute{\iota}\mu\epsilon\theta\alpha$] Cod. Bekk. $\psi\alpha\rho\alpha\sigma\pi\omega\sigma\eta\sigma\acute{\iota}\mu\epsilon\theta\alpha$ — $\acute{\alpha}\mu\eta\mu\acute{\iota}\mu\epsilon\theta\alpha$. Legam: $\psi\alpha\rho\alpha\sigma\pi\omega\sigma\eta\mu\epsilon\theta\alpha$ — $\acute{\alpha}\mu\eta\mu\acute{\iota}\mu\epsilon\theta\alpha$. IDEM.

— ibid. $\psi\alpha\rho\alpha\sigma\pi\omega\sigma\eta\zeta\acute{\iota}\mu\epsilon\theta\alpha$ — $\pi\rho\acute{\sigma}$ $\tau\acute{\omicron}\tau\omega\varsigma$] Apud Theoydidem II. 20. cum præpositione $\epsilon\iota\varsigma$ jungitur hoc verbum: $\psi\alpha\rho\alpha\sigma\pi\omega\sigma\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\varsigma$ $\epsilon\iota\varsigma$ $\pi\acute{\omicron}\lambda\iota\mu\omicron\varsigma$. AMERSFOORDT.

— ult. $\mu\acute{\alpha}\nu$ p. 7] $\gamma\epsilon$ bene deletit Bekker. SCHAEFER.

P. 286. 2. $\epsilon\iota\chi$ $\acute{\iota}\delta\omega\varsigma$ — $\epsilon\chi\theta\rho\acute{\upsilon}\tau\omega\iota$] V. not. ad p. 283. 11. Bene Græcum ususque frequentis $\acute{\iota}\delta\omega\varsigma$ $\epsilon\chi\theta\rho\acute{\upsilon}\tau\omega\iota$: non Græcum $\acute{\iota}\delta\omega\varsigma$ $\epsilon\chi\theta\rho\acute{\upsilon}\tau\omega\iota\varsigma$, quod Machonis fragmento ap. Athenæum intulit Lænnepius ad Phalar. p. 332. a. IDEM.

— 3. $\epsilon\tau\iota$ $\nu\acute{\iota}$ $\Delta\epsilon$ $\acute{\alpha}\nu\omicron\lambda\omicron\sigma\tau\omega\tau\alpha\iota$ $\kappa.$ $\tau.$ $\lambda.$] Est hæc $\acute{\iota}\nu\omicron\phi\alpha\rho\acute{\epsilon}$. Itaque Reiskius, quem Amersfoordiū secutus est, post $\acute{\alpha}\nu\omicron\lambda\omicron\sigma\tau\omega\tau\alpha\iota$ perperam posuit signum interrogandi. Mutavi. IDEM.

— 4. $\acute{\alpha}\nu\omicron\lambda\omicron\sigma\tau\omega\tau\alpha\iota$] Post h. v. Bekkerus plene interpungens sequentia sic continuat: $\acute{\alpha}\nu\omicron\lambda\omicron\sigma\tau\omega\tau\alpha\iota$ δ' $\acute{\omicron}\iota$ $\pi\rho\acute{\sigma}\epsilon\tau\epsilon\iota$ δ' $\pi\rho\acute{\sigma}$ $\tau\acute{\omicron}\iota$ $\acute{\alpha}\iota\delta\iota\varsigma$ $\acute{\alpha}\iota\sigma\theta\epsilon\iota$ $\tau\acute{\omicron}\tau\omega$; Verissime. Jam apparet, quam vanus fuerit conjector Reiskius, cum et $\psi\alpha\lambda\omega\iota\tau\omega\iota$ post $\tau\acute{\omicron}\tau\omega\iota$ addendum censeret, et $\acute{\alpha}\iota\delta\iota\varsigma$ ante $\acute{\alpha}\iota\sigma\theta\epsilon\iota$ ipse adderet. IDEM.

— 5. δ] $\acute{\alpha}$ malit Boissonadus ad Aristænet. p. 209. IDEM.

— ibid. $\acute{\alpha}\iota\sigma\theta\epsilon\iota$] Negationem Reiskius rectissime de suo addidit. Si omissa fuerit, nullus idoneus sensus verborum reperiri potest. AMERSFOORDT. Negationem Bekkerus rectissime deletit. V. not. ad v. SCHAEFER.

— 6. $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\omicron}\psi\omega\mu$ $\mu\acute{\alpha}\zeta\omega\iota\tau\omega\iota$ $\kappa.$ $\tau.$ $\lambda.$] Vide, ut vara vibiam sequatur. Cum enim Reiskius non vidisset, $\pi\acute{\omega}\varsigma$ $\sigma\tau\iota\mu\acute{\iota}\omega\iota\tau\omega\iota$ v. 10. commentus est $\acute{\alpha}\lambda\gamma\omega\iota\tau\omega\iota$ quiddam, quod frustra excoctis contentione orandi. Nunc, superioribus a Bekkero recte distinctis, hæc antecedentibus junguntur $\lambda\omicron\gamma\iota\kappa\acute{\iota}\tau\omega\iota\tau\omega\iota$. IDEM.

— 7. $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\eta}$] Legendam est $\acute{\omicron}\delta\delta\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\eta}$, *nihil aliud nisi*. Hoc scribitur pro $\acute{\omicron}\delta\delta\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon$ $\acute{\eta}$. Recte vertitur *nihil plane, prorsus*. Vid. Hoogev. ad Viger. de Idioteism. p. 439. Sæpius confunditur cum $\acute{\omicron}\delta\delta\acute{\epsilon}$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\eta}$, hoc est $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\acute{\eta}$, *preterquam*,

quod monuit jam idem Hoogev. de Partic. l. Gr. p. 4. et fusius p. 32. Cf. etiam Matthiæ Gramm. Gr. p. 903. Manifestus apparet $\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon$ apud Demosthenem o. Maccartat. p. 1066. 12. $\acute{\omicron}\psi\omega\mu$ $\acute{\alpha}\nu$ $\epsilon\chi\theta\rho\acute{\upsilon}$ — $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\omicron}\delta\delta'$ $\acute{\epsilon}\tau\iota\acute{\alpha}\iota\tau\omega\iota$ $\acute{\alpha}\nu\omicron\lambda\omicron\sigma\tau\omega\tau\alpha\iota$ δ' $\psi\omega\sigma\iota\theta\alpha\iota$, $\acute{\eta}$ $\epsilon\tau\iota$ — ubi Reiskius male habet $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$. et o. Phænipp. p. 1047. v. ult. $\acute{\omicron}\delta\delta\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon$ $\nu\alpha\tau\omega\sigma\tau\alpha\iota$ $\acute{\epsilon}\tau\iota$ $\acute{\eta}$ — Inverso ordine habet Theoydides III. 14. $\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon$ $\acute{\omicron}\delta\delta\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\eta}$ $\acute{\epsilon}\nu$ $\gamma\acute{\iota}\varsigma$ $\acute{\iota}\nu\omicron\mu\acute{\alpha}\rho\chi\omega\sigma\iota\tau\omega\iota$. Hoc item sæpius occurrit, sequente $\psi\lambda\acute{\iota}\omega\iota$. Exemplum attulit Matthiæ l. c. quibus adde Isocratem Panathen. p. 437. $\acute{\omicron}\delta\delta\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon$ $\pi\rho\acute{\tau}\tau\omega\tau\tau\alpha\varsigma$ [Λοιδαιμόνια] $\acute{\omicron}\delta\delta\acute{\epsilon}$ $\beta\omega\lambda\epsilon\psi\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\varsigma$, $\psi\lambda\acute{\iota}\omega\iota$ $\delta\psi\omega\varsigma$ $\mu\acute{\alpha}\lambda\iota\sigma\tau\alpha$ $\mu\acute{\epsilon}\ν$ $\acute{\alpha}\nu\omicron\lambda\omicron\sigma\tau\omega\tau\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\rho\chi\epsilon\psi\omega\sigma\iota\tau\omega\iota$: si $\delta\acute{\epsilon}$ $\mu\acute{\alpha}$, Παιδοποισίαι . et sine $\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon$ ibid. p. 405. $\acute{\omicron}\delta\delta\acute{\epsilon}\nu$ $\epsilon\chi\theta\rho\acute{\upsilon}\tau\omega\iota$ $\epsilon\gamma\kappa\alpha\lambda\acute{\epsilon}\iota\omega\iota$, $\psi\lambda\acute{\iota}\omega\iota$ $\epsilon\tau\iota$. Hoogev. de Partic. l. Gr. p. 1061. monet, $\acute{\omicron}\delta\delta\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon$ $\psi\lambda\acute{\iota}\omega\iota$ usurpari, quum de multitudinis vel plenitudinis quid negatur.

De alia formula $\acute{\omicron}\delta\delta\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\eta}$ cf. idem Hoogev. ad Viger. p. 438. Legitur ea apud Demosthenem p. Phæzo o. Arphob. p. 847. init. ex emendatione Reiskii: $\acute{\omicron}\delta\delta\acute{\epsilon}$ $\tau\epsilon\tau\acute{\iota}\lambda\mu\alpha\kappa\iota\varsigma$ $\acute{\delta}\iota\acute{\alpha}\nu\omicron\iota$ [$\tau\omega\iota$ $\mu\alpha\rho\tau\upsilon\rho\acute{\iota}\alpha\iota$] $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\eta}$ $\tau\acute{\alpha}\upsilon\tau\omega\iota$. Ita et o. Panten. p. 982. 1. $\mu\epsilon\sigma\iota\sigma\theta\alpha\iota$ $\mu\acute{\epsilon}\ν\tau\omega\iota$ $\tau\omega\iota\varsigma$ [$\text{Γενεράτορες αο νουμυλάρια}$] $\acute{\alpha}\lambda\iota\tau\omega\iota\varsigma$ $\acute{\alpha}\nu$ $\acute{\iota}\phi'$ $\acute{\iota}\mu\acute{\epsilon}\ν\tau\omega\iota$, $\acute{\alpha}$ $\tau\acute{\epsilon}\chi\eta\tau\omega\iota$ $\tau\acute{\omicron}$ $\pi\rho\acute{\tau}\epsilon\rho\iota\mu\alpha$ $\pi\alpha\psi\omega\iota\kappa\eta\mu\epsilon\iota\omega\iota$ $\mu\acute{\epsilon}\ν\tau\omega\iota$ $\sigma\upsilon\gamma\gamma\rho\acute{\alpha}\mu\alpha\varsigma$ $\mu\acute{\epsilon}\ν\tau'$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega\iota$ $\mu\epsilon\mu\theta\acute{\epsilon}\tau\iota\varsigma$ $\epsilon\iota\sigma\iota\iota$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\eta}$ $\tau\acute{\omega}$ $\psi\lambda\iota\sigma\tau\omega\iota$. Quorum verborum posteriorem partem recte interpretatus est Reiskius ad h. l. et in Ind. v. $\acute{\alpha}\nu\omicron\iota$: qui *naque veniam* [misericordiam] *naque quicquam aliud curam præterquam quæsitum*; subaudito $\delta\acute{\omicron}\psi\omega\iota$ vel $\acute{\iota}\psi\omega\iota$ $\tau\acute{\alpha}\nu\tau\omega\iota$, cum quo loco quoad sensum convenit alius o. Macart. p. 1073. 18. $\acute{\delta}\delta\epsilon\iota\kappa\eta\mu\epsilon\iota\omega\iota$, $\epsilon\tau\iota$ $\acute{\omicron}\delta\delta\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\alpha}\nu\omicron\lambda\omicron\sigma\tau\omega\tau\alpha\iota$ $\mu\acute{\epsilon}\λ\iota\alpha$ $\psi\lambda\acute{\�}\omega\iota$ $\tau\acute{\omega}$ $\psi\lambda\iota\sigma\tau\omega\iota\tau\omega\iota$. Sine negatione occurrit interrogandi significacione. Hesychius: $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$ $\tau\omega\iota$. $\epsilon\iota$ $\epsilon\pi\eta\rho\acute{\theta}\eta\mu\iota$ $\acute{\Lambda}\tau\tau\iota\kappa\omega\iota$. Atque est etiam ita, ubi legas $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$ $\tau\omega\iota$ $\acute{\eta}$; *nonne*? Cf. Matthiæ l. c. p. 675. Vigerus p. 152. qui tamen male vertiase videtur locum Herodoti II. 14. $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$ $\tau\omega\iota$ $\acute{\eta}$ $\acute{\alpha}$ $\tau\acute{\alpha}\nu\tau\omega\iota$ $\acute{\alpha}\lambda\iota\sigma\tau\omega\iota\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\gamma\omega\iota\tau\omega\iota\varsigma$ $\epsilon\pi\iota\theta\acute{\epsilon}\tau\omega\iota\varsigma$; *numquid* Egyptii — *fame laboratur* sunt? Verè: *nonne* Egyptii — *fame laboratur* sunt? Alia est significacio, si scribatur $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$ $\acute{\eta}$. Theoydides V. 98. $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$ $\acute{\eta}$ $\tau\omega\iota$ $\acute{\iota}\nu\omicron\mu\acute{\alpha}\rho\chi\omega\sigma\iota\tau\omega\iota$ $\epsilon\chi\theta\rho\acute{\upsilon}\varsigma$ $\mu\epsilon\gamma\alpha\lambda\acute{\iota}\sigma\tau\alpha$. AMERSFOORDT. Nostro loco similibusque nihil quidquam interest, $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ scribas an $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$. Sed aliorum locorum eorumque non paucorum ea est natura, ut averserent $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ solum admittant $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$. Orthographis igitur constantia poscit, ut posteriorem rationem ubique sequamur. Scilicet lingue usus cum profectus esset ab $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\eta}$, mox ab etyme ita deflexit, ut immemor originis solum formulam $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\eta}$ agnosceret. SCHAEFER.

— ibid. $\mu\epsilon\mu\theta\acute{\epsilon}\tau\omega\iota\varsigma$] Vertit Reiskius in Ind. *teczum garrus*. Loco autem, quem illic retulit, o. Aristog. I. p. 770. 14. ed. Reisk. additur $\mu\acute{\epsilon}\ν\tau\omega\iota$, quod no.

tandum videtur. AMERSFOORDT.

— 9. ἡμῶν] Recte dedit Reiskius. Vertendum: si ea, qua nos putamus instare, [bellum puta cum Persis] revera fiant, tum cest. IDEM.

— ibid. ταλαῖωτον — ἰστικ —] V. Melet. Crit. p. 71. SCHAEFER.

— 10. ἡμῶν] F. ὅταν χιλίους ἡμῶν ἰστικῶς. In vulgata et ἡμῶν habet quod displiceat, nec partialia suo loco posita est; requiratur enim verba sic stracta: ἰστικῶς μὲν χιλίους. IDEM.

— ibid. ἰστικῶς] V. not. ad ἡμῶν v. 10. IDEM.

— 11. τριακοσίας] Krügerus ad Dionys. Halic. Historiograph. p. 210. " ἰστικῶν — potest abesse, cum facile ἰστικῶς subaudias." V. not. ad ἡμῶν v. 10. IDEM.

— 12. δόστους] Nihil neo subaudiendum neque addendum. Nos quoque simpliciter: gute Worte geben wird. Sic δόστους v. 13. et δωμαίους v. 15. IDEM.

— 13. ἡ μὲν τοῦ καλῶν — ἀφαιμαρτῶν] Immo haec quoque cohaerent cum verbo ἰστικῶν, quod fuit periodum. Monuit etiam Krügerus ad Dionys. Halic. Historiograph. p. 210. IDEM.

— ibid. τὸ δόσθαι] Posterior implorandi notio hic unice vera est, et ipse tenet Reiskius ad v. 23. rogantes a vobis protegi — ἡ μὲν τοῦ καλῶν ἰδὲ τὸ δόσθαι, καὶ μὴ τύχητε, ἀφαιμαρτῶν. si Graecorum opem imploratis, nascitur exinde vobis, ut ab aliis auxilium petatis; quod si frustra imploraveritis, accidit vobis, ut hac petitione decidatis frustraque rogetis. Similis prorsus consilii auctor fuit postea Atheniensibus Demosthenes, uti legatos ad Thebanos mitterent, qui eos contra Philipum suscitarent, Orat. p. Cor. p. 287. 24. ed. Reisk. μὴ δόσθαι ὄψαλον μὲν αἰσχυρῶς γὰρ ὁ καιρὸς ἀλλ' ἑπαγγέλλασθε βοήθειαν, ἵνα καλιώσων. — ἵ' ἵνα μὲν δόσωνται ταῦτα καὶ ψυθῶσιν ἡμῶν, καὶ ἂν ὀυλίμαδα ἄμων διακημένω, καὶ μετὰ προσχέματος ἄξιοι τῆς πόλεως ταῦτα πράξωμεν, ἵνα ὃ ἄρα μὴ συμβῆ κατατυχῶν, ἵνα μὲν ἑαυτοῖς ἑγκαλιώσων. ἂν τι τῶν ἱεραμάρτων, ἡμῶν δὲ μὲν αἰσχυρῶς μὲν ταπεινῶν ἢ σπρωγμένω κ. τ. λ. Neque aliter Phil. III. p. 129. 5. ταῦτα δὲ πάντα αὐτῶν παρασκευασμένοι καὶ ποιήσαντες τοῖς Ἕλλησι φησὶ τὸς ἄλλους ἵνα παρακαλιώσων. AMERSFOORDT. De v. δόσθαι v. not. ad δόστους v. 12. SCHAEFER.

— 14. ἀφαιμαρτῶν] Ἐφαιμαρτῶν qui poterit probari Krügero L. Dionys. c. non perspicio. IDEM.

— ibid. ἡ δὲ τοῦ μετὰ τῶ κ. τ. λ.] Pervellem Krügerus in not. ad h. l. abstinuisset Thucydideo II. 43. ubi unice probandum ἵν τῶ, quod etiam Bekkerus nuper dedit. IDEM.

— 15. ἰστικῶν] Amersfoordtius ele-

gantem dicit conjecturam [sc. ἰστικῶν] neque tamen huic loco necessariam. Miror Reiskii, multo magis etiam miror Amersfoordtii iudicium. ἰστικῶν enim tam recte habet, tam unice convenit loco, ut alterum illud sit longe ineptissimum. ἰστικῶν, quiescere, nihil amplius satagere, sed παραδουῖν τὸ μάλω. IDEM.

— ibid. δωμαίους] V. not. ad δόστους v. 10. IDEM.

— 19. σικῶν] Non opus videtur huiusmodi [sc. Reiskii] emendatione. Explicari potest: conatus sum invenire rationem explicandi vobis meam mentem, quae neque audaciae speciem pra se ferret, neque vobis longior adeoque ingrata auditu videretur. Sic optime conveniet σικῶν cum seqq. πολλά πρᾶγματα ἰστικῶν. Reiskium in errorem duxisse videtur, quod λέγων verteret hanc quam vobis fero legem, hunc quem vobis habeo sermone. AMERSFOORDT. Reiskius in Isd. Graecit. p. 259. vulgatam non sollicitans recte vertit comminisci, meditando extuare, citaque p. 292. 8. et 494. 26. ed. Reisk. ubi eadem est locutio. SCHAEFER.

— ibid. τῶν μόνων παρασκευῶν — σκοπῶν] Ordo hic est: πολλά πρᾶγματα ἰστικῶν σκοπῶν τῶν παρασκευῶν, ὅπως — multum occupatus fui considerando, quomodo, quantum fieri posset, optime et celerrime belli fieret apparatus. Sic saepe Graeci pro σκοπῶν, ὅπως ἢ παρασκευῶν —, quod multi pridem docuerunt. AMERSFOORDT.

— 21. ὀμμα] Sic Reiskius fere ubique dedit pro ὀμμα. De permutatione horum vocabulorum v. C. D. Beckius ad Demosthen. Or. de Pace p. 46. 53. ed. Reisk. et ipse Reiskius praefat. ad Demosth. vol. I. p. cxxxii. 6. IDEM.

— 22. φερῶσθαι] Alii Codd. φερῶσθαι, quod praferendum videtur. Aoristo hic quidem locus idoneus esse non videtur. Cf. Matthiam Gr. Gr. p. 691. §. 497. et p. 698. §. 501. IDEM. Immo aoristo hic locus maxime idoneus est: nec Matthiam disputationem Amersfoordtius videtur satis diligenter legisse. SCHAEFER.

— pen. ἑστῶ γὰρ — ἡμῶν ἕντερο] Similia legas in Xenophontis Cyrop. II. 3. 3. quem Demosthenes h. l. secutus videtur Bakio ad Cleomed. p. 425. Non assentior. Talia enim imitabantur athenatici homines temporum ceteriorum cadentisque Graecitatis, servum pecus imitatorum, non veteres illi heroes rerum hominumque usu exercitati: ut qui in huiusmodi locis agnoscent vestigia imitationis, dum ostentant doctrinam, capitalibus ingenis magnam facere injuriam videntur. IDEM.

P. 287. 4. πρᾶγματα] Τὰ δόστους dico Dionysio additum: simplex enim πρᾶγματα

pecuniae summa suppeditaretur, cuius distribuendae rationem hic habes. Universus census regionis Atticae indicatur esse 6000 talentorum: hic igitur dividendus est ita, ut exinde fiant 100 partes inter se pares, singulae 60 talentorum, qui numerus partium centenarius conveniet cum 100 illis sectionibus minoribus symmoriarum, quarum unaquaeque 12 viris composita est.—Singulis jam symmoriis totis ex hac 6000 talentorum summa portio tribuatur aequa 300 talentorum (haec ita intelligantur, non ut ipsa illa 6000 talenta symmoriis distribuenda essent, verum illi tantum redditus, qui quotannis ex illo

censu 600 talentorum in publicam referrebanter. Ex parte convenit cum eo, quod nos dicimus *den inkomst der Directe Belastingen*: melius etiam reddetur *de Grondlasten*. quod infra probabimus ad p. 183. 5. In hac tamen legis versione perspicuitatis gratia caput ipsum pecuniarum, ipsum auctorem secuti, perpetuo repetendus, non anuum vectigal, quod propter illud a dominis praediorum esset solvendum): haec autem 300 talenta cuiusque symmoriae participes ita inter se dirimant, ut minor quaeque sectio 12 virorum accipiat 60 talenta. p. 183. v. 5—11. Qua ratione

universi symmoriis 1200 accipient 6000 talenta			
—	60	—	300 —
—	12	—	60 —

Jam vero monendum est, quomodo haec 6000 talenta, ea, quae dicta est, facta distributione, sufficienti ad sumtus compensandos, qui a symmoriis in triremes fieri debent. Quam non amplius 60 talenta cuiusque symmoriarum minori sectioni publice praebere possint, ut exinde omnem compensationem quaerant necesse est. Neque tamen ita committit civitas, ut in minori navium necessitate ei talenta 60 non integra reddat. Immo vero, si 100 tantum navibus opus sit, ut duodeni symmoriis praebentur unam, possunt omnia 60 talenta ad unius navis aedificationem impendi. Sin 200 triremibus indigeat resp., totidem 60 talenta duplo horum sumtum sufficient, et pro 12 symmoriis unam navem praebentibus seni quique idem officium praestent. Quodsi tandem 300 adesse oporteat naves, idem manus navis unius aedificandae obire debebunt quatuor viri, neque tamen universa 60 talentorum symmoria plus quam 300 talenta, h. e. quaeque minor symmoriarum sectio 12 virorum plus quam 60 talenta accipiat. p. 183. v. 11—17. Ex hoc igitur computo ratio aedificandae classis et distribuendae pecuniae haec erit. Symmoriis 1200 accipientur 6000 talenta, proque iis aedificent naves vel 100 vel 200 vel 300. Symmoriis 60 accipientur 300 talenta, proque iis aedificent naves vel 5 vel 10 vel 15. Symmoriis 12 accipientur 60 talenta, proque iis aedificent naves vel 1 vel 2 vel 3. His itaque cautum est, ut reip. iustus semper symmoriarum numerus praesto sit eorumque rite distributorum; itemque ut ei pareretur facultas idoneae claris parandae vel 100, vel 200, vel 300 navium, prout vel majori vel minori earundem numero opus futurum sit; iacturam autem pecuniarum a ditioribus ideo faciendam eadem lex publice, quantum poterat, compenset.—Restant autem alia, quorum recessio jam sequitur. Eadem

ratio, qua navium aedificandarum partitio inter symmorias facta est, in comparatione instrumentorum navalium obtinet. Universae illorum copia secundum 20 symmoriarum numerum per 20 partes distribuatur, quae sua pars vicesima aequae divisa ut rite pareretur, quaeque symmoria minoribus suis 5 sectionibus mandet, ne in reip. necessitate, si navis praesto sit, eodem instrumentorum navalium pararia prematur. p. 183. v. 17—25. Neque vero omittendus est ordo, qui in navilibus servari debet. Itaque praetores [*τῶν στρατηγῶν*] oportet in navalibus loca decem separata habere pro numero tribuum, quae loca singula continent 30 navium domos [*ναυσείους*]: quo facto unum navale [*ναύειον*] 30 navium capax conveniet numero triremium, quem duae symmoriae in summa reip. necessitate debebunt. Illae autem symmoriae ita sunt copulandae, ut semper binae ex eadem tribu [*φύλῃ*] in eodem sint navali. Tandem ex singulis tribubus unus trierarcha ejus navalis curam habeat, cuius ipse sit particeps. p. 184. v. 1—9. Tribus 10 sive 20 symmoriis tenent 10 navalia, quae continent 500 triremes. Tribus 10 sive 20 symmoriis tenent 1 navale, quod continet 30 triremes. Ultimo loco navalia distinguantur secundum *τὰς τριτῆς*, quae tertiam partem tribus, *φύλῃς*, continent: ut, quum singula navalia tribubus singulis destinata 30 tenere possint naves, *τριτῆς* quaeque tertiam earum partem, h. e. locum 10 navibus capiendis idoneum, occupet. Ex hac enim divisione, si opus erit, statim apparebit locusa, ubi quaeque *φύλῃ* suas construat triremes, deinde ubi quaeque *τριτῆς*, tum quis sit trierarcha cuiusque navali praeposita, tandem quot quaeque *τριτῆς* naves habeat paratas. p. 184. v. 5—16. Atque his continetur lex, quae quidem, si simplici ratione ejus interpretatio suscipiatur, non tantis premi videtur difficultatibus, quan-

tis eam refertam esse nonnulli clamant. Universæ autem, quam dedimus, explanationi plerumque consentit Soboliasies, in paucis tamen dissentiens. Wolfius etiam ad p. 183. 8. recte hanc locum exhibuit. Errorem tamen ejus in IV. animadvertit jam Reiskius ad v. 28. Male item se habet VI., ubi tamen numerus 9 in his verbis, *trierarchas* 9, typothetæ errore positus esse videtur pro 6. IDEM. Errorem Reiskii subaudientis *στρατιώτας* castigavit Amersfoordtius in nota proxime sequente. Non cogitandum hoc loco de militia obunda, sed de classe instruenda. Ceterum de tota hac re v. Boeckhiius (Econ. Polit. Athen. t. II. p. 105. ss. SCHAEFER.

— *ibid.* τὸς διακοσίους — φημι χρίσας] Probanda est explicatio Wolfii censentis, numerum 1200 symmoritarum, variis causis imminutum, hac Demosthenis lege denovo fuisse impletum, novis coactis symmoritis. Hæc quidem melius se habent, quam quæ dat Reiskius hæc omnia non de symmoritis sed de *στρατιώταις* explicans. Quæ si vera sint, haud video, quid faciendum sit sequentibus v. 11. *ἐκ τούτων τούτων ὁμοίαι δὲν ποιῆσαι συμμερίας εἰκοσιν, ὡς πρὶν τὴν ἐσιόν, ἐξήκοντα σώματ' ἔχουσαν ἐκαστην.* Sed, ut dicam, quod sentio, (etsi dico verocande; pudet enim me, parum exercitatum juvenem, virom reprehendere et doctrinæ laude insignem, et multis nominibus de omni literarum genere egregie meritum;) in hujus legis interpretatione sæpius festinantia Reiskium impedivisse videtur, quo minus veræ explanationis indagacionem multam curaret. AMERSFOORDT.

— 6. φημι χρίσας] Solennis Oratoribus formula, quam legis mox a se ferendæ faciunt mentionem. Vertitur: oportere existimo, æquum censeo. Ita Phil. III. p. 112. 12. ed. Reisk. *εἰ μὲν — φημι ἔγωγε ἄγειν ἡμᾶς δὲν [εἰρήνην].* Sic et infra de Symmor. p. 184. 1. φημι τὸς στρατηγούς δὲν διαπύριμαι τόπους δίκαια. Olynth. II. p. 21. 9. φημι δὲ δὲν ἡμᾶς ἕμα τὸς μὲν Ὀλυθίας βοηθίαι. De Corona Trierarch. p. 1228. 7. δὲ φημι δὲν αὐτὸς στεφανούσθαι. Olynth. I. p. 14. 5. est eodem sensu: φημι δὲ δὲν ἔσθαι δὲν εἶναι, et apud Isocratem de Pace p. 281. φημι δὲ οὐν χρίσας ποιῆσθαι τὴν εἰρήνην. Ita etiam occurrit ὁμοίαι, uti infra p. 286. 21. ὁμοίαι δὲ δὲν — ἡμᾶς — ψήφισασθαι, et similiter mox p. 287. 12. et καλεῖν *ibid.* v. pen. et p. 288. antep. uti et apud Thucydidem I. 82. αὐτὸς καλεῖν ἔπιν Σάλαται. Atque horum nonnulla tamen sunt ejusmodi, ut potius consilii quam disertæ legis videantur esse præparatio. Cæterum minus valent hæc omnia, quam γράφειν, quo ipsa legis rogatio indicatur. Olynth. I. p. 14.

24. οὐ γράφεις ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά; μὰ Δὲ οὐκ ἔγωγε. quæ tamen ut fiat eodem loco indicat maxime se optare. In ipso autem scriptæ legis capite utebantur verbo *εἰπῶν*. Vid. ex innumeris exemplis illud, quod est Orat. pro Cor. p. 288. 28. *Δημοσθένης Δημοσθένους Παισιανὸς εἶπεν*: cui psephismati post victoriam ad Chæroneam illudens rex Philippus vocabulum adjecit, ut inde fieret versiculus (Plutarch. V. Demosthen.) *Δημοσθένης Δημοσθένους Παισιανὸς τὰδ' εἶπεν*. Cæterum notionem *εἰσιστανδῆν*, *judicandi*, *censendi* in verbo φημι insuper probant loca Demosthen. de Symmor. p. 185. 15. *χρήματα μὲν δὲ φημι εἶναι τότε.* et c. Theorin. p. 1323. 23. φημι δὲ — *Θεοκρίτων ἵσχυον εἶναι α. τ. λ.* AMERSFOORDT.

— 8. ἀποδείξτε τὸ κλέδες] plenum exhibeatis, ut nihil desit. Verbum hoc illustravit Wytenbachius ad Selecta. Histor. p. 439. IDEM.

— 9. τῶν ἰσχυρῶν — ἀφαιρέθησαν] V. Boeckhiius (Econ. Polit. Athen. t. II. p. 83. s. cujus interpretationem ad τῶν ἑφαναίων — τῶν κοινῶν subaudientis *χρημάτων* vereor ut tenor loci admittat, quem facile apparet de *σώμασι*, non de *χρήμασι*, agere. Malim igitur vulgatum olim *ἑφαναίων* restituisse: quoque melius sequentes genitivi respondeant antecedentibus, *αὐσπιον κληρουκίων* et *κοινῶν* mutanda in *κληρούχων* et *κοινῶν*. Conf. not. ad Gregor. Corinth. p. 110. Non nego Lexicographos suis in libris habuisse *κληρουκίων* et *κοινῶν*: videtur enim vitium esse perverius: sed vide mihi, quantopere hæc scriptura illos turbaverit; cum enim *κληρουκίων* de *χρήμασι* interpretarentur, rursus *κοινῶν* de *σώμασι* intellexerunt. SCHAEFER.

— *ibid.* τῶν ἰσχυρῶν] Wolfius: *puellæ parentibus et fratribus orbe*: quibus addit Valesias ad Harpocrat. p. 112. b. edit. Blanco. et *avo paterno*. Sed Reiskius non vult subaudiri *παρδίων*, sed *συμμάτων*, ideoque legi novit *ἰσχυρῶν* et mox *ἑφαναίων*, ut conveniant cum *κληρουκίων* et *κοινῶν*. Reiskio autem hic non videtur obtemperandum. Neque enim in prioribus illis vocabelis opus est subaudito *συμμάτων*, ut quibus singulares indicantur homines, nulla societatis necessitudinisve copula inter se juncti: contrarium vero obtinet in posterioribus, quibus recto *συμμάτων* addi possit. Harpocratium, quocum, ut in plerisque, convenit Etymol. M. v. ἰσχυρῶν α. τ. λ. habet: *ἰσχυρῶν μὲν ἴσθαι ἢ ἐπὶ παντὶ τῷ κλέσθαι ἑφανά καταλαλαμμένα, μὰ ὅτις αὐτῷ ἀδελφῶ. ἢ δὲ αὐτὸ καὶ ἰσχυρῶν*. ubi v. notas. AMERSFOORDT. Frustra se torset vir optimes (Reiskius) somnians militiam, de qua Orator non cogitavit. V. not. ad v. 6.

SCHAEFER.

— ibid. ἰσφακῶν] Restituendum eadem de causa, quam supra diximus, vetas ἰσφακῶν. Sunt liberi parentibus orbi, qui ad pubertatem nondum accesserunt. Neco mirum est, hos e numero symmorum exceptos esse lege Demosthenis, cui etiam ante oculos versabantur suorum tutorum injuriæ. Verum de his, uti et aliarum hujus legis partium causa et ratione, uberius agemus in peculiari Dissertatione de universo hoc symmorum apud Athenienses instituto mox edenda. AMERSFOORDT.

— ibid. κληρουκῶν] V. Photius c. 125. SCHAEFER.

— 10. ποινικῶν] Cur hi symmoritis exempti fuerint, docent Grammatici a Wolfio Reiskioque ad h. l. laudati. Reiskius accipit de fratribus, qui patrimonio non diviso utuntur. Neque multum repugno. Quæ deinceps ibid. disputat de sortiendi iniquitate, quo ex complurium fratrum numero unus eximitur, qui τῆς τριραρχίας munus obeat, nostri ævi moribus omnino conveniunt, quo hujusmodi sumtus non a paucis ditioribus, verum, uti par est, ab universa reprob. feruntur. Quodai vero pro τριραρχία vel λειτουργία rescripseris militiam terrestrem, ut in his notis perpetuo errore fecit Reiskius, ejusdem ratio exiguum habet nostro tempore auctoritatem. Sed hujusmodi disceptatio, quia nihil ad Demosthenem pertinet, a nobis non instituetur. Hæc tantum monemus, visum esse Demostheni recte se habere illud argumentum, quod suo Lexico adscripsit Harpocration causas afferens, cur illi vel fratres vel alii cives, qui re familiari utebantur in unum collata, trieraribus immunes fuerint. AMERSFOORDT. V. Photius. c. 129. SCHAEFER.

— ibid. ἂν τις ἀδύνατος] Recte interpretatur Wolfius, nec cum Reiskio in nota ad v. 6. de corporis imbecillitate aut debilitate intelligendam. V. Boeckh. l. c. IDEM.

— 11. ἐκ τούτων τούτων — ἔχουσαν ἰκασίαν] Citat Photius c. 405, scriptura partim diversa partim corrupta. IDEM.

— 12. συμμορίας] V. Philemon p. 141. s. Osann. et Zonaras c. 1685. coll. Etymolog. M. c. 734. 35. IDEM.

— pen. διελθὲν κελύων πέντε μέρη] Wolfii conjectura legentis sic πέντε μέρη exemplis ab ipso allatis satis refutata videtur. AMERSFOORDT. V. Bos. Ellips. p. 683. Nec tamen in talibus locis de ellipsi præpositionis sic cogitandum. διελθὲν valet dividendo facere, διελθὲν πέντε. εἰσὶ πέντε μέρη p. 288. 5. Conf. ibid. v. ult. IDEM.

— ult. ἀντανακλήσας] Recte Wolfius. Verba Demosthenis sic sunt intelligenda,

ut, si ditiores sex senique pauperiores sint in symmorum sectionibus, ditiores majorem partem summæ totius solvant, quæ necessaria est ad navium ædificationem, pauperiores vero minore, ita tamen, ut illis partibus collatis omnis pecunia conficiatur. Sic, si numeris expositum exemplum magis sit perspicuum, ad assem solvendum ditiores conferant dodrantem, pauperiores quadrantem, vel illi bessem, hi vero trientem. AMERSFOORDT.

P. 288. 4. τῶν] Recte delevit Bekker. Sic sine articulo, ut oportet in talibus formulis, p. 287. pen. κατὰ δόδικα ἀνδρας, pro quo scribi potuerat κατὰ δώδεκα ἀνδρας, si usus hoc compositum tulisset. Mox p. 289. 1. καδ' ἔξικοτα τάλαρα, i. q. καδ' ἔξικοτατάλαρα, quod nomen statim sequitur. SCHAEFER.

— ibid. πέντε κελύων] Anecd. Bekk. p. 295. 30. Πέντε κελύων: αἱ διακίπνυται τριήρεις. IDEM.

— 5. τῶν πρώτων ἰκατὸν πέντε κ. τ. λ.] Palmerius in Exercit. ad Auct. Gr. p. 624. hæc habet: "Laborat a mala interpretatione hic locus. Sic interpunge: τῶν πρώτων ἰκατὸν, πέντε καὶ τῶν δευτέρων ἰκατὸν, πέντε καὶ τῶν τρίτων ἰκατὸν, πέντε κ. μ. δ." Hoc recte. Namque antea sine distinctione lectum fuisse videtur ἰκατὸν πέντε, unde Wolfii error ortus videtur, qui de navibus interpretabatur 315. Palmerii interpunctionem habebat etiam editio Benenati. Quod vero deinceps addit Palmerius, sic intelligendum esse hunc locum, ut 300 triremes dividantur in 15 classes, quarum unaquæque habeat 20 triremes, eaque ratione primæ 100 triremes conficiant 5 classes s. partes universæ classis Atheniensium, alteræque et tertię s. ultimæ 100 triremes item 5 classes constituent, sicque adeo fiat illa πέντε κελύων, vereor, ne illa explicatio parum sit probanda. Immo vero duplex erat distributio classis Atheniensium, ut supra [ad 287. 6. τὰς διακίπνυται καὶ χιλίους] monuimus, quarum altera major, ut essent 3 universæ classis partes, singulæ ex 100 navibus compositæ, vel singulatim vel simul per varia reipubl. necessitate præbebantur, altera minor, quæ universam classem 300 navium 20 portionibus dividebat pro numero symmorum. Hujusmodi autem portio, πέντε κελύων, 15 triremibus constans, non semper præsto esse debebat, sed secundum varias reipubl. fortunam et conditionem vel tertia ejus pars, vel dimidia, vel et tota. Atque hæc sunt illa: τῶν πρώτων ἰκατὸν — διόδας. AMERSFOORDT. Wolfii errorum Reiskius probe perspexit: sed vicissim ipse graviter erravit, cum rationem τῶν εἰκοσι μέρων classis explicare vellet. SCHAEFER.

— 9. σφῶν αὐτῶν] Exspectes ἑαυτῆς, ut

p. 290. 4. Sed *συμμερία* dicitur collectivè. IDEM.

— ibid. *ἰσὺδὲ τὸ τίμημά ἐστι κ. τ. λ.* Item Etymolog. M. c. 758. 53. Photius c. 433. et Thomas Mag. p. 854. De Harpocrations (In *λύθιτος* vide ne lateat *αὐτὸς*) v. Siebelis. ad Philochoori Fragm. p. 77. s. et Boeckh. (Econ. pollt. Athen. t. II. p. 22. IDEM.

— pen. *ἰσὺδὲ τὸ τίμημά ἐστι κ. τ. λ.* Utrumque significat *τίμημα*, *summam ac summam velut caput*, itemque *id, quod singuli census nomine ex facultatibus contribuent*. Harpocrations et Suidam hæc jam adhibuerunt Wolfius et Reiskius ad h. l. Nostro tamen loco manifestum est, ipsam *summam* significari; ut sit τὸ τίμημα τῆς χώρας pretium, quo solum Atticum, h. e. omnes domus, ædificia, atque agri in Attica æstimantur. Sufficit, ut hanc Demosthenis mentem fuisse credamus, locum repetere, quem ex Polybio II. 62. attulit Valerius ad Harpocrat. in v. *ἐπι ἱεραρχίᾳ ἢ πάντα τὸ τίμημα τῆς Ἀττικῆς*, ad eam locum simul vulgatam lectionem loci Demosthenici, de quo nunc agimus, bene defendens. Polybius igitur narrat, census actum fuisse Atticæ regionis, quo tempore Athenienses cum Thebanis, h. e. 30 circiter annis ante Orationem habitam, bellum contra Lacedæmonios susceperunt: *ἱτιμήσαντο τῆς τε χώρας καὶ τὴν Ἀττικὴν ἔπασσαν καὶ τὰς οἰκίας, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν λοιπὴν οἰσίαν, ἀλλ' ὅμως τὸ σύμμερον τίμημα τῆς ἄξιας ἰπίδωκε τῶν ἱεραρχῶν διασείσας καὶ παντήσαντα ταλάντους*. Hæc igitur æstimatio agri sive regionis erat, ex cuius annuo redita compensatio symmoritarum querenda erat. Quæ compensatio, etiam nobis minor esse videatur, quam pro sumtum a ditioribus faciendorum magnitudinæ, parum tamen habet quod nos moveat. Sic enim optime intelligimus rationem querelarum, quas uno ore ditiores perpetuo moverunt, repetitas deinceps, imprimis a Xenophonte in libro de Atheniensium republ. ab Isocrate passim et ab Æschino c. Ctesiph. p. 163. qui vocat τὰς τρημέρας — *οὐ τὰ κῆρα διαχωριστῶντας, οὐδ' ἀπὸ τῶν ἡμετέρας προσέσσει πᾶλλά μιν ὄφρα γυμνῶντας, βραχέα δὲ κατατίθῃντας, ἐπιδίδωκε δὲ φάσποντας, ἀποδίδωκε δὲ ἡμῶν τὰ ἡμέτερα, ἀλλ' ὁμολογημένους τὰς πωτηρίας οἰκίας εἰς τὴν πρὸς ἡμῶς ἀπαικῶντας φιλοτιμίαν*. Neque existimandum est, totam summam 6000 talentorum symmoritarum usibus concessam fuisse. Immo vero ex tributo quotannis exinde in ærarum referendo (quod utrum incertum videtur) pecuniarum quædam pars ad navium fabricationem erogatarum publice reddebatur. Causa autem, cur hoc solum tributum trierariis fuerit datum, hæc fuisse videtur, quod reliqui ci-

vitatis reditus in alios usus erogabantur. Erant Athenis præter agrorum censum in usu portoria, inquilinorum tributa atque, ut videtur, pecunia singulari capitibus imposita [*capitationem dicas*], (Heerenus l. I. (Ideen vol. III. p. 305.) "Kopfsteuern waren weniger bei den Bürgern gewöhnlich (wiewohl ich sie keineswegen gänzlich leugnen will), als bei den Inquilinen. v. Harpocrat. über die Einrichtung und den Betrag des *μίσθίου*." (et p. 309.) "In Athen hatte man die Eintheilung in Classen nach dem Einkommen, wie sie Solon Einrichtungen in Athen gegründet hatten, nach welcher man ging. Sie setzten allerdings eine Schätzung voraus: (*τίμημα* Demosth. in Aphot. Or. I. Op. II. p. 3. etc.) ob aber in den griechischen Städten diese so genau war, wie der Census der Römer, müssen wir unentschieden lassen." Idem tamen p. 304. τὸ τίμημα τῆς χώρας fructuum decumis quotannis vendendis constitutus existimat) quibus accedebant proventus argenti ex metallis. Cæterum, ne quis miretur, a Pericle in loco classico, quo reditus civitatis Athenarum recensentur, nullam mentionem hujus census injicit, (Thucyd. II. 13.) veram eam, ut minoris momenti, ad ea referri, quæ Pericles significari voluit his verbis, *ἀπὸ τῆς ἄλλης προσέδω*, Wytenbachius ad Selecta Hist. p. 366. jam monuit, consulto illum a Pericle omissum fuisse, ut nemini ignotum nec forte auditu jucundum. Alia etiam omissionis causa addi potest, quod Pericles, qui omnem futuri belli fortunam summo acumine presagivrat, recte jam mente providebat, quod accidit, fore scilicet ut magna eorum reditus pars propter continuas Lacedæmoniorum in Atticam incursiones civitati periret, eorumque adeo exiguis tantum usus in bello esset futurus. AMERSFOORDT. V. Boeckh. l. c. p. 21. ss. SCHAEFER.

— ult. *ἢ ἡμῶν — συμμαχίαν*] Nec voluit Orator, (vid. Wolf. Not.) ut tantam haberent presentis pecuniam: sed quam suavit *οὐραξὴν τῶν χρημάτων*, ejus hie solus finis fuit, ut sumtus in classem faciendi inter symmoritas ex æquo et justo disperirentur; qua de re statim agitur. IDEM.

P. 289. 2. *ἰσότης*] Pro *εἰς ἰσότητα* malim *ἰσότης*. V. infra v. 21. IDEM.

— 3. *τῶν*] τῶν recte adest. Rite enim articulus repetitur, ubi plura deinceps ponuntur epitheta, quorum sumum quodque notionem eorum intelligendam continet. Sophocles (Ed. T. 1481. *ὡς τὰς ἀλλοφῆς πλοῦς τὰς ἡμῶς χίμας*. Eopolis ap. Longin. XVI. 3. *μὴ τὴν Μακεδῶν τὴν ἡμῶν μάχην*. IDEM.

— 6. *ἢ*] Recte omisit Bekker. IDEM.

— 7. *τὰ*] Delevit Bekker. Proba. Fa

sequitur *τριεραρχουσία*, non τὰ *τριε.*
IDEM.

— 9. τὰ] Rursus deletiv Bekker.
Fortasse suo arbitratu: sed jure deletiv.
IDEM.

— ult. τὰ τῶν ἐπιλήματα τῶν σκαυῶν] Re-
cte accepit Wolfius de illis, qui instra-
menta mutae accepta nondum reddiderunt.
Recte tamen ea addidit, quae usu et
vetustate putrefacta atque corrupta cum
novis sunt permixta. AMERSFOORDT.
• P. 290. 1. διαγράμματα] Egregie Har-
pocration (quem exscipit Saïdas, ut scri-
psit) in voce, ubi vid. Valens: τὸ τρι-
τάξιον ἐν ταῖς συμφοραῖς, ὅπως ἔλασθη
ἀδρα διορίσθη δὲ ἐκτίσθη δὲ οὐ τὸ αὐτὸ
εἶναι, ἀλλὰ ἐφεῖς τὸν τριταξίον τῆς εἰσίας.
Tum pauois interpositis: διαγραφὰς μέ-
τοι ἔστιν ἡ καθ' ὅταν μὲν ἐν ταῖς συμφοραῖς
ἐπι τὸ διακρίνει, ὡς ἔλασθη ἀδρα διο-
ρίσθη δὲ ἐκτίσθη δὲ οὐ τὸ αὐτὸ εἶναι.
De hac autem re
uberrime exponens citat Hyperidem in
Orat. deperditis. Nos autem de his et
similibus rebus uberius dicemus in pecu-
liari Disputatione de Symmoris mox in
luocem proditura. AMERSFOORDT. H. 1.
significat τὸ διαγράμματα τῶν τριεραρχῶν
καυῶν, quae civitati debentur. V. Anecd. Bekk.
p. 236. 10. SCHAEFER.

— 3. χρεῶν] In Bavarici scriptura
quod non videt latere *χρεῶτων*, debitorum,
quis Bekkerus restituit? V. Anecd.
Bekk. p. 1260. med. IDEM.

— 7. παρέχων] Post παρέχων distinctio
maior ponenda est, ita ut a verbis τὸν μὲν
ἀσπίων nova periodus incipiat. Ita omnia
illa, quae praecedunt, usque ad παρέχων
uberius explicant ea, quae paulo ante di-
cta fuerant, et rationem continent, quae
portio navium earumque instrumentorum
a singulis symmoris pendenda per eorum
sectiones minores distribuenda sit. In se-
quentibus vero post brevis repetitionem
eorum, quae jam dixerat [τὸν μὲν ἀσπί-
ων — ἀπορροισθῆναι], pergit ad reli-
quam legis partem explicandam: πλάκωσι
δὲ κ. τ. λ. AMERSFOORDT. Post παρέχων
in Reiskiana substitutione interpungi-
tur. Correx. SCHAEFER.

— ibid. τὸ σκάφος] atque navium. Op-
ponentur τὰ σκάφη, σκαφαντῆς. IDEM.

— 8. τῶν σκαυῶν] Hæc dici videntur ab
Æliano V. H. II. 10. αἱ ναυμάχαι χρεῖαι.
Vocandam instrumenta: nam quod dant
usque nautici, vix est admittendum. AMERS-
FOORDT. In Æliano etiam C. G. Kühnius
veritatem nauticæ Ind. Germ. s. v. χρεῖαι.
Sed vide ne scribendum sit ἐφεῖς ναυμάχαι
χρεῖαι: ut ναυμάχαι χρεῖαι sint, quae ab Ora-
tore p. 289. ult. dicuntur τὰ ἐπιλήματα τῶν
σκαυῶν. SCHAEFER.

— 9. πλάκωσι] Remigum et nautarum
militumque decoretis eorumque stipendiis
intelliguntur. Consuetæ vox in hac re.

Thucydides I. 19. habet adjectivum: ἐπι-
δὲ πλάκωσι αἰτοῖς ἔσται αἱ νῆες. Sic et pe-
rissime verbum πλάκωσθαι. Ibid. αἱ νῆες
αἰτοῖς ἐπιπλάκωσται. c. 35. αἱ ναυμάχαι μὲν ἀπὸ
τῶν ἐπιπλάκωσθαι ἔσται πλάκωσι τὰς νῆας. Ita
et c. 141. ἐφεῖς τὰς πλάκωστας. ad q. l.
Scholiastes supplet ἀπὸ τῶν διλοσῶν. III. 16.
ἐπιπλάκωσται τῶν ἐπιπλάκωστας αἰτοῖς τ. κ. τ.
λ. Cf. et c. 17. f. et Aeschines de F. L. p.
102. Vox πλάκωσι pro classariis, h. e.
remigibus et militibus, illustratur a Peri-
cratio ad Ælian. V. H. II. 10. Constat
illud ναυμάχαις (s. ἐπιπλάκωσται, ut Aitico
dicebantur) et μαχηταῖς (s. ἐπιπλάκωσται).
AMERSFOORDT.

— 10. εἶναι] Non displicet πλάκωσι δὲ
τῆς, ἢ καὶ σαφὲς ἔσται καὶ βραβ. ἢ, non ἢ,
Bekkerus e Codd. enotavit πλάκωσι σα-
φὲς, δὲ σαφὲς βεβαιώσθη. SCHAEFER.

— 11. τὰς στρατηγῶν] Horum enim
auctoritati atque imperio obtemperabant
trierarchae, qui et ab iis in jus vocabantur.
Demosthenes Exc. adv. Laorit. p. 940.
15. ed. Reisk. οἰοῦν ἐπιπλάκωσθαι ἔσται
στρατηγῶν; [subauditur: εἰ ἐπιπλάκωσθαι ἔ-
στιν εἰς τὸ διακοσμεῖν.] ἀλλὰ τὰς τριερα-
ρχῶν καθ' ὅσον. post quae eadem tacitis
sunt repetenda. AMERSFOORDT.

— 12. τῶν ναυῶν] Differunt hæc ab
ἐπιπλάκωσται, quae significat universa urbs vel
vicus, ubi navis structuratur et servantur.
Thucydides I. 30. Κυλάσται, τὸ ἕλασθαι
ἐπιπλάκωσται, ἐπιπλάκωσται. ubi Schol. ἐπιπλάκωσται
ἐπιπλάκωσται, ἐπιπλάκωσται, ἔσται τὰ ναυῶν τῶν
ἐπιπλάκωσται, ἐπιπλάκωσται τῶν Ἀθηναίων καὶ
ἡ Νῆασι τῆς ἐπιπλάκωσται. δὲ οἰοῦν δὲ ἐπι πλάκω-
σται ἐπιπλάκωσται καὶ ἐπιπλάκωσται [Videtur
excidisse χρεῖαι. SCHAEFER.] χρεῖαι οἰοῦν
τῶν ἐπιπλάκωσται τῶν, ἢ τῶν οἰοῦν κατὰ βραβῶν
καλοῦνται. De ναυῶν eorumque ἐπιπλάκωσται
cf. Harpocration ibique Vales. p. 34. et
Etymol. M. Sic et diversa sunt a ναυμά-
χαις, quae voces significat statio, in qua
naves tuto possunt manere. Est illa
Athenis magna elasi peropportuna. Strabo
IX. p. 395. τὸ μὲν ἐν ἀσπίων ἐπιπλάκω-
σται — ἡ ἀσπίων προσιτικῶς τὸ ἐπιπλάκω-
σται Παναθῶν καὶ τῶν λιμένων πλάκωσται ναυῶν
ἔστιν τὸ ἢ τῶν ναυῶν τριεραρχῶν ναυῶν.
In plerisque etiam urbibus, quae mari
proximabant, erant, quod ipse res indicat,
praesantissima ναυῶν, navalia, ut Syracu-
sis 45 unves eo iis, quae in minori porta
erant, ad pugnam contra Athenenses
prodiisse legitur apud Thucydidem VII.
22. De Carthagine item res nota est.
AMERSFOORDT.

— 13. ναυῶν] Naves vocat veritè ναυ-
ῶν, quae sunt ναυῶν. SCHAEFER.

— ibid. ναυῶν] Plerumque distinctio
guntur a ναυῶν, quod et ipse vocis for-
ma indicat, etsi nonnunquam cum ἕδωον
apud optimos scriptores permixta. Si-
gnificanter ναυῶν dicitur, adflictis singu-

larum navium cypaeis. Dabium, utrum lignea fuerint an lapidea. Prius tamen verius videtur ex aliorum locorum comparatione. Vocabulum, cuius rarior forma *πῶν εἰς* occurrit apud Plutarchum de glor. Athen. p. 439. D. abunde explicuit Bergmannus ad Isocratii Areop. c. 27. p. 173. in ejuſ diligentia acquiescimus. Hunc igitur locum, qui omnino legi meretur, confer et ad Harpocratium v. *πάρων* Valerium. Teotos superne vulgo fuisse *πρωσάκους*, praeter Xenophontem Hist. Gr. IV. p. 523. a Bergmanno allatum docent Herodotus et Thucydides hic VII. 25. ille VI. 45. ubi Polyrates proditorem militum metuens uxores et liberos eorum *ἐς τοὺς πρωσάκους συνίλησας εἴχε* *ἐνταύτους, ἐν ἅς προδίδωσι αὐτοὺς πρὸς τοὺς κατήκτας, ἢ ὑποπρῆσαι αὐτοῖσι πρωσάκους.* Syracusis etiam *ἐν τῷ λιμένι* erant *οἱ πρῶσῶνοι.* V. Thucyd. l. c. AMERSFOORDT.

— 16. *τῶν δὲ τριήραρχων ἑκάστου*] Wolfius conjicit legendum esse *τῶν δὲ τριήραρχων ἑκάστους*; sed Reiskius ad v. 17. post *φάλα* duo deesse vocabula existimat, *τριήραρχος* *εἰς*. Wolfius igitur existimavit, cuique triremi instruendae suam assidue debere *τριήραρχος*: Reiskius autem, tribus quibusque navibus sive cuique *πρωρίῳ* [Sed singula *πρωρία* trienas naves tenebant. SCHAEFER.] unum praepositum fuisse *τριήραρχων*. Probabilior mihi videtur Wolfii conjectura, quae si admittas fuerit, cuique navis praefecto facultas erit triremem optime et pro habitu suo instruendi et a collegarum malis artibus, quae ad impediendam navis adornationem adhiberi possint, cavendi. Malim tamen in caeteris Wolfium secutus pro *ἑκάστους* legere *ἑκάστου*, quod et ad vulgatam lectionem propius accedit, et ex libris scriptis confirmatur. AMERSFOORDT. Vulgata prorsus idem valet quod *τῶν δὲ τριήραρχων ἑκάστους* s. *ἑκάστου*. Sic dicitur mox v. 20. *τοῦ δὲ μέρους ἑκάστου* et p. 291. 1. *ἡ τριττῆς ἑκάστη*. Falsa autem narrat Amersfoordtius de *τριήραρχων* praeposito singulis aut ternis navibus: Wolfusque et Reiskius hac de re *εἰδὲ γὰρ*. V. not. sequ. SCHAEFER.

— 17. *φάλα μία*] Multum errat (sc. Reiskius): ad usam enim *φάλα* pertinent 120 *τριήραρχα*, i. e. *σώματα* *τριήραρχων*, cives summas facientes in triremes. De his solis cogitandum, non de trierarchis veri nominis, i. e. ducibus s. praefectis, qui singulis triremibus singuli praerant. Sed cum Reiskius semel hanc animo imbibisset opinionem, Demosthenicam synonymiarum descriptionem intelligi oportere de militibus, quis miretur errorem illum viro alias perspicacissimo in totius loci et interpretatione et oris multimodis imposuisse? IDEM.

— 17. *ἢ δ' ἄν*] Non vitanda confusionis causa, sed quae singulae *φάλα* teneant ternas *τριττῆς*. V. Anecd. Bekk. p. 306. 24. IDEM.

— 19. *ἑπιπλεῖσθαι τὰς τριττῆς*] Tertium tribuum [*φάλα*] partes, tam Solonis aetate, qua quatuor erant populi Atheniensis tribus, quam postea, quam decem factae sunt *φάλα*. Prius patet ex loco Pollucis VIII. §. 111. *καίσαρια δ' ἐν τῆς φάλας δωδικοῦ μέρους, καὶ δωδεκα καίσαρια ἴσων, τίσσαρες κατὰ τριττῆς ἑκάστην*. Quenam autem ratio impulerit Schömannum l. l. p. 361. cur *τριττῆς* h. l. memoratis diversas esse existimaret ab illis *τῶν φάλας τριττῆσι*, nondum perspicio. Sed de his omnibus copiosior nostram disquisitionem exspecta in Disputatione edenda de synonymiis ipais. AMERSFOORDT.

— 20. *ἐν ἑκάστῳ μέρει ἢ τῶν φάλας*] Ordo grammaticus hic est: *ἐν μέρει* [*τῶν ἑκα πρωρίων, i. e. ἐν πρῶριῳ*] *ἢ ἑκάστῳ τῶν φάλας*. IDEM.

— *ibid. ἑκάστῳ*] *ἑκάστῳ*, repertum etiam a Bekkero in Cod. satis placet. SCHAEFER.

P. 291. 1. *εἴχῃ*] Reiskius post *εἴσῃ* plene interpunxit: quod mutavi. Mutavit etiam Bekkerus. IDEM.

— 2. *εἰς ἰδὴν κατὰστῆ*] Reiskii Index habet: *ἰδῆς, processus*. Totum locum sic interpretatur: *haec ubi semel fieri coepit et velut in viam immensa fuerint, in den Gang gebracht oder gekommen*. Videtur tamen *εἰς ἰδὴν* scriptum esse pro *ἐν ἰδῆ*. Hunc usum praepositionis *εἰς* superius viderimus, imprimis apud Scriptores N. F., vindicatum vide a viris doctis, quos laudavit Schlenkerus in Lex. in N. T. AMERSFOORDT. Fallitur: aliud *εἰς ἰδὴν*, aliud *ἐν ἰδῆ*. Mirumque tales enallages dudum explicas identidem inculcari. SCHAEFER.

— 5. *μέρους*] Assentitur Reiskio Amersfoordtius: ego non item. IDEM.

— 7. *εἶδα λέγον μάλιστ' λέγων*] Bene Reiskius: quod miror Amersfoordtium addubitasse. IDEM.

— 11. *ἂν μὲν ἔδη ἔστωμεν*] Si jam nunc cum *πῶρον*, illam ex contributione pecuniam, cogere studeamus, nondum manifesto bello, non credo, eam tuac, h. e. eo tempore, quo ea opus erit, in ipso bello, nobis idoneam affuturam esse. Ideoque longe nunc absumas hoc tempore a pecunia praebenda; vehementer eam nunc dare rocasamus. In verbis *ὠνείραρον ἑστώμεθα* est enallage temporis: dicitur enim pro *ὠνείραρον ἑστώμεθα*. Sequentia autem *εἴτω πάλῃ τοῦ πρῶριου* melius forte sic constitui possint: *εἴτω τοῦ πάλῃ πρῶριου*: etai etiam vulgata lectio habeat, quo se defendat. AMERSFOORDT. Horum nihil mihi quidem vir doctus probavit. Primum enim *ἔστω* non est cogere, sed disceptare. Se-

pra v. 10. *λέγων περί χρημάτων.* Deinde in verbis *ἰσχυρῶν ὑποσώματα* neque est enallage temporis, nec potest esse: quippe tales enallagas, ut sanæ rationi contrarias, nulla lingua patitur. Denique *ὄτῳ* *ὡς* *τῶ* *πρωτοῖς*: tam sanum est, ut mirer in suspicione venire potuisse. Orator enim non hoc dicit, oives aversari largam pecuniam contributionem, sed hoc, quod aliquanto gravior, omnino aversari *τὰς ἀσφορέας.* SCHAEFER.

— 13. *ἀποσχομένῳ*] Fortasse latet *ἀποσχοσώματα.* V. Bastii Commentat. Palaeogr. p. 749. IDEM.

— *ibid. τίς ἐστὶν ὄτῳ κ. τ. λ.]* Sic Olynth. III. p. 30. 9. ed. Reisk. *τῶν δ' ἐτέρῳ πάλαιον καιρὸς ἔστι. τίς ὄτῳ;* *δ' ἐν* *καὶ* *περὶ* *τούτων* *ἰμώσθη*, *ἢ* *καὶ* *τὰ* *πάλαιον* *ἔστι.* Reiskius et Taylorus monuerunt, Hermogenem hanc locum citare *σ. μεθ. δια.* p. 416. (Laurent. edit. qua ego usus sum p. 532.) AMERSFOORDT. Reiskius post *ὄτῳ* posuit signum interrogandi: ut quæ sequuntur, *ἢ τῶν μὲν οἷα ἐστὶν, κ. τ. λ.* interrogationi respondeant. Quod cum probaret Amersfoordtius, locum illum Olynthiacum ad similem citavit. Sed Reiskius neque illic rem bene gessit et nostri loci sensum perversa interpolatione obscuravit. Nunc, ut ego interpunxi, quid Orator velit, satis apparet. Eodem modo interpunxit Bekkerus. SCHAEFER.

— 16. *ταυτῶ]* Post h. v. Bekkerus posuit, non signum interrogandi, sed punctum, quod præstat. Et sic Aristides l. o. IDEM.

— *ibid. ἐν ταύτῳ χρέματι ἴσονται κ. τ. λ.]* *Χρέματα* etiam sæpius dicuntur nummi, pecunia ipsa, nonnunquam tamen vox pro rebus usurpat, quæ tantum, quantum pecunia ipsa, valent; quæ Latine dicas. Thueyd. VII. 25. *πλοῖα — γίμναστα χρεμάτων*, ad quem locum Scholiastes hæc adscripsit: *καὶ ἐπὶ τῶν τυχεύων πραγμάτων τὰ χρέματα λαμβάνονται, καὶ οὐχ ἕτεροι τῶν ἀπολιμῶν ἐπὶ χρυσῷ καὶ πολυτίμησιν εἰδῶν.* De differentia inter *χρῆσις* et *κτῆσις* dissertit Bergmannus l. o. p. 123. et videantur veteres Grammatici in his vocibus. De divitiis Atheniensium sæpius sermo est apud veteres et Demosthenem: uti Olynth. I. p. 14. 19. ed., Reisk. quanquam eo l. non de regionis Atticæ divitiis, sed de στρατιωτικαῖς tantam agit: *ἴσῃ — χρέματα ἡμῶν ἴσῃ ὅσα οὐδεὶ τῶν ἄλλων ἀστράτων στρατιωτικῶν.* De universa Atheniensium potentia eorumque copiis Phil. I. p. 51. 20. *ἡμῶς δὲ, ἢ ἂ. Ἄδ., πλείοντα δύναμις ἀπάρτησιν ἔχοντες, τῆρας, ὑπὸντας, ἰσχυροί, χρημάτων περιόδοι, τούτων μὲν ἡμῶς τὰς τήμασιν ἡμέτερας οὐδεὶ πάσῃσι ἔδωκεν ἀρχαῖοις, οὐδέ τις δ' ἀπολιμῶσθε.* Ultima Reiskius vertit in Indico: a nomine vincimini solertia, sagacitate. Idem aliter

in nota ad eam l. Præstat forte: *eorum omnium nihil adhuc recte visi estis, etsi nulla eorum parte avaritiis, nullam desideratis.* Ita et ἀπολιμῶσθε absolute eleganter usurpari monuit Perizonius ad Ælian. I. 32. Cf. apud eundem XII. 41. Æschines etiam apud Demosth. de F. L. p. 369. 13. populum Atheniensium his verbis alloquitur: *οὐ τρεῖς τριαυσίαι καὶ σπένδ ταύταις καὶ πτόμαθ' ἡμῶν περιόσι;* Cf. et Isocratem in Areop. o. 1. de conditione civitatis Atheniensium sua ætate disserentem et ad eum locum Bergmannum. Idem tamen Isocrates quod ad summam rerum sincerioris veriusque pro horum temporum conditione ad Philippum regem verba fecit in Orat. quam ad eum scripsit p. 147. *πρὸς δὲ τούτους [ἰσχυροὶ] καὶ δύναμις καὶ πλοῦτος καταμῆται, ὅσῳ οὐδεὶ τῶν Ἑλλήνων.* et p. 188. *τῶν καιρῶν, ἢ δ' οὐ μὲν τυχεύοντες τοσούτων δύναμις καταμῆται, ὅσῳ οὐδεὶ τῶν τῶν Ἑλλήνων ἀπολιμῶσθων.* AMERSFOORDT. V. F. A. Wolfii Proleg. ad Læptin. vol. ii. p. 360. Usus est hoc loco Dorvillius ad Chariton. p. 272. edit. Lips. SCHAEFER.

— 17. *πρὸς ἀπάρας]* Recte interpretatur (sc. Wolfius). Eadem ratione Reiskius Ind. Græcit. p. 437. *opes pene diserim æquipollentes aut æquiparabiles cum opibus reliquarum civitatum omnium.* In hoc usu præpositionis *πρὸς* non laet, ut nonnullis visum est, vis comparativi gradus, qua quid excellere significatur, sed sola indicator æquiparatio. Herodotus II. 35. *ἔργα λόγου μίζῳ περιήχεται πρὸς πάσας χόρον.* Mimus recte Interpres: *opera exhibet memorabiliora, quam alia quælibet regio.* Immo: *opera exhibet inenarrabilia, quæ componas cum similibus operibus omnium regionum.* Idem III. 94. *φίλον ἀπαρῶσθον πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους ἰξήνοτα καὶ τριαυσία τάλαστα ἰξήματος.* Gronovius: *par cæteris omnibus.* Bene, si de auro intellexit: Indi enim tantum auri dicuntur pendisse, quantum reliqui omnes. Idem VIII. 44. *πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους περιήχουσι νῆας ὑδάουτα καὶ ἰκατόν μοῖσθον.* Parum recte versum: *par reliquis omnibus.* Sola hoc quoque loco obtinet æquiparatio: duplicata enim illo numero propemodum consistit numerus navium totius classis Græcæ. V. cap. 48. Omnino tales æquiparationes intelligendæ *παχυτέρως* nec cogitandum de accuratissima exæquatione. SCHAEFER.

— *ibid. ἐδάς]* τῆς Ἑλλάδος. IDEM.

— 19. *ἐνταυθὶ]* Omisit adverbium Bekker. Malim servatum. Est i. q. *ἐπὶ τοῦ βέματος.* *ἐνταυθὶ* etiam hic significare, docet in not. ad Longi Pastoral. p. 422. IDEM.

— *ibid. φοβοῖσθαι, ὅς ἔξῃ βασιλεύς]* *terrentes jactarent, venturum esse regem.* Similia teligi in not. ad Euripid. Med. Pors.

p. 39. et 92. ed. tert. Lips. Add. not. ad p. 141. 3. ed. Reisk. Euripideum Orest. 1316. αα. P. ἀλλὰ μὲν φέβος τις ἀσπλάγυθ', ἔπειτ' ἐν δόμοις — αὐτὸν βέβη, sic interpretor: ἔτι τιτὰ ἀλλὸν αὐτὸν ἐν δόμοις. Conf. Bos. Ellips. p. 252. IDEM.

— 20. οὐχ] οὐδ' Cod. Bekk. Placet et paulo graviana. IDEM.

— ibid. οὐχ αὐτὸν τσ] Sic Attise dicunt pro οὐ δυνατὸν. Vid. Timmii Lex. Rhetoz. et ad eum Reubekionis. AMERSFOORDT.

— ibid. ταῦτ' ἄλλως ἔγωγ] Immo, quis rex venturus sit e. jam adsit. SCHAEFER.

— 21. χροσμυδαί] Recte Bekker. χροσμυδαίω. χροσμυδαίω miror Amersfoordtio petuisse probari: est enim barbarum. Non minus barbarum καλῆς Μουσικῆς inyexit in Antonia. Liberal. c. 15. ubi etiam Bohakenonia erravit. Talibus sordibus utilissimum Maittairii de Dialectis librum perverulam expurgatum esse. IDEM.

— 22. οὐκ ἐν ἀσπλάγυθι — οὐδ' ἐν ἀσπλάγυθι] Opera (sc. Reiskii) versu supervacanea. Vulgatam olim scripturam Bekkerus jura restituit. IDEM.

— antep. τὸν λόγον — ἔγωγ] Oppositio videtur parum cōcinna, an fortasse requiras τὸς ἔργου. Sed v. Person. ad Euripid. Phoenicia. 512. ubi quod dicit de Tragicis, de omnibus scriptoribus dici potest. IDEM.

— ult. οὐκ ἀπὸν ἀν δόξ] Reiskii conjecturam Amersfoordtius probavit, Bekkerus adsoivit. Sane est de genere felicium facileque componet centum a viro optime invita Minerva excoctitas. Sed videntem se tatus sit cum libris Reiskianis simpliciter scribere οὐκ ἀν δόξ. IDEM.

P. 292. 2. μέγας τὸν ἔργον s. τ. λ.] Demosthenes Olynth. I. p. 17. 9. ed. Reisk. τὸς — ἀσπλάγυθι, ἢ ἰσὶρ τῶν πολλῶν, ἀν καλῆς ἀσπλάγυθι ἔγωγ, μὲν δ' ἀσπλάγυθι τὰ λαοὶ καρῶνται ἔδωξ. AMERSFOORDT.

— ibid. προσηγορίῳ] Praestat τισμολογίῳ. SCHAEFER.

— 5. περιλασθ'] περιλασθ' praestat, cum sequatur περιλασθ'. IDEM.

— ibid. πλείον ἰσὶρ γέλωξ τῷ μινδῶξ] Recte Wolfius. Intellige περιλασθῶν. Ita et Reiskius in Nota et in Ind. magis esse ridiculum, quam si nihil deretis. AMERSFOORDT. Viri docti calamus videtur errasse, cum scriberet: Intellige περιλασθῶν. Hoc nullo modo potest intelligi: omninoque nihil subandiri oportet. Vernaculo: ist lächerlicher, als gar nichts. γέλωξ enim h. l. non risum significat, ut Wolfius verit, sed rem ridiculam. Euripides Troad. 976. Metth. ταῦτα γὰρ γέλωξ αὐλῆξ. Hesychius t. I. c. 812. γέλωξ. — ἢ γέλωξ. ut correxerunt: erratque Schowius ad glossam praecedentem referens. SCHAEFER. Schaeferus patto sic corrigebat Graecitatem Latinitatemque Reiskianam: ἢ γέλωξ

ἀν αὐκ (vel ἀσπλάγυθι ἀν ἑαῖν. εἰ ἀσπλάγυθι, εἰ καθῶν μινδῶξ περιλασθῶν vel περιλασθῶν, quam deridiculo castis futuri, si etc.

— 6. τὸν ἰσαστοῖν] Articulus recte deletit Bekker. Sic mox size articulo περιλασθῶν et λαοῦ αὐτῶν. Quod autem Wolfius de ro familiariter interpretatur, ne forte quis erret, monendum est, τὸν εὐχάρας τίμημα oportere intelligi. SCHAEFER.

— ibid. εὐφρόν] Non subanditur (sc. δῆν): quoties enim infinitivi sic, ut h. l. verbis dicendi junguntur, haec verba vim jubendi habent. V. not. ad Theorit. XXV. 47. et ad Sophocl. Ajax. 1047. IDEM.

— 7. τὰλ. ἐστ] ἐστ' omisit Bekker. Probo. Sic mox sine verbe αὐτῶν ἰσασθὲ καὶ αὐτῶν. IDEM.

— 9. τὰ χρέματα] Vix admittendam videtur, ut h. l. voce χρέματα ipsa pecunia significetur, non res pretiosa, quo ex regno latissime patente undique ad regiam afferbantur. Herodotus VII. 187. Xerxis in Graeciam expeditionem facientis supellectilem describens: οὐδ' ἀν ἰσαστοῖν τὴ καὶ τῶν ἄλλων κτηνῶν τῶν ἀρχαῖων — αὐτῶν δὲ ἀν ἰσαστοῖν. Sed Demosthenes his de camelis tantum loquitur, cum hi profecto majorem jumentorum [τῶν ἰσαστοῖν] partem efficerent. Commentum autem exortitum Persarum camelis volū solitum fuisse docent leoa allata a E. Brissonio de regno Persarum l. III. c. 46. Regia magis divitum in proverbium abierant. Aeschines Socrat. qui dicitur Dial. II. 4. προσηγορίῳ ἰσαστοῖν ἔργον κα κτηνῶν ἀρχαῖων μᾶλλον ἢ τὰ βασιλείῳ τῷ μεγάλῳ χρέματα κτηνῶν κατῶν. Cf. et Horatius Carm. III. Od. IX. 4. Magnificos etiam τοῖς Περσῶν πλείων meminit Isocrates Panath. p. 458. et ipse Demosth. Phil. III. p. 190. 16. ed. Reisk. Ita et Persicum aurum memoratur a Justino l. XI. c. 5. §. 9. Aristophanes in Pluteo l. 170. μέγας δὲ βασιλείῳ οὐχὶ δὲ τῶν καμῶν; τὸν πλείων scilicet. Demosthenes Orat. ad Philippum Epist. p. 153. 26. de Persarum rege: τοσούτων μὲν κτηνῶν πλείων, ἴσαστοῖν εἰδ' εἰ λαοὶ αὐτῶν. Cosm Atheniensis ap. Justin. VI. c. 2. §. 14. queritur, opulentissimi regis bella inopis dilabi, et qui exercitum parum habere hostibus debeat, pecuniam vini, quo praestat, inferiorumque eam ex parte inveniri, qua longe superior sit. Apud Herodotum l. V. 49. Aristagoras Milesias: τὰ ζῶντα ταῦτα, ἴσαστοῖν — τῶν χρεμάτων εἰ δυνατῶν — εἰσὶ ἰσαστοῖν δὲ ταῦτα τῶν αὐτῶν, βασιλείῳ ἴσαστοῖν δὲ τῶν ἀπὸ πλείων κῆρ ἰσαστοῖν. Atque in ea urbe XL millia talentum inventa esse ab Alexandro M. narrat Justinus l. XI. c. 14. §. 10. cum quo tamen loco alia narrantur a Brissonio laudata de regno Pers. 1. I. c. 182. sqq. Idem etiam an-

ctor de Herod. II. c. 10. "Ceterum, si regem speotes, diuitias, non duocem, laudes: quarum tanta copia in regno ejus fuit, ut, cum fumina multitudi-
ne consumerentur, opes tamen regis superessent." eam quo conuenit ipsi Persarum legati ad Philippum de Alexandro, ejus filio, predicantes: *ὁ παῖς αὐτοῦ βασιλεὺς μέγας, ὁ δὲ ἡμέτερος πλοῦσιος.* Vid. Plat. de fort. Alex. v. II. p. 362. Fastum regum Persarum, multis veterum auctorum locis alatis, descripsit Brissotius l. l. I. c. 69—77. et alibi. Horandem apparatus, quem expeditionem susceperat, recensuit Herodotus I. 188. qui et l. III. 90—97. universam pecuniam enumerat, quae Dario ex satrapii redibat. AMENORODR. De sola pecunia intelligendum. Sit hyperbolice dictum: nos intercedo. Neque ipse Demosthenes videtur rem pro vera habuisse, cum dixerit *φανὸν εἶναι*. SCHAEFER.

— ante. *βοήσας*] Adverte *βοήσας* conjunctivo insolentius postpositum. IDEM.

— pen. *ἀνείσως*] Non doest (sc. *ἀνείσως*). Supra Demosthenes aliam usurpat figuram orationis: nec contumax sequentia *ἀλλ' εἴν' ἂν ἀπόχρισθαι* κ. τ. λ. ab antecedentibus interserit tali *καμμησῆς* divelli patiantur. IDEM.

— ult. *ἂν*] Sine onnotatione delendum. Orator enim confidentissime negat, pecuniam, quantumvis magna videatur, *ἄξιον εἶναι τοῦ πλείου*. Adde quod ad particulam *ἂν* subaudiri oporteret *εἴς*: ejus ellipsis certa exempla requiro (Fortasse citet ex Eryxia Platonici addito c. 29. *καταμαθὲν δ' αὐτὸν ἔγχε δὲ ἰσὺν εἰς πείσαι, ὅπου ἂν τὸ λεγόμενον ἴδωι ἰψῶσαι*. ubi ad *ὅπου ἂν* subaudiendum *εἴς*. Sed talia non sunt verum ellipses, sed quas in libro Bossiano syntacticas dixi). Nam quod Melet. Crit. p. 44. citavi Sophoc. Philoct. 493. laudo Buttmannum, qui e recensione Triolinii restituerit *σπλαῖον*. Conf. not. ad Sophoc. t. II. p. 346. *καλαὶ δὲ* quam ineptam sit, facile senties, si verteris: *ditu sit, d'urf' i'e lange her sogn*. Sic pius filius non loquitur, qui certo scit, dudum metuerit. IDEM.

— ibid. *καταθῆναι*] Rote Bekkerus *καταθῆναι*. Quam optativi formam si quis forte mitteretur Reiskium ignorasse, sciat virum summum hoc fecisse τὰ *γραμματα*, nihilque aliud quam *Γραμματικῶν* scriptores pervolutasse. Hoc usu, non grammaticae doctrina, conuocatus est diffusissimam Graecorum literarum scientiam, quae nostrum perpercia et hand scio an nulli obigit, sed adeo non accuratam subactamque, ut passim implicaretur erroribus, a quibus tyrannici schemata satis callentes sibi facile caveant. Sic factum

est, ut Reiskius haud raro vulperet ab hominibus longe longoque infra se positus, quos deoeret assurgere ingenio tam capiti. IDEM.

— ibid. *ἄξια τοῦ πλείου*] tanto, quantum bellum posset. IDEM.

P. 293. 1. *τῆλλα*] Bene. τὰ μὲν ἄλλα Bekker. IDEM.

— 2. *οὐδαμῶς γὰρ* — *ἐν καλλίῳ*] Aristophanes Thesmophor. 292. Br. *αὐῶ, πῶς καθίζωμαι ἢ καλῶ* — IDEM.

— ibid. *ἐν καλλίῳ*] Ne subeodias τὸ *πῶ. καλλίῳ* enim generis est neutrius. V. Bos. Ellips. p. 485. ubi si cui videar dubitantia scripsisse, velim cogitet, quantum mihi fuerit illo in opere laborandum, quantum trepidandum, cum Ellipsium doctrinam plurimarum etatum tanquam praescriptione sanctorum primas conuelleret auderem. Sed fundamentis iactis facile superstrua. Conf. not. ad Euripid. Orat. Pers. 887. p. 81. edit. tert. Lips. IDEM.

— 8. *μὲν γὰρ*] Praevideo forte, qui *μὲν γὰρ* scribendum censent. Ac profecto harum formularum solennis est in libris confusio. Sed cave vulgatum mutet. V. not. ad Dionys. Haëc. de C. V. p. 406. Schneiderus ad Xenophont. Hieron. 1. 11. Dobroens in Comment. ad Aristoph. VII. 1. p. 560. Buttmanus ad Midian. p. 46. et Siebellius ad Pausan. t. II. p. 198. *μὲν γὰρ* recurrit v. 13. p. 189. 11. 204. 14. ed. Reisk. Add. p. 174. 20. IDEM.

— ibid. *τραυματίας τρέφουσιν, ὁτι κατὰ πωροχίμους ἡμῶς*] Labenter excurrant Oratores Attici in laudes belli Persici, tanquam suorum majorum inprimis proprias: praecipue, cum mentio facienda sit praesentium cum Persarum rege inimicitiarum. Cf. Thucydidis Schol. ad I. 73. Atque hujusmodi rerum a majoribus gestarum mentionem ad *σημάντους* partes refert Hermogenes de Form. Orat. c. 6. p. 281. ed. Laurent. *ταύτῃ γὰρ μὲν σημαντικῶς ἔχουσι δόγματι ἵσταναι αἱ περὶ ἀποφασίαν μὲν κατὰ μέγας πωροχίμους, μέγιστον δὲ καὶ ἡδίστον εἶναι τὸ πρὸς τῆς ἐν Μακεδονίᾳ μάχης, καὶ τῆς ἐν Πλαταιῶν, ἢ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας αἱ τὴν λέγουσι*: quibus deinde huc addit de modo, quo ejusmodi commemoratio facienda est: *μέγιστον δὲ σημαῖ αἱ κατὰ ἀπράσιν καὶ χαλεπὴν ἡδυσσομῶν ἐξ ἀποφασίαν λεγόμεναι ὡς γὰρ εἰδέναι, ἀλλ' οὐκ ἡδυσσομῶν, κ. τ. λ.* De numero navium Graecarum atque Atheniensium, quae cum Xerxe pugnarunt, non satis constat inter auctores veteres, quantum non magnum inter eos sit discrimen. Cf. Valokenaer. et Wesseling. ad Herodot. VIII. 1. 2. S. F. N. Morus ad Isocratis Panegyry. 25. et 27. Viri Docti ad Nepotis V. Themist. c. 3. Attis in locis, ut Or. p. Cor. p. 306. 23. ed. Reisk. solet 3 o

Demosthenes agere navium numerum, quas Athenienses praebuerunt, quod quia in hac Oratione suo consilio parum convenire videbat, ad centenarium numerum universam eorum classem reduxit. Itaque probamus Reiskii iudicio Wesselingii conjecturam repudientis, qua pro *ισαῶν* legitur *δισκοσίας*. Præter illos, quos Valokenaerius laudavit l. o. de numero navium Græcorum egit etiam Thucydidis Schol. ad l. I. 74. — Cæterum, quia h. l. sermo incidit de pugna Salamina, obiter animadvortimus *μημημονὸν ἀμείβεσθαι* Demosthenis vel ejus, qui scripsit Orat. in Neeram p. 1377. 14. qui de Platæensibus loquens, *ἰσῶν*, inquit, *αὐτῶς ἐκείνῃ σὺν ἑξῆς ἰσῶν, συναυμάχων ἰσῶν ἐν Ἀρτεμισίῳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι.* De pugna ad Artemisium commissa eadem tradidit Herodotus, Platæenses autem Atheniensibus ad Salamina affuisse idem historicus diserte negat l. VIII. 44. AMERSFOORDT.

— *ibid.* *ισαῶν*] Ascenditur Reiskio præter Amersfoordium not. ad v. 8. Weiskius de Hyperb. II. p. 24. Sed Boeckhiius de Græc. polit. Athen. t. I. p. 276. vulgatam scripturam tam affinem dicit ænigmati, ut lector parum attentus Orationem de Symmoris, quam tot alia argumenta genuinam esse vincant, ob hæc unam causam pro spuria habere posse videatur. Pervellem vir doctissimus nos docuisset, cur Reiskii rationem assensu suo comprobare dubitaret. Mihi quidem hæc ratio adeo placet, ut vix putem probabiliorem excoGITARI posse. Ac fortasse Demosthenes, cum *ισαῶν* scriberet, fide dignior fuit quam ipsi historici. Audiamus Schweighæuserum ad Herodot. VIII. 44. non inepto sic disputantem: "Mireris vero, quo pacto tot navibus ad Salaminaem pugnare Athenienses poterint, quandoquidem in pugna ad Artemisium dimidiatam partem Atticarum navium vulneratam esse ait Scriptor cap. 18. neque eis reficiendis suppeditasse videatur tempus." SCHAEFER.

— 9. *χιλιάς ἐπιβόρατος* *μῆς*] Mille-narium numerum dixit Demosthenes, non quidem accuratissime, sed ex more poetarum et oratorum. Eadem illis est loquendi ratio, quam Græcorum classem ad Trojam memorant. Quamvis Thucydidis Scholiastes ad l. I. 10. *ὁ μὲν Εὐριπίδης*, inquit, *καὶ Διόφυρος χιλιάς τῆς ἄγορῆς τῶν Ἀργεῖων ἀγορεύει, ὁ δὲ Ὀμήρος χιλιάς ἰσῶν ἐξέλιοντο ἔ.* Thucydides ipse eo l. dederat *χιλίαν καὶ δισκοσίαν*. De numero rotando sic sæpius obvio egerunt Haynius ad Virg. Æneid. II. 198. Is. Grægorus ad Juvenal. Sat. XII. 122: et auctores mox laudandi. Huc etiam morem sequitur Æschylus in Agamem. v. 46. de Attidis canens: *σὺν ἄλλοις χιλιεταῖς*

τῶν δὲ δὴν χιλιάς ἴσων, et simplicissime Ovidius: Metam. XII. 6. "Conjuratione sequantur Mille rates." *ibid.* v. 37. "Accipiunt ventos a tergo mille carinas." Libro autem XIII. 92. Ajax gloriatur: "Nempe ego mille meos protexi pectore puppes." et v. 182. legitur: "Aulidaque Euboicam compleverunt mille carinas." Ita et Laodamia maritum suum monet Heroid. XIII. 97. "Inter mille rates tua sit millesima puppis." De numero navium, quæ Xerxem in Græciam secute sunt, iterum cf. Interpretes ad Nepotem Themist. c. 2. et Brissonius de regno Pers. l. III. c. 73. Igitur plerique auctores narrant, naves circiter 1200 ipsi pugna Salaminis ex ingenti Xerxis classe interfuisse: atque accuratissime hæc narravit Æschylus Pers. v. 342. cujus auctoritas cur hæc in re reliquorum omnium testimonio præferenda sit, veram ex Casanbono causam reddidit A. Staverenus ad Nepotis l. I. *ἑξῆς δὲ, καὶ γὰρ ἄλλοι χιλιάς μὲν ἐν δὲ ἴσων ἐπέδον, αὐτὸν ὅτι ἐπέτασαν τῶν ἰσῶν ἕξ ἴσων ἰσῶν ἴσῶν* 9'. Cui tamen narrationi vix convenire videtur Herodotus, qui, quod quidem mirum videatur, hunc ipsum numerum navium longarum (1207) cum rege expeditionem in Græciam suscepisse scribit, verum in sequentibus identidem tot naves ejus vel tempestatibus vel pugnis contra Græcos susceptis periisse narrat, ut vix idem numerus ad Salaminaem penetrasse videatur. Ne autem temeritatis arguamur Herodotum vel erroris vel negligentiam incusantes, varia ejus de hac re iudicia in unam conferamus. Longæ itaque Persarum naves Xerxem initio expeditionis secutas ab Herodoto narrantur 1207 (l. VII. 89. et 184.), quas onerariarum sequebantur 3000 [*ibid.* c. 97.], etsi Nepes Themist. c. 2. harum 2000 tantum memorat. Sed onerariarum infinitus numerus fractus est ad Magnesium litus (*ibid.* c. 191.). Classem autem auferunt deinde naves 120 ex Thracia profectæ (c. 185.): ex eadem vero ad Magnesium tempestate submersæ sunt 400 naves (c. 190.). Deinde a Græcis 15 captæ sunt ad sinum Pagæsum (c. 194.) iterumque 30 ad Artemisium (l. VIII. 11.). Atque eodem tempore ad Græcos transfugit Antidorus Lemnius cum sua navi solus. (quod postea patet ex eodem loco, coll. c. 82.) Nova autem tempestate orta, pars classis, quæ Euboeam sperare conabatur 200 navibus composita, omnis ad scopulos fracta est et fluctibus submersa (c. 7.): *ἀγγεῖα ἰλιθίστα, ἕξ τῶν Καρβάρων αὐτῶν ἐπιβόρατος τῶν Εὐβοίων πᾶντας ἰσῶν διαφθαρμένοι τῶν τῶν γαυμάτων χιμῶντες.* Eodemque fera tempepe Cilicis naves, quæ quot fuerint, non indicatur, a Græcis captæ sunt (*ibid.* c.

14.). Triduo post, nova pugna exorta, denuo multas naves Persarum amiserunt (o. 16.) et tandem in ipsa nocte, quae consiliotum ad Salamina praecessit, una navis, cujus praetor erat Panastius Tenius, Persarum aciem reliquit (ibid. c. 82.). Nisi igitur statuas, plures naves ad Xerxis classem accessisse, quam de quibus tradidit Herodotus, minor existet numerus eo, quem Aeschylus memoravit: etsi vel hac conjectura probata propter hunc numerum 1207 navium (eundem prorsus, cum Xerxes expeditionem susciperet, atque illam, cum pugnam committeret),

Initio expeditionis erant naves (Anotor Argumenti in Aeschyli Persas habet 1207 vel 1214.)	1207	
Accesserunt ex Thracia	120	
	<hr/>	1327
Perierunt tempestate ad Magnesium	400	
Captus a Graecis ad sinum Pagasaeum	15	
Artemisium	30	
Antidorus transfuga	1	
Submersas, quae Euboeam superabant	200	
Panastius transfuga	1	
	<hr/>	647
Supersunt igitur ante pugnam Salaminiam naves		<hr/> 680

Quo numero continentur etiam naves Cilicis aliisque in nova pugna ad Artemisium amissas, quae quot fuerint, Herodotus nos non docuit. AMERSFOORDT.

— 10. *τριημισίας — παρασκευασμένων*] Hic vulgo, florente Atheniensium republica, erat numerus triremium. Cf. Bergmannus ad Isocratis Areopagit. o. 1. Triremium copia etiam Aeschines glorificatur l. supr. all. ad p. 291. 16. Demosthenes ipse Phil. III. p. 121. 11. ed. Reisk. *καὶ τριήρεις, καὶ σωμάτων πλεῖδας, καὶ χρημάτων πλοῦτος, καὶ τῆς ἄλλης κατασκευῆς ἀφθονία, καὶ τὰλλα ὅς ἂν τις λοχίαι τὰς πύλας κείνη, ὡς ἑσπάρτα καὶ πλοῖα καὶ μάχῃ ἐστὶ τῶν τότε [ἰσὶ τῶν προγόνων] πολλῶν.* et p. 128. 17. *ἡμεῖς — πύλας μεγίστην ἔχοντες, ἀφορμὰς πλείστας, εἰς ἡμῶν κέλυστον.* IDEM.

— 11. [*τριήρεις*] Uncia inclusum servavit Bekkerus. Mallem deletam. SCHAEFFER.

— *ibid. μὲν*] Poto delendum et haec sic continuanda *ἀσπίτας: ἔστι κομιδὴ μὲν εἰ πᾶν μάκροτον νεμεῖον ἴδιον — ut prorsus ne si sit desideratissimus quidem habiturus sit pro re facili —.* Aliud valet *μὲν κομιδῆ.* Plutarchus t. I. p. 611. R. *ἔστι μὲν κομιδὴ μεταρχίαν εἶναι.* Interpres: ne solus omnino rerum poteretur. IDEM.

— 15. *ἀγα*] Cod. Bekk. *ἀγα* καὶ, quod non displicet. IDEM.

— 16. *ὃ ἐστὶ*] Malim *ἴ ἐστὶν.* IDEM.

— *ibid. εἰ κέρησι*] Probo quod dedit Reiskius ob codicum excellentiam aucto-

suspicio orietur turbata in Herodoto narrationis. Neque enim ex l. VIII. 66. colligas plures naves accessisse, etsi tum pedestrium copiarum multitudinem nova exercitus creverit. Igitur, nisi, quod nolim, aliquis mea negligentia hic omissus fuerit Herodoti locus, vix video, qui erroris culpa gravissimum historicis vacare possit, siquidem Aeschylus in re, cui ipse interfuit, omnem fidem haberi necesse est. Ad faciliorem autem conspectum in fine hujus animadversionis ad calculos dedeamus.

ritatem. IDEM.

— 17. *ἰπυλίστων*] Eadem voce utitur in eadem re Aelianus Var. Hist. VIII. 11. *ἔστω καὶ τοὺς ποταμοὺς ἰσχυρῶν ἰπυλίστωνται.* AMERSFOORDT.

— *ibid. ἀφθονία*] ἀφθονία Bekker. V. Etymol. M. c. 655. 21. et Sallier. ad Mær. p. 19., ad quem locum Piersonum miror talia parum curantem p. 20. Est haec inauris, ut digna philosopho, ita indigna grammatico. SCHAEFFER.

— [*ibid. καὶ*] Recte abest. multa simul. Xenophon Anab. V. 2. 1. *εἰ δὲ Κόλχην — πολλὰ ἔσαν ἀφθονία, multi una.* IDEM.

— antep. *ἡμῶν — ἀπούσεται*] Citant Harpocration p. 134. Gron. et Photius c. 237. hic quidem scriptura vitiosa. De Harpocratione v. Siebelia ad Philochori Fragm. p. 77. s. IDEM.

— antep. *ἀφορμῶν*] Facultates, quarum fiducia rem aggredi possimas: inde auspium pro pecunia. Vocem expliciit Bergmannus ad Isocratis Areopag. p. 119. AMERSFOORDT.

— *pen. ἐξαπορχίλια*] ἐξαπορχίλια Harpocration et Photius II. oc. qui quomodo hunc numerum hyperbolicum cum vero supra p. 288. pen. posito conciliaverint, lege apud ipsos. Sed tantum fuerit conciliandi laborem suscipere fortasse dabitur. Susceptor enim Demosthenem h. l. non dedisse nisi haec: *ἡμῶν δὲ τὸ τῆς χάρας τιμημα ὑπέρχον ἀφορμῶν ἀπούσεται, ὑπὲρ δὲ κ. τ. λ.* quibus explicandis alius videri interpres consensum verum, alius falsum. —

scripisse. Nimiram non de summis pecuniarum hio agit, sed de ἀφομαῖς ad bellum gerendum. Regi ἀφομαὶ sunt αἱ διακόσιαι καὶ χίλια κάμηλοι αἱ τὸ χροῖον ἀγοραῖαι, Atheniensibus τὸ τῆς χώρας τίμημα. Illa κέρην comparatur ἑπιλειποῖσιν, hæc δανάον. Neque absurda hæc comparatio videbitur, si cogitaveris rationem pecuniarum illorum temporum, quæ communitatibus, quas nostra ætas habet hoo in negotio perscriptionibus utens, prorsus carerent. Sic fieri poterat, ut rex, exhaustis quæ camelis veotæ exeroitum committantur pecuniis, inextricabilibus difficultatibus impediretur. SCHAEFER.

— ult. τοὺς ἑπιήκτας — ἀμυψύμωδα] Isocrates Orat. ad Phil. p. 184. Græcos ad bellum cum Persis excitans: ἡμεῖς οὐδ' ἔπιε δὲν καυῶς ἐπάθομεν ἀμύψωθαι τοῖς μὲν αὐτοῖς. AMERSFOORDT.

— ibid. αἱ Μαραθῶν] De Persis victis cæsisque hio dicitur: quod notandum. SCHAEFER.

— ibid. Μαραθῶν] Codd. Bekk. Μαραθῶν καὶ Ζαλαμῶν, victorias, ut puto, abundantia. Etsi enim talibus in formulis etiam Salaminiis fit mentio, ut in loco Aristophanico, de quo v. Ros. Ellips. p. 423. tames multo sæpius et tanquam solenniter Marathoniam pugna commemoratur: nimiram quia hujus victoriæ decus ad solos Athenienses, quorum auspiciis Platenses parebant, pertinuit. Nec licuit Comico aliam citare quam Salaminiam pugnam. IDEM.

P. 294. 1. ἴος δ' ἂν πρατῆμα] Demosthenes hoc non dixit καλακηντικῶς, sed quod speraret oves suos τοὺς ἑπιήκτας non minus strenue ἀμυψῶσθαι, quam αἱ Μαραθωνιάχαι hostes ἡμίπατα. Sic autem victoria satis certa videri poterat: τῷ γὰρ πρῶτῳ γὰρ θεῶς ἐλλαμυβάνη. IDEM.

— 2. ἐπιλειποῖσιν] Reotius ἐπιλειπῶν Bekker. V. p. 293. 17. IDEM.

— 3. ἑπικῶν] Milites Græci a barbaris conducti. Hoc enim Persis erat in more. Cf. Brisson de r. Pers. III. c. 59. Eodem pertinere videtur Isocratis locus Paneg. c. 37. τῶν τε μετὰ Τριβύζῳ στρατιωτικῶν καὶ τῷ περὶ τὸ χροῖον ἀγοραῖαι ἐν ταῦδε τῶν τόπων ἰδρῶσται: vocabula enim ταῦδε τῶν τόπων facile ad Græciam Europæam referri posse existimo, etai in diversa abest Morus ad eum l. Qui primi barbarorum mercenariam militiam susceperunt, infames hoc nomine, Cares fuerunt. Vid. Dancæus ad Demosth. de Pace p. 298. Hemsterhus. ad Aristoph. Pluti Argum. p. 7. — Quinam vero hæc imprimis etate inter ipsos Græcos abusus fuerint militum conductorum, ubique omni eximia indignatione queruntur plerique oratores. Cf. Bergmanns l. l. p. 84. Athenienses perpetua hujusmodi hominum caterva pri-

mam vai videntur in bello Corinthio. Vid. Harpocration in v. ἑπικῶν ἐν Κορίνθῳ et locus Aristophanis ibi laud. Sed jam antea multi etiam in reliqua Græcia vagabantur. Cf. Thucyd. l. 27. 35. ubi vid. Schol. Lacedæmoniorum in exeroitibus erant ἑπικῶν, quos idem Thucydides memorat II. 75. ubi Scholiastes habet: αἱ τῶν μισοφρόνων ἀρχόντων: ἕτιους γὰρ ἐκάλεσαν τοὺς μισοφρόνους. Sed iidem Lacedæmonii barbaros exime ἕτιους vel ἕτιους dicebant, Herodoto teste IX. 11. Porro αἱ ἕτιαι conductitii milites, etiam ἑπιτωμαῖαι dicebantur. Diversa aliquantum ratione Herodes Orat. v. Πολυτίας Orat. Gr. vol. VIII. p. 36. externum bellum contra patriæ hostes susceptum ἑπικῶν ἐπίδαμον dicit, oppositio πωλεῖμα πωλετικῶν s. στάσιαι. — ἑπικῶν ita dicitur, omisso per ellipsis σύστημα, ut sæpe etiam ναυτικῶν. Hoc occurrit ex. gr. apud Thucyd. I. 99. III. 16. — I. 4. est Μῆνας — τὸ τε ληστικῶν — καθῆμα ἐκ τῆς θαλάσσης. ad q. l. Schol. λ. τὸ σύστημα, ἕτοις τῶν ληστῶν ληστραδῶν δὲ τὸ πῆμα. AMERSFOORDT.

— 5. ἐπὶ μὲν Ἀδρυανῶν καὶ Ὀρρόντων] Reikius in Ind. Hist. p. 586. "Dubium est," inquit, "Orrhontes barbarie sit regis nomen, an suvii, Syriam pervagantis." Orrhontes vero non fuit rex barbarus, sed præfocatus Mysiæ, qui cum aliis satrapis et Taobo, Ægypti rege, ab Artaxerxe defecit Olymp. CIV. a. 3. Res ejus refert Diodorus Sic. XV. 90. sq. ubi videntur Wesseling. Regis expeditio in Ægyptum ab eodem narratur ibid. c. 92. sq. in qua opera Græcorum mercede conductorum suos suisse Persas Cora. Nepos docet in Datame c. 8. § 2. Orrhontes autem Diodori l. c. diversus videtur ab alio ejusdem nominis Persæ, regis genero, cujus mentio est ap. eundem l. XV. 2. Neque facit quicquam discriminis, quod in Demosthenis exemplaribus hoc nomen scriptum sit duplici litera Rho, apud Diodorum autem simpliciter. IDEM.

— 9. τῆς ὑπερχείως πνίας] Herodotus VII. 103. τῇ Ἑλλάδι πνίας μὲν αἰεὶ αὐτῶν σύτροφός ἐστι. SCHAEFER.

— ibid. ἐπὶ δὲ τῶν [ἀλλῶν] Ἑλλάδα κ. τ. λ.] Satis probabilis Demosthenis opinio: ἐπὶ γὰρ ἀπαμύβῃ ἐκ πωλετικῶν τοῦ βαρβαρικῶ ἕτοις τὸ Ἑλληνικῶ Herodot. I. 60. Alexandri victoriæ demum perviciorum, ut ambo coalescerent. IDEM.

— ibid. ἀλλῶν] Recto delevit Bekker. IDEM.

— 10. πῶ γὰρ αὐτοῖς τρέφεσται κ. τ. λ.] Locum hunc imitatur Gorgias Apol. Palamedis Orat. Gr. VIII. p. 112. (quem legit Alcidas, qui scripsit Palamedis Accusationem de Proditione, quem eodem vol. exstat, ut patet collatis p. 74. sqq. et p. 115. sqq.): πῶ γὰρ τρέφεσται μ'

ἔχρη; πότερον εἰς τὴν Ἑλλάδα et quae seq. Sed etiam Demosthenes sua hausisse videtur ex Euripidis Medea v. 502. τῶν καὶ κρήνηται; πότερα πρὸς πατρίδος ἔθνος, οἷς σοὶ σφροδίσου καὶ πάτραν ἀφιέμενον; ἢ πρὸς ταλαίνας Πελαγονίας; quos versus Latini verterunt poetae laudati a Longinio. Quae hunc locum excipiunt, item a multis expressa sunt, at ab eodem Gorgia l. o. Nostro praeiverat Isocrates Platano. p. 524. τίνας εἰς τοῦτο ἐνοίας ἕκουσι, ἕστι βούλησθαι μετὰ τῶν καταδουλωμένων τὴν Ἑλλάδα εἶναι μᾶλλον ἢ μετ' ἡμῶν τῶν ὑπὲρ τῆς ταυτῆς ἐλευθερίας ἀγωνιζομένων. AMERFORDT. Demosthenem sua hausisse ex Euripidis Medea eocui probabile fieri possit? SCHAEPER.

— 14. δυστυχῆς] Ultima hujus notae (sc. Wolfianae) non intelligo. δυστυχῆς eodem sensu usurpatam mox recurrit p. 295. 5. IDEM.

— 17. Ἑλλησιδῶν] Recte Ἑλλήνων Bekker. IDEM.

— 18. Quam Particula Bekkerus jure delevit. Quisquam Wolfius vere monet, hoc dici ἰσοδυναμῶς. Satis nota orationis figura, qua καταφωτισῶς enuntiatur, quod ἰσοδυναμῶς intelligendum est. IDEM.

— ibid. ἐπιθεῖν γε] Attende vim particulae. ἰδο, quippe tam imbelli. IDEM.

— 19. ἀλλὰ μάλιστα μὲν — τὴν ἀρχὴν] Ordo est: ἀλλὰ βούληται μὲν μάλ. ἀρχὴν π., εἰ δὲ μὴ γε [ἴσταντι ἰσὶ πάτρων ἀρχῶν], τὴν ἰσχυρ. δούλων ταυτῶν ἦν. In eandem fere sententiam Xerxes verba fecit inter Persarum proceres ad Herodot. l. VII. 8. §. 3. et ejus somnium interpretati sunt magi ibid. c. 19. Isocrates etiam Paeon. c. 37. τυγαρεῖν τὰ μὲν ἔχον [ἰ βασιλεῦς], τὰ δὲ μάλιστα, τοῦ δ' ἐπιβουλεύει, ἀκαίως ἀπέκταν ἡμῶν κατασφραγισμένους. Idemque Rhetor Philippo Macedoni suadet in Orat. ad eum scripta p. 182. καὶ μάλιστα μὲν πικραδῆς ἔστι τὴν βασιλείαν [τὴν Περσῶν] ἰλιθὺν, εἰ δὲ μὴ, χρεῖαν ἔστι πλοσσοῦν ἀφορίσασθαι. Eandem voluntatem Lacedaemoniorum propriam fuisse, idem aspius illis approbat, ut in Panath. p. 437. 469. quae loca supra laudavimus ad p. 181. 13. Ex priore sua hic verba commodasse videtur Demosthenes. Athenarum urbem, eodem Isocrate teste Areop. c. 27. peregrini judicabant ἄξιαν εἶναι μὴ μόνον τῶν Ἑλλήνων ἀρχῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων. ad quem locum adduxit alium huic prorsus similem ex Orat. de Permut. edit. Orell. p. 108. Bergmannus. Verum idem Atheniensibus consillum nonnullam in vituperium objectum est. Vid. Thueyd. l. 125. f. Laudandum esse hujusmodi exoellentiae studium, sed in rebus banestis, Isocrates monuit Panathen. p. 488. et Demosth. Serm. Anat. p. 1416. 24. ed. Reisk. ἡγοῦ κρείσσιον μὲν εἶναι τὸ κρείσσιον ἐν ἀπασι. Formulam μάλιστα

μὲν —, εἰ δὲ μὴ, usurpavit etiam Orator Exord. LVII. p. 1456. l. sed pro εἰ δὲ μὴ dixit εἰ ἔρα τοῦτ' ἄλλο ἢ συμβαίον Exord. XXXVI. p. 1442. 13. Habet eam etiam Thucydides I. 35. ἀλλὰ μάλιστα μὲν, εἰ δύνασθαι, μάλιστα ἄλλο ἢν κατῆσθαι ταῦς: εἰ δὲ μὴ, κ. τ. λ. et c. 40. κατὰ τοὺς δικαίους γ' ἰστί μ. μ. ἰσοπῶδες στίνας ἀμοφοτήτους, εἰ δὲ μὴ, τοῦσπιον κατὰ τοῦσπιον μετ' ἡμῶν εἶναι. III. 38. καὶ μάλιστα μ. ὅστος εἰπῶν ἰσαστος βουλόμενος δύνασθαι, εἰ δὲ μὴ, —. Ita et IV. 105. f. Isocrat. Panath. p. 488. μ. μ. αἰτὸς τυχαῖος —, εἰ δὲ μὴ, τοῖς εἰσαστότατος. Illustravit hanc locutionem Perizonius ad Aelianum V. H. XIII. c. 45. AMERFORDT.

— 20. εἰ δὲ μὴ γε, τὴν ἰσχυρῆσταν] εἰ δὲ μὴ, τῶν γε ἰσχυρῆσταν genuinum. Vulgatum vereror non sapiat Graecitatem Helenistarum. SCHAEPER.

— 21. τῶσπι] porro. IDEM.

— 23. ἰστί μὲν χυλαπῆς — ἐπὶ τῶσπι λόγος] Communis erat haec etate Thebanorum invidia omnibus Graecis: sed singularis, etiam odii causam eo inter et Athenienses intercesserat. Praeter memoriam enim veteris istius suffragii, quo in Amphictyonum concilio post suam Peloponnesiaci belli Athenas excoiscendas esse suaserat, (cf. Isocrat. Platano. p. 520. atque alia loca laudata a Bergmanno ad Isocratis Areop. c. 3. quibus adde Demosthen. de F. L. p. 361. 25. ed. Reisk.) alia eorum gravis erat haec etate offensio, siquidem et oestros Boeotios et ipsos Athenienses aspius vexabant, hisque urbes et agros eripiebant, superbia elati propter victorias de Spartanis reportatas. Isocrates de Pace p. 315. de Thebanis loquitur: τῶς σπυριώσους ἀδικῶσιν, Boeotios nempe, uti liquet ex seqq. et Platano. p. 512. Θεβαίους τοῖς ἑσπυρτι τῶν χρεῖων δυσματῶς πρὸς τὴν πόλιν ἡμῶν διασπυριώσους. Orat. ad Philipp. p. 159. τῶν δὲ ἡμετέρων πόλιν μέρος τι τῆς χρέας ἀπαστόσους. Demosth. p. Cor. p. 231. 2. ἡμῶς ὅστος δίκαιοσπι, ἕστι — Θεβαίους ἰσπῶν ἀν ἰσπυρῆσπι κατῶσπι, οἷα ἀλόγους οὐδ' ἀδίκους αὐτῶς ἐργάζεσπι οἷς γὰρ ἐπυρχυκῶσπι ἐν Ἀσπυρτι, οὐ μιστρῶς ἐκέρχουσπι. cum quo loco alia conveniunt Isocratis: Or. ad Philipp. p. 159. καλλῶσπι γὰρ μέγιστον κατῶσπι καὶ μιστρῶσπι ἔστιν ἐξ αὐτῶς λαβόσπι διὰ τὸ μὴ καλῶς χρεῖσασθαι ταῖς ἐπυρχυκῶσπι οὐδὲν ἔλλυον κρείσσιον τῶν ἰσπυρῆσπι ἰσπυρῆσπι. Archid. p. 212. ταῖς ἐπυρχυκῶσπι μὴ μιστρῶς φέσπι ἰσπυρχυκῶσπι. et Justinus VIII. 1. §. 4. "Thebani — qui cum eorum potirentur, secundam fortunam imbecillo animo forentes ext." Odium Atheniensium in Thebanos producit etiam Demosthenis loca: p. Cor. p. 237. 16. ubi meminit τῆς τῶσ' ἰσπυρῆσπι ἀπυρχυκῶσπι πρὸς τοῖς Θεβαίους. idemque Olynth. l. p. 16. 20. dixit: μὴ ἄλλο σπυρῶ ἰσπῶν ἦ, καὶ

συναβαλῶσιν ἱεράμους [cum Philippo in Atticam], et de F. L. p. 375. 6. [Philippus] ἴση τὴν Θεβαίων ὄρεσιν ἡμῶν καταλίωσιν. Accedit, quod hoc ipso tempore jam flagrabat bellum istud sacrum, cujus ut principii auctores ita et accerrimi vindices Thebani fuerunt. Cf. supra dicta in Introduct. p. 719. AMERSFOORDT.

P. 295. 3. τὰς προτίρας — ἀμαρτίας] Hic quidem loci dubium non est, quin respexerit Orator ad proditorem Thebanorum in bello gesto cum Xerxe. Ejus etiam meminit Phil. II. p. 68. 21. ed. Reisk. τὴν δὲ Ἐλλάδα καὶ Ἀργεῖον προτιράσας, τοὺς δὲ συνπρατεύσαντας τῷ βαρβάρῳ, τοὺς δ' εἰς ἰστανιώθιντας. Hos etiam Isocrates nuncupat Plat. p. 530. τοὺς μὲν δουλείαν τοὺς βαρβάρους ἐξίσταντας, et paullo post τοὺς τῶν Ἑλλήνων προτίρας. Ibid. p. 519. I. dicuntur τὸ καλαῖον ἀπέσας τῆς Ἑλλάδος προτίρας καταστάντις. Fusus est Herodotus libr. VII. VIII. passim in enarranda hac Thebanorum prodicione, quæ prolixitas non minima videtur existisse causa, cur ei tam infensus fuerit Plutarchus. Vid. ejus libellas de Herodoti maligna. Apud Justinum vero l. XI. c. 3. §. 9. Alexandro M. in bello cum Thebanis urbis exodium sui socii eadem de causa susserunt, “studia in Persas non præsentia tantum, verum et vetera adversus Græciæ libertatem isorepantes.” Quodam ad injurias universæ Græciæ a Thebanis illatas Plutarum exodium minus accensebant Athenienses, certe ad suas privatas reforebant, de quo vid. Thucyd. III. 58 — 68. Isocrat. Panath. p. 244. Demosth. c. Næser. p. 1371. sqq. Hæc pertinens etiam opes antiquitas latæ Fisistrato, ut tyrannidem recuperaret, quem pecunia sublevarant, cæsterosque Græcos ἐπιγεβάλλοντο τῇ δίῃσι τῶν χρημάτων. Herodot. I. 61. Thebanorum in Græcos peccata reconserunt auctores, quos junctos edidit Reiskius in Oratt. Gr. vol. VIII. Lezbonax Orat. de bello Thebano, ad quam v. Reisk. idem Orat. Protr. p. 24. Herodes w. Παλιτίας p. 43. IDEM.

— 4. ἀπολίωσιν] Indicativum Bekkerus recte restituit. Xenophon Hellen. VII. 5. 18. λογίζομαι, ἔτι — πάντα ταῦτα ἀπολίωσιν. ad q. l. Morus in Addend. “Sic Demosthenis ἐπὶ συμμαχ. dixit τὰς προτίρας ἀπολίωσιν ἀμαρτίας, corrigere supra olim contractam: ubi varis lectiones, ἀπολίωσιν et διαλίωσιν, ortæ sunt vel ex emendatione, vel ex interpretatione; sed Xenophontis locus lectionem ἀπολίωσιν firmat.” ἀπολίωσιν, quod fugit Morum, est Wolfii conjectura, non scriptura Codicis. Wolfium autem, ut mallet sic scribi, videtur movisse locus p. 99. 2. SCHÆFER.

— 8. ἡγῶμαι τῶν — πρὸς ἀπαντας] Distinctio minor, quam Reiskius vocabulo

ἔνας præposuit, in suam locum, h. e. post ὄρας, restituitur. Ordo est: ἡγῶμαι τῶν ἢ τῶν κατὰ τὴν ἐξῆς τοῦ δικαίου [Albeniensium romp. et qui cum ea contra Persas dimicaturi sunt] καὶ τοὺς μὲν αὐτῆς ὄρας ἰσοῦσαι κρείττους τῶν προτιρῶν καὶ πρὸς ἀπαντας τοῦ βαρβάρου [pares futuros omnibus illis, qui cum barbaro facturi sint]. De hoc usa præpositionis πρὸς vid. Reiskii Index p. 437. τῆς proprie significat ordinem, quo miles ab imperatore collocatur, ut eleganter nos docet Demosthenes de Rhod. libert. p. 200. 14. ed. Reisk. ἔχρην γὰρ — τὴν αὐτὴν ἔχον δίκαιον ἡμᾶς πρὸς τῆς ἐν τῇ κολύβῃ τάξῃ, ὅπου πρὸς τῆς ἐν τῇ στρατιᾷ [τάξῃ] ἔχρη. τίς δὲ ἔστιν αὐτῆ; ἡμῶς τὴν ἀπέσασιν τὴν ἐπὶ τοῦ στρατεύου τῆς ταχθῆσιν ἔτιμω εὐθεῖα προτίρας εἶναι. et ab Æliano V. H. III. 14. usurpatur pro militis statione in mœnibus urbis obsessæ. Sed sæpe in impropria notione occurrit, metaphora Atticis scriptoribus imprimis frequentis et acceptæ, pro proposito, quod quis sequitur, item pro conditione et fortuna, in qua collocatus est. Hæc referri potest major pars locorum, quos Reisk. in Ind. attulit, quibus addantur Aristog. I. p. 771. 8. §. 8. ἔπειτα ἡμῶν καταγέου τάξῃ ἔχον. c. Phœnipp. p. 1045. μεταλλάξῃ τῆς τοῦ λιτωρῶν τῆς τάξῃ. Epist. I. p. 1466. 4. χαλεπώτερον τάξῃ ἔχον, τὸ συμβαλλῶσιν. Isocrates Archid. p. 232. τὴν ἰδίαν τάξῃ τῷ Σίω διαφορέτων. et p. 232. Λαοδαμονίους ἀδουρτῶν μὲν ἐπιπέδῃ αὐτῶν [τῶν Λαοδαμονίων] ἐκλιπῶσιν τὴν τάξῃ, εἰς ἐν οὐ κωλύεις καταστῶσιν αὐτῆν. Panath. autem p. 414. memorat homines ἡμῶν τῆς τῆς τῆς εὐφροσύνης. Æschines c. Timaroch. p. 73. ἴνα ἡμῶς — καταπληθῆσιν εἰς τὴν προτίωσιν τῆς τῆς τῆς: que ad verbum fere repetantur p. 75. Translata etiam significatione occurrunt verba cognata et derivata: uti ipsum τῶν τῶν Demosth. Or. Fœnobr. p. 1392. 11. loco a Reiskio in Ind. relato, cum hoc nostro maxime conveniente, et c. Theocrin. p. 1326. 28. φρονὶ ἐπὶ τῇ κολύβῃ τετάχθαι τοὺς τὰ παρῶν γεφῶνας. Æschin. de F. L. p. 91. f. ἐν ἀπασί δι τούτων ἢ τῆς τῆς [in his nempe, qui legationem ad Philippum perfide obierant, quorum nomina præcedunt]. Isocrat. Arcep. c. 18. juvenes Athenienses ἐν τοῖς ἰστανιώμασι ἡμῶν, ἐν εἰς ἐπὶ χυθῶν. Thucyd. II. 65. ἀρραγῶν — μὲν μὲν τῷ δραστηρίῳ τεταγμένῳ. III. 86. ἀπὸ καὶ πρὸς τὴν τῶν Λαοδαμονίων — ἐπιμαχίαν ἰστανιώσιν. Æliano. V. H. III. 18. ἡμῶς αὐτοῖς τετάχθαι. Ita et συντίωσιν Isocrat. Arcep. c. 2. συντίωσιν καὶ συναλωθεῖ τῆς μὲν πλοῦτος — ἀπασ, π. τ. λ. quem l. Bergmannus p. 72. aliter distinctit, cui tamen vix assentior. Æschin. de F. L. p. 115. ἀποτάμῃσι δὲ εἰ συστῶν γῆναι βίτης. et ibid. p. 96. συντάμῃσι

πρὸς ἡμᾶς ἀβύτου, de hoc ordine dicendi inter nos convenit, hunc inter nos dicendi ordinem constituitimus. Ita et ἀντιτάτων. Thucyd. III. 83. τὸ δὲ ἀντιτάτῃσθαι ἀλλήλους τῇ γνώμῃ ἀπίστως. Alias formulas cum hoc, ἢ τάξι, permutatas, ut sunt ἢ μολοῖ, ἢ ἀλογ, v. c. ἢ καρὸς ἀλογ, h. e. ἢ δούλου τάξι, recensuit Hemsterhusius ad Aristophan. Pluti Argum. p. 7. Eodem etiam sensu occurrit aliae locutiones, ut Isocr. Plataic. p. 323. τὸ δὲ καίσιον ἔχοντες σύμμαχοι. et paullo post: μετὰ τοῦ διου καίσιον ποιούμενος τοῖς κινδύνοις. Xsobines c. Timaroh. p. 75. init. οὐκ οὐκ μὴ παταλιπὸν ἢ εἰλου συμμαχίαν αὐτομολοῖσθε εἰς τὰς τῶν ἰλαυθέρων διατριβὰς. AMERSFOORDT. Eravit Reiskius et partioipium ἔντας ab antecedentibus interpungendo avulsam sequentibus jungens et de vetere Thebanorum proditione cogitans. τῶς προδότης enim dicens Orator intelligit Thebanos nunc viventes, si forte partes barbarorum sequantur: quod tamen negat futurum esse. Bekkerus haec omnia, ἠγῶμαι — ἀπαντας, recte continuat ἀσπίκτως. SCHAEFFER.

— 10. πρὸς ἀπαντας] Malim πρὸς ἀπαντα. Sic p. 960. 1. ed. Reisk. οὐ πολλὰ βελτίον ἢν καὶ ἡμεῖσι φρονεῖν πρὸς ἀπαντα, quod Reiskius recte interpretatur ἢ ἀπανσι, totus in omnibus. IDEM.

— 11. τῶς] ἔως praefero. V. not. ad p. 24. 4. ed. Reisk. Parum me movet, quod legitur in Anecd. Bekk. p. 309. 23. τῶς: — σημαίνω καὶ τὸ ἔως. IDEM.

— ibid. τῶς μὴ ἰκάνω κ. τ. λ.] Hinc etiam v. 21. ἔχθρῶν συμφέροντα Persam vocat: atque haec communis est Oratoribus Graecis sententia. Isocrates Paneg. c. 41. τίς ἢ τῶν πολυμοσῶντων αὐτοῖς [τοῖς Περσῶν] οὐκ εὐδαμονόστας ἀπέθδον, ἢ κ. τ. λ. c. 2. ὅσα μὴν διδάσκουσι, ἕς χρὴ διαλυσαμίνοος τὰς πρὸς ἡμᾶς αὐτοῖς ἔχθρας ἐπὶ τὸν βίβλασιν τραπίσθαι, καὶ διεξίχουσαι — τὰς ἀφελίας τὰς ἐκ τῆς στρατίας τῆς ἐκ ἰκάνων ἰσχυρίας, ἀληθῆ μὴν λέγουσι, κ. τ. λ. In eadem Oratione commoda recenset, quae ex bello cum Persis expectanda sint. Hæc etiam causa erat, cur idem Orator gloriaretur, se fuisse principem τῶν παρακαλοῦντων τοῖς Ἕλλησις ἐπὶ — τὴν στρατίαν τὴν ἐπὶ τοῖς βαρβάρους, Panath. p. 407. quibus verbis assentitur Ælianus V. H. XIII. 11. AMERSFOORDT.

— 18. ὅς ἂν εἰδὴ καταρῶμενος κ. τ. λ.] Hæc de bello Peloponnesiaco videntur intelligenda. WOLF. Non solis Graecis tanta malorum seges his temporibus orta est, verum item Persis. Herodotus in reliquis cum Demosthenes consentiens l. VI. 98. ἐπὶ Δαρείου καὶ Σέρξου καὶ Ἀρτοξίξου, πρὶν ταυτίων ἰσχυρῶς γενέσθαι, ἔγενετο πάλαι κατὰ τῇ Ἑλλάδι, ἢ ἐπὶ ἰμοῖσι ἄλλας γενεὰς τὰς πρὸ Δαρείου γενεάστας, τὰ μὴν ἀπὸ

τῶν Περσῶν αὐτῇ γενεάστας, τὰ δὲ ἀπὸ αὐτίων τῶν κορυφαίων πρὸς τῆς ἀρχῆς πολυμοσῶντων. Similium calamitatum auctores Isocrates Panath. p. 431. scripsit fuisse harmostas Lacedaemoniorum, qui Graecos εἰς τοσαύτας καὶ τοσαύτας συμφορὰς ἠθάλασθαι, ὅσας εὐδὲς πῶποτε αὐτοῖς γένησθαι κροσθῆκασι. Ibid. p. 471. de Persia, qui ad Marathonem certaverant, dicit: πλείοσι κακῶσι καὶ μείζονσι συμφορῶσι περιπεσόντες ἢν ἠλπίσαν τῶν πάλιν ἡμῶν ποιέσθαι. Isocrates Artop. 20. παρὰ δὲ τῶν [Περσῶν] ἔκων ταλαιούτων εὐλαφότες, ἔστι ἀγαπῶν ἰκάνουσι, εἰ μὴδὲν ἔτι κακὸν πάσχομεν. AMERSFOORDT.

— 20. φῶλον — ἔχθρῶν] Ministri haud prorsus dissimiles domini sui erant. De satrapis Isocrates Paneg. c. 41. πρὸς μὲν τοῖς φῶλοις ἀπίστως, πρὸς δὲ τοῖς ἔχθρῶσι ἀπίστωσ ἔχοντες. et deinceps: τῶν μὴν συμμάχων καταφρονεῖστας, τοῖς δὲ πολυμοῖσι θεραπέουστας. Cæterum hunc locum in exemplum μεταβολῆς τῶν πτώσεων citavit Hermogenes de Invent. l. IV. p. 179. [edit. Gasp. Laurentii p. 193.] laudatus jam a Reiskio ad v. 21. IDEM.

— 22. ἡμῶν αὐτῶν] Malim αὐτῶν ἡμῶν αὐτῶν cum Aug. primo. SCHAEFFER.

— 25. ἡμᾶς — ἔσται] Immo nos — offeramus. IDEM. Cf. Reiskii notam.

— ibid. τούτῃ] τούτων Aug. secundus. Longe diversa causa illius scripturae (sc. ad Reiskius dabat). V. Bastii Commentat. Palaeogr. p. 778. IDEM.

— antep. φιλάττωσθαί φημι διὴν, μὴ —] Orat. de Pace p. 61. ed. Reisk. καὶ τὶ φιλάττωσθαί φημι διὴν ἡμᾶς; ὅσως μὴ κοινὴν ἀφελίαν καὶ κοινὴν ἔχθραμα εὐ μείλλων πόλεμος πρὸς ἀπαντας λάβη. AMERSFOORDT.

F. 296. 1. πρῶττου] Verum πρῶττων. SCHAEFFER.

— 3. ἔξελύξουσι] palam faciat. IDEM.

— 10. ὅσως ἰκάνω καλῶν] Phil. IV. p. 144. v. ult. ed. Reisk. βασιλεῖς δὲ καθ' αὐτὸν μὴν ἀπανσι [Ἕλλησι] ἀπιστως ἢν. et legati Lacedaemoniorum apud Herodotum VIII. 142. βαρβάρουσι ἰσπὶ οὔτε πιστὴν οὔτε ἀληθῆς εἰδῆν. AMERSFOORDT.

— 11. ἰκάνω] αὐτῶν non displicet. SCHAEFFER.

— 12. εὐχέσθαι δὲ πᾶσι τοῖς θεοῖς] Frequentes sunt in veterum scriptis preces et obtestations per deos. Ita Graecis continue in ore sunt formulae, πρὸς τῶν θεῶν, πρὸς Διὸς καὶ τῶν θεῶν: Latinis, per deos immortales, alioque his similes. Neque vero deest exemplorum copia, in quibus diserta omnium deorum mentio est. Cf. Orat. p. Cor. init. πρῶτον μὲν, ὃ δὲ ἄθ., τοῖς θεοῖς εὐχόμεσι πᾶσι καὶ πάσαις. ad q. l. vid. Taylorus et Reiskius. Quae verba item prostant Epist. I. init. p. 1462. et ap. Æschin. c. Timarch. p. 59. f. In Demosthenis Philipp. II. p. 74. 25. legitur:

ἃ θεῶν καὶ πάντες θεοί. p. Cor. p. 332. 18. μὴ δὲτ', ἃ πάντες θεοί, μηδὲς τοῦθ' ἰμῶν ἐπινοήσαν. Herodot. VIII. 64. Graeci ad Salaminem εὐχόμενοι πᾶσι τοῖσι θεοῖσι αὐτοῦ ἐκ Σαλαμῖνος Αἰαντὰ τε καὶ Τελαμῶνα διεμαίοντο. quibus verbis non diversa significauerat ab iis, quo paulo ante brevis expressa praecesserat ibid. εὐχασθαι τοῖσι θεοῖσι. Namque, etsi mentio non semper fiat omnium deorum, illi tamen saepe omnes significauerat. Jabet etiam μαρτυρία quae legitur in Orat. o. Moacrat. p. 1072. 23. θεῶς Ὀλυμπίους καὶ Ὀλυμπίους πάντας καὶ πάσας μεσοειδούσας. Demosth. Ep. I. f. p. 1466. 27. τὸν Δία τὸν Διόσκουρον καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς ἡγεμόνας ποσειδάμονα καὶ παρκαλιθοντες, καὶ πατὰ τῶν νικητηρίων ἔκαστον αὐτοῖς εὐχόμενον. Prolixius Aeschylus Agamemni. 88. sqq. πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυπέμων, ὑπὸ πάνσι χροῖσιν, τῶν τ' αἰεταίων, τῶν τ' ἀγοραίων, βασιλῆα δάκρυσι φλόγοισι. quem locum vindicavit Fr. Christ. Petersen in Notis ad hanc Tragediam insertis Miscellaneis Hafniensibus vol. II. 1817. Frequenter etiam ita loquitur Ovidius. Metam. VI. 62. "Dique o communiter omnes, Dixerat, (ignarus non omnes esse rogandos) Parcite." Cum quo loco convenit alius Trist. III. 1. 77. "Di precor, atque adeo (neque enim mihi turba roganda est), Cæsar, ades voto, maxime Dive, meo!" Apud eundem Halcyone pro Ceyoe marito Metam. XI. 577. "Omnibus illa quidem superis pia tura ferebat: Ante tamen cunctos Junonis templa colebat." Et Athenienses ope Thesei a turpi tributo Minoi pendendo liberati "bellatrixque Minervam Cum Jove disque vocant aliiis." Ita et Cneus sacra faciente ibid. v. 276. "Coepit ab agricolis superos pervenit ad omnes Invidiosus honos." Neque aliter in execrationibus et juramentis. Demosth. Aristocr. p. 622. 22. ἰμῶν τοὺς θεοὺς ἅπαντας. et Zenoth. p. 890. 24. o. Conon. p. 1269. 7. καὶ τῶν ἰμῶν τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θεὰς ἅπαντας καὶ σήσας. Aristog. I. p. 773. 18. μὴ τὸν Δία καὶ πάντας τοὺς θεοὺς. et similiter p. 790. 4. Ego. ad V. Laorit. p. 937. 21. μὴ τὸν Δία τὸν ἄνακτα καὶ τοὺς θεοὺς πάντας. p. Phorm. in f. p. 963. ἢ τὸν Δ. καὶ τ. θ. 2π. o. Phoenipp. p. 1042. 22. ἢ τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θεὰς. ibid. p. 1044. 4. πρὸς τῶν θεῶν καὶ δαίμονων. Aeschin. c. Timarch. p. 44. mod. εἰπάρτι μοι πρὸς τοῦ διός καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Demosth. Ep. V. p. 1490. 2. διομαι ἴσθω πρὸς διός ἔστιν καὶ π. τ. θ. Elianus V. H. l. II. c. 9. ἃ Παλιὰς Ἀθηνῶν, καὶ Ἑλευθέρου Ζεὺς, καὶ οἱ Ἕλληνας θεοὶ πάντες. I. XII. c. 1. ἀποφωτισσάσθαι δὲ τοὺς πάντας ἑκάστῃ Ἑλληνίους καὶ Ἑλευθερίους τοὺς αὐτοῖς. Ita etiam Cicero p. Lege Manil. c. ult. "Testorque omnes deos et eos maxime, quæ huic loco temploque praesident." Di-

ligenter omnium deorum catalogum persequitur Chærea Terentianus Hecontout. IV. 6. 6. "Ut to quidem omnes di, deæ, quantum est, Syre, Cum tuo isto invento omque incepto perdaint." Phorm. IV. 4. 6. "Ut te quidem omnes di, deæ, superi, inferi, Malis exemplis perdant." Quæ loca citantur a Bentleio ad Ran. II. 3. 11. Vid. et Phorm. V. 8. 83. et V. 1. 83. item Andr. IV. 2. 12. Ovidius etiam Trist. II. 53. ad Augustum: "Per mare, per terras, per tertia numina juro, Per te, persequentem conspiciamque deum." ubi tertia numina recte interpretatus est Harlesius *cælestia*, quæ explicatio probari potest ex v. 426. "Explicit at causas tripidi Lucretii ignis, Casuramque vexplex vaticinator opus." Locus Lucretii, quem significat Ovidius, legitur de Rer. Nat. I. V. 93. "Principio maris ac terras caelumque tuere. Horum naturam triplicem, tris corpora, Memmi, Tris species tam dissimiles, tris talia texta Una dies dabit exitio." AMERSFOORDT. Satis sit meminisse formulæ Homericæ: Κίχληντῃ μόν, πάντες τε θεοὶ πάρα τε θάναται. SCHAEFER.

— ibid. εὐχόμενος δὲ — αὐτοῦ] Dictio et plena nec dura est. V. not. sequ. Recte vertit Reiskius in Ind. Graecitat. IDEM. — 13. ἕως πρὸς τοὺς προγόνους αὐτοῦ] Hoc quoque referendum inter exempla attractionis, recteque post ἰαῖνον Bekkerus hypostigmen delevit. Quod si Orator uti nolisset attractione, scripsisset sic: ἕως πρὸς τοὺς προγόνους αὐτοῦ scilicet ἴλαθεν. Res non invidiosa fortasse in causa fuit, our Reiskio structura hujus loci minus probaretur. IDEM.

— 17. ἦ] ἢ præstat. Dici vix potest, quantopere Graeci scriptores schemata hoc syntacticum dilexerint: ut, ubiæque libri variant, præferri oporteat. IDEM.

— ibid. πρὸς τούτων] πρὸ τοῦ vide ne verum sit. IDEM.

— 18. οἰδεμῆς — ὑπεραίρωσας] Causam oroscantis fortitudinis bellicæ Atheniensiū et ἃ ἰσχυροῦς tribuit Herodotus V. 78. Ἀθηναῖοι τυραννέμενοι μὴ οὐδὲμῶν τῶν σφῆας περιουσιῶν ἴσαν τὰ πόλεμια κρείωνος, ἀπαλλαχθῆντες δὲ τυραννῶν μακροῦ πρῶτον ἰσχυροῦ. et jam initio Persici belli, eodem teste c. 117. αὐτῆ — ἡ σφῆας τῶν λωπίων ἰδύστωνος μίγιστος. Cf. et Isocratis Areopag. c. 3. ibique Bergmannus, ibid. c. 5. et alibi. AMERSFOORDT.

— 19. ὑπεραίρωσας] Fallitur Wolfen. Saltem conjecisset ὑπερῆς. Sed unius probandum participium, quod est imperfecti temporis. SCHAEFER.

— 20. ἰκασιῶν — διαλακτώ] Vaticinari videtur Demosthenes ea, quæ brevi post acciderant. Quam primum enim in Graecia quocumque tandem ratione pax re-

stituta est, Persarum regnum aggredi motu non sunt Philippus et Alexander. Plene sunt Isocratis Orationes adhortationum, ut, compositis intestinis dissidiis, Græci arma in barbaros convertant: imprimis ejus Orat. ad Philippum, quem, nec immerito, duocem hinc bello imprimis idoneum censebat. Cf. p. 146. f. 147. 155. ed. Reisk. et alibi. Laedæmoniiis quidem, quorum vires magis etiam quam cæterorum fractæ erant, tali pacificatore valde opus esse idem testatur l. c. p. 158. καίτοι πῶς οὐ χρὴ νομίζην τοὺς αὐτὰς διακυμάνους ἀρμάνους ἀν' ἰδίῳ ἱπιστατοῦντα τῆς εὐχῆς ἀξίονων ἄνδρα καὶ δυνάμειον διαλύσαι τοὺς ἱπιστάτας αὐτοῦς πολέμους: atque similiter postea de Thebanis verba facit, itemque de Argivis et Atheniensibus, populis Græciæ principibus. De Thebanis hæc ait: εἰς τοῦτο δὲ τὰ πρᾶγμα τὰ αὐτῶν περιόπισται, ὥστε — νῦν ἐν σοὶ τὰς ἑλπίδας ἔχεισι τῆς αὐτῶν σωτηρίας ὥστ' ὄμμαί καὶ τοῦτους ταχέως ποιοῦσι ἔτι ἂν σὺ κελύξῃς. Eodem spectant ejus tres priores Epistolæ. Et in Panathen. quidem p. 428. Agamemnonis laudes hanc præcipue ob causam predicat, quod ille rex universos Græcos prudenter ad concordiam reductos adversus barbaros duxerat. Sed jam antea in conventu Olympico Gorgias Leontinus orationem habuerat, qua eadem Græcis suadebat. Vid. Philostrat. de Vit. Soph. l. I. c. 9. et Fabricii Bibl. Gr. vol. I. p. 911. Ut hinc ἀποκρίων διαλλακῶν Demosthenes meminit, ita apud Theoyd. III. 59. Hermocrates Athenienses vocavit Siculorum διαλλακτὰς πρὸς τῶν ἡμῶν λόγους ἀναγκαιοτέρους. AMERSFOORDT.

— 21. οἶδεν ἂν] αὐτὸν οἶδεν ἂν φαίντ' rarior constructio, sed proba: consuetior αὐτὸς οἶδεν ἂν φαίνεται. Lucianus t. II. p. 50. Βίρ. συνίς ἐν ἀφάρκῳ ἐχόμενον ἑαυτῶν. ubi structura vulgaris orationem erat duriorum redditor. SCHAEFER.

— 24. ἴνα δ' — μὴ μακρὰ λόγους κ. τ. λ.] Isocrates de Permut. p. 544. ἴνα δὲ μὴ λαν ἠοχλῶ πολλὰ πρὸ τοῦ πρᾶγματος λόγους, ἀφαιρέσει πρὸς τούτου ἢ πρὸς πειράσομαι διδάσειν ὑμᾶς. Eschines o. Timaroh. p. 73. in. ἴνα δὲ μὴ μακρολογῶν — ἴρω κ. τ. λ. Ita et de F. L. p. 96. AMERSFOORDT.

— 25. τὰ κεφάλαια] Hujusmodi clausulae atque ante dictorum quasi compendia et indices sæpe inveniuntur apud ve-

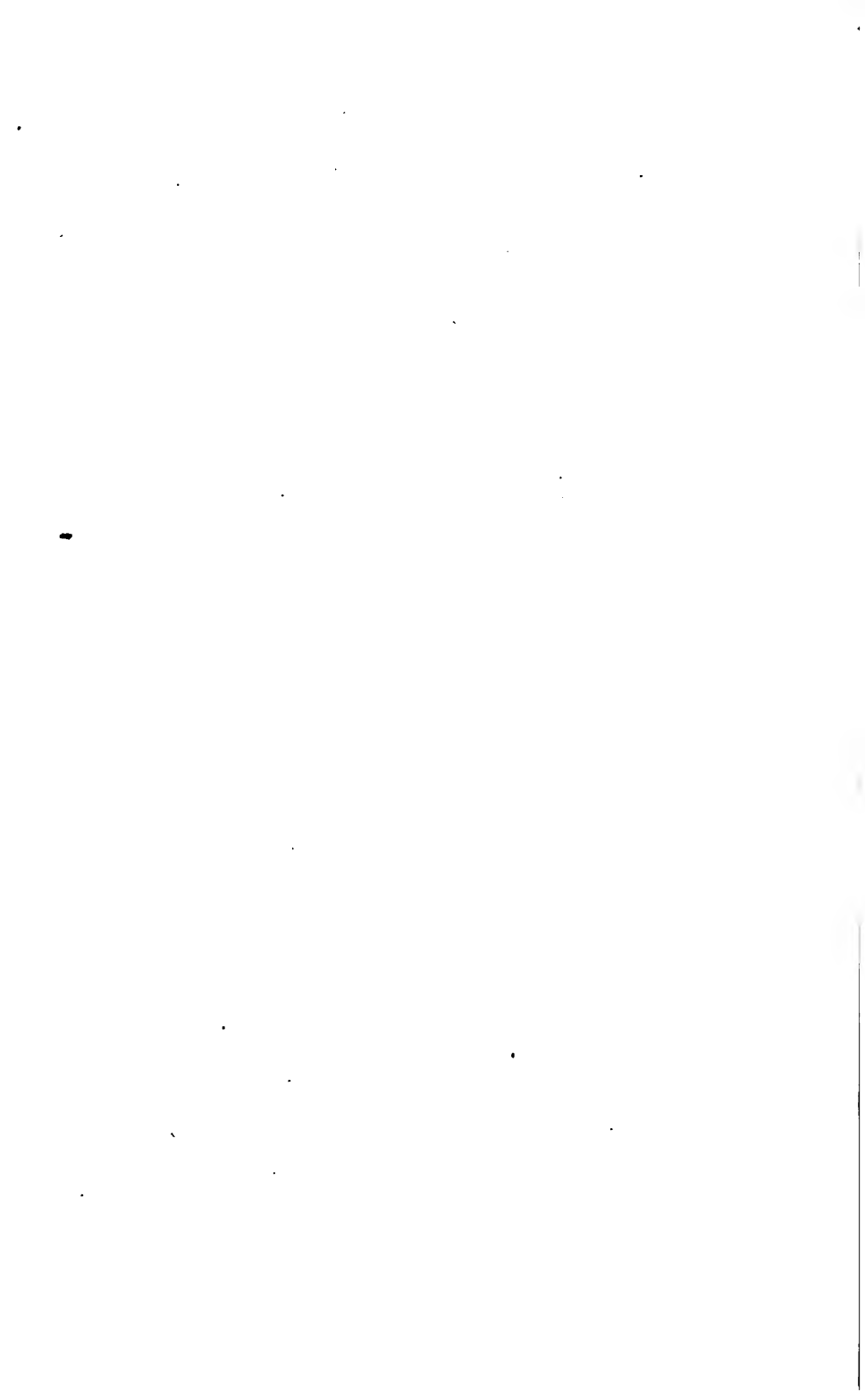
tores. Cf. Isocratis Oratt. ad Nicool., ad Philipp. de Pace et Panath. p. 484 — 488. Demosthe. c. Panten. p. 983. Olynth. I. p. 27. 6. Cicero p. Archia c. ult. alibi: indeque ipsum nomen ortum est Ἐπίλογος, uti monet Scholiastes Hermodenis (cujus Excerptum ex Aldina edit. repetiit Reiskius Orat. Gr. vol. VIII. p. 19. B.), qui Coracis artificium exponens in componendis orationibus narrat, eum fuisse solitum, postquam præcipuam orationis partem absolvisset, ἀνακεφαλαιῶσθαι καὶ ἀναμνησκῆσαι ἐν συντόμῳ πρὸς τῶν φρασῶν καὶ ἰπ' ἑφ' ἑφ' ἄγειν τὰ λεχθέντα τῷ δήμῳ, ἅπτε ἐκάλεισεν — ἐπίλογος. Earum etiam mentionem fecit Hermogenes πρὸς μὲν. deiv. c. 12. τὴν δὲ ἀνακεφαλαιῶσιν καλοῦσιν [οἱ παλαιοὶ] ἰωάννοδος, ὡς Δημοσθένης δηλοῖ, et quæ sequuntur. Immerito autem meo sensu hujusmodi clausulas reprehendit Gorgias Apolog. Palamed. Oratt. Gr. vol. VIII. p. 121. ἀρτῆται τὰ πρὸς ἑμῶ καὶ πάρομαι. τὸ γὰρ ἰσομεῖσται τὰ διὰ μακρῶν εἰρημῆνα συντόμους πρὸς μὲν φαύλους ἀπιστάτας ἔχει λόγους, κ. τ. λ. IDEM.

— ult. ἀρχῆν] Sensu incipienti rarius hoc verbum occurrit in genere activo. Quædam tamen exempla ad h. l. dedit Erasmus. Addeamus nonnulla ex Theoydide, quem frequenter imitatur Demosthenes, quod sæpius animadverterunt viri docti [V. Valckenarius Diatr. Barripid. p. 217. B. et Annotatt. in Phalar. Lennep. p. XVIII. [XXI. ed. Lips.] SCHAEFER.] l. I. 52. ταυμαχίας οὐ διανοοῦμαι ἀρχῆν ἐκόντες. 54. πολέμου ἀρχοντες. Ita et IV. 92. l. I. c. 81. εἰ δέχομαι ἀρξαι μᾶλλον τῆς διαφορᾶς. II. c. 12. ἦδη ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλην κακὴν ἀρξαι. IV. c. 73. μάχης καὶ κινδύου ἐκόντας ἀρξαι. c. 87. ἀγωνίσασθε τοῖς τῷ Ἕλλησι ἀρξαι πρὸς τοῖς ἑλευθερίας. et in pacis formula IV. 118. τὴν ἐπιχειρίαν εἶναι ἑαυτῶν, ἀρχῆν δὲ τῆδε τὴν ἡμέραν. AMERSFOORDT.

P. 297. 2. σκοπῶμαι] σκοπῶν verum puto, sic ut post ἀδίκου minor distinctio ponatur. Jam aliquanto concinians sequitur καὶ ταῦτα ποῖται. SCHAEFER.

— πεν. ἔργισθῶσι] Bene ἐργισθῶσι Bekker. IDEM.

— ult. οὐχ ἄμ.] Negativa si requiretur, oportebat interponi μὴ, non οὐχ. Sed haudquaquam requiritur. Orator hoc vult: οὐ γὰρ ἐργισθῶσι αὐτοῖς ἕστερος διὰ τὰ νῦν ἡμαρτημένα. IDEM.

THOMÆ STANLEII
ANNOTATIONES
IN DEMOSTHENIS ORATIONES
ΠΕΡΙ ΣΥΜΜΟΡΙΩΝ
ET
DE RHODIORUM LIBERTATE.

THE
MAGAZINE
OF THE
ROYAL
SOCIETY
OF
EDINBURGH
PUBLISHED
BY
WILLIAM LEITCH,
PRINTERS,
10, N. BRIDGE STREET,
EDINBURGH.

THOMÆ STANLEII
ANNOTATIONES
IN DEMOSTHENIS ORATIONEM
ΠΕΡΙ ΣΥΜΜΟΠΙΩΝ.

* * Hæc Stanleii annotationes, nunc primum, quod sciam, publici juris factæ, hoc temporis Cantabrigiæ servantur in Bibliotheca Publica (Plut. Gg. — 3 — 16). Plurima habent sigla plus minus inusitata: lacunæ porro et menda, quæ passim occurrunt, me in suspensionem adducunt, has notas apographum quoddam esse, quod V. D. revisione fraudatum est. Cf. Taylori Prolegomena ad Demosthenem vol. i. p. xcvi. edit. nostr.

Hæc oratio partim est ἀποτρυστικὴ, διαμαστωρική, partim παρασυστητικὴ seu διδασκτικὴ, instructoria seu monitoria. Dupliciter enim omnino hic agit Demosth. Athenienses dehortatur a pugna suadetque ne ipsi soli sine ceterorum Græcorum ope et auxilio bellum contra Regem suscipiant. Deinde rationem ostendit qua optime se ad bellum instruere possint, si omnino belligerandum sit. Atque hæc duo tanquam generalia capita totius orationis breviter hic in exordio proponit, fusiùs postea prosecuturus. Exordium vero ἀπὸ τῆς συγγραφῆς, conferendo se cum aliis Rhetoribus ac Demagogis Athen. quibus sc. id solenne erat, majorum παρορθήματα et ἀνταγωγῆματα passim in orationibus suis ebuocinare: et vel Militiadis trophæa, vel Cimoniae et Aristidis res gestas, vel Themistocelis victorias, magna verborum pompa describere. Xerxis fuga, Leonidas et Thermopylæ, Marathon

et pugna Salaminis, utramque paginam apud eos faciebant. Hæc quidem diota speciosa et splendida orationis argumenta et auditu jucunda. Sed cui bono? (inquit Dem.) Cui [sic: f. Cum. sed mehercule conturbatio hic contextus.] mortuorum laudes et encomia non prosunt ipsi defunctis, si forte vivis: quanquam ne vivis quidem, saltem non semper: non prosunt defunctis majoribus vel hæc encomia, imo nocent (inquit Orator) et injuriam faciunt; quandoquidem longe infra eorum merita subsidant. Missis igitur his verborum phaleris et pigmentis et lenociniis, quibus alii Rhetores populo placere student, et favorem captant, et eloquentiæ laudem occupant: mihi rationem [sic] et statutum est ea tantum apud vos dicere, quæ cum bono publico vestroque omnium usitata et præsentis rerum statu maxime sunt conjuncta.

IN ARGUMENTUM.

P. 280. 2. δῆμος κινῆται] perturbatur, commovetur, tumultuatur. Verbum κινῆσαι proprie de corporibus, sed ad motus et tumultus tum internos animi tum externos Reip. [sic] Act. xxi. 30. κινῆθη etc. commota est tota civitas. Herodian. l. 1. [3. 15. ed. Irm.] ἰσθὴ γὰρ τὸ βάρβαρον καὶ ἐπὶ ταῖς τυχεύσας ἀφορμαῖς ἴσθητα κινῆσαι. h. l. Polit. interp. barbaris mos est quamlibet levibus causis aut momentis impelli. Plat. Fab. [c. 9.] τοιαύτους λόγους κινῆσθαι εἰ ἀθροῦσι. hujusmodi sermonibus commoti homines et conturbati. Sic κινῆν τὴν πόλιν, turbare, mutare, ordinem et statum Reip. et κινῆν τοὺς νόμους, abrogare leges, apud Philos. in Polit. non semel.

— ibid. πόλεμον ἐπέφευ] bellum gerere,

ad v. efferre. quod Lat. dicunt "bellum inferre." Polyb. Hist. l. i. non prooul ab init. [c. 3.] πόλεμος δὲ πρῶτον ἐξήγγησε μὲρ Ἀχαιῶν πρὸς Ἀργείοις Φίλιππος. bellum quod Philippus adversus Ætolos suscepit. Isogr. ad Phil. [§. 36.] διὰ τὸν ἐξῆς ἐπιθυμῶν, μὴ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας τὴν πρὸς βασιλῆα πόλεμον etc. qui recte rebus consultum velit, non prius Regi bellum inferre debet, quam Græcos reconciliaverit. et iterum ibid. [§. 47.] ἰσθὴδεῖς . . . τοὺς πολέμους ἐπέφευ, demonstravit posteris, quibus sociis adhibitis et contra quos bella gerenda essent. Lucian. Prometh. [§. 13.] μὴ — πόλεμον ἐξήγγησας πρὸς τοὺς θεοὺς, ὡς κτλ. εἰ γίγαντες, ne bellum diis inferant, sicut gigantes.

φάρμακον ἐστὶν ἀμάρτημα, ut orat. p̄m̄c. c. fin. τὸ μὲν ἀπὸ τῶν ἀμάρτημα — ἐκφράσθαι. per personam vestra et doctra inimicitias vobis confectis, in aliorum odium incurritis, inimicitiam reportatis. male ibi Lat. Intp. "inimicitias denunciatis." id enim esset ἐκφράσθαι non ἐκφράσθαι. ita enim differunt ἐκφράσθαι et εἶπαι, ut φέρεται et εἶπαι, ut ἀμάρτημα — et εἶπαι, ut jam ante observavi. δέξαι ἐκφράσθαι: idem omnino est quod Hom. κῦδος ἀφίεσθαι. eloquentiæ laudem reportant, vel etiam eloquentiæ et bene dicendi opinionem consequuntur. δέξαι enim etiam apud posteriores Atticos gloriam significat: tamen apud antiquiores Græcos, et ex sua origine, nihil aliud quam opinionem denotat. Et sane gloria nihil aliud est quam honesta et honorifica opinio de aliojuss virtute ac meritis, et præclara existimatio. Apud Hom. certo δέξαι est nuda opinio nunquam vero gloria, h. e. non τιμὴ sed ὠδύνη. ut Il. [κ. 324.] σὺ δ' ἔρως εἴχῃς ἄλλος σκεπὴς ἴσσομαι, οὐδ' ἄντο ἔξαι. oro tibi non vanus speculator nec citra opinionem. οὐ γὰρ τὸν περὶ ἑαυτοῦ ὠδύνησιν, inquit Enstath. δέξαι igitur apud posteriores aut τιμὴ, honor, gloria, apud Hom. ὠδύνησιν, ἔτιμα ἀντὶ φυχῆς, ἀμάρτημα, εἴσως, opinio seu existimatio. Ita κῦδος apud Hom. est simpliciter φάσμα, fama, rumor, apud posteriores κῦδος, gloria. quæ Hom. est ἀγαθὴ κῦδος et κῦδος ἰσθλῆν. δέξαι et ὠδύνησιν, opinio seu existimatio, non solum quam de rebus sed et quam de personis concipimus, habemus, uti hoc in loco. Et Lat. 'bona' et 'mala existimatio,' de hominibus sc. Quæ dæ significationes sic distingui possunt, ut prior philosophis, posterior ceteris ἑσθητοῖς familiariter et magis in usu sit. Apud Aristot. aliosque philosophorum filios δέξαι sunt philosophorum opiniones seu sententiæ super quæstionibus philosophorum, unde κῦδος δέξαι, et ὠδύνησιν ἀντὶ δέξαι, πᾶρα δέξαι, sententiæ private, præter vel contra communem receptam opinionem. Jam apud Rhetores et Historicos δέξαι est opinio seu existimatio quam de personis habemus. Quæmodum et fama apud Lat. at viz. "oui fama est integra," etsi aliquando δέξαι ἔχαι idem est quod παρῆται, viz. passim reputari, existimari. Sic Plut. Thea. [c. 2.] δέξαι ἔχαι ἐν θεῶν γυναικῶν. ἐν θεῶν nati fuisse existimabantur. Ita loquuntur etiam Lat. Cæs. de B. G. l. 7. [59.] "Quæ civitas in Gallia maximam habet opinionem virtutis" — μεγίστη δέξαι τῆς ἀρετῆς ἔχαι. Sic ἀγαθὴ ὠδύνησιν, bona existimatio, ut et opinio Lat. Herodian. l. 7. [c. 2. ed. Oxon.] ἔργον τὴν δέξαι καὶ τὴν τῶν στρατιωτῶν ὠδύνησιν ἰσθλῆν. opinionem militum de se conceptam factis confirmavit. Hinc ὁ ἐν ὠδύνησιν dicitur cujus est recta existimatio, vir se. probatæ ac spectatæ existimationis. ut Can. 11. Concl. Chalced. quæ sancitur συντα-

τιμὴ, i. e. commendatitia, epistolas dandas esse τοῖς ἄλλοις ἐν ὠδύνησιν μέντοι προστάταις. quod male sic vertant nonnulli: ἴσως solis personis quæ in aliquam susceptionem venerunt. potius e contra: ἴσως qui in existimationis vident, h. e. qui bonæ esse opinionis videntur, qui sunt integræ famæ. Quod utinam hodie apud nos obtineret, at sc. literæ commendatitiæ concederentur τοῖς ἄλλοις ἐν ὠδύνησιν μέντοι προστάταις. personis integræ famæ et spectatæ existimationis. Chrys. Ep. ad Heb. ἔργον βουλαδῆς τῆς διαίτης τὴν τοῦ κλητοῦ ὠδύνησιν. cum quis voluerit perficere proximi bonam existimationem vel opinionem.

— 3. ἀρετὴν ἐλάττω — ποιῶσιν] Hoc est, quod inquit Horat. "laudes eulpa deterere legent," et rursus "magis modis tenuare parvis." Ita sit quoties Herculem laudamus: nam quis eum vituperatur. E contra sunt nonnulli qui εὐτελῆ καὶ μικρὰ ἔργα λίγων ἀρετῶν δέξαι παρῆται τῆς ἀλυσίας μάλισται, ut præclaret Herodian. in præcæ. suæ Historiæ. [§. 3.]

P. 283. 1. ἰσθλῆν τὸν ἰσθλῆν — εἴπαι] Pindar. [Olymp. i. 53.] ἰσθλῆναι ἀμείριμα ἔργα σοφῶν. "Crescit ocoquo velut arbor ævo, fama majorum." Joseph. l. 2. contra Ap. ὁ πολλὸς χρίτης πιστώτατα πάντων εἴπαι θεομασθῆς ἀλυσιότατος, οὐ ἀσφο ἀγαθὸν illud sacrum 1 Cor. iii. 13. ὁ ἡμέτερος δὴλωσται, dies indicabit. Id. Pind. alibi [Olymp. x. 65.] εἰ τ' ἐξαιτῆσθαι μέντοι ἄλλοις ἐπὶ τῶν χρίτων.

— 3. παρῆται ἀρετῆς] Proprie est recipere, excipere, admittere, idem fere quod ἀποδέχασθαι: sed hoc in loco παρῆται est aggredi, suscipere, ἀναισθησθαι, ἰσθλῆναι, εὐχαισθησθαι, cujus significationis exemplum haud memini me usquam alibi invenisse.

— 10. φέρεται λίλυται] Notetur disorimen inter postas et oratores in usu hujus verbi λίλυται. Apud Poet. φέρεται τις λίλυται, — λίλυται γυναικῶν καὶ φίλων ἔργον, μετὰ labat, fatiscit, dissolvitur: at apud Orat. φέρεται λίλυται, ipse metus solvitur, h. e. evanescit.

— 11. ὡς ἔχαι γνώμης] quid sentiam, aut quænam mea sit sententia. de hac phrasia antea.

— 15. πόλεμον ἀρασθαι] bellum gerere vel bellum suscipere, verbum elegans, et hoc sensu apud Atticos scriptores usitatum (ut supra πόλεμον ἀφίεσθαι). Demosth. noster alibi: [de Pac. §. 8.] οὐδὲ πῶλεμος ἀρετῆς καὶ δαπανῶν ἀρασθαι. bellum ignobile et sumptuosum non est suscipiendum. Thucyd. l. i. [c. 80.] πῶς χρὴ πῶλεμος τούτους βλάβος πόλεμον ἀρασθαι etc. quomodo oportet etc. Discrimen inter ἀρασθαι aor. a. med. et aor. ε. ἀρετῆς. Ἀρασθαι κῦδος, πόλεμον, apud πεισθητοῖς: ἀρετῆς νίκης, κῦδος, κῦδος. In soluta oratione ἀρασθαι tantum, in carmine utramque et ἀρασθαι et ἀρετῆς. Ἀσπῆν ἔρετο κῦδος. [11.]

Γ. 373.] sed frequentius ἀρόσθαι. κῦδος ἀρόσθαι ap. Hom. σπερ νομιζοσθαι, *gloriam referre, reportare*. At non dicunt Gr. κίνδυνον ἀρόσθαι, vel πόλεμον ἀρόσθαι, sed ἀραοσθαι, *bellum suscipere, periculum adire*. Noster π. Στφ. [§. ξ'.] πὸν ὑπὲρ τῆς ἀπάντησις ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι. Pausan. Λακεδαιμονίους δὲ τότε — πόλεμον ἤρασαν, *bellum suscepi*. Theo. progymn. Malli heroes et semidei praesentes facti sunt, οἱ μὲν καθ' ἰσχυρίαν γαμουῦντες, οἱ δὲ πολέμους ὑπὲρ γυναικῶν ἀράμενοι. Thucyd. l. vi. [c. 9.] πόλεμον οὐ προσήκοντα ἀραοσθαι. *bellum non necessarium suscipere, vel bellum quod ad nos non pertinet*. Xen. Cyrop. l. i. circo. fin. κολλὰ μὲν γὰρ ἦν πόλις ἰσχυροσάν πόλεμον ἀραοσθαι etc. Dion. Halic. l. ii. [c. 62.] διὰ τὸ μηδέως συνάραοσθαι τῷ Ῥωμύλῳ πολέμου. (ubi oom gen.) quod in nullo bello gerendo socii ac adiutores Romulo fuis-
sent.

— 18. τὴν ἀρχὴν — γηθίσταται] Aurea plane sententia, omniumque principum et magistratum oordibus inscribi merita. Siquidem in omni bello hoc imprimis obtinere debet, ut iustis de causis suscipiatur: quid enim sunt injusta bella nisi sane, et tamen frequentissima, magna atrocinia. “Illa autem bella injusta sunt,” inquit Cicero, “quae sunt sine causa suscepta.” Causas belli, ἀρχὰς, vocant Gr. principia, et προφάσεις et ὑποθέσεις. Dion. Halic. l. viii. [c. 8.] πρῶτον ἡμῶν παρανοῦ σπουσῶν, ὅπως εὐσεβῆ καὶ δικαίαν πορῆσοσθε τοῦ πολέμου πρόφασιν, id primum vobis curandum arbitror, ut piam et justam accipiatis belli causam. Noster, Olynth. B. [§. 8.] Ὁσπερ οἰκίας . . . . σὰ κατώσθιν ἰσχυρότατα εἶναι δέ, οὕτω καὶ τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποθέσεις ἀληθεῖς καὶ δικαίας εἶναι προσήκει. et proclare Liv. l. xlv. [c. 22.] “Certe quidem vos estis Romani, qui ideo felicia bella vestra esse, quia iusta sint, pra vobis fertis; nec tam exita eorum, quod vincatis, quam principii, quod non sine causa suscipiatis, gloriari minime.” ubi ‘principia belli’ sunt causae belli, ἀρχὰς πολέμου. uti hic apud Dem. Semiramis apud Diod. [ii. 18.] ab Indo-ram rege accusatur: ἔτι προκατάχεται τοῦ πολέμου, μηδὲν ἀδικαθεῖσα. Πολεμοῦσι γὰρ σφόδρα ἀδικήμασιν, unde inquit Philo. Scythas iustissimos barbarorum appellat Curtius, quod armis abstinabant, nisi laesisset: scite Propert. [iv. 6. 51.] “Frangit et tollit vires in milite causa: Quae nisi iusta subest, excutit arma pudor:” et audacter Barip. [Ereoth. frag. iv.] οὐδὲς στρατιώτης ἀδικα, οὐκ ἔστιν ἄλλω, quanquam hoc forte nimis rigide. nec enim ab eventu facta notanda, nec bella aestimanda sunt, ἔστι τὰ χρεῖσιν κατὰ, saltem nonnullam, etai plerumque obtinet illud poete: “Causa jubet speros melior sperare secundos.” Iustas belli causas recenset Philo. quodam loco Rhetor. [ad Alex. c. 3.]

δὲ τοὺς ἀδικουμένους ὑπὲρ ἰαυτῶν πολεμεῖν, ἢ ὑπὲρ συγγενῶν, ἢ ὑπὲρ εὐεργετῶν, ἢ συμμέχους ἀδικουμένους βοθεῖν. oportet injuriam passos pro seipsis bellum suscipere, sive pro cognatis, sive pro benefactoribus, iterumque sociis injuria affectis auxiliari. Herodian. l. viii. in orat. Crisp. [c. 6. ed. Oxon.] τοῖς ὑπὲρ τῆς πατρίδος μαχομένοις, καὶ παρὰ τῷ θεῷ ἐπιβίβει κρείττους: ἰσχυρὸν οὐ τὰ ἄλλω λαβεῖν, ἀλλὰ τὰ αὐτῶν σάξιν εὐχρηται. [II. M. 243.] εἰς οἰωνὸς ἀριστος etc.

— pen. ἰναργίς καὶ σαφίς] clarum et manifestum. ἰναργίς ἢ λευκός καὶ φασίος καὶ ἰκατ' ἔστιν φαίρις, ab ἀργός, albus. Οὐ γὰρ δὲ πάντισσι βία φαίνονται ἰναργίς. Ἡ μὲν ἰναργίς ἔστι τοῦ εἰς δαῖτα θάλασσα. [Odys. Π. 161. Γ. 420.] φαίρις, ἰμφοίς. “Ὡς οἱ ἰναργίς ὄψεις ἐπίστυτο νικτὸς ἀμολογῶ.” [Odys. Δ. 841.] ἰναργίς ἔστιν, ἀπὸ τοῦ κατ' ἔστιν ἐφάν σματικῶς, Minerva eo que sub forma humana apparuit, assumpto corpore. Sane Beat. sero ἰναργίς ἔστιν, cum λόγος σὰρξ ἔγχετο, κατ' ἔστιν ἐφάν σματικῶς. Κυροαργίς, locus Athenis sic dictus a cane albo illuc accurrente cum frusto victimae. Hinc controversia inter Gramm. non de lana caprina, sed de colore canino, an sc. κόνις ἀργὰ apud poetam sunt κόνις λευκὰ αὶ ταχίς, canes albi an veloces. ἀργός enim utrumque significat et album et celerem seu velocem, et etiam (quod est plane contrarium) pigerus, ignavum, quasi ἀργός. Unum viz. ex iis vocabulis est in L. Gr. quae prorsus contrarias habet significationes. Sic ἔστιν est et impetus et cessatio ab impetu, alia sunt huiusmodi ἰναντιόσημα quae jam non occurrunt.

P. 284. 1. ἰσχυροσάν] illam repellentibus, ulciscensibus. Notetur discrimen inter ἀμύν-σιν et ἰσχυροσάν. ἀμύνσιν regit acous. rei, et est repellere malum aut injuriam, ut πόλεμον, ἔστιν, λογὸν ἀμύνσιν. ἀμύνσθαι regit acous. pers. et est repellere hostem, aut ultionem sumere de aliquo qui nos injuria affecti, ut ἀμύνσθαι ἰσχυροσάν, πολεμῶν. Aliter usurpat hoc verbum ab Hom. aliter a posteris. Hom. ἀμύνσθαι et sihe acous. ἀμύνσθαι est propugnare, vim propulsare, dimicare. ὅς κί στω ἄνω ἔστιν ἀμύνσθαι. Aliquando gonit cum prep. σπρ, ut ἀμύνσθαι σπρ τοῦν, σπρσ, pugnare pro patria, periculum a patria propulsare, adeoque succurrere in bello, σπρσ-λαρι. Jam vero apud post. Attic. semper regit acous. uti hic apud Dem. Et sic exponuntur asspissime apud Gr. Orat. ἀρχος et ἀμύνσθαι. ἀρχος est injuriam inferere, quasi prior et princeps esse in injuria inferenda, ἀμύνσθαι est injuriam illatam propulsare vel ulcisci.

— 6. φιλίας προτινάτας] amicitiam pretendit. προτινάτας pretendo, pretexo, προ-ίσχημαι, προφασιόομαι. Lat. Gr. vocabulum φερ. hoc sensu ad verbum exple-

ment. *πρὸς αὐτὸν, ομαί, pretendo, pretexo.* quam vocem nos etiam in vernaculo nostro sermone retinemus. Duae autem sunt significationes hujus verbi quas offendere mihi videntur vulgares Lexicogr. est enim *πρὸς τὴν ὄψιν, vel ὡς ὡραϊσθῆναι, pretendere, simulare, pra se ferre, vel πρὸς ὄψιν, pretendere, πρὸς ὄψιν, facere, in pretextum et excusationem aliquid afferre.* Plat. Epist. τὸν ἰλιυῖαν πρὸς τὴν ὄψιν, *obtenebam (scn excusabam) etatem, in excusationem afferrebam.* Demosth. in Apatu. [Hypoth. vol. iii. p. 481. antep.] τὰ ὅτι τὸ ἐπὶ τῶν δίκων ἔχον πρὸς τὴν ὄψιν, *haec igitur argumenta pro se urget, haec jura pro se obtinendi et allegat (actur).* At *πρὸς τὴν ὄψιν φιλίας* hoc in loco non est amicitiam allegare, vel hoc pretextu se defendere et excusare, sed amicitiam pretendere, h. e. simulare et pra se ferre, atque ita doctissimi interpres *φιλίαν πρὸς τὴν ὄψιν, amicitiam simulabit.* Haec nimirum illa 'tota frequensque via est sub amici fallere nomen.' *χαρτηγλασσοῦν. mel in ore, verba lactis, fal in corde, fraus in factis.* Ἰσθλ' ἀγορεύοντες, *καὶ δὲ φρασί βυσσοδύμενον.* [Hom. Od. P. 66.] Hoc *πρὸς ὄψιν τῆς φιλίας*, scutum et umbraem et larvam amicitiam, perstringit Lucian. hoc Epigr. [10.]

Ὀδὴν ἐν ἀνδρώσῳι φῦσις χαλιωπότερον
 ἔγεν
 Ἀνθρώπου καθαρὰν ψυδαίου φιλίαν.
 Οὐ γὰρ ἰθ' ἐς ἔχθραν προφουλασόμεσθ',
 ἀλλ' ἀγαπῶντες
 Ὡς φίλον ἐν ταύτῃ πλοῖον βλαπτόμεσθα.

φιλίαν φιλίαν est πρὸς τὴν ὄψιν φιλίαν.
 — 10. *προκαθίστημι*] *praecipitare, ad verbum, prius demittere, vix decompos.* ojus nulla mentis ap. Lexicogr. nec forte opus. Cum enim *καθίστημι* sit *demittere*, facile ovnia est, atque etiam integram addendo *πρὸ* facere *προκαθίστημι*. ut minime sit hoc de singulis verbis moveri. Adeo in hoc (ut et aliis multis) meui et consuetudini standam est, magis quam Lexicographorum placitis. Qui tamen omnino et ubique non sunt excusandi, cum levia et superflua aliquando ponunt, omissis magis frequentibus et necessariis. Quot enim illi notabant verba decomposita ex hac prepositione *πρὸ*, quae minus aut notata digna, aut usu recepta, quam hoc verbum *προκαθίστημι*. Καθίστημι est *demitto*. unde ἡ κάθιστος. *sc. γεγραμῶν, linea perpendicularis, perpendicularium, quasi linea demissa, et ἡ κάθιστος, percussor, quasi missus, demissus ad patrandum cadem, summisus, elanculum subornatus, speculator, insidiator, κωπύλατος.* Quam vocem nos semel legitimus apud Gr. Bibliorum Scriptores. Luc. xx. 20. *καὶ παρατήρησαντες ἀπίστα τὴν ἑπαδύτῳν etc.* *summisserunt insidiatore.* Sic Job. xix. 12. *ταῖς ἰδίαις μου*

ἐπιλασάρις με ἐπαδύτῳν, delosi insidiatōres circumdiderunt, et xxxi. 9. εἰ καὶ ἐπαδύτῳν ἐπαδύτῳν ἐπὶ θόρας αὐτῆς, si elanculum insidiatus sum ad fores ejus, in Heb. est insidiatus sum. ἐπαδύτῳν sunt proprie qui subsidunt in loco aliquo obscuro et operto, in quem se demiserunt ad insidias alicui struendas; et τὸ ἐπαδύτῳν, quicquid clandestino sit, et quod tectum est et latens et obscurum.

— 15. *λαβεῖν δίκων — πίστιν — δέξαν]* In uno dimidio pag. has tres phrases habemus. videmus hio varium et multiplicem usum hujus verbi *λαμβάνω*. *Μὴν λαβεῖν* est *penam sumere, vindictam vel ultionem sumere*: ubi *sumere* potius quam *accipere* dicunt Lat. non enim dicimus *accipere penam*. Cui e contra *δίκων δίκων*, *penam vel penam dare. Πίστιν λαβεῖν, ad verbum, fidem accipere, fidem de se facere. τῷ φίλῳ αὐτοῦ δίκων εἶναι πίστιν λαβεῖν, fidem de se facere ac si amicus esset, vel, ita se innuare ut amicus esse videntur. Δέξαν λαβεῖν, est opinionem obtinere, sc. ἀρετῆς, ἀληθείας, etc. Δίκων δίκων vel δίκων frequens est apud auctores: at *Μὴν λαβεῖν* non item. Badens in Comment. ubi omnes hujusmodi phrases et lectiones forenses corrogat et corrodit, nullam omnino hujus mentionem facit. Legimus ibi *δίκων ἀπαρτῶν, δίκων ἀναδέχσθαι, δίκων γράψασθαι, δίκων, ἔγγυσθαι, ἐπάγειν, παρήγειν, ὑπέχειν, etc.* sed non *δίκων λαβεῖν*, et H. Steph. λ. *δίκων, sumere penam*, non indicato loco, ubi haec phrasia occurrat. Jam vero *πίστιν λαμβάνω*, vel *λαβεῖν*, est hoc in loco *πιστεύωσθαι, credi, fidem consequi, obtinere, fidem de se facere, ita se innuare ut amicus esse oredatur.* Dico hoc in loco perumque: nam alio in sensu haec phrasia usurpatur apud auctores, viz. *pro fidem datam accipere, vulgo to take one's word, uti nos dicimus, fidem publicam accipere, cui vicissim respondet πίστιν δίκων vel δίκων, fidem dare, obstringere.* Isoor. *πίστιν ἰδοσθαι ἀλλήλους, fidem tibi mutuo dederunt. Πίστιν δίκων καὶ δεχέσθαι, fidem dare et accipere, (nam et hio locum habet verbum *δεχέσθαι* eoque ac *λαμβάνω*, cum tamen non dicimus *δίκων δεχέσθαι* pro *penam sumere, sed λαμβάνω* tantum: est enim in hoc ut in aliis observari discrimen, inter *δεχέσθαι* et *λαμβάνω*, quod annotavit Ammon. in vocum differentia) pro *πίστιν δίκων καὶ λαβεῖν* dicunt Gr. Xen. [Anab. V. 4. 11.] *πιστὰ δόντας καὶ λαβόντας, data et accepta fide, et de Exped. Cyr. l. i. [6. 7.] πιστὰς ἐμὲ, πιστὰ πάλιν ἰδουμάς μου, καὶ ἔλαβες παρ' ἐμοῦ, et alibi. Denique δέξαν λαβεῖν eam genit. seq. est *factam vel opinionem consequi alicujus rei, uti hic [p. 285. 2.] δέξαν ἀνδρείας λαβεῖν, fortitudinis opinionem consequi, uti supra δέξαν ἐπαφροσθαι: vel omnino sicut δέξαν ἐπαφροσθαι et****

δόξαν λαβεῖν τινός, sc. gloriam, laudem pertinet adionis virtutis, sc. aut victorie aut rei gestæ, etc. at δόξαν λαβεῖν absolute est gloriam vel honorem consequi. Isocr. [Panegy. §. 42.] εἶμαι τὴν Ὀμήρου κώϊσιν μιῶν λαβεῖν δόξαν. Sic in N. F. δόξαν παραδιδράσκων οὐ λαμβάνω. Sic δόξαν δόξαν τῷ Θεῷ, et οὐκ ἴδους δόξαν τῷ Θεῷ, itidem in N. F. quod priores Gr. vix dicerent. Δίκην λαμβάνειν et δίκην δίδου ἀντιστοιχῶσιν, et sibi ex adverso respondent; sic et πίστιν λαμβάνειν et πίστιν δίδου (uti supra vidimus): at δόξαν δίδου vel δόξαν δόξαν, vix legitur apud elegantiores Gr., sed φέρειν, vel ἀπορίμειν, etc.

P. 285. 1. οὐκ ἴσθι χαλεπὸν — φαῖνον.] Insignis sententia: facile est in consiliis militem fortitudinem, et in periculis oratorem eloquentiam, ostendere. At utrumque hoc absoum et intempestivum, ac perinde ac si quis capiti oream, galeam tibie, applicet; aperte ut est in Gr. Proverb. ὅσπερ ἂν εἰ τις κέρας τὸ κέρατος ἢ περὶ τῆ κεφαλῆ τὰς κωμαδας ἐπιδύσαστο. Cum contra eloquentia in consilio, fortitudo in bello et periculis, locum habeat, juxta notam illud principis poetarum [Il. Π. 630.] ἰν γὰρ χερσὶ τίλος πολέμου, ἰσίων δ' ἐνὶ βουλῇ. Atque utinam Dem. noster hoc observasset ipse. De quo tritum illud, 'Temignavus miles quam orator strenuus,' atque hoc est quod addit orator, ἰσὶ μὲν τῶν κηδόνων, etc. Praclare Thueyd. [l. i. 40.] τῶς ἀδρόσους οὐ τῆ αὐτῆ ὀργῆ ἀναστειδόμενος τὸ πολέμειν, καὶ ἰν τῆ ἔργῳ πρῶσονται, homines non eodem animi ardore bella administrare, quo ad ea suscipienda inducuntur. 'Facile est pugnare, cum non adsunt hostes.' 'Omnis cursus in deserto exhiberat,' juxta adag. illud Arab.

— 7. πόλεμον — ἀγῶνα.] Distinguit hic Demosth. inter hæc duo, ita ut per πόλεμον intelligat totum illud negotium, seu totum apparatus bellicum; per ἀγῶνα ipsum prælium seu conflictum, cum jam ad manus ventam sit: apparatus (inquit) nobis erit difficilis, sed conflictus facilis. Atque ita docet Wolf. hæc verba interpretatur: Existimo, etc. Vox ἀγῶν diffusæ admodum significationis est apud Gr.: denotat enim quodvis certamen, sive bellicam, sive ludicram, sive juridicam aut forensæ, sive rhetoricam, sive sophisticam. ἀγῶν enim in historia sophistica plerumque est ἰνδύξις sive declamatio, et ἀγῶνισσάσθαι declamare, et sophistæ ἀγῶνιστὰὶ λέγον. (sed hoc obiter.) etiam ipse locus certaminis, sive obitus, sive foram, ἀγῶν dicebatur. Eustath. alicubi [p. 1148. 38.] ὁ ἀγῶν πολυήμωντος λέξις κατὰ τοὺς παλαιούς. ἀγῶν γὰρ φασσι, ἄμιλος, κίχλος, μάχη, ἔρις, ἀγῶν, συναγωγή, καὶ ἰσπιδύξις. ubi observ. ἀγῶνα etiam κίχλων significare, h. e. ut opinor circum aut locum certaminis, qui orbicularis, vulgo

a ring; atque hinc lepida illa Etymologia hujus vocis, quam tradunt Rustath. et Etymol. at ἀγῶν dicebatur ab a et γῶνις angulus; quod ἀγῶν, h. e. κύκλος, circulus, non habet angulos. ἀγῶν λέγεται ἰ ἀκκοταρῆς καὶ γῶνιαν οὐκ ἔχον τῶπος. Sed hoc verum sit Etymon, seu veriloquium, judicent Gram., cum veritas non quadrat angulos.

— 10. τριήρων.] Cum accentu in penult. a nomine τριήρης, res, res, triremis. adjectivum communiter elliptice positum pro τριήρης ναῦς. Regulariter circumfleoti debet in genit. plur.; est enim contractum τριήρων — ῶν. Sed nescio quomodo παραφύεται, ac si esset a τριήρης — ῶν, vel Atticum τριήρων — ῆρων. Ita et compos. ex ἴδος, ut συνέδος, κακώδης, εὐδός, nam et hæc etiam faciunt συνέδων, etc. omnino contra reg.; deberent enim ex analogia circumfleoti — δῶν, sive barytonæ formorant ea nomina, sive contractæ, τριήρης, res, sive τριήρης, res. Sylburg. genit. hos plur. primæ contractæ, τριήρων, εὐδῶν, συνέδων, fieri vult a nominativis baryt. τριήρης, etc. At vero hoc non sufficit ad tollendam anomaliam. Nam et Δημοσθένος et cætera ejus terminationis in res pr. contractæ sunt baryt. in nom. sing. et tamen circumfleotant genit. plur. ῶν. prout ex paroxyt. genit. in ῶν regulariter sunt circumflexi in ῶν. Igitur βαρυτονία nominativi singulari non sufficit ad tollendam anomaliam, nec ad fundendam hanc βαρυτονίαν genit. plur. Nam ex gr. λοιμῶδες et λιθάδες non faciunt in genit. plur. λοιμῶδων et λιθάδων, sed — ῶδων. Quamobrem donec aliquis rei criticæ peritor meliorem sive regulam sive observationem sive rationem attulerit de hac anomalia, nos interim hoc Casone contenti simus: 'Adjectiva in res composita ex ἴδος, itaque ex ἰρόσσω remigo, et desinentia in res, in genit. plur. sunt anomala, nec circumfleotant ultimam.' Horum formam nescio an et alia sequatur, composita ex ἴρω, itidemque desinentia in res, ut μοήρης, τρηχῆρης, κληῆρης, τριήρης, quorum exempla in genit. plur. mihi statim non occurrunt.

— 15. πόλεμον — ἀπλοσάσθαι.] Triæ hæc synonyma sunt, πόλεμον ἐφέσαι, ἄρωσαι, ἀπλοσάσθαι. De duobus prioribus habemus jam antea. 'Ἀπλοσάσθαι τὸν πόλεμον, vel ἀπλοσάσθαι τὸν πόλ. est bellum suscipere. ἀπλοσάσθαι τὸν πόλεμον περὶ τῶν τελευταίωντων. Plat. et Herodot. [V. 36.] Ἐκαταίς οὐκ ἔν πόλεμον βασιλεὶ τῶν Περσῶν ἀπλοσάσθαι, bellum adversus P. regem suscipere non sinebat. Sic igitur differunt ἀπλοσάσθαι et ἀπλοσάσθαι: ἀπλοσάσθαι est interficere, ἀπλοσάσθαι suscipere; aliquis ἀπλοσάσθαι πόλεμους, sed ἀπλοσάσθαι τὸν πόλεμον, quam phrasim miræ equidem ab Ἄσμ. Port. in Lexico suo Ionico annotari tanquam locutionem Herodo-

team, cum etiam apud Pl. et Dem. alio- que Att. Scriptores frequens et familiaris est. Noster Olynth. A. [p. 11. 2. ed. Reisk.] *οὐ μὲν γὰρ ὑφ' ἡμῶν πειροθέντες ἀνέλαστο τὸν πόλεμον, σὶ νεστρο ἰμπυλίσυ βελλυμ συςερπίσεντ.*

P. 286. 2. *οὐχ ἰδίως (ἀνδῶς) ἡμῶν ἔσαν ἔχόντων* cum nonnulli non bene (male) erga eos affecti sint; videtur enim esse λιτήρας seu ἀντίφρασις. οὐχ ἰδίως, πικρῶς, qualia passim occurrunt apud auctores, ὅσα κῆσις. Notetur etiam illa syntaxis ἰδίως ἡμῶν ἔχων. ἔχων cum adverbis idem est quod διακρίσθαι, hoc vel illo modo affectum esse erga aliquem vel aliquid, tali animo erga aliquem esse, ut κακῶς ἔχων, χαλεπῶς, φιλικῶς, ἐχθρῶς, εὐνοικῶς, ἀλλοτρίως, vel δυσμενῶς, etc. Verbum ἔχων in hoc syntaxi regit modo dat. modo accusat. (et opinor frequentius) cum præpositione πρὸς. Dicitur enim vel ἀλλοτρίως vel ἰδίως ἔχων πρὸς τινα, et τοῦ, uti hic apud Demosth. Isocrat. [Archid. §. 28.] ἀπίστως πρὸς σφᾶς αὐτοὺς καὶ δυσμενῶς ἔχωντων. iterum: ἀνδῶς ἔχωντι πρὸς αὐτὸν. Xen. πρὸς ἔχων πρὸς σι. et sic alii passim. πολυμικρῶς ἔχων πρὸς Ἀλέξανδρον, hostili animo erga Alexandrum est. At Dem. noster fere eum dat. uti hic et alibi. [p. 500. 15. ed. Reisk.] ἰδία τισίν, ὡς ἀνδῶς ἔχων ἰσπερὶσθον, privatim nonnullis, quibus, vel in quos, acerbo et infenso animo est, insultat. [p. 22. ult.] οὐ μὲν ὄν πωλλὰ τῶν Μακεδόνων πῶς ἔχωντι τῷ Φιλίππῳ, quomodo erga Philipppum affecti sunt. Sic ἔχων σοι πικρῶς, ἰδίως, ἐχθρῶς, τραχικῶς, etc. Verbum ἔχων pro διακρίσθαι hoc modo eum adverbio conjunctum non tantum transit in personas sed etiam in res. Isocrat. [Nicoel. §. 6.] εὐκ αἰσθάνονται τοιοῦτῳ πρᾶγματι δυσμενῶς ἔχοντες. non animadvertunt se, etc.

— 7. οὐδὲν ἄλλ' ἢ ῥαψωδῶσασσι.—] Lat. Int. nihil aliud quam nescio quam cantile- nam passim canent legati nostri. nescio an recte et commode et ad sensum loci mentemque Demosthenis. Quid sit ῥαψω- δῶν in propria et nativa significatione non- rant qui vel mediocriter in Gr. versati sunt. Docet quippe hoc inter alios Eustath. in limine magni sui operis. Rhapsodi proprie et omnino dicebantur qui fragmenta sparsa Hom. consaroinabant et mentus oir- eumeentes canebant. ἢ τὰ μέρη τῆς Ὀμη- ρικῆς ποιήσεως συσπικροντες καὶ ὁμοῦ συρράπτον- τες καὶ σπριμῶσασσι. Qui hoc faciebant ῥαψωδῶν dicebantur. Unde opera Hom. postea in tot rhapsodias, quasi tot libros, erant divisa: de quo fose Eustath. alii que Gram. Pindarus [Nem. ii. 2.] τῶς ῥαψω- δῶς, ῥαπτῶν ἔπισων ἀοιδῶν, appellat, ad vocis Rhythm. alludens. Dicitur enim sunt ἀπὸ τοῦ ῥάψαι τὴν ἔδον, vel ἀπὸ τοῦ ῥαπτὰ εἶδον. Nugantur enim suo more Grammatici, qui ῥαψωδῶς dioi volunt quasi ῥαβδωδῶς, quod virgam tenentes carmina canerent. Et si

enim ἔπι ῥάβδῳ canebant, non tamen exinde nomen sortiti sunt. Antequam enim mos ille τοῦ ῥαψωδῶν aliena carmina obtinuerit, auctores ipsi ac poetæ etiam sua carmina recitare solebant ἔπι ῥάβδῳ, virgam so- laream in manu tenentes, et tum dice- bantur ἔπι ῥάβδῳ εἶδον. Certe nulla us- quam carmina Epica seu Heroica olim cani solita sunt absque virga laurea. ῥάβδῳς omnium fuit communis, qui carmina pu- blice recitarent, sive sua sive aliena. Ideo autem ex lauro potissimum hæc virga fiat, quia δάφνη habebatur φωτὸν μαντικῶν, unde vates διαφροσάμω, uli pluribus jam dixi ad Theophr. cap. περὶ διοσδαίμω. Igitur ἔπι ῥάβδῳ εἶδον antiquius erat τοῦ ῥαψωδῶν. non ergo ῥαψωδοὶ dicti sunt, quasi ῥαβδο- δοὶ, quod virgam tenentes canerent; sed παρὰ τὸ ῥάψαι τὴν ἔδον, quod etc. quod Homeri, vel alterius poetæ, carmina consaroinantes in theatro cantabant. Dico alteri que poetæ; et si enim ῥαψωδία initiatum et originem sumpsit ab Hom. carminibus (unde Hesych. εἰ τὰ Ὀμήρου ἀδοτῶν ποιντὰ ῥαψωδοὶ καλοῦνται), postea tamen etiam aliorum carmina, ut Hesiodi, et Archilochi, et Mimnermi, a Rhapsodis cantitari co-eperant. Rhapsodia igitur Hom. et Hesiodo posterior. Neo Hom. ipse Rhapsod- das, sed qui ejus carmina consuit ac consaroinat. Non enim ipsi poetæ qui carmina de suo scribebant aut componebant, sed qui aliorum carmina cantabant, ῥαψωδοὶ dicebantur, quod Hom. puta aut Hesiodi carmina sparsa veluti colligerent et in unum corpus consaroinarent et consaroinarent. Atque hoc maxime argumento evin- citur verus illos sparios esse et commen- titios, quos tanquam Hesiodi essent, o veteribus Gram. efferant nonnulli, ut probent Hom et Hesiodum συγγρημῶς fuisse et consuetanos:

Ἐν Δίλλῳ τότῳ σφῶτον ἔδῳ καὶ Ὀμηροσ ἀοιδῶσ
Μίλπομων, ἔν παρῶσ ἕμωνοσ ῥάψωντες ἀοιδῶν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνω χροστέρον, ἔν τέμω Ἀπτό.

illa enim verba ῥάψωντες ἀοιδῶν, ῥαψωδῶς apte ἑτυμολογῶσσι et que designant. At vero ῥαψωδία non solum Homero, sed etiam Hesiodo recitator. Hesiodus su- tem centum annis ad minimum Homero posterior, ut alibi a nobis observatum ex optimæ fidei auctoribus et chronologia. Ab hoc more recitandi carmina, verbum hoc ῥαψωδῶν ad malum sensum transferri et in sequiore partem usurpari obtinuit apud auctores, ut viz. idem sit quod φλυαρίων, λυαρίων, nugari, loquaciter aliquid recensere. unde Suidas: ῥαψωδία, φλυα- ρία, λήγων σποσφῶ, ἀδολοσχία: et ῥαψωδῆμω, ψεύσμω. Xen. Cypriop. l. iii. [3. 54.] εἰ— διησῶσται τίς ἀπορῥαψωδῶσασσ παρᾶχρημω ἄν- δρας πολυμειλῶσ ποιῶσται, πάντων ἄν ἴστων εἰσ καὶ μαρτῶν καὶ διδάξαι τὴν μεγίστην τῶν ἰσ

ἀνθρώποις ἀγαθῶν. verba funditudo, inaniter multa perloquendo.

— 11. ὅσους ἂν ἴδω, τίς] *as many as one would wish.* Lingua enim nostra vernacula in hac phrasi, ut aliis non passis, ἄλλοις, ad usum omnem venit cum Gr. Vid. alibi plures hujusmodi συμπεπτασίας seu conformitates linguarum nostrarum cum Gr.

— 19. μάταιον μῆκος] *vanam prolixitatem.* et profecto nihil ματαιώτερον quam hujusmodi μῆκος, nihil vanius quam inepta et superflua sermonis prolixitas. quod vitium maxime vitavit Demosth. in omnibus suis orationibus; utpote quo nihil pressius, nec densius, nec adstrictius. Atque hæc illa est βραχυλογία et συντομία τοῦ λόγου, quam in oratore nostro deprædicant et admirantur Rhetores Criticique omnes, Dionys. Hal., Longinus, Hermog., Quinotil., etc. Differunt μῆκος et μήχος: imo opponuntur. μῆκος est prolixitas, longitudo sermonis, cuius nullus finis, nullus exitus; μήχος est exitus, via, consilium, remedium, idem quod μηχανή. οὐδὲ τι μήχος ἔστιν ἀντιστάσαι, Agam. [Odys. E. 238.] μήχος pro μηχανή. ab ἴδος, ἰδού. A μῆκος, Dor. μάκος, fit μακρός, observetur enim hæc reg.: ' Multa adjectiva oxyt., habentia aliam consonantem, in ros sunt a substantivis nostris generis in os, assumendo ε̄ ante os, ' ut ab ἔχθος ἐχθρός, ᾱ κῆδος —ρός, ab ἔρωδος —ρός, sic a μῆκος, μάκος, μακρός, ᾱ σίφος, ἀσφην, densa acies, —ρός, densus, firmus, vel confortus, ᾱ ψύχος, —ρός.

P. 287. E. ἐξήφυγεν] *effugit,* horum nihil vobis infelicitæ successit. elegans significatio hujus verbi ἐξήφυγεν, qua delectari videtur Demosth. Ol. F. §. β'. πίπτουμαι γὰρ κ. τ. λ. maximam istorum negotiorum partem ex manibus nostris elapsam esse. aliis in plerisque vos frustrari negotiis. Res aliqua dicitur ἐξήφυγεν ἡμᾶς, cuius spe excidimus, et quæ veluti elabatur nobis ex manibus. Hom. proprie et genuine (ut semper) [Il. A. 407.] ἔστι δὲ ἢ βίλος ἢ ἐπίσπιον ἐξήφυγεν χερσὶς.

— 3. ἀπεβλήθητι πρὸς ἀλλήλους. . . πείζονται] Hoc est id quod alibi in Athen. culpatur Demosthenes: ut Phil. A. [p. 98. antep. ed. Nostr.] ἐν ἡμεῖς ἀπὸν ἰδὲ λήσονται γὰρ ὅσοι etc. Ita viz. serri amat in multitudine hominum atque communitate; alii in alios omnes atque opus devolvunt. Hoc argum. impugnat Philos. communione Platoniam, quia res pluribus communes plerumque a singulis negliguntur. Verba Aristotelis egregia sunt Polit. [II. 3.] ἑστία γὰρ ἐπιμελείας τυγχάνει τὸ πλεονεκτήειν τῶν κατὰ ἴδιον μέγιστα φροντισίῳ, τῶν δὲ κοινῶν ἔστιν ἢ ὅσον ἐπιμελεῖται ἐπιβάλλει. πρὸς γὰρ τοῖς ἄλλοις ὅς ἐτίθει φροντισίῳς ἀλιγοῦσθαι μᾶλλον, ὅσπερ ἐν ταῖς ἀκτινωταῖς διακρίσεσι αἱ πολλὰ διακρίνωσι βίῳσι

χρῆσις ἐπιμελεῖται τῶν ἰδιότητων. minime enim curatus multorum communis est: privata enim et propria quisque majore studio et cura, communia autem et publica longe minore diligentia, prosequitur, nisi quatenus cuiusque interest. negligunt Republicam, quasi ea aliis cura esset nihilque ad se pertineret: ita quod ad omnes spectat, ab omnibus negligitur. In eundem sensum, Eth. ix. 6. μὴ γὰρ τυρόμενοι τὸ κοινὸν ἀπεβλήθηται. συμβαίνει ἐν αὐτοῖς στασιάζειν, ἀλλήλους μὲν ἐπιαναγκάζοντας, αὐτοὺς δὲ μὴ βουλομένους τὰ κοινὰ ποιῆν.

— ibid. ἀπεβλήθητι πρὸς ἀλλήλους] Verbum ἀπεβλήθητι in syntaxi, seq. se. præpos. πρὸς vel εἰς cum accus. posu., sæpissime in meliorem partem sumitur, aliquem cum honore et reverentia suscipiens et iustitiam, adeoque colere et admirari. Sic Lat. suspicere, de qua significatione hujus verbi vid. alibi. Quod si vocab. ἀλλήλους sequatur, tum in pejorem partem exponitur. Observetur igitur discrimen in vario usu hujus verbi ἀπεβλήθητι. ἀπεβλή. εἰς τὴν denotat honorem et reverentiam; at ἀπεβλ. πρὸς vel εἰς ἀλλήλους, consilium inopiam, aut incariam, et ignaviam et negligentiam, uti in hoc loco Dem. Similis hæc phrasis occurrit in Sacra P. Gen. xlii. 1. ubi Jacob inoperepans filios, fame gravante, in Ægypt. non descend. ad emendam annonam.

ἔστι ἡθρομένῳ, quare citissis casis, vulg. quare negligitis, quare desides conetamini et alii alios adspicitis, curam et omnes familias, comparandi fragmenti, alii in allos reflectentes. is videtur esse sensus oram verborum, quanquam alii aliter explicant, hæc ἀπεβλήθητι πρὸς ἀλλήλους, sive ex consuetudine apud Athen. alve ex lege. Videmus hic quatuor hominum genera, eorum ordines, qui ἀπεβλήσι orant, et ἀποτιμωροῦνται, a muneribus publicis et contributionibus immunes, ἀσύντακτοι, a syntaxis liberi, nec εἰσφίσειν tenebant. tax free. hi orant ἐπιβάλλουσι, ἐφάνοι, κληροῦσι, κοινωμένοι, σοκιστάται, hæc ordo ad nos spectat.

— Ibid. αὐτῶν ἑαμένων] Ad v. ipse unusquisque per se et in sua propria persona. Ex his duobus verbis componitur αὐτῶν ἑαμένων, quod aliquando in bonam, sed plerumque in malam, partem sumitur, contumax, perfidus, invidiosus, rigidus, asper. Sed da hoc vocabulo dixi (si fallor) nota. Notetur nunc solammodo hæc reg. Euth.: Πάλῳ ἔστι διαφορά τῶν τε διακλιμαίνου καὶ τῶ συνθέντων. ' Multa vocabula in bono sensu usurpantur divisiim et separatim, quæ conjunctim et in compositione malam significationem habent; et e contra aliquando etiam vocabula extra compositionem male sonant et in seculori sensu ponuntur, quæ conjunctim et in compositione in meliorem partem sumuntur.'

α. γ. μέγας θυμὸς divisionem est τὸ πᾶν τοῦ χιλιου, παρὰ ἴσα; at μεγάλθυμος conjectionem est ἡ μεγάληθυρον, μεγάληθυρος, strenuus, magnanimus: sic θυμὸν ἔργον, θαλαμῶν, ἀναιδῆ καὶ θεσπύ· at θεσπυρῶς ἀνδρὶ in compos. ἡ βαρβαλλός, καὶ μὴ ψυχρὸς εἰς ἔργον, promptus, diligens, fortidus, in aliquo opere aut negotio. E contra jam in bono sensu διὰ ἔχον ἢ χειρὶ divisionem et extra compos. est ἡ δίκαιος (inquit Easth.), et qui jus prae oculis et prae manibus habet, αἰὲ πρὸ χειρῶν αἰὲν φέρων τὸ δίκαιον: at χειροδίκαιος in compos. in pejorem partem sumitur, ἡ βίαιος, violentus, qui jus in manibus et robore corporis, οἷον ἢ τοῖς νόμοις, ἀλλ' ἢ χειρὶ ταῖς αὐτοῦ αἰμαῖναι ἔχον τὸ δίκαιον. Sic αὐτὸς ἵκατος divisionem nihil mali sonat, et mediam saltem significationem obtinet; at conjunctionem et in compos. αὐδύκατος, plerumque in deteriolem partem sumitur, αὐθάδης, σκληρός.

— 5. παρασημαίνων] Verbum παρασημαίνω videtur hoc in loco in meliorem et molliorem partem sumi, ut sit nihil aliud quam incitari, instigari ad rem agendam, prono et prompto animo esse ad suscipienda negotia: est enim μέλας λέξις παρασημαίνω, laeserere, provocare, irritare, sive ad bonum sive ad malum: et utroque modo usurpatur in N. F. In bonam partem sumitur Act. xvii. 16. παρασημαίνοντο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, irritabatur spiritus eius, h. e. honesto quodam ardore et zelo accendebatur, eum viderat Athen. idolos: at in malam 1 Cor. xiii. 5. ἡ ἀγάπη οὐ παρασημαίνεται, non irritatur, non facile provocatur, uti nos recte supplementa. Hinc et nomen παρασημαίνω [Act. xv. 39.] de P. et B., exacerbatio, gravis dissensio. Beza: sic igitur sunt exacerbati: quem interpretatio quomobrem doctis displicere debeat, nondum intelligo. Tam acerba, tam acris, aspera, erat contentio, uti nos optime. Ita Booles. Can. Int. hoc vocabulo utuntur, ubi aient episcopus esse debere sub exemplo: παρακλήσειν ἑπαισι πρὸς ἀρετὴν οἷον, καὶ ἀρχιτέκτον, καὶ παρασημαίνον πρὸς ἀγαθοεργίαν. stimulum et calor et incitamentum ad bona opera. et rursus: ἰπιδύκωμα πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν καὶ παρασημαίνον πρὸς ἡσυχίαν πρηνείσθαι. ut exemplo suo ad vivendum alios stimulat et accendunt.

— 6. τοὺς διαικείους καὶ χιλιου] mille et ducentos. Loquitur tantum de numero satis noto et recepto; quod at melius intelligatur, in memoriam revocandum est quod in initio diximus de tribuum classumque distributione apud Athenienses. Populus Att. in 10 tribus erat divisus, ex singulis tribubus 120 eligebantur, qui prae aliis ditissimè erant, qui pecunias in publicum conferrent, liturgias obrent, et publicorum munerum onera sustinerent singuli. Hi 120 deinde in duas partes sexagensem hominum erant dispersiti, quae Symme-

ris dicebantur. Cum igitur in unaquaque tribu duae erant Symmoris sexagenae hominum singulae, hinc ex universis duodecim tribubus consergetur numerus 1200. Facta est autem primam haec distributio tribuum in symmorias seu classes, Nausinio archonte a. 3. Olymp. 100., at jam antea diximus, h. e. triennio post natum Demosth.: natus est enim Demosth. a. 4. Olymp. 99. Hoc aperte nos docet Ulpian. ad Olynth. B. vol. vi. p. 31. sq. ed. nostr. Atque hic quidem Symmoriarum ordo et ratio erat apud Athenienses, atque haec antiqua classium distributio. Quod veru hic sequitur apud Dem., ipse de vero ordine, estque proprium ipsius inventum: ut viz. illis mille ducentis, ex quibus viginti classes constabant, adderentur alii octingenti, qui efficerent numerum 2000. Quod eo consilio fecit, at ex hoc censu exemptis iis, quibus lex vel ratio vel consuetudo immunitatem a tributis liturgiisque concessit, quales erant ἱερωαίται, ἑρανοὶ, κληρωχικαί, et κωνοικαί, at, his (inquam) exemptis, numerum 1200 adhuc integer permaneret. Sequitur et alia subdivisio symmoriarum sive classium, quam hic proponit et saadet Demosth. τοῦτων (inquit) τῶν συμμεριῶν ἑκάστην διαικίαν κλάω εἰς τίντιν μέρη κατὰ δόξιναι ἀδρας, Ita et unaquaque classis distribueteretur in 5 partes, quarum singulae essent duodenum hominum: quinque enim 12 faciunt 60, ex quo numero classis constabat.

— 9. ἑπικληροῦν] Epicleporum sunt hereditariae virgines sive unicae heredes, parentibus sc. defunctis. ἑπικληροῦ, virgo orphanica, quae in integram hereditatem succedit: atque ita differunt ἑπικληροῦ et ἑπιγυμοῦ. ἑπικληροῦ est unica heres, hereditaria, a κλήρος, sors, hereditas, quae hereditario jure pervenit ἑπὶ τὸν κλήρον. Schol. Aristoph. Avib. [1660.] ἑπικληροῦ ἔστιν ἡ μὴ ἔχουσα ἀδελφῶν ἑταίρους συγκαληροῦσιν, ἀλλὰ μονοκληροῦσιν. at ἑπιγυμοῦ est virgo doctata, quae ἑπὶ πρῶν, cum sola dote, relicta est, fratribus reliquam hereditatem possidentibus. Harpoor. ἑπικληροῦ μὲν ἔστιν ἡ ἑπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ἑραστῇ κατακληροῦσιν, μὴ ὄντος αὐτῆ ἀδελφῶν· ἡ δὲ αὐτῆ καὶ ἑπικληροῦσιν. ἑπιγυμοῦ δὲ ἡ ἑπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ὅστις πρῶτα ἔχων, ἀδελφῶν αὐτῆ ὄντων. Nec virgines solum et inauspae puellae, sed etiam nuptae meliores, quibus universa hereditas obvenit, ἑπικληροῦ dicebantur. Suid. ἔστιν πατρὶς ἑραστῆς πατρὸς καὶ μητρὸς ἀδελφῶν τὴ ὄσα ἔργον, καὶ ταύτῃ τῷ ἔργῳ κληροῦσιν οἷον, ταύτῃ καλοῦσιν ἑπικληροῦσιν ἑμῶν δὲ καὶ τῶν ἑδὴ γεγαμεμένων, ἔστιν ἡ ἑπὶ τῷ οἷον δη κατακληροῦσιν. Aristot. Ethic. viii. 10. ἑπὶ τῷ δὲ ἄρχουσαν αὐ γοναίαν, ἑπικληροῦ ὄσα. quem locum non male reddidit interpres: interdum vero fit, ut mulieres imperent, ea sc. quibus amplissime veni-

vunt hereditates. Atque hoc est quod sibi cavendum duxit vates Biblilitanus, [Epi-gr. l. viii. 12.] "Uxorera quere locopletem ducere nolim, Quæritis? xori numero nolo mem." Plut. Solon. [c. 20.] Ibi sanovit Solon τὴν ἐπικληρῶν, ἰσὺ τοῦ ἔγγυστα τοῦ ἀνδρὸς ἐπιδοῦσθαι, ut mulier orba vel unica hæres proximo mariti agesto nuberet. Cui similis lex inter Mosaiacas. Aristot. Polit. v. 4. καὶ περὶ Μιτυλήνῃ δὲ ἐξ ἐπικληρῶν στάσεις γενόμεναι πολλῶν ἐγένετο ἀρχὴ κακῶν. cum propter opulentas quasdam puellas dissensio exstitisset, sc. propter virgines heredes. Athenis mulieres etiam nuptæ sub tutoribus erant: earum autem κίριον seu tutores ex lego erant pater, avus, paternus frater ex eodem patre. [Demosth. κ. Στραφ. ψευδομ. B. §. 14.] ἴδω δὲ μηδὲς ἢ τούτων, ἴδω μὲν ἐπικληρῆτις ἢ, τὸν ἀνδρᾶ κίριον ἔχων ἴδω δὲ μὴ ἢ, ἔγω ἂν ἐπιτρεφῆ, τούτων κίριος εἶναι, si nemo horum sit, et sit mulier universorum hæres, virum habeat κίριον, si modo virum habeat: sin vero maritus fato concesserit, si mulieris κίριος sit, cui vir moriens testamento uxorem suam reliquerit ac nuptum dederit. Vir docilissimus ad Polit. Arist. censet τὰς ἐπικληρῶν, h. e. virgines seu filias heredes ex asse paternorum bonorum, alio nomine ἐπικληρῶν ab Atticis vocari: quia sc. de earum nuptiis, quod divites essent, lites et controversiæ agitari solebant. At vero omnes ἐπικληρῶν non erant perinde ἐπικληρῶν: sed esse tantum quarum nuptiæ ἀμφισβητήσιμα erant, et sub disceptatione veniebant. Harpocr. ἐπικληρῶν ἢ ἀμφισβητούμεν ἐπικληρῶν, ἔγω χρεὶ αἰτίων γαμηθῆναι. Cum controversia erāt, cui nuptum esset danda pupilla ἐπικληρῶν, tum illa virgo vocabatur ἐπικληρῶν. Aristoph. Vesp. [583.] κἄν ἀποδύσων ἢ πατὴρ τῶν δὲ καταλείπων παῖδ' ἐπικληρῶν. ubi Schol. ἐπικληρῶν λέγεται ἢ τὸν κληρονομίος καλούμενη: et nonnullis interjectionibus: τινὲς δὲ τὴν ἐπικληρῶν καλοῦσιν ἐπιπταματίδα καὶ πατρύχον. Vocabulum ἐπιπταματίδα crucem fixit Græcorum Novi [sic], qui ἐπιπταματίδα τὴν ἐπικληρῶν dictam putaret παρὰ τὸ ἐπιπτασθαι, involare, quasi ἐπιπταμίνην τῷ κληρῶ, quod in sortem et hereditalem quasi involaret eamque invaderet. Sed profecto frigidiasculam hoc mihi videtur Etymon, et longiuscule petitum. Mallet igitur pro ἐπιπταματίδα legere ἐπιπταματίδα, ita ut prius illud τ sit omnino spurium et irreptitulum. Dicuntur autem si ἐπικληρῶν ἐπιπταματίδες, quasi ἐπιπταματίδες relicte solæ, sc. bonis et hereditate; ut ἐπικληρῶν, ἐπι κληρῶν relicte. Sunt enim πάματα, vel πάμματα, bona vel possessiones, ἀπὸ τοῦ ππᾶσθαι, a possidendo, unde πάμματα pecora κατ' ἀνθρωπομασίαν, et κληπτάμματα pecorosa, dives pecoris. ἐπιπταματίς igitur ἢ ἐπικληρῶν ἔστω τῶν πάμασι καταλειμμένων, atque hinc emen-

endus Hesych. Ἐπιπταμά, τὸν ἐπικληρῶν leg. omnino ἐπιπταματίδα. ita enim postulat tom ratio vocabuli, tum ordo litterarum alphabeticus in illo loco Hesychii. Sed et alia significatio hujus vocis, que licet non tam, frequens huic loco Dem. magis convenit. Ἐπικληρῶν etiam dicebantur puellæ orbe, ægentes, dotemque nullam habentes, de quibus lex erat hæδ Athenis: τῶν ἐπικληρῶν ἔστω τὸ ἑπτικῶν τιλοῦσα, ἴδω μὴ βούλονται ἔχων ἢ ἔγγιστα γένους, ἰδιόθεν ἐπιδοῦς, ἢ μὲν ππταμοσιμῶμενος ππταμοσίας ἀρχηγός, ἢ δὲ ἰσπῶς τριακοσῆς, ἢ δὲ ζευγῆτις ἰσπῶν ππταμοσῶτα. [Demosth. κ. Μαλαστ. §. 17.] De distributione populi Attici in ππταμοσιμῶμενους, ἰσπῶς, et ἑπτας ζευγῆτις, nota res est; et dixi de ea jam antea ad Demosthenem. Infimus ordo erat τῶν ἑπτῶν. Dicebantur autem ἑπτας, quasi mercenarii famuli: nam δᾶς, ἑπτας, famulus. Omnes igitur opifices, ærdores, et proketarii in hoc numero erant, in ultimo censu, qui nihil aliud Reip. pendebant, quam nunquam, qui ab illis τὸ ἑπτικῶν vocabatur; puellæ igitur ἐπικληρῶν in hæc lego, quæ τὸ ἑπτικῶν pendebant, erant puellæ parentibus orbe, pauperes et ægentes, quæ in tenui fortuna, adeoque in ultimo censu, erant. Harpocrat., postquam citasset illa verba Demosth. jam laudata, τῶν ἐπικληρῶν εἰς, hæc subjungit: ἄρα, ἢ τοῖς ππταμοσιμῶμενος ἐπικληρῶν ἰσπῶσιν τὸν ππταμοσίαν κίριον, ἢ ἑπτασιν ἰσπῶσιν οἱ Ἀττικῶν, neque aliter sumi videtur hæc vox a Demosth. hoc in loco, quem præ manibus habemus.

— ibid. ἔρραπῶν] Miras nugæ agit Ety-mol. in arcessenda hujus vocis origine. Ὁρραπῶς (inquit) παρὰ τὸ οἶος ἢ μῶσος γένεται, ἀοφανὲς καὶ ὄρραπῶς, ἢ μῶσος φασιμασῶς καὶ γένετις μὴ ἔχων. Quod si oriunda Gr. vox sit ὄρραπῶς, et Gr. solo nata (quod dubito), derivarem potius ab ὄρραπῶ, caligo, ut sit ὄρραπῶς quasi ὄρραπῶς, in mærore ob luctu et tenebris et caligine relictus, orbis parentibus. non tamen eo modo ὄρραπῶς, quo πάθος seu spurium dicitur ἀοφανῶς, quasi in tenebris et ex clandestino concubitu natus. ἀοφανῶς δὲ ἢ γένετις μῶσος. Hom. [ll. Z. 24.] Parentes sunt ἄς τῶν τῶνον, liberorum, lax et vita et salus, unde merito pupilli et pueri parentibus orbati, ὄρραπῶς, quasi jam in mærore et situ et aequalore et tenebris relictus, e contra καὶς ἀμφοβαλλῶς, utrimque florens, ἢ ἀμφοτέρωθεν θέλλον, ἔγω ἢ ἀμφοῖν οἱ γένετις πρῶσιν, cui ambo parentes sunt superstitēs. ut igitur ἀμφοβαλλῶς, cui parentes superstitēs, atpote in prospero statu et florente fortuna positus; ita e contra ὄρραπῶς, oni ambo mortuῶ, utpote in mærore et lacrymis, in situ eā tenebris, constitutus. Si quia meliorum hujus vocis etymologiam noverit, habebit me facile sibi assentientem, interim hæc

meam utatur. Jam vero non dissimulo Gr. vocab. ἔρπον videri mihi non esse αὐτόχθονα, sed deductum ab oriente, viz. ab Heb. unde et Gr. ἔρπος, vel a (densa caligo) per apoc. postremæ radicalis.

— ibid. κληρουχικῶν Κληρούχος ad verbum est sortem habens, vel hereditatem possidens, vel qui sortito aliquid obtinuit et accepit. Sed ex usu Gr. obtinuit, ut peculiariter sensu κληρούχοι dicantur coloni, quasi aliqua sorte habitatum missi, vel qui in extero solo fundos et agros sibi sorte divisos habent. Plat. Periocl. [c. 11.] χιλίας ἰστανίαι εἰς Χαρήθουσι κληρούχους. mille colonos misit in Cherontnesum, illius loci agros sibi divisuros. Herodot. Terpsich. [c. 77.] κηθεστας δὲ καὶ τούτους τετρακισχιλίους κληρούχους ἐπὶ τῶν ἰσσοβοτίων τῇ χάρῃ λίσσασαι. 4000 colonorum in prædiis hipp. relinquunt. Thucyd. l. iii. [c. 50.] ἐπὶ δὲ τοῖς ἄλλοις σφῶν αὐτῶν κληρούχους τοὺς λαχόντας ἀπέπεμψαν — κλήρους δὲ κηθεστας τῆς γῆς. colonos de suis facta sortitione miserunt — et unicuique portionem, quæ ipsi sorte obtigit, assignarunt. Hinc κληρουχία, divisio quæ fit per sortem, distributio agrorum: quæ fit inter colonos qui aliquo ad habitandam migrarunt. et κληρουχίῳ, sorte dividere, tam active quam passive. κληρουχίῳ enim Gr. dicitur, tam is qui sorte dividit, tam ii quibus fit distributio; tam præfecti coloniarum, quam coloni ipsi. Max. Tyr. Metaph. dissert. 2. Ὅρα δὲ, μή σοι θύξ, εἰ τὰ τσαῦτα δύναιτι κληρουχίῳ καὶ γέμειν, πάλῃ τούτων πρῶτισον ἀρετῶν γέμειν καὶ δύναισι καὶ ἰθὺλοι. ubi κληρουχίῳ est simpliciter distribuere, idem quod γέμειν. Diod. Sic. l. i. ubi de Legg. et Justit. Ægypt. Tertia (inquit) regio pars militibus cedit: ἢ οἱ κινδυνώσαντες, εὐνοῦσται τῇ χώρᾳ διὰ τὴν κληρουχίαν ὄντες, προθύμως ἐπιδίδχονται τὰ συμβαλόντα κατὰ τοὺς πολέμους δυνά. ut qui periculis pro patria se exponunt, per liberalem hanc agrorum distributionem summæ patriæ benevolentia devincti, promptissimis bellorum discrimina subeant. At κληρουχίῳ etiam dicuntur passive, qui sortem obtinent, coloni quibus agrorum portiones sortito divise et distributæ sunt. Appian. l. v. Civ. B. [c. 74.] μέθοι δὲ ἔχθητο, ἔσσι τὰ τῶν ἰλιουμένων ἐν Πελοποννήσῳ χωρία κληρουχίαςται. s. illi ægre tulerunt, quibus Pompeianorum agri, aut possessiones, sorte fustant divise et distributæ. Aristot. Rth. iii. 6. πρὸς χρημάτων ἀσφαλῶδη εὐδαμῶδες ἔχουσι. in amittenda pecunia fidenti ac præsentis animo sunt, h. e. non multum moventur jactura bonorum. Id. l. ii. Rhet. [c. 17.] φιλόσοφοί εἰσι, καὶ ἔχουσι πρὸς τὸ θύξιν πῶς, ubi notetur illa phrasis Aristotelicæ, et peculiaris quedam elegantia, quales innumeræ fere sunt in illo philos. principe.

qui in prospera fortuna versantur, Dei sunt amantes, et ergo divinum numen quodammodo affecti sunt. ἔχουσι πῶς, εὐλαβίης vel εὐσεβείας. erga numen quodammodo magis quam alii sunt affecti idque magis venerantur. ut doctiss. interpres cum locum παραφράζει. Præclare Plat. l. de laud. suip. [c. 18.] καθάπερ οἱ πεινώτατες, ἰτίοντες ἐσθιόντων ἢ ἔψαι, μάλλον ἐρεθίζονται καὶ παραξίνονται τῶν δεξιῶν ὄντων ὁ τοῦ πλοσίου ἰκαίως ἰκαίαι τῇ ζήλοτυπία τοὺς πρὸς δεξῶν ἀρετῶδες ἔχοντας. sicut esurientium appetitus, aliis coram edentibus, magis acuitur et irritatur: ita laus in alium collata homines intemperanter erga gloriam affectos, h. e. ambitiosos gloriæque avidos, zelo quodam et æmulatione accendit. Κληρουχικοί idem quod κληρούχοι possess. pro prim. κτητικὸν ἀντὶ πρωτοτύπου, Rasth. ut ἔφθανικοί idem quod ἔφθανοί, παρθενικά idem quod παρθενοί, κοινωτικά idem quod κοινωτοί, de qua terminatione notentur hæc dæ reg. (1.) Neutra singularia in ἰων παραγωγικῶς sunt terminatione notentur hæc dæ reg. (1.) Neutra singularia in ἰων παραγωγικῶς sunt ab aliis nominibus additione unius syllabæ, et æquipollent pluralibus prim. a quibus derivantur: sic τὸ στρατιωτικὸν sunt οἱ στρατιώται, τὸ ἰσχυρικὸν, οἱ ἰσχυροί, τὸ λιστρικὸν, οἱ λιστοί, τὸ ἑλληρικὸν, οἱ Ἕλληνες, οἱ Ἕλλητες, etc. (2.) Masculina in ἰων aliquando idem plane sonant et significant quod primitiva in α, a quibus derivantur, neque possessiva sunt, licet habeant formam possessivorum: sic παρθενικός vel potius παρθενικά, idem omnino quod παρθένος, de qua voce Eusth. παρθενικά ἢ παρθενοί, κατὰ τύπον, ὡς κτητικὸν, οὐ μὴν αὐτόχρημα κτητικόν. Sic ἔφθανικό idem quod ἔφθανοί, præsertim apud poetas. Sed et ita hoc in loco κληρουχικά sunt κληρούχοι, et κοινωτικά κοινωτοί, nisi forte quis dixerit vocabula hæc esse aptitudinalia, h. e. non actum sed potentiam et aptitudinem denotantia, ut κληρούχῳ non sint coloni, qui jam actu abierunt, sed qui abituri sunt in colonias, et κοινωτικό non ipsi κοινωτοί qui actu societatem inierunt, sed qui in societates designantur. Κοινωτικός quidem communiter est communificativus sive ad communionem et societatem aptus, vel pertinens: ut cum Aristoteles in Polit. δικαιώσιν appellat κοινωτικὴν ἀρετήν, virtutem ad continentiam hominum communionem et societatem aptissimam; et in Eth. civium et tributulum et convivialium amicitias, κοινωτικὰς φιλίας, amicitias quæ in communitate quadam versantur; et in Rhet. [ii. 24.] κοινωτικὸν τὸν ἔρμῃ ἴσθος γὰρ καλεῖται κοινὸς ἔρμῃς. quod Philos. pro exemplo affert falsi Enthym. ut si dicas Mercuriorum omnium Deorum maxime sua cum aliis communicare atque liberalissimum esse: solus enim vocatur communis Mercurius. Quid enim hic intelligat Dem. per κοινωτικός, vel non omnino vel non satiscare et perspicere nos docet Interpret

ἢ Κίρας μαζάρη καταλόγου ἡμῶς. τὸ γὰρ αὐτῆ, ζῆτος μὲν τοῦ ἀνδρώου, δεσμῶς ἢ τῆς ψυχῆς τλάσιόντων δὲ, ἀνοργαί σῆμα καταλόγουται.

— 10. χιλία . . . . ἑξήκοντα] Vingtī symmōriis sive classes, quarum singulae sunt 60 hominum, complectantur mille ducenta corpora : vires enim 60 efficiunt 1200. Deinde singulae hae classes 60 hominum in 5 partes divise, assignabant singulis partibus 12 corpora : siquidem duodecies 5, vel quinq̄ies 12, faciunt sexagenos. Nec ad hanc summam subduocendam multam Arithmet. opus est.

P. 288. 4. πνττακαδικαῖαι] Vox inusitatae compositionis, a πῆς, navis ; ejus nec vola nec vestigium exstat apud Lexicogr., nec ullum alium auctorē, quantum memini. ἢ πνττακαδικαῖαι pro πνττακαδικαῖαι πῆς, 15 vel quindena naves. Composita a πῆς, navis, terminantur vel in sēs, vel in ωs. in εῖω, ut ἐπίστωρ, ναυαλ, ἀποροῖω : in sēs (termin. Attic.), ut λιπύστωρ, κρίστωρ, κρηπίστωρ. Sed nullum alium vocabulum est comp. a πῆς, navis, hujus terminationis in ωs, pr̄ter hoc unum πνττακαδικαῖαι, quod nec usquam alibi me legisse memini nisi in hoc loco Demosth. Nec quiesquam hic nos juvat vel Harpocratē, vel Ulpianus, vel Budens, nec quisquam alius ex toto Criticorum aut Grammaticorum grege : et certe vox hęc decompos. πνττακαδικαῖαι cum nullo alio vocabulo in compos. coalescit, nisi cum his duobus, ἑως annus, unde πνττακαδικαῖως, quindecim annorum, et cum ἑβόωω remigio, unde πνττακαδικαῖως, quindecimēmis (ita enim et Lat. audent componere), 15 ordinam remigum, vel 15 remorum, navis, at τριήρης, πντήρης, δεκήρης.

— πεν. τὸ τίμημα . . . τάλαντων] census regionis, vel agri nostri aestimatio, sive 6 mille talentum. De censu totius regionis Atticę innotens et proclarus hic locus Demosthenis est. Agri (inquit) nostri, h. e. totius Atticę, census est 6 mille talentum : quod repetit p. 293. antep. quo in loco pro ἑξακισχίλια scriptum fuisse ἑπτακισχίλια auctor est Harpocrat. hisce verbis : ἑπτακισχίλια ἢ τάλαντα τὸ τίμημα τῆς Ἀττικῆς Διαι. ἢ τῶ πρὸς τῶν Συμμοριῶν φησὶν εἶναι : Ἡμῶν δὲ τὸ τῆς χώρας τίμημα ἑπτακισχίλια ἀποροῖω ἑπτακισχίλια τάλαντα ἀπέστανται. ἑπὶ οὖν γραμμῶν ἀμάρτυρά ἐστιν, ἢ ἰσως ὁ ῥήτωρ συναρτάζει, ἢα δεκά ὀκτώ τῶν ἀποροῖων ἔχων ἢ πῆδες εἰς τὸν πρὸς βασιλέα πόλεμον. ἑπτακισχίλια igitur Harpocrat. is tate scriptum erat pro ἑξακισχίλια in hoc loco Dem. sive ex culpa et injuria librariorum, sive de industria sic locutus fuerit orator ipse ut res et opes Atheniensium amplificaret. Verum utunque olim exaratum fuerit ; at in nostris certe quotquot bodie exstant, saltem quę vidi, exemplaribus non 8000, sed 6000,

habemas, tot nempe millibus talentum quot millia annorum darabit mundas juxta veterem Rabb. traditionem. Institutus autem hic Atticę regionis census est tempore belli Peloponn. 60 plus minus annis ante habitam hanc orationem. Desiit enim bellum Peloponn. a. 4. Olymp. 93. habitata est autem hęc oratio a. 3. vel 4. Olymp. 107. De hoc censu Atticę, et de tempore ejus institutionis fidem nobis facit gravissimus et prudentissimus scriptor Polyb. Hist. l. ii. [c. 62.] Cujus verba, quia insignis hiolocus est et ad rem nostram apprime spectans, hęc adscribere visum est : τίς γὰρ ἰσῆς Ἀθηναίων οὐχ ἰσῆρως διδοὶ καθ' οὐκ καιρὸς μετὰ Θεβίων εἰς τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους ἑβόωωω πόλεμον, καὶ μάλιστα μὲν ἐξήκοντον στρατιώτας, ἑκατὸν δ' ἑσπέρων τριήρης, ἑπὶ πέντε κρήνηται ἀπὸ τῆς ἀξίας καιρῶσδαι τὰς εἰς τὸν πόλεμον εἰσφοράς, ἑπτακισχίλια τῶν τριήρων τὸν Ἀττικῶν ἑκαστῶν καὶ τὰς οἰκίας, ἡμῶς δὲ καὶ τῶν λοιπῶν οἰσίων ἀλλ' ὅμως τὸ σῆμα τῆς τιμῆμα τῆς ἀξίας ἑβόωωω τῶν ἑξακισχίλιων διακοσίων καὶ πνττήκοντα τάλαντων. Igitur, si Polybio credimus, ista talenta 6 mille integra non fuerunt, siquidem de hęc numero deorant 250. Ita et in hac ratione census Atticę inveniunda, rotunditatem numeri potius quam exactam veritatem computi respexerit Dem. Nolo jam hic compilare aliorum scriinia de re nummaria et commentaria scribere de talento Atticę. Hoc tantum observo de valore talenti Atticę, aestimari viz. illud 600 aureis coroonatis, monetæ Anglicanę nostrę vero 250 libris, unde collegimus quæ vasta et immanis hęc pecunię summa fuerit, quæ consebatur regio Atticę, quandoquidem τὸ τίμημα τῆς χώρας erat ἑξακισχίλια. τάλ. 6 mille talentum. Quod si quis hanc summam subduci velit, et juxta modum moderum pecunię computari, hęc nobis prestitit Bud. l. v. de Asse. "Sex millia (inquit) talentum tricies sexies centies millibus aereorum nostrorum (Gallicorum) aestimare solemus." Cum vero 31 aurei Gall. cum una 3a ad libram nostram concurrant, efficit hęc summa 6000 talentum, circiter duodecies centena millia librarum monetę nostrę Angl.

P. 289. 1. πνῆσαι καθ' ἑξήκοντα τάλαντα ἑκατὸν μέρη] Sexagies enim centum faciunt 6 mille.

— 2. εἶτα πάντα ἑξήκοντα ταλαντίας etc.] Quinq̄ies sexagena talenta singulis viginti magnis classibus assig., ita ut singulae classes singulis suis subolabasiis duodenariis 60 talenta reddant. Hęc ratione singuli ex bis mille ducentia quinq̄ue talenta pendebant, quinq̄ies enim 12 faciunt 60, h. e. monetę nostrę 1250L., siquidem tal. Att. valet 250L. Μεγάλως συμμορίας vocat 20 illas classes, in quas

3 κ

10 tribas erant divisas: singule enim tribus continebant 2 symmorias, seu classes. Has autem 20 appellat magnas classes ad differentiam minorum illarum classium sive subelassium 12 hominum, in quas singule illæ majores συμμορίαι erant subdivisæ, ut jam antea diximus. Interp. redditi ita ut classes singule singulis quinquariis 60 talenta reddant. At vero 5 classes duodenam hominum non dicendi sunt (opinor) quinquarii sed duodenarii 5 duodenarii [sic]: 5 enim classes minores, sive, ut ita dicam, subelassas, efficiebant unam majorem sive συμμορίαν μεγάλην; nam quinque daodeni efficiunt 60. Et hoc quidem vel exiguo Arithmeticæ lamiõe clarum et perspicuum fit. Illud vero quod sequitur obscurius certe et difficilius; ut sc. crescente numero triremium, decrescere deberet numerus talentorum, quasi ad plures naves instruendas paucioribus pecuniis opus esset, et ad pauciores pluribus. Ita enim suadet orator v. 4. ὅπως ἐὰν μὴ ἴσῃν ἑκάστῳ etc. ut si centum triremibus fuerit opus, 60 talenta sumptum absolvant; sin ducentis opus fuerit, triaginta sint talenta quæ sumptum efficiant. Iniqua sane hæc et præpostera esset ratio τῆς ναυτικῆς συντάξεως, si hic locus ita sumeretur, prout verba sonare videntur, quasi ad pauciores naves apparandas plures nummi impendendi viderentur, et vice versa. At longe alia Demosthenis mens est. Non enim id vult Orator, viz. ut universa ea 60 talenta in centum triremes impenderentur, et sic deinceps: sed ut singuli duodeni, quorum census est sexagesimum talentum, sint trierarohi, h. e. unam triremem instruere. Atque ita completus foret numerus centum navium: centies enim duodeni erant viz. mille ducenti, qui in censum veniebant, et quibus impendere debebat grande hoc et sumptuosum trierarohis manus. Sensus igitur hujus loci est: Quo levius bellum ingruerit, eo pauciores triremes et minores impensæ requirentur; quo gravius, eo pluribus navibus et majoribus impensis opus erit: nam si centum tantum navibus opus fuerit, tam duodecies homines, quorum census 60 talentis æstimatur, unam triremem in commune instruere debebunt; quantum sc. gravius est bellum, illi duodenam conferre debebunt. Sin duplo plures, viz. ducentas naves, ad hoc bellum requirantur, tum duplicabuntur impensæ, et singuli sesiones, quogam census est 30 talentorum, erunt itidem trierarohi, h. e. unam pariter triremem apparabunt. Sin vero adhuc gravius sit bellum, adhuc plures, trecentas sc. triremes ad bellum instruendas sint, tum gravius erit adhuc opus; siquidem singuli 4 terniones, quorum census est 20 talentum, idem manus

atque onus trierarohatus subibunt, quod duodeni illi vel seni subiissent. Hæc fusius explicare volui, quia a statim fronte perplexa et involuta videntur. Cf. Ulpian. vol. vi. p. 68. Atque hic quidem Symmoriarum ordo et ratio erat apud Athenienses, atque hæcenas antiqua classium distributio. Quod vero hic sequitur apud Dem. ipse de suo addit, estque proprium ipsius inventum; et viz. illis 1200, ex quibus viginti classes constabant, adderent alii octingenti, qui efficerent numerum 2000. Quod eo consilio fecit, ut ex hoc censu exemptis illa, quibus lex vel ratio vel consuetudo immunitatem a tributis liturgiisque concessit, quales erant ἐπικληροί, ἑσρανοί, κληρονομιοί, ποσειδωνοί, et his (inquam) exemptis numerus 1200 adhuc integer permaneret. Sequitur et alia subdivisio symmoriarum sive classium, quam hic proponit et suadet Dem. p. 287. antep. τούτων. (inquit) τῶν συμμοριῶν ἑκάστην διαλεῖν κελαιν εἰς πέντε μέρη κατὰ δέδικτα ἀξίας, ita ut unaquæque classis distribueretur in 5 partes, quarum singule essent 12 hominum; quinque enim 12 faciunt 60, ex quo numero classis constabat: nec enim verisimile est hos 1200 integram unam subelassiam, aut reditus suos annuos, in Reip. usus contulisse, sed partem aliquam et portionem bonorum atque facultatum. Τίμημα igitur hic non est census, seu æstimatio, seu taxatio, integram substantiam aut omnium bonorum, sed partis tantum et (ni fallor) quintæ partis, quod videor mihi colligere ex loco quodam Demosth. Or. c. Aphob. [A. §. γ.] Ἐξελον μὲν τοῖσιν καὶ ἐκ τούτων ἵσῃσι τὸ πλῆθος τῆς οὐσίας. πωπευαδίκην τάλαντων γὰρ πρὸς τάλαντα τίμημα: τούτων ἕξαισι εἰσφέρειν τὴν εὐλοφίαν. manifesta est igitur per ea que audistis relictarum mihi fortunarum copia, siquidem 15 talentorum censum 3 talenta, collectionem meo nomine faciendam, censuraverunt tutores mei, etc; Cum ergo Dem. facultates suas 15 talentum fuisse ex eo argumentatur, quod tribus talentis census fuerit; hæc omnino sequitur, quinta census tantum parte bonorum census fuisse civis Atticis 13. a. 54. part. est τῶν 15. 1. [sic] qui quinta talentis censi in capita dicantur. Per τίμημα τῆς χάρας intell. census totius Atticæ regionis, non urbis tantum Athenarum. Census enim ipsius urbis primam non nisi 130 talentum fuit: quæ tamen postea ita auxit fortuna, ut 4000 Gens. Locuples hujus rei testis Dem. in Phil. Δ. p. 237. 15. Ἦν ποτ' οὐ πάλλαι etc. Aliud igitur τίμημα τῆς χάρας, aliud τίμημα τῆς πόλεως, quanquam hoc fortasse in illo comprehensum, ut pars in toto: ut enim urbs Athenarum in regione Atticæ sita (opinor), census redditusque urbis in census regionis inclusus et contentus; ita ut 4000

hæc urbis talenta non fuerint illis 6000 superaddita, sed in iis inclusa et comprehensa, alioquin ingenue fateor mihi non satis consistere sensum hujus census, nec rationem hujus compati. Fuisse autem hunc censum (de quo hic loquitur Dem.) non urbis tantum Athen., sed totius Atticæ regionis, fidem facit tum quod cum non vocat orator *τίμημα τῆς πόλεως*, sed *τῆς χώρας*, tum etiam id aperte colligi videtur ex verbis Polyb. jam citatis, ubi de hac ipsa re agit: *ἰσημοῦσαν τὴν τε χῶραν καὶ τὴν Ἀττικὴν τὴν δὲ θάλασσαν*. nec veri obstat, quod hic suadet Dem. de distributione hujus census classes sive symmorias illorum hominum 1200. Cum enim dicunt auctores populum Athen. in 10 tribus, et 20 symmorias fuisse divisum, id nos intelligendum de solis Athen. incolis, et qui intra urbem habitabant, sed de universo populo Attico, quotquot infra ditionem ambitur [sic] et regionem τῆς Ἀττικῆς.

fuerunt nam in agro Attico, seu regionem partes Athen. acropolim et metropolim τῆς χώρας [sic], alia etiam oppida et urbes fuerunt, ut Marathon, Sounium, Piræus, et aliae. Erat igitur hoc *τίμημα τῶν χιλίων καὶ διακοσίων τριῶν*, mille ducentum, qui publice pendere tenebantur: dicitur tamen *τίμημα τῆς χώρας*, census, quatenus hi mille ducenti per totam regionem erant dispersi, nec in uno loco habitabant; atque ita ex P. Ulpian. non de censu omnium civium Athen. sed de censu tantum mille so docentorum divitum, ex quibus hæc symmorie seu classes constabant: τὴν δὲ οὐσίαν τὴν τῶν χιλίων καὶ διακοσίων τριῶν ἐκαστοῦ φησι ταλάττων ἑξακοσχιλίαν. et tamen paulo antea dixerat, describi hic a Dem. τὴν οὐσίαν πάντων τῶν οἰκουμένων τῶν πόλεω. quod nullo modo constare potest. nec enim sine tota substantia, nec omnium civium, sed quinta pars substantiæ, sed eorum dentaxat 1200, qui in symmorias seu classes conscribentur [sic]. Hoc primum insuper annotandum, τὸ τίμημα τῆς χώρας, annuum censum seu redditum agrî Atticæ, distinguendum esse a tributo sociorum. Socii autem Athen. qui ἐνοπιῶναις et vectigales iis fuerunt, et tributum his pendebant, hi præcipue erant Chii, Lesbii, Platæenses, Messenii, Corcyraei, Zacynthii, Thracæ, Melii, alique, quos accuratè enarrat Thucyd. l. ii. [c. 9.] Hoc tributum a sociis pendendum primus instituit Aristides; unde et ἰσὺ Ἀριστοῦ φέρος dicebatur idem. Thucyd. l. v. [c. 18.] τὰς δὲ πόλεις, φερύσας τὸν ἐπὶ Ἀριστοῦ φέρον. [cf. Plut. Aristid. o. 24.] εὐπορῆσαν τὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνομιζόντες ἕκαστοι. Erat autem primam id tributum ab Aristide institutum talentorum 460. Suid. τετρακῆσια τάλαντα καὶ ἑξήκοντα ἑτάχθη ὁ φέρος ἐπὶ Ἀριστοῦ τοῦ διακτοῦ. Ad exigendum hoc tri-

butum Ἐλληνοταμίαι (magistratus quidam) instituti sunt. Thucyd. l. i. [c. 96.] Ἐλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίους κατέστη ἀρχῆ, οἱ ἰδίχοντο τὸν φέρον. ὅταν γὰρ ἐνομιῶσθαι τῶν χρημάτων ἢ φορᾶ. ἢ δὲ πρῶτος φέρος ταχθεὶς, τετρακῆσια τάλαντα καὶ ἑξήκοντα. Pericles postea hoc tributum ad 600, alii ultra, et usque ad 1300 talenta auxerunt. Et de Pericle quidem testis Thucyd. l. ii. [c. 13.] Θερσίπυ τὴν ἐπέλευσιν, προσήντων μὲν ἑξακοσίαν ταλάττων ἐπὶ τὸ πολὺ φέρον κατ' ἐπιαυτῆ ἀπὸ τῶν ξυμμαχῶν τῆ πόλει ἀπὸ τῆς ἄλλου προσόδου. ubi aperte distinguitur φέρον, h. e. tributum, ἀπὸ τῆς ἄλλου προσόδου, ἀλλ' ἄλλο *censu reddituque*. Post mortem vero Periclis excrevisse hoc tributum usque ad talenta 1300 auct. Plut. in Aristid. [c. 24.] Περικλῆους δ' ἀποθανόντος, ἐπιπένοντες οἱ δημαγωγοὶ κατὰ μικρὴν, εἰς χιλίων καὶ τριακοσίων ταλάττων κεφάλαιον ἀνήγαγον. De hac summa 6000 talentum, quibus annui reditus regionis Atticæ consuebantur, duas præterea observationes libet attexere. (1.) Tot erat talentorum census Atticus, quot erant drachmæ in talento Attico. Valebat enim talentum Atticum Atticæ drachmas numero 6000. Continebat enim talentum 60 minas, et mina 100 drachmas. Sexagones autem millicentura [sic] efficiunt 6000. Poll. τὸ μὲν Ἀττικὸν τάλαντον ἑξακοσχιλίαν ἰδίχοντο δραχμὰς Ἀττικὰς. Tot ergo talenta in censu Att. quot drachmæ in talento Att. (2.) Idem numerum talentorum in censu Attico, qui testularum requirebatur ad Ostracismum Att. utrobique viz. 6000. Nemo siquidem Ostracismo erat mulctatus, nisi sex millibus τῶν δραχμῶν, h. e. testularum seu calculorum, damnatus fuisset. Schol. Com. diserit verbis: ἀριθμηθέντων δὲ τῶν δραχμῶν, ᾧ πλείστα γίνονται καὶ μὴ ἑλάττω ἑξακοσχιλίαν, τούτων ἴδιον ἐν δικᾷ ἡμέτεραις μεταστῆναι τῆς πόλεως, εἰ δὲ μὴ γίνονται ἑξακοσχι. οὐ μάλιστα.

— antepr. τὴν δαπάνην διαλύοντα] emptum solventia. διαλύων in hac synt. omni voce χρήματα aut δαπάνη, aut ejusmodi, est solvere, pendere, τίσειν, ἵκτισιν, καταβάλλειν. Noster alioib. διαλύων χρήματα ἐπὶ τῶν φίλων, solvo pecuniam pro amicis; res alienum pro iis dissolvo: ita 'dissolvere æs alienum' et 'pecuniam dissolvere' apud Cic. aliquoties. Hæc autem significatio hujus verbi Att. fere scriptoribus tantum in usu est; unde suspicor esse *μετρηματικὴν ἀμέτρημα doct. Lex.* ubi de hac phrasi Herodotum citat pro Demosthene: ἀφῆρτον enim (inquit) et διαλύων τῆ δαπάνην ex Herodot. pro συμπτῶν *suppeditare*, imo ex Demosth. Et hæc quidem locus est, quam præ manibus habemus, ubi hæc phrasis occurrit, quæ (opinor) non omnino exstat apud Herodotum. Ab hoc significato formatur elegans illud vocabulum compos. λυσιτελᾶς

et λωπιταλῶν, ὅρα τὸ λίον τὸ τέλος. id enim proprie est λωπιταλ. quod solvit impensam, QUIIS THE CRST, quod est pretio dignum, eodemmodum, et conduci-bile.

— ult. τὰ ἐφευρέματα τῶν σκαυῶν] arma-
menta debita et requisita. σκαῖν hic
armamenta navium, *tackling* vulgo dici-
mus: alioqui σκαῖος est vas aut instru-
mentum quocumque, aut quævis suppellex,
cæt. De hac voce σκαῖος, quantumvis
sat trita et usitata, liceat tamen mihi quæ-
dam observanda proponere. Σκαῖος gen.
vox est, et significat quævis organa, seu
instrumenta, seu utensilia, et supellectilem
quancumque, sive bellicam, sive nauti-
cam, sive rusticam, sive domesticam,
sive aliam quancumque. hinc σκαῖν πωλε-
μακὰ Thuc. σκαυαγωγικὰ Poll. σκαῖν μαγει-
ρικὰ apud Athen. et σκαῖν ναυτικὰ et τρι-
ρικὰ apud Demosth. (2.) Σκαῖος est vox
quam οἱ αἰδὲν ὁ ποιητῆς, τοῖς καταλογίζων
scriptoribus tantum familiaris, poetis non
adeo vel non omnino in usu; non certe
Hom. qui pro σκαῖν instrumenta habet
ὄπλα et ἔθνη, pro σκαῖν vasa, ἄγγα. (3.)
Σκαῖος in sing. frequens quidem est in sa-
ora pagina: sed rarius apud τοῖς Ἱεζοδν.
Apud Atticos certe et elegantiores Gr.
fere tantum in plur. σκαῖν ναυτικὰ, πωλε-
μακὰ, etc. est enim vox collectiva, seu
comprehensiva, et significat fere nume-
rum, seu aggregationem plurium instru-
mentorum, quæ ad rem aliquam

ideoque non memini me in sing. lo-
gisse apud Script. Att. (4.) At τὰ σκαῖν in
plur. sunt quævis organa, seu instrumenta
in agendo; ita ἡ σκαῖν in sing. est quivis
habitus, apparatus, aut ornatus cujus-
cumque artis aut artificii, sive militaris,
sive musicus, sive nauticus, sive alius
quocumque. Herodot. de Arion. [i. 24.]
τὴν δὲ ἑδόντα τὴν πᾶσαν τὴν σκαῖν καὶ λαβί-
τα τὴν κιδάρην etc. (5.) Σκαῖος in N. F.
duas peculiare significationes obtinet:
unam qua ponitur pro malo navis, Act.
xvii. 17. χαλάσαντες τὸ σκαῖος εἴτως
ἐβόησαν. ubi licet alii vas, alii scapham,
alii velum interpret. malo tamen pro malo
sumere, cum duobus illis literarum heroi-
bus, H. et G.; alteram, qua σκαῖος pro ho-
mine, seu corpore humano, myst. et me-
taph. ponitur; ut ἰσχυρίσθω σκαῖος, vas te-
staceum aut fictile, corpus fragile, δυσανδρῶν
etc. [2 Cor. iv. 7.] sic mulier dicitur ἀρ-
νόστειρος σκαῖος [1 Pet. iii. 7.], et possidet
unusquisque τὸ σκαῖος ἑαυτοῦ, vas suum,
corpus suum, in sanct. et pur. [1 Thess.
iv. 4.] Nec enim uxor ibi per σκαῖος in-
tellig. ut vir doctus. putat. (6. et ultim.)
In N. ibidem F. ἡ σκαῖν in sing. idem
omnino est quod hic τὰ σκαῖν in plur. in
loco Act. jam cit. [19.] τὴν σκαῖν τοῦ πλοίου
ἠμφισαμν, ubi Beza armamenta navis ali-

quæ rectissime, quicquid in contrariis
afferat vir magnus, qui merces quam ar-
mamenta intelligi mavult, nec quis capio quid-
vellit, qui dist. inter τὴν σκαῖν et τὴν σκαῖν.
Primo (inquit) agit de jacis τῶν σκαῖν,
deinde τῶν σκαῖν, et mox citat locum
ex Jon. i. 5. καὶ ἠβόησαν ἰσχυρίσθω τῶν
σκαῖν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ. ita enim legi vult,
cum hodie (inquit) τῶν σκαῖν legatur.
quod mirum sane mysterium est in re cri-
tica, ac si ullum esset in sœcenta discri-
men inter hos duo gen. plur. τὰ σκαῖος et
ἡ σκαῖν. ac si gen. plur. a τῷ σκαῖος non
pœque circumf. ult. σκαῖν, ac a fem. σκαῖν,
σκαῖν, ἄν, et ταχίον, ἄν, et μαρίον, ἄν,
quod hic statim sequitur. Sed facile pro-
fecto fieri potest, ut rationes sœcentium et
minutiæ hæc Gram. feriorum virum doctis-
simum, altiora et graviora meditantem.

P. 290. 1. ἐκ τῷ διαγράμματος κῆρας]
ex tabula, vel scripto, distribuere. Vox
διάγραμμα τελειώσιμος est. Sed cum potis-
simum ejus significationes occurrunt apud
auctores, Mathematica et Politica. Et
imprimis sensu Mathematico διάγραμμα
est vel Geometri vel Musici. Apud Geom-
etras διάγραμμα figura est seu schema
quod ex elementis constat, puta triangulus
a. β. γ. διαγράμματα sunt descriptio
formæ ex elementis compositæ, quales
exstant apud Euclidem. Ita usæ est
Aristot. de Soph. Elench. ii. 1. οὐμβάσις
δὲ ποτὶ καθάρις ἐν τοῖς διαγράμμασι, εἴ-
τω καὶ ἐν τοῖς ἰδιόμοις, ut in descriptivis
Mathematicis, ita etiam in elenchis. Xe-
noph. Mem. i. iv. [7. 3.] τὸ δὲ μέγεθος τῶν
δυσζήτητων διαγραμμάτων γεωμετρικῶν μισ-
θάναι ἀπεισιμαζον. ubi διαγράμματα sunt
theoremata Geometrica. Habebat et Musi-
ci sui διαγράμματα: sunt autem eorū de-
scriptiones ex quibus composita
fuerit alionjus cantici harmonia. Constat
hujusmodi διάγραμμα ex 5 vel 6 (opinor)
lineis, certis quibusdam notis et charac-
teribus signatis et interpretatis: et est
hæc quasi scriptura tonorum et soni.
Pulcherrimi hujus inventi auctor fuisse
prohibetur Stratonicus Athen. Citharar-
dus. Ita enim de eo noscitur quis apud
Athen. [viii. 12.] Στρατινικὸς ὁ Ἀθηναῖος
θεοῦ τὴν σολωχερῶν εἰς τὴν ψαλὴν καθέστω
πρῶτος ἀιστηγνῆν, καὶ πρῶτος μαθητὴς τοῦ
ἀρμυῖων Ἰλαβί, καὶ διάγραμμα συντάσσων.
ubi διάγραμμα συντάσσων est sonorum
systemata in tabella describere. ἀφ' ὧν
σποτάδα oculis exhibere. Atque hinc inspi-
citur proverbium de eo qui idem aspici-
dicit et eadem oberrat chorda. ἀφ' ὧν δια-
γράμματος δὲ τὸ αὐτὸ ἰσχυρίσθω. Plur. de
discor. adul. et amic. [c. 16.] ἴδω, ἔστω
ἀρμυῖος, ὁ φίλος τῷ πρῶτῷ τὸ καλὸν καὶ σφαι-
ρῆρον μεταβολῆ, τὰ μὲν ἐβόησεν, τὰ δ' ἰσ-
τήσθη, πωλλῶν μὲν ἡδῶς, καὶ δ' ἐβόησεν
ἴστω ὁ δὲ πωλλῶ, ἀφ' ὧν διαγράμματος δὲ

τὸ πᾶν καὶ τὸ πρὸς ἕνα εὐθεῖα ἰσωνεύεται, ὅσα ἔχον εἶδαν ἀντιτίθεν, ὅσοι ἴσημα λυποῦν, ἀλλὰ μόνον κεραισται: τῷ βουλόμενον, συσφῶν ἀπὸ καὶ συμφερόγγυμους, adulator quasi unicus tantum nervi intentione identidem solitus eandem vocem reddere. ita veritit Xyland. et διάγραμμα non est intentio nervi, ἰσότητις τῆς χερσὸς, sed id quod diximus, viz. descriptio in tabula.

Jam διάγραμμα in sensu politico duobus fere modis a Gr. usurpatur. Aliquando enim διάγραμμα idem est et πρόγραμμα, διάταγμα, edictum, seu decretum, principis, aut magistratus, quod viz. in scripto aliquo vel tabella proponitur. Plut. Laoull. [c. 36.] ἀλλ' ἐκάλειν ἐπιτάξαι: διαγράμματα. οὐτάβας publicitatis edictia. Id. Cic. [c. 32.] διάγραμμα προέβησαν εἰργων περὶ καὶ ἕτατος τὸν ἀνδρα. edictum promulgavit interdicens hominem aque et igni. Appian. ἡμφυλ. γ. [c. 67.] χερμάτων δὲ ἐς αὐτὸν οἷα ἔσταν, πρότιθι διάγραμμα, εἰσφέρειν ἐπὶ τοῖς θεράπονσι τοῖς κακτημένους. promulgabatur edictum, etc. Denique διάγραμμα est tabula in qua census civium describuntur, in qua sc. describitur, quantum quisque εἰσφέρειν, in publicum conferre, debet, vulgo a table of rates; atque ita in hoc loco Demosth. Igitur ἐκ τοῦ διαγράμματος πῆμας est ex hujusmodi scripto, seu tabella, seu breviario, census distributiones facere, et unicuique pro suis facultatibus ratam tributi portionem assignare. Suid. et Harpocr. Διάγραμμα, τὸ πατήματα ἐν ταῖς συμμορῆσι, ὅπως ἕαστον ἀνδρα εἰσφέρειν δι' ἐπάτητο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶσι, ἀλλὰ πρὸς τὸν τίμησιν τῆς οἰκίας. Διάγραμμα ergo dicebatur non tantum tabula τῶν τιμημάτων, tributorum, sed etiam ipsa pecunie summa, seu rata portio, quantum quis publico pendere debebat pro ratione facultatum; atque hoc clarins postea indicat Suid. ἔταν εἰσφορᾶς θέματα εἰς τὸ κοινόν, κωλύμεν ἔσταν, τὸ ἐπὶ σταν ἐπιγραφόμενον ἀγγήριον διάγραμμα καλῶται.

— 9. πλῆρωσις] Gen. est impletio, repletio, quousque; sed hic specialiter pro repletione navium, tiremium: modum enim hic describit Dem. quo tiremes navales copis classiarisque militibus instruantur, atque ita πλῆρωσις frequenter αὐτονομαστικῆς, ubi de re nautica; sic πλῆρωμα, quod gen. est quodvis complementum aut supplementum, speciali ratione a Gr. restringitur ad complementum navium, et πλῆρωματα absolute dicuntur navite, vel remiges, vel milites classiarum, quibus πλῆρωται naves, complementum. Ita passim apud priores Gr. ut non opus sit exempla addocere. Πληρώματα in plur. ἀπλῶς et per se positum, semper significat copias navales, seu milites classiarum, sic apud Thucyd. Xenoph. Polyb. alioque Gr. Hist. utraque pag.

— 13. πῶσους — πῶρια] De his vocibus vid. alibi. Promissus poni hæc duo vocabula apud auctores observo: nec de eorum discrimine satis convenit inter Grammat. East. [p. 1652.] confandi ait, idque apud Atticos: ἴσως μὲν πῶσους φασίν Ἀττικῶν δὲ πῶσους καὶ πῶρια. etiam Hesych. pro eodem servit: Πῶσους τὰ πῶρια ἴδρα ἢ πῶρι χερμαῖους εἰσφέρειται. Alii sic distinguunt inter πῶρια et πῶσους, ut ambo quidem sint nautalia, seu loci in litore navium capaces: sed et πῶρια sint nautalia ubi fabricantur naves; πῶσους autem nautalia ubi naves subducuntur, quæ et alio nomine πῶλιος Gr. vocantur. Sed profecto hoc discrimen non est magni faciendum, siquidem πῶριος generaliter est κῆρσθαιμος, locus sive fabricandus sive subducendis navibus idoneus; deinde idem fere locus in litore et fabricandis navibus et subducendis inservire solet, utique hodieque apud nos videmus. Mallet igitur ita hæc duo vocabula distinguere, et πῶριος in se plures continet πῶσους. πῶριος idem erit quod κῆρσθαιμος, nautalis, totus ille ambitus plurium navium tota et stationes in se continens: at πῶσους erit unius tantum navis statio, quasi navis totum aut domicilium; ita ut in uso κῆρσθαιμος sint plures πῶσους. Et forte hoc est quod vult Harpocr. hisce verbis dubiis alioquin et subobscuris: Πῶρια καὶ πῶσους. μήποτε πῶρια ληγεται ἢ τόπος ἕνας εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τριῆρες, καὶ πῶλιον ἐξ αὐτῶν καθέκαστα. et Anctor Etym. loco jam laud. πῶσους καταγράφει εἰσιν ἐπὶ θαλάσσης εὐδοκίμηται πρὸς ἀποδοχὴν τῶν πῶρι πῶρια δὲ ἢ τῶν ἔσταν (vel ἔσταν) κῆρσθαιμος. Hoc accedit, quod πῶσους, tantum in plur. legitur, non autem πῶσους; in sing. et πῶριος, quia sc. in usu quoque κῆρσθαιμος sive nautalis plures erant πῶσους, navium tota seu domicilia: neque aliter accipi possunt hæc duo voces in hoc loco Demosth.: juxta cujus sententiam decem fuerint πῶρια pro numero tribuum Atticarum et in singulari τῶν πῶριων 30 πῶσους; ita ut tertia pars τῶ πῶριων, h. e. 10 πῶσους resp. τῆ τρίτου, h. e. tertie parti tribus, τῆς φουλῆς: seu unaqueque tribus anam κῆρσθαι, et triginta naves, et totidem πῶσους apparare debebant. Cam itaque decem erant tribus, exinde consurgit numerus 300 navium, et totidem πῶσους: decies enim 30 faciunt 300. Atque hic (ni fallor) sensus est horum verborum: φημι τοὺς στρατηγῶς διὲν διαπίμμαι τόπος διὰ τῶν πῶριων, σκεψαμένους ἕνας εἰς ἑγγύτητα ἀλλήλων κατὰ τρέκοντα ὄσι πῶσους. ita enim sumo hæc voc. τόπος διὰ τῶν πῶριων pro διὰ πῶριων: nec enim πῶρια idem quod postea πῶσους: nec enim illo modo verisimile est in eadem sententia adeo lascivire et luxuriare copia verborum Demosthenem, quo

nihil prius, pressius, nec castigatius, ut quod prius dixit *πάρια*, mox appellet *ναυοίκους*. In uno igitur *πάρια* plures *ναυοίκους*. Aliud quinetiam est τὸ *ἐπίκειον*, viz. *emporium seu oppidum maritimum*, A PORT OF HAVEN TOWN, in quo plura sunt *πάρια*, ut Piræus Atheniensis, celebre illud navale. Sophol. Thuc. [i. 30.] *ἐπίκειον ἐστὶ πώλισμα παραθαλάσσιον*, ἢ *ἡδὴ τὰ πάρια τῶν πώλειον, ἕκαστὸν ἰππειαῖος τῶν Ἀθηναίων*. Si modo navale vocandum sit τὸ *ἐπίκειον*: nec enim ausim affirmare id Lat. nomen habere: *navalia* enim sunt ea quæ a Græcis *πάρια* dicuntur, inquit Bayf. de re navali. *ἐπίκειον* igitur spatiosius et majus quam *πάριον*, et *ναύριον* quam *ναυοίκους*. *ἐπίκειον* ambitu suo continet plures *πάρια*; et *ναύριον* plures *ναυοίκους*.

— 18. διελὼν τριχᾶ] *dividere trifariam, vel in tres partes distribuere, tripartitum*. De hoc adverbio *τριχᾶ* hæc observo: Quod omnia coincidit cum *τριχᾶ* accus. a *δριξ*, *aspidius*, tum literata seu descriptione, tum accento seu tono; adeo ut *διελὼν τριχᾶ* sit etiam *dividere pilum*, quod proverbialiter dici potest, vel de homine tenaci et corde; ut *κρυμνορρότους*, vel de æquo et exacto rerum distributore, qui rem aliquam exacte et ad amussim dividit, et ad pilum, ut nos vulgo loquimur. Hoc viz. esset *διελὼν τριχᾶ*. Hoc adverbium *τριχᾶ* habet accentum in penult. et si fiat a circumfissa, *τριχῆ*, ut *διχα* a *διχῆ*, unde cum poet. assumit S, fit oxytonum, ut pro *τριχᾶ* *τριχῆθᾶ*, sic *διχῆθᾶ*, *τετραχῆθᾶ*, etc. Hoc adverbium *τριχᾶ* est penecatum ex gen. reg.: omnia enim adverbia dimyll. desinentia in *a* sunt penecata, ut *ἕμα*, *σάφα*, *λέθρα*, *κρύθᾶ*, *διχα*, *τριχᾶ*, *ταχα*, etc. Except. comp. tantum desinentia in *θᾶ*, quæ sunt oxyton. ut *διθᾶ*, *δριθᾶ*, *τριθᾶ*, et unam præterea incipiens a *θ*, *θαμέᾶ*. Sed vereor profecto ne et hoc etiam sit *διελὼν τριχᾶ*, *pilum* (ut aiunt) *dividere*, hoc sonorum apices, et tonorum et accentuum minutis tam exacte et subtiliter consuetari.

— antep. *τριττός*] Si Gr. et Lat. vocis analogia spectetur, esset tribus, sed est tartia pars. tribus, *τρίτον μέρος τῆς φυλῆς*, quæ alio nomine *φράτρια* et Ion. *φρίτρυ*. [Il. B. 362.] *κρίν' ἀνδρας κατὰ φύλα*, etc. ubi Eusth. *φρίτρυ ἐστὶν ἡ τριττός, ἔχειν τρίτον μέρος τῆς φυλῆς*. (De subdivisione tribuum Athen. in *τριττός*, vid. in calce libri.) Harpoer. et ex eo Suid. *τριττός ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· αὐτὴ γὰρ διήρται εἰς τρία μέρη, τριττῆ, καὶ ἴση, καὶ φρατρία, ἕκαστον Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ*. quæ verba non ita accipienda sunt ut sonare videntur; ac si trium harum partium *τῆς φυλῆς* una diceretur *τριττός*, altera *ἴση*, et tertia *φρατρία*: putat enim aliquis ea verba hunc sensum præ

se ferro. *αὐτὴ διήρται* etc. *εἰς τρία εἶναι* in tres partes; imo tria hæc nomina communia singulis partibus erant, et *τριττός*, et *ἴση*, et *φρατρία*, ita ut tria hæc vocab. plano sint synonyma. Hoc aperte docet idem Gramm. qui, ut hic *τριττός* ait esse *τρίτον μέρος* etc. ita alibi *φρατρία* (inquit) *ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς*. Idem ergo *τριττός* καὶ *φρατρία*. Differant *τριττός* et *τριττία*. *Τριττός* est *τριάς*, tertio, (eadem forma qua *τετρακτὸς*, *quatennio*: unde *τετρακτὸς* Pythag. juxta Hez.) vel *tertia pars*, et peculiariter *tertia pars* τῆς φυλῆς, seu *tribus Atticæ*, uti jam diximus. Ad *τριττία* erat sacrificium quod ex tribus animalibus constabat, sue, ove, et tauro, unde Lat. *Suovetaurilia*. Eustath. *οἱ παλαιὸι τριττίαν ἔλεγον τὴν ἐν τριῶν ζώων θυσίαν*. Variant Gram. tria hæc animalia, quæ τὴν *τριττίαν* faciebant: alii, duas oves et bovem; alii, bovem et ovem et ovem; alii, suem et arietem et taurum seu bovem; alii, denique, suem et ovem et taurum, unde *Suovetaurilia*, ut dixi. Sed quæcumque fuerint hæc alio animales, semper una ex tribus bos fuit: unde hujusmodi *τριττία*, seu 3 victimas, *βοσκρατος* vocabatur, διὰ τὸ προχῆσθαι αὐτῆς, οἷα τὸς πρώην, τὸν βόον (utent Gramm.) [Eustath. p. 1676.] *ἦντι τῶν δὲ δύοβυ ἀνιματίβυ πρῆβιτ* et *πρῆβιτ* locum occupavit *bos*, tanquam prima *ναρία*. Porph. *σ. ἀ. l. II. ἡ πρῆβιτ οἱ μὲν τριττίας χροστίκρεως, οἱ δὲ ἑκατόμβας ἔθου*. ubi *τριττίας* potest esse accus. vel a *τριττός*, vel a *τριττία*.

— 291. 6. *πόρος*] *Πόρος* et *φόρος* non multum differunt, nisi quod *πόρος* generalior est et significat *quemvis redditum*, seu *proventum*, seu *rationem pecunie acquirenda*; at *φόρος*, *vectigal*, *tributum*, proprie est quod a provinciis penditur, et sic differt a *τέλος*, quod a civibus: quanquam sæpissime confunduntur hæc voces, et pro synonym. habentur. *πόρος* a *πείρω* transuo, ut a *συνίρω* *σπίρος*, a *μείρω* *μέρος*, a *πείρω* *πείρος*, etc. *Πόρος* igitur proprie et primit. *αὐθάθε* est *transitus*, atque inde transitit hæc vox ad alias etiam res significandas. Tres autem sunt hujus vocis significationes maxime notabiles, quas per eandem vocem sub *ἀφόρος* præpositionibus exprimunt Lat. *transitus*, *exitus*, *reditus*. Harum significationum secunda dependet ex *prima*, et tertia ex secunda. *Πόρος* proprie est *transitus*, *trajectus*, et hæc est prima et primæva vocis significatio; et quia qui transit aliquo, invenit quia se aliquo transferat, hinc *πόρος* etiam est *μεγαλήν οἶα*, *modus*, seu *ratio excogitata aliquid faciendi* aut *acquirendi*, et quia tot modi excogitandi acquirendæ pecunie (nam *πᾶσι τρέβη καὶ μεγαλήν* nummi captari solent) (*querenda pecunia* jam *querenda* a *querendo*) [sic], inde specialiter et κατ' ἀντομασίαν *πόρος* est

via seu ratio acquirende pecunie, idemque fere est quod *πρόσμα* vel *πρόσμας*, *lucrum*, vel *πρόσδος*, *reditus*, *vectigal*. Prima notio est Hom. in Catal. [B. 592.] καὶ θέρων Ἀλφειοῦ πέραν. *Alphei transitum, trajectum, vadum*, ubi Alpheus sc. transiri, transari potest. Is enim, ut primus et antiquus est scriptor, ita voces in prima et originali et primitiva sua notione usurpat, uti jam antè observasse memini. Sic igitur ille. Secunda significatio magis obtinet apud alios poetas, et communiores Gr. *Æsch. Prom. Vincl.* [ver. 59.] διὰς σίρην καὶ ἀρυχάνων πέραν. *solers rebus ex arduis invenire exitum*, modum quo se extricare queat. Tertia denique significatio est Attica, in qua sc. de *questu* et *re nummaria*, atque ita frequenter apud Histor. aliosque πρὸς γράφους. *Πέρως* est *πρόσδος*, *proventus*, *reditus*, ratio seu *modus* quo pecunia *advenit et acquiritur*, et aliquando *ipsa pecunia, questus*. Atque hinc audivi quendam derivantem vocabulum nostrum vernaculum *poor*, *pauperem*, quasi *ἄπορος* per antiphrasin; nam *ἄπορος* Gr. est *pauper*. Quamquam vero Gr. *ὠδὴ* *σπόρος* sit, valde frequens et dives et copiosa, vereor tamen, ne ineptum et ridiculum sit tot voces vernacolas aut etiam Latinas ex Gr. fontibus derivare tam frigide et coacte, quam nonnulli faciunt (nec dubito quin nonnulla vocabula etiam in Lingua nostra Gr. habeant originem), præsertim cum manifesto Etymon suum et originem aliunde præ se ferant. ut nostr. *poor* a Lat. *pauper*, abijciendo medium consonantem, quod solenne et tralatitium est in vocibus a Lat. derivatis. Sed hæc obiter. *χρημάτων καὶ πέραν* videtur esse Hendiadys pro *χρημάτων πέραν*, vel *πέραν χρημάτων*, *de pecuniis et redivit*, pro *reditu pecuniarum*. Lat. Int. quod ad *pecuniam* attinet. Et videtur aliquam parandorum sumptuum rationem modum quod spectat comparandæ pecunie [sic]. Observandum igitur hoc vocabulum *πέρως* hoc in sensu, sc. *de re pecuniaria*, poni, vel *ἄπλω* et per se et absolute pro *πέρως χρημάτων* (atque ita frequenter occurrit apud Philon. in lib. Polit. Xenoph. et alios), vel *ἱππῶς* cum genit. *χρημάτων*. Et sio fere apud Dem. ut Olynth. A. p. 22. v. 5. quod si *πέραν* per se ponatur pro *reditibus*, seu *pecuniis acquirendis*, a Demosth. alicubi, plerumque gen. *χρημάτων ἀπὸ τοῦ κοινῷ* repetendus est, ex prioribus aliqua sent.: e. g. p. 23. v. 7. λέγουσι δὲ καὶ ἄλλοις τινὰς ἄλλα πέρως. præcessit enim in proxima sententia δὲ δὲ *χρημάτων* etc. Atque hæc de usu et significatione hujus vocabuli semel annotare liceat, quia sæpius occurrit apud nostrum auctorem, ne negotium nobis in posterum facessat.

— 16. *in ταύτῃ χρημάτα ἴσως ἴληον*

δὴν πρὸς ἄπορας τὰς ἄλλας εἰσὶν ὠλεῖς.] *parum abest quin dicam: In hac urbe pecunia est, que pene dixeram cum omnium aliarum urbium pecunia conferri possit. πέρως in hac syntaxis inservit comparationi (de quo usu hujus πέρως. vid. alibi). Plus fuisse pecuniam Athenis quam in universis aliis Gr. civitatibus, mirum certe et vix credibile videatur, præsertim cum de Athenarum opulentia non multa nobis tradiderint Gr. auctores, qui de Antiquitatibus Atticis scripserunt; e contra vero inter alias Gr. urbes fuerint nonnullæ opulentia tam insignes et divitiis adeo florentes, ut earum opulentia ad proverbium usque celebraretur, et nominatim Corinthas et Mycenæ. De priore nota sunt adagia: εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος et οὐ παρὸς ἀνδρὲς ἐς Κόρινθον ἰσθ' ὁ πλοῦς, non cuiusvis homini etc. quod nonnulli ad Læidem referunt, nobile acortum Corinthi, de quo viderit Demosth. noster. Hinc Hom. [Il. B. 570.] looopletem vocat Corinthum: ἀφροῖν τε Κόρινθον, ἱερατῆν τε Κλεισθῆος. quo respexit, Strabo Geograph. l. VIII. ὁ δὲ Κόρινθος ἀφροῖς μὲν ἄγεται διὰ τὸ ἱερὸν ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ κειμένον. et Thucyd. scribens de Corinth. [l. 13.] χρεῖμασι τε δυνατοὶ ἦσαν, ἕς καὶ τὰς πελαγίους πανταίς δέδωλται: ἀφροῖν γὰρ ἰστανόματα τὸ χρεῖον. Jam alteram illam quod spectat civitatem, Mycenæ, earum itidem opulentia passim a poetis decantata. Hom. certe πολυχρήσου epitheto hanc urbem insignit. [Il. A. 46.] τιμᾶσαι βασιλῆα πολυχρήσου Μυκήνης. et ex eo Sophoc. Elect. v. 9. Μυκήνης τὰς πολυχρήσους ἐξῆν. et post utrumque Horat. in Carm. [l. 7. 9.] ditēs Mycenæ. "Aptum (dicit) equis Argos dicesque Mycenæ." h. e. sio et stylo Hom. Ἄργος δ' ἰστανόβωτι τε πολυχρήσους τε Μυκήνης. At Ijocet πολύχρησιν haud fuerit Athenæ Mycenarum instar, nec πολύχρησιν instar Corinthi (cujus res præstantissimum fuit et vel auro vel argento æquiparandum, inquit Plin.), tamen fortassean fuerint πολυάργυροι, ut vel sio saltem orator vel a mendacio vel ab hyperbole aliqua exonsari possit. Et certe argentifodinæ Atticæ ab auctoribus celebrantur. Meminit inter alios Xenophon, fauodiasimus orator, qui divite quadam vena orationis patriam suam quasi deargentat. Ita enim ille de venis argenteis seu argentifodinis terræ Atticæ, c. 1. 5. περιήροσθ. Καὶ μὲν ὑπάρχεις ἵσως σαφῶς θεία μόρα (sc. terra Attica). πελάων γούν πύλων παρικοουσῶν καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, εἰς οὐδὲμιν τούτων οὐδὲ μικρὰ φλέψ. ἀργυρεῖδος δίκαι. cum multæ sint urbes tum terra tum mari finitimæ, ne quidem in ullam earum vel exigua terre argentifera vena pertingat. quod si veram esset, non omnino falsas fecit Demosth.*

cum dixit Athenis *χρήματα ἰσθῆαι ἐν τῷ*
ἔργῳ τὰς ἄλλας πόλεις. Vixit forte ille
 in argenteo seculo, cum ejus temporibus
 tam bene nummata fuerit Athen. civitas,
 unde et *ἀργυροχρῆνον* aliquando, h. e. *argen-*
tegium, passus est. Novit certe ille
νῆρα τοῦ πολέμου εἶναι τὰ χρήματα, nervos
belli et imperii pecuniam esse: huc igitur
 orationis etiam nervos intendit. Si
 igitur fidem saperet hoc dictum Dem. de
 Athen. suarum opulentia (tantam sc. pecu-
 niam vim Athenis fuisse, quantam omni-
 bus aliis Græcis civitatibus), sit (per me
 licet) Hyperbole vel quævis aut
 [sic] et figura Rhetorica. quantum num-
 morum invenit Athenis, tantum habet et
 fidei. Credat quisque quantum volet, quod
 Athenis non erat hic nervus belli, et certe
 erat tantum Demostheni nervus orationis:
 etsi iis defuit aut vena aut argenti [sic], at
 illi non defuit vena Rhetoricæ, qua res
 parvas et humiles extollere potuit et am-
 plificare. Quanquam *ὀλίγον δὲν εἰσῆν*,
 illa phrasia *μικροτάτη* seu formula *ὑπερβα-*
ντά, sanat hyperbolen, et emollit mitigat-
 que rigorem diotii. *pene dixerim, vel pau-*
ca abest quin dicam. Qualisouque de-
 mum fuerit urbis Athen. status hoc tem-
 pore quo Demosth. hanc orationem habu-
 it, at sane in initio belli Peloponn. opi-
 bus et potentia maxime florebat Athenæ:
 unde Arebid. rex Lacedæm. apud Thucyd.
 dehortatur cives suos a bello cum Atheni-
 ensibus gerendo, quippe quod ea gens
 esset pecuniis et armis et navibus omni-
 busque copiis bellicis instructissima [i.
 80.] *καὶ τοῖς ἄλλοις ἄρασιν ἄριστοι ἔχουσιν*
ταῖς πλοῖσιν τὰ ἔθνη καὶ δημοσίαι, καὶ ναυτοί,
καὶ ἰσχυροί, καὶ ἔθλας, ἔσπες οἷα ἐν
ἄλλοις ἐν γὰρ χερσὶν Ἑλληνικῶν ἔσπες. omnibus
 rebus ad bellum necessariis optime sunt in-
 structi, et privati et publicis opibus, et na-
 vibus, et equis, et armis, quanta in nulla
 alia Græciæ parte aut regione est. Et flo-
 rentissimus quidem tam fuit populus A-
 then. in initio belli Peloponn. Post captas
 autem a Lysandro Athenas (is enim exitus
 erat illius belli) tam vero multum aciem et
 attritus res Atheniensium fuerunt; pau-
 latim reflorescere et emergere denso et
 caput erigere et vires et opes recuperare
 experant postea tamen post ejectos 30
 tyrannos, at legere etiam apud Xen. *ἐν τ.*
ἙΑΛ. virtute sc. Cononis et Timothei, alio-
 rumque duorum præstantissimorum. Po-
 tissima pars apparatus, ratio pecuniaria.
 Hæc enim syntaxis bellica sive apparatus
 in 7 membra seu partes a Dem. est distri-
 buta, de quibus singulis distincte et sigil-
 latim in hac oratione agit. Prima et præ-
 cipua pars apparatus bellici erat prom-
 ptitudo animorum, ne unusquisque prom-
 pte et alacriter munere suo fungi velit sine
 tergiversatione. 2. numerus τῶν λατῶν. sive

trierarchiæ. 3. multitudo triremium. 4.
 sumptus navales, sive pecunie ad instru-
 endas triremes. 5. armamentaria navium.
 6. ordo et ratio navalium, sive stati-
 ones navium in Piræeo. De quibus sin-
 gulis suo ordine disseruit. Restat jam ul-
 tima, sed non minima, pars apparatus,
 quæ est de pecuniaria. Quoniam vero
 ingratam fore populo præsensit hanc
 partem orationis, ideo miro artificio uti-
 tur, et insinuat se paulatim in animos au-
 dientium, et sensim et cuncto pede incedit,
 progreditur, et quasi obrepit tenaci avari-
 tiam. Cum ergo videret immensi collec-
 tionis opus esse, et majore facultatum
 parte, quam tum populus, necdum ad-
 ventu hostis perterritus, libenter contri-
 bueret; ideo in posteram differendam
 suadet deliberationem de conferendis ad
 bellum pecuniis, nec impræsumptam de
 ea consultandam: nunc enim dum incerti
 tantam rumores sparguntur de adventu
 regis, vix aut ne vix inducatur populus,
 ut quicquam conferat ἀξίολογον, quamdiu
 sc. in tuto sibi esse videantur. quod si non
 inanis hic metus fuerit, certumque peri-
 culum imminet, urgeat eos se premit
 belli necessitas, tum unusquisque ad se et
 res et fortunas suas redimendas liberaliter
 prolixèque contribuet, ex malis minimam
 τῆς γὰρ ἀφίστηται etc.

— 18. *πάντες αἱ ἱππασθῶν λέξεις*
omnes nostri oratores, omnes quotquot in hac
loco verba facere et orationes habere solent.
ἱππασθῶν adverb. locale, idem quod *ἱππασθῶν*
 ex eo formatum. Doricum adverbium
 (inquit Easth. [p. 1839.]), etsi etiam At-
 ticis asitatum. *δοσὶ ἀποκρίσθαι, αἰ καὶ κατ'*
Ἀττικῶς τίττεται. Uisitor etiam Hæm.,
 quanquam Dorismo præ aliis dialectis non
 admodum assuetus. *ἱππασθῶν τὸν ἴον νόμον*
τῆς οἴας τ' ἀποκρίσθαι. Od. X. [104.] et alibi.
 Ab *ἱππασθῶν ἱππασθῶν* circumf. ut ab *ἴδω*
ἰδοῦ, quod etiam Syracusanam sive Doricum
 dialecti est. De adverbis igitur in α desin-
 entibus hæc Reg. observantur. (1) Ad-
 verbia desinentia in α diphthong. omnia
 sunt vel localia vel temporalia ut *σῶ, τῶ,*
ubi, aliquo, alioubi; ὅσας, domi; ἀπῶ, nu-
per, jam, νῦν; ἰδοῦ, intus; ἱππασθῶ,
hic. (2) Adverbia desinentia in α circumflectantur in ult. (præter *ἴδω*, quod
 est penac.) ut *ἀπῶ, ἰδοῦ, ἱππασθῶ,* ita et
σῶ cum interrog., aliter enim cum indefin.
 inclinat ex reg. ut *σῶ, τῶ,* etc. (3) Ad-
 verbia localia in α circumf. sunt ab aliis
 adverbis baryt. mutando ultimam vocem
 loca in circumf., ut ab *ἱππασθῶν, ἱππασθῶν,*
 ab *ἴδω, ἰδοῦ,* et juxta East. ab *ἔσπε, ἔσπε*
 (quanquam hec adverbii, *ἔσπε, fateor me*
 exemplum desiderare). Dico adverbia loca-
 lia, nam illud *ἀπῶ* temporale adverbium
 peculiare est, nec ab alio adverbio
 formatum. (4) Adverbia hæc circumf.

in ἄ Dorica sunt et ex dialect. Syrac: Syrac. enim dial. Dor. membrum est, ut patet ex Theocrito. Nam α. diphth. Doros multum delect. ut ex frequenti ejus usu apud eos videmus. ἀρμού et ἰνδοῦ utrumque in Theocrito legimus, et alibi raro, prius Idyll. Δ. [50.] ἡ γὰρ ἀκροῦ Ἄρμου μ' ἀδ' ἐπάταξ' ἰσὸ τὸ σφύρον. *quina hæc jam modo me percussit, sauciavit, sub malleolo.* Gr. Gr. ἀρμού τὴ νῆσοι, κατὰ γλῶσσας Συρακουσίων. posterius Idyll. IΒ. [1.] ἰνδοῦ Πραξίνοα; Ev. Γερὰ φίλα, ὡς χεῖνος; ἰνδοῦ. et infra in eodem Idyll. proverb. illo hemist. [77.] ἰνδοῦ πᾶσαι, ὃ τὰν πῶν εἶπ' ἀκωλάζα.

— ibid. of λῆγοντες sunt oratores vel rhetores, et sic passim apud Dem. aliosque oratores Atticos. Neo enim aliter comode verti potest Lat. Gr. hoc particip. quam per subst. nomen Lat.: qui enim ad verbum hoc modo redderet πάντες οἱ ἰνταυθοῦ λῆγοντες, omnes hic dicentes, parum eleganter, imo vix congrue Lat. loqueretur. Græci sunt et πολυμήτοχοι et φιλαμήτοχοι quidem; et abundant participiis, ita et iis. multum delectantur. Et de aliis participiorum usibus alia, cum opportunior locus erit, hoc tantum impressarum observo, viz. 'Apud Gr. participia nonnunquam cum articulis eleganter poni pro substantivis, nec aliter Lat. reddi posse quam per substantiva.' quod a Gram. inter regulas suas de syntaxi participiorum miror non esse observatum. Afferam igitur exempla quorundam participiorum, quæ hoc modo pro nominibus ponuntur præsertim apud Scriptores Atticos. ὁ κακτομήτης pro δεσπότης, *hætus, dominus*; ἡ ἰσχυροῦσα pro πατρίς, *patria*; ἡ τιχοῦσα pro μήτηρ, *patens, mater*; ὁ βασιλιώνος pro βασιλεὺς, *rex*; ἡ τρέφουσα pro τροφὴ, *nutrix*; οἱ παρόντες pro συμπίτοι, *convivæ qui adsunt*; sic οἱ λῆγοντες pro ῥήτορες hoc in loco. Plura alia sunt hujusmodi apud elegantiores Gr. quæ usus et observatio melius docebit. Particip. κακτομήτης habemus quidem hoc in loco sensu proprio et usitato pro possidentis, ταῦτα δ' οἱ κακτομήτης: frequenter tamén apud scr. Att. pro nomine ponitur hoc participium et per nomen exponendum est, ut apud Heliodor. l. ii. [c. 12.] οὗτος ὄμαι πρὸς τοῦ κακτομήτης διατεταγμένω. sic opinor a domino imperatorum erat. et sic alibi apud eundem suavissimum auctoritatem, ut ἡ ἰσχυροῦσα pro patria et ejusmodi plura sunt. Et pauca quædam participia plane degenerant in nomina, et pro nominibus ἀνενδιόστως καὶ ἀπροφασιστικῶς ponuntur, etiam apud communiores Gr., qualia sunt, ὁ ἀρχων, *princeps*; ἡ περρωμένη et ἡ εἰμαρμένη, sc. *μοῖρα, sortis, fatum*; ἡ σικαῖουσα pro ἡ γυνὴ, *uxor*, quasi colibantes, et ἡ ἐρωμένη eadem. Bastath. alicub. λαμβάνονται δὲ καὶ μεστοχαὶ ἀπὸ ἰνομάτων, ὅς ἐστι τὴν τῷ θεῷ φαιδὸν ἐρωμένην, ἀπὸ

τοῦ γυναικός. Sic in Gr. textu sacri Codicis, ὁ περιέζων, ὁ κριμαστός, participium pro nomine; qui tamen ibi non tam Atticismus est quam Hebraismus. Sunt enim nonnullæ dialectorum et linguarum συμμετώσεις. Heb. autem, cum verbalibus destituantur, vice eorum participia usurpant, itaque ὁ περιέζων est ὁ κριμαστός, — xi. ἴσοι τὸ πλῆθος τοῦτοις χρυσμοδοῖσι] si quot oratores, tot essent oracula, si una cum oratoribus alii totidem vaticinarentur; si tot adessent vates quot rhetores, qui hoc prædicere, regem scil. venturum; et populus, ne sic quidem crederent, nec in animos inducerent pecunias conferre in publicum. Videtur hæc phrasid proverbi speciem præ se ferre, οὐδ' εἰ πολλοὶ χρυσμοδοῖσι, πιστοῦσσι etc. de hominibus incredulis qui aliquid futurum non crederent, etai mille vates prænoscerent et tanquam ex tripode prædicere, et oracula fundere. Sic cum multorum hominum linguis et rumoribus mirum quippiam et παράδοξον futurum jactetur, quod nos nulli credimus, nec nisi ad Gr. calendas futurum existimamus; merito usurpari possumus proverbialem hanc sententiam; οὐδ' εἰ ἴσοι τὸ πλῆθος τοῦτοις χρυσμοδοῖσι, ne sic quidem credam scil., ἀλλ' ἴμοις οὐδ' ὡς πιστοῦσσι, "credat Judæus Apella," ἴσῳ δὲ τίς οὐ ταχυπισθής, at non ego credulus illis. Hæc affine dictum illud παρανομῶδες apud Strab. l. ii. [c. 4. init.] ἦν οὐδ' ἂν τῶ ἔργῳ πιστοῦσαι τις λῆγοντι, de narratione parum probabili, quam ne Mercurio quidem credat aliquis narranti. proprie de peregrinatoribus, qui narrare solent prodigiosa, peregrinationis autem præses Mercurius. Et illud alterum apud Plut. in vit. Cato. Uticens. [c. 19.] τοῦτο μὲν οὐδὲ Κάτωνος λῆγοντες πειθάνῃ ἴσσι. hoc quidem incredibile est, etiamsi dicat Cato. Catois enim apud populum summa fides et auctoritas fuit. Duobis hisce adagiis, sive dictis adagiis, in τῶν ἔξωθεν desumptis, libet attexere duo alia his finitima, aut certe non prorsus dissimilia, ex sacra pagina. Primum occurrit Luc. xvi. ver. ult. οὐδὲ ἴαν τίς ἐκ κερῶν ἀναστῆ πιστοῦστωτα. nec si quis ex mortuis resurrexerit credent aut persuadebuntur. Alterum Galat. i. 8. ἐὰν ἀγγελὸς ἔξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζωται. si angelus quidem de celo tam bonum nuntium afferat. ita enim generaliter accommodari fæotique possunt ea verba ad quodvis bonum nuntium, cui fides vix aut ne vix adhibetur. Ad altiora liceat mihi hæc politica transferre, et certe ad Theol. aptissime mihi videtur accommodari posse hic locus Demosth.: Si concionatores omnes, si vates, si angeli de celo, hominibus prædixerint, præmonuerint, ὅς ἔξῃ βασιλεὺς, Christum regem jamjam venturum, jam adesse, aut

mortem regem terrorum jam instare aut adesse, ne sio quidem credent, neo vel pilum dederint de bonis suis, nec in pauperes, publicum illud Christianorum gazophylacium, quicquam contributorint. Quod si rex iste revera venerit et mortis hora ingruerit, tum pellem pro pelle et omnia quae quis habuerit pro vita sua.

— ult. *ἔστι οὐχ ἰκανὸν δῶν*] qui non liberaliter daret. *ἰκανός*, idoneus, sufficiens, cum de persona; amplius, multus, copiosus, cum de re dicitur. atque ita hoc in loco *ἰκανὸν δῶναι* est largiter et liberaliter dare et conferre pecunias. At *ἰκανὸν δῶναι* apud poster. Gr., et praecipue jurisconsultos, longe aliud est, viz. satis dare, h. e. cautionem dare et interponere, *to put in security*. unde vox composita *ἰκανοδωρία* apud Theoph. Gr. Jurisc. *satisfactio, vadimonium*. et *ἰκανοδωρίαν δῶναι* idem quod *ἰκανὸν δῶναι* in sensu forensi. Lat. dicunt “vadimonium prestare,” h. e. spondere, et “vadem se pro alio constituere,” sponsonem pro alio facere iudicio sistendi, vulgo *to bail*, or *put in bail*, pro altero. atque hoc proprie est *ἰκανοδωρία*, et *ἰκανὸν δῶναι*. Huic respondet *ἰκανὸν λαβῆναι*, satis accipere, *to take bail*, quae et Rom. juris vox est, qua usus Laeos in Act. xvii. 9. καὶ λαβῆναι τὸ ἰκανὸν ἀπὸ τοῦ Ἰάσονος, Vulg. *accepta satisfactions*, nos *took security*, data sc. ab eo cautione, vel acceptis fidejussoribus aut sponsoribus. Ita Syrus et Arabs: “Et acciperunt fidejussores” aut “spondores ab Iasone.” Arab. *pha achadhu en pha la an caphylon* est sponsor. viz. *Iason* hic et amici ejus satis dederunt iudicio sisti *Paulum et Silam* si opus esset, ut optime hunc locum interpretatur doctissimus Grotius nuperis suis Annotationibus in N. F.: qui et huc refert illud in Evangel. Maro. xv. 15. *ἰκανὸν κωῶσαι*. *Pilatus* volens populo satisfacere seu gratificari. Cujus tamen phrasae alia ratio est eo in loco: neque enim ibi in significatione forensi (sed communi) usurpatur, uti et hic *ἰκανὸν δῶναι* apud Aemulios, quod idem valet ac illud in N. F. [2 Cor. ix. 6.] *ἐν εὐλογίαις σπένδω*, *benigne, liberaliter dare*, aut τὴν θύλακην, ut loquuntur Gr.; et illud alteram in Evangel. Βάλλω vel καταβάλλω πωλλά. [Mar. xii. 41.] καὶ πολλὰ πλοῦσι ἔβαλλον πωλλά. denique apud Matth. xxviii. 12. eadem omnino phrasia et iisdem 12. verbis occurrit, nisi quod add. subst. ἀργύριον. συμβόλιον λαβόντες ἀργύριον ἰκανὰ ἰδωσαν τοὺς στρατιώταις. pecuniam copiosam dederunt militibus. seq. autem ver. 14. *ὅταν ἀκούσῃ τούτο ἐπὶ τοῦ ἡγμῆνος, ἡμεῖς πωλοῦμεν αὐτὸν, καὶ ἡμεῖς ἀμερίμους πωλοῦμεν*. vos securus reddemus, secure you or put in security, cautionem dabimus pro vobis, h. e. satis dabimus pro vobis; *ἰκανὸν δῶσμεν* vel *ἰκανοδωρίαν δῶσμεν ὡς ἡμεῖν*. *ἰκανὸν δῶναι*

τοὺς στρατιώταις est amplius pecunias militibus dare; *ἰκανὸν δῶναι ὡς ἡμεῖς* est sponsonem esse, *ἰκανοδωρίαν* vel cautionem dare pro militibus, eosque adeo ἀμερίμους πωλοῦσιν. Sed jam a sensu et significatione hujus vocis ad formam ejus et analogiam accedamus. *ἰκανός* derivatur ab *ἰκω*, *ἰκνίμαι*, venio. Si de re, illud est τὸ ἰκανόν, ‘quod ad plures pertingere et advenire potest.’ Eustath. [p. 394.] *ἰκανός* ὁ ἐστὶ πᾶν ἀπαραπολλῶτος ἰκάνω ἔτι ἀφικνούμενος. si de persona, is est *ἰκανός*, ‘aptus, sufficiens et idoneus ad quemvis rem, qui prompte et expedite ad eam pervenit.’ *ἰκανὸν* oriri a verbo *ἰκάνω*, *ἰκνύσθαι*, hinc apparet, quia *ἰκανὸν* et *ἰκνούμενος*, *ἰκανός* et *ἰκνούμενος*, idem sunt: nam *ἰκνούμενος* dicunt Gr. quod est τὸ ἰκανὸν καὶ πρίστω, *debitum, sufficiens, conveniens, equum, congruum, idoneum*. Aristot. Polit. vii. [c. 14.] *ἐστὶν τύχη τῆς ἰκνούμενης ἡλικίας. cum ad debitam et idoneam etatem pervenerit*. Herodot. [vi. 84.] *ἡμιλιοντα δὲ μᾶλλον τοῦ ἰκνούμενου. conversantem cum iis plus quam equum aut conveniens esset*. et paulo ante [c. 65.] *φᾶς, αὐτὸν οὐχ ἰκνούμενος βασιλεύειν τῶν Σπαρτιατικῶν. non tunc nec debito more regnare Spartanis, regnum in Sparta tenere*. Sic *πῆσις μῆλλον τοῦ ἰκνούμενου. bibere plus quam decet aut convenit aut sufficit*, q. d. plus quam ad nos pervenit, pertingit, pertinet, *more than comes to our share*. τὸ ἰκνούμενον μέρος idem quod τὸ ἐπιβάλλον μέρος, portio nobis debita aut conveniens. Thucyd. i. i. [c. 99.] *χρήματι ἐτάξαντο ἐπὶ τῶν πῶν τὸ ἰκνούμενον ἀνάλωμα φέρον. pecunias pro πῶνibus ad sumptus faciendos pro rata quibusque portionibus conferre statuerunt*. Sobol. τὸ ἰκνούμενον ἀνάλωμα τὸ ἀρῶν εἰς περιπέσων τῶν πῶν. et iterum: τὸ ἐπιβάλλον ἰκάνον τιμημασται τῆς πῶς καταβάλλων. *sumptus cuiusque debitos et convenientes facere pro suo cuiusque censu*. Ab *ἰκω* *ἰκανός*, media brevi et accentu in ult.: verbum tamen *ἰκάνω* ab eodem *ἰκω* media syll. longa, ut et *ἰκνέω* a *ἰκνω*, cum reliqua omnia verba hyperdissyll. in *ἰνω*, illud a in pen. corripunt; ut jam antea me observasse memini, ut a in *ἰκάνω* semper producitur in carmine sed a in *ἰκανός* brevis. Observatur igitur hae reg.: (1) Ex forma et analogia et quantitate et accentu hujus adjectivi *ἰκανός*, adjectiva omnia simplicia in *ως* praeced. a sunt oxyt., ut *ἠσπιδανός, ἡγροδανός, πιδανός, ἰκανός, ἰκνός, σφιδανός, ἰδανός, λιχανός*, etc. dico simplicia, quia compositio retrahit accentum ex reg. gen. ut *ἀντιθανός*, et si qua sint similia. (2) Omnia adjectiva hyperdissyll. in *ως* praeced. a corripunt illud a in penult., ut *ἰδανός, σφιδανός, πιδανός, ἰκνός, ἠσπιδανός* etc. praeter unam *ἰκανός*, quod producit penult. (*ἰκανός* autem subtilis, tenuis, vel subtilis et tenue te-

gumentum.) [Il. 2. 359.] ἰσπῆ λυτὴ κάλυψα. cetera omnia hyperdissyll. in ἀως habeat pen. brevem. dico hyperdissyll. nam dissyll. δανός producit α, [Odys. O. 321.] διὰ τὴ ζύλα δανὰ κάσσαι. forte et μανός, γανός, ἰσπῆσι, quamquam hæc vox non occurrit mihi in carmine. (3) Adjectiva trisyll. in ἀως derivantur a verbis dissyll. breviando primam syll. si prius fuerit longa, et mutando ω in ἀως, ita ut illud ἀως sit mere hermancticum et servile (ut loquantur Heb.), vel (ut Gr. Gram. magis loqui amant) mera terminatio adjectivorum paragogica. e. g. a πῶδω sit πῶδανός; ab ἴδω, ἰδανός, ευανός, jucundus; ab ἴω ἰδιώ, ἰανός, tancionis genus quoddam subtile, linteum aut tegumentum: a σπῶδω σπῶδανός, σφῶδανός, vehemens, festinus, prosperus: a λῆχῳ ἰνῳ, λῆχανός, medius digitus, quod tamen substantivi formam induit: a βῶω fluo, βῶν, βῶανός, et assumendo δ ad roborandum et rotundandum vocem, βῶδανός, mollis, fluidus, quam vocem in Lexico frustra quesieris, cum tamen occurat apud Hom. Il. 2. [576.] πᾶρ ποταμὸν κελύδοντα, πᾶρ βῶδανόν θναυῖα, et apud Hesych. optimam poetæ glossatorem βῶδανόν τρυφερόν. Auctor tamen brevium scholiarum, qui Didymus esse creditur, βῶδανόν εὐδῶδοντα, εὐδῶδοντα, διὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἐπιφώνημα καλῶμενος, quasi βῶδανός diceretur per metathesin βῶδανός, αἰμα partic. intens. et δῶνός quatio, ab arundines ibi crescentes, quæ viz. facillime vento agitantur et quatiantur. βῶδανόν θναυῖα, arundinetum tremulum, motabile, facile motabile. Sed hæc extra oleas παραγωγός, etsi vultis παραγωγός: nam nos etiam βῶδανός, ut arundines somas, et facile fluitamus, et hæc illuc agitatur, et quovis vento Gram. movemur, quovis accentu aut spirita abripimur, et in nullo certo loco constamus. Sed redeamus in gyrum quantum possumus. Ut igitur a πῶδω πῶδανός, ab ἴδω ἰδανός, a σπῶδω σφῶδανός, a λῆχῳ λῆχανός, sic ab ἰκω ἰκανός, ἰξύνωσι καὶ βραχυπαράλυκτων. Et quidem tum de hac phrasi ἰκανόν δῶναι, tum de hac voce ἰκανός, ἰκανός.

P. 292. 5. πῶδανός ἰσπῆ γίλωσ τοῦ μηδῶνός] Ad verbum plus erit risus nullo. mirifica sane βραχυλογία, et elliptica syntaxis, cui similem vix alibi reperiemus. major est risus nihilo. vult dicere magis ridiculum fuerit, quam si nihil omnino contribueretur. πῶδανός ἰσπῆ γίλωσ τοῦ μηδῶνός.—γαλιώταρον ἰσπῆν ἢ εἰ μηδὲν μηδῶνός πορίσασθαι. Usus est tamen alias Dem. hac loquendi formula, vel certe non dissimili, Phil. Δ. [§. 6.] ἰσπῆν ἴσπῆ γίλωσ ἰσπῆ, ὡς χρώμαδα τοῖς πράγμασι. quæloquidem nunc ridiculum est, prout nos res administramus. as we use the matter. Γίλωσ igitur in hac syntaxi ponitur pro γελῶν, abstractum pro concreto, af-

fectus vel actus pro objecto, risus pro ridiculo seu ludibrio, pro eo quod derisui seu ludibrio habetur. Abstractum autem pro concreto auxesim facit in omnibus fere linguis, augetque et intendit significationem: unde verba illa Phil. Δ. jam laudata: ἰσπῆ ἴσπῆ γίλωσ κ. τ. λ. vir quidam doctissimus, olim hujus loci genius, sic interpretatur in Lat. versione quæ publice exstat: "Nam ut nunc res est, et ut a nobis geritur, nihil potest magis ridiculum excogitari." Et ut res aliqua vel persona, quæ deridetur, dicitur γίλωσ εἶναι, sic qui rem aliquam aut personam derisui et ludibrio habet, Gr. dicitur eam γίλωσ πορίσασθαι et γίλωσ τῆσθαι. Usus est hac phrasi inter alios Herodotus non semel, ut [iii. 29.] ἀτάξ τοι ἰμῶν γίλωσ οὐ χαίροντες γίλωστα ἰμῶν θῆσθαι. at vos certe non impune me ludibrio habebitis, ubi obiter notetur illud οὐ χαίροντες per meosim dictum pro οὐ μῶξῆσται, magno vestro malo hoc facietis, οὐ χαίροντες τοῦτο ποιεῖσθαι, non gaudetis hoc te fecisse, magno tuo malo et dolore hoc factum lues. et οὐ χαίροντες, omminationis formula, non γίλωσ, οὐ μῶξῆσται, hæc res tibi lœtitiam non afferet, sed faturum est et te pœnitent. Verum hoc in παραδῶν et in transitu, redeo ad phrasim eam de qua diximus, γίλωσ πορίσασθαι vel γίλωστα τῆσθαι; cujus aliud exemplum reperio apud eundem histor. etiam eodem lib. [iii. 38.] οὐκ ἴσπῆ ἰσπῆ ἄλλον γίλωσ δὴ ἢ μῶξῆσται ἄνδρα γίλωστα τὰ τοιαῦτα τῆσθαι. nemo nisi insanus hujusmodi derideret, neque ludibrio haberet.

— ἢ κτ. καταδῆναι] Elegans usus hujus verbi καταδῆναι vel καταδῆναι, deponere, persolvere, pendere, numerare, pecuniam sc., quæ significatio non nisi apud Atticos et puriores Gr. in usu est. Aristoph. Ran. [176.] εἰ μὴ καταδῆσθαι δύο δραχμάς, μὴ διαλέγου, nisi persolveris binas drachmas, noli disserere. Demosth. noster in Nemor. [§. 4.] προσθήτω τὸ ἐπίδικον, οὐ προσδέτω εἰς τὰς εἰκοσι μῶν, καταδῆναι κ. τ. λ. oravit eum, ut, addito quæ deerat ad 20 minas conficiendas, persolveret. Sed et Herodot. Calliop. [c. 111.] ἰκανόν τάλαντα καταδῆναι τῷ θεῷ. 100 talenta pendere deo. Synes. Ἐρ. quadam: πάντως εἶπῃ ἂν ὑπὲρ τῆς τιμῆς κατάθη κ. τ. λ. quicquid pro pretio solveris. Eodem sensu usitatum est verbum καταβάλλειν, et quidem frequentius quam καταδῆναι, ut in dicto illo proverbiali: αὐτίδαν κατάβαλλε. Aristot. Econ. ii. [§. 4.] de Byzantia. ὄντος δὲ νόμου αὐτοῖς μὴ εἶναι πολλῶν δεῖν ἂν μὴ εἴη αὐτῶν ἀμφοτέρων ἢ χρημάτων διδῆναι, ἐπιφύσαντο τὸν εἶς ἐνὸς ὄντα, αὐτοῦ καταβάλλοντα μῶν λ', εἶναι πολλῶν. cum apud eos lex esset, Non habendum pro cave qui non utroque parente cave natus fuisset: egentes

pecunia scitum seu decretum fecerunt, ut qui altero tantum parente vive natus esset, si 30 minas persolveret, pro cive haberetur. Lucian. Tox. [§. 31.] μίτρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῆ δημοφιλίᾳ καταβαλόν. cum mercedis partem persolvisset carceris custodi. Idem Vit. auct. [§. 1.] εἰ δὲ τις οὐκ ἔχει τοκαεραυτῆα τέρριον καταβάλλειν, εἰς νόστα ἐκτίσει, κατασθήσας ἡγγυήτην. si quis praesentes pecunias numerare nequeat, esto. et sic alibi apud eundem et alios. Theophrast. Char. Eth. Characterismo τοῦ ἀποστῆναι: κατάδωρ οὐ γὰρ σχολάζει πείμων. derone nunc jam, h. e. solve in manum pecuniam quam a me mutuo accepisti, non enim vacat mihi pro ea mittere. ubi scrupulam mihi aliquam fuisse injectam fatebor, cum ea verba exponerem: quia sc. neque memineram me legisse id verbum in eo significato in voce med. κατατίθεσθαι, καταθίσειν, sed tantum in act. κατατίθειν, καταθίσειν. Si igitur is sensus loci fuisset, debuisset esse κατάθεις non κατάδωρ: et permotus eram auctoritate M. Casauboni, cujus haec verba sunt ad eum locum Theophrast. "Si legeretur κατάθεις pro κατάδωρ, esset id solum nunc, quod Gr. dicunt ἀποτίθειν κατάβαλλειν." Sed jam melius edoctus sum ex eo loco Synes. jam laudato, ubi verbum istud etiam in hac significatione occurrit: ἔτι ἂν ὠπὲρ τῆς τιμῆς κατάθῃ, quicquid pro pretio solveris. aor. β. med. subj. med. voc. κατάθωμαι, θῆ, θήται. quanquam revera καταθίσειν in med. voce dicitur potius de collocazione gratis aut beneficii, quam de collocazione aut solutione pecuniae: et dicunt χάριν καταθίσειν longe frequentius et usitatius quam ἀργύριον καταθίσειν. Dem. Nostrer ἐπὶ Περσικῆ. [§. 4. fin.] τὴν ἀφανῆ καὶ ἀδύλων χάριν τοῦτοις καταθίσειν. ab istis occultam et incertam gratiam inire. Xen. K. Π. [viii. 3. 26.] χάριν δὲ ἀνδρὶ ἀγαθῷ καταθίσειν δεξάμεν ἂν. gratiam aut beneficium in virum bonum conferre non recusarem. Sed et S. Lucas, qui inter omnes N. F. Scriptores maxime ἰλλυρῆσι et purissime loquitur, ut Critici Sacri pridem annotarunt, is igitur Lucas bis hoc verbo utitur. Act. xxiv. 27. θίλων χάριτας καταθίσειν τοῖς Ἰουδαίοις. et xxv. 9. τοῖς Ἰουδαίοις θίλων χάριν καταθίσειν. volens gratiam inire a Judaeis aut Judaeis gratificari. χάριν καταθίσειν locutio est bene Graeca, Demosth. quoque usitata et Xenoph. Magno artificio utitur Demosth. in tota hac oratione de bello apparatu adversus Regem Pers. Cum enim videret se in lubrico loco versari, nec aperte auderet dissuadere nec prohibere ineptum illum fervorem quo Populus Athen. in pugnam forebatur, adeoque scopum hunc palam pertingere non posset; olanculum et per ambages et convulsos ad eum tendit et collimat, ita-

que id agit quod non agere videtur, sedque eos videtur ad bellum, sique assentire, prohibet interim ac retardat; συντρίχην δεικνὴν τῇ γνώμῃ, κελύξ. Utr. [vol. vi. p. 65.] πᾶς δὲ τοῦτο ποιῆ; (Inquit ille) νῆξ. προστάττω παρασκαθίζομαι, καὶ ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων μὴ ἐπιχειρεῖν. τῷ δὲ ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων μὴ κινήσειν λαμπρῶς ἀντιπρῆξων. Eodem artificio procedit de re pecuniaria, belli nervo: atque haec erat potestrema pars τῆς παρασκευῆς [ibid. p. 69.] τοῦτο δὲ ἔστιν ἡ εἰσφορά καὶ ὁ μισθὸς τῶν στρατιωτικῶν ἵππων εἰσφοράν δὲ γὰρ ποιεῖν κενὰ πάντων τῶν κερταμῶν οὐσίας κατὰ τὴν φύλιν. Ait igitur pecunias cum opus fuerit in promptu fore, ut sic videatur bellum promoveri; sed tunc ὠπὲρ τούτων λόγων ἐπιτριβῆναι οὐκ, et sic retardat.

P. 293. 3. ἢ κάλλιον] melius, commo- dius. ἢ καλῶ, eleganter dicunt Graeci pro καλῶς vel ἂν, bene, pulcro, commode, et ἢ κάλλιον pro κάλλιον, melius, commodius. et τοῦτο σοι οὐκ ἢ καλῶ ἔσται. hoc tibi non commode succedet. Soph. [Electr. 384.] τὸ γὰρ ἢ καλῶ φρονεῖν. nunc enim utile et commo- dum fuerit arperere. ἢ καλῶ ἔλθετε. com- mode et opportune venistis. Thucyd. V. [c. 59.] ἢ καλῶ ἰδέσθαι ἢ μάχῃ ἰσοῦσθαι. praetium iis prospere et commode cessantur videbatur. Xen. Hellen. iv. [3. 5.] εἰ μὴ θορταλοὶ νομισαντες οὐκ ἢ καλῶ εἶναι ἐπὶ τῶς ἐπιλότας ἰσχυρομαχίαν. incommodum esse existimantes. Idem et οὐκ καλῶ et εἰς καλῶ. Polyb. i. [81. 9.] οὐκ καλῶ τῆθῆναι τὴν ταπεινὴν τέλειαν. honestam existimantes talem audaciam. Idem [Polyb. ii. 22. 10.] ἢ καλῶ τῆθῆναι, vel ἢ ἰσοῦσθαι τῆθῆναι, honestum ducere, in laude ponere; cū contrarium ἢ εἰσχυρῶ τῆθῆναι, in vitio ponere, turpe et molestum ducere. Aristot. Eth. ix. [c. 8.] ὅς ἢ εἰσχυρῶ φιλαύτους ἀποκαλοῦσι. philautia fors in vitio ponitur, atque mines philautis appellamus probrī ἑσπες contumeliae causa, h. e. iis vitio vertentes. Idem Rhet. I. [c. 3.] ἀλλὰ καὶ ἢ ἰσοῦσθαι ἀλλήλους τῆθῆναι. quin et sepe etiam in laude ponunt. idem est ἢ καλῶ τῆθῆναι vel τῆθῆναι, honestum reputare, laudi ducere, in laude ponere, alioquin ἢ καλῶ sine verbo τῆθῆναι refertur potius ad bonum utile, quam honestum. Notetur igitur hoc disorimen in diverso usu hujus phraseos ἢ καλῶ. "Ἐν καλῶ εἶναι est commo- dum esse, utile, conducibile, (ut οὐκ ἢ καλῶ εἶναι, in- commo- dum esse); at ἢ καλῶ τῆθῆναι vel τῆθῆναι est honestum putare, in laude po- nere. in priori usu denotat 'bonum utile,' in posteriori 'bonum honestum.'" Por- phy. de Abst. I. iv. τὸ γὰρ ἀδύμοδον ἢ καλῶ τῆθῆναι. equalorem et illavienem dorporis in laude ponunt, honestum reputant. ridicule, parperam, et pro suo more, ἢ interpretes vertit ἢ καλῶ τῆθῆναι, inter pulcritudinis notas referunt. qui nihil mi-

non intellexit quam Atticismum.

— 6. ἰππότερας ἀπαγγελλόμεναι] Nobiliss. hist. Q. Curt. [v. 13. 14.] "Fama maximum in bello momentum." et iterum [viii. 8. 15.] "Fama bella constant." et sempe etiam quod creditum est, veri vicem obtinuit.

— 8. τριακοσίας τρήρεις] Celebris hic numerus 300 navium Atticarum, et a multis scriptoribus decantatus. Aristid. [vol. i. 371. ed. Jebb.] ἦν γὰρ πρὸς χρέος, ἢ Ἐσθιαίς, ἢ δ' αἰ μὴ τὴν βασιλείαν κακῶς ἡμῶν ἐπιούσιν τρήρεις τριακοσίας etc. 300 meminit etiam Thucyd., Æschin., Strabo, et alii. Quin et ipse Cic. [in Verr. v. 37.] "Hic, te prætor, prædonum naviculis pervagatus sunt, quo Atheniensium classis sola post hominum memoriam 300 navibus vi se multitudinem invasit." Solemnis itaque et nobilis et in omnium ore erat hæc Atheniensium classis 300 navium. τριακοσίας τρήρεις passim crepant Scriptores Attici, ubi de re navali agunt.

— 11. παρασκευασμένης τρήρεις] instructiss. triremes. particip. præter. pass. active assumptum: quod ut Atticis non inusitatum, ita nec a Gramm. (quod scio) observatum est; quamobrem hanc ansam nactus opere prætium duxi de peculiari hoc usu præter. pass. apud Att. Scriptores aliquid annotare. Sit igitur hæc sive regula sive observatio: "Multa præter. pass. apud Atticos eleganter activam significationem obtinent: quod de neutro aor. pass. dici potest. Aor. enim pass. nec primus nec secundus unquam active significant; sed præter. pass. eleganter et frequenter. Non intelligi autem ejusmodi præter. pass., quæ sunt a verbis (at vocant) deponentibus quæ activam vocem non habent, et quæ etiam in præsentii activam significationem habent, qualia sunt δειδύμεναι, θημίαι, προθήμεναι, κίκτημαι, ἐφέρομαι, ἐπιθύμεναι, ἀφθίμεναι, etc.; hæc enim et hujusmodi non mirum si active significent, cum etiam in aliis temporibus ubique activam significationem habeant: sed ejusmodi verborum volo præter. pass. active significantia ex usu dialectus Atticorum. Libet pauca ex multis ex. c. adducere. Et quidem duo sunt quæ præ aliis observari, et quæ frequentius occurrunt: unum σπουδαίμηναι feci, σπουδαίται facit, σπουδαίταις fecerunt; parvo exempla, quia utraque pag. occurrunt apud Scriptores Atticos: alterum est κατίστραμμαίαι αυβέγι (a καταστρέφω), κατίστραμμαίαι αυβέγι; cuius exempla apud Dem. non infrequentia, at Phil. A. [§. 5. fin.] et alibi passim. Jam et alia etiam annotavi, licet non tam ubique obvia nec usitata. Tale est εἴρηται pro εἴρηται, Æschin. adv. Ctesiph. [§. 10.] γράμμαται πύμνας Δημοσθένους ὡς Ἀλέξανδρον, εἰδέναι τινὰ εἴρηται καὶ διαλλαγὰς, καὶ πολ-

λὴν καταλείποντες εἰρηταίται. ubi in eadem sententia est et εἴρηται et σπουδαίται pro εἴρηται et σπουδαίται. Sic σπουδαίμηναι pro σπουδαίμηναι, a πορῶναι προβαίνει, Æschin. ibid. [§. 10.] ἐφάδα δὲ σπουδαίμηναι (pro σπουδαίμηναι) τῆσαντοῦ ἀναδράμει. viaticus aut subvidua supradecantatus. Ἐπιθύμεναι active pro ἐπιθύμεναι vel ἐπιθύμει, Noster pro Cor. [§. 4.] ἡμεῖς δ' ἦν παρα πάντα τὸν χρόνον εἴρηται ἐπιθύμει. eam benevolentiam quam omni tempore mihi exhibuistis, vel erga me ostendistis. Παρῆσχημαι, παρῆσαι, pro παρῆσχημαι vel παρῆσχημαι, Id. ibid. [§. 10.] πολλάς καὶ μεγάλας χρείας παρῆσχηται τῆ δέμῳ τῶν Ἀσθιαίων. multas et magnas utilitates attulit. [Id. ibid. §. 10.] πάντας πύρρῆστωται pro πύρρῆστωται, ab εὔρρηστω, raro, apparet. Κατασκευασμαίαι pro κατασκευάσμαι vel κατασκευάσται vel κατασκευασμένην, Olynth. Γ. [§. 6.] ἴποι τὰς ἰδίας εὐλαίας τῶν δημοσίων εὐδοκίμαίται σιμμοτήρας εἰσὶ κατασκευασμαίται. construxerunt vel adoperaverunt. Προστίτακται pro προστίτακται vel προστίταξται, mandavit, præcepit, a προστάσσω. Arrian. l. i. [c. 6. 21.] προστίτακται μὲν ἀκούσθῃν τῆ ἀλλήν στρατιάς. jussorat reliquum exercitum sequi. Βίβλημαι pro βίβλημαι vel βίβληται, percussit. Plut. Jul. Cæs. ἰβιβληται σὲ τῆ κεφαλῆς. fulmine te percussisset. Sic hic εὐαρεσκασμαίται pro εὐαρεσκασμαίταις vel εὐαρεσκασμαίταις.

— ibid. μὲν δ' εἰ πάμῳ μείνωται] nec si valde insaniat. formula apud Atticos usitata, præsertim apud Plat. qui sic loqui amat: εἰ μὲ μείνωμαι, nunquam hoc vel illud faciam, vel eadem ita faciam, ita sentio, eo animo sum, εἰ μὲ μείνωμαι, nisi insanus sim vel quamdiu sim sanus. ut in Protag. [p. 167. ed. Bip.] φέρε δὲ, τὴν ἀρετὴν καλὴν τί φέρε εἶναι, καὶ, ὡς καλοῦ ὄντος αὐτοῦ, οὐδέδισταλον σιωπῆν παρέχεις; resp. alter. εἰ μὲ μείνωμαι γὰρ. q. d. qui enim aliter nisi insanus sim. Aristoph. Thesm. [470.] μισῶ τὸν ἀνδρῆ ἰσάνω, εἰ μὲ μείνωμαι. Horatius, qui passim ἰλλυέζω, hanc etiam phrasin imitatus videtur, 1 Sat. V. [44.] "Nil ego contulerim jucundo sanas amicos." sanus, εἰ μὲ μείνωμαι, μὲ μείνωμαι. Aristot. Eth. iii. 2. ubi de ignorantia facti quæ censatur involuntarium. εἰ γὰρ τούτων τι ἀγνοῶν (aliquid ex circumstantiis, sc. activis), ἀκούσιος πράττει. ἴσως οὖν εὐ χεῖρον διορίσαι αὐτὰ, τίνας, καὶ πῶς ἐστὶ, τίς τι δὲ, καὶ τί, καὶ περὶ τί, ἢ ἐν τί, πράττει, ἵνα δὲ καὶ τί, οὐκ ἐγγύς, καὶ ἴνα τίος, οὐκ σωτηρίας, καὶ πῶς, οὐκ ἡρέμα ἢ σφόδρα. ἅπαντα μὲν οὖν ταῦτα οὐδὲ ἀγνόησαι μὲ μείνωμαι. hæc omnia nemo ignorare poterit, si sanus sit, nisi forte insaniat, σωφρονῶν, Eustrat. Simili enim plane formula apud Thucyd. si σωφρονώμεν, si σωφρονῶν, ut l. iii. [c. 44.] οὐ γὰρ περὶ τῆς ἰουστῆς ἀδικίας ἡμεῖς δ' ἀγνοῶν, εἰ σωφρονώμεν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἡμετέρας εὐβουλίας. non enim

de illorum *faimore nobis est certamen, si sapiamus; sed de utilitate nostra, ut nobis recte consulamus. et σωφροσύμην, et μηδαινομένην*. Lucian. [Phal. alt. §. 10.] τούτων γὰρ οὐκ αἶδα εἰ τι μείζον, et σωφροσύνη, ἢ ἀνυπαύθητον ἰσχύουσα δὲ.

— 14. ἐπιέχεται] Cum infin. seq. impersonal. libet, cupido me incessit, subit in mentem. ἐπιέχεται μοι τῶσα καὶ τῶσα πρῶτον. ita Lat. subit mihi hoc facere, incessit, sic τὸν ἔχεται, Nostrer adv. Lept. [§. 7.] ἂν ἴναι διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐνοίαν στίφονται τῆς πατρίδος, ἂν ἐπιέχεται μοι πρῶτος ἐπιτάξιν τοῦ ἐκ Κορίνθου φυγόντος. incessit mihi, fert mihi animus. Arrian. Epict. l. 2. [c. 16.] οὐκ ἐπιέχεται μοι, ὅτι μοι τρεῖς ἕξονται ἀμαύσιον. non venit mihi in mentem, Int. illud non reputo. Paulo aliter Herodot. [vi. 107.] καὶ οἱ ταῦτα διέκασαν ἐπὶ τῆς πτασίῃ. cique haec transigenti accidit sternutare. ubi non est in mentem venit, sed casu accidit. Aristid. ἐπιέχεται μοι αὐτοῦτο σπᾶν, et ἐπιέχεται μοι ἀποφάσειν, in animum mihi subit ostendere.

— ibid. ἀφορμῆ] Vid. alibi.

— 15. ὁ μὲν γὰρ χερσίον, ὅς φασι, ἀγυ] aurum velat. Dixerat supra ducentos et mille camelos regias pecunias vehere. Incredibilis certe pecuniae vis, si tot cameli nummati fuissent. Sed (opinor) Demosth. hyperbolice et κατ' αἰξίον et in terrore ibi amplificat regias opes et pecunias; hic vero elevat et extenuat, viz. diverso animo et scopo; nam in priori illa parte orationis, ubi agit de re pecuniaria, suavit Athen., ut illud caput consulationis περὶ τῶν εἰσφορῶν, de contributionibus ad belli et stipendia impresentiarum omittent et in posterum differrent. ἡγὼ φημι χερσίον μὴ λέγειν καὶ περὶ χρημάτων. quare? sc. novit quippe et praevidit eos nec libenter nec liberaliter contributuros, donec certius quid constiterit de adventu regis, donec gravior periculum immineret bellique necessitas propius argeret. "Quantillum enim est (inquit), Athen., quod vos impresentiarum confertis, viz. 60 talenta, aut forte 120? at quid hoc est ad ducentos et mille camelos?" καὶ τί τούτ' ἐστὶ πρὸς διακοσίας καὶ χιλιάδας καμῆλων ἄς βασιλείᾳ τὰ χρήματα ἀγῶν φασιν ὄντα, hi sc. qui Regem Persarum expeditionem in nos suscipere dicunt. Eo igitur in loco amplificat regias pecunias ob rationem quam dixi; hic vero eam aliam agit, eandem extenuat atque potiore esse Athen. conditionem etiam in re pecuniaria: εἴ γ' ἐπὶ χρημάτων κ. τ. λ. Hic enim ei scopus est erigere et excitare et animare suos Athen., non quidem ad arma nunc statim temere capienda, (quod alii Rhetores suaserunt), sed ne animos in posterum despondeant, nec opibus et potentia Regis terrentur, aut con-

sternentur ad bellandi tempus adven. quippe nihil iis defuturum cum opus fuerit, quin cum necessitas urgeat et omnino belligerandum sit, optime eos instructos et munitos fore et armis et navibus et copiis et militibus et pecuniis et omnibus denique ad bellum necessariis. Atque haec ἠντιοφάνῃ obiter annotare visum est, ne quis putet Demosthenem nostram ἰσχυρῶς περιώπτεται et contradicentia loqui, modo extollem regias opes et pecunias κατ' αἰξίον, modo deprimentem κατὰ μέτρον. Sed quorsum tantam auri pondus secum in bellum afferret Rex Persarum? viz. non solum ad tolerandos belli sumptus militesque conducendos, sed etiam ad mercandos corrupendosque hostes et proditores alliciendos. Nimis notum illud Philippizantis oraculi Ἀργυραῖς λόγχαισι μέγιστον eto. et cui non auditum ejusdem Philippi apophth. "Nullam auroam adeo esse maxiam, in quam asinus auro onustus non possit intrare." Quod si asellus auro onustus tam potens sit in bello machina, quid dicemus de 1200 camelis Regis Pers. auram vehentibus? Certe nonnunquam pecunias plus prosunt in bello quam arma, copia quam copiae; et auro citius quam ferro vincuntur hostes, quicquid dicit Solon apud Herodotum. Philippus profecto non alia machina Olynthum expugnavit aliasque Gr. urbes, nec alio fere arietate eorum muros quassavit quam auro bove. Non mirum igitur, si et ante eum Rex iste Persarum eadem machina Graecos aggressus est; ideoque magnam attulerit vim, et vero vim, magna enim auri vis in bello est. Dicoite pontificos in sacris, dicoite vosque duces in castris, quid facit aurum. At valet aurum inter milites quantum valere potest: non valebit tamen (spero) aurum Persiarum ad corrupendos Gr. Rhetores aut oratores Att., saltem non Demosthenem; utinam saltem ille immans sit ab hac labe δωροδοκίας, nec nimium ejus oculis affluat ὁ χερσὶς τοῦ βασιλέως. Quid oratori Gr. eam pecuniam Persiarum? tractent fabrilis fabri, tractent potius illi ferrum quam aurum Regis: et quam aegre inchoo ut secus quid suspi-carer de hoc principe oratorum, quicquid scripserit Plutarchus. Atque haecenas habemus duplicem auri usum in bello, et quare Persarum Rex, si forte, contra Gr. χερσίον ἀγῶν. unum apertum et honestum, ad sustentandam exercitum; alterum subdolum et occultum, ad corrupendum hostem: in priori aurum est nervus belli et eos fortitudinis; in posteriori esca prodebet proditiōnis [sic]. Quod si ad pompam et ostentationem aurum etiam in bello gestatur, nihil profecto vanius nec incommodius. Hoc tamen apud barbaros et principes apud Persas in mere

positum fuisse constat ex fulgido illo et glorioso et splendido Dar. [Quint. Curt. l. iii. 2. 12.] "Nitet purpura auroque, fulget armis et opulentia, quantum qui oculis non subjecere, animis concipere non possunt." "Argentum istud atque aurum ad conducendum militem mitte," inquit ibi Charidemus Atheniensis, immanem illam pompam apud Darium libera et honesta oratione perstringens, qui tamen mox *παρρησίαν* suam capite laebet. Aurum in praelio gestare, auro et gemmis ornari, non fortium virorum et militum, sed mollium et effeminatorum hominum, imo feminarum et puellarum, est: unde Amphimachum quendam Cariae ducem notat Homerus, tanquam *θυλαδρίαν και χρυσαίαν και μαλακὴν* [Il. B. 872.] "Ὅς και χρυσὴν ἔχον πλάγμινθ' ἴαν, ἦντε κόρη, Νήπιος, οὐδὲ τί οἱ τί γ' ἐπίχρωςι λυγρὸν δάδρον. ἴν πρᾶξιον ἴδαι αὐριον γέστιαν, tanquam puella, ac si Veneris potius quam Martis castra sequeretur; siquidem *χαλκῶδες* est Ἄρης, *χρυσὴ* Ἄφροδίτη. Ejusdem fore farinae miles fuit Euphorbus ille de quo idem princeps poetarum [Il. F. 51.] *Διμασί οἱ δούτοιο πορμαί, Χαρίτεσσιν ἰμοῖται, Πλοχμῶ θ', οἱ χρυσῶ τι και ἀργύρῳ ἐσφηνισσῶνται.*

— 16. *και γὰρ τὰς κτήσεις . . . λαμβάνη*] Insignis Graeciae. Nam et sententias et apophorismos in orationibus suis habet etiam Demosth.; etsi forte non adeo frequentes ac alii auctores, Histor. praesertim Gr. ac Poetae. Quantumque aurum habuerit, quantumque pecuniae secum attulerit Rex iste Persarum, tamen non est ille quidem puteus inexhaustus. Magnam habet auri vim, sed et magne impense ei faciendae sunt: multum habet pecuniae, sed et multos milites partim alendos partim conducendos, qui hanc gazam exbauirerent et camelos ejus suo onere levarent: quantumvis grande id fuerit, malthorum manus et ventres illuc accedent. Koel. v. 10. "Ubi multae sunt opes, multi etiam sunt qui comedunt eas." Quo spectat egregia illa dissertatio Cyri apud Xen. K. Π. l. viii. [c. 3. 41.] ubi ait se nihilo feliciorum esse, quod multa possideat; sed hoc tantum adeptum, ut plures sumptus faciat, et plures etiam curas pluraque habeat negotia. *πολλὰ μὲν οὐκ ἔστιν αἰτιῶσι, πολλὰ δὲ πλείον, πολλὰ δὲ ἰμάντια, etc.* et tandem concludit [§. 44.] *ἀνάγκη δὲ τοῖς ἔσθι τὸν πολλὰ ἔχοντα πολλὰ και δαπανῶν και εἰς θεοὺς και εἰς φίλους και εἰς ἐχθρούς ἔστιν εἰν ἰσχυρῶς χρημασίον ἔδεται, εἰ ἴσθι, τῶντων και δαπανῶντα ἰσχυρῶς ἀποδοῦναι.* Nulla certe est adeo abyssus opulentiae humanae, ad cujus fundum perveniri non liceat; nullus divitiarum fons tam largus aut puteus tam profundus, qui non multis et magnis sumptibus siccarī possit et exhauriri: solus divinae bonitatis fons perennis est

et puteus inexhaustus, qui *οὐδαμῶ ῥιδαμῶς ἐπιλασιῶν πείρους, ἀν τις ἀπ' αὐτοῦ ἀδύρα και πολλὰ λαμβάνη.* Et tamen Papa nescio qui Angliam vocavit Puteum inexhaustum, quippe quod exinde tantum thesauri quotannis exsugeret. Ut non mirum si bolum tantam sibi ereptum e faucibus doleat triceps ea bestia. Cerberum enim omnino licet Oroī janitorem se profiteatur. Proverbium est apud Gr. *τὰ φρέατα ἀντλοῦμενα βελτίω γίνονται.* putei si hauriantur meliores fiunt. Clem. Alex. Strom. l. i. *τὰ φρέατα ἔξαντλοῦμενα διυδίσττον ἴδωσ ἀναδιδῶσι, και τὸν σῖδρον ἢ χρίστῳ καθιρότερον φυλάσσει.* putei hausti limpidiorem emittunt aquam, et ferrum usus purius servat. et Basil. ep. *και γὰρ τὰ φρέατα, φασί, ἀντλοῦμενα βελτίω γίνονται.* est Caeltius fortasse melioris sed non plenioris putei: putei sunt profundi, sed fundum habent. Habeat igitur Rex Pers. magnam auri copiam: sed ejus auri laus liquecet et onsumetur; at ejus penus non est inexhaustus; puteum secum habet, non abyssum. Ait igitur Demosth., quantumvis jam abundet auro Rex Pers., illius tamen pecuniam facile consumptum iri, nec aliunde eam in processu subsidium habituram: Athen. vero, qui e sua regione per vias et partes accipiant, pecunias aliasque res ad bellum nunquam defuturas; quamdiu enim suum agrum teneant et possideant, vel dum subsidium illud ex se habeant, fieri non posse ut pecunia indigeant. Ulpian. [vol. vi. p. 69.] *τὸ μὲν κείνου ἡδύως ἀναλωθῆσθαι, και μεδαμῶδον ἔχειν ἰσχυροῦσαν Ἄδριαλῶς δὲ, ἐκ τῆς χώρας κατὰ μέρος λαμβάνοντας, μεδῶνται τῶν ἀναγκαιῶν ἀποδοῦναι.*

— ult. *οἱ ἐν Μαραθῶνι*] Marathon et pugna Marathonica oratoribus Atticis passim in ore est et utramque paginam apud eos facit: haec est eorum Helena: hic serio exultat et triumphat eorum oratio. Morem hunc Rhet. Atticooram Marathonem ad nansae inonclandi et nequiter (ut solet) tangit Lucian. Dial. Rhet. praecoep. [§. 18.] *ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν και ὁ Κνωσῆζος, ἃν οἷα ἂν τι ἂν γίνοντο. (praecoep. omnibus vel supra omnia, ita enim verti debet; non in omnibus, ut interpreto), ante omnia ne omittatur Marathon nec Cynaeirus, sine quibus nihil fieri potest.* omitte haec, et omitte omnia, uti nos vulgo. Erat autem Cynaeirus insignis ille dux Athen., qui in hac pugna Marathonica, Persis jam ad mare et classem suam pulsus et fugatus, navem hostium dextra primum, deinde ea abscissa, sinistra; tenuit; et utraque demum manu amputata, eandem dentibus prehendit morsaque detinuit. Testis post Herodotum Justinus, aliique. Facinus hoc Cynaeiri, ambabus manibus truncati, oratores ambabus manibus arri-

puerunt, tanquam insignem ansam τῆς ἰσχυρίας et præclarum eloquentiæ suæ argumentum. Nihil igitur aliud fere orabant in orationibus, quam Marathonem et Cynægirum, ut meritissime dixerit ἐπισημάντως ille διαλογιστής: ἰσὶ πάσι δὲ α. τ. λ. Quod et παραμυθηδὺς videtur mihi non incoincide diei posse de re quavis, quæ caput est et præcipuum et maximi momenti, et quod nullo modo potest omitti in argumento aliquo; quod passim inculcat ab orat.

et triumphat oratio ἰσὶ πάσι δὲ α. τ. λ. Plutarchus certe pugnam Marathoniam fere a trecentis historicis descriptam esse affirmat. Quanquam ex Gr. hodie qui existant, duo tantum historici (quod scio) Herodotus sc. et Diodorus Siculus, Marathoniam hanc pugnam scriptis suis consignarunt. Miltiadis tropæum ad Marathonem non sinebat Themistoclem dormire nec Rhet. Att. tacere. Atque hinc juramentum illud solenne inter Athenienses: οὐ μὰ τὸς ἐν Μαραθῶνι περὶ τῆς τῆς, quo juratur per eos qui in Marathonem occubuerunt, ac si majores in divorum et indigetum numero haberent, qui in prælio illo celeberrimo tam fortiter pugnantem pro patria obierunt; et ἰσὶς ἀνθρώπων, supra sphaeram humanæ naturæ, collocaerent. Hujus juramenti Attici meminit inter alios elegans ille sourra Lucianus in Demosth. Encom. [§ 49.] Celeberritas hujus pugne Marathonis locum etiam fecit Græco illi adagio quod exstat apud Suid, μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, post Marathoniam pugnam, quod parallelum facioat perœmiographi alteri illi proverbio notissimo: μετὰ τὴν πόλεμον ἡ συμμάχια, post bellum suppetiæ, post cibum sinapi, et nos vulgo. Chilianates nescio quare aut unde aut quomodo alio transfert hæc adagium ad denotandum malum oeduplicatum; et sic effert μετὰ τὴν Μαραθῶνα μάχην, post Marathonem pugna: quod dici potest, quoties una pugna post aliam, unæ tumultus post alium, unum bellum post aliud, exoritur. Faxit Deus, ne hoc sensu nobis sit μετὰ τὴν Μαραθῶνα μάχην. Sed vereor sane, ne et ego etiam (instar Rhetorum Attiorum) nimius sim in Marathonem.

P. 294. 5. ἰσὶ 'Ομήρου—μυθοφορεῖν] Alii his intelligunt doceam, Mysiæ satrapam seu præfectam, qui, a Tacho Rege Ægypt. Asiaticorum dux adversus Art. My. constitutus, copias omnes et res et pecunias Artax. prodidit. Died. Sic. l. xv. [c. 91.] Nec certe postea legitur hunc Orontem iterum a Reg. Pers. defecisse: quomodo igitur Seleucidem cum Artax. hinc vir filius et successor contra Orontem istam arma caperet aut eum eo bellum gereret? Quid ergo si per Orontem

hic intelligamus flavium nobilem illum Syriæ adeoque metalepticòs. Syriam ipsam, contra Orontem morere stipendiâ, i. e. contra Syriam militare, bellum gerere; mercenarios illi milites esse, et ejus castra sequi velle, si in Ægyptum aut Syriam expeditionem susceperet. 'Ομήρου vel potius 'Ομήρου (ita enim scribi debet eum simpliciter: ita enim habent omnes Geographi seu auctores Gr. qui ejus meminerunt) est nobilis flavius in Syria. Vulg. Lex. Lat. ' Orontes flavius disternans Antiochiam a Syria,' ridicule, cum Antiochia sit in Syria et quidem metropolis totius Syriæ; quomodo igitur potuit secerni aut separari. Orontes flavius mediam fere Syriam interfecit, Syriam (inquam) Seleucidem. Quinque enim Syriæ partes seu regiones facit Strabo: Commagenam, Seleucidem, Coele-Syriam sive cavam Syriam, Phœnicem, et Judæam, vel potius quatuor; Phœnicem enim et Judæam quasi unam facit et eidem regioni acenset. Hæc enim ejus verba sunt l. xvi. [c. 2. §. 2.] μὲν δὲ αὐτῆς τῆς μὲν (sc. Συρίας) τὴν τι Κομμαγενήν καὶ τὴν Σελευκίδα καλουμένην τῆς Συρίας, ἴστω τὰς καλῶν Συρίας, τελευταία δ' ἐν μὲν τῇ παραλίῳ τὴν Φοινίαν, ἐν δὲ τῇ μεσογείῳ τὴν Ἰουδαίαν. quæ verba postrema perperam reddidit Interp. ultimam Judæam in ora Phœnicie: cum sic debuisset: ultimam in maritima quidem ora Phœnicem, in mediterranea Judæam. Ubi videmus quam late pateat apud Ethnicos nomen Syriæ, ita ut etiam Judæam comprehenderet: cum in Særo Codice qui Aramici ibi dicuntur, passim a Judæis distinguantur. In Seleucide Syria quatuor sunt præ aliis urbes maxime illustres; unde τετραπόλις dicta est hæc pars Syriæ (inquit Strabo). Quatuor illæ urbes erant Antiochia, Seleucia, Apamia, et Laodicea: quarum prima et ultima in N. F. memorantur, imo celebrantur; prima præsertim, sc. Antiochia, quod totius regionis fuit metropolis, quam quod discipuli primum in ea nominari cœperunt Christiani, quæ non tam insigni privilegio gaudet nec gloriatur. Sed hæc fortasse extra oleam: nec ego nescio quomodo per hunc flavium Orontem delatus et delapsus sum in fontes S. S.; nec illibenter sane (fatebor enim) hic juvat usque morari, et conferre gradum, et conferre τὰ ἔξωθεν τοῖς ἀγγελάφαις, et altera ex alteris illustrare, prout fors et occasio offert: subinde redeo ad Orontem; nobilissimus enim hic flavius fuit, de quo multa et mira tradant Geogr., ideoque eum imo pede præterire non possum. Orontes igitur flavius mediam fere Syriam intersecat, unde hic μεταλευκηνῶς pro Syria ponitur. suum habet ex Colesyria prope Lebanon et Paradisum Gr. Geogr. supra cit. [l. xvi. c. 2. §. 19.]

operatum: at *μισοθάρια* est τῆς μεταβλη-
τικῆς, mercenaria. Aristot. [Polit. i. 11.]
τῶν μισοθάρια. ταῦται δὲ ἢ μὴ τῶν βα-
ναύων τεχνῶν, ἢ δὲ τῶν ἀτίχων καὶ σώματι
μὴν χρῆσιμος. mercenaria, μισοθάριας,
hujus vocis duæ sunt species, inquit Ari-
stot. una βαναύων, artificum Judæorum,
qui artes suas habent venales, artes viles
et sellularias et sordidas: altera opera-
riorum, quorum opera non ars conducitur,
ut bajuli, cæterique qui corporis operam
locant oneribus portandis, aut ejusmodi;
atque hi sunt quos ἀτίχους καὶ σώματι
μὴν χρῆσιμους vocat Philos. artis expertes
et solo corpori utiles. atque hi proprie μι-
σοθάρια, ut opifices sellularii, artifices μι-
σοθάρια, vel μισοθάριας. Jam vero μισοθα-
ροφῆν, ἰα, ἀ, μισοθοφῆρι, dicitur de militi-
bus mercede coaductis. μισοθάρια proprie
sunt servi mercenarii, μισοθάρια opifices,
μισοθοφῆρι milites mercenarii.

— 14. ἴσως ἑαυτῶν - - - ἀπολοῦμαι βου-
λήσεται.] Videmus hic inter res maximi
pretii et honoris numerari in Demosth.
τάφος sepulcra, et in eodem loco et ordine
cum parentibus et patria poni. Quanta
fuerit sepulcorum religio, et quanto in
honore fuerint habita ab antiquis, passim
tradunt auctores. Non loquor jam de
Judeis, quibus de sepulcro peculiaris
quædam cura atque ratio fuit propter
Messiam sc. terramque promissam, ideo-
que iis summopere id semper in votis fuit,
ut cum prioribus suis (ut scr. loquitur)
inter monumenta sepelirentur, saltem at
inter patriæ fines et pomeria terræ
sed nobis de Ethniciis jam sermo est, et
pleroque certis Gentilibus sepulcralis hæc
religio pervasit, quanquam sepulture ritibus
multum inter se discrepabant. De
quibus videndi, qui de funere scripserunt:
non enim compilabo eorum sorinia. De
honore patriæ sepulture apud Ethn. anti-
quissimum est illud Hom. testimonium
[Il. π. 674.]

Ἐνθα ἰ ταρχίνοισι καοίγητοί τε ἴται τε
Τύμω τε στήλη τε τὸ γὰρ γίγας ἴσσι
βανότων.

Sed de aliis gentibus hic non agam nisi
tantum de Græcis, de quibus hic Demo-
stoth. Quis eorum (inquit) ita infelix
est, ut scipsum, parentes, sepulcra, patriam,
argui lucelli gratia perdere aut prodere velit,
id enim est ἀπολοῦμαι, de quo verbo memini
me dixisse antea. Cum vero cæteri Gr.
tam imprimis Athenienses, τοῖς προσηκουῶς
τάφος, h. e. sepulcra majorum, sepulcra
patriæ, seu gentilia, maximo honore et
veneratione prosequantur. Hinc ex-
clamatio illa apud Rhet. Att. ἃ γὰ καὶ ἦλα
καὶ ἰσθὰ καὶ τάφος. Theo. Progymn. Unde
mos ille honorifice sepeliendi, aut saltem
fuerandi, eos sumpta publico, qui pro

patria pugnantes fortiter occubuerant:
qua de re exstat pulcherrima oratio Pe-
ricolis apud Thucydidem. Atque hinc
preclara illa lex Solonis, apud Ælian.
[V. H. l. v. 14.] νόμος καὶ οὗτος Ἀττικῶς,
Ὅς ἂν ἀτάφω περὶ τῆς σώματι ἀνδράτων,
πάντος ἐπιβάλλει αὐτῷ γιν. quod et monet
Phocyl. hoc versiculo carm. [94.] Γαῖαν
ἐπιμαρῶσθαι ἀταρχεῖνους πάλισσι. Et
quanquam ille [Virg. Æn. ii. 646.] dix-
erit, "facilis iactura sepulcri," et alter
[Thucyd. l. ii. 43.] ἀνδρῶν ἰσικρατῶν πᾶσα
γὰρ τάφος, tamen, ἀταφία magne calamita-
tis atque etiam pænæ loco habita est apud
Gr. "sepulcro sc. carere et inhumatum
proci," nec tantum ἀτάφος, sed etiam
ἀπόταφος, esse, pro magno infortunio erat.
Differant autem ἀτάφος et ἀπόταφος. ἀτάφος
est sepulcri experta, qui non omnino sepelitur;
ἀπόταφος, qui inter suas thecum non
obtinuit, sed alicubi in peregrino solo et extra
patriam sepelitur. Harpocrat. ἀπόταφος
ἀπὸ τοῦ ἀποστραφῆναι τὸν προσηκουῶν τάφος,
qui privatus est majorum suorum sepulcra.
Et certe Athenienses, quia gloriabantur
se ἀντίχθονας esse, ideoque Judæorum in-
star quadam terræ suæ religione, ne dicoam
superstitione, tenebantur, ac si patria
quoque ipsorum fuisset terra sanota; ideo-
que ἀπόταφοι esse et extra patriam suos li-
mites sepeliri magni infortunii loco dice-
bant. Cic. pro L. Flacco. [c. 26.] de Athen.
"Quæ vetustate ena est, at ipsa ex seæ
suos cives genuisse dicitur; et eorum
eodem terra parens, altrix, patria, ficitur."
Hesych. ἀπόταφοι, οἱ συμφορητικῶ-
τες τὴν ἐλευθέρην δούλο καὶ μὴ συνηθῆναι
αὐτοῖς. In quibus verbis plane se fatetur
Maussacus [sic] notis in Harpocrat. nec
meminit se simile quicquam in monum-
entis veterum τοῖσασ. Frastra igitur illum
locum tentat, leg. pro τὴν ἐλευθέρην, τῇ
ἐλευθέρῃ vel τῇ ἐλευθέρῃ, sed nullo sensu
neque successo. Sio leg. et corr. ea verba
meo periculo: ἀπόταφοι, οἱ συμφορ. τῶν
ἐλευθέρων, etc. Ἀπόταφοι quasi exsepulti,
vel extra sepulti, vel seorsim sepulti, di-
cebantur servi, qui, quam una cum homi-
nibus liberis strenue pugnasent et rem
preclare gossissent in bello, seorsim ta-
men ab iis, et non una cum iis, sepele-
bantur, quia inferioris erant fortune et
conditionis. Ἀμορῶναι est fortiter pu-
gnare, strenue rem gerere, et οἱ συμφορη-
τικῶτες τοῖς ἐλευθέρων δούλο, servi qui una
cum hominibus liberis preclare se in bello
gesserunt. Licet igitur utriusque eodem
fato functi, tam liberi quam servi, hono-
rifice funere et sepulcro gaudebant ex
sumpto publico, seorsim tamen a se
vicem sepeliebantur, ob sortis disparita-
tem.

P. 295. 2. πολλῶν ἀν χρημάτων — ἀπ-
λοῦμαι] multis pecuniis redimere. Trais-

titia et tantum non proverbialis loquendi formula apud Gr., quoties votum aut desiderium aut aestimium alicujus rei exprimere volunt. τὴν δὲ τὸς πολλῶν ἀν χρημάτων περιαιμῶν vel ἰλοίμην, pro hoc mihi maxime in votis est, ad verbum, hoc ego grandi pecunie summa redimerem, mallem hoc mihi contingere quam Cræsi opes aut Midæ talenta. Τὸυτο μὲν οἱ Ἀτρεΐδα ἀπὲρ πολλῶν χρημάτων, etc. "Hoc Ithacus velit et magno mercator Atridæ." [Virg. Æn. ii. 104.] Ita Dem. noster non semel; ut Olynth. A. primis statim verbis: ἀπὲρ πολλῶν ἀν χρημάτων ἡμᾶς ἰλοῦσθαι, etc. multis vos arbitror divitiis fore antelaturus. Locum etiam hic habet τιμωσάσθαι. Dem. de Cor. [§. 88.] ἔγω μὲν ἀπὲρ παντὸς τιμωσάμην ἀν. equidem maxime hoc vellem, quovis pretio emerim. Isoorat. [c. Soph. §. 6.] ἔγω δὲ πρὸ πολλῶν ἀν χρημάτων ἰτιμωσάμην, τιμωσάμενος διπασθαι τὴν φιλοσοφίαν. ego vero magnis oribus antiferrem, si tantum valeret philosophia. Reote vero id si ἔχοιεν δοῦναι. ita enim et nos loqui solemus. 'Ego vero magnam pecunie summam, si mihi suppeteret, darem, ut hoc vel illud obtineam, ut in hoc vel illo negotio voti compos fiam.' Hæc non dissimilis altera illa phrasia apud Gr. πωρογράφους frequentissima, πρὸ πολλοῦ aut πρὸ πωλοῦσθαι ποιεῖσθαι, plurimi aestimare: et altera οὐδενὸς ἀνταλλάξασθαι, cum nulla alia re commutare velle, quæ usus est Thucyd. [viii. 82.] τὴν ἰσπίδα τῆς σωτηρίας οὐδενὸς ἀνταλλάξασθαι. cum nulla alia vel maxima re commutassent. Thucyd. l. vi. [10.] πρὸ πολλῶν ἀν ἰτιμωσάμενος συμμάχους σφίσι γασάσθαι, quorum societatem sibi adjunctam plurimi aestimassent. Sobol. πρὸ πολλῶν ἀπὲρ πολλῶν χρημάτων. Lucian. Phalar. [§. 1.] ἀπὲρ τῶν πάντων ἀλλάξαιμην ἀν. omni lucro permutarim.

— 3. περιαιμῶν γασάσθαι τινὰ αὐτοῖς καιρῶν] Viz. hoc est εξαγορεύειν vel εξαγορεύεσθαι τὸν καιρῶν, quod monet Apostolus plus vice simpliciter, redimere tempus vel opportunitatem. Paulus aliquando Athenas se contulit: et quidem ego me Athenis ad Paulum. Et certe non possum quin totam hanc Demosthenis sententiam ad divitiis non paulo arguentium accommodem, et sic ἡμετέρας δεῖται αὐτῶν cum levicola mutatione migrare faciam. Thebani sunt divites, utpote quorum animus et cor et thesaurus h. e. in arca et oista, ubi aurum incarceratur et reconditur pecunia, flagellantur opes. Jam quot talentis existimamus nos, quanto pretio, quantum pecunie tempus redimere hi Thebani. [sic] Cum tria præcipue verba sunt apud Gr. quæ significat emere, viz. ἀγορεύειν, περιαιμῶν, πρῶσθαι, in hæc phrasi verbum πρῶσθαι tantum locum habet. Non dicunt Gr. πολλῶν ἀν χρημ. ἀγορεύειν vel πολλῶν

ἀν χρημ. περιαιμῶν, sed πρῶσθαι, cum hoc modo aestimium aut votum aut desiderium alicujus rei exprimere volunt. Sophoc. Aj. [477.]

Οὐκ ἀν περιαιμῶν οὐδενὸς λόγου βέβητον,
Ὅστις κενάων ἰλοῦσθαι θεμαίνεσθαι,

nihil darem pro isto homine, non redimerem talem hominem cassa nuce, terguntio non emerim, h. e. nihili aestimo ejusmodi hominem. Xen. [Mem. ii. 5. 3.] e contra: τὸν δὲ πρὸ πάντων χρημάτων περιαιμῶν ἀν, hoc ego omnibus nostris pecuniis redimerem, vel omnibus pecuniis antiferrem. Sic in versiculis illis proverb. Aristoph. Pac. [1222.] Οὐκ ἀν περιαιμῶν οὐδ' ἀν ἰσχυρῶς μίαις. non emerim vel una sicu. Com. [Sophoc. Antig. 1170.] apud Athen. l. xii. [c. 12.] καπνοῦ σκιάς Οὐκ ἀν περιαιμῶν. fumi umbra non emerim. Tria sunt proverbialia apud Gr. ab umbra desumpta de re nihili, καπνοῦ σκιά, ἴου σκιά, et σκιάς θναε, fumi umbra, asini umbra, et umbra sompni.

— 4. διαλύσονται—ἀμεινίας] Elegans usus hujus vocis διαλύσθαι pro dirimere, diluere, componere, lites so., controversias, crimina, calumnias, διαλύσθαι, vel διαλύσασθαι, τὰς ἔχθρας, τὰς διαβολὰς, τὰ ἰσχυρήματα, dissolvere, dirimere, diluere, crimina, inimicitias, calumnias. Observetur itaque discrimen inter act. et med. hujus verbi. Διαλύω in voce act. est dissolvere, idem quod simpliciter λύω, pacta, federa, amicitias. πολλὰς δὲ φίλας ἀπροσηγορία διλυσι. [Aristot. Eth. viii. 6.] At διαλύσθαι in voce med. est dirimere, h. e. componere, lites, inimicitias, controversias. Isoorat. Panegy. [§. 10.] βουληθῆντις μετὰ λόγον, καὶ μὴ μετὰ βίας, διαλύσασθαι τὰς πρὸς ἀλλήλους. res nostras aut controversias componere. alibi [ibid. §. 2.] ἔξ ἂν ἔξίσταται τὰς πρὸς ἡμᾶς αὐτοῦς ἔχθρας διαλύσασθαι. inimicitias inter vos mutuo ortas dirimere, componere. Διαλύω dissolvere, διαλύσθαι componere. Immo διαλύσθαι utrumque est et dissolvere et componere. Ut enim dicuntur aliqui διαλύσθαι τὰς ἔχθρας (ut in exemplo jam adducto), ita et διαλύσθαι τὴν φίλιαν. Aristot. Eth. ix. 3. ἔχει δ' ἀπορίαν καὶ πρὸς τοῦ διαλύσθαι τὰς φίλας, ὅτι renuntiandis amicitias et dissolvendis, vel [et] alii reddunt de distrahendis ac dirimendis amicitias. Nec certe mirum est idem verbum componendi et dissolvendi significationem habere. Nam ut in rebus naturalibus corruptio unius est generatio alterius, et vicissim (ut loquuntur et πρὸς τὰ φυσικά), sic in rebus politicis civilibusque negotiis dissolutio unius est compositio alterius, et e contra. Sic dissolutio pacis est compositio belli, et e contra; et dissolutio litis et controversiæ est compositio rerum et animorum: dicimus ergo et dirimere lites et

componere lites; utrumque est διαλύσθαι. quando dirimantur lites, componuntur negotia. igitur διαλύσθαι τὰς φιλίας est dissolvere amicitias, et διαλύσθαι τὰς ἑχθρας dissolvere inimicitias, componere, dirimere. διαλύσθαι τὰ χρεία, ut Lat. dissolvere debita, et διαλύσθαι ἑράνου, dissolvere eranos, debita erani nomine contracta. Sed et διαλύσθαι ἀπλῶς et ἀπολαυμίνως sensu forensi est dirimere, vel componere, lites, seu controversias. Dem. o. Mid. [§. 4.] οἱ δ' ἐπιχειρήσαντες διην λαμβάνειν, οὐκ ἔδυνάσθησαν, εἰσὶ δ' οἱ καὶ διαλύσαντο, λυσίτηλιν αὐτοῖς ἠγοῦμεν. alii pœnas de eo sumere volentes, ulcisci iudicio non potuerunt; sunt et qui cum eo transegerint et litem composuerint, in gratiam cum eo redierint. ubi opponuntur διην λαμβάνειν et διαλύσθαι. διην λαμβάνειν ulcisci, διαλύσθαι reconciliari. Aristot. Eth. viii. 15. de amicitia utilli seu questuaria: γίνονται οὖν τὰ ἑγκλήματα μέλισσ', ὅταν μὴ κατὰ τὴν αὐτὴν συναλλάξουσι καὶ διαλύονται. in hoc genere amicitia nascuntur criminatious maxime, ubi non eodem modo nec eadem ratione fiunt contractus et solutiones. et mox in eod. cap. οὐχ ἑμῶς δὲ καὶ συναλλάξας καὶ διαλύομενος ἡγαλῆσαι. cum autem non similiter contraxerit ac contractum solverit, alterum accusabit. συναλλάξαι et διαλύσθαι sunt antitheta, utraque sunt verba forensia. συναλλάττειν est contrahere, contractum facere, pactum vel pactionem inire, pacto se obstringere et obligare: διαλύσθαι est pactum dissolvere, diffungi et liberare se contractu, quod quidem præstando fit. συναλλάττειν creditor cum mutuum dat, aut debitor cum mutuum capit: διαλύεται etiam uterque, hic cum reddit, ille cum recipit. Risi enim in mutuo contracta altera tantum pars at obligari ita et dissolvi videatur, viz. debitor (qui, ut ad reddendum quod accepit obstringitur, ita omni nomen suum liberat et debitum solvit, διαλύεται), revera tamen, cum contractus sit mutuus, et utraque persona συναλλάττει, et utraque etiam διαλύεται, nec minus creditor quam debitor. Nec aliter profecto sumi potest in iis verbis Philos. jam adductis: οὐχ ἑμῶς δὲ, etc. Aristoteles enim eo in loco duo constituit genera amicitiois utilis: unum νομιμῶν, alterum ἰδιωτῶν. In illa venditio et emptio locum habet, quæ fit ἐπι μετόικ, et ἐκ χειρὸς ἐς χεῖρα, de manu in manum, atque etiam factus seu mutuum senebre: in hac eranus, cum amicos amico gratificatur et pecuniam commodat. ὁ δὲ ἔδυνά (inquit) εἰς ἐπι μετόικ, ἀλλ' οὐκ ἐφ' ἑμῶν διαλύεται, ἢ δ' ἐτι δύνανται ἄλλω νομιμῶσαι δὲ ἄριστ' ἂν ἴσση ἢ πλῆν, ἢς οὐκ ἔδυνάσθη ἀλλὰ χρεῖας, tanquam qui non donaverit, sed mutuo dederit. Cum vero non eodem modo dedit mutuum quo recepit, hinc oriuntur querelæ et crimina-

tiones: οὐχ ἑμῶς etc. quæ verba Gr. Schol. sive is Eustratus sive Andronionis, sic παραφράζει: χωρὶς μὲν οὖν τῶου συναλλάξαι, μετὰ δὲ τῶου διαλύσθαι οὐκ ἔδυναν ἡγαλῆσαι. Cum igitur contractum fecerit, h. e. mutuum amico dederit, sine conditione aut pacto foveris, postea vero mutuum recipere vult cum favore, beneficiarium suum accusat ac criminatur, si expectatione sua frustraretur, nec per pro pari, aut etiam amplius, recipiat: atque hic sensus est insignis illius loci Aristot. quem obiter explicare visum est. Διαλύσθαι igitur, ἀπλῶς et per se positum, est verbum forense; etque vel diffungi lite, h. e. terminare controversiam, pacem facere, vel diffungi pacto, h. e. dissolvere et prætere contractum. Archidamus Rex Laeod., cum aliquando arbiter a duobus litigantibus sumptus fuisset, eos in quemdam locum adductos iuramento obstrinxit, staturus eos illius sententiæ; quod cum fecissent, πρῶτον τῶου, ἔφθ, μὴ ἀφ' ἑτέρου ἀπλῶσαι ἑμᾶς, ἔφθ δὲ τὰ πρὸς ἀλλήλους διαλύσθαι, pronuntio igitur vos non prius hinc ducessuros, quam litem inter vos composueritis, nisi prius transacta et terminata lite. Auctor est Plat. Aroph. Lac.

— 11. ἐπαχθῆσαι Ἰταγῶου idem in hoc sensu quod πρῶτος δῶσαι, adduci, induci, impelli; per fraudem allici, illiciti, induci. Ἰταγῶ enim in compositione dolois significat, ut ἰταγῶμαι, quod assentationem significat et obreptionem esse alteri subdole submittere. Sic igitur et ἰταγῶσαι est per dolum et fraudem adduci, illiciti, induci, ad aliquid agendum. Dem. Phil. B. [§. 7.] οὐκ ἔδυναν ἰταγῶσαι, usque adeo in fraudem estis illiciti. et non male ibi Interpres. Æsch. [o. Timaroh. §. 14.] ὑπὸ τῆς ἀπάτης ἰταγῶσαι, fallimini, dolo adducimini. Isocrat. [adv. Phil. §. 17.] τοιαύτως ἐλάσθη ἰταγῶμαι. tali spe illectus, adductus, pellectus. Sed et active etiam hæc significatio ἰταγῶμαι mod. voc. Helioid. l. v. [§. 33.] ἰταγῶμαι οὖν αὐτῶν, ἔστι πᾶν ἀπατῆσαι τὸ βούλημα. cum ergo pellicimus, subdole cum inducens, totius consilii rationem explicans. Herodian. [l. ii. 14.] ἰταγῶσαι τὸς πλοῦστους εἰς εἰσῆμα καὶ πῶτον. plurimos ad favorem et fidem induxit, adduxit, pellexit. et alibi. Chrysost. Hom. X. in Epist. ad Phil. ἔστιν αὐτῶ βούλημα ἰταγῶσαι καὶ ἰταγῶσαι. subducere, clanculum subtrahere, fraudulenter, etc. Ita et Lat. subducere fraudis et fallacie significationem habet ex imitatione Gr. Terent. Andr. [iv. l. 20.] "Etiamne me subducere istis dictis postulas?"

— 15. πολλῶν ἀγαθῶν ἔσθαι κέρως] multorum bonorum domini et possessores erant. Interp. magnis opibus floruisse, recte ad

sensum, licet non ad verbum. Hoc nomen *κύριος* longo aliter apud Atticos usurpatur, quam apud Sacros Scriptores alioque eorum. Gr. Hic enim *κύριος* est simpliciter dominus, *herus*; at puriores Gr. hoc sensu *δουπώνης* potius dicunt quam *κύριος*. *Κύριος* pro domino aut principe aut possessore aut patrefamilias non occurrit in Hom., imo non omnino occurrit hæc vox, sed pro ea est vel *ἀναξ* vel *θερχαμος* vel *κύριος*. [Od. A. 397.] Ἀντὰρ ἔγὼν οἰκίω ἀναξ ἴσθμι ἡματίοιο. ἔγὼ δουπώνης ἢ κύριος ἴσθμι τοῦ οἴκου μου. [Il. B. 204.] εἰς κύριος ἴσθμι, εἰς βασιλεύς. Εἰς *κύριος* inquit Paulus, εἰς *κύριος* inquit poeta, de monarcha humano. Et certe hæc unitas est imago humanæ seu representatio illius. Monarchia humana umbra saltem et vestigium est monarchiæ divini, ut præclare docet Justin. Mart. de Monarch. Dei, ubi et hunc ipsum Homeri locum in hanc rem adducit. Sed hæc extra oleas, imo supra sphaeram nostram. Redeo ad usum hujus vocabuli *κύριος* apud Hom., posteros Atticos scriptores et elegantiores Gr. Non dubito vos quedam observasse de syntaxi et significatione hujus vocis. Ego tantum, ordinis gratia, ut observationes nostras in formam et methodum compingam, regulam unam aut alteram de usu hujus vocis breviter proponam. (1.) *Κύριος* sequente infinitivum cum vel sine articulo significat *ius vel potestatem aliquid agendi vel non agendi*: ut *κύριος εἰμι τοῦ ποιεῖν ἴδιον*, *penes me est hoc facere*. Thucyd. [viii. 5.] *κύριος ἦν πρὸς τὴν ἄλλαν*, *penes eum erat ius mittendi*. Aristot. Eth. l. iii. [7.] *κύριος γὰρ τοῦ μὴ μισοῦσθαι*, *in eis enim potestate erat non inebriari*. (2.) *Κύριος* si habet genit., erit rei potius (et frequentius) quam personæ. Puriores enim Gr. vix aut ne vix dicunt *κύριος* pro *hero* aut *domino* aut *possessore*; nec ab Atticis dicitur *κύριος τοῦ δαῖτος* pro *hero* aut *domino alicujus*, sed *δουπώνης* aut *ἐπιτημένης*. (3.) *Κύριος* cum genit. etiam rei non tam significat *dominum propriis ac possessionem*, quam eum qui *quovis modo ius ac potestatem habet in rem aliquam*, ut *τιμῆς καὶ τιμωρίας κύριος ὁ δήμος*. [Polyb. l. vi. c. 14.] *plebs potestatem habet honorandi et puniendi, vel honor et pœna sunt penes populum*. *πόλιν καὶ τῶν κείων κύριος*, qui *urbes et locos munitos in sua potestate habent*. Aristot. Eth. l. vi. 2. *τρία ἔστιν ἐν τῇ ψυχῇ τὰ κύρια πράγματα καὶ ἀνεύχαις*, *tria sunt in animo que in actionem et veritatem ius et potestatem habent*, *ἀλοθισις, νόσ, ἔρασις, σένσις, μέσις, ἀππετίσις*. Sic eum de usu et consuetudine dicimus tritum illud, "quem penes, etc." ἢ *χρῆσις*, vel τὸ ἴδιον, *κύριος ἔστιν τοῦ λήγειν*. Atque ita exponi potest locus ille in Evang. [Marc. ii. 28.] *ἔρασις κύριος ἔστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ*

σαββάτου. Semper enim mihi probabilis visa est interpretatio horum verborum, quam affert doct. H. Grot.; ut viz. hic per *υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου* non intelligatur ipse Christus, sed homo quivis. *Sabbatum est hominis causa, non homo Sabbati causa: quare filius hominis etiam Sabbati est dominus*. Et verba non tam bene cohererent, si per *filius hominis* hic intelligimus Christum: *Sabbatum gratia hominis est, non homo gratia Sabbati, ergo Christus est Dominus Sabbati*, imo potius, *ergo homo est dominus Sabbati, κύριος τοῦ σαββάτου*, h. e. homo in tali casu, ubi so. agit de ejus vita et salute, ius habet vertendi in usum suum etiam Sabbati diem. *Κύριος εἶναι* Græce dicitur, qui aliqua re utendi ius habet. (4. et ult.) *Κύριος παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς*, siquidem post se habeat genit. personæ denotetque adeo dominium in aliquam personam, non significat dominium seu imperium herile, quale est domini in servum, sed civile et maritale, domi sc. in uxorem. *κύριος* et *δούλος* non sunt rel. et corr., sed *δουπώνης* et *δούλος*, *κύριος* et *γνήθ*. Eustath. [p. 1185.] *ὁ Ἀττικὸς τὸν οὐρανὸν κύριον ἔλεγεν*. Quod igitur Sara ex modestia marito fecit, id Attici ex usu et consuetudine linguae suæ faciunt: de viro eoque marito loquentes, *κύριον αὐτὸν καλοῦσι*.

— 17. *περὶ τῶν πρὸς αὐτοὺς διαπραχθεσάν διαφερέων* de *privatis contenderunt*. Postquam cum publico et communi hoste pacem fecerant, tum demum privatas lites et controversias inter se agitarunt: *ἕως φιλικῆ γενήσθαι*. Ea fore est natura hominum, ut si foris hostem non habeant, domi faciant. Utinam vero et nos hodie hanc veritati funestum nimis et triste testimonium non perhiberemus. Utinam privatis nostræ discordiæ καὶ αἱ πρὸς ἀλλήλους διαφοραὶ τῶ κοινῷ ἔχθρῳ viam contra nos non sternerent, nec aditum patefacerent, nec cristas erigerent, nec gloriandi atque triumphandi ansam præberent. ἢ καὶ γενήσθαι Πράξιμος. *μεγιστοὶ τῶν πόλεων συμφεραὶ εἰσιν αἱ τῶν πολυτῶν διαφοραὶ*. E contra salus Græciæ est Gr. concordia. Stet Carthago, ne Roma in se ruat. Sit Tarca, sit Persa, sit Philippus, hostis, modo Græci inter se conspirent, pacem colant, velintque junctis studiis et unitis viribus communi hosti *ὀμθυμαδῶν ἐπιβήσθαι*. Sed profecto obdurati sunt ita multorum animi et obturata aures ad pacis nomen; ut ad concordiam suadendam nec mille suffocant Demosth.: nec libet igitur nec vocat ulterius excurrere in hunc locum communem de communi hoste propulsando colendaque inter omnes concordia; de qua alias forte aptior erit dicoendi locus et opportunior occasio. Mittam jam satyras mitissimeque querelas, sed non omittam preces.

Spiritus pacis constringat inter nos vinoula pacis, ut animi, misere hiantes tantisque spatiis a se mutuo divulsi, tandem concordiae glatine atque cœmento coeant et coalescant. γίνοντο.

— 18. ὅσα ἂν οὐδὲ καταρῶμενος εἴρῃ τις αὐτοῖς; Habet formam saltem, speciem præ se fert, proverbii; quo uti licet, quoties magna mala et infortunia, "Iliada malorum," exprimere volumus, cui simile id quod vulgo (ni fallor) dioi solet: Ego peius nec inimico meo optarem. ὅσα ἂν οὐδὲ καταρῶμενος, plura mala excoGITARE nec exoptare quis alteri poterit, etsi dirissimis diris eum deoverit. Majorem acrimoniam movere nec plura mala accumulare potuit ipse Ovidius, cum in scriberet. Interp. quot, si quis eos deoverere vellet, vis reperisset. Trajectio verborum qua Dem. uti est solitus, et usitata pro ὅσα ἂν οὐδὲ κ. τ. α. εἴρῃ. Κατάρωμι, imprecatio, κατάρωμι, καταρῶμαι imprecari, diris deoverere, aliquando cum accusativo personæ tantum, aliquando tantum cum dat. personæ, aliquando cum dat. personæ et accus. rei. De usu igitur et syntaxi hujus verbi hæc regulæ observentur. (1.) Propria et nativa syntaxis hujus verbi καταρῶμαι est, ut duplicem regat casum, dat. so. personæ et accus. rei. Καταρῶμαι enim ex origine et vi vocis nihil aliud est quam precari aut imprecari mala alicui: atque in hac syntaxi legitur hoc verbum apud Hom. purioris omnis Hellenismi fontem. Od. T. [350.] Τῷδε καταρῶνται πάντας βροτῶν ἄλλ' ὀπίσω Ζαῦ' ἀνάς τιθῆναι γ' ἰσχυρόντας ἄπαντας. huic imprecantur omnes homines mala seu dolores postea. In altero tamen loco (nam bis tantum apud eum occurrit) regit solummodo casum. rei. Il. I. [454.] Πολλὰ καταρῶτο, στυγερὰς δ' ἰσχυράσθ' Ἐριπύς. multa imprecatus est, mihi ac. ἑλλαστιμῶς. (2.) Καταρῶμαι apud Script. Atticos aliquando etiam habet casum personæ et rei, sed plerumque regit dat. personæ solum sine accus. rei. Aristoph. [Nub. 869.] Καταρῶ σὺ τῷ δαδασκάλῳ. tunc magistrum diris deoveres, vel maledicis, imo vel execraris. non enim Lat. dicere licet imprecaris ἀπλῶς sine accus. rei: hoc enim verbum apud Lat. (ni fallor) semper transit in rem, adeoque duplicem adsoicit casum, ut et Gr. καταρῶμαι κυρίας καὶ ἑνταλῶς positum ab Hom. Sed οἱ Ἰστιάδης Ἀττικῶν, qui γοργῶς et σιωπῆως loqui amant, omittunt fere casum rei et adhibent solummodo casum personæ, eamque (ut dixi) dativ. Herod. Melpom. [c. 184.] αὐτῇ τῇ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται, εἴτι σφίνας κελῶν ἐπερῶσαι. solem transcendenter execrantur, quod eos urat torreatque at perdat. Eustath. Com. in Dionys. πρυγ. [ver. 66.] citat hanc locum ex

Herod. καταρῶνται ὑπερβάλλοντι τῷ ἡλίῳ ὁ Ἀτλαντῆς. supra modum execrantur. cum in Herodoto sit non adverb. sed particip. ὑπερβάλλοντι, idque melius, et verisimilius solem eos execratos esse, cum esset ὑπερβάλλον, in meridie in puncto verticalis: tum enim eos vehementius urere et affligere solebat. Atque ita hic καταρῶμενος αὐτοῖς, eos deoverens, aut diris eos deoverens; nam accus. ὅσα non convenit cum particip., sed potius cum verbo εἴρῃ. (3.) Com. Gr. hoc verbum adhibent cum accus. tantum personæ. Atque ita fere usurpatur καταρῶμαι in N. F. ἢ συνῆ ἢ καταρῶσαι. [Marco. xi. 21.] καταρῶμεθα τοὺς ἀδελφούς, maledicimus hominibus. [Iac. iii. 9.] εὐλογεῖτε τοὺς καταρῶμίνους ὑμῶς. [Matt. v. 44.] Et tamen Lucas ἡμῶν cum dat. ex usu Atticorum, qui locus inter alios confirmat id quod jam antea observavi, viz. Lucam inter omnes Scriptores N. F. esse Ἀττικώτατον. Atque hæc de verbo comp. καταρῶμαι. Paucæ addam de simplici ἀρῶμαι et ἀρῶ, tum de significato tum de etymo et origine vocis. Et primum quod spectat ἀρῶ, una est ex iis dictionibus quæ a Gr. Gram. μέσαι λέξεις dicuntur, utpote ἑνωμοποιεῖσθαι et in utramque partem, modo in bonam modo in malam, aumuntur. Significat enim vel preces, vel diras seu imprecationem. ἀρῶ est et εὐχῆ et κατάρα. Hom. ἀρῶ est simpliciter εὐχῆ. [Od. Δ. 767.] Ζεὺς δὲ οἱ ἔκλυε ἀρῶς. [Il. V. 199.] ἀρῶν ἀίουσα, so. νύχθας, et alibi. At a posteriori Hom. ἀρῶ in sequiori sensu ponitur, viz. pro κατάρα, execratio, imprecatio, diræ. Ἄριστος prop. nom. quasi σικταῖος, exoptatus, et Διμυῆντος apud Herodot. κατὰ δῆμου ἀρῶν γαυθαῖς, ex voce populi natus. At ἀρῶντος, ἀρῶνταῖος καὶ ἐπάρατος, execrandus, abominandus, ab ἀρῶσαι imprecari. Ἄριστον δὲ τοιαῦτον γῶν καὶ πίνθος ἴθακας. [Il. P. 37.] Jam vero ἀρῶ, et Ion. ἀρῶ, aliud est, viz. βλάβη, noxa, damnum, et differt a priori ἀρῶ quantitate syllab. : a in ἀρῶ preces produciuntur. [Od. Δ. 767.] Ζεὺς δὲ οἱ ἔκλυε ἀρῶς. a in ἀρῶ damnum corripitur. [Il. Ω. 489.] οὐδὲ τίς ἔστιν ἀρῶν καὶ λειῶν ἀρῶσαι. Denique veriloquium hujus vocis siquis operæ pretium existimet investigare, videtur omnino Gr. ἀρῶ deduci ab Heb. γרק vocabulo ei prorsus synonymo. Est enim τὸ ἀρῶσαι vel καταρῶσαι, maledicere, execrari. Et, ut hoc etiam mantissæ loco adiciam, ut Gr. ἀρῶ feri videtur ab Heb. ita vicissim Lat. ara pro altari non incommode derivetur a Gr. ἀρῶ, quippe quod ἀρῶ ad aram, preces ad altaria feri solebat. Quod si quis aliter senserit, equidem non vehementius pugnabo; nec, quod faciant Critici, pro his aut ejusmodi etymologiis,

tanquam pro aris et focis, contendam.

— 20. ἀλυσίτηλ[η] inutilēm. elegans vocab. decompos. Ἀλυσίτης utilis παρὰ τὸ λέων τὴ φύλος (de cuius vocis forma et analogia dixi aliquando, ni fallor, jam ante), hinc compos. ἀλυσίτης inutilis. Aristot. Eth. I. viii. fin. εὖ πάσχων γὰρ οἱ πολλοὶ βούλομαι, τὸ δὲ ποιεῖν φεύγουσιν ἕς ἀλυσίτηλ[η]ς. plerique enim omnes beneficium accipere volunt. Εὖ πάσχων est beneficium accipere, εὐεργετῆσθαι, ut εὖ ποιεῖν benefacere, beneficium conferre, εὐεργετεῖν. Igitur εὖ πάσχων etc. plerique beneficium accipere sunt parati, pauci dare; hoc enim fugiunt, utpote incommodum nec ex re iis futurum, utilitatibus contrarium.

— Ibid. φίλον ἀλυσίτηλ[η]ς, συμφέροντα ἔχθρῶν] amicum inutilem, hostem conducibilem. At quomodo amicus, si inutilis, aut quomodo inimicus, si conducibilis? quomodo hæc coherent? junguntur jam graphes equis. Quicquid autē de amicis, et forte φίλος ἀλυσίτηλ[η]ς οἷκ ἴσται φίλος: at certe inimicus multis modis λυσίτηλ[η]ν καὶ συμφέρον, utilis et conducibilis esse, poterit. Uti optime ostendit Plutarchus in libello quem scripsit de hoc argumento: Πῶς ἂν τις ἰππεὶ ἔχθρῶν ὀφθαλμοῖς; quomodo quis ex inimicis utilitatem capere possit? Prostant nobis inimici multis modis, quamquam inviti, ideoque οὐδὲμία χεῖρις αὐτοῖς. Nam nec injuria ab invito inferitur nec beneficium ab invito datur, οὐτ' εὐεργετεῖ οὐτ' ἀδικεῖ τις ἄκων. Possunt tamen inimici συμφέρον, licet non εὐεργετεῖν, utiles et conducibiles esse, licet non beneficii. Et una quidem commoditas, quæ redundat ex hostibus et quam hinc tangit Demosthenes, est, ἀντιπαροστασις, viz. oppositio hostium, quæ non tantum castiores nos facit, sed et fortiores: monet siquidem nos, aut saltem monere debet, vires nostras sparsas recolligere et firmiter unire copias ad resistendum communi adversario. Ἐκὼν ἔχθρῶς est aliquando ἀκαθόσιος φίλος, quia ἀκαθόσιος διαλλακτῆς, suosque contra se hostes vel invitos συνίστασι, consociat et conjungit et congmentat. Contra commune hostem unanimiter conspirant Græci; reconciliantur et in gratiam redeunt etiam Aristides et Themistocles. ὁ κενὸς ἔχθρῶς nos ad concordiam provocat et invitat (O utinam), ut junctis studiis et unitis viribus ἑμθυμαδὸν ei nos opprobemus. Prudenter itaque Onomademus Chius apud Plat. jam laud. [prope fin.] qui, cum in Chio orta seditione a potentiora staret parte, hortatus est socios, ne omnes adversarios ejicerent, sed quosdam in urbe relinquerent: alioquin enim periculis fore, ne, omnibus inimicis sublatis, cum amicis fatibus ipsis essent controversiæ. Ἐπεὶ μὴ πρὸς τοὺς φίλους ἀξέμεθα διαφέρεσθαι, τῶν ἔχθρῶν παντάπασιν

ἀελλογιάντις. "cum desunt hostes

discordia oves," testis Gr., testis Rom., testis orbis universus, testis et a toto divisa Britannia mundo, et nunc (prob dolor) a seipsa. Videmus ergo hominum erga nos ἔχθρῶν seu inimicitiam non semper esse συμφέρον, sed aliquando συμφέρουσαν, "aliquisque malo fuit usus in illo:" ut verbo dicam, inimicus est, aut esse poterit, eos fortitudinis, stimulosa industria, occasio cautela, ansa concordia, atque hoc modo nobis habere licet συμφέροντα ἔχθρῶν. Elegantia hujus usus adjectivi ἀλυσίτηλ[η]ς, quamquam forte non ubique occurrit, tamen quia brevitati jam studeo et ad epilogum anheho, unicuique tantum exemplum adducam, idque ex Aristot. Eth. viii. ult. fere verbis. εὖ πάσχων γὰρ οἱ πολλοὶ βούλομαι. τὸ δὲ ποιεῖν φεύγουσιν ἕς ἀλυσίτηλ[η]ς. plerique omnes beneficium accipere volunt (ut enim est εὖ πάσχων, cui resp. εὖ ποιεῖν); beneficium dare, quam pauci vel nulli facere amant aut solent, imo fugiunt et avertuntur, ἕς ἀλυσίτηλ[η]ς, utpote inutile et incommodum esse nec ex re.

— 24. ἑμθυμαδὸν] unitis animis, unanimiter. Vox composita ex dictionibus ἑμὸς et θυμός. De adverbis hujus formæ ac terminationis hæc regulæ observentur. (1.) Omnia adverbia desinentia in δὸν sunt oxytona, ut ἰλαδὸν, βοτρυδὸν, κλαγγιδὸν, σωρηδὸν, ἀναφανδὸν, ἀμφοδὸν, κοιφηδὸν, πετρηδὸν, ἑμθυμαδὸν, etc. (2.) Omnia fere adverbia hujus terminationis denotant similitudinem, et significant δίκην τινός, in morem vel modum alicujus, præsertim si a substantivis sumantur et respondent Lat. in atim, ut βοτρυδὸν racematim, racemorum in morem et modum, δίκην τῶν πετρῶν: νεφελιδὸν, instar nubium: πετρηδὸν, lapidatim: κοικηδὸν, instar cribri. Lucian. in Tim. [§. 3.] plura hujusmodi adverbia hujus terminationis σωρηδὸν accumulavit et conglobavit, pro suo more, rotunde admodum et eleganter. οἱ σεισμὸι κοικηδὸν, καὶ ἡ χεῖρὶς σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδὸν, terræ motus cribratim (cribri instar frequentius), et niz acervatim, et grande lapidatim. (3.) Adverbia in δὸν desinentia pleraque derivantur a nominibus: pauciora a verbis. A nominibus plurimia, ut σωρηδὸν, κλαγγιδὸν, ἰλαδὸν, νεφελιδὸν, βουζιδὸν, et alia plura, quæ jam supra nominavi: pauca admodum a verbis, ut συσταδὸν, comminus, παρὰ τὸ συστῆται; ῥυδὸν, fluenter, affluenter, affatim, abunde, a ῥέω, ῥύω, στύω, ῥυδὸν apud Hom. et semel tantum [Od. O. 425.] κοῦρη δ' εἰμὲ Ἀριβαντος ἰνὰ ῥυδὸν ἀφελίοιο, affatim, abunde divitis; ἀναφανδὸν et ἀμφοδὸν, aperte, palam, ab ἀπαφανῶ, cum contra κρυφιδὸν, a κρύπτω κρυφῶ, ἢ ἀμφοδὸν ἢ κρυφιδὸν Hom. [Od. E. 330.]; αὐτοσχιδὸν, compos. ex αὐτός, et σχιδὸν, prope.

(4.) Omnia adverbia hujus terminationis, derivata a verbis, sunt dicatalecta, habent terminationem in δὴν so. et δὰ vel δῆν, reliqua omnia unam tantam in δῆν. In δὴν et δὰ, ut σχαδὴν, saltem in compos. αἰσοσχαδὴν et -δὰ, ἀμφαδὴν et -δὰ: in δὴν et δῆν, ut μῆδῆν et ῥῆδῆν (retracto accent.), συσπῆδῆν et -δῆν: κροφῆδῆν et -δὰ habet κροφα et κροφῆ synonym. unde et fit additioe hujus syll. terminativæ. (5.) Adverbia hujus terminationis, derivata a feminin., sunt simpliciter a nominativo sing. assumendo syll. δῆν, ut a νεφέλη, νεφεληδὴν: a ψίττρα, Ἴον. ψίττρα, ψιττῆδῆν: ab ἀγέλη, ἀγαληδὴν: a κλαγγή, κλαγγηδὴν: ab ἴαυ, Dor. ἴαυ, ἴαυδῆν. (6.) Adverbia in δὴν, facta a mascul. in σ, derivationem mutuuntur a substantivis in σ, ut a σωφές, σωφῆδῆν: a βουτῆς, βουτῆδῆν: a φορμῆς, φορμηδὴν: a κοσκῆς, κοσκῆδῆν: a στοιχῆς, στοιχηδὴν. Sic a genit. κωρῆς, κωρηδὴν. Jam ὁμοθυμαδὸν, si esset solum derivatum a θυμῆς, esset θυμηδὴν: sed quia est et compos., ergo est ὁμοθυμαδὸν, σ mutata in α. Et de adverbis quidem hujus terminationis sufficiat hæc semel observasse: περι μὲν ὄν τούτων ἐστὶ τούτων εἰρήδῆν.

— 25. Ἰθναυ] existimavi. τιθῆναι sequente infinitivo idem est quod ἡγῆσθαι, aut ὑπολαμβάνειν, arbitrari, existimare, quod observandum duxi, quia non tam frequenter occurrit istud verbum in hac syntaxi aut significatione. Aristot. Polit. [vii. c. 13.] κερῆν γὰρ αὐτὴν ἰπάρχειν τιθῆναι. eam enim potestatem habere censemus. [Themist. Phys. I. iv.] εἰ τὸ κενὸν ἴθναυ τιθῆναι, qui vacuum esse existimant. Sequentie (inquam) infinitivo, alioquin enim etiam τιθῆσθαι in med. est existimare, dicere, sed sine infinit. seq., ut καὶ οὐδὲν τιθῆσθαι, ἢ καλῶ τιθῆσθαι, ἢ ἀσχερῶ τιθῆσθαι, ἢ οὐδὲν λέγει τιθῆσθαι, et similibus.

P. 296. 7. ἕς ἀπορεύσῃ, ἢ φοβῶνται, ἢ φορβῶνται.] Interpr. aestuare, aut metuere, aut tumultuari, Græcos. At ἀπορεύσῃ non est, aestuare, sed dubitare, dubio et perplexo animo esse, inopem consilii esse; vel etiam inopem esse, penuria laborare, præsertim cum genit. sequente. *Αἰωρῶ absolute est dubito, ambigo, hæreo, inops sum consilii; ἀπωρῶ cum genit. est ego, indigeo, inops sum alicujus rei, ut ἀπωρῶ τῷ ἀργυρίῳ vel τῶν χρημάτων, inops sum pecunie. Videtur mihi istud verbum in hoc loco latissime sumi, ita ut tam rerum quam consilii inopiam denotet. Audiet Rex Pers. Græcos quiescere nec bellum moliri, non quasi rerum aut consilii inopes essent, aut metu consternerentur, aut intestinis motibus tumultibusque infestarentur. Tria enim hæc ἀπορεύσῃ, φοβῶνται, φορβῶνται, antitheta sunt, et opposita tribus illis que præcedant, et que in superiori sententia suadet Demosth. ἔχειν ἰουχίαν θαρβύοντα;

καὶ προσωμύζουσαι. Quanquam ordine munito, προσωμύζουσαι opponitur τῷ ἀπορεύσῃ, θαρβύοντα contra est τῷ φοβῆσθαι, et demque ἔχειν ἰουχίαν opponitur τῷ φορβῆσθαι. Copiis et armis et navibus et pecuniis estote instructi et apparati, ne quis sustinet Regi vos ἀπορεύσῃ: deinde, estote bono et presenti animo, ne Rex sentiat vos φοβῆσθαι: postremo, placide et quiete vos et res vestras composito sine turba aut tumultu, ne audiat Rex vos θαρβύουσαι. Tria enim hæc si in nobis esse debebant hostibus nostris, maximum in spes facient et animos addent; singula (inquam) tria hæc quanto magis universæ, ἀπορῆς, φόβος, θέρους. Atque utinam profecto tria hæc τὸν τὰ κακὰ, tria hæc mala fontica, nunquam ita inter nos grassentur, ut barbaro illi et communi hosti anam præbeant, alas addent, cristas erigent, viam sternant, vel januam contra nos aperiant. Certo in his tribus, ἢ τῷ προσωμύζουσαι, etc. salus vertitur nostra. Θεουμύζουσαι, est tumultuari; θέρους, turba, tumultus, strepitus, a θέρω tumultus et βοῶ clamor, unum ex iis vocabulis est, quæ in δὴν τούτων λέγειν σύγκυται (ut loquantur Gr.), ex duobus vocibus synonymis componuntur. Talia sunt, ab ἔρα concito et θῆναι concito, ἡρόθῆναι: a χρεῖς et ἡφαλά, χρεωφιλῆτες: a στρέφειν et δούϊν, στρεφιδεῖν vertigine laborare: ab ἰαγῆναι et φασίαν et κτίσις: a φῶς et κτίσις; φασκτίσις: a δούϊν et πάλλαν, δυνάλλαν concutere, quassare: ab ἔρα et γῆ, ἔρα opus, quia τὸ γαργῆν, terram colere et exercere, ut primum sic præcipuum opus hominis, unde ἔρα αὐτοῦ. ἢ γαργῆ: a φιλήν et ἡδουσαι, φιληδῆν: a κέρει et γαστρίς, καστρίτης, frater germanus, cognatus: a πῆρος et εὐμῆς, περιμῆς, mitis, benignus, benevolus: ab ἰαῖσθαι et θέαν, ἰχθῆς, a celeritate motus: ab ἀρχῆν et ἡγῆσθαι, ἀρχηγῆς: a μυδῆσθαι et λέγειν, vel a μῆδῆς et λέγειν, μυδολογῆναι: a γῆ et ἰδῆν, γῆδῆν, et Dor. ἀπέδῆν, terra, solum: sic a θρηῆς et βοῶ, θέρους. Illud vero καλαμάδος pecuniaria est, quia inter synonyma intercedit copula καί, quod in aliis non fit. Jam et unum est compositum vocabulum (forte plura, sed unum tantum observavi), quod confiat non ex duobus vocabulis synonymis, sed ex eodem geminato medietate præpos. viz. ἀλλοπρόσθῆλος, qui Martis character est Hom. Sed et unum itidem ex reduplicatione ejusdem vocis, sed sine præpositione inter, φιλόφιλος apud Aristot. Nescio an hæc observare opera pretium vobis videatur, mihi certe eis ἀδῆς.

— 13. παρέσθαι] *Αἰμα, ἀνίμα, et ἀνίμα, vacordia, vesania, morbus seu cecitas mentis, fere idem sunt: aliquid tamen

sertim verba excellendi et superandi hoo modo fiunt, ut ὑπερέχειν, κρείχειν, προφέρεται, υπερέχειν et quaedam alia synon.; de quo hæc regula observetur: Quaedam verba sunt apud Gr. quæ in simplici significant *ferre, jaculari, percutere*, quæ in comp. cum præpos. ὑπὲρ eleganter significant τὸ νικᾶν, *excellere, superare, excedere*. Tria præ aliis annotavi: a *κείνῳ percutio, υπερεκείνῳ excedo, excello*: a *βάλλω jacio, υπερβάλλω*: ab *ἄνωγίζω jaculor, υπερανωγίζω excello*, quasi ultra alium et supra alium jaculor, excello frequentius. Quibus synonymum. *υπερβάλλω* pro *υπεβάλλω*. Longin. περὶ ὕψ. [§. 1.] καὶ ταῖς ταυτῶν υπερβάλλω. leg. εὐκλείδης τὴν αἰῶνα υπερβάλλω. *seculum aut vitam fama superarunt*. ubi fallitur vir doctissimus, qui eo in loco pro *υπεβάλλω* leg. vult *υπερέβαλλω*. “*υπερέβαλον* (inquit) pro *υπερέβαλον lapsus proclivis*.” Imo non omnino lapsus: nam *υπερέβαλον* hoo sensu idem est quod *υπεβάλλω*, *excellere, superare*. Hom. Odys. [O. 17.] ὁ γὰρ υπερβάλλει ἄπαντας ἄποστῆρας δάροισι. auctor brevium Schol. υπερβάλλω νικᾶ, υπερβάλλω.

— 20. Διαλλακτῆς Διαλλακτῆς, conciliator, pacificator, honorarius arbiter, indes compromissorius, idem qui *διατητής*, vel potius *διαλλακτῆς διατητής*. Omnis enim *διατητής* non erat *διαλλακτῆς*. Certus erat numerus τῶν *διατητῶν*. Sed quisvis erat *διαλλακτῆς*, quemcumque litigantes elegerint ad compromittendas inter se lites. Διαλλάττω et καταλλάττω idem sunt, *concilio, reconcilio*. Et tamen non dicitur, ut volunt Gramm., *καταλλακτῆς*, sed tantum *διαλλακτῆς*: et ratio est, quia licet utrumque sit *conciliare*, tam *διαλλάττειν* quam *καταλλάττειν*, tamen *διαλλάττειν* proprie est ad *concordiam reducere opera alicujus tertii tanquam mediatoris, καταλλάττειν* etiam *absque illa*. Ergo licet a *διαλλάττειν* sit *διαλλακτῆς*, tamen a *καταλλάττειν* non dicitur *καταλλακτῆς*. Operæ pretium fuerit notare τὴν ἠατιοσημείαν hujus verbi *διαλλάττειν*. Significat enim et *discrepare* seu *discordare*, atque etiam *reconciliare discordantes et in gratiam reducere*. Notetur ergo discrimen. Διαλλάττω (in αἰς *διαλλάττωμαι*) de personis absolute sine casu seq. est *discrepo*,

differe, discordo; at cum accus. plur. personæ est *concilio, reconcilio* litigantes seu *discordantes*, ut *διαλλάξαι τὸς ἀλλήλους* vel *πρὸς ἀλλήλους*.

— 24. μὴ μακρὰ λέγων λίαν ἠνυχῶ] *ne sermonis prolixitate nimium vobis molestus sim*, formula qua utuntur Rhetores in epilogis orationum, cum tedium deprecari volunt. Ἐνυχῶ *molestiam creco, molestus sum*, ab ἔχλω *molestia, ταραχὴ*, unde ἔχλω *ταραχῶν* idem quod *πράγματα ταραχῶν*, et δι' ἔχλου *ἔλαι, molestus esse*. Notetur idem vocabulum in tribus linguis eruditus significare et *populum seu multitudinem et molestiam*. Est enim profecto populus res molesta. In Heb. קצוּר est et *multitudo et tumultus*; in Gr. ἔχλω est *πλῆθος* et *ταραχὴ*: et sic in Lat. *turba*. Sed vereor jam ne et ego videar vobis δι' ἔχλου *ἔλαι*. Hic igitur vela contraham et concludam hæc formula, licet non orator, tamen more oratorum, μὴ μακρὰ λέγων λίαν ἠνυχῶ. Solummodo auream hæc sententiam, quam hic orationis quæ habet Demosth. coronidis loco apponere vobisq. commendare, atpote aureis literis omnium hominum cordibus inscribi et insculpi dignam, viz. ἀρχὴν δὲ μετὰς μὲντε λέγων μὲντε ἔργω ἀλείω. Præclara vero vox nec tam Attico Oratore quam Christiano Theologo digna. Itaque in hæc voce desino. Atque hæc hactenus ad hæc orationem pro modulo nostro annotata diotaque suntu. Quoniam vero ex loco quodam Hom. χρυσὴν ἔ' ἰσίδωον κέρσην, χρυσὴν κέρσην (h. e. ἐργὸν τίλιος), auream eoronidem unioque operi imponendam esse monent Gr. Paræmiogr. (ut inquit Eustath.), licet igitur mihi. Statuit (quantum opinor) Dem. vester iteram (si vobis ita placet) hoo in loco vos convenire et vobiscum in hæc palæstram descendere. Sed profecto tam timidus est, ut non ausit τὴν κέρσην τάξαι, nec certum diem vobis præstiturere; et vellem equidem aotis natalitiis ad menses rediret; saltem si inter initiorum terminia et quadragesimi ἀξίωλον aliquid temporis spatium intercesserit; quod tamen vereor, ne aut nullum fuerit, aut periculum. Interim V. clariss. atque hæc Aud. valote. [sic multa modis multis confusa.]

DE RHODIORUM LIBERTATE.

Quoniam bello Peloponnesiaco insipienter accisæ et affl. ctæ: essent res Athenensium, postea tamen virtute Cononis et Timothei et Iphicratis aliorumque duorum præstantissimorum paulatim pristinas vires recuperare ceperunt: imo usque adeo refluoruerunt, et in eam magnitudinem exoravit et provecta est eorum

potentia, ut finitimis gentibus atque populis suspecti esse inceperunt. Hinc Chii, Rhodii, Byzantini, alique νεώτεροι, qui jam diu sub eorum imperio et ditione fuerant, inita inter se societate et exorato priori jugo, bellum contra Athenienses suscepunt: quod propterea *bellum sociale, πόλεμος συμμαχικός*, dicebatur. Initium

hoc bellum in Græcia anno tertio Olymp. cv., et anno demum quarto, viz. anno tertio Olymp. cvi., terminatum. Voces et phrasæ insigniores, quæ in hoc Argumento occurrunt, fere jam antea habuimus, ut *πύλεμον ἀραδαί, πτωσίμαι, οὐκίως ἔχει, πρὸς τὴν σωτήσασθαι*, ut non opus sit iis explicandis immorari. Sensus et scopus argumenti sic se habet, ut legere est apud Diod. Sic. l. xvi. [c. 7.] qui solus (quantum scio) ex Hist. Græcis hujus belli meminit. In hoc bello duces Atheniensium erant Chabrias, Iphiorates, et Timotheus Cononis filius. Implicatis autem hoc bello Atheniensibus, Philippus Amphipolin recipit, et Potidæam Pydamque et Philippos occupat, et ad totius Græciæ imperium viam sternit. Exitus hujus belli hic fuit: *μνησκαιῶν πόλεμον* (Ulp.) *ἠγαγέσθων εἰς συνθήκας ἔλθειν πρὸς αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, ὥστε αὐτοῖς μὴ εἶναι καὶ ἐλευθέρους. coacti sunt Athenienses pacem facere cum Insulis, sic ut liberi et sui juris essent.* Sed progrediamur in Argumento. Durante hoc bello, vel certe statim finito, Mausolus, Carie regulus seu præfectussub Rego Persarum, Rhodiorum, qui Carie finitimi orant, libertati insidias struxit, et mutata paulatim Reip. forma libertatem statatque popularem iis eripuit, et ex Democratia Aristocratiam vel etiam Oligarchiam constituit. Monet igitur in hac oratione Demosthenes, nullo modo ferendum esse; adeoque suadet Atheniensibus Rhodiorum tutelam et patrocinium suscipere, eoque in pristinam libertatem asserere atque vindicare: quippe Democratiam nervum esse Atheniensis imperii, maximeque ex Repub. esse at Græcæ civitates populari statu gauderent. Maxime igitur urget τὸ *συμφέρον*, bonum sc. publicum et communem utilitatem: hoc enim caput est ἐν τῷ *συμβουλευτικῷ* seu deliberativo genere orationis. Addit tamen etiam τὸ *πρέπον* seu τὸ καλόν, honestum et decorum; polorum quippe et præclarum fore et pro gloria splendoreque omnibus Atheniensis miseris etsi male meritis succurrere et optulari: nec enim convenire viris fortibus atque magnanimis *μνησκαιῶν τὰς ἀμαρτανῶν*, sed veterum imo et recentium injuriarum oblivisci, easque Lethes et Amnestie barathro quodam sepelire. Atque hæc fore mens est hujus hypotheseus Libaniæ, adeoque summa et scopus illius orationis, quæ sic incipit.

Arg. p. 298. ult. *μνησκαιῶν*] mala, seu injurias, in animo et memoriâ retinere. Polorum autem hoc orationis caput et argumentum in quo insistit Demosth., suadens Athen. μὴ *μνησκαιῶν* nec refricare memoriam et cogitationem veterum injuriarum. Certe est memoria hominum

injuriarum tenax. Scribant in marmore læsi. Si quid in nos *ἡμέρτι*, manet alta mente repostum: e contra si quid beneficium in nos collatum, in vento et rapida aqua scribimus illud. Aqua beneficia scribuntur; in vento aut pulvere *τάχιστα γράσσει* ἢ *χέρις* (Phil.), nihil tam cito senescit quam beneficium. At vivunt, imo valent et florent et revivescant et reprobescunt in animis hominum injuriæ. Memini me legisse de quodam (ni fallor, de Augusto), eum nihil unquam oblitum fuisse præter injurias; at quam plurimi sunt (proh pudor) etiam Christiani, qui nihil aliud meminerunt. Ὅρῶν ἔχθρας cadunt etiam in virum bonum; sed non *ἀπὸς ira reposita*, nec *μῆτις ira permanens*. Facessat ex animis pectoribusque Christianis illa vox, qua Homerus suam prim. incoepit; hæreat potius nobis in animo, veluti trabali fixa olavo sedeat divina illa vox ejusdem pr. poet. [Il. N. 115.], *ἀίσθηται τοὶ φρένες ἰσθλῶν*, et iterum [Il. O. 203.] *στραπαταί μὲν τὸ φρένες ἰσθλῶν*, et iterum [Od. Θ. 408.] *ἴσως δ' ἄπὸς τι βίβαται Διὸν*, etc.: nec tantum ai quid *διὸν ἴσως βίβαται*, sed et si quid *διὸν ἔργον πύραται, οὐκίως*, abeat, in æternum abeat, et evanescat, et tenebris et silentio et oblivione sepeliatur. Nec certe fraudandi sunt hæc sua laude Athenienses, qui post exactos xxx. tyrannos, communi omnium consensu, decretam fecerunt, ut injuriarum offensivamque omnium, quæ durante illa tyrannide ultro citroque illatæ acceptæque essent, foret oblivio, quam *ἀμνηστίαν* vocarent. Non igitur novam hoc Athen. quod suadet Demosth., viz. τὸ *μνησκαιῶν*. Regie et elegantæ Lucian. [Prom. §. 8.] *ἴς τὸ αἰὼν ταμνίσθαι τὸ μῖσος καὶ μνησκαιῶν καὶ ἴσθλῶν τινα μήτην διαφυλάττειν, ἀπαγα, εἴτε θεῶς πρέπον εἴτε ἄλλως βασιλείῃς*. Non igitur πρέπον Athenis, quæ *θεῶν ἴδος καὶ βασιλείουσα πόλις*. Postquam dixi de re, dicam jam aliquid de voce (dulcis enim hæc mihi vox est, et vix ab ea divellor) *μνησκαιῶν*. Καὶν ubique se ingerit et insinuat in compositione: verbi formam quo induit, conjunctum cum nomine, quod bonum non facit. Proœnium ex præoccupatione *προκαταλαμβάνει τὸν ἀρετῶν*. Quoniam enim *χαλσις ἔχθρας τῶ συμβούλιῳ* (Ulp.), in lubrico et difficili argumento versatus est Demosth. Grave enim et et susp. videbatur Rhodiorum causam agere aut in eorum favorem aliquid dicere, quippe qui maxime et præ aliis injurias Atheniensibus fecissent, eoque plurimum lacessissent. Ideo in limine orationis præoccupatione utitur; atque ab Athen., utonque ita se res Rhodiorum haberint, ut Athen. Reip. maxime infensi infestique esse videantur, veniam tamen

dicendi et libertatem sermonis hac de re sibi concessi passim quaerit.

Orat. p. 298. ἡδὲ ἰσχυρὰ γὰρ τι --- ἀπὸ δέξαι] Ubique hoc inuolunt Demosth. Abundabant psephismata et decretis Athenienses; sed psephismata sua vix usquam exsequi solebant. Aliud est promittere, aliud donare. Sic et aliud est decreta facere vel discernere et statere, aliud decreta exsequi. Olynth. Γ. [§. c'.] φήμι μοι εἶδέναι ἵσταν ἄριστον, ἀν μὴ προσηύκηται τὸ ποσὶν ἰδίωκεν τὰ γε δέξονται προσηύκηται. Olynth. B. [§. c'.] ἔλας μὲν λόγος, ἀν ἀπὸ τὰ πρῆγματα, μάταιον τι φαίνεται καὶ κενόν. Olynth. Γ. [§. c'.] τὸ πρῶτον τοῦ λόγου καὶ χειροτονίαν ἔστιν ἐν τῇ τάξει, πρῶτον τῇ δυνάμει καὶ κρείττον ἔστι. Notum illud cuiusdam Spartani in Athenienses [Plat. Lacon. com. Apophth.] ἢ τὸ Σιδ, ἴσται μὲν δ' ἄσμαιν τὰ καλὰ, οὐ πρῶτον οὐσι δέ. Ut non immerito dixerit Philos. in initio Ethicorum; οὐ γὰρ οἶσι, ἀλλὰ πράξει.

P. 299. B. τὰς βλασφημίας — ἀπολύσασθαι] Βλασφημία apud Script. Eccl. de conuictione erga Deum, apud profanos de calumnia seu contumelia erga homines. Sed de usa et origine hujus uocabi meminit mo dixisse antea. ἀπολύσασθαι idem fere hic quod σηρα διαλύσασθαι. De Symmor. [§. c'.] διὰ λουστὰς ἀμαρτίας. Ubi est dissolueret, diluere, expiatio delicta; ita hic βλασφημίας ἀπολύσασθαι est male dicta refutare, opprobria seu conuictis refellere. Plat. Auton. [c. 73.] ἢ δὲ Κλασάτρα ἀπολοισαίνε τὰς εἰτίας καὶ ἰσωνίας διαράσσει αὐτὸν αὐριτῶς. διτῶνος οἰμίνια ἐταυριτικῆς ἔμπροσθε οὐκ ἐσέβει. Plat. in Apol. [c. 27.] οὐ μῶστιν ἐν χρεῖν ἰδίωκεν μεγάλης διαβολῆς ἀπολύσασθαι.

βλασφημίας ἰσχυρῶς οὐ γὰρ ἴδιον ἀπολύσασθαι. calumniare fortiter, et aliquid heredit. Plat. Fab. δ' Ἰργον ἀπολύσασθαι τὸν Δαυσιπομὸν ἰσχυρῶς. Sic hic τὰς βλασφημίας ἰργῶ ἀπολύσασθαι: et certo optima illa orationum et conuictiorum purgatio et refutatio, quae fit ἰργῶ vel δ' ἰργον, facta et operibus, alioquin quid uerba audiam, cum facta uideam? Elegans uerbum hoc in sensu et huius synonymum est ἀποτριβασθαι ἴδιον ἀμολίρι, diluere, purgare, sc. crimina vel accusationes vel contumelias vel conuicta. Diodor. Sic. ἐκνήξου τὰς καθ' αἰνῶν διαβολὰς ἀποτριβασθαι, calumnias diluere. Esch. [c. Timarch. §. λ'.] ταῖς γὰρ ἀλλοτριῶν αἰτίας ἀποτριβασθαι τὰ ἰσάχοντα αὐτῷ ἰσχυρῶς. Nec multo aliter Dem, noster O. ynth. A. §. c'. Paulo aliter Philos. Rth. ii. 2. διὰ καὶ χυλοσὸν ἀποτριβασθαι τοῦτο τὸ πᾶθος ἰσχυρῶς μὲν τῷ Ἐρ. Ideoque hanc passionem, quae uita nostra ponitur imbuta est, euiore atq. abstergere est difficile. Et Julian. Ep. ἀποτριβασθαι τὴν αἰδῶ καὶ ἀποδῶσαι. pudorem exuere ac deponere. In meta-

phoria hac significatio non dicant Gr. ἀποτριβασθαι, sed ἀπολύσασθαι, ut uoc. ἀπολύω, sed ἀπολύσασθαι. Notetur itaque discernimen. ἀπολύω uocis et forma act. semper transit in personam, estque liberare, absolueret, dimittit, rem se. act. captivum: at ἀπολύσασθαι uocis et forma passiv., sed act. significatione, transit in rem, estque diluere, purgare, refutare, crimina se. aut conuictia aut calumnias ante eorummodi, atq. hoc in loco. Homerus tamen semel dixit ἀπολύσασθαι de redemptione captivi pro (uere, ἀπολύσασθαι. Il. X. [49.] ἄλλ' εἰ μὲν ζῶσι μετὰ στρατῶν, ἔτ' ἀν ἰσταν Χαλκῶν τὸ χρεῖν τ' ἀπολύσασθαι ἔστι γὰρ ἴδιον. Ubi tamen discernimen est inter ἀπολύω et ἀπολύσασθαι estiam in hoc sensu ubi agit de liberatione seu redemptione captivi: nam ἀπολύσασθαι dicitur is qui captivum liberat et redimit ab alio, qui percoluit redemptionis pretium, λόγρον, ἄσται; at ἀπολύω qui captivum liberat et dimittit accepto pretio. ἀπολύω is qui redimit et qui pretium accipit; ἀπολύω is a quo redimitur et qui pretium accipit. Atque ita ἀπολύσασθαι in illo loco Hom. χαλκῶν τὸ χρεῖν εἴ ἀπολύσασθαι, non uere et astro se. pro pretio datis. At ἀπολύω, qui pro pretio dimittit captivum seu mortuam, ut παρατίθηται ἴδιον Ἀοβίλ. apud Lycophr. [Alex. 27.] Ἴδιον Il. K. [449.] εἰ μὲν γὰρ σὶ ἐν τῶν ἀπολύσασθαι ἢ μαδῶν, Gr. Gramm. ἀπολύω αἰχμάλωτον, τὸ λόγρον λαβῶντα ἀφῆκεν ἀπολύσασθαι δὲ, τὸ λόγρον δῶντα ἴσασθαι. Ita differunt simpl. λύω et λύσασθαι, λύω et λύσασθαι. λύω et λύσασθαι est captivum demittere accepto lutro, seu redemptionis pretio; λύσασθαι et λύσασθαι, redimere soluto pretio. ἄσται, qui redimit; λύω a quo redimitur. Ut in ἴδιον Ἰδιον, uenit Chryseus in exorcium Gr. λαοφῶν τὸ θεῶν, etc. filium redempturus, inquisiens uicem δὲ μὲν λύσασθαι φέμει. Chryseus uoluit λύσασθαι, redimere; at Agamemnon uoluit λύω, h. e. dimittere, vel ἀπολύω. Porro sic differunt ἀφῆκεν et ἀπολύω. ἀφῆκεν est remittere, dimittit gratis, κενῶς καὶ δωρεῶν: ἀπολύω, dimittit, sed non nisi certo pacto et pretio, nec nisi quis persoluerit λόγρον, ἄσται, ἴσται, ζῶσι. tot enim nominibus appellat Græci pretium redemptionis.

— 9. δέξαι καλῶς] Ut καλῶς ἰσάχου. δέξαι apud anteriores Gr. semper est μέσος λέξαι. Nihil aliud est quam fama, existimatio, opinio, sive bona sive mala: unde per se positum in meliorem partem. Hic δέξαι καλῶς, at apud Plat. δέξαι καλῶς. At δέξαι pro gloria inferioris Gr. est, uoc. nisi a sacris scriptoribus usurpatur. Hæc uia est quod uelim dicere. Καλῶς in compos. uerbali aliquando extremum locum occupat. Multa sunt uerba composita ex alio

vocabulo et κακός, adeoque desimonia in κακός, cum tamen ex alia voce et ἀγαθός vel ἐσθλός nullum sit, et unum tantum ex alio vocabulo et καλός, viz. φιλοκαλίω, honestatam colo, cum regum pleratarum studiosus: adeoque κακός facilius adhaeret et rebus associat et agglutinat se, quam ἀγαθός. Nullum est verbum omnes. desinens in ἀγαθός aut ἐσθλός, in κακός plurima. Tria tantum observabo, utpote insigniora: ἀρεξικαλίω, malorum patiens, tolerans sum; ἰθαλοκαλίω, sponte mali non ignarus sum, praevarisatorem ego in pugna, et μνησικαλίω, memor sum malorum, h. e. injuriarum, unde μνησικαλός et μνησικαλία, et ἀμνησικαλία, injuriarum oblivio, idem quod ἀμνηστία. [Hæc ad priorem notam clare spectant.]

— 12. *πρωταντίους ταῦτα καὶ κρίσεις* dicitur et auctor hujus rei, harum rerum transactor et summus administrator fuit. *πρωταντίων* et *πρωταντίου* verbum translatum a Rep. Athen. Notum qui fuerint *πρωτάνεις* Athenis, et *φύλαξ πρωταντίου*. Kat *πρωταντίων* et *πρωταντίου* officio fungi, atque inde μεταφορικῶς, regere et administrare quous modo. Ulp. *πρωταντίων* *αὐτῶν μὲν ἀπὸ τοῦ πρωτανθία ἴστα, ἀπὸ δὲ τοῦ δευαῖοντα, Δευμ. ἢ Φιλπρωτανθίας*. Locos, quem respicit Gramm. ille, habetur oratione de Pac. [§. 8.] τὰ παρ' ὑμῶν διοικούντα Φιλώων καὶ πρωταντίου. ad Philippi commoedum omnia regentem et moderantem. Sic et Phil. Γ. [§. 17.] Heliod. I. i. [§. 36.] ἂν πρὸς σου κάθου λάβει πρωταντίου. si quomodo ita rem gerat atque administrat, ut reditum tibi procuret et obtineat. Idem suavis. auct. I. vii. [§. 50.] ἵσως ἂν ἀσφαλῶς γίνετο πρωταντίου. ut securitatem facto providerem. Synes. Ep. ἡβημάτων διαβίως φιλοσοφίης ἐπιθυμίας πρωταντίου. strenuus totam vite cursum conficiens, philosophia securitatem animi procurante tranquillam. Isocrat. [Panegy. §. 15.] καὶ τοῦ ποδάμου νόμος ἕλθετε, καὶ τὸν εἰρήνην πρωταντίου. jus habuit belli et pacem pro arbitrio suo constituit. Aristoph. Acharn. [59.] ἴσως μὲν εἰς (sc. στήθω) Ἦν μὲν πρὸς ἀφῆρας γὰρ πρωταντίου. nisi consilia de pace ageretis, nisi de pace agatis et consulatis. πρᾶττετε, χρηματίζετε. Gr. Theol. *πρωταντίων* de providentia et administratione divina non raro aserpaunt. Greg. Naz. or. xi. ὅς ἂν τὸ ἱουμασθῆναι καὶ μὴ παραχθῆναι, τοῦ Θεοῦ πρωταντίου. Deo viz. hoc ordinante et constituinte ut parata ea res et non turbata esset. et or. iiii. in Jul. κατὰ πρῆβησιν ἐπὶ τὴν ἰστορικήν ἀρεθός, καὶ δαιμόνιον κίσην τὸ μάλιστ' ἐπισημαίνον καὶ μεταβολὴν πρωταντίου τοῖς πρᾶγμασι. mutationem rerum procurantium, agitantium. Deo præcipue erant capita in quibus plurimum triumphabant et ἐξ ἰσθμίας, et que Demostheni in hæc omnia maxime obstare videbantur, que missæ vel ipse

Rhodiis defendere toto honesteque posset, vel Atheniensibus Rhodiorum tutelam suscipere eorumque libertatem vindicare deberent. Ea erant ἰ τῶν Ῥοδίων ἀπιστία et ἰ παρὰ τοῦ βασιλέως φόβος, Rhodiorum perfidia et metus regis Periclitum. His duobus per procatulepsim seu præoccupationem occurrat Demosth. in initio hujus orationis. Et Rhodiorum quidem injuriarum et perfidiam opponit τὰς μεταλοφροσύνας τῆς πόλεως καὶ τὸ σύνθημα, id viz. esse pro gloria et indole et more Atheniensium, μὲ μνησικαλίω, malorum ἀμνηστίαν facere, μὲ κἀδοθαὶ ὑπὸ τῶν κακῶν (ut Apostoli verbis utar), ἀλλὰ κἀθὼ ἢ τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν, et male meritis benefacta respondere. Quamvis igitur Rhodii sodifragi perfidique sint, et διὰ τὴν αὐτῶν ἕβην nulla a vobis injuria laessiti, sed sua tantum petulantia permoti, bellum vobis intulerint: vos tamen agite quod vestrum est, et quod sanam et deos et splendorem et magnanimitatem deest urbis Athea; misericors et supplicibus jam succurrite, eorum jura defendite, libertati consulite, et democratiam periclitantem suffulcite. Hoc enim non modo pacem et præclarum et gloriosum, sed etiam utile et coeducibile et percommodum vobis futurum est. Cum hoc palam omnibus innotuerit, vos libertati videlicet et salutis auctores iis fuisse, qui de vobis tam male meruerint, omnes statim ad vos confluere, omnes amicitiam societatemque vestram expetere, incipient, utpote benevolentiam et emiciliam vestram incolemitatis sue pignus et tesseram et arrhabonem esse arbitantes.

— 19. *σύμβολον τῆς αὐτῶν σωτηρίας* salutis sæpe signum, vel tesseram incoluntatis sue, ut vertit Interpres. Certe *σύμβολον* vox est latissimæ significationis: nota, signum, indicium, ut cum dicit Philo-soph. τὰ ἢ τῷ φωνῇ sunt τῶν ἢ τῷ ψυχῇ παθμάτων σύμβολα. Nam autem sunt significationes hujus vocis (pro signis) maxime insignes, quarum altera enliam huic loco congruere videtur, viz. qua *σύμβολον* ponitur pro tessera militari, sive signo bellio quo socii ab hostibus discernuntur in acie, quod commentiter *σύστημα* apud Gr., quasi id de quo pacti sunt et convenere omnes qui in iisdem castris militant, vulgo *WORD* or *WATCH-WORD*, Lat. tessera. Virg. [Æn. vii. 637.] "Sit belli tessera signum." Sil. Ital. [l. vii. 347.] "discurrit tessera castris." et iterum [l. xv. 475.] "tacitum dat tessera signum." ubi intelligere videtur non *σύστημα* sed *παρασύστημα*. Ita enim differunt *σύστημα* et *παρασύστημα* (juxta scriptores iolicos), ut *signum vocale* (in bello) sit *σύστημα*, *signum mutum* *παρασύστημα*. Maximus autem usus *παρασύστημα* est ob milites peregrinos qui diversa lingua

utuntur. Onosand. Strateg. c. 26. *χηματώτατον δὴ πῶν τούτο καὶ πρὸς ἑτερογλώσσους συμμαχίας τῶν ἰδιῶν οὔτε γὰρ λέγαν οὔτε ξηπίται δυσημένοι φωνῆς ἀλλοτρίας, αὐτῶ τῷ παρασυνθήματι κρινούσι τὸ τι φίλων καὶ τὸ πωλίμων.* Servius ad locum Virg. jam adducto, "it belli tessera signum!" "Symbolum bellioom quod ad pugnam exeantibus datur, so. propter confusionem vitandam, Gr. dicitur σύνθημα, ut fait in bello Marii 'Lar Deus,' in Syllab 'Apollo Delphicus,' in Cæsaris 'Venus Genetrix.'" Appian. *Ἔμφ. l. ii. [c. 76.]* de prelio illo fatali de Cæs. et Pomp. τὰ συνθήματα ἀναδεδότος, ἰ μὲν Καίσαρ, Ἀφροδίτη Νικηφόρον, ἰ δὲ Πομπαιός, Ἡρακλῆς Ἀνακτων. Ambo hoc vocabula, σύνθημα et σύμβολον, a re hellicia ad erotioom certamen tradidit Achill. Tat. de vipera et muræna l. i. [ap. fin.] ὄταν εἰς τὸν γάμον ἰδίωσιν ἀλλήλους συνθεῖν, ἰ μὲν εἰς τὸν αἰγυλιῶν ἰλθὼν συρίζι πρὸς τὴν θάλασσαν, τῇ μυρατῇ σύμβολον ἰ δὲ γυρίζι τὸ σύνθημα, καὶ εἰ τῶν κύματων ἀναδεδόται. Atque in hoc sensu militari sumitur σύμβολον, cum antiquissimam illam normam et compendium fidei vocamus 'Symbolum Apostolorum.' Est enim hoc Symbolum, nota seu tessera, seu signum quo discernitur miles Christianus ab Ethnico. Vocabulis enim militaribus multum delectata videtur Prim. Eccles.; unde 'Ecclesia militans,' et 'Sacramentum,' et ejusmodi, juxta illud sancti Iob. [c. vii. 1.] "Militia est vita hominis." Ruffin. in Exp. Symbol. [§. 2.] "Ne qua doli subreptio fiat, Symbola disoreta unusquisque dux suis militibus tradit, quæ Latine vel signa vel iudicia nominantur, ut si forte occurrerit quis de quo dubitetur, interrogatus symbolum prodat si sit hostis an socius." Symbolum igitur Apostolorum, quasi signum et tessera, γυρίζημα καὶ σύνθημα, militis Christiani. Non enim (pace Augustini) σύμβολον Apostolicum dictum, quasi collatio, a *SHOTT* or *RECKONING*, a *συμβάλλω* confero, vel quod Apostoli in unum convenientes singuli articulum suum conferrent, vel "quia collata in unum catholice legis fides, symbolum brevitate colligitur" (ut loquitur ille [Tom. x. Append. serm. 42.]) Tam enim non esset Symbolum, sed Symbola: certe σύμβολον pro collatione non reperitur in illo probato Gr. auctore, sed tantum συμβολῶν, unde δεικνῶν ἀπὸ συμβολῆς vel συμβολῶν, cæna collatiua, CLUB, symbolum dedit, cœnavit, non symbolum. Quo magis miror doctiss. Lexicogr. H. Stephan. Symbolum Apostolicum potius ab hæc significatione verbi συμβάλλω derivare, quam ab altera, quasi σύμβολον diceretur quasi collatio seu collectio; cum tamen ipse fateatur se nullam ex classicis auctoribus exemplum citatum invenire nominis. Σύμ-

βολον igitur Apostolicum, quasi tessera militaris, σύνθημα, γυρίζημα. Atque hæc prima est significatio hujus vocis, quam sequi videtur Lat. Interp. in hoc loco Demosth. dam vertit tesseram. Sed et altera est, quæ non minus hic convenit, quæ ponitur hæc vox in uso forensi, viz. ἰβήχυρος vel etiam ἀβήχυρος, pignus, arrha seu arrhabo, a *PLEDGE* or *EARNEST*, quicquid datur in signum seu argumentum ejusmodique contractus ratificandi aut confirmandi, sive promissi sive debiti: nam σύνθημα, σύμβολον, ἰβήχυρος, ἀβήχυρος, in hæc significatione idem sunt. Hæc enim proprie ἰβήχυρος sit τὸ δεδομένον ἰωπὴ χρέους εἰς ἀσφάλειαν, pignus seu hypotheca rei quæ creditori ad securitatem traditur vel obligatur, quod ἰβήχυρος ponat, in tato colloco creditam pecuniam, vulgo *PANNS* or *MORTGAGE*, τὸ εἰς ἀσφάλειαν ἀντάλλαγμα. Ἀβήχυρον autem in venditione et emptione proprie locum habeat, ut sit proprie pignus quod ab emente datur vendenti in antecessum solutionis integri protii, ad securitatem sc. venditoris, ut rem esse emptam sciat, ἰ ἑστὶ ταῖς ἐναῖς παρὰ τῶν ἰουδαίων γραμματέων ἰωπὴ ἀσφάλεια; ut et hæc ita se habeant. Confunduntur tamen sæpiissime hæc voces: et arrhabo de pignore dicitur, quod mutuo ad securitatem creditori præstandam; et pignus de arrhabone, qui in emptione et venditione contractu intercedit. Utrumque σύμβολον et σύνθημα. [Hermipp. ap. Poll. p. 483. ed. Basil. 1536.] παρὰ τῶν κεραιῶν λέγεται τὸ σύμβολον. pignus a *cauponiis* occipiam, sive arrham. Σύμβολον enim quicquid arrhæ loco datur. *Lyxias* [p. 154. 13. ed. Steph.] ἰλαβὴν σύμβολον παρὰ βασιλέως τοῦ μεγάλου. Athen. l. iii. [c. 32.] σύμβολα τῆς ἀπαντομίης φωνῆ. quidem a quo symbola repetebantur. Vetes Com. apud Poll. [p. 483. ed. 1536.] ὁ μοι, τὶ δεῖσθαι σύμβολον κεραιῶν. hec mihi, quid faciam symbolo emunctus. κεραιῶν sive κερταῖς eleganter dicitur qui aliqua re emunctos et spoliatus est. "consilii nostris laus est attoua Lacoonum." [Cic. Tusc. l. v. 17.] Quoniam autem symbolum seu pignus dare non solent, nisi qui præsentem pecuniam destituantur, hisc adagium de homine egono, et cui quidem numerorum suppetit, οὐδὲ σύμβολον ἰχθυ. ne symbolum quidem habet. Atque ita hic σύμβολον pro pignore seu arrha, et σύμβολον τῆς συνταξῆς, pignus salutis. Gr. posteriores externa illa signa, seu Elementa Eucharistica, Symbola appellant, quasi symbola seu signa corporis et sanguinis Christi, quæ et σύμβολα τῆς συνταξῆς dioi possant, arrha seu pignora salutis nostræ. Differunt σύμβολα et συμβόλιον. σύμβολα sant pignora, tessera, nota, arrhabones (ut diximus) qui dantur ad firmandos

contractus, pacta, conventa, συνθήκαι. Atque hinc est quod doct. Camer. sollicitat locum quendam Philos. in initio Polit. [l. iii. 1.] ubi pro συμβόλων leg. putat συμβολαίων. Verba Philos. sunt: οὐδ' αἱ τῶν δικαίων μετέχοντες ὄντως, ἔστι καὶ διὰν ὑπέχων καὶ διαλέξασθαι: τούτω γὰρ ὑπέρχημι καὶ τοῖς ἀπὸ συμβόλων κοινωνοῦσι. quæ verba ita sumit Camer. ac si per σύμβολα ibi intellexeret Philos. mutuos mercatorum et negotiatorum contractus, et per τοῖς ἀπὸ συμβόλων κοινωνοῦντας, eos qui commercia inter se habent, qui mutuos sc. contractus agitant: ideoque pro συμβόλων leg. suspicatur συμβολαίων. Συμβολαία enim Gr. contractus et commercia, non σύμβολα. Sed alius profecto sensus ejus loci est: nec satis mihi assecutus videtur mentem Philos. eruditus Interpres, seu potius paraphrastes P. Romanus, qui illa verba: τούτω γὰρ ὑπέρχημι καὶ τοῖς ἀπὸ συμβόλων κοινωνοῦσι: sic transfert: hæc enim facultas etiam negotiatoribus, qui tesseri utuntur inter se communibus, conceditur. Non de solis negotiatoribus seu mercatoribus hæc verba intelligenda sunt. Scopus Aristotelis est ut ostendat naturam et essentiam civis, doceatque in quo consistat ratio formalis τοῦ πολιτοῦ, et quid sit quod proprie constituat ; et primum pro more suo procedit negative. Communitas (inquit) loci et habitationis non constituit civem: ἡ δὲ πολιτικὴ οὐ τῷ οἰκιστῶν ἢ τῶν πολιτῶν ἴσθησι. Tam enim μέγιστοι καὶ δοῦλοι, ἰνδιλίνοι et servi, essent cives. Sed neque communitas fori atque judicii proprie civem facit: οὐδ' αἱ δικαίων μετέχοντες ὄντως ἔστι καὶ διὰν ὑπέχων καὶ διαλέξασθαι. Δικαίων μετέχων est quod vulgo dicimus to have the benefit of the law: quod iis omnibus contingit, quibus licet διὰν ὑπέχων, iudicium subire, causam pro se postulare, dicere, quod facit ἡ φύσις reus, et διαλέξασθαι, in jus vocare alterum, quod facit ἡ δίκαιον. Sed neque hoc modo δικαίων μετέχων satis est ad constituendam civem (inquit Philos.): τούτω γὰρ ὑπέρχημι καὶ τοῖς ἀπὸ συμβόλων κοινωνοῦσι. hoc enim licet etiam, etc. Videndum igitur quid sit σύμβολα, et qui sint αἱ ἀπὸ συμβόλων κοινωνοῦντες. Σύμβολα dicebantur pacta seu conventa inter diversos populos, quibus totum jus commercii inter ipsos continebatur. Horum συμβόλων frequens mentio in oratione Demosth. (seu potius Hegesippi) de Halonaso. Harpocrat. et Suid. σύμβολα expon. συνθήκαι, ἃς ἂν πρὸς ἀλλήλους αἱ πόλεις θέμηναι: τῶντινος τοῖς πολιτοῖς, ἔστι δίδωαι καὶ λαμβάνειν τὰ θύκαια. pacta seu conventa publica, quæ civitates inter se faciunt de iuribus et commerciis mutuo inter se fovendâ. Diversarum igitur gentium et civitatum cives, qui hoc modo mutua inter se jura et commercia ex pacto agitant, sunt

αἱ ἀπὸ συμβόλων κοινωνοῦντες. qui tamen exteri et peregrini sibi mutuo sunt, non autem cives: ἔργο κοινότης τῶν δικαίων (ait Philos.) non sufficit ad constituendum civem.

P. 300. 5. παρελθὼν ἰγὼ — *παρήσια*] ego pro concione monui. ita Lat. Interp. παρελθὼν, pro concione. Παρελθὼν proprio dicuntur Rhet., cum ad dicendum prod-eunt: et παρελθόντες λίγειν vel *παραινεῖν* dicantur, cum in rostris publice et pro concione suadent. Hoc verbum usurpatur longe itaque aliter apud *πυρογράφους*, quam apud poetas. In usu vocabulorum *παρήσια* et *παρελθὼν* (vid. alibi) tria potissimum spectanda sunt, quomodo usurpantur ab Hom. et quomodo a post., quomodo ab Atticis et quomodo ab aliis Gr., et denique quomodo a poetis et quomodo a *πυρογράφοις*.

— 6. *μῦθος* ἢ *διούτερος* *εἰπῶν*, ἔστι] "Ὅτι non coheret cum *εἰπῶν*, sed cum *παρήσια*. Infinit. enim *εἰπῶν* hoc in loco peculiarem quendam usum habet et videtur tantum non *παρήσια* seu redundare, et vel nullam omnino vel exiguam vim et significationem habere. Recte observ. auctor Idiotism. lat. *εἰπῶν* sæpissime apud Att. *παρήσια*, ornatus solum causa adhiberi, ut in loco illo Xen. Cypor. [l. 3. 8.] καὶ τὸν Ἀστυάγειν ἐπέλεττα *εἰπῶν*, *Ὀδὺς ἔδειξέ φάνας, ἃς καλῶς οἰνοχῶσι*. nonne vides, inquit *Asiyages*, hominem irridens, quam belle et quam venuste pincernam agit. ubi vel *εἰπῶν* vel *φάνας* manifeste abundat; et mallet *φάνας* quam *εἰπῶν*, quia video eundem esse pleonasmum hujus infinit. tum apud eundem Xen. tum apud Plat. At infinit. *εἰπῶν* multis in phrasibus locum habet, ubi *φάνας* consistere non poterit, ut in *ἃς ἔπος εἰπῶν, ἃς εἰπῶν*, et aliquando simpliciter *εἰπῶν*, uti hic apud Demosth. Frequentes vero hæc formulæ sunt in quibus verbum *εἰπῶν* peculiarem usum habet, quas propterea omitti non oportuit ab eo qui de Idiotismis scripsit. Variam autem usum obtinent, variisque modis exponi possunt, ea loquendi genera, *ἃς ἔπος εἰπῶν, ἃς εἰπῶν*, et *ἀπλῶς καὶ ἰλιπετυτικῶς εἰπῶν*. aliquando ut verbo dicam, aliquando ut ita dicam, aliquando *prope dixerim, ferme dixerim*; atque ita frequenter exponantur apud auctores. Plat. Sympos. [πάντων δὲ θυμωσιστάτων, ὃ πάντες, ἃς ἔπος εἰπῶν, ἰσμεν. quod omnes ferme dixerim fore novimus. ita enim optime et simplicissime interpretari licet. Idem est *ἃς εἰπῶν* apud eandem [Sympos. l. iv. q. 1. 3.] οὐδὲν γὰρ ἃς εἰπῶν πολυχρόνιον ἴσθησι. nullum enim *prope dixerim*, vel *ferre nullum, eorum dicitur vitæ est*. Aristot. [de Part. Anim. l. ii. 7.] καὶ διὰ τούτω ἔχει πάντα τὰ ἵναται τὸ ἰγάφαλοι; τῶν δὲ ἀλλων οὐδὲν ἃς εἰπῶν. animalia omnia quæ sanguinem habent, habent et cerebrum,

[c. 3.] ἔτι πρόφασιν εἶς ἀπὸ τοῖς στρατιώταις χριμαίεται συνεχῶς χορηγίας: modo in dat. absol. sine praeposito, ut Theoyd. l. iiii. [86.] ἔτι μὲν εἰς αἰσθητικὴν πρόφασιν, sub prae-textu familiaritatis vel amicitiae; sic Act. xxvii. [30.] πρόφασιν εἶς ἐκ πρῶτος μελλόντων ἀγῶνας ἐκτίθει, sub obtentu quasi anchoras essent extensusi (ubi notatur illa syntaxis πρόφασιν εἶς, sub prae-textu quasi): modo cum accus., idque vel praecedente praeposit. κατὰ ἠτιολόγος, ut apud Herodot. l. i. [29.] κατὰ θεμίας πρόφασιν ἐκλάσους, cum enavigasset sub prae-textu contemplationis; vel absolute et ἑλλειπτικῶς, subaudita praeposit. κατὰ, atque ita frequentius et elegantius et Ἀττικωτέρως, ut apud Demosth. de Cor. [5. πρ.] ἔξουσιονίαι ταῦτον τὰ πλεῖστα πρόφασιν μὲν εἶς τὸν οὔτως περὶ πρῶτον ἐκ τῷ ἑλλειπτικῶν ἐπιτίθενται καὶ νέες sub prae-textu quasi fragmentum adnecturae ex Hellenismo, βοηθούσας δὲ κ. τ. λ. sed τούτοις ὀρθῶς ἰατρὰ Σολυμβριανία, ubi notetur antithesis, πρόφασιν μὲν εἶς παρατίμησεν, et βοηθούσας δὲ, h. e. τῷ ἑλλειπτικῶς βοηθούσας, ita enim opponuntur saepe apud auctores πρόφασιν μὲν et τὸ δὲ ἀλλοῦς, et λόγος μὲν et ἔργον δὲ, et similia, ut Theoyd. l. vi. [33.] πρόφασιν μὲν ἑρασταίαν ἐμαρμαρχίας, τὸ δὲ ἀλλοῦς ἰατρὰς ἐπιθυμίας. Hanc phrasin et syntaxis, ut et omnes alias Gr. Ling. elegantias, primum haurerunt auctores ex Hom. ingeniorum fonte; sic enim ille Il. T. [301.] ἔτι δὲ στυγῶντο γυναικῶν Πάτροκλον πρόφασιν, ὅφρα δ' αἰδῶν κείν' ἰατρῶν. gemebant autem puellae Patroclum specie vel prae-textu, eorum autem rostra dolores singula suos. Insignis autem hic poetas locus non tantum haec syntaxis, sed etiam proverbio, πρόφασιν et amant et occasionem dedit. Hinc enim proverbium exsculpterunt posteri Πάτροκλον πρόφασιν, Patroclum sub prae-textu, de his qui aliquid sub prae-textu faciunt vel in ore videntur, eum re vera aliud agunt. Unas est haec adagia Plat. egregie libello de laude sui ipsius [c. 19.] dum alios (inquit) laudamus, cavendum μὴ δοκῶμεν Πάτροκλον πρόφασιν, ὅφρα δ' αἰδῶν δὲ ἰατρῶν ἰατρῶν. ne videamur in specie laudare Patroclum, rostra autem nosmet ipsos per illum. et Aohill. Tat. ἐπιθυμῶντες δὲ Κλαύδιος αἰνῶν λέγοντες ταῦτα, Πάτροκλον πρόφασιν δοκίμοις Χαριμῶν. haec dum Menelaus commemorat a Patrocli casu non abhorrentia. non novit viz. hoc proverbium esse ex loco quodam Homeri desumptum. Cum captivae mulieres Trojamae praefocorum more coguntur lamentari Patrocli mortem, veras quidem lacrymas fundebant, sed non propter Patroclum; suas enim calamitates captivitatemque desebant: Patroclus illis lacrymationi praetextus erat, vera causa sua sibi miseranda

sors: ideo sebant Πάτροκλον πρόφασιν. Ita et iste Clinias apud Roticum hanc Scriptorem illucrymavit nominatione Chariclis Πάτροκλον πρόφασιν, non ob Chariclis osam et infortuniam, sed ob suam illi omnino par et similem. Πρόφασιν κωιδῶν idem quod προφασίζεσθαι, Gr. Lexicogr. Aliquis aliquid πρόφασιν κωιδῶν, ex quo occasionem arripit. et rursus, προφασίζεσθαι, πρόφασιν λέγει, πρόφασιν κωιδῶν, πρόφασιν χριμαίεται. At (inquam) Gr. non dicunt πρόφασιν κωιδῶν, sed κωιδῶν. Nihil communius nec casitatis hoc verbo κωιδῶν in tota Ling. Gr. Quando autem Gr. dicunt κωιδῶν act., et quando κωιδῶν pass. vel med., non cui forte observatum, nec temere et ubique obvium. (κωιδῶν, κωιδῶσαι, in eodem sententia paulo supra.) De varie igitur use hujus verbi quoad vocem seu formam activi et passivi, κωιδῶν et κωιδῶμαι (nec enim promissione usurpantur) operis pretium duxi regulas quasdam sive observationes, prout mihi intelligendum subservenerunt, vobis impertire. (1.) Πωιδῶ, cum significat actionem transcurrentem, ponitur plerumque in voce activa, cum transit sc. in materiam aliquam externam et sensibilem, ut κωιδῶν δειπνῶν, ἔλπει, κέρμα, ἔργον, ἀδύνατον, γῆν, οὐρανόν, etc. ibi non κωιδῶμαι, sed κωιδῶ. Loquor jam non de poetis, sed de Atticis συγγραφεῖς. (2.) Cum adverbis conjunctum etiam hoc verbum κωιδῶν activam formam obtinet, sicut κωιδῶν, καλῶς, δικαίως, etc. hic enim non dicunt κωιδῶμαι, sed κωιδῶ. Et aliquando cum adv. καλῶς, δικαίως, etc. (3.) Πωιδῶ pro παρρησίῳ vel ἀποδείξαι, h. e. reddere, efficere, significans alterationem seu productionem qualitatis in persona vel re aliqua, etiam act. non pass., ut ἀδύνατον κωιδῶναι inutilem reddere, ἔξωθεν κωιδῶναι perditum efficere, ὁφρα κωιδῶναι superiorum reddere, non κωιδῶμαι. (4.) Πωιδῶ etiam absolute sine caso, de factora seu fictura poetica, act. semper: est enim κωιδῶ absol. facio carmina, poëticè scribo, ut ἄνευ ἰατρῶν Ὀμήρου, Ἰσοκράτους, etc. sicut Homerus in comœdiis κωιδῶναι, etc. Atque his fere locis et constructionibus Graeci dicunt κωιδῶν et non κωιδῶμαι. Rursus aliae loquendi formulae sunt, in quibus adhibetur κωιδῶσαι et non κωιδῶν, illae vero sunt praecipue haec quinque (quantum observavi). (1.) Cum reciproce ponitur ante vocabula relationis, Gr. dicunt pass. κωιδῶσαι, non act. κωιδῶν, ut κωιδῶσαι ἀλλήλων, ἀλλήλων, φίλων, etc. facere uxorem, amicum, etc. sibi sc., κωιδῶσαι κωιδῶν vel εἰς, filium facere, adaptare, sibi: nec aliter dicunt Gr. κωιδῶναι κωιδῶν, quam φίλων, ἀλλήλων, sc. κωιδῶσαι. Quamobrem non opus fuit, ut qui scivipet de Idiot. et qui nuper apud nos praedict, peculiarera observationem faceret de haec

phrasi *καὶ*τα *κωῖσθαι*, cum non aliter id dicatur quam *φίλον κωῖσθαι*, *ἐταῖρον κωῖσθαι*, et similia. Ita ut observatio sit generalis: Hoc verbum reciproce positum ante nomina relationis habet formam pass. *κωῖσθαι*, non act. *κωῖν*. Dico reciproce, *facere sibi*; notetur enim discrimen. Aliud est *κωῖν φίλον*, aliud *κωῖσθαι φίλον*. *κωῖν φίλον* est *facere aliquam amicum alteri*; at *κωῖσθαι φίλον* est *facere sibi amicum, aliquem in amicum sibi eligere et adaciscere*. Sic differunt *κωῖν ἀκούω* et *κωῖσθαι ἀκούω*. *κωῖν ἀκούω* est *uxorem alteri facere, dare alicui aliquam in uxorem*, ut Hom. II. [Ἔ. 537.] *καὶ οἱ θεῶν ἴσθι θεὰν κωῖσαν ἀκούω*: at *κωῖσθαι ἀκούω* est apud eundem Hom. *υἱοσέη sibi facere, sumere, aliquam in uxorem ducere*. [Od. E. 120.] *ἢ τις τε φίλον κωῖσσει ἀκούω*. (4.) In nominatione aestimii aut existimationis, cum significat *ducere, aestimare, existimare, in loco habere*, tum etiam passivam formam habet; diciturque *κωῖσθαι*: non *κωῖν*, ut in formalis illis apud Gr. usitatissimis, *κατὰ εὐδοκίαν, κατὰ ὀλίγον, κατὰ πολλοῦ* vel *πλείοντος, κατὰ παντός*, etc. *κωῖσθαι*: sicut cum accus. seq. sive substantivi, ut *συμφεράς κωῖσθαι calamitatis loco habere, pro infortunio ducere, δυστύχημα κωῖσθαι, εὐτύχημα κωῖσθαι felicitatis loco ducere*; sive adjectivi, ut *μέγα κωῖσθαι magni facere, φαῦλον κωῖσθαι leve existimare, floccī facere*, (Arrian. *ὁ φαῦλον κωῖσμενος, non negligendum ratus*.) *δυσὸν* vel *δυσὰ κωῖσθαι* grave et indignum existimare, *ἄγρως* et *graviter ferre*. In his enim omnibus aliiisque similibus utatur Gr. hoc verbo in form. pass. non act.; nec enim *κατὰ πολλοῦ*, etc. *κωῖν*, aut *συμφεράς κωῖν*, aut *μέγα* aut *δυσὸν* vel *δυσὰ κωῖν*, hoc sensu quisquam Gr. dixit, aut certe dixerit: dico hoc sensu, nam *μέγα κωῖν* aliud est, viz. *magnam facere*, h. e. rem magnam facere; *μέγα κωῖν* est *magnam aliud facere, μέγα κωῖσθαι* est *magni facere*. Idem discrimen est inter *δυσὰ κωῖσθαι* et *δυσὰ κωῖν* (quod observ.): *δυσὰ κωῖσθαι* est *agere ferre, indigna existimare, pro indignis habere*; at *δυσὰ κωῖν* est *gravia, indigna, putrare, committere*. Herodot. [viii. 3.] *μέγα κωῖσμενοι περὶ μὲν τὴν Ἑλλάδα, magni facientes Graeciae salutem*. (5.) Ante nomina significantia affectum seu passionem animi, cum praeposit. *ἰν*, passivae etiam usurpatur hoc verbum *κωῖσμαι*, et non *κωῖν*, ut *ἰν ἔργῳ κωῖσθαι τινος*, ad verbum *aliquem in ira facere vel habere*, h. e. simpliciter irasci; *ἰν θαύματι κωῖσθαι* in admiratione habere, *admirari* (quam Hellenismum in lingua nostra vere imitatur, *to have in admiration*); *ἰν γέλατι κωῖσθαι* in risu facere vel habere, *risui habere, deridere*. In his et huiusmodi loquendi

formalis non dicimus *κωῖν*, sed *κωῖσθαι*. (4.) Cum significat *κωῖσθαι debellare* aut *subigere, subjungere* aut in *potestatem reducere*, seq. praeposit. *ἰν*, ut *ἰν ἑαυτῷ* (vel *ἰν ἑαυτῶν*) *κωῖσθαι τὴν πόλιν, τὴν χῆραν*, etc. in *potestatem suam reducere urbem, regionem*, etc. (5.) Cum significat immanentem facere, viz. aliquid opus internum seu mentale seu immateriale, tum etiam passivam formam habet quoque *κωῖσθαι*, et non *κωῖν*. Auctor Idiotesmorum duas phrases affert, tanquam exempla huius syntaxeos (potest forte 600), sed et de his duabus duas distinctas regulas facit, cum tamen par et eadem sit utriusque ratio: eo sunt *κωῖσθαι κέρδος* et *γνώμην κωῖσθαι*, quo licet a Latinis per diversa verba exprimentur, viz. *κωῖσθαι κέρδος questum facere* et *κωῖσθαι γνώμην sententiam ferre vel habere*, tamen quantum ad Hellen. eandem rationem habent: nam ut *κωῖσθαι κέρδος* est simpliciter *κερδαίνω*, ita *κωῖσθαι γνώμην* est simpliciter *γνώσκω*. Sed et quae plurimae aliae huiusmodi phrases formalis quoque sunt, in quibus hoc verbum semper in voce passiva, licet in activa significatione, usurpatur; idque quoties actiu est immanens, adeoque opus, cuius facturam exprimeret volumus, est opus internum, mentale, incorporeum, et immateriale, e. g. *μνήμην* vel *μνήαν κωῖσθαι* mentionem *facere*, *κωῖσθαι λόγον* vel *λόγον* sermonem *facere de re aliqua vel orationem habere*, *σπουδῶν κωῖσθαι* diligentiam *adhibere*, *γνώμην κωῖσθαι* *statuere ratum vel statutum habere*, *ἐπιμέλειαν κωῖσθαι* curam *habere*, *ἄρχην κωῖσθαι* initium *facere*, sic *κωῖσθαι πόλεμον*, *εἰρήνην*, *μέγαν*, *κατακλίαν*, *ἐκκαλίαν*, etc. in quibus omnibus Gr. non dicunt *κωῖν* sed *κωῖσθαι*. Sic hic *πρόφασιν κωῖσθαι*, ubi non licet dicere *fabricare* sed *facere*. Sic igitur differunt *κωῖν* et *κωῖσθαι* omni in rem transeunt, reguntque accus. substantivi realis et non personalis. *κωῖσθαι* est *facere*, *κωῖν* *fabricare*. *κωῖσθαι πόλεμον* est *facere bellum* et *κωῖσθαι ἄρχην* *facere initium*, at non dicimus *fabricare bellum* aut *fabricare initium*; sed *κωῖν ὄλεον*, *εἶρεα*, etc. est *fabricare*. (6. jam et ult.) Hae duae phrases seu formae sunt vere periphrasticae, seu circumlocutiones (viz. ubi verbum *κωῖσθαι* jungitur cum nominibus significantibus affectum seu passionem animi cum praeposit. *ἰν*, vel opus aliquod internum et incorporeum), hae (inquam) phrases apte reddi possunt unico verbo, verbo viz. conjungato, quod *ἐπίπρωξον* significationem habet illi nomini quod cum verbo *κωῖσθαι* conjungitur, e. g. in priori formula *ἰν ἄλγος κωῖσθαι* est *ἀλγασθῆναι*, *ἰν ἔργῳ κωῖσθαι* nihil aliud est quam *ἐργασθῆναι*, neque melius Lat. verti potest quam

simpliciter per verbum irasci; sic ἐν γὰρ λατὶ κωϊσθαί est simpliciter γὰρ ἂν seu καταγὰρ, ἐν βαθμιαί κωϊσθαί παραφραστικῶς nihil aliud est quam θαυμάζειν: sic in posteriori λέγον, ἀπολογίαν, μέγιστον, ἀγῶνα, ἐπιμέλειαν, σπουδὴν, ἀριζμίον, πλοῦν, γνῶμην, μύθημα, πίδαγμα, ἀρχὴν, πρῶτασιν, etc. nihil aliud sunt quam simpliciter λέγειν, ἀπολογεῖσθαι, μαχεσθαι, ἀγωνίζεσθαι, ἐπιμελεσθαι, σπουδάσειν, ἀριζμῶν, πλοῦν, γνῶσκων, μεμετῶσθαι, πολυμῶν, ἀρχεσθαι, πρῶτασθαι, etc. etsi enim aliquando in his et hujusmodi formalis verbum κωϊσθαί alio aliquo verbo Lat. reddi exprimeque possit, ut ἐπιμέλειαν κωϊσθαί diligentiam adhibere, λέγον κωϊσθαί orationem habere, ἀριζμίον κωϊσθαί nummum inire, melius tamen et simplicius hæc phrasæ Gr. unico verbo, viz. verbo conjugato, verti et exprimi possunt, ἐπιμέλειαν κωϊσθαί curare, λέγον κωϊσθαί dicere vel perorare, ἀριζμίον κωϊσθαί numerare. Quod locum in ea non habet syntaxi, ubi ponitur est. κωϊσθ, significans fabricare, ut ἀρτον κωϊσθ, ξίφος κωϊσθ, etc. nec enim hæc reddi possunt unico aliquo simplici verbo nomini συστάχην et conjugato ἀρτον. Sed comp. πρῶτασιν κωϊσθαί est ἀπλῶς πρῶτασίζεσθαι, quod et πρῶτασιν πρῶτασίζεσθαι dicitur more Atticorum, ut πόλεμον πολυμῶν, λυπὴν λυπῶσθαι, δίκην δικάσειν, et similia. Greg. Nazianz. orat. quodam: τὸ καὶ τὸ σπῆσθαι, καὶ πρῶτασίζη πρῶτασθαι ἐν ἀμαρτίαις. hoc et illud causaris, et prætextis excusationes peccatis. Demosth. de Cor. [ ] πρὸς τὰς κοινὰς πρῶτασθαι, ἀς οἱ τοὶ πρῶτασίζονται. contra communes prætextus, sine excusationes, quas isti prætextent. Hinc homo ἀπρῶτασθαι, simplex et sincerus, sine fuso, sine fraude, sine technâ aut machinâ, absque prætextu, prætextu et excusatione carens, WITHOUT TRICKS or COMPLIMENTS. Ælian V. Hist. l. iii. de Socrate [o. 17.] εἶδα δὲ ἀρχὴν ὑπὲρ τῆς πατριδὸς ἀγωνίζεσθαι, ἀλλ' ἐνταῦθα γὰρ ἀπρῶτασθαι τοῦ ἐκείνου στρατιώτης ἦν. sine ulla recusatione aut tergiversatione militem agebat. Polyb. l. i. [72.] ἀφαιρούμεναι τὴν κόσμον εἰσέφερον ἀπρῶτασθαι εἰς τοὺς ὀψωνιασμοὺς. detracta sibi ornamenta absque ulla tergiversatione in stipendium militi conferebant.

— 10. καὶ οὐκ ἐγὼ - - ἰδῶς λέγειν] neque vero ego, cum hæc dixissem, vobis non recte dicere visus sum, vel neque hæc ego ita dixi, ut vobis non recte dicere visus fuerim, ad verb. et non ego hæc dixi quidem, vobis autem non videbat recte dicere. Loquendi formula, qua alibi utitur Demosth. ut in insigni illo loco or. περὶ Στάφ. [§. 17.] ubi habetur climax seu grandis negatio: οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δὲ, οὐδ' ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρόβουσα δὲ, οὐδ' ἐπρόβουσα μὲν, οὐκ ἔπειρα δὲ Θεβαίους. non hæc ita dixi, ut

legationem non obirem, neque legationem ita obii, ut Thebanis non persuaderem.

— 16. τούτων μὲν ἀντικωϊσθαι τὴν ἀρχὴν] Miror doct. Interpres in versione hujus loci tam foede hallucinari, eorum dominatum uti prorsus non vendicaret, saltem si τὴν ἀρχὴν dominatum exponat, ut ἀντικωϊσθαι τὴν ἀρχὴν sit vendicare dominatum. In qua interpretatione non uso modo peccatum est. Nam primo hoc in loco τὴν ἀρχὴν non est nomen, sed adverbium: deinde verbum ἀντικωϊσθαι non regit accus. sed genit. Τὴν ἀρχὴν hic non est dominium seu principatum; sed adverbialiter samitur pro prorsus, omnino, μηδὲλας ἀντικωϊσθαι. Notatur ergo hæc duo regulæ, altera generalis, specialis altera. (1. Reg. gen.) Nomina substantiva apud Gr. in omni casu adverbia sunt præterquam in nominativo: vel sic, Ab omnibus casibus obliquis substantivorum singularis numeri Græci faciunt adverbia. Ex genit. πατὴρ noctis, κωϊσθαι gratis. [Odys. N. 15.] ἀργαλίην γὰρ ἦν κωϊσθαι χάρισσασθαι: ex dativ. ut σπουδῆ, κομιδῆ, σχολῆ, quibus forte addi possunt πυγμῆ in N. F.: ex accus. ut θυρῶν gratis, κωϊσθαι, τίλος, denique τὸν ἀρχὴν, vel etiam cum articulo τὴν, primum, in initio, atque etiam prorsus, omnino. (2.) De hoc igitur acc. adverb. sit hæc regula specialis: Ἀρχὴν sine articulo vel τὴν ἀρχὴν cum articulo eleganter adverbiascit et significat δωρε, πάντων, πάντως, prorsus, omnino, et aliquando primum, in principio. Herodot. l. i. [9.] ἀρχὴν γὰρ ἐγὼ μηχανήσομαι οὕτως. Interp. principio enim ego sic machinabor. potius prorsus vel omnino. et l. iv. [25.] τοῦτο δὲ οὐκ ἐπιδομαί τὴν ἀρχὴν. hoc autem ego non omnino admitto, huic rei nullo modo assentior nec fidem habeo. atque ita alibi apud eundem. Ælian. V. Hist. l. viii. c. 13. Ἀναξαγόραν τὴν Κλαζομενίην φασὶ μὲν γὰρ λῶντά ποτε ἰδῶσθαι μήτι μισθῶντα τὴν ἀρχὴν. nunquam videre visum esse neque subridere omnino. uti recte Interpres. Ibid. l. xiii. 27. Σωκράτης δὲ μόνος οὐκ ἐπίστασι τὴν ἀρχὴν. hoc autem ego non omnino admitto, qui tamen alibi [iii. 14.] σάπτιγγα δὲ οὐδὲ ἀρχὴν ἱστομῆσθαι. tubæ fremitum primo audivim etiam non sustinent. pro ne omnino quidem sustinent. quem errorem a multis Interpretibus commissum observo in reddendo hoc adverbio ἀρχὴν vel τὴν ἀρχὴν. Xen. Cyrop. l. i. [2. 3.] οἱ Περσικοὶ νόμοι ἐπιμέλειαν, ἔως τὴν ἀρχὴν μὲν ταῦτο ἴστανται οἱ πολλοί. ne prorsus ejusmodi cives sint, dant opera; ne ullo quidem modo tales sint. Thucyd. l. vi. [56.] λέγοντες, οὐδὲ ἐπαγγέλλαι τὴν ἀρχὴν. dicentes, se ne omnino quidem ei denuntiassent. ita enim verti debet. Interpres:

ne principio quidem. Frequens enim hic (ut dixi) Interpretum lapsus est. *ἀρχῆς* vel τὴν *ἀρχὴν* multis locis vertunt in initio vel in principio, ubi verbi debet *πρῶτος* vel *ἀμῖνος*. Sic in loco quodam Laeciani [Catspl. §. 21.] *ἀρχὴν δὲ οὐτὶ οἶδα, εἰ τετραγώνος ἴσως ἕβελος ἢ στρογγύλου*. Int. principio ne novi quidem. imo *πρῶτος* vel *ἀμῖνος* non novi. Kundem errorem videtur mihi etiam apud alios annotasse. Heliodor. l. vii. [§. 38.] τὰ δὲ ἰσχυρὰ τῶν ἀποστόλων, ὡς ἂν μὴδὲ συνίης τὴν ἀρχὴν, ἰκὴν ὑπέβην. Interp. illecebras absurdiorum rerum neque intelligens ab initio. imo tanquam non omnino intelligens. Max. Tyr. dissert. xiii. τούτων μὲν εἶδὲ τὴν ἀρχὴν ἕξιστον καταμῆσαι τὰ ἔργα τῆ αὐτοῦ ἑσθ. ubi eruditio non leviter quidem, non omnino. Neo aliter exponenda mihi videtur hæc vox in Evang. Ioana. viii. 26. τὴν ἀρχὴν ὁ τὶ καὶ λαλοῦ ἡμῖν. qui locus mirifice torait interpretes. Dixerunt Christo Judæi, Tu quis es? Et dixit Jesus τὴν ἀρχὴν ὁ τὶ καὶ λαλοῦ ἡμῖν. Vulg. quem et August. sequitur principium qui et loquor vobis. ac si Christus vocasset seipsum τὴν ἀρχὴν principium. sed profecto tum non τὴν ἀρχὴν, sed ἢ ἀρχὴν dicendum fuerit. rectius igitur Beza vertit adverbialiter in principio: Ego sum quod vobis primum et a principio dixi. ἀπ' ἀρχῆς (Ita Paraphr.), ἢ ἀρχῆς. quam expositionem nos etiam amplectimur in versione nostra vernacula. Ego vero, si liceat mihi conjecturam asserere, pace doctiss. Interpretum, τὴν ἀρχὴν vertendum etiam censeo hoc in loco *πρῶτος*, omnino, *ἄνω* vel *πάντως*, ac si dixit Christus: Ego omnino id sum quod vobis dico. Non multum abest ab hoc interpretamento doct. Heinsius cum suo ἀναξαρτῆς, etsi aliud dicere et excogitare videri vult: ἀναξαρτῆς ὁ τὶ etc. *verissime id sum quod me esse dixi*. Interim non dissimulo mihi valde probabilem videri conjecturam cl. Lod. de Dieu τῷ μακαρίῳ, qui hæc verba legit cum nota interrogationis: primum ne etiam loquor vobis? vos me interrogatis, quis sum? quæsi nunquam antea id a me edocti essetis? anse primum nunc vobis alloquor? Et sic ὅτι non erit articulus, id quod conjunctio ὅ, τὶ per hypodiasitolen; sed conjunctio, atque ita sane Gr. Codices in optimis quibusque codicibus constanter legunt sine nota hypodiasitolen, ac si esset conjunctio ὅτι. "Orti autem in Gr. textu N. F. aliquando significat *ἄνω*, utique, certe, *super*, et respondet Heb. ut l Ioann. iii. 20. ὅτι μείζων ἴσθιν ὁ θεὸς τῆς καρδίας ἡμῶν. utique major est Deus corde nostro. Sic hic: utique etiam vos alloquor. et certe λαλοῦ aliud est quam λέγω. λαλοῦ loqui, λέγω dicere. Igitur ἔτι καὶ λαλοῦ ἡμῖν, non est id quod dico vobis, sed utique etiam

vos alloquor, τὴν ἀρχὴν, nunc primum. Ingeniosa sive viri doct. conjectura, quam tamen ego, utpote novam et hostilem, temere amplecti non audeo, sed potius eruditus perpendendum relinquo. Et redes ad illud de quo in initio dixi, ad τὴν ἀρχὴν, et ejus usas apud profanos auctores. Auctor Idiotism. qui asperissime apud nos prodiit, τὴν ἀρχὴν (inquit) et τὸ κενερχῆς significat initio, quod et rarius dicitur ἀρχὴν sine articulo: ubi nullam mentionem facit alterius significacionis, quam non minima communis est apud Gr., viz. qua positur pro *ἄνω* vel *πάντως*, quam etiam significacionem mihi habere videtur in illo ipso loco Xenoph. quem addocit in exemplum alterius ejus significacionis quam is solum assignat, viz. pro τὸ κενερχῆς. Verba Xenoph. sunt l. vii. Anab. [c. 7. 28.] ἴσωςτε χαλεωτέρας ἐν πλοῦσιον εἴναι γενέσθαι ἢ τὴν ἀρχὴν μὲν πλουσίους, καὶ ἔργω λοωαρότερον ἐν Κασιδίως ἰδιώτων γενέσθαι ἢ ἀρχὴν μὲν βασίλευσι. Miserum est fuisse felicem, igitur inquit suavisissimam et sapientissimam ille Hist. quo gravior est ex divite pauperem fieri quam ab initio divitem non fuisse, quantoque molestius ex rege privatum fieri quam regem nunquam fuisse. ita enim reddunt Intorp. Mallet tamen ἀρχὴν etiam hic interpret. omnino; quo gravior etc. quam omnino divitem non fuisse etc. Clem. Alexandr. Protrept. πῶς γὰρ ἄμῖνος τῆς ἀσφάλους τοῦ τυχεῖαν τῶν ἰσχυρῶν τὸ τὴν ἀρχὴν, μὲν δὲ ἰσχυρῶν ἰδίλων ἂν μὲν δῆ. quanto igitur melius hominibus illicita non omnino concupiscere quam cupiditatibus et desiderijs frustrari. Ἀντιπυῖσθαι est vendicare, affectu, assequi conor, occupare contendendo, cum genit. semper, ideoque hic non cum accus. τὴν ἀρχὴν (quod potius adverbium est), sed cum genit. τούτων donotrandum. τούτων μὲν ἀντιπυῖσθαι. hæc ne omnino quidem vendicare. nunquam enim cum accus., sed cum genit. in perpetuum jungitur hoc verbum apud auctores. Aristot. Pol. II. [c. 12.] εὐλόγως ἀντιπυῖσθαι τῆς τιμῆς εὐλογίης καὶ ἐλευθέρου καὶ πλοῦσιου. merito sibi honorum vendicare, vel honorum affectant, vel de honoris inter se contendunt et competitores sunt. tot enim modis exponi potest hoc verbum ἀντιπυῖσθαι. Polyb. l. i. [60.] ἀντιπυῖσθαι τῆς βασιλῆως. mare, vel maris imperium, sibi antoquere, vendicare, asserere. et l. ii. [53.] ἀντιπυῖσθαι τῆς πόλεως. conatus urbem sibi vendicare et in potestatem suam redigere. Demosth. Phil. Δ. [§. 17.] τῷ ἀφροσύῳ ἀντιπυῖσθαι μὲν ἄνωγε. omnes quidem primas tenere expetunt. quod Apostolus φελοπρωτίαν dixit de quodam Diotrebho. Xenoph. [Anab. l. ii. 5. 23.] ἀντιπυῖσθαι τῆς ἀρχῆς τῷ βασίλει. vendicantes imperium, vel imperium occupare conantes pro rego.

dici vult *continentem*, utpote in quo mens seu ratio imperat ac dominatur appetitus, h. e. homine qui sibi ipsi imperat, qui sui dominus est, et in se potestatem habet. in quo enim mens imperat, homo sibi ipsi imperat; nam mens cuiusque est quisque. [I. ix. 8.] ἡγερατὴς δὲ καὶ ἀκρατὴς λέγεται, τῷ κρατῆν τὸν νῦν ἢ μὴ, ὡς τούτου ἰδιότου ὄντος. Jam de duplici hoc significato hujus vocis ἡγερατὴς hæc quatuor mihi videntur observata digna.

(1.) Significatio hujus vocis ἡγερατὴς, qua ponitur pro *κύριος* et *ἐπίβολος*, *dominus* seu *compos* alicujus rei, hæc (inquam) significatio originalis est et primitiva; altera vero illa, qua ponitur pro *σώφρων* vel *κρίττων τῆς ἰδέης*, *temperans* seu *continens*, seu *superior* aliqua, illa (inquam) significatio secundaria est et a priori derivata. Quoniam enim fortior est qui se quam qui fortissima vincit mensura, ideo qui sui ipsius κύριος et dominus est homo viz. temperans seu continens; qui in se et passionem suas dominium ac potestatem habet, qui affectibus suis imperat ac dominatur, is specialiter dicitur *κατ' ἐξοχὴν ἡγερατὴς* dici meruit; qui sui ipsius ἡγερατὴς est simpliciter ἡγερατὴς. (2.) Tam latum est discrimen inter duas has significaciones istius vocis, ut vocabula quæ ei synonyma sint in una significacione, nullo modo ei synonyma sunt in altera, e. g. ἡγερατὴς pro *compos* vel *dominus* dicitur etiam κύριος, ἰσχυρὰς, et ἐπίβολος cum genit., ut ἡγερατὴς, κύριος, ἰσχυρὰς, ἐπίβολος, τῶν κερῶν, vel χερῶν, vel χερμάτων, *compos opportunitatum, locorum, pecuniarum*, h. e. qui aliquid horum auctus adeptusque est et in potestate sua habet: at in hoc sensu ἡγερατὴς non dicitur κρίττων vel ὑπέτερος, qui enim est ἡγερατὴς τῶν χερμάτων, h. e. *compos* factus est pecunie, non statim propterea est κρίττων vel ὑπέτερος τῶν χερμάτων. E contra ἡγερατὴς pro *temperans* vel *continens* dicitur etiam κρίττων et ὑπέτερος, ut ἡγερατὴς θυμῷ, γαστρὶς, ἰσχυρὸς, ἰδῆς, χερμάτων, dicitur etiam κρίττων vel ὑπέτερος θυμῷ, γαστρὶς, ἰσχυρὸς, etc. (et contra ἡγερατὴς ἔστω.) *temperans, continens, iræ, voluptatis*, etc. qui melior et superior est hujusmodi passionibus, qui iis imperat ac moderatur nec iis succumbit. At in hoc sensu τῷ ἡγερατὴς non dicitur κύριος nec ἰσχυρὰς nec ἐπίβολος: nec Gr. dicitur κύριος τῆς ἰσχυρῆς, θυμῷ, ἰδῆς, etc. pro κρίττων τῆς ἰσχυρῆς, etc. ἡγερατὴς tamen et *κατὰ* synonyma sunt in utraque significacione: nec mirum, cum cognata vocabula sint et ab eadem stirpe oriunda, viz. a *κράτος* vel *κράτος*. Igitur *κατὰ* est et *compos* et *continens*, ἡγερατὴς in utroque sensu: *κατὰ* τῆς σίλλας, *positus, compos civitatis*, et *κατὰ* τῆς (κρίττων)

τῆς γλώσσης, *linguam moderans et refræ-nans*. (4.) ἡγερατὴς in hac posteriori significacione, sc. *continentis*, cum absolute ponitur et sine additione, sine genit. seq., refertur et restringitur ad continentiam seu moderationem circa voluptates corporeas, et specialiter circa voluptates gustus et tactus, cibum sc. et potum et reu Venereas: at de aliis speciebus

ut de moderatione iræ, lingue, etc. non dicitur ἡγερατὴς, nisi cum additamento expresso, sc. genit. ejus rei circa quam versatur à ἡγερατῆ, ut ἡγερατὴς τῷ θυμῷ, ἰσχυρὸς, γλώσσης, χερμάτων, etc. Ita distinguit Philon. inter *incontinentem simpliciter*, ἀκρατῆ ἀπλῶς, et *incontinentem cum adjectione*, ἀκρατῆ κατὰ πρῶτον. Rth. vii. 6. Eos (inquit) qui modum excedunt circa κίνη, τιμῶν, πλούτων, aut ejusmodi, ἀπλῶς μὲν οὐ λέγονται ἀκρατεῖς, προστιθέσθαι δὲ τὸ χερμάτων ἀκρατεῖς, καὶ κέρους καὶ τιμῆς καὶ θυμῷ· simpliciter autem incontinentes, ἀπλῶς δὲ ἀκρατεῖς, τῶν ὑπερβάλλοντας ἐπὶ τὸν τροφὴν καὶ τὴν τῶν ἀφροδισίων χρεῖαν, ἐπὶ τὰς σωματικὰς ἀπολαύσεις, ἐπὶ ἀφῆν καὶ γαῖων, circa eas viz. voluptates circa quas versatur temperantia, hujusmodi *incontinentes*, ἀκρατεῖς λέγονται, οὐ κατὰ πρῶτον καὶ ἀπλῶς ἰσχυρὸς, ἀλλ' ἀπλῶς μέγιστος.

— Ibid. παρακρουσμένους πῖνας τῶν ἐν ταῖς πόλεσι:] cum deciperet quosdam ex iis qui in civitatibus erant. Elegans verbum παρακρουσθεῖσαι pro ἔξαπται, circumvenire, decipere, fallere, ducta metaphora (uti voluit Gram.) ab iis qui in rebus appendendis alteram lancem æquilibrium fraudulenter impellant digito, ut in alteram partem vergat. Schol. Comici in Ἰσχυρῷ [855.] ad vocem κρουσθῆναι (quam ille vocem nequiter finxit, qua exprimeret τὸ παρακρουσθῆναι τὸν θυμὸν, populi deciperem, iudicatorum) κρουσθῆναι ἐστὶ τὸ κρούειν τῷ βούλῃ. ἰλυμῶν τὸν θυμὸν ἀπατῶν καὶ παρακρουσμένους τῇ βούλῃ. ἔστι γὰρ παρακρουσθῆναι (vel potius uti leg. videtur, παρακρουσθῆναι) μέτρον, ἢ λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς μέτροις παραλογισμένων. Quasquam alii a luctatoribus dici volent; qui non vi et robore, sed artificio et fraude adversarium supplantant, κρούσθαι τῷ πῶλ ἢ χερσὶ, ut apud Heb. proprie supplantato, metaph. est decipio. Sed magis mihi aridet prior ratio hujus verbii παρακρουσθῆναι, ut viz. sumptum et tralium sit ab ea fraude que in ponderibus et mensuris usurpatur. Idem Schol. alibi et ex eo Suid. παρακρουσθῆναι ἐστὶ τὸ ἔξαπται, μετῴσται δὲ τούτομα ἐπὶ τῶν τοῖς ἰσχυρῆς τὶ ἢ μετρώσθαι κρούειν τὰ μέτρα καὶ διαστῆσαι, ἴστω τῷ ἰσχυρῆς. Quid sint, vasa, μέτρα ἡγερατῶν vel ἰσχυρῶν, dixi pridem ad Theophrast., viz. vasa continua et adnota, que latera habent collisa ad se versus invicem aut fundum

introrsus adactam, quo iniquior parciorque mensura sit; atque hujusmodi vasis etiamnum hodie aliquando nos *παρακρούονται* et *οϊνοπάλαι*. At hoc potius est *ἐγκρούεσθαι* quam *παρακρούεσθαι*. *παρακρούουσι* vel *παρακρούονται* τὸ μέτρον, qui mensuram perperam (id enim est *παρα* in comp.) κρούουσι, impellant, sive concutiant, inique et fraudulenter. Dubium interim est an fraus, quæ per hoc verbum significatur, derivetur ab emptore an venditore: utriusque enim hoc faciunt; utique suo modo et more *παρακρούονται*; τὸ μέτρον in rem suam et quantum licet *ἐνίκαι* τῷ πλεονεκτητῶν. Et *ὁ σιτοπῶλης* quidem (ut opinor), qui frumentum emit in foro, jure non potest neque permittitur *κρούειν* sive *σείειν*, *διαστῆναι*, *σαλεύειν* (unde *μέτρον* *εσαλευμένον* in N. F.) τὸ μέτρον, h. e. percutere aut *concutere mensuram*; ne eo modo pressior et liberalior et abundantior quam par est mensura fiat. Si ergo hoc faciat, *παρακρούει* vel *παρακρούεται*. Quinetiam et *ὁ σιτοπῶλης*, qui frumentum vendit, solet et quidem jure suo mensuram radio abstergere et detergere, quod Gr. dicunt *ἀποψῆν* τὸ μέτρον, et *ἀπομάττειν* τὸν χόινικον, *detergere modium*, et diruere cumulum, ne quid *ἐπιμέτρων* et redundans sit in mensura, et hoc utique fortean etiam dici possit *κρούειν* τὸ μέτρον. Si igitur hoc inique et fraudulenter faciat, ita ut, nimium diruat, de cumulo et plus quam par est de modio detrahat, hoc etiam erat *παρακρούειν* vel *παρακρούεσθαι*. Ab utroque horum hæc sumatur metaphora, non satis liquet, nec forte multum refert: eo inclino tamen, ut patem ab emptoribus potius desumptum. Verba Gramm. ambigua et de utrisque (ni fallor) intelligi possunt: *μεπίπται*: δι τοῦτομα etc. *Μετρούστας* videntur esse venditores; ii enim metantur merces, non emptores: at *κρούειν* τὰ μέτρα etc. emptoris potius videtur esse quam venditoris, mensuram concutientis seu quassantis sui commodi causa, vel ut plus habeat quam par est; id enim est *ἐνίκαι* τῷ πλεονεκτητῶν, siquidem τῇ κρούσει sua *διαστῆσι* seu *σαλεύσει* mensura copiosior fit et abundantior. unde *μέτρον* *εσαλευμένον* in N. F. *παραομιωδῶς* pro *abundante mensura*. Porro *σείειν* τὸ μέτρον videtur idem sonare, viz. *mensuram concutere*, at liberalior et copiosior fiat: et parum abest, quin pro *κρουόντες* *μῆδεις* in Gloss. legam *κρουόντες* *μῆδεις*, et apud Hesych. pro *κρουόντων* *ἐπιμέτρων* legam *κρουόντων* *ἐπιμέτρων*. Sed nihil statuo: judicent doctiores. Atque hæc de ratione et origine hujus verbi *παρακρούεσθαι*, elegantissimi sane et metaphorici, annotare operæ pretium duxi. Jam de ejus usu et significatione quædam exempla adducam ex auctoribus, et quidem pauca de multis.

Aristoteles imprimis (quis enim auctor Gr. Ling. magis idoneus et ἀξιώχρεος) Topic. viii. 2. de fraudibus et fallaciis disputantium: *παρα τούτο πολλὰς ἀλλήλους παρακρούονται κατὰ τοὺς λόγους. ἢ ἰνὶ αὐτῶν περιουσιάζουσιν ἐν διαρπυσιῶσιν*. Idem Blenoh. Soph. l. i. [c. 1.] ubi rationem assignat vocis *παραλογισμῶς*, cur viz. vitiosus et captiosus syllogismus dicatur *παραλογισμῶς* ἀπὸ τῆς λογιστικῆς, a computatoria, calculatoria. *ὥσπερ οὖν καὶ οἱ μὴ δυνατοὶ τὰς ψήφους φέρειν ὑπὸ τῶν ἐπιστημῶν παρακρούονται, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν λόγων οἱ τῶν ὀνομάτων τῆς δυνάμεως ἀπειροὶ παραλογίζονται*. ut, qui calculorum usum non callent, a scientibus circumventiuntur, ita et in disputationibus, qui potestatis nominum sunt imperiti, paralogismis decipiuntur. ubi *παρακρούονται* passivam significationem habet, ut supra in illo loco Topicorum. At activ. Nonter Olynth. B. [§. γ'.] *ἔστι πάντα διεξήλθυσεν, ὡς πρότερον παρακρούόμενος μέγας νῦν νηξίδη*. quibus nos antea circumvenienuo in hanc magnitudinem excrevit. Lucian. Tim. [§. 57.] *μὴν παρακρούεσθαι σίτι*; num te defraudavi? ubi verba sequentia rationem hujus vocis declarant. *καὶ μὴν ἰσχυρὰ καὶ χόινικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τίσσεσθε*. quasi dixerit: si te modio iniquo casigavi et in mensura fraudavi, age, mensuræ chænicæ quatuor adjiciam, inquam *ἐπιμέτρων*, ut *juste et æque tecum agam*. Demosth. π. Στεφ. [§. πδ'.] *φυλάττειν ἑμὰ καὶ τηρεῖν ἐκείλων, ὥσπερ μὴ παρακρούομαι μὴδ' ἔξασπασθῶ*. Aristot. iterum *Ἐθων*. l. ii. [§. 15.] *οἱ ἠγαμέμνων οὐ παρακρούοντο αὐτὸν, ὅσπερ τετελεύτηκεν ὁ στρατιώτης. duces non fallabant eum indicio temporis quo aliquis ex militibus esset mortuus*. Lucian. revivisc. [§. 9.] *ὡς παρακρούόμενος τοὺς δικαστὰς ἀπέλθοις*. ut *deceptis iudicibus abeas*. Isæus [p. 47. pen. ed. Steph.] *πολλὸ μᾶλλον ἰταμιώτατος τις παρακρούεσθαι ἰσχυρίσασθαι*. multo audacius et promptius aliquis fallere aggrederetur.

— 20. *ὅπως γὰρ τῶν δικαίων* Interp. *tunc ad justitiæ causam*. non satis aperte nec aecomode, *ὡς ἡμῶν δοκῶν*. potius pro *juribus et privilegiis*, vel *ad jura nostra defendenda*: ea enim sunt τὰ *δικαία jura*, quæ ad unumquemque jure pertinent.

P. 301. 4. *Τιμήθειον*—*Ἀρκαβαζάνον*—*Κυπροδαμίδος*—*Τιγράνης* Obscura est harum rerum horumque temporum historia, de quibus hic agit Demosth.; eoque obscurior, quod altum est de ea silentium apud historicos quos novi, tam Gr. tam Lat. In hac scena nostra quatuor personæ, tanquam præcipui auctores, hic introducuntur, Timotheus, Ariobarzanes, Cyprothemis, Tigranes. De Timotheo constat insignem eum fuisse ducent Atheniensem, cujus multa mentio in Hist. Attica; qui

et unus ex duobus Athen. fuit in hoc bello sociali, ut hinc appareat rem quam belli narrat Demosthenes vel tempore istius belli vel certe non multo prius gestam fuisse. Jam vero Ariobarmanes quis iste fuerit juxta seio omni ignotissimis; nec enim (opinor) aspiam alibi in scenam intrat nec in theatrum prodit Gr. Hist. Duce invento hujus nominis apud Histor.; sed aut fallit me ratio temporum, aut iste, de quo hic loquitur Demosth., neuter eorum esse potuit. Alter enim ille longe posterior, quippe qui floruit tempore belli Mithridatici, de quo Appianus; alter vero non longe quidem posterior his temporibus in quæ incidit historia hujus orationis, viz. temporibus Philippi Macedonis et Artaxerxis Ochi. At hujus Ariobarzani meminit Quintus Curtius in Hist. Alex. [l. v. c. 4.] Fuit autem unus ex præfoculis Darii Codomanni ab Alexandro devotus. Inter Artaxerzem Ochum et Darium Codomanum non nisi quatuor aut quinque anni interfuxerunt. Non obstat igitur Chronologia, quin idem hic Ariobarmanes fuerit; sed sors et conditio et res gestæ videntur obstare. Hic enim de quo Dem. palam defecit a Rege Persarum et proditorum egit: at ille de quo Curt. fortiter pugnavit pro Rege occubuit: alius igitur hic ab illo. Cyprotidemem ne de nomine novi: nullibi enim alias ejus nomen occurrit, quod meminimus. Tigranes, insigne et frequentissimum nomen in Hist. orat Rex Gr. tam Rom. Sed, cum multæ Cappadoceas fecerint hujus nominis, quinam tandem eorum hic vir fuerit, non satis constat; nec fortasse motum refert.

— 8. φρουρούμενος] præsidio munitam, munitionem, occupatam. φρουρά præsidium, munitionem: φρουρῶν præsidio muniti, tenere, custodiare: et φρουροῦσθαι præsidio tenere. Quo verbo usi sunt scriptores N. F. per metaph. Loci sunt notissimi. φρουρά ars præsidiana, Eustath. φουλαὶ; et φρουρῆς, φύλαξ, custos vel miles præsidiaris, κατὰ τὸ φρουρῶν vigilem et custodem esse, prævidere et præmunire periculis impendentibus, hostes, insidias, etc. φρουρούμενος γὰρ τὰ ἐπιόντα εἰ φύλαξ, ἢ καὶ φρουρῶν ἀγνοῦται. Eustath. [p. 700.] at ὄρεος οὐκίος, φύλαξ (ὄρεος Ἀχαιοῦ. ἰὸν ἐπιούσης. etc. apud Hom. [Il. Θ. 80. Od. Η. 465.]), ἀπὸ τῶ ἔφρ, inspector, ἐπιούσης, ἐπιούσης est ἐπιούσης. ut igitur ὄρεος ἀπὸ τῶ ἔφρ, sic θρουρῆς (mutat. accent.) ἀπὸ τῶ ἰφρουρῆ. Gr. enim in compos. ex præposit. φρῶ, aliquando mutant tenentem in aspiratam, et in φ, ut ex φρῶ ἐφρῶ ἰφρούδος φρούδος evanidus, qui abiit, evanuit et via, vel et vis discussit, OUF OF THE WAY. φρῶ enim in hæc compos. valet ἔφ vel ἐφ. ut φρουρούμενος φρουρούμενος φρουρούμενος pro φρουρούμενος

ζούσθαι, sic ex φρουρούμενος φρουρούμενος.

— 9. ἀπύχων μὴ βοηθῆν] auxiliari non statuit vel statuit non auxiliari. ac si esset, ἴχων μὴ βοηθῆν, vel οὐ ἴχων βοηθῆν. Sed dum negationes vehementius negant, et quæ non tantum explicite, cum dum vel etiam plures particulas negativæ integre et expresse ponuntur, ut οὐ μὴ, μὴ οὐχί, οὐκ εἰδέ, μὴ εἰδῆς, etc. ut in illo Luciani [Dial. Mort. xiv. §. 1.] τὸν μὴ, δ' Ἀλλέξανδρος, οὐκ ἂν ἔχαρος γένους, μὴ οὐκ ἴμυς εἰδῆς εἶμαι. ubi duæ sunt negationes explicitæ præter unam implicitam in voce ἔχαρος. Sed (inquam) hæc regula de duplici negatione vehementius negante non tantum obtinet, ubi duæ negativæ particule ἰφρούδος explicite et expresse ponuntur; sed etiam cum una est explicita in se, altera implicita in verbo. Quod tamen vix observatum aut video a Gramm., qui regulas de Gr. syntaxi nobis tradiderunt. Notetur ergo hæc regula: 'Verba, quæ negationem implicitam in se includunt, eam particula negativa vehementius negant.' Quæ autem implicitam negationem in se habent sunt præter verba negandi, etiam verba impediendi, prohibendi, dehortandi, deterrandi, desperandi, et similia: his enim ex abundantia ἰφρούδος negationem addunt. Demosth. [adv. Phœnip. §. γ'.] κολύβιον τοῖς ἐπιόντες μὴ ἐξέγειν τὸν ἴχων. vetare quominus deportent. Lucian. [c. Timaroch. §. ζ'.] τούτους ἀπαγορεύει μὴ διαμαρτυρεῖν. hos prohibet concionam habere, verba ad populum facere. Demosth. iterum [adv. Eubal. §. α'. mod.], ταῦτα οὐκ ἂν ἐξουσιάζοιτο ἐξουσιάζει μὴ οὐκ εἰδῆς. Plat. [de leg. γ'.] ἀπαγορεύει μὴ γίνεσθαι. prohibeo fieri, aut impedio quominus fiat. Lucian. [Prom. §. 6.] εἰ μὴ οὐκ ἔχαρος εἰ μὴ εἰργάζομαι αἰσῆ. si negas te hæc perpetrasse. Idem [Door. Dial. v. §. 5.] εἰδ' ἀπὸ τρεῖς σι μὴ οὐχί κίπιν κατ' αἰνῶν. non abstinere te a bibendo. Theophr. [iii. 3.] τῆς μὴ θαλάσσης εἰχων μὴ χροῦσθαι. navis una eos prohibebat. et alibi [iii. 49.] διακίλιον μὴ διαφύλαξαι. impeditis ne civitatem perderet. Sic hic ἀπύχων μὴ βοηθῆν. statuit non auxiliari. pro ἴχων μὴ βοηθῆν. Verbum enim ἀπύχων vel ἀπύχων negationem in se includit, ita ut sequens particula negativa prorsus redundet. Observetur hoc in loco hujus verbi significatio, utpote minus trita et vitiosa. Ἀπύχων vel ἀπύχων communiter est desperare, desperare, animum desperare: sed eadē aliam statuere (licet non tam frequentem) aliquid non facere. Et certe hæc altera significatio, licet non tam frequenter usum habeat, propius tamen respicit originem hujus verbi. Aliud autem est origines vocis, aliud usus. Ἀπύχων vel ἰφρούδος apud puriores Gr. non est simpliciter cognoscere aut scire, sed statuere, ratum esse

statutum in animo habere, γοίμων καὶ σὺν δαί.
 Hinc ἀπογνώσκων et ἀπογνώσκει. serus, vel
 hoc non esse faciendum, statuitur. et ἀπίγνω
 τούτο καὶ σὺν est nihil aliud quam ἔγωγε τού-
 το μὴ καὶ σὺν. statuit hoc non facere. et ad-
 dendo particulam negativam πλεοναστικῶς,
 more Atticorum, quae vel omnino περιτλήσι
 vel etiam fortius negat, ἀπίγνω τούτο μὴ
 καὶ σὺν. Ita hic ἀπίγνω μὴ βοηθῆν. statuit
 auxilium non ferre. Quam syntaxin miror
 equidem sagis oculatissimum Thesauror-
 grapham H. Steph., qui de hoc verbo
 agens citat hunc locum Demosthenis,
 omisa particula negativa: "In hac (in-
 quit) significatione ponitur verbum ἀπογ-
 νωσκει. in hoc loco Demosthenis, ἀπίγνω βοηθῆν,
 censuit non esse ferendum auxilium." imo
 ἀπίγνω μὴ βοηθῆν. Quamquam et legitur
 hoc verbum hoc in sensu etiam sine particu-
 la negativa, ut Plin. Anton. [c. 34.] Οὐρανίου
 δὲ Παρθῶς μὴ προσεγγίσει δίκαιος
 ἀπίγνω. statuit, censuit, Parthos non ulte-
 rius prosequi. Idem in Thea. [c. 6.] ἀπί-
 γνω πάλιν. censuit non esse navigandum.
 At Aristid. ἀπίγνω μὴ διαβαίνειν (cum
 partic. neg.) statuit non esse transiendum.
 etiam interpretantur: desperavit de tran-
 situ. Hæc enim frequentissima est si-
 gnificatio hujus verbi ἀπογνώσκω, sc.
 ἀπελευθέρω, ἀκαυθῶ, ἀπαγορεύω: etsi ab al-
 tera derivatur, et ab ea dependeat. Cum
 enim quis ex certo animi proposito et
 consilio censet aliquid non esse agendum
 quemadmodum desperat et de eo
 agendo desperat: atque hinc ἀπίγνωσις,
 quod proprie ἔγνωσις τούτο μὴ καὶ σὺν, etiam
 eo consequenti significat ἀπελευθέρω despero.
 Porro de duplici hac significatione note-
 tur hoc discrimen in syntaxi: Ἀπογνώ-
 σκει in propria et primæva significatione
 (uti hic), pro ἔγνωσις τούτο μὴ καὶ σὺν, sem-
 per construitur cum infinitivo sequenti:
 at ἀπογνώσκω pro ἀπελευθέρω modo cum in-
 finitivo, modo (idque sæpius) cum casu
 sequenti, eoque vel genit. (quod frequen-
 tius) vel (quod rarius) accusa. Aristot.
 Reth. iii. 6. ἢ μὴ γὰρ ἀπογνώσκει τὴν σω-
 τηρίαν. et hi quidem desperant de salute.
 Arrian. de exp. Alex. l. iv. [c. 28.] ἀπο-
 γνώσκει τὰ σφέτερα πράγματα. cum de re-
 bus suis desperasset.

— 10. προσκαθίζωμαι] assidens vel ob-
 sidens. καθίζωμαι, et προσκαθίζωμαι, est
 verbum tacticum et militare, uti et nos
 vulgo το σὶς down before, h. e. oblidere
 urbem aut castellam oblidione cingere,
 quod uno verbo Gr. eleganter et pro more
 suo πολιορκεῖν dicunt. Προσκαθίζωμαι est
 πολιορκεῖν; et nonnunquam συμφυλάς χάρη
 verbum πολιορκεῖν cum eo conjungitur, ut
 apud Thucyd. [l. i. 61.] προσκαθίζωμαι
 τὴν Πύδωκον ἐπιπολεῖσθαι. et Xen. [Cyrrop.
 li. 4. 11.] ἐπιπολεῖσθαι προσκαθίζωμαι. obli-
 dens oppugnabat, vel oblidione circumde-
 VOL. V.

dit. Sæpiissime autem, sine πολιορκεῖν aut
 πολιορκία, προσκαθίζωμαι absolute est ob-
 sidere, plerumque cum dat. aliquando sine
 onsa. Thucyd. l. i. [26.] προσκαθίζωμαι
 τῇ πόλει. obsidentes urbem. Xen. Hellen.
 l. i. [c. 5. 21.] εἰλον Ἀράργωντα λιμῶν;
 μάρχη μὴν ἔπρωθεν, προσκαθίζωμαι δὲ
 ἐπὶ τὰ μίνας. Thucyd. h. i. [11.] de Grecis
 ad Trojam militantibus: πολιορκία δ' ἂν
 προσκαθίζωμαι ἐν ἑλλάσσει τι χροῖον καὶ
 ἀσπώτερον τὴν Τροίαν εἶλον. si Trojam assidens
 oblidione pressissent, et citius et facilius eam
 expugnassent.

— 12. πλεονεκτήν—ἑλαττωτέρως] Anti-
 theta. πλεονεκτήν est plus habere quam, et-
 terum antecellere; ἑλαττωτέρως, minus ha-
 bere quam. πλεονεκτήν, qui in aliqua re
 est superior, et in meliori conditione est;
 ἑλαττωτέρως e contra, qui inferior et in de-
 teriori conditione. τῶ πλεονεκτηῖν proprie
 opponitur τῶ μειονεκτηῖν, ut τῶ πλείον vel
 πλείων ἔχων, τῶ μείων ἔχων vel ἔττω ἔχων vel
 ἑλαττω ἔχων. Sed ab hisce tribus com-
 parativis μείων et ἔττω et ἑλαττω derivantur
 verba μειούσθαι et ἔττωσθαι et ἑλατ-
 τώσθαι: sed a comparativo πλείων vel
 πλείων non sit verbum πλείουσθαι vel πλε-
 ούσθαι, ideoque pro eo dicitur vel separa-
 ratim πλείων ἔχων vel conjunctim πλεονε-
 κτηῖν, cui contrarium μειονεκτηῖν. Ea pra-
 vitas est humane nature, ut voces ipsæ
 una eum rebus corrumpat et in pejus ra-
 piat: inexplebilis est habendi sitis, insa-
 tiabilis avaritiae hydrops: quo plus sumus
 potui, quo plus habemus, eo plus habere
 cupimus: creasit amor nemini
 dixit ille in ojus diebus argentum erat
 sicut lapides terræ rerum satietas, et
 auri et argenti nulla satietas; unde sic
 aliquando lusi et allusi ad locum quen-
 dam Homericum

Πάντων μὲν κέρως ἔστιν, ἴσην τυφλῶς Ὀ-
 μηρος
 Χρυσὸν δὲ βλάβειας, οὐκ ἂν ἴσησι κέρως.

Quorum homo? viz. insana hominum ava-
 ritia et plus habendi cupiditas fecit, ut
 etiam hoc verbum πλεονεκτηῖν, quod ex
 sua stirpe et origine nihil vitiosum sonat,
 paulatim tamen degenerat in malum sen-
 sum et in pejorem partem sumatur.
 Πλεονεκτηῖν proprie est plus habere, in meli-
 ori conditione esse, atque ita: fers: apud
 Ethnicos et puriores Gr.; at apud Ec-
 oles. Script. πλεονεκτηῖν sæpiissime in vitio
 ponitur pro plus habere cupio, plus mihi
 assumo aut vendico, quam par est aut quam
 mihi convenit: et πλεονεξία, quod proprie
 est commoditas præstans ac melior conditio
 (ut apud Isocratem, Dionem, et alios),
 postea posi-cæpit pro avaritia et plus ha-
 bendi cupiditate, ut passim apud Patres
 et in N. F. Nam ut πλεονεξία ab Apo-
 stolo Paulo sumatur pro venerea libidine,
 3 v

aut insanitate aut excessu libidinis (quod vir magnus censet), mira certe hujus vocis interpretatio est, et vereor ne ullo tibicine fulciri possit. Atque hoc jam insaper observo, licet verbum *πλοσυκταιν* apud Atticos scriptores sit *μεισι λήξας*, et *απεισσετα* alterum, et in *meliori conditione esse*; tamen nescio quomodo nomen *πλοσυκταιν* semper in vitio ponitur, viz. qui per vim aut fraudem aut contra leges plus habere cupit quam debet, qui *πλοσυκταιν* vel etiam cupit *πλοσυκταιν* ex alieno per fas ac nefas. Hesych. *πλοσυκταιν βίαις*. Discrepantem observat vir doctus inter *πλοσυκταιν τινά* et *πλοσυκταιν τινός*, quod tamen nescio an ubique obtineat, ut alteram sc. in malam, alteram vero in bonam partem sumatur. *πλοσυκταιν τινά*, qui ex alicujus injuria aut ad aliojus damnum et injuriam *πλοσυκταιν* *ἐχου*: at *πλοσυκταιν τινός τῶδε καὶ τῶδε πράγματι*, qui simpliciter sine ejus damno aut detrimento superior illi est aliqua re bona, cujus potior est conditio. Qui superior aliquo est in re aliqua *πλοσυκταιν* *ἐκείνου*: at qui aliquem defraudat aut circumvenit, ut ei sua auferat, *πλοσυκταιν* *ἐκείνου*, non *ἐκείνου*. Atque ita passim in Pauli Epistolis *πλοσυκταιν* cum accus. est *fraudare, circumvenire, decipere*, et passim. [2 Cor. ii. 10.] *Ἰνα μὴ πλοσυκταινῶμεν ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ*, ut non circumveniremur a *Dia-bolo*, Vulg. *ne fraudaremur a Satana*, Tertull. Suid. *πλοσυκταιν τὸ πλοσυκταιν γενεῆ*, *πλοσυκταιν δὲ τὸ ἀδικῶ ἀπαιτιαστῶς*, *ὡς πλοσυκταιν ἡμεῖς ὁ διάβολος*. Hanc distinctionem avide arripuit nuperus quidam scriptor in Apolog. quadam pro Epist., ut aliter expon. locum Chrysosth. quam vulgo solet. Verba Chrysosth. sunt Hom. in 1 ad Tim. *τῇ χειροτονίᾳ μὴ αὐτῶν ἀναβιβῆσαι, καὶ τούτω μὴ δοκῶσι πλοσυκταιν τοὺς πρεσβυτέρους*, ubi aperte ait Chrysosth. *Ἐπισκοποι superiores esse presbyteris potestate ordinandi, et hanc esse solam prerogativam qua gaudent episcopi supra presbyteros*, viz. *τὴν χειροτονίαν, ordinationem, seu jus ordinandi*, quod presbyteri non habent, sed soli episcopi. At verisimile est (inquit auctor ille) hoc ordinandi jus in fraudem presbyterorum usurpatum esse ab episcopis. Credibile enim est, Chrysosthomum per *πλοσυκταιν τοὺς πρεσβυτέρους* intellexisse *μεθοδίως*, quod est *circumvenire*, ut amplius, quam per se quum et justum licet, in presbyteros sibi arrugant episcopi. Atque hanc suam interpretationem confirmat usu hujus verbi *πλοσυκταιν*, quod cum accus. (inquit) consuevit dici *ἐπιεὶ τὸν πρῶτὸν τὸ δίκαιον ἔχον ἀξιοῦντων*, de his qui *preter jus et fas aliquid sibi assumunt aut assumere conantur*: ita ut *πλοσυκταιν τοὺς πρεσβυτέρους* sit *injuria officia presbyteros eoque jure suo fraudare*. Sed fa-

cile profecto est his respondere. Dico igitur primo *πλοσυκταιν* cum accus. nunquam legitur apud antiquos et posteriores Gr.; nedum in significatione fraudandi aut circumvenendi. In hac enim significatione a Scriptoribus tantum Sacris atque Eccles. usurpatur hoc verbum. Unde Sauidas, cum hujus significationis exemplum afferre vult, ex sacro antiquo scriptore illud adducit, quanquam ocelato nomine; ita enim se habent ejus verba: *πλοσυκταιν δὲ τὸ ἀδικῶ ἀπαιτιαστῶς, ὡς τὸ πλοσυκταιν ἡμεῖς ὁ διάβολος*, quæ vox non Ethnicum sonat, sed Christianum. Deinde vero et hoc observandum est: Quotiescunque hoc verbum cum accus. junctum in malo sensu, viz. in significatione fraudandi, ponitur a Script. Sacris aliove posterioribus Gr., præter illum accus. persone nunquam adsciscit aliam casum rei, ut *πλοσυκταιν σι, ἐκείνου, ἡμῶς*, etc. nec nunquam exprimitur casus rei. *οὐδένα ἔπλοσυκταιν* [2 Cor. vii. 2.] et sic in perpetuum. Cum vero præter accus. persone additur etiam accus. vel dat. rei, tam vero *πλοσυκταιν* est *antecellere, vel superior esse, vel in meliori conditione esse*. Ille autem casus rei denotat rem illam in qua aliquis est superior altero: et opisor nullum exemplum afferri posse in quo hoc verbum in hac syntaxi aliter usurpatur. Igitur *πλοσυκταιν* in illo loco Chrysosth., cum duplicem casum regat, alteram rei, persone alteram, non erit *fraudare* aut *circumvenire*, sed *antecellere et superior esse*; et illa verba, *τῇ γὰρ χειροτονίᾳ μὴ ἀναβιβῆσαι, καὶ τούτω μὴ δοκῶσι πλοσυκταιν τοὺς πρεσβυτέρους*, ita omnino reddenda sunt, prout communiter ab interpretibus verti solent: *sola enim ordinatione superiores existere presbyteris*. Atque ita certe translulit doct. Salmas, si modo in Messal. sit in dissertatione de Episc. et Presb. Et utcuque se res habuerit superioribus seculis; at certe Chrysosthomi temporibus, Episcopi non fraude aliqua nec injuria nec usurpatione, sed suo quodam jure, hanc ordinandi prerogativam atque potestatem obtinuerint: atque hoc fateri coguntur, qui sacro illi ordini vel maxime infensi sunt et adversarii. *Ἐλευτῶν ἔχον, ἔττων ἔχον, et μείων ἔχον*, synonyma sunt, et dicuntur de clade bellica, cum quis in prælio inferior est et succumbit. Quanquam vero hæc tria, *ἔττων, ἔττω, et μείων*, in hac phrasi idem sonant, tamen verba deriv. ab iis videntur mihi aliqui

habere inter se discrimen in significatu, viz. *ἐλαττωθεῖς, ἠττώσθαι*, et *μειώσθαι*, apud Att. script. *Ἐλαττωθεῖς* est *fraudare suo jure, res suas habere*; *ἠττώσθαι* pleniusque est inferiorum esse in praelio; *μειώσθαι* est extenuari vel diminui in quantitate: et sic etiam nomina conjug. *ἐλάττωμα* est *detrimentum, incommodum*, valgo *DISADVANTAGE*, ἦττα proprie *clades bellica*; *μειωσις* *diminutio*, figura Rhetorica: *οὐ* contra *αἰσχρως*. Quoniam *ἠττώσθαι ἰδόντις, θυμῷ*, etc. pro *ἠττων εἶναι*, est succumbere voluptati, ire, etc. at *ἠττωμα* pro *culpa* seu *detrimento* non est Atticum, sed ex stylo N. F. ἦν μὲν ὦν εὖος ἠττωμα ἐν ὑμῖν ἴσθι. [1 Cor. vi. 7.] *Ἐλάττωμα* est id omne quo alicujus conditio deterior existit: ut e contra *πλ.* id quo melior, ut in praelio et sol. et loci opp. sunt *πλ. adv. Att. κλειστόκρηματα* sunt ea in quibus quis superior est, *ἐλαττώματα* ea in quibus quis inferior est, alii Gr. *προτερήματα* et *ὕστερήματα*.

— 13. *ὅτι μὲν ὦν ἐλαττώσθαι* pro his que de suo aufertur Interp. Frequentissima Hellenism. apud Gr. pro *ὕστερ εἶσθαι ὦν* vel *εἰς ἐν εἰς ἐλαττ.* pro iis in quibus *detrimentum* faciunt, pugnans tanquam pro aris et focis: non eodem animi impetu nec fervore feruntur homines ad invadendas res alienas, quam ad defendendas suas. *Ἐλαττωθεῖς* est minus habere quam per est, minus quam ad se pertinet, re aut parte sua fraudari; *πλεονεκτεῖσθαι*, *injuria* pati in re sua, jure suo privari. *Ἐλαττώσθαι*, qui *damnum* facit; *ζημιώσθαι*, cui *accisa* res est, cui *detrahitur* aliquid de suo commodo, idque invito pleniusque et preter voluntatem. Dem. alibi [c. Dionysod. 18.] *ὡς ἐξήσωμεν ἐλαττωθήσαι ἀπὸ τῶν ὑμῶν καὶ ὑμῶν ἰδικησάντων*. *petimus ne damnum vel detrimentum patiamur ab iis, qui et vos pariter et nos injuria affecti sunt.* atque etiam hoc in loco. Aliquando autem *ἐλαττωθεῖς* dicitur qui sua sponte *detrimentum* facit, qui suo jure cedit; atque ita sumo apud Thucyd. l. i. [77.] in insigni illa oratione, seu apologia Athen. pro seipais: *καὶ ἰλασσοῦμενοι γὰρ ἐν ταῖς ξυμβουλαῖς πρὸς τοὺς συμμαχοῦντας ἡμῶν, φιλοθεῖς δεικνύμεν.* ubi optime Lat. Int. *quomodo enim in judiciis de pactis et conventis de jure nostro decedamur, tamen litigiosi esse videmur.* Schol. *ἀδικούμενοι, ζημιούμενοι ἐν ταῖς συναλλαγματικαῖς χρεῖαις, καίτοι δικαίμενοι ἐς ἀρχοντας ἔχουσιν τὸ πλῆν.* recte, et rectius *ζημιούμενοι* quam *ἀδικούμενοι*. Qui enim sponte de jure suo cedit, non *ἀδικεῖται*: οὐδὲν γὰρ *ἀδικεῖται ἐκός* (inquit Philoa.) *volenti non fit injuria.* qui *ἀκων ἐλαττώται*, is quidem *ἀδικεῖται* et *injuria* patitur; at qui *ἐκὼν ἐλαττώται* et de suo jure cedit, is *βλάπτεται*, sed non *ἀδικεῖται*, *damnum* patitur

sed non *injuria*. Aristot. Eth. l. v. 10 τὸ ἰσχυρῶς (inquit) est *ἐπαρόφθημα νόμου.* et paulo post describit τὸν ἰσχυρῶς, virum *equum et bonum: ὁ μὴ ἀκριβοδίαστος ἐστὶ τὸ χρεῖον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καθὼς ἔχουσιν τὸ νόμον συνέδιν, ἰσχυρῶς ἴσθι.* qui non nimis urget jus suum in *deteriorem partem*, sed *potius de jure suo cedit, etiam legis auxilio niti possit, is est æquus et bonus.* Igitur ὁ ἰσχυρῶς, qui facile de jure suo remittit, est *ἐλαττωτικὸς* et *μειωτικὸς*, cui opponitur ὁ ἀκριβοδίαστος, et magis ὁ *πλεονεκτικὸς*, qui in excessu semper peccat, et plus sibi tribuit et assumit quam par est ac justum: *πλεονεκτικὸς* et *ἐλαττωτικὸς* sunt veluti duo extrema, animum in excessu, alterum in defectu; medium inter utrumque est *ἀκριβοδίαστος*, qui *nimum* est sui juris tenax et in eo prosequendo nihil remittit. Egregie Porphy. de Abst. l. iii. *προσπίπτει ὁ δίκαιος, ὅταν ἐλαττωτικὸς ἑαυτοῦ τὰν κατὰ σῶμα.* vir justus procidit infra jus suum, subsidit, et minus sibi tribuit in cura corporis vel in rebus ad corpus spectantibus, quam jure sibi sumere potuit. Lat. Interp. admodum inepte et imperite, ut solet, non *rigidus* circa suum corpus.

— 14. *μηχρὶ τοῦ δυνατοῦ* Int. *summa vi, pro virili, quantum possunt*, ad verbum usque ad possibile, pro viribus, usque ad extremum sue potentia. More suo luxuriant Gr. in hac phraasi, et variis modis expriment. Dicunt enim et hoc sensu κατὰ τὸ δυνατόν, et sic τὸ δυνατόν, et ἐς δυνατόν, et κατὰ δύναμιν, et ὅση δύναμις, et ἴσθι σθένος, et παρὶ σθίσι, et ἴσθι ἰδύσθαι, et ἐφ' ὅσῳ δυνατὰ τίς, et ἐφ' ὅσῳ οὖν ἴσθι, et κατὰ τὸ ἰδύσθαι.

— 49. *Ἀρτεμισία* Dux femina facti magnam partem agit in hoc theatro. Ut ignat Chronol. et Histor. et filum et argumentum hujus orationis clarius innotescat, visum est de hoc Artemisia pauca dicere. Celeberrima nobilissimaque Carie erat illa regina, Mausoli axor, quæ magnificentissimum illud monumentum erexit in honorem et memoriam conjugis sui Mausoli, unde postea splendida quæque et sumptuosa monumenta et sepulcra Mausolea dici meruerunt. Inter miracula nomen et locum obtinuit hoc Mausoli monumentum, "Aere dum vasoue pendenti Mausoleo," etc. reliqua sex, Ægyptiæ Pyramides, Pharos item Ægyptiæ, Mœnia Babylonis, Templum Dianæ Ephesie, Colossus Rhodius, denique Statua Jovis Utque hoc Mausoleum unum est ex septem mundi miraculis habitum, ita ipsa Artemisia, stupendi illius operis auctor atque fundatrix, inter novem muliebris sexus miracula recensetur a nuper quodam scriptore veraculo. Ekdidit enim in auctor non ita pridem libellam de quibusdam inclytissimis mundi femi-

nis et heroïnis quotquot æquam vixerunt gloriouissimis, quas quidem novem numero facit, forte quia numero deus impare gaudet, vel et numerus novem Musis respondeat. Harum tres sunt Judææ, Debora, Judith, Esther; tres Ethioæ, Bændæa Brit., Penthesilea, Artemisia; tres denique Christianæ, Elphrida, Margareta, Elisabetha, Britannæ, tres Regiæ Angliæ nostræ. Sed redeo ad Artemisiam ejuasque Mausolum et Mausoleum. De Cæsare elim dixit Cicerò, *ὅτι τοῦ Πομπηίου ὁ Καίσαρ ἰστέον ἀνδριάντας τοὺς ἑαυτοῦ κήρυξεν. Cæsar restituitendo Pompeii statuas erexit suas.* Sane decantatissima hæc regina, dum insigni hoc Mausoleum marito posuit, æternam famam nominique suo monumentum extruxit. Nec fide tantam et amore in conjugem, sed etiam fortitudine virtuteque bellica insignis hæc femina fuit; si historicis saltem credere velimus. Vixit et floruit Artemisia eo tempore quo Demosthenes hanc orationem habuit. Habita autem est hæc oratio vel durante hoc bello sociali vel statim finito, viz. Olymp. 106. vel 107. Cæptam enim hoc bellum est (uti jam annotavi ex Diod. Sic.) anno tertio Olymp. 105., et finitum anno tertio Olymp. 106.; anno autem sequente mortuus est Mausolus Carie rex, reginæ Artemisiam conjux, ut testatur idem Diodor. l. xvi. [c. 36.] *ἰσὸν δὲ τοῖς αὐτοῖς καιρῶς Μαύσωλος ὁ Καρίας δεύοτον ἐπυλεύσαν, ἀφῆκε ἰνα κτλ.* Vidua itaque fuit Artemisia recens extincto marito, cum habita est hæc oratio, ut apparet ex hisce verbis Demosthenis. Loquitur enim de illa tanquam sola Carie principe et gubernatrice sub rege Persarum, et ad quam illius regionis cura summæque res pertinebat illis temporibus. Meminerat quidem Mausoli supra in initio orationis, ubi dixerat eum auctorem et suasorem Insularis fuisse hujus belli socialis, *ὁ μὲν πρυτανίστης ταῦτα καὶ πύσις Μαύσωλος.* Primes facies socialis hujus belli adversus Athenenses accendit iste Mausolus, quo quidem bello post annos quatuor jam finito, anno ille proximo extinctus est, relicta Carie prefectura conjugi sue Artemisiam, strenuissimæ fœminæ et δραστηριότητι. At quid interim faciemus Herodoto, qui Artemisiam nostram longe retro conjoiit in tempora Xerxiana: nam si illi credimus, cum famosissimam illam expeditionem contra Gr. suscepit Xerxes, Persarum partes et fortunam secuta est Artemisia, etiam tum defuncto viro, filiius pupilli regnum administrans. Sed ipseus Herodoti verba hæc apponere οὐ χείρον [l. vii. 99.] *Ἀρτεμισίαν δὲ τῆς μέλλουσα δῆμα ποιεῖμαι ἐπὶ τῆν Ἑλλάδα στρατηγαναιῶν γυναικῶν, ἧτις, ἀπὸ Δαδόντος τοῦ ἀδελφῆς, αὐτὴ τε ἔχουσα τῆν τυρανίδα, καὶ οὐκ*

*ἰσάρχουτος τῆσιν, ἰσὸν ἀλαστίε τε καὶ ἀσθενείας ἰστρατιῶν, εὐδαιμονίας ἑβούλας εὐ ἀναγκαιῶν. οὐκ ἔστι μὲν δὲ ἐν αὐτῇ Ἀρτεμισίαν, θυγάτηρ δὲ ἰσουλῆμῶν, γυνὴ δὲ ἐξ Ἀλκιμαχίου τοῦ πατρῆος, τὰ μὲν τῶν δὲ ἐξ ἰσουλῆμῶν δὲ Ἀλκιμαχίου κ. τ. λ. ἰσρατιῶν (inquit) Halicarnassensibus, etc. Erat autem Halicarnassus Carie metropolis. Porro præstantissimus hæc virago magna pars erat navalis prælii ad Salaminem; ubi iam strepens rem gessit, et et fortitudinis et prudentiæ speciem plane viriæ supraque æquum exhibuerit; unde celebre illud Xerxis distum apud Herod. [l. viii. 88.] *ὁ μὲν ἀδελφῆς γαργῆσαι μου γυναικῶν, αὐτὴ δὲ γυναικῶν ἀδελφῆς.* Adeo autem contra eam invitati sunt Athenienses, ut præmia proponerent ei, qui Artemisiam vivam caperet [ibid. 93.] *δῖνον γὰρ τὰ ἰσουλῶντο γυναικῶν ἐπὶ τὰς Ἀθῆνας στρατιώσθαι.* Pulchra quidem hæc Herodoti historia in fabula potius dicenda sit: quomodo enim cum rei temporumque veritate constare ut coherere possit, viderint Chronologi.*

pugna ad Salaminem ex communi omnium Chronol. calculo et concessa incidit in Olymp. 75. Chronologia autem hujus orationis Demosth. est Olymp.

106., uti jam probavimus ex Diodor. Sic. Non potuit ergo eadem Artemisia, Mausoll conjux et Carie regina interesse copulis Xerxianis in pugna Salaminis, et Rhodiorum Reip. insidiari eorumque rebus se immiscere tempore Artaxerxis Ochi et Demosthenis. Eadem non potuit esse Xerxi σύγγυρος et Artaxerxi Ocho, nec Themistocli et Demostheni, nec prælio Salaminis et huic bello sociali. Si quidem a Xerxe ad Artaxerzem Ochum, a Themistocle ad Demosthenem, a pugna Salaminis ad bellum sociale, intercesserunt Olymp. circiter 30, h. e. anni plus minus 190, uti jam ex parte ostendimus, et amplius demonstrari poterit. Et forte non abs re fuerit Chronologorum arduos paulisper exortere, ut historia hejus orationis clarior nobis elucescat. Si igitur computum iniro velimus, ratio sanæ nec sic facile subduci poterit. A fuga Xerxis post eladem Salaminiam (ubi desinit Herodot.) ad initium belli Peloponnesiaci fluxerunt anni 60, quos breviter perstringit Thucydides in primo libro Historiarum. Duravit atrocissimum funestissimamque illud bellum civile Gr. Peloponnesiacum annos 27, ex quibus 20 tantum et usum suo opere complectitur Thucydides: reliquos autem sex supplevit Xenophon; a fine belli Peloponnesiaci ad prælium Mantineticæ (in quo victor Epaminondas cunctus est, in cujus morte desinit Xenoph.) intercesserunt anni circiter 38 aut undecoraginta, et denique a prælio ad Mantineticam et morte Epaminondæ ad hoc bel-

lum sociale anni 6: qui quatuor annorum numeri simul conjuncti efficiunt 121, h. e. Olympiades 30, et annum præterea annum. Admodum igitur grandævus fuerint oportet, supraque Priami et Nestoris aenes vixerint Mausolas iste Carisæ rex cum conjuge sua Artemisia; si et Xerxis temporibus floruerit (ut refert Herodotus), atque etiam socialis hujus belli adversus Athenienses (regnante Artaxerxe Ocho) auctores sensorisque fuerint, uti hic inquit Demosthenes. Et Herodotus forte, ut patriam suam nobilitaret (Halicarnassensis enim fuit), fabulam hanc de Artemisia Halicarnassæ regina Musis suis intertegit, quam postea cum legentes avidè arripuerunt alii Historici, præsertim Latini, et inter alios Justinus Trogi Epit. l. ii. [12.] “Artemisia (inquit) regina Halicarnassi, que in auxilium Xerxi venerat inter primos duces, bellum acerrime ciebat.” At Diodorus Siculus in sua Bibliotheca aliquanto cautior, ubi auxiliares Xerxi copias recenset, nullam hujus Amazonis mentionem facit; ut non immerito mihi suspecta hac ex parte Herodoti fides sit. Non ignoro Suidam huic node adhibere: ait enim duas fuisse Artemisias Carisæ reginas *ἑμπαύρου*: antiquiorem usam, cujus meminit Herodotus; juniorem alteram, de qua Demosthenes in hac oratione. Integrum Suidæ locum huc apponere non abs re fuerit: *Ἀρτεμισία αὐτῆ ἡρώστως κατὰ Πελοπόν* (leg. *κατὰ τὰ Πελοπόν*, h. e. temporibus Persicis, tempore insignis illius Persicæ expeditionis in Græciam: nos enim illa strenue pugnavit *κατὰ Πελοπόν*, sed κατ’ Ἑλλάδα), *δὲ ἦν εἰσεν ὁ βασιλεὺς ὁ ἀδελφὸς γυναῖκες γένεσθαι, αἱ δὲ γυναῖκες ἀδελφ.* *Ἀρτεμισίαι δὲ δύο γένεσθαι, Καρναία ἡρώστως καὶ βασιλίδες ἀμφότεραι, ἀνὴρ μὲν ἀρχαῖα γέννησεν κατὰ Πελοπόν* (leg. iterum *κατὰ τὰ Πελοπόν*, quid enim est *κατὰ Πελοπόν*), *ἡ δὲ νεώτερα, ἥς καὶ Δημοσθένης, ἦν τῇ περὶ τῶν τῶν Ρωδίων ἰλευθερίας μεμπτικῆς, θυγάτηρ μὲν ἦν Ἐκατόμου, γυνὴ δὲ καὶ ἀδελφὸς Μανωσώλου.* At miror, unde hæc hauserit Suidas. Dnas enim Artemistas, Carisæ reginæ et Mausoli conjuges, nullus (quod scio) Chronol. nec Histor. nec Geogr. meminit; et vellem non decanisset Suidas, utra ex illis duabus Artemisiis fuit *ἐλευθερίας γυνή*, et magnificentissimum illud Mausoleum in ejus honorem condidit. Nam certe aut posterior fuit aut nulla. Non enim potuit esse decantata illa, quæ vixit (si modo vixit) *κατὰ τὰ Πελοπόν*, temporibus Xerxianis. Et hallocinantur egregie in re historica et chronologica, quot et hautesen putarunt eandem esse Artemisiam Carisæ reginam, quæ tam fortiter pugnavit ad Salaminem, et quæ tam magnificè monumentum conjugi suo

Mausolo extruxit. In quo errore verasantar plerique moderni tam *Χερσολόγος* tam *Γιωγράφος*, qui deaurum mulierum ejusdem nominis (si modo due fuerint) *ἀδελφὰ δὲ μὲτα συγχλωσῆναι*, et utriusque *καταβόματα* et res præolare gestas permisceant atque confundant. Quæ intererat prælio ad Salaminem, non potuit erigere illud monumentum. Pagna Salaminia iucidit in Olymp. 75. ex comani consensu omnium Chronologorum: at extractum est hoc Mausoleum post Olymp. 100. h. e. 100 plus minus annis posteriori clade fugaque Xerxis. Plinius de Mausoleo l. xxxvi. 5. “Mausoleum, h. e. sepulcorum, ab uxore Artemisia factum Mausolo Carisæ regulo, qui obiit anno secunde Olymp. 100.” At Diodorus Siculus Mausoli mortem adhuc inferius deducit, viz. in annum quartum Olymp. 106. Et ipse Suidas, in voce *Θεοδωτός*, ait Theodotem illum et Naucratem et Isocratem et Theopompum, insignes sc. illius ævi Rhetores orationum pompa parentasse Mausolo Olymp. 105., idque jussu sua, suque Artemisias: *ἐπὶ τῆς ἐν Ὀλυμπίου ἀἰσῶν ἐπιτάφου ἐπὶ Μανωσώλου, Ἀρτεμισίας τῆς γυναῖκος αὐτοῦ προσηγομένης*. Quamobrem Artemisia illa Xerxiana aut alia fuit, aut forte (quod magis ordo) nulla; et maxime me movit, quod nec Diodorus Siculus, diligentissimus prudentissimusque historicus, illius meminit, nec in reensione auxiliarium copiarum Xerxis nec in descriptione illius prælii navalis, ubi tamen aptissimus erat eam introducendi locus; et proculdubio non omisisset tam præclarum et memorabile exemplum tam fortis et illustriæ femine, si hanc historiam Herod. fideque dignam judicasset. Huc accedit, quod Strabo doctissimus et accuratissimus Geographus, ubi Carisæ et Halicarnassæ eique reges resque memorabiles narrat, et ne quidem habet de Artemisia illa Xerxiana, Lygdamis filia, quæ ad Salaminem tam strenue pugnavit; sed de altera tantum mentionem facit, viz. Artemisia, Heecatomni filia, Mausoli conjuge et sorore, quæ floruit temporibus Artaxerxis Oculi et Philippi Mædonis, cui et Mausolei structuram attribuit, et de qua etiam hic loquitur Demosth. *Ἐκατόμου τῷ Καρῶν βασιλεὺς ἦσαν υἱοὶ τρεῖς καὶ θυγατέρες δύο, ἀνὴρ ἡ προσηγορία Ἀρτεμισία συνήκουσα τῷ προσηγορίῳ τῶν ἀδελφῶν Μανωσώλου Ἰβασώλου δὲ Μανωσώλος, τελευταῖον δὲ ἄριστος τῆ ἀρχὴν κατέλιπε τῇ γυναικί, ἣς ἦς αὐτῆ κατακαύσθη ὁ λεγόμενος τάφος. φθλοὶ δ’ ἀποθανούσας διὰ τῆς τοῦ ἀδελφῶν etc.* Ubi etiam hoc ex Strabone habemus, eam tanto affectus ardore conjungem fratremque Mausolum deflevisse, ut præ ejus desiderio tabe correpta et extincta fuerit;

quis mortui conjugis cineres bibit, ipsa etiam in cineres ante diem vera ex nimio luctu et dolore ob ejus interitum. Nec certe die ei supervixit: obiit enim ille anno quarto Olymp. 106.; illa autem anno secundo Olymp. 107., h. e. biennio post, uti refert Diodor. Sic. l. xvi. [c. 36.] Alteram vero quod spectat haec nostrae cognominem, aut splendidum id fuerit Herodoti commentum, aut egregius parahronismus et prochronismus in historia, aut aequam hic mihi haerere fateor. Atque haecenas de Artemisia, quam, quia magnam partem agit non solum in scena hujus orationis, sed etiam in tota Gr. historia (quid enim magis decantatum Gr. historicis quam *ωλυβρόλλητος* illud Mausoleum), non potui igitur eam insalutatam praeterire, cum tam opportune in eam incidit.

— ibid. τῆς πόλεως εὐσεῖς ἐπὶ τῶν πραγμάτων ubi nostra urbe jam negotium suscepit Lat. Interp. Eleganter usurpatur haec vox τὰ πράγματα in plurali, idque variis modis, praesertim cum his praepositionibus in et ἐπὶ, ut cum aliquis dicitur ἐν τοῖς πράγμασι εἶναι, vel ἐπὶ τῶν πραγμάτων vel ἐπὶ τοῖς πράγμασι vel ἐπὶ τὰ πράγματα. Suidas in voce πράγματα: ἐπὶ κακῶ χρεῶται τῆ λέξεσσι ὁ παλαιός. recte aliquando, non enim perpetuo. Et in malum quidem sumitur praecipue in illa phrasi, cum dicitur Gr. πράγματα ἔχειν pro ἔχειν εὐχάριον, et πράγματα παρέχειν pro ἔχειν εὐχάριον, molestiam. Alioquin etiam ἐν ἀγαθῶ: est enim omnino μέγιστος λέξις: sunt enim πράγματα res, vel negotia, seu publica seu privata, civilia seu communia. Tripliciter igitur sensu dicantur Gr. εἶναι ἐπὶ τοῖς πράγμασι vel ἐπὶ τῶν πραγμάτων, sensu politico, sensu forensi, et sensu theologico. Primus usus hujus phraseos frequentior apud Gr. Historicos et Politicos; secundus apud Rhetores; tertius apud Ecclesiasticos scriptores. Primus igitur usus hujus vocis τὰ πράγματα est politicus, et sic τὰ πράγματα idem fere est quod πολιτικά, rerum status aut Reip. administratio; atque ita dicitur διαχεῖσθαι τὰ πράγματα, qui res summas capessit, qui Reip. administrandae curam in se suscipit, ut Plat. [Pomp. c. 5.] ἔδωκεν τὰ πράγματα Κέρβου: et ἔχειν τὰ πράγματα, qui ad clavum Reip. et gubernaculum sedet, qui summas res tenet, ut Thucyd. [l. iii. 72.] οἱ ἔχοντες τὰ πράγματα, Schol. ὁ δυνάστης: at εἶναι ἐπὶ τὰ πράγματα, ad quem devenit cura Reip.: sic οἱ ἐν τοῖς πράγμασι vel ἐπὶ τοῖς πράγμασι ὄντες sunt οἱ ἀρχόντες, magistratus, passim apud Gr. Historicos alioque συζητάμενοι. Sunt etiam τὰ πράγματα non solum summaram rerum administratio, sed etiam secundaria quaevis negotia pa-

blica, quae ad universum, et ad Reip. totius statum spectant; atque ita in hoc loco Demosth. τῆς πόλεως εὐσεῖς ἐπὶ τῶν πραγμάτων, cum nostra urbe suscepit publicum hoc negotium, de asserenda sc. Rhodiorum libertate. Atque hic primus hujus vocis et phraseos usus est, viz. politicus. Secundus est forensis seu juridicus; atque in hoc sensu τὰ πράγματα, vel potius πράγματα sine articulo, sunt lites seu controversiae, quia lites et controversiae maximas creant molestias, πλείστα πράγματα παρέχουσι. Lysias [c. Erastoth. §. a'.] οὐτ' ἰαντῶ εὐτ' ἀλλότρια πράγματα φέρει. qui nec meam unquam nec alienam litem intendi. atque ita alibi apud Rhetores, ubi tractant τὰ δικαστικά. Tertius denique usus hujus phraseos est theologicus; atque ita τὰ πράγματα sunt res mundanae et saeculares, τὰ σαρκια, et opponuntur rebus sacris et divinis et ad religionem spectantibus. Synes. Ep. eleganter et pro more suo: τὰ τέχναται ἔργα μὲν ἐν τοῖς πράγμασι, ἡμῖς δ' ἐν ταῖς εὐχαῖς εἶναι. statutum est ut negotiis gerendis, nos (sc. Episcopi) fundendis precibus occupemur. Hinc πραγματοῦσθαι est mercari, negotiari in mercimoniis et contractibus, aliis mundanis id genus negotiis curari, ἐμωλιεύσθαι τοῖς τῶν βίου πραγμάτων, quod minime omnium iis convenit, quae τέχναται ἐν ταῖς εὐχαῖς εἶναι, at loquitur Synesius. Herodian. l. vii. de Gordian. jun. [c. 10.] ἔπαυθη διὰ τὴν ἡλικίαν εὐχ εἶς τε ἐν προέτοιμασθαι τῶν πραγμάτων. quando adhuc per aetatem Romp. gerere non poterat.

— ult. περιουσία 'ῥέδον αὐτῶν] Rhodum ei acquirere, comparare. etiam in hoc significatione acquirendi differunt περιουσίαν et περιουσιόσθαι, et vellem certe accuratius distinguerent inter haec duo Lexicographi nostri. Est enim discrimen magni momenti et ab auctoribus (quantum animadvertit) constanter observatum. Περιουσίαν et περιουσιόσθαι cum dat. personam et actionem rei utrumque est κτάσθαι, acquirere, comparare: περιουσίαν est acquirere alteri; at περιουσιόσθαι est acquirere vel comparare sibi. Herodian. l. viii. [c. 8.] ἐστὶν περιουσίαν τῆ Μαξιμῶν τὴν μαυριάν. ubi περιουσίαν non est lucri aut seruire (uti H. Steph. in Thes.) sed acquirere, comparare, ut imperium Maximo tradant, vel acquirant eumque imperatorem faciant. in quem sensum Polit. more modoque suo paraphrastico: id agi, ut summam rerum solus Maximus potiat. Themist. in ii. Am. τούτω γὰρ περιουσίαν βούλεται εἶναι δεύτερος καὶ ἀδελφότητος ἢ φύσεσσι καδ' ἴσθαι δυνάστη. (περιουσιόσθαι, κτάσθαι, quætere et comparare) huic enim, sc. rei et corruptibile, comparare vult natura imaginem etc. loquitur de continuatione et propagatione

speciei pro generatione individuorum. Hinc locum Themistii citans doct. Lexicogr. hæc verba habet: "Themistius autem hæc quoque in significatione usurpatur activam vocem." At (inquam ego) hæc in significatione, viz. cum significat *acquirere* seu *comparare* alteri, et non sibi, hoc verbum semper habet activam vocem, *πρωκωῖν*, et non *πρωκωῖσθαι*: ut e contra, cum significat *acquirere* sibi, et non alteri, semper ponitur in voce passiva vel media. Atque ita hinc apud Demosth. *πρωκωῖσαι* ῥόδον αὐτῷ, si esset αὐτῷ vel αὐτῆ, non esset *πρωκωῖσαι*, sed *πρωκωῖσασθαι*, et sic semper apud auctores. Idem Themistius paulo ante locum citatum: *ἔστι αὐτῷ ταύτην πρωκωῖσασθαι*. Aristot. Polit. l. v. [c. 6.] *ἔστι αὐτοῖς πρωκωῖσνται δημοσίαι*. hi sibi ipsis dominum acquirunt, et Eth. l. ix. [c. 8.] *ὁ πρωκωῖόμενος αὐτῷ τὸ καλόν*. ut sibi honestatem per id parat, atque iterum eodem cap. *ἂλ τὸ καλόν αὐτῷ πρωκωῖότε*. Demosth. [de fals. leg. §. 47.] *τὰς ἀγαθὰς ἡλικίας παρὰ θῶν πρωκωῖσασθαι αὐτῷ καὶ τοῖς κισοῖ*. Eodem sensu reciproco etiam sine dat. αὐτῷ vel αὐτῆ. Xen. [Mem. i. 7. 3.] *πρωκωῖται: τοσαῦτα ἔστι καὶ πλουτεῖν*. atque ita in N. F. *ἐν πρωκωῖσάτω δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος, ἀκτινίζονται*. Diodor. Sic. in Proem. Hist. τοῖς δὲ δ' ἔστιν πρωκωῖσασμένοι δόξαν αὶ πράξις ἀσπαστα τὸν αἰῶνα μητιμωσύνηται. qui virtute sibi gloriam compararunt, eorum res geste per omnia ævum memorantur. Idem paulo supra active hoc verbum usurpavit, ubi significatio non erat reciproca, sed in aliam personam transiens: *καλλίστην ἡρωικίαν διὰ τῆς πραγματείας ταύτης πρωκωῖσι τοῖς ἀνομήτοις*. pulcherrimam experientiam lectoribus conciliant, historici sc. At locus quidam est in Xenophonte, ubi hoc verbum *πρωκωῖν* videtur mihi peculiarem quandam significationem habere: Exstat is l. v. [c. 11. 10.] Memorabil. qui et Economicus inscribitur: *αὶ δὲ δυνάμει μὲν μόνον τὸν αὐτῶν οἶκον διοικεῖν, ἀλλὰ καὶ πρωκωῖν, ἔστι καὶ τὸν πῶλον κρημῖν καὶ τοὺς φίλους ἱπποφύξιν*. qui non modo domum suam administrare possunt, sed etiam nonnihil facere lucri, ita ut et *Reip. ornare* et *amicos sublevare* queant. ubi doct. Int. Leanolavins *πρωκωῖν* vertit nonnihil facere lucri, so si esset *πρωκωῖν* τὶ, aliquid sibi lucrifacere; sed hoc profecto deberet esse *πρωκωῖσθαι*, *acquirere* vel *lucrari* sibi aliquid. quin quod nasquam alibi (quantam memini) occurrit hoc verbum absolute positum et sine casu sequenti, cum significat *acquirere*, *comparare*, *lucrum facere*, nec occurrit in ulla alia significatione; *πρωκωῖν* igitur in hoc loco Xenophontis ita numerem, ut sit *aliquid ultra* vel *supra facere*, atque ita optima

constabit antithesis et sensus verborum: neque enim hæc duo opponuntur *domum suam administrare* et *nonnihil lucri facere*, *μὲν μόνον τὸν αὐτῶ οἶκον διοικεῖν, ἀλλὰ καὶ πρωκωῖν*, sed *domum suam administrare* et *aliquid etiam præterea, vel aliquid ultra et supra facere*, quo et *Reip. ornamento* et *amicis subsidio esse possit*. *ἔστι καὶ τὸν πῶλον κ. τ. λ.*

P. 302. 2. *μεγάλην εὐεργασίαν καταδίδομαι πρὸς αὐτὸν*] ut magno beneficio tibi sum obligaret sumptuque benevolentia deviniret, uti hæc verba παραφράζει Ulpian. Observatur hæc phrasid ad verbum esse *magnam benevolentiam apud eum deponere*, h. e. insigni aliquo beneficio eum sibi devincire. Ita *χάριν καταδίδομαι* dicunt Græci eodem sensu (de qua phrasid jam supra vid.), frequentius in voce media quam activa. Nec enim *καταδίδομαι* sed *καταδίδομαι* dicitur in hac significatione. *χάριν καταδίδομαι* vel *εὐεργασίαν καταδίδομαι*: plerumque etiam cum dat. personæ (ut vid.), aliquando etiam cum accus. et præposit. *πρὸς* vel *εἰς*. Demosth. alibi [adv. Newor. §. 7.] *ἠγούμηνος πρὸς αὐτὴν τὴν ἀδελφῆν χάριν καταδίδοσθαι*. existimans a muliere gratiam se initiurum, *χαρισίσθαι* (notetur obiter τὸν ἀνδρωτῶν pro muliere, quod Atticis non infrequens) *εἰς τὴν ετο*. Ita hinc *εὐεργασίαν καταδίδομαι πρὸς αὐτὸν*, gratiam cum eo vel ad eo ire. Priusquam huic verbo valedicam, non possem quin duo insignia de eo exempla adducam, quamvis in alia significatione; unum in quo *καταδίδομαι* ponitur pro *δίδομαι*, alterum in quo e contra *δίδομαι* pro *καταδίδομαι*. Primum occurrit apud Ælian. V. H. l. ii. 10. *οἷα εἶχον Ἀθηναῖαι, ἔργα ποτὸν αὐτῶν καταδίδοσθαι ὑπὸ δαιμόνατος τοῦ περὶ τὸν ἀδελφῆ. non satis sciebant Athenienses quo cum honore potissimum dignarentur, ob summam viri admirationem. ubi *καταδίδομαι* est pro simplici *δίδομαι*, vert. quomodo illum disponerent, quid illi facerent; ita enim aliquando significat verbum *δίδομαι*, ut *εὐ* *δίδομαι* vel *καλῶς* *δίδομαι*, ubi illum constituerent aut collocarent, in quo honoris gradu cum collocarent. Cui quidem exemplo hujus verbi *καταδίδομαι* simile me legisse non memini. Alterum vero, quo e contra simplex *δίδομαι* significat *ponere*, *deponere*, et ponitur pro *compos. καταδίδομαι*, est apud Theocy. l. viii. [93.] *εἰς θίασρον ἑλθόντες, καὶ θήματα τὰ ἔπλα, ἐξικλησίαν τε, καὶ δόξαν αὐτοῖς, εἰδὸς ἔχοντων εἰς τὸ ἄστυ καὶ ἰδωτο αὐτῶ ἐν τῷ Ἀνακτορ τὰ ἔπλα. in theatrum venerunt, et illic armati (arma induti, δῖμοι τὰ ἔπλα) concilium habuerunt, et ex communi ipsorum decretis (δόξαν αὐτοῖς) confertim in urbem ierunt, et arma illic in Anaces (h. e. in templo Castoris et Pollucis) deposuerunt. quanquam, quod sane mirum, supra in ea-**

dem periodo δίστου τὰ ἔθλα est ἀρεθίσμα. In eadem ergo periodo idem verbum duas contrarias significationes obtinet: δίστου: τὰ ἔθλα, arma armare, inducere, ἀρεθίσμα, et δίστου: τὰ ἔθλα, arma ponere, deponere, καταθέσθαι. Quam ἰσωνομίαν ejusdem verbi video annotasse M. P. F. in nupero libelle de usu verborum.

— 6. τῆς ὕ ἀντιῆς ἀρχῆς ἰππιτάχισμα] propugnaculum aut munimentum erectum contra ipsius (sc. Artemisiae) imperium, quasi ἰππιτάχισμα τῆ αὐτῆς ἀρχῆς. Rhodes enim sita erat e regione Caris: nehet igitur Artemisia, nisi metu conota, Rhodum traderet in manus Regis Persarum: ita enim Rex habere Rhodum, tanquam arcem et munimentum adversus regnum Artemisiam, viz. Caeciam, μὴ γὰρ αὐτῆς ἐστὶν ἀδύνατον, ἕστε τὸν ἕντος ἐκείνης οὐ τείχεσσι παρασκευάσει τῆς Ἰδίας ἀρχῆς. ἰππιτάχισμα est propugnaculum contra aliquem munitum, quasi τείχεσσι ἐστὶν τῆς, murus contra aliquem erectus. a verbo ἰππιτάχισμα murum aut munimentum contra aliquem erigere, excitare muro oppugnare. Xen. Hellen. l. v. [o. 1. 2.] ἰππιτάχισμα Ἀλκιβιάδης καὶ ἐπολιόκων αὐτοῖς. Eginetus obsiderat exstructo adversus eos muro, muro cinxerunt Eginetas. Sed et metaphrasico (idque eleganter) ἰππιτάχισμα est aliquid alicui opponere tanquam murum, et ut argumentum argumento opponere et veluti castellum objicere; oppugnare aliquid tanquam excitato adversus illud munimento. Chrysosth. ἰππιτάχισμα αὐτοῦ τὴν ἀδορὶ τοῖς λυμασσομήνης αὐτῶν λόγους. tanquam propugnaculo munivit adversus sermones qui ipsam corrumpere poterint: et iterum: ἰππιτάχισμα μὲν ἐσὶν τὸν φόνον διὰ τοῦ ἡμίονου ἰππιτάχισμα. quantum mihi opposuit tanquam murum et munimentum quo ab homicidio areret. atque iterum: οἱ τῷ σοφῆι τῆς σπονδίας αὐτοῦ τὴν ἐν τῆς ἀταξίας καὶ ἀμαρτυρίας ἀνάγκην ἰππιτάχισμα. sapienti providentiae ipsius futi necessitatem veluti adhaerentem opponentes murum, aut veluti castellum et munimentum objicientes. Max. Tyr. diis. iv. λόγος λόγους ἰσωνομίαι, καὶ ἰππιτάχισμα τὸ ἀδικῶν τῷ δικαίῳ καὶ τὸ ἀλογικὸν τῷ καλῷ. Interp. cum rationem rationi opponit, injusto injustum et honesto id quod turpe est superstruit. perperam omnino. ἰππιτάχισμα non est superstruere, sed contra struere. ἐστὶν in hac compositione non est super, sed adversus vel contra: et ἰππιτάχισμα τὸ ἀλογικὸν τῷ καλῷ est turpe honesto opponere tanquam murum et munimentum ex adverso erectum et excitatum. ἰππιτάχισμα est erigere aliquid adversus alterum, ut in illo loco Chrysosth. τῆ σοφῆι τῆς σπονδίας τὸν --- ἀνάγκην ἰππιτάχισμα. sapienti providentiae necessitatem opponere et objicere, et hanc adversus illam erigere

et excitare, adeoque hanc illam impugnare vel oppugnare. Et mirus Interpretum in illo loco philosophi illius Platonici non vidisse deo illa particippia poni in παραλλήλων, idemque prorsus significare ἰσωνομίαι et ἰππιτάχισμα ἰσωνομίαι recte vocit opponens: debuit atque et ἰππιτάχισμα plane eodem sensu reddidisse; non superstruit quod forte contrarium est, sed ex adverso objicit, tanquam murum sc. aut munimentum ex adverso exstructum et excitatum. Hieron. Wolf. haec verba interpretatur sic: sed velut arcem esse regni sui, quae obstat ne quid ipsa novi moliantur. ne si Rex Persarum velit Rhodum esse arcem ac propugnaculum sui ipsius imperii: ac hoc esset non τῆς ἀντιῆς ἀρχῆς, sed τῆς ἰσωνομίας ἀρχῆς. τῆς ἀντιῆς ἀρχῆς non est sui regni seu imperii, sed regni ipsius, sc. Artemisiae, h. e. propugnaculum seu munimentum contra ipsius Artemisiam imperium, quae illa inter limites suos contineretur, non quid in rebus immutaret, aut novi aliquid moliretur adversus regnum. Atque ita omnino haec verba exponit Ulpianus, ipso etiam Wolfe interprete: "non enim ita esse dementem, sc. Artemisiam, ut Rhodum tanquam arcem: contra imperium suum mansi sinat." Etai enim verbum ἰππιτάχισμα hoc in sensu transit in dat. (ut jam vidimus in exemplis supra adductis); tamen verbale ἰππιτάχισμα etiam cum genit. in eodem sensu ponitur et significat arcem, seu munimentum contra aliquem erectum. ita ut τῆς ἀντιῆς ἀρχῆς ἰππιτάχισμα sit ara seu munimentum erectum adversus ipsius imperium. Demosth. de Cor. [ ] ἰππιτάχισμα τὸν Ἑββαῖον πρὸς ἀλλήλους τῆς Ἀττικῆς. cum. Eubaeam Atticæ objicisset seu opposuisset tanquam arcem seu propugnaculum. ubi ἰππιτάχισμα τῆς Ἀττικῆς est munimentum adversus Atticam erectum et exstructum. ἰππιτάχισμα τὸν Ἑββαῖον τῆς Ἀττικῆς.

— 7. παρακινῶν] Active est perperam movere, movere quae movenda non sunt, movens τὰ ἀδύνατα, quia movere, adeoque res novae moliri, μεταρῶν, pervertere, invertere, statum rerum seu Resp.: atque ita sensus horum verborum erit, ne ipsa, sc. Artemisia, quicquam novum novarum adversus Regem molliatur aut moliri possit. atque ita exponit doct. Wolfios: ne quid ipsa novi moliantur. Potest tamen et passivo hic sumi verbum παρακινῶν, et forte melius. Nam etiam in passiva significatione frequentius usurpatur, et res dicuntur, παρακινῶν, quae perperam moventur, perturbantur, statu suo emoveantur. Plat. de Rep. l. ix. [ad fin.] φιλοθέτως μὲν ἐν παρακινήσει αὐτῶν τῶν ἐπι. ne quid perperam ibi emoveatur. Sed a rebus ad personam eleganter transfertur et quasi παρακινῶν hoc verbum: et sic homines inveniunt et re-

biosi et mente capti dicuntur παραμῶν, h. e. mente emoveri et in furorem verti, quasi de statu mentis deturbari; qualem hominem φρενας ἐκπεπαραμῶν dicit poeta, quasi mente excussum, παραμῶντα et παραμῶντα vocant Attici. Xenoph. οἱ ἐπὶ τοῖς ἁραῖς παραμῶντες sunt qui amoris vestro perciti, furibundo amore perciti, Memorab. l. iv. [o. 4. 35.] πολλοὶ μὲν γὰρ διὰ τὸ κάλλος ἰπὸ τῶν ἐπὶ τοῖς ἁραῖς παραμῶντων διαφθίζονται. Et Plat. Phædr. [ ] οὐδέποτε μὲν ἰπὸ πολλῶν ἄς παραμῶν, ἰδοῦσάων δὲ λίλυθι τοὺς πολλοὺς, furibundus esse a vulgo existimatur. Lucian. [Neoyom. §. 10.] ὁ δὲ Κίρβαρος ἄλλωτος μῆντοι καὶ παραμῶς. latravit et in furorem est versus. Idem fere est παραμῶν apud eundem, nisi quod aliquanto mitius et melius: nam παραμῶν est tantum delirare; at παραμῶν insanire et in rabiem verti, furors corrumpi. Et tamen hæc tria verba, at non multum differunt, ita pro synonymis habentur et promiscue usurpantur ab elegantioribus Gr. hoc in sensu, viz. pro insanire, delirare, rabiosum esse, mente captum esse, a rationis statu dimotum vel emotum esse, παραμῶν so., παραμῶν, et παραμῶν, quæ et ejusdem significationis et analogis sunt composita cum eadem præpositione, et ex activis et transitivis fiunt neutra et intransitiva. Sed de tribus hisce elegantibus verbis memini me jam antea monuisse. Sensum et scopum hujus loci optime expressit Ulpian. Vim et artificium Demosthenicæ facundie, quæ enimvero hoc capite orationis maxime elucet: οὐ μικρὰ τινὶ καὶ φαῦλη βραχέα οὐδὲ τῆ τυχεύουσι ἀισομῆ καχεῖσθαι κατηγορεῖ μὲν γὰρ συγχύει τῶν ἀνδρῶν etc. h. e. non parvo aliquo seu vulgari artificio nec methodo, et cuiusvis obvia, hic utitur Demosthenes: nam subinde Rhetores accusat, fidei sibi conciliandæ gratia, quod ad persuadendum plurimum juvabat in his rebus ad gratiam loqui. Grata autem erat auditoribus accusatio Rhetorum. Quorum atque mentionem fecit minus honorificam, at simul ostendet se neque ad gratiam neque ex benevolentia quicquam dicere; et ut auditores sibi concilliet, tum quod oderit eos qui oderint, tum quod non Rhodios sed communem utilitatem et veterem Reip. gloriam defendat. Ac propemodum putes eum suadere, ut bellum Rhodii (sic), tantam iracundiam præ se fert adeoque eorum injurias (sic). ἀλλ' αὐτὸ γι τῶν τοῦ θαυμαστῶν τῆς βραχέως ἰσῶν etc. in hoc ipso posita est admirabilitas Demosthenicæ facundia, quod per se ipsa, quibus in Rhodios invehitur, populo persuadet, dumque accusare videtur, mitigat. Hoc Ulpian.

— 10. βασιλεῖς ὁ τι ποίησι—οὐκ οἶδα]

pro ὁ τι βασιλεῖς ποίησι οὐκ οἶδα, regem quid factururus sit non novi pro quid Rex factururus sit non novi. frequens et elegans antipthesis apud Atticos Scriptores. Aristoph. σπαντὸν ὅστις εἶναι φέρεται. Sed parco exemplis, quia passim occurrunt. Græcam hanc antipthesis in hæc syntaxi imitantur Latini. Terent. [Eun. v. 9. 5.] "scin' me in quibus sim gaudiis" pro 'scin' in quibus ego sim gaudiis.' Ohtinet autem hæc antipthesis ut plurimum cum verbis sciendi, sentiendi, cogitandi, et pronuntiandi. βασιλεῖς ὁ τι ποίησι ἰδοῦμαι, λέγω, οἶδα, γινώσκω, etc. Ita enim melius et ἀττικώτερον et elegantius, quam ὁ τι βασιλεῖς ποίησι ἀισθῶμαι, ἰσοῦ, ἰδοῦμαι, λέγω, οἶδα, etc.

— 19. καταλύσει τὸν δῆμον] Δῆμος est δημοκρατία. igitur καταλύει τὸν δῆμον est dissolvere democratiam, popularem statum evertere. Sed de hac phrasia memini me jam antea dixisse.

— 21. πιστῶς κεχεῖσθαι] Ad verbum fideliter usos, h. e. qui bona fide cum iis egerunt, fidem cum iis servarunt. Latissimus usus est hujus verbi χεῖσθαι et κεχεῖσθαι apud Gr.: tam variis modis et tam multis in locis utantur illi, χεῖσθαι, suo verbo χεῖμαι et κεχεῖμαι, in quibus Lat. utor constare non potest. Sed exprimeunda vis est hujus verbi Gr. vel alio aliquo verbo Lat., vel exponenda per aliquam periphrasin. Ex plurimis hujusmodi Gr. formulis unam tantum aut alteram διγματος χεῖν adducam. Χεῖσθαι ταῖς συμφοραῖς. incidere in calamitates, vel calamitatibus premi. ἀγαθοῖς φίλοις χεῖσθαι non uti bonis amicis, sed bonos amicos habere. ἀμαθία χεῖσθαι. Thucyd. [l. i. 68.] non uti incititia, sed stulte agere, agi stultitia. [ ] τοῦτῃ ἐχεῖσθαι πατρί. talem patrem habuit. [Thucyd. l. i. 53.] χεῖσθαι πολεμίοις, habere hostes. τοῦτῃ βίῳ ἐχεῖσθαι, talem vitam egit, et τοῦτῃ τῆσι ἐχεῖσθαι, talem eritum habuit, mortem obiit, sæpe apud Herodotum. Sic eam adverb. [Xen. Mem. i. 2. 48.] χεῖσθαι καλῶς φίλοις. erga amicos bene se gerere. [Dem. de. Hal. §. i.] χεῖμαι σε ὑβριστικῶς, contumeliose te tracto. [Æsch. c. Ctesiph. §. μα'.] χεῖμαι σοι μετρίως. te moderate tracto. Sic hic πιστῶς σοι χεῖσθαι, fidem tecum servio; bona fide, fideliter, tecum ago.

— 24. οὔτε γὰρ πρέβων—οὔτε ἰδίᾳ εἶνε] neque enim vel publicum vel privatum eorum ullo eorum mihi hospitium est, nec hospes publicus totius Rhodiorum civitatis nec privatus cujusquam eorum fui. Ubi videmus discrimen inter εἶνε et πρέβων. εἶνε est hospes privatus, πρέβων hospes publicus. πρέβων igitur est δημοσία εἶνε. Pro ἰδίᾳ εἶνε Lucianus conjunctim dixit ἰδιόθεν, Phalar. primis statim verbis:

οὔτε Ἀραγωνίτων, ἃ ἄνδρες Δελφοί, πρόξενος ὄν οὔτε Ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλαρίας. Totius civitatis vel omnium urbis civium aliquis dicitur πρόξενος, ut unius alicujus Ἰδιόξενος. Hinc ἰδιωπροξένος apud Thucyd. [l. iii. 70.] qui publicus hospes est idque ultro, qui ultro suscepit hoc munus excipiendi hospitio peregrinos nomine civitatis: ἢ γὰρ Παιδίας ἰδιωπροξένος τε τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ δήμου προιστάται. Interp. ambigue voluntarius Atheniensium hospes. Hospes est et qui hospitio excipit, et qui excipitur. Quanquam (opinor) hospes apud Ciceroem non nisi passive capitur pro eo, qui hospitio excipitur; dicitur tamen etiam active (apud alios saltem auctores) pro eo, qui excipit. "non hospes ab hospite tutus." [Ovid. Met. i. 144.] Ita Gr. ξένος tam active quam passive: ὁ πῶτον ξένος καὶ ὁ πάσχων αὐτῶν ξένος ἀλλήλους ἰδύοντο. [Eustath. 1399.] et tamen ξένος apud Hom. fere passive usurpatur et opponitur τῷ ξεινοῦσθαι seu ξεινοδοχεῖν, ut [Od. Γ. 555.] ξείνος ξεινοξενίην, hospitio excipere hospites. [Od. O. 55.] ξείνος μιμησάμεται ἡμέατα ἀνδρῶν ξεινοδοκού. At vero πρόξενος, etsi tam active quam passive usurpatur, plerumque tamen active qui peregrinos excipit nomine totius civitatis, et ἰδιωπροξένος qui ultro hoc facit: nam alicujus hoc munus publicum excipiendi hospites, quibusdam demandari solebat a civitate, atque ii dicebantur πρόξενος. Sohol. Thucyd. ad locum jam citatum: ἰδιωπροξένος, ἀφ' ἑαυτοῦ γυμνός, καὶ μὴ κελευθείς ἐκ τῆς πόλεως, οἱ γὰρ πρόξενος κελεύμενοι ἐκ τῆς ἑαυτῶν πόλεως ἰδύοντο. Hesych. προξένος, οἱ προστάται καὶ ξένος ἑπιμελούμενοι, ἦσαν τοὺς ξένους ὑποδοχοῦμενοι. et Suid. προξένος ἐπάλοιοι τοὺς πταγμένους εἰς τὸ ὑπεδύχισθαι τοὺς ξένους τοὺς ἐξ ἄλλων πόλεων ἔστας, ut qui legatos exciperent nomine civitatis. Πρόξενος est hospitii publici procurator, atque inde metaphorice cujuscumque rei auctor ac procurator. κατὰ μεταφορὰν καὶ ὁ καλοῦ τινος ὁ καλοῦ αἰτίος οὔτω λέγεται, ὡς ἀπωλείας πρόξενος ἢ φοροῦς ἢ σωτηρίας ἢ εὐχίας, ὡς παρ' ἑαυτῷ ξενίας οἶον τὸ πᾶν, αἷτα ἰσθίος διατηρούμενος quasi qui rem illam hospitio exceperit et deinde ad alios transmiserit. Sed hæc significatio metaphorica. Πρόξενος proprie erant (uti jam diotum) qui totius civitatis nomine peregrinos exciperent. Πρόξενος autem appellati sunt διὰ τὸ προϊστάσθαι τῶν ξένων, quod hospitium et peregrinorum patroni essent, eorumque curam ac patrocinium gererent. Plerumque cum genuit. πρόξενος τῶν περ. Ἀθ. vel Λακεδ. qui Athenienses aut Lacedæmonios seu peregrinos seu legatos hospitio excipit nomine totius civitatis; et πρόξενος τῆς πόλεως, qui peregrinos hujus vel illius civitatis hospitio excipit. Aristot.

Polit. l. v. [c. 4.] Δόξανδρος ἔφη τῆς στάσεως καὶ τοὺς Ἀθηναίους παρέξενον, πρόξενος ὄν τῆς πόλεως. Athenienses, quorum civitati publice hospes erat, ad bellum incitavit. Æschin. [c. Ctesiph. §. 41.] πρόξενος ὄν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Thucyd. [viii. 92.] καὶ Θεοκλίδου τὸν Φαραλλῶν, τοῦ προξένου τῆς πόλεως παρόντος. et alibi non semel. Herodot. [viii. 136.] absolute, non expresso quidem genitivo, sed subintellecto: πυνθίμνος ἐστὶ πρόξενός τε ἐκ καὶ εισεργάτης ὁ Ἀλέξανδρος. male omnino interp. Valla: quia audiebat hospitalium atque munificum esse virum. quasi esset φιλόξενος. at aliud πρόξενος, aliud φιλόξενος. Vertendum: quia audierat Alexandrum publicum esse Atheniensium hospitem et bene de iis meritum. Porro autem ξένος, et πρόξενος, hospitium sive privatum sive publicum, maximam est amicitie et necessitudinis gluten et retinaculum. Homines nescio quomodo dentibus concatenate inter se et devincuntur: communitas cibi et mensæ mater est et nutrix amicitie; et ex mutuo hospitio sæpe amici fiunt, unde neminem pro amico habendum monet Philo. qui non τοὺς λεγομένους ἄλλας prius nobiscum comederit. Lucian. [de Parasit. §. 22.] πτωχὸς ὄντος ὁ φίλος, ἔστι οὐ βίβρασκον οὐδὲ πῖπασκιν ἄνδρα; ἢ ξένος τῆς φίλιας πρόξενος. Quorsum vero ista? viz. hæc duo colligo: unum est de voce ξένος quod ad Criticam spectat, viz. quia hospitium esse fons et origo et ansa et causa amicitie, hinc ratio constat cur ξένος et φίλος ab elegantioribus Gr. pro synonymis et pro isdem habentur. ξένος est hospes, amicus, necessarius, non quidem domesticus, sed extraneus, at amicus tamen: et ξένος est amicitia. Hesych. ξένος, φίλος. et iterum: ξένος, φίλος. et rursus: ξένος, ὁ ἀπὸ ξένος φίλος, ac si esset ἀπὸ ξένος γῆς, ἀλλοτρίας, ἀλλοδαπῆς, sed leg. suspicor ὁ ἀπὸ ξενίας φίλος, amicus ex hospitio contractus. nec unquam aliter hæc vox a poeta somitur, si Eustathio credimus [p. 1399.] ξένος ἀπὸ παρὰ τῷ ποιεῖν, ὁ ἀπὸ ξενίας φιλοδοξία. talis peregrinus quocum nobis intercedit quedam velut hospitalis amicitia. ξένος καὶ φίλος alicubi conjungit Demosthenes, tanquam duo synonyma; sic ξένος τε σπουδίζω Xen. et ξένος τε σπουδίζω, Herodot. te hospitem vel amicum meum facio. quæ significatio apud com. et poster. Gr. vix aut ne vix in usa est. Alterum quod velim observare est de re ipsa, quod spectat ad hist. Rhet. Quia enim amicitia ut plurimum ex hospitio est contracta, etiam videre est our toties Rhetores in suis orationibus, cum de amicitia aut necessitudine loquantur, ξένος et προξένος, ξένος et πρόξενος, mentionem faciunt. Quoties enim adversario invidiam confare volant, et suspiciones

creare ejus favoris ac benevolentiae erga hostes Reip., dicere solent eum, *εἶναι* eorum vel *προξένον* fuisse: *εἶναι* privatum hospitem unius alicujus, et *προξένον* pro hospite totius eorum civitatis. Ita Demosth. noster, ubi *Ἀσχινην* Philippismi insimulare vult, ait Philippi legatos ejus hospites fuisse [de Cor. §. 25.] *οὐ γὰρ προσβῆναι δούρο ἀφικύματα παρὰ σοῦ κατὰ λωον, ἀλογίην, καὶ οὐ προξένους αὐτῶν. legati apud te diversabantur, tuos eos hospitio excipiebas, tu eos hospitio excipiebas nomine civitatis. id enim est προσξένον.* Jam vero e contra iidem Rhetores, cum hanc suspicionem a se amoliri volant, longe et sedulo a se submovent hanc *ἐξίαν* et *προξένους*, quod facit Demosth. hoc in loco: *Non est quod putetis me πρὸς γῆρας λέγειν τῶν Ῥοδίων, ex affectu aut favore in Rhodios haec dicere, sed ex studio in Kemp. et communis utilitatis causa: nulla enim mihi intercedit amicitia aut necessitudo cum Rhodiis universis aut cum ullo ipsorum aliquo: ego nullo hospitali vinculo aut officio iis obstrictus aut devotus sum: οὐτὴ γὰρ προξένος κ. τ. λ. Προξένους etiam dicebantur mediatores et conciliatores contractuum, interpretes seu pararii ad exequenda mercium pretia inter emptores et venditores, qui communibus *προξενήται*, Lat. *proxenetae* (in jure Rom.), qui inter duos contractantes se interponerent conciliandae emptioni, emptionum proxenetis et pararii, qui Gr. *προπίπαι*: et *προπράται* et *μεσοπράται*, *μέσων τῆς πρῆσιως* mediatores venditionis, qui proprie interpretes: nam pretium a Gr. *πράσις*, quasi merces quae vendenti dantur, τῷ πρᾶσι, atque inde interpretes his proprie qui ὁ *προπράτης* Gr., quasi *μεσοπράτης*, *medius inter vendentem et ementem*. Hi igitur interpretes seu sequestri seu mediatores seu pararii seu conciliatores contractuum, *προξενήται* a Gr. dicebantur, quasi procuratores contractuum, *proxenetae*. de quibus titulus est in Pandectis de Proxenetis. Atque hinc (ni fallor) fluxit illa phrasin in jure nostro, cum quis dicitur aliquid facere per *PROXY*, h. e. per proxenetam et procuratorem, corrupta viz. et detorta voce *PROXY* a *πρόξενος proxeneta*. Ita enim melius quam a Lat. *proximus*. Hi igitur contractuum pararii seu proxenetis etiam *πρόξενον* Gr. vocabantur; quam tamen significationem hujus vocis *πρόξενος* in Lex. vulg. frustra quaerimus. Philostrate. Vit. Apollon. l. iv. *πῶτον μὲν πικροστοῦσι, ζῆλοντες ἀγροῦν κακῆς πρᾶστουσαι, ἕλτα πρῶτινος καὶ καπῆλους ἀναμυχθίντες, πωλοῦσι τε καὶ πωλοῦνται.* Sed haec significatio non est hujus loci.*

P. 303. 3. *παρὸν αὐτοῖς* cum licuisset *εἶ.* pro *ἔτι παρὸν αὐτοῖς* vel *παρόντος αὐ-*

τοῦς. Nominativus participii absolute positus pro genitivo est syntaxis non minus elegans quam usitata apud Gr.; quam tamen vel omnino omittant vel leviter tangant Gramm., ubi agunt de Construct. Particip. Ut igitur plene et perfectius hanc syntaxim teneamus, haec regulae observentur. (1.) Frequens est enallage casus in participiis absolute positus: vel sic, Nominativus participiorum in neutro genere elegantem absolute ponitur pro genitivo, ut *ἔξῃ* pro *ἔξῃτος* vel *ἔταν ἔξῃ*, *δέξαν* pro *δέξαντος*, cum ita visum aut statutum esset. Dico nominat.; ita enim mallem, quam accus. Posset quidem esse vel nominat. vel accus., *δέξαν, δῖον, ἔξῃ, παρὸν*, etc. (nominat. enim et accus. participii in neutro genere coincidunt): tamen in hac syntaxi dicarem potius esse nominat. quam accus.; et ratio mea est, quia video nonnunquam participia hoc modo absolute poni etiam in recto masoniculo, qui aperte distinguitur ab accusativo, nec cum eo coincidit. (2.) Haec enallage nominat. pro genit. frequentissima est in participiis verborum impersonalium, ut *δῖον* pro *δῖοντος* vel *ἔταν δῖον* cum oporteat, *δῖον* pro *δῖοντος* cum oportuerit, *δέξαν* pro *δέξαντος* cum ita visum et statutum fuisset; sic *ἔξῃ, ἔνῃ, μετῶν, παρὸν*, quae quatuor synonyma sunt, cum liceat, vel cum licuerit vel licuisset; sic *ἔγχεσθῶν, ἐπέχεσθῶν, ἰνδύχεσθῶν*, cum fieri soleat vel possit. Mitto exempla, quia sunt ubique obvia, praesertim apud Atticos; omnium vero frequentissima sunt duo illa *δῖον* et *ἔξῃ*. κολλὰ μὲν χεῖματα, *ἔξῃ μοι λαβῆν, οὐ λαβῆν.* Dem. [c. Mid. §. 8'.] (3.) Haec syntaxis aliquando obtinet etiam in participiis verborum personalium. Horum exempla aliquot insigniora adducere, quia non ita passim occurrunt nec ab omnibus observantur, forte non abs re fuerit. Heliodor. l. i. [§. 19.] *τὸν δὲ οὕτω συγκαμῖνον αὐτῷ πρὸς τὴν Δημεινίτην, ἔβρι παρσιδοδουῖναι. illum ex pacto cum Demeneta, vel prout constitutum ei erat cum Demeneta.* Demosth. adv. Laoriti. [§. 13'.] *γενεαμῖνον διαβῆδον ἐν τῷ συγγραφεῖ. pro si καὶ γράφεται vel γέγραπται ἐν συγγ. tametsi in syngrapha scriptum est.* Julian. *σημαδῆν δὲ ἐτι μοι πρὸς ταῖς θύρας. cum autem significatum esset etc. pro. σημαδῆτος.* *Elilian. V. H. l. ii. c. 37.* Cum multa (inquit) bonae leges erant Zelenoi Loerensis, *ἴμα κάλλιστα καὶ εἰς δῖον καμῖνον*, inter alios haec fuit: Si quis aegrotas vinum merum bibisset *μὴ προστάξαντος* θύ βραπυῶντος, etiam si morbo convalescisset, erat morte multandus, *ἐτι μὴ προσταχθῆν αὐτῷ ἔδς ἔστω*, pro *προσταχθῆντος*, quod injussus biberat, cum ei jussum non fuerat a medico. Sic ὁ pro *ἔτος* Thucyd. in initio operis [c. 2.] *ἀδ-*

λων ἢ πάντα τις etc. pro ἀδύλου ὄντος, cum incoeritum erat. Idem l. viii. [c. 96.] ἀδύλου ἢ, πάντα σφίσι αὐτοῖς ὑψιζήσονται. et ex ejus imitatione Greg. Naz. ἀδύλου ἢ ἐν πάλιν ἐξαναστήσει τῶν τάφων. Similis est plures particip. εἰρημένον cum dictum esset, expressum sit, κερὰδιν cum ratum et constitutum esset, κερὰδιν αὐτῶ cum responsum ei ab oratore esset. Apud eundem τὸν ἀττικώτατον ἑγγράφῃ l. i. [c. 120.] ἀδρῶν γὰρ σωφρόνῃ μὲν ἔστιν, εἰ μὴ ἀδικούντο, ἰουχάζειν ἀγαθὸν δὲ ἀδικουμένους ἢ μὲν εἰρήνης πολέμῳ, εἰ δὲ παρασχῶν ἢ πολέμῳ πάλιν ἑμυζῶσαι. si divino favore freti, rem feliciter gesserint. Int. Sobol. εἰ δὲ παρασχῶν ἀντὶ τοῦ παρασχῶτος, δαλοῦντι τοῦ δαίμονος, ἢ ἔστι, δερησαμένῳ αὐτοῖς τὴν ψυχήν. re bene gesta, transitive. alibi vero intransitive l. v. [ ] καλῶς παρασχῶν ἢ ἐνέχουσας. Lat. idoneam occasionem nacti, compositionem non fecerunt. Schol. καλῶς καίρου ἰντιδέου παρατυχῶτος τοῦ πρῶτατος οὐ συνέβησαν. (4.) Hæc syntaxis aliquando obtinet etiam in masculino genere

Nominativus pluralis participiorum etiam in masculino genere absolute ponitur pro genitivo: sed hoc rarius et insolentius et σολομοφανέστερον, et tantum quod scio apud Thucydidem, cui præ cæteris hujusmodi σχήματα σολομοφανῆ ἐπιλλαγαὶ καὶ ἀντιπρῶτασι in usa sunt. Hujus syntaxis animum aut alterum exemplum adducam ex eo, quem dixi, Thucyd. l. iv. [c. 108.] εἰσθῆτες οἱ ἀνδρῶν, οὐ μὲν ἰσχυροῦσιν, ἰσχυρὸν ἀπυρκαίετῳ δίδουσι. quandoquidem id quod cupiunt inconsiderate ipse permittere conati sunt. ubi recitat Schol. εἰσθῆτες οἱ ἀνδρῶν Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ εἰσθῆτων τῶν ἀνδρῶν. et l. vi. [c. 16.] ἂν ἢν ἰσχυροῦσιν καὶ διὰ ταῦτα τὰ ἴσα ἰσχυροῦσιν, τὰ δὲ μάλιστα σκοπεῖται, εἰ τῶν χρεῶν μεταχειρίζω. quarum rerum cum ego sum desiderio captus et propter has res privatus celebris, videte jam an deterius ullo alio Remp. administrarem. ubi idem Schol. κωνοπρατῶς τοῦτο εἰσθῆται δοκῆ ἀντὶ τοῦ ἂν ἢν ἰσχυροῦσιν etc. Quod tamen (ni fallor) non est necesse. Syntaxis enim sanari potest per hyperbaton sive antiptosis. Quid quod semel etiam in feminino genere nominativus participii hoc modo absolute ponitur ab eodem Thucyd. l. vi. [c. 22.] πωλλὰ γὰρ ὄσα, οὐ πάρος ἔστιν πώδεος ὑποδίζασθαι. cum enim hic expectatus futurus sit ingens, cum non qualibet civitas excipere poterit. Vet. Schol. πωλλὰ γὰρ ὄσα ἀντίπρῶτασι ἀντὶ τοῦ πωλλῶς γὰρ οὔσης. (5.) Hæc enallage casus participiorum utantur Attici per

omnia tempora. Sic in præsenste activo ἔξιν, δέξιν, παρῶν, etc., in aoristo primo activo δέξαν, δέξωσαν, etc., in aoristo secundo activo παρατυχῶν, παρασχῶν, etc., in præsenste medio ἰδρυμένον, συλαμένον, etc., in præterito passivo δεδωμένον, εἰρημένον, ἰπικταγαμένον, etc., in aoristo primo passivo χερὰδιν, προσταχῶν, κερὰδιν, etc.

— 5. παρῶνται] receperunt, admiserunt. tertia persona plur. præter. pass. a παρῶμαι. cujus verbi peculiaris hæc significatio est: ita ut παρῶμαι hoc in loco omnino idem sit quod προσῶμαι, δέχομαι, admitto, recipio. Differunt igitur παρῶμαι aor. et παρῶμαι med.: παρῶμαι est dimitto, prætermitto, atque etiam remitto, et παρῶμαι est admitto, recipio; itaque contrarium fere significationem habent. παρῶμαι dimitto, παρῶμαι admitto. Polyb. l. ii. [c. 15.] ἔς μὲν ἂν ἔσθι τὸ πωλλὸν παρῶνται τοῖς καταλύταις οἱ πανδοχεῖς. ut ergo plebuntque cauponæ admittunt sive recipiunt hospites. A παρῶμαι sit præterit. pass. παρῶμαι (uti hoc in loco), active sumptum apud Attic. script., ut dixi jam antea, nec repetam quæ dixi. Alioqui παρῶμαι et præterit. pass. παρῶμαι est omitti, prætermisus, atque etiam remissus, laxatus, luxatus, sum, idem quod παραλύμαι et παραλίλυμαι, paralyticus sum, paralyticus laboro: unde παραρῶμαι χεῖρες in N. F. laxate, pendula manus. Hinc πάρος idem quod παραλύωσι apud medicorum filios. Et semel in N. F. πάρος pro remissis peccatorum, quæ proprie est ἀφεσις, Rom. c. iii. 25. διὰ τῆν πάρος τῶν προγεγόντων ἀμαρτημάτων. Πάρος autem, cum proprie relaxationem declarat et adstrictioni opponitur, eleganter ad peccatorum remissionem applicatur, quibus tanquam vinculis artissimis mundas irrelitus tenebatur versa (sic) inquit Bem ad locum. Πάρος aliquid idem quod ἀφesis, remissio animi, languor, incuria, neglectus. Appian. [Hist. Rom. l. i. 12.] οἱ δὲ Λατῖνοι ἑλαλίματα εἰς Ῥωμαίων ἰσχυροῦσιν τῆν τῶν πάρος αὐτῶν τῶν ἰσχυρῶν. vitio iis vertebant languorem et incuriam et neglectum ipsorum. Deas has posteriores significationes hujus nominis πάρος eo libentius observo, quod videam a vulgatis nostris Lexic. penitas κερὰδιν et esse prætermisus; ἰσχυρὸν δὲ τῶν τῶν πάρος ἰσχυρῶν ἀν δέξωσιν παρῶνται ἰσχυρῶν (Philos.) de his et hujusmodi inusitatis Gr.

siquid inter legendum observavi, id minime mihi (secundum nec omnivendum videtur. [Hic desinebat MS., dimidia sane oratione vixdum pertractata.]

